

Giới thiệu Thần Võ Thiên Đế

Edit và phiên ngữ bởi *Con nhà người ta*

Lục Vũ là truyền kỳ Thánh Hồn Thiên Sư đệ nhất Thần Võ Thiên Vực nhưng lại bị chính huynh đệ cùng thê tử hãm hại mà chết.

Nhưng ông trời có mắt, Lục Vũ sống lại trên người một thiếu niên.

Sống lại kiếp này, Lục Vũ muốn tự tay giết chết đôi cẩu nam nữ đó. dùng võ nghịch thiên, trở lại Thiên Vực, dung luyện vạn pháp, xưng tôn thiên địa!

Truyện mới của Tâm Mộng Vô Ngân.

Chuyển ngữ chất lượng cao nên sẽ đăng chương hơi chậm, mọi người thông cảm.

Theo đánh giá của mình thì truyện hay, map rộng nhưng nhiều khả năng NV9 sẽ có rất nhiều gái bu (đặc trưng truyện của Vô Ngân rồi).

Phân chia cảnh giới:

Tự Linh cảnh » Linh Vũ cảnh » Nguyên Vũ cảnh » Thiên Vũ cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Linh hồn trùng sinh

“Tiện nhân, ngươi dám phản bội ta!”

“Tổng Lăng Vân, tên súc sinh nhà ngươi, ta coi ngươi như anh em thân tình, tự ta bồi dưỡng ngươi thành Vô Song Chiến Thần, nhưng không ngờ ngươi lại câu kết với tiện nhân kia hãm hại ta, thành quỷ ta cũng không tha cho ngươi đâu!”

Lục Vũ đột nhiên mở to mắt, lập tức ngồi dậy, hai mắt ngập tràn phẫn nộ và sát khí, hai tay siết chặt lại.

“Ừa, đây là đâu? Rõ ràng ta đã tan thành tro bụi trong Hắc Ngục rồi mà, sao giờ còn sờ sờ ra đây nhỉ?”

“Chẳng lẽ ta sống lại rồi?”

Hoàn cảnh lạ lẫm khiến Lục Vũ nhanh chóng tỉnh táo lại, ký ức trong quá khứ dần hiện ra trong đầu.

Lục Vũ vốn là Thánh Hồn Thiên Sư của Thần Võ Thiên Vực, khai sát ra thuật tiến hóa võ hồn trước nay chưa từng có, đưa chức nghiệp hỗ trợ Hồn Thiên Sư lên đến đỉnh cao chói lọi, trở thành Thánh Đế cấp Hồn Thiên Sư đầu tiên từ xưa đến nay của Thần Võ Thiên Vực, gọi tắt là Thánh Hồn Thiên sư!

Vinh dự chí cao kia dùng để gọi người vạn cổ đệ nhất nhân trong lĩnh vực Hồn Thiên sư.

Ngay lúc Lục Vũ phong quang đắc ý nhất, đứng trên đỉnh cao nhất thì bị người khác phản bội phá tan mọi thứ.

Cả đời Lục Vũ có ba chuyện hấn luôn lấy làm kiêu ngạo. Kiêu thê mỹ mạo vô song, huynh đệ thần dũng vô địch, sự nghiệp thành công, ba chuyện mà vô số người tha thiết ước ao thì hấn đều đạt được, nhưng hấn lại không đoán được kết cục.

Lục Vũ trưởng thành không thuận lợi lắm, nhưng khi khai sáng ra thuật tiến hóa võ hồn thì cuộc đời hấn liền thay đổi, giúp hấn cưới được một trong thập đại mỹ nữ của Thần Võ Thiên Vực là Mã Như Nguyệt làm vợ, giết qua vô số người.

Về sau, Lục Vũ lại quen với Tổng Lăng Vân, hai người đối xử chân thành, trở thành hảo huynh đệ.

Thân là Hồn Thiên sư, Lục Vũ tận sức nghiên cứu thuật tiến hóa võ hồn, đồng thời tốn hơn nửa đời tinh lực lên người kiêu thê và huynh đệ của mình.

Thực ra, võ hồn của Mã Linh Nguyệt và Tổng Lăng Vân chỉ khoảng Địa cấp tam phẩm trở xuống, thành tựu tuyệt đối có hạn.

Nhưng nhờ thuật tiến hóa võ hồn mà Lục Vũ tự mình sáng chế ra, hấn đã giúp võ hồn của hai người nâng từ Địa cấp tam phẩm lên Thiên cấp bát phẩm, trở thành chí cường giả của Thần Võ Thiên Vực.

Tổng Lăng Vân đạt được danh hiệu Vô Song Chiến Thần, còn Mã Linh Nguyệt được mọi người gọi là Thiên Nguyệt tiên tử.

Vì kiều thể và huỳnh đệ, Lục Vũ hao tổn rất nhiều tâm huyết, dốc lòng hoàn thiện thuật tiến hóa võ hồn để nâng cao võ hồn của hai người họ lên lĩnh vực chí cao là Thiên cấp cửu phẩm.

Nhưng Lục Vũ không thể ngờ được rằng, ngay khi hắn trả một cái giá rất đắt nghiên cứu chế tạo thành công thì Mã Linh Nguyệt và Tổng Lăng Vân lại quay lưng phản bội hắn, cướp đi thành quả nghiên cứu suốt đời của hắn, giam hắn trong Hắc Ngục.

Lục Vũ từ tuốt trên cao té xuống vực thẳm, hắn không thể nào tin nổi.

Một người là thể tử mà mình yêu thương nhất, một người là huỳnh đệ mà mình tin tưởng nhất, hai người lại cấu kết phản bội mình.

“Mã Linh Nguyệt, Tổng Lăng Vân, ta nhất định sẽ khiến cho các ngươi hối hận!”

Lục Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, ngũ quan vạn vạo, mỗi lần nghĩ đến chuyện này thì hắn không thể nào giữ nổi bình tĩnh.

Lúc trước, Mã Linh Nguyệt gả cho Lục Vũ, từng oanh động Thần Võ Thiên Vực, được xưng là điều ti nghị tập (ám chỉ những người đàn ông có xuất thân thấp kém vừa nghèo vừa lùn vừa xấu lại cưới được vợ trẻ xinh đẹp tài giỏi) truyền kỳ nhất.

Nhưng sao Lục Vũ biết được, Mã Linh Nguyệt là nhìn trúng thuật tiến hóa võ hồn chứ không phải là bản thân hắn.

Sau để chứng minh ánh mắt độc đáo của mình, Mã Linh Nguyệt nhờ thuật tiến hóa võ hồn mà trở thành một chí cường giả.

Mà Tổng Lăng Vân vốn là sư huynh của Mã Linh Nguyệt, hai người sớm có tư tình nên hề nhau lừa Lục Vũ, xưng huynh gọi đệ với hắn.

Lúc mà Lục Vũ hoàn thiện hoàn toàn thuật tiến hóa võ hồn, Mã Linh Nguyệt và Tổng Lăng Vân đột nhiên trở mặt, nhốt Lục Vũ.

Sau đó dựa vào thành quả nghiên cứu của Lục Vũ, tự nâng võ hồn của bản thân từ bát phẩm lên Thiên cấp cửu phẩm.

Một khắc này, Mã Linh Nguyệt và Tổng Lăng Vân mới hoàn toàn yên tâm, giam Lục Vũ vào trong Hắc Ngục, đồng thời phá hủy nơi này.

Từ đây, Lục Vũ hô phi yên diệt, Mã Tổng hai người liên thủ xưng đế, quét ngang Thần Võ Thiên Vực, đây chính là kẻ sách vện toàn hoàn mỹ của bọn họ.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, Lục Vũ chết đi sống lại, đây là chuyện mà Mã Tổng hai người không thể ngờ đến.

“Trời xanh cho ta sống lại, ta nhất định sẽ khiến các ngươi hối hận!”

“Kiếp trước, ta có mắt không trông, không nhìn rõ người. Kiếp này, ta muốn tuệ nhãn thức kim (mắt sáng như sao), độc đoán càn khôn.”

“Kiếp trước, võ hồn của ta trời sinh yếu nhược, không giỏi chiến đấu. Kiếp này ta muốn dùng võ định trời, quét ngang vô địch.”

...

Lời nói hùng hồn, bá khí vô địch.

Lục Vũ biến hận thù trong lòng trở thành động lực, hắn muốn báo thù rửa hận.

Song sau khi hắn dung hợp ký ức của khối thân thể này, biết rõ tình huống của nó, không khỏi thờ dãi.

Thiếu niên mà linh hồn hắn sống lại này cũng tên là Lục Vũ, mười sáu tuổi, tạp dịch ngoại môn Thanh Sơn tông, vền vẹn chỉ mới nhất trọng cảnh, ngay cả võ hồn cũng chưa thức tỉnh.

Một thể này Lục Vũ vốn là nhân sĩ Ngô thành, một trong tây bộ thất thành của Thiên Nguyệt quốc, phụ thân Lục Chiến là người đứng đầu một thành, thân phận không thấp.

Lục Vũ là thiếu thành chủ, vốn com áo không lo, nhưng lúc trẻ hắn gặp phải quái bệnh, phụ thân trăm phương ngàn kế cứu mới sống hắn, nhưng lưu lại mầm bệnh khiến hắn gần như thành phế nhân.

Ba năm trước, Lục Chiến nghe trên Tuyết Phong sơn có linh dược có thể cải thiện thể chất của Lục Vũ, bèn dẫn hắn tới Thanh Sơn tông, sau đó một mình đi tìm linh dược.

Kết quả phụ thân đi không trở lại, chức thành chủ bị người khác đoạt, thiếu thành chủ Lục Vũ hữu danh vô thực nên bị ức hiếp ở Thanh Sơn tông.

Không thể nào thức tỉnh võ hồn nên không thể trở thành đệ tử ngoại môn của Thanh Sơn tông.

Ba năm vừa đến liền sẽ bị đuổi ra khỏi cửa, Thanh Sơn tông không nuôi phế nhân.

Ngày mai là ngày thức tỉnh võ hồn mỗi tháng diễn ra một lần, Lục Vũ tự biết mình không thể thức tỉnh được võ hồn, cộng thêm có người đồn phụ thân đã chết nên hấn mất hết can đảm, ngay cả người yêu cũng bỏ hấn mà đi.

Do bị đả kích liên tục nên Lục Vũ chán nản, không muốn bị mọi người ức hiếp mỗi ngày nữa nên lựa chọn tự tử.

Hồi ức đến tận đây, Lục Vũ trong mắt hàn quang lẫm liệt.

“Người yêu vứt bỏ, nàng là kẻ nguoi không có tiền đồ, so với ta bị người phản bội, cái kia cũng không tính là chuyện gì. Từ hôm nay trở đi, ai dám xem thường Lục Vũ, hấn liền đem hối hận không kịp!”

Xoay người xuống giường, Lục Vũ hai chân hơi nhá, cảm giác toàn thân không có tí sức lực nào.

“Thân thể này thật sự là ... a ... có độc, xem ra trận quái bệnh năm xưa còn nguyên do khác.”

Lục Vũ trong mắt hàn quang nổ bắn ra, lãnh đạm nói: “Thiên U tán, khó trách thân thể suy yếu, tu luyện ba năm chỉ mới mở mạch nhất trọng cảnh giới, ngay cả võ hồn... không đúng...”

Lục Vũ dừng lại, đột nhiên phát hiện trong huyết thần hồn có một vết bóng mờ.

Đây chẳng phải là võ hồn à, không ngờ lại thức tỉnh rồi.

“Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ... ta hiểu được... linh hồn trùng sinh, võ hồn thức tỉnh.”

Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, đối võ hồn hiểu rõ xưa nay chưa từng có, trong nháy mắt liền hiểu hết thấy.

“Chỉ cần có võ hồn, ta liền có thể khinh thường thiên địa!”

Hoi chuyển động ý nghĩ một chút, Lục Vũ phóng xuất hư ảnh trong huyết thần hồn hiện ra.

Đó là một cái cây chỉ có hai lá, thuộc thời kỳ nảy mầm, hết sức yếu ớt, thiếu khuyết chất dinh dưỡng.

“Lại là tinh võ hồn, còn Hoàng cấp nhất phẩm, chẳng lẽ đây là số mệnh mà ta không thể thoát khỏi?”

Lục Vũ cười lạnh, trong mắt lộ ra tự tin, cũng không có chút nào nhụt chí.

Kiếp trước, hấn là tinh võ hồn, lần này trùng sinh lại là tinh võ hồn, vừa vặn lại đi đường năm xưa, tái tạo Đế Vương hồn!

“Sống lại một đời, ta quân lâm thiên hạ!”

Lục Vũ ánh mắt kiên định, hấn là Hồn Thiên sư, dù là phế võ hồn hấn cũng có thể khuấy thiên địa, xưng hùng vạn thế!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thăng cấp võ hồn

Chiến Hồn đại lục dùng võ hồn ngao thế, người tu luyện chỉ cần thông qua võ hồn hấp thụ thiên địa linh khí, mở võ mạch, tăng thực lực lên.

Võ hồn chia làm nguyên vũ hồn, khí vũ hồn, thú vũ hồn và tinh vũ hồn, chia làm bốn cấp từ cao xuống thấp là Thiên Địa Huyền Hoàng, mỗi cấp chia làm cửu phẩm.

Tinh vũ hồn là chỉ võ hồn loại thực vật, thú vũ hồn là chỉ võ hồn loại động vật, khí vũ hồn chia làm hai loại lớn là binh khí và pháp khí, nguyên vũ hồn là hiếm thấy nhất, bao gồm các loại vũ hồn đặc thù như âm dương ngũ hành, phong vũ lôi điện.

Nói như vậy, vừa thức tỉnh võ hồn thuộc về ấu niên kỳ, đẳng cấp tương đối yếu kém, sẽ có một cái trường thành kỳ, nhưng tăng lên rất có quy luật.

Hoàng cấp nhất phẩm võ hồn sau khi trưởng thành chỉ có thể tăng lên tối đa là Hoàng cấp cửu phẩm, Huyền cấp nhất phẩm võ hồn sau khi trưởng thành tối đa chỉ có thể đạt tới Huyền cấp cửu phẩm.

Cứ thế suy ra, võ hồn chỉ có thể tăng lên phẩm giai trong cấp đó chứ không thể tăng vượt cấp.

Nói cách khác, Huyền cấp võ hồn vĩnh viễn không thể tăng lên thành Địa cấp võ hồn, đây chính là hạn chế của võ hồn.

Hoàng cấp nhất phẩm võ hồn, sau trưởng thành tới cao có thể trưởng thành là Hoàng cấp cửu phẩm, Huyền cấp nhất phẩm võ hồn sau khi thành niên nhưng tới cao đạt tới Huyền cấp cửu phẩm.

Cứ thế mà suy ra, võ hồn chỉ có thể ở đồng cấp trung thành dài, không cách nào tấn thăng vượt cấp.

Nói cách khác, Huyền cấp võ hồn là vĩnh viễn cũng vô pháp trưởng thành là Địa cấp võ hồn, đây chính là hạn chế của võ hồn.

Bởi vì võ hồn có một cái trưởng thành kỳ, làm sao gia tốc võ hồn nâng cao đẳng cấp liền trở thành suy tính quan trọng của vô số người.

Dưới bối cảnh như thế, Hồn Thiên sư theo thời thế mà sinh, cái kia là một cái chức nghiệp phụ trợ, chuyên môn trợ giúp người khác bồi dưỡng võ hồn, gia tốc võ hồn trưởng thành, tiết kiệm thời gian tinh lực.

Kiếp trước, Lục Vũ liền là một cái Hồn Thiên sư, nhưng hấn phá vỡ hạn chế võ hồn không thể tăng vượt cấp, khai sáng thuật tiến hóa võ hồn, để Hoàng cấp võ hồn có thể tiến hóa thành Huyền cấp võ hồn, Huyền cấp võ hồn có thể tiến hóa thành Địa cấp võ hồn, Địa cấp võ hồn có thể tiến hóa thành Thiên cấp võ hồn, từ đó chấn nhiếp Thần Võ Thiên Vực, trở thành Thánh Đế cấp Hồn Thiên sư số một trong lịch sử.

Bây giờ, Lục Vũ trùng sinh, mặc dù vẫn là tinh võ hồn, nhưng tâm cảnh của hấn sớm đã không giống với kiếp trước.

Năm đó, hấn vì đôi câu nam nữ kia hao tổn tâm huyết, thành toàn người khác, ủy khuất mình.

Bây giờ, hấn không ngu thế nữa, hấn muốn võ lâm thiên hạ, chúa tể càn khôn!

Cười ngao nghễ, Lục Vũ thu hồi tạp niệm, bắt đầu tu luyện.

Tinh võ hồn không có sức sát thương lớn, nhưng là có tính phụ trợ rất mạnh, phần lớn Hồn Thiên sư đều là tinh võ hồn.

Thú võ hồn linh hoạt biến hóa, có được sức bộc phát rất mạnh, có thể tăng phúc chiến lực, cho nên thiện chiến đấu hung ác, uy lực kinh người.

Võ hồn của Lục Vũ là một cây cỏ, mặc dù thức tỉnh, nhưng bởi vì Lục Vũ thể chất suy yếu, dinh dưỡng không đầy đủ, dẫn đến võ hồn cũng rất suy yếu.

“Ta là Hồn Thiên sư, chuyện này cũng chả có gì to tát, chỉ bất quá giai đoạn trước sẽ hơi chậm một chút.”

Lục Vũ ngồi dưới đất, mặt đất rất ẩm ướt, nhưng hấn lại không để ý.

Tinh võ hồn cắm rễ dưới đất, chủ yếu hấp thụ chất dinh dưỡng của đại địa để tăng cấp, rễ cây có thể không ngừng kéo dài, tiếp xúc trực tiếp từ thân tới đất mới có thể phát huy hiệu quả đến cực hạn.

Trong huyết thần hồn của Lục Vũ, võ hồn cây cỏ tại khe đung đưa, hấp thụ linh khí trong bùn đất, hóa thành tia linh lực yếu ớt đi khắp toàn thân.

Lục Vũ cảm nhận được một cỗ nhiệt khí đang di chuyển qua lại trong võ mạch của hấn, không ngừng khuếch trương võ mạch, gia tăng dung lượng, để toàn thân hấn xương cốt chấn động không ngừng, trở nên cứng cáp hơn.

Luồng khí nóng kia càng ngày càng mạnh, bắt đầu trùng kích võ mạch thứ hai, nhưng lại bị Lục Vũ cưỡng ép đè xuống.

“Trước bồi nguyên cốt bồn (bồi dưỡng thân thể & tinh thần).”

Thân là Hồn Thiên sư, Lục Vũ cũng không vội tại mở võ mạch thứ hai, hấn muốn võ hồn khỏe mạnh hơn trước.

Một canh giờ sau, võ hồn yếu ớt của Lục Vũ rực rỡ hấn lên, trở nên cường đại một chút, tốc độ hấp thụ linh khí cũng theo đó tăng lên.

Lúc này, Lục Vũ bắt đầu trùng kích võ mạch thứ hai.

Linh lực trong cơ thể Lục Vũ không ngừng tích lũy, xông quan mở huyết, muốn mạnh mẽ xông mở võ mạch, nhưng lúc tới điểm giới hạn thì bị Lục Vũ kim lại.

Lục Vũ thân thể nhoáng một cái, khóe miệng rỉ máu tươi, nhưng hấn không hề từ bỏ, tiếp tục trùng kích lần thứ hai.

Sau đó không lâu, linh lực lần nữa đạt tới điểm đột phá, lúc tới điểm giới hạn thì bị Lục Vũ kim lại lần nữa, lực phản phệ chấn động khiến hấn thổ huyết ngã xuống đất.

Tiếp tục!

Hành động khác thường của Lục Vũ khiến mọi người khó hiểu, rõ ràng là hấn muốn mở thêm võ mạch nhưng lại muốn áp chế chúng, rốt cuộc tại sao lại vậy?

Khi tới điểm giới hạn lần thứ ba, Lục Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, miệng hộc máu tươi, cả người đột nhiên ngã xuống, trong miệng mũi tất cả đều là máu đen.

Thành công!

Rốt cuộc Lục Vũ mở thành công võ mạch thứ hai, linh lực cuộn cuộn gột rửa kinh mạch của hắn, lạc trôi tàn độc ra ngoài cơ thể.

Thân là Hồn Thiên sư, Lục Vũ có tạo nghệ rất sâu ở nhiều lĩnh vực như đan đạo, dụng độc, luyện khí, biết cách dùng lực ít nhất phát huy ra hiệu quả lớn nhất.

“Cơ thể hết độc, cả người khỏe hẳn, ta sẽ quét khỏi nhanh thôi!”

Lục Vũ xoay người ngồi dậy, trong mắt tràn đầy tự tin.

Lục Vũ xoay người mà lên, trong mắt tràn đầy tự tin.

Tiếp tục tu luyện!

Lục Vũ nắm chặt hết thảy thời gian, diệt hết tàn độc trong cơ thể, thể chất rõ ràng chuyển biến tốt đẹp, mỗi một tế bào đều trở nên sinh động, dần mạnh mẽ khi được linh lực tắm bổ.

Sau hai canh giờ, Lục Vũ thân thể chấn động, võ mạch thứ ba bị giải khai, trực tiếp đến cảnh giới tam trọng mạch.

Một khắc này, võ hồn nhỏ trong huyết thần hồn lóe lên tia sáng nhạt, mọc ra chiếc lá thứ ba, hư ảnh trở nên ngưng thật rất nhiều.

“Hoàng cấp Nhị phẩm, ha ha... tấn thăng...”

Lục Vũ đại hỉ, nửa ngày thời gian, võ hồn liền từ Hoàng cấp nhất phẩm tăng lên Hoàng cấp nhị phẩm, tốc độ này tuyệt đối kinh người.

“Cứ theo đà này thì tăng tới Hoàng cấp cửu phẩm hẳn là... không đời...”

Lục Vũ đột nhiên biến sắc, hẳn là Hồn Thiên sư nên hiểu rõ tính trưởng thành & biến hóa của võ hồn.

Võ hồn của mình mặc dù chỉ là trưởng thành một bước nhỏ, nhưng tốc độ này cũng vượt ra khỏi quy luật tự nhiên.

Lục Vũ từ quan sát kỹ võ hồn trong huyết thần hồn, ba chiếc lá đều rất non nớt, ở trong giai đoạn sinh trưởng, nhưng trên chiếc lá thứ ba lại có một ấn ký nhạt màu, nhìn qua tựa như là một cái ao.

“Chuyện này... sao... có thể?”

Lục Vũ hoảng sợ kinh hô, trong đầu nổi lên một đoạn cổ sự.

Kiếp trước, hắn bị Mã Linh Nguyệt, Tổng Lăng Vân đôi cầu nam nữ kia phản bội, giam trong Hắc Ngục, chung một chỗ với Hắc Ngục Cuồng Tôn.

Hắc Ngục Cuồng Tôn là thiên kiêu số một Thần Võ Thiên Vực, có được Thiên cấp cửu phẩm tuyệt thế võ hồn, nhưng hắn cũng giống như Lục Vũ, bị người mình yêu thương nhất phản bội, võ hồn gần như hủy diệt.

Là một Thánh Hồn Thiên Sư, khi biết tạo ngộ của Hắc Ngục Cuồng Tôn thì Lục Vũ hết sức bất bình, nguyện dùng sở học cả đời để điều trị võ hồn của đối phương, tiến tới đỉnh phong một lần nữa.

Võ hồn của Hắc Ngục Cuồng Tôn là một cái ao, chính là Thiên cấp cửu phẩm võ hồn trong truyền thuyết - Vạn Pháp Trì, dung luyện vạn pháp, không chế vạn đạo, thành tựu sự nghiệp bất hủ.

Đáng tiếc, Hắc Ngục Cuồng Tôn bị người ám toán, Vạn Pháp Trì vỡ vụn, trở thành phế nhân.

Lục Vũ dùng hết mọi cách, dung hợp tinh võ hồn của mình với Vạn Pháp Trì để vá lại, trong quá trình đó cũng đạt được đột phá rất lớn, linh ngộ được chân lý tối cao tiến hóa võ hồn.

Khoảnh khắc Lục Vũ thành công, Mã Linh và Tổng Lăng Vân đột nhiên giá lâm tự tay hủy diệt Hắc Ngục, giết sạch tất cả những người bên trong.

Về sau, Lục Vũ trùng sinh, nhưng hắn không thể ngờ được Vạn Pháp Trì vốn thuộc về Hắc Ngục Cuồng Tôn lại vì dung hợp với tinh võ hồn của hắn mà trùng sinh cùng một chỗ với hắn, đi tới một kiếp này.

“Vạn pháp nơi tay, ta nắm thiên hạ! Mã Linh Nguyệt, Tổng Lăng Vân, các ngươi ngàn tính vạn tính nhưng vẫn khó thoát báo ứng!”

Lục Vũ cười to, tinh võ hồn luôn là nỗi bận tâm trong lòng hắn, bây giờ dung hợp với võ hồn Thiên cấp cửu phẩm Vạn Pháp Trì, bước về một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Đây là thành tựu cao nhất của Lục Vũ, ngay cả Mã Linh Nguyệt lẫn Tổng Lăng Vân đều không biết, bây giờ nó lại trở thành át chủ bài mạnh nhất của hắn.

Võ hồn cây cỏ nhanh chóng trưởng không thể tách khỏi Vạn Pháp Trì, chỉ tiếc cụ thể thì Lục Vũ còn cần phải quan sát thêm, nhưng tâm tình của hắn lúc này lại hưng phấn đến tột độ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Giết gà dùng dao mổ trâu

Thanh Sơn tông ở phía tây của Thiên Nguyệt quốc, là một trong bốn đại tông môn của đế quốc, chia làm hạch tâm, chân truyền, nội môn, ngoại môn đệ tử.

Ngoại viện chia làm hai khu vực lớn, một là khu vực hoạt động của ngoại môn đệ tử, hai là khu vực hoạt động của tạp dịch ngoại môn.

Người có thể thức tỉnh võ hồn sẽ trở thành ngoại môn đệ tử, còn người không thức tỉnh được võ hồn thì làm tạp dịch.

Hôm nay là ngày thức tỉnh võ hồn diễn ra một lần mỗi tháng, những tạp dịch nào trong ba năm không thể thức tỉnh võ hồn đều bị đuổi đi.

Buổi sáng, giờ thìn.

“Nhìn kia, Lục Vũ tới, gia hỏa này hôm nay khẳng định sẽ bị đuổi ra khỏi cửa.”

“Một phế vật luôn bị mọi người ức hiếp, thân thể yếu kém, hẳn thức tỉnh được võ hồn mới là chuyện lạ.”

“Thật hoài niệm cuộc sống ức hiếp hắn khi trước, hắn giận mà chẳng dám nói gì chỉ biết biểu lộ ủy khuất, thật là một tên phế vật.”

Trên quảng trường ngoại viện, rất nhiều ngoại môn đệ tử và ngoại môn tạp vụ đều đang cười nhạo Lục Vũ, biểu lộ chán ghét, ánh mắt khinh bỉ.

Ba năm ở ngoại viện là ba năm Lục Vũ luôn bị mọi người ức hiếp.

Lúc đầu thì hắn còn phản kháng, liều mạng đánh lại những người ức hiếp mình, đáng tiếc là thân thể hắn quá yếu, bất lực không thể phản kháng.

Nghe thấy những lời trào phúng của mọi người, Lục Vũ híp mắt lại.

Người hiền bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cười.

Đây là một thế giới tôn sùng võ đạo, người không có thực lực chỉ có thể bị người khác ức hiếp.

Đột nhiên, một thân ảnh ngăn cản đường đi của Lục Vũ.

“Lục Vũ, nguoi mạnh dạn tới đây để rước nhục vào người à?”

Đỗ Thuận, mười sáu tuổi, dáng người cao hơn Lục Vũ một chút, tam trọng mạch, thức tỉnh võ hồn được một năm, thường xuyên đi ức hiếp Lục Vũ.

“Tránh ra!”

Lục Vũ thần sắc hững hờ, ngữ khí lộ ra mấy phần lảng lẽ.

“Nguoi nói cái gì, dám kêu ta tránh ra, lớn mật.”

Đỗ Thuận trừng mắt Lục Vũ, mặt tỏ vẻ không vui.

“Cút!”

Lục Vũ mất sất lēm khiến Đỗ Thuận như bị ảo giác uy hiếp vô hình, cảm thấy kinh ngạc.

“Tên súc sinh nhà nguoi cũng dám chống đối ta trước mặt mọi người, hôm nay trừ phi chui qua háng ta, bằng không thì đừng hòng đi qua được một bước.”

Đỗ Thuận nổi trận lôi đình, mặc dù cảm giác được Lục Vũ dường như biến thành một người khác, nhưng chớp mắt liền bị cơn giận che mờ lý trí, giận dữ mắng mỗ.

Ở gần đây, tất cả mọi người cảm thấy ngạc nhiên.

“Tên tiểu tử này sao tự nhiên to gan vậy?”

“Hay trước đó hắn bị thứ gì đó kích thích trở nên ngu ngốc nên mới đi trêu chọc Đỗ Thuận không?”

“Lớn gan thì ích gì, hắn tự gây họa rồi.”

Lục Vũ nhìn quanh, từng gương mặt tươi cười khi thấy người khác gặp họa, hắn chẳng thèm để ý.

“Tránh ra!”

Lục Vũ cảnh cáo lần thứ hai.

Đỗ Thuận khinh thường nói: “Không có cửa đâu, trừ phi ngươi bò qua!”

Bắt ta bò qua háng ngươi?

Lục Vũ cười lạnh, thật sự là lão hồ không phát uy, ngươi xem ta là mèo bệnh.

“Không lặn bò thì ta liền tiến ngươi đi một đoạn.”

Lục Vũ bước ra một bước, đánh một quyền tới trước ngực Đỗ Thuận.

“Ngươi còn dám động thủ?”

Đỗ Thuận nghe thấy cười, không thèm để tâm đến quyền kinh của Lục Vũ, tiện tay đánh ra một chưởng ngăn lại.

“Tên ngu Lục Vũ này lại dám đánh với Đỗ Thuận, thật không tự lượng sức mình.”

“Đỗ Thuận đã mở ra tam trọng mạch, một quyền cũng nặng tới bốn trăm cân, Lục Vũ chỉ mới nhất trọng mạch sao đỡ nổi, ngu như heo.”

“Chắc tức quá hóa điên, tính liều đây mà.”

Mọi người trào phúng nhục mạ, đều cảm thấy Lục Vũ điên rồi.

Lục Vũ thần sắc lạnh lùng, thân thể lùi ra sau, một quyền mới nảy chỉ để thăm dò thôi, song phương đều là tam trọng mạch, nhưng thân thể Đỗ Thuận cao to cường tráng hơn nên sức lực mạnh hơn Lục Vũ nhiều.

“Quý xuống nhận lỗi!”

Đỗ Thuận đâm ra một quyền, tự tin vô cùng, trong lòng đang nghĩ cách ức hiếp Lục Vũ.

Nhất trọng mạch cũng dám khiêu khích mình, thật muốn chết.

Lục Vũ cười lạnh, ánh mắt trong nháy mắt trở nên lạnh lùng vô tình, hắn là Thánh Hồn Thiên Sư, dù hiện tại cảnh giới không cao nhưng vẫn có thể hạ gục được Đỗ Thuận một cách dễ dàng.

Xoải bước, lượn vòng, nghiêng người, ra quyền, Lục Vũ làm liền một mạch tránh được công kích của Đỗ Thuận, một quyền lao tới ngay trước mặt đối phương.

Đỗ Thuận kinh hãi tột độ, gắng sức nghiêng đầu né tránh nhưng chậm đi nửa nhịp.

“A... A...”

Âm thanh đau đớn thê lương xé nát tâm can nghe như tiếng heo bị giết.

Một quyền nặng bốn trăm cân của Lục Vũ đánh nát sống mũi Đỗ Thuận khiến đối phương tràn máu mũi, ngã ra sau hai trượng, máu me đầy mặt, hai mắt đầy lệ.

Xung quanh, vô số người kinh ngạc há mồm tròn mắt, không thể tin nổi.

“Ta bị hoa mắt thì phải, hay ta đang mơ nhỉ?”

“Đỗ Thuận tam trọng cảnh lại bị Lục Vũ đánh ngã. Xong, xong, lúc trước ta còn ức hiếp hắn, giờ thì chết chắc rồi.”

“Thảm rồi, thảm rồi, chắc là Lục Vũ đã thăng lên nhị trọng mạch, thậm chí là tam trọng mạch rồi, sau này chúng ta nên làm sao đây?”

Giây phút này, rất nhiều ngoại môn đệ tử sợ hãi, những tên lúc trước từng ức hiếp Lục Vũ thì càng hoảng sợ hơn.

Cảm nhận được biến hóa của mọi người xung quanh, Lục Vũ không khỏi cười lạnh, đám người này thật là sợ mạnh hiếp yếu.

Lục Vũ nhanh chân bước tới chỗ thức tỉnh võ hồn, lên tiếng chào hỏi ngoại môn trưởng lão phụ trách thức tỉnh võ hồn, sau đó leo lên tế đàn bắt đầu ném thử.

Xung quanh, rất nhiều ngoại môn đệ tử nhìn Lục Vũ, âm thầm nghị luận sôi nổi.

“Các người nói xem tên Lục Vũ này có hy vọng thức tỉnh võ hồn không?”

“Với những gì mà hắn biểu hiện trong lần giao chiến với Đỗ Thuận vừa rồi, e rằng thể thức tỉnh được đấy.”

“Ta nhớ sáng hôm qua hắn còn bị người ta đánh cho một trận mà, sao hôm nay lại như biến thành người khác rồi thế?”

Trên tế đàn, từng luồng linh lực dao động tràn vào trong cơ thể Lục Vũ, tiến thẳng tới huyết thần hồn.

Quá trình thai nghén võ hồn, mở huyết thần hồn, đánh thức võ hồn gọi là thức tỉnh võ hồn.

Lục Vũ vốn không cần phải làm như thế, nhưng hắn vẫn muốn ném thử, mục đích là để hấp thu linh lực trên tế đàn để cường hóa võ hồn.

Thân là ngoại môn tạp dịch, Lục Vũ không có tài nguyên gì trong người cả, nên hắn phải nắm chắc mỗi cơ hội mà mình có.

Thức tỉnh võ hồn cần trận pháp và tế đàn kết hợp lại, trận pháp có thể cung cấp năng lượng cho tế đàn, cho nên với Lục Vũ thì đây là một cơ hội rất tốt để tu luyện.

Lục Vũ đang áp chế võ hồn, toàn lực hấp thu linh lực trên tế đàn, mãi đến khi gần hết thời gian quy định mới thả võ hồn ra.

“Nhìn kia, không ngờ hắn thức tỉnh được võ hồn!”

Rất nhiều ngoại môn đệ tử kinh ngạc hô lên, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ngoại môn trưởng lão cũng cảm thấy ngạc nhiên không thôi, vốn tưởng Lục Vũ sẽ thất bại, ai ngờ hắn lại thành công ngay lúc hết giờ.

“Hoàng cấp nhị phẩm, thảo hồn.”

Ngoại môn trưởng lão tuyên bố võ đẳng cấp võ hồn của Lục Vũ, dẫn tới một hồi nghị luận.

“Hoàng cấp nhị phẩm cũng không tệ, chỉ tiếc lại là thảo hồn.”

“Thảo hồn này không thể lên được Võ Tông, chỉ có tác dụng khi người sở hữu là một Luyện Đan sư mà thôi.”

“So với thú võ hồn thì võ hồn của hắn chỉ để làm nền thôi.”

Mọi người cũng không coi trọng Lục Vũ, dù hắn đã thức tỉnh võ hồn thành công trở thành ngoại môn đệ tử, nhưng tinh võ hồn từ đầu đến cuối đều bị mọi người kỳ thị.

Lục Vũ lạnh lùng cười một tiếng, không thèm để ý, hắn là Hồn Thiên sư, bất kỳ võ hồn gì ở trong tay hắn cũng đều có thể nghịch thiên cải mệnh!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiểu lý tàng đao

Giữa trưa, Lục Vũ và những đệ tử thức tỉnh võ hồn khác cùng đi theo trưởng lão tới ngoại viện đăng ký, buổi chiều sẽ phân từng người theo từng loại võ hồn đến các tông trong môn.

Trên Chiến Hồn đại lục, thú võ hồn chiếm tỉ lệ 90%, tinh võ hồn chiếm khoảng dưới 10%, khí vũ hồn thì hiếm như phượng mao lân giác, nguyên vũ hồn gần như trăm năm khó gặp một lần.

Nội ngoại môn Thanh Sơn tông đều phân chia Võ tông, Đan tông, Hồn tông, Tinh tông.

Võ tông chỉ thu nhận đệ tử sở hữu thú võ hồn, là chủ lực của một phái, số người nhiều nhất, cao thủ nhiều như mây.

Đan tông nhưng đệ tử sử dụng thủ vô hồn và tinh vô hồn, mục đích là bồi dưỡng Luyện Đan sư.

Hồn tông điều kiện hà khắc, chỉ lấy tinh vô hồn, trọng điểm bồi dưỡng Hồn Thiên sư.

Tinh tông thì là chỗ giành cho những đệ tử không thể gia nhập Đan tông lẫn Hồn tông, thân phận thấp nhất tứ tông, thuộc loại vô dụng mà bỏ thì lại tiếc.

Sau khi ăn xong, Lục Vũ đứng một mình trên quảng trường ngoại viện, không một đệ tử nào dám đứng chung với hắn, tất cả đều ở đằng xa chỉ trỏ, đàm luận Lục Vũ.

Lục Vũ không quan tâm, ba năm bị ức hiếp, không bạn bè sớm tập thành thói quen cho hắn.

Thức tinh vô hồn, nhân sinh thay đổi, Lục Vũ đang suy nghĩ con đường tương lai, bên tai lại vang lên trن trن tiếng kinh hô.

Ở một phía khác của quảng trường, lúc này có ba người đi tới.

Người cầm đầu mười bốn mười lăm tuổi, toàn thân áo trắng, trên mặt khỏe miệng khể nhếch, nụ cười kia cho người ta một loại cảm giác âm lãnh.

Sau người đàn ông đó là hai thiếu niên mặc áo xanh khoảng mười sáu mười bảy tuổi, thân hình cao lớn, mặt tươi cười, bộ dáng a dua nịnh hót.

“Là Ngô Anh Kiệt, nghe nói hắn vừa mới tấn thăng thành nội môn đệ tử, ngày mai sẽ tới nội viện báo danh.”

“Hai ngày trước hắn vừa mới tròn mười lăm tuổi, nghĩ không ra nhanh như vậy liền tấn thăng làm nội môn đệ tử, ta nhớ hắn đến Thanh Sơn tông mới hơn một năm đi, đơn giản chính là thiên tài a.”

“Ngô Anh Kiệt đến từ Ngô thành, cha hắn một năm trước đoạt được chức thành chủ, hắn là thiếu thành chủ hàng thật giá thật. Hắn tới đây chỉ sợ là nhắm tới Lục Vũ... hắc hắc... có trò hay để xem rồi.”

Xung quanh, rất nhiều đệ tử đang nghị luận, bộ dáng tươi cười trên nỗi đau của người khác, thỉnh thoảng quay đầu nhìn xem Lục Vũ, không che giấu chút nào vẻ chán ghét và sự khinh bỉ trong lòng.

Lục Vũ ngẩng đầu chán ghét nhìn Ngô Anh Kiệt đang tự phụ kiêu ngạo kia.

“Lục Vũ, nghe nói ngươi đã thức tinh vô hồn, ta cố ý tới chúc mừng ngươi trước đây.”

Ngô Anh Kiệt một mặt mỉm cười, đáy mắt lại hiện lên một tia âm lãnh.

Xung quanh, đám đệ tử đứng xem đều sửng sốt, vốn cho rằng Ngô Anh Kiệt đến cười nhạo Lục Vũ nhưng không ngờ lại tươi cười chúc mừng như thế hai người là bạn tốt của nhau.

Lục Vũ biểu lộ hồ hững, lạnh lùng nói: “Tinh vô hồn có cái gì đáng giá chúc mừng?”

Ngô Anh Kiệt ánh mắt khể biến, trong lòng không vui, nhưng tiểu dung không giảm, ha ha cười nói: “Chỉ ít không cần bị đuổi ra khỏi cửa, có thể tại Thanh Sơn tông tiếp tục tu luyện, ngày khác nhất định có thể trở nên nổi bật.”

Lục Vũ nhú mày, tên Ngô Anh Kiệt tiểu lý tàng đao, đến tốt cùng trong lòng hắn có mưu đồ gì?

“Ngươi lo lắng ta bị đuổi ra khỏi tông môn, trở lại Ngô thành, uy hiếp đến chức thành chủ của phụ thân ngươi à.”

Ngô Anh Kiệt miệng cười đờ ra, nhưng chớp mắt liền khôi phục bình tĩnh.

“Ngươi nghĩ gì lạ thế, ta thật tâm đến chúc ngươi mà, đồng thời cũng muốn giúp ngươi.”

Lục Vũ cười lạnh, quý mới tin lời nói này?

Ngô thành đổi chủ, phụ thân Lục Chiến của Lục Vũ không rõ sống chết, một năm trước phụ thân của Ngô Anh Kiệt lại đoạt đi chức thành chủ là bị không ít người phản đối.

Lục Vũ mặc dù chỉ là một tên phế nhân, nhưng một khi hắn trở lại Ngô thành, chắc chắn sẽ được bộ hạ cũ của Lục Chiến ủng hộ, từ đó gây thêm chuyện, dẫn phát mâu thuẫn.

Phụ thân Ngô Anh Kiệt mới đoạt được chức thành chủ có một năm nên thế cục tất nhiên bất ổn, hắn không muốn Lục Vũ bị đuổi khỏi tông môn nên mới vui vẻ tới đây chúc mừng đối phương.

“Giúp ta?”

Lục Vũ trong lòng sáng tỏ, thu hồi vẻ căm thù, bây giờ Ngô Anh Kiệt thế là nội môn đệ tử, vạch mặt trước mặt mọi người thì người thua thiệt là mình.

Ngô Anh Kiệt thấy sắc mặt Lục Vũ tốt lên, khể cười nói: “Chiều nay chẳng phải ngươi sẽ được phân môn sao? Ngày mai ta đi nội viện báo cáo, nhưng

trước khi đi có thể giúp người đã thông quan hệ. Tử tông ngoại môn, với tình huống của người khả năng cao sẽ bị phân đến Tĩnh tông, không thể tới được Võ tông. Nhưng ta có thể giúp người trăm phần trăm tới được Võ tông, chỉ cần sau này người cố gắng, đồng dạng có thể một bước lên mây.”

Lục Vũ sững sờ, tiến vào Võ tông, hẳn thật đúng là không có nghĩ qua vấn đề này, bởi vì chuyện đó căn bản không thể xảy ra.

“Vì sao lại giúp ta?”

Ngô Anh Kiệt cười nói: “Bởi vì chúng ta đều đến từ Ngô thành.”

Vỗ vỗ vai Lục Vũ, Ngô Anh Kiệt tiêu sái quay người dẫn hai ngoại môn đệ tử rời đi.

Lục Vũ nhìn bóng lưng Ngô Anh Kiệt xa dần, trên mặt lộ ra hơi khí lạnh.

“Mặc kệ người có âm mưu gì, ta cũng sẽ không để người như ý.”

Lục Vũ sống hai kiếp sao có thể bị một đứa trẻ mười lăm tuổi như Ngô Anh Kiệt lừa dối được?

Mặc dù tạm thời chưa đoán ra ý đồ của Ngô Anh Kiệt, nhưng Lục Vũ vẫn phải đề cao cảnh giác.

“Lão đại, lúc này người diễn tuồng gì thế? Chẳng phải nói muốn đổi phó Lục Vũ à, sao lại chúc mừng hắn, còn tốn công phí sức giúp hắn vào Võ tông nữa?”

Trương Đại Lực vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, sau khi rời khỏi quảng trường liền nhin không được cất giọng hỏi.

Ngô Anh Kiệt cười lạnh nói: “Người biết cái gì, đổi phó Lục Vũ đơn giản lắm, một ngón tay của ta cũng đủ bóp chết hắn rồi, nhưng như thế sẽ bị mọi người chỉ trích. Ta lập tức phải đi nội môn báo danh rồi, lúc này há có thể để lại nhược điểm?”

Một bên, Lý Tiểu Ba nói: “Coi như người không tiện xuất thủ, cũng có thể để chúng ta âm thầm ra tay a, sao phải nịnh nọt dẫn hắn tới Võ tông?”

Ngô Anh Kiệt cười nói: “Đây chính là chỗ cao minh của ta, ta ở ngoại môn Võ tông có sức ảnh hưởng rất lớn, chỉ cần Lục Vũ tiến vào Võ tông, hắn sẽ như cá trong chậu, chắc chắn phải chết. Cha ta cướp đoạt chức thành chủ phí không ít sức lực, bây giờ còn nhiều người phản đối, nếu như ta giết chết Lục Vũ thì phụ thân ta sẽ dễ thở hơn. Bởi vậy, Lục Vũ chết là chuyện hợp tình hợp lý, không bị mọi người nghi ngờ.”

Trương Đại Lực khen: “Lão đại thực là thông minh tuyệt đỉnh.”

Lý Tiểu Ba cười nói: “Lục Vũ đáng thương lại không biết gì, cảm động đến rơi lệ nhưng nào biết được đã bị lão đại đưa vào trong, cuối cùng sẽ chết không có chỗ chôn.”

Ngô Anh Kiệt cười to, tính cách âm lãnh hẳn thích nhất là dùng âm mưu quỷ kế.

Buổi chiều giờ mùi ba khác, đệ tử đến ngoại viện báo cáo tập hợp trên quảng trường, chờ phân tông.

Đột nhiên, từ xa truyền đến những tiếng hô trầm thấp khiến Lục Vũ chú ý.

“Nhìn kia, cô ta... thật đẹp a...”

Nơi xa, một nam một nữ chậm rãi đi đến, hai người như kim đồng ngọc nữ trong tranh, nam anh tuấn cao sang, nữ mỹ lệ thoát tục, ai cũng hâm mộ.

Lục Vũ quay đầu nhìn lại, gương mặt bình tĩnh của hắn dần lộ lên vẻ phứt tạp, khuôn mặt quen thuộc kia, thân ảnh tiêu hồn kia, dù đã sớm bỏ hắn mà đi, nhưng tại thời điểm này, hắn vẫn có chút lưu luyến.

“Là nội môn đệ tử Vân Nguyệt Nhi, một trong tam đại mỹ nữ của Thanh Sơn tông!”

“Nghe nói nàng ta và Lục đến từ cùng một nơi, trước kia tình cảm thâm thiết, đáng tiếc Lục Vũ là một tên phế vật, mà Vân Nguyệt Nhi thiên tư xuất chúng nhanh chóng trở thành nội môn đệ tử nên liền chia tay hắn.”

“Lần này có trò hay để nhìn, bạn gái ngày xưa giờ thành nữ thần, còn đi cùng một sư huynh tuấn tú phi phàm, ta thấy tên Lục Vũ kia hẳn là không còn mặt mũi nào mà nhìn người đâu.”

Những tiếng cười nói giễu cợt liên tục vang lên bên tai, tất cả đang cười trên nỗi đau của hắn, hận Lục Vũ sao không biết xấu hổ mà chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vân Nguyệt Nhi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Lục Vũ...”

Vân Nguyệt Nhi bước đi nhẹ nhàng, bước từng bước ưu nhã, dáng vẻ thướt tha mềm mại, ngũ quan tinh xảo tú mỹ tự thành linh vận, hai mắt đen lay lay phảng phất có thể thấy rõ lòng người khiến cho người ta mê say.

Vân Nguyệt Nhi mười sáu tuổi, khoe môi nhếch lên ý cười nhợt nhạt, dáng người linh lung, chỗ lồi chỗ lõm, phối hợp với bộ đồ trắng trên người liền tựa như biến thành tiên nữ trên trời.

Vân Nguyệt Nhi nhìn Lục Vũ, ánh mắt có chút lãnh đạm, nhưng lại xen lẫn một tia giấy dựa.

Lục Vũ mặt không biểu tình, trong lòng ần ần có loại nhói nhói, đó là sự lưu luyến của tàn hồn thân thể trước.

“Đây chính là tên phế vật kia?”

Bên cạnh Vân Nguyệt Nhi là một thiếu niên anh tuấn, hai hàng lông mày lộ vẻ cao ngạo tự phụ, trong mắt tràn đầy khinh miệt, không che giấu sự chán ghét của mình với Lục Vũ.

Vân Nguyệt Nhi khẽ gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, Lục Vũ đã mở miệng trước.

“Ngươi tới làm gì?”

Giọng nói lãnh đạm của Lục Vũ, âm thanh xa lạ khiến Vân Nguyệt Nhi có cảm giác mất mát khó hiểu.

Lúc trước, Lục Vũ luôn nghe lời nàng, hết sức che chở nàng, luôn luôn nhiệt tình, chưa từng lãnh đạm.

“Nghe nói ngươi đã thức tỉnh võ hồn, ta thuận đường tới xem một chút.”

Vân Nguyệt Nhi có chút không được tự nhiên, quay đầu tránh ánh mắt khiến bản thân mình ray rức của Lục Vũ.

“Đây là Tàn Vân sư huynh, hắn là đệ tử chân truyền của Thanh Sơn tông.”

Vừa dứt lời, bốn phía đột nhiên ồn ào.

“Tàn Vân sư huynh xếp thứ 5 trên chân truyền bảng, hắn là thiếu thành chủ hàng thật giá thật chứ đâu như tên phế vật Lục Vũ này, ngay cả tư cách xách giày cho hắn cũng không có.”

“Đừng nói xách giày, ngay cả tư cách quỳ gối liếm chút bụi trên giày của Tàn Vân sư huynh cũng không có nữa là.”

“Nghe nói gần đây Vân Nguyệt Nhi và Tàn Vân sư huynh rất thân cận, hai người như hình với bóng, đoán chừng là sắp bỏ nhau, thật là khiến người hâm mộ.”

“Trai tài gái sắc, trời đất tạo nên, đây mới là cặp đôi hoàn hảo. Tên Lục Vũ kia, căn bản chính là đồ bỏ đi.”

Những lời nịnh bợ vang lên bên tai không dứt, tất cả đều ca ngợi Tàn Vân, gièm pha Lục Vũ.

Chân truyền đệ tử thân phận tôn quý, Vân Nguyệt Nhi trèo lên cành cây cao này, đương nhiên xem thường loại phế vật như Lục Vũ.

Lúc trước, Vân Nguyệt Nhi có thể đi vào Thanh Sơn tông là nhờ phụ thân Lục Vũ cho nàng cơ hội, bởi nàng lớn lên cùng Lục Vũ như hai đứa trẻ vô tư, thanh mai trúc mã.

Sau khi tiến nhập Thanh Sơn tông, Lục Vũ bởi vì do thân thể nên không thể thức tỉnh võ hồn, mà Vân Nguyệt Nhi lại đã thức tỉnh Hoàng cấp tứ phẩm thú võ hồn, chưa tới nửa năm liền trở thành nội môn đệ tử.

Nhờ dung mạo xinh đẹp mà nàng trở thành một trong tam đại mỹ nữ Thanh Sơn tông, được rất nhiều người theo đuổi.

Mới đầu, Vân Nguyệt Nhi còn rất quan tâm chút tình cảm này, thường xuyên đến thăm Lục Vũ, cổ vũ hắn, an ủi hắn.

Nhưng hiện thực một năm sau đã thay đổi nàng, vì một cuộc sống khá giả hơn tại Thanh Sơn tông, Vân Nguyệt Nhi dần dần bị sự hào nhoáng kia che mờ tâm trí, từ bỏ thứ tình cảm chân thành tha thiết kia, không muốn ở cạnh Lục Vũ để hắn liên lụy tới nàng nữa.

Về sau, Vân Nguyệt Nhi không tới thăm Lục Vũ.

Mà nửa tháng trước, Vân Nguyệt Nhi và Tàn Vân bắt đầu hẹn hò, trở thành một cặp khiến mọi người hết sức hâm mộ, còn Lục Vũ tự nhiên biến thành

tên hề.

“Cô thấy rồi đó, đi đi!”

Lục Vũ ngừ khi hờ hững, gặp lại Vân Nguyệt khiến hắn không thể bình tĩnh nổi.

Vân Nguyệt Nhi cảm thấy Lục Vũ thay đổi, điều này khiến nàng hơi không quen.

“Chúc mừng ngươi thức tỉnh vô hồn, sau này có thể ta sẽ không về ngoại môn nữa.”

Vân Nguyệt Nhi đang giãy dụa trong lòng, hai người có tình cảm thanh mai trúc mã, nhưng sự chênh lệch giữa Lục Vũ và Tần Vân khiến nàng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

“Ta không xứng nhận lời chúc mừng của ngươi.”

Lục Vũ đắm mặc trong mắt lộ ra một tia đắng chát, đây là điều mà trước kia hắn day dứt không bỏ.

Vân Nguyệt Nhi chạm mắt Lục Vũ, tâm linh giãy giữa một hồi, tựa hồ có chút áy náy, nhưng lập tức liền cắn răng, kìm lòng lại.

“Lục Vũ, ta biết ban đầu là Lục thúc thúc cho ta cơ hội, để cho ta đến Thanh Sơn tông mới có ta của hôm nay. Ta rất trân trọng cơ hội này, cũng muốn ở cùng một chỗ với ngươi, nhưng hiện thực thế giới bên ngoài tàn khốc, chỉ dựa vào một mình ta căn bản không thể chống đỡ nổi.”

“Tần Vân là đệ tử chân truyền cao quý, thành tựu sau này vô hạn, hắn có thể cho ta vinh hoa phú quý, bảo hộ ta an toàn, còn ngươi có thể cho ta được gì?”

Vân Nguyệt Nhi vốn cho rằng Lục Vũ không thể thức tỉnh được vô hồn, sẽ bị đuổi ra khỏi tông môn, như thế thì dù nàng hồ thẹn nhưng cũng không cần phải nói lời tạm biệt gì nữa.

Nhưng trời không toại lòng người, Lục Vũ lại thành công thức tỉnh vô hồn khiến Vân Nguyệt Nhi phải đối mặt với đối phương, trong lòng hồ thẹn.

“Vân ca rất tốt, chỉ cần ngươi đi chuyện tình cảm giữa chúng ta, hắn sẽ đền bù thỏa đáng cho ngươi.”

Lục Vũ sắc mặt khó coi, không nói một lời, ngay trước mặt mọi người, Vân Nguyệt Nhi lại nói như thế khiến hắn còn mặt mũi nào gặp người nữa?

Lục Vũ của ngày hôm qua đã chết rồi, Lục Vũ của hiện tại há có thể mặc người ức hiếp?.

Tần Vân thấy Lục Vũ không nói năng gì, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

“Mười viên Tụ Lực đan, chỉ cần từ giờ ngươi không gặp Nguyệt nhi nữa thì chúng sẽ là của ngươi.”

Lời này của Tần Vân lập tức khiến mọi người huyền não cả lên.

“Tần sư huynh xuất thủ xa xỉ, thật không hổ là chân truyền đệ tử.”

“Vân sư tỷ thật biết nhìn người, Tần sư huynh anh tuấn thần võ, tiền đồ vô lượng, mạnh hơn Lục Vũ trăm lần.”

“Ta đoán tên Lục Vũ kia nhất định sẽ đáp ứng.”

“Mười viên Tụ Lực đan, đồ ngốc mới không đáp ứng.”

Mọi người nghị luận âm ỉ, rất là chói tai.

Với những thứ mà Tần Vân tính đền bù, Lục Vũ hờ hững cười lạnh. Hôm nay nếu hắn nhận bố thí của Tần Vân thì hắn sao có thể là một người nam nhân đầu đội trời chân đạp đất được?

“Ngươi chỉ đáng giá mười viên Tụ Lực đan thôi sao?”

Lục Vũ nhìn Vân Nguyệt Nhi, cất giọng lạnh băng đầy ý trào phúng.

Vân Nguyệt sắc mặt biến hóa, đối phương nói thế chẳng khác nào khinh thường nàng.

Tần Vân không vui nói: “Chê ít hử, mười lăm viên.”

Lục Vũ hờ hững quay người, coi như không nghe thấy, coi như đối phương nói tiếng chó.

(Đôi lời của người edit: Chỗ này nguyên văn là “coi như đối phương đang đánh rắm” nhưng mình đổi thành “coi như đối phương nói tiếng chó” cho nó hay hay tí, tiếng người mới hiểu chứ tiếng chó sao hiểu :)

Tần Văn tức giận muốn đập chết đối phương, nhưng đây là ngoại viện, một chân truyền đệ tử như hắn há lại chấp nhặt một tên ngoại môn đệ tử sao?

Lúc này, trưởng lão ngoại môn của bốn tông xuất hiện, mấy chục cái đệ tử cấp tốc tập hợp, bắt đầu phân chia tông môn.

Tần Văn nhìn Lục Vũ, cười lạnh nói: “Tên phế vật này chỉ có thể ở Tĩnh tông chờ chết.”

Vân Nguyệt Nhi nhìn Lục Vũ, tâm tình vô cùng phức tạp, tình cảm thanh mai trúc mã há nói quên là quên ngay được?

“Tĩnh võ hồn vào không được Võ tông, mà Hồn tông và Đan tông đều có hạn chế, hắn chỉ có thể tiến vào Tĩnh tông, nhất định đời này than thân an tường.”

Tần Văn khẽ nói: “Vân muội thật là thiện lương, thứ phế vật này không đáng để thương xót.”

Phân chia tông môn bắt đầu từ thú võ hồn trước, Lục Vũ là tĩnh võ hồn nên xếp ở cuối.

Phần lớn đệ tử sở hữu thú võ hồn đều tiến nhập Võ tông, chỉ có vài người tiến nhập Đan tông.

Về sau đến phiên tĩnh võ hồn, vẹn vẹn một người vận khí tốt tiến vào Đan tông, cái khác đều phân chia đến Tĩnh tông.

Lúc tới lượt Lục Vũ, rất nhiều người đều đang bàn luận.

“Ta dám đánh cá hắn bị phân tới Tĩnh tông.”

“Cả cược gì nữa, chuyện này chẳng có gì bất ngờ cả.”

Nhưng mà kết quả ngoài dự liệu, Lục Vũ lại được trưởng lão Võ tông “Coi trọng”.

“Gì vậy, phế vật này vậy mà vào Võ tông.”

“Ta nghe lầm hả, tại sao có thể như thế được?”

“Tĩnh võ hồn đi Võ tông, đây chính là phá tiền lệ a.”

Rất nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn, chuyện này hoàn toàn không có đạo lý.

Tần Văn và Vân Nguyệt Nhi kinh ngạc nhìn nhau, Lục Vũ vậy mà tiến vào Võ tông, tên trưởng lão chọn hắn chẳng lẽ bị mù?

Một khắc này, Lục Vũ quay người, lạnh lùng nhìn Vân Nguyệt Nhi và Tần Văn, nhếch miệng cười như không phải cười tựa hồ giấu cợt suy đoán lúc trước của hai người.

Tần Văn sắc mặt khó coi, có cảm giác bị người tát mặt, lòng hết sức khó chịu.

Vân Nguyệt Nhi hơi tức giận, nâng thấy được sự khinh miệt từ trong mắt Lục Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tình tan ngọc nát

“Đi chuẩn bị một chút, một canh giờ sau tập hợp tại đây.”

Trưởng lão tứ tông rời đi, phân phó các đệ tử trở về thu thập hành lý.

Lục Vũ quay người muốn đi gấp, ai nghĩ Vân Nguyệt Nhi lại gọi hắn lại.

“Chuyện gì?”

Lục Vũ quay lưng về phía nàng, giọng nói lạnh băng khiến Vân Nguyệt Nhi cảm thấy nhói lòng.

“Đây là vật đính ước khi xưa ngươi tặng ta, bây giờ trả lại ngươi, từ đây, chúng ta không ai nợ ai.”

Vân Nguyệt Nhi từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bội, ánh mắt long lanh toát ra tia nhượng nhịn

Lục Vũ quay lại nhìn nàng, từng dòng cảm xúc dần phai đi mất hóa thành băng lãnh, không còn hiền dịu như ngày xưa.

Vân Nguyệt Nhi không dám mất Lục Vũ, nhét ngọc bội vào tay hắn liền quay người bước về lại cạnh Tần Vân.

Khối ngọc bội này Lục Vũ đeo trên người từ nhỏ, là vật duy nhất mẫu thân để lại cho hắn, sau khi tiến vào Thanh Sơn tông hắn tự tay đưa cho Vân Nguyệt Nhi.

Bây giờ, tình đã tàn, ngọc đã trả thì còn gì để lưu luyến nữa?

Lục Vũ cúi đầu, khẽ vuốt ngọc bội, đáy mắt sau cùng một tia chấp niệm cứ như vậy biến mất.

Lục Vũ nắm chắc thành quyền, lòng bàn tay truyền đến tiếng vang lốp cốp, khối ngọc bội kia liền bị hắn bóp nát, máu tươi từ trong lòng bàn tay hắn chảy xuống.

“Tình tan ngọc nát, rốt cục có thể buông xuống.”

Lục Vũ không có biểu hiện ra vẻ thất vọng, bi phần, tức giận mà ngược lại bình tĩnh như nước, hoàn toàn buông xuống.

Ngọc bội bị nát Lục Vũ bóp nát, từng mảnh ngọc nhuộm máu đỏ tươi khiến tay hắn đau nhứt không thôi.

Vân Nguyệt Nhi quay đầu nhìn tay Lục Vũ, đáy mắt hiện lên một tia áy náy, khối ngọc bội kia là vật duy nhất mẫu thân Lục Vũ để lại cho hắn, bây giờ cứ như vậy bị hủy.

Lục Vũ buông tay ra, cả người như trút được gánh nặng.

“Tạm biệt, Nguyệt nhi không còn nữa, mộng cũng chấm dứt.”

Vung ống tay áo, Lục Vũ xoay người rời đi, chút lưu luyến ẩn sâu trong linh hồn kia rốt cuộc cũng tan thành mây khói.

Chuyện cũ như mộng, tình cũ thành không.

Lục Vũ của ngày không còn nữa, Lục Vũ của bây giờ đã khác.

Vân Nguyệt Nhi khẽ run người, câu nói kia như khắc sâu tâm khảm nàng, khiến cõi lòng lạnh băng của nàng trào lên cơn đau nhói.

Ngẩng đầu, Vân Nguyệt Nhi nhìn bóng lưng Lục Vũ, giấc mộng đã từng quen kia càng xa dần, nàng cảm thấy bản thân dường như đã mất đi thứ gì đó rất quý giá, không thể tìm lại được nữa.

Nhìn những mảnh ngọc vỡ trên mặt đất, vài mảnh dính máu, Vân Nguyệt Nhi trầm mặc.

Một lúc lâu sau, nàng lấy lại tinh thần, ánh mắt dần dần trở nên lãnh khốc, chôn sâu chút tình cảm cuối cùng trong lòng.

“Vân Nguyệt Nhi ta mỹ mạo khuynh thành, nhất định đời này có thành tựu bất phàm, Lục Vũ nguoi có tài đức gì mà xứng với ta?”

“Không phải ta từ bỏ nguoi, mà tại nguoi vô dụng, lựa chọn của ta tuyệt sẽ không sai.”

Quay người, Vân Nguyệt Nhi đi, mang theo nỗi đau day dứt không thể dứt đi kia.

Tần Vân thờ ơ lạnh nhạt, khinh miệt nói: “Tiểu tử này cố làm ra vẻ tiêu sái, dục cảm cố túng, ta thấy hắn chưa từ bỏ ý định, muốn tranh thủ sự đồng tình của Nguyệt nhi thôi.”

“Một tên phế vật lại muốn tranh với ta sao, không có cửa đâu.”

“Trong lòng Nguyệt nhi hơi áy náy, chỉ cần để nàng thấy cảnh Lục Vũ khốn khó sẽ hiểu đi theo hắn không sống được yên lành gì, như thế Nguyệt nhi mới có thể thôi nhớ đến hắn, một lòng một dạ yêu ta.”

“Với thân phận của ta thì không thể tự mình ra tay được, nhưng muốn đối phó một tên phế vật há không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Tần Vân cười lạnh, tên Lục Vũ không biết điều này há có thể hơn hắn được?

Võ tông là tông đứng đầu tứ tông, nhân số hơn vạn.

Lần này Lục Vũ có thể đi vào Võ tông, tất cả đều nhờ công lao của Ngô Anh Kiệt, đây là chuyện ngoài ý muốn của Lục Vũ.

Vốn, Lục Vũ định sau khi trở thành đệ tử Tinh tông sẽ đi từng bước leo lên cao.

Bây giờ, Lục Vũ trực tiếp thành đệ tử Võ tông nên giảm được rất nhiều phiền phức.

Đệ tử Võ tông đều chia hai người ở một gian nhà gỗ, không gian nhỏ hẹp, chỉ có một chiếc giường gỗ.

Lục Vũ mới tới, bạn chung phòng là một thiếu niên da ngăm đen tính tình hung tợn tên là Trần Tùng, có võ hồn Hoàng cấp nhị phẩm, tam trọng cảnh hậu kỳ.

Lục Vũ đi vào nhà gỗ, chủ động lên tiếng chào, không ngờ Trần Tùng không chào lại.

Lục Vũ hơi xấu hổ, thoáng thu xếp giường chiếu gọn gàng lại liền đi ra ngoài.

Báo cáo ngày đầu tiên, đệ tử mới tới cần quen thuộc hoàn cảnh, sáng ngày thứ hai liền phân chia đến các Võ sư khác nhau, theo họ tu luyện.

Sau khi Lục Vũ trở thành đệ tử ngoại môn Võ tông, đồng phục hần mặt có sự khác biệt rõ rệt so với ngoại môn tạp dịch đệ tử.

Tại Thanh Sơn tông, ngoại môn đệ tử nếu như trong vòng mười năm không thể thăng lên nội môn đệ tử cũng sẽ bị đuổi khỏi tông môn.

Mới tới hai ngày, Lục Vũ ăn uống ngủ nghỉ tập luyện thoải mái nhẹ nhàng, không hề bắt chuyện với Trần Tùng.

Lục Vũ vui vẻ an nhàn, coi Trần Tùng như không tồn tại, thế nhưng đến tối ngày thứ ba thì mọi chuyện lại khác.

“Cút, về sau ngươi ra ngoài mà ngủ.”

Lục Vũ vừa đẩy cửa ra, Trần Tùng liền đá tới một cước, tiếng hô chói tai, tốc độ cực nhanh.

Trong bóng tối, một cước này cực kỳ khó đỡ, có chút độc ác.

Lục Vũ ánh mắt khê biến, nghiêng người lướt ngang, khê nhích mũi chân, cấp tốc thối lui ra sau sáu thước.

VỤT...

Trần Tùng đá hụt một cước, mặt lộ vẻ ngoài ý muốn, hiển nhiên không ngờ Lục Vũ lại thoát được.

“Ngươi làm gì vậy?”

Lục Vũ ánh mắt đột nhiên trừng lên, lạnh lùng hỏi.

“Thấy ngươi ngứa mắt, sao nào? Cút đi! Sau này phòng thuộc về ta, ngươi ra ngoài hành lang mà ngủ!”

Trần Tùng vẫn lại, ngữ khí hờ hững.

Ngứa mắt?

Lục Vũ cười lạnh, đây rõ ràng là nhắm vào hần, nhưng cái cớ quá dở.

Hai ngày trước, Lục Vũ và Trần Tùng ở chung một phòng, không nói chuyện với nhau nên chưa có quan hệ gì cả, nhưng không tính là địch.

Bây giờ, Trần Tùng thay đổi thái độ, hơn phần nửa là bị người khác thu mua, bởi một cước mới này lực đạo rất mạnh, hiển nhiên là tính đá hần trọng thương.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ phẫn nộ.

Lục Vũ hèn yếu ngày xưa đã mất, Lục Vũ của hiện tại há có thể bị người ta giẫm trên đầu?

“Cút cha mày ấy!”

Lục Vũ giận mắng, thanh âm kinh động đến các đệ tử Võ tông ở gần đấy, khiến không ít người vây xem.

“A, đây không phải là Lục Vũ mới tới sao, lại dám chống lại Trần Tùng, tên kia cũng chả phải hạng dễ chọc gì.”

“Nghe con không sợ cộc, Lục Vũ vừa tới Võ tông lại biết sự lợi hại của Trần Tùng được.”

“Trần Tùng có tiếng tâm ngoan thủ lạt, lần này Lục Vũ chắc sẽ bị đánh rất thảm, cuối cùng chắc chắn sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.”

Không ít đệ tử Võ tông đứng xem náo nhiệt, nhận định Lục Vũ xui xẻo.

Trần Tùng cười lạnh nói: “Lá gan không nhỏ a, dám mắng ta, quỳ xuống đi.”

Giọng nói đầy khinh miệt, Trần Tùng căn bản coi thường Lục Vũ.

Quỳ xuống?

Lục Vũ giận quá hóa cười, hắn là Hồn Thiên sư chuyển thế, ai dám ức hiếp hắn?

“Người muốn ăn đòn!”

Lục Vũ bước tới một bước, tay phải nắm lại, phát lực cánh tay, ba chỗ thẳng thành một hàng, sức mạnh nặng bốn trăm cân lao thẳng tới cầm Trần Tùng.

Lục Vũ giang tay trái ngang ngực, năm ngón tay lật ra ngoài, tùy thời chuẩn bị tấn công lần thứ hai.

Trần Tùng khẽ nép người tránh hữu quyền của Lục Vũ, chân phải đột nhiên vung lên, nhắm tới eo của Lục Vũ.

Lục Vũ sớm có phòng bị, vung tay trái lên đỡ cú đá của Trần Tùng, nhưng cánh tay lại bị đá đến run rẩy.

“Liên hoàn cước.”

Trần Tùng rơi xuống đất lại nhún bật lên, hai chân đá ra liên tục, sức mạnh mỗi chân tới năm trăm cân mà lại dồn cùng một lúc thế này đủ để trọng thương đối thủ cùng cảnh giới.

Người xem nhao nhao sợ hãi thán phục.

“Đừng nói Lục Vũ mới tới, dù là những đệ tử cùng thời với Trần Tùng cũng không đỡ nổi chiêu Liên hoàn cước này được.”

“Hoàn toàn chính xác, coi như Lục Vũ là tam trọng mạch, nhưng đặc tính của tinh võ hồn sao so được với thú võ hồn? Huống chi Trần Tùng là tam trọng mạch hậu kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đánh bại Trần Tùng

Lục Vũ cũng là tam trọng mạch, nhưng hắn chỉ mới đạt cảnh giới này được ba ngày nên chỉ ở tam trọng mạch sơ kỳ, há có thể sánh với Trần Tùng đã ở cảnh giới này được nửa năm.

Gặp phải Liên hoàn cước của Trần Tùng, ánh mắt Lục Vũ lộ vẻ trầm tư, trong lòng đang suy nghĩ cách đối phó.

Liều mạng hiển nhiên là tự tìm tai vạ, bởi so sức mạnh thì Lục Vũ không địch lại Trần Tùng.

Lựa chọn tránh né thì tránh né được hay không cũng là một chuyện, lại dễ mất tiên cơ.

Kiếp trước, Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, mặc dù sức chiến đấu không thực xuất sắc nhưng cảnh giới lại không thấp.

Năm đó có rất nhiều cao thủ dâng tặng cho hắn các loại điển tịch công pháp, thần binh lợi khí, kỳ trân pháp bảo. Nhưng đáng tiếc hắn lại đưa hết cho đôi cậu nam nữ Mã Linh Nguyệt và Tống Lăng Vân kia, giúp bọn hắn trở thành cường giả của Thần Võ Thiên Vực, còn bản thân hắn lại hiếm khi tu luyện những tuyệt thế kỹ học kia.

Ở kiếp trước, nửa đời trước của Lục Vũ long đong lận đận, đi lên từ một Hồn Thiên sư không tiếng tăm gì.

Về sau, khi Lục Vũ thành danh, bởi vì tinh võ hồn của mình mà hắn không thiện chiến đấu, cảnh giới tuy cao nhưng thực lực lại thấp, cả đời cũng không sáng tạo ra được tuyệt kỹ chiến đấu nào.

Tuy nhiên, dù sao cảnh giới của Lục Vũ cũng không thấp, lực chiến dù yếu nhưng cũng có một hai món tuyệt kỹ bảo mạng, hắn có tạo nghệ rất sâu về thân pháp, đáng tiếc hiện tại cảnh giới quá thấp nên không thể tu luyện được Phiêu Miểu thân pháp kiếp trước hắn từng luyện.

Lục lợi ký ức trong đầu, đa phần đều là những thứ có liên quan tới võ hồn, còn không thì là luyện đan luyện khí, các loại trận pháp, còn phương diện võ kỹ thì trống không.

Bất đắc dĩ cười một tiếng, Lục Vũ nghiêng người lộn một vòng, toàn lực né chiêu, thi triển Cửu Cung thân pháp, đây là một loại trận pháp, biến hóa không nhiều nhưng đủ dùng để đối phó Trần Tùng.

Trần Tùng thi triển kỹ năng Liên hoàn cước đá ra ba mươi sáu cước, vốn tưởng có thể đá trọng thương tên phế vật Lục Vũ, nào ngờ lại thất bại toàn bộ.

“Không ngờ người lại trơn trượt như vậy.”

Trần Tùng cười lạnh, một thức Cuồng Phong Bạo Vũ, chân phải dẫm mạnh lên mặt đất, thân thể bay lên cao ba thước, cả người lơ lửng trên không trung, hai chân tung liên hoàn cước như bão tố, vô số thói ảnh nối liền nhau tạo nên âm thanh vù vù chói tai khiến Lục Vũ lui lại chân đứng không vững.

Một khắc này, Lục Vũ ngạc nhiên phát hiện võ hồn hiện ra trên đầu Trần Tùng là một con ngựa, trên trán có hai đạo hoàng quang, đây chính là Hoàng cấp nhị phẩm thú võ hồn.

Võ hồn là cội nguồn để tu luyện, giúp thân thể cấu thông với thế giới bên ngoài, thu nạp linh khí, khai mở căn cơ võ mạch.

Không có võ hồn thì không có gì cả, gần như thời thời khắc khắc tất cả mọi người đều nghiên cứu cách để nâng cao phẩm chất lẫn cấp bậc võ hồn.

Lục Vũ là Hồn Thiên sư, hẳn nghiên cứu võ hồn nhiều hơn bất cứ ai từ trước đến nay nên hiểu, võ giả ở cảnh giới khai mở võ mạch muốn phát huy ra uy lực của võ hồn thì phải có căn cơ nhất định.

Nói cách khác, chỉ cần tu luyện tới cách giới nhất định, võ hồn mới có thể phát huy ra uy lực vốn có.

Trần Tùng mới chỉ là tam trọng mạch hậu kỳ, căn bản không đủ thực lực để phát huy võ hồn.

Hiện tại đối phương hiển hóa võ hồn ra ngoài không phải để tăng phúc cho bản thân mà chỉ là thể hiện sự tin tin, muốn người khác thấy sự cường đại của hắn mà thôi.

Một chiêu Cuồng Phong Bạo Tố của Trần Tùng thuộc loại công kích phạm vi lớn, thường rất khó tránh.

Lục Vũ nếu tiếp tục dùng Cửu Cung thân pháp thì sẽ bị đánh chiêu.

“Ngũ hành dịch chuyển, điên đảo càn khôn.”

Lục Vũ quyết định thật nhanh, cải biến phương thức, vận dụng trận pháp lên thân pháp, dùng ngũ hành tương khắc kết hợp với biến hóa càn khôn, hóa giải thành công chiêu số của Trần Tùng.

Thấy thân thể Lục Vũ uốn lượn như lá liễu, Trần Tùng ngạc nhiên ra mặt, không ngờ đối phương lại né được một chiêu trúng chắc của mình, thật sự quý dị.

Xung quanh, đệ tử Võ tông vây xem đều cảm thấy kinh ngạc.

“Lạ thật, Lục Vũ dùng thân pháp gì, sao ta chưa thấy bao giờ?”

“Trông rất bất mắt, lại có thể né được hai chiêu của Trần Tùng.”

“Chẳng phải trước đây tiểu tử này là phế vật sao? Giờ thức tỉnh võ hồn xong lại như biến thành người khác thế?”

Đám đông vừa xem diễn biến trận đấu vừa bàn luận, tất cả đều bị hấp dẫn bởi biểu hiện của Lục Vũ.

Trần Tùng hơi tức giận, hắn mới là nhân vật chính, há có thể bị Lục Vũ đoạt danh tiếng?

“Năm xuống cho ta.”

Trong tiếng hét to, Trần Tùng đột nhiên biến chiêu, chân trái co lại, đùi phải quét ngang, cả người xoay sát mặt đất, một thức Đường thối tung ra mau lẹ sắc sảo.

Lục Vũ tỉnh táo trầm ổn, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

“Người nằm xuống phải là ngươi!”

Lục Vũ xoay người trên không trung né chiêu quét chân của Trần Tùng, chân phải quét xuống, thân thể lộn một vòng, gót chân vừa vịn đặt lên huyết Bách Hội trên đỉnh đầu Trần Tùng.

“Thiên Cân Trụ!”

Giọng nói của Lục Vũ lạnh lẽo vô tình, lộ ra một cỗ ngoan kinh, sức mạnh toàn thân tụ lên trên gót chân, bạch một tiếng đánh trúng đỉnh đầu Trần Tùng.

Một khắc này, Trần Tùng phản ứng mau lẹ, hai tay giơ lên che huyết Bách Hội nhưng vẫn không thoát khỏi một cước của Lục Vũ, sức mạnh ba ngàn cân đánh xuống khiến Trần Tùng phun máu miệng, thụ thương không nhẹ.

“Kim Kê Độc Lập!”

Lục Vũ mượn lực bắn ngược ra sau, chân phải chạm đất, chân trái tung ra trước nhanh đến mức Trần Tùng không né kịp, bị đá trúng cảm nên kêu thảm một tiếng bay ra ngoài.

“Sao có thể thế được, ta hoa mắt rồi à?”

“Trời ạ, Lục Vũ vậy mà thắng, chuyện gì xảy ra thế này?”

“Hoàn toàn ngoại dự liệu, tên khốn nào bảo Lục Vũ là phế vật vậy, đùa lão tử à!”

Mọi người âm ỉ hô vang, tất cả đều sợ ngây người.

Trước đó tất cả đều kinh ngạc bởi biểu hiện của Lục Vũ, cảm thấy hấn lợi hại hơn tưởng tượng, nhưng không một ai nghĩ rằng hấn sẽ thắng trận này.

Ai ngờ được cục diện thay đổi, Lục Vũ sau khi nhào lộn trên không né chiêu xong đã xuống một chiêu nặng mấy ngàn cân, sau đó thi triển Kim Kê Độc Lập, ba thức liền mạch, đây tuyệt đối biểu hiện kỹ năng hoàn mỹ chính xác tuyệt đối.

Trần Tùng lão đảo ngã đưng trụ nhà, răng rụng mấy cái, nhếch miệng kêu rên thảm thiết, nhất thời không thể đứng dậy nổi.

“Ngươi... dám... dám...”

Trần Tùng hoảng sợ, kết quả ngoài dự định khiến hấn không thể chấp nhận nổi.

Lục Vũ lặng lẽ nhìn quanh, bốn phía lập tức an tĩnh lại, đám người đứng xem đều rụt cổ co ro quay về phòng của mình.

“Xéo ngay lập tức, từ hôm nay trở đi, phòng ngủ là của ta, ổ chó của ngươi ở bên ngoài.”

Trần Tùng không phục, nhưng lúc này hấn đau khắp người, đoán không ra nội tình của Lục Vũ nên đành phải nén giận cắn răng dõn ra ngoài.

Lục Vũ đóng cửa phòng, lẳng lặng nằm trên giường, trong đầu tự hỏi là ai giật dây Trần Tùng gây chuyện với mình?

Ngoài phòng, Trần Tùng mắt lóe hung quang, cả người dần chìm trong bóng tối.

“Sao rồi, nhiệm vụ giao cho ngươi đã hoàn thành chưa?”

Trong một góc tối âm u, một bóng người cao to hiện ra, chính là Trương Đại Lực lúc trước đi cùng Ngô Anh Kiệt.

Trần Tùng cúi đầu, thận trọng nói: “Thần pháp của Lục Vũ quá quý dị, lại là tam trọng mạch cảnh giới nên nhiệm vụ của ta thất bại, chưa đuổi hấn đi được.”

“Một tên phế vật mới thức tỉnh võ hồn mà ngươi cũng đánh thua, ta chửi ngươi sao đây?”

Trương Đại Lực kinh ngạc tức giận, trầm ngâm nửa ngày mới khua tay nói: “Thôi được rồi, người đi đi, chuyện này ta sẽ mời cao nhân khác.”

“Ài?”

Trần Tùng không phục, nếu như chuẩn bị đầy đủ thì hấn nắm chắc tất thắng, lần này chẳng qua là do chủ quan thôi.

Trương Đại Lực khề nhếch miệng, nở nụ cười lạnh.

“Chung Chân!”

“Gi, con sói khát máu Chung Chân?”

Trần Tùng trên mặt không phục biến thành kinh dị, mắt đầy vẻ kiêng dè.

Chung Chân là cường gia ngũ trọng mạch, nổi tiếng hung ác trong đám ngoại môn đệ tử Võ tông, có được Hoàng cấp tam phẩm thú võ hồn, xếp thứ ba trong đám người cùng cảnh giới.

Chung Chân xuất thủ tàn nhẫn, từng có không ít đệ tử Võ tông bị hấn đánh đến tàn phế, rất nhiều người giận mà không dám nói gì bởi Chung Chân có ca ca Chung Lỗi, sở hữu Hoàng cấp tứ phẩm thú võ hồn, hiện giờ đang là đệ tử thiên tài xếp hạng trong top ba của ngoại môn Võ tông, thực lực cửu trọng mạch.

Nghĩ đến đây, Trần Tùng rùng mình một cái, cảm thấy xót xa thay cho Lục Vũ.

Bởi nếu Lục Vũ gặp Chung Chân, dù thắng hay thua thì kết cục cũng rất thảm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thôi hóa thần hồn

Sáng sớm, Lục Vũ mở mắt ra, trên thân bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy lục mang đang nhanh chóng tiêu tán.

Trong huyết thần hồn, võ hồn cây cỏ mỗi một chiếc lá bên trên quán quanh lấy một đầu linh lực mang, phân biệt và thể nội ba đầu võ mạch tương liên.

Chiếc lá thứ nhất và chiếc lá thứ hai đang điều khiển linh lực di chuyển khắp cơ thể, chiếc lá thứ ba lại đang xâm chiếm dần dần linh lực, Vạn Pháp Trì trên bề mặt lá cây như ẩn như hiện.

“Ta trước mắt cảnh giới quá thấp, võ hồn quá yếu, muốn đem Vạn Pháp Trì hiển hóa ra ngoài, còn cần thời gian.”

Lục Vũ nhảy lên một cái, phúi bụi trên người một cái, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua cửa phòng.

Trần Tùng giờ phút này liền ngủ ở ngoài cửa, chuyện tối ngày hôm qua kiện Lục Vũ lòng dạ biết rõ, cái kia phía sau kẻ chủ mưu hoặc là Ngô Anh Kiệt, hoặc là Tần Văn.

Ngô Anh Kiệt bây giờ là nội môn đệ tử, Tần Văn là chân truyền đệ tử cao quý, thân phận địa vị đều cao hơn Lục Vũ, bọn hắn muốn gây sự với Lục Vũ, vậy đơn giản quá dễ dàng.

“Lấy thân phận của bọn hắn, đoán chừng tạm thời sẽ không tự mình xuất thủ, ta hẳn là còn có thời gian.”

Tối hôm qua, Trần Tùng thua ở dưới tay Lục Vũ, đây chỉ là một bắt đầu.

Sau đó, Lục Vũ tất nhiên sẽ phiền phức không ngừng.

“Ta phải mau chóng tăng thực lực lên, đi vào mở mạch bốn trọng cảnh giới mới được.”

Ngoại viện đệ tử Võ tông hơn vạn, chia làm sơ, trung, cao ba cái giai đoạn.

Mở từ một đến tam trọng mạch cảnh giới gọi là giai đoạn sơ cấp, cần đi theo Võ sư tu luyện, không cách nào đi ra ngoại viện, không được tự do.

Mở từ bốn đến lục trọng mạch cảnh giới gọi là giai đoạn trung cấp, có thể đi ra ngoại viện tự do tu luyện, có thể đi Tàng Kinh các chọn lựa công pháp võ kỹ.

Mở từ bảy đến cửu trọng mạch cảnh giới gọi là giai đoạn cao cấp, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ kiểm điểm công hiến để đổi lấy tài nguyên tu luyện.

Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, chỉ cần đi vào tứ trọng mạch, liền có thể ra vào Tàng Kinh các, rời khỏi ngoại viện, phát huy các thủ đoạn của Hồn Thiên sư.

Thần thì sơ, Lục Vũ đi vào trong luyện võ trường, lập tức đã dẫn phát rối loạn tung bùng.

“Nghe nói, tối hôm qua Trần Tùng liền bại trên tay hắn.”

“Mới đến hai ba ngày liền đánh bại Trần Tùng, tiểu tử này trước kia khẳng định che giấu thực lực.”

“Nghe nói hắn trước kia là thiếu thành chủ, đoán chừng từ nhỏ đã có nội tình.”

Rất nhiều người tại khe khẽ bàn luận, trong giọng nói lộ ra ước ao ghen tị.

“Tập hợp.”

Võ sư xuất hiện, chúng đệ tử cấp tốc xếp thành một cái phương đội.

“Hôm nay, chúng ta tới nói chút chuyện quan hệ giữa võ hồn cả cảnh giới, mọi người có thể giơ tay phát biểu ý kiến.”

Một đệ tử nhắc tay nói: “Ta biết, võ hồn phẩm cấp càng cao, đại biểu cho thành tựu càng cao, tốc độ tu luyện liền càng nhanh.”

Một cái khác đệ tử nói: “Võ hồn đẳng cấp cao thấp quyết định tiềm lực của một người, quyết định tốc độ tu luyện nhanh chậm, ảnh hưởng trực tiếp đến thực lực cao thấp.”

“Cảnh giới càng cao, võ hồn trưởng thành càng nhanh.”

Võ sư cười nói: “Mặc dù không toàn diện, nhưng cũng đều đúng, võ hồn và cảnh giới là hỗ trợ lẫn nhau. Nhưng mà điểm xuất phát chân chính lại bắt đầu từ tứ trọng mạch, ai có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?”

Chúng đệ tử hai mặt nhìn nhau, không hiểu ra sao.

“Không có ai biết sao?”

Võ sư có chút thất vọng.

“Ta biết.”

Lục Vũ mở miệng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Tốt, người lại nói nghe một chút.”

Lục Vũ nói: “Nguyên nhân rất đơn giản, Chiến Hồn đại lục võ hồn ngàn vạn, mỗi một loại võ hồn đều có những đặc điểm không giống nhau. Lúc ngoại viện Võ tông truyền thụ công pháp võ kỹ không thể căn cứ thuộc tính võ hồn của từng người mà truyền được, cho nên trước khi đạt tới tứ trọng mạch chỉ có thể truyền thụ kiến thức căn bản bản để mọi người nắm giữ phương pháp và nguyên lý tu luyện, đợi đến khi đạt tới tứ trọng mạch sẽ tự mình đi đến Tầng Kinh các lựa chọn công pháp võ kỹ thích hợp với bản thân để tu luyện. Vậy nên mới nói, tu luyện tứ trọng mạch trở đi hết sức quan trọng.”

“Nói hươu nói vượn.”

“Nói hươu nói vượn.”

“Nếu như thế, tất cả mọi người tự mình tu luyện, còn muốn tông môn làm gì?”

“Đúng đấy, người nói lung tung...”

Có đệ tử phản bác, có đệ tử chất vấn.

Võ sư ánh mắt lộ ra một tia chán kinh, phát tay dè xuống đám người ồn ào.

“Lời nói của Lục Vũ hoàn toàn chính xác. Chiến Hồn đại lục, võ hồn ngàn vạn, tông môn không có khả năng thay đổi nhỏ đến mỗi một cái loại hình, như thế nỗ lực quá nhiều, hồi báo quá ít.”

Có đệ tử hỏi: “Một chút võ hồn đặc thù, chẳng phải là tìm không thấy công pháp võ kỹ xứng đôi?”

Võ sư nói: “Đúng vậy, thực ra sẽ có một ít võ hồn bị đào thải, tu luyện cũng cần khí vận, cơ duyên, nhân mạch.”

Rất nhiều đệ tử không phục, thậm chí nói: “Lục Vũ mèo mù vớ cá rán, lại đoán đúng.”

“Đúng, chắc là hần ăn may, phé vật như hần sao biết những chuyện này được.”

“Coi như biết, cũng nhất định là người khác nói cho hần biết.”

Lục Vũ cười lạnh, tính người ưa đồ ký thật không sai.

Mình chỉ trả lời một vấn đề, nhận được lời khẳng định từ Võ sư thôi mà bị vô số người đồ ký, giữa người với người thật ghen ăn tức ở thế sao?

Sau bữa cơm trưa, đệ tử khác đều đang nghỉ ngơi, Lục Vũ lại đi tới đồng cỏ ngoài luyện võ tràng, nắm chặt thời gian tu luyện đề cao.

Lục Vũ nằm trên một bãi cỏ rậm rạp, như như đang nằm phơi nắng nhưng thực tế linh lực trong cơ thể hần đang vận chuyển liên tục, võ hồn mạnh dần.

Từng luồng linh khí từ dưới đất tuôn ra, chui vào trong cơ thể Lục Vũ, men theo võ mạch tới ngoài huyết thần hồn, tắm bổ võ hồn.

Nơi đây cỏ lay rậm rạp, Át Mộc chi khí ẩn chứa trong bùn đất chỗ này mang lại hiệu quả còn tốt hơn là tu luyện trong phòng tập.

Võ hồn cây cỏ khế đông đưa, Lục Vũ theo đó cảm nhận được sức mạnh đang đề thăng, trong bùn đất ngoài Át Mộc chi khí ra còn có một loại lực lượng khác, vòng qua chiếc lá thứ nhất và thứ hai chui lọt lên trên chiếc lá thứ ba, bị Vạn Pháp Trì hấp thu.

“A... đây là... khoáng vật chi lực.”

Lục Vũ cực kỳ kinh ngạc, khoáng vật chi lực này rất hữu ích đối với sự trưởng thành của võ hồn, là một kiến thức mà mỗi Hồn Thiên sư phải hiểu & nghiên cứu.

Võ hồn trưởng thành liên quan đến rất nhiều yếu tố, người bình thường không thể hiểu rõ được, nhưng Lục Vũ vốn là Thánh Hồn Thiên Sư, là người am hiểu võ hồn nhất trong lịch sử nên tự nhiên biết rõ diệu dụng của khoáng vật chi lực này.

Khoáng vật chi lực ẩn chứa nhiều loại nguyên tố vi lượng, có tác dụng khác biệt với từng loại võ hồn khác nhau, liên quan đến rất nhiều phương diện tri thức, bình thường Hồn Thiên sư căn bản không thể nào khống chế được.

“Tam trọng mạch căn bản không cảm ứng được khoáng vật chi lực, đây đều là hiệu quả thần kỳ mà Vạn Pháp Trì mang lại. Kiếp trước, võ hồn cây cỏ của ta thành hình quá sớm, hồn lực lại tiêu hao quá độ, dù về sau thông qua thuật tiến hóa võ hồn cải tại lại tăng phẩm cấp lên nhưng thời gian lại quá dài. Kiếp này, có Vạn Pháp Trì trợ trợ, ta có thể bắt đầu lại từ đầu, bồi dưỡng ra võ hồn mạnh nhất lịch sử.”

Lục Vũ tâm tình phấn chấn, Vạn Pháp Trì mang lại hy vọng cho hắn, giúp võ hồn của hắn có được tính dẻo võ hạn.

“Hiện tại, trước tiên ta nên thử hiệu quả thôi hóa của khoáng vật chi lực.”

Hít sâu một hơi, Lục Vũ rất nhanh bình tĩnh, ý niệm câu thông Vạn Pháp Trì, cảm giác cũng không thuận lợi, cảnh giới của hắn quá thấp, cộng thêm Vạn Pháp Trì còn chưa hiển hóa hoàn toàn thành hình.

Lục Vũ tập trung tinh thần, chuyên tâm nhất chí, võ hồn cây cỏ trở nên sống động dị thường, Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba bắt đầu thoáng hiện có quy luật, tạo ra phản ứng.

Một khắc này, Lục Vũ cảm ứng được các loại khoáng vật nguyên tố vi lượng như tia nước nhỏ, tại ý niệm của hắn dẫn đạo hạ từ Vạn Pháp Trì bên trong tuôn ra, trải rộng võ hồn toàn thân.

Lục Vũ đang điều chỉnh nguyên tố vi lượng liều lượng, y theo tỷ lệ nhất định phân phối, kết hợp với linh khí truyền vào gia tốc võ hồn trưởng thành.

Đây hết thảy nói đến đơn giản, kì thực không dễ, hơi có sai lệch liền sẽ phí công nhọc sức.

Lục Vũ đầu đầy mồ hôi, tiêu hao kinh người, với thực lực tam trọng mạch của hắn, muốn thôi hóa võ hồn trưởng thành là chuyện cực kỳ nguy hiểm, tỉ lệ tẩu hỏa nhập ma cao tới chín mươi phần trăm.

Cũng may Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, đối với nguyên tố vi lượng nắm chắc tinh chuẩn vô cùng, tăng thêm ý chí kinh người, cuối cùng trong chớp mắt trước khi tâm lực hao hết, huyết thần hồn bắn ra vàng sáng chói lói.

“Thành công, Hoàng cấp tam phẩm!”

Lục Vũ đại hỉ, thôi hóa thành công, đây quả thực là kỳ tích!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tứ trọng mạch

Kiếp trước, Lục Vũ thân là Hồn Thiên sư, lần thứ nhất trợ giúp người khác thôi hóa võ hồn, cảnh giới cao hơn hiện tại gấp mười lần.

Bây giờ, Lục Vũ lấy tam trọng mạch hoàn thành lần thôi hóa võ hồn đầu tiên, đây tuyệt đối là kỳ tích lịch sử của Hồn Thiên sư.

Ngưng thần nội thị, Lục Vũ nhìn thấy võ hồn cây cỏ, nó vẫn như cũ là ba chiếc lá cây, nhưng lại cao lớn không ít, mỗi cái lá cây bên trên đều có một đường kẻ vàng lóe ra ánh sáng nhạt, đại biểu cho nó đã từ Hoàng cấp nhị phẩm trưởng thành Hoàng cấp tam phẩm.

Sau khi tăng lên phẩm cấp, tốc độ hấp thu linh khí của võ hồn rõ ràng tăng lên, đây chính là ưu thế của võ hồn phẩm cấp cao.

“Vạn Pháp Trì trở nên rõ ràng hơn.”

Lục Vũ kìm nén niềm vui trong lòng, cẩn thận trải nghiệm Hoàng cấp tam phẩm thảo hồn và trước kia khác nhau.

Tốc độ hấp thu linh khí tăng lên gấp đôi, tốc độ chuyển hóa linh lực cũng theo đó tăng lên, võ mạch trở nên càng phát ra tràn đầy, cảnh giới thực lực đang nhanh chóng tăng lên.

Mỗi một cảnh giới chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong bốn cấp độ.

Lục Vũ vốn là tam trọng mạch sơ kỳ, nhưng nhờ phẩm cấp võ hồn tăng lên mà hắn lập tức đạt tới tam trọng mạch trung kỳ, một ném nhang sau liền đạt tới tam trọng mạch hậu kỳ, điều này khiến hắn phấn chấn vô cùng.

“Y theo loại tốc độ này, nhiều nhất hai ngày ta liền có thể khai mở võ mạch thứ tư, đạt tới tứ trọng mạch.”

Sau bữa cơm chiều, Lục Vũ trở lại quay về chỗ ở, chỉ gặp Trần Tùng uể oải nằm tại hành lang, ánh mắt khiêu khích nhìn xem hắn.

“Xem ra, ngươi ở rất dễ chịu a.”

Lục Vũ cười lạnh, đẩy cửa muốn vào, sau lưng lại truyền đến Trần Tùng cười trên nỗi đau của người khác chế giễu.

“Qua không được mấy ngày ngươi liền phải ngoan ngoãn xéo đi, đến lúc đó, gian phòng vẫn là của ta.”

Thật sao?

Lục Vũ nhú mày, sau khi mở cửa ra liền thấy một phong thư ở trên bàn.

“Hạn ngươi trong vòng bảy ngày lần ra khỏi Võ tông, nếu không lên lời đòi chiến một trận, ta sẽ đánh ngươi tàn phế, Chung Chân.”

Trong thư chữ viết viết ngoáy, khẩu khí cuồng vọng, tràn đầy uy hiếp, căn bản xem thường Lục Vũ.

Lục Vũ loáng thoáng nghe qua danh của Chung Chân rồi, nghe nói người này tâm ngoan thủ lạt, từng có không ít ngoại môn đệ tử bị hắn đánh cho tàn phế.

Lần này Chung Chân tìm tới cửa, hiển nhiên là có người ở sau lưng giở trò quỷ, là Ngô Anh Kiệt hay là Tần Vân đây?

“Hắc hắc, hết hy vọng đi, Chung Chân thế nhưng là ngũ trọng mạch, tuyệt không phải ngươi có thể so sánh, ngươi như thức thời, liền nhanh chóng lần ra ngoại viện, rời khỏi nơi này.”

Trần Tùng cười to, thấy Lục Vũ kinh ngạc, hắn liền cao hứng

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, ngũ trọng mạch, sức mạnh của một quyền nặng đến một ngàn năm trăm cân, đó cũng không phải là đùa giỡn.

Với tình hình hiện tại của Lục Vũ, trong bảy ngày trước khi gặp Chung Chân phải tăng được hai cấp.

“Cút!”

Lục Vũ trở tay đóng cửa phòng, không để ý tới Trần Tùng đang chế giễu ngoài cửa, trong lòng đang suy tư đối sách.

Thời gian bảy ngày, thăng liền hai cấp, người bình thường khẳng định làm không được, nhưng Lục Vũ là Hồn Thiên sư, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

“Ngày mai, nhất định phải đi vào tứ trọng mạch.”

Định ra mục tiêu, Lục Vũ liền chăm chỉ tu luyện.

Một đêm thời gian, hắn liền tu luyện đến tam trọng mạch đỉnh phong.

Buổi sáng, Lục Vũ trên luyện võ tràng đi theo Võ sư tu luyện.

Giữa trưa, Lục Vũ ăn cơm xong liền tới bên ngoài luyện võ tràng bên ngoài, chuẩn bị khai mở võ mạch thứ tư.

Trùng kích tứ trọng mạch, cần đại lượng linh khí tiêu hao, độ khó rất lớn.

Võ hồn của Lục Vũ đã trưởng thành Hoàng cấp tam phẩm, tốc độ hấp thu linh khí tăng lên rất nhiều, đủ để duy trì tiêu hao mở võ mạch.

Mặt trời đã khuất, Lục Vũ toàn thân run rẩy, đầu đầy mồ hôi, toàn thân xương cốt kêu lách cách, linh lực trong cơ thể hỗn loạn.

Quá trình này nguy hiểm nhất định, cần ý chí kiên định, đầu não thanh tỉnh, quyết không thể có chút bối rối.

Người không có kinh nghiệm dễ dàng thất bại, nhưng Lục Vũ kiếp trước cảnh giới cực cao, chuyện này với hắn mà nói chẳng qua là làm lại một lần nữa mà thôi.

“Mở cho ta!”

Trong tiếng gầm vang, Lục Vũ toàn thân chấn động, cảm giác linh hồn bay bổng.

Một võ mạch mới được mở ra, linh lực cuộn cuộn như sóng ngoài khơi xa, dạt dào rung động từng huyết đạo, tựa như một con rắn đang len lỏi khắp người.

Lục Vũ cảm thấy mạnh mẽ, sức mạnh đang tăng lên gấp bội, trong lòng sung sướng không thôi.

Thành công!

Xoay người đứng dậy, Lục Vũ nhin không được kêu to, khiến cho đám đệ tử Võ tông ở gần đó hoảng to.

“Quý gào gì, ăn no bụng mở hả?”

Lục Vũ lặng lẽ liếc quá khiến tâm thần tên đệ tử kia run lên, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Cũng có người không phục, vọt thẳng tới, phát tay tung quyền.

Lục Vũ cười lạnh, đâm ra một quyền, tiếng xương gãy truyền ra, sau đó là tiếng kêu thảm thiết như tiếng heo bị chọc tiết.”

“Tứ trọng mạch, a... người... không ngờ...”

“Cút!”

Lục Vũ găm nhẹ, dọa đám người kia giải tán, chớp mắt liền chạy hết.

Sau khi thắng lên tứ trọng mạch, Lục Vũ nhận được một tấm lệnh bài dùng để tiến nhập ngoại viện Tàng Kinh các Võ tông.

Tàng Kinh các có hai tầng, đệ tử từ tứ trọng mạch đến lục trọng mạch chỉ có thể tiến vào tầng đầu tiên, phải thất trọng mạch trở lên mới có thể lên được tầng hai.

Lục Vũ tại Tàng Kinh các dạo qua một vòng, lâu một thu nhận sử dụng tất cả đều là hạ đẳng võ kỹ, không thấy được một bản hồn quyết.

Chiến Hồn đại lục, võ hồn ngạo thế.

Hồn quyết chủ nội thì gọi là công pháp, võ kỹ chủ ngoại xưng là chiêu thức, chỉ có trong ngoài hợp nhất hỗ trợ lẫn nhau mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Nói chung, dưới thất trọng mạch cảnh giới, võ hồn phần lớn không ổn định, quá sớm để tu luyện hồn quyết, cần phải đốt cháy giai đoạn.

Lục Vũ chính là Hồn Thiên sư, biết rõ ảo diệu bên trong, với tri thức mà hắn nắm giữ, đương nhiên không cần để ý những thứ này.

Tới lui một hồi, Lục Vũ hơi thất vọng, bởi những võ kỹ ở đây đều giành cho thú võ hồn.

Lục Vũ là tinh võ hồn, là một trong số rất ít những đệ tử tinh võ hồn gia nhập Võ tông tại Thanh Sơn tông, cho nên rất khó tìm được công pháp võ kỹ phù hợp với bản thân.

“Ồ, Thảo Mộc Giai Bình, gì đây?”

Lật ra xem xét, đây là một bản tàn quyền, bên trong hoàn chỉnh bảo lưu lại hai thiên công pháp.

Một là Bích Thảo Liên Thiên, hai là Thiên Mộc Thành Lâm, hợp lại liền là Thảo Mộc Giai Bình.

“Hồn quyết, vừa vặn thích hợp với tinh võ hồn.”

Lục Vũ hơi vui, hắn biết tinh võ hồn chia làm bốn loại là hoa, thảo, thụ, đằng, trong đó thảo hồn yếu nhất, cấp thấp nhất.

Kiếp trước, Lục Vũ cũng là thảo hồn, tu luyện công pháp tên là Xuân Sinh quyết, ý là lừa thiêu rừng mãi không ngừng, gió xuân sang thổi lại mọc.

Đương thời, Lục Vũ không muốn lại giẫm lên vết xe đổ, cho nên hắn mặc dù nhớ kỹ phương pháp tu luyện Xuân Sinh quyết, nhưng lại muốn đổi sang một loại công pháp khác.

Bây giờ, hồn kỹ Thảo Mộc Giai Bình lại không yếu, là một sự lựa chọn tốt.

Tiếp tục lật xem tàn quyền, Lục Vũ rất nhanh lại có phát hiện.

“Lạc Nhật quyền? Xem ra cũng không tệ lắm, đáng tiếc chỉ có ba chiêu, phía sau đều không trọn vẹn.”

Lục Vũ chăm chú đọc quyền phổ, Lạc Nhật quyền chiêu thứ nhất tên là Thu Phong Khởi, người động theo gió, quyền ra lá nổi lên.

Chiêu thứ hai tên là Lạc Diệp Quy, người lốc theo gió, quyền ra lá về.

Chiêu thứ ba tên là Nhật Tây Trụy, quyền ý thâm ảo, Lục Vũ nhìn hồi lâu, vậy mà không cách nào lĩnh hội.

“Không ngờ lại thâm ảo đến thế.”

Bộ phận đằng sau quyền phổ bị thiếu, nhưng Lục Vũ thấy ba chiêu này tương đối hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hoàng cấp tứ phẩm

Lục Vũ thuận lợi mượn hai quyển tàn thư Tàng Kinh các, sau đó đi tới ngoại viện đan phòng nhận đan dược.

Ngoại viện đệ tử đi vào sau khi đạt tới tứ trọng mạch, dù là đệ tử Vô tông hay không, đều có thể hưởng thụ phúc lợi mỗi tháng một viên Dưỡng Hồn.

Dưỡng Hồn đan này có thể tắm bổ võ hồn, thuộc về đan dược cấp nhập môn, đối với đệ tử khai mở võ mạch mà nói có thể gia tốc võ hồn trưởng thành, được hiệu hơi bình thường.

Sau khi nhận được đan, Lục Vũ liền đi ra ngoại viện, tìm một chỗ cây cối um tùm rậm rạp.

“Chỉ còn sáu ngày, ta phải đi vào ngũ trọng mạch, lại luyện thành Lạc Nhật quyền, mới có hi vọng chống lại tên Chung Chân kia.”

Lục Vũ đánh giá hoàn cảnh bốn phía, chỗ này cỏ cây rậm rạp, Át Mộc chi khí nồng đậm, rất thích hợp tu luyện tinh võ hồn.

“Thời gian cấp bách, chỉ có thể ngay tại chỗ lấy tài liệu, đoán chừng có thể bố trí xuống một cái nhị phẩm Tụ Linh Trận.”

Lục Vũ tinh thông luyện đan, luyện khí, bố trận chi thuật, nhưng liền trước mắt điều kiện tới nói, chỉ có thể hết bầy bố đơn giản.”

Lúc trời tối, Lục Vũ mệt đầu đầy mồ hôi, nhưng lại cuối cùng hoàn thành nhị phẩm Tụ Linh Trận.

“Đơn giản thô sơ quá, dùng một lần chắc hỏng.”

Lục Vũ không hài lòng lắm, nhưng với cảnh giới hiện tại mà nói, có thể bố trí xuống một cái nhị phẩm Tụ Linh Trận, đã phát huy hơn lúc bình thường.

Tụ Linh Trận tác dụng là tụ tập linh khí, cung cấp chỗ tu luyện tốt hơn cho người tu luyện, tổng cộng chia chín cấp bậc.”

Nhất phẩm Tụ Linh Trận có thể đem linh khí nồng độ tăng lên gấp hai, nhị phẩm Tụ Linh Trận thì có thể đạt tới bốn lần, tam phẩm, tứ phẩm, cứ thế mà suy ra.

Lục Vũ ngồi tại bên trong Tụ Linh trận, cảm giác linh khí dồi dào, đây chính là hoàn cảnh tu luyện tốt nhất mà hắn đạt được từ sau khi sống lại.

“Đơn giản thô sơ nhưng hiệu quả cũng khá tốt.”

Lục Vũ ăn Dưỡng Hồn đan, bắt đầu tu luyện ngay trong Tụ Linh trận này.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Linh khí đậm đặc dưới sự điều khiển của võ hồn nhanh chóng chui vào thân thể Lục Vũ, sau đó lập tức rần rã khắp võ mạch, tới chỗ nào chỗ nấy nhiệt khí hùng hực như nhiệt hỏa thiêu đốt, tẩy hết tạp chất trong cơ thể ra ngoài.

Bên trong huyết thần hồn, thảo hồn ba lá đang khẽ đong đưa hút từng luồng linh khí, chuyển hóa thành linh lực trả lại thân thể Lục Vũ, khiến thực lực hắn không ngừng được nâng cao.

Vèn vẹn một ngày một đêm, Lục Vũ liền từ tứ trọng mạch sơ kỳ, tăng lên tới tứ trọng mạch hậu kỳ, sơ bộ luyện thành Bích Thảo Liên Thiên, ý thức cảm ứng được trong phạm vi mười trượng, thành lập tâm linh cảm ứng với mỗi một góc cỏ nhỏ quanh đó.

Lục Vũ thảo hồn sơ trước đó cường đại hơn, Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba đang một mực thoáng hiện, hấp thụ khoáng vật chi lực trong bùn đất.

Sau khi luyện thành Bích Thảo Liên Thiên quyết, ý thức của Lục Vũ rõ ràng nâng lên một bậc, cỏ nhỏ xung quanh tựa như mắt của hắn, tùy thời tùy khắc quan sát hoàn cảnh chung quanh, bất cứ một ngọn cỏ nào lung lay đều bị hắn phát hiện.

Cảm giác kia kỳ diệu vô cùng, chỉ có những võ giả cao cấp mới có loại năng lực này, nhưng Lục Vũ lại sớm đạt được nó.

Tối ngày thứ hai, quanh người Lục Vũ hiện ra thanh mang nhàn nhạt, đại lượng linh khinh quần quanh người gột rửa thân thể hắn, tắm bổ từng tế bào khiến hắn cảm thấy mạnh dần lên, xương cốt khắp người kêu lách cách, võ mạch trong cơ thể căng tràn, trong nháy mắt liền xuyên qua một mạch mới, thành công mở ra võ mạch thứ năm.

Một khắc này, Lục Vũ chấn động toàn thân, võ hồn trên đỉnh đầu tách ra thanh sắc quang mang nhàn nhạt, ba chiếc lá có biến hóa rất nhỏ, cảnh giới Lục Vũ tăng lên khiến chúng cũng trưởng thành hơn.

Bích Thảo Liên Thiên quyết cũng mạnh hơn một chút, phạm vi ý thức của Lục Vũ từ mười trượng tăng lên mười hai trượng.

Sáng ngày thứ ba, Lục Vũ đã là ngũ trọng mạch trung kỳ, tới chiều liền tăng tới hậu kỳ, tuy nhiên tốc độ tăng lên càng lúc càng giảm.

“Cảnh giới đã ổn định rồi, giờ là lúc tăng phẩm cấp võ hồn.”

Lục Vũ là một người theo đuổi cực hạn, không dễ thỏa mãn mọi thứ.

Trước mắt thấy thời gian còn sớm, hoàn cảnh lại tốt, nếu ngừng lại há quá lãng phí đó sao?

Lục Vũ câu thông Vạn Pháp Trì, cảm thấy thông thuận hơn trước nhiều, đây chính là biến hóa của cảnh giới.

Lục Vũ từng phân tích, Tụ Linh trận kết hợp khoáng vật chỉ lực thời khóa, cộng thêm Vạn Pháp Trì sẽ dễ dàng nâng thảo hồn lên Hoàng cấp tứ phẩm.

Vì để kiểm chứng phân tích này, trong thời gian kế tiếp, Lục Vũ chăm chú tu luyện, hết sức chuyên chú, lần lượt trùng kích, lần lượt áp chế, rốt cuộc tới sáng ngày thứ tư thì đột phá.

“Hoàng cấp tứ phẩm, ha ha... thành công...”

Lục Vũ đại hỉ, thảo hồn trên đỉnh đầu xoay tròn như bay, tốc độ không nhanh nhưng lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trực tiếp hấp thu linh khí từ trong hư không.

Đây là biểu hiện rõ ràng của việc phẩm cấp được tăng lên, không cần rễ cỏ cắm xuống đất vẫn có thể hấp thu được kinh khí, đây chính là đặc thù của Hoàng cấp tứ phẩm.

Lục Vũ cẩn thận cảm ứng, thảo hồn vẫn có ba chiếc lá như cũ, nhưng trên chiếc lá thứ nhất lại thấp thoáng hiện ra một con mắt.

Khi ý niệm của Lục Vũ ngừng lại trên chiếc lá thứ nhất, con mắt thấp thoáng hiện kia dần trở nên rõ ràng, thị giác của hắn được tăng lên giúp hắn có thể nhìn thấy hết thảy mọi động tĩnh xảy ra trong phạm vi mười trượng.

Đây là một loại năng lực cảm ứng của Bích Thảo Liên Thiên quyết, chuyển hóa lên trên võ hồn, hóa thành một con mắt cỡ nhỏ, có thể câu thông những cây cỏ nhỏ ở xung quanh, quan sát thế giới từ nhiều góc độ.

Chiếc lá thứ hai của thảo hồn trưởng thành hơn một chút, Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba dần hiện rõ hơn, khí tức cũng mạnh hơn đôi chút, tốc độ hấp thu linh khí tăng lên gấp hai.

Những biến hóa này khiến Lục Vũ hết sức cao hứng, cảnh giới nâng cao, phẩm cấp võ hồn được thăng cấp, thực lực tổng hợp tự nhiên cũng tăng tiến trên diện rộng.

“Nên luyện Lạc Nhật quyền.”

Xoay người đứng dậy, Lục Vũ bắt đầu luyện quyền pháp trong rừng, một chiêu một thức đều phát ra mạnh liệt, một quyền vung ra lá rụng tung bay.

Võ kỹ chia làm bốn cảnh giới từ thấp đến cao lần lượt là nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn. Với cảnh giới ngũ trọng mạch, Lục Vũ tu luyện Lạc Nhật quyền trọn một ngày mới nắm giữ được yếu quyết của Thu Phong Khởi và Lạc Diệp Quy, đạt tới cấp nhập môn.

“Ta nhất định phải luyện tới tiểu thành mới được!”

Thu Phong Khởi, người động theo gió, quyền xuất gió nổi, ý muốn thả.

Lạc Diệp Quy, người lốc theo gió, quyền xuất lá bay, ý muốn thu.

“Lúc thả lúc thu, thu thả tùy tâm.”

Lục Vũ đâm ra một quyền, kinh phong đi theo khiến lá rụng lá tả, sau đó hóa thành một phong trụ đánh gãy cây tùng to chừng cái chén.

Luyện lại lần nữa, Lục Vũ di chuyển ngược lại, khí lưu dưới chân phun trào biến thành cuồng phong, hình thành một cái lốc xoáy, vô số lá rụng lao tới tụ hết lại trên tay Lục Vũ, quyền vừa xuất ra, lá rụng liền tán ra khắp phía.

Quyền ra Thu Phong Khởi, thu người Lạc Diệp Quy, Lục Vũ đã nắm giữ chân lý, luyện quyền tới tiểu thành, duy chỉ có Nhật Tây Trụ là không thể nào hiểu được.

Trở lại ngoại viện Vô tông, Lục Vũ đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Trần Tùng từ trên giường nhảy lên.

“Không phải ngươi xéo đi rồi à, sao còn quay lại?”

Trần Tùng cực kỳ kinh ngạc, mấy ngày nay không thấy tung tích của Lục Vũ, còn tưởng là hắn nhất gan sợ phiền phứt đã trốn đi rồi, ai ngờ...

“Ai nói ta đi? Lăn ra ngoài.”

Lục Vũ khẽ quát lên, Trần Tùng chỉ cảm thấy toàn thân rét run, cảm giác sợ hãi lan tràn toàn thân, xám xịt chạy đi.

“Hà? Hần không đi, vậy ngày mai ta liền sai người đánh gãy chân hần trước mặt mọi người.”

Âm thanh lãnh khốc từ trong nhà truyền ra, khiến Trần Tùng đang đứng ngoài cửa lộ ra thần sắc cười trên nỗi đau của kẻ khác.

“Lục Vũ, sáng mai coi ta hành hạ ngươi ra sao... Hắc hắc...”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đối chọi gay gắt

Hôm nay là ngày khảo hạch mỗi tháng một lần của ngoại viện Võ tông, cũng là thời điểm Lục Vũ ước chiến Chung Chân.

Sáng sớm, trên quảng trường tụ tập rất đông ngoại viện đệ tử, hoặc tới khảo khách, hoặc tới xem kịch.

Ngoại viện đệ tử sau khi đạt tới tứ trọng mạch thì không cần theo Võ sư tu luyện, có thể tự do thu xếp thời gian & địa điểm tu luyện cho bản thân.

Cứ như thế, tình huống tu luyện của mỗi người ra sao, cảnh giới có tăng lên hay không, ngoại viện rất khó biết được, bởi thế mới có chuyện tổ chức thi tháng & thi quý.

Tất cả đệ tử đều phải tham gia thi quý, thi tháng thì mỗi người tự nguyện, thường là những đệ tử mới đột phá báo danh tham gia.

Tựa như Lục Vũ, giờ đã là ngũ trọng mạch nhưng chưa kiểm tra nên chỉ có thể hưởng thụ đãi ngộ của tứ trọng mạch.

Thi tháng mang lại tiện lợi cho những đệ tử mới đột phá cảnh giới như Lục Vũ, giúp bọn hần không cần chờ đến thi quý đã sớm nhận được phúc lợi tốt hơn.

Buổi sáng giờ Thìn, Lục Vũ đi tới quảng trường, xa xa chỉ thấy quanh lối đài đầy áp mấy ngàn tên đệ tử.

“Nhìn kìa, Lục Vũ tới rồi.”

“Thật là hần, lá gan thật là lớn, vậy mà không sợ, lần này có trò hay để nhìn.”

“Gan lớn có ích lợi gì, chẳng phải rồi cũng bị Chung Chân hành hạ ra bã thôi sao.”

Trên quảng trường, rất nhiều đệ tử chỉ chờ khiến Lục Vũ hết sức ngạc nhiên.

Hôm nay, phần đông đệ tử xuất hiện là để xem trận đấu giữa Chung Chân và Lục Vũ, về phần thi tháng thì sức hấp dẫn thực tế không lớn.

“Quá tốt, ta còn lo tên tiểu tử Lục Vũ này nhất gan không dám lộ diện, hại ta tới một chuyến không. Không ngờ hần thật có đảm lược.”

“Lâu rồi Chung Chân chưa ra tay lại, hôm nay rốt cục cũng thấy được cảnh náo nhiệt.”

Ngoại viện đệ tử tinh thần phấn chấn, mỗi người mặt mày hớn hờ, hết sức mong chờ trận đấu diễn ra.

Lục Vũ chậm rãi đi tới, những lời bàn luận, tiếng giễu cợt vang lên bên tai nhưng hần lại giả bộ mắt điếc tai ngơ.

Hôm nay, trên đài có hơn bốn mươi đệ tử tham gia thi tháng, tiêu chuẩn kiểm tra rất đơn giản, là kiểm tra thực lực cảnh giới.

Chờ khi thi tháng kết thúc sẽ tổ chức thi đấu khiêu chiến trên lối đài.

Ngoại viện đệ tử phải hỗ trợ, trao đổi kiến thức lẫn cạnh tranh nhau mới có thể trưởng thành.

Lúc trước, sau khi kết thúc thi tháng đều sẽ có đệ tử lấy danh luận bàn lên đài giải quyết ân oán, hôm nay trận chiến hấp dẫn mọi người nhất là trận đấu giữa Chung Chân và Lục Vũ.

Nhìn thấy Lục Vũ đi tới, đám đệ tử chung quanh lối đài nhanh chóng tản ra, từng người tỏ vẻ chán ghét và sợ dính tới hần.

Lục Vũ chau mày, cảm thấy không vui, nhìn phản ứng của bọn họ thì hần biết được tất cả đều tới ủng hộ Chung Chân.

Đi tới cạnh lối đài, Lục Vũ đứng một thân một mình, mắt nhìn lên đài thi tháng.

“Lục Vũ ở đâu?”

Một âm thanh lãnh ngạo vang lên, tạo nên một tràng thảo luận sôi nổi.

“Chung Chân sư huynh đã tới, đẹp trai thật.”

Phụ cận vội lùi lại, để từ đứng xem nhanh chóng tản ra nhường lại một con đường.

Một thiếu niên mặc áo xanh long hành hổ bộ, khí độ bất phàm, môi xếch mắt sọc khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Lục Vũ xoay người nhìn thiếu niên mặc áo xanh, người này khoảng mười sáu mười bảy tuổi, hung tướng tất hiện, bộ dáng kiêu căng, mắt cao hơn trời, vậy mà giả bộ như không thấy Lục Vũ.

Dưới tình huống này, đồ đần cũng biết Lục Vũ ở đâu, thế nhưng Chung Chân lại làm như không thấy, rõ ràng là chê bai Lục Vũ, xem hắn như không khí.

Sau lưng Chung Chân là một đoàn đệ tử Võ tông, Trần Tùng cũng ở bên trong cười âm hiểm nhìn Lục Vũ.

“Ai gọi ta đó?”

Lục Vũ thần sắc hồ hững, khẩu khí chất vấn.

Đây là một kiểu độ sức khí thế, Chung Chân đón đánh phủ đầu, biết rõ Lục Vũ ở đâu lại xem như không thấy mà lên tiếng hỏi.

Lục Vũ nếu như thật sự trả lời liền rơi vào bẫy của đối phương, khí thế liền thua một bậc.

Lục Vũ sao có thể mắc câu đơn giản thế được, cho nên hắn mới hỏi ngược lại một câu, khiến Chung Chân hơi khó chịu.

“Ngươi là Lục Vũ hả?”

Trước tình cảnh này, Chung Chân không thể xem như Lục Vũ không tồn tại được, bằng không sẽ bị coi là kẻ mù.

“Ngươi thấy sao?”

Nhìn bộ dáng mắt cao hơn đầu kia của Chung Chân, Lục Vũ bèn hỏi lại, khiến đối phương khó chịu thêm một lần nữa.

“Lục Vũ, thái độ của ngươi sao vậy, lại dám nói chuyện kiểu đây với Chung Chân sư huynh...”

Sau lưng Chung Chân, Trần Tùng nhảy ra mắng to, lại bị Lục Vũ bom cho một câu “cẩu nô tài” chặn họng.

Trần Tùng tức khí quát: “Lục Vũ ngươi dám mắng ta...”

“Chó hoang.”

Lục Vũ cắt ngang một lần nữa, khiến hắn không thốt nên lời.

Sắc mặt Chung Chân không được vui, Lục Vũ mở miệng chữ chó hoang, ngậm miệng chữ nô tài, đây khác nào coi mình không tồn tại.

“Im ngay, ngươi là ai mà dám làm cản trước mặt ta...”

“Ngươi là thứ gì?”

Lục Vũ lạnh lùng đáp trả.

Chung Chân sửng sốt, tại ngoại viện Võ tông này chưa có ai dám chống đối hắn trước nhiều người như thế, không ngờ hôm nay lại gặp phải.

Chung Chân nhe răng cười, không hề che giấu sát khí trong lòng.

Long Vũ không sợ, giễu cợt nói: “Chẳng lẽ ngươi chỉ biết hù dọa thôi à?”

Chung Chân tức giận đến phát điên, nhưng lại ráng nặn ra một nụ cười.

“Tốt, ngươi gan đây, chờ lát nữa lên lôi đài, ta sẽ khiến ngươi quỳ trước mặt ta cười, để cho ai cũng nghe được.”

Âm thanh băng lãnh đầy oán độc chỉ khiến nhiều người không rét mà run.

Chung Chân ở ngoại viện nổi tiếng tàn nhẫn, ngoại hiệu Sói khát máu không phải là do hắn giết hơn mười tên đệ tử phết vật mới đạt được.”

Bây giờ, Lục Vũ lại triệt để chọc giận Chung Chân, lát nữa lên lôi đài hiển nhiên sẽ rất khó.

Rất nhiều đệ tử nhìn Lục Vũ, ánh mắt toát lên sự thương hại, nhưng Lục Vũ chẳng thèm để ý, còn phàn bác lại một câu.

“Lúc ta cười thì ngươi không thể cười nổi.”

Chung Chân giận quá hóa giận thành cười: “Ta sẽ để ngươi chết một cách thống khoái.”

Nói xong, hắn liền dẫn đám người sau lưng đi tới một lôi đài khác.

Xung quanh, nhanh chóng toát ra những lời đồn dành cho tin tức này.

“Lục Vũ điên rồi, dám chọc giận Chung Chân ngay trước khi thi đấu, hắn thật không biết chữ “chết” viết ra sao ư?”

“Ta nhớ có một đối thủ chọc giận Chung Chân, thiếu chút nữa chặt hên ngón tay của hắn, may ra trọng tài bàn ra tay kịp thời, không thì e là mất mạng rồi.

“Lần này, Lục Vũ không chết cũng thành phế nhân, tất cả huynh đệ đều chỉ nhắc tới Chung Chân.

Nửa ngày sau, thi tháng đã kết thúc, một trọng tài trung niên xuất hiện trên lôi đài, sắc mặt hờ hững nói: “Bắt đầu thi đấu khiêu chiến lôi đài, trận đầu là Chung Chân và Lục Vũ,

Chung Chân thoắt đặc ý, giơ cao hai tay đá lại mọi người, sau đó tung người như chim hạc tung cánh, siêu sải nhẹ nhàng bay lên trên đài, một lần nữa được mọi người ủng hộ.

Lục Vũ bình chân như vại, bước từng bước tới lôi đài, bên tai văng vẳng tiếng cười & khinh miệt.

“Bộ dáng của ngươi trông cứ như mấy con rùa đen rút đầu, so với Chung Chân sư huynh thì hắn chỉ là một đồng phân.”

“Đoán chừng hắn không bay lên lôi đài được, sợ mất mặt nên mới đi bộ lên.”

“Dù giả đồ cỡ nào cũng không thoát khỏi kết cục bị hành hạ ra bã đâu...”

Trên lôi đài, Chung Chân chấp hai tay sau lưng, đứng ngạo nghễ, khoe miệng khê nhếch lên, nở nụ cười âm hiểm nhìn Lục Vũ.

“Bây giờ quý xuống xin ta tha cho còn kịp đấy.”

Chung Chân đang muốn nhục nhã Lục Vũ.

Lục Vũ biểu lộ hờ hững, cười lạnh nói: “Lát nữa ta sẽ cho ngươi cơ hội xin ta tha thứ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bạo Huyết Lang hồn

Bốn phía xôn xao huyền ảo, Lục Vũ dám coi thường Chung Chân ngay trước mặt mấy ngàn đệ tử, đây quả thực hết sức cuồng vọng.

Chung Chân nổi danh là nhân vật hung ác tại ngoại viện, Lục Vũ mới đến đây được mười ngày, bản thân không tiếng tăm gì lại dám xem thường Chung Chân, đây chẳng phải là quá phách lối coi thường mọi người sao.

Rất nhiều đệ tử nhìn không được mà mắng to, Chung Chân ở trên đài đang cười bỗng đứng hình, gương mặt hung ác đặc ý nháy mắt chuyển thành nộ khí.

“Sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng, hôm nay ta không hủy xương cốt của ngươi thì ta không phải Chung Chân.”

Lục Vũ khoe miệng cong lên mỉa mai, không che giấu vẻ trào phúng chút nào khiến trái tim Chung Chân như bị thứ gì đó đâm thật mạnh lên.

Từ khi hắn đến ngoại viện đến nay còn chưa có ai dám cư xử chống đối hắn cả, nói chi cười nhạo?

Lục Vũ tuyệt đối là người đầu tiên, nếu không nghiền đối phương thành từng mảnh xương rồi đem đốt thành tro thì há có thể giải mối hận trong lòng của Chung Chân?

“Hôm nay ngươi sẽ hối hận hối hận đâu.”

Chung Chân nghiêng răng nghiêng lợi, không ý thức được rằng mình đã thua Lục Vũ một nước, bị hấn đảo loạn tâm thần, mất đi sự tỉnh táo thường ngày.

“Sao ta cứ cảm thấy người hời hợt phải là nguoi nhỉ?”

Lục Vũ lạnh lùng phản kích, với địch nhân hấn tuyệt không lưu tình.

Chung Chân cười giận dữ nói: “Ta hời hợt á? Nguoi thật sự là mù rồi.”

Trung niên trọng tài ở một bên không nhìn được lên tiếng: “Không dong dài nữa, trận đấu bắt đầu.”

Chung Chân hung hăng trợn mắt nhìn Lục Vũ một chút, mắng: “Chó chết, ra chiêu đi.”

Lục Vũ ánh mắt lạnh lẽo, giễu cợt nói: “Người gửi thư khiêu chiến ta là nguoi, nếu nguoi đã không dám ra tay thì biến xuống dưới đi, đừng câu kéo thời gian ta nghỉ ngơi.”

Hai chữ “không dám” khiến cho Chung Chân nổi giận lôi đình, cả giận nói: “Ta không dám ra tay? Hôm nay ta sẽ đánh chết nguoi.”

Chung Chân lao vọt tới, cánh tay hươ lên, năm ngón tay biến thành trảo chụp tới cổ họng Lục Vũ, tốc độ khá kinh người.

Lục Vũ nhích chân trái ra sau nửa bước, thân thể thuận theo xoay sang trái né một trảo của Chung Chân, điều này khiến cho Chung Chân hết sức sửng sốt.

Chẳng phải tiểu tử này mới chỉ tứ trọng mạch à, sao lại né được một chiêu này của mình nhỉ?

Chung Chân đã nghe được đôi chút tình huống của Lục Vũ từ chỗ Trần Tùng, Hoàng cấp nhị phẩm thảo hồn, tứ trọng mạch, căn bản chả có gì phải lo sợ cả.

Dưới đài, rất nhiều đệ tử xem chiến đều cảm thấy kinh ngạc.

“Quý thật, không ngờ hấn lại tránh được, hấn phải ăn may thôi.”

“Trận đấu mới chỉ bắt đầu thôi, nguoi gấp cái gì, chắc chắn tiếp sau Chung Chân sẽ giết hấn như giết một con chó, đánh hấn tàn phế.”

Trên đài, sau khi né được một chiêu của Chung Chân, Lục Vũ giễu cợt nói: “Không ngờ nguoi lại giỏi đánh lén đến thế, chẳng lẽ những trận tỉ thí trước kia nguoi đều ra tay đánh lén đối thủ như thế này hả?”

Chung Chân tức giận kêu to, mắng: “Chó chết câm miệng lại, từ trước đến giờ lão tử luôn thắng một cách quang minh chính đại...”

“Chiêu mới này của nguoi cũng rất quang minh chính đại đấy.”

Lục Vũ thờ ơ lạnh nhạt lên tiếng, cố ý khích giận Chung Chân, về mặt khí thế áp chế hấn.

Đây là một loại chiến thuật tâm lý, những người ở cảnh giới thấp thường không quá để ý, nhưng với những cường giả cảnh giới cao thì đều luôn để ý tới những thứ này.

Kiếp trước, Lục Vũ chính là Thánh Hồn Thiên Sư, sức chiến đấu tự thân mặc dù không xuất sắc nhưng cũng đã từng quyết đấu với một số cao thủ, học được từ bọn họ một số thứ, hiểu được cách nâng cao khí thế của bản thân khi chiến đấu.

Chung Chân mới chỉ mười bảy tuổi, thường ngày ra tay độc ác hoành hoành không sợ, tạo nên tính cách cuồng vọng thì sao có thể chú ý đến những chi tiết nhỏ này.

Lúc trước, Chung Chân luôn thắng những trận tỉ thí là nhờ đối thủ sợ, điều này đã khiến cho Chung Chân tưởng mình là nhân vật chính không sợ ai phản đối.

Lần này gặp phải Lục Vũ, Chung Chân cũng trình ra tư thế như ngày nào, tưởng như có thể thắng dễ dàng nhưng không ngờ đối phương lại khéo mồm khéo miệng nên Chung Chân bị nhục nhả.

“Ta muốn xé miệng nguoi.”

Chung Chân kêu to, sớm không giữ gìn hình tượng bản thân nữa, chỉ muốn làm sao giết cho được Lục Vũ mà thôi.

Chung Chân nổi giận lóe lên một tia sói tính (tính của sói, khát máu), hai mắt trở nên sắc bén, võ hồn trong huyết thần hồn rung động khiến hấn trở nên hưng phấn.

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, nhảy bén cảm giác được một tia nguy hiểm.

Cả hai đều là ngũ trọng mạch nhưng Chung Chân lại chiếm ưu thế hơn Lục Vũ ở cả tốc độ, thể lực lẫn linh xảo.

Tất cả là nhờ đặc tính của võ hồn, tinh võ hồn thua kém thú võ hồn rất nhiều.

“Lục Vũ, ngươi tưởng chọc giận ta thì chiếm được tiện nghi à?”

Chung Chân nhe răng cười, mắt hiện đầy sát khí.

Giây phút này, Chung Chân xảo trá hung tàn như biến thành một người hoàn toàn khác.

Lục Vũ siết chặt tâm thần, trong đầu lóe lên chút tin tức.

“Nghe nói võ hồn của ngươi là Hoàng cấp tam phần, liên quan đến sói hã.”

Chung Chân cười gằn nói: “Ta là thị huyết lang (sói khát máu), ngươi quên rồi à?”

Lục Vũ khẽ lay chuyển ánh mắt, từ trong nụ cười của Chân Chân hiểu được một số thứ.

“Võ hồn của ngươi là Bạo Huyết Lang.”

Chung Chân âm hiểm cười nói: “Ngươi cũng không ngu, tiếp chiêu đi.”

Chung Chân cả người thoát ẩn thoát hiện, lúc trái lúc phải, điều này khiến cho đối thủ rất khó phòng ngự.

Đây là Tàn Lan thân pháp mà Chung Chân tu luyện, mau lẹ linh hoạt, hư thực khó lường, tinh mê hoặc rất cao.

Trong quá khứ, Chung Chân thắng các trận tỉ thí đều nhờ Tàn Lang thân pháp và Huyết Lang trào, mọi thứ diễn ra hết sức thuận lợi.

Lục Vũ không dám khinh thường, thi triển ra Bích Thảo Liên Thiên quyết, ý niệm bắn lên trên chiếc lá thứ nhất của thảo hồn, ánh mắt trên chiếc lá lập tức trở nên rõ ràng, giúp thị giác của Lục Vũ tăng lên trên diện rộng.

Trên lối dài ở giữa quảng trường, rất nhiều cỏ xanh mọc um tùm, trong phạm vi mùi hương, từng ngọn cỏ biến thành con mắt của Lục Vũ giúp hắn có thể thấy hết mọi dấu vết di động của Chung Chân, từ đó tung chiêu ứng đối.

Đây là ưu thế của Lục Vũ, dù hắn kém Chung Chân ở các phương diện linh xảo tốc độ lực lượng, nhưng ở phương diện cảm giác lại cao hơn đối phương một chút.

Võ hồn của Chung Chân tên là Bạo Huyết Lang, là một loại võ hồn hết sức quý dị, càng phần nộ thì càng lãnh khốc hơn, càng hung phấn càng nhạy cảm.

Lúc trước Lục Vũ chọc giận Chung Chân, vốn muốn hắn mất đi sự tỉnh táo, nhưng không ngờ lại khéo quá hóa vụng./

Thời khắc này Chung Chân tựa như một con sói khát máu, hung tàn lãnh khốc, toàn thân đều ở trong trạng thái hưng phấn tột độ, từng chiêu từng thức đều phát huy đến mức tận cùng, biểu hiện ra toàn bộ thực lực của một ngũ trọng mạch hậu kỳ cao thủ.

Tàn Lang thân pháp của Chung Chân không chỉ biến hóa khó lường mà tốc độ cũng hết sức kinh người, vây quanh Lục Vũ tới thoát ẩn thoát hiện, quan sát đối thủ trong bóng tối.

“Lục Vũ đáng thương, hắn tưởng chọc giận Chung Chân liền chiếm được tiện nghi nhưng nào ngờ được, Chung Chân càng giận càng mạnh, càng mạnh càng hung ác a, lần này hơn phân nửa là Lục Vũ sẽ chết rồi.”

“Lục Vũ tưởng mình thông minh nhưng thực tế lại rất ngu, chết cũng đáng.”

“Biểu hiện của Chung Chân xuất sắc hơn tưởng tượng, ta rất muốn thấy cảnh Lục Vũ máu me đầy mình, quỳ gối thút thít trước mặt Chung Chân.”

Dưới đài nghị luận âm ỉ, mọi người nhất trí coi trọng Chung Chân, cảm thấy Lục Vũ hẳn phải thua không thể nghi ngờ.

Chung Chân đã hoàn toàn tiếp nhận trạng thái sói khát máu, hưng phấn tột độ, thân pháp quý dị kết hợp với Huyết Lang trào lăng lệ, tựa như một con Thị Huyết Ma Lang nhăm nhe Lục Vũ.

Loại tiết tấu công kích nhanh này khiến Lục Vũ trở tay không kịp, vượt khỏi tầm ứng biến của Lục Vũ, cổ áo, ngực, bả vai đều bị Huyết Lang trào xé rách áo, sau lưng còn bị cào rách da.

Đệ tử xem chiến cũng hết sức hưng phấn, Lục Vũ lại duy trì tỉnh táo, cố gắng nâng cao cảnh giác, tăng tốc né tránh.

Với tình thế trước mắt, Chung Chân xác thực đang chiếm ưu thế rất lớn, phát huy hết tất cả những ưu điểm của bản thân hắn.

Lục Vũ thì đang yếu thế, không phải là do thực lực của hắn thấp, tuy bố cục từ đầu rất tỉ mỉ nhưng kỹ xảo kém, không dò ra được nội tình của Chung Chân mà thôi.

Đây là chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn, không thể trách Lục Vũ được, nhưng lại khiến hắn lâm vào tình cảnh hết sức nguy hiểm, hắn cần phải nhanh

chống hóa giải.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Võ hồn diệu dụng

“Hắc hắc, Lục Vũ, lần này ta xem ngươi đối phó ra sao.”

Dưới đài, Trần Tùng một mặt cười trên nổi đau của người khác biểu lộ, nhìn thấy Lục Vũ tình cảnh bất lợi, hần liền cảm thấy cao hứng.

Cách đó không xa, Trương Đại Lực cũng đang ở trong đám người xem chiến, làm kẻ đầu têu, tình trạng trước mắt khiến hần hết sức hài lòng.

Lần trước, Trương Đại Lực giật dây Trần Tùng thu thập Lục Vũ, kết quả lại thất bại thảm hại.

Bây giờ, Trương Đại Lực tỉ mỉ chọn lựa Chung Chân, chính trên lời đài đại phát thần uy, đánh cho Lục Vũ không hề có lực hoàn thủ, hần tự nhiên là tâm tình vui vẻ.

“Đắc tội lão đại sẽ có hậu quả như thế, ta sẽ từ từ giết chết ngươi.”

Trương Đại Lực nhe răng cười, một mặt âm tàn.

Lục Vũ tâm không tạp niệm, đang tập trung phòng ngự, phương diện tốc độ thể yếu, để chỗ hần cảnh càn phát ra nguy cấp, vai, tứ chi đều đã chảy máu, né tránh cũng càn ngày càng phí sức.

“Chung Chân cố lên, Chung Chân cố lên ... “

Dưới đài, đệ tử hưng phấn đang lớn tiếng la hét, khung cảnh náo nhiệt kia để Chung Chân càng ngày càng phấn khởi, mỗi một tế bào trên người đều ngập tràn sức mạnh, dường như ngửi được mùi máu tươi thơm ngon, hai mắt biến thành màu đỏ sậm.

Lúc này hư ảnh sói khát máu hiện ra trên đỉnh đầu Chung Chân, trên đầu con sói có ba đạo hoàng tuyến, đại biểu cho Hoàng cấp tam phẩm, đúng là thú võ hồn của hần.

Huyết Lang kia nhìn chăm chăm Lục Vũ, hai mắt âm lãnh xuyên suốt tạo nên hàn ý khiến người ta phải hốt hoảng, phảng phất bị ác ma quán thân.

Lục Vũ biểu lộ nghiêm trọng, trong lòng đang suy nghĩ đối sách, hần hiện tại mất tiền cơ, muốn thoát khỏi khốn cảnh mười phần không dễ, nếu như liều mạng, rất có thể trọng thương không dậy nổi.

Ngũ trọng mạch, sức mạnh của một quyền nặng đến một ngàn năm trăm cân, lấy tình trạng cơ thể hiện tại của Lục Vũ, nếu dính phải chiêu này hần phải gãy xương thương gân, căn bản không chịu đựng nổi.

Bởi vậy không thể liều mạng, nhất định phải nghĩ biện pháp hóa giải.

Lục Vũ nhìn võ hồn trên đầu Chung Chân, liền nghĩ đến mình thảo hồn, ý niệm đảo qua ba chiếc lá cây, một sợi ba động kỳ dị đưa tới chú ý của hần.

Giao chiến đến nay, Lục Vũ dường như hết tất cả tinh lực để né tránh, đem ý niệm bắn ra tại thảo hồn chiếc lá thứ nhất bên trên, mượn nhờ "tiểu thảo chi nhãn" để thăng cảm giác lực, lần lượt tránh đi Huyết Lang thảo của Chung Chân, biến nguy thành an.

Trong thời gian này, Lục Vũ mặc dù một mực tại suy nghĩ đối sách, nhưng không có tinh lực đi chú ý hai lá cây khác của thảo hồn, cũng liền không để ý đến một vài thứ.

Bây giờ, làm Lục Vũ ý niệm đảo qua Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba lúc, hần ngạc nhiên phát hiện, tiểu thảo chi nhãn và Vạn Pháp Trì có mối liên hệ huyền diệu.

Sau khi Lục Vũ cảm ứng được tin tức tiểu thảo chi nhãn đưa vào trong Vạn Pháp Trì, một loại trải nghiệm hoàn toàn mới hiện ra trong lòng hần.

Một khắc này, cảnh vật bốn phía tại trong đầu Lục Vũ trở nên chậm gấp đôi, Chung Chân tốc độ di động, quỹ tích tiến tới, góc độ ra chiêu, hần đều trong nháy mắt thấy rõ rõ ràng.

Trước đó, Lục Vũ mượn nhờ tiểu thảo chi nhãn nâng cao cảm giác lực, mặc dù có thể bắt được những tin tức này, nhưng bởi vì Chung Chân tốc độ cực nhanh, chiêu thức biến hóa liên tục, Lục Vũ cảm thấy lực bất tòng tâm.

Chỉ cần chậm đi một chút, Lục Vũ sẽ dính ngay Huyết Lang thảo của Chung Chân, điều này khiến hần tập trung hết mười phần tinh thần, tâm lực tiêu hao

rất lớn.

Bây giờ, tiểu thảo chỉ nhận kết hợp Vạn Pháp Trì, tình huống lại xuất hiện biến hóa, để Lục Vũ không bị áp lực tâm linh, cả người cảm giác thoải mái, nhẹ nhõm, thư sướng.

Tâm linh thoải mái để Lục Vũ tự tin thêm đôi chút, hẳn phát hiện sau khi câu thông Vạn Pháp Trì, trong lúc tránh né, lựa chọn góc độ, lực lượng, thời cơ đều xuất hiện biến hóa rất nhỏ, nhưng kết quả lại dễ như trở bàn tay tránh được công kích của Chung Chân, không còn cảm thấy phí sức.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Thế công của Chung Chân cũng không yếu đi, nhưng trong lúc vô tình năng lực tránh né của Lục Vũ tại tăng lên.

Đệ tử đứng xem dưới đài còn chưa phát hiện ra điểm này, nhưng Lục Vũ nhảy cảm nhìn rõ được biến hóa trong đó.

Từ khi tâm linh không còn bị áp lực đè nặng, Lục Vũ đem càng nhiều tinh lực tập trung trên Vạn Pháp Trì, đi qua quan sát một lúc, hẳn rút cuộc hiểu rõ nguyên nhân.

Nguyên lai, Lục Vũ trước đây một mực là vì phòng ngự mà né tránh, cảm giác lực tất cả đều dùng để lưu ý Chung Chân chiêu thức biến hóa, Chung Chân đánh như thế nào, hẳn liền làm sao tránh, thuộc về gặp chiều phá chiều, bị ép phòng ngự.

Loại tình huống này, Chung Chân chủ đạo chiến cuộc, khống chế tiết tấu chiến đấu, Lục Vũ phòng ngự liền lộ ra phá lệ phí sức.

Bây giờ, tiểu thảo chỉ nhận đem cảm giác được tin tức rót vào Vạn Pháp Trì bên trong, Vạn Pháp Trì bên trong liền nổi lên một chút lẻ tẻ hình tượng, cũng nhanh chóng chấp vá, lại thêm lấy thời diễn, sau đó bù đắp, cuối cùng liền tạo thành hoàn chỉnh Tàn Lang thân pháp và Huyết Lang trào.

Cứ như vậy, Lục Vũ mặc dù không có tu luyện qua Tàn Lang thân pháp và Huyết Lang trào, nhưng trong đó biến hóa hẳn nhưng trong nháy mắt liền toàn minh bạch.

Như thế, Lục Vũ mượn nhờ tiểu thảo chỉ nhận cảm giác lực, và Vạn Pháp Trì phân tích suy tính lực, liền có thể nhẹ nhõm liệu địch tiên cơ, làm đến địch không động, ta đã động, luôn luôn nhanh người một bước, thoát khỏi khổ cảnh.

“Hay, thật sự là thật là khéo.”

Lục Vũ phấn chấn vô cùng, hẳn làm sao cũng không nghĩ tới, Vạn Pháp Trì còn có loại này diệu dụng, đơn giản liền là như hổ thêm cánh.

Nhìn chuẩn một cái cơ hội, Lục Vũ lóe lên trở ra, liền từ Chung Chân trong vây công thoát ly khỏi đi.

Chung Chân rõ ràng sững sờ, màu đỏ sậm ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc, nhưng lập tức lại xông tới.

“Quái lạ, sao hắn thoát được?”

Dưới đài, rất nhiều đệ tử kinh hô, hoàn toàn liền không có thấy rõ.

Lục Vũ nhìn chăm chăm cấp tốc vọt tới Chung Chân, ánh mắt lộ ra một tia lãnh ý, tay phải vung ra một quyền, kết hợp cảm giác lực của tiểu thảo chỉ nhận, lực phân tích của Vạn Pháp Trì, vừa lúc va chạm vào tay phải Huyết Lang trào của Chung Chân.

Đây là Lục Vũ cố tình làm, cùng là ngũ trọng mạch, hẳn nghĩ nghiệm chứng một chút, mình về mặt sức mạnh và Chung Chân phải chăng có quá lớn chênh lệch.

Huyết Lang trào của Chung Chân ẩn chứa mười phần sức mạnh, một quyền của Lục Vũ một quyền cũng mười phần sức mạnh, song phương quyền trao tấn công, lực lượng tương đối, phịch một tiếng Lục Vũ liền bị đẩy lùi, toàn bộ cánh tay phải đều tạm thời đã mất đi tri giác.

Chung Chân đột nhiên nhoáng một cái, hướng về sau thối lui, trên mặt lộ ra một tia ngạc nhiên.

Bốn phía lời đài, kinh hô nổi lên bốn phía, rất nhiều người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Chung Chân thế nhưng là ngũ trọng mạch hậu kỳ, Lục Vũ lại đỡ được hắn một trào, chẳng lẽ hắn đã đạt tới ngũ trọng mạch cảnh giới?”

“Sao có thể có chuyện đó, Lục Vũ tiến vào ngoại viện Võ tông mới mười ngày thôi, Chung Chân đã tới tám tháng.”

“Lục Vũ dù đạt tới ngũ trọng mạch thì sao nào? Chẳng phải rồi cũng bại dưới tay?”

“Điều này cũng đúng, Chung Chân tại ngũ trọng mạch bên trong bài danh trước ba, Lục Vũ tuyệt đối không thể thắng được.”

Trong đám người, Trương Đại Lực một mặt ngoài ý muốn, Trần Tùng lại mặt mũi tràn đầy đổ ky, Lục Vũ biểu hiện quá bất ngờ.

Trên đài, Chung Chân trừng mắt Lục Vũ, cười gằn nói: “Nhìn không ra ngươi ẩn dấu cũng sâu thật, đáng tiếc ngươi vẫn phải thua dưới tay ta thôi.”

Lục Vũ cười lạnh, giễu cợt nói: “Nói nhảm nhiều thế ích gì.”

Chung Chân tiểu dung cứng đờ, gằm thét xông ra, hai tay mười ngón uốn lượn, đầu ngón tay bắn ra từng sợi kinh phong, tất cả đều hướng phía Lục Vũ trên người yếu hại chộp tới.

Huyết Lang trào là một môn võ kỹ rất ác độc, sắt chỉ như câu, có thể tùy tiện bẻ gãy tay chân địch nhân, bóp gãy cổ của đối phương, có lực sát thương rất lớn.

Lục Vũ không sợ, huy quyền phản kích, về mặt sức mạnh hẳn xác thực và Chung Chân có chênh lệch, nhưng sẽ không vượt qua một trăm cân.

Loại tình huống này, chiêu thức biến hóa lại trở thành điểm mấu chốt, ai võ kỹ mạnh hơn, đấu pháp hay hơn, người đó có hy vọng chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đánh bại Chung Chân

Chung Chân thể công hung mãnh tựa như sấm sét, chiến ý trong lòng dâng cao, hai mắt rét lạnh khiến người ta sợ hãi, kẻ nào sợ chết e là không dám chống lại hắn.

Lục Vũ trầm ổn như núi, bình tĩnh như nước, phát huy ưu điểm của võ hồn đúng lúc, lấy tĩnh chế động, là động theo gió.

Hai bên người động kẻ tĩnh, người hung mãnh kẻ khê khàng, cả hai di chuyển vun vút trên lôi đài người đi ta tới, trong khoảnh khắc đã giao thủ hơn mười chiêu tạo nên những tiếng gió thét chói tai, Lục Vũ bắt buộc phải lùi lại bảy tám bước.

“Tàn Lang Huyết Trào!”

Chung Chân rống to, thanh thế dọa người, lao tới sát người Lục Vũ, móng trái đâm tới chỗ trái tim, móng phải khóa cổ họng đối phương. Đây là một kích trí mạng, lại chiếm tiên cơ.

Đám đệ tử đứng xem chiến dưới đài hưng phấn cả lên, không cần biết Lục Vũ có bị giết chết hay không.

Lục Vũ ánh mắt lạnh lẽo, mặc dù đã bị mất tiên cơ nhưng không nhụt chí, tay phải đâm ra một quyền, người động theo gió, quyền ra gió nổi, thi triển Thu Phong Khởi - thức thứ nhất của Lạc Nhật quyền pháp.

Một quyền này tung ra hơi gấp nhưng uy lực kinh người, quyền phong hóa thành trụ khí chặn Chung Chân, đánh lui hắn ra sau.

“Cái gì! Ta không có nhìn lầm chứ? Lục Vũ bức lui Chung Chân chỉ bằng một quyền, sao chuyện này có thể xảy ra được?”

Dưới đài một mảnh xôn xao, rất nhiều người cũng không dám tin chuyện này.

“Lục Vũ dùng quyền pháp gì, sao uy lực lại mạnh như thế?”

“Chẳng phải hắn là thảo hồn à, sao sức chiến đấu lại mạnh như vậy?”

Chung Chân gào lớn, tuyệt kỹ tất sát của mình lại bị Lục Vũ phá, còn mặt mũi nào mà nhìn người?

“Bạo Trào Liên Kích!”

Dưới con thịnh nộ, Chung Chân phát huy bản sắc võ hồn của mình tới cực hạn, Bạo Huyết Lang trên đỉnh đầu càng lúc càng phát sáng hơn, hân hươ song trào nhanh tới mức mọi người không thể nhìn rõ.

Chung Chân linh động mạnh mẽ, hai mắt phản chiếu thân ảnh của Huyết Lang, cả người tựa như võ hồn phụ thể, hai tay cong lại như móc câu, một hơi múa gần một trăm lần, tất cả đều hướng tới chỗ bụng và ngực của Lục Vũ.

Lục Vũ ánh mắt khê biến, với thực lực ngũ trọng mạch của Chung Chân thì đối phương không thể đạt được hiệu quả tăng phúc võ hồn mạnh như thế, nhờ có trạng thái hưng phấn nên mới bắt chước được một chút thần vận.

Nhưng chỉ thế thôi cũng đủ để lực công kích của đối phương tăng cao, khí thế cũng tăng theo.

May mắn Lục Vũ không phải là đệ tử Võ tông bình thường, hân sống hai kiếp, kiến thức rộng rãi nên dĩ nhiên sẽ không bị tư thế của đối phương dọa sợ.

“Thu Phong Khởi!”

Lục Vũ thi triển ra thức thứ nhất của Lạc Nhật quyền một lần nữa, tay phải đâm ra một quyền, đốc hết mười phần sức mạnh với lực lượng một ngàn năm trăm cân lên nắm tay, kết hợp với khí thể đang lao tới trước tạo nên tiếng gió rít.

Một quyền này của Lục Vũ rất mạnh, dù là góc độ, tiết tấu hay thời cơ đều dùng rất đúng lúc. Khi mà Chung Chân chỉ mới thi triển ra Bạo Trảo Liên Kích được một nửa đã bị quyền kinh của Lục Vũ lao tới chặn lại, khiến cho chiêu số của hắn không thể phát ra toàn bộ sức mạnh.

Đến lúc này, Bạo Trảo Liên Kích của Chung Chân tới đã chỉ phát huy ra được bảy phần sức mạnh, mà một quyền của Lục Vũ lại đủ mười phần sức mạnh.

So sánh hai người, Lục Vũ tuy sức mạnh không bằng Chung Chân nhưng cũng phong bế được một chiêu của đối phương.

Tiết tấu tấn công của Chung Chân bị phá nên tâm tình hắn phiền loạn không thôi, từ đầu đến cuối kìm nén một hơi.

Lúc này, Lục Vũ bắt đầu phản kích, cả người xoay tròn tại chỗ, thân thể như con quay (con cù) quay ngược trở lại, thi triển Lạc Diệp Quy - thức thứ hai của Lạc Nhật quyền pháp.

Yếu quyết của một thức này ngay ở chữ “thu”, trong khi xoay tròn thì hai tay giang ra, mượn nhờ chuyển động của cơ thể tạo thành vòng xoáy tạo nên hấp lực cường đại hút đối thủ tới.

Bạo Trảo Liên Kích của Chung Chân bị Lục Vũ nửa đường đánh phá, lúc hắn vọt tới trước người Lục Vũ vùng quyền thì cả người rung rinh không đứng vững được.

Bấy giờ, Lục Vũ đột nhiên xoay tròn, hấp lực cường đại kia khiến Chung Chân không kịp trở tay, miệng gào to, thân thể không thể điều khiển được tự động lao tới trước.

Cảm thấy bị nguy hiểm, ánh mắt Chung Chân lộ vẻ điên cuồng.

“Cuồng Phong Loạn Trảo!”

Lục Vũ thanh âm lạnh lẽo lại lạnh lẽo, tựa như cái lạnh cuối thu, nương theo lấy một trận cuồng phong, giáng lâm nơi đây.

Lục Vũ đang xoay tròn bỗng dừng vỗ tay trái, chuyển động thân thể đột ngột dừng lại.

Một giây sau, tiểu thảo chỉ nhãn phát hiện ra một chỗ sơ hở ở trước ngực Chung Chân nên Lục Vũ vùng quyền, tụ tập sức mạnh toàn thân lên nắm tay đâm nhanh tới.

Thân thể bất ổn Chung Chân cảm nhận được nguy cơ, trong mắt lộ vẻ bức thiết, muốn cản lại nhưng đáng tiếc không kịp.

Đây là chiến thuật được Lục Vũ thiết kế tỉ mỉ, Lạc Nhật quyền pháp vừa thả vừa thu, như tung hạc cảm long, hết sức xảo diệu.

Với một kích này, người ngoài thấy rõ cả người Chung Chân chạm chiêu, ngực dính năm nắm của Lục Vũ, cả người bay lên không trung.

“A...”

Chung Chân mặt mũi tèm lem, kêu rên âm ỉ, khí huyết trong lồng ngực sôi trào phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ra sau.

“Lạc Diệp Quy!”

Sau khi tung chiêu xong, Lục Vũ nghiêng người tới trước thi triển tiếp thức thứ hai của Lạc Nhật quyền pháp, thân thể xoay tròn như con quay đuổi theo Chung Chân.

Thời điểm này, Lục Vũ nhìn thì nhẹ như lông hồng nhưng tốc độ lại quá kinh người, như tốc độ ánh sáng lóe, cảm giác lực được tiểu thảo chỉ nhãn đề cao tới cực hạn giúp hắn khóa Chung Chân thật chặt.

Trong đầu Lục Vũ, từng cử động của Chung Chân đều bị phóng to thành chậm rì, từng chi tiết trên thân thể đối phương đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lục Vũ gấp rút đuổi theo, tốc độ đề cao tức cực hạn, rốt cuộc trong khoảnh khắc hai chân Chung Chân chạm đất thì hắn cũng đuổi kịp.

Lục Vũ cả người còn đang xoay tròn, chân trái thuận thế quét ngang đá trúng cổ chân Chung Chân khiến hắn khụy chân ngã người ra trước, hai chân vốn chạm đất biến thành hai đầu gối chạm đất.

Cốp một tiếng, Chung Chân tiếp đất bằng hai đầu gối, lập tức truyền tới tiếng xương vỡ vụn.

Ngay sau đó, tiếng thét đau đớn như heo bị giết vang vọng khắp quảng trường ngoại viện, những tên ngoại viện đệ tử hò hét ủng hộ Chung Chân đều bị dọa sợ.

Lục Vũ thân thể xoay người đứng dậy, y phục lung lay, tóc bay phấp phới, vừa lúc dừng ngay cạnh người Chung Chân.

Lục Vũ mắt nhìn đám đệ tử dưới đài, đưa lưng về Chung Chân đang quỳ dưới đất, hai tay ôm đầu gối la rống con đau.

Kết quả trận đấu khiến tất cả mọi người câm nín, sỏi khát máu Chung Chân không ngờ lại bại trong tay Chung Chân, còn bị báo ứng.

Trước kia, sau mỗi trận thắng của Chung Chân thì đối thủ của hắn cũng bị đánh tới thân tàn ma dại, có thể xem như hắn phách lối đến tột độ.

Hôm nay, Chung Chân thua cuộc, bị Lục Vũ phé hai đầu gối khiến hắn không thể đứng dậy nổi.

Trên đài, trọng tài há hốc mồm, kết quả như thế khiến hắn giật mình, Lục Vũ ra chiêu liền mạch khiến hắn không có cơ hội ngăn cản.

Hiển nhiên, Lục Vũ sớm tính tới trường hợp trọng tài sẽ nhúng tay ngăn cản nên mới tranh thủ đánh bại Chung Chân, phé hắn luôn.

Chỉ có như thế mới có thể trừng phạt Chung Chân!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Yêu cũ thành hận

Lục Vũ tâm tư kín đáo, chuyện này liên quan đến hai kiếp sống của hắn.

Dù khiêu chiến trước mặt mọi người nhưng cũng phải sử dụng ít kỹ xảo để tránh mang lại phiền phức không cần thiết.

Dưới đài, đệ tử xem chiến nhanh chóng bùng tình, từng tiếng tung hô lẫn thảo luận phát ra, rất náo nhiệt.

“Quá bất ngờ, không ngờ Chung Chân lại thua Lục Vũ, còn... còn...”

Cần nhắc đến hung danh của Chung Chân, rất nhiều người không tiện nói rõ, nhưng ý thì ai cũng tự biết.

“Thật không ngờ Lục Vũ lại lợi hại đến thế, đánh bại được Chung Chân ở trạng thái tốt nhất.”

“Mới đầu ta cảm thấy Lục Vũ không tầm thường rồi, kết quả hắn thắng thật.”

“Mới đến mười ngày mà đã đánh bại được Chung Chân, mẹ kiếp tên khốn nào lúc trước nói hắn gà vậy?”

“Giờ ta mới thấy Lục Vũ nhìn thuận mắt hơn Chung Chân nhiều.”

Những người trước đây khinh bỉ chê bai Lục Vũ giờ liền quay sang nịnh hót ca ngợi hắn.

Lòng người hay đổi thay, rất nhiều người không ưa Lục Vũ nhưng hôm nay thấy hắn thắng thì chỉ có trợn mắt nói dối, nói những lời dối lòng.

Trước Đại Lục sắc mặt khó coi, vốn tưởng Chung Chân thắng chắc nhưng nào ngờ được lại thua trong tay Lục Vũ, còn bị đánh đến tàn phế.

Chung Chân thua đại biểu cho kế hoạch của Trương Đại Lục thất bại, tất nhiên tâm tình của hắn trở nên khó chịu.

Nhưng nghĩ đến người ca ca lợi hại của Chung Chân thì Trương Đại Lục nở nụ cười âm hiểm.

Trần Tùng nhìn Lục Vũ trên người mà tưởng mình đang mơ.

Kết quả này khiến cho hắn rất khó tiếp nhận, hoàn toàn sai sự thật.

Trạng thái kia của Chung Chân thì không thể nào thua được, nhưng rốt cuộc vẫn bại trong tay Lục Vũ.

Trước đó, Trần Tùng còn suy nghĩ cách hạ nhục Lục Vũ, cách thu thập hắn. Vậy mà bây giờ lại không thể tưởng được kết quả lại khác hoàn toàn.

“Lục Vũ chiến một trận nổi danh.”

“Nổi thì nổi nhưng e là hạ tràng sẽ rất thảm.”

“Ý người nói tới đại ca Chung Lỗi của Chung Chân? Nghe nói hiện tại hắn đã ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, không có trong ngoại viện.”

“Ta nghe bọn hắn nói Chung Lỗi sắp về rồi, đến lúc đó chắc chắn Lục Vũ sẽ chết rất khó coi.”

“Chung Lỗi là đệ tử thiên tài bài danh trong top ba của ngoại viện Võ tông, thực lực cứu trọng mạch, chỉ một ngón tay cũng đủ bóp chết Lục Vũ rồi.”

Rất nhiều người nghe lời ấy liền thảo luận sôi nổi, biểu lộ cổ quái nhìn Lục Vũ ở trên đài, trong mắt nhiều ra một phần thương hại lẫn tiếc hận.

Tốp ba của Võ tông, đệ tử thiên tài, ai dám trêu chọc?

Chung Chân hoành hành ngoại viện phần nhiều là nhờ ca ca Chung Lỗi của hắn.

Bây giờ Lục Vũ lại phế Chung Chân, khi Chung Lỗi trở lại nhất định sẽ báo thù rửa hận cho đệ đệ mình.

Khi đó, Lục Vũ lấy gì chống lại Chung Lỗi đây?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người nhìn lại người Chung Chân, hắn đang quỳ gối bên cạnh Lục Vũ, khóc sụt sùi, sự hống hách phách lối trước đây đã sớm không còn.

Lục Vũ hồ hững cười lạnh nhìn những biến hóa trên gương mặt của những người ở dưới đài, cũng nghe được những tiếng thảo luận của bọn họ, những tin tức liên quan đến Chung Lỗi.

Cứu trọng mạch quả thực là một uy hiếp không nhỏ, nhưng chỉ cần cho Lục Vũ thêm thời gian, hắn liền không sợ.

Ở gần quảng trường, trên một bãi cỏ, Vân Nguyệt Nhi gạt mình kính ngạc, nàng thậm chí tưởng mình đang nhìn nhầm.

Thân ảnh dũng mãnh đứng trên lôi đài kia thật sự là Lục Vũ sao?

Lục Vũ của ngày hôm qua đến cả võ hồn cũng không thể thức tỉnh nổi, tư chất bình thường, nhất gan sợ phiền phứt, luôn bị bắt nạt.

Còn hắn của hôm nay đã thức tỉnh võ hồn, đột phá tới ngũ trọng mạch, lại còn hạ gục được Chung Chân hung danh hiển hách nữa, chuyện này thật quá khó tin.

Nhìn Lục Vũ, Vân Nguyệt Nhi lại cảm thấy phiền muộn, không hiểu tại sao nàng lại không hy vọng thấy cảnh Lục Vũ quật khởi.

“Chung Chân chỉ mới ngũ trọng mạch thôi mà, Lục Vũ thắng được cũng chẳng có gì ghê gớm.”

Tần Vân đứng bên cạnh Vân Nguyệt Nhi khinh miệt.

Vân Nguyệt Nhi miễn cưỡng cười một tiếng, tâm tình từ đầu đến cuối không bình tĩnh nổi được.

“Vân nhi yên tâm, ta bỏ nhiều tiền mua mấy khóa Nguyên Linh Đan, cam đoan nàng có thể cất tiếng hét khiến mọi người kinh ngạc nhanh thôi, có hy vọng tiến nhập tốp mười trong lần thi đấu nội môn diễn ra cuối năm sắp tới.”

Vân Nguyệt Nhi mừng rỡ không thôi, nỗi bất an trong lòng nhanh chóng tan biến, mắt lấp lánh, thần thái phiêu dật.

Vân Nguyệt Nhi quay sang nhìn lại Lục Vũ, trầm nghĩ: “Long xà không thể ở chung, Lục Vũ, chúng ta nhất định không phải người cùng một thế giới, lựa chọn của ta không sai, tương lai của ta người không thể với tới nổi.”

Giờ khắc này, Vân Nguyệt Nhi triệt để chìm trong biển tình, lựa chọn Tần Vân.

Trên đài, trọng tài rút cuộc cũng bình tĩnh lại, nhìn Chung Chân đang quỳ trên mặt đất khóc lóc đau khổ, hắn thật muốn đuổi Lục Vũ xuống đài.

“Thời điểm luận bàn nên điểm tới là dừng, Lục Vũ người tuổi nhỏ sao lại ra tay ác động, phá hư tôn chỉ của môn phái, ta phạt người đến Đan tông khổ dịch năm ngày, người có phục không?”

Trọng tài trừng mắt Lục Vũ, ngữ khí nghiêm khắc, hiển nhiên là đang thiên vị Chung Chân.

Trước đây, Chung Chân hành hạ phế đối thủ thì không bị phạt gì, bây giờ Lục Vũ thắng lại bị phạt khổ dịch.

Lục Vũ cười lạnh, ẩn chứa suy đoán trong lòng.

Trước đó, hắn đánh gục Chung Chân, muốn phế đối phương thì trọng tài ắt sẽ ra tay ngăn cản. Còn bây giờ, ván đã đóng thuyền, trọng tài chỉ thể tron mặt nói dối, trách cứ Lục Vũ tâm ngoại thủ lật, phạt hắn khổ dịch.

Dưới đài, rất nhiều đệ tử khe khẽ bàn luận.

“Lục Vũ thật xui xẻo, thua thì bị phế mà thắng lại bị người ta khinh.”

“Thời thế cũng được, những lần trước đánh nhau, ai mà chẳng bị Chung Chân đánh đến phế chứ?”

“Lần này Lục Vũ gặp may, nhưng lần sau chắc chắn sẽ không may được nữa, ngay cả trọng tài cũng giúp Chung Chân chẳng phải bởi ca ca của hắn là Chung Lỗi đấy sao?”

Thế giới này có thực lực mới có địa vị, Chung Chân có ca ca nên hoành hành không sợ ai, Lục Vũ lại một thân một mình chả quen ai nên bị người ta khi dễ cũng dễ hiểu.

“Người không nói gì tức là không đồng ý?”

Trọng tài thấy Lục Vũ đứng đưng không phản ứng thì trong lòng không vui, đang định kiểm cứ phạt thêm một chút.

“Không, ta phục.”

Lục Vũ mở miệng, không đáng phải tranh luận với cái loại tiểu nhân a dua bợ đỡ này.

Lục Vũ biết rõ một đạo lý, trước khi không có đủ thực lực, người thua thiệt chỉ là mình.

Quay người, Lục Vũ nhìn ra ngoài sân, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Vân Nguyệt Nhi.

Lục Vũ cười cười, trong đáy mắt ý vị vài phần trào phúng lẫn lãnh ý khiến trái tim Vân Nguyệt Nhi bỗng chốc đau nhói.

Nàng cảm thấy Lục Vũ đang xem thường mình, không còn si mê say đắm mình như ngày xưa nữa.

Vân Nguyệt Nhi rất tức giận, cảm giác như bị người bỏ rơi.

Rõ ràng là nàng bỏ Lục Vũ, nhưng hôm nay đối phương lại nhìn nàng như thể hắn mới là người bỏ nàng.

Điều này hoàn toàn sai sự thật, ngược hoàn toàn.

Vân Nguyệt Nhi nàng mới là nhân vật chính, Lục Vũ chẳng qua chỉ là sân khấu để nàng tỏa sáng mà thôi.

Lục Vũ quay người xuống đài, nghênh ngang rời đi, bóng lưng tiêu sái kia khiến Vân Nguyệt Nhi tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Tần Văn chăm chú nhìn thân ảnh Lục Vũ, ánh mắt dần âm lãnh vô tình.

Lần này, Tần Văn dẫn Vân Nguyệt Nhi “ngẫu nhiên” đi qua đây là muốn cho nàng thấy cảnh Lục Vũ thảm bại, bị đánh phé, khiến cho nàng triệt để hết hy vọng.

Nhưng ai mà ngờ được lại thấy cảnh Lục Vũ chiến thắng, thanh danh vang dội này. Tần Văn tức khí muốn chết, còn Vân Nguyệt Nhi lại bị Lục Vũ khơi gợi hồi ức một lần nữa.

Tần Văn trầm ngâm, lại nghĩ tới Chung Lỗi.

“Tên kia cũng không yếu, cứu trọng mạch đủ để giết chết Lục Vũ rồi. Chỉ cần ta sai người thông báo một tiếng để Chung Lỗi nhanh quay về, tới lúc đó Lục Vũ khó thoát khỏi cái chết.”

Cười lạnh một tiếng, Tần Văn muốn mượn đao giết người, hắn muốn Lục Vũ biến mất trong thời gian ngắn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đan tông Lâm Phong

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngoại viện Đan tông gần Võ tông, số lượng đệ tử xếp thứ hai từ dưới đếm lên, xếp đầu là Hồn tông.

(Đôi lời của người edit: Tổ cha tác giả, môn phái có bốn tông thì kêu đại Đan tông xếp ba, Hồn tông xếp chót đi, lại còn văn về xếp hai từ dưới lên, xếp nhất từ dưới lên :))

Ngoại viện tứ tông, Võ tông có số lượng nhiều nhất, tiếp theo là Tinh tông.

Chỗ cuốn hút của Đan tông là thuật luyện đan, một phương thức phụ trợ võ đạo. Với những võ hồn không thiện chiến đấu, người sở hữu chúng có thể lựa chọn trở thành Luyện Đan sư.

Lần này Lục Vũ phế Chung Chân nên bị trọng tài phạt đi khổ dịch ở Đan tông, tức tức nhanh chóng truyền khắp ngoại viện, khiến rất nhiều người bàn tán.

Một bộ phận không nhỏ những đệ tử chỉ trở chằm chọc khiêu sức sau lưng Lục Vũ, cho rằng kết cục của hắn sẽ rất thảm.

Lục Vũ không rảnh mà cũng chẳng cần phải quan tâm đến những lời đàm tiếu của đám đệ tử gió chiều nào ngã chiều nấy này.

Lục Vũ đi tới cổng Đan tông, sớm đã có người tiến đến mặt báo.

Một tên đệ tử Đan tông khoảng mười bảy mười tám tuổi ngoẹo đầu nhìn Lục Vũ, nhếch môi trào phúng, cười khẩy nói: “Mới đến ngoại viện mười ngày đã bị phạt khổ dịch, người coi như là người đầu tiên, đi thôi, theo ta tới đan phòng.”

Lục Vũ không nói gì, ngoài cửa lại truyền đến tiếng cười vang của rất nhiều đệ tử.

“Xem ra hắn thật sự chịu năm ngày khổ tu.”

“Ai bảo hắn phế Chung Chân làm chi, chờ Chung Lỗi về ta dám chắc hắn sẽ bị đánh chết tươi.”

Sau khi tiến vào Đan tông, Lục Vũ im lặng đi theo tên đệ tử Đan tông, thoáng lưu ý hoàn cảnh chung ý.

“Đan tông có quy củ của Đan tông, người tới đây thì phải nghe theo mệnh lệnh của ta, nếu không đừng trách ta không khách khí với người.”

Tên đệ tử Đan tông kia quay lại nhìn Lục Vũ, thần sắc kiêu căng nói: “Ta họ Hách, người cứ gọi ta là Hách sư huynh.”

Lục Vũ ứng tiếng đáp Hách sư huynh, không chấp nhặt gì với đối phương.

“Đây là đan phòng, người bị phạt tới đây, trước hết hãy bắt đầu từ việc nhặt cận thuốc đi, trong này có chút dược liệu còn chưa được luyện hoàn toàn, người cần phải dọn sạch chỗ này trước buổi trưa, tới lúc đó ta sẽ tới kiểm tra, nếu như không dọn sạch thì trưa đừng hòng ăn được cơm.”

Lục Vũ đứng ở cửa đan phòng, cận thuốc chất một đống bên trong, một người dọn trong nửa ngày không thể nào sạch nổi, đối phương rõ ràng cố ý gây khó dễ Lục Vũ.

“Được rồi, vào đi, dọn cận thuốc lại cho ta, mau!”

Âm thanh kia tựa như tiếng sét đánh, chấn kinh màng nhĩ của Lục Vũ.

Lục Vũ rù rì không thềm lên tiếng, ngồi xổm trên mặt đất bắt đầu sàng chọn dược liệu.

Hách sư huynh đứng ở cửa nhìn một hồi liền quay người rời đi, miệng cười âm hiểm nói: “Ta xem người có mệt chết hay không, chộc tới Chung Lỗi thì người chán sống rồi.”

Lục Vũ thoáng quay đầu nhìn bóng lưng của Hách sư huynh, trong lòng nhiều hơn một tia lãnh ý.

Trong một môn phái như Thanh Sơn tông, không có chỗ dựa, không có thực lực thì đừng nói là nổi danh, dù muốn thế cũng chưa chắc đã dễ dàng.

Tựa như Lục Vũ lần này, đánh thắng còn bị trách phạt, đây là đạo lý gì chứ?

Lục Vũ quay lại nhìn đống cận thuốc trước mặt, cười lạnh nói: “Lãng phí tám thành dược liệu, ngoại viện Luyện Đan sư ở đây thật quá kém.”

Lục Vũ mở tiểu thảo chi nhãn, hai tay xàng qua xào lại, chỉ trong chốc lát đã nắm được một lượng lớn dược liệu.

“Thất Thốn Kim, Phi Thảo Tâm, Nham Đồng Mộc, những dược hiệu (vị thuốc) này mặc dù bình thường nhưng chỉ cần phối hợp thỏa đáng cũng có thể luyện ra đan dược tốt.”

Trong quá trình sàng lọc cận thuốc, Lục Vũ lựa luôn một số dược liệu đặt ra một bên.

Với những tên đệ tử không hiểu dược lý, không biết luyện đan thì nhặt cận thuốc là một quá trình tra tấn người.

Nhưng với một người tinh thông dược lý, giỏi luyện đan như Lục Vũ thì việc này chẳng phải chuyện khổ sai gì.

Một canh giờ, Lục Vũ liền làm xong hết thảy, cũng chọn được hai mươi ba dược tài (tài liệu luyện dược) từ trong đống cận thuốc, lặng lẽ giấu vào trong tay áo.

Giữa trưa, Hách sư huynh xuất hiện, dẫn theo bốn sư đệ.

“Kiểm tra cả đi, nhớ kiểm tra cho kỹ đấy.”

Bốn sư đệ đồng thanh đáp: “Sư huynh yên tâm.”

Lục Vũ đứng ở một bên khẽ cúi đầu, né tránh ánh nhìn của Hách sư huynh.

Bốn tên đệ tử Đan tông kia thì tới ba tên phách lối mười phần, dùng chân đá mấy được liệu mà Lục Vũ đã sàng lọc, mắng to: “Người mù mắt à, bên kia, đó, chỗ đó nữa, người có thấy gì không?”

Lục Vũ ánh mắt lạnh lùng, rõ ràng ba người mới rồi đã số được liệu mà hắn tỉ mỉ sàng ra vào lại trong đồng cặn thuốc, rồi lại chỉ trích Lục Vũ, hiển nhiên là cố ý gây chuyện, muốn ức hiếp người.

Một tên đệ tử khác nhìn Hách sư huynh, chần chờ nói: “Sư huynh, chuyện này...”

Hách sư huynh mắng: “Chuyện gì mà chuyện, không cho hắn ăn com, lát nữa người dẫn hắn đi chỉnh lý được thảo.”

Tên đệ tử kia không dám lên tiếng, liếc mắt nhìn Lục Vũ ra hiệu cho hắn mau rời đi.

Lục Vũ lạnh lùng cười một tiếng, kiếp trước lúc hắn chưa nổi danh thì còn khổ hơn hiện tại gấp bội, mấy trò giấu đầu hở đuôi này sao qua nổi mắt hắn?

Hách sư huynh thực tế là cố tình khiêu khích, muốn bức Lục Vũ ra tay, như thế hắn mới có cớ chơi chết Lục Vũ.

Lục Vũ biết rõ chuyện này nên nhẫn nhịn, há có thể bị tiểu nhân tính toán?

“Trong phòng còn nhiều được thảo chưa được phân loại, người phân loại chúng cho tốt là được.”

Tên đệ tử Đan tông này lớn hơn Lục Vũ một tuổi, ngũ quan thanh tú nhưng mặt lại buồn hiu.

Lục Vũ nhìn hắn nhưng không nói gì, bắt đầu chỉnh lý được thảo.

Người kia rời đi, một nén nhang sau lại quay lại.

“Ta có cái bánh bao, người ăn đi cho đỡ đói.”

Lục Vũ sững sờ quay đầu nhìn tên đệ tử Đan tông này, nhưng không giang tay nhận chiếc bánh bao.

“Người yên tâm, không có độc đâu.”

Tên đệ tử kia nhét chiếc bánh bao vào trong ngực Lục Vũ, bởi hai tay Lục Vũ đều là bùn.

“Sao lại cho ta ăn?”

Lục Vũ nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng.

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo, Lục Vũ sao lại không đề phòng cho được?

(Nghĩa của câu trên: Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp.)

“Ta đã nghe bọn họ nói đến chuyện của người, buổi sáng trên lời đài người đã phê Chung Chân, đại ca của hắn là người nổi tiếng ở ngoại viện Võ tông nên rất nhiều người muốn lấy lòng hắn, Hách sư huynh cũng ở trong số đó cho nên huynh ấy mới bắt nạt người.”

“Nếu người đã biết thì tại sao còn cho ta ăn bánh bao?”

Tên đệ tử kia thoáng nhìn ra ngoài cửa phòng, hai hàng lông mày lộ ra một tia cảnh giác.

“Trước đây, một đồng hương của ta đi cùng ta tới Thanh Sông tông, kết quả ta tiến nhập Đan tông còn hắn tới Võ tông. Lúc đầu tư chất của hắn rất tốt, lại siêng năng chăm chỉ nên rất có hy vọng nổi danh tại Võ tông, nhưng ai ngờ được hắn lại bị Chung Chân đánh gãy tay gãy chân, rồi bị đuổi ra khỏi tông môn. Hôm nay người phê Chung Chân coi như là thay ta trả thù cho người đồng hương này, vậy nên ta...”

Lục Vũ nghe đến đây, tia lãnh ý trong mắt lập tức biến mất.

“Người ở Đan tông hắn là vật và lắm nhĩ?”

Tên đệ tử kia cười khò: “Ta và đồng hương thân như huynh đệ, ta có thể đến được Thanh Sơn tông cũng là nhờ có quan hệ của hắn. Ngày đó hắn bị phê tay chân, ta từng đi tìm Chung Chân lý luận, kết quả bị đối phương nhục nhã. Cũng bởi thế nên các sư huynh đệ Đan tông bài xích ta, để ta làm những việc bẩn thỉu cực khổ nhất, trước đến giờ ta chưa từng được chút chỗ tốt nào cả.”

“Người tên gì?”

“Lâm Phong.”

“Vậy tại sao ngươi không rời khỏi nơi này?”

Lâm Phong nói: “Ta muốn báo thù, ta muốn trở thành Luyện Đan sư. Dù ta không đánh lại Chung Chân nhưng chỉ cần ta trở thành Luyện Đan sư thì ta sẽ có cách giết chết hắn, báo thù cho huynh đệ của ta.”

Lâm Phong ánh mắt kiên định, trên gương mặt thanh tú lộ ra vẻ không hồi hận.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đan phòng truyền nghệ

Lục Vũ thấy ánh mắt kia, đột nhiên lại nghĩ tới mình ở kiếp trước.

Khi đó do võ hồn nên hắn không quen đấu võ, chỉ có thể lựa chọn chức nghiệp không có tiền đồ nhất là Hồn Thiên sư.

Nhưng Lục Vũ không phục, trải qua biết bao gian khó rốt cục hắn cũng sáng tạo ra kỳ tích dành cho Hồn Thiên sư.

“Ngươi hiểu gì về thuật luyện đan?”

Lâm Phong nói: “Ta đến Thanh Sơn tông đã ba năm, đã nắm giữ được nguyên lý luyện đan cơ bản, coi như cũng có một số tâm đắc về việc nhận biết dược liệu, phối hợp dược liệu lẫn không hòa.”

Lục Vũ hỏi: “Có kinh nghiệm luyện đan một mình chưa?”

Lâm Phong đáp ứng trả lời: “Ba lần, nhưng ta không nắm bắt được, các sư huynh đều cố ý xa lánh ta, không cho ta cơ hội.”

Lục Vũ cười hỏi: “Ngươi cảm thấy vấn đề quan trọng nhất của việc luyện đan là gì?”

Lâm Phong ngẫm nghĩ nói: “Với ta thì ta cảm thấy đan phương là quan trọng nhất. Thường ngày ta không được tiếp xúc đến những thứ đó, mà Luyện Đan sư của ngoại viện Đan tông cũng hết sức keo kiệt, chỉ truyền thụ cho một ít tri thức căn bản thôi.”

Lục Vũ từ chối cho ý kiến, tiếp tục hỏi: “Đệ tử Đan tôn ban đêm thường làm gì, có cơ hội luyện đan trộm không?”

Lâm Phong nói: “Ban đêm đa phần là tu luyện, ban ngày thì làm việc. Có đôi khi các sư huynh sai ta đi dọn đan lô, nhưng không có dược liệu và đan phương, cho dù có thời gian cũng không thể làm gì được.”

“Ngoại viện Đan tông thường luyện chế đan dược gì?”

Lâm Phong nói: “Hầu hết đều là Dưỡng Hồn đan, bởi ngoại viện Đan tông nhắm tới đối tượng chủ yếu là đệ tử ngoại viện Võ tông, đa phần các đệ tử khi mở võ mạch đều phục dụng Dưỡng Hồn đan để tắm bổ võ hồn. Thi thoảng thì cũng luyện Tụ Lực đan dùng để tăng cường thể năng, cường hóa thể chất. À còn có luyện chế một số đan dược chữa thương ngoài da nữa.”

Lục Vũ hỏi: “Ngươi luyện đan gì?”

Lâm Phong cười khan nói: “Ba lần tập luyện đan kia ta chỉ luyện loại đan dược đơn giản nhất là Chi Huyết đan, nhưng lần nào cũng không thành công.”

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, Hách sư huynh đột nhiên xuất hiện.

“Ngươi đang làm gì thế Lâm Phong?”

Lời này khiến Lâm Phong giật nảy mình, trên thực tế thì Lục Vũ đã cảm giác được Hách sư huynh xuất hiện, nhưng hắn cố ý không nhắc nhở Lâm Phong là để coi thử phản ứng của đối phương.

“Sư huynh, ta... ta... tới coi thử hắn có lười biếng hay không.”

“Thật sao?”

Hách sư huynh tiến tới, trừng mắt nhìn Lâm Phong, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Lâm Phong theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn hai mắt Hách sư huynh.

“Nếu ngươi đã tận tâm tận tụy như thế thì ngồi xuống chỉnh lý dược thảo cùng hắn luôn đi, ban đêm nhớ quét dọn đan lô sạch sẽ, nếu ngươi lười biếng thì

coi mai ta thu thập người thế nào.”

Lâm Phong khẽ nhúc nhích môi, tựa hồ muốn phản đối, nhưng rốt cuộc cũng không lên tiếng.

Hách sư huynh lạnh lùng nhìn Lục Vũ một hồi, mắng: “Người cũng không được lười biếng, nếu không thì cắt com tối.”

Nhìn Hách sư huynh rời đi, lúc này Lâm Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao người lại sợ hấn đến thế?”

Lục Vũ hỏi thăm.

Lâm Phong cười khỏ nói: “Ở chỗ này mà đắc tội Hách sư huynh thì coi như không có thứ ngon để ăn. Trừ phi phương diện luyện đan ta hơn hấn, bằng không sẽ bị hấn áp chế mãi thôi. Hách sư huynh thích làm lớn thích công to, lại thích hăm hại người khác, trước đây từng có đệ tử Đan tông bị hấn hăm hại đuổi ra khỏi tông môn đấy.”

Hai người vừa nói chuyện phím vừa chỉnh lý được thảo.

Lục Vũ phát hiện Lâm Phong là một người tinh tế, dù hơi nhát gan nhưng hấn là do thực lực thấp, hay bị ăn hiếp mà thôi.

“Người có muốn vượt qua Hách sư huynh, rời khỏi ngoại viện Đan tông tiến nhập nội viện Đan tông không?”

Lâm Phong sững sờ, không chút nghĩ ngợi nói: “Muốn chứ, đương nhiên muốn, nằm mơ cũng muốn, nhưng chuyện đó không thực tế chút nào. Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, trước mắt tạm thời chịu đựng ở ngoại viện, chờ đến khi Hách sư huynh tiến nhập nội viện thì ta liền có cơ hội.”

Lục Vũ nói: “Đây là hạ sách, không thể chờ mãi được.”

Lâm Phong thờ dãi: “Với những đệ tử không quyền không thế không bản lãnh không chỗ dựa như chúng ta, ngoại trừ chịu khổ ra thì làm gì còn thượng sách nào nữa?”

Lục Vũ nói: “Ta có thể giúp người thành một Luyện Đan sư, giúp người vượt qua hấn trong thời gian ngắn nhất.”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lâm Phong ngừng tay, ngạc nhiên nhìn Lục Vũ.

“Người nói thật chứ?”

Lục Vũ cười nói: “Người hấn là nghĩ tại sao ta lại muốn giúp người đúng không?”

Lâm Phong sững sờ, rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

“Người muốn ta làm chuyện gì?”

Lục Vũ nói: “Luyện đan. Ta cho người đan phương, ta dạy người nhận biết dược liệu, dạy người khống hóa, nói cho người biết hết tất cả các bước luyện đan, có thể học được nhiều hay ít phải coi ngộ tính của người.”

Lâm Phong hơi kích động, nhưng hấn nhịn được.

“Chỉ có đan phương thôi chưa đủ, còn phải có dược liệu nữa.”

Lục Vũ nói: “Chẳng phải đều ở đây cả sao?”

Lâm Phong lắc đầu nói: “Những dược liệu này từng được kiểm tra, rất khó giấu lăm của riêng, sẽ có sư huynh chuyên môn kiểm tra.”

Lục Vũ cầm một gốc thảo dược, thuận miệng nói: “Có một số loại dược hiệu ở phần rễ phần thân hoặc phần lá của dược liệu, chỉ cần người lấy đi nửa lá, mấy sợi rễ thì ai phát hiện ra dược?”

Lâm Phong ngạc nhiên, trên mặt hiện ra vẻ bội phung.

“Người thật thông minh.”

Lục Vũ nói: “Đây là kinh nghiệm, người còn trẻ. Được rồi, trước học tập một chút đi, tối tối chúng ta đi luyện đan.”

Lâm Phong vui sướng ngồi chỉnh lý được thảo với Lục Vũ, cũng nói ra những dược lý mà bản thân am hiểu.

“Không đúng, không phải, sai rồi. Hai phần ba dược hiệu trong này người nói cũng sai. Loại này... loại kia...”

Lục Vũ dần sửa lại những chỗ sai, Lâm Phong nghe như si như say.

“Ồn rồi, giờ ta cho ngươi biết một đan phương, ngươi nhớ cho rõ đây.”

Lâm Phong mừng hóm nói: “Ta nhất định sẽ nhớ kỹ.”

“... Đây là đan phương Dưỡng Hồn đan mà chúng ta sẽ luyện chế đêm nay, tổng cộng ba mươi bảy vị thuốc, cố nhớ kỹ phương pháp phối hợp những vị thuốc này đây... Giờ bắt đầu chuẩn bị dược liệu đi.”

Lâm Phong hết sức nhiệt tình, trước bữa tối thì Hách sư huynh tới kiểm tra, cả hai không tránh khỏi một phen trách móc, nhưng Lục Vũ không thêm đề ý.

Sau bữa cơm tối, Lâm Phong dẫn Lục Vũ vào đan phòng, chỗ này trang bị đơn sơ thuốc loại thấp kém nhất.

“Một lò cần một canh giờ, chúng ta chuẩn bị ba phần dược liệu, sau đó ngươi nhìn kỹ quá trình & trình tự ta luyện đan, lần thứ hai thì tới ngươi luyện.”

Lục Vũ sai Lâm Phong nhóm lửa, cũng dạy cho hắn thổi lửa vừa phải, lúc nào bỏ dược liệu gì, làm như thế nào đều nói hết.

Vèn vẹn thời gian một nén nhang, Lục Vũ liền bỏ ba mươi bảy vị dược tài vào trong đan lò.

“Vậy là được rồi à?”

Lâm Phong rất hưng phấn, hai mắt rực lửa.

Lục Vũ nói: “Chưa đủ, quan trọng nhất là một bước này.”

Lục Vũ lấy ra một câu tiểu đao, cắt ngón tay để máu tươi nhỏ vào trong lò đan.

“Máu không thể quá nhiều, như thế sẽ cải biến dược hiệu, nhưng cũng không thể quá ít. Hòa lò nhiệt độ cao, sau khi máu nhỏ xuống sẽ hóa thành huyết vụ, đan dược hấp thu tinh hoa trong huyết vụ mới càng có linh tính.”

Lục Vũ đang chỉ điểm yếu quyết, cũng để Lâm Phong cắt tay nhỏ máu.

Tiếp theo liền là nắm giữ đan hỏa, bước này hết sức quan trọng, Lục Vũ cẩn thận chỉ dạy.

Sau hơn nửa canh giờ, lò Tây Hồn đan thứ nhất đã được luyện chế xong.

Trước khi khai lò, Lục Vũ nói: “Luyện đan có một chỉ tiêu quan trọng là tỉ lệ thành đan.”

Lâm Phong nói: “Ta biết chuyện này, đây là tiêu chuẩn quan trọng để kiểm tra cấp bậc của các Luyện Đan sư.”

Lục Vũ nói: “Một lò này có thể luyện chế ra được mười viên Tây Hồn đan, ngươi cảm thấy sẽ có mấy cái thành đan, mấy cái phế phẩm?”

Lâm Phong nhìn đan lò, chần chờ nói: “Ba cái thành đan coi như đã rất khá rồi.”

Lục Vũ cười mắng: “Ngươi đánh giá ta thấp thế?”

Sau khi mở đan lò, bên trong mười viên thì có bốn viên là phế đan, tỉ lệ thành công là sáu mươi phần trăm.

Lâm Phong hoảng sợ nói: “Sao tỉ lệ thành công lại cao thế được?”

Lục Vũ mắng: “Cao cái con khỉ, chỉ có sáu viên chứ mấy, tới phiên ngươi.”

Lâm Phong khiếp sợ nhìn Lục Vũ, trong mắt nhiều ra một phần sùng bái.

Lò thứ hai Lâm Phong một mình luyện chế, Lục Vũ phát hiện đối phương ghi nhớ rất tốt, làm gần như không sai một bước, chỉ là hỏa hầu của hắn chưa được đủ nên tỉ lệ thành đan chỉ có bốn mươi phần trăm.

Nhìn bốn viên đan dược, Lâm Phong vô cùng kích động, cao hứng khoa tay múa chân, chạy tới chạy lui quanh Lục Vũ.

“Thành công, rốt cuộc ta cũng thành công.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Võ hồn của Lâm Phong

Nhìn giọt nước mắt nơi khóe mi Lâm Phong, Lục Vũ không khỏi thở dài, lại một lần nghĩ đến kiếp trước của mình.

“Tốt, nắm chặt thời gian, lần thứ ba ngươi cần phải đề cao tỉ lệ thành đan.”

Lâm Phong nghe vậy bừng tỉnh, cấp tốc khôi phục bình tĩnh, bắt đầu luyện đan lần thứ ba.

“Tại sao lần luyện đan đầu tiên ngươi lại nhỏ máu của cả ta lẫn ngươi, mà lần thứ hai chỉ nhỏ mỗi một mình máu của ta?”

Lục Vũ nói: “Nói chung, loại đan dược này sau khi luyện chế thành công thì ta ngươi cũng dùng luôn chứ không bán ra ngoài. Nếu như bán đan dược ra ngoài thì sẽ dùng những dược liệu khác để thay thế máu của chúng ta. Ta nhỏ máu của ngươi để luyện đan là để khi ngươi phục dụng đan dược, cơ thể ngươi có thể hấp thu dược tính tốt hơn.”

Lâm Phong tỉnh ngộ, hỏi: “Vậy lần thứ ba này, ta có nên nhỏ máu của mình hay không?”

Lục Vũ cười nói: “Đương nhiên phải nhỏ máu, hơn nữa còn là máu của cả hai chúng ta luôn.”

Lâm Phong không hỏi thêm nữa, bắt đầu chăm chú luyện đan.

Lần này, tỉ lệ thành đan khá cao, đạt tới sáu viên.

Lâm Phong hết sức hứng khởi, nhưng Lục Vũ lại thêm phần sầu lo.

Luyện đan là một môn nghệ thuật, không phải chỉ nhìn bằng mắt, luyện qua hai lần liền nâng cao tỉ lệ thành đan ngay được.

Nhưng mà Lâm Phong làm được, điều này khiến Lục Vũ hơi bất ngờ.

“Ngươi sở hữu tinh võ hồn hay thú võ hồn?”

Lục Vũ hỏi thăm.

Lâm Phong nói: “Võ hồn của ta là thảo hồn, tinh võ hồn, khi thức tỉnh là Hoàng cấp tam phẩm, ta không giỏi võ, may mà được Đan tông tuyển chọn.”

Lục Vũ cảm thấy bất ngờ thêm một lần nữa, nói: “Ngươi thả võ hồn ra ngoài cho ta xem một chút.”

Lâm Phong lên tiếng, trước mắt hắn chỉ là tứ trọng mạch, lại không giỏi võ kỹ, cho nên sức chiến đấu rất thấp.

Trên đầu Lâm Phong hiện ra một cây cỏ, mới ba chiếc lá cây, nhìn qua còn đang trong giai đoạn trưởng thành.

Cây cỏ nhỏ này toàn thân xanh biếc, trong suốt như ngọc, mang lại cho người ta cảm giác bùng bùng sức sống.

Lục Vũ cẩn thận quan sát, vận dụng cảm giác lực của tiểu thảo chi nhãn, phát hiện Vạn Pháp Tri đang khẽ lắc lư, tựa hồ khá hứng thú với võ hồn của Lâm Phong.

“Nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân, ta cũng là thảo hồn, có thể để cho bọn chúng cảm ứng lẫn nhau.”

Lục Vũ nhẹ giọng căn dặn, võ hồn của bản thân cũng hiện ra, so sánh với thảo hồn của Lâm Phong thì có sự khác biệt rõ rệt.

Lâm Phong theo lời nhắm mắt lại, thảo hồn của hắn cũng có thể cảm giác hoàn cảnh bốn phía, căn bản không cần mở to mắt.

Lục Vũ đi đến cây rừng bên cạnh, võ hồn của hai người dựa chung một chỗ, lá cây đang đưa khê chạm nhau, tựa như đang giao lưu dễ dàng nhau.

Võ hồn của Lục Vũ là Hoàng cấp tứ phẩm, lúc ở gần võ hồn của Lâm Phong thì cảm ứng được một cỗ hồn lực cường đại, Vạn Pháp Tri trên chiếc lá thứ ba đang hấp thu cỗ hồn lực kia, để tinh thần võ hồn của Lục Vũ tăng thêm gấp trăm lần.

“Sinh mệnh lực thật nồng đậm.”

Lục Vũ trong lòng hiện lên ý nghĩ này, ý thức được võ hồn của Lâm Phong khả năng không tầm thường.

“Trước cứ phục dụng một viên Tẩy Hồn đan xem sao.”

Lục Vũ lấy Tẩy Hồn đan ở lò thứ ba ra, ăn vào một viên.

Tẩy Hồn đan giá trị hơn Dưỡng Hồn đan của ngoại viện gấp trăm lần, sau khi Lục Vũ ăn vào thì cảm giác được võ hồn được thanh tẩy thoải mái từ trong ra ngoài, khí thể màu xám tràn ra, lá cây càng thêm xanh tươi.

Sau khi Lâm Phong phục dụng phản ứng mãnh liệt, vậy mà trực tiếp từ tứ trọng mạch tiến lên ngũ trọng mạch, hắc võ hồn cũng mọc ra mảnh thứ bốn lá cây.

“Hiệu quả thật, quá thần kỳ.”

Lâm Phong hết sức kích động, đầy mắt vui sướng.

Lục Vũ cũng mừng thay cho hắn, nhưng lại có phát hiện mới.

Lục Vũ ăn vào viên Tây Hồn đan có chứa huyết dịch của Lâm Phong, trải qua sự phân tích của Vạn Pháp Tri, kết hợp với sự am hiểu của một Thánh Hồn Thiên sư là hắn, rốt cục cũng biết được võ hồn của Lâm Phong là gì.

Lục Vũ trong mắt lộ ra vẻ khác lạ, đối Lâm Phong nói: “Võ hồn của ngươi rất tốt, rất có ích để luyện đan, ngày sau ngươi tất sẽ thành một Luyện Đan sư vang danh thiên hạ. Nhưng mà...”

Lâm Phong vốn thật cao hứng, nghe được nhưng mà hai chữ lập tức sững sờ.

“Nhưng mà sao?”

Lục Vũ nói: “Không nên tùy tiện lộ ra võ hồn của mình trước mặt người khác, nếu không tất có họa sát thân.”

Lâm Phong giật mình, hỏi: “Vì sao?”

“Mang ngọc có tội.”

Lục Vũ thu hồi võ hồn, bắt đầu phân phối đan dược.

Bốn viên đan dược của lò thứ hai đưa hết cho Lâm Phong, mặt khác trả lại cho hắn ba viên đan của lò thứ ba.

“Tốt rồi, giờ dọn dơ qua đi, chúng ta cần phải đi.”

Lục Vũ dập tắt lò hỏa, Lâm Phong tiến lên thanh lý.

“Hách sư huynh là người tâm địa hẹp hòi, chúng ta phải quét dọn sạch sẽ mới được.”

Lục Vũ nói: “Dọn dẹp sơ qua thôi, đừng có dọn sạch hết.”

Lâm Phong khó hiểu nói: “Vì sao?”

Lục Vũ cười mắng: “Đồ đần, nếu ngươi quét dọn sạch sẽ thì sao đêm mai tới đây được nữa? Cố ý dọn sơ sơ thôi để Hách sư huynh tức giận, hắn mới phạt ngươi mai tới dọn tiếp.”

Lâm Phong loáng thoáng hiểu ý, phản chấn nói: “Tối mai chúng ta tới nữa à?”

Lục Vũ nói: “Đêm mai, chúng ta luyện chế loại đan dược khác.”

Lâm Phong kêu lên: “A a, quá tốt rồi.”

Hai người cố ý xóa đi vết tích luyện đan, sau đó dọn sơ qua một chút căn phòng.

Ngày thứ hai sau khi ăn sáng xong, Hách sư huynh xuất hiện, mắng Lâm Phong không bằng một con chó, sai hắn buổi tối đi quét dọn một lần nữa.

Lâm Phong giả vờ khúm núm nhưng trong lòng lại hết sức cao hứng.

Ban ngày, Hách sư huynh cố ý an bài cho Lục Vũ một số việc nặng nhọc, muốn gây khó dễ cho hắn.

Nhưng bản thân Lục Vũ vô cùng am hiểu luyện đan thuật nên chút chuyện nhỏ này ở Đan tông sao gây khó cho hắn được?

Ban đêm, Lâm Phong lại dẫn Lục Vũ tiến nhập đan phòng, lần này bọn hắn luyện chế đan dược tên là Thối Hồn đan.

Lần thứ nhất cũng là Lục Vũ làm mẫu, sáu viên thành đan, bốn viên phế phẩm.

Lần thứ hai đến phiên Lâm Phong luyện đan, bốn viên thành đan, sáu viên phế phẩm.

Lần thứ ba, Lâm Phong tăng lên cấp tốc, thành phẩm đạt đến sáu cái.

Về sau, hai người lại cố ý không quét sạch sẽ, lại chọn giận Hách sư huynh một lần nữa, hắn phạt Lâm Phong quét dọn tiếp lần thứ ba.

Lần thứ ba, Lục Vũ luyện chế là Thảo Hồn đan, tỉ lệ thành đan hai lần sau y hệt lần đầu.

“Đêm mai còn tiếp tục sao?”

Lâm Phong nhìn Lục Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ khát vọng.

“Tiếp tục, có điều đêm mai có thể là một cơ hội cuối cùng, đến lúc đó ta sẽ truyền thụ cho ngươi một môn Hồn quyết.”

“Thật!”

Lâm Phong cực kỳ cao hứng, ôm chặt lấy Lục Vũ.

“Ngươi chính là quý nhân trong số mệnh của ta. Về sau có chuyện gì ngươi nói một tiếng, xông pha khói lửa, không chối từ.”

Lục Vũ từ trên thân Lâm Phong, thấy được thân ảnh của mình kiếp trước, đối với hắn có loại không hiểu tình cảm.

“Hào hảo cố gắng, Thanh Sơn tông chỉ là nơi chúng ta bắt đầu cuộc sống.”

Lâm Phong nghiêm mặt nói: “Yên tâm, ta tuyệt sẽ không để ngươi thất vọng.”

Ngày thứ tư ban đêm, hai người tới đan phòng, Lục Vũ cho Lâm Phong một trang giấy.

“Phía trên này có Dưỡng Hồn đan, Tụ Lục đan, Ngưng Huyết đan phối phương và luyện đan yếu lĩnh, ngươi có thể dành thời gian thường ngày để luyện tập. Bây giờ, ta sẽ luyện chế một lò đan được, cần ba canh giờ, ngươi có thể ngồi đây tu luyện Hồn quyết ta truyền thụ cho ngươi.”

Lâm Phong nói: “Ta giúp ngươi luyện a.”

Lục Vũ cười nói: “Một lò đan được này, ngươi bây giờ còn chưa nắm giữ được, chờ ngày sau ngươi trở thành Luyện Đan sư thì ta sẽ dạy cho. Hiện tại, ta truyền thụ cho ngươi một môn Hồn quyết, nhớ kỹ không cho phép nói cho bất luận kẻ nào.”

Lâm Phong nhắc tay lập thệ: “Ta Lâm Phong thề, tuyệt không nói cho bất luận kẻ nào.”

Lục Vũ cảm thấy vui mừng, đem kiếp trước tự mình tu luyện Xuân Sinh quyết truyền thụ cho Lâm Phong, đây cũng không phải là hồn quyết bình thường.

Về sau, Lục Vũ bắt đầu luyện đan, Lâm Phong bắt đầu tu luyện.

Đêm nay, Lục Vũ luyện chế đan được rất kỳ lạ, chủ được lại là Tẩy Hồn đan, Thối Hồn đan, Thảo Hồn đan, lại phối hợp với mười hai vị dược tài, sau ba canh giờ cũng luyện ra được ba viên nhưng chỉ có một viên thành đan.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

“Lò luyện đan này quá kém cỏi, đồng thời loại này phân hợp luyện đan thuật tỉ lệ thành đan quá thấp. Cũng chẳng còn cách nào khác, nếu không ta không cần như thế?”

Lục Vũ muốn luyện chế Mộc Linh đan nhưng lại thiếu mấy vị chủ dược chủ chốt, chỉ có thể áp dụng phân hợp luyện đan thuật, rốt cuộc chỉ luyện thành được một viên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Một vở kịch hay

Với Lục Vũ thì năm ngày khổ dịch chỉ như một đoạn hồi ức, giúp hắn ôn lại thuật luyện đan của mình ở kiếp trước.

Lục Vũ cũng rất vui khi quen được Lâm Phong, bởi đối phương sở hữu Hoàn Hồn Thảo - một loại tinh võ hồn rất hiếm thấy.

Lục Vũ không dám nói cho Lâm Phong biết chuyện này, bởi có những chuyện nếu biết quá sớm sẽ không tốt.

“Nghe nói Chung Lỗi sắp trở lại, ngươi định sao đó?”

Lâm Phong nhìn Lục Vũ, tỏ vẻ lo lắng.

Lục Vũ hỏi ngược lại: “Ngươi cảm thấy ta nên làm gì bây giờ?”

Lâm Phong trầm ngâm nói: “Hai con đường, một là nên rời khỏi Thanh Sơn tông, tránh Chung Lỗi. Hai là nghĩ cách đạt tới thất trọng mạch cảnh giới, sau đó ra ngoài thi hành nhiệm vụ, tạm tránh Chung Lỗi, chờ khi thực lực tiến bộ mạnh mẽ lại quay về.”

Lục Vũ cười nói: “Còn con đường thứ ba nữa, đó là đánh bại hắn.”

Lâm Phong chần chừ nói: “Với cảnh giới của ngươi bây giờ, e là...”

Lục Vũ nói: “Thực lực không đủ thì có thể gắng sức tu luyện. Trên thế giới này, luôn có người mạnh hơn ngươi nên ngươi nhất định phải nâng cao thực lực, không ngừng tiến bộ.”

Lâm Phong cười khổ nói: “Nói thì dễ nhưng làm mới khó.”

Lục Vũ nói: “Kỳ tích là do tự bản thân tạo ra, liền xem thử bản thân ngươi có thể tạo được kỳ tích hay không.”

Vỗ vỗ bả vai Lâm Phong, Lục Vũ ghé tai hắn nói khẽ hai câu, sau đó bỏ đi.

Hách sư huynh xụ mặt, lạnh lùng nhìn Lục Vũ, tâm tình khá khó chịu.

Năm ngày này, Hách sư huynh nghĩ trăm phương ngàn kế để chinh phục Lục Vũ, muốn hắn cúi đầu nhận thua, nhưng hắn cứ luôn bỏ ngoài tai nên khiến cho Hách sư huynh hơi tức giận.

Khổ dịch là một loại trừng phạt, nhưng Lục Vũ lại coi khổ phạt như một nhà kho để hắn luyện chế ra một viên Mộc Linh đan. Nếu như để cho hạng người xảo quyệt nhỏ nhen như Hách sư huynh biết được hắn sẽ tức giận đến chết.

Hách sư huynh dẫn Lục Vũ ra tới cổng Đan tông, khẽ nói: “Cút đi, lần sau tới nữa ta sẽ không đối xử nhẹ nhàng như lần này đâu.”

Ngoài cổng sớm đã có rất nhiều ngoại viện đệ tử đứng chờ, muốn xem kết cục sau năm ngày khổ dịch của Lục Vũ, coi hắn có bị giày vò người không ra người hay không?

Lục Vũ ra tới cổng Đan tông, lướt nhìn những tên đệ tử đang đứng ngó kia, cười lạnh nói: “Nhẹ nhàng nhân từ? Ngươi sinh ra có đức tính tốt vậy à?”

Hách sư huynh nghe thế, cả giận nói: “Lục Vũ, ngươi lại dám mắng ta thất đức trước mặt mọi người hả, hôm nay ta phải giáo huấn ngươi thật tốt mới được.”

Lục Vũ khẽ nói: “Năm ngày nay ngươi ức hiếp ta khắp nơi, ta nhìn ngươi lâu rồi.”

Sau lưng Hách sư huynh, ba tên đệ tử Đan tông kêu gào: “Sư huynh, đánh hắn đi, đánh hắn như đánh chó đi.”

Hách sư huynh là lục trọng mạch cảnh giới, tuy là đệ tử Đan tông nhưng thực lực cũng khá.

“Lục Vũ, quý xuống van xin đi thì may ra ta... a...”

Lục Vũ bay lên đá ra một cước lên ngực Hách sư huynh.

Hách sư huynh dùng hai tay ngăn lại, nhưng bị Lục Vũ đá lui ra sau, miệng hét lên sợ hãi.

Một giây sau, Lục Vũ thi triển ra Thu Phong Khởi, tay đâm ra một quyền, quyền kinh hóa thành phong trụ lao tới khiến Hách sư huynh đứng không vững ngã rầm ra mặt đất.

Lục Vũ nhảy vọt tới, giẫm chân lên mặt Hách sư huynh khiến hắn rú lên đau đớn.

Ba tên đệ tử Đan tông đều bị dọa sợ, hét toáng lên: “Mau thả Hách sư huynh ra, chúng ta sẽ tha cho ngươi.”

Lục Vũ khinh miệt nói: “Chỉ bằng ba người các ngươi sao?”

Ba tên đệ tử Đan tông tuy cảnh giới không cao nhưng thường ngày hay mượn oai của Hách sư huynh đi rêu rao khắp nơi, bây giờ lại chần chừ không tới giúp.

“Các ngươi chần chờ gì nữa, mau tới cứu ta!”

Hách sư huynh giận mắng, mặc dù hắn là lục trọng mạch cảnh giới nhưng lại không quen chiến đấu, cảnh giới của hắn là nhờ phục dụng đan dược mà có.

“Xông lên!”

Ba tên đệ tử Đan tông ngoài mạnh trong yếu, kêu gào tăng thêm tự tin xông lên, lao tới phía Lục Vũ.

“Cút!”

Lục Vũ đâm ra một quyền, quyền phong trực tiếp đánh bay ba tên đệ tử này, từng tên u đầu mẻ trán khóc lóc kêu rên.

“Chạy mau!”

Một tên đệ tử Đan tông xoay người bỏ chạy, bỏ chạy.

Hai tên khác thấy thế cũng chạy theo.

“Ai cho các ngươi chạy hả, mau quay lại đây, mau... ô ô...”

Lục Vũ dồn sức lên chân, Hách sư huynh liền rống lên, miệng liên tục kêu đau.

“Ngươi dám tranh thủ cơ hội ức hiếp ta, coi ta đánh gãy chân ngươi đây.”

Lục Vũ ngớ khí sắc bén, thần sắc lãnh khốc khiến ngoại viện đệ tử đứng xung quanh giật nảy mình.

“Tên Lục Vũ này thật hồ nháo, mới khổ dịch năm ngày xong lại gây thêm chuyện thị phi, phách lối thật.”

“Hắn là năm ngày này hắn bị người ta ức hiếp nên giờ muốn trả thù.”

“Nếu hắn dám phé tên đệ tử Đan tông này, ta dám chắc hắn sẽ chết rất khó coi.”

Mọi người nghị luận sôi nổi, tất cả đều nhìn chằm chằm.

Hách sư huynh hoảng sợ nói: “Lục Vũ, ngươi đừng có làm bậy làm bạ, nếu ngươi dám tổn thương ta, Đan tông tuyệt đối sẽ không tha ngươi đâu.”

“Giờ hối hận cũng đã muộn rồi, trước ta sẽ phé chân phải của ngươi.”

Lục Vũ lui lại một bước, muốn giẫm lên chân phải của Hách sư huynh.

Hách sư huynh bị dọa sợ hét toáng lên, cầu xin tha thứ: “Đừng, tha cho ta... a...”

Mắt thấy chân phải của Hách sư huynh sắp bị Lục Vũ phé, lúc này một thân ảnh đột nhiên vọt tới.

“Không được phép tổn thương Hách sư huynh... a...”

Lục Vũ biến đổi chiêu thức, thuận thế đá ra một cước, đá bay kẻ mới lao tới.

“Bằng ngươi cũng dám can ta?”

Lục Vũ nhìn kẻ bị té xuống đất, sắc mặt khá tức giận.

“Lục Vũ, ngươi đi đi, ngươi dám tổn thương Hách sư huynh thì ta sẽ liều mạng với ngươi.”

Lâm Phong xoay người đứng dậy, giang hay cánh tay bảo vệ Hách sư huynh đang nằm trên mặt đất, hét toáng lên với Lục Vũ.

Hách sư huynh trách được một kiếp, cả người bối rối, gắt gao nắm chặt áo Lâm Phong.

“Mau, mau ngăn hắn lại.”

Lâm Phong trừng mắt Lục Vũ, nói với Hách sư huynh: “Sư huynh yên tâm, ta sẽ liều mạng bảo hộ ngươi, tuyệt không để hắn gây thêm chút thương tổn nào cho ngươi nữa.”

Lục Vũ giễu cợt nói: “Buồn cười.”

Lục Vũ bước chân trái tới trước một bước, chân phải đá ra, nếu Lâm Phong né thì Hách sư huynh sẽ lãnh trọn cước này.

Lâm Phong gầm nhẹ, nắm chặt hai tay lao nhào tới trước đỡ một cước của Lục Vũ, bị đối phương đá ngã lăn lên người Hách sư huynh, cả hai đều hô to một tiếng đau.

“Lục Vũ, ngươi đừng khinh người quá đáng.”

Lâm Phong giang hai tay đầy thương tích ra, vẻ mặt hung hãn, xoay người lại bảo vệ Hách sư huynh lần nữa.

Hách sư huynh hoảng sợ kéo góc áo Lâm Phong, coi hắn như cây cỏ cứu mạng.

Lục Vũ không vui nói: “Ngươi thật sự muốn bảo vệ hắn?”

Lâm Phong cả giận nói: “Chỉ cần ta còn sống thì ngươi đừng hòng tổn thương sư huynh.”

“Ngu xuẩn, thật mất hứng.”

Lục Vũ mắng ta, quay người đi.

Lâm Phong thở hắt ra một hơi, xoay người lại đỡ Hách sư huynh dậy.

“Sư huynh không sao chứ?”

Hách sư huynh còn chưa tỉnh hồn, run giọng nói: “May mà nhờ ngươi, bằng không lần này Lục Vũ phé ta mất rồi.”

Lâm Phong nói: “Sư huynh khách khí, ta diu ngơi về nghỉ ngơi thật tốt.”

Hách sư huynh cảm kích nói: “Lần này may nhờ ngươi, ba tên chó chết Trương Khôn kia tham sống sợ chết lâm trận bỏ chạy, ta nhất quyết không tha cho chúng. Trải qua chuyện lần này ta mới biết, hóa ra ngươi mới đáng tin, sau này ta sẽ giúp ngươi hết mức, sắp tới có một cuộc thi luyện đan, ta sẽ đề cử ngươi tham gia.”

Lâm Phong vui vẻ nói: “Cảm ơn sư huynh đã đề bạt.”

Hách sư huynh nói: “Về sau ngươi là huynh đệ của ta, ba tên chó chết kia ta sẽ khiến chúng biết thế nào là hối hận.”

Lâm Phong vịn Hách sư huynh vào Đan tông, vụng trộm quay đầu nhìn lại, Lục Vũ ở đằng xa đang mỉm cười nhìn hắn.

Đây là món quà lớn Lục Vũ tặng cho Lâm Phong trước khi đi.

Chỉ một chiêu khổ nhục kế đơn giản đã giúp Lâm Phong lấy được sự tin tưởng của Hách sư huynh, bắt đầu cuộc sống sung sướng vui vẻ ở ngoại viện Đan tông.

Kết hợp với thuật luyện đan mà Lục Vũ truyền cho hắn, Lâm Phong sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Luyện Đan sư.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thăng liền ba cấp

Màn đêm buông xuống, núi xanh trập trùng được bao phủ bởi một màn sương đen.

Sau khi Lục Vũ rời khỏi Đan tông liền đi ra ngoại viện, biến mất trong núi rừng.

“Tên này rất thông minh, biết bản thân phé Chung Chân gây ra đại họa nên trốn ngay vô rừng.”

“Trốn được tới nay chẳng lẽ trốn được cả đời?”

“Hắn tưởng rời khỏi ngoại viện là thượng sách nhưng thực tế là muốn chết. Ở ngoại viện thì những người muốn giết hắn còn có ý nhiều điều, chứ hắn đã ra ngoài thì họ chẳng phải lo nghĩ gì nữa, có thể yên tâm lớn mật giết chết hắn.”

Ba tên đệ tử Võ tông theo dõi đến rừng cây liền mất dấu Lục Vũ.

“Nghe nói Chung Lỗi đã biết tin đệ đệ mình bị người ta phé, chẳng mấy chốc sẽ chạy về, đến lúc đó chắc chắn Lục Vũ sẽ bị hắn hành hạ đến chết.”

“Hiển nhiên rồi, ở ngoại viện Võ tông này ai dám đắc tội với Chung Lỗi.”

“Đi thôi, chúng ta quay về báo tin, hắn sẽ có rất nhiều người nhân dịp này truy sát Lục Vũ, bắt hắn để lấy lòng Chung Lỗi.”

Ba tên đệ tử vội vàng rời đi, một lúc lâu sau thân ảnh Lục Vũ hiện ra sau một cây đại thụ.

“Bọn hắn nói rất đúng, ở ngoài này thì địch nhân của mình sẽ không cần phải đắn đo gì, giờ mình nên nắm chắc thời gian tăng thực lực lên, phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ trước khi Chung Lỗi quay về.”

Quay người, Lục Vũ chìm trong đêm tối.

Sau đó không lâu, Trương Đại lực chạy đến, bên cạnh hắn còn có ba đệ tử Vô tông khác.

“Đuổi theo cho ta, nhất định phải bắt được Lục Vũ.”

Bốn người cấp tốc tiến vào trong rừng, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Lục Vũ.

Với bản thân Trương Đại Lực, lần đầu hắn giết dây Trần Tùng đối phó Lục Vũ thì thất bại.

Lần thứ hai kỳ thác hy vọng lên người Chung Chân nhưng nào ngờ vẫn thất bại.

Bây giờ hắn đành phải tự mình ra tay, giết chết Lục Vũ.

Đêm tối im ắng, Lục Vũ một thân một mình trong rừng, dưới chân cỏ xanh rạp linh động theo từng đợt gió hiu hắt.

Thảo hồn không có tính công kích nhưng lại giỏi ẩn nấp ở nơi rừng núi, có thể xảo diệu ẩn tàng khí tức Lục Vũ.

Lục Vũ muốn tìm một chỗ thích hợp để tu luyện, nuốt Mộc Linh đan, mau chóng tăng cao thực lực.

Địa phương này thỏa mãn rất nhiều điều kiện hắn cần, Lục Vũ tốn một canh giờ mới tìm được một chỗ hải lòng.

“Át Mộc chi khí nồng đậm rất thích hợp để tu luyện tinh võ hồn, nhưng ta cần phải bố trí trận pháp phòng ngự.”

Lục Vũ biết rõ có người đang truy tung mình, cân nhắc an toàn của bản thân nên hắn đành phải bố trí Mê Hồn trận ra xung quanh, sau đó dựng thêm một Tự Linh trận ở bên trong.

“Không sai biệt lắm.”

Lục Vũ tốn khá thời gian, lúc này Trương Đại Lực và ba tên đệ tử đã tới gần khu vực này.

Lục Vũ ngồi trong bụi cỏ lẳng lặng chờ bốn người bọn họ tới gần, nhờ có Mê Hồn trận nên bốn người Trương Đại Lực đi tới đi lui cũng không phát hiện ra điều gì cả, sau đó dần dần đi xa.

Lục Vũ lấy Mộc Linh đan ra ăn, phối hợp với nhị phẩm Tự Linh trận và Át Mộc chi khí nồng đậm để tu luyện.

Mộc Linh đan là Huyền cấp đan dược, được hiệu hơn xa những loại Hoàng cấp đan dược như Tẩy Hồn đan, Thối Hồn đan, Thảo Hồn đan.

Thường ngày, ngoại viện đệ tử Vô tông phục dụng Dưỡng Hồn đang chẳng qua chỉ là Hoàng cấp nhất phẩm, là đan dược cấp nhập môn mà thôi.

Hoàng cấp cửu phẩm đan dược trân quý nhất, vượt qua là Huyền cấp nhất phẩm.

Viên Mộc Linh đan trong tay Lục Vũ là Huyền cấp nhất phẩm, ở Thanh Sơn tông được coi là trân phẩm, ngay cả nội môn đệ tử cũng không có tư cách sử dụng.

Giờ phút này, sau khi Lục Vũ ăn Mộc Linh đan thì thảo hồn của hắn xảy ra biến hóa dị thường sinh động, cảm rễ trong đan điền Lục Vũ, điên cuồng tụ tập Thảo Mộc linh khí ở xung quanh.

Lục Vũ thi triển Bích Thảo Liên Thiên quyết, lấy hắn làm trung tâm, ý thức thần niệm khuếch tán ra xung quanh, từ phạm vi hai mươi trượng mở rộng ra ba mươi trượng, bốn mươi trượng, năm mươi trượng.

Từng ngọn cỏ nhỏ trong phạm vi Lục Vũ cảm ứng được đều trở thành mắt của hắn, cùng một nhịp đập với hắn, cùng hấp thu Thảo Mộc linh khí trong bùn đất.

Đồng thời, những hoa cỏ thụ đặng gần đây cũng đều phóng ra Át Mộc chi khí, chúng bị Mộc Linh đan trong đan điền Lục Vũ hấp dẫn mà dần tụ tập lại.

Kinh mạch của Lục Vũ nhanh chóng tràn đầy linh khí, năm đường kinh mạch rất nhanh đạt tới trạng thái bão hòa, phịch một tiếng liền giải khai võ mạch thứ sáu, bước vào lục trọng mạch cảnh giới.

Lực lượng cường đại từ đan điền dâng lên tẩy rửa từng đường kinh mạch, liên tục khuếch trương giúp võ mạch hắn dần nảy nở.

Thảo hồn lơ lửng trên đỉnh đầu Lục Vũ, ba chiếc lá đang đong đưa, trừ đang hấp thụ Át Mộc chi khí, Vạn Pháp Trì còn đang hấp thu khoáng vật chi lực trong đất bùn.

Mộc Linh đan trong đan điền của Lục Vũ vừa xoay tròn vừa tan dần, phát huy ra tác dụng vượt quá tưởng tượng.

Thực lực của Lục Vũ liên tục tăng lên, sau một ngày một đêm, võ mạch thứ sáu dần bão hòa rồi ầm một tiếng mở ra võ mạch thứ bảy, thuận lợi đạt được thất trọng mạch cảnh giới.

Lúc này, Mộc Linh đan mới tan được hai phần ba, có thể thấy được hiệu của nó lớn đến cỡ nào.

Hai ngày sau, Lục Vũ đạt đến thất trọng mạch đỉnh phong. Mộc Linh đan trong đan điền đã tan biến, Át Mộc chỉ khí ở xung quanh bắt đầu yếu bớt nhưng hần vẫn dốc hết sức tu luyện như cũ.

“Mở cho ta!”

Một ngày sau, Lục Vũ gằm nhẹ, võ mạch trong cơ thể căng ra tạo thành lực xông phá, miệng chảy máu tươi, hai tai ong ong.

Lục Vũ cả người mềm nhũn thiếu tí thì ngã đi, loại chuyện cưỡng ép mở võ mạch này rất nguy hiểm.

May mắn là hần thành công bởi thảo hồn đã cung cấp đủ sức giúp hần mở võ mạch.

Một viên Mộc Linh đan giúp Lục Vũ thăng liên ba cấp, đạt đến bát trọng mạch cảnh giới, tăng vọt về chất.

Hiện tại Lục Vũ đã là bát trọng mạch, nhưng thảo hồn của hần vẫn là Hoàng cấp tứ phẩm.

Hần thân là Hồn Thiên sư nên biết rõ quan hệ tương hỗ giữa thực lực và võ hồn.

Sau khi chữa thương xong, Lục Vũ bắt đầu tăng cấp võ hồn.

Đây là một quá trình thôi hóa tương tự như khi hần cưỡng ép mở võ mạch, do đã có kinh nghiệm từ lần trước nên lần này thực hiện khá dễ.

Hai ngày sau, quanh người Lục Vũ hiện ra quang mang xanh lá mờ mờ, thảo hồn trên đỉnh đầu hần chuyển động theo một quy tắc nào đấy phóng ra khí tức huyền diệu, vô số cỏ nhỏ ở xung quanh lay động tựa như đang quỳ lạy võ hồn của Lục Vũ.

Đây là một loại dị tượng rất khó phát hiện nhưng Lục Vũ lại nhận ra.

Một đạo hoàng quang hiện lên, thảo hồn khẽ chấn động, ba chiếc lá trên thảo hồn lóe lên tia sáng, trong nháy mắt từ Hoàng cấp tứ phẩm tăng lên Hoàng cấp ngũ phẩm.

Trên chiếc lá thứ nhất, tiểu thảo chỉ nhãn biến lớn hơn một chút, nói rõ Bích Thảo Liên Thiên quyết của hần cũng mạnh hơn.

Chiếc lá thứ hai trưởng thành hơn một chút, một tia lực tuyến mờ mờ hấp dẫn Lục Vũ.

“Hồn lực tuyến! Khéo thật.”

Lục Vũ hết sức kinh ngạc, là Thánh Hồn Thiên Sư nên hần rất rõ ý nghĩa của hồn lực tuyến.

Hồn lực tăng tinh thần lương thực cho võ hồn trưởng thành, mỗi một Hồn Thiên sư đều trăm phương ngàn kế suy nghĩ muốn ngưng tụ, tích lũy chứa đựng võ hồn chi nguyên.

Bên trên thảo hồn của Lục Vũ xuất hiện một tia hồn lực tuyến, chứng minh chiếc lá thứ hai có tác dụng thu nạp & chứa đựng hồn lực, đây là thứ mà rất nhiều Hồn Thiên sư tha thiết mơ ước đạt được.

Trên chiếc lá thứ ba, Vạn Pháp Trì hiện ra rõ ràng hơn, mặt ao dâng lên hai làn khói xanh bay tới trên chiếc lá thứ nhất và thứ hai, hòa chung một nhịp với tiểu thảo chỉ nhãn và hồn lực tuyến.

Với những biến hóa này, Lục Vũ hết sức mừng rỡ, đặc biệt là hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai, đó là một lối khí lớn của Hồn Thiên sư.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đùa giỡn Trương Đại Lực

Kiếp trước, sau khi Lục Vũ tu luyện tới cảnh giới rất cao mới đạt được thứ như hồn lực tuyến.

Không thể ngờ được kiếp này, Lục Vũ chỉ mới ở cảnh giới khai mạch lại đạt được kỳ trân như hồn lực tuyến.

Lục Vũ nhảy lên một cái, võ hồn trên đỉnh đầu khẽ đung đưa tỏa ra lực quang nhu hòa bao phủ cả người Lục Vũ, từng lỗ chân lông trên người hần nở to hết cỡ để tiết những vết bản ẩn sâu trong máu.

Lục Vũ sáng khoái tinh thần, toàn thân tràn trề năng lượng, cỏ cây xung quanh dập chòn theo nhịp hô hấp của hần.

Đây là sự thần kỳ của Bích Thảo Liên Thiên quyết, nó giúp hắn có thể câu thông những cây cỏ nhỏ, ý niệm cộng hưởng mượn thị giác của những cây cỏ nhỏ này để quan sát thế giới.

Đây là một trải nghiệm hết sức kỳ diệu, trong tầm nhìn của những cây cỏ nhỏ này, thế giới mang một sắc thái khác.

Lục Vũ đắm chìm chỉ trong chốc lát liền đột nhiên bừng tỉnh, hiển nhiên là do có người tới gần khu vực này.

Lục Vũ đã tu luyện ở đây bảy ngày, Trương Đại Lực gần như lục tung khắp cả ngọn núi khu rừng này nhưng không thấy bóng dáng đối phương đâu, hắn gắng sức nén cơn giận trong lòng, nhất quyết không từ bỏ.

Lục Vũ cảm ứng được khí tức của Trương Đại Lực, bên cạnh hắn còn ba tên đệ tử khác, tất cả đều là lục trọng mạch cảnh giới.

“Muốn giết ta, ta liền thành toàn cho các ngươi.”

Lục Vũ cười lạnh, thoát một cái đã xuất hiện ở bên ngoài Mê Hồn trận.

“Nhìn đằng kia kìa, hắn ở đó.”

Một tên đệ tử tinh mắt phát hiện ra tung tích của Lục Vũ.

“Tiểu tử thú, ngươi trốn giỏi đấy, hôm nay coi ta có đánh chết ngươi không.”

Trương Đại Lực mắng to, mặt mũi tràn đầy vẻ tức giận.

Lục Vũ không biết tên Trương Đại Lực, nhưng thấy Ngô Anh Kiệt ở cạnh hắn nên liền hiểu tất cả mọi chuyện.

“Là Ngô Anh Kiệt sai ngươi tới?”

Trương Đại Lực căm tức nhìn Lục Vũ, cười gằn nói: “Sắp chết đến nơi rồi còn hỏi những chuyện này làm gì.”

Lục Vũ giễu cợt nói: “Câu sắp chết đến nơi này ngươi nói đúng lắm, chỉ là ngươi nói thiếu bốn chữ.”

Trương Đại Lực hỏi: “Bốn chữ gì?”

“Tới cửa chịu chết.”

“Lục Vũ to gan, trước khi chết còn dám phách lối như thế, lát nữa xem ta hành hạ ngươi chết dờ sống dờ ra sao.”

Một tên đệ tử Võ tông chỉ vào Lục Vũ mắng to, hiển nhiên đang lấy lòng Trương Đại Lực.

“Quả nhiên là cục đá cạnh hồ xí, vừa cứng vừa thú. Ngươi tưởng ngươi giờ trò lừa bịp Chung Chân thì giỏi lắm sao? Ta nói cho ngươi biết, Chung Chân ở trước mặt ta chả là cái thá gì cả, ta giết ngươi dễ như giẫm chết một con kiến thế thôi.”

Trương Đại Lực quát lớn, hết sức tự phụ.

“Trương sư huynh có cảnh giới thất trọng mạch, một đầu ngón tay cũng đủ giết ngươi rồi.”

Một tên đệ tử Võ tông khác nói khoác, mặt to Lục Vũ vô tri.

“Lục Vũ, nếu ngươi ngoan ngoãn quỳ xuống xin tha mạng thì chúng ta chỉ đánh ngươi như từ thôi, bằng không thì ngươi sẽ hối hận.”

Lục Vũ cười lạnh: “Chỉ bằng các ngươi?”

Trương Đại Lực khinh miệt nói: “Bớt giả thần giả quỷ trước mặt ta đi, ngươi đã chọn tốt nơi chôn mình thì ta cũng sẵn lòng thành toàn giúp ngươi.”

Lục Vũ cười khẩy nói: “Hay cho một câu sẵn lòng thành toàn, ngươi tưởng ngươi là người chính trực thế ư?”

Trương Đại Lực quát khê: “Ta đếm đến ba, nếu ngươi không quỳ xuống xin tha thứ thì ta sẽ phé tay chân ngươi trước. Một... hai...”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ta chỉ sợ người quỳ xuống xin tha thứ sẽ là ngươi.”

Một tên đệ tử cả giận nói: “Láo xược, ngươi dám nói chuyện như thế với Trương sư huynh hả, coi ta có đập vỡ mồm ngươi ra không.”

Tên đệ tử kia đập chân, cả người nhún lên không trung, tay phải đâm ra một quyền, quyền phong lẫm liệt khóa chặt trái tim Lục Vũ.

Quyền này nhắm nơi yếu hại, có thể thấy tên đệ tử này muốn giết chết Lục Vũ.

Lục Vũ ánh mắt lẫm liệt, tay phải đâm ra một quyền, rồi một tiếng “rắc” báo hiệu xương cốt vỡ vụn và ngay sau đó là một tiếng thét thảm tựa như heo bị

chọc tiết vang vọng cả núi rừng.

Tên đệ tử kia bị Lục Vũ đánh bay chỉ bằng một quyền, gãy cả tay, thân thể đâm sầm lên một cây đại thụ, hét thảm một tiếng liền ngất đi do quá đau.

Trương Đại Lực và hai tên đệ tử khác quan chiến, vốn mặt tươi cười nhưng đến khi thấy Lục Vũ đánh gãy tay đối thủ thì hoảng hồn.

“Chuyện này... Không... không thể xảy ra được!”

Một tên đệ tử gào lớn, mặt mũi hết sức khó tin.

Trương Đại Lực đột nhiên biến sắc, nhìn chăm chăm hai mắt băng lãnh của Lục Vũ, trong lòng chợt dâng lên một luồng khí lạnh.

“Ngươi đã tới cảnh giới lục trọng mạch rồi hả?”

Lục Vũ giễu cợt nói: “Lúc này ngươi chỉ mới đếm đến hai thôi, tiếp theo phải chăng nên đếm số ba?”

Trương Đại Lực vừa tức vừa giận, xấu hổ nói: “Ngươi muốn chết!”

Trương Đại Lực lao vút tới, tay phải co lại thành trảo chụp tới cổ họng Lục Vũ.

Chín trọng khai mạch, chênh lệch lực lượng giữa mỗi trọng hết sức rõ ràng.

Ngũ trọng mạch chưa lực lượng một ngàn năm trăm cân, lục trọng mạch là ba ngàn cân, thất trọng mạch là năm ngàn cân còn bát trọng mạch là tám ngàn.

Nếu có thể đạt tới cửu trọng mạch thì sức mạnh của một quyền lên đến vạn cân.

Do chênh lệch lực lượng nên khi khiêu chiến vượt cấp khó có khả năng thắng.

Chỉ có tứ lưỡng bát thiên cân (*), nhờ chiêu thức võ kỹ mới có thể xảo thắng (thắng một cách khéo léo) được.

(*) Tứ lưỡng bát thiên cân: Bốn lạng đầy ngàn cân, tựa như Thái Cực quyền, lấy nhu chế cương.

Lục Vũ nghiêng người ra quyền, không muốn dùng lực thủ thắng mà chỉ muốn tích lũy thêm kinh nghiệm trong chiến đấu để nâng cao thực lực.

Trương Đại Lực là thất trọng mạch hậu kỳ, sức mạnh một trảo lên tới sáu ngàn cân, võ kỹ đã đạt tiểu thành nên cũng coi như là người nổi bật trong những người cùng cảnh giới.

Lục Vũ có được cảm giác lực từ tiểu thảo chi nhãn, phối hợp với sự phân tích thấu đáo đến từ Vạn Pháp Trì nên luôn tiên đoán được hướng ra đòn của kẻ địch, chiếm được tiền cơ.

Trương Đại Lực thân cao thể tráng, sức mạnh kinh người, võ hồn của hắn là một con ung, tu luyện võ kỹ là Ung trảo nên uy lực rất mạnh mà tốc độ cũng rất cao.

“Tiểu tử này có thể so chiêu với Trương sư huynh, chẳng lẽ hắn đã tới thất trọng mạch?”

“Không thể nào, hắn mới rời khỏi Đan tông có bảy ngày sao có thể tăng lên tới hai cấp được?”

Hai tên đệ tử lục trọng cảnh đứng một bên trợ uy cho Trương Đại Lực, đồng thời thấp giọng bàn luận.

Trương Đại Lực điên cuồng tấn công một hơi mười chiêu nhưng tới góc áo của Lục Vũ cũng không chạm được, điều đó khó hắn vừa tức vừa mừng.

Tức là do Lục Vũ quá trơn trượt, còn mừng là do Lục Vũ không dám khiêu chiến chính diện, từ đó cho thấy đối phương tới đa chỉ đạt thất trọng mạch, mà hơn phân nửa là chỉ mới tấn cấp nên không dám liều mạng với mình.

Nghĩ đến đây, Trương Đại Lực không còn lo lắng gì nữa, kêu gào: “Lục Vũ, có gan thì tiếp một trảo của ta, không dám thì mau quỳ xuống gọi ta là gia gia đi.”

Lục Vũ khẽ chau mày, cười lạnh: “Như ngươi mong muốn.”

Lục Vũ ngừng lại, tay phải xuất ra một quyền với bảy phần thực lực, đón đỡ một trảo của Trương Đại Lực.

Quyền trảo chạm nhau, Lục Vũ nghiêng người lùi ra sau, nhìn thì cân sức ngang tài nhưng thực tế một trảo này của Trương Đại Lực lại chiếm được lợi thế hơn.

“Quả nhiên.”

Trương Đại Lực nghĩ thầm, cười như điên nói: “Bằng ngươi cũng dám đấu với ta, ngu xuẩn.”

Trương Đại Lực công kích nhanh thêm, hai tay giang ra như đại bàng giương cánh, vèo một tiếng liền tới gần Lục Vũ, khiến cho người khác có cảm giác không kịp trở tay.

Lục Vũ thong dong ứng đối, tay trái xuất Thu Phong Khỏi, tay phải dùng Lạc Diệp Quy, thi triển cùng lúc hai thức trong Lạc Nhật quyền pháp, vừa thu vừa thả quyền kinh tạo thành một vòng xoáy, khi thì đẩy lui Trương Đại Lực khi lại hút hắn tới, khiến cho hai tên đệ tử đứng ngoài quan sát kinh ngạc không thôi.

“Tại sao có thể như vậy, có phải ta đang hoa mắt không?”

“Tiểu tử này thật tà môn, hắn đang dùng chiêu gì vậy?”

Hai người xem không hiểu, Trương Đại Lực đang đấu lại càng mờ mịt hơn, hoàn toàn thân bất do kỷ.

Lục Vũ hết sức phấn chấn, không ngờ Thu Phong Khỏi và Lạc Diệp Quy có thể sử dụng được như thế, vừa thu vừa phóng ẩn chứa xảo diệu vừa nhu vừa cương, tá lực đả lực.

Lục Vũ thích thú, Trương Đại Lực tựa như con rối trong tay hắn, vung tay liền tới, vụt tay liền đi, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Trương Đại Lực tức giận đến điên cuồng, nhiều lần thử phá vây nhưng thủy chung không thể thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Thôn phạt hồn lực

“Hai tên ngu xuẩn các ngươi, chết ta mất, mau tới giúp ta.”

Trong cơn phẫn nộ, Trương Đại Lực tức giận mắng, đánh thức hai tên đệ tử đang quan chiến.

“Trương sư huynh đừng vội, chúng ta tới giúp ngươi.”

Hai tên đệ tử Võ tông cấp tốc xông ra, gia nhập chiến đấu.

Lục Vũ ánh mắt lạnh lùng, hai tay tả hữu khai cung, Thu Phong Khỏi, Lạc Diệp Quy, vừa thả ra vừa thu lại, lực đạo lên đến tám ngàn cân tạo thành cuồng phong, lập tức liền cuốn hai tên đệ tử Võ tông vào.

“A ... gặp quỷ ... “

Hai người kinh hô, cảm giác giống như là tiến nhập vòng xoáy bên trong, thân thể trước sau lay động, căn bản đứng không vững.

“Ngu xuẩn a.”

Trương Đại Lực mắng to, vốn muốn cho hai người phân tán Lục Vũ lực chú ý, mình thừa cơ thoát khỏi, cái nào nghĩ hai người bọn họ cũng hăm vào.

Lục Vũ hai tay lượn vòng, như đẩy Thái Cực, tay trái gió thu quét sạch, tay phải lá rụng bay tán loạn, quyền kinh phun ra nuốt vào, biến hóa tùy tâm, hoàn toàn nắm trong tay chiến đấu tiết tấu.

Ngay từ đầu, Lục Vũ vì áp chế địch nhân, thi triển ra chính thành sức mạnh.

Nhưng sau khi dần thành thạo chiêu thức, lực đạo của Lục Vũ cũng giảm dần.

Cuối cùng chỉ dùng sáu phần lực đã có thể đùa ba người Trương Đại Lực dễ như trở bàn tay.

Ba người bị vòng xoáy quyền kinh của Lục Vũ khiến cho lão đảo, đứng không vững.

Mỗi khi bọn hắn công tới Lục Vũ thì hắn dùng thức Lạc Diệp Quy tạo nên hấp lực cường đại, gia tốc thân thể ba người vọt tới trước khiến ba người mất cân bằng.

Tiếp sau đó, Lục Vũ thi triển thức Thu Phong Khỏi, quyền kinh phóng ra như biển giận sóng gầm, trực tiếp đánh bay ba người ra ngoài.

Vừa thu vừa thả như thủy triều lên xuống, đả lực tá lực xảo diệu liền đánh bại đối thủ nhẹ nhõm.

Đây là tinh túy của hai thức đầu tiên trong Lạc Nhật quyền pháp, hợp lại sử dụng liền có thể tứ lạng bạt thiên cân.

Lục Vũ trước kia cũng không lĩnh ngộ tinh túy trong đó, bây giờ cả người đều hưng phấn vô cùng.

Thời gian trôi mau, trăm chiêu đã qua.

Sau khi Lục Vũ hoàn toàn vận dụng kỹ năng thuần thực, trận chiến cũng sắp đến hồi kết thúc.

Lục Vũ tung chân trái, thân thể uốn lượn tung người lên giữa không trung tạo hình một cây cung kéo căng, sau đó phóng nhanh như chớp xuống nơi phòng thủ của ba người Trương Đại Lực.

“Cẩn thận... a...”

Một tên đệ tử gặm thét cuồng khiêu, cảm thấy tử vong uy hiếp, tiềm năng thân thể trong nháy mắt bộc phát, võ hồn hiện ra trên đỉnh đầu.

Đây là một con mèo rừng, khéo léo nhanh nhẹn, là Hoàng cấp tam phẩm.

Lục Vũ ánh mắt nóng bỏng, hấn cố ý chế tạo không khí khẩn trương, cố kích phát tiềm năng của đối phương, bức đối phương xuất ra võ hồn.

Cùng thời khắc đó, Lục Vũ nắm đầm roi vào trên người đối phương, trực tiếp đánh bay đối phương ra ngoài, roi xuống đất hôn mê.

Lục Vũ quay thân nhất chuyển, thuận thế mà lên, cả người ở trên cao nhìn xuống, lao xuống mà đi, hướng phía một cái khác đệ tử Vô tông phát động công kích.

Người kia không kịp né tránh, khắp khuôn mặt là sợ hãi và lo lắng, thân thể trong nháy mắt căng thẳng, võ hồn cảm ứng được nguy cơ liên tục động hiện hình.

Người này võ hồn là một con phi điều, trước mắt cũng là Hoàng cấp tam phẩm.

Lục Vũ đáp xuống, khí thế khinh người, thảo hồn trên đỉnh đầu lộ ra phá lệ sinh động, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai lần nữa phát ra, như lục sắc trường tiên, im ắng quét lên võ hồn phi điều.

Một luồng hồn lực dao động kỳ dị trong nháy mắt tán ra, võ hồn phi điều phát ra tê mình, trực tiếp từ Hoàng cấp tam phẩm rơi xuống Hoàng cấp nhất phẩm.

Lục Vũ một quyền đem đánh bay, người kia rơi xuống cái trống thưng hôn mê.

Trương Đại Lực cuồng hồng, hai tay ung trào vung vẩy, nghĩ muốn thừa cơ tập sát Lục Vũ, cái nào nghĩ lại vô huyệt.

Trương Đại Lực giật mình, cấp tốc quay người phòng ngự, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

“Sao ngươi tránh được?”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ngươi cảm thấy một kích này mười phần chắc chắn?”

Trương Đại Lực sắc mặt âm trầm, bây giờ tình thế gây bất lợi cho hắn, hắn đang suy nghĩ làm sao thoát đi.

Lục Vũ lóe lên mà tới, không cho hắn bất cứ cơ hội nào, tay phải đầm ra một quyền, mau lẹ lạng lẹ.

Trương Đại Lực ánh mắt lạnh lẽo, đột nhiên bạo hồng một tiếng, dồn hết sức lực bản thân, một trào đờ chiêu.

Ầm!

Quyền trào tấn công, xương cốt bạo liệt.

Trương Đại Lực phát ra chấn thiên kêu đau, cổ tay bẻ gãy, năm ngón tay nhỏ máu, cả người bay rớt ra ngoài.

Lục Vũ như bóng với hình, lại là đầm ra một quyền, làm cho Trương Đại Lực trong lúc vội vã lấy tay trái phản kích.

“A... đáng hận...”

Trương Đại Lực mặt mũi méo mó hét toáng lên vang vọng khắp núi rừng, tay trái cũng bị Lục Vũ đánh gãy, cả hai tay đều bị phế.

Lục Vũ không ngừng lại mà tiếp tục công kích, một cước đá gãy chân Trương Đại Lực.

Trong cơn đau nhứt kịch liệt, Trương Đại Lực kích phát tiềm năng, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, đó là một con trâu đen, đẳng cấp Hoàng cấp tam phẩm.

Trương Đại Lực cuồng khiêu, cấp tốc lui ra sau với ý muốn thoát khỏi nơi đây.

Lục Vũ nhìn thấy võ hồn của Trương Đại Lực, khoe miệng khẽ nổi lên một vòng hàn ý.

Thảo hồn khẽ đóng đưa, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai bay lên trời như một cây trường tiên màu lục, quất lên đầu con trâu đen.

Võ hồn trâu đen khẽ run lên, ba tia hoàng tuyết bị rút đi hai, dung nhập vào trong hồn lực tuyến, bị nó thôn phệ.

Trương Đại Lực hai mắt biến thành màu đen, cả người ngã xuống đất, cảm giác đầu đau muốn nứt, ý thức hỗn độn.

Võ hồn trâu đen chui vào huyết thần hồn của hắn, xuống tới Hoàng cấp nhất phẩm, nguyên khí đại thương, buồn ngủ.

Lục Vũ tinh thần phấn chấn, hồn lực tuyến biểu hiện quá mức tương tượng, hơn xa dự đoán của hắn.

Thân là Thánh Hồn Thiên Sư, hồn lực tuyến trong ấn tượng của hắn có rất nhiều tác dụng thần kỳ.

Tỉ như chữa thương cho võ hồn của người khác, bổ sung hồn lực cho võ hồn, tăng tốc độ trưởng thành võ hồn, ngoài ra còn có thể giải độc, giải chú.

Hơn nữa hồn lực tuyến dài ngắn mạnh yếu cũng đại biểu cho tình hình nguyên khí võ hồn của bản thân, nếu hồn lực tuyến càng dài càng mạnh thì chứng tỏ nguyên khí của võ hồn càng tốt.

Ví như hồn lực tuyến đột nhiên biến ngắn biến yếu thì chứng tỏ võ hồn bị thương nặng.

Rất hiếm những Hồn Thiên sư sở hữu hồn lực tuyến, mỗi người đều là kỳ tài thiên kiều ở cấp bậc đại sư.

Kiếp trước Lục Vũ từng nghiên cứu qua chuyện này, biết hồn lực tuyến có thể dùng để chứa đựng thu nạp, rèn luyện hồn lực nhưng lại chưa từng nghĩ tới chuyện nó có thể thôn phệ hồn lực của đối phương.

Với Hồn Thiên sư thì thuật ngữ thôn phệ cũng chẳng xa lạ gì, nhưng bọn họ gọi nó bằng cái tên khác là dung hợp.

Nhưng loại dung hợp này cũng có điều kiện tiên quyết là phải cùng một loại võ hồn với nhau, phù hợp ở một mức độ nhất định, không bị bài xích, chứ nếu không sẽ không thể nào thành công.

Còn loại hồn lực tuyến của Lục Vũ lại rất khác, dù võ hồn của đối phương là gì cũng có thể hút tới, đây tuyệt đối là chuyện tình cực kỳ kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đánh đòn phủ đầu

Thanh Sơn tông tọa lạc dưới chân Mạc Khâu sơn, cách Phượng Nguyệt thành khoảng năm trăm dặm.

Mạc Khâu sơn rất lớn, chia làm tiền sơn và hậu sơn.

Thường ngày, không ít đệ tử Võ tông sẽ đi tới hậu sơn chấp hành nhiệm vụ để kiểm điểm công huân đòi lấy tài nguyên.

Hậu sơn lại là cấm địa đối với đa phần ngoại viện đệ tử, thường xuyên ẩn hiện hung thú, chỉ có những đệ tử đạt thất trọng mạch cảnh giới trở lên mới có thể tiến tới.

Lục Vũ ra khỏi rừng, nhìn đồi núi ở xa xa phía sau, trong lòng đang suy nghĩ một vấn đề.

Chung Lỗi đã quay lại chưa?

Đối phương ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, nơi đi là hậu sơn sao?

Lục Vũ vừa sải bước đi, cỏ xanh dưới chân như tấm đệm, từng cây cỏ nhỏ phóng xuất ra vô hình chi khí xanh mon mon khẽ nâng thân thể Lục Vân lên.

Lục Vũ thôi động Bích Thảo Liên Thiên quyết, môn hồn quyết này rất có ý tứ, không chỉ có thể đề cao võ hồn trưởng thành mà còn mượn nhờ Thảo Mộc chi lực để hắn bước đi như bay.

Lục Vũ nhờ có hồn lực tuyến nên khả năng lĩnh ngộ tăng cao, lúc này hai chân phi nhanh lại vô sự từ thông nắm giữ tuyệt kỹ Thảo Phụng Phi.

Trong huyết thần hồn, thảo hồn đang khẽ lay lộng bản thể, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai khi sáng khi tối đóng đưa liên tục để phóng thích hồn lực tẩm bổ cho thần hồn của Lục Vũ, giúp hắn mở rộng lĩnh trí tăng ngộ tính.

Tiểu thảo chỉ nhìn trên chiếc lá thứ nhất càng thêm xanh tươi giúp tăng thêm cảm giác lực cho Tiểu Vũ.

Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba lúc đó hiện lên một số hình tượng mờ ảo, cao thâm mịt mịt.

Lục Vũ đắm mình trong suy nghĩ, sau khi thảo hồn trưởng thành Hoàng cấp ngũ phẩm thì các phương diện năng lực đều được tăng lên trên diện rộng, hơn xa võ hồn bình thường.

“Tiểu thư nhìn kia, thân pháp thật nhanh.”

Trong rừng, một thiếu nữ áo tím xinh đẹp tắc miệng trầm trồ, không thể thấy rõ dáng vẻ của Lục Vũ.

Bên cạnh nàng ta là một thiếu nữ váy xanh lá khoảng mười bốn mười lăm tuổi, dáng người nhỏ yếu xinh xắn lạnh lợi, đôi mắt to đẹp động lòng người đang chăm chú nhìn bóng lưng Lục Vũ xa dần.

Thiếu nữ ngũ quan tinh xảo, da thịt như tuyết bữu môi nói: “Thảo Phụng Phi thôi chứ có gì đặc biệt đâu. Bớt tám đi, chúng ta nhanh lên núi chém giết yêu thú để đổi lấy đan dược tăng cấp võ hồn nào.”

“Phụ thân ác nhơn quá, nỡ bỏ hết tiền tiêu vặt của ta, hại ta phải vào núi săn. Ta muốn tuyệt thực, tuyệt thực!”

Thiếu nữ váy lục thở phì phò oán trách, chọc cho thiếu nữ áo tím ở cạnh cười liên tục, nàng ta quay đầu nhìn thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi ở sau lưng nói: “Vương Kinh, nhớ bảo hộ tiểu thư an toàn.”

“Vâng.”

Thiếu niên hưng phấn đáp lại, lúc nhìn bóng lưng thiếu nữ áo xanh lá thì trong mắt lóe lên tia nóng bỏng.

Thiếu nữ váy lục khinh thường nói: “Bảo hộ ta? Hừ, ta chỉ nhờ người khiêng con mồi hộ ta thôi chứ ai cần bảo hộ.”

Lục Vũ chạy về ngoại viện, từ xa đã thấy Lâm Phong đi tới đi lui ngoài cửa với dáng vẻ lo lắng.

Lục Vũ hiểu ngay có chuyện xảy ra nên đi tới gặp hắn.

Lâm Phong thấy Lục Vũ thì lập tức thay đổi sắc mặt.

“Sao ngươi còn quay lại, Chung Lỗi đã trở lại ngoại viện từ hôm qua rồi, hắn tuyên bố muốn nghiền ngươi thành trò đẩy, ngươi rời khỏi nơi này mau.”

Lâm Phong mặt mũi tràn đầy lo lắng, thúc giục Lục Vũ nhanh chóng chạy đi.

“Trốn? Đó không phải phong cách của ta. Yên tâm đi, ta tự có chừng mực, ngươi về trước đi.”

Lục Vũ nhaoáng người bỏ đi, nơi này đông người phức tạp nên hắn không muốn để mọi người biết quá sớm mối quan hệ giữa hắn và Lâm Phong.

Trở lại ký túc xá, Lục Vũ đá văng cửa phong khiến Trần Tùng ở bên trong giật nảy mình.

“Tên nào dúi mũi... a... là ngươi, không phải ngươi đã... đã...”

Trần Tùng bị dọa nhảy cẫng khỏi giường, thần sắc hoảng sợ nhìn Lục Vũ.

“Ngươi tưởng rằng ta chết? Quỷ xuống cho ta.”

Lục Vũ nắm ngón tay biến thành trào chụp tới, cả người Trần Tùng liền dẹt đi trước mặt hắn, bắt hắn quỳ ở nơi đó.

“Đừng giết ta, đừng... a...”

Trần Tùng kêu thảm, bị Lục Vũ vặn gãy ngón tay.

Lục Vũ xé mảnh áo trên người Trần Tùng rồi dùng máu của đối phương viết lên trên đó một hàng chữ.

“Mười ngày sau chiến một trận trên lôi đài, dám không?”

Lục Vũ buông Trần Tùng ra, đá bay hắn.

“Đưa nó cho Chung Lỗi!”

Đây là thư khiêu chiến Lục Vũ viết cho Chung Lỗi, đồ tươi chói mắt, ngập tràn tính khiêu chiến.

Trần Tùng mắt đầy oán độc, xoay người cầm thư khiêu chiến chạy ngay ra ngoài.

Tin tức Lục Vũ trở lại ngoại viện chỉ sau một lát đã truyền tới tai Chung Lỗi.

“Về thật đúng lúc, hôm nay ta phải nghiền hấn thành tro.”

Chung Lỗi mười tám tuổi, khôi ngô cao lớn, khí thế bức người, lúc này dẫn theo một đám đệ tử Vô tông đi tìm Lục Vũ.

Nửa đường thì gặp Trần Tùng.

“Chung sư huynh, người phải làm chủ cho ta. Tên Lục Vũ kia phách lối hống hách lớn tiếng mắng người, ta chỉ nói giúp người hai câu đã bị hấn vụn gãy ngón tay, còn viết vật này sai ta giao cho người.”

Chung Lỗi bắt lấy thư khiêu chiến xem xét, cười giận dữ nói: “Gan chó lớn lắm, ta còn không đi tìm hấn mà hấn lại dám tìm ta. Hôm nay để ta xem gan hấn rốt cục lớn đến mức nào.”

Trần Tùng khom lưng cúi đầu nói: “Ta dẫn đường cho sư huynh, mời đi hướng này.”

Lân cận rất nhiều đệ tử nghe tin mà tới, bàn luận sôi nổi.

“Lục Vũ trở về, lần này có trò hay để nhìn.”

“Chung sư huynh là cao thủ số một số hai ngoại viện, Lục Vũ lần này quả thực không may.”

“Nghe nói Lục Vũ chủ động khiêu chiến Chung sư huynh, hấn đơn giản là muốn chết.”

Rất đông đệ tử đi theo sau Chung Lỗi đến chỗ Lục Vũ.

“Các người nhìn kia, kia không phải là Lục Vũ à?”

Một tiếng kinh hô hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chỉ thấy Lục Vũ đang hờ hững nhìn Chung Lỗi.

“Chung sư huynh, là tên tiểu tử kia đấy.”

Trần Tùng oán độc chỉ vào Lục Vũ.

Chung Lỗi đánh giá Lục Vũ, biểu lộ sự khinh thường, trong mắt lại tràn đầy hận ý.

“Lục Vũ người to gan tổn thương đệ đệ của ta, mau quỳ xuống nhận lấy cái chết.”

Chung Lỗi bá đạo phách lối, dáng vẻ vênh váo hung hăng.

Lục Vũ cười lạnh nói: “Sao, chiến thư ta gửi người không dám nhận lại dẫn theo một đám người tới để giúp người tăng thêm dũng cảm?

Tăng thêm dũng cảm?

Chung Lỗi giận quá hóa cười, nói: “Sao ta không dám nhận chứ? Một ngón tay của lão tử cũng đủ để giết chết người.”

“Nếu đã nhận thì mười ngày sau gặp nhau trên lôi đài.”

Lục Vũ khiêu khích nhìn Chung Lỗi, ngay trước mặt đám đông ngoại viện đệ tử coi khinh đối phương.

“Tiểu tử này lớn gan thật, lại dám trêu chọc thẳng mặt Chung Lỗi.”

“Ta thấy hấn tự biết khó thoát nên chọn đánh một trận trên lôi đài, muốn chết có thể diện một chút.”

“Coi như như đánh lôi đài thì Chung sư huynh cũng sẽ để hấn chết một cách khó coi cho xem.”

Chung Lỗi trừng mắt Lục Vũ, cười giận giữ nói: “Quả nhiên to gan lớn mật, dám khiêu chiến thẳng mặt ta, vậy ta liền thành toàn người, cho người sống thêm mười ngày vậy.”

Lục Vũ phản bác: “Có lẽ người sống thêm mười ngày phải là người!”

Chung Lỗi mắng: “Chỉ giỏi mạnh miệng chứ bản lĩnh thì chả ra gì.”

“Sao người biết ta không có bản lĩnh?”

Lục Vũ quay người lạnh lùng phản kích, xong quay lưng ngạo mạn rời đi.

Chung Lỗi tức giận đến phát điên, từ xưa đến nay chưa ai dám xem thường hắn như Lục Vũ.

Chung Lỗi thật muốn một chiêu chụp chết hắn, thế nhưng trước mặt mọi người hắn há có thể ra tay đánh lên?

Lâm Phong đứng trong đám người nhìn bóng lưng Lục Vũ xa dần, trong mắt ngập tràn bội phục.

“Đánh đòn phủ đầu, chủ động xuất kích, Lục Vũ thật thông minh.”

Nếu đã khó tránh khỏi một trận chiến, vậy liền nắm quyền chủ động trong tay mình, đây là thượng kế.

Lục Vũ có ý khiêu khích, ở trước mặt mọi người khiêu chiến Chung Lỗi, mục đích là để tranh thủ thêm mười ngày thời gian.

Tiếp sau đó, Lục Vũ đi ngoại viện nhận một nhiệm vụ chém giết hung thú, định sẽ tiến vào trong núi tu luyện cho thật tốt, tranh thủ đạt tới cứu trọng mạch trong mười ngày này.

Như thế Lục Vũ mới có vốn đánh một trận sinh tử với Chung Lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tỏa Tâm tiễn thuật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vào núi giết thú, đây chính là một nhiệm vụ rất nguy hiểm.

Ngoại viện vì để từ chối chấp hành nhiệm vụ cung cấp miễn phí vũ khí, trước khi xuất phát nhưng tiến về Binh Khí các chọn lựa một hai kiện binh khí thuận tay.

Sau khi Lục Vũ nhận nhiệm vụ, trạm thứ nhất đi không phải Binh Khí các, mà là Tàng Kinh các.

Hắn đã là bát trọng mạch cảnh giới, có thể tiến vào lầu hai Tàng Kinh các, chọn lựa võ kỹ cao cấp hơn.

Ngoại viện Tàng Kinh các lầu hai đặt lấy một chút hạ đẳng hồn quyết, tất cả đều là nhập môn tiêu chuẩn.

Lục Vũ cười ngửa xem hoa đạo qua một vòng, không có phát hiện cái gì để mất.

Phương diện võ kỹ, lầu hai so lầu một hoàn toàn chính xác thực tốt hơn một chút, tăng lên một chút binh khí chiêu số, tỉ như kiếm pháp, đao pháp, thương pháp, tiên pháp các loại.

“Tuyển tập cái gì đây?”

Lần này trước hướng hậu son chấp hành nhiệm vụ, săn giết hung thú không phải mục đích chủ yếu, nhưng cũng không thể khinh thường.

Lục Vũ dự định đi Binh Khí các chọn lựa binh khí, nhưng nếu như không hiểu được làm sao sử dụng, há không lãng phí biểu lộ?

“Phi đao? Ân, không tệ, trường tiên, cũng rất tốt, trường thương rất bá khí, đáng tiếc đều cần ngay cả một đoạn thời gian mới được.”

Lục Vũ tại lật xem những cái kia võ kỹ, đao pháp kiếm pháp trực tiếp xem nhẹ, bởi vì cận thân và hung thú chém giết, cái kia là rất ngu xuẩn hành vi.

“Tỏa Tâm tiễn, danh tự này có chút ý tứ.”

Lục Vũ tại trên giá sách thấy được một bản cổ thư ố vàng, lật ra sau xem xét, cái kia lại là một bản tiễn thuật.

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, hai chữ tiễn thuật khơi gợi hồi ức của hắn, kiếp trước nữ tử phong hoa tuyệt đại nhất tiễn xuyên vân độc xông kia khiến hắn áy náy cả đời.

“Ai.”

Than nhẹ một tiếng, Lục Vũ thu hồi ưu tư, xem xét tỉ mỉ bản này Tỏa Tâm tiễn.

Môn tiễn thuật này cùng binh thường Bách Bộ Xuyên Dương tiễn khác biệt, không phải lấy nhãn lực làm chủ, mà là lấy thính lực làm chủ.

Lục Vũ hơi kinh ngạc, trong ấn tượng tiên thuật máu chốt liền là nhãn lực, nếu như nhãn lực không tốt, liền bắn không trúng mục tiêu, thánh lực chỉ là phụ trợ.

Làm sao Tòa Tâm tiền này phương pháp trái ngược, đây không phải lừa người sao?

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lục Vũ mang tâm lý hiếu kỳ nhìn xuống, phát hiện Tòa Tâm tiền này chia làm ba giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất, nghe gió phân biệt vị, không chệch một tên.

Giai đoạn thứ hai, tâm khóa từng hạt bụi nhỏ, xuyên tim tất sát.

Giai đoạn thứ ba, tâm ta một tiền, phá mây mở trời.

Môn tiên thuật này rất thâm ảo, một lần đọc xong, Lục Vũ mà ngay cả một phần ba đều không có thấy rõ.

“Khó trách sẽ xuất hiện bên ngoài viện Tàng Kinh các, tiên thuật này nếu không có thiên phú siêu cường, căn bản là không cách nào lĩnh ngộ a.”

Lục Vũ cười khô, nhưng vẫn như cũ tuyên nó.

Lúc ra cửa, Tàng Kinh các trưởng lão nói một câu nói.

“Trong trí nhớ, từ không có người luyện thành qua môn tiên thuật này, cho nên nó từ nội viện chuyển đến ngoại viện.”

Lục Vũ hơi kinh ngạc, nghĩ không ra Tòa Tâm tiền này vốn xuất từ nội viện.

Một nén nhang về sau, Lục Vũ đi vào ngoại viện Bình Khí các, tìm một hồi lâu, mới trong góc phát hiện mấy cái cổ xưa đại cung, phía trên đã hiện đầy tro bụi.

Lục Vũ ước lượng một cái, phẩm chất đều rất kém cỏi, liền tuyển một cây cung vừa tay.

Kiếp trước, Lục Vũ chưa hề tu luyện qua tiên thuật, cũng may tiên thuật dễ học khó tinh, người mới học cũng không gặp khó khăn gì lớn.

“Tìm một chỗ luyện một chút, ngày mai lên núi.”

Ngoại viện Võ tông có chỗ luyện xạ tiễn riêng, Lục Vũ đi luyện nửa canh giờ, ngẫu nhiên cũng có thể bắn trúng bia ngắm, nhưng tỉ lệ chính xác cực thấp.

Lục Vũ cảm giác kỳ quái, mình nhãn lực hơn người, cảm giác lực của tiểu thảo chi nhãn hơn xa những người khác, vì sao mỗi một lần nhắm chuẩn đều bắn không trúng hồng tâm?

“Nghe gió phân biệt vị, không chệch một tên.”

Lục Vũ cẩn thận nghiên cứu, thảo hồn hiện lên ở đỉnh đầu của hắn.

Hồn lực tuyển trên chiếc lá thứ hai co duỗi thổ nạp, phóng xuất ra huyền diệu chi lực, tẩy bỏ thần hồn Lục Vũ, để hấn lực lĩnh ngộ tăng lên.

Trên chiếc lá thứ ba, Vạn Pháp Trì đang giúp hấn phân tích, rất nhanh liền có kết luận.

Tòa Tâm tiền yếu quyết ở chỗ nghe, rất dễ dàng bị xem nhẹ.

Mà nghe gió phân biệt vị cũng nói hết thảy, chữ gió này đại biểu cho động, Lục Vũ tại cái này luyện chết bia ngắm, cái kia là mười phần sai sự tình.

“Một bước sai, từng bước sai. Tiên thuật này thật sự là lừa người.”

Lục Vũ rời đi bãi bắn, chạy đến ngoại viện đối diện ngọn núi kia trong rừng đi luyện bia sống.

Nhĩ thức là một trong nhân thể lục thức, thuộc về phạm vi cảm giác lực.

(Nhân thể lục thức bao gồm: nhãn thức (thấy), nhĩ thức (nghe), tỷ thức (ngửi), thiết thức (nếm), thân thức (sờ, chạm), ý thức (tư duy) □)

Lục Vũ đứng trong rừng cây, nhắm mắt lại, đem cảm giác lực của tiểu thảo chi nhãn chuyển hóa làm thánh lực, rất nhanh liền nghe được rất nhiều tạp nạp thanh âm.

Nghe gió phân biệt vị, bước đầu tiên liền là phân rõ, điểm này Lục Vũ rất nhanh lĩnh hội.

Về sau mở cung bắn tên, mũi tên thứ nhất thất bại, mũi tên thứ hai không trúng, mũi tên thứ ba bắn chệch, mũi tên thứ tư lực đạo không đủ.

Lục Vũ không có nhụt chí, sau một canh giờ nỗ lực tập luyện, hắn rốt cục bắn trúng một con nai con đang chạy.

Một khắc này, Lục Vũ rất hưng phấn, nhưng sau khi kiểm tra vết thương của con nai con thì liền thất vọng.

“Không có bắn trúng trái tim.”

Tòa Tâm tiền tên như ý nghĩa, mỗi một tiền đều muốn bắn trúng trái tim mới tính đạt tiêu chuẩn.

Tại sao muốn nghe gió phân biệt vị, nghe không chỉ là vết tích động vật di động, chủ yếu hơn chính là tiếng tim đập của động vật.

“Luyện thêm.”

Lục Vũ tại trong núi rừng nhanh chóng lệch vị trí, hai lỗ tai lắng nghe động tĩnh bốn phía, một khi phát hiện động vật nhỏ, liền lập tức khóa chặt.

Về sau, Lục Vũ toàn lực tăng lên cảm giác lực, bắt tiếng tim đập của những con thú nhỏ, độ khó đã tăng thêm nhiều.

Do động vật đang chạy sẽ tiếp xúc với cỏ cây tạo nên tiếng vang, ngoài ra còn có tiếng không khí, tiếng gió, tất cả chúng quấy nhiễu thính lực của Lục Vũ.

Hai bóng người hiện ra trên một vách đá, dưới vách là một rừng cây.

Lục Vũ đang đuổi theo một con thỏ, đột nhiên lộn nhào một phát, tay trái cầm cung, tay phải mở dây cung, vút một tiếng, mũi tên phá không găm ngay trái tim con thỏ.

“A, tiền thuật của người này khá kỳ lạ.”

Trên sườn núi, một trung niên nữ tử áo trắng thờ khẽ, cảm thấy kinh dị với tiền thuật của Lục Vũ.

“Vừa chạy vừa xuất tiền, thật hiếm thấy.”

Bên cạnh, một thân ảnh hỏa hồng lên tiếng khen ngợi.

Trung niên nữ tử nói: “Nhìn trang phục của hắn thì hắn là ngoại viện đệ tử, ta sợ hắn sẽ phá hỏng chuyện của người.”

Thân ảnh hỏa hồng thanh nhã nói: “Kẻ không biết không có tội, hắn cũng không biết chúng ta ở đây...”

Đang nói, trong rừng đột nhiên truyền ra tiếng chim hót, một con quái điểu hỏa hồng từ trong bụi cỏ bay đi.

“Huyết kê bị hắn kinh động.”

Trung niên nữ tử ngữ khí lo lắng, thân ảnh hỏa hồng bên kia mau chóng gỡ thanh trường cung trên vai xuống, bắn gấp một tên, phát ra dị khiếu, trúng phần lưng của Huyết kê, chỗ trúng lên văng lên hỏa tinh.

Lông trên lưng Huyết kê cứng rắn như sắt nên mũi tên bị văng ra, nhưng thân thể bị va chạm, nghiêng người bay ra ngoài.

Trung niên nữ tử giương cung bắn nhanh một phát trúng đầu Huyết kê, khiến nó kêu gào, nhưng mũi tên làm bằng sắt lại không thể bắn chết được nó.

Huyết kê này rất quý dị, tựa như toàn thân đao thương bất nhập.

Thân ảnh hỏa hồng tung người lên không bắn ra một tiền trúng chân trái Huyết kê, nó lại bị văng đi một lần nữa.

Trung niên nữ tử theo sát phía sau, lấy tiền thuật tinh xảo phối hợp với thân ảnh hỏa hồng, hai thanh cung tiền tạo thành hỏa lực phong tỏa không cho Huyết kê chạy trốn.

BẠCH!

Một tiếng dị khiếu, mũi tên sắt đột kích bắn trúng chính giữa ngực Huyết kê khiến nó kêu rên.

Đây là một tên do Lục Vũ bắn ra, thiếu chút bắn trúng ngay tim, mũi tên bị lông vũ của Huyết kê ngăn cản nên văng ra ngoài.

Trung niên nữ tử và thân ảnh hỏa hồng đi vào trong rừng, hai người một trái một phải, mưa tên đầy trời như thiên la địa võng bao vây Huyết kê.

Mỗi khi Huyết kê bay lên không định chạy trốn thì sẽ bị mũi tên sắt bắn trúng hất nó xuống lại mặt đất, mặc dù nó đao thương bất nhập nhưng cũng không thể bay ra được.

Thấy cảnh này, Lục Vũ mặt lộ vẻ chán kinh.

Chim gì mà bắn không chết được thể này, thật là chuyện kỳ lạ.

“Ta thử lại.”

Sau khi khiếp sợ, Lục Vũ đột nhiên trở nên hưng phấn.

Con chim bắn không chết này bay tới bay lui há chẳng phải là bia sống tốt nhất sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Giai nhân tặng cung

Nhắm mắt lại, cảm giác lực của Lục Vũ tăng lên, phát hiện Huyết kê liên tục xoay mình đưa lưng càn tên của trung niên nữ tử và thân ảnh hóa hồng, tùy thời tìm cơ hội chạy trốn.

Lục Vũ giương cung cài tên, thân thể choáng lên không trung tìm phương vị tốt nhất để bắn tên.

Chỗ máu chốt của Tòa Tâm tiễn là một tên xuyên tim, Lục Vũ nhất định phải bắn tên ở góc độ thích hợp mới có thể bắn trúng vị trí trái tim của Huyết kê.

Vút một tiếng, mũi tên sắt rời khỏi dây cung, ngay sau đó là tiếng thét lên của Huyết kê.

Lục Vũ hai lần bắn trúng ngực Huyết kê, vẫn chệch nửa tấc như cũ.

Lục Vũ có tuyệt kỹ Thảo Phụng Phi, chân khẽ chạm đất thuận thế bắn người lên không trung, mở cung nhắm chuẩn, tìm kiếm phương vị.

Huyết kê rất thông minh, nhanh chóng chuyển động thân thể, đưa lưng về phía Lục Vũ.

Lúc này, thân ảnh hóa hồng một mũi tên đánh tới, dị khiêu chói tai làm cho Huyết kê lần nữa nghiêng người.

Cảm giác lực của Lục Vũ kinh người, hẳn phát hiện Huyết kê có ý bảo hộ trái tim, tránh đi mũi tên sắt công kích.

Trung niên nữ tử và thân ảnh hóa hồng tiến thuật cực kỳ chuẩn xác, mỗi tên tất trúng, nhưng bởi vì góc độ quan hệ, mỗi lần đều chỉ có thể đựng bay Huyết kê, không cho nó đào thoát, lại không cách nào trí mạng.

“Trái tim chính là yếu hại.”

Lục Vũ tỉnh ngộ, Huyết kê này lông vũ có lực phòng ngực rất mạnh, duy nhất nhược điểm liền là vị trí trái tim.

Lục Vũ lăng không nhất chuyển, rơi xuống đất phi nhanh, không ngừng biến hóa phương vị, tìm kiếm thời cơ bắn tên.

Đột nhiên, Lục Vũ nghiêng người xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, tại sắp lúc rơi xuống đất bắn ra một mũi tên.

Chói tai tê mình vang lên lần nữa, Huyết kê toàn thân run rẩy, bộ ngực lông vũ bị bắn rơi một chút, nhưng một tiễn này vẫn như cũ chệch hướng non nửa tấc.

“A?”

Thân ảnh hóa hồng cảm thấy được Lục Vũ liên tục hai mũi tên bắn trúng Huyết kê bộ ngực, khoảng cách vị trí trái tim là càng ngày càng gần, nhưng thủy chung kém một chút.

“Bắn tốt, trái tim là từ huyết của nó.”

Trung niên nữ tử vốn lo lắng Lục Vũ sẽ hỏng hai người chuyện tốt, bây giờ mới phát hiện tiến thuật của Lục Vũ thật đúng là có thể.

“Thiếu chút nữa thôi.”

Lục Vũ có chút ảo não, rõ ràng nhắm trúng, vì cái gì liền là bắn không chính xác?

Xoay người phi nhanh, Lục Vũ chuyên tâm nhất chí, Thảo Phụng Phi bị hắn vận dụng lô hỏa thuần thanh.

Một mũi tên, hai mũi tên, ba mũi tên, Lục Vũ mỗi một lần đều là tại di động với tốc độ cao bên trong xuất tiễn, lại mỗi tên tất trúng, không chệch một tên, đã thuần thực nắm giữ Tòa Tâm tiễn yếu lĩnh.

Huyết kê lần lượt tê mình, ánh mắt lộ ra e ngại và phần hận chi sắc, nhưng Lục Vũ mũi tên lại dù sao cũng kém hơn một phần.

“Không tốt, không có tên.”

Lục Vũ quá mức say sưa, ngay cả tên bắn sạch đều không có phát giác.

“Dùng ta đi.”

Một cái thanh âm thanh nhã vang lên, đem Lục Vũ đột nhiên bừng tỉnh, trước mắt xuất hiện một đạo thân ảnh hòa hồng, lại tránh đi Lục Vũ cảm giác lực.

Phải biết Lục Vũ tiểu thảo chỉ nhân có thể đem phương viên năm trong phạm vi mười trượng, con kiến bò qua đều thấy nhất thanh nhị sở.

Như thế một người sống sờ sờ, hấn vậy mà không có phát giác được.

Cái kia chỉ có một nguyên nhân, cảnh giới của người nọ thực lực hơn xa Lục Vũ.

Lục Vũ thất kinh, định nhãn xem xét, cả người đều ngây dại.

Thân ảnh hòa hồng lại là một cái cực đẹp nữ tử, ngũ quan tinh xảo, da thịt như ngọc, tuổi cũng tương đương Lục Vũ, mười sáu mười bảy tuổi.

Không nhiễm hạt trần, ưu nhã cao quý, hai mắt thanh tịnh như ao xuân thủy, đẹp đến mức rung động hồn người.

Dáng người mảnh mai tinh tế, thần tình trong trẻo lạnh lùng, gương mặt tươi như hoa xuân, hai mắt linh động tạo nên cảm giác một vẻ đẹp không thuộc nhân gian.

Lục Vũ ngẩn ngui thất thần, say mê vẻ đẹp kia.

Trong huyết thần hồn, thảo hồn khẽ đung đưa, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ ba lóe lên giúp Lục Vũ tỉnh lại.

Áy náy cười một tiếng, Lục Vũ ánh mắt thanh minh.

“Thật xin lỗi, thất lễ.”

Cực đẹp nữ tử thần sắc không màng danh lợi, cảnh tượng tương tự gặp quá nhiều, cũng không để ý, ánh mắt rất tự nhiên đảo qua Lục Vũ cung trong tay.

“A, đây này thời gian thời gian ... là ... dùng cung của ta đi.”

Nữ tử xinh đẹp kinh dị ra mặt, thuận thế đưa cung trong tay cho Lục Vũ.

“Sao thế?”

Lục Vũ không hiểu.

“Lát nữa nói cho người sau, bây giờ thời gian gấp rút.”

Lục Vũ giật mình, lúc này mới phát hiện trung niên nữ tử bắn cung một mình áp chế Huyết kê lộ ra vẻ gắng sức.

“Được, xem ta.”

Lục Vũ nhận cung, cảm giác thân cung hơi ấm, hiện lên màu đỏ nhạt, có hoa văn tinh mỹ, có một chữ “Trương” khắc trên đó.

“Cung tốt.”

Lục Vũ khen một câu, thuận tay kéo dây cung.

Vụt, Lục Vũ chạy như thỏ săn, khi thì nhún nhảy, khi thì vọt chạy, khi lại xoay người, lăn lộn, từng động tác tư thế trông đơn giản nhưng lại hết sức tinh tế, tiêu sái phiêu dật.

“Tiểu tử thú vị có biểu diễn, mau bắn tên.”

Trung niên nữ tử vừa bực mình vừa buồn cười, mỗi thiếu niên khi thấy nữ tử xinh đẹp kiểu gì cũng sẽ khoe khoang bản thân một chút.

Nhưng lần này trung niên nữ tử lại oan uổng cho Lục Vũ, hấn không phải đang khoe khoang mà là đang tìm kiếm góc độ.

Bởi vì con Huyết kê di động tránh né liên tục.

Chỉ dựa vào trung niên nữ tử thì rất khó có thể áp chế Huyết kê trong phạm vi đẹp được, khiến cho Lục Vũ khó có thể bắt giết được.

“Xem tên!”

Lục Vũ quát khẽ một tiếng, rót cục bắt được một cơ hội chớp mắt, thân thể xoay người trên không, tay trái cầm cung, tay phải mở tên, thảo hồn cảm giác lực trong nháy mắt tinh chuẩn đến từng sợi tóc.

BẠCH!

Phá không dị khiếu như thiểm điện xuyên vân, Lục Vũ mũi tên kia nhanh như kinh hồng, nương theo lấy một tiếng thê lương tê mình, mũi tên sắt bắn thủng trái tim Huyết kê, xuyên qua thân thể nó.

“Tốt.”

Hai tiếng khen đồng thanh, Lục Vũ cảm thấy hết sức vui vẻ.

Lần này một tên xuyên tim, tinh chuẩn vô cùng, cảm giác khác xa trước đây.

Trung niên nữ tử tiến tới nhặt Huyết kê, nữ tử xinh đẹp thì cầm cây cung trước đây của Lục Vũ, biểu lộ rất kỳ quái.

“Sao thế?”

Trung niên nữ tử đi tới cạnh thiếu nữ xinh đẹp, thuận tay đưa Huyết kê cho nàng.

“Ngươi nhìn cây cung này.”

Trung niên nữ tử xem xét, kinh thường nói: “Một cây phế cung thôi chứ gì.”

“Đây là cây cung hắc dùng lúc trước.”

“Hả? Lúc trước hắc bắn tên từ cây phế cung này?”

Trung niên nữ tử mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, hồi tưởng lại trước đây Lục Vũ bắn chính xác từng mũi tên thì cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Tiểu tử kia, ngươi qua đây.”

Trung niên nữ tử phát tay gọi Lục Vũ tới.

“Trước đây ngươi dùng cây cung này luyện tiễn thuật hả?”

Lục Vũ nói: “Ta mới luyện hai canh giờ.”

Thiếu nữ xinh đẹp kinh ngạc nói: “Trước kia chưa từng luyện à?”

Lục Vũ cười khan nói: “Ta mới nhận nhiệm vụ, ngày mai lên núi săn thú, cung này ta mới mượn chỗ Binh Khí các chiều này thôi.”

Trung niên nữ tử mắng: “Đồ đàn, ngươi không biết cung này chỉ là một cây phế cung sao?”

“Phế cung?”

Lục Vũ trước hết sững sờ, sau mới tỉnh ngộ, ta nói làm sao luôn bắn trật, hóa ra là do cây cung có vấn đề.

Thiếu nữ xinh đẹp nói: “Chất liệu của thân cung, dây cung lẫn độ chính xác đều có vấn đề.”

Trung niên nữ tử nói: “Chẳng lẽ lúc ngươi chọn cung không hỏi ai cả sao?”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lục Vũ tóm tắt một chút quá trình hắc đến Binh Khí các.

Thiếu nữ xinh đẹp cười khẽ một tiếng, trung niên nữ tử mắng: “Cung là binh khí thường dùng sao có chuyện phủ đầy bụi được, những thứ đó là hàng thải hư hỏng cả đấy.”

Thiếu nữ xinh đẹp nói: “Tiễn thuật của ngươi khá đặc sắc, cũng không phải là Bách Bộ Xuyên Dương tiễn.”

Lục Vũ nói: “Ta luyện Tỏa Tâm tiễn.”

Hai nữ liếc nhìn nhau, lần nữa lộ vẻ chán kinh.

Tiên thuật này trước giờ chưa có ai luyện thành, bây giờ rốt cục cũng có truyền nhân.

Thiếu nữ xinh đẹp cười trang nhã một tiếng rồi lướt đi, thân ảnh hóa hồng như hồ điệp trong rừng.

“Vật tiểu thư yêu thích, ta sao...”

Trung niên nữ tử nói: “Tặng thì người cứ giữ lấy đi, kẻ khác cầu còn không được đâu.”

Nói xong thì trung niên nữ tử cũng bỏ đi, hai nữ chớp mắt đi xa, tốc độ khiến Lục Vũ kinh hãi.

“Ê... tính toán... lần sau gặp lại thì trả cho nàng ta vậy.”

Lục Vũ nhìn cây cung trong tay, ánh mắt lộ vẻ vui sướng và cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Yêu thú hỏa mãng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dưới ánh mặt trời, trong rừng rậm, một bóng người đang di chuyển thoăn thoắt, khi thì bay lên không thì lại lướt nhanh dưới mặt đất, trong tay nắm một cây cung lớn màu đỏ nhạt.

Trong rừng, các loại thú thỉnh thoảng ẩn hiện, hồ báo rần rộc đều bình thường, đáng sợ nhất là yêu thú trong Mạc Khâu sơn.

Nhiệm vụ lần này của Lục Vũ là săn giết ba con Thanh lang, phạm vi hoạt động là ở khu thứ chín ở hậu sơn, giáp chỗ biên giới.

Hậu sơn trong từ trong ra ngoài chia chín khu, khu thứ nhất là nơi nguy hiểm nhất, nghe nói cả chân truyền đệ tử cũng không dám bước chân tới.

Hung thú hoạt động ở khu thứ tám và thứ chín, Thanh lang bình thường đều ẩn hiện tại giáp giới chỗ chân núi.

Lục Vũ tiến vào núi đã được nửa ngày nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích Thanh lang, ngược lại đang chuyên tâm luyện tập Tỏa Tâm tiền thuật.

Ngó gió phân biệt vị, không chệch một tên.

Tỏa Tâm tiền của Lục Vũ đã đạt đến tiêu chuẩn của giai đoạn thứ nhất, thuộc về nhập môn tiểu thành, nửa ngày bắn giết không ít dã thú.

Biểu chiều, Lục Vũ phát hiện ra bốn con Thanh lang ở bên một con suối tại chân núi, bọn chúng di chuyển thành đàn nên độ khó khi săn giết rất cao.

Thanh lang là hung thú có tính công kích cực mạnh, nếu một chọi một thì Lục Vũ có thể giết nó bằng một mũi tên, nhưng một đấu bốn thì e là phải tiếp cận chém giết.

Thanh lang sở hữu thính giác & khứu giác thập phần linh mãnh, Lục Vũ chưa tới gần thì đã bị chúng phát hiện.

(Bạn đang đọc truyện *Huyền Vô Thiên Tôn* được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Bốn con Thanh lang cấp tốc xoay lưng, hai con quan sát còn hai con xông tới chỗ Lục Vũ.

Lục Vũ giậm chân trái xuống mặt đất, thân thể nhảy lên cao, chân phải mượn lực lên một thân cây, cả người lẳng không xoay tròn, tay trái cầm cung, tay phải mở lên, vút một tiếng, tên sắt phá không trong chớp mắt bắn chết một con Thanh lang.

Con Thanh lang còn lại giật nảy mình, né sang một bên theo bản năng.

Lục Vũ nắm lấy cơ hội, lúc rơi xuống đất cả người thuận thế lộn một vòng, sau đó đứng lên quay người mở cung.

BẠCH!

Tên như kinh hồn, chuẩn sát bắn chết con Thanh lang thứ hai.

Lục Vũ ngửa người ra sau làm thế Thiết Bản Kiêu tránh Thanh lang đánh lên, cảm giác lực trái rộng phạm vi năm mươi trượng nên nắm rõ được nhất cử nhất động của hai con Thanh lang còn lại.

Phản eo phát lực, Lục Vũ đột nhiên lách sang trái, cả người xoay tròn trên không ba trăm sáu mươi độ, cung lớn trong tay đựng đầy tên bắn thẳng vào người không né pha tập kích của một con Thanh lang khác.

Thân thể trên không trung, Lục Vũ xoay tròn thân mình, tay phải cấp tốc rút ra hai mũi tên sắt, giương cung lấp đầy, ngay lúc rơi xuống bắn ra hai mũi tên.

Dị khiếu chói tai nương theo tiếng hét của Thanh lang, hai con Thanh lang còn lại cứ thế chết dưới tên của Lục Vũ.

“Tuyệt.”

Xoay người đứng dậy, Lục Vũ tứ thể tiêu sái, lần này bắn giết Thanh lang khiến hắn cảm thấy hết sức hài lòng.

Nhiệm vụ hoàn thành, Lục Vũ bắt đầu tu luyện, chủ yếu là luyện Tỏa Tâm tiền & Lạc Nhật quyền, phối hợp Thảo Thượng Phi giúp hắn hoành tảo ba ngày trong khu thứ chính và khu thứ tám.

“Tôi luyện thực chiến quả nhiên hiệu quả xuất chúng.”

Ba ngày này, Lục Vũ tiến bộ rất lớn, bắn giết gần trăm con hung thú.

“Lộc nhung hổ cốt, báo trảo, tim sói, mật rắn, đây đều là những tài liệu luyện đan tốt, có thể đổi được không ít điểm công hiến. Ngày mai tiến vào khu thứ bảy, chỗ đó ẩn hiện yêu thú, nếu như có thể bắn giết được một con yêu thú, tăng lên cảnh giới thì liền có chỗ dựa rồi.”

Lục Vũ tinh thông thuật luyện đan, biết rõ sự khác nhau giữa yêu thú & hung thú bình thường do trên cơ thể chúng có yêu lực chi nguyên, thứ này có tác dụng rất lớn trong tu luyện.

Rầm rầm, một trận tiếng va đập mãnh liệt rõ ràng truyền đến.

Hình như có quái vật khổng lồ đang rung chuyển cả khu rừng.

Cùng lúc, thanh âm yếu ớt của con người cũng truyền ra.

Lục Vũ thay đổi sắc mặt, cảnh tượng như vậy hẳn là đang có người chém giết yêu thú.

Lục Vũ mới tiến vào khu thứ bảy chưa lâu, không ngờ lại gặp được cảnh đánh nhau này.

Lục Vũ thi triển Thảo Thượng Phi, không lâu sau liền tới một nơi rừng cây rậm rạp, ẩn thân trên một cây đại thụ, xảo diệu hòa cùng một màu với thiên nhiên nơi này.

Bên dưới, một con đại mãng xà xích hồng, toàn thân rực lửa, thô to như thùng nước, thân eo dài đến mấy trượng, cái đầu lớn kia há miệng đủ để nuốt sống một người.

Mãng xà lướt qua đến đây, cỏ cây cháy đen hoa cháy rụng đến đấy.

“Thật sự là yêu thú.”

Lục Vũ nhìn chăm chăm, đây là một con yêu thú cấp hai, hẳn không đủ năng lực để đối phó.

Cũng may, chung quanh hòa mẫn có ba người đang quán chặt lấy nó.

Một thiếu nữ áo tím xinh xắn mười sáu mười bảy tuổi, một thiếu nữ váy lục mười bốn mười lăm tuổi & một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi cùng nhau liên thủ vây khốn hỏa mãng.

Lục Vũ để ý thấy thực lực tu vi của ba người này hơn xa mình, tuyệt không phải là ngoại viện đệ tử.

“Mau mau, bắt lấy con Hỏa Vân mãng này thì chúng ta sẽ có tiền, đủ để đổi được Vân Linh đan.”

Thiếu nữ váy lục xinh xắn lạnh lợi, đôi mắt thanh tịnh ngập tràn kích động, ở bên ngoài thi triển phi đao trợ công, ánh mắt vừa sợ vừa hưng phấn, đang thúc giục hai đồng bạn tiến công.

Vân Linh đan?

Lục Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, theo như hắn biết thì Vân Linh đan là tam phẩm đan dược có giá trị không nhỏ, thiếu nữ váy lục này chẳng lẽ đã ở cảnh giới Tụ Linh?

Quan sát một lúc, Lục Vũ phát hiện tình hình không ổn, thiếu nữ áo tím lần thiếu niên kia sắc mặt đều tái nhợt, thực lực tiêu hao rất nghiêm trọng, mà con Hỏa Vân mãng lại vẫn mạnh mẽ như cũ, có dấu hiệu phản công.

Đột nhiên con Hỏa Vân mãng lóe lên một tia xảo trá trong mắt, tránh thoát một kích liên thủ của ba người, cái đuôi to lớn đột nhiên giơ lên như chiếc roi linh động quất xuống.

Sức mạnh lớn lao kia khiến Lục Vũ thâm hô không ổn.

Thiếu nữ áo tím & thiếu niên hộ vệ kia không tránh kịp, bị đuôi của mãng xà quất trúng khiến cả hai thổ huyết bay ra ngoài, va vào rừng cây rồi hôn mê.

Hỏa Vân măng há miệng lớn như chậu máu, không để ý tới hai người đàn hôn mê mà nhắm thẳng tới chỗ thiếu nữ váy lục.

Thiếu nữ nhỏ bé xinh xắn vốn hưng phấn liền mờ mắt, lập tức bị dọa tới xoay người bỏ chạy, miệng liên tục thét lớn.

“A! Tiểu Đóa, mau cứu ta, nó cắn ta...”

Vậy mà lúc này thiếu nữ áo tím lẫn thiếu niên hộ vệ vẫn còn hôn mê.

Hỏa Vân măng bám theo sát sau, đuôi rắn bắn tới liên tục, thân thể nhột nhiên nhào tới thiếu chút nữa đã cắn được thiếu nữ váy lục.

Một luồng nhiệt sóng ập tới khiến thiếu nữ váy lục ý thức được nguy hiểm, trong lúc bối rối phóng từ trong áo ra một viên cầu màu trắng.

ẦM! ẦM!

Một tiếng vang thật lớn như tiếng sét giữa trời quang, chấn động khiến màng nhĩ Lục Vũ ong ong, thể nội khí huyết mãnh liệt thiếu chút té khỏi cây.

Ngay sau đó, một trận nổ lớn bùng lên khiến mặt đất rung lên một hồi, bụi đất tứ tung.

TÊ!

Hỏa Vân măng bị tác nổ phát ra tiếng thét thê lương, nửa bên đầu đã bị nổ mất nên máu tươi đầm đìa, chỗ thất thốn vẩy bong ra từng mảng lớn, máu thịt be bét.

(Thất thốn hay còn gọi là 7 tắc, hay có câu đánh rắn phải đánh bảy tắc ☹)

Hỏa Vân măng bị cơn đau đớn kịch liệt kích thích, lập tức đại phát hung tính, điên cuồng uốn éo thân thể phóng tới thiếu nữ váy lục, muốn nuốt chết nàng.

Lục Vũ bừng tỉnh lại vừa hay thấy một màn này.

Viên cầu màu trắng mà thiếu nữ váy lục ném ra có uy lực kinh người nhưng đáng tiếc trong lúc nàng bối rối nên ném không chính xác, không nổ tung thất thốn của Hỏa Vân măng chứ không nổ nhất định phải chết.

Thiếu nữ váy lục bị khí lưu của vụ nổ văng bay ra xa ngã xuống đất, lúc này căn bản không thể né tránh kịp.

“Không!!!”

Lục Vũ thấy tình huống nguy cấp, không suy nghĩ được nhiều, lập tức nhảy từ trên cây xuống, hai chân chạm cỏ mượn lực xoay người lao tròn ra.

Một khắc này, cảm giác lực của Lục Vũ tăng lên tới cực hạn nghe được cả tiếng tim đập của Hỏa Vân măng, cũng khóa chặt chỗ thất thốn bị bong vẩy ra.

VÚT!

Tên sát phá không, một mũi tên phong hầu.

Một tên này của Lục Vũ bắn ra là đã dùng hết toàn lực, mũi tên xâm nhập thất thốn của Hỏa Vân măng, nhưng do huyết nhục của nó quá dày nên chỉ xuyên tới cách trái tim thiếu nữ tắc.

Hỏa Vân măng thê lương gào thét, phần nộ trùng mắt Lục Vũ, ánh mắt oán độc kia đủ để Lục Vũ rùng mình.

“Nhìn gì mà nhìn, chết đi.”

Lục Vũ xoay người lên không, một thức Hồi Mã tiễn bắn trúng lên mũi tên đã gần găm tới tim con Hỏa Vân măng, nhờ lực trùng kích lớn đẩy mũi tên kia xuyên qua trái tim Hỏa Vân măng trong chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cứu người chuốc họa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

NGAO!

Hỏa Vân mẫn run rẩy thân mình gào lên thê lương, há chiếc miệng lớn phun ra nọc độc màu đen, bên trong xen lẫn răng gậy.

Lục Vũ sắc mặt kinh biến, cấp tốc trốn ra sau thân cây.

Àm một tiếng, Lục Vũ cảm giác thân cây lay độc kịch liệt, mặt đất truyền ra tiếng vang trầm, Hỏa Vân mẫn to lớn ngã trên mặt đất thống khổ run rẩy.

Sau một phút, Hỏa Vân mẫn thoi thóp, rất nhanh không nhúc nhích.

Thiếu nữ vấy lục ngã trên mặt đất tựa hồ bị sóng xung kích chấn choáng.

“Yêu thú cấp hai hỏa thuộc tính, hẳn có nội đan trong cơ thể.”

Lục Vũ rút tiểu đao thuận tiện cắt chỗ thất thốn, lấy ra một viên đan to cỡ hạt đậu hà lan.

“Hơi nhỏ nhưng không tệ.”

Lục Vũ cất kỹ nội đan Hỏa Vân mẫn, sau đó lại lột hết những thứ đáng giá như mật rắn, nanh độc, da rắn.

Đứng dậy, Lục Vũ chuẩn bị rời đi thì sau lưng truyền đến tiếng than khê thống khổ.

Lục Vũ quay đầu nhìn thấy thiếu nữ vấy lục sắc mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi to như hạt đậu, hô hấp dồn dập, ngực phập phồng.

“Không ổn, nàng ta trúng độc.”

Lục Vũ trông thấy có một mảnh vỡ nanh độc xuyên qua y phục găm lên ngực nàng.

(Chảy máu mũi a, tỉnh mất nhĩ, y phục họ kín đáo thế cũng thấy cho bằng được ☹)

Vừa rồi, Hỏa Vân mẫn phản công trước khi chết phun ra các mảnh vụn của nanh độc, Lục Vũ tránh được nhưng thiếu nữ vấy lục lại bất hạnh trúng chiêu.

Lục Vũ không dám chần chờ, nhanh chóng cởi y phục của thiếu nữ, chỉ thấy ở cạnh rìa ngực trái có găm một mảnh nanh vụn khiến cho da thịt chỗ đó vốn trắng như tuyết lại sừng đỏ tấy, máu đen ngấm xuống.

Độc rắn khuếch tán ra xung quanh vết thương, rất gần chỗ trái tim, nếu như không có biện pháp giải quyết sớm để cho độc rắn ngấm tới tim thì e là không thể cứu nổi.

Thời khắc nguy hiểm, Lục Vũ không nghĩ ngợi nhiều, hươu tiểu đao trong tay lấy ra nanh độc.

“Hỏa Vân mẫn hỏa thuộc tính nên trong nanh độc chứa hỏa độc, có hút máu độc ra được cũng chỉ có thể giải nguy tạm thời, may mà người gặp được ta.”

Lục Vũ kiếp trước tinh thông luyện đan, y lý, dụng độc nên hỏa độc tính là gì?

Lục Vũ trước dùng tay gạt đi phần lớn độc rắn, sau đó cúi đầu ngậm miệng vết thương, hút tàn độc trong đó ra.

(Xịt máu mũi chưa ☹)

Trong hôn mê, thiếu nữ tựa hồ cảm nhận được đau đớn, thân thể khe khẽ run rẩy.

Lục Vũ tâm vô tạp niệm, phục máu độc trong miệng ra, thẳng đến khi miệng vết thương chảy ra máu đỏ tươi mới ngừng lại.

Ngẩng đầu, Lục Vũ nhìn thiếu nữ, hô hấp của nàng dần bình ổn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn như họa cau mày nhẹ.

Quan sát trong khoảng cách gần, Lục Vũ phát hiện tuổi của thiếu nữ vấy lục này không lớn nhưng lại là một mầm họa mỹ nhân.

Đứng dậy, Lục Vũ nhaoáng người lao đi, di chuyển nhanh chóng trong rừng, hai tay như gà con mổ thóc nhanh chóng đào được chín loại thảo dược.

Trở lại bên cạnh thiếu nữ vấy lục, Lục Vũ nhét thảo dược trong tay vào miệng nhai cắn thành những mảnh nát, sau đó thoa chúng lên chỗ miệng vết thương thiếu nữ.

“Như này hẳn ổn rồi.”

Lục Vũ chỉnh trang lại y phục thiếu nữ, lập tức đứng dậy muốn đi gấp.

Tuy nói cứu người là việc thiện nhưng loại phương thức này không thể nói rõ được, dễ dàng sinh ra hiểu lầm.

Đồng thời, Lục Vũ còn đánh cắp thành quả của ba người họ, lấy hết chỗ tốt từ trên thân thể Hỏa Vân mãng.

“Người làm gì?”

Ngay khi Lục Vũ dời chân bước đi, thiếu niên hộ vệ lung lay đứng lên, đột nhiên phát hiện ra một nam tử xa lạ lén lút.

Trên mặt đất, Hỏa Vân mãng đã bị lột da, nội đan, nanh độc lẫn mật rắn đều không thấy đâu cả.

“Tặc tử phương nào lại dám trộm chiến lợi phẩm của chúng ta.”

Thiếu niên hộ vệ giận dữ, vừa tỉnh dậy thấy ngay chuyện này, lại thấy tiểu thư cũng hôn mê bất tỉnh.

Lục Vũ giật mình, tâm tư nhanh nhẹn quay ngược trở lại, thực lực của người này hơn xa mình, nếu không nhân lúc đối phương chưa tỉnh hẳn mà chạy đi e chậm chút nữa sẽ không còn cơ hội.

Lục Vũ không muốn bại lộ thân phận, mau lẹ tận dụng cò nhỏ trên mặt đất thi triển ra Thảo Phượng Phi, cấp tốc chui vào trong rừng rậm.

“Chạy đi đâu!”

Thiếu niên hộ vệ co giò muốn đuổi theo, thân thể đột nhiên nhoáng một cái thiêu tí thì ngã quỵ.

Lục Vũ thừa cơ chạy thoát khiến thiếu niên hộ vệ tức giận rống gọi.

“Người làm gì thể Vương Kinh?”

Thiếu nữ áo tím choàng tỉnh, lung lay đứng lên, cảm thấy đầu vầng mắt hoa tức ngực, nội thương không nhẹ.

Thiếu niên hộ vệ Vương Kinh sắc mặt khó coi, kể lại chuyện mới xảy ra đồng thời thêm mắm dặm muối.

Thiếu nữ áo tím biến sắc, căn bản không để ý đến Hỏa Vân mãng mà vọt thẳng tới chỗ thiếu nữ váy lục.

Thấy tiểu thư hô hấp ổn định, không quá mức trở ngại thì thiếu nữ áo tím thở hắt ra một hơi, bất quá lại phát hiện ra một chuyện dị thường.

Thiếu nữ áo tím tựa hồ nghĩ tới chuyện gì đấy, trầm giọng nói: “Vương Kinh, người tạm thời tránh lui.”

Sau đó thiếu nữ áo tím cời y phục tiểu thư ra, thấy vết thương nơi ngực trái thì liền hiểu tiểu thư bị gì.

Có chút tức giận, thiếu nữ áo tím đột nhiên đứng lên, quát: “Ninh lão, sao người không ngăn cản? Tiểu quận chúa thân thể thiên kim sao lại cho nam nhân đụng vào? Vương gia nếu biết hẳn tức giận lắm.”

BỊCH!

Hư không phá huỷ, một bóng người từ đằng xa nhanh chóng lao tới, dừng ngay bên cạnh thiếu nữ áo tím.

Đây là một lão đầu khô quắt, biểu lộ mộc nạp, ánh mắt trống rỗng.

“Do hấn cứu tiểu quận chúa nên ta không tiện nhúng tay, huống chi dù là lão phu tới cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn khiếm nhã kia để hút hết độc rắn ra, hẳn người hy vọng bộ xương già ta đây chạm tới thân thể thiên kim của tiểu quận chúa nhỉ?”

Thiếu nữ áo tím tức khí giậm chân, hỏi: “Người kia tướng mạo ra sao, tuổi tác thế nào, người có thấy rõ không?”

Ninh lão lắc đầu trả lời: “Khoảng cách khá xa lại thêm góc độ quan sát không hợp nên ta chỉ thấy đối phương là một người trẻ tuổi.”

Thiếu nữ áo tím hết sức tức giận, trong mắt lộ ra lo lắng.

“Lần này xong, vương gia chắc rất tức giận...”

Chỗ rừng sâu, Lục Vũ dừng bước lại, cảnh giác quan sát một phen mới gỡ khăn che mặt xuống.

“Những thứ ở trên thân thể Hỏa Vân mãng không thể mang đi đổi điểm ở ngoại viện được, thế sẽ lộ ra ngay. Ta phải mau chóng đi đến Phượng Nguyệt thành bán hết những thứ này ra chợ đen thôi.”

Lục Vũ cất kỹ cung tiễn, rời khỏi hậu sơn đi đến Phượng Nguyệt thành.

Phượng Nguyệt thành là thành trì đứng đầu tây bộ thất thành của Thiên Nguyệt quốc, giáp với một trong bốn đại tông môn của đế quốc là Thanh Sơn

tông, phồn hoa vô cùng, nhân khẩu đông đảo.

Sau khi vào thành, Lục Vũ nghe ngóng một hồi thì tìm được một nhà hắc thương, song phương cò kè mặc cả mọi hồi, biết Lục Vũ là người trong nghề nên đành phải lấy đúng giá mua mật, nanh độc và da của Hỏa Vân mãng.

“Lần sau nếu có hàng thượng đẳng, nhớ kỹ đưa ta thứ này.”

Hắc thương cho Lục Vũ một lệnh bài, cười tủm tỉm tiễn hấn ra ngoài. Lục Vũ quay người phi nhanh, vút lệnh bài ở cuối cương, gạt khăn che mặt xuống rồi biến mất.

Một canh giờ sau, hai mươi thiết giáp binh sĩ đẳng đẳng sát khí xông tới hẻm nhỏ, bao vây hắc thương.

Một nam tử tướng mạo tuấn lãng uy nghiêm xuất hiện, ánh mắt đảo qua da rắn hỏa hồng.

“Là vật này sao?”

Nam tử trung niên nghiêng người nhìn ra sau lưng.

Một thiếu nữ váy lúc hai mắt sung đỏ, lệ nhòa đôi mi, cá giận nói: “Chính nó! Tên khốn kiếp kia lại dám bán nó ở chợ đen!”

“Là ai bán đây, người đâu?”

Nam tử trung niên không giận tự uy, dọa ông chủ hắc thương sợ run, quỳ xuống đất dập đầu.

“Vương gia tha mạng, thảo dân không biết thứ này có quan hệ đến Vương phủ, thảo dân đáng chết.”

Nam tử trung niên đứng chấp tay, trong mắt lóe lên lửa giận.

“Trả lời ta, người đâu?”

“Khải bẩm vương gia, là một thiếu niên che mặt.”

Hắc thương sợ hãi, đột nhiên nghĩ đến.

“Ta đưa cho hấn một tấm lệnh bài.”

Nam tử cả giận ra lệnh: “Đi kiếm ngay cho ta!”

Tìm tòi khắp thành trong chốc lát liền có thu hoạch.

“Vương gia, đối phương sau khi rời khỏi đây liền vút tấm lệnh bài này đi.”

Nam tử trung niên sắc mặt khó coi, cá giận nói: “Thật là một tiểu tử giáo hoạt!”

Thiếu nữ váy lục khóc rống lên nói: “Con phải bắt cho được tiểu tặc kia, cắn chết hấn, hấn dám... hu hu... con không sống nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Quyền pháp huyền bí

Lục Vũ lên về hậu sơn, thu hồi cung tiễn, bắt đầu tiềm tu.

Hắn không biết những chuyện xảy ra sau khi rời khỏi Phụng Nguyệt thành, hiện tại hấn chỉ tập trung tu luyện bởi chỉ còn năm ngày nữa là tới hạn ước chiến Chung Lỗi.

Lục Vũ nhìn nhục đan của Hỏa Vân mãng trong tay, ánh mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Đây là yêu lực chi nguyên của yêu thú, biến hóa tùy theo đẳng cấp của yêu thú.

Nói như vậy, yêu thú cấp một không thể ngưng tụ nội đan, mà yêu thú cấp cao thì nội đan trong cơ thể sẽ hóa thành yêu hạch có hiệu quả càng tốt hơn, giá trị càng cao hơn.

Hiện tại Lục Vũ là bát trọng mạch cảnh giới, có nội đan của Hỏa Văn mang cũng đủ giúp hắn xông cừu trọng mạch, chẳng khác gì như hồ thêm cánh.

“Nội đan thuộc hòa có thể rèn luyện gân cốt huyết nhục, kết hợp với Ất Mộc chi khí vừa vận âm dương tương tế.”

Mặc dù cảnh giới của Lục Vũ không cao nhưng lại nắm rất rõ nguyên lý tu luyện.

Tại khu thứ tám, Lục Vũ tìm một nơi bí ẩn, bày ra Mê Hồn trận & nhị phẩm Tụ Linh trận.

Về sau, Lục Vũ ở trong rừng đào được chút dược thảo dùng để trung hòa hỏa khí của nội đan.

Chuẩn bị hết thấy mọi thứ, Lục Vũ ăn nội an Hỏa Văn mang, ngồi xếp bằng trong Tụ Linh trận, vận chuyển Bích Thảo Liên Thiên quyết để bắt đầu hấp thu tinh hoa nội đan, xung kích cừu trọng mạch.

Nội đan Hỏa Văn mang tan trong miệng như một đám lửa cháy hùng hực trong cơ thể hắn khiến ngũ quan Lục Vũ đau đớn vận vẹo nghiêng răng nghiêng lợi.

Chỉ một lát sau, Lục Vũ mướt mồ hôi, toàn thân co rút thiếu chút chịu không nổi.

Thảo hồn hiện lên trên đỉnh đầu Lục Vũ, ba chiếc lá cây lay động ở trên, hồn lực tuyến co duỗi liên hồi, Vạn Pháp Trì sáng tối chớp chòm đang toàn lực hấp thu linh khí bốn phía.

Tụ Linh trận phối hợp với Bích Thảo Liên Thiên quyết, cộng thêm thảo hồn, ba thứ kết hợp cung cấp Ất Mộc chi khí đậm đặc cho Lục Vũ.

Ất Mộc chi khí tươi mát mới tiến vào trong cơ thể nóng ran do hỏa độc đan tạo ra thì liền cam lộ, tẩm bổ tinh thần thể xác.

Hỏa nội đan & Ất Mộc chi khí nóng rực lạnh lẽo, âm dương giao hòa giúp kinh mạch của Lục Vũ cấp tốc tràn đầy, dung lượng đang không ngừng mở rộng, thực lực cảnh giới nhanh chóng tăng lên.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, Lục Vũ đạt đến bát trọng mạch đỉnh phong.

“Tăng vọt!”

Lục Vũ vui sướng trong lòng, cả người đột nhiên chấn động, kinh mạch trong cơ thể huyết khiếu đồng thời xông mở, võ mạch thứ chín dần hình thành.

Về sau, lửa nóng từ nội đan quán thông kinh mạch khuếch trương liên tục, Ất Mộc chi khí tươi mát tư dưỡng kinh mạch giúp nó thông suốt hết mức.

Chỉ trong ba ngày, Lục Vũ đã thành công đạt tới cừu trọng mạch, mà lực lượng từ nội đan Hỏa Văn mang lại tiêu hao sạch sẽ.

Lúc trước thân thể Lục Vũ gầy yếu nhưng bây giờ lại thon dài có lực, trở nên cường tráng rắn chắc.

Bên ngoài da dẻ của Lục Vũ hiện lên một tầng vết bản màu đen, là những tạp chất khi nội đan chi khí Hỏa Văn mang vận chuyển toàn thân tiêu đốt huyết nhục bài xuất ra.

Lực lượng hóa thuộc tính này rất thích hợp để luyện thể, tay phải đâm ra một quyền lại có thể cách không chém đứt một cây đại thụ ở xa ba trọng.

“Lực lượng thật mạnh.”

Lục Vũ đại hỉ, rõ ràng cảm giác được sự khác biệt so với dĩ vãng.

“Nếu như dùng những phương thức khác để đạt đến cừu trọng mạch, coi như lực lượng tương ứng gia tăng cũng chưa chắc đã mạnh liệt như vậy, tất cả là nhờ nội đan của Hỏa Văn mang.”

Yêu thú loại hình phong phú, mà Hỏa Văn mang thuộc về lực lượng hình, nội đan chính là một thân tinh hoa của nó tự nhiên ẩn chứa thể phách cường đại có hiệu quả tăng cường thực lực.

“Cảnh giới đã đủ, lực lượng cũng đã có nhưng ở phương diện võ kỹ có hơi đơn điệu một chút. Tên Chung Lỗi kia ở trong tốp ba của ngoại viện, thời gian tu luyện lại lâu hơn ta nên hẳn là nắm giữ nhiều hơn một loại võ kỹ, ta nhất định phải tu luyện Lạc Nhật quyền lô hỏa thần thanh, tốt nhất là luyện được thức thứ ba - Nhật Tây Truy.”

Lục Vũ trở lại khu thứ tám, bắt đầu chuyên chú luyện Lạc Nhật quyền pháp.

Chiêu thứ nhất Thu Phong Khởi, chiêu thứ hai Lạc Diệp Quy hắn đều nắm giữ thuần thục, phối hợp với Thảo Phụng Phi cùng Cửu Cung thân pháp và Thất Tinh bộ pháp mang lại cảm giác tương đối hoàn mỹ.

Hai thức đầu tiên của Lạc Nhật quyền có thể dung hợp thành một chiêu gọi là Thu Phong Lạc Diệp, trọng điểm ở chỗ thu phóng quyền kinh tùy tâm.

Còn lại Cửu Cung & Thất Tinh đều là trận pháp, Lục Vũ dung nhập vào trong quyền pháp chẳng qua chỉ để gia tăng biến hóa.

Nhưng luyện một ngày, Lục Vũ từ đầu đến cuối không thể lĩnh ngộ được yếu lĩnh của thức thứ ba Lạc Nhật quyền pháp, điều này khiến cho hắn khá phiền muộn.

“Chẳng lẽ thâm ảo thế sao, ta không tin.”

Lục Vũ câu thông thảo hồn, định mượn nhờ Vạn Pháp Tri xem xét chân lý thức thứ ba của Lạc Nhật quyền pháp.

Bên trên thảo hồn, hồn lực tuyến co duỗi liên tục phóng xuất ra huyền diệu chi lực tư dưỡng thần hồn Lục Vũ giúp hắn tăng lĩnh ngộ lực.

Vạn Pháp Tri bắt đầu thôi diễn thức thứ ba của Lạc Nhật quyền pháp, qua nửa canh giờ liền lặp lại cân nhắc rút cục cũng hiểu được ảo diệu trong đó.

“Nhật lạc điệp quy thu phong túy, lại là loại trình tự này.”

Lục Vũ mở rộng tầm mắt, không ngờ chiêu thức Lạc Nhật quyền pháp này lại là phản.

Trước đó Lục Vũ luyện Thu Phong Khởi và Lạc Diệp Quy nhưng không thể nào lĩnh ngộ được hàm nghĩa của Nhật Tây Trụ, hóa ra là do hắn làm ngược trình tự.

Trình tự chân chính của Lạc Nhật quyền pháp là Nhật Tây Trụ, Lạc Diệp Quy, Thu Phong Khởi, chiêu thứ nhất thâm ảo nhất cũng khó lĩnh hội nhất.

Lục Vũ thông suốt ảo diệu trong đó, sau liền chăm chỉ tu luyện, kết quả liên tiếp mấy chục lần cũng không thể luyện được Nhật Tây Trụ.

Lục Vũ im lặng, đành phải dừng lại lắng đọng phân tích.

“Nhật lạc tây sơn, điệp lạc phong phi, mấu chốt là làm sao lạc, làm sao phi.”

Lục Vũ suy nghĩ một lúc lâu, lơ đãng nhìn trời thì thấy trời tối, hoàng hôn chiều tà ở phía tây, một con ngỗng trời đang xoay tròn hạ xuống.

“Ha ha, ta hiểu rồi.”

Lục Vũ lóe lên linh quang, đốn ngộ chân lý.

Phóng lên tận trời, Lục Vũ không lăng lộn, bàn tay trái trước bồ, tay phải sau bồ, thân thể thuận thể xoay tròn như vòi rồng rồi đáp xuống.

Trong khoảnh khắc rơi xuống, Lục Vũ gấp hai tay lại dưới góc độ rất đẹp mắt, chuyển hóa lực lao xuống thành lực xoáy, tạo nên một vòng xoáy khổng lồ.

Xung quanh, lá rụng tung bay mãnh liệt lao tới chỗ Lục Vũ.

Quá trình tiếp tục một lát, đột khi thân thể xoay tròn đến tốc độ nhanh nhất, Lục Vũ đột nhiên đâm một quyền xuống đất, thân thể mượn lực bắn ngược, từ đầu dưới chân biến thành trên đầu dưới chân, cả người xoay chuyển một trăm tám mươi độ.

Hai tay Lục Vũ nhanh chóng chuyển động nắm chặt xòe voáy chi lực hội tụ ở ngực, sau đó đâm ra một quyền trúng tâm vòng xoáy, để lực lượng hội tụ trong nháy mắt nổ tung tạo thành sóng xung kích khuếch tán ra chung quanh.

Tiếng vang ầm ầm chấn động núi rừng, cây cối xung quanh ngã đổ, hoa cỏ bay múa, uy lực khá kinh người.

Lục Vũ thổ huyết bay ngược, lần thi triển đầu tiên chưa nắm chắc tốt tiết tấu nhưng lại cảm thấy thỏa mãn với uy lực của một chiêu đó.

“Tiếp tục.”

Một lần không thành công, hắn thử lần thứ hai, hai lần không thành công thì ba lần, một mực luyện đến khi nắm giữ mới thôi.

Sau khi trời tối, mặt trời lặn hướng tây, lá rụng gió bay, Lục Vũ đã miễn cưỡng thi triển được Nhật Tây Trụ nhưng chưa thể khống chế tốt nó.

Chủ yếu nhất có hai điểm, một là phản lực, mỗi lần thi triển Lục Vũ đều bị chấn thương.

Hai là chữ túy trong phu phong túy, Lục Vũ không thể hiểu thấu đáo được.

Hiện tại hắn chỉ có thể làm được thu phân toái, bởi vì quyền kinh quá mạnh nên không thể khống chế nổi.

Túy là một loại cảnh giới, mà toái là một loại kết quả.

Chỉ kém đi một chữ nhưng hiệu quả quá khác biệt.

Kỳ hạn mười ngày chỉ còn lại ngày cuối cùng, Lục Vũ toàn lực ứng phó, câu thông thảo hồn, mượn nhờ cảm giác lực cường đại để luyện tập hơn mười ngàn lần, rút cục cũng miễn cưỡng từ nhập môn đạt đến vận dụng thuần thục.

Tuy chưa đạt tiêu thành nhưng cũng đủ dùng để đối địch mà không tự gây chấn thương cho mình.

Trong bóng đêm, Lục Vũ cất trường cung rời khỏi núi rừng.

Ngày mai sẽ là thời gian đặc sắc!

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Sinh tử ước hẹn

“Chưa tìm ra chỗ trốn của tên tiểu tử kia sao?”

Ngoại viện Võ tông, Chung Lỗi đang bộc phát cơn giận.

Ngày mai là ngày hẹn nhau quyết chiến, nhưng hôm nay vẫn chưa thấy Lục Vũ trở lại nên Chung Lỗi khá dễ tâm đến.

“Tiểu tử kia nhận nhiệm vụ đến hậu sơn săn giết hung thú chắc cũng sắp quay lại rồi. Nếu hắn dám nấp ở hậu sơn không ra, chúng ta có thể đi tới đó giết hắn, băm hắn...”

Đang nói, một tên đệ tử Võ tông vội vàng chạy vào.

“Lục Vũ hiện thân.”

“Cái gì, ở đâu?”

Chung Lỗi thông suốt đứng dậy, ánh mắt lộ vẻ phấn chấn.

“Hắn mới về ngoại viện hẳn là đang đi dò điểm công hiến.”

Chung Lỗi khẽ nói: “Lá gan thật không nhỏ, sai người giám thị nhất cử nhất động của hắn chặt chẽ cho ta, ngày mai ta muốn tự tay chặt hắn thành muôn mảnh trước mặt đông đảo đệ tử ngoại viện.”

Lục Vũ trở về hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của đệ tử ngoại viện, vô số người đều đang bàn luận, đều chờ đợi trận chiến ngày mai.

“Hắn thật dám quay lại, ngày mai sẽ là tử kỳ của hắn.”

Tần Văn đứng trước cửa sổ nhìn trăng sáng trên trời, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra nét dữ tợn.

Cùng một thời gian, ở một nơi nào đó trong nội viện, Ngô Anh Kiệt đang Lý Tiểu Ba báo cáo.

“Thật không ngờ hắn lại trưởng thành nhanh như vậy, mau nghĩ cách để hắn chết ở ngoại viện đi.”

Ngô Anh Kiệt khá ảo não, lúc trước cứ nghĩ Lục Vũ đến Võ tông hẳn sẽ chết không thể nghi ngờ, nhưng nào ngờ ngay cả Trương Đại Lực cũng phải thất thủ.

“Lão đại đừng lo lắng, tiểu tử Lục Vũ kia dù là bát trọng mạch thì cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Chung Lỗi, ngày mai hắn chắc chắn phải chết.”

“Hy vọng Chung Lỗi tặng cho chúng ta một kinh hi.”

Sáng sớm, Lục Vũ vừa tỉnh lại liền thấy có rất đông đệ tử đứng ngoài phòng.

Những tiếng bàn luận huyên náo vang lên liên tục bên tai nhưng Lục Vũ không thêm để ý chút nào.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Lục Vũ thay đổi y phục rồi đi tới quảng trường ngoại viện.

Nơi đó đã sớm đông nghịt người, hội tụ mấy ngàn đệ tử.

“Nhìn kia, Lục Vũ tới.”

“Thời gian trôi qua ba ngày thật khiến người khác nhìn không ra, trước đó hắn chẳng qua là một tên phế vật thôi nhưng không ngờ bây giờ lại can đảm đến mức này.”

“Gan lớn thì ích gì, thực lực mới là gốc rễ sinh tồn.”

Có ít người kinh ngạc Lục Vũ gan lớn nhưng đại đa số thì cảm thấy Lục Vũ rất ngu xuẩn, càng xem trọng thực lực xuất chúng của Chung Lỗi hơn.

Lâm Phong đứng trong đám người tỏ vẻ lo lắng nhìn Lục Vũ, Hách sư huynh ở bên cạnh thì nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ lạnh lùng cười một tiếng, nháy mắt ra hiệu cho Lâm Phong yên tâm rồi liền nhìn sang một phương hướng khác.

Lý Tiểu Ba vội Trương Đại Lực, cả hai cảm tức nhìn Lục Vũ.

Lần trước Lục Vũ không có giết Trương Đại Lực nhưng đối phương bị thương khá nặng nên thực lực sụt giảm.

Lục Vũ khẽ nhếch miệng, nụ cười giễu cợt kia khiến trái tim Trương Đại Lực đau nhói hết mức.

“Ta muốn tự tay làm thịt tên tiểu tử này.”

Lý Tiểu Ba khuyên nhủ: “Tinh táo lại đi, hấn sắp chết trên lôi đài rồi, ngươi gấp cái gì hả.”

Lục Vũ đi lại thong dong, không chậm không vội, đệ tử trên quảng trường tự động tách ra một con đường cho hắn.

Chung Lỗi đứng dưới lôi đài, ánh mắt lạnh băng không che giấu một chút sát cơ nào.

“Đại ca, ngươi nhất định phải giết hắn báo thù cho ta.”

Chung Chân ngồi trên xe lăn, gương mặt dữ tợn ngập tràn cừu hận.

“Yên tâm, ta sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết, quỳ trước mặt ngươi cầu ngươi tự tay kết thúc mạng chó của hắn.”

Trên người Chung Lỗi tán phát ra một cỗ hung hãn tàn nhẫn chỉ khí, một trận cuồng phong thổi lên khiến những đệ tử đứng gần rùng mình, thối lui ra sau theo bản năng.

“Lục Vũ xem ra xui xẻo rồi.”

Trong lòng nhiều người hiện lên suy nghĩ này, ngoài miệng mặc dù không nói nhưng trong ánh mắt lộ ra chút thương hại.

Lục Vũ tựa hồ có ý đi thật chậm, đón ánh mắt ngập tràn lửa giận của Chung Lỗi.

Chung Lỗi không vui, giễu cợt nói: “Đi chậm một chút giúp ngươi có thể sống lâu hơn một lát đấy.”

Lục Vũ phản bác: “Ta đang giành thời gian cho hai huynh đệ các ngươi nói lời tạm biệt đấy.”

Ngữ khí đối chọi gay gắt khiến Chung Lỗi rất tức giận, hấn giận giữ hét: “Ngươi làm càn!”

Lục Vũ nói: “Ngươi đánh rắm!”

Lời này vừa thốt ra, rất nhiều đệ tử đều cười to ra tiếng nhưng chớp mắt ý thức được không thích hợp nên tất cả ngừng cười.

Chung Lỗi tức giận toàn thân run rẩy, ở ngoại viện này còn chưa có ai dám vô lễ với hắn như vậy cả.

“Lục Vũ, lát nữa ta muốn ngươi quỳ khóc trước mặt ta!”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Xem ra ngươi còn chưa tỉnh ngủ.”

Phản bác lăng lệ dẫn phát nghị luận sôi nổi, không ai ngờ được Lục Vũ lại ác liệt như vậy, mắng Chung Lỗi trước mặt mọi người, khí thế không mấy may yếu hơn đối phương.

Trên xe lăn, Chung Chân quát: “Lục Vũ, hôm nay ngươi phải chết.”

Lục Vũ giễu cợt nói: “Con sâu cái kiến cũng dám phát ngôn bừa bãi trước mặt ta.”

Chung Chân giận đến phát điên, phần nộ nói: “Đại ca, xé miệng hắn cho ta.”

Chung Lỗi cảm tức nhìn Lục Vũ, giọng căm hận nói: “Bớt đông dài, lên đài nhận lấy cái chết.”

Nhún người nhảy lên lôi đài, Chung Lỗi thể hiện một tư thế lộng nhào tuyệt đẹp, vừng vàng đứng trên lôi đài.

“Lên đài, lên đài.”

Xung quanh, rất nhiều đệ tử lớn tiếng hô hò, sợ Lục Vũ không dám lên đài chiến một trận.

Lục Vũ đạm mạc cười một tiếng, chậm rãi đi đến gần đài, mắt nhìn trung niên trọng tài.

“So thắng bại?”

Lục Vũ trào phúng.

Chung Lỗi khẽ nói: “Đẹp mặt ngươi, hôm nay chỉ có một người có thể còn sống đi xuống.”

Lục Vũ nhìn quanh quất, mấy ngàn đệ tử dưới đài biểu lộ hưng phấn, hô to tên Chung Lỗi.

“Sinh tử chi chiến? Cũng được, nhưng trước hết cần phải nói một câu quy định.”

Thu hồi ánh mắt, Lục Vũ nhìn Chung Lỗi, ánh mắt ngập tràn khiêu khích.

Chung Lỗi ngạo nghễ nói: “Ngươi có yêu cầu gì cứ nói thẳng ra là được.”

Lục Vũ nói: “Rất đơn giản, nếu sinh tử chi chiến thì không cần trọng tài. Đến lúc đó mặc kệ là phương nào chiến bại ngã xuống thì trọng tài không được phép xuất thủ ngăn cản.”

Chung Lỗi cười to nói: “Ta còn tưởng là yêu cầu gì, nó cũng hợp ý ta đấy, không thành vấn đề.”

Lục Vũ lạnh nhạt nói: “Như thể hiện tại liên ký giấy sinh tử trước mặt mọi người đi, có trọng tài đây làm chứng không nhúng tay vào trận chiến này, mời lui ra bên ngoài sân.”

Chung Lỗi đáp ứng toàn bộ, lập giấy sinh tử ngay trước mặt mọi người và Lục Vũ, trọng tài cũng làm chứng hứa hẹn không nhúng tay vào trận chiến này.

Hết thầy chuẩn bị sẵn sàng, trọng tài khỏi sân đấu, trên đài chỉ còn lại Lục Vũ và Chung Lỗi.

Dưới đài, đệ tử xem chiến hết sức nhiệt tình, phần đông đều ủng hộ Chung Lỗi bởi hắn là thiên tài tốp ba của ngoại viện.

“Trước khi động thủ có di ngôn gì không?”

Chung Lỗi rất tự ngạo, muốn nhục nhã Lục Vũ.

“Xem ra ngươi đã nghĩ kỹ di ngôn.”

Lục Vũ phản bác, ngữ khí lạnh lẽ.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

“Miệng thôi.”

Chung Lỗi mắng to, ở ngoại viện này có ai dám nói như thế với hắn?

“Bình thường!”

Lục Vũ cười lạnh, đánh giá Chung Lỗi vài lần, hỏi: “Ngươi không dùng binh khí?”

Chung Lỗi khinh thường nói: “Một ngón tay của ta cũng đủ để giết ngươi.”

“Người si nói mộng sẽ bị người cười cho, lát nữa coi chừng cái miệng của ngươi đấy.”

Lục Vũ khí thế khinh người, hai mắt băng lãnh xuyên thấu tạo ra một cỗ sức mạnh vô hình chấn nhiếp.

Lục Vũ bị khi dễ ức hiếp của quá khứ đã sớm chết đi.

Giờ khắc này, Lục Vũ trên đài sớm đã như tân sinh, hào khí can vân!

Rất nhiều người cảm nhận được biến hóa của Lục Vũ, trong lòng cảm thấy giật mình.

“Tiểu tử này sao thoáng cái như biến thành người khác rồi?”

“Nhìn dáng vẻ tự tin của hắn, tựa hồ không sợ Chung Lỗi.”

“Có thể là tỏ vẻ trấn định phô trương thanh thế thôi.”

Dưới đài bàn luận sôi nổi, trên đài Chung Lỗi lại cười giận dữ mắng chửi.

“Sắp chết đến nơi mà ngươi dám mạnh miệng, ngươi hoặc bị điên hoặc thành tâm muốn chết.”

Lục Vũ giễu cợt nói: “Khinh địch chính là tội kỵ của binh gia...”

“Im miệng, ta còn chưa tới phiên ngươi giáo huấn đâu, xuất chiêu đi.”

Chung Lỗi không muốn đấu võ mồm với Lục Vũ nữa, bởi vì hắn phát hiện ra mình không chiếm được chút tiện nghi nào, hắn muốn tự tay nghiền Lục Vũ thành tro.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lực lượng ngang nhau

“Cũng tốt, thu thập ngươi, ta còn bận chuyện.”

Lục Vũ cười khẩy, lời này kém chút khiến Chung Lỗi tức chết.

Cho tới nay, tất cả mọi người cho rằng Lục Vũ đấu với Chung Lỗi thì hắn sẽ phải chết không nghi ngờ.

Bây giờ hai người quyết đấu trên đài, Lục Vũ lại ngược lại xem thường Chung Lỗi khiến cho đối phương cảm thấy mất hết mặt mũi uy nghiêm.

“Tiêu tử cuồng vọng, ta muốn ngươi hối hận không kịp!”

Chung Lỗi nổi giận, sát khí trong lồng ngực tiết ra ngoài dẫn động cuồng phong xung quanh gào thét giận dữ, tạo nên một bầu không khí đáng sợ.

Lục Vũ biến sắc, không ngờ Chung Lỗi tức giận lại tạo nên cảnh tượng này, thật hơi dọa người.

Chung Lỗi một mặt nộ khí, cười gần bước tới gần Lục Vũ, song quyền âm thầm tụ lực, lúc nào cũng có thể phát động tập kích.

Lục Vũ hai mắt nhắm lại, gió nhẹ bên người bắt đầu nổi lên, tay trái vung ra một quyền, động tác cũng không nhanh, đây là hắn đang thăm dò phản ứng của Chung Lỗi.

Chung Lỗi là người nổi tiếng ở ngoại viện, mặc dù khi hành bá thị, nhưng thời điểm đánh nhau lại hết sức tự phụ.

(*) khi hành bá thị ở câu này nghĩa là ức hiếp đồng môn, xưng bá ngoại viện.

Gặp Lục Vũ ra quyền, Chung Lỗi tự nhiên tung quyền phản kích, chỉ dùng bảy phần lực, muốn cho Lục Vũ biết tay.

Song phương ra quyền đều không nhanh, hai quyền chạm nhau giữa không trung nhìn thì hơi hợt nhưng một khắc chạm nhau lại phát ra tiếng nổ của khí kình.

Cửu trọng mạch, sức mạnh một quyền lên đến vạn cân.

Mặc dù Chung Lỗi chỉ dùng bảy phần thực lực nhưng đó cũng là bảy ngàn cân.

Cộng thêm một quyền của Lục Vũ cũng là bảy phần kình, hai luồng lực lượng cộng lại, trong nháy mắt va chạm liền khiến cả hai người lùi lại.

“Khí lực khá đầy.”

Chung Lỗi xoay người một vòng liền hóa giải lực phản chấn kia, chân phải giẫm mặt đất mượn lực nhún người lên không, giữa không trung hai chân đá ra liên kích tạo nên những tiếng gió rít, công kích mạnh mẽ.

Thế công tự thành một mạch này hiển lộ rõ kinh nghiệm chiến đấu của Chung Lỗi khá phong phú, là hạng người thân kinh bách chiến.

Lục Vũ thôi động võ hồn, cảm giác lực bao phủ cả đài, Cửu Cung thân pháp phối hợp Thất Tinh bộ pháp xảo diệu tránh né công kích của Chung Lỗi.

Song phương trải qua lần giao phong đầu tiên, ai cũng không nắm rõ được nội tình của đối phương.

Trong tình trạng thực lực hai bên không chênh nhau bao nhiêu, chiến thuật liền trở thành thứ quan trọng nhất.

Đó gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Lục Vũ là một người cẩn thận nên tự nhiên muốn kiểm tra thực lực của địch nhân.

Chung Lỗi chiêu thức lăng lệ hết sức tiêu sái, hấn có trái tim quyết thắng, xét trên khí thế hoàn toàn áp chế Lục Vũ.

Bởi vậy ngay lần đầu giao phong thì Chung Lỗi chiếm được ưu thế rõ ràng, chiêu thức mạnh mẽ nhanh lẹ nhưng uy lực lại kinh người khiến Lục Vũ phải tránh né.

“Nhìn điệu bộ này hấn Lục Vũ không chống được lâu đâu.”

“Chung Lỗi nghe nói đã xếp thứ hai ngoại viện, hấn không bao lâu sẽ trở thành nội viện đệ tử, Lục Vũ sao là đối thủ của hấn được?”

“Chưa chắc đâu, Lục Vũ đã dám lập khế ước sinh tử thì hấn cũng có chuẩn bị.”

Mọi người mỗi người mỗi ý, tự mình nghị luận.

“Chẳng phải ngươi muốn thu thập ta à Lục Vũ, sao cứ tránh né thế?”

Trước đó Chung Lỗi không chiếm được tiện nghi gì từ khẩu chiến, bây giờ vẫn không quên nhục nhã Lục Vũ.

“Không phải ta đang nhường ngươi sao?”

Lục Vũ vừa nói thì nụ cười trên mặt Chung Lỗi tức thì chuyển sang nộ khí.

“Đánh không thắng ta còn mạnh miệng, ngươi thật rác rưởi.”

Lục Vũ giấu cợt nói: “Ngươi tính là thứ gì.”

Chung Lỗi tức giận đến phát điên, không nghĩ tới Lục Vũ lại nhanh mồm lẹ miệng đến thế.

“Ta muốn xé miệng ngươi!”

Chung Lỗi biến đổi thân pháp, quyền trái móng phải, tăng nhanh công kích.

Lục Vũ xoay người lướt ngang, hai chân liên kích mạnh mẽ đã tới khiến Chung Lỗi không kịp né tránh.

“Coi quyền!”

Chung Lỗi ánh mắt ngạo mạn coi thường pha phản kích của Lục Vũ, quyền kinh từ bảy phần tăng lên chín phần.

ẦM!

ẦM!

ẦM!

Chung Lỗi nhoáng người trở ra, trên mặt lộ vẻ khác lạ tựa hồ không ngờ được cước lực của Lục Vũ lại mạnh mẽ như vậy.

Lục Vũ xoay người trên không rồi nhẹ nhàng tiếp đất, giấu cợt nói: “Ngươi cũng không gì hơn cái này.”

Dưới đài, đệ tử quan chiến ồn ào hấn lên.

“Lục Vũ lại bức lui Chung Lỗi, chẳng lẽ hấn đã đạt tới cửu trọng mạch rồi?”

“Sao có thể có chuyện đó được, Lục Vũ mới đến ngoại viện chưa đầy một tháng thôi, trước giờ làm gì có ai từ tam trọng mạch đến cửu trọng mạch nhanh thế được?”

“Nếu hấn không phải cửu trọng mạch thì sao có thể tiếp được công kích của Chung Lỗi?”

Rất đông đệ tử quá sợ hãi, vốn ánh mắt khinh thường giờ đổi thành kinh sợ.

Lục Vũ lại là cửu trọng mạch, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Trên xe lăn, Chung Chân cả giận nói: “Chuyện này không thể xảy ra.”

Trong đám người, Lý Tiểu Ba & Trương Đại Lực đồng thời biến sắc mặt, không thể nào tin nổi hiện thực này.

Chỉ có Lâm Phong cảm thấy phần chân, thâm cao hứng thay cho Lục Vũ.

“Hóa ra ngươi có chuẩn bị khi đến đây.”

Chung Lỗi trừng mắt Lục Vũ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Ta cũng chưa điên nên sao có thể tự tìm chết được?”

Đây là lời mà Chung Lỗi mới nói ban nãy, bây giờ Lục Vũ lại nói lại nguyên xi trả lại hần, chẳng khác nào tát thẳng mặt đối phương.

Chung Lỗi tức đến xanh lét mặt mày, mắng: “Dù ngươi đạt tới cửu trọng mạch cũng phải chết trong tay ta thôi.”

Chung Lỗi naoáng người xông tới, ánh mắt như băng, đầy mắt phản chiếu một con Thanh lang trên lưng có cánh.

Lục Vũ phát giác, thân thể trong nháy mắt kéo căng, miệng gầm nhẹ một tiếng nghênh đón chiêu số của đối thủ thay vì né tránh.

“Ngươi là thảo hồn mà ta là thú vô hồn, ngươi căn bản không biết tự lượng sức khi dám đấu với ta.”

Chung Lỗi đâm ra một quyền, quyền phong lạnh thấu xương, năm ngón tay co lại biến thành vuốt sói âm độc cắn nhanh tới cổ họng Lục Vũ, nơi đó là chỗ yếu hại của đối phương.

Lục Vũ hai mắt thanh tịnh, đầy mắt phản chiếu một góc cỏ ba lá, mỗi chiếc lá đều đang lay động phóng xuất ra lực lượng huyền diệu.

Cảm giác lực của Lục Vũ rất kinh người, trước khi chạm tới vuốt của đối phương thì cả người nhích nhanh sang một bên, tay phải điều chỉnh phương vị đánh ra một quyền phong bế vuốt phải của Chung Lỗi, song phương va chạm nhau giữa không trung.

ẦM!

Một tiếng vang trầm, hai bên chạm nhau.

Lục Vũ xoay người một vòng thi triển ra Lạc Diệp Quy trong Lạc Nhật quyền pháp, hai chân chạm nhau, người như gió lốc đột ngột từ dưới đất mọc lên.

Chung Lỗi khẽ run cánh tay phải, cổ tay đau đớn, một kích này không ngờ lại thua.

“Phong Lang Khiếu Nguyệt!”

Chung Lỗi ngẩng đầu ưỡn ngực, bắn lên như Yêu lang mạnh mẽ, nhắm thẳng tới chỗ Lục Vũ đang ở trên không trung.

“Thu Phong Khôi!”

Lục Vũ nắm rõ mọi cử động của Chung Lỗi trong lòng bàn tay, trong lúc cả người xoay tròn liên tục nhanh ra một hơi ba mươi sáu quyền.

Chung Lỗi mười ngón tay co lại thành trào, trào lực kinh người, trong khoảnh khắc liên chạm liên nắm nắm của Lục Vũ tới hai mươi lần, thanh âm lộp bộp vang lên bên tai không dứt.

Xoay người một vòng trên không đáp xuống đất, Chung Lỗi xảo diệu hóa giải phản lực, hai tay giao nhau thành trào như âm hồn bắt tấn khóa chặt ngực bụng lẫn cổ họng của Lục Vũ một lần nữa.

Lục Vũ cảm thấy giật mình, tốc độ của gia hỏa này quả thực rất kinh người khiến bản thân hơi trở tay không kịp.

Nghiêng người, lượn vòng, Lạc Diệp Phi.

Thân pháp Lục Vũ phiêu dật, thức thứ hai Lạc Diệp Quy trong Lạc Nhật quyền pháp thực ra là một chiêu phòng ngự khéo léo, có thể xoay quanh Chung Lỗi né tránh.

“Dục Phong trảm!”

Chung Lỗi kinh nghiệm phong phú nhìn ra thân pháp của Lục Vũ xảo diệu, hai tay một trước một sau giao nhau, đầu ngón tay bắn ra kinh phong mạnh mẽ như dao.

Lục Vũ chân không chạm đất, ngửa người ra sau xài chiêu Thiết Bản Kiêu tránh công kích của Chung Lỗi.

Về sau, Lục Vũ chạm đất bằng hai tay, hai chân tung lên không thi triển ra liên hoàn thích.

Chung Lỗi biến sắc, cảm thấy giật mình trước phản ứng mau lẹ, biến chiêu hung ác của Lục Vũ.

Đây rõ ràng là năng lực chiến đấu kinh nghiệm phong phú, Lục Vũ mới đến ngoại viện chưa đầy một tháng sao lại có sức chiến đấu mạnh mẽ được?

Chương 31: Chiến lược kinh người

Đấm ra một quyền, nắm đấm của Chung Lỗi chạm chân trái của Lục Vũ, cả người mượn lực bắn ngược, thân thể xoay tròn như bay rơi ra ngoài hai trượng.

Lục Vũ chân hơi dính đất, thân thể liền xoay tròn lên không như gió lốc hình cung, nháy mắt tới gần Chung Lỗi.

“Thu Phong Lạc Diệp!”

Lục Vũ chiếm được tiên cơ, song quyền vừa thu vừa phóng, thân thể xoay tròn lên.

Ngày trước, Trương Đại Lực là thua bởi một chiêu này của Lục Vũ, cảm giác như ở trong bùn, cả người không thể lay động rục rịch được.

Tình huống hiện tại của Chung Lỗi cũng giống như thế, nhưng hắn phản ứng rất khác.

“Thiên Cân Trụ!”

Chung Lỗi hai chân uốn lượn, ổn định hạ bàn, thân trên nhích theo quyền kinh tới lui của Lục Vũ nhưng hạ thân thì vững như bàn thạch.

Lục Vũ thâm khen, gia hỏa này ở trong tốp ba ngoại viện quả không phải hư danh.

Hươ hai tay, Lục Vũ mắt hiện lên hàn ý, song quyền nhanh như kinh lôi, mỗi một quyền đều nặng vạn cân, bắt đầu cận thân liều mạng.

“Tới hay lắm!”

Chung Lỗi rống to, cứng đối cứng là phương thức hắn thích nhất, phải biết lực lượng của hắn ở trong cùng cảnh giới tuyệt đối là người nổi bật.

ẦM!

ẦM!

ẦM!

Song phương va chạm thật mạnh, lực trùng kích mạnh mẽ tạo tạo nên khí lưu khuếch tán ra chung quanh, chấn động khiến Lục Vũ lui ra sau liên tiếp.

Chung Lỗi xoay tròn lui lại, sắc mặt âm trầm, hơi không tiếp thu được kết cục như thế.

“Tiếp chiêu!”

Rống lên một tiếng, Chung Lỗi lao thẳng tới, không dùng mảnh khỏe gì cả, chỉ hươ song quyền đánh tới muốn tranh cao thấp về mặt sức mạnh với Lục Vũ.

(Bạn đang đọc truyện *Huyền Vô Thiên Tôn* được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

“Chả nhẽ lại sợ người?”

Ý chí chiến đấu của Lục Vũ sục sôi, hắn cũng muốn biết sau khi bản thân phục dụng nội đan của Hòa Văn mắng xong thì có chênh lệch thực lực gì với Chung Lỗi không.

Song phương đều dốc hết toàn lực, mỗi một quyền đều phát ra tiếng gió rít, khí lưu nổ ầm ầm nhìn thấy mà giật mình khiến người xem dưới đài hò hét không thôi.

Một quyền, hai quyền, ba quyền, song phương cân sức ngang tài.

Bốn quyền, năm quyền, sáu quyền, song phương đều không phục.

Bảy quyền, tám quyền, chín quyền, cả hai đều gầm thét vang trời.

Đến quyền thứ mười, trong mắt cả hai người đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

Trên đầu Chung Lỗi hiện ra một võ hồn là một con Thanh lang, trên lưng có một đôi cánh trông khá quái dị.

Hai mắt của Thanh lang hiện ra lam quang quỷ dị, âm độc nhìn chăm chăm Lục Vũ, trên trán có bốn đạo hoàng tuyến chứng minh nó là Hoàng cấp tứ phẩm.

Lục Vũ cũng không có phóng thích võ hồn, hắn đang thúc giục hết sức lực bản thân, chín đầu võ mạch đang chấn động như hỏa diễm thiêu đốt, lực lượng cuộn cuộn chảy xuôi hội tụ hết trên nắm tay phải.

“Phong Lang thần quyền!”

Chung Lỗi rống to tung ra một quyền dùng hết sức bình sinh, kết hợp với tốc độ kinh người, hỗn hợp với đặc tính của võ hồn.

Lục Vũ vung ra một quyền, hai nắm đấm của song phương chạm nhau trên không trung, lực lượng kinh khủng không ai nhường ai sinh ra lực va đập đáng sợ.

Nhưng nghe âm một tiếng, khí lưu khuếch tán, cuồng phong gào thét chung quanh chấn động khiến Lục Vũ lùi lại bảy bước, khoe miệng trào máu tươi.

Chung Lỗi cũng gầm khê một tiếng, cực lực muốn ổn định bước chân lui lại nhưng cũng lui liền tám bước, miệng cũng phun máu tươi khiến mọi người dưới đài kinh hô.

“Chung Lỗi là cửu trọng mạch đỉnh phong cảnh giới, thêm cả thú võ hồn mà sao lại thua Lục Vũ về mặt sức mạnh được, thật không thể tin nổi.”

“Quá bất ngờ, không thể tin được Lục Vũ lại lợi hại đến thế.”

“Hiện tại xem ra kết quả rất khó biết được.”

Rất nhiều đệ tử mượn gió bẻ măng, không còn mù quáng thổi phồng Chung Lỗi.

Dưới đài, Chung Chân gầm thét không thể tiếp nhận nổi sự thật này.

Lý Tiểu Ba & Trương Đại Lực đều hoảng sợ biến sắc, trong lòng dâng lên cảm giác chẳng lành.

Lâm Phong hết sức cao hứng, nhưng có Hách sư huynh đứng trước nên phải kìm nén cảm xúc.

Trên đài, Chung Lỗi cảm tức nhìn Lục Vũ, tâm tình không hề bình tĩnh.

Cứng đối cứng trước mặt đông đảo ngoại viện đệ tử mà hắn lại thua, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“Sao nào, không phục à?”

Lục Vũ cười lạnh, ánh mắt khiêu khích kia khiến Chung Lỗi cảm thấy hết sức khó xử trước mặt mọi người.

“Man lực thôi chứ có gì đặc biệt hơn người đâu, ta vẫn có thể giết ngươi như cũ.”

Chung Lỗi tất nhiên không phục, hắn chưa từng thua ai ở ngoại viện há có thể cam tâm bại bởi Lục Vũ?

Chủ yếu nhất là trận này là sinh tử chiến, không chỉ liên quan đến danh dự của Chung Lỗi mà còn liên hệ đến sức tử của cả hai, hắn không thể thua được.

Trước đây Chung Lỗi tự nhận mười phần chắc chắn nên chưa từng cân nhắc qua chuyện này.

Bây giờ thực lực của Lục Vũ được hắn công nhận, Chung Lỗi mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Xem ra bây giờ ngươi còn chưa tỉnh ngủ.”

Lục Vũ chủ động công kích, chiêu thức lăng lệ, tốc độ kinh người, sức mạnh của song phương không chênh lệch bao nhiêu nên máu chốt thắng bại vẫn quyết định bởi chiêu thức.

Chung Lỗi mất đầy sát cơ, nghiêm nghị nói: “Phiêu Miểu Lang trao!”

Chung Lỗi giẫm chân trái xuống đất lấy thể bay người lên, lúc áp sát tới Lục Vũ thì chuyển hướng không tấn công chính diện, điều này khiến cho Lục Vũ quá sợ hãi.

Chiêu thức của Chung Lỗi quá quỷ dị, Phiêu Miểu Lang trao chính là một chiêu thức biến hóa đa dạng, giới giương đông kích tây nên rất khó phòng bị.

Lục Vũ cấp tốc nghiêng người, phản lưng truyền đến một tiếng xoạt, thiếu chút nữa đã bị móng phải của Chung Lỗi kích thương, quần áo nát tan.

Chung Lỗi nhanh chóng biến chiêu, một kích không trúng cấp tốc đổi vị trí khiến cho đối phương rất khó nắm bắt lộ tuyến công kích của hắn, từ đó rất khó tổ chức phòng ngự hữu hiệu.

Lục Vũ nhanh chóng né tránh, Cửu Cung thân pháp phối hợp với Thất Tinh bộ pháp, cộng thêm Thảo Phượng Phi nhưng vẫn không thể thoát khỏi công kích của Chung Lỗi.

“Phiêu Miểu Lang thảo là tuyệt kỹ thành danh của Chung Lỗi, quý dị khó phòng, chưa từng thua trận. Xem bộ dáng chống đỡ cật lực của Lục Vũ, hơn phân nửa sẽ chết trong tay Chung Lỗi.”

“Nếu Lục Vũ không thể hóa giải được Phiêu Miểu Lang thảo của Chung Lỗi thì chắc chắn phải thua.”

“Thực lực hai bên không chênh nhau quá nhưng Lục Vũ lại ăn thiệt thòi ở chiêu thức, trận này hẳn thua chắc rồi.”

Giờ phút này, phần đông đệ tử lại xem trọng Chung Lỗi, cảm thấy khả năng thắng của hắn khoảng bảy tám phần.

Lục Vũ căng thẳng tâm thần, thảo hồn đông đưa rất nhanh, Vạn Pháp Trì đang phân tích Phiêu Miểu Lang thảo của Chung Lỗi, suy tính quỹ tích và sơ hở của nó.

Hồn lực tuyến đang chấn động giúp Lục Vũ duy trì thanh tỉnh, mượn giờ cảm giác lực của tiểu thảo chỉ nhấn toàn lực tránh né công kích của Chung Lỗi.

Sau hơn mười chiêu, y phục của Lục Vũ đã biến thành vải, trên người có rất nhiều vết thương nhưng may mắn tất cả đều không sâu.

Chung Lỗi cười gằn nói: “Lục Vũ, người chống đỡ không được lâu nữa đâu, trong mười chiêu ta tất giết ngươi.”

Lục Vũ ánh mắt âm lãnh, khẽ nói: “Đừng vội đắc ý, trong năm chiêu ta sẽ đánh bại ngươi.”

Lục Vũ đang di chuyển thoăn thoắt thì đột ngột dừng lại, lập tức xoay tròn lên không trung như con quay quay ngang làm rối loạn tiết tấu tấn công của Chung Lỗi.

Chung Lỗi cấp tốc điều chỉnh, cười lạnh nói: “Năm chiêu, ta khinh! Chịu chết đi, Toái Tâm thảo!”

Đột nhiên gia tốc, Chung Lỗi phát ra một kích tất sát, móng trái khóa chặt cổ họng Lục Vũ, móng phải giống như rắn độc tới gần chỗ trái tim của Lục Vũ.

“Một chiêu này Lục Vũ ắt phải chết.”

Rất nhiều đệ tử xem chiến phát ra tiếng kinh hô, lộ vẻ hưng phấn chờ đợi.

Lục Vũ hai mắt tròn lên, cảm giác lực tăng lên tới cực hạn, Vạn Pháp Trì đã thôi diễn ra Phiêu Miểu Lang thảo hoàn chỉnh nên hiển nhiên nắm rõ huyền bí của một kích này trong tay Chung Lỗi.

Xoay người tại chỗ, Lục Vũ thi triển ra Lạc Diệp Quy, hai tay mau lẹ lảng lệ một hơi tung ra bảy mươi hai quyền, một nửa trong số đó chạm thảo Chung Lỗi lấy xảo kinh hóa giải một kích này.

ẦM!

ẦM!

ẦM!

Khí lưu mạnh mẽ xung kích khiến Lục Vũ lùi lại, đồng thời bức Chung Lỗi ngừng lại.

“Không được!”

Chung Lỗi kinh nghiệm phong phú, một chiêu tất sát thất bại cũng cảm giác được không thích hợp, cấp tốc triển khai phòng ngự.

Lục Vũ đột ngột từ dưới đất lao lên, ánh mắt lộ ra sát khí lạnh như băng.

“Nhật lạc diệp quy thu phong túy!”

Đáp xuống, Lục Vũ xoay tròn như bay, hai tay giao nhau tung ra quyền, thi truyền tinh túy của Lạc Nhật quyền pháp, ba thức hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sống không bằng chết

Xoay tròn hạ xuống tốc độ gấp bội, dẫn động khí lưu xung quanh giới hạn phạm vi hoạt động của Chung Lỗi.

Ý thức được nguy hiểm, Chung Lỗi xoay ngược chiều vòng xoay ra khỏi lực trói buộc này, lại không nghĩ tự cho là thông minh, càng chống càng bị lún sâu hơn.

Lực xoáy chính phản là hấp dẫn lẫn nhau, Lục Vũ dùng Nhật Lạc Diệp Quy chuyển động thân thể đến tốc độ cực hạn thì đột nhiên xoay chuyển một trăm tám mươi độ, nghịch chuyển khí lưu đạt đến mức tận cùng.

Lục Vũ hai tay giao thoa toàn lực thu nạp lực xoáy, trong đó lẫn cả động lực hòa tan cường đại Chung Lỗi.

Độ khó từ đó cũng tăng lên nhưng cũng giúp Lục Vũ tăng thêm uy lực cho một thức này.

Lục Vũ đột nhiên rống to một tiếng, tay phải đâm ra một quyền trúng tâm vòng xoay khiến cho hư không nổ ngay tức khắc, vang lên những tiếng ầm ầm.

Lục Vũ cả người xoay tròn trở ra, máu tươi phun tung tóe khỏi miệng, không thể tránh khỏi nhận lấy phản phệ từ sóng xung kích.

Chung Lỗi ở trung tâm vụ nổ bị đá kích mang tính hủy diệt, hẳn phải toàn lực phòng ngự ứng phó uy lực một kích này của Lục Vũ, tuy rằng lực phản phệ chấn thương Lục Vũ nhưng uy lực vụ nổ lại tăng lên trên diện rộng khiến Chung Lỗi nát bét tay chân, kinh mạch toàn thân gãy vỡ, phát ra tiếng thét thảm thiết.

Một quyền này oanh động toàn trường, khiến tất cả mọi người hoảng sợ.

Uy lực của Lục Vũ quyền này nghe rộn cả người, dung hợp sức mạnh vạn cân cùng quán tính xoay tròn, cộng thêm sức mạnh từ vụ nổ khiến cho lôi đài bị đánh thành một cái hồ sâu, chấn bay Chung Lỗi đến bên mép lôi đài, cả người hoàn toàn thay đổi, máu me khắp người, rên rỉ kêu thảm thiết, hết sức thê lương.

Lục Vũ xoay người đáp xuống đất, bạch bạch bạch lùi lại mấy bước, máu tươi trào ra miệng nhưng hắn rốt cục cũng đứng vững.

Dưới đài kinh hô nổi lên bốn phía.

Chung Chân phát ra tiếng bi thiết không thể nào hơn.

“Không! Ta không tin, đây không phải là thật!”

Lý Tiểu Ba, Trương Đại Lực đều tròn tròn mắt, Hách sư huynh thì mặt như mộng, chỉ có Lâm Phong là vui mừng hơn hờ.

Trần Tùng ở trong đám người, cả người sợ đến mức choáng váng!

Lục Vũ thắng, chuyện này sao có thể xảy ra?

Cho dù sự thật đã phơi bày ở trước mắt nhưng rất nhiều người vẫn không thể nào tin được.

Bên ngoài sân, trên núi sườn núi, Vân Nguyệt Nhi thấy cảnh này cũng sợ đến ngây người.

Chung Lỗi lại thua thảm, thật quá mức kinh ngạc.

Hơn nửa tháng không gặp mà Lục Vũ đã luyện đến cửu trọng mạch, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Tần Vân đứng bên cạnh mặt tái xanh, vốn tưởng lần này Lục Vũ chắc chắn phải chết nên mới cố ý dẫn theo Vân Nguyệt Nhi “đi ngang qua” nơi đây, muốn cho nàng ta tận mắt thấy cảnh Lục Vũ chết, từ đây đoạn đi tình cũ.

Nhưng không thể nào ngờ được tên Lục Vũ khôn kiếp này lại có thể thắng, một lần nữa phá hủy dụng tâm lương khổ của Tần Vân.

“May mắn thôi, lần sau hắn sẽ không gặp may thế nữa đâu.”

Tần Vân cười lạnh, thân là đệ tử chân truyền nên hắn vẫn coi thường Lục Vũ như cũ.”

Vân Nguyệt Nhi biểu lộ quái dị, trước khi đến nàng đã biết được dụng tâm của Tần Vân, tự trong lòng cũng chờ mong Lục Vũ sẽ thất bại thảm hại, từ đây rời xa khỏi tầm mắt của nàng.

Nhưng hôm nay Lục Vũ thắng, sau đó không lâu sẽ trở thành nội viện đệ tử, với Vân Nguyệt Nhi thì cả hai sẽ gặp lại nhau, đây chẳng phải là một sự tình xấu hổ lắm sao?

Tần Vân để ý đến biểu lộ của Vân Nguyệt Nhi, cảm giác nàng còn chưa bỏ được Lục Vũ thì hận ý trong lòng hắn lại tăng thêm.

Một phương hướng khác ở bên ngoài sân, Ngô Anh Kiệt đứng dưới tán cây âm u nhìn Lục Vũ trên đài, trong mắt cũng toát lên vẻ lo lắng, trong lòng lại nổi lên sự hồi hận.

Sớm biết thế lúc trước hẳn đã không tiễn Lục Vũ vào Võ tông, như thế sẽ không xuất hiện những chuyện tình phiền toái như hiện nay.

Bây giờ Lục Vũ đánh bại Chung Lỗi, có được thực lực cứu trọng mạch thì bước tiếp theo sẽ trở thành nội viện đệ tử, đến lúc đó hai người ở chung một chỗ thì khả năng Ngô Anh Kiệt muốn giết chết Lục Vũ lại khó hơn rất nhiều.

“Nhất định phải nghĩ biện pháp để hắn chết ở ngoại viện mới được.”

Ngô Anh Kiệt lóe lên tia âm lãnh trong mắt, trong lòng đang bày mưu tính kế.

Trên lôi đài, sau khi Lục Vũ đứng vững lại thì cảm thấy khó thở, nội thương không nhẹ.

Chung Lỗi còn đang kêu gào thảm thiết, dưới đài bốn phía kinh hô không ngớt đủ loại nghị luận, cũng có người đang lớn tiếng khen hay, cao hứng vì Lục Vũ thắng.

Xoay chuyển ánh mắt, Lục Vũ nhìn quanh khắp nơi, cảm giác lực nhanh chóng phóng ra ngoài liền bắt được một số ánh mắt không thân thiện.

Lạnh lùng cười một tiếng, Lục Vũ thấy được Tần Vân và Vân Nguyệt Nhi ở trên lưng chừng núi, khóe miệng khẽ nhếch cười trào phúng.

Vân Nguyệt Nhi hét sức khó chịu, ánh mắt chế giễu không che dấu chút nào kia cũng Lục Vũ tựa như đang khoe khoang trước mặt nàng.

Tần Vân ngậm bực, khinh thường nói: “Khai mạch cứu trọng ngay cả một đầu ngón tay của ta cũng không cần được mà khoe khoang cái gì?”

Vân Nguyệt Nhi sững sờ, lập tức cười khê nói: “Lục Vũ há có thể so với Vân ca, sâu kiến như hắn không đáng để chúng ta quan tâm, đi thôi.”

Quay người, Vân Nguyệt Nhi tâm linh hơi nhói đau không biết lý do tại sao, luôn có một tia ảo não quán quanh trong lòng.

Là không bỏ xuống được hay hối hận?

Lục Vũ cười lạnh, nói ta là sâu kiến thì ngươi là gì?

Dưới ánh mắt, Lục Vũ nhìn sang Ngô Anh Kiệt đứng dưới tán cây, đáy mắt hiện lên một tia hàn quang.

Đầu tiên là Chung Chân, sau là Chung Lỗi, chuyện này ta sẽ không bỏ qua đâu.

Lục Vũ khẽ bước chân trái tới trước, cả người chuyển động liền hấp dẫn vô số ánh mắt.

“Hắn sẽ giết Chung Lỗi sao?”

“Còn cần phải nói sao, đây là trận chiến sinh tử, thua đồng nghĩa với cái chết.”

“Nếu như Lục Vũ thua thì Chung Lỗi đã sớm chết thành tám khối rồi.”

Trên lôi đài, Lục Vũ đi tới bên cạnh Chung Lỗi, nhìn cả người đối phương là máu thì cười lạnh: “Hiện tại đã tỉnh ngủ chưa?”

Chung Lỗi hai mắt phấp phồng, gằn thét lên: “Lục Vũ, tên khốn nhà ngươi, ta tuyệt sẽ không tha thứ cho ngươi.”

“Xem ra còn chưa tỉnh ngủ, còn đang nói mơ.”

Lục Vũ đá một cước lên cằm Chung Lỗi, đối phương là kêu thảm thiết.

Dưới đài, Chung Chân cả giận nói: “Dừng tay! Lục Vũ ngươi không nên hiếp người quá đáng.”

Lục Vũ nhìn Chung Chân, giễu cợt nói: “Ngươi sợ à? Van xin ta đi, không chừng ta sẽ đại phát hiện tâm tha cho đại ca ngươi.”

Chung Chân tức giận thét ầm lên, hận không thể xông lên giết Lục Vũ, nhưng cân nhắc đến an nguy của đại ca nên hắn vẫn nhịn lại.

Lục Vũ nhìn quanh bốn phía, cười lạnh nói: “Chết cũng không đáng sợ, chân chính đáng sợ là sống không bằng chết.”

“Giết ngươi sẽ ô uế tay của ta. Ta để ngươi sống sẽ là trừng phạt ngươi.”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lục Vũ đá bay Chung Lỗi, vừa vịn roi xuống bên cạnh Chung Chân, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm như heo bị làm thịt.

Hồ hững quay người, Lục Vũ bỏ đi, thân ảnh đơn bạc lộ ra mấy phần cao ngạo.

Giờ khắc này tất cả mọi người nhìn hắn, nhiều ánh mắt ghen tị chuyển thành khâm phục.

Nếu đổi lại trận này Chung Lỗi thắng thì hẳn có bỏ qua cho Lục Vũ không?

Đáp án là không.

Sau khi Lục Vũ đi, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Chung Lỗi.

“Tay chân bị phế hết, kinh mạch đứt đoạn, thật sống không bằng chết.”

“Còn sống cũng tốt rồi, những người thua trong tay hắn trước kia ai không phải hạ tràng thê lương, đây là báo ứng thôi.”

“Anh em nhà họ Chung tâm ngoan thủ lạt, bây giờ cả hai đều tàn phế quả thật sống không bằng chết.”

Rất nhiều đệ tử cười trên nỗi đau của người khác, điều này khiến Chung Chân tức giận đến mức gào to.

“Xem ra là ta coi thường người.”

Ngô Anh Kiệt mặt âm độc, Lục Vũ không giết Chung Lỗi là một diệu chiêu.

Chung Lỗi trong tốp ba ngoại viện cũng phải thảm bại dưới tay Lục Vũ thì còn ai dám đi gây sự với Lục Vũ?

“Xem ra cần phải nghĩ biện pháp khác.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thập mạch truyền thuyết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Vũ chiến một trận thành danh oanh động ngoại viện, phúc lợi đãi ngộ được tăng rất cao.

Chẳng những có người đưa tới đan dược chữa thương mà còn an bài cho hắn một phòng đơn tốt nhất, cũng có không ít đệ tử đến nơi bãi phóng mượn cơ hội để nịnh bợ hắn.

Với những chuyện này, Lục Vũ chỉ cười cười chứ không để tâm đến những kẻ gió chiều nào nghiêng chiều ấy kia.

Ăn vào đan dược, Lục Vũ bắt đầu chữa thương.

Lần này thi triển Lạc Nhật quyền pháp đấu với Chung Lỗi lại bị lực phản phệ quá lớn khiến kinh mạch Lục Vũ bị thương.

Thảo hồn lợ lững trên đầu Lục Vũ, ba chiếc lá đang lơ lửng khe khẽ hấp thụ linh khí trong không khí chuyển hóa thành chân khí, chấy hừng hực trong võ mạch của hắn.

Vạn Pháp Trì rọi sáng lấp lánh trên phiến lá, nắm rõ tình trạng cơ thể của Lục Vũ trong lòng bàn tay.

Trước mắt, Lục Vũ đã là cửu trọng mạch, nếu có thể tiến thêm một bước liền trùng kích cảnh giới tới thể, trở thành nội viện đệ tử.

Ở Thanh Sơn tông, vượt qua khai mạch cửu trọng đạt đến tới thể nhất trọng sẽ thăng làm nội môn đệ tử.

Vượt qua tới thể cửu trọng đến tụ linh nhất trọng sẽ trở thành chân truyền đệ tử.

Lục Vũ cần phải ở trong thời khắc quan trọng mau chóng tăng lên thực lực trở thành nội môn đệ tử, đó mới chuyện khẩn cấp trước mắt hắn.

Trong quá trình chữa thương, Lục Vũ cẩn thận lưu ý tình trạng của chín võ mạch, cảm giác còn có thể tăng lên nhưng muốn tiến thêm bước nữa thì phải nỗ lực rất lớn.

Vạn Pháp Trì khẽ chấn động tựa hồ không hài lòng với trạng thái trước mắt của Lục Vũ.

Trong đầu Lục Vũ đột nhiên hiện lên một đoạn hồi ức, kiếp trước trong lúc hắn nói chuyện phiếm với Hắc Ngục Thiên Cuồng, đối phương từng nói một câu.

“Thập mạch thông thiên, cửu mạch đăng đỉnh!”

Trong truyền thuyết, ở cảnh giới khai mạch thì cửu võ mạch chưa phải là cực hạn mà còn một cảnh giới thập mạch nữa.

Thiên cổ đến nay, người có thể mở được võ mạch thứ mười không ai không phải khoáng thế kỳ tài.

Lúc đó Lục Vũ từng tán gẫu với Hắc Ngục Thiên Cuồng chủ đề này, bởi Hắc Ngục Thiên Cuồng là người mở được võ mạch thứ mười.

Theo những gì mà Hắc Ngục Thiên Cuồng biết thì vạn cổ đến nay, mạch thứ mười khá quý dị, có tên và đẳng cấp khác biệt.

Hắc Ngục Thiên Cuồng bởi có Vạn Pháp Trì nên mạch thứ mười của hắn tên là thần mạch, siêu cấp bất phàm, vạn cổ hiếm thấy.

Ngoại trừ thần mạch thì còn có thiên mạch, quý mạch, hồn mạch và huyền mạch.

Trong đó huyền mạch chiếm đa số, hồn mạch thứ hai, quý mạch và thần mạch đều cực kỳ hiếm thấy, trân quý nhất là thiên mạch, từ xưa đến nay đều chỉ là tồn tại trong truyền thuyết.

(Khéo tí nữa VL nó mở ra thiên mạch...)

Nếu muốn mở mạch thứ mười thì cần nhiều điều kiện phù hợp, đừng nói vạn người không được một, e là tỉ lệ một phần một tỷ cũng chưa tới.

Hắc Ngục Thiên Cuồng từng nói mạch thứ mười là ẩn mạch, tỷ lệ tồn tại không đến một phần một tỷ cho nên rất nhiều người căn bản không biết đến.

Nếu như một người có được mạch thứ mười nhưng không thể mở được ở cảnh giới khai mạch thì sau khi đến cảnh giới tối thể sẽ không còn cơ hội mở ra nữa.

“Tỷ lệ một phần một tỷ, ai lại biết bản thân có mạch thứ mười không chứ? Nếu như không có há chẳng phải uổng phí tinh lực? Nếu có thì làm sao để biết được?”

Lục Vũ đang suy nghĩ vấn đề này, mạch thứ mười chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, đây là chuyện không thể miễn cưỡng được.

Lục Vũ suy nghĩ khiến động Vạn Pháp Trì kết hợp với hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai, Vạn Pháp Trì và Lục Vũ ở giữa, vậy mà sinh ra một loại giao lưu ý thức.

“Chúng mạch chi thuật...”

Một ý niệm kỳ quái hiện ra trong não hải Lục Vũ, đây là tin tức mà Vạn Pháp Trì truyền lại, lập tức khiến cho Lục Vũ phấn chấn vô cùng.

Chúng mạch?

Có ý tứ gì, chẳng lẽ mạch thứ mười có thể ghép hậu thiên?

Tựa như cảm ứng được nghi vấn trong lòng Lục Vũ, bên trong Vạn Pháp Trì nổi lên một nhóm chữ.

“Linh hồn trùng sinh, quý mạch tương tùy, vạn pháp luân hồi, thần mạch thiên thành.”

Lục Vũ sửng sốt, khá khó tin.

Lục Vũ sống hai kiếp, linh hồn trùng sinh, chẳng lẽ trong thân thể hắn lại ẩn giấu quý mạch?

Vạn pháp luân hồi là chỉ Vạn Pháp Trì trùng sinh cùng một chỗ với hắn, thần mạch thiên thành, chẳng lẽ do có Vạn Pháp Trì nên thần mạch của Hắc Ngục Thiên Cuồng năm đó cũng dung nhập vào trong thân thể này của hắn?

Nếu như suy đoán là thật, hiện tại trong thân thể Lục Vũ há chẳng phải có cả quý mạch lẫn thần mạch sức mạch quý thần khó lường?

“Làm sao mới biết được có ẩn mạch hay không đây?”

Lục Vũ tự hỏi bản tâm.

Bên trong Vạn Pháp Trì chợt hiện hình tượng kết cấu thân thể của Lục Vũ.

Có thể thấy rõ chín võ mạch trong cơ thể Lục Vũ hiện ra màu đỏ nhạt.

Có một võ mạch màu xám lẫn một võ mạch màu trắng mờ như ẩn như hiện lại ở chung một chỗ.

Đó chính là quý mạch & thần mạch sao?

Lục Vũ hết sức phấn chấn, nếu quả thật là bọn chúng, vậy mình há không thể mở ra mười một võ mạch à?

“Mười là đầy, không thể chuyển.”

Vạn Pháp Trì cấp ra nhắc nhở, nói cho Lục Vũ biết không có chuyện mở được võ mạch thứ mười một.

Lục Vũ tiếc hận nói: “Vậy ta há chỉ có thể hai tuyền một?”

Bên trong Vạn Pháp Trì hiện lên nhóm chữ.

“Quý thần mạch trắc là thiên mạch. Trời ban hai kiếp sống, người mất như quý người sống là thần, quý thần hợp nhất, thiên mạch tự thành.”

(Đấy, sai đâu ☹)

Lục Vũ nhìn đến đây, hoàn toàn sợ ngây người.

“Hóa ra thiên mạch hình thành như vậy.”

Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi, quá mức khó tin.

Lục Vũ linh hồn bất tử chuyển thể trùng sinh để hấn thỏa mã điều kiện hình thành quý mạch.

Mà thần mạch ẩn chứa trong Vạn Pháp Trì trùng sinh cùng một chỗ với hấn giúp thân thể hấn cũng có thể dùng thần mạch.

Chỉ khi kết hợp quý mạch và thần mạch lại với nhau mới có thể hình thành thiên mạch, tỉ lệ thành công này sợ là một phần ngàn tỉ cũng chưa tới.

Suy nghĩ cẩn thận, thiên mạch quá khó có được.

Cho dù có người trùng sinh đạt được quý mạch nhưng tỷ lệ đạt được thần mạch cũng một phần một tỷ.

Bây giờ Lục Vũ có được cơ hội này nhưng lại không biết làm sao để dung hợp quý mạch & thần mạch lại với nhau.

“Ồ trong điều kiện nào thì quý mạch và thần mạch mới dung hợp được với nhau tạo nên thiên mạch, đồng thời mở được nó?”

Lục Vũ dù là Thánh Hồn Thiên Sư nhưng hấn hoàn toàn không biết những chuyện như thế này.

“Hồn làm dẫn, thần quý tự.”

Vạn Pháp Trì đưa ra đáp án khiến Lục Vũ một lần nữa trầm tư.

Chữ “hồn” này là chỉ võ hồn, hồn lực, hay là hồn mạch?

Ngày thứ hai, Lục Vũ đã hết nội thương đi ra ngoài phòng, tới ngoại viện Hồn tông.

Đây là nơi bồi dưỡng Hồn Thiên sư, hấn biết hết thấy mọi thứ bên trong như lòng bàn tay.

Hồn tông đệ tử thưa thớt, cộng lại cũng chỉ có bảy người.

Lục Vũ đi dạo một vòng mà không đạt được kết quả gì phải quay trở lại.

“Đi xem Tinh tông một lát.”

Lục Vũ linh quang lóe liên, ngoại viện Tinh tông nhân số khá đông, chỉ ít có mấy ngàn đệ tử.

“Mau nhìn, là Lục Vũ, hấn đến Tinh tông.”

“Sao? Có phải là Lục Vũ có thảo hồn gia nhập Võ tông không?”

Tinh tông lập tức sôi trào, đông đảo đệ tử bay vọt tới trước mặt Lục Vũ, từng ánh mắt hâm mộ nhìn hấn.

Bởi qua nhiều năm như vậy rất hiếm có đệ tử sở hữu tinh võ hồn nào đạt được danh tiếng cao cả.

Nhưng Lục Vũ lại là một người ngoại lệ, hấn không chỉ có trở thành đệ tử Võ tông mà còn trong một tháng đạt tới cửu trọng mạch, hơn nữa còn đánh bại cả Chung Lỗi, điều này giống như kỳ tích, trở thành thần tượng trong suy nghĩ của mỗi đệ tử Tinh tông.

“Ngươi là thần tượng của ta đó Lục Vũ, ta thích ngươi!”

Có đệ tử hét lên, không phân biệt nam nữ.

“Xin ngươi nói cho chúng ta biết cách tăng cảnh giới thực lực lên nhanh chóng đi Lục Vũ.”

Tất cả mọi người hy vọng chờ đợi, mong muốn được trở nên nổi bật như Lục Vũ.

“Mọi người nếu hứng thú thì ta có thể truyền thụ cho mọi người một chút kinh nghiệm.”

Lục Vũ nhìn những ánh mắt khát vọng kia mà không nhận được nhớ đến bản thân ở kiếp trước.

Lục Vũ cũng đã từng mang ánh mắt khát vọng nhìn người khác, cho nên hẳn có thể hiểu được tâm tình của những đệ tử Tinh tông này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Mượn hồn dung mạch

Trên đồng cỏ, mấy ngàn đệ tử Tinh tông xếp bằng ngời im mắt nhìn Lục Vũ, lắng tai nghe hắn giảng giải.

“... Võ hồn mạnh yếu cũng không phải là tuyệt đối, mấu chốt phải xem người có phát huy ra bản sắc của mình hay không. Tinh võ hồn và thú võ hồn có chút khác nhau nhưng người thực sự hiểu rõ ảo diệu trong đó lại chẳng có mấy ai...”

Một người đệ tử nhấc tay đặt câu hỏi.

“Khác nhau chân chính là gì?”

Lục Vũ lại cười nói: “Ta cho mọi người một thí dụ, trên đỉnh núi đối diện mọc đầy hoa cỏ thụ đẳng, bọn chúng cùng một chỗ hấp thụ chất dinh dưỡng trong đất bùn, mặc dù có mạnh có yếu nhưng lại chung sống hòa bình. Ở sau núi có thật nhiều hung thú dã cầm, bọn chúng hoặc là đoạt thức ăn của nhau hoặc là thiên địch của nhau, tuần hoàn theo quy tắc khôn sống mống chết.”

“Người nói tinh võ hồn tựa như hoa cỏ thụ đẳng có thể cộng đồng sinh trưởng cùng một chỗ. Thú võ hồn tựa như dã thú trong rừng có lãnh địa riêng cũng có thiên địch riêng, thù hằn lẫn nhau?”

Lục Vũ đáp: “Đúng thế, thú võ hồn có tính linh động mạnh, ưa thích thể hiện mị lực cá thể. Còn tinh võ hồn ưa thích hòa bình, đoàn kết nhất trí nên không thể coi thường được.”

“Tựa là đạo lý như thế cũng có thể áp dụng cho tu luyện, chúng ta nên làm sao đây?”

Lục Vũ nhìn mọi người, nói khẽ: “Vật hợp theo loài, phương thức tu luyện của tinh võ hồn và thú võ hồn khác nhau rất lớn. Thú võ hồn là tu luyện đơn độc còn tinh võ hồn là cần sự hòa mình.”

“Làm sao để hòa mình?”

Lục Vũ trầm giọng nói: “Mọi người tin ta không?”

Có người tin tưởng có người chần chờ.

“Nếu như mọi người tin tưởng ta, ta có thể truyền thụ cho các người một bí quyết tu luyện.”

“Chúng ta tin tưởng người.”

Nghe thấy có bí quyết, tất cả mọi người đều đồng thanh đáp lại.

Lục Vũ từ chối cho ý kiến, tin hay không không quan trọng, mấu chốt bọn họ làm theo hắn là được.

“Đầu tiên mọi người hãy thả lỏng thân thể, bình phục tâm tình, hít sâu... Sau đó mọi người thả võ hồn ra, để cho chúng tự đi cảm ứng thế giới này.”

Lục Vũ nhẹ giọng dẫn đạo, mấy ngàn đệ tử trên đồng cỏ nhao nhao làm theo, trên đầu mỗi người đều hiện ra từng cây cỏ nhỏ, từng đóa hoa nhỏ, có cả thú hồn lẫn đẳng hồn nhưng hơi thưa thớt.

Lục Vũ quan sát thật kỹ, thảo hồn chiếm đa số, hoa hồn tiếp theo, thú hồn thứ ba, đẳng hồn thứ tư.

“Thả lỏng tâm linh cảm ứng thiên nhiên đi, cảm ứng võ hồn bên người thử giao lưu với nó, hòa cùng một thể với nó.”

Đệ tử Tinh tông cũng có cảnh giới chênh lệch, đa phần đã là khai mạch nhị trọng tam trọng, cao nhất cũng đã là khai mạch lục trọng cảnh giới.

Võ hồn của bọn hắn căn bản đều là Hoàng cấp nhất phẩm, Hoàng cấp nhị phẩm, thuộc về phế võ hồn bất nhập lưu.

“Khó thật, không cảm ứng được.”

“Ta cũng không cảm ứng được... ta cũng... ta không có cảm ứng được... ta không...”

Thời gian đang từ từ trôi qua, đảo mắt đã qua được nửa canh giờ.

Đột nhiên một âm thanh khiến cho mọi người phấn chấn.

“Ta... ta... cảm ứng được!”

“Hình như ta cũng cảm ứng được, thật kỳ diệu!”

Trong mấy ngàn đệ tử, một ít đệ tử cảnh giới hơi cao rốt cục cũng có phản ứng.

Lục Vũ nói: “Các người không có kinh nghiệm, phẩm cấp của võ hồn không cao lại không có ai hướng dẫn nên mới đầu sẽ rất chậm. Sau này ta sẽ dẫn đạo võ hồn các người, mọi người nhớ kỹ trải nghiệm ảo diệu trong đó đi.”

Lục Vũ phóng xuất thảo hồn thu hút ánh mắt của mọi người.

“Mọi người nhắm mắt lại, buông lỏng thể xác lẫn tinh thần không cần nghĩ ngợi gì cả, hòa theo tiết tấu võ hồn của ta chậm rãi thể nghiệm ảo diệu trong đó.”

Bốn phía, gió khẽ đông đưa, hương hoa tràn, mấy ngàn tinh võ hồn lung lay cùng một chỗ, mới đầu thì hơi loạn nhưng qua một nén nhang thì tiết tấu hết sức chỉnh tề.

Thảo hồn của Lục Vũ thờ một nhịp tựa như nhịp đập thiên địa, dẫn dắt mấy ngàn võ hồn.

Những võ hồn này phẩm cấp không cao lại nhiều chủng loại nhưng lúc này lại cùng hòa mình làm một thể.

Loại trao đổi qua lại này, cảm ứng lẫn nhau, cảm giác khí mạch tương thông lẫn nhau giúp cho đệ tử Tinh tông ăn no thỏa mãn.

Thảo hồn của Lục Vũ đang dẫn đạo những võ hồn này cũng trả lại một chút khoáng vật chi lực, cùng chúng nó tạo nên tâm linh cảm ứng.

Bên trên chiếc lá thứ hai, hồn lực tuyến co duỗi không ngừng để hấp thụ những hồn lực khác biệt ẩn chứa trong những võ hồn này.

Vạn Pháp Trì đang chấn động, bên trên mặt ao lấp lóe quang ảnh kỳ dị mà ngoại nhân không thể nào cảm ứng cũng như không thể thấy được.

Một chiều này của Lục Vũ có tên là Võ hồn cộng minh, không chỉ thích hợp với tinh võ hồn là trong một số tình huống còn có thể cộng minh với cả thú võ hồn.

Sau một canh giờ, phẩm cấp võ hồn của một số đệ tử Tinh tông bắt đầu tăng lên, từ Hoàng cấp nhất phẩm tăng lên Hoàng cấp nhị phẩm.

“Quá tốt, võ hồn của ta trưởng thành... ta cũng thể... cảnh giới ta đã tăng lên... ta...”

Rất nhiều đệ tử phát ra tiếng kinh hô, tất cả đều hết sức cao hứng.

Lục Vũ tạm thời ngừng lại, nói với tất cả mọi người: “Đây chính là tác dụng của việc dẫn đạo, giúp võ hồn của mọi người cộng minh từ đó gia tốc trưởng thành tăng cao cảnh giới. Trong những ngày tiếp theo, ta sẽ tiếp tục tới đây để hiệp trợ mọi người, mong rằng không ai vắng mặt.”

Đệ tử Tinh tông hết sức cao hứng, rất kính nể Lục Vũ.

Buổi chiều, Lục Vũ tiếp tục dẫn đạo.

Ngày thứ hai, toàn bộ đệ tử Tinh tông đều đến, tổng cộng có hơn ba ngàn sáu trăm người.

Ngày thứ ba, phần là võ hồn Hoàng cấp nhất phẩm, tất cả đều trưởng thành lên Hoàng cấp nhị phẩm.

Ngày thứ năm, tất cả võ hồn của đệ tử Tinh tông lại tăng lên một bậc, trưởng thành Hoàng cấp tam phẩm.

Ngày thứ sáu, thảo hồn của Lục Vũ thuận lợi đột phá trưởng thành Hoàng cấp lục phẩm.

Bên trên chiếc lá thứ hai xuất hiện tia hồn lực tuyến thứ hai, điều này khiến Lục Vũ vừa mừng vừa sợ.

Đồng thời tu vi cảnh giới của Lục Vũ đã đạt đến khai mạch cửu trọng đỉnh phong, dung lượng của chín võ mạch tăng lên gấp bội, đây đều là chỗ tốt của võ hồn cộng minh.

Lục Vũ vận dụng thủ đoạn của Hồn Thiên sư, mượn nhờ võ hồn của hơn ba ngàn sáu trăm đệ tử Tinh tông tăng cao phẩm chất võ hồn của bản thân, tiếp

theo đề cao thực lực của mình.

Ngày thứ bảy, trong quá trình dẫn đạo, Lục Vũ cảm nhận được một chút biến hóa.

Vạn Pháp Trì góp nhặt tin tức của hơn ba ngàn sáu trăm võ hồn, kết hợp với dung hồn chi lực của hồn lực tuyến, lấy thảo hồn của Lục Vũ làm căn cơ ngưng tụ võ hồn ý thức chung quanh tại một điểm, vừa vận rơi vào bên trong Vạn Pháp Trì.

Một khắc này, mặt ao chấn động, có những quang hoa du tẩu nhanh như chớp quanh đó ngưng tụ lại tạo thành một hồn ấn huyền diệu.

Sau đó, hai tia hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai đồng thời chấn động, như hắc bạch thiểm điện đánh trúng đầu Lục Vũ trong nháy mắt, chui vào trong huyết thần hồn.

Hồn lực tuyến màu trắng rẽ hướng trái, hồn lực tuyến màu đen rẽ hướng phải, cả hai cấp tốc chui vào kinh mạch toàn thân Lục Vũ, đi một vòng quanh chín võ mạch sau đó va vào nhau tạo nên tai nạn.

Lục Vũ run rẩy khắp người, cảm giác như linh hồn bị xé nát, đau đến mức không thể thét lên được.

Hai tia hồn lực tuyến như thần kiếm hủy diệt, cường ép bỏ ra kinh mạch Lục Vũ, tìm được quỹ mạch lẫn thần mạch ẩn sâu trong cơ thể hắc.

Hồn lực tuyến màu trắng quán thông thần mạch, phát ra ngọn lửa màu bạc.

Hồn lực tuyến màu đen quán thông quỹ mạch, thiêu đốt lên ngọn lửa màu đen.

Cảm giác đó tựa như bị ngàn đao phanh thây, đau đến mức mặt mũi Lục Vũ biến dạng, thanh âm khàn khàn không thể thốt lên được.

Trên đỉnh đầu Lục Vũ, ba chiếc lá cây của thảo hồn đều đang lay động rất nhanh.

Chiếc lá thứ nhất rủ xuống đại lượng linh khí, tư dưỡng thân thể Lục Vũ.

Bên trên chiếc lá thứ hai, hai tia hồn lực tuyến nhanh chóng biến ngắn, cũng không ngừng hấp thu hồn lực võ hồn của đệ tử Tinh tông để duy trì tiêu hao của bản thân.

Trên chiếc lá thứ ba, Vạn Pháp Trì đang thôi diễn liên tục, thời khắc khổng lồ chế những biến hóa mới nhất diễn ra trong cơ thể Lục Vũ, dung hợp quỹ mạch và thần mạch.

Đây là bước mấu chốt nhất, Lục Vũ mượn nhờ hơn ba ngàn sáu trăm đệ tử Tinh tông chia sẻ phong hiểm cùng hắc.

Căn cứ theo suy tính của Vạn Pháp Trì thì thiên mạch xuất hiện dễ bị thiên khiển, Lục Vũ rất khó gánh chịu một mình được.

Tồn tại nghịch thiên bậc này, yêu nghiệt bao nhiêu liền hung hiểm bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thập mạch tương liên

Vạn cổ đến nay, phải chăng thiên mạch từng xuất hiện, không có ai biết.

Nhưng bằng kinh nghiệm Thánh Hồn Thiên Sư của mình, loại chuyện này Lục Vũ vẫn phải cẩn thận.

Quỹ mạch dung hợp với thần mạch hết sức quan trọng, cần đại lượng hồn lực dẫn đạo, loại tiêu hao này vượt quá mức tưởng tượng.

Lục Vũ rõ ràng cảm ứng được hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai đang ngắn lại nhanh chóng, điên cuồng hấp thu những hồn lực của tinh võ hồn ở chung quanh, hơn ba ngàn võ hồn lúc này đang ở trạng thái liên thông.

Những võ hồn kia đang lay động cấp tốc trở nên suy yếu, đại lượng hồn lực lại lao tới phía thảo hồn, lớn mạnh hồn lực tuyến, cung cấp nguyên động lực giúp Lục Vũ dung hợp quỹ mạch và thần mạch.

Trong cơ thể Lục Vũ, thần mạch màu bạc bắt đầu biến hóa, một mặt quán thông hồn lực tuyến từ ngân sắc chuyển sang quang sắc, đang lan tràn không ngừng.

Tình huống của quỹ mạch cũng tương tự, một mặt quán thông hồn lực tuyến từ xám sắc sang hắc sắc, tựa như bị kích hoạt triệt để.

Giờ phút này, quý mạch và thần mạch đã sáng lên một phần ba nhưng hồn lực tuyền lại tiêu hao hai phần ba, khả năng là cung không đủ cầu, cảm giác tựa như hạt cát trong sa mạc.

Căn cứ theo suy tính của Vạn Pháp Trì, muốn quý mạch và thần mạch sáng lên hết toàn bộ thì cần nhiều hồn lực hơn để duy trì.

Trong quá trình này thì hồn lực tựa như chất xúc tác, cần số lượng rất lớn.

Chờ sau khi quý mạch và thần mạch thấp sáng toàn bộ thì tiếp theo là thời điểm mấu chốt của dung hợp, có thể thuận lợi diễn hóa thành thiên mạch hay không Lục Vũ cũng không rõ.

Vạn Pháp Trì chấn động, xuyên thấu qua hồn lực tuyền trên chiếc lá thứ hai, võ hồn của các đệ tử Tinh tông hòa cùng một chỗ, võ hồn của bọn hắn cảm nhận đại địa không ngừng tràn ra xung quanh hấp thu Át Mộc chi khí, khoáng vật chi lực ở khu vực này để bảo trì hồn lực tràn đầy.

Mặt đất hơi rung động, khắp cả Tinh tông cỏ xanh ung dung gió khẽ đông đưa, đại lượng Thảo Mộc chi lực chuyển hóa sang linh khí từ đường thân thể đệ tử Tinh tông, cũng có bộ phận chuyển thành hồn lực duy trì tốc độ tiêu hao hồn lực của mọi người, cung cấp đầy đủ hồn lực duy trì cho thảo hồn.

Sau nửa canh giờ, quý mạch và thần mạch trong cơ thể Lục Vũ đã thấp sáng hai phần ba, hồn lực tuyền trên chiếc lá thứ hai chỉ còn lại chiều dài một phần năm lúc trước.

Lục Vũ khá lo lắng, nhưng lúc này hắn không thể nào dừng lại được, chỉ có thể kiên trì.

Trong cơ thể Lục Vũ, chín võ mạch đang thiêu đốt, lấy mấy ngàn hồn lực võ hồn làm chất dẫn cháy, phảng phất như muốn phá hủy tính mạng của hắn, khiến hắn đau khổ cực kỳ.

Lục Vũ phong bế các khiếu, âm thanh cũng không thể phát ra được, cảm ứng ngoại giới bằng thảo hồn mà biến hóa trong cơ thể thì người ngoài không thể nào biết được.

Thiêu đốt võ mạch đang rung động, đang gãy dựa tựa như đang được rèn luyện, từ từ thoát biến.

Hồn lực tuyền trên thảo hồn mỗi lúc một ngắn thêm, hơn ba ngàn đệ tử Tinh tông đều buồn ngủ, cảm giác hết sức mệt mỏi, điều này đại biểu cho hồn lực tiêu hao rất lớn.

Bên trong Vạn Pháp Trì hiện ra các loại thuộc tính sức mạnh, dung nhập võ mạch toàn thân Lục Vũ, giúp đỡ thoát biến.

Thời gian dần dần trôi qua, quý mạch và thần mạch trong cơ thể Lục Vũ chỉ còn lại một phần nhỏ chưa được thấp sáng.

Hồn lực tuyền đang dốc hết sức cung cấp tài nguyên cho Lục Vũ, mặc dù tốc độ giảm dần nhưng lại chưa bao giờ gián đoạn.

Sau thời gian một nén nhang, mấy trăm đệ tử Tinh tông té xỉu, đây là dấu hiệu của việc võ hồn tiêu hao quá lớn.

Lục Vũ cảm giác chỉ thiếu một chút nữa thôi, nội tâm đang reo hò, thân thể đang tiếp nhận gãy vỡ như ở trong địa ngục nhưng hắn vẫn cố gắng chịu đựng.

Lại qua thêm thời gian một nén nhang nữa, lại có thêm mấy trăm đệ tử Tinh tông té xỉu.

Một chút, chỉ thiếu một chút.

Linh hồn Lục Vũ đang gầm gừ, thân thể đang rung động, thảo hồn trên đỉnh đầu hắn đã ảm đạm không sáng trông hết sức suy yếu, nhưng nó vẫn đang hấp thụ sức mạnh của những võ hồn khác không ngừng, làm ra hành động gãy dựa sau cùng.

Không lâu sau, nhóm đệ tử Tinh tông thứ ba ngã xuống, xung quanh chỉ còn lại hơn chính trăm người đang kiên trì gãy dựa.

Lục Vũ cảm nhận được nguy hiểm, nếu như lúc này thất bại trong gang tấc thì mọi thứ coi như hết.

Kiên trì, kiên trì, kiên trì!

Lục Vũ vận chuyển Bích Thảo Liên Thiên quyết, dốc hết một chút sức mạnh còn sót lại, võ mạch toàn thân đang điên cuồng thiêu đốt, trong một khắc mấu chốt nhất đột nhiên thấp sáng toàn bộ.

Lục Vũ đột nhiên rung động, từ lỗ chân lông đột nhiên tràn ra đại lượng vết bản, dung lượng của chín võ hồn tăng lên gấp bội, hoàn toàn thăng hoa hai lần.

Thảo hồn mừng rỡ, hồn lực tuyền đột nhiên sáng lên, đột nhiên gia tăng tốc độ hấp thụ khiến cho lại có hơn năm trăm đệ tử Tinh tông ở xung quanh hôn mê ngã xuống.

Cùng thời điểm đó, quý mạch và thần mạch trong cơ thể Lục Vũ rốt cục cũng được thấp sáng hoàn toàn, hoàn thành dẫn đạo hồn lực.

Một khắc này, Lục Vũ cảm thấy hai tia hồn lực tuyền trên chiếc lá thứ hai tiêu hao gần như không còn.

Thảo hồn khẽ chớp lên rồi biến mất, về lại trong huyết thần hồn, Vạn Pháp Trì đang chấn động phóng xuất ra huyền diệu chi lực, bắt đầu dung hợp quỹ mạch và thần mạch.

Lục Vũ đang thiêu đốt linh hồn, đây là hiện tượng lúc dung hợp quỹ mạch và thần mạch.

Loại đau khổ này không thể nào miêu tả được, phảng phất như đang tiếp nhận dày vò trong luyện ngục.

Quỹ mạch màu đen đan xen với thần mạch màu trắng, dung hợp lẫn nhau tạo nên biến hóa, sinh ra sức mạnh khủng bố cường đại, tách ra huyền quang mười màu.

Quỹ mạch và thần mạch đang không ngừng biến ngắn thu nhỏ, dung hợp lẫn nhau áp súc gấp trăm lần, thăng hoa đến mức khó có thể tả được.

Đây chính là thiên mạch ư?

Lục Vũ không biết.

Giờ phút này, quá trình dung hợp đang tiến hành, mà thảo hồn lại một lần nữa trôi lên trên đỉnh đầu, thành lập liên kết với những võ hồn xung quanh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, những đệ tử Tĩnh tông lần lượt thức tỉnh, bọn hắn nghi hoặc nhìn Lục Vũ, cảm nhận được chấn động hô hấp từ thảo hồn của Lục Vũ.

Không ít đệ tử tự động thả ra thảo hồn, chủ động thành lập nên mối liên hệ mới với thảo hồn.

Sau nửa canh giờ, tất cả những đệ tử hôn mê đều tỉnh lại, tất cả mọi người rất tín nhiệm Lục Vũ, mặc dù võ hồn của riêng phần mình đều tiêu hao rất lớn nhưng không một ai chần chừ, tất cả đều một lần nữa thành lập mối liên hệ với thảo hồn của Lục Vũ.

Đến lúc này, Lục Vũ như có thần trợ, tốc độ dung hợp của quỹ mạch và thần mạch tăng nhanh, với sự dẫn đạo của Vạn Pháp Trì kết hợp với sự liên hệ của mấy ngàn võ hồn, một võ mạch trong suốt hiện ra trong thân thể Lục Vũ.

Đây là ần mạch thứ mười, nó đang nhanh chóng hình thành.

Nửa ngày, quỹ mạch và thần mạch hoàn toàn dung hợp biến thành một võ mạch trong suốt ẩn chứa siêu cấp lực lượng kinh khủng. Trong nháy mắt hoàn thành này, chín võ mạch trong cơ thể Lục Vũ đồng thời quán thông, nó tựa như một đường vòng giúp mười mạch của Lục Vũ tương thông, cánh giới thực lực điên cuồng tăng lên.

Một khắc này, thân thể Lục Vũ run rẩy dữ dội, thất khổng phun huyết, thảo hồn trên đỉnh đầu tách ra hào quang sáng chói thu nạp linh khí bốn phía, dẫn động phong vân biến hóa.

Rầm rầm, một tia thiểm điện từ trên trời giáng xuống như quang đao hủy diệt, vừa vọt lên trên thảo hồn.

Tiếng vang ầm ầm như sét trên trời đánh xuống, tia chớp màu bạc bao phủ thảo hồn như muốn hủy diệt nó.

Thảo hồn đang run rẩy, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai lại xuất hiện, liên thông hơn ba ngàn sáu trăm võ hồn ở xung quanh, dưới sự phân phối của Vạn Pháp Trì chia những luồng lực lượng này thành từng phần nhỏ xuống những võ hồn kia.

Thiểm điện đại biểu cho thiên khiển, uy lực hết sức cường đại.

Nhưng mà Lục Vũ lại không phải chiến đấu một mình mà còn có hơn ba ngàn đệ tử Tĩnh tông giúp hắn.

Theo lực lượng dần dần phân giải, lực phá hoại giảm mạnh trên diện rộng, tia thiểm điện ẩn chứa lực lượng hủy diệt quán thông thiên địa kia lại mang đến lực lượng cường đại.

Dưới sự dẫn đạo của Vạn Pháp Trì, chuyển hóa lực lượng hủy diệt thành nguyên động lực, kết hợp với các loại khoáng vật chi lực cùng Ất Mộc chi khí đậm đặc dưới mặt đất, bắt đầu trả lại võ hồn xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Nội môn sát cơ

Thoát biến đầu tiên là thảo hồn của Lục Vũ, nó tiếp nhận lực lượng lớn nhất, lại thăng hoa trong hoàn cảnh nghịch thiên, trên chiếc lá thứ nhất hiện ra một ẩn ký thiểm điện quanh co khúc khuỷu liền cùng thảo thảo chi nhãn, tựa như một hàng lông mày.

Vạn Pháp Trì có thể dung luyện vạn pháp, bao quát lực lượng hủy diệt khiến cho phẩm cấp thảo hồn này lại tăng thêm một lần nữa, trưởng thành Hoàng cấp thất phẩm.

Cùng thời điểm đó, Vạn Pháp Trì vận chuyển lực lượng, thêm điện quán thông tất cả võ hồn ở xung quanh khiến cho võ hồn của không ít đệ tử Tinh tông tăng lên phẩm cấp một lần nữa, trưởng thành Hoàng cấp tứ phẩm.

Chuyển hóa thiên khiến chi lực thành lực trưởng thành võ hồn, đây là chuyện yêu nghiệt cỡ nào?

Lục Vũ vốn khá lo lắng nhưng giờ lại phần chấn tốt độ.

Ban đầu lợi dụng những đệ tử Tinh tông này mượn hồn dung mạch, Lục Vũ đã cảm thấy thẹn trong lòng, còn để mọi người gánh chịu phong hiểm cùng mình càng khiến hắn băn khoăn hơn.

Bây giờ Vạn Pháp Trì lại chuyển hóa lực lượng hủy diệt này thành lực lượng trả lại cho những đệ tử này, giúp bọn họ nhân họa đắc phúc mới khiến cho Lục Vũ thoáng an tâm.

Thêm điện chỉ hiện trong chốc lát thì biến mất.

Thiên khiến lần này được Vạn Pháp Trì hóa giải một cách xảo diệu, cũng coi như là một kiện công đức.

Lục Vũ thành công dung hợp quỹ mạch và thần mạch thành thiên mạch vạn cổ hiếm thấy, nó tựa như là một mạch trong suốt, tương liên với chín võ mạch còn lại.

Nằm trên mặt đất, Lục Vũ há mồm thở dốc, thảo hồn trên đầu rủ xuống quang mang mịt mờ từ đường thể xác lẫn tinh thần cho hắn.

Lần này thành công coi như là may mắn, nếu không nhờ sự giúp đỡ của Vạn Pháp Trì thì căn bản không thể nào thành công.

Thảo hồn đã tăng trưởng đến Hoàng cấp thất phẩm nhưng vẫn chỉ có ba chiếc lá cây như cũ, điều này khiến Lục Vũ khá kinh ngạc.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn thì phẩm cấp võ hồn tăng lên hẳn nhiên lá cây của thảo hồn cũng nhiều hơn, hình thể to hơn mới phải, nhưng tại sao võ hồn của mình lại không xảy ra tình trạng như vậy nhỉ?

Hay là do Vạn Pháp Trì?

Lục Vũ bỗng nhiên minh ngộ, cũng không cần nhắc chuyện này nhiều.

Xung quanh, đệ tử Tinh tông nhao nhao đứng lên, ít nhất có một phần ba đệ tử có võ hồn trưởng thành đến Hoàng cấp tứ phẩm, đây là sự tình mà vô số người tha thiết ước mơ đấy.

Ngoại viện Võ tông có rất nhiều đệ tử là khai mạch cửu trọng, nhưng võ hồn của bọn họ cũng chỉ là Hoàng cấp tứ phẩm thôi.

Với những đệ tử Tinh tông như bọn họ, có hơn ngàn người võ hồn trưởng thành Hoàng cấp tứ phẩm, đây tuyệt đối được coi là đại sự của ngoại viện.

“Ta phải đi, phương pháp võ hồn cộng minh này sau này mọi người có thể áp dụng nhiều hơn.”

Lục Vũ đứng dậy, bảy ngày ở chung khiến hắn hơi hoài niệm nơi này.

Tất cả đệ tử Tinh tông đều vây quanh Lục Vũ, không nỡ hắn rời đi.

“Chẳng nào thì người lại đến đây, chúng ta có nhiều vấn đề trong tu luyện cần thỉnh giáo người.”

Lục Vũ nhìn mọi người, lại cười nói: “Ta muốn rời ngoại viện đến nội viện.”

“Thật sao? Quá tốt, chúc mừng người!”

Đệ tử Tinh tông cùng reo hò, cao hứng thay cho Lục Vũ, bởi hắn là tinh võ hồn, đại biểu cho vinh dự của mọi người.

“Mọi người cũng phải nỗ lực, với tình huống của các người hiện tại thì có thể cân nhắc gia nhập Đan tông hoặc Võ tông một lần nữa.”

Đám người nghe xong thì cao hứng hết sức, ai lại nguyện ý ở hoài chỗ được coi là trại tập trung phế vật này chứ?

Lục Vũ cho mọi người cơ hội, mà mọi người lại chúc phúc cho Lục Vũ.

Trở lại chỗ ở, Lục Vũ vừa vào cửa liền cảm thấy tình huống không đúng, trong phòng có người.

“Các người là ai?”

Lục Vũ đứng ở cửa đánh giá hai vị khách không mời mà đến kia.

Y phục màu trắng rõ ràng khác ngoại viện đệ tử, mà tuổi lại không lớn chỉ khoảng mười tám mười chín.

“Chúng ta ở nội viện, mỗi đầu tháng sẽ đến ngoại viện Vô tông chọn lựa những đệ tử phù hợp điều kiện để tiến hành khảo hạch, người đánh bại Chung Lỗi nên có tức cách sơ tuyển.”

Lục Vũ kinh dị nói: “Sơ tuyển? Không phải đạt tới cảnh giới tôi thể mới có thể trở thành nội môn đệ tử sao?”

“Ngoại viện thăng lên nội viện, thực lực cảnh giới là tiêu chuẩn duy nhất. Rất nhiều đệ tử khai mạch cửu trọng bởi mất rất nhiều thời gian tìm tòi thăng cấp mà chẳng ích chi nên nội viện mới lập nên vòng sơ tuyển này, chỉ tuyển chọn những đệ tử đã đạt tới khai mạch cửu trọng đỉnh phong để dạy dỗ, giúp bọn hắn bước đến cảnh giới tôi thể.”

Lục Vũ ồ lên một tiếng, điểm này quả thực hắn không hiểu rõ, bởi hắn rất ít khi đi quan tâm những chuyện này.

“Đi thôi, những đệ tử sơ tuyển khác đã đến đủ rồi, chỉ thiếu mỗi ngươi.”

Hai tên nội viện đệ tử không đông dài gì, gọi Lục Vũ xong liền rời khỏi ngoại viện.

“Đây là đi đâu? Nội viện?”

Lục Vũ hỏi thăm

“Hậu sơn, chúng ta sẽ chỉ điểm cho các ngươi ở đó, đồng thời cũng khảo hạch sơ tuyển luôn.”

Trên đường, Lục Vũ biết được hai người này một người tên là Vương Mãnh còn người kia gọi là Lý Ngũ, đều đạt cảnh giới tôi thể nhị trọng.

Ba người nhanh chóng đến hậu sơn, xuyên qua khu thứ chính, khu thứ tám đến khu thứ bảy.

“Còn chưa tới sao?”

Lục Vũ thả chậm bước chân, bốn phía cỏ cây rậm rạp khá âm trầm

Vương Mãnh nhìn Lục Vũ một chút, cười quỷ nói: “Ngươi thật nhạy bén, vậy mà cảm giác được không thích hợp.”

Lý Ngũ cười nói: “Đáng tiếc, đã quá trễ.”

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, hỏi: “Các ngươi có ý gì?”

Vương Mãnh cười hắc hắc nói: “Nã nhân tiền tài, dữ nhân tiêu tai (*). Chúng ta được người ủy thác nên phải hết lòng làm thay người ta thôi, muốn trách chỉ trách ngươi số mệnh không tốt, đắc tội người không nên đắc tội.”

(*) Nã nhân tiền tài, dữ nhân tiêu tai: Nhận tiền của người nên giúp người giải nạn.

Lục Vũ nghi ngờ nói: “Sơ tuyển mà các ngươi nói chỉ là gạt người?”

Lý Ngũ: “Không thể nói là gạt người được, chỉ là chủ động xin sẽ được thôi. Ngô Anh Kiệt đoán ngươi không có bạn hữu gì ở Vô tông nên không rõ những chuyện này, bởi vậy nên mới để cho chúng ta tới thử một lần, ai ngờ ngươi lại dễ cắn câu đến thế, đây là mệnh số, ngươi nhất định phải chết trong tay chúng ta.”

Lục Vũ khẽ nói: “Xem ra hắn sợ ta đến nội môn gây phiền phức cho hắn nên mới muốn ta chết ở ngoại viện.”

Vương Mãnh nói: “Ngươi cũng không ngu đâu, đáng tiếc lại hiểu chuyện quá trễ. Nơi này yêu thú ẩn hiện, cam đoan ngươi chết không toàn thây, sẽ không ai biết được ngươi đi đâu cả.”

Lý Ngũ cười âm hiểm nói: “Hiện tại ngươi nên biết điều một chút, chúng ta tiễn ngươi đi tây thiên một đoạn.”

Nhoáng người lao tới, Lý Vũ quét ngang tay trái, chuồng lực kinh người, tay phải năm ngón hóa trảo, đầu ngón tay bắn ra kinh phong tựa như tia chớp đánh tới chỗ trái tim Lục Vũ.

Lục Vũ nghiêng người nhanh chóng thoái lui, song quyền liên kích tạo nên phòng ngự nghiêm mật.

Vương Mãnh ha ha nói: “Vô dụng thôi, hai chúng ta cao hơn ngươi hai cảnh giới đủ để áp ngươi rồi.”

Lý Ngũ giễu cợt nói: “Cam chịu số phận đi, Lục Vũ. Khai mạch cửu trọng căn bản không thể so với tôi thể nhị trọng được. Tôi thể tiền tam trọng gọi là Luyện Huyết cảnh, Luyện Huyết nhất trọng lực lượng hai ngàn cân, Luyện Huyết nhị trọng lực tăng năm ngàn cân, Luyện Huyết tam trọng lực lượng gia tăng một vạn cân. Ta hiện tại là Luyện Huyết nhị trọng cảnh giới, sức mạnh một quyền của ta lên tới một vạn năm ngàn cân, hơn khai mạch cửu trọng chỉ một vạn cân của ngươi những năm ngàn, sao ngươi so với ta được?”

Lục Vũ hừ lạnh nói: “Khi ta lực yếu, ngươi muốn chết!”

Thân thể nhoáng một cái, Lục Vũ xoay tròn như bay, tùy tiện tránh đi công kích của Lý Ngũ.

Roi xuống đất, dùng thân, Lục Vũ nhuệ khí kinh người, trong mắt hiện lộ sát khí tựa như một con hùng sư thức giấc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lạc Nhật thần uy

“Sao nào, không phục à. Ta sẽ cho ngươi mở mang kiến thức một chút, sự cường đại của tôi thể hiện trọng cảnh giới không phải một người khai mạch cửu trọng như ngươi có thể so được.”

Lý Ngũ căn bản là xem thường Lục Vũ, thân là nội viện đệ tử nếu không thể giải quyết được một tên ngoại viện đệ tử há chẳng phải sẽ bị mọi người cười chê sao?

“Khai Sơn chương!”

Nhanh chân một bước, Lý Ngũ trong nháy mắt tới gần, tay phải bỏ ra một chương thi triển ra chín phần thực lực.

Lục Vũ hờ hững cười lạnh, một quyền trực kích, vỡ mạch trong cơ thể chấn động, chân lực cuộn cuồng như sóng lớn giang hà phát ra tiếng vang chói tai.

Quát lên một tiếng, Lục Vũ âm thanh vang vọng núi rừng, hồ cứ long bàn (hồ ngồi rồng cuộn) hiện ra trên nắm tay lại có hư ảnh khí kinh.

Lý Ngũ giật mình, đột nhiên tăng chương lực lên mười phần.

“Chết đi... a...”

Song phương quyền chương chạm nhau trên không trung, âm thanh răng rắc vang lên trong nháy mắt, ngay sau đó là tiếng kêu đau thảm thiết phát ra từ thân ảnh của Lý Ngũ.

“Hả? Chuyện này sao xảy ra được?”

Vương Mãnh đứng xem giật nảy cả mình, vốn tưởng kẻ xui xẻo là Lục Vũ nhưng ai ngờ Lý Ngũ lại bị đánh bay, thân thể đụng gãy ba cây đại thụ, toàn bộ cánh tay bị đánh tàn, miệng phun máu tươi.

Lục Vũ vẫn phong bất động, khí thế kinh người.

Một quyền này đánh ra phong thái của hắn, cũng ấn chứng suy đoán của hắn.

Thập mạch thông thiên há chỉ là trò đùa?

Huống chi thập mạch của Lục Vũ lại là thiên mạch chí cao vô thượng vạn cổ hiếm thấy, há có thể kết luận theo lẽ thường?

“Ngươi không phải là khai mạch cửu trọng, ngươi đã đến cảnh giới tôi thể hả?”

Vương Mãnh đột nhiên bừng tỉnh, trong mắt lộ ra thần sắc khó tin.

Lục Vũ cười lạnh: “Ngươi rất vinh hạnh là người đầu tiên biết được tin này.”

Vương Mãnh hít sâu một hơi, cấp tốc ổn định tinh thần, quát: “Lục Vũ lớn mật, ngươi dám tổn thương nội môn đệ tử, đây là trọng tội, còn không mau thúc thủ chịu tội, nhận tội chịu đòn.”

“Ngớ ngẩn!”

Lục Vũ cười lạnh, giễu cợt nói: “Đây là khu thứ bảy, yêu thú ẩn hiện, chết không toàn thây, ai sẽ biết các ngươi đã đi đâu?”

Vương Mãnh thảm hồ không tốt, không hù được tiểu tử này, vậy xem ra chỉ có thể đấu sinh tử với hắn.

Nhoáng người lao tới, Vương Mãnh phát động tập kích, năm ngón tay hóa thành quyền, đầu ngón tay phải bắn ra một viên phi châm, lại là ám khí.

Lục Vũ lực thức nhảy cảm, cảm giác lực kinh người, từ khi mở ra mạch thứ mười thì cả người có cảm giác như được thoát thai hoá cốt, phảng phất như

thiên mạch đang thay đổi thân thể hần.

Đối mặt với pha tập kích của Vương Mãnh, Lục Vũ thông dong bình tĩnh, tiểu thảo chỉ nhận rõ hướng đi của phi châm, chân trái co lên, thân thể nghiêng tới trước, người xoay trong như lá rụng chớp mắt đã lao tới bên phải Vương Mãnh.

Vương Mãnh ra chiêu thất bại liền cấp tốc biến chiêu, quyền trái móng phải, chiêu thức mau lẹ

Lục Vũ người động theo gió, lơ lửng không cố định, cảm giác lực khóa chặt tay phải Vương Mãnh, đối phương còn giấu hai cái phi châm.

“Thu Phong Lạc Diệp!”

Lục Vũ thi triển ra Lạc Nhật quyền pháp, quyền kinh thu phóng tùy tâm, như bọt nước đập trùng tạo thành một vòng xoáy cuốn lấy thân thể Vương Mãnh.

“Không thể!”

Vương Mãnh cảm thấy thân thể bị hạn chế, tốc độ di chuyển rõ ràng hạ xuống giống như đang ở trong vũng bùn.

“Liên Hoàn Bạo Thích!”

Vương Mãnh thân là nội môn đệ tử, tinh thông mấy môn võ kỹ, hai chân nhanh chóng đá ra liên tục, mỗi một chân đều ẩn chứa lực đạo một vạn năm ngàn cân, muốn cưỡng ép chân vỡ vòng xoáy để thoát khỏi khốn cảnh.

Lục Vũ cười lạnh, bắn người lên thi triển ra Lạc Diệp Quy Thu Phong Túy, cả người đầu não thanh tịnh, ý thức sinh động, mười mạch trong cơ thể tương thông, phóng xuất ra một cổ huyền diệu chi lực, không ngờ Lục Vũ lại có lĩnh hội mới với ba thức hợp nhất của Lạc Nhật quyền.

“Hóa ra lực lượng xoay chuyển cũng phân chia trong ngoài, dĩ vãng ta chỉ có được hình thái của nó chứ không đạt được cái thần.”

Lục Vũ phần chân vô cùng, tựa hồ sau khi mở ra thiên mạch giúp hần có được thiên phú chiến đấu không thể tưởng tượng nổi, đề cao khả năng vận dụng linh ngộ chiêu thức.

Đáp người xuống đất xong Lục Vũ lại bắn ngược lên không, hai tay vẽ một vòng tròn trước ngực, ngưng tụ lực xoáy lại một điểm.

Về sau, Lục Vũ tung ra một quyền nhìn như đánh trúng điểm kia nhưng thực tế lại dung nhập điểm đó vào trong quyền pháp, sau đó phải phóng xuất ra.

Dĩ vãng, Lục Vũ là trực tiếp đánh trúng một điểm đó dẫn phát bạo tạc nên không thể tránh khỏi lực xung kích phản ngược lại.

Hiện tại, Lục Vũ trước dung nhập một điểm kia, sau đó lại phối hợp với quyền kinh phóng ra thì hiệu quả liền khác ngay.

Trước kia là dẫn nổ cái điểm kia còn hiện tại là khống chế nó, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, là chỗ khác biệt lớn nhất giữa hình và thần.

Lục Vũ đâm ra một quyền, mặt đất khe rún khuếch tán sóng xung kích như sóng dữ phong ba ra xung quanh, thổi đến cỏ cây hoa lá tan tã, thổi đến lá rụng bay múa điên cuồng.

Cảnh tượng giống như một bức tranh, cỏ cây hoa lá rơi rụng khắp trời dưới ánh mắt hoàng kim, hoa lệ bất mắt.

Uy lực một quyền này của Lục Vũ rất kỳ quái, cỏ cây bốn phía lại không bị tổn thương nhưng Vương Mãnh lại phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết, y phục toàn thân tan nát, huyết mạch đứt đoạn, tứ chi xương cốt vỡ vụn, trên mặt máu thịt be bét, toàn thân trên dưới không có một chỗ lành lặn.

“Đây mới đúng là Thu Phong Túy.”

Lục Vũ đứng dậy, y phục phát phới theo những chiếc lá rụng rồi, cảm giác phiêu dật không thể nói thành lời.

Dưới ánh mặt trời, trong núi rừng, Lục Vũ đứng chấp tay nhìn trời, rất có khí thế thôn sơn hà.

Giây phút này, Lục Vũ rõ ràng hơi khác lúc trước, ngạo khí trong lồng ngực phóng ra ngoài, trong mắt nhiều hơn một tia lăng lệ.

Tiếng thét chói tai thảm thiết phá tan cảnh đẹp này, đợi khi lá rụng tan hết, Lục Vũ thu hồi suy nghĩ, lạnh lùng nhìn hai người Vương Mãnh và Lý Ngũ.

Bọn hần chưa chết nhưng bị trọng thương tàn phế, mùi máu tươi nồng nặc phiêu tán trong không khí.

Lý Ngũ bị thương nhẹ hơn một chút, hần đang hoảng sợ nhìn Lục Vũ, run giọng nói: “Ngươi... ngươi... sao ngươi mạnh thế được, ta không tin! Ta... ta... đừng giết ta... đừng...”

Lý Ngũ hoảng sợ kêu rên, nhìn hần ý trong mắt Lục Vũ mới ý thức được mùi vị tử vong.

“Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, ta sẽ để cho ngươi biết tư vị tuyệt vọng nó như thế nào.”

Lục Vũ ánh mắt băng lãnh, thảo hồn tự động hiển hiện, trên chiếc lá thứ nhất, ấn ký thiểm điện như hàng lông mày kia chọt lóe lên tia sáng nhạt phóng ra một luồng hồn lực chấn nhiếp.

Sau một khắc, Lý Ngũ kinh hô, võ hồn hiện ra trên đỉnh đầu hắn, võ hồn này là một thú võ hồn Hoàng cấp ngũ phẩm.

Một bên khác, Vương Mãnh kêu gào thảm thiết cũng không bị khống chế, võ hồn trong huyết thần hồn bay ra, hắn cũng là Hoàng cấp ngũ phẩm.

Lục Vũ lãnh khốc cười một tiếng, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai của thảo hồn như tia chớp bắn trúng võ hồn của hai người rút đi phần lớn hồn lực khiến võ hồn của bọn họ từ Hoàng cấp ngũ phẩm rơi xuống Hoàng cấp nhất phẩm.

Hai người kêu thảm dần suy yếu đi, tinh lực của Lục Vũ lại mạnh hơn một chút.

“Ngô Anh Kiệt, kẻ tiếp sẽ tới lượt ngươi!”

Lục Vũ hừ lạnh nhìn quanh bốn phía, đã có không ít hung thú ngửi được mùi máu tươi mà đến đây.

“Chậm rãi hưởng thụ thời gian sau cùng của các ngươi đi.”

Lục Vũ thi triển Thảo Phượng Phi phiêu nhiên rời đi.

Trong rừng, Lý Ngũ và Vương Mãnh phát ra tiếng thét tuyệt vọng, vô số hung thú chia nhau tranh đoạt thức ăn, xé hai người đang sống sờ sờ thành từng mảnh nhỏ, ngay cả xương cốt cũng không bỏ qua, không lưu vết tích.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tôi thể chia ba

“Tiếp tục cố gắng, ta ở nội viện chờ ngươi.”

Vỗ vỗ bả vai Lâm Phong, Lục Vũ mỉm cười quay người.

Hắn thông qua khảo hạch ngoại viện tấn thăng thành nội viện đệ tử, chuẩn bị đi đến nội viện.

Lâm Phong đã đạt đến khai mạch bát trọng, kỹ thuật luyện đan đứng đầu ngoại viện Đan tông, chỉ cần cảnh giới tăng lên đủ cũng sẽ trở thành nội viện đệ tử.

Tại Thanh Sơn tông, nội viện và ngoại viện mặc dù chỉ cách nhau một cánh cửa nhưng khác biệt trong đó lại một trời.

Nội viện phân làm ba viện, đệ tử hạch tâm và cao thủ tông môn ở thượng viện, đệ tử chân truyền ở trung viện, nội môn đệ tử ở hạ viện.

Lục Vũ theo trưởng lão ngoại viện đến đại môn nội viện, đi tới hạ viện báo danh.

“Mới tới hả? Ở ngoại viện tu luyện bao nhiêu năm rồi?”

Một đệ tử nội môn liếc nhìn Lục Vũ, trong mắt không chút che giấu sự khinh miệt.

“Ba năm.”

Lục Vũ lưu ý hoàn cảnh nội viện, thuận miệng đáp lại.

“Ba năm à? Trung hạ mà thôi.”

Tên nội môn đệ tử kia một mặt khinh thường, ba năm mới tiến nhập nội viện quả thật không đáng nhắc tới.

“Tôi trước rẽ trái, cảm bình luận khảo hạch của ngươi từ từ sẽ có người phân phối thay ngươi.”

Lục Vũ mới tới nội viện, những loại thủ tục rườm rà này tốn của hắn hơn nửa canh giờ, rốt cục Lục Vũ bị phân đến Đình khu tổ hai.

Tại hạ viện Thanh Sơn tông, nội môn đệ tử căn cứ theo thực lực tu vi chia thành bốn loại Giáp Ất Bính Đinh.

Lục Vũ là đệ tử mới tới tự nhiên được xếp ở Đình khu cấp nhập môn.

Đãi ngộ của đệ tử nội môn rõ ràng tốt hơn đệ tử ngoại môn, Lục Vũ có hẳn một phòng riêng chứ không cần ở chung với người khác.

Vừa tới ngày đầu tiên chủ yếu là để quen thuộc hoàn cảnh, hiểu rõ quy củ của nội viện, ở đây quy củ nghiêm ngặt hơn ngoại viện nhiều lần.

Ngày thứ hai, Lục Vũ đứng giờ đi đến luyện võ trường, tổ hai của hắn chỉ có bốn mươi hai người.

“Tập hợp!”

Võ sư tổ hai xuất hiện, đó là một nam tử khôi ngô khoảng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, họ Trần.

“Đầu tiên là hoang nghênh Lục Vũ gia nhập tổ hai chúng ta.”

Mọi người vỗ tay nhưng cũng không nhiệt tình cho lắm.

“Hạ viện có bốn ngàn đệ tử nội môn, mỗi Đỉnh khu đã có ba mươi tổ, thân là đệ tử tổ hai thì là vinh hạnh của các ngươi. Hiện tại ta sẽ nói một chút sự khác nhau giữa cảnh giới tôi thể và cảnh giới khai mạch.”

Lục Vũ mới tới, những tri thức căn bản này chủ yếu là nói cho hắn nghe.

“Võ hồn khai mạch, linh lực tôi thể, tụ linh hóa thai, hoàng đạo chi cực. Ai có thể giải thích một chút ý nghĩa của câu này không?”

Võ sư nhìn mọi người, những tên đệ tử vốn không bận tâm đến mọi chuyện bỗng dừng chăm chú hắn.

“Sao, không ai biết cả à?”

Ánh mắt võ sư có chút lạnh, những tên đệ tử này mắt cao hơn đầu, tự cho là trên trời dưới đất không gì mình không biết, nhưng thực tế thì sao?

Một tên đệ tử nhấc tay nói: “Võ hồn khai mạch là chỉ dùng võ hồn câu thông thiên địa linh khí, mở ra võ mạch trong cơ thể, từ đó bước vào võ đạo. Linh lực tôi thể chia làm ba cấp độ, tiền tam trọng là luyện huyết, trung tam trọng là luyện cốt, hậu tam trọng là luyện bì, cường hóa thể phách từ trong ra ngoài. Tụ linh hóa thai là chỉ cảnh giới sau tôi thể, cao hơn một cảnh giới tên là Tụ Linh cảnh.”

Võ sư lạnh lùng nói: “Sau đó thì sao?”

Tên đệ tử kia trả lời: “Sau đó thì ta không biết.”

“Còn ai bổ sung thêm nữa không?”

Chúng đệ tử hai mặt nhìn nhau không ai lên tiếng.

Lục Vũ nhấc tay khiến mọi người chấn kinh.

Võ sư cũng hơi ngạc nhiên: “Ngươi? Tốt, ngươi lại nói nghe một chút.”

Lục Vũ nói: “Tụ linh hóa thai là chỉ, sau khi đến cảnh giới Tụ Linh sẽ dùng võ hồn dẫn đạo thiên địa linh khí, ngưng tụ linh thai trong đan điền, thai nghén hạt giống võ đạo.”

Đệ tử cạnh bên khẽ nói: “Ngươi chỉ đoán bừa thôi, có giới ngươi giải nghĩa hoàng đạo chi cực là gì đi.”

Võ sư từ chối cho ý kiến, hắn cũng muốn nghe một chút kiến giải của Lục Vũ.

“Bốn chữ Hoàng đạo chi cực này kỳ thực liên quan đến võ hồn. Mọi người đều biết võ hồn phân làm Thiên Địa Huyền Hoàng, võ hồn của chúng ta hiện tại chỉ là Hoàng cấp. Cái gọi là Hoàng đạo chi cực tức là võ hồn Hoàng cấp tu luyện tới cực hạn cao nhất là cảnh giới Tụ Linh cửu trọng. Lại hướng lên trên một cảnh giới thì cần võ hồn Huyền cấp mới hoàn thành được.”

“Nói hươu nói vượn, ngươi gạt người.”

Rất nhiều đệ tử trừng mắt Lục Vũ, lớn tiếng phản bác, căn bản không tin.

Võ sư quát: “Im lặng! Các ngươi bắt học vô thuật (học hành hiểu biết chẳng tới nơi tới chốn) mà lại ở đây cần người linh tinh. Những lời mà Lục Vũ nói hoàn toàn chính xác, Hoàng cấp võ hồn cực hạn là Tụ Linh cảnh đỉnh phong, bởi thế mới có thuyết pháp tụ linh hóa thai, hoàng đạo chi cực.”

“Vậy chẳng lẽ thành tựu cả đời này của chúng ta chỉ có hạn?”

Võ sư nói: “Không nên coi thường Tụ Linh cảnh, ở đế quốc chúng ta, những người có thể tu luyện tới Tụ Linh cảnh đỉnh phong đều là cường giả danh chấn một phương. Ví dụ như Thanh Sơn tông chúng ta đi, đệ tử ngoại viện hơn vạn, đệ tử nội môn bốn ngàn nhưng chân truyền đệ tử chỉ vèo vèo năm trăm mà thôi. Từ khai mạch cảnh giới đi đến tôi thể cảnh giới không khó, nhưng từ tôi mạch bước tới Tụ Linh cảnh thì lại rất khó. Thiên Nguyệt đế quốc, những thành chủ đều chỉ ở Tụ Linh cảnh thôi.”

Chúng đệ tử không dám lên tiếng, nhưng không ít người lại tỏ ra có địch ý với Lục Vũ, cảm thấy hắn đoạt đi danh tiếng của mọi người, hại bọn họ bị Võ sư răn dạy.

“Tôi thể cửu trọng chia làm ba giai đoạn, một tòi ba là luyện huyết, bốn đến sáu là luyện cốt, bảy đến chín là luyện bì. Mỗi một giai đoạn đều cần những công pháp tương ứng. Lục Vũ mới tới lại là tỉnh võ hồn, lát nữa người hãy tới hạ viện Tàng Kinh các chọn lựa một công pháp thích hợp cho bản thân đi.”

Sau khi Võ sư giảng giải sơ lược xong liền để mọi người tự tu luyện.

Lục Vũ nhận được một cơ hội đến Tàng Kinh các dưới sự chỉ đường của Võ sư, đi tới nơi đó.

Hạ viện Tàng Kinh các có ba tầng, phân biệt đối ứng luyện huyết, luyện cốt, luyện bì.

Trưởng lão thủ hộ hạ viện Tàng Kinh các liếc mắt nhìn Lục Vũ một chút, lạnh lùng nói: “Nửa canh giờ, chỉ được lựa chọn một bản công pháp võ kỹ.”

Lục Vũ khẽ vuốt cằm, tiến nhập tầng thứ nhất Tàng Kinh các.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Bên trái là công pháp, bên phải là võ kỹ.

Lục Vũ đi tới bên trái xem xét tỉ mỉ từng công pháp, tất cả đều là Hoàng cấp trung phẩm, xác thực tốt hơn Hoàng cấp hạ phẩm ở ngoại viện nhiều.

Nhưng nhìn một hồi thì Lục Vũ phát hiện ra một vấn đề.

Những công pháp tôi luyện thân thể này dường như đều nhắm tới thú võ hồn, một tỉnh võ hồn như hắn ở hạ viện Võ tông này hẳn không có mấy người.

Tỉnh võ hồn và thú võ hồn khác biệt về bản chất, công pháp tôi luyện thân thể không thể luyện chơi được, như thế sẽ hạn chế xu thế phát triển của tỉnh võ hồn.

Lục Vũ một hồi xem hết tất cả công pháp luyện huyết, trong đó chỉ có bốn bản dành cho tỉnh võ hồn.

“Khô Mộc Phùng Xuân, tằm thường; Bích Diệp Liên Căn, trung thừa; Kiều Hoa Tự Huyết, trung thừa. Thốn Tâm Vạn Kinh, ô, môn này khá ý tứ.”

Lục Vũ nhìn một bản cuối cùng, trên mặt lộ ra cảm giác hưng phấn.

Thốn Tâm Vạn Kinh này cả quyển đầy bụi, là một bản công pháp rất cổ xưa, tựa hồ từ xưa tới nay chưa có ai luyện qua nó.

Lục Vũ cẩn thận nghiên cứu, rất nhanh liền say mê trong đó, phát hiện Thốn Tâm Vạn Kinh này rất bá đạo, chia làm năm cấp độ.

“Thốn Tâm Bách Kinh, phạm huyết chi cực, Thốn Tâm Thiên Kinh, bắt diệt chi thể. Khẩu khí thật lớn, thật lợi hại thể chẳng? Vậy tại sao không có ai lựa chọn nó chứ?”

Lục Vũ cảm thấy kinh ngạc, môn Thốn Tâm Vạn Kinh này chia làm năm trọng cảnh giới, đệ nhất trọng là Thốn Tâm Thốn Kinh, đệ nhị trọng là Thốn Tâm Thập Kinh, đệ tam trọng là Thốn Tâm Bách Kinh, đệ tứ trọng là Thốn Tâm Thiên Kinh và đệ ngũ trọng là Thốn Tâm Vạn Kinh.

Trong đó, câu nói mở đầu của đệ nhất trọng đã hấp dẫn sự chú ý của Lục Vũ.

“Thốn thảo tâm, kinh vô cực.”

Đây là một môn công pháp tôi luyện thân thể dành cho thảo hồn, không chỉ đơn giản là luyện huyết mà gồm cả luyện cốt, luyện bì, luyện tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cường thể phản kích

Một môn công pháp thượng thừa như thế này sao lại đặt ở hạ viện Tàng Kinh các?

Lục Vũ cảm thấy kỳ quặc, nhưng sau khi nhìn kỹ bản Thốn Tâm Vạn Kinh này thì liền hiểu rõ nguyên nhân trong đó.

Cái gọi là Thốn Tâm Vạn Kinh, thốn đại biểu cho ý tứ nhỏ bé, thốn tâm là chỉ chỗ sâu trong tâm linh, vị trí yếu đuối nhất.

Vạn kinh đại biểu cho sự cường đại, dùng chỗ yếu đuối nhất ở sâu trong tâm linh đi khổng chế sức lực mạnh nhất thể gian, điều này quả thực là một kỳ

tích.

Thốn thảo tâm, kinh vô cực!

Mặc dù cỡ nhỏ không đáng đề ý nhưng nó lại có nghị lực hết sức kinh người.

Lục Vũ có được thảo hồn, kiếp trước hẳn cũng nhờ nghị lực kinh người mới trở nên nổi bật, chính hợp ý của Thốn Tâm Vạn Kinh này.

Khép lại bản Thốn Tâm Vạn Kinh, Lục Vũ đi tới một bên khác, bắt đầu chọn lựa võ kỹ.

Đa phần võ kỹ chỉ thích hợp với thú võ hồn, trong đó có một số võ kỹ nếu như tinh võ hồn gượng ép cũng có thể tu luyện được nhưng sẽ tổn rất nhiều công phí, được không bù nổi mất.

Đạo qua một vòng, Lục Vũ chọn một bản Đan Chi Phi Hoa, đây là một loại chỉ công, tụ khí tại một điểm, uy lực bất phàm.

Lúc trưởng lão Tăng Kinh các thấy Lục Vũ chọn Thốn Tâm Vạn Kinh thì nhắc nhở: “Hay ngươi đổi môn khác đi, Thốn Tâm Vạn Kinh này từ khi Thanh Sơn tông lập phái đến giờ chưa có ai luyện thành.”

Lục Vũ hiểu kỳ hỏi: “Quyển công pháp này do ai lưu lại?”

Trưởng lão nói: “Đó đã là chuyện của rất nhiều năm trước, một vị trưởng lão Thanh Sơn tông mang từ bên ngoài về, không ai biết nó xuất xứ từ đâu cả.”

“Đa tạ trưởng lão đã nhắc nhở, ta vẫn muốn thử một lần.”

Nghe thấy Lục Vũ nói thế, trưởng lão cũng không nói thêm gì nữa.

Rời khỏi Tăng Kinh các, Lục Vũ phát hiện rất nhiều đệ tử đang chỉ trỏ mình, ánh mắt có phần không thân thiện.

Lục Vũ khá ngạc nhiên, mình mới tới đây ngày đầu tiên đã đắc tội ai đâu?

Lục Vũ mới bước được hai bước đã có người đứng ra ngăn cản.

“Ngươi chính là Lục Vũ?”

Lục Vũ không vui nói: “Làm gì?”

“Nghe nói ngươi là một tên phế vật, còn khiến cho nữ thần của chúng ta mất hứng, cho nên ta không chào đón ngươi.”

Một thiếu niên cao lớn vênh vào đắc ý, xem thường đáng về của Lục Vũ.

“Chỉ các ngươi?”

Lục Vũ cười lạnh.

“Các ngươi tính là thứ gì, không muốn bị đánh thì cút hết sang một bên cho ta.”

Thiếu niên cao lớn sắc mặt ngẩn ngơ, lập tức giận dữ.

“Ngươi dám nói ta cút? Ngươi ngứa da đứng không?”

Một đệ tử đứng cạnh nói: “Đánh hắn đi Lô sư huynh! Cho hắn biết dám đắc tội với nữ thần thì nửa bước cũng khó đi.”

Thiếu niên cao lớn cười gằn nói: “Ngươi nghe rõ chưa Lục Vũ? Đây là nội môn, ngươi muốn giương oai ở đây thì còn non lắm. Không muốn mất mặt thì mau quỳ xuống nhận sai cho ta, ta đại nhân đại lượng sẽ bỏ qua cho ngươi một lần, bằng không... hắc hắc...”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ta mới tới hôm nay nên không muốn đánh ngươi. Nếu ngươi thành tâm tìm tòi tài vật thì ta sẽ phụng bồi tới cùng!”

Thiếu niên cao lớn khề nói: “Không biết điều, ta sẽ đánh đến khi ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ mới thôi.”

Chân trái nhích tới trước, tay phải đâm ra một quyền, quyền phong lẫm lẫm, lực đạo không kém gì một vạn năm ngàn cân.

Lục Vũ nghiêng người né tránh, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi thật muốn gây sự?”

Thiếu niên cao lớn lớn lối nói: “Ta muốn ức hiếp ngươi đấy, giỏi cấn ta xem.”

Lục Vũ lạnh lùng nói: “Vậy thì ngươi không nên hối hận.”

Xoay người lùi ra xa một chút, Lục Vũ bình tĩnh đứng đó.

Thiếu niên cao lớn khẽ nói: “Chỉ giới hoa lá cảnh, ngươi tưởng mình là ai, coi ta đánh bẹp ngươi đây.”

Mũi chân điểm một cái, cả người bắn lên, thiếu niên cao lớn đáp xuống đất, nắm đấm phải phát ra kinh phong cương mãnh, thể tới lẳng lẹ.

“Ngươi lập tức sẽ biết ta là ai.”

Lục Vũ ánh mắt lẳng lẹ, trực tiếp đánh ra một quyền.

Phụ cận, vài chục vị đệ tử quan chiến.

“Lô sư huynh là tôi thể nhị trọng cảnh giới, tiểu tử này mới tới lại dám khiêu chiến Lô sư huynh, thật quá ngu xuẩn.”

“Hắn là cháu cháu đá xe, không biết tự lượng sức mình.”

“Đắc tội nữ thần của chúng ta, tên tiểu tử Lục Vũ này đừng mong sống khá giả.”

Những ngôn ngữ trào phúng, hất hủi nhắm tới Lục Vũ.

Ngay khi mọi người sôi nổi bàn luận, nắm đấm của thiếu niên cao lớn chạm tới nắm đấm của Lục Vũ.

Nhưng nghe rắc một tiếng, một tiếng kêu thảm thê lương như tiếng heo bị mổ giết.

Cánh tay phải của thiếu niên cao lớn bị bẻ gãy, nắm đấm vỡ vụn, thân thể nghiêng bay ra ngoài, ngũ quan vặn vẹo.

Lục Vũ vẫn phong bất động, chân trái nhích tới trước, thân thể thuận thể xoay một cái, như một con quay bắn nhanh như điện lao tới chỗ thiếu niên cao lớn sắp rơi xuống, chân phải quét ngang đá lên cổ chân thiếu niên kia khiến đôi phương tiếp đất bằng hai đầu gối thay vì hai chân.

“A...”

Đầu gối vỡ vụn đau đớn khiến thiếu niên kia tê tâm liệt phế gào lên, Lục Vũ bắt lấy tay trái của hắn đảo ngược ra sau khiến cho hắn ngã người ra sau, mặt mũi ngập tràn thống khổ quý ồ đó, xanh mặt khóc rống lên.

“Chuyện này... chuyện này... tại sao lại như thế được, ta bị hoa mắt à?”

“Quá ngoài dự liệu của mọi người, hắn thật mới chỉ tới nội môn có một ngày thôi sao?”

“Lực lượng thật kinh khủng, vậy mà đánh nát nắm đấm của Lô sư huynh.”

Đệ tử quan chiến thất kinh, không thể tiếp thu được hiện thực này.

Lục Vũ đưa lưng về phía thiếu niên cao lớn, lãnh đạm nói: “Hiện tại biết ta là ai chưa?”

Thiếu niên cao lớn mướt mồ hôi ra mặt, tay phải lẫn hai chân bị phế khiến hắn hồi hận hết mức nhưng cũng rất oán hận.

“A! Lục Vũ, ta sẽ không tha cho ngươi! Mấy tên ngu xuẩn các ngươi còn không mau tới cứu ta!”

Những đệ tử quan chiến kia nghe thể thì bừng tỉnh, lập tức có tám tên đệ tử phóng xuống chỗ Lục Vũ.

“Mau thả Lô sư huynh!”

“Ngươi dám dẫm thương người! Hôm nay chúng ta không tha cho ngươi!”

“Xuất thủ phế hắn đi!”

Tám tên đệ tử nội môn ý đồng thể mạnh kêu gào muốn phế Lục Vũ.

Lục Vũ rất tức tối, những tên đệ tử này khinh người quá đáng, hắn có thể nhẫn nhưng không thể nhịn nhục!

Quay người tung một cước đá bay thiếu niên cao lớn, sau đó Lục Vũ thác thân lượn vòng tránh hai tên đệ tử nội môn đánh lên.

“Các ngươi cũng muốn giống như hắn hả?”

Lục Vũ đang cảnh cáo những tên đệ tử này, đáng tiếc là không ai để ý đến.

“Ngươi dám hành hung, hôm nay nhất định phải để ngươi quý xuống cầu xin tha thứ, đánh gãy tứ chi, trục ra khỏi cửa!”

Tám người & thiếu niên cao lớn kia đều là huynh đệ cùng một tổ, thường ngày vật họp theo bày, đều không phải là hạng người lương thiện.

Lục Vũ không muốn gây chuyện nhưng hắn cũng không sợ gây chuyện, nếu những người này không muốn hòa bình thì sẽ là địch nhân của hắn.

Đối với địch nhân, Lục Vũ tuyệt không hạ thủ lưu tình!

Mảng đất trống bên ngoài hạ viện Tàng Kinh các, tám tên đệ tử nội môn đang vây công Lục Vũ.

Những tên đệ tử này đều là tội tể trọng cảnh giới, nếu đơn đả độc đấu thì cũng không xuất sắc mấy, nhưng liên thủ lại thì uy lực không thể coi thường được.

“Nhật lạc thu phong tú!”

Lục Vũ bắn ra hàn quang trong mắt, cả người bắn lên thi triển ra chiêu mạnh nhất.

Lao xuống, rơi xuống đất, xoay ngược lại, tụ lực, đâm ra một quyền, mặt đất đầy bụi

Từng tiếng kêu thảm thương vang lên theo từng bóng người bị đánh bay ra ngoài, huyết hoa nhuộm khắp trời.

Những người quan chiến chung quanh đột nhiên kinh hô.

Ai cũng không ngờ được Lục Vũ một địch tám lại có thể đánh bay tất cả chỉ bằng một quyền, chuyện này quả thực nghe rợn cả người!

Tám tên đệ tử theo thứ tự rơi xuống đất, từng tên rên đau thảm thiết, thảm trạng để người ta nhìn thấy mà giật mình.

Lạc Nhật quyền mà Lục Vũ thi triển đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, người quan chiến chỉ cảm thấy cuồng phong thổi qua sẽ không chịu ảnh hưởng gì lớn, nhưng địch nhân ở trong hoàn cảnh đó thì sẽ không may mắn như thế.

Tám tên đệ tử tứ chi đứt đoạn, kinh mạch bị hao tổn, đây là trong tình huống Lục Vũ lưu tình không muốn huyênháo quá mức đấy, dù sao hắn cũng mới tới nội môn ngày đầu tiên.

Nếu không thì hạ tràng của những người này còn thể thảm hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Võ sư tương trợ

“Quá dễ sợ, gia hỏa này trâu bò thật!”

“Không phải nghe nói hắn trước đây là phế vật à, mẹ kiếp ai đồn bậy đồn bạ thế không biết.”

“Nếu như Lục Vũ là phế vật thì chúng ta há chẳng phải rác rưởi sao?”

Đệ tử quan chiến mất kính sợ, không dám coi thường Lục Vũ nữa.

Giữa sân, Lục Vũ ngao ngễ đứng, hai tròng mắt lạnh như băng khiến trong lòng mọi người run sợ.

Người không phạm ta, ta không phạm người.

Lục Vũ không muốn gây chuyện nhưng lại bị kẻ khác ức hiếp tận cửa thì đương nhiên hắn cũng không ngại phiền phức!

“Ngày sau nếu ai cảm thấy ta dễ bị ức hiếp, tốt nhất trước tự ước lượng lại thực lực bản thân mình đi.”

Nhìn quanh, Lục Vũ nhuệ khí kinh người tạo nên uy hiếp vô hình.

Phụ cận, những người quan chiến tụ tập lại đều bị động tĩnh bên này hấp dẫn.

Lục Vũ quay người chuẩn bị rời đi.

“Vừa vào nội môn đã gây chuyện thị phi, thủ đoạn độc ác như thế ta há có thể để ngươi đi.”

Một âm thanh vang dội đột nhiên vang lên, một bóng người từ trong đám người bay ra đánh một quyền tới Lục Vũ.

Một quyền này uy lực kinh người, chấn động khiến cho khí lưu tan rã phát ra tiếng chói ta, không ít người sợ hãi.

“Võ sư tổ sáu, tiểu tử Lục Vũ này xui xẻo rồi. Những người bị hấn đã thương nằm trên đất đều là đệ tử tổ sáu.”

Lục Vũ thất chặt tinh thần, cảm thấy nguy hiểm lớn lao.

Phía sau nắm đấm còn chưa tới gần nhưng quyền kinh đã sớm khiến cho hấn không thể đứng thẳng được, y phục đều vỡ vụn.

Lục Vũ lục thức nhảy cảm, đột nhiên lộn tới trước một vòng định tránh một quyền này, bởi hấn hiểu thực lực của kẻ ra tay hơn xa hấn.

Lục Vũ ứng biến rất cấp tốc, nhưng hấn xem thường võ sư tổ sáu.

Một quyền kia nhìn như cương mãnh nhưng lại có lực bễ cong, đột nhiên cuốn lấy thân thể Lục Vũ bắt hấn kéo trở về.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lục Vũ cực lực giãy dụa, võ mạch trong cơ thể chấn động phóng xuất ra lực lượng cường đại nhưng không thể chống lại võ sư.

Võ sư tổ sáu như điều hầu vờ thoải, đánh một quyền tới lưng Lục Vũ, đây là hấn thành tâm muốn phế Lục Vũ.

Lục Vũ gào thét, ánh mắt lộ ra hận ý nhưng lại không thể nào tránh được.

Mất thấy Lục Vũ sẽ bị võ sư tổ sáu phế đi, lúc này một tiếng hừ lạnh truyền tới, một bóng người khác lao vút tới như tiễn, vung tay đánh bay võ sư tổ sáu ra ngoài.

“Ỗ lớn hiếp nhỏ ngươi không cảm thấy mất mặt à?”

Người tới tron mắt khí thế khiếp người, đứng là võ sư tổ hai.

“Họ Trần kia, hấn đã thương chín đệ tử của ta đến tàn phế, loại người độc ác như hấn ta há có thể bỏ qua để hấn hoành hành tại nội môn này được.”

Võ sư tổ sáu một mặt âm trầm, sau khi hạ xuống đất lớn tiếng chỉ trích Lục Vũ.

“Chín người đánh thua một người mà ngươi còn biện hộ à, không biết xấu hổ hả? Lục Vũ vừa vào nội môn mới là tội thể nhất trọng cảnh giới, trong khi chín tên đệ tử kia của ngươi đều là tội thể nhị trọng, liên thủ mà còn thua nữa thì do tài nghệ không bằng người mà thôi. Cút ngay đi, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi!”

Võ sư tổ hai ngừ khí cường thế, nắm lấy cánh tay Lục Vũ, khen: “Đánh hay lắm, bọn chúng học võ chả tới đâu thì nên giáo huấn, giỏi lắm!”

Võ sư tổ sáu cả giận nói: “Ngươi đừng khinh người quá đáng, họ Trần kia!”

Võ sư tổ hai nói: “Nội môn là nơi so quyền của kẻ mạnh, nếu ngươi không phục thì phóng ngựa tới đây.”

Võ sư tổ sáu nói khê: “Ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc.”

Nhoáng người lao tới mang theo quyền ảnh, phát ra thế công mãnh liệt.

Võ sư tổ hai lui tay trái ra sau hất Lục Vũ ra ngoài mấy trượng, tay phải đâm ra một quyền tiếp chiêu công kích của võ sư tổ sáu.

Song phương đều là võ sư Đỉnh khu nội môn nên cũng hiểu khá rõ nhau, thực lực cũng không chênh lệch nhiều.

Lục Vũ thâm nghĩ may mắn, lần này may nhờ võ sư tổ hai hỗ trợ chứ không coi như mình thảm rồi.

Thực lực, quan hệ, đây là một trong những điều kiện quan trọng để sinh tồn ở nội môn.

Lục Vũ mới chân ướt chân ráo đến nội môn, lại không quen biết ai mà còn đắc tội không ít người.

Tựa như lần này, thiếu niên cao lớn kia sở dĩ gây sự với Lục Vũ chẳng phải là do Vân Nguyệt Nhi đó sao.

Nàng ta là một trong tam đại mỹ nữ của Thanh Sơn tông, nữ thần ở nội môn, được rất nhiều người ái mộ.

Nàng tùy tiện hô một câu sẽ hút được đông đảo đệ tử nội môn khiến cho Lục Vũ khó sống.

“Hò đồ! Còn không mau dừng tay cho ta!”

Một âm thanh giận dữ truyền đến khiến cho hai đại võ sư đang giao chiến cấp tốc lui lại.

“Tất cả giải tán đi!”

Người lên tiếng chính là viện trưởng, hắn cảm thấy hết sức tức giận với việc hai võ sư đánh nhau trước mặt mọi người.

Võ sư tổ hai đánh mất ra hiệu cho Lục Vũ.

“Người về trước đi.”

Lục Vũ cảm kích nói: “Cảm ơn!”

“Không có việc gì, gia hỏa này ý lớn hiệp nhỏ ta nhìn không quen, huống chi người cũng là đệ tử tổ ta.”

Hai vị võ sư bị viện trưởng gọi đi giáo huấn, Lục Vũ tạm thời trở lại chỗ ở bắt đầu tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh!

Hạ viện Bình khu, Ngô Anh Kiệt nghe được tin tức Lục Vũ đến nội môn thì cảm thấy hết sức giật mình.

“Sao hắn có thể thoát khỏi độc thủ của Vương Mãnh và Lý Ngũ được?”

Chuyện này Ngô Anh Kiệt coi như mười phần nắm chín nhưng nào giờ bây giờ lại xảy ra biến cố.

Sau đó, Ngô Anh Kiệt bắt đầu nghe ngóng động tĩnh về Lục Vũ, biết tin hắn lấy một địch chín đại triển thân uy thì trong lòng hồi hận không thôi.

“Sớm biết thế thì lúc đầu ta không nên lưu tình, làm thịt hắn luôn cho đỡ chuyện.”

Ngô Anh Kiệt sắc mặt âm trầm, đi tới đi lui trong phòng.

“Họ Lô đi tìm Lục Vũ là bởi chuyện của Vân Nguyệt Nhi, trước mắt nàng ta leo lên thuyền của Tần Vân, mà tên kia là một nguy quân tử chắc hẳn sẽ không bỏ qua cho Lục Vũ, ta sẽ dễ dàng mượn đao giết người, ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.”

Ngô Anh Kiệt trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm, nhanh chóng nghĩ ra một kế schs.

“Ta chỉ cần thả ra tiếng gió Vân Nguyệt Nhi còn chưa dứt yêu Lục Vũ, đến lúc đó tất nhiên Tần Vân sẽ nghĩ cách diệt trừ Lục Vũ rồi.”

Ngô Anh Kiệt cười ha ha, hết sức đắc ý.

“Người chậm rãi hưởng thụ lễ gặp mặt của ta đi, Lục Vũ.”

Một âm mưu nguy hiểm đang triển khai nhắm ngay Lục Vũ, mà hiện tại hắn lại đang nắm giữ yếu lĩnh Thốn Tâm Thốn Kinh.

Đây là đệ nhất trọng của Thốn Tâm Vạn Kinh, thốn kinh tại tâm, sinh sôi không ngừng.

Vận dụng đến phương diện luyện huyết có thể kích hoạt từng giọt máu trên người, nhiệt huyết sôi trào.

Luyện huyết chính là luyện hóa tạp chất lẫn trong máu ở trong cơ thể, phương pháp tốt nhất chính là chất lọc ở nhiệt độ cao để cho huyết dịch dung hợp với nhiều linh khí và chất dinh dưỡng hơn, từ đó tăng cường thể chất cơ thể, gia tăng lực lượng.

Lục Vũ vận chuyển Thốn Tâm Thốn Kinh, cảm giác huyết dịch trái tim đang vận chuyển rất nhanh, tế bào cơ bắp càng trở nên có lực hơn, võ mạch bắt đầu phát nhiệt, linh khí thẩm thấu toàn thân.

Thảo hồn tự động hiển hiện, đang nhanh chóng thu lấy linh khí trong không khí.

Tiểu thảo chỉ nhãn trên chiếc lá thứ nhất có chân mày thiểm điện.

Hai tia hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai đang co duỗi không ngừng, Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba vừa ẩn vừa hiện, mặt ao gợn sóng.

Ba chiếc lá đồng thời rù xuống quang mang khác biệt, quán quanh người Lục Vũ để hắn cảm nhận được nhất thốn không gian ở sâu trong lòng.

“Đây chính là thốn tâm?”

Lục Vũ chuyên chú nhìn, cảm giác Vạn Pháp Trì khẽ chấn động, thiên mạch im ắng đáp lại tỏ vẻ hứng thú với nhất thốn không gian kia.

Vừa mới bắt đầu, Lục Vũ vận chuyển Thốn Tâm Thốn Kinh chỉ cảm thấy cả người nóng hực, mồ hôi đầm đìa, chút ít tạp chất tràn ra lỗ chân lông.

Nhưng theo Lục Vũ tiếp tục vận chuyển liên tục thì nhất thốn không gian sâu trong tâm linh kia đột nhiên nhiều ra một sợi khói xanh.

Dùng yếu ớt chỉ lực.

Vây liền giống như một vòng xoáy trong suốt, từ không hóa có, ẩn chứa.

“Đây chính là thốn kinh?”

Lục Vũ mừng rỡ hết mức, cái gọi là thốn kinh tại tâm sinh sôi không ngừng, bản thân chỉ luyện một canh giờ đã đạt được sơ bộ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Là sợ hay hối hận

Hạ viện, nội môn, Giáp khu.

“Tu luyện ba ngày, rốt cục cũng có thể ra ngoài hít thở không khí.”

Một thân ảnh tuyết trắng đầy cửa gỗ ra ngoài, hít lấy không khí trong lành, trên mặt xinh đẹp cười say động lòng người.

Đột nhiên có tiếng gió rít, một bóng người xanh lục lướt tới cạnh thân ảnh tuyết trắng kia.

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, ngươi đoán ta nghe được tin tức gì nào?”

Triệu Lục Vân một mặt yêu kiều cười, tuy nàng chỉ mười bảy tuổi nhưng đã là một trong ba mỹ nữ ở nội môn Vô tông.

“Trông bộ dạng hưng phấn của ngươi kia, lại xảy ra chuyện gì à?”

Vân Nguyệt Nhi áo trắng như tuyết, ưu nhã điềm tĩnh, hai mắt linh động, dáng người thướt tha, vô luận khí chất hay mỹ mạo đều hơn xa Triệu Lục Vân.

“Lục Vũ đó, hẳn đã tới hạ viện, trở thành đệ tử nội môn rồi!”

Triệu Lục Vân một mặt kích động, Vân Nguyệt Nhi lại đột nhiên biến sắc, đáy mắt hiện lên một tia đáng ghét.

Thân là một trong tam đại mỹ nữ Thanh Sơn tông, Vân Nguyệt Nhi sau khi đến hạ viện liền trở thành nữ thần ở nội môn, có vô số người ái mộ theo đuổi.

Nhiều chuyện của Vân Nguyệt Nhi ở ngoại viện đều bị người đồn lại, ai ai cũng biết nhờ Lục Vũ mà nàng mới được đến Thanh Sơn tông nhưng rốt cục lại chia tay đôi phương.

Nếu như Lục Vũ không thức tỉnh võ hồn, bị đuổi khỏi sơn môn thì chuyện này dần dà mọi người sẽ quên.

Nhưng hôm nay Lục Vũ không những thức tỉnh được võ hồn mà còn đến được hạ viện trở thành đệ tử nội môn, điều này khiến cho Vân Nguyệt Nhi xấu hổ vô cùng.

“Hôm qua, Lục Vũ mới trở thành đệ tử nội môn đã bị đám đệ tử Đình khu tổ sáu khi dễ, song phương một lời không hợp liền đánh nhau, ngươi biết kết quả sao không?”

Triệu Lục Vân tám say sưa mà không để ý tới sắc mặt của Vân Nguyệt Nhi.

“Ra sao?”

Vân Nguyệt Nhi theo bản năng hỏi thăm, lập tức hối hận, thầm nghĩ: “Ta không dứt được hán hay tại ta không bỏ được lựa chọn của mình đây?”

Triệu Lục Vân hưng phấn nói: “Kết quả Lục Vũ một người địch chín đánh phệ hết đám khiêu khích kia. Lục Vũ mới chỉ ở thôi thể nhất trọng cảnh giới, chín tên kia đều là thôi thể nhị trọng đó. Chuyện này đã oanh động nội môn cả ngày hôm nay rồi, ai ai cũng nghị luận chuyện này đấy.”

“Hắn... hắn... thắng?”

Vân Nguyệt Nhi khá giật mình, ánh mắt lóe lên chút đáng ghét.

“Đương nhiên rồi, nghe nói võ sư của song phương còn ra mặt động thủ, kết quả bị viện trưởng khiển trách một hồi kia. Gia hỏa Lục Vũ này mới tới nội môn đã gây sự chú ý sợ người khác không biết chăng?”

Triệu Lục Vân hai mắt tỏa sáng, hiển nhiên hết sức hứng thú với Lục Vũ.

“À đúng rồi Nguyệt Nhi, lúc trước sao ngươi lại bỏ Lục Vũ thế? Nghe nói gia hỏa này chỉ tốn một tháng thời gian liền từ ngoại viện vô hạ viện, phá vỡ kỷ lục ghi chép ngàn năm qua của Thanh Sơn tông ta, thật là yêu nghiệt nha.”

Vân Nguyệt Nhi phiền muộn khoong thời, Triệu Lục Vân lại tròn mắt vô tội nhìn nàng, biểu lộ ngu ngốc kia thật không biết đang có ý cười nhạo nàng hay vô tâm thật.

Quay người, Vân Nguyệt Nhi tránh đi ánh nhìn chăm chú của Triệu Lục Vân, tâm tình phức tạp nhìn phương xa.

“Lục trước hẳn một mực không thể thức tỉnh được vô hồn.”

Triệu Lục Vân kinh dị nói: “Chẳng lẽ bởi chuyện này nên ngươi mới bỏ hẳn?”

Vân Nguyệt Nhi xấu hổ nói: “Ta không có... tính toán... ta hơi mệt, ngươi đi đi.”

Vân Nguyệt Nhi cảm thấy rất khó chịu, trong lòng nhói đau khó hiểu.

Triệu Lục Vân nhìn bóng lưng Vân Nguyệt Nhi xa dần, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ lời đồn là thật, nàng còn chưa quên Lục Vũ?”

Sau đó không lâu, tin tức Vân Nguyệt Nhi còn chưa dứt tình lặng yên truyền ra trong đệ tử nội môn, dẫn phát một mạch nước ngầm.

Những người áo mộ theo đuổi kia dần tỏ thái độ, vì nữ thần, nhất định phải đuổi Lục Vũ đi.

Ngô Anh Kiệt là kẻ đầu têu thì lúc này lại đang lén cười hóm hờ.

Mà bản thân Tần Vân hay tin lại tức giận nổi trận lôi đình, vội vàng đi tới hạ viện hỏi thăm tình huống.

Lục Vũ trong bữa cơm tối mới nghe được tin này, hẳn khinh bỉ với ba chữ “chưa dứt tình” kia.

Trở lại chỗ ở, Lục Vũ phát hiện có một phong thư cắm trên cửa, mở ra xem xét thì thấy đây là một thư khiêu chiến.

Lục Vũ cười lại, đẩy cửa vào, tiện tay ném bức thư lên bàn.

“Hắn là tên khốn Ngô Anh Kiệt tung tin này, định mượn đao giết người đây mà.”

Lục Vũ không ngốc, sau khi ngộ tính tăng cao thì hẳn càng thông minh hơn.

“Kể sách một hòn đá ném hai chim này thật hung ác, vừa kích động đệ tử nội môn đối phó ta vừa kích thích Tần Vân, muốn mượn đao giết người lại còn không để ta yên ổn ở nội môn.”

Lục Vũ đang suy nghĩ đối sách, hẳn tất nhiên sẽ không để cho quỷ kế của Ngô Anh Kiệt thành công.

Chuyện hôm qua nhờ viện trưởng nên không truy trách tới Lục Vũ.

Nhưng nếu cứ ba ngày náo nhỏ, năm ngày náo lớn thì kiểu gì Lục Vũ cũng khó sống tiếp ở hạ viện.

“Năm ngày sau đúng lúc khảo hạch nội môn, đến lúc đó sẽ giải quyết bộ phận người khiêu chiến trước. Hiện tại tu luyện quan trọng, mình phải tập trung nâng cao thực lực đã.”

Lục Vũ mới tới nội môn hai ngày đã sơ bộ luyện thành Thốn Tâm Vạn Kinh đệ nhất trọng Thốn Tâm Thốn Kinh, tạm thời ở đệ nhất trọng sơ kỳ.

“Luyện huyết là cảnh giới cơ sở rất quan trọng, đáng tiếc phần đông đệ tử lại không thể hiểu rõ. Ngoại trừ siêng năng khổ luyện & phục dụng đan dược ra thì tinh huyết yêu thú mới là đồ bổ nhất.”

“Có lẽ tối nay mình nên đến hậu sơn thử một chút.”

Lục Vũ từng là Thánh Hồn Thiên Sư, vô luận y thuật, dụng độc, luyện đan hay bày trận hẳn đều hết sức quen thuộc nên hiển nhiên cũng có kiến giải độc đáo ở cảnh giới luyện huyết.

Trong bóng đêm, Lục Vũ thân đeo trường cung di chuyển đến khu thứ bảy ở hậu sơn.

Khu thứ tám & khu thứ chín chỉ có hung thú, khu thứ bảy mới xuất hiện yêu thú.

Lần trước, Hỏa Vân mãng là yêu thú cấp hai, thuộc về vương giả của khu thứ bảy, bất hạnh chết trên tay Lục Vũ.

Bây giờ khu thứ bảy không còn yêu thú cấp hai, chỉ có lác đác yêu thú cấp một phân bố ở những chỗ khác nhau.

Trên đường đi, Lục Vũ vận dụng tiểu thảo chỉ nhãn thời khắc quan sát động tĩnh chung quanh, cũng thì triển ra Tỏa Tâm tiễn bắn giết được mấy chục con hung thú.

Về sau, Lục Vũ dùng thi thể hung thú làm mồi như thiết kế nên một cái bẫy.

Yêu thú chiến lực kinh người nên thường hay lấy hung thú làm thức ăn.

Lục Vũ đợi nửa canh giờ liền nghe âm thanh sần sần từ xa truyền lại.

“Tới.”

Lục Vũ mừng rỡ vận chuyển Bích Thảo Liên Thiên quyết, hòa mình vào thiên nhiên rộng lớn che giấu vết tích.

Trong rừng cây, một trận yêu phong ập tới, một con huyết trư toàn thân đỏ sậm dài hai trượng tiến nhập tầm mắt Lục Vũ.

“Yêu thú cấp một Huyết Văn trư, vận khí quá tốt.”

Lục Vũ mừng thầm, không ngờ lại gặp phải vật đại bổ thích hợp nhất ở cảnh giới luyện huyết này.

Huyết Văn trư nhanh chóng tới gần, đang định hưởng thụ mỹ thực thì một tiếng gió rít ập tới trong nháy mắt.

“Ngao...”

Một tiếng thét thảm thiết chấn động sơn lâm, dọa cho những hung thú đã cầm chung quanh chạy loạn tránh né.

Lục Vũ bắn ra Tỏa Tâm tiễn, sau khi bắn một tên lại tiếp tục bắn song châu liên phát, ba mũi tên đồng thời bắn trúng trái tim Huyết Văn trư khiến nó rên rỉ một hồi rồi ngã xuống đất.

“Tình huyết nóng hôi hổi mới là thứ đại bộ.”

Lục Vũ nhoáng người hiện thân, tay phải rút ba mũi tên kia ra, tình huyết phun ra vừa vận phun vào trong miệng hắn.

Lục Vũ cảm thấy máu dính đầy miệng mình lại tỏa ra một mùi thơm, chính ăn như hồ điệp, uống no máu tươi.

Rất nhanh, tình huyết ẩn chứa mùi thơm chảy hết, Huyết Văn trư co quắp một lát thì khí tuyệt mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thốn Tâm luyện huyết

Lục Vũ chỉ cảm thấy yếu hầu nóng như lửa đốt, nuốt máu tươi tựa như dầu hỏa nóng hổi, nhóm lửa huyết dịch cả người, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể chảy hùng hực khiến hắn thống khổ không chịu nổi, mồ hôi đầm đìa.

Lục Vũ không dám do dự, vận chuyển Thốn Tâm Thốn Kinh đến toàn lực, mỗi mạch tác kinh mạch, mỗi một tác huyết nhục đều đang chấn động, phóng thích thần lực.

Bên trong võ mạch, linh khí co duỗi khuếch trương, thốn kinh liên miên trập trùng như bọt nước, tăng lên liên tục.

Lục Vũ biểu lộ thống khổ, ngũ quan vặn vẹo, phương thức nuốt tinh huyết yêu thú như này trên thực tế có tính nguy hiểm rất mạnh.

Lục Vũ nhất tâm nhị dụng, vừa vận chuyển Bích Thảo Liên Thiên quyết hấp thu thanh lương Ất Mộc chi khí để trung hòa tình huyết yêu thú cực nóng cương mãnh, vừa thôi động thiên mạch dung nạp khí huyết bạo tẩu mạnh mẽ trong cơ thể.

Thiên mạch của Lục Vũ trong suốt lại mảnh mai, quán thông cùng chín võ mạch khác, nhìn qua tựa như một sợi tóc trong suốt.

Thiên mạch mặc dù mảnh mai nhưng lại ẩn chứa sức mạnh quý thần khó lường, trước mắt chỉ mới thành hình, thuộc phát dục sơ kỳ mà thôi, sau này còn tăng lên nhiều.

Loại tăng lên này cần vô hồn trưởng thành, cần thực lực tổng hợp tích lũy mới có thể lớn mạnh thiên mạch, đây cũng là một trong những điểm quan trọng trong tu luyện của Lục Vũ.

Đặc điểm của Thốn Tâm Thốn Kinh là sinh sôi không ngừng, hiệu suất cao hơn gấp ba lần những công pháp luyện huyết bình thường khác.

Trong cơ thể Lục Vũ, tình huyết yêu thú như hỏa diễm thiêu đốt; bên ngoài cơ thể thì thanh lương của Ất Mộc chi khí tư nhuận, trong bóng ngoài lạnh, âm dương giao hội đề cao phẩm chất tột thể, không lãng phí chút tình huyết yêu thú nào.

Trong bóng đêm, thời gian trôi mau.

Trong một canh giờ đầu, Lục Vũ chịu sự giày vò, chỉ cần qua được giai đoạn này thì hết thảy mọi thứ thuận buồm xuôi gió.

Quá trình luyện hóa tinh huyết yêu thú không thể bỏ qua công lao của Vạn Pháp Trì và thiên mạch.

Vạn Pháp Trì dẫn đạo các loại sức mạnh từ cỏ cây dưới mặt đất lẫn trên hư không dung nhập vào trong tinh huyết yêu thú tạo nên hiệu quả thôi hóa, phát huy hiệu lực của tinh huyết yêu thú tới cực hạn.

Thiên mạch tác dụng vững chắc chín đại võ mạch, giúp chúng nó dung nạp được lực lượng không thể nào dung nạp được, dẫn vào trong thiên mạch.

Thế nên tinh huyết yêu thú dù ẩn chứa lực lượng cường đại có thể bộc phát trong một khoảng thời gian rất ngắn nhưng cũng không khiến cho Lục Vũ bị nội thương.

Sau hai canh giờ, Lục Vũ cả người ướt mồ hôi, toàn thân tanh hôi, trong cơ thể tiết ra rất nhiều chất bẩn, hoàn thành bước dung luyện đầu tiên.

“Thốn Tâm Thốn Kinh từ sơ kỳ tăng tới hậu kỳ, tôi thể nhất trọng cảnh giới đã đạt tới gần đỉnh phong.”

Xoay người đứng dậy, Lục Vũ trút bỏ y phục, lấy chủy thủ rạch phần bụng của Huyết Văn trừ ra, cả người chui vào trong.

“Không thể lãng phí, tiếp tục.”

Huyết dịch yêu thú ẩn chứa lực lượng cường đại, dù kém tinh huyết nhưng cũng mạnh hơn huyết dịch của hung thú nhiều.

Sau một canh giờ, Lục Vũ cả người xương cốt bạo hưởng, thân thể đột nhiên đứng lên phá tan cơ thể yêu thú, máu me khắp người nhìn hơi dọa người một chút nhưng trên da thịt lại sáng bóng hơn.

Nhật y phục lên, Lục Vũ đến khe nước dưới núi tắm rửa.

Bầu trời sáng mờ nhưng Lục Vũ không thêm bận tâm, hắn đã có một đêm thu hoạch kinh người.

Đầu tiên là Thốn Tâm Thốn Kinh đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong, tôi thể nhất trọng cảnh giới cũng đã hoàn thành.

Khí tức của thảo hồn cường thịnh, thiên mạch nhỏ như sợi tóc giờ đã lớn gấp đôi.

Mặt khác, chín đại võ mạch trở nên càng thô lớn hơn, phẩm chất huyết dịch tăng lên mấy lần, lực lượng của Lục Vũ tăng thêm chỉ ít năm ngàn cân.

Khê búng ngón tay, một sợi kinh phong xuyên thủng một cây đại thụ ở cách xa hai trượng, đây là Đan Chỉ Phi Hoa có thể cách không đã thương người.

Mặc y phục chỉnh tề, Lục Vũ lăng không vung tay bắn cung, từng mũi tên sắt xuyên không phá ra không chệch một mũi, Tỏa Tâm tiễn giai đoạn thứ nhất đã được luyện đến cảnh giới viên mãn.

Trước khi trời sáng hẳn, Lục Vũ chạy về nội môn.

Lúc tu luyện buổi sáng, võ sư mở ra khảo mạch nội môn.

Đây là khảo hạch tiêu chuẩn mỗi tháng một lần dành cho các đệ tử nội môn để kiểm tra thành tích tu luyện trong một tháng qua của họ, từ đó đốc thúc mọi người nắm chặt tu luyện.

Người biểu hiện ưu dị sẽ được hạ viện ban thưởng.

Mặt khác sau khi khảo hạch sẽ diễn ra thi đấu khiêu chiến lôi đài, hạ viện cổ vũ mọi người luận bàn lẫn nhau nên cũng thiết lập giải thưởng.

“Phần thưởng lần này rất mê người, đệ tử đạt được thứ hạng tốt lần này sẽ được Hồn Thiên sư ban thưởng tăng võ hồn lên một phẩm cấp. Mặt khác còn được cơ hội đến Bách Thú Huyết trì rèn luyện huyết dịch cân cốt.”

Lời của võ sư khiến cho mọi người phấn chấn.

“Quá tốt, ta muốn đến Bách Thú Huyết trì tu luyện một lần, cam đoan có thể đạt đến tôi thể tam trọng cảnh giới.”

“Nếu ta được Hồn Thiên sư ban thưởng thì võ hồn tứ phẩm của ta sẽ được tăng lên ngũ phẩm.”

“Đừng mơ nữa, thứ hạng kia cũng chỉ có hai ba người được thôi, không tới phiên các ngươi đâu.”

Lục Vũ biến sắc, hắn không cần ban thưởng của Hồn Thiên sư bởi hắn là Hồn Thiên sư tốt nhất thiên địa này.

Ngược lại hắn lại hứng thú Bách Thú Huyết Trì, bởi với cảnh giới hiện tại của Lục Vũ thì nếu như có thể đến đó tu luyện hẳn sẽ đạt được hiệu quả khá tốt.

Buổi chiều, Lục Vũ tu luyện Đan Chỉ Phi Hoa, loại chỉ công này cũng phối hợp một chút chiêu thức xảo diệu có thể xuất kỳ bất ý công kích bất ngờ.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Sau bữa cơm chiều, Lục Vũ lại một lần nữa yên lặng đến khu thứ bảy ở hậu sơn, tiếp tục tu luyện tiên thuật, tôi luyện quyền pháp, tìm kiếm yêu thú.

Lần này Lục Vũ phát hiện một con Hồ Điệp báo, hình thể nó không quá lớn nhưng tốc độ lại quá nhanh, hoa văn như hồ điệp trên người nó cực kỳ xinh đẹp nhưng ánh mắt băng lãnh kia lại khiến người sợ hãi.

Lục Vũ hiện thân du đấu, Lạc Nhật quyền phối hợp với Đạn Chỉ Phi Hoa, kịch chiến với Hồ Điệp báo trong thời gian một nén nhang, ăn đau khổ vài lần rốt cục không thể không thi triển ra Tỏa Tâm tiên.

Môn tiên thuật này xác thật rất bá đạo, tiên bắt hư pháp, xuyên tim tất sát là thủ đoạn tốt nhất để săn giết yêu thú.

Hiệu quả tinh huyết của Hồ Điệp báo không mạnh bằng Huyết Văn trư nhưng đủ để Thốn Tâm Vạn Kinh của Lục Vũ đạt đến đệ nhị trọng Thốn Tâm Thập Kinh.

Đồng thời, phẩm chất huyết dịch của Lục Vũ cũng được đề cao lên một bậc, trực tiếp thăng tới tôi thể nhị trọng trung kỳ cảnh giới, lực lượng tăng thêm một vạn cân.

Ban ngày, Lục Vũ chuyên tâm tu luyện tại nội môn, hiện tại mới chỉ qua hai ba ngày mà hắn đã nhận được không dưới mười bức thư khiêu chiến.

Lục Vũ cũng khó mà phúc đáp lại hết nên viết luôn bốn chữ “gấp trên lời đãi” lên cửa.

Ban đêm ngày thứ ba, Lục Vũ vừa ra khỏi cửa liền bị người để mắt tới, hiển nhiên là chuyện hắn ban đêm đến hậu sơn đã có người biết.

Lục Vũ đi dạo quanh phụ cận một vòng, sau đó quay về phòng tu luyện.

Bị người phát hiện rồi nên nếu đến hậu sơn sẽ rất nguy hiểm, đối phương rất có khả năng sẽ phục kích hắn giữa đường.

Lạc Nhật quyền pháp lẫn Đạn Chỉ Phi Hoa của Lục Vũ đều đã luyện đến tiêu chuẩn đại thành, trước mắt trọng điểm là Thốn Tâm Thập Kinh, đệ nhất trọng thật không đơn giản.

Thốn Tâm Thập Kinh, một kinh mười phát.

Trước mắt Lục Vũ còn chưa làm được, chỉ mới đạt tới một kinh năm phát.

Tu luyện Thốn Tâm Thập Kinh không chỉ có thể rèn luyện phẩm chất huyết dịch tốt hơn mà còn giúp cho chiêu thức Lục Vũ phát ra lực mạnh hơn, thời gian sử dụng ngắn hơn người khác.

Tất cả chúng thực hiện được dựa trên cơ sở huyết mạch chi lực đủ cường đại, nói cách khác là chỉ có phẩm chất huyết dịch đạt tiêu chuẩn thì Lục Vũ mới có thể một kinh mười phát được.

Sau đêm đó, Lục Vũ không còn đi hậu sơn nữa mà ngoan ngoãn tu luyện trong phòng.

Thời gian trôi mau, đảo mắt đã qua ba ngày.

Lục Vũ tu luyện Thốn Tâm Thập Kinh đạt đến một phát chín kinh, chỉ kém một bước cuối cùng.

Ngày mai là ngày khảo hạch nội môn, nhìn chồng thư khiêu chiến trên bàn, Lục Vũ cười lạnh.

Ngày mai ta sẽ cho các ngươi một kinh hi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tôi thể nhị trọng

Khảo hạch nội môn là thịnh hội diễn ra mỗi tháng một lần ở hạ viện, ngoại trừ đệ tử ra ngoài thi hành nhiệm vụ thì những đệ tử có mặt ở hạ viện đều tham gia thịnh sự này.

Mục đích của khảo hạch là kiểm tra thành quả tu luyện trong một tháng của các đệ tử, từ đó tạo sự ganh đua khích lệ lẫn nhau, cũng thiết trí ban thưởng.

Đệ tử nội môn có hơn bốn ngàn người, khảo hạch chia làm hai nhóm.

Đệ tử ở hai khu Giáp Ất sẽ khảo hạch ở Giáp khu, đệ tử hai khu Bính Đinh khảo hạch tại Bính khu.

Sau bữa ăn sáng, trên quảng trường hạ viện bốn khu, các đệ tử xếp hàng chỉnh tề đi tới lôi đài chỉ định để khảo hạch dưới sự suất lĩnh của các võ sư.

Giờ thìn ba khắc, trên quảng trường Bính khi, hơn một trăm đội ngũ sắp hàng chỉnh tề, hơn hai ngàn đệ tử tề tụ, mắt chăm chú nhìn viện trưởng đang nói chuyện trên đài.

“Khảo hạch không phải chỉ để kiểm tra mà còn đốc thúc mọi người cố gắng tu luyện tăng cao thực lực, qua đó hiểu rõ thành tích tu luyện của mọi người trong một tháng qua. Khảo hạch lần này, phạm là những đệ tử tăng lên một cảnh giới sẽ nhận được một viên Nhiên Huyết đan, nếu có đệ tử nào biểu hiện xuất sắc sẽ nhận được ban thưởng khác.”

Viện trưởng họ Tề, nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, nghe nói là sư đệ của chương môn Thanh Sơn tông.

Những lần khảo hạch trước viện trưởng đều đi Giáp khu nhưng không ngờ được lần này lại đi Bính khu.

“Khảo hạch hôm nay do ta chủ trì, bắt đầu từ Đinh khu trước.”

Mạc trưởng lão đứng trên đài, đơn giản giảng giải chi tiết khảo hạch.

Đinh khu có ba mươi tổ, tiến hành theo phương thức đảo ngược.

Đầu tiên là đệ tử ba mươi tổ lên đài tiếp nhận khảo hạch tu vi từ mười vị võ sư có mặt ở hiện trường.

“Tôi thể nhất trọng... tôi thể nhất trọng... nhất trọng... nhất trọng...”

Đệ tử từ ba mươi tư chất lẫn thiên phú khá kém, năm mươi tên đệ tử khổ tu trong một tháng vẫn chỉ ở cảnh giới tôi thể nhất trọng.

Tình hình ở tổ hai mươi chín cũng không khác biệt lắm, tổ hai mươi tám cũng không khá hơn.

Tổ hai mươi bảy, hai mươi sáu, hai mươi lăm, rốt cục cũng nghe được một đệ tử đạt đến tôi thể nhị trọng cảnh giới.

“Biểu hiện không tệ, tặng cho người một viên Nhiên Huyết đan.”

Tên đệ tử kia hết sức cao hứng, hấp dẫn ánh nhìn hâm mộ từ mọi người.

“Tôi thể nhất trọng... nhị trọng... nhị trọng...”

Tiếp sau thì trình độ chỉnh thể nhìn hơn một chút, nhưng số lượng đệ tử được ban thưởng Nhiên Huyết đan vẫn ít như cũ.

Bởi quy định rất rõ ràng, nếu tháng trước người là tôi thể nhị trọng, tháng này khảo hạch vẫn là tôi thể nhị trọng, cảnh giới không tăng thì không thể nhận được phần thưởng.

Nếu như tháng trước người là tôi thể nhất trọng mà tháng này tôi thể nhị trọng thì hiển nhiên sẽ nhận được ban thưởng.

Lục Vũ ở tổ hai, tạm thời còn chưa tới phiên bọn hắn.

Ở bên cạnh, đông đảo đệ tử tổ hai tự mình nghị luận.

“Chỉ cần đạt đến tôi thể tam trọng cảnh giới thì chúng ta sẽ gia nhập Bính khu.”

“Lần này đệ tử Đinh khu gần một ngàn năm trăm người, có thể có hai trăm người đến Bính khu đã không tệ rồi.”

“Tổ hai chúng ta chỉ ít cũng được hơn phân nửa đến Bính khu.”

Lục Vũ lắng lắng nghe, hẳn đến nội môn mới chỉ bảy ngày nên chưa nói chuyện gì nhiều cùng những đệ tử khác trong tổ, mà mọi người cũng không quá ưa hắn.

Nội môn bốn khu, cảnh giới cũng theo đó phân chia rõ ràng.

Tôi thể nhất trọng tới nhị trọng ở Đinh khu, tam trọng đến tứ trọng ngụ tại Bính khu, từ ngũ trọng đến lục trọng thì ở trong Ất khu, từ thất trọng đến bát trọng sẽ đến Giáp khu.

Từ điểm này có thể thấy rõ đệ tử nội môn ở Giáp khu mới là tinh anh, Đinh khu là giai đoạn mở đầu, Bính khu và Ất khu thuộc về giai đoạn phát triển.

Qua một canh giờ, rốt cục cũng đến phiên tổ hai lên đài.

“Tính danh?”

“Lục Vũ.”

“Thành tích khảo hạch lần trước là gì?”

“Ta mới đến nội môn được bảy ngày.”

Võ sư khảo hạch sững sờ, lập tức thoái mái nói: “Hóa ra là đệ tử mới tới, thử một chút đi.”

Ở bên cạnh, đệ tử tổ hai lặng lẽ đàm luận.

“Các ngươi cảm thấy hắn có phải hay không là tôi thể nhị trọng cảnh giới?”

“Không thể nào! Hắn mới đến có bảy ngày thôi mà!”

“Ta cũng không tin hắn mới đến bảy ngày đã đạt tới tôi thể nhị trọng cảnh giới.”

Khảo hạch thật ra rất đơn giản, Lục Vũ đặt tay lên trên một khối huyết hồng ngọc thạch, vận chuyển linh khí trong cơ thể thôi động huyết khí võ mạch toàn thân, từ đó sẽ kiểm tra ra tu vi cảnh giới của hắn.

“Tôi thể nhị trọng, ngươi thật mới đến nội môn bảy ngày hả?”

Võ sư khảo hạch phát ra một tiếng thờ nhẹ, hấp dẫn không ít sự chú ý từ dưới đài.

Tề viện trưởng liếc mắt nhìn Lục Vũ một chút, lẩm bẩm: “Bảy ngày, khá ý tứ.”

Võ sư tổ hai hết sức cao hứng, kết quả này không khiến hắn quá giật mình.

“Cái gì? Tôi thể nhị trọng! Ai da, hắn mới tới có bảy ngày thôi, có phải là hơi nhanh không.”

Đệ tử tổ hai đa phần tròn tròn mắt, đơn giản không thể tin được.

Các đệ tử ở những tổ khác của Đinh khu cũng cảm thấy chấn kinh, tốc độ thăng cấp của Lục Vũ thật kinh khủng.

“Đây là phá kỷ lục a!”

“Kể nói Lục Vũ là phé vật chắc bị mù rồi!”

Bởi vì Vân Nguyệt Nhi nên rất nhiều người hiểu Lục Vũ, biết một số chuyện của hắn.

“Chúc mừng ngươi đạt được một viên Nhiên Huyết đan, đệ tử tiếp theo.”

Lục Vũ lui ra, thần sắc bình tĩnh.

Không lâu sau đã khảo hạch xong ba mươi tổ của Đinh khu, sau khi thống kê thành tích thì giao lại cho Tề viện trưởng.

“Lần này thành tích của Đinh khu như sau, đệ tử được nhận Nhiên Huyết đan là 276 người, đệ tử đạt đến cảnh giới tôi thể tam trọng là 228 người, hy vọng mọi người sẽ tiếp tục cố gắng.”

Tiếp sau đó là khảo hạch của Bính khu, Lục Vũ thấy được Ngô Anh Kiệt.

Lúc mà Lục Vũ đến nội môn thì Ngô Anh Kiệt mới tới thể tam trọng cảnh giới.

Khảo hạch lần này Ngô Anh Kiệt lại đạt đến tôi thể tứ trọng, điều này khiến cho đông đảo đệ tử đồng môn cảm thấy khá giật mình.

“Nghe nói hắn dùng tiền mua không ít đan dược, thiếu thành chủ đương nhiên phải khác chúng ta rồi.”

“Nói nhảm, phụ cận Thanh Sơn tông có tới bảy thành, ngươi cho rằng có thể có bao nhiêu thiếu thành chủ hả?”

Lục Vũ cười lạnh, thiếu thành chủ mà hắn từng là thì bây giờ thuộc về Ngô Anh Kiệt, đây là mâu thuẫn mà hai người không thể né tránh, cũng là nguyên nhân là Ngô Anh Kiệt trăm phương ngàn kế muốn giết chết Lục Vũ.

Giữa trưa, khảo hạch xong xuôi, viện trưởng thông báo thành tích của Bính khu.

“Đệ tử Bính khu được ban thưởng Nhiên Huyết đan là 173 người, đạt đến tôi thể ngũ trọng có 68 người, mong rằng mọi người nỗ lực thêm. Sau đây là thi đấu khiêu chiến, người biểu hiện kiệt xuất sẽ nhận được cơ hội tu luyện ở Bách Thủ Huyết trì.”

Tin tức này khiến mọi người phấn chấn, không ít đệ tử đều kích động.

Mạc trưởng lão lên đài, đơn giản giảng thuật một số quy tắc thi đấu khiêu chiến.

“Dùng võ kết bạn, điểm đến là dùng. Đệ tử cảnh giới thấp có thể khiêu chiến đệ tử ở cảnh giới cao để tôi luyện mình trong chiến đấu. Cảnh giới cao cũng có thể khiêu chiến cảnh giới thấp, nhưng quyền lựa chọn khiêu chiến hay không sẽ ở trong tay đệ tử cảnh giới thấp.”

Trong khoảng thời gian này, Lục Vũ nhận được rất nhiều thư khiêu chiến từ đệ tử Đình khu, Bính khu, thậm chí có cả Ất khu.

Từ tôi thể nhị trọng đến tôi thể ngũ trọng cảnh giới có cả, những người kia đều là người theo đuổi Vân Nguyệt Nhi, một lòng muốn giáo huấn Lục Vũ giúp nữ thần xả giận.

“Ta muốn khiêu chiến Lục Vũ!”

“Ta cũng vậy, khiêu chiến Lục Vũ!”

Mạc trưởng lão vừa kể xong quy tắc, dưới đài liền truyền ra mười mấy thanh âm.

Mạc trưởng lão hơi ngạc nhiên, trầm giọng nói: “Người khiêu chiến trước lên đài báo danh đăng ký, buổi chiều sẽ thi đấu khiêu chiến.”

Không ít đệ tử nhao nhao báo danh, tất cả đều nhắm vào Lục Vũ.

Ngô Anh Kiệt thấy cảnh này thì tỏ ra đắc ý, miệng cười âm hiểm, thầm nghĩ: “Xem lần này ngươi đối phó ra sao, Lục Vũ.”

Võ sư tỏ hai chau mày, bước tới cạnh Lục Vũ, nhắc nhở: “Một số khiêu chiến ngươi có thể cự tuyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ký kết quy tắc

Lục Vũ cảm tạ ý tốt của võ sư, hỏi: “Chạm tới là dừng ở mức độ nào thì hợp?”

Võ sư sững sờ, lập tức hiểu ý của Lục Vũ.

“Đã thương đánh cho phê luôn cũng được, nhưng không được gây tổn thương đến tính mạng của người ta.”

Lục Vũ lạnh nhạt đáp: “Vậy thì ta có thể buông tay đánh nhau rồi.”

Giờ cơm trưa, tin tức có rất đông người khiêu chiến Lục Vũ truyền ra khắp hạ viện, đệ tử Ất khu lẫn Giáp khu đều biểu thị muốn đi xem.

Buổi chiều giờ thân, thi đấu lời đài tại Giáp khu & Bính khu đồng thời diễn ra.

Tề viện trưởng đến đây quan chiến, Mạc trưởng lão chủ trì tranh tài.

“Dựa theo thống kê, có bảy mươi sáu người tham gia dự thi lời đài lần này, trong đó có ba mươi hai người khiêu chiến Lục Vũ, chủ yếu đều đến từ Đình khu và Bính khu, cũng có ba đệ tử đến từ Ất khu. Cần nhắc chênh lệch cảnh giới quá xa giữa Lục Vũ và đệ tử ở Ất khu nên sẽ hủy bỏ tư cách khiêu chiến của ba đệ tử ở Ất khu kia. Những người khiêu chiến còn lại, Lục Vũ có tiếp nhận hay không thì tự hắn quyết định. Hiện tại thi đấu lời đài chính thức bắt đầu.”

Mạc trưởng lão ra lệnh một tiếng, lập tức có hai đệ tử bay người lên đài.

Lục Vũ được an bài ở cuối cùng, bởi có quá nhiều người khiêu chiến hắn.

Vân Nguyệt Nhi đứng trong đám người, ở cạnh là một đám nữ đệ tử đứng quanh, trong đó có Triệu Lục Vân.

Phụ cận, đông đảo người ái mộ theo đuổi Vân Nguyệt Nhi thì thoảng lại xum xoe, đáng tiếc nàng ta căn bản không có tâm tình để ý đến.

Ngô Anh Kiệt đứng ở một hướng khác mật thiết lưu ý động tĩnh của Vân Nguyệt Nhi và Lục Vũ, khóe môi nhếch lên ý cười lạnh lùng.

Khiêu chiến thi đấu rất đặc sắc, mục đích chân chính là luận bàn gần như không có, đa phần đều là giải quyết ân oán.

Lục Vũ đang quan chiến, coi như không thấy sự xuất hiện của Vân Nguyệt Nhi, điều này khiến cho nàng ta cũng thấy khó xử.

Một số chuyện chỉ người trong cuộc mới hiểu nhưng người ngoài, đặc biệt là những kẻ ái mộ nữ thần thì lại tỏ ra cừu thị Lục Vũ, đương nhiên cũng có không ít nữ đệ tử chỉ trích Vân Nguyệt Nhi ái mộ hư vinh, trở mặt vô tình.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Trên đài, chiếc đầu đặc sắc, thời gian cực nhanh.

Chớp mắt đã trôi qua một canh giờ, rốt cục đến phiên Lục Vũ.

“Mau nhìn, Lục Vũ lên đài.”

“Rất tốt, rốt cục cũng đợi được hần, xem hần lần này mất mặt ra sao.”

“Hần là Lục Vũ à, trông cũng tuấn tú đó chứ.”

Một số nữ đệ tử thờ khể, phát hiện Lục Vũ thật ra rất đẹp trai.

Vân Nguyệt Nhi ánh mắt phức tạp, Ngô Anh Kiệt tràn đầy chờ mong, những người khác thì ưa náo nhiệt.

Mạc trưởng lão đánh giá Lục Vũ, thiếu niên mười sáu tuổi này để lại ấn tượng kỳ lạ trong lòng hần, sự trầm ổn kia không nên có ở độ tuổi này.

“Trước mắt có hai mươi chín đệ tử khiêu chiến ngươi, ngươi tính sao đây?”

Lục Vũ đứng giữa lôi đài, ba ngàn đệ tử dưới đài quan sát hần.

“Ta muốn góp cho chẵn, thêm một người nữa được không?”

Mạc trưởng lão sững sờ, ngạc nhiên nói: “Chẵn à? Ý ngươi là sao?”

Lục Vũ nói: “Ta muốn khiêu chiến Ngô Anh Kiệt, mong trưởng lão thành toàn.”

Giọng của Lục Vũ vang vọng khắp toàn trường, ai ai cũng nghe thấy.

Vân Nguyệt Nhi ánh mắt khể biến, nàng đương nhiên biết tại sao Lục Vũ lại muốn khiêu chiến Ngô Anh Kiệt, nàng biết rõ ân oán của song phương.

Ngô Anh Kiệt mặt cười ngẩn ngơ, hần không ngờ được Lục Vũ lại khiêu chiến hần trước mặt mọi người.

Lục Vũ chỉ là tội thể nhị trọng lại dám khiêu chiến Ngô Anh Kiệt tội thể tứ trọng, thuộc người cảnh giới thấp khiêu chiến người cảnh giới cao, đây là điều được cho phép.

Huống chi ngay trước mặt viện trưởng, các vị trưởng lão lẫn đông đảo võ sư, Ngô Anh Kiệt nếu không dám ứng chiến thì sau này còn mặt mũi nào sinh sống tại nội môn nữa?

“Ngươi có dám tiếp nhận khiêu chiến của Lục Vũ không Ngô Anh Kiệt?”

Mạc trưởng lão hỏi ý Ngô Anh Kiệt khiến tất cả mọi người chú ý.

“Ngô sư huynh, lên đi, Lục Vũ mới chỉ tội thể nhị trọng thôi mà, sợ hần à?”

“Vói thực lực của Ngô sư huynh thì giết hần dễ ợt, sao phải bận tâm chứ?”

“Ngô sư đệ đến nội môn, hơn một tháng thăng liền ba cấp quả thực là thiên tài trong thiên tài, sao phải sợ.”

Âm thanh vang vọng khắp toàn trường khiến Ngô Anh Kiệt đâm lao phải theo lao, cắn răng nói: “Đệ tử ứng chiến!”

Mạc trưởng lão nói: “Tốt, như vậy trong số ba mươi đệ tử này, Lục Vũ định chọn ai để khiêu chiến trước đây?”

Lục Vũ nói: “Mời hết bọn họ lên đi.”

Mạc trưởng lão đồng ý yêu cầu của Lục Vũ, để cho toàn bộ đệ tử khiêu chiến lên đài.

Ba mươi đệ tử, từ tội thể nhị trọng cảnh giới đến tội thể tứ trọng, trong đó chiếm đa số là tội thể tam trọng cảnh giới.

Lục Vũ nhìn ba mươi người, đạm mạc nói: “Các ngươi đều muốn khiêu chiến ta hả?”

“Đương nhiên rồi, ngươi tưởng bọn ta giòn chắc.”

Rất nhiều người khiêu chiến biểu hiện ra thái độ không vui, không khách khí với Lục Vũ.

“Lỡ như nửa đường có người bỏ cuộc thì phải làm sao bây giờ?”

Lục Vũ cười lạnh, ngữ điệu trào phúng kia khiến đám người khiêu chiến hết sức khó chịu.

“Người đánh rầm, chúng ta dám khiêu chiến người dĩ nhiên sẽ không sợ người.”

“Dám xem thường chúng ta, người ngạo mạn quá đấy.”

Rất nhiều người mắng to Lục Vũ.

“Nói có sách mách có chứng, nếu các người chủ động khiêu chiến ta, vậy trước tiên phải nói cho rõ quy củ, miễn đến lúc đó lại có người đổi ý.”

Lục Vũ ánh mắt lạnh băng khiến cho người ta cảm thấy hơi lạnh.

Ngô Anh Kiệt khiêu khích nói: “Người muốn sao?”

Lục Vũ cười lạnh: “Quy củ của ta rất đơn giản, sau đó nếu có ai sợ không muốn đánh thì có thể rút lui, nhưng phải tự chặt một tay trước mặt mọi người làm trừng phạt mới được lui. Nếu không các người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, coi việc khiêu chiến này như trò đùa há chẳng phải nhục mạ quy định của hạ viện sao!”

Nghe thế, toàn trường sôi trào, bởi trước đây chưa từng xảy ra chuyện tương tự.

Ngô Anh Kiệt mắng: “Người tưởng mình là ai mà lại dám lập ra quy củ ở đây hả Lục Vũ, người còn chưa đủ tư cách!”

Lục Vũ phản bác: “Sao nào, người không dám hay là khiếp đảm, hay là sợ thua không nổi?”

“Người nói vậy!”

Ngô Anh Kiệt cố ý giả vờ phẫn nộ, muốn chiếm được sự đồng tình từ những người khiêu chiến khác & đông đảo khán giả dưới đài, qua đó khiến tất cả mọi người cừu thị Lục Vũ.

“Đã không sợ thua thì sao để ý tới quy củ do ta lập như thế?”

Lục Vũ cười lạnh, ánh mắt đảo qua những kẻ khiêu chiến mình.

“Nếu các người sợ hãi thì bây giờ rời đi còn kịp, ta coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Chỉ khi nào thi đấu khiêu chiến diễn ra, vậy thì cho thấy các người đã chuẩn bị kỹ càng, khi đó có hối hận thì cũng phải bị trừng phạt. Mạc trưởng lão cảm thấy những lời này của đệ tử có đạo lý hay chẳng?”

Mạc trưởng lão khẽ nhíu mày, viện trưởng đang ở dưới đài quan sát nên hẳn không thể tự tiện quyết định được.

Có đệ tử phản bác: “Thi đấu khiêu chiến trước kia đâu có quy định này đâu.”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Trước kia từng có ba mươi người khiêu chiến một người chưa?”

Lời này hơi quá tát mặt, để những người khiêu chiến cảm thấy xấu hổ.

Mạc trưởng lão nhìn viện trưởng một lát, thấy đối phương khẽ vuốt cằm, lập tức minh bạch hàm nghĩa trong đó.

“Xét thấy lần này tình huống đặc thù, bản trưởng lão tuyên bố tiếp thu đề nghị của Lục Vũ. Những quy tắc thi đấu khiêu chiến cũ sẽ không thay đổi, thêm những ai nửa đường lui bước sẽ phải tự chặt một tay trước mặt mọi người xem đó như trừng phạt mới được lui. Hiện tại các người có một khắc thời gian để cân nhắc, bây giờ rời khỏi còn kịp. Sau đó một khi khai chiến thì nhất định phải tuân thủ quy định này.”

Hai mươi chín người khiêu chiến sắc mặt âm trầm, Mạc trưởng lão nói thế tự nhiên bọn họ không thể phản bác.

Hoặc kiên trì đánh một trận, hoặc gờ lui lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Một quyền đánh phé

“Sợ cái gì, chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ không đấu lại một Lục Vũ?”

“Đúng đấy, không sợ, lão tử không tin hấn có thể thắng được chúng ta.”

“Hắn đang phô trương thanh thế, cố ý dọa lui chúng ta thôi, chứng tỏ hắn thua chúng ta, hắn sợ, chúng ta quyết không thể bị hắn lừa.”

Mọi người ngập tràn cảm phấn, ngay trước mặt ba ngàn đệ tử mà tự dưng rút lui thì sau này còn mặt mũi đâu gặp người nữa?

Ngô Anh Kiệt nói: “Tiểu tử Lục Vũ này cực kì âm hiểm, hắn đang chơi trò không thành kế, mọi người đừng bị hắn lừa.”

Những người khiêu chiến sau một phen bàn bạc liền đưa ra quyết định.

“Chúng ta đồng ý điều kiện của Lục Vũ, nếu như ai nửa đường lui bước thì người đó sẽ tự đoạn một tay.”

Mạc trưởng lão hỏi: “Các ngươi cân nhắc cẩn thận?”

“Ý chúng ta đã quyết, chỉ sợ Lục Vũ có dám nhận hay không thôi!”

Mạc trưởng lão nhìn Lục Vũ, nhắc nhở: “Nếu ngươi tiếp nhận khiêu chiến của bọn hắn, dù trận đầu ngươi bại thì chỉ cần nghỉ một chút rồi phải đánh tiếp những trận khiêu chiến sau, ngươi rõ chưa?”

Lục Vũ nói: “Đa tạ trưởng lão nhắc nhở, đệ tử đã hiểu.”

Mạc trưởng lão khẽ vuốt cằm, nhìn lướt qua song phương, trầm giọng nói: “Là người bị khiêu chiến, ngươi có quyền lựa chọn đấu với ai trước ai sau.”

Lục Vũ lạnh lẽo quét qua rồi chỉ tới một tên đệ tử thì thể nhị trọng, nói: “Ngươi tới trước đi.”

“Lần này ta tới còn lo là xếp ta sau cùng, sợ không có cơ hội thu thập ngươi đây.”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Tên đệ tử khiêu chiến kia rất phách lối, năm nay mười bảy tuổi, thân hình cao to.

Những người khiêu chiến khác tạm thời lui xuống dưới nhường lại không gian này cho song phương tranh tài.

“Các ngươi nói xem Lục Vũ có thể chống bao lâu?”

“Đối thủ mà hắn chọn là tôi thể nhị trọng, cảnh giới song phương tương đương, từ điểm này phân tích thì Lục Vũ phân nửa không quá tự tin, do đó ta kết luận Lục Vũ sống không quá năm trận.”

“Lần này trong số ba mươi người khiêu chiến thì chỉ có chín người tôi thể nhị trọng, mười sáu người tôi thể tam trọng, năm người tôi thể tứ trọng cảnh giới.”

Dưới đài, mấy ngàn đệ tử bàn luận sôi nổi, đại bộ phận không coi trọng Lục Vũ.

Nói cho cùng thì Lục Vũ chỉ mới đến nội môn bảy ngày, là một người mới.

Tăng thêm mối quan hệ với Vân Nguyệt Nhi, rất nhiều người đều căm thù Lục Vũ.

“Ngươi nói xem Lục Vũ có thể chống đỡ mấy trận, Nguyệt nhi?”

Triệu Lục Vân vui cười lôi kéo Vân Nguyệt Nhi, muốn cá cược với nàng ta.

Vân Nguyệt Nhi phiền muộn không thôi, cô nàng ngọc này hết chuyện đề nói hay sao lại nói tới chuyện này?

“Nguyệt nhi, vẻ mặt của ngươi hình như là đang lo lắng cho Lục Vũ hả?”

Triệu Lục Vân “thiện ý” hỏi thăm khiến cho Vân Nguyệt Nhi đang tức giận càng giận sôi hơn.

Nếu không phải ở đây đông người thì Vân Nguyệt Nhi sớm đã giận ầm lên rồi.

Ở gần đấy có người nghe thấy lời nói của Triệu Lục Vân thì vội vàng xì xào bàn tán.

“Hóa ra Vân Nguyệt Nhi thật không quên được Lục Vũ.”

Lời này một truyền mười, mười truyền trăm, nhanh chóng đưa tới nghị luận sôi nổi.

“Trời ạ, nữ thần của ta sao còn chưa quên được tên ngu ngốc kia chứ?”

“Lục Vũ đáng giận, ta muốn đánh ngươi.”

“Đánh ngã Lục Vũ, đánh ngã Lục Vũ!”

Đồng đảo người ái mộ điên cuồng gào to, tựa như họ là những người đang thi đấu khiêu chiến kia, trên thực tế là đang phát tiết cảm xúc trong lòng.

Vân Nguyệt Nhi sắc mặt tái xanh, Triệu Lục Vân ở bên cạnh thật ngu như heo.

Trên lôi đài, Lục Vũ ánh mắt lạnh lùng nhìn đối thủ, ngay cả đối phương tên gọi là gì hắn cũng không có hứng thú muốn biết, bởi với hắn thì chuyện đó chẳng quan trọng.

“Ngươi đã chuẩn bị xong chưa Lục Vũ?”

Lục Vũ đạm mạc nói: “Ra tay đi.”

Người khiêu chiến ánh mắt lạnh lẽo, bước một bước xa lao vọt tới trước mặt Lục Vũ, tay phải đâm ra một quyền, miệng quát lên: “Bôn Nguo quyền!”

Đây là võ kỹ Hoàng cấp trung phẩm, tu luyện tới cảnh giới đại viên mãn thì sức mạnh một quyền có thể đạt tới chín ngư lực.

Lục Vũ cảm giác quyền phong lãnh lệ, thân thể không tự chủ được thuận thế xoay người tránh đi quyền này.

Người khiêu chiến quét ngang tay trái, ngón chân cấp tốc xoay tròn người khóa chặt Lục Vũ lần nữa, biến chiêu khá nhanh.

Người này ra chiêu rất có kinh nghiệm, thuộc hạng người thiện chiến, dù là lực đạo, tiết tấu hay biến hóa đều nắm rất chuẩn.

Cảm giác lực của Lục Vũ kinh người lựa chọn né hết ba chiêu của đối phương khiến người xem cảm thấy trên khí thế hắn đã thua.

“Cố lên, đánh ngã Lục Vũ!”

Đồng đảo đệ tử dưới đài hò hét trợ uy, mọi người đồng lòng, khí vận hội tụ.

Người khiêu chiến kia khí thế mạnh mẽ, ra chiêu như nước chảy mây trôi, hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

“Thôi đi, ta còn tưởng Lục Vũ lợi hại lắm, ai dè chỉ được cái mạnh miệng.”

Có đệ tử lên tiếng chế giễu, càng có người mắng to: “Ngươi tránh cái rắm, ngon chống lại đi.”

Dưới đài sục sôi chửi rủa Lục Vũ.

Trên đài, người khiêu chiến lớn lối nói: “Ngươi chỉ có chút năng lực thế thôi sao Lục Vũ, vậy cũng dám lập quy củ, thật vô liêm sỉ.”

“Ngươi có năng lực sao ngay cả góc áo ta cũng không đụng được thế?”

Lục Vũ lạnh lùng phản ứng, thân thể đang di chuyển bỗng dừng ngừng lại, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Người khiêu chiến cả giận nói: “Ngươi dám coi thường ta, đi chết đi.”

Đâm ra một quyền, người kia dốc hết toàn lực, nắm tay khí kinh hóa hình ẩn ẩn có thể thấy được một con thanh ngư đang xông tới.

“Quyền này mạnh thật, ta khẳng định Lục Vũ không thể đỡ nổi, lại né tiếp cho coi.”

Có đệ tử trào phúng Lục Vũ, xem thường hắn.

Thế nhưng lần này mọi người lại đoán sai.

Lục Vũ không né tránh, tay phải vung ra một quyền đón nắm đấm của người khiêu chiến.

“A, tiểu tử hắn không tránh.”

“Lập tức thấy rõ rồi, thật chờ mong.”

Rất nhiều người mở to hai mắt, Vân Nguyệt Nhi cũng theo bản năng chuyên chú quan sát, tâm tình khá phức tạp.

Nhưng nghe răng rắc một tiếng, bóng người lui nhan kèm theo tiếng kêu thảm.

Người khiêu chiến bay rớt ra ngoài, miệng phát ra tiếng kêu gào thê lương thảm thiết như heo bị giết, bị Lục Vũ một quyền oanh bay.

“Hả? Ta có phải hoa mắt không thể!”

“Gặp quý rồi, tại sao có thể như vậy?”

Trên đài, Lục Vũ vẫn phong bất động đang chậm rãi thu quyền, mắt lạnh lùng miệng chế giễu: “Xem ra là ta xem trọng ngươi.”

Âm thanh không lớn nhưng vọng khắp toàn trường, trong bộ dáng lạnh lùng thấp thoáng mấy phần cao ngạo.

Đồng đảo đệ tử dưới đài lại nghị luận sôi nổi, những người trước đây không coi trọng Lục Vũ bây giờ như bị tát một tai, trong lòng cảm thấy hết sức khó chịu.

Một số đệ tử vây quanh bên người khiêu chiến kia, hỗ trợ xem xét tình huống của hắn.

“Ông trời ơi! Vai trái vỡ vụn, cánh tay phải bị phế, không thể cứu được.”

“Hả! Bị một quyền của Lục Vũ đánh phế sao!”

Rất đông đệ tử hít một ngụm khí lạnh, nghĩ đến quy củ Lục Vũ lập ra trước khi thi đấu mới ý thức được lần khiêu chiến này hung hiểm cỡ nào.

Mạc trưởng lão lên đài, nhìn thoáng qua viện trưởng ở phía dưới, sau đó tuyên bố Lục Vũ thắng trận.

“Kế tiếp là trận thứ hai, những người khiêu chiến còn lại lên đài cả đi.”

Hai mươi chín người khiêu chiến lên đài, từng người cảm tức nhìn Lục Vũ, thậm chí có người còn mắng hắc ra tay quá độc ác.

Lục Vũ cười lạnh nói: “Các ngươi nói thế là mong ta hạ thủ lưu tình hay do các ngươi tự cảm thấy bản thân không đủ năng lực?”

Một người khiêu chiến cả giận nói: “Cuồng đi, xem lát nữa ta thu thập ngươi ra sao.”

Mạc trưởng lão nói: “Đủ rồi, đây không phải nơi đấu võ mồm. Lục Vũ, ngươi chọn ra đối thủ cho trận thứ hai, trận thứ ba, thứ tư lần thứ năm luôn đi, để sau đỡ phải phiền hà như vậy nữa.”

Lục Vũ nhìn qua, lựa chọn bốn người trong đám tôi tớ thể nhị trọng, còn lại hai mươi lăm người khiêu chiến khác tạm thời lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Mười thắng liên tiếp

“Ba người các ngươi chờ ở lối đi, trận thứ hai bắt đầu.”

Mạc trưởng lão ra lệnh một tiếng, người khiêu chiến trận ba bốn năm thối lui đến lối lên đài, Lục Vũ và đối thủ triển khai vòng tranh tài thứ hai.

Lần này, người khiêu chiến kia thần sắc rõ ràng thu liễm không ít, không còn kiêu ngạo như người khiêu chiến đầu tiên.

Hắn sử dụng chiêu thức đa dạng linh hoạt lấy thủ xảo thắng, không muốn liều mạng với Lục Vũ.

“Đổi loại đấu pháp, xem lần này Lục Vũ đối phó ra sao?”

“Lục Vũ là thảo hồn không quen chiến đấu, khẳng định kỹ xảo không bằng thú võ hồn, lần này hơn phân nửa nhất định phải thua.”

Dưới đài, người quan biến bản luận sôi nổi, vẫn như cũ không coi trọng Lục Vũ.

Tiểu thảo chi nhãn của Lục Vũ nhìn rõ mọi đường tơ kẻ tóc, nắm rõ từng chiêu từng thức của đối thủ trong lòng bàn tay, một thức Thu Phong Lạc Diệp, quyền trái thu quyền phải phóng, quyền kinh tạo thành vòng xoáy khôn trụ đối thủ.

Về sau, Lục Vũ đâm ra một quyền, vòng xoáy bạo tạc khiến người khiêu chiến số hai hét thảm một tiếng rồi rơi xuống dưới đài.

“Ai da, cánh tay bị phế, xương vai gãy, xong!”

“Chắc chắn, thật tàn nhẫn.”

Rất nhiều người kinh hô kêu to, không ngờ tới trận tranh tài thứ hai chỉ diễn ra có ba chiêu đã kết thúc.

“Gọn gàng, không tệ.”

Triệu Lục Vân cười khanh khách, hơi tán dương biểu hiện của Lục Vũ.

Vân Nguyệt Nhi túm mỹ cau lại, thiếu niên hăng hái trên đài kia thật là Lục Vũ mình từng quen thuộc trước đây sao?

Trận thứ ba, người khiêu chiến sắc mặt khá khó coi.

Người khiêu chiến số một lần số hai đều bị đánh phế, nếu nói hẳn không sợ thì là lừa người.

Lục Vũ lãnh đạm nói: “Nếu ngươi không dám xuất thủ thì tự đoạn một tay rồi lui xuống đi.”

Người khiêu chiến số ba đỏ mặt, cả giận nói: “Ngươi dám xem thường ta, ta chém ngươi!”

Một chương vung ra, người khiêu chiến số ba tức giận xông tới, đón hấn là một quyền của Lục Vũ.

“A... không...”

Bay rót ra ngoài, tiếng kêu đau đớn thảm thiết khiến cho những đệ tử quan chiến ở dưới đài sững sờ.

Lại một quyền phế đi, Lục Vũ đây là thành tâm muốn lập uy.

Thắng liền ba trận, biểu hiện của Lục Vũ khiến mọi người kinh ngạc, những đệ tử trước đây coi thường Lục Vũ bây giờ đều ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trận thứ tư, Lục Vũ ra một quyền, tiếng kêu thảm vang lên, người khiêu chiến bị phế roi xuống đài.

Trận thứ năm, người khiêu chiến cải biến đấu pháp, sử dụng kiếm.

“Ta tu luyện kiếm thuật, nếu ngươi không dám đấu thì ngoan ngoãn nhận thua đi.”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ngươi xác định dùng kiếm để đấu?”

“Linh Xà Thổ Tín!”

Người khiêu chiến thứ năm giận dữ xuất kiếm, chiêu thức tàn nhẫn nhưng ở trong mắt Lục Vũ lại có khá nhiều sơ hở.

“Đạn Chi Phi Hoa!”

Lục Vũ nghiêng người né tránh rồi tung ra một chỉ mạnh mẽ tinh chuẩn lên kiếm tích (thân kiếm).

Một khắc này đúng là khoảnh khắc người khiêu chiến thứ năm biến người, thân kiếm lượn vòng, dấn chân trái xệt qua.

Ai ngờ kiếm tích thụ lực, kiếm chuyển hướng lại không thể điều khiển được tự chém lên chân trái của bản thân, chân trái bị chém đứt.

“A...”

Âm thanh gào thét thảm thiết vang vọng toàn trường khiến cho rất nhiều người nhìn mà đờ ra.

“Chuyện này... chuyện này... mẹ nó thật sự là gặp quỷ.”

Rất nhiều người một mặt đau lòng nhìn người khiêu chiến tự chém đứt chân kia, đều cảm giác trở nên lạnh lẽo.

Mạc trưởng lão cau mày, phái người khiêng tên đệ tử kia xuống chữa thương.

Lục Vũ thắng cả năm trận, kết cục những đối thủ của hắn đều bị phế, điều này khiến cho rất nhiều người khó chịu nhưng lại không thể phản búa được gì.

Mạc trưởng lão lên đài, mời hai mươi lăm người khiêu chiến còn lại lên đài.

Lục Vũ thần sắc lạnh lùng chọn người khiêu chiến theo thứ tự từ sáu đến mười.

Trong đó, người khiêu chiến thứ mười là tôi tớ tam trọng cảnh giới được rất đông người quan chiến dưới đài kỳ vọng.

Nhưng người khiêu chiến từ thứ sáu đến thứ chín sắc mặt lại tái nhợt, mặt mũi tràn đầy kinh hoàng.

Lục Vũ lãnh khốc nói: “Tự đoạn một tay có thể rút lui, nếu không thì xuất ra bản lãnh của các ngươi đi!”

Ngay trước mặt mấy ngàn đệ tử, người khiêu chiến từ sáu đến chín đâm lao đành phải theo lao, biết rõ tất bại cũng chỉ có thể cắn răng ra sân.

Kết quả y như sở liệu, hạ tràng của bốn người này đều là bị phế.

“Thương thế của bọn họ còn thảm hơn cả tự đoạn một tay.”

Có đệ tử cảm khái, cũng có đệ tử chế giễu.

“Ai bảo bọn hần tự cho là đúng, cảm thấy Lục Vũ dễ khi dễ, muốn liên thủ nhục nhã người ta chi. Hiện tại thì bị tàn phế cả đời, tiền đồ mất sạch, không biết bọn hần có hối hận không.”

Ngô Anh Kiệt lo lắng không thôi, không ngờ được sức chiến đấu của Lục Vũ lại mạnh mẽ vô địch cùng giai, thật khiến mọi người bất ngờ.

Vân Nguyệt Nhi phương tâm khê nhói, Lục Vũ càng mạnh càng đại biểu cho ánh mắt của nàng càng thiện cận.

Trận thứ mười hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tôi thể nhị trọng đối chiến tôi thể tam trọng, lần này liệu Lục Vũ có thể thắng không?

“Ngươi điên rồi Lục Vũ, đáng tiếc cuộc sống tươi đẹp của ngươi sẽ phải kết thúc tại đây.”

Người khiêu chiến thứ mười nộ khí đằng đằng, nhanh chóng áp sát Lục Vũ, huyết khí toàn thân tràn đầy.

Tôi thể tam trọng tương ứng luyện huyết tam trọng, đến cảnh giới này thì lực lượng bạo tăng một vạn cân, tuyệt không thể xem nhẹ.

“Người ta có câu gieo gió gặt bão!”

Lục Vũ cười lạnh, người khiêu chiến thứ mười lại tức giận đến phát điên.

“Ngươi dám nói chúng ta là gieo gió gặt bão, ta liền phế bỏ ngươi, xem chừng.”

Cung tay lên, một cổ khí lưu mạnh mẽ ập tới chứa lực đạo không dưới hai vạn cân, đủ để đập nát một con trâu.

Lục Vũ bước chân trái tới trước một bước, thân thể nghiêng sang một bên, tay phải đâm ra một quyền tới lòng bàn tay phải của người khiêu chiến thứ mười.

Chợt nghe ầm một tiếng, thân thể cao lớn của người khiêu chiến số mười bay rớt ra ngoài, miệng học máu tươi, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không phát ra đã chết ngất.

Sau khi rời sầm xuống đất, xương cốt toàn thân người khiêu chiến thứ mười vỡ vụn khiến cho những đệ tử ở gần đó giật mình thon thót.

“Mau nhìn xem thương thế của hần thế nào?”

“Má ơi, nửa thân trên nát hết xương cốt, nửa người bị phế.”

“Hà! Sao có thể thế được, hần là tôi thể tam trọng mà Lục Vũ chỉ mới tôi thể nhị trọng thôi mà, chuyện này... chuyện này...”

Toàn trường loạn không tả xiết, ai cũng kinh sợ.

Trước đó Lục Vũ là vô địch cùng giai, quét ngang chín người khiêu chiến.

Bây giờ Lục Vũ lại biểu hiện ra thực lực đáng sợ hơn nữa, một quyền phế đi người khiêu chiến ở cảnh giới tôi thể tam trọng.

“Vượt cấp khiêu chiến, quá mạnh.”

“Thật không nghĩ tới, hóa ra Lục Vũ lại cường đại như vậy, hần thật là thần tượng của ta!”

“Hần thật là tinh võ hồn sao? Sao cảm giác còn mạnh hơn cả thú võ hồn nhi.”

Hai mươi người khiêu chiến còn lại đều tròn mắt, tôi thể tứ trọng thì còn đỡ hơn một chút, tự cao thực lực hơn người, nhưng đám tôi thể tam trọng thì bây giờ lại hối hận không thôi.

Trước đó đâu ai nghĩ được sức chiến đấu của Lục Vũ lại cuồng bạo, vượt cấp khiêu chiến mà còn thắng nhẹ nhàng như thế thì quả thực quá yêu nghiệt.

Dưới đài, đông đảo nữ đệ tử hưng phấn hô to tên Lục Vũ, mắt ai cũng lấp lánh ái mộ lẫn tôn sùng.

“Mười thắng liên tiếp! Soái ca!”

Triệu Lục Vân kêu to, đáng về hưng phấn kia khiến cho Vân Nguyệt Nhi ở bên cạnh cảm thấy cực khó xử.

Phụ cận, không thiếu nữ đệ tử chỉ trừ Vân Nguyệt Nhi, cũng có rất đông nam đệ tử nhìn nàng.

Vân Nguyệt Nhi tự nhiên cảm thấy nhục nhã, nàng đều quy hết lên đầu Lục Vũ, nếu không phải hắn thì sao nàng lại bị mọi người chế giễu trước mặt bao người thế này được?

Lục Vũ đứng trên đài nhếch môi cười lạnh, ánh mắt đảo qua Ngô Anh Kiệt và Vân Nguyệt Nhi ở dưới đài, ánh mắt trào phúng kia của hắn khiến cho bọn họ cảm thấy rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chấn nhiếp toàn trường

“Có muốn bỏ cuộc không?”

Mạc trường lão mời hai mươi người khiêu chiến còn lại lên đài, sau đó lựa lời hỏi thăm mọi người một chút.

Lục Vũ thắng mười trận liên tiếp là một vinh dự lớn lao, cũng là một sự uy hiếp, tạo áp lực vô hình lên những người khiêu chiến, bởi kết cục của mười người khiêu chiến trước đó rất thảm.

Hai mươi người khiêu chiến hai mặt nhìn nhau, biểu lộ có chút xấu hổ, sớm đã không còn sự phách lối trước đó, không ít người trên mặt tỏ ra do dự.

“Nếu không ai lên tiếng thì Lục Vũ ngươi cứ tuyển ra đối thủ từ mười một đến mười lăm đi.”

Lục Vũ đánh giá một phen, tiện tay chọn năm đối thủ tồi tệ nhất trong cảnh giới.

“Tiếp tục khiêu chiến!”

Mạc trường lão lui ra, tranh tài tiếp tục tiến hành.

Người khiêu chiến thứ mười một khá cẩn thận, không dám lơ đãng, khai thác sách lược tránh nặng tìm nhẹ muốn tìm ra sơ hở trong trận đấu để đánh bại Lục Vũ, đáng tiếc hắn quá coi thường Lục Vũ.

Người khiêu chiến thứ mười hai tương đối âm hiểm khi sử dụng trường tiên, đây là binh khí mềm, khác xa những loại binh khí cứng rắn như đao hay kiếm.

Lục Vũ thi triển ra Đan Chi Phi Hoa, chỉ lực cũng không đánh lên người đối phương mà là đánh trúng trường tiên dưới góc độ xảo diệu, tá lực sử lực (mượn lực dùng lực), phế đối thủ.

“Lục Vũ, cố lên!”

“Mười hai thắng liên tiếp, tranh thủ thắng mười lăm trận liên tiếp đi!”

Đông đảo đệ tử quan chiến ở dưới đài hô ứng nhiệt tình, đặc biệt là các nữ đệ tử, rất nhiều người bị mê hoặc bởi phong thái của Lục Vũ.

Vân Nguyệt Nhi sắc mặt lo lắng, nàng hận không thể quay người rời đi, nhưng nàng lại không cam lòng, muốn xem Lục Vũ rốt cuộc có thể chống được bao lâu.

Ngô Anh Kiệt tâm thần hơi không tập trung, hắn một mực quan sát tình huống của Lục Vũ, phát hiện tiểu tử này xuất thủ mau lẹ, chiêu thức lăng lệ, cơ hồ đều là một chiêu trí mạng, không nhìn ra được sơ hở nào rõ ràng.

Trận mười ba, Lục Vũ thắng, dưới đài một mảnh thét lên.

Trận mười bốn, Lục Vũ lại thắng, vô số nữ đệ tử hoan hô coi hắn là thần tượng của mình.

Trận mười lăm, Lục Vũ lại thắng, toàn trường reo hò.

Không ít người tròn tròn mắt, càng nhiều người thì cảm xúc điên cuồng.

“Quá tuyệt, Lục Vũ, ta yêu ngươi!”

Có nữ đệ tử thổ lộ khiến mọi người trắng mắt nhìn.

“Tướng mạo của ngươi như thế chỉ dọa Lục Vũ thôi.”

Mạc trưởng lão lên đài, trước mặt mọi người tuyên bố một sự kiện.

“Viện trưởng nói, nếu có thể thắng hai mươi trận liên tiếp sẽ được trọng thưởng!”

Dưới đài huyền ảo cả lên, vô số người lại điên cuồng kêu gào tên Lục Vũ, sự nhiệt tình này khiến cho những đệ tử trước đây xem thường Lục Vũ nóng ran mặt.

Ngô Anh Kiệt một mặt xanh xám, Vân Nguyệt Nhi mặt mũi ngáp tràn xấu hổ, tên Lục Vũ đáng chết này sao lại biểu hiện được mạnh như thế?

“Tuyển đối thủ đi.”

Mạc trưởng lão ngôn từ ngắn gọn, cũng không nói nhảm.

Lục Vũ liếc Ngô Anh Kiệt nhưng không chọn hắn.

Từ mười sáu đến mười chín đều là tôi thể tam trọng, nhưng Lục Vũ chọn số hai mươi lại là một đệ tử tôi thể tứ trọng cảnh giới.

“Chuyện gì xảy ra, Lục Vũ điên rồi, tôi thể tam trọng không chọn lại đi chọn một tên tôi thể tứ trọng.”

“Đoán chừng là hắn quá mức tự tin, cho rằng bản thân có thể giẫm đạp cả đệ tử tôi thể tứ trọng.”

“Lục Vũ đây là tự tin, các ngươi biết cái gì chứ.”

Có người trào phúng, cũng có người ủng hộ.

Trận thứ mười sáu, Lục Vũ dùng một quyền phệ đối thủ.

Trận thứ mười bảy, Lục Vũ tung một cước phệ chân trái đối thủ.

Trận thứ mười tám, Lục Vũ còn chưa xuất thủ thì người khiêu chiến đã bị dọa lớn tiếng xin tha thứ.

“Ta rời khỏi, bỏ qua cho ta đi.”

Lục Vũ lạnh lùng nói: “Tự đoạn một tay.”

Người khiêu chiến thứ mười tám chần chừ một lát, cắn răng tự đoạn một tay.

“Đồ hèn, không có cốt khí.”

Người khiêu chiến thứ mười chín mắng to, đáng tiếc đến khi tới phiên hắn thì bị Lục Vũ tung một quyền đánh phệ, đau ngất đi.

“Mười chín trận thắng liên tiếp, thời khắc kích động nhân tâm sắp đến.”

Cả quảng trường, tất cả mọi người đều quan sát, đang mong đợi trận tranh tài thứ hai mươi bắt đầu.

“Lục Vũ, sớm chọn ta là sai lầm lớn nhất của ngươi. Chút nữa ta sẽ trả thù cho những đệ tử bị ngươi phệ đi kia.”

Lý Sâm, mười chín tuổi, đệ tử tổ bốn Bính khu, tu luyện đến tôi thể tứ trọng cảnh giới, tiến nhập giai đoạn luyện cốt.

Giai đoạn này xương cốt mạnh mẽ, nhục thân lực lượng đại tăng, lực phòng ngự theo đó cũng tăng lên.

“Ra chiêu đi.”

Lục Vũ rất bình tĩnh, hắn sở dĩ chọn lựa Lý Sâm là để chán nản những người khác.

Lục Vũ có được thiên mạch, tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh lại có được Vạn Pháp Trì thần kỳ nên dù thắng liên tiếp mười chín trận nhưng chưa cảm thấy tận hứng.

“Cuồng vọng, tiếp chiêu.”

Lý Sâm tự phụ bất phàm nhưng đâu ngờ Lục Vũ không coi hắn ra gì, điều này khiến Lý Sâm hơi tức tối, xuất thủ tung hết mười phần công lực, muốn hạ ngã uy Lục Vũ.

Lục Vũ ánh mắt lạnh lùng, đối mặt với người khiêu chiến cảnh giới tôi thể tứ trọng, hắn cũng không dám khinh thường, tăng cảm giác lực lên gấp đôi, rõ ràng bắt được quý tích ra quyền của Lý Sâm.

Lục Vũ cất bước tiến lên, thân thể từ tĩnh thành động, tay phải đâm ra một quyền kết hợp hoàn mỹ lực lượng với tốc độ, đón đỡ một kích của Lý Sâm.

“Dám cứng đối cứng với ta, ngươi đơn giản muốn chết.”

Lý Sâm giận dữ, cảm thấy Lục Vũ xem thường mình, đây là khinh miệt trần trụi.

Cầm nhẹ một tiếng, Lý Sâm lại tăng thêm ba phần lực, khí kinh ngưng tụ trên nắm tay hóa thành một con mãnh thú, khi tới gần liền tỏa ra hàn ý lâm liệt.

Vỗ mạch trong cơ thể Lục Vũ chấn động, vận dụng Thốn Tâm Thốn Kinh, lực lượng điệp gia từng từng từng tăng, phịch một tiếng liền đón nhận một kích này.

Song phương nắm đấm đụng nhau, lực đối lực tạo nên sóng xung kích khuếch tán ra xung quanh, bốp một tiếng bức ngừng Lý Sâm, đẩy lui Lục Vũ.

“Hả?”

Lý Sâm mặt kinh ngạc, không ngờ Lục Vũ tiếp một quyền mười phần công lực của mình lại nhìn như không bị gì.

Người quan chiến dưới đài căng cứng tinh thần, sau khi thấy rõ kết quả một kích này thì lập tức reo hò, hét lên chói tai, thanh âm trùng trùng điệp điệp không đếm xuể tạo thành một cái tên - Lục Vũ.

Xoay người trở ra, Lục Vũ xảo diệu hóa giải cổ phản lực kia, tay trái trở bàn tay vung ra, chưởng lực phun trào, thân thể bắn nhanh như điện áp sát Lý Sâm, phát động công kích trước.

Lý Sâm giận dữ, cắn răng nói: “Tiểu tử thôi, nằm xuống cho ta!”

Vung tay lên, Lý Sâm tốc độ kinh người, cảm giác lực của hắn cũng không kém nên né được pha tập kích của Lục Vũ, sau đó nghiêng người tung chưởng đánh tới eo Lục Vũ.

Lục Vũ vận eo quay người, chân trái liền kích xảo diệu hóa giải một kích này.

Về sau, Lục Vũ vận chuyển Thốn Tâm Thốn Kinh triển khai cứng đối cứng với Lý Sâm mấy lần khiến cho những người quan chiến reo hò ầm ĩ.

Một đệ tử tội thể nhị trọng lại có thể cứng đối cứng với đệ tử tội tứ trọng, đây quả thực là kỳ tích.

“Lục bộc phát thật mạnh mẽ, lại không kém hơn Lý Sâm.”

“Đệ tử giai đoạn luyện cốt có được xương cốt bền bỉ, lực lượng tăng gấp bội, Lục Vũ có thể cứng đối cứng với đối phương được quả thực khiến cho người ta quá khó tin.”

Lực lượng của Lý Sâm xác thực cường đại hơn xa tội thể tam trọng, nhưng Lục Vũ có được thiên mạch nên thuộc về yêu nghiệt trong yêu nghiệt, tự nhiên không thể phán định theo lẽ thường được.

Lúc mới cứng đối cứng thì Lục Vũ ăn chút thiệt thòi, dù sao cũng kém hơn đối thủ hai cảnh giới.

Nhưng khi Thốn Tâm Thập Kinh không ngừng tăng lên, lực lượng trong huyết nhục của Lục Vũ lại phóng thích ra gấp đôi.

Từ Thốn Tâm Thốn Kinh đến Thốn Tâm ngũ kinh, Lục Vũ cảm nhận được biến hóa rõ ràng, cấp tốc kéo lại khoảng chênh lệch với Lý Sâm.

Thốn Tâm thất kinh, Lục Vũ có thể chiến ngang Lý Sâm.

Thốn Tâm bát kinh, nghiền ép cường địch.

Thốn Tâm cửu kinh, một quyền chiến thắng.

Thân thể to lớn của Lý Sâm bay rót ra ngoài, miệng phun máu, tiếng kêu đau đớn thảm thiết khiến toàn trường sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đánh bại cửu địch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một khắc này, vô số người nhiệt huyết sôi trào, vô số ánh mắt lộ vẻ khó tin nổi, cũng có thật nhiều người một mặt ngần ngại thần thờ không thể tiếp nhận

nổi sự thực này.

“Lục Vũ, ngươi là thần tượng của ta!”

“Lục Vũ, ta yêu ngươi!”

“Lục Vũ, chúng ta ủng hộ ngươi...”

Mọi người cứ thế reo hò ủng hộ vọng khắp hạ viện, ngay cả đông đảo võ sư cũng theo đó động dung, đây có thể gọi là kỳ tích.

Lý Sâm bị đánh bay xuống đài, trọng thương thổ huyết, ba võ mạch trong cơ thể đứt đoạn, đứt gãy mười sáu đoạn xương, gần như thành người tàn tật.

Kết quả như vậy khiến tất cả mọi người sợ khiếp, trong đó sắc mặt khó coi nhất là Ngô Anh Kiệt.

Thắng liên tiếp hai mươi trận, đây có thể xưng là kỳ tích thi đấu khiêu chiến của hạ viện, viện trưởng tự mình hứa hẹn trọng thưởng.

Vân Nguyệt Nhi hai mắt ngốc trệ, hoàn toàn không thể nào tiếp nhận nổi sự thực này.

Lục Vũ vượt cấp khiêu chiến, vượt những hai cấp nhưng lại thắng được, điều này tựa như thiên phượng dạ đàm, tựa như mộng cảnh.

Vân Nguyệt Nhi trong lòng đắng chát, lúc đại đa số người hô tên Lục Vũ thì nàng cảm giác như bản thân bị người vứt bỏ, đáy lòng nổi lên một tia hối hận nhưng nàng lại không nguyện ý thừa nhận.

Lục Vũ thay đổi, trở nên cường đại thế nhưng hẳn có thể sánh với Tần Vân sao?

Vân Nguyệt Nhi nhìn thân ảnh trên đài kia, thầm nghĩ: “Ngươi mạnh hơn cũng chỉ là một đệ tử nội môn, vĩnh viễn không thể sánh nổi Tần Vân.”

Triệu Lục Vân đứng cạnh Vân Nguyệt Nhi, khắp khuôn mặt là vẻ hưng phấn.

“Quá soái! Ta quyết định sẽ theo đuổi Lục Vũ bằng mọi cách, để hắn quỳ dưới gấu quần của ta.”

(Người edit: Mơ đi cung, Vũ là của chuy rồi ☺)

Ở bên cạnh, có nữ đệ tử nói: “Lục Vũ, ngươi không nói thật đấy chứ?”

“Trước giờ ta nói giỡn chưa? Lục Vũ mi thanh mục tú lại mạnh mẽ kinh người như thế, ta đương nhiên phải ra tay trước mới được, chứ không chậm sẽ bị kẻ khác đoạt mất, ta không ngu thế đâu.”

Chữ “ngư” này khiến Vân Nguyệt Nhi cảm thấy đặc biệt chói tai, phảng phất như đang cười nhạo nàng, khiến nàng buồn bực muốn chết.

Mạc trường lão lên đài, còn thừa lại mười người khiêu chiến đứng thành một hàng, riêng phần mình biểu lộ khó coi.

“Trước khi bắt đầu, các ngươi có lời gì muốn nói không?”

Một người khiêu chiến tới thể tam trọng cảnh giới cúi đầu, lí nhí: “Ta... ta... rời khỏi.”

“Ta cũng rời khỏi, ta nữa... ta cũng...”

Trong mười người có tới sáu người là tới thể tam trọng, tại chỗ có tới năm người bỏ cuộc giữa chừng, không dám giao thủ với Lục Vũ, sợ bị hắn đánh phết.

“Quy củ các ngươi đều rõ ràng, tự mình động thủ đi.”

Mạc trường lão ngừ khí đậm đặc, năm người khiêu chiến đầu lòng tràn đầy hối hận, bởi trước đó xúc động mà giờ phải trả đại giá.

Năm người cụt tay rời đi, hiện tại trên đài cũng chỉ còn lại năm người khiêu chiến.

Lục Vũ chọn Ngô Anh Kiệt là người đầu tiên, giờ khắc này hẳn chờ đã lâu.

“Lục Vũ, ta là thiếu thành chủ, ngươi không nên quên điểm này.”

Ngô Anh Kiệt trừng mắt Lục Vũ, muốn nhắc nhở Lục Vũ không nên quá phận.

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ngươi đây là đang khích ta sao?”

Thiếu thành chủ mà Lục Vũ đã từng là thì nay thuộc về Ngô Anh Kiệt.

Ngô Anh Kiệt khề nói: “Ta chỉ nhắc nhở ngươi thôi, có một có chuyện phải có chừng mực, nếu không ngươi sẽ hối hận.”

Lục Vũ hừ lạnh nói: “Ngươi hãy hảo hảo suy nghĩ làm sau để sống tốt quãng đời còn lại sau trận đấu này đi.”

Ngô Anh Kiệt né ánh nhìn của Lục Vũ, không dám đối mặt với hắn.

“Ta có thể để cho ngươi thắng, chỉ cần ngươi...”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Nếu ngươi sợ thua thì có thể tự đoạn một tay.”

Ngô Anh Kiệt ngậm bực, hắn đã hạ mình rồi mà Lục Vũ này lại khinh khi quá đáng.

“Không biết điều, ta cũng không tin ngươi thật có thể thắng ta.”

Nhoáng người lao tới, Ngô Anh Kiệt vọt lên tấn công trước, rất có bộ dáng của đánh lén.

Những đệ tử quan chiến ở dưới đài mừng to, nhưng Ngô Anh Kiệt làm lơ coi như không nghe thấy.

Lục Vũ cũng không nói gì, đối mặt với tiểu nhân âm hiểm như đối phương thì thay vì đấu võ mồm thà so nắm đấm ai mạnh hơn còn hay hơn.

Ngô Anh Kiệt mới đặt tới tới thể tứ trọng, chính thể sức chiến đấu không mạnh bằng Lý Sâm, nhưng người này âm hiểm thành tính, võ kỹ tu luyện cũng là một loại âm nhu nên chiêu thức tương đối độc ác xảo trá, thuộc về loại hình linh hoạt đa dạng.

Lục Vũ từng bước ép sát, hắn sẽ không giết chết Ngô Anh Kiệt trước mặt mọi người, nhưng lại muốn tâm đối phương sinh ra sợ hãi để nắm tư vị của sự sợ hãi, khiến đối phương hối hận không kịp.

Lục Vũ thi triển ra Đan Chỉ Phi Hoa, môn chỉ công này trừ uy lực kinh người thì còn nhiều biến hóa khác nữa, linh xảo không kém gì chiêu thức của Ngô Anh Kiệt.

Và lại, Lục Vũ có được thiên mạch nên có được thiên phú chiến đấu vượt mức bình thường.

Chỉ cần ở trạng thái chiến đấu, lực thức của hắn sẽ trở nên nhạy cảm, có thể tự động kết hợp thiên mạch với Vạn Pháp Trì, lại dung nhập cảm giác lực của tiểu thảo chỉ nhãn, phối hợp với ngộ tính siêu cường từ hồn lực tuyến, khiến cho tổng thể chiến lực tăng lên gấp đôi.

“Tiểu Quý Câu Hồn!”

Ngô Anh Kiệt thi triển ra một chiêu quý dị âm độc, tay trái co lại biến năm ngón tay như móc câu, tay phải thành hình mỏ hạc, trái công phải phòng, muốn ám toán Lục Vũ.

“Thu Phong Lạc Diệp.”

Lục Vũ thi triển ra Lạc Nhật quyền pháp, tung hạc cầm long, tùy tâm sở dụng, phối hợp với Thốn Tâm Thập Kinh chia lực lượng trong võ mạch ra làm bảy, có nhiều biến hóa hơn, có được uy lực mạnh hơn.

Ngô Anh Kiệt mới chạm tới lập tức lánh đi, hết sức cẩn thận, móng trái quyền phải phối hợp với thân pháp nguy biến mau lẹ, người bình thường rất khó ứng đối.

“Ngươi chỉ có xú bản lãnh thế thôi ư?”

Lục Vũ như bóng với hình, mặt kệ Ngô Anh Kiệt né như sao hắn cũng có thể bắt được vết tích di động của đối phương.

“Song Phong Quán Nhĩ!”

Ngô Anh Kiệt đột nhiên bắn người lên không, hai tay ra chiêu mau lẹ võ lên đầu Lục Vũ.

Lục Vũ quay người lui ra sau, một thức Khảo Sơn Băng đựng lên ngực Ngô Anh Kiệt.

Sau một khắc, Lục Vũ vung chân phải lên không nhắm tới đầu Ngô Anh Kiệt khiến đối phương kêu đau lui nhanh, trong mắt chảy ra nước mắt.

“Thốn Tâm Cửu Kinh!”

Lục Vũ quay người, gót chân chạm đất, thân thể quay như con quay, cả người nhanh chóng tiếp cận Ngô Anh Kiệt, tay phải vung quyền trực kích, mau lẹ lạng lẹ.

Ngô Anh Kiệt trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, giận dữ hét: “Ta sẽ không thua ngươi! Thiết Trảo Xuyên Tâm!”

Dưới tình huống né không kịp, Ngô Anh Kiệt linh cơ xoay chuyển, đáy mắt hiện lên vẻ điên cuồng, thi triển ra chiêu thức độc ác nhất.

Một quyền của Lục Vũ tung ra tinh chuẩn vô cùng, chạm tới móng phải của Ngô Anh Kiệt, tiếp chiêu Thiết Trảo Xuyên Tâm.

Thiết Trảo Xuyên Tâm của Ngô Anh Kiệt có được lực xuyên thấu huyết nhục, nắm đấm bình thường và phải đều ăn thiệt thòi.

Nhưng đáng tiếc là Thốn Tâm Cửu Kinh của Lục Vũ với chín phần sức mạnh lại được gia điệp tầng tầng, trong nháy mắt chấn động liên tục chín lần xảo diệu hóa giải chiêu số cương mãnh của Ngô Anh Kiệt.

Tiếp đó chiêu số men theo quyền kinh của Ngô Anh Kiệt mà chui vào huyết lao cung, thuận theo đường kinh mạch cũng chấn động chín lần trực tiếp chấn vỡ vỡ mạch của Ngô Anh Kiệt khiến hần thổ huyết trọng thương, bay rớt ra ngoài.

“Trở lại.”

Lục Vũ thuận thế xoay người, tay trái tung Lạc Diệp Quy, lực xoáy từ lòng bàn tay cường ép kéo Ngô Anh Kiệt trở lại khiến cho hần đột nhiên quỳ xuống, miệng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Hai đầu gối vỡ vụn, đau nhức kịch liệt thấu tim.

Ngô Anh Kiệt đau đến mức ngũ quan vận vẹo, nước mắt tuôn ra như mưa, khuất nhục quỳ gối dưới chân Lục Vũ, thanh âm thảm thiết tan nát cõi lòng kia khiến cho những người nhìn thấy phải giật mình.

Lục Vũ ánh mắt băng lãnh, thật ra hần muốn giết Ngô Anh Kiệt bởi tiểu tử này năm lần bảy lượt muốn đưa mình vào chỗ chết, thuộc người đáng chết.

Nhưng cân nhắc đến tình cảnh trước mắt nên Lục Vũ phải để cho hần sống, như thế có lợi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thưởng cho huyết trì

Mấy ngàn đệ tử dưới đài càng nhiệt tình hơn, hô hoán tên Lục Vũ.

Số ít người một mặt đau lòng, bi ai thay Ngô Anh Kiệt, mà trong lòng Vân Nguyệt Nhi lại dâng lên tư vị khó nói nên lời.

Lục Vũ hăng hái ngạo nghễ đứng trên loi đài, hai tròng mắt lạnh như băng tại thời khắc này tỏa ra mị lực vô tận.

Có lẽ cảnh giới của Lục Vũ chưa đủ cao, nhưng giờ khắc này bộ dáng trầm ổn sắc bén không sợ kia của hần lại lay đậm thật sâu con tim mỗi thiếu nữ có mặt ở quảng trường.

Triệu Lục Vân đang điên cuồng gào to, phụ cận rất nhiều nữ đệ tử cuồng loạn si mê Lục Vũ.

Đây là một phần vinh quang, đủ để cho vô số người hâm mộ, nguyên vốn thuộc về Vân Nguyệt Nhi nhưng đáng tiếc nàng lại tự tay vứt bỏ.

Lục Vũ trông về phía xa, chí khí ngút trời, một con gió khê ngang qua, tóc dài phất phơ dưới ánh mặt trời ánh lên quang huy óng ánh vàng.

Vân Nguyệt Nhi si ngốc, trong lòng buồn bực đau nhức không thôi, đây là đang hỏi hận ư?

Ngô Anh Kiệt bị mang đi, tranh tài tiếp tục.

Trận thứ hai, Lục Vũ một quyền đánh bay người khiêu chiến tới thể tam trọng, đối phương sau khi ngã xuống thì trực tiếp hôn mê.

Đối thủ trong ba trận còn lại tương đối mạnh, đều là tới thể tứ trọng cảnh giới, một người trong đó đã đạt tới tới thể tứ trọng đỉnh phong, mang lại áp lực không nhỏ cho Lục Vũ.

Trận chiến kia, Lục Vũ lên tinh thần, Lạc Nhật quyền kết hợp Thốn Tâm Vạn Kinh, song phương khí lực va chạm hơn mười chiêu, luyện cốt nhị trọng đỉnh phong cảnh giới quả thực không thể coi thường.

“Thốn Tâm Thập Kinh!”

Lục Vũ thi triển Thốn Tâm Cửu Kinh bảy lần liên tục, rốt cục đến lần thứ tám mới cường ép đột phá, thăng hoa trong chiến đấu, luyện thành Thốn Tâm Thập Kinh, dốc hết mười phần sức lực áp chế được đối thủ ở khía cạnh sức mạnh.

“Dịch Cốt Cầm Long Thủ!”

Người khiêu chiến kia không có cam lòng, thi triển ra võ kỹ mạnh nhất.

“Lạc Nhật Thu Phong Túy!”

Lục Vũ cũng không yếu thế, trực tiếp xoay mình bắn lên không trung, cả người ở trên cao nhìn xuống, lao vút xuống.

Song phương trong nháy mắt giết tới cùng một chỗ, Cầm Long thủ đối chiến Thu Phong Túy, sóng xung kích chấn động khiến cả tòa lôi đài rung động kịch liệt, bức lui những đệ tử đứng gần đài ở bên dưới.

Lục Vũ xoay người bay sang một bên, mảng áo trước ngực nát tan, sau khi hạ xuống tóc dài xòa xuống như thác nước mang một vẻ đẹp cuồng dã.

Người khiêu chiến xoay ngược người ra ngoài, trong miệng phun máu tươi, bề ngoài thì nhìn không thấy sao nhưng khí huyết trong nội phủ lại sôi trào, võ mạch trong cơ thể băng liệt, thương thế nghiêm trọng.

Một quyền này oanh động toàn trường, ngay cả viện trưởng cũng đứng phắt dậy, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

Thi đấu khiêu chiến hai mươi lăm trận, Lục Vũ thắng toàn bộ, mỗi một người khiêu chiến đều trọng thương tàn tật, đây tuyệt đối là chuyện xảy ra đầu tiên từ trước đến nay ở hạ viện.

Trước đó có rất nhiều người xem thường Lục Vũ, nhìn hắn không thuận mắt, muốn xuất thủ thu thập hắn.

Bây giờ Lục Vũ tại hạ viện nhất chiến thành danh, những người không ưa hắn đều ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đương nhiên cũng có một số đệ tử nội môn cảnh giới cao coi thường Lục Vũ, dù sao thì hắn cũng chỉ mới là tôi tớ nhị trọng, còn chênh lệch một khoảng cách khá xa với đệ tử ở Giáp khu.

“Lục Vũ thắng liên tiếp hai mươi lăm trận, nhận được cơ hội đến Bách Thú Huyết Trì tu luyện một thân, mặt khác ban thưởng thêm ba viên Dịch Huyết đan.”

Mạc trưởng lão lên đài, tuyên bố ban thưởng cho Lục Vũ.

Đệ tử bên dưới nhảy cẫng hoan hô, cao hứng thay cho Lục Vũ, cũng không thiếu một chút ánh mắt hâm mộ.

Lục Vũ biểu hiện điềm tĩnh, sau khi lĩnh thưởng xong liền lui xuống đài, nhưng lại bị một nhóm lớn nữ đệ tử vây khốn.

“Chào người, ta tên là Triệu Lạc Vân... ta là Diệp Tuệ... Tiểu Cầm... Hoài Ngọc...”

Thâm anh lưu rú bên tai không dứt, sự nhiệt tình này khiến Lục Vũ không chống đỡ được, phí hết sức lực mới thoát được thân.

Triệu Lạc Vân trừng mắt nhìn bóng lưng Lục Vũ, khẽ nói: “Lục Vũ thôi, bản cô nương chủ động truy hắn mà hắn lại không lĩnh tình.”

Bên cạnh, một nữ đệ tử cười nói: “Người ta là tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khứ vu sơn bất thị vân (*).”

(Trích từ hai câu thơ trong Ly tư (Xa nhớ) của Nguyên Chấn. Dịch nghĩa: Ai từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước; Trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây. Câu này mang hàm nghĩa là khi biết đến người thì chỉ có người, không ai có thể thay thế. Ở trong truyện ám chỉ trong lòng Lục Vũ chỉ có Vân Nguyệt Nhi chứ không ai có thể thay thế được ấy.)

Phụ cận, đông đảo nữ đệ tử cười vang, đều theo bản năng quay đầu nhìn Vân Nguyệt Nhi chật vật rời đi.

“Các người đoán xem nàng ta rốt cục là chưa quên được tình cũ hay là lòng đang hối hận?”

“Ta toán, phân nửa là nàng ta hối hận phát điên.”

“Khó nói, người ta hiện tại là cặp với chân truyền đệ tử đó... ha ha...”

Vân Nguyệt Nhi cảm thấy khó xử, trong lòng hận Lục Vũ đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Vũ trở lại chỗ ở, trực tiếp phục dụng một viên Dịch Huyết đan, sau đó bắt đầu tu luyện.

Dịch Huyết đan là đan dược chủ yếu nhắm tới giao đoạn luyện huyết, có hiệu quả phụ trợ không tệ, có thể gia tăng phẩm chất huyết dịch, gia tốc nâng cao thực lực.

Lục Vũ tu luyện tinh huyết yêu thú, tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh, cộng thêm thiên mạch và Vạn Pháp Trì, tổng hợp tình huống hơn xa những người khác.

Lần thi đấu khiêu chiến này, Lục Vũ tu luyện Thốn Tâm Thập Kinh đến cảnh giới viên mãn, tiếp theo sẽ tiến tới Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tam trọng là Thốn Tâm Bách Kinh.

Thời gian hai ngày, Lục Vũ chân không bước ra khỏi nhà, phục dụng ba viên Dịch Huyết đan, toàn lực vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, rốt cục từ tôi tớ nhị trọng tăng tiến tới thể tam trọng.

“Khéo thật, Thốn Tâm Vạn Kinh này quả nhiên siêu phẩm, Dịch Huyết đan cũng không tệ, giúp ta bước ra một bước kia. Hiện tại, Thốn Tâm Vạn Kinh đã tu luyện đến Thốn Tâm thập ngũ kinh, cách Thốn Tâm Bách Kinh hơi xa, mong rằng Bách Thú Huyết Trì kia không khiến ta thất vọng.”

Đứng dậy, Lục Vũ đi ra khỏi phòng đến tổ hai báo cáo một chút, thuận tiện hỏi Bách Thú Huyết Trì ở đâu.

Võ sư tổ hai cười nói: “Từ từ đã, hôm nay đi không có lợi, sáng mai hãy đi.”

Lục Vũ hiểu kỳ hỏi: “Vì sao vậy?”

Võ sư nói: “Bối hôm nay hạ viện mới thu hoạch bảy con yêu thú, sớm ngày mai sẽ rót huyết dịch của chúng vào Bách Thú Huyết Trì, đến lúc đó tu luyện sẽ có hiệu quả gấp bội. Hôm nay ngươi đi há hiệu quả sẽ kém đi một nửa sao.”

“Ra là vậy, thế thì ngày mai ta lại đi.”

Lục Vũ cảm ơn võ sư, sau khi đi dạo một vòng quanh đây thì rời khỏi hạ viện.

“Không có điều kiện luyện đan, chỉ có thể đi thu thập một chút dược liệu, ngày mai đến Bách Thú Huyết Trì sẽ có chỗ dùng.”

Lục Vũ tinh thông đan đạo, cơ hội tốt như thế hắn đương nhiên phải chuẩn bị một chút.

Lục Vũ đến hậu sơn, tự hành đào được một chút dược liệu, đến khi trời tối mới trở về.

Sau bữa ăn sáng ngày thứ hai, Lục Vũ đi tới hạ viện Luyện Huyết các, Bách Thú Huyết Trì ở nơi này.

Nơi này có trưởng lão thủ hộ, không thể tùy ý tiến vào. Lục Vũ có một tấm lệnh này, đây là Mạc trưởng lão cho hắn.

“Giới hạn năm ngày, không thể vượt qua.”

Lục Vũ chỉ có một lần cơ hội, lại giới hạn năm ngày thời gian.

Bách Thú Huyết Trì cũng không lớn, hình bầu dục, đường kính không quá ba trượng, bên trong một mảnh huyết hồng, tất cả đều là thú huyết, bên trên mặt ao có nhiệt khí bốc lên tựa như một hồ nước sôi.

Lục Vũ hơi bất ngờ, nhưng ngay lúc đó đã xem thấy ảo diệu bên trong.

“Hóa ra là một mạch ôn tuyền, nó có thể bảo trì thú huyết không đông lại, bên trong còn bỏ thêm rất nhiều dược liệu quý giá, quả nhiên là nơi tốt để rèn luyện thể phách.”

Huyết dịch trong Bách Thú Huyết Trì rất nồng đậm, phiêu tán gay mũi mùi máu tanh nhưng lại hàm ẩn một mùi thơm.

Sáng nay mới nhập thêm tinh huyết của bảy con yêu thú, mà hiện tại chỗ này chỉ có một đệ tử là Lục Vũ.

Nói cách khác, hắn có thể tạm thời độc hưởng phần tài nguyên này, thu lấy năng lượng tinh hoa nhất.

Lục Vũ không do dự, trút bỏ y phục trên người, trong tay bắt lấy một thanh dược liệu, tiến nhập Bách Thú Huyết Trì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Bách Xuyên mạch

Ao nước rất nóng, người thường căn bản không chịu được.

Lục Vũ cảm thấy da thịt nhói nhói, thể nội cấp tốc tuôn ra thanh lương chi khí, võ hồn hiển hiện ra trên đỉnh đầu tỏa ra lục quang mờ mịt che khắp người khiến hắn cảm thấy thư sướng.

Lục Vũ tiến đến giữa huyết trì rồi ngồi xuống, thú huyết vừa vận chìm qua hai vai của hắn, cảm giác nhói nhói mãnh liệt nhắc nhở Lục Vũ tinh hoa thú huyết trong huyết trì đang không ngừng rót vào kinh mạch khắp người hắn.

Lục Vũ cấp tốc ăn ngay dược liệu trong tay, nhắm mắt lại điều chỉnh trạng thái.

Ao nước nhiệt độ cao, Lục Vũ tựa như bị chưng nấu, lỗ chân lông toàn thân phình to.

Trong huyết trì, thủ huyết sôi trào, tinh khí quá mạnh, võ mạch của Lục đang nhanh chóng mở to ra, Thốn Tâm Vạn Kinh liên tục dung luyện tinh hoa thủ huyết hóa thành lực lượng cường đại, mạnh mẽ xông vào từng võ mạch.

Cả người Lục Vũ huyết dịch sôi trào, những loại tạp chất bị nhiệt độ cao sắp xếp tiết ra ngoài thân thể, đồng thời lại hấp thu năng lượng bên trong thủ huyết để tăng cường phẩm chất huyết dịch trong cơ thể.

Bách Thủ Huyết Trì chủ yếu nhắm tới những đệ tử sở hữu thủ võ hồn, bọn họ có thể dựa theo tình huống võ hồn của bản thân mà chọn hấp thu tinh huyết của yêu thú đồng loại, từ đó cường thân kiện thể.

Lục Vũ là tinh võ hồn, tới đây tu luyện sẽ có ba loại tình huống.

Thứ nhất, uổng phí sức lực, không có chút hiệu quả nào.

Thứ hai là bài xích lẫn nhau, tẩu hỏa nhập ma.

Thứ ba là sẽ thu hoạch được kha khá, có chút ít còn hơn không.

Nhưng trên thực tế thì tình huống cũng không phải như ba loại trên, bởi vì võ hồn của Lục Vũ không phải là tinh võ hồn bình thường, bởi nó dung hợp Vạn Pháp Trì nên có thể tu luyện vạn pháp, dung hợp các loại lực lượng.

“Huyết dịch của ba mươi sáu loại yêu thú & một trăm linh tám loại hung thú, thật không dễ gì đạt được.”

Lục Vũ mừng thầm, đây là kết quả mà Vạn Pháp Trì phân tích ra được

Bên trong Bách Thủ Huyết Trì này ẩn chứa huyết dịch của ba mươi sáu loại yêu thú, đa phần huyết dịch đã rất mỏng manh, nhưng có bảy loại huyết dịch yêu thú rất cường đại, hẳn là mới được rót.

Lục Vũ phục dụng những dược liệu kia có hiệu quả thôi hóa rất mạnh, phối hợp với năng lực hấp thu của thảo hồn nên thu được rất nhiều thủ huyết vào trong cơ thể để tu luyện, thúc đẩy phẩm chất huyết dịch của Lục Vũ, giúp thực lực tu vi của hắn tăng trưởng nhanh chóng.

Vén vén một canh giờ, Thốn Tâm Bách Kinh của Lục Vũ đã đạt đến trình độ nhị thập kinh, dung lượng lưu trữ của chín đại võ mạch tăng lên gấp ba, gần như tiếp cận cực hạn.

Thiên mạch đang chấn động, hấp thu dư thừa lực lượng, nhưng Vạn Pháp Trì lại ức chế động tác này của thiên mạch.

“Tại sao nhỉ?”

Lục Vũ nghi ngờ trong lòng, hồn lực tuyến của thảo hồn đang chấn động truyền tin tức cho Vạn Pháp Trì, để hắn thu được một kinh hi ngoài ý muốn.

“Dung luyện tinh huyết bách thú, lấy Thốn Tâm Vạn Kinh tăng phẩm chất huyết dịch tới cực hạn có thể tiến hóa võ mạch bản thân thành Bách Xuyên mạch!”

Võ giả bình thường sẽ không biết đến Bách Xuyên mạch, nhưng Lục Vũ từng là Thánh Hồn Thiên Sư nên tự nhiên đã nghe nói đến truyền thuyết về Bách Xuyên mạch.

Bách Xuyên mạch có hải nạp bách xuyên chi ý, chính là tồn tại gần với ẩn mạch thứ mười trong truyền thuyết.

Một đầu Bách Xuyên mạch có dung lượng gấp trăm lần võ mạch phổ thông.

Nói cách khác, người sở hữu Bách Xuyên mạch có dung lượng võ mạch gấp trăm người bình thường, tuyệt đối là tồn tại vô địch.

Có hai loại phương thức hình thành Bách Xuyên mạch, loại thứ nhất là tiên thiên Bách Xuyên mạch, loại này cực kỳ hiếm thấy, vạn năm không gặp.

Loại thứ hai là bồi dưỡng hậu thiên, áp dụng các loại bí pháp tiến hóa mà thành.

Kiếp trước Lục Vũ chính là Thánh Hồn Thiên Sư, mặc dù từng nghe nói đến truyền thuyết về Bách Xuyên mạch nhưng bồi thành tựu võ đạo không cao nên cũng không biết được cách bồi dưỡng Bách Xuyên mạch.

Bây giờ, Vạn Pháp Trì đưa ra cho Lục Vũ một phương án, dung luyện tinh huyết bách thú, lấy Thốn Tâm Vạn Kinh làm cơ sở.

Ở trong đó, mấu chốt nhất vẫn là Thốn Tâm Vạn Kinh, bộ công pháp này ở phương diện tối thượng có thể xưng là yêu nghiệt, có thể phát huy tiềm năng bản thân đến cực hạn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cần phải đầy đủ tài nguyên.

Lục Vũ có được thiên mạch đã đủ yêu nghiệt, nếu như có thể tiến hóa võ mạch thành Bách Xuyên mạch thì hẳn chắc chắn sẽ nhất phi trùng thiên.

“Được! Bách Xuyên mạch, ta tới!”

Lục Vũ vừa mừng vừa sợ, lập chí phải hoàn thành hành động vĩ đại này.

Thời gian kế tiếp, Lục Vũ bắt đầu chuyên tâm tu luyện, dưới sự hướng dẫn của Vạn Pháp Trì, Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tam trọng đang không ngừng đề cao, phẩm chất huyết dịch trong cơ thể lại tăng lên gấp bội.

Ngày tiếp theo, Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tam trọng của Lục Vũ đã tu luyện đến tam thập lục kinh, huyết dịch toàn thân không ngừng áp súc, dung hợp hoàn mỹ cùng mười sáu loại huyết dịch yêu thú.

“Còn bốn ngày nữa, cố lên!”

Thảo hồn trên đỉnh đầu Lục Vũ gia tốc hấp thụ linh khí, Vạn Pháp Trì vận chuyển với tốc độ cao vận chuyển các loại tinh hoa thú huyết trong Bách Thú Huyết Trì dung nhập vào huyết mạch toàn thân.

Cuối ngày thứ hai, Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tam trọng đạt tới ngũ thập kinh, nếu đầm ra một quyền thì lực lượng có thể trong nháy mắt chia ra năm mươi luồng, tần suất mỗi một luồng thậm chí là phẩm chất cũng có biến hóa khác biệt.

Loại lực lượng này luôn di chuyển qua lại trong võ mạch của Lục Vũ, không ngừng biến đổi tuần suất từ thấp đến cao từ trên xuống dưới, toàn phương vị rèn luyện huyết mạch của hắn, tăng hiệu quả đến tối ưu nhất.

Đây là chỗ thân kỳ của Thốn Tâm Vạn Kinh, hơi nhỏ bé hẻo lánh cũng không bỏ sót, rèn luyện đến từng một tế bào, rèn luyện thần hồn.

Thời gian ba ngày, Thốn Tâm Vạn Kinh cù Lục Vũ đã đạt đến lục thập nhị kinh, võ mạch trong cơ thể thăng hoa thêm một bước nhưng còn chưa đạt tới trình độ Bách Xuyên mạch.

Ngày thứ tư, Thốn Tâm thất thập kinh, hiệu quả tăng lên giảm dần bởi tinh huyết yêu thú trong Bách Thú Huyết Trì đã bị Lục Vũ hấp thu luyện hóa không sai biệt lắm.

Huyết dịch của ba mươi sáu loại yêu thú & một trăm linh tám hung thú đều tồn tại trong máu Lục Vũ.

Ngày thứ năm, Lục Vũ liễu minh, thảo hồn đang điên cuồng hấp thụ linh khí trong hư không, mai đến khi sắc trời dần tối thì Thốn Tâm Vạn Kinh của hắn mới đạt đến bát thập kinh.

Đây là điều kiện tối thiểu mà Vạn Pháp Trì đưa ra để Lục Vũ có thể miễn cưỡng tu luyện võ mạch thành Bách Xuyên mạch.

“Tới đi, vạn pháp dung luyện, hải nạp bách xuyên!”

Hải ở đây là chỉ khí hải, bách xuyên là chỉ võ mạch.

Lục Vũ toàn lực bắn vọt, thảo hồn trên đầu đang tỏa ra quang mang, bảy tia hoàng tuyến chiếu lấp lánh, ngay cả trường lão thủ hộ nơi đây thấy cũng kinh ngạc.

“Hoàng cấp thất phẩm!”

Lục Vũ tâm vô tạp niệm, võ mạch trong cơ thể cấp tốc khuếch trương, khí huyết toàn thân bành trướng, dưới sự dẫn dắt của Vạn Pháp trì bắt đầu xung kích Bách Xuyên mạch.

Kêu lên một tiếng đau đớn, Lục Vũ cảm giác ngũ tạng đều nứt, huyết mạch đứt đoạn.

Loại xung kích đó rất thống khổ, khiến cho người ta cảm thấy như tuyệt vọng, nhưng Lục Vũ lại không bị đánh bại, nội tâm của hắn đang reo hò, đáy lòng đang cuồng hồng, lần lượt thôi động lực lượng toàn thân để cầu thông thiên mạch, phóng xuất ra hồng hoang chí lực.

Một lần, hai lần, ba lần, Lục Vũ đang cắn răng, bảy lần, tám lần, chín lần, Lục Vũ đang gãy dũa.

Đến lần thứ mười, Lục Vũ cảm giác linh hồn cũng phải nát, cả người suýt ngất.

Coi như ở trong nháy mắt này, một đập sấm sét giữa trời quang nổ tung trong đầu Lục Vũ khiến hắn run rẩy cả người, trăm mạch đều thông, rốt cục cũng đã thông được đầu Bách Xuyên mạch thứ nhất.

Thành công!

Lục Vũ trải qua gian nguy, thiếu một tí thì phí công nhọc sức nhưng hắn chịu đựng được.

Về sau, Lục Vũ run rẩy cả người, huyết dịch trong ao hiện ra lực lượng cường đại quán thông bát đại võ mạch, tựa như có trăm con thú chạy trong cơ thể hắn, một đường thông quan, vền vẹn hai canh giờ, võ mạch trong cơ thể Lục Vũ tiến hóa hết thành Bách Xuyên mạch, hoàn thành một lần tăng vọt về chất.

Chương 51: Nhu Cốt Thốn Kinh

Huyết trì đục ngầu trở nên trong đi rất nhiều, đại bộ phận tinh hoa thú huyết đều bị thân thể Lục Vũ hấp thu.

Lục Vũ ngồi liệt trong huyết trì, cả người nằm ngửa chìm trong ao, tế bào toàn thân thay cũ đổi mới, huyết mạch đứt gãy đang được chữa trị, nội phủ bị trọng thương trở nên bùng bùng sinh cơ, cảm giác như tân sinh rục rờ.

Lục Vũ lại tĩnh tâm trải nghiệm biến hóa của thân thể, sau khi hoàn thành Bách Xuyên mạch thì mọi phương diện đều được tăng cao.

Đầu tiên là Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tam trọng được tăng lên trên diện rộng, trước đây chỉ đạt bát thập kinh thì giờ đã lên tới cửu thập kinh, giúp hắn từ tột thể tam trọng tiến lên tột thể tứ trọng.

Tiếp theo, võ mạch biến thành Bách Xuyên mạch khiến cho thiên mạch cũng lớn hơn, khoảng cỡ mười sợi tóc bện lại.

Về phần chín cái Bách Xuyên mạch thì linh lực chảy xuôi trong nó không nhiều, vẹn vẹn chỉ chiếm một phần năm tổng dung lượng mà thôi.

Thứ ba, tuy Lục Vũ chưa tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tam trọng đến viên mãn nhưng hắn đã đến tột thể tứ trọng cảnh giới, đó là nhờ Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tam trọng đã bao gồm hai phương diện là luyện huyết & luyện cốt, thuộc về giai đoạn trùng hợp.

Dựa theo những gì Lục Vũ biết thì Thốn Tâm Bách Kinh phạm huyết chi cực, Thốn Tâm Thiên Kinh bắt diệt chi thể.

Chỉ cần tu luyện tới Thốn Tâm Bách Kinh thì phẩm chất huyết dịch trong cơ thể đã có thể đạt đến cực hạn.

Nếu như tu luyện tới Thốn Tâm Thiên Kinh, luyện huyết, luyện cốt, luyện bì đều đạt đến đỉnh phong, để hắn có được bắt diệt chi thể cùng loại với kim cương bất hoại.

Trước mắt, Lục Vũ chỉ mới tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh đến đệ tam trọng hậu kỳ, xương cốt toàn thân cứng rắn, đã bước vào giai đoạn luyện cốt.

Sáng sớm, Lục Vũ xoay người ngồi dậy, xương cốt toàn thân bạo hưởng một trận, cả người cao thêm một thốn, thân thể trở nên rắn chắc có lực, đã không còn cảm giác đơn giản như trước.

Ra khỏi huyết trì, Lục Vũ tắm rửa một phen sau đó thay y phục, rồi đi Luyện Huyết các.

“Lâm Phong, sao ngươi lại tới đây?”

Lục Vũ mới rời khỏi Luyện Huyết các một lát thì nửa đường gặp được Lâm Phong.

“Ta mới tới nội môn, là đệ tử Đan tông.”

Lâm Phong một mặt cao hứng, hắn có được ngày hôm nay là nhờ Lục Vũ ban tặng.

“Không tệ, tốc độ nhanh đấy, đã là tột thể nhất trọng rồi.”

Lâm Phong cười hắc hắc, thấp giọng nói: “Cũng là nhờ hôn quyết mà ngươi truyền thụ cho ta cả thôi, nó giống như là tạo ra cho riêng ta vậy, ta luyện ít được nhiều, lại nhờ đan dược nữa nên tốc độ tự nhiên phải nhanh rồi.”

Võ hồn của Lâm Phong là Hoàn Hồn thảo, một loại võ hồn siêu phẩm trong tinh võ hồn, phối hợp với Xuân Sinh quyết mà Lục Vũ truyền thụ cho nên tự nhiên là như hổ thêm cánh.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi Đan tông.”

Lục Vũ đến hạ viện mới mười lăm ngày nên cũng chưa hiểu rõ lắm tình huống ở đây.

Nội môn chia ba tông, theo thứ tự là Võ tông, Đan tông và Hồn tông.

Đan tông chủ yếu bồi dưỡng Luyện Đan sư, Hồn tông thì toàn lực bồi dưỡng Hồn Thiên sư, cả hai đều là chức nghiệp phụ trợ.

Lâm Phong kỹ thuật luyện đan tinh xảo mà được thăng lên làm đệ tử nội viện Đan tông, thu được thân phận Luyện Đan sư thực tập.

Chỉ khi thông qua khảo hạch Luyện Đan sư chính thức thì hắn mới có thể trở thành một Hoàng cấp nhất phẩm Luyện Đan sư, từ đó có được luyện đan

thất cho riêng mình.

Trên đường đi thi Lục Vũ truyền thêm nhiều kinh nghiệm nữa giúp Lâm Phong thu hoạch vô tận.

“Rảnh rồi cũng nên tập chút võ kỹ, thứ đáng giá tin niệm nhất luôn là nắm đấm của mình.”

Cáo biệt Lâm Phong, Lục Vũ đi hạ viện Tàng Kinh các, hẳn đã là tôi thể tứ trọng cảnh giới, có tư cách lên lầu hai.

Công pháp võ kỹ ở nơi này đều là giai đoạn luyện cốt, Lục Vũ đi dạo một vòng phát hiện một bản công pháp tên là Nhu Cốt Thốn Kinh.

Giai đoạn luyện cốt, người bình thường đều muốn luyện gân cốt đến mức cứng rắn như sắt, thuộc loại Ngạnh Cốt công.

Còn bản công pháp Nhu Cốt Thốn Kinh này lại tương phản, nó thuộc Nhuyễn Cốt công, một chút nguyên lý trong đó không mưu mà hợp với Thốn Tâm Vạn Kinh.

Lục Vũ cẩn thận nghiên cứu, môn công pháp Nhu Cốt Thốn Kinh này rất có ý tứ, mặc dù không sánh bằng Thốn Tâm Vạn Kinh nhưng cũng đáng để tu luyện một hồi.

Phương diện võ kỹ, nếu là luyện cốt thì tự nhiên phải lấy quyền pháp làm chủ.

Lục Vũ cẩn thận chọn lựa, cuối cùng chọn Cửu Bạo Kinh Lôi quyền.

Bộ quyền pháp này hơi dính bụi, tựa hồ hiếm ai luyện qua.

Lục Vũ sở dĩ tuyển nó bởi Cửu Bạo Kinh Lôi quyền tu luyện tới giai đoạn đại viên mãn thì một quyền đánh ra sẽ bạo chín lần, tựa như chín tiếng kinh lôi, không chỉ có uy lực to lớn mà còn mang lại hiệu quả chấp nhiếp tâm hồn người khác.

“Ánh mắt rất cao a.”

Trưởng lão Tàng Kinh các liếc mắt Lục Vũ một chút, đáy mắt hiện lên vẻ khác lạ.

“Đi tìm chỗ thích hợp tu luyện thôi.”

Lục Vũ muốn đến hậu sơn, nơi đó là cấm địa chỉ có đệ tử chấp hành nhiệm vụ mới đến được.

Hoi chuẩn bị một chút, Lục Vũ mang theo cung tiễn một thân một mình đến hậu sơn.

Tiến vào khu thứ bảy, Lục Vũ đầu tiên dạo quanh một vòng phát hiện ra ba con yêu thú cấp một phân bố ở các khu vực khác nhau.

Về sau, Lục Vũ đào được một chút dược liệu, bắt đầu tạo dựng Tự Linh trận, dự định ở nơi này hảo hảo tu luyện một đoạn thời gian.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi hết thấy mọi thứ, Lục Vũ bắt đầu săn giết yêu thú, uống máu ăn thịt chúng, những thứ này là đồ đại bổ với hắn.

Ban đêm, Lục Vũ tu luyện Nhu Cốt Thốn Kinh trong tam phẩm Tự Linh trận, hai ngày liền nhập môn tiểu thành, năm ngày liền luyện đến đại thành, toàn thân cương cốt mềm mại như bông vải.

Nhu Cốt Thốn Kinh có hai đặc điểm lớn, một là mềm mại, hai là thốn kinh.

Nhu có thể thủ, kinh có thể công.

Về sau, Lục Vũ bắt đầu tu luyện Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, một ngày liền đạt đến hiệu quả tam bạo, hai ngày lục bạo, thế nhưng sau khi đạt đến thất bạo thì tốc độ liền chậm lại.

Lúc này, Lục Vũ ở khu thứ bảy đã được tám ngày.

Bách Xuyên mạch của hắn tựa như một cái động không đáy, phục dụng đại lượng huyết nhục yêu thú cùng các loại dược liệu, cộng thêm linh khí hội tụ trong Tự Linh trận mà kinh mạch của Lục Vũ lại vẫn có cảm giác đói bụng như cũ.

Mười ngày sau, Lục Vũ lại săn giết hai con yêu thú khác, uống máu ăn thịt chúng phối hợp Tự Linh trận để Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tam trọng tu luyện đến trình độ đại viên mãn.

Thốn Tâm Bách Kinh, phạm huyết chi cực.

Lục Vũ cả người huyết khí ngập trời, lực lớn vô cùng, cả người biến cao biến trắng, đầm ra một quyền bạo hưởng kinh lôi, tám âm thanh nổ lên liên tục đánh gãy cả đại thụ cách xa mấy trượng, dọa cho hung thú ở phụ cận hết hoảng đảo tẩu.

Lục Vũ vận vẹo thân thể mềm mại không xương, Nhu Cốt Thốn Kinh đã luyện đến cảnh giới đại viên mãn, thực lực gần tới tôi thể tứ trọng đỉnh phong.

Buổi chiều ngày nọ, một tràng tiếng gió rít truyền tới khiến Lục Vũ cảnh giác.

Hai đệ tử Thanh Sơn tông lướt trên cỏ bay từ dưới núi tới, vượt qua khu thứ chính, khu thứ tám đến thẳng khu thứ bảy.

Lục Vũ nấp sau một cái cây, chú ý quan sát.

Hai người đệ tử kia không hề dừng lại ở khu thứ bảy mà bay thẳng tới khu thứ sáu.

“Tin tức chuẩn xác không?”

“Hẳn sẽ không sai.”

Hai bóng người nhanh chóng xa dần nhưng lưu lại đôi ba câu.

Lục Vũ ánh mắt chuyển động, lặng yên theo đuổi, muốn xem thử hai người này định làm gì?

Mạc Khâu hậu sơn chính là cấm địa của Thanh Sơn tông, chia làm chín khu.

Khu thứ tám & khu thứ chín tương đối an toàn, khu thứ bảy bắt đầu ẩn hiện yêu thú.

Khu thứ sáu càng nguy hiểm, xuất hiện yêu thú cấp hai.

Khu thứ năm nghe nói có yêu thú cấp ba, ngay cả đệ tử chân truyền cũng không dám đến.

Còn khu thứ bốn ba hai một thì Lục Vũ không rõ lắm, chỉ loáng thoáng nghe nói có không ít cao thủ chết ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Huyền cấp hổ hồn

Tiến đến khu thứ sáu, Lục Vũ cảm ứng được nguy cấp không tên.

Khu vực này có yêu thú cấp hai, đó cũng không phải là đệ tử cảnh giới tôi thể có thể đối phó.

Hai đệ tử Thanh Sơn tông trước mặt phá lệ cẩn thận, võ hồn hiện ra trên đỉnh đầu mỗi người, vậy mà tất cả đều là Hoàng cấp lục phẩm.

“Bọn hần là đệ tử chân truyền?”

Lục Vũ hiện ra ý niệm này trong lòng, bấy giờ mới lưu ý đến hai người kia đều là Tụ Linh cảnh.

Một trong hai người là tinh võ hồn, điều này khiến Lục Vũ cảm thấy kinh ngạc.

Võ hồn kia là một đào thụ, hoa đào nở phun nhả khí tức tươi xuân.

Võ hồn của người còn lại là một con hổ, khí thế khiếp người, khá uy mãnh.

“Trần huynh, lần này mọi sự nhờ người.”

Đệ tử hổ hồn mặc áo gấm, trên mặt nở nụ cười.

“Thiếu thành chủ yên tâm, chỉ cần tin tức là thật thì Trần Đại Quân ta cam đoan người sẽ được như nguyện.”

Đệ tử mặc cẩm ý cười: “Trần huynh nếu có thể hoàn thành tâm nguyện của ta, Sở Tam Thu ta cũng sẽ không bạc đãi người.”

Hai người chân không chạm đất, nhảy lên mây trượng, nhanh chóng lướt qua khu rừng.

Lục Vũ theo sau từ xa xa, trong lòng thoáng kinh ngạc.

Thiếu thành chủ?

Sở Tam Thu kia là thiếu thành chủ?

Thanh Sơn tông ở tây bộ Thiên Nguyệt quốc, phụ cận có bảy đại thành trì, chẳng lẽ Sở Tam Thu là nhi tử của một vị thành chủ nào chăng?

Tiếp tục bám theo, Lục Vũ cẩn thận ẩn giấu khí tức của mình, ước chừng nửa canh giờ liền rời khỏi khu thứ sáu đến khu thứ năm.

Sở Tam Thu & Trần Đại Quân ở đằng trước càng thêm cẩn thận, thỉnh thoảng hết nhìn đông lại nhìn tây, tựa như đề phòng bị gì.

Đột nhiên một tiếng gào kinh thiên truyền tới, tựa như sấm sét giữa trời quan khiến cho Lục Vũ run lấy bầy, sắc mặt tái nhợt.

Đó là âm thanh kêu gào của yêu thú, sóng âm chấn hồn, khí kinh mười phần chấn động cả sơn lâm, phảng phất như địa ngục xoay người.

“Yêu thú cấp ba.”

Lục Vũ trầm nghĩ ra trong lòng, chỉ có yêu thú cấp ba mới có thực lực đáng sợ như thế, mới cất tiếng thôi đã khiến người thất hồn lạc phách.

Sở Tam Thu & Trần Đại Quân giật nảy mình, nhưng lại tăng nhanh tốc độ.

Một chỗ trong sơn cốc, một con cự hổ thân dài năm trượng đang đứng trên một tảng đá lớn, linh quang lóng lánh trên đỉnh đầu trùm lấy một đạo hồ hồn đang thôn nạp thiên địa linh khí, tựa như đang dung hợp với bản thể.

Phụ cận phân bố sáu cao thủ Thanh Sơn tông, tất cả đều hai ba mươi tuổi, đều là đệ tử chân truyền, đang định vây công con cự hổ kia.

Sở Tam Thu cấp tốc đuổi tới, Trần Đại Quân ở một bên nhìn thấy hồ hồn trên đầu cự hổ thì hoảng sợ nói: “Thật là... quá tốt rồi...”

“Thiếu thành chủ, người đã đến. Con cự hổ này thập phần khó đối phó, võ hồn của chúng ta không thể ngẩng lên được trước mặt nó, lực áp chế của võ hồn kia quá mạnh.”

Một nam tử hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi đang tổ khổ, biểu cảm không thể làm gì được.

Sở Tam Thu nhìn võ hồn trên đầu cự hổ, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

“Không tiếc hết thảy, nhất định phải cướp được hồ hồn này.”

Lục Vũ ẩn thân nơi xa, thấy hết thảy mọi cảnh trong sơn cốc, lập tức minh ngộ.

“Trần Đại Quân kia là Hồn Thiên sư, bọn hắn muốn đi hoa tiếp mộc.”

Lục Vũ ánh mắt lấp lóe, trong lòng đang suy nghĩ một số chuyện.

Con cự hổ này là yêu thú cấp ba tương đương cao thủ Tụ Linh cảnh của nhân loại, nó thiên tâm vạn khổ tu luyện ra hồ hồn, đang ở thời khắc dung hợp mấu chốt.

Nếu như lúc này cướp đi hồ hồn của nó, với thủ đoạn của Hồn Thiên sư dung hợp nó với võ hồn của Sở Tam Thu sẽ mang lại lợi ích rất lớn cho đối phương.

Hồn Thiên sư gọi phương thức này là di hoa tiếp mộc, tên là hợp hồn chi thuật, hơi hung tà độc ác.

Ở trong tình huống bình thường, hợp hồn cần thỏa mãn rất nhiều yêu cầu, đầu tiên là cần cùng loại võ hồn mới có thể tương dung.

Võ hồn của Sở Tam Thu là hồ hồn, vừa hay cùng loại hồ hồn với cự hổ này.

Nếu như chỉ là Hoàng cấp võ hồn tương dung lẫn nhau thì hiệu quả tăng phúc không quá lớn, muốn nhờ phương thức này tiến hóa thành Huyền cấp võ hồn thì rất khó khăn.

Kiếp trước Lục Vũ từng thử qua, cũng thành công nhưng tỷ lệ không lớn.

Nếu như dung hợp võ hồn Hoàng cấp và Huyền cấp thì xảy ra hai loại tình huống.

Một là Hoàng cấp võ hồn của võ giả bị Huyền cấp võ hồn thôn phệ, từ đó võ giả bị phản phệ, người vong hồn hủy.

Hai là hai võ hồn dung hợp lẫn nhau, sau cùng thanh công giúp võ giả được lợi trực tiếp vượt qua một cấp bậc, từ Hoàng cấp võ hồn biến thành Huyền cấp võ hồn, lĩnh vực tăng cao.

Trước mắt, hồ hồn trên đỉnh đầu cự hổ bao phủ một đạo huyền quang chứng tỏ nó là Huyền cấp võ hồn.

Sở Tam Thu là nhìn trúng Huyền cấp võ hồn này, muốn mượn nó để đột phá cực hạn võ hồn, trở thành người sở hữu Huyền cấp võ hồn.

Phương thức di hoa tiếp mộc này cũng không hiếm thấy, nhưng nguồn cung Huyền cấp võ hồn mới khó kiếm.

Hợp hồn chi thuật có quá nhiều hạn chế, nhất định phải phù hợp từng điều kiện một mới có thể thành công.

Nếu sai lầm một chút thôi thì sẽ phí công nhọc sức, tẩu hỏa nhập ma.

Lục Vũ thân là Thánh Hồn Thiên Sư nên tự nhiên minh bạch mưu đồ của Sở Tam Thu, thế nhưng với tình huống hiện tại, Lục Vũ chỉ có thể quan sát chứ không thể xen tay vào được.

Nói khó nghe một chút, hồ hồn Huyền cấp kia hẳn lấy cũng vô dụng, bản thân không thể dung hợp thì chi có thể bán đi, có bán cũng chưa chắc đã tìm được người mua thích hợp, thậm chí khả năng mang đến tai họa cho bản thân nữa.

Trong sơn cốc, sáu đại cao thủ phát động tiến công.

Cự hổ đang ở trong thời khắc quan trọng, phần lớn tinh lực đều dùng để dung hợp hồ hồn, mong muốn sớm kết thúc dung hợp.

Bởi vậy, sức chiến đấu của cự hổ giảm bớt đi nhiều, thân thể nhanh chóng xuất hiện vết thương dưới sự vây công của sáu cao thủ Thanh Sơn tông.

Sở Tam Thu nóng mắt, nhân lúc cự hổ không thể phân tâm ném ra một vật.

Nhưng nghe một tiếng vang thật lớn, tảng đá lớn vỡ vụn, cự hổ cuồng hồng, nó bị tạc thành trọng thương, cộng thêm sức tấn công từ sáu thanh trường kiếm đâm vào cơ thể của sáu đại cao thủ khiến cho thân thể cự hổ đầm đìa máu tươi.

Trần Đại Quân cấp tốc tiến lên, lấy ra một hồ lô màu xanh, mặt ngoài khắc rõ phù văn, đây là pháp khí chuyên dùng để thu vô hồn.

Cự hổ phát ra tiếng thét, hồ hồn trên đầu cự hổ được thu vào trong hồ lô, nó bắt đầu liều mạng không tiếc hết thảy tấn công điên cuồng.

“Tới tay, đi mau.”

Sở Tam Thu vội kéo Trần Đại Quân bắn nhanh ra như điện, sáu người còn lại theo sát phía sau, vội vàng rời khỏi sơn cốc.

Cự hổ toàn thân bê bết máu đười đười theo được trăm trượng thì đột nhiên ngã xuống, miệng phát ra tiếng rên rỉ thê lương.

Lục Vũ thấy thế thì tâm tình hơi khó chịu.

Cự hổ đau mất vô hồn trở nên hết sức yếu ớt, máu lại chảy liên tục, hy vọng sống sót rất thấp.

Lục Vũ lặng im bay tới đứng cạnh cự hổ, nói khẽ: “Đây là kiếp số của ngươi, ngươi nhất định phải chết ở đây.”

Lục Vũ ngồi xổm người xuống vỗ về đầu cự hổ, nó mở con mắt hư nhược nhìn Lục Vũ, trong mắt mang theo bi thống.

Lục Vũ hơi hít mắt lại, thôi động Bích Thảo Liên Thiên quyết, vô hồn hiện ra trên đỉnh đầu, ba chiếc lá cây rủ xuống quang mang mịt mờ, đại lượng Át Mộc chi khí tràn vào thân thể cự hổ giúp nó đông máu.

Đây là chuyện duy nhất là Lục Vũ có thể làm cho cự hổ, giúp nó không bị đau nhứt trước khi chết.

Cự hổ nhìn hẩn, trong miệng phát ra rên rỉ, run rẩy đứng lên, quay thân dùng đuôi quấn lấy cánh tay Lục Vũ, vội kéo hẩn đi vào trong rừng.

“Ngươi muốn mang ta đi đâu?”

Lục Vũ sững sờ, lập tức tỉnh ngộ, vội vàng đuổi theo bước chân cự hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Gặp lại giai nhân

Máu tươi đỏ một đường dài từ sơn cốc đến tận một đầm nước trong rừng, Lục Vũ thấy một cái sơn động.

Đây là hang hổ, tinh mạch vắng vẻ khiến cho người ta cảm thấy run sợ.

Cự hổ té ngã vài lần nhưng vẫn run rẩy bò dậy, dẫn Lục Vũ vào trong sơn động.

Bên trong tanh nồng, một số chỗ hiện lên những bạch cốt nhân loại.

“Người muốn dẫn ta xem cái gì?”

Lục Vũ nhìn cự hổ, nó đã ngã xuống đất bất động tựa hồ hao hết sức lực toàn thân, nước mắt chảy ra trong mắt nó, đang nhìn chăm chăm một góc trong sơn động.

Lục Vũ thuận theo ánh nhìn của cự hổ, phát hiện trong một góc sơn động mọc ra hai góc thực vật, lấp ló huỳnh quang nhàn nhạt trong bóng tối, phá lệ kỳ lạ.

Lục Vũ tiến lên nhìn kỹ, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

“Huyền Hồn thảo! Vốn có ba cây nhưng một góc trong đó hẳn đã bị người ăn cho nên hổ hồn của người mới lên được Huyền hồn.”

Đây là trân bảo giá trị liên thành, có tiền cũng không mua được.

Huyền Hồn thảo là thứ để cho Hoàng cấp võ hồn tiến hóa thành Huyền cấp võ hồn, kiếp trước Lục Vũ thân là Thánh Hồn Thiên Sư nên đã từng thử qua.

Tại chỗ sinh trưởng Huyền Hồn thảo có một bộ bạch cốt nhân thể.

Thời điểm Lục Vũ đào Huyền Thôn thảo thì vô tình đào được một mặt dây chuyền hình giọt nước, óng ánh sáng long lanh, cảm xúc mát lạnh, hiện ra màu xanh nhạt.

Lục Vũ nhặt lên nhìn kỹ, Vạn Pháp Trì trên thảo hồn lại xuất hiện sự rung động mạnh mẽ.

“Xem ra là thứ tốt, rảnh rồi sẽ nghiên cứu sau.”

Lục Vũ cất nó đi, sau đó cầm hai góc Huyền Hồn thảo đi tới bên cạnh cự hổ.

“Cảm ơn người đã báo đáp, an tâm đi đi.”

Cự hổ chết không nhắm mắt, một mực nhìn Lục Vũ tựa như muốn nói cái gì đó.

Lục Vũ khẽ thở dài: “Tương lai nếu như có cơ hội ta sẽ báo thù cho người.”

Cự hổ nghe nói như thế, mắt từ từ nhắm lại, rất nhanh tắt hơi.

“Người tuy có linh nhưng lại không có mệnh.”

Lục Vũ đứng dậy đi dạo một vòng sơn động, không phát hiện thêm vật gì đặc biệt.

“Hổ huynh, người chết thì cũng chết rồi, một thân huyết nhục hãy đưa ta tu luyện đi.”

Đây là yêu thú cấp ba, không thể coi thường.

Lục Vũ coi bỏ y phục, sau đó rạch bụng cự hổ rồi chui người vào trong, tĩnh tâm tu luyện ở trong đó.

Nội đan yêu thú cấp ba đã biến thành võ hồn, chỉ còn lại một thân huyết nhục có thể tăng mạch gân cốt.

Lục Vũ chuyên tâm tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh, trước mắt đã đi đến đệ tứ trọng, hao phí thời gian mười ngày mới hút hết tinh hoa huyết nhục của cự hổ.

Một tiếng bạo hưởng, xác hổ nổ nát vụn, Lục Vũ phá thể mà ra.

“Tôi thể ngũ trọng, ha ha... quá tốt...”

Lục Vũ nhảy vào thủy đầm rửa sạch vết máu trên người, sau đó mặc lại y phục tử tể.

Chuyến theo đuôi lần này, Lục Vũ thu hoạch tương đối khá. Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng đã tu luyện đến 136 kinh, toàn thân gân cốt được huyết nhục hồ cốt rèn luyện vững như sắt thép, mềm mại không xương.

Như Cốt Thốn Kinh đã tu luyện đến cảnh giới viên mãn, Cửu Bạo Kinh Lôi quyền cũng đạt tới cửu bạo đại thành cảnh giới.

Bách Xuyên mạch đã không còn cảm giác đói bụng, dung lượng linh lực trong cơ thể đã đạt đến một phần hai tổng dung lượng Bách Xuyên mạch.

Lục Vũ không dám ở lâu, bởi với thân thủ hiện tại của hắn thì đừng nói là yêu thú cấp ba, ngay cả yêu thú cấp hai hẳn cũng không thể ứng phó.

Lục Vũ rời khỏi khu vực thứ năm, lúc ở trên đường rời khỏi khu vực thứ sáu thì một tiếng tên vút tới khiến hắn cảnh giác.

Ngưng thần tĩnh khí, Lục Vũ thôi động Thiên Mộc Thành Lâm quyết, đây là pháp quyết hắn mới luyện thành trong lúc dung luyện huyết nhục trong cơ thể

cự hỏ.

Thảo Mộc Giai Bình chia làm Bích Thảo Liên Thiên và Thiên Mộc Thành Lâm, theo cảnh giới Lục Vũ tăng lên thì hai loại công pháp này hẳn cũng nắm giữ thuần thực dần.

Hoa lá trong rừng tựa như lỗ tai Lục Vũ, cỏ nhỏ dưới mặt đất lay nhẹ tựa như con mắt Lục Vũ, giúp hắn thấy được cảnh sắc chung quanh, nghe được tiếng động ở rất xa.

Trong sơn lâm, một bóng người đang di chuyển nhanh chóng, vác trên lưng thêm một người, tay cầm trường cung quay đầu bắn nhanh những mũi tên. Tiến thuật của người này thật tinh chuẩn, mỗi phát tất trúng.

Một con cự lang đỉnh đầu lơ lửng Tam Xích hóa điểm đang đuổi theo đạo thân ảnh kia, như muốn ngăn lại.

Kia là yêu thú cấp hai Thanh Diễm lang, tốc độ & lực lượng đều cực kỳ xuất sắc, thuộc loại hết sức khó chơi trong số các yêu thú.

Lục Vũ dùng cỏ nhỏ như mắt, đại thụ như tai, thấy được cảnh này thì trong miệng phát ra một tiếng thở nhẹ.

“Là nàng!”

Mũi chân điểm một cái, Lục Vũ nhanh chóng bắn người di chuyển cấp tốc trong rừng, tựa như báo săn.

Đột nhiên một mũi tên phá không chấn động cỏ cây xuyên qua khe hở trong rừng, tinh chuẩn bắn trúng tim Thanh Diễm lang.

“Ngao...”

Cự lang hét giận dữ, quay đầu căm tức nhìn Lục Vũ, thân thể bị nghiêng đi bởi lực lượng của mũi tên.

“Là nguoi, cẩn thận, đừng chơi cứng với nó.”

Người bị Thanh Diễm lang truy sát là một trung niên nữ tử, trên lưng cồng một thân ảnh hỏa hồng là thiếu nữ áo đỏ tuyệt mỹ trước đây từng tặng cung cho Lục Vũ.

“Các nguoi đi trước đi, ta yểm hộ cho.”

Lục Vũ chuyển động thân thể mau chóng, Tỏa Tâm tiễn bách phát bách trúng nhưng Thanh Diễm lang lại quá giáo hoạt, dùng móng trái bảo vệ ngực.

Lục Vũ cũng không ngờ mình lại săn giết yêu thú cấp hai, hắn chỉ muốn phân tán lực chú ý của yêu thú để cho trung niên nữ tử mau chóng thoát thân.

Thanh Diễm lang đuổi theo không bỏ, nhưng bởi Lục Vũ cản trở nên đuổi theo tới khu thứ bảy mới không cam lòng gào thét bỏ đi.

“Tiểu tử nguoi rất cơ linh, lần này may nhờ nguoi.”

Trung niên nữ tử dừng lại nghỉ ngơi, thuận tiện chờ Lục Vũ.

“Vừa vận gặp phải thôi, ta cũng đâu có giúp được gì. Sắc mặt của nàng không tốt lắm, có phải đã thụ thương rồi không?”

Lục Vũ nhìn nữ tử áo đỏ, phát hiện sắc mặt nàng xám trắng, hai mắt vô thần, trạng thái tinh thần cực kém.

“Võ hồn bị thương, tổn thương rất nặng, ta phải lập tức mang nàng trở về trị liệu.”

Ba người hiện tại dừng ở khu thứ tám, cách tông môn chỉ một đoạn.

Lục Vũ nghe đến bốn chữ võ hồn bị thương thì sắc mặt trở nên khó coi hơn.

“Không kịp đâu, nguoi mau buông nàng ra, không được để cho bất cứ ai, bất kỳ hung thú nào tới gần đây.”

Trung niên nữ tử sững sờ, kinh dị nói: “Nguoi có ý gì, nguoi muốn nàng ở chỗ này?”

Lục Vũ trầm giọng nói: “Nàng sắp không chịu được nữa, nhất định phải cứu chữa ngay lập tức.”

Trung niên nữ tử nghe vậy thì kinh hãi, cấp tốc buông nữ tử áo đỏ xuống, vội vàng nói: “Nhược Dao, nguoi nhất định phải chịu đựng...”

Lục Vũ vịn thiếu nữ áo đỏ, nhìn chăm chú hai con nguoi rã rời kia của nàng, nhắc nhở: “Nhìn mắt ta, tập trung tinh thần, thả võ hồn của nguoi ra, nhanh!”

Một chữ cuối cùng, Lục Vũ cơ hồ là rống lên, có hiệu quả chấn nhiếp hồn phách.

Nữ tử áo đỏ xinh đẹp bừng tỉnh, phản ứng theo bản năng thả ra võ hồn.

“Một con chim?”

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, võ hồn của thiếu nữ áo đỏ nhìn qua uể oải suy sụp nhưng sâu trong mắt nàng lại ẩn lực lượng chấn động tâm phách.

“Tiểu tử ngươi làm gì đó, nàng đã như thế rồi mà ngươi còn cưỡng ép nàng phóng thích võ hồn hả?”

Trung niên nữ tử hơi phẫn nộ.

Lục Vũ nói: “Ta đang cứu nàng, ngươi canh chừng xung quanh đừng cho ai tới quấy rầy.”

Tình huống của thiếu nữ áo đỏ rất tệ, Lục Vũ không có thời gian để nói nhảm, trực tiếp thả ra thảo hồn, ba chiếc lá cây lay động nhanh chóng hấp thụ thiên địa linh khí rót vào trong thể nội võ hồn tiểu điều (chim nhỏ).

“Tình võ hồn?”

Trung niên nữ tử hơi ngạc nhiên, đôi môi máy động tựa muốn nói gì đó nhưng rốt cục vẫn nhin lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Võ hồn chữa thương

Lục Vũ hết sức tập trung, mật thiết lưu ý tình huống võ hồn của thiếu nữ áo đỏ, phát hiện Át Mộc chi khí của thảo hồn mình không tác động được mấy đến võ hồn của đối phương.

Một bên là thú võ hồn, bên kia là tinh võ hồn, hai bên tồn tại chênh lệch nhất định.

Lục Vũ thân là Thánh Hồn Thiên Sư sao hẳn lại không hiểu rõ đạo lý này?

“Rốt cục nàng ta gặp chuyện gì, sao võ hồn lại bị thương nặng như này, gần như sắp tán loạn luôn rồi?”

Trung niên nữ tử chần chừ nói: “Chúng ta ở khu thứ ba gặp phải phiền phức, nàng bị một vật sáng gây thương tích.”

Vật sáng?

Lục Vũ nhú mày, ánh sáng gì lại có thể tổn thương võ hồn của thiếu nữ áo đỏ nặng như thế này?

“Ngươi canh chừng bốn phía, đừng cho ngoại lực quấy rầy.”

Lục Vũ thôi động thảo hồn, bắt đầu chuyển biến phương pháp.

Hồn Thiên sư là một chức nghiệp phụ trợ, trợ giúp chữa thương võ hồn người khác là kỹ năng cơ bản nhất.

Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư đầu tiên trong lịch sử nên phương diện chữa thương võ hồn tuyệt đối có kỹ thuật độc đáo độc nhất vô nhị.

Nhưng hiện tại do cảnh giới của Lục Vũ không cao nên không thể thi triển được những thủ đoạn khác, chỉ có thể nỗ lực hết sức.

Hai tia hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai của thảo hồn hiện giờ trở nên sinh động.

Lục Vũ đang thao túng bọn chúng, một đen một trắng đồng thời bắn ra quán quanh thảo hồn tiểu điều của thiếu nữ áo đỏ.

Trung niên nữ tử thối lui ra ngoài hai trượng, vừa cảnh giới vừa lưu ý nhất cử nhất động của Lục Vũ, quan sát tình huống của thiếu nữ áo đỏ.

Hồn lực tuyến hội tụ đại lượng hồn lực, hiệu quả tốt hơn việc tụ tập linh khí gấp mười lần.

Thiếu nữ áo đỏ mừng rỡ, võ hồn tiểu điều trên đỉnh đầu khẽ híp cặp mắt, tiếp thụ hồn lực quán thấu từ Lục Vũ.

Loại chữa thương này là một trong những phương pháp chữa thương mà Hồn Thiên sư thường dùng, thuộc loại vì người quên mình, dâng hết những hồn lực bản thân tận khổ tích lũy được cho đối phương, dùng hồn lực nuôi nấng võ hồn đối phương không ngừng lớn mạnh.

Trong quá trình này, Lục Vũ xâm nhập võ hồn thiếu nữ áo đỏ nên hiểu rõ một số thứ.

“Võ hồn của nàng... hơi khác lạ...”

Lục Vũ lựa lời, dùng ba chữ hơi khác lạ để hình dung nàng.

Trung niên nữ tử cười khan nói: “Ngươi cứ chữa thương cho nàng trước đi đã.”

Lục Vũ không đáp lại, sau thời gian một nén nhang, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai đã rút ngắn một nửa, trạng thái tinh thần của võ hồn thiếu nữ áo đỏ đã khôi phục được khá khá.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên ngừng lại, thu hồi thảo hồn, ánh mắt do dự nhìn nàng.

Trung niên nữ tử ngạc nhiên hỏi: “Ồn rồi?”

Thiếu nữ áo đỏ thanh tịnh nhiều hơn, ánh mắt kỳ quái nhìn Lục Vũ, tựa hồ khá kinh ngạc.

Lục Vũ lắc đầu nói khẽ: “Không ổn, tình huống của nàng không được tốt lắm. Lúc chúng ta gặp nhau lần đầu, bắn giết con hỏa điều kia rốt cục là gì?”

Trung niên nữ tử nhìn thiếu nữ áo đỏ một chút, thấp giọng nói: “Xích Viêm Huyết kê.”

Lục Vũ sững sờ, kinh dị nói: “Nàng phục dụng Xích Viêm tinh huyết của Xích Viêm Huyết kê?”

“Đúng thế.”

Trung niên nữ tử trả lời, Lục Vũ lại chau mày suy tư, trong mắt lóe lên một tia minh ngộ.

“Nếu nói như thế, võ hồn của nàng là hỏa võ hồn, các ngươi muốn mượn Xích Viêm tinh huyết thôi hóa nó, để nó gia tốc trưởng thành.”

Trung niên nữ tử ngạc nhiên nói: “Sao ngươi biết được?”

Lục Vũ không trả lời, nhìn chăm chú hai mắt thiếu nữ áo đỏ, nói khẽ: “Thả lỏng đi, không cần nghĩ ngợi gì cả, cũng không nên bài bỏ, ta muốn kiểm tra tình trạng võ hồn của ngươi.”

Thiếu nữ áo đỏ hé môi cười, hai mắt thanh tịnh hé một tia thanh nhã.

Lục Vũ thả ra thảo hồn một lần nữa, hai tia hồn lực tuyến quán quanh thân võ hồn của thiếu nữ áo đỏ, chiếc lá thứ ba như bàn tay ôn nhu vuốt ve toàn thân nó, rất nhanh liền cảm giác được một chút tình hình.

“Kỳ quái, võ hồn của ngươi tựa hồ bị tổn thương tiên thiên.”

Trung niên nữ tử sắc mặt đại biến, thiếu nữ áo đỏ trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn Lục Vũ.

“Sao ngươi biết được?”

Lục Vũ không đáp, cau mày nói: “Thương thế kia hết sức phiền hà, sao hình thành được nhỉ, thật sự là kỳ quái?”

Thân là Thánh Hồn Thiên Sư, giờ khắc này Lục Vũ đều nghi ngờ, không hiểu rõ võ hồn của thiếu nữ áo đỏ sao lại bị tổn thương tiên thiên, chuyện này không có đạo lý.

Võ hồn của một người nếu như quá yếu sẽ không thể thức tỉnh được.

Nếu như bị tổn thương tiên thiên thì tỷ lệ thức tỉnh hết sức xa vời.

Thiếu nữ áo đỏ không chỉ đã thức tỉnh võ hồn mà cảnh giới cũng hơn xa Lục Vũ, điều này cho thấy thiên tư của nàng cực cao, võ hồn bất phạm.

Nhưng kết quả kiểm tra lại hoàn toàn tương phản, thật quá mâu thuẫn.

Trung niên nữ tử vội vàng nói: “Có biện pháp trị liệu không?”

Lục Vũ nghiêm túc nói: “Nàng gặp nạn liên tiếp nên tình huống không ổn, bản thân võ hồn cơ sở non yếu, lần này lại bị trọng thương chí mạng, may mà gặp ta chứ không... ai... ta trước chữa thương cho nàng đi.”

Lục Vũ không muốn nói nhiều, nói nhiều tất nói hớ, có một số việc vẫn nên điệu thấp.

Lục Vũ tiếp tục dùng hồn lực tuyến tắm bổ võ hồn thiếu nữ áo đỏ, cũng cho nàng ăn một gốc Huyền Hồn thảo.

Trung niên nữ tử hiểu kỳ hỏi: “Đây là thảo dược gì?”

Lục Vũ thuận miệng đáp: “Tắm bổ võ hồn.”

Trong lòng, Lục Vũ vẫn đang suy nghĩ, coi như báo đáp lại ân tình người tặng cung ngày đó.

Một góc Huyền Hồn thảo còn trân quý hơn yêu đan yêu hồn nhiều, mất đi một góc coi như cũng mất một gia tài rồi.

Sau nửa canh giờ, hồn lực tuyến của Lục Vũ hao hết, võ hồn của thiếu nữ áo đỏ khôi phục được khá khá, dù thương thế chưa khỏi hẳn nhưng cũng đã đỡ được sáu bảy phần.

“Không sai biệt lắm, đi về nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe lại thôi.”

Lục Vũ khá mệt, chủ yếu là hồn lực tiêu hao quá lớn.

“Cảm giác sao rồi Nhục Dao?”

Thiếu nữ áo đỏ nhảy lên một cái, cười nói: “Ta không sao, cảm ơn người.”

Hai mắt sáng rỡ hé môi cười, trong thanh nhũ lộ ra cao khiết, trong thanh lãnh ẩn hiện kiêu ngạo tài tình.

Thiếu nữ áo đỏ thường ngày không hề nói cười lại có thể mỉm cười như lần này quả thực rất khó.

Lục Vũ giương cung trong tay lên, cười nói: “Chúng ta hòa nhau.”

Trung niên nữ tử nhìn Lục Vũ, hỏi: “Người sao chữa thương cho võ hồn được, hẳn phải Hồn Thiên sư mới chữa được mà.”

Lục Vũ tâm tư nhất chuyển, thuận miệng nói: “Ta là tinh võ hồn, chữa thương chỉ là ưa thích nghiệp dư thôi. Sắc trời không còn sớm nữa, ta cáo từ trước.”

Phất phất tay, Lục Vũ thả người rời đi, không đồng hành cùng hai nàng.

Thiếu nữ áo đỏ mắt lộ dị sắc, cảm thấy bất ngờ với biểu hiện của Lục Vũ.

Toàn bộ Thanh Sơn tông, phạm là nam tử biết thiếu nữ áo đỏ, trong mắt đều lộ vẻ ái mộ, duy chỉ có Lục Vũ này là không giống.

Trung niên nữ tử nhìn bóng lưng xa dần của Lục Vũ, nói khẽ: “Tiểu tử này khá thú vị, cảnh giới không cao nhưng bên trong lại có một cỗ kiêu ngạo riêng, đáng tiếc chỉ là tinh võ hồn.”

Thiếu nữ áo đỏ nói: “Nếu hẳn không phải tinh võ hồn thì sao có thể chữa thương cho ta?”

“Nói thế cũng đúng. Đi thôi, người về trước tỉnh dưỡng cho tốt đi.”

Lục Vũ ở hậu sơn gần một tháng, vừa bước vào đại môn hạ viện liền nghe tin tức thi đấu cuối năm của nội môn, thời gian diễn ra là tháng sau.

Rất đông đệ tử đều đang nghị luận chuyện này, nghe nói phần thưởng của giải này khá hấp dẫn.

Giải thi đấu nội môn phân thành hai trận Võ tông và Đan tông. Võ tông dùng võ kết bạn, Đan tông tỷ thí kỹ thuật luyện đan, đến lúc đó sẽ tách ra tổ chức, tuy nhiên Võ tông lại đáng xem hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lộ ra manh mối

“Tần sư huynh, ngọn gió nào thổi người tới đây?”

Tả Tuấn tươi cười đón tiếp, trong lòng hơi nghi hoặc một chút.

Tần Vân lại cười nói: “Nghe nói người mới đạt tới tôi thể lục trọng, còn chưa đi chứng nhận.”

Tả Tuấn nói: “Ta đang định ngày mai đi, Tần sư huynh có chuyện gì sao?”

Tần Vân cười nói: “Ta hy vọng người tạm thời duy trì thân phận tôi thể ngũ trọng, hạ thư khiêu chiến Lục Vũ, sau khi chuyển thành công ta sẽ tặng người một viên Phong Linh đan giúp người sớm ngày trở thành đệ tử chân truyền.”

Tả Tuấn nhãn tình sáng lên, Phong Linh đan là một món giá trị liên thành.

Tả Tuấn hiện tại cảnh giới không đủ nên tạm thời không dùng được, nhưng chờ khi hắn đạt tới tới thể cửu trọng cảnh giới, chỉ cần phục dụng Phong Linh đan thì sẽ có sáu phần cơ hội xung kích Tụ Linh cảnh, trở thành đệ tử chân truyền.

Thanh Sơn tông có bốn ngàn đệ tử nội môn, mà chân truyền đệ tử chỉ có năm trăm người, muốn bước vào hàng ngũ này khá khó, bởi vậy mỗi người đệ tử đều trăm phương ngàn kế tìm được tất tốt nhất.

Bây giờ Tần Vân cho Tả Tuấn một cơ hội, hắn đương nhiên khá phấn chấn.

“Tân sư huynh yên tâm, chuyện này bao trên người ta.”

Tần Vân cười nói: “Hảo hảo cố gắng, ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Ngày thứ hai, Tả Tuấn liền đi hạ chiến thư muốn khiêu chiến Lục Vũ, nhưng ai ngờ được lại không thấy tấm hơi tiểu tử này.

Tả Tuấn khá bức bối, vừa siêng năng tu luyện vừa chờ đợi tin tức của Lục Vũ.

“Tân sư huynh, tên Lục Vũ kia về rồi.”

“Hả? Quá tốt. Tiểu tử này rốt cục cũng lộ diện. Đi, nhìn chăm chăm hắn, đừng để hắn thoát khỏi ánh mắt, thuận tiện xem phản ứng của hắn một chút.”

Tả Tuấn rất phấn chấn, chờ đợi lâu ngày như vậy, hắn đã tu luyện đến tới thể lục trọng đỉnh phong, đạt đến cảnh giới luyện cốt đại thành, tự tin có thể nhẹ nhàng thu thập Lục Vũ.

Từ khi Lục Vũ hét một tiếng kinh người, nhân khí của hắn liền dâng cao khắp nội môn, thường xuyên có nữ đệ tử tới cửa nhưng đáng tiếc đều ăn bẽ canh môn.

Gần một tháng qua có ba đệ tử hạ chiến thư với Lục Vũ, Tả Tuấn là một trong số đó.

Lục Vũ trở lại chỗ ở, nhìn ba phong thư khiêu chiến trên bàn, khoe miệng nổi lên một vòng hàn ý, lại còn có kẻ không sợ chết dám khiêu chiến mình.

Tại một tiểu viện u tĩnh, trong một khuê phòng tràn ngập màu hồng.

Một thiếu nữ váy lục thờ phỉ phò ngồi trên giường hoa, bĩu môi trách móc liên tục.

“Phụ vương đáng chết, tuyệt không thương ta, ta không sống được, ta muốn chọc giận chết hắn.”

Bộp, một bàn tay trắng nõn đeo một chiếc vòng đỏ tươi đặt lên vai nàng.

“Vương gia cũng chỉ muốn tốt cho ngươi thôi, lần trước ngươi đến hậu sơn bị người như thế... cứu, vương gia dĩ nhiên tức giận.”

Một thân ảnh hóa hồng hiện ra trong tầm mắt, như hỏa diễm nơi chân trời, sáng chói rực rỡ.

Một khuôn mặt thanh lãnh tuyệt đẹp đang mỉm cười, đây không phải là giai nhân tuyệt mỹ tặng tiễn cho Lục Vũ thì là ai?

“Nhược Dao tỷ, ngay cả ngươi cũng không giúp ta, ta chết đi được rồi.”

Thiếu nữ váy lục nhào trên giường, hai bắp chân sáng bóng đang đưa qua lại, giờ tính tiểu thư.

Thiếu nữ áo đỏ Trương Nhược Dao ngồi ở trên giường, cười mắng: “Ngươi lớn như vậy sao tính cứ như trẻ con thế, khi nào ngươi mới chịu lớn đây.”

Thiếu nữ váy lục chính là đệ tử chân truyền của Thanh Sơn tông, quen biết Trương Nhược Dao từ nhỏ, cả hai tuổi tương đương, tính như tỷ muội.

Với lần tao ngộ trước của cô nàng, Trương Nhược Dao sau khi nghe nói kỳ thực cũng đồng tình với hành động cứu người của người kia.

Đối phương rõ ràng hảo ý cứu giúp, nếu không nhờ người kia xuất thủ thì chỉ sợ tiểu quận chúa đã độc phát thân vong.

Mặc dù lúc ấy tiểu quận chúa bị ủy khuất, nhưng tổng thể thì ân lớn hơn tội.

Bây giờ, vương gia lại lung bắt toàn thành, còn tự mình truy tra tung tích tại Thanh Sơn tông, điều này thực hơi quá phận.

Nhưng cân nhắc đến tâm tình của một người làm cha như vương gia, loại hành vi xúc động này quả thực cũng có thể lý giải.

Kết một tiếng, một thiếu nữ áo tím đi đến.

“Tiểu thư, có tin tức.”

Trên giường, tiểu quận chúa váy lục đột nhiên ngồi dậy.

“Là ai, mau nói cho ta biết, Tiểu Đóa, ta muốn cắn chết hần.”

Thiếu nữ áo tím Tiểu Đóa kim lại cảm xúc kích động trong lòng tiểu quận chúa, ông nhu nói: “Cụ thể thì còn không rõ ràng lắm, tuy nhiên nắm được một chút manh mối, hần sẽ nhanh tìm ra được người đó thôi.”

Trương Nhược Dao hiểu kỳ hỏi: “Manh mối?”

Tiểu Đóa áo tím nói: “Chúng ta tỉ mỉ xem xét lại toàn bộ quá trình, căn cứ hồi ức của Ninh lão thì tiền thuật của người đó rất tốt, lúc bắn giết Hòa Vân năng chính là một tên xuyên tim”

Trương Nhược Dao cũng sờ, một tên xuyên tim, điều này khiến nàng nghĩ ngay đến Lục Vũ.

“Chỉ dựa chút manh mối đó thì hình như không đủ đâu?”

Tiểu Đóa nói: “Lúc ấy Ninh lão thấy được một bên mặt của người đó, cũng có ấn tượng với khí tức của đối phương, nếu như gặp lại một lần nữa sẽ nhận ra ngay.”

Trương Nhược Dao trầm ngâm nói: “Như thế cũng tìm ra được, nhưng sẽ quá tốn thời gian.”

Tiểu quận chúa khẽ nói: “Ta mặc kệ, bất kể ra sao cũng phải tìm cho ra hần, ta muốn cắn chết hần.”

Nghे thế, Trương Nhược Dao và Tiểu Đóa bất đắc dĩ cười một tiếng, tiểu quận chúa này thật như đứa trẻ.

Lục Vũ nằm trên giường ngủ một giấc ngon lành, vừa đi ra ngoài phòng thì bị người ngăn lại.

“Ngươi muốn đi đâu?”

Lục Vũ nhìn hai đệ tử cản đường, cười lạnh nói: “Ta đi đâu cần phải báo cáo cho các ngươi sao?”

“Chúng ta vâng mệnh Tả sư huynh nhìn chăm chăm ngươi, trừ phi ngươi đáp ứng khiêu chiến của Tả sư huynh, bằng không mặc kệ ngươi đi tới đâu chúng ta cũng sẽ đi theo đó.”

Lục Vũ nhú mày nói: “Tả Tuấn?”

“Không tệ, ngươi dám ứng chiến không?”

“Không hứng thú, nếu hần muốn tìm ta phiền phức thì ngươi kêu hần tới đây là được.”

Lục Vũ đi thẳng về phía trước, lãnh đạm nói: “Lăn, nếu không các ngươi sẽ hối hận.”

Hai tên đệ tử chần chừ một chút, mắg: “Ngươi đừng phách lối, chúng ta đi nói cho Tả sư huynh biết, ngươi chờ bị đánh đi.”

Hai người không dám động thủ với Lục Vũ, vội vàng chạy đi báo tin.

Lục Vũ tiến về Đình khu tổ hai, hần đã là tới thể ngũ trọng cảnh giới, không thể tiếp tục ở lại Đình khu.

Gặp mặt võ sư tổ hai, Lục Vũ hơi tỏ lòng biết ơn, sau đó nói rõ ý đồ đến.

Trần võ sư cao hứng vỗ vai Lục Vũ, khích lệ nói: “Cố lên, ta xem trọng ngươi.”

Lục Vũ gật đầu cảm tạ ơn hướng dẫn của võ sư, khởi hành tiến về Ất khu.

Tả Tuấn vội vàng mang theo một đám đệ tử tới, ngăn đường Lục Vũ.

“Lục Vũ, chạy đi đâu?”

Tả Tuấn mắt cao hơn đầu, liếc xéo Lục Vũ, bộ dáng không coi đối phương ra gì.

“Trốn? Trí thông minh của ngươi thật là cao đấy.”

Lục Vũ cười lạnh, lập tức có đệ tử nói: “Tả sư huynh, hần đang mắg ngươi ngu xuẩn.”

Tả Tuấn đập bay đệ tử kia, mắg: “Ngu xuẩn, ngươi tưởng ta nghe không hiểu sao, cần gì ngươi giải thích.”

Đệ tử kia lòng tràn đầy ủy khuất, trong lòng có một tia oán hận.

“Lục Vũ, ngươi dám mắg ta, hôm nay ta không dạy ngươi thì ta không phải là Tả Tuấn.”

Nhanh chân mà đến, Tả Tuấn khí thế kinh người muốn hạ mã uy Lục Vũ.

“CÚT!”

Lục Vũ chỉ dùng một chữ, ánh mắt lạnh như băng khiến tâm thần Tả Tuấn run lên, hơi bất an, nhưng lập tức bị lửa giận che mờ tâm trí.

“Gan chó của ngươi lớn thật, đi chết đi.”

Tả Tuấn xấu hổ, ngay trước mặt đông đảo đệ tử há có thể nuốt trôi được khẩu khí này?

Hắn khiêu chiến Lục Vũ chẳng qua là lấy cớ mà thôi, trên thực tế là muốn mượn cơ hội đánh phé Lục Vũ để nhận được đan dược mà Tân Văn đã hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Xô đổ kỷ lục

Bây giờ, Lục Vũ trước mặt mọi người nhục mạ hắn, quá vô lễ với hắn nên tự nhiên hắn không cần khách khí nữa.

Cất bước tiến lên, Tả Tuấn trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, tay phải đâm ra một quyền, toàn thân xương cốt bạo hưởng, thanh âm lốp bốp đầy lực cảm nhận, tựa như đối diện với một con mãnh thú đang vọt tới.

Nắm đấm chưa tới kinh phong đã tới, quyền kinh cường đại thổi tung tóc mái Lục Vũ, y phục phát phới.

Một bên, đệ tử đi theo Tả Tuấn nghị luận sôi nổi.

“Nắm đấm thật mãnh liệt, tiểu tử Lục Vũ này xui xẻo rồi!”

“Còn phải nói nữa, Tả sư huynh là tôi thể lục trọng đỉnh phong, ngươi cho rằng những tên tôi thể tứ trọng cận bã có thể sánh nổi à?”

“Một tháng không gặp, Lục Vũ đoán chừng là tôi thể tam tứ trọng, nhưng gặp phải Tả sư huynh thì...”

Tất cả mọi người đều xem trọng Tả Tuấn, cười trên nỗi đau của người khác chờ đợi một khắc Lục Vũ xui xẻo.

Lục Vũ nhìn một quyền kia xông tới trước mặt mình, lực đạo xác thực khá mạnh nhưng phối hợp với gương mặt cười lạnh dữ tợn cùng ánh mắt khinh miệt kia của Tả Tuấn thì hắn tức giận lắm.

“CÚT!”

Thanh âm băng lãnh làm run sợ nhuệ khí của mọi người, nương theo một quyền Lục Vũ đâm ra, trong hư không đột nhiên vang lên kinh lôi, lốp bốp liên tục chín tiếng.

Kinh lôi át đi tiếng xương cốt vỡ vụn, cuồng phong múa lượn quét sạch khắp nơi, khí lãng khuếch tán ra xung quanh, một bóng người bay ra kèm theo tiếng kêu rên đau đớn thảm thiết.

Phịch một tiếng, Tả Tuấn rơi xuống đất, xương cốt toàn thân vỡ vụn, kêu đau đớn chói tai như heo bị giết, để cho những đệ tử quan chiến kia hai mắt đăm đăm cứng họng, hoàn toàn không thể tiếp nhận nổi sự thực trước mắt.

“Cái... gì... Tả sư huynh vậy mà bại! Chuyện này... chuyện này...”

“Không, ta khẳng định là hoa mắt, Tả sư huynh là tôi thể lục trọng đỉnh phong sao có thể thua dưới tay Lục Vũ được?”

Bốp, một tiếng bạt tai vang lên.

“Tiểu tử ngươi có bệnh à, Tả Tuấn bị phé thế kia mà ngươi còn không tin.”

Những tiếng kinh hô thét lên bên tai không ngừng, Lục Vũ đã sớm bỏ đi.

Chỉ một Tả Tuấn hắn còn không để tâm.

“Cái gì? Thật là phé vật vô dụng.”

Tần Vân nhận được tin Tả Tuấn chiến bại, tức giận đến muốn đánh người.

“Không ngờ thực lực của hắn tăng lên nhanh như vậy, xem ra cần phải đề độ từ tốp ba nội môn xuất thủ mới được.”

Tần Vân mất lộ sát cơ, lập tức đi an bài.

Đi đến Ất khu, Lục Vũ bị phân đến tổ chín, bởi hắn chỉ là tôi thể ngũ trọng chứ không phải là tôi thể lục trọng.

Phân tổ bài danh càng cao thì đại biểu cho tư chất cảnh giới càng cao.

Lục Vũ mới một tháng liền từ tôi thể nhị trọng đạt đến tôi thể ngũ trọng, tránh không được khiến cả Ất khu bàn tán.

“Tiểu tử này thật là yêu nghiệt, trước kia là phế vật ở ngoại viện mà bây giờ mới hai tháng đã tấn thăng đến tôi thể ngũ trọng cảnh giới, ai mà tin nổi chuyện này.”

“Nghe nói hắn bị kích thích, bị Vân Nguyệt Nhi vứt bỏ nên mới liều mạng tu luyện, mới có được thành tích này.”

“Nhỏ giọng chút đi, chớ qua lại với hắn, nghe nói Tần Vân muốn thu thập hắn, coi chừng bị liên lụy.”

Lục Vũ nhìn những đệ tử ở tổ chín, ngoại trừ ánh mắt của những đệ tử đầy áp sự ái mộ ra thì những nam đệ tử là ghen ghét hoặc trốn tránh.

Hờ hững cười một tiếng, Lục Vũ cũng không thêm để ý.

Nhân sinh trăm năm, tri kỷ khó tìm.

Những người này không đáng để hắn đi để bụng.

Hoàn cảnh mới khởi đầu mới, nhưng Lục Vũ vẫn giữ vững tâm cảnh như cũ.

Hắn hiện tại lấy Thốn Tâm Vạn Kinh làm chủ, đây là công pháp tôi luyện thân thể tốt nhất, đủ để hắn tu luyện trong một thoáng thời gian rất dài.

Về phần chiêu thức võ kỹ, chậm rãi đề cao là được.

Bởi cảnh giới tăng lên nên tài nguyên tu luyện Lục Vũ đạt được cũng tốt hơn, tiến nhập Luyện Cốt đường, đây là nơi chuyên môn để luyện cốt, có ba mặt hồi lực tường.

Hồi lực tường mặt đầu có thể bắn ngược lực đạo gấp năm lần, mặt thứ hai có thể bắn ngược lực đạo gấp mười lần, mặt thứ ba bắn ngược được gấp hai mươi lần.

Lục Vũ nhìn một chút, đại bộ phận đệ tử luyện cốt đều tu luyện ở lực tường thứ nhất và thứ hai.

Lục Vũ dự định đi thử một chút, nào ngờ lại bị một đệ tử ngăn lại.

“Mới tới thì chờ một bên đi.”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Thật sao? Nếu ta không chờ thì sao?”

“Người bị điên à? Nóng tính thế, ta thích nhất là thu thập những người như ngươi.”

Người kia là tôi thể lục trọng, thi triển một chiêu cảm nã thủ muốn bắt Lục Vũ.

“Trừng trị ta?”

Lục Vũ cười lạnh, đây thật là người hiền bị bắt nạt, đi đến đâu cũng phải dùng nắm đấm làm đầu.

Lục Vũ lật tay trái thi triển Đạn Chi Phi Hoa, xảo diệu tránh cảm nã thủ của người kia, đồng thời giữ mạch môn của đối phương.

Lục Vũ nép tay trái khiến người kia thét to đau đớn, khuất nhục quỳ gối trước mặt Lục Vũ, khuôn mặt đỏ lên, mặt mũi ngập tràn sự xấu hổ.

Người kia cực lực muốn giãy dụa nhưng lại không thể động đậy, tay truyền tới cơn đau thấu tim.

Bốn phía, những đệ tử đang tu luyện giật nảy cả mình, ai cũng không ngờ được tên đệ tử mới tới này lại là một mãnh nhân.

“Gãy mất, gãy mất, mau buông tay.”

“Không phải ngươi thích trừng trị ta sao?”

“Ta... ta... có mắt không trông, người đại nhân không chấp tiểu nhân, thả ta đi.”

Lục Vũ khẽ nói: “Đồ hèn, lẩn.”

Một cước đá bay người kia, Lục Vũ đi tới trước hồi lực tường đầu tiên, chỗ đó dán hạng mục tu luyện.

“Trực kích chính diện, lực đạo bắn ngược gấp năm, nếu có thể đánh xuyên hồi lực tường thì xem như thông qua.”

(Bạn đang đọc truyện *Huyền Võ Thiên Tôn* được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Phương pháp rất đơn giản, Lục Vũ trước thử một quyền ba thành thực lực, hồi lực tường như chiếc lò xo, áp xuất vào trong rồi nương theo lực lượng mạnh hơn bắn vút ra chấn động khiến Lục Vũ lui lại ba bước.

“Có chút ý tứ, dạng này có thể chấn động xương cốt toàn thân, cùng loại với Cửu Bạo Kinh Lôi quyền.”

Một bên, tất cả mọi người nhìn, Lục Vũ lại coi bọn hắn như không khí, tự mình ra quyền, không ngừng tăng lớn lực đạo, phản lực tràn vào toàn thân, hắn tu luyện Nhu Cốt Thốn Kinh lại phát huy ra hiệu quả phòng ngự cực lớn.

“Cương nhu tùy tâm, tiến thoái tùy ý, kết hợp chân lý của Lạc Nhật quyền thì hoàn mỹ.”

Lục Vũ thật cao hứng, hắn chỉ tốn nửa canh giờ đã nắm giữ được yếu lĩnh.

Về sau chuyên tâm tu luyện, chỉ mất một canh giờ liền thành công một quyền đánh xuyên qua hồi lực tường, thông qua được cửa này.

Bốn phía, tất cả mọi người tròn tròn mắt.

“Gặp quỷ rồi, chúng ta tu luyện mấy tháng cũng không thể thành công, mà hắn mới tới có một canh giờ đã thông qua được cửa thứ nhất. Là hắn quá yêu nghiệt hay tại chúng ta quá ngu dốt?”

Lục Vũ đi tới trước hồi lực tường thứ hai, lực bắn ngược ở nơi này mạnh hơn, nhưng hắn lại ưa thích.

Lần này Lục Vũ ra tay càng nhanh, chỉ tốn ba phần tư canh giờ đã đánh xuyên hồi lực tường, lập ký lục mới.

“Ông trời ơi, hắn phải người hay không?”

“Chúng ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Tất cả mọi người dừng lại, chuyên chú nhìn Lục Vũ tu luyện.

Hồi lực tường thứ ba tương đối quái dị, Lục Vũ dốc hết toàn lực vào một quyền trực tiếp khiến bản thân bay ra ngoài như một viên đạn, văng thật mạnh lên một bức tường ở phía sau.

Lục Vũ toàn thân xương cốt bạo hưởng, loại lực lượng bắn ngược này đã dẫn phát phản ứng của Thốn Tâm Vạn Kinh, cường hóa lực phòng ngự của Nhu Cốt Thốn Kinh.

Lục Vũ mặt đầy lửa nóng, song quyền nhanh như kinh lôi, tiếng điếc tai trầm đục khiến cho cả Luyện Cốt đường đều lay động không ngừng, phảng phất như sắp sụp đổ.

Mười quyền, trăm quyền, ngàn quyền, Lục Vũ mướt mồ hôi cả người, một hồi đánh tung hai canh giờ khiến tất cả mọi người ở đây sợ choáng váng.

Đột nhiên “ầm” một tiếng, hồi lực tường bị nắm đấm của Lục Vũ đánh xuyên, dẫn phát nên âm thanh ầm ỏi.

“Rốt cục có người đánh xuyên qua hồi lực tường thứ ba, đây là lần đầu tiên của Thanh Sơn tông từ xưa đến nay.”

“Thật bất khả tư nghị, Lục Vũ vậy mà phá vỡ lịch sử.”

“Gia hỏa này thật khiến tất cả mọi người phải xấu hổ đến chết.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Xuất ngoại lịch luyện

Mới tới tổ chín ít ngày, Lục Vũ đều chăm chỉ tu luyện, Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tử trọng trọng tăng lên đều đặn, thực lực tổng hợp không ngừng tăng cao.

Trưa hôm nay, lúc ăn cơm tại nhà ăn, Lục Vũ đột nhiên nghe được tin tức liên quan đến Lâm Phong.

“Nghe nói Đan tông gần đây xuất hiện một Luyện Đan sư, tuổi không lớn lắm nhưng lại nắm giữ kỹ thuật luyện đan khá xuất sắc, cảnh giới tăng lên cũng hết sức kinh người.”

“Người nói Lâm Phong? Tiểu tử kia quả thật có chút thiên phú, mới đến nội môn Đan tông hơn một tháng mà từ tôi thể nhất trọng tăng đến tôi thể ngũ trọng rồi, quả thực khiến không ít người kinh sợ.”

“Hiện tại hắn đang là đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm ở Đan tông, đoán chừng trong giải thi đấu nội môn diễn ra tháng sau hắn sẽ hót một tiếng kinh người đấy.”

Lục Vũ nghe thể cười một tiếng, Lâm Phong trong tay không thiếu tài nguyên, tăng thêm võ hồn đặc biệt lại tu luyện Xuân Sinh quyết nên cảnh giới tự nhiên tăng lên nhanh chóng.

Hai ngày sau, hạ viện đột nhiên truyền ra một tin tức khiến các đệ tử nghị luận sôi nổi.

“Liên quan tới lịch luyện tổng hợp, các người có nghe gì không?”

“Cũng nghe có người nói nhưng chưa biết chi tiết cụ thể.”

Buổi chiều, đệ tử hai khu Giáp Ất tập trung tại trường trường, tổng cộng một ngàn ba trăm người.

Viện trưởng hiện thân, ở trước mặt đông đảo đệ tử dặn dò một số chuyện liên quan đến lịch luyện tổng hợp.

“Lần lịch luyện này sẽ có những nguy hiểm nhất định, cho nên sẽ để mọi người tự nguyện báo danh, phương thức sàng chọn nghiêm ngặt. Lịch luyện ước chừng sẽ kéo dài hai mươi ngày, kết thúc trước khi diễn ra giải thi đấu nội môn, đệ tử có hứng thú có thể báo danh, thời gian cuối là trưa mai.”

“Lần lịch luyện này địa điểm là Hắc Hà cốc, tin rằng có kha khá người biết được tình huống ở nơi đây nên tạm thời sẽ không nói quá nhiều. Đệ tử tham gia lịch luyện tiêu chuẩn thấp nhất phải đạt tới tôi thể ngũ trọng, sau lịch luyện thành công sẽ được ban thưởng.”

Dưới đài, mấy ngàn đệ tử bàn luận sôi nổi, có đệ tử hỏi: “Có ảnh hưởng đến thi đấu nội môn cuối năm không?”

Viện trưởng nói: “Lần này đi có phong hiểm, đoán chừng sẽ có ảnh hưởng nhất định, cho nên mới lựa chọn phương thức báo danh tự nguyện.”

“Như thế thì ta chọn ở lại nội môn cho an toàn, Hắc Hà cốc chỗ kia yêu thú ẩn hiện, tương đối nguy hiểm.”

“Đúng đó, ta thà ở lại đây chuẩn bị giải thi đấu nội môn còn hơn là đi mạo hiểm.”

“Không nói rõ chi tiết chỉ sợ có chuyện ẩn bên trong, ta không đi tốt hơn, miễn cho bị lừa.”

Đủ loại thanh âm, đại bộ phận đệ tử đều đang chần chờ, bởi viện trưởng không nhắc tới chi tiết lần lịch luyện này.

Lục Vũ cũng đang suy nghĩ, hắn lưu lại hạ viện tu luyện, muốn nhanh chóng tăng thực lực lên thì chỉ có thể đến cấm khu hậu sơn săn giết yêu thú.

Nhưng đi chỗ kia nhiều sẽ khiến mọi người nghi ngờ, còn không bằng đi Hắc Hà cốc thử một lần.

Lục Vũ ghi danh, lại ngoài ý muốn phát hiện Vân Nguyệt Nhi cũng báo danh tham dự.

Hai người gặp nhau, Lục Vũ hồ hững, Vân Nguyệt Nhi quay đầu không nói.

Giữa trưa ngày thứ hai, báo danh hết hạn, tổng cộng có hơn hai trăm đệ tử nộp hồ sơ báo danh.

Buổi chiều, danh sách lịch luyện được công bố, một nhóm mười tám người, Lục Vũ và Vân Nguyệt Nhi đều ở chung một nhóm.

“Đệ tử tham dự lịch luyện sáng sớm mai tập hợp tại đây, sau đó đến đan phòng và Binh Khí các lựa chọn binh khí hộ giáp, thống nhất phân phối y phục lương khô.”

Lục Vũ hơi kinh ngạc, cảm giác không giống lịch luyện mà như đi chiến trường.

Lục Vũ đi Binh Khí các nhận hộ giáp, chọn một cây chủy thủ, sau đó là hai mươi mũi tên.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau ăn cơm xong, Lục Vũ liền tới địa điểm chỉ định tập hợp.

“Lần lịch luyện này ta sẽ tự mình dẫn đội.”

Viện trưởng tự thân xuất mã khiến cho mọi người bất ngờ, xem ra hạ viện rất xem trọng lần lịch lãm này.

“Lần này sẽ có hai đệ tử Hồn tông & bốn đệ tử Đan tông đi theo.”

Ngoài trừ viện trưởng thì còn có ba đại võ sư khác đồng hành, coi như vừa vặn chín mươi người.

Hắc Hà cốc cách Thanh Sơn tông hơn bảy trăm dặm, mọi người đi bộ tiến lên thì triển ra khinh thân chi thuật, quy định trước khi mặt trời lặn phải tới nơi.

“Xuất phát!”

Viện trưởng ra lệnh một tiếng, ba vị võ sư suất lĩnh tám mươi đệ tử ra khỏi nội môn Võ tông.

“Lâm Phong, ngươi cũng tham gia lần lịch lãm này à?”

Lục Vũ vừa mừng vừa sợ, không ngờ trong bốn đệ tử Đan tông đi theo lại có một người quen.

“Ta không có báo danh, là bọn hắc cốc ý lừa ta, lẳng lẽ báo tên ta lên.”

Lâm Phong vẻ mặt đau khổ, bị người ta bẫy nên dĩ nhiên trong lòng khó chịu.

Hắn gần đây quá nổi tiếng tại Đan tông khiến nhiều người ước ao ghen tị, cho nên lần này có người lừa hắn, muốn đẩy hắn đi.

Lục Vũ cười nói: “Tái Ông thất mã(*), sao biết không phải phúc.”

(*) Thành ngữ “Tái Ông thất mã” được dùng để an ủi người đang gặp khó khăn. Họa có thể biến thành phúc, và phúc có thể trở thành họa. Cũng giống như câu nói “trong cái rủi có cái may” vậy, mọi chuyện đều có nguyên nhân mà không thể xét đoán dựa trên biểu hiện bề mặt. Cũng có nghĩa là, cần thận trọng tự nhiên, làm được việc gì cũng đừng vội đắc ý, lúc gặp trở ngại cũng chớ vội bi quan.

“Lúc đầu ta rất không cao hứng, nhưng thấy người thì ta đột nhiên nghĩ đến bốn chữ nhân họa đắc phúc. Những tên lừa ta nếu biết tâm tình của ta lúc này chắc sẽ tức chết. Hắc hắc...”

Lâm Phong phản lo làm vui, buồn bực trong lòng đi hết.

Ngoài cửa lớn, hai đệ tử Hồn tông cũng gia nhập hàng ngũ này, chín mươi người đến đông đủ liền cấp tốc xuất phát.

“Vì sao lần này lại để đệ tử Đan tông & Hồn tông đi theo?”

“Hắn là phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, lỡ xuất hiện nguy hiểm thì cũng có thể kịp thời cứu chữa.”

Tất cả mọi người tự mình thảo luận, Lục Vũ cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

“Vân sư muội nghĩ gì mất hồn như thế?”

Một thiếu niên cao lớn tuấn tú đi tới bên cạnh Vân Nguyệt Nhi, trên mặt mang ý cười.

“Mục sư huynh a, không nghĩ gì cả.”

Mục sư huynh kia nhìn sang Lục Vũ cách đó không xa, khẽ cười nói: “Vân sư muội yên tâm, trước khi đi, Tàn sư huynh có nói qua với ta, ta sẽ bảo hộ ngươi, cũng diệt trừ lo lắng trong lòng ngươi.”

Vân Nguyệt Nhi biến sắc, dư quang liếc mắt Lục Vũ một chút, ánh mắt hơi do dự, tâm tình hơi giãy dụa nhưng rốt cục cũng vèn vèn đôi mày một tiếng thở dài.

“Ba người kia là sư huynh của ta, một người tôi thể bát trọng, một tôi thể thất trọng và một lục trọng, đều trên ta cả. Tuy nhiên ta tin mình sẽ nhanh vượt xa bọn họ.”

Lâm Phong đi chung một chỗ với Lục Vũ, tự mình trò chuyện rất hứng khởi.

Ba vị võ sư đi trước, viện trưởng ở phía sau, tám mươi sáu đệ tử bị kẹp ở giữa, nhanh chóng tiến lên.

Lần này có tám mươi đệ tử Võ tông, tôi thể thất bát trọng chiếm đa số, tôi thể ngũ trọng như Lục Vũ chỉ có lác đác mấy người.

Trong khi tiến lên, Lục Vũ phát hiện thỉnh thoảng sẽ có người thăm dò mình, ngẫu nhiên cũng có người chỉ trỏ mình, tự mình đàm luận chuyện của hắn và Vân Nguyệt Nhi.

“Cảm giác bọn hắc cốc không quá ưa thích ngươi.”

Lâm Phong là thảo hồn, lực quan sát kinh người.

Lục Vũ khẽ nói: “Ta sao có thể thích bọn hần?”

Lâm Phong nói: “Mặc kệ lúc nào, tình huống ra sao, ta vĩnh viễn ủng hộ ngươi!”

Lục Vũ cười cười, tự mình trò chuyện với Lâm Phong về chuyện luyện đan.

Hoàng hôn, đoàn người lặn lội đường xa trèo đèo lội suối rốt cục cũng đến phụ cận Hắc Hà cốc.

Viện trưởng nhìn đám người, trầm giọng nói: “Mục đích của lần lịch luyện này là tìm kiếm Hắc Vĩ hồ trong Hắc Hà cốc, đó là một loại yêu thú cấp hai, tương đối hiếm, chỉ có ở trong Hắc Hà cốc.”

“Ta và ba bị võ sư chờ ở bên ngoài, hai mươi ngày sau nhất định phải quay lại, nếu như gặp chuyện ngoài ý muốn thì chậm nhất không được quá hai mươi lăm ngày.”

Có đệ tử hỏi: “Nếu phát hiện ra Hắc Vĩ hồ thì chúng ta nên làm sao?”

Viện trưởng nói: “Một khi phát hiện thì lập tức phát tín hiệu, chúng ta sẽ tiến tới bắt. Hắc Vĩ hồ rất quý dị, chỉ cần là cao thủ Tụ Linh cảnh bước tới lãnh địa của nó, lập tức liền có thể phát giác, cho nên chỉ có thể phái các người tiến đến.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Hắc Hà cốt châu

Lịch luyện biến thành nhiệm vụ khiến cho rất nhiều đệ tử cảm giác như bị mắc lừa.

Viện trưởng không nói lý do muốn tìm Hắc Vĩ hồ, chỉ cần dặn mọi người phải cẩn thận an toàn, mấy người một tổ.

Hai đệ tử Hồn tông không nhập cấp, bốn đệ tử Đan tông thì chỉ có Lâm Phong và một người khác hộ tống đệ tử Võ tông cùng hành động một chỗ.

Ban đêm Hắc Hà cốc có chút âm trầm kinh khủng, các loại dã thú hung cầm phát ra những tiếng kêu gào kinh khủng.

“Đi theo ta, không nên chạy loạn.”

Lục Vũ không ở chung cùng đại đa số mọi người mà dẫn Lâm Phong xông lên một mình.

“Chúng ta đi đâu đây?”

Lâm Phong hơi bất an, bóng đêm mờ ảo luôn mang lại cảm giác sợ hãi cho mọi người.

“Ngươi nghe qua truyền thuyết về Hắc Hà cốc chưa?”

Lâm Phong chần chừ nói: “Trên đường nghe bọn hần nói chỗ này tựa như là một chỗ táng địa, trước kia đánh một trận chết rất nhiều người, tất cả đều chôn ở đây, cảm giác quá dọa người.”

Lục Vũ nói: “Hắc Hà cốc thuộc Linh Tuyền sơn mạch, ở giữa Tuyền thành và Ngô thành thuộc tây bộ thất thành của Thiên Nguyệt quốc.”

Lâm Phong kinh ngạc nói: “Sao ngươi biết được? A ta suýt quên mất, ngươi từng là thiếu thành chủ Ngô thành.”

Lục Vũ trừng mắt liếc hần một cái, tiếp tục nói: “Theo truyền thuyết thì trước đây thật lâu, giữa Tuyền thành và Ngô thành từng diễn ra một trận đại chiến, mục đích là cướp đoạt một kiện bảo vật.”

Lâm Phong hiếu kỳ hỏi: “Bảo vật gì?”

Lục Vũ nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Cha ta năm đó có nói qua, năm xưa có một vị cao thủ mang theo bảo vật đi qua Linh Tuyền sơn mạch thì bị phục kích. Xuất thủ là binh sĩ Tuyền thành và Ngô thành, nhân số đến hơn vạn, kết quả máu chảy thành sông, cao thủ kia chiến tử nhưng bảo vật hần mang theo lại biến mất không rõ.”

Lâm Phong cả kinh nói: “Ý ngươi là trận chiến đó không phải Tuyền thành và Ngô thành đánh nhau, mà là liên thủ phục kích một cao thủ, cuối cùng tất cả chết hết?”

Lục Vũ nói: “Ngoại giới đến nay vẫn cho là hai đại thành trì đấu nhau, người biết rõ chuyện rất ít. Cha ta từng phân tích qua, bảo vật kia rất có thể ở ngay trong Hắc Hà cốc, chỉ là không tìm ra được nó ở chỗ nào thôi.”

Lâm Phong cau mày nói: “Viện trưởng bảo chúng ta tìm Hắc Vũ hồ không phải là để tìm bảo vật kia đấy chứ?”

“Ai biết được?”

Lâm Phong phẫn chấn nói: “Chúng ta đã tới đây, có hai mươi ngày thì sao không đi xung quanh tìm xem?”

Lục Vũ nói: “Ta chính có ý đó, hiện tại chúng ta rời khỏi tầm mắt của mọi người, sau đó bố trí xuống trận pháp, ta muốn tìm hiểu nhất cử nhất động bốn phía.”

“Trận pháp? Cũng truyền cho ta một chút đi.”

Lâm Phong hai mắt sáng lên, tâm tình kích động.

“Muốn học hả?”

“Muốn!”

“Vậy thì đi thôi.”

Dưới bóng đêm, đằng sau hai người có mấy ánh mắt đang lạnh lùng theo dõi.

Lục Vũ như cảm giác được nhưng lại không nói gì, dẫn Lâm Phong vượt qua một ngọn núi, biến mất trong bóng tối.

Chủ nhân của những ánh mắt kia không đi theo, bởi vì mọi người đi chung sẽ tốt hơn là hành động đơn độc.

Lục Vũ tìm một bụi cỏ rậm rạp nhất, bắt đầu bày trận ở đây.

Lâm Phong một mặt hưng phấn giúp đỡ nhặt đá, cắm cờ xí, thu thập các loại vật liệu bày trận.

“Trong sơn lâm, mê hồn trận là đơn giản nhất, bởi chúng ta là tinh võ hồn nên sẽ lợi dụng được nhiều tài nguyên. Nhưng đêm nay chúng ta bày trận pháp này không phải là mê hồn trận mà là Tiểu Ngũ Hành trận pháp, yếu lĩnh trong đó...”

Lục Vũ cẩn thận giảng giải, tự tay làm mẫu, cùng Lâm Phong hoàn thành Tiểu Ngũ Hành trận.

“Trận pháp rất quan trọng đối với luyện đan, bởi có một số đan dược không thể dùng đan lò luyện chế mà cần phải dùng thiên địa làm lò, vạn vật làm phụ, vì thế mới đáng đáng đến trận pháp.”

Lâm Phong sợ hãi than nói: “Sao ngươi lại biết hết tất cả những chuyện này, kinh thật.”

“Bớt nịnh hót, đến trên cây theo dõi đi, hộ pháp cho ta.”

Lâm Phong cười hắc hắc, nhảy lên một cành cây mật thiết lưu ý tình huống chung quanh.

Lục Vũ ngồi xếp bằng trong Tiểu Ngũ Hành trận, vận chuyển Bích Thảo Liên Thiên quyết và Thiên Mộc Thành Lâm hai loại hồn quyết, thảo hồn tự động hiển hiện trên đỉnh đầu của hắn, đông đưa qua lại hết sức nhàn nhã.

Lục Vũ lấy cỏ cây làm mắt, lấy thiên mộc làm tai tựa như Thiên Lý Nhãn Thuận Phong Nhĩ, chỉ cần khu vực có cỏ cây liền có thể thấy rõ ràng mọi chuyện.

Một dặm, ba dặm, năm dặm, Lục Vũ cảm giác lực đang mở rộng ra liên tục, thảo hồn trên đỉnh đầu lay động càng lúc càng nhanh, đang không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí trong bầu trời đêm, trong rừng.

Một lát sau, cảm giác lực của Lục Vũ đã mở rộng đến mười dặm, một cỗ khí tức âm lãnh hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Kia là phương hướng Hắc Hà cốc, lực băng lãnh âm tà vô hình vô sắc hết sức quý dị.

Cảm giác lực của Lục Vũ tới gần liền tựa cảm giác như rơi vào hầm băng, ngay cả tâm cũng lạnh đi một nửa.

“Đây là...”

Lục Vũ tâm thần giật mình, mở mắt đứng dậy nhìn nội địa Hắc Hà cốc.

Gió đêm phơ phất, chim hót thanh thúy, không son u tĩnh, là ai đang kêu gọi người?

Thảo hồn trên đỉnh đầu Lục Vũ liên tục nổi lên lục quang nhàn nhạt, Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba khi sáng khi tối tựa hồ cảm ứng được khí tức gì đó.

“Lại đến.”

Lục Vũ ngồi xuống, lần này tìm theo chủ đích, chuyên chú lưu ý tình huống nội địa Hắc Hà cốc.

Cảm giác lực nhanh chóng vượt qua giới hạn mười dặm, chỗ ấy có một con sông, nước sông đục ngầu tựa như hắc hà, khí tức mục nát.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Cảm giác lực của Lục Vũ lướt qua con sông tiến lên, hai bên cỏ cây ùm tùm, dưới mặt đất thi cốt thành đồng, các loại độc vật trùng rắn thình thoảng ẩn hiện.

“Kìa chính là nơi máu chảy thành sông.”

Lục Vũ cẩn thận tìm kiếm, cảm giác lực khuếch trương chậm lại, tựa hồ bị lực âm tà nào đấy bài xích.

“Nơi này quả nhiên có gì đó quái lạ.”

Bên trên thảo hồn trên đầu Lục Vũ, hồn lực tuyến đang lắc lư co duỗi, Vạn Pháp Trì rõ ràng hiển hiện thúc đẩy cảm giác lực của Lục Vũ lên gấp đôi, tiếp tục hướng phía trước.

Hắc Hà cốc rất lớn, nhưng khu vực thi cốt năm đó chỉ có phạm vi vài dặm.

Đó là một khu vực được lực âm tà vô hình bao phủ, cảm giác giống như là âm hồn nhưng cũng có chút cùng loại với chú oán.

Dù sao năm đó nơi này máu chảy thành sông, thi cốt như núi, oán khí quá mạnh.

Bình thường, cảm giác lực của con người nếu như tới gần nơi đó sẽ chịu ảnh hưởng.

Lục Vũ là Hồn Thiên sư, hồn lực tuyến và Vạn Pháp Trì của thảo hồn đều không phải thứ tầm thường nên giúp hắn khắc phục được một chút khó khăn.

Sau khi tìm tới được nửa đường, bên trong Vạn Pháp Trì đột nhiên hiện ra một viên cốt châu, vừa vặn khảm nam trong một bộ xương đùi, từ bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy.

Viên cốt châu này không có bất kỳ ba động nào, cảm giác lực cũng không thể phát giác được, không biết tại sao Vạn Pháp Trì lại có thể phát hiện.

“Không phải là thứ đó đó chứ?”

Lục Vũ hơi phân chấn, muốn lập tức đi tìm nhưng rất kỳ quái là Vạn Pháp Trì lại chống đối suy nghĩ này.

“Ban đêm không nên tới gần?”

Lục Vũ nghĩ không ra càng giải thích hợp lý, với kiến thức rộng rãi của hắn ở kiếp trước thì mơ hồ nghĩ đến, Hắc Hà cốc có gì đó quái lạ, ban đêm âm khí quá thịnh mà cảnh giới của bản thân hiện tại cũng không đủ, lại là tinh vô hồn, tính thuần âm rất dễ gặp điều chẳng lành.

Ban ngày mặt trời chói chang, dương khí cường thịnh thích hợp để đến những nơi quỷ dị âm trầm hơn.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ ngừng tìm kiếm, đứng dậy gọi Lâm Phong xuống cạnh mình, truyền thụ cho hắn một chút cơ sở trận pháp & thuật luyện đan.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Yêu thú vây công

Sáng sớm, đệ tử Võ tông tập năm tập ba bay qua ngọn núi thứ nhất, thấy được nơi gọi là Hắc Hà cốc.

Hắc Hà cốc này rất dài, từ sâu trong núi uốn lượn đến, hai bên cỏ cây rất tươi tốt, chim thú trong rừng đông đảo, hung thú vòn quanh.

Đệ tử Võ tông chọn lựa binh khí đa phần là cung tiễn.

Một mũi tên lao vút đi trong không trung, theo đó một con hung thú ngã xuống dẫn phát một trận reo hò.

“Tiến thuật của Lưu sư huynh thật tinh xảo, có thể xưng nhất tuyệt.”

“Các vị sư đệ quá khen.”

“Luru sư huynh không cần khiếm tốn, luận tiễn thuật nếu ngươi xưng thứ hai nơi này tuyệt không ai dám xưng thứ nhất.”

Mấy người đệ tử sóng vai mà đến, không coi ai ra gì mèo khen mèo dài đuôi.

Lâm Phong và Lục Vũ đi ra ngoài trận, vừa lúc gặp những người này.

“Hai tên tinh võ hồn đi chung với nhau không sợ bị sói ăn à? Nếu không đi theo sau môn chúng ta, sư huynh sẽ chiếu cố các ngươi.”

“Ha ha...”

Những người kia tùy ý chế giễu, căn bản xem thường hai người Lục Vũ.

Hai tên tên thể ngũ trọng căn bả ai lại quan tâm?

Lâm Phong khá tức giận, khẽ nói: “Có gì đặc biệt hơn người đâu, một tháng sau xem ta vượt qua các ngươi ra sao.”

Luru sư huynh liếc mắt Lâm Phong một chút, khinh thường nói: “Nhờ đan dược nâng cao cảnh giới thì giỏi gì đâu.”

Lâm Phong muốn phản bác, lúc này lại có một số lớn đệ tử Võ tông chạy đến, không ít người chủ động chào hỏi Luru sư huynh, chuyện lúc này cứ thế bỏ quên.

Lục Vũ lạnh nhạt nói: “Hắn nói cũng không sai, dùng đan dược nâng cao cảnh giới xác thật yếu hơn người tự khổ luyện đạt được nhiều.”

“Nhưng mà...”

Lâm Phong muốn nói gì đó nữa, Lục Vũ cắt ngang: “Vô dụng, muốn chứng minh mình thì phải đánh bại hắn.”

Hai người đi theo sau lưng số lớn đệ tử Võ tông, vừa đi ra không xa, đằng sau liền truyền tới một thanh âm nũng nịu.

“Lục Vũ, chờ chúng ta một chút.”

Lục Vũ đầu không quay lại, kéo Lâm Phong chạy đi.

“Là tiểu mỹ nữ nội môn Triệu Lục Vân.”

Lâm Phong quay đầu thấy một số nữ đệ tử đang đuổi theo, chạy đầu là Triệu Lục Vân, nàng tựa hồ quyến luyến Lục Vũ không rời.

Vân Nguyệt Nhi đi ở phía sau, sắc mặt khá khó xử, bên người vây quanh một đồng nam đệ tử nhưng nàng lại không cao hứng nổi.

“Ngươi sợ nàng?”

Lâm Phong như tên trộm nhìn Lục Vũ, cười hắc hắc hỏi.

“Ta sợ cái cọng lông, ta chỉ không muốn tốn thời gian bắt chuyện cùng nàng ta thôi.”

Lục Vũ quan sát đến tình huống phía trước, đệ tử Võ tông tốp năm tốp ba cánh xa nhau, mọi người trong tiềm thức đều có ý nghĩ nhiều ngược thì lực lượng càng lớn, người dám hành động đơn độc lại rất ít.

Truy cứu nguyên nhân thì do mọi người không quen thuộc hoàn cảnh ở Hắc Hà cốc, biết nơi này có nguy hiểm nhưng lại không biết cơ duyên là gì, thành ra tính tích cực không cao.

Đi được vài dặm, mọi người đi tới một bên Hắc Hà cốc, trong rừng thần hồn nát thần tính, trận trận âm phong đánh tới khiến cho mọi người âm thầm sợ hãi.

“Cẩn thận, có hung thú...”

Trong rừng, một con mãnh hổ và ba con Thanh lang bắn ra, đánh tới phía đệ tử Võ tông.

“Nghịch súc, ngươi dám!”

Luru sư huynh bắn ra một mũi tên, mũi tên găm trúng trán con Thanh lang khiến nó gào lên rồi ngã xuống đất, tử vong tại chỗ.

“Luru sư huynh bắn tên rất tốt.”

Không ít đệ tử lại tán dương.

Luru sư huynh ngạo nghễ nói: “Chỉ mấy con hung thú thôi, có gì to tát đâu?”

“Vài con? Ngươi trừng mắt lên nhìn cho rõ đi.”

Lục Vũ cười lạnh, ngữ điệu trào phúng khiến Lưu sư huynh rất khó chịu.

“Ngươi đây là đang khiêu khích ta sao Lục Vũ?”

“Ngươi muốn nói gì ta mặc kệ, ta chỉ đang nhắc nhở ngươi nhìn cho rõ một chút thôi, nể heo.”

Lục Vũ ngữ khí lạnh lùng, thái độ của hắn khiến cho rất nhiều người giật nảy mình.

Lưu sư huynh là tôi tớ bát trọng cảnh giới, người thường cũng không nguyện ý trêu chọc hắn.

“Lục Vũ ngươi thật to gan, dám vô lễ với Lưu sư huynh. Ngươi không hiểu đạo sư huynh đệ trong tông môn sao?”

Lâm Phong châm chọc nói: “Nịnh hót.”

Tên đệ tử kia giận dữ, lao thẳng tới Lâm Phong.

“Tiểu tử thói ngươi dám mắng ta, muốn ăn đòn.”

Đám ra một quyền, quyền phong lăng lệ, đệ tử kia là tôi tớ lục trọng.

Lâm Phong biến sắc mặt, muốn xuất thủ phản kích nhưng lại bị Lục Vũ ngăn lại.

“Ta tới.”

Lục Vũ tiện tay một kích, hời hợt, nhưng kết quả lại đem tất cả mọi người giật nảy mình.

“Ngao ... a ... “

Tiếng kêu thảm thiết đau đớn bỗng nhiên vang lên, vậy đệ tử đi gần đây còn nhanh hơn, một đầu cánh tay phải bị cường đại quyền kinh chấn thành mảnh vỡ, nửa bên đầu vai đều máu thịt be bét, cả người rơi vào ngoài mây trắng.

Lâm Phong sửng sốt, lập tức cười to.

“Ta còn tưởng rằng ghê gớm cỡ nào, nguyên lai là cái bao cỏ.”

“Ngươi nói cái gì, có ngon lặp lại lần nữa?”

Một đệ tử khác găm thét.

Lâm Phong giễu cợt nói: “Bao cỏ, không phục à?”

Tên đệ tử kia tức giận muốn vọt tới nhưng lại bị một tiếng quát ngưng lại.

“Đủ rồi, các ngươi không lưu ý tình huống chung quanh mà còn ở đây nháo sự là sao?”

Người lên tiếng là Mục sư huynh đi cạnh Vân Nguyệt Nhi, hắn là tôi tớ cửu trọng, cao lớn lạnh lùng, ánh mắt như đao.

Rất nhiều đệ tử thấy hắn theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Lục Vũ bắt được một tia địch ý từ trong ánh mắt của Mục sư huynh, trong lòng nổi lên một tia cười lạnh.

“Nhiều hung thú quá, chỉ ít có hơn trăm con đi.”

Triệu Lục Vân kinh hô, những người khác lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, nhiều hung thú đột nhiên vây công như thế cảm giác thật không bình thường.

Lưu sư huynh khẽ nói: “Hung thú chứ phải yêu thú đâu, theo ta giết.”

Mọi người nghĩ lại cũng đúng, hung thú cũng không đáng sợ, bọn hắn đều là đệ tử nội môn Thanh Sơn tông a.

“Đứng yên đừng nhúc nhích.”

Lục Vũ nói nhỏ bên tai Lâm Phong, ánh mắt lưu ý phương hướng Hắc Hà cốc.

Bốn phía, hung thú đồng loạt xông lên, đệ tử Võ tông toàn lực phản sát, trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh huyết nhục văng tứ tung, nương theo rất nhiều mưa tên, ưu thế rõ ràng nghiêng về đệ tử Võ tông.

“Tới.”

Lục Vũ thăm niệm một tiếng, bên tai vang lên thanh âm nhắc nhở của Mục sư huynh.

“Cẩn thận... a...”

Sau đó một tên đệ tử Vô tông kêu thảm, hẳn bị một con yêu thú quét đuôi trúng, da thịt nát bét, gãy gân cốt.

“Có yêu thú!”

Âm thanh kinh hoàng điếc tai, yêu thú mạnh hơn xa hung thú.

Lưu sư huynh sắc mặt kinh biến, vội vàng nói: “Mọi người nhanh chóng tụ lại một chỗ, liên thủ phòng ngự.”

Mục sư huynh nói: “Không kịp rồi, có hơn mười con yêu thú, trong đó có cả yêu thú cấp hai, chạy mau.”

Hào hấn không ăn thiệt thòi trước mắt, ba mươi sáu kẻ chạy là thượng sách.

Lâm Phong hết nhìn đông lại ngó tây, bất an hỏi: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Lục Vũ nói: “Chờ đã, chờ những người này dẫn hết yêu thú đi thì chúng ta lại chạy.”

Đệ tử Vô tông giải tán lập tức, kết bạn mà chạy.

Yêu thú chia ra bốn phía truy sát, đại bộ phận đều bị dẫn đi.

“Đi, nhanh.”

Lục Vũ kéo Lâm Phong phóng tới Hắc Hà cốc, hướng đó yêu thú ít nhất.

Mục sư huynh che chở Vân Nguyệt Nhi và mấy nữ đệ tử khác nhanh chóng rời đi, quay đầu nhìn thoáng qua bóng lưng Lục Vũ, cười gằn nói: “Hy vọng ngươi không nên chết trong miệng yêu thú, ta còn đang định tự tay chặt đầu chó của ngươi đây.”

Lục Vũ kéo Lâm Phong đi ngược sông mà lên, gió sông âm lãnh, lạnh suru suru.

“Kỳ quái, tại sao những yêu thú kia không đuổi giết chúng ta vậy?”

Lâm Phong vừa chạy vừa quay đầu quan sát.

“Bởi chúng ta là tinh võ hồn, tính thuần âm. Trừ phi không có những người khác, nếu không những con yêu thú kia càng miễn cảm hơn với những đệ tử tinh võ hồn.”

Lục Vũ giải thích khiến Lâm Phong nghe tấm tắc khen lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Huyết thổ trở chú

“Lần đầu tiên ta nghe tới loại thuyết pháp này đây.”

“Chẳng qua là do ngươi hiểu quá ít thôi.”

Mặt trời đã khuất, Lục Vũ thuận sông mà lên, cảm giác âm y lạnh lẽo một mực bao phủ hần.

Lâm Phong rút cổ một cái, thảm nói: “Trong núi này sao lại lạnh như thế?”

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến Lâm Phong là thảo hồn, thế là để hần phóng thích võ hồn thăm dò một chút tình huống chung quanh.

Lâm Phong thả ra võ hồn, thảo hồn trên đỉnh đầu từ ba chiếc lá nay đã thành năm chiếc lá, trưởng thành Hoàng cấp lục phẩm.

Hoàn Hồn thảo rung khẽ lá cây phóng xuất ra cảm giác lực, một luồng sinh cơ nồng đậm giáng lâm nơi đây, dẫn phát một chút biến hóa.

Gió sông đột nhiên mạnh lên, hình như có ngàn vạn âm hồn đang ca hát.

Lâm Phong sắc mặt trắng nhợt, hoảng sợ nói: “Lạnh quá, đây rốt cục là nơi quỷ quái gì?”

Lục Vũ nói: “Đây chính là nơi năm xưa máu chảy thành sông, thi cốt như núi.”

Lâm Phong kinh dị nói: “Khó tránh oán khí lại nặng như vậy, nhưng sao ta lại cảm thấy có gì đó sai sai.”

Lục Vũ nhủ mảy, trầm ngâm nói: “Chỗ này chỉ có oán khí, không có oan hồn, điểm này rất khác thường.”

Lâm Phong nghi ngờ nói: “Chỗ này chết rất nhiều người, oán khí nặng như vậy hẳn phải có oan hồn mới đúng.”

Lục Vũ nhìn quanh, cảm giác như có ai đang đó dòm ngó nhưng lại không thể nhận biết được.

Lục Vũ sóng mắt khẽ nhúc nhích, dẫn Lâm Phong tiếp tục tiến lên, sau đó tìm một bãi cỏ ngồi xuống.

“Phía dưới này thi cốt như núi, người đào một cái động nhìn thử xem.”

Lâm Phong sáng mắt lên, nghĩ đến bảo bối trong truyền thuyết, lập tức toàn thân có lực.

Lâm Phong lần này đến đây tùy thân mang theo một thanh kiếm, dùng nó để đào đất thật dễ dàng.

“Má ơi!”

Lâm Phong đào một hồi, dưới mặt đất liền toát ra máu, dọa cho hai tay hắn run rẩy ném kiếm chạy đi.

Lục Vũ cả kinh, xoay người đứng dậy cấp tốc lui lại, ánh mắt kinh dị nhìn chỗ đó.

Trường kiếm cắm trên mặt đất, huyết thủy bốc ra ngoài nhưng không xảy ra thêm chuyện gì.

Lục Vũ quan sát một hồi không thấy gì khác thường, lúc này mới tiến tới rút thân kiếm ra, đào đất lên thấy được tình huống cụ thể bên trong.

Bên dưới lớp cỏ không phải bùn đất là mà huyết dịch, sau khi chúng tràn ra ngoài thì bốc lên mùi hôi, cảm giác quái lạ dọa người.

“Đã bao nhiêu năm rồi mà, không đúng.”

Lục Vũ cau mày, dưới này thi cốt như núi, huyết dịch sớm khô mới phải, sao lại xuất hiện loại tình huống này?

Chăm chú suy nghĩ, Lục Vũ sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Thân là Thánh Hồn Thiên Sư, kiếp trước Lục Vũ cũng đã gặp rất nhiều chuyện kỳ kỳ quái quái, biết Hắc Hà cốc nơi này tuyệt đối không tầm thường.

“Tình huống ra sao?”

Lâm Phong chạy lại, rướn cổ lên không dám tới gần.

Lục Vũ rút kiếm ra hoàn toàn, chỗ kiếm bị nhuộm máu đã hoàn toàn bị ăn mòn, vết rỉ loang lổ.

“Kiếm của ta, tại sao có thể như thế?”

Lâm Phong biểu lộ khoa trương chọc cười Lục Vũ.

“Kêu la cái gì, không ta đào hố chôn người bây giờ.”

Lâm Phong lập tức ngậm miệng, cẩn thận tiến lên nhìn thoáng qua, dọa đến mặt mũi trắng bệch.

“Nơi này quá tà môn, chúng ta đi mau đi.”

Lục Vũ nói: “Nơi này chỉ có thể tới ban ngày, ban đêm âm khí quá nặng dễ gặp điều chẳng lành.”

Lục Vũ nắm một nhúm cỏ xanh bỏ vào miệng nhai nuốt, lại có máu tươi chảy ra ngoài.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lâm Phong bị dọa chạy trốn chết, Lục Vũ lại cười ha ha.

Đi xuôi dòng sông, Lục Vũ trở lại theo đường cũ, Vạn Pháp Trì trong cơ thể đang chấn động, viên cốt châu kia lại nổi lên.

Lục Vũ vừa đi vừa nghỉ ngơi, thỉnh thoảng quay đầu quan sát, xác định vị trí đại khái của cốt châu nhưng lại không lộ ra.

Yêu thú tập kích khiến đệ tử Võ tông bảy chết chín tổn thương, điều này tạo nên bóng ma trong lòng mọi người.

Ngày đầu tiên ở Hắc Hà cốc, ngay cả bóng dáng Hắc Vĩ hồ ra sao cũng không biết đã có bảy người chết, đây là xuất sư bất lợi.

“Tất cả là do ‘tảo bả tinh’ Lục Vũ kia, nếu không phải hắn thì sao chúng ta bị vậy được?”

(*) Tảo bả tinh nghĩa như sao chổi, điềm xấu.

“Đúng đấy, Lục Vũ rõ ràng cảm giác được có yêu thú lại không nhắc nhở chúng ta, hắn rắp tâm hại người mà.”

Một số người đẩy trách nhiệm lên người Lục Vũ.

Triệu Lục Vân không vui nói: “Bản sự không xong lại trách lên người khác, thật không biết xấu hổ.”

“Nhón nháo làm gì, các ngươi chưa ngại đủ sao.”

Mục sư huynh mở miệng, những người khác lập tức an tĩnh.

“Tình huống trước mắt, chúng ta hẳn nên liên hợp lại, trước tiên thanh trừ yêu thú quanh Hắc Hà cốc đã, như thế mới đảm bảo an toàn được cho mọi người, lại có thể tìm được Hắc Vĩ hồ tốt hơn.”

“Mục sư huynh nói rất đúng, chúng ta phải giết sạch đám yêu thú kia, báo thù cho những sư huynh đệ đã chết.”

“Chúng ta hiện tại có bảy mươi ba người, hiện tại chín người một tổ, mọi người chia ra hành động.”

Các đệ tử chia tám tổ, cấp tốc triển khai hành động.

Lâm Phong đi theo Lục Vũ men qua rừng sâu, thẳng đến chỗ sâu trong Hắc Hà cốc.

“Chúng ta đi đâu đây?”

Lục Vũ: “Đi chuẩn bị một chút tế phẩm.”

“Tế phẩm? Để làm gì?”

Lâm Phong nín kéo Lục Vũ, mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ hỏi thăm.

“Chỗ kia có nguyên rùa cho nên đào chút đất liền toát ra huyết dịch, gặp điều bất thường. Chúng ta đi thiết lập một tòa tế đàn, dâng tế hồn và tế phẩm mới có thể có chút hy vọng được.”

Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Sao người như chuyện gì cũng biết cả thế?”

“Nghĩ nhiều nghĩ nhiều, không nên nói lung tung ở Hắc Hà cốc.”

Lục Vũ cần chín dạng tế phẩm, tất cả đều là đầu lâu hung thú, cần phải tự tay săn giết.

Huru!

Huru!

Huru!

Mũi tên xuyên không, hung thú gào thét.

Trong rừng truyền ra âm thanh phấn chấn của Lâm Phong.

“Thật không thể tin được, tên tên xuyên tim, bắn giết đơn giản thật.”

Tòa Tâm tiền của Lục Vũ cũng không phải thứ giòn, lại có thể bắn ra tên trong lúc di chuyển ở tốc độ cao, một tên xuyên tim, đây quả thực là không ai làm được.

Ba ngày qua, hai người săn giết ở chỗ sâu trong Hắc Hà cốc đã được tám dạng tế phẩm, lúc chỉ thiếu một dạng cuối thì Lục Vũ lại phát hiện ra một sơn động bí ẩn.

Cửa hang đen nhánh phẳng phát như địa ngục, tùy thời đều có thể nuốt mất người, sợi dăng rậm rạp xảo diệu che đi cửa động khiến cho rất khó có ai

phát hiện ra được nó.

Lục Vũ muốn đi vào tìm tòi nhưng trong lòng lại nổi lên một tia cảnh giác, đây là trực giác bản năng, trong này gặp nguy hiểm.

Lục Vũ phản ứng nhanh nhẹn, có ý bắn chệch một tên giả bộ như không phát hiện ra cửa hang, dẫn Lâm Phong đi lướt qua.

Ba ngày này, tình huống của đệ tử Võ tông cũng không tốt đẹp gì, mặc dù săn giết được một số con yêu thú cấp một nhưng cũng bị yêu thú cấp hai tập kích, lại chết đi sáu người.

Hai ngày sau, Lục Vũ rút cục gom góp đủ tế phẩm, quay lại phụ cận lòng sông.

“Lập tế đàn ở đây hả? Có bắt mắt quá không đấy?”

Lâm Phong cau mày, cảm thấy không ổn.

Lục Vũ nói: “Tế đàn không thể cách quá xa, nếu không sẽ mất đi hiệu lực. Tốt, bắt đầu chuẩn bị đi.”

Sau nửa canh giờ, hết thầy chuẩn bị sẵn sàng, Lục Vũ đứng trên tế đàn đơn sơ, châm lửa mờ tế, chín loại tế phẩm cần phối hợp chín loại võ hồn mới có thể thi triển ra Cửu Thiên tế, mượn nhờ liệt nhật chí dương chi khí cửu thiên áp chế lực âm sát nguyên rửa phụ cận dòng sông.

Điểm này, Lâm Phong cũng không biết chi tiết, bởi vì Lục Vũ dọa唬 hấn sợ.

Khâu quan trọng nhất của Cửu Thiên tế là võ hồn tế, cần phải tế hồn phách của người mới chết trong vòng bảy ngày.

Vừa lúc đệ tử Võ tông chết đi mười ba người, thú võ hồn của bọn hắn còn phiêu tán tại khu vực này.

Lục Vũ chỉ cần thi triển ra chiêu hồn tế, thu lấy chín đạo võ hồn, phối hợp với chín đại tế phẩm liền có thể dẫn động thiên dương chi hỏa áp chế âm sát tà khí nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Dẫn xà xuất động

Chiêu hồn tế là một loại bí thuật của Hồn Thiên sư, những Hồn Thiên sư bình thường căn bản không thể làm được, chỉ ít phải đạt tới Huyền cấp thượng phẩm Hồn Thiên sư mới có thể thực hiện.

Lục Vũ chính là Thánh Hồn Thiên Sư, mặc dù hiện tại cảnh giới không đủ nhưng có Vạn Pháp Trì tương trợ nên cũng miễn cưỡng hoàn thành.

Giờ phút này, trên tế đàn, âm phong quỷ hỏa phát ra âm thanh khác lạ.

Lục Vũ thân thể chợt lóe chợt tắt, hai tay kết ấn, miệng lầm bầm.

Do cảnh giới không đủ nên Lục Vũ nhất định phải sử dụng mật chú, nếu không rất khó thành công.

Xung quanh lòng sông, âm phòng gào thét, cỏ cây lắc lư, phảng phất như vô số oan hồn đang thét gào, tuy giữa trưa là thời gian liệt hỏa mạnh nhất thế nhưng vẫn cảm thấy âm trầm kinh khủng.

Đột nhiên tế đàn rung chuyển, tế phẩm trên tế đàn bắt đầu lay động dọa cho Lâm Phong thiếu chút thét lên, may mà hắn kịp thời bịt miệng lại.

(Bạn đang đọc truyện *Huyền Võ Thiên Tôn* được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Tế phẩm chấn động chứng tỏ võ hồn quy vị, dung hợp lẫn nhau sinh ra phản ứng tự nhiên.

Lục Vũ thi triển chiêu hồn tế, tụ tập võ hồn của mười ba đệ tử Võ tông đến nơi đây nhưng lại chỉ lấy chín loại võ hồn thích hợp trong số đó.

Một khắc này, Lục Vũ mày kiếm hơi nhíu, một tia ánh mắt quỷ dị rơi trên người hắn khiến hắn phát giác.

Chỗ sâu trong rừng, một đôi mắt màu xanh lam đang nhìn Lục Vũ, tự kinh tự kỳ nhưng lại lộ ra mấy phần trông mong.

Cửu Thiên tế đang tiến hành, tế đang chấn động chín đại tế phẩm dần dần bay lên, kia là đầu cũng chín đại hung thú.

“Dẫn!”

Lục Vũ gài nhẹ, chín đại tể phẩm bay lên không trung bắt đầu xoay tròn, cũng dần dần lộ ra hồng quang, bên trong vô hồn đang thiêu đốt biến thành hỏa dẫn, đang hấp thụ quang mang của cửu thiên liệt nhật.

Một khắc này, thiên địa tựa hồ đang chấn động, liệt nhật quang mang lập tức mạnh lên rủ xuống ức vạn dương hỏa, khiến cho nhiệt độ không khí cả Hắc Hà cốc bỗng nhiên tăng lên vài lần.

“Đi mau, nhớ dặn dò của ta.”

Lục Vũ bay xuống tế đàn, kéo Lâm Phong chạy tới hướng lòng sông, tiếng gió rít đưa tới phụ cận trong rừng một chút chú ý.

“Bắt đầu đào từ chỗ nào?”

“Tùy tiện.”

Lục Vũ vung tay nắm thảm cỏ, phía dưới lộ ra bùn đất ướt át.

Lần này không thoát ra huyết thủy, tựa hồ bị Cửu Thiên tể tác động.

Phía trên tế đàn, chín đại tể phẩm đang thiêu đốt xoay tròn, không biết có thể tiếp tục bao lâu.

Lâm Phong dùng kiếm sát ra sức đào móc, rất nhanh thấy từng chong bạch cốt.

Lục Vũ và Lâm Phong cách nhau một trượng, thi nhau đào đất.

Trong rừng phát ra thanh âm kinh dị.

“Bọn hán đang đào gì thế?”

“Ai mà biết, nếu không chúng ta qua nhìn một chút.”

“Xem tư thế của bọn hán, chẳng lẽ có bảo bối?”

Mấy ngày nay, đệ tử Võ tông chia làm tám tổ, mọi người riêng phần mình phân tán.

Giờ phút này, phụ cận trong rừng có bốn tiểu tổ đang mật thiết giám thị động tĩnh lòng sông.

Lâm Phong vừa đào hố vừa nhìn quanh, bộ dáng như kẻ trộm của hán há không khiến người nghi ngờ?

“Đi, đi xem một chút.”

Có đệ tử Võ tông không kìm được xông ra ngoài rừng, đi thẳng tới lòng sông.

“Có người đến.”

Lâm Phong hơi kinh hoảng, quay đầu nhìn Lục Vũ.

“Đã biết, sao ngươi không mau đào đi?”

Lục Vũ mắng to, tăng nhanh tốc độ.

Lâm Phong vội vàng gia tăng tốc độ đào, mà những đệ tử Võ tông ở phụ cận càng hoài nghi, tất cả đều tiến lên, phóng tới hướng lòng sông.

Cảm giác lực của Lục Vũ trong nháy mắt gia tăng đến cực hạn, nhìn những đệ tử Võ tông mỗi lúc đến gần hơn, trong lòng cũng lo lắng.

Một tia do thám khi ẩn khi hiện một mực chưa từng rời khỏi thân thể Lục Vũ.

Mà ngay khi đệ tử Võ tông vọt tới lòng sông, chỗ sâu trong rừng có một tia sát lục băng lãnh im ắng mà tới.

Cổ sát lục này rất nhỏ, người bình thường không phát giác được nhưng Lục Vũ lại nhạy cảm nhận biết.

“Nhanh!”

Lục Vũ đột nhiên gài nhẹ, hai tay tăng tốc độ đào đất, ngón tay chạm đến một cây xương đùi, lực lượng gia tốc tự nhiên đọng gãy căn xương đùi này, tiếp tục đào sâu xuống đất.

Lúc xương đùi đứt gãy, bên trong có một viên cốt châu thụ lực bắn ra rơi vào trong lòng bàn tay Lục Vũ.

Lâm Phong nghe thấy ám hiệu của Lục Vũ, đột nhiên từ trong ngực lấy ra một vật, ném vào không trung.

Sau một khắc, Lâm Phong bắn người lên tránh khỏi đệ tử Võ tông vọt tới, lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài Hắc Hà cốc.

Lục Vũ cũng không chậm, cơ hồ cùng một thời khắc đó co căng phi nhanh, rất nhanh đuổi kịp Lâm Phong, kéo hấn hốt hoảng bỏ chạy.

Chỗ sâu trong rừng, một đạo ánh mắt lạnh băng như lưỡi đao hiện lên, từng mảnh cỏ cây bay tán loạn, lá rụng hoành không tạo nên một con đường thẳng, một đạo thân ảnh màu xám tro tựa như sứ giả địa ngục đi mới, nhanh khó có thể miêu tả.

“Bọn hấn đang gờ trò quỷ gì?”

Đệ tử Võ tông vừa tới lòng sông, Lục Vũ đã kéo Lâm Phong chạy đi khiến cho tất cả mọi người chẳng hiểu sao cả.

Phanh, một tiếng vang giòn, giữa không trung xuất hiện đạn tín hiệu, điều này khiến cho những đệ tử Võ tông vọt tới lòng sông nhao nhao ngẩng đầu, sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đây là... a...”

Một tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang vọng cả trời, một đạo thân ảnh quý mị như u linh xuất hiện, roi ngay hố Lục Vũ đào.

Gần như cùng lúc đó, đạo bóng xám kia đuổi tới, ngoài thân cuồng phong như đao, mấy tên đệ tử Võ tông còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì thân thể đã chia năm xẻ bảy biến thành huyết vũ, vẩy xuống bốn phía.

“Tình huống sao rồi, các ngươi... a... Hắc Vĩ hồ!”

Lúc này, bốn đạo thân ảnh bên ngoài Hắc Hà cốc như điện xạ mà đến, Tề viện trưởng một ngựa đi đầu, người chưa tới tiếng đã tới trước.

“Ngươi dám!”

Lăng không một chường, thiên địa chấn động, một con cự mãnh phá không vọt tới, nó do vô hồn biến thành, phóng tới bên cạnh bóng xám nơi lòng sông.

Bóng xám kia băng lãnh tàn khốc, mới xuất hiện một lát đã giết tám đệ tử Thanh Sơn tông.

Lúc bóng xám chuẩn bị giết đệ tử thứ chín, Tề viện trưởng nhìn thấy đạn tín hiệu cấp tốc chạy đến, cách không một chường dung hợp với vô hồn chỉ uy, làm ra tác dụng chấn nhiếp.

Bóng xám là một người trẻ tuổi, hơn hai mươi tuổi, mặt mũi lãnh khốc.

Trở tay vung ra một chường, vô hồn hiển hiện trên đỉnh đầu là một con hắc báo, trong nháy mắt kéo dài hư ảnh, biến lớn thân thể như cự thú lăng thiên đón tiếp một kích của Tề viện trưởng.

Cự mãnh và hắc báo va vào nhau trên không trung, pha va chạm mạnh mẽ dẫn phát hư không bạo tạc khiến cho cây cỏ trong phạm vi mười trượng vô vụng, cành lá bay tứ tung.

Thân thể bóng xám nhoáng một cái, xảo diệu lướt ngang, trong miệng hừ lạnh một tiếng, như một sợi khói đen, chớp mắt đi xa.

Tề viện trưởng muốn đuổi theo nhưng dư quang nhìn lướt qua Hắc Vĩ hồ muốn bỏ trốn, lập tức từ bỏ truy tung bóng xám, phóng theo đuôi Hắc Vĩ hồ.

Lúc này ba đại võ sư chạy đến, ánh mắt tất cả đều dừng trên người Hắc Vĩ hồ, riêng phần mình phóng thích vô hồn thi triển ra chiêu số mạnh nhất.

Hắc Vĩ hồ rất giáo hoạt, nhưng trong mắt lại toát ra vẻ giận dữ, bởi vì lần này nó bị Lục Vũ lừa bịp.

Bên trong lòng sông, những đệ tử Võ tông kia trải qua sinh tử nhưng căn bản chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, tất cả đều cảm thấy chóng mặt, cảm giác mọi chuyện tựa như một giấc mộng.

Viện trưởng và ba đại võ sư liên thủ vây công Hắc Vĩ hồ, một lòng muốn bắt sống nó, nhưng Hắc Vĩ hồ trơn trượt mười phần, liều mạng chạy trốn, không tiếc nhảy vào Hắc Hà.

Viện trưởng và ba đại võ sư không chút do dự nhảy xuống theo, bốn người một thú người truy ta trực, triển khai sinh tử vật lộn trong Hắc Hà.

“Hắc hắc, thật sự đặc sắc.”

Trên sườn núi, Lâm Phong dựa lưng vào đại thụ, hăng hái quan sát một màn xảy ra bên trong lòng sông.

Lục Vũ nhìn qua nơi sâu trong sơn lâm, trong lòng lại đang suy nghĩ lại lịch bóng xám kia, tại sao mới nảy đối phương lại xuất thủ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hoán hồn chi thuật

Là vì món bảo vật kia trong truyền thuyết Hắc Hà cốc kia hay vì Hắc Vi hồ?

Bên trong lòng sông, Hắc Vi hồ liễu mạng chạy trốn, viện trưởng và ba vị võ sư đuổi theo không bỏ, cuối cùng biến mất trong rừng rậm.

Những đệ tử Võ tông kia ngây ngốc đứng tại chỗ kia, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, tất cả đều quy trách nhiệm lên người Lục Vũ.

“Đây nhất định là âm mưu của tên Lục Vũ, sau khi rời khỏi đây ta nhất định phải kiện hắn.”

“Đúng, kiện hắn hại chết chín sư huynh đệ, hắn phải đền mạng.”

Trên sườn núi, Lâm Phong nói: “Nhìn thấy chưa, bọn hắn quy hết trách nhiệm lên đầu chúng ta.”

Lục Vũ cười nói: “Trong dự liệu, bọn hắn nếu không phải thế, chúng ta há có thể tranh công?”

Lâm Phong cười hắc hắc nói: “Ồ trước mặt người, bọn hắn chỉ là một đám lợn ngu si.”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

“Không nên tự mãn, đây là nguồn gốc của thất bại.”

Lục Vũ kéo Lâm Phong đi tới chỗ sâu trong Hắc Hà cốc, hắn một mực nhớ tới cửa hang thần bí kia.

Trước đây, bóng xám kia từ trong cửa hang kia đi ra, băng lãnh mà tàn khốc khiến Lục Vũ sinh lòng hoảng sợ.

Bây giờ Lục Vũ không biết bóng xám kia đã rời đi chưa, liền lặng lẽ lên về phụ cận.

“Chỗ này chúng ta từng tới rồi mà?”

Lâm Phong trí nhớ không tệ, còn nhớ rõ nơi đây.

Lục Vũ nói: “Đi sẵn phải có kiên nhẫn.”

Nhắm mắt lại, Lục Vũ cảm giác tình huống trong hang động, rất nhanh cảm giác được một loại nguy cơ.

Lục Vũ lúi kéo Lâm Phong lui ra sau, canh giữ ở bên ngoài mấy dặm, xa xa nhìn chăm chăm cửa hang.

Chờ đợi ròng rã năm ngày, khi hoàng hôn buông xuống, một bóng xám nhỏ bé không thể nhận ra lóe lên mà ra, lặng yên rời đi.

Lục Vũ sáng mắt lên, chờ nửa canh giờ, cảm giác lực mật thiết tìm kiếm hết thấy phụ cận, xác nhận không gặp phải nguy hiểm gì, bấy giờ mới dẫn theo Lâm Phong đến thẳng cửa hang kia.

“Trời ạ, nơi này...”

“Ngậm miệng, người sợ người khác không nghe được à.”

Lâm Phong gượng cười, vội vàng che miệng, đi theo Lục Vũ vào trong cửa động.

Huyệt động này rất bí ẩn, bên trong uốn lượn quanh co, đi được không lâu thì phát hiện ra hai con yêu thú.

“Yêu thú cấp hai, có nội đan, nhanh lấy ra.”

Lục Vũ phân phó Lâm Phong động thủ, trong lòng lại đang suy nghĩ một vấn đề.

Bóng xám kia không quan tâm đến nội đan yêu thú, lại đỡ được một kích của Tề viện trưởng nên hẳn là cao thủ Tụ Linh cảnh hậu kỳ cảnh giới.

Nhân vật như vậy lại ẩn trong sơn động bí ẩn này bấy lâu nay, hẳn đang mưu đồ chuyện gì?

Lâm Phong đang lấy nội đan, Lục Vũ tiếp tục đi lên phía trước.

Chỉ chốc lát lại phát hiện một con yêu thú, hình thể mấy trượng, có thể xưng là yêu thú cấp hai đỉnh phong, đáng tiếc đầu lâu nổ tung, phơi thây nơi đây.

Lục Vũ nhìn qua liền đi tiếp, đi tới chỗ sâu trong hang động.

Bên trong khá lộn xộn, một chỗ trên vách đá có lưu chữ viết nhưng lại bị người xóa đi, chỉ còn lại vết tích loáng thoáng.

Có một bộ bạch cốt dựa vào tường, nhìn tư thế hẳn khi còn sống dựa vào tường mà chết, ngổ ngược còn cắm một thanh kiếm.

Sáu thước trước bạch cốt có một cái hố được đào lên, tựa hồ có người lấy gì ở chỗ đó, cũng xóa đi chữ viết trên vách đá không muốn để cho người ta biết lai lịch của bạch cốt này.

Những vết tích này đều rất mới, hẳn là mới lưu lại gần đây.

Lục Vũ quan sát hết thấy chung quanh, tăng cảm giác lực tới tực hạn, nhanh chóng bắt được một tia khí tức lưu lại.

“Là hấn lưu lại.”

Lục Vũ có thể kết luận bóng xám kia ở lại trong động này một khoảng thời gian rất lâu, trong không khí cũng còn vương sát khí của hấn.

“Bộ bạch cốt này chết cũng đã lâu rồi, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện năm xưa? Nếu như là cao thủ mang theo bảo vật năm xưa thì sao hấn lại đi tới chỗ này? Chẳng lẽ một mình hấn giết hết tất cả binh sĩ Tuyền thành và Ngô thành rồi thân thể bị trọng thương lách thân tìm nơi này táng thân sao?”

Lục Vũ tự nói, hấn đang suy đoán.

Chỉ khi xác minh rõ thân phận của bạch cốt này mới có thể suy đoán tiếp được, bóng xám kia đã lấy đi thứ gì trong hang động này?

Trước mắt, thân phận bạch cốt không thể xác định được, Lục Vũ cũng chỉ có thể suy đoán lung tung.

Sau đó không lâu, Lâm Phong chạy đến, tay cầm ba viên nội đan, hưng phấn vô cùng.

“Người nhìn viên nội đan này nè, màu sắc mượt mà óng ả, sáng long lanh...”

Lục Vũ: “Thu lại đi, ta còn có việc để người làm.”

Lâm Phong sững sờ, nhìn cảnh sắc trước mắt, nghi ngờ: “Làm gì?”

Lục Vũ nói: “Thả ra võ hồn của người, ta muốn mượn nó dùng một lát.”

Lâm Phong hoảng sợ nói: “Mượn dùng võ hồn của ta một lát hả? Người có làm không đấy, võ hồn cũng có thể mượn à?”

Lục Vũ cười mắng: “Đương nhiên là mượn được, có gì đâu mà ngạc nhiên.”

Lục Vũ trước đó kỳ thật không nghĩ tới chuyện này, thẳng đến khi Lâm Phong tới hấn mới đột nhiên nhớ lại võ hồn của Lâm Phong là Hoàn Hồn thảo.

Nó có tác dụng gì?

Người thường đương nhiên không rõ ràng, nhưng hấn từ là Thánh Hồn Thiên Sư nên nghĩ đến một sách lược.

Mượn nhờ lực lượng của Hoàn Hồn thảo thì triển ra hoàn hồn chi thuật để võ hồn của bạch cốt này hiện ra lại, từ đó xác minh lai lịch của bạch cốt.

Đây là một loại thuật gọi hồn rất yêu nghiệt, rất nhiều Hồn Thiên sư nghe nói qua nhưng cả đời cũng chưa từng gặp qua, bởi võ hồn Hoàn Hồn thảo quá hiếm thấy.

Lục Vũ để Lâm Phong toàn thân buông lỏng, hai người đồng thời phóng thích võ hồn, hai gốc cỏ nhỏ gần bó thấm thiết, đang khơi thông nhau.

Về sau, thảo hồn của Lục Vũ bắt đầu hành động, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai quấn quanh Hoàn Hồn thảo của Lâm Phong, bắt đầu hấp thu hồn lực của nó.

Lâm Phong giật mình muốn phản bác nhưng bên tai vang lên thanh âm của Lục Vũ.

“Thả lỏng đi, ta muốn nhờ võ hồn của người nên người sẽ có tiêu hao, sẽ không tạo thành thương tổn gì cho người đâu.”

Lâm Phong nghe thế thì thở hắt ra, thực ra hấn rất ngạc nhiên, Lục Vũ mượn nhờ võ hồn của mình rốt cục là để làm gì?

Lục Vũ điều khiển hồn lực tuyến dung nhập võ hồn Lâm Phong, tạm thời tiếp quản Hoàn Hồn thảo.

Sau một khắc, Vạn Pháp Trì chấn động phóng xuất ra huyền diệu chi lực, Lục Vũ bắt đầu hoán hồn chi thuật.

Hoán hồn và hoàn hồn nghe không khác nhau lắm nhưng bản chất lại khác biệt.

Hoàn hồn tương đối khó, hoá hồn tương đối đơn giản.

Lục Vũ lấy viên nội đan lớn nhất trong tay Lâm Phong làm vật môi giới, bắt đầu thôi động dị năng của Hoàn Hồn thảo.

Nội đan yêu thú cấp hai là cơ sở của võ hồn yêu thú cấp ba.

Cho nên Lục Vũ dùng nội đan làm môi giới là sách lược rất cao minh.

Võ hồn trên đỉnh đầu Lâm Phong đang lác lư, năm chiếc lá cây lóc ra quang mang như mộng ảo bao phủ viên nội đan kia khiến nó chậm rãi bay ra chuyển động bên trên bộ bạch cốt.

Về sau, trên dưới nội đan lác lư lóc ra ngũ thái chi quang, như mây như khói.

Xung quanh, trong hư không chậm rãi tràn ra một chút khí thể màu xám dung nhập vào trong quang mang nội đan, huyền hóa thành một hư ảnh mơ hồ, đang từ từ trở nên rõ ràng.

Lục Vũ hết sức chuyên chú, đây là thời khắc quan trọng nhất, hơi không cẩn thận liền sẽ phí công nhọc sức.

Lâm Phong cảm thấy đầu não ngất đi, bởi Lục Vũ đang tiêu hao hồn lực võ hồn của hắn, điều này khiến cho Lâm Phong hơi không chịu đựng được nổi.

Trên nội đan, một hư ảnh võ hồn hiện ra, đây là một con hắc ưng khá lãng lẹ, trong hai mắt phản chiếu từng hình ảnh, đây là một chút cảnh tượng bộ bạch cốt đã trải qua trước khi chết.

Lục Vũ nhìn chăm chú hai mắt hắc ưng, những hình ảnh kia chuyển đổi cấp tốc hiện ra bên trong Vạn Pháp Trì.

Đây là ký ức di chuyển chi thuật, có thể nắm bắt được tin tức bản thân cần tìm trong thời gian ngắn nhất mà không cần lãng phí tinh lực lẫn thời gian để duy trì loại tiêu hao hồn lực này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ngưng Hồn dung hợp

Thuật mượn hồn này phong hiểm cực cao.

Một khi võ hồn của Lâm Phong tiêu hao quá lớn, Lục Vũ cũng sẽ bị phản phệ.

Bởi vậy, loại hoá hồn chi thuật này không thể duy trì quá lâu, nếu không Lâm Phong sẽ hôn mê, Lục Vũ cũng phải trả giá đắt.

Lục Vũ lấy tốc độ nhanh nhất thu hoạch ký ức của hắc ưng, sau đó kết thúc loại cử động nguy hiểm này.

Lâm Phong sắc mặt tái nhợt, vô lực nằm trên mặt đất, cảm giác toàn thân rã rời.

Lục Vũ đang xem lại cảnh tượng chiếu trong Vạn Pháp Trì, đầu tiên nhìn thấy một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, về sau hình tượng chuyển sang một hộp gỗ đàn tử, bên trong đặt một viên cốt châu.

“Chính nó!”

Lục Vũ thất kinh, viên cốt châu trong hộp gỗ kia đúng là viên cốt châu hắn lấy được lúc ở lòng sông.

Hình tượng tiếp tục chuyển động, một người lấy đi hộp gỗ, lấy viên cốt châu ở trong đó ra đặt trong một thanh đồng đỉnh.

Thanh đồng đỉnh kia tinh xảo điêu khắc đồ án hoa điều trùng thú.

“Đan đỉnh?”

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, bởi vì hình tượng chuyển dịch quá nhanh khiến hắn không thấy rõ ràng lắm.

Hình tượng chuyển đổi, một thân ảnh cô đơn đi xa trong gió tuyết, lộ ra mấy phần chia lìa.

Về sau, hình tượng bên trong xuất hiện một ngọn núi nguy nga liên miên, cỏ cây ung dung.

Đột nhiên một ánh đao lướt qua, hình tượng trở nên huyết tính, các loại đao thương mưa tên phô thiên cái địa đánh tới thân ảnh kia.

Trong sơn lâm, máu chảy thành sông, vạn người phục kích thân ảnh kia, muốn cướp đoạt bảo vật trên người hắn.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Hình tượng có hơi lộn xộn, người kia sức chiến đấu cuồng bạo, một hơi tru diệt mấy trăm cao thủ, nhưng địch nhân đông đảo, một mực vây khốn hắn.

Sau đó là hình tượng chém giết chuyển đổi liên tục, kẻ rõ trận chiến kia thảm liệt bi tráng.

Đột nhiên hình tượng chuyển biến, một thanh đồng đỉnh bay lên trên trời, một cây trường thương đánh trúng thân đỉnh đánh bay viên cốt châu ra ngoài.

Người kia hét giận dữ, ra sức đoạt lại thanh đồng đỉnh nhưng lại thất lạc cốt châu.

Sau đó đại chiến tiếp tục diễn ra, máu chảy thành sông, thi cốt như núi, nhuộm đỏ cả sơn lâm.

Dưới trời chiều, ngực người kia cầm một thanh kiếm, vùng lên khỏi núi thấy biển máu muốn đi tìm cốt châu, đáng tiếc hắn thất vọng.

Màn đêm buông xuống, người kia lột thân thể trọng thương rồi bỏ đi.

Về sau hắn tìm được một sơn động bí ẩn, đi thẳng đến chỗ sâu trong hang động.

Hình tượng chuyển động, người kia đào một cái hố trong động, lấy ra một hộp gỗ đặt một bộ đồ trong đó, sau đó chôn hộp xuống.

Sau đó, người kia nhìn thanh đồng đỉnh trong tay, suy tính thật lâu lại đào một cái hố khác ở góc tường, đặt nó trong đó.

Đồng thời bố trí một trận pháp ở góc tường, xảo diệu giấu nó đi.

Sau khi hoàn thành xong mọi thứ, người kia mới ngồi xuống cạnh góc tường, dựa lưng vào mặt tường từ từ chết đi.

Hình tượng đến tận đây kết thúc, Lục Vũ đại khái cũng hiểu rõ nhưng lại không tìm hiểu được lai lịch của viên cốt châu kia.

Trước mắt, hộp gỗ trong động đã đi bóng xám đào đi, thế nhưng thanh đồng đỉnh vẫn còn được giấu ở trong hang động.

Lục Vũ y theo hình tượng lưu lại, nhanh chóng tìm được trận pháp kia.

“Huyền Ảnh trận, khá hiếm thấy.”

Đây là một loại mê hồn trận, nhưng người biết được loại trận pháp này quả thực rất ít, cũng bởi nó không thông dụng.

Lục Vũ tinh thông hồn thuật, đan đạo, trận pháp nên nhanh chóng giải khai được trận pháp, đào ra được thanh đồng đỉnh.

“Hoa cỏ trùng thú đại biểu cho vạn vật, đây quả nhiên là một đan đỉnh, phẩm cấp cũng không thấp.”

Đan đỉnh cao chừng sáu tấc, cổ kính, tạo hình tinh mỹ, ba chân hai tai một ngum.

Mặt trong đáy đan khắc một chữ “Phương” hấp dẫn sự chú ý của Lục Vũ.

Xoay chuyển đan đỉnh, Lục Vũ phát hiện mặt ngoài đáy đỉnh cũng khắc một chữ, đó là chữ “Đại”.

“Đại Phương đỉnh, danh tự này sao khó nghe quá thế? Tuy nhiên phẩm cấp lại cao, là trân phẩm khó gặp.”

Lục Vũ ánh mắt độc đáo, đỉnh này mặc dù không thể nói là độc nhất vô nhị nhưng cũng là hàng thượng phẩm trong số các loại đan đỉnh.

Một khắc này, một đạo quang mang nhàn nhạt từ trên viên cốt châu tràn ra, một loại lực lượng vô hình nâng viên cốt châu lên, để nó chuyển động bên trong thanh đồng đỉnh.

Lục Vũ cực kỳ kinh ngạc, chăm chú chú ý, chỉ thấy mặt ngoài viên cốt châu kia hiện lên chút ánh sáng nhạt, bên trong toát ra phù văn, ở trong đỉnh nhanh chóng kết hợp biến thành ký tự.

“Ngưng hồn? Đây chẳng lẽ là não châu của Phệ Hồn thú trong truyền thuyết - Ngưng Hồn châu!”

Lục Vũ lập tức biến sắc, người bình thường có lẽ không rõ Ngưng Hồn châu là thứ gì nhưng thân là Thánh Hồn Thiên Sư thì hắn biết rõ lai lịch cũng như tác dụng của nó.

Người bình thường đạt được Ngưng Hồn châu này căn bản không phát huy ra được tác dụng gì, nhưng nếu ở trong tay Hồn Thiên sư thì lại có tác dụng lớn.

Trước đây, trong Hắc Hà cốc oán khí trùng thiên nhưng không tồn tại âm hồn cũng là do Ngưng Hồn châu này, là nó hút đi những âm hồn lẫn võ hồn của những người đã chết đi năm xưa.

Ngưng Hồn châu có lực tụ hồn ngưng phách, Hồn Thiên sư có thể lợi dụng nó thể thu thập võ hồn, trừ hàng hồn lực.

Lục Vũ thả ra thảo hồn, cảm giác nó rất sinh động, hai tia hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai tự động duỗi dài tiến vào bên trong Đại Phương đình, cuốn lấy Ngưng Hồn châu.

Cùng thời khắc đó, Vạn Pháp Trì cũng chấn động phóng xuất ra huyền diệu chi lực, xuyên thấu ra hai tia hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai, rót vào bên trong Ngưng Hồn châu.

Bên trong Vạn Pháp Trì, quang ảnh như mộng, xuất hiện rất nhiều gọn sóng li ti, một lượng tin tức cực lớn giống như có vô số hồn phách đang gào thét.

Bên trong thanh đồng đình, Ngưng Hồn châu chấn động cũng chậm rãi bay lên, bay tới phía thảo hồn của Lục Vũ, dưới sự dẫn đạo của hồn lực tuyến nó dần dần dạt xuống trên chiếc lá thứ hai.

Từng đường vân cỏ nhỏ trên phiến lá lan ra xung quanh nhanh chóng bao trùm mặt ngoài Ngưng Hồn châu, không ngờ lại xuất hiện sự dung hợp.

Một khắc này, Lục Vũ tâm thần hơi rung, thảo hồn đang trong quá trình dung hợp Ngưng Hồn châu, từ bên trong hạt châu thu được lượng lớn hồn lực, thúc đẩy thảo hồn mau chóng trưởng thành, dưới sự dẫn đạo của Vạn Pháp Trì, từng đạo hoàng quang sáng lên, vậy mà từ Hoàng cấp thất phẩm trưởng thành Hoàng cấp bát phẩm.

Lục Vũ đại hỉ, loại tốc độ tăng trưởng này đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Trong tình huống bình thường, tại cảnh giới tôi thể, võ hồn không thể nào trưởng thành Hoàng cấp bát phẩm, bởi cảnh giới không đủ nên không thể duy trì điều kiện cần thiết để võ hồn trưởng thành.

Lục Vũ vốn định chờ sau khi đạt tới Tự Linh cảnh sẽ tìm cách tăng phẩm cấp võ hồn, nào ngờ lần này dung hợp Ngưng Hồn châu lại giúp hắn có được thu hoạch bất ngờ.

Bên trên chiếc lá thứ hai, Ngưng Hồn châu đang dần thu nhỏ lại, vốn đường kính một tấc thì giờ rút nhỏ lại mấy lần, hai tia hồn lực tuyến quán quanh trên Ngưng Hồn châu để Lục Vũ thấy rõ tình huống bên trong hạt châu.

Đây là một không gian đặc thù, sương mù xám mông lung, rất nhiều võ hồn ở bên trong bay tới bay lui như cô hồn đã quý, số lượng nhiều không kể xiết.

Những võ hồn này có mạnh có yếu, đủ mọi loại hình, hơn chín phần là thú võ hồn, lại thuộc về Hoàng cấp võ hồn, nhưng cũng có chút ít tồn tại Huyền cấp võ hồn.

Lục Vũ cảm thấy bất ngờ, thầm nghĩ: “Xem ra xuất xứ của Ngưng Hồn châu này không tầm thường.”

Cốt châu xuất ra từ một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, nơi này sẽ là đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thủy tâm chi phách

Lâm Phong nghỉ ngơi một trận, vừa mới đứng dậy, trước mắt liền hiện ra một chiếc đình.

“Đây là cái gì?”

Lâm Phong vừa mừng vừa sợ, nắm lấy Đại Phương đình đánh giá cẩn thận.

“Đây là một chiếc đan đình dùng để luyện đan.”

“Thật sao? Quá tốt. Nhưng nó hơi nhỏ.”

Lục Vũ cười nói: “Ngươi biết cái gì, nó cũng không phải là đan đình bình thường đâu, toàn bộ đan đình của Thanh Sơn tông cộng lại cũng chưa bằng một phần mười giá trị của nó đây.”

Lâm Phong kinh hãi: “Ghê thế hả, ngươi tìm được ở đâu thế?”

“Đương nhiên là tìm ở trong động này rồi.”

Lâm Phong nhìn quanh, trong lòng hiện ra một ý niệm.

“Đây không phải là bảo vật vị cao thủ kia mang theo năm đó đó chứ?”

Lục Vũ nói: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Lâm Phong đại hỉ, cười hắc hắc nói: “Cái này... hắc hắc... đưa ta... tốt.”

Lục Vũ từ chối cho ý kiến, hỏi: “Ngươi định giấu nó ở đâu đây? Sau khi trở về nếu bị người phát hiện, sung công, há sẽ hỏng việc?”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lâm Phong cau mày nói: “Nếu thế ta phải nghĩ biện pháp thỏa đáng mới được.”

Lục Vũ nói: “Ta có thể nói cho ngươi một phương pháp, chỉ là ngươi định báo đáp ta sao đây?”

Lâm Phong cười hắc hắc nói: “Chúng ta là anh em nhà, không thì ta tặng mình cho ngươi là được.”

Lục Vũ nói: “Thôi đi, bán ngươi chẳng được mấy tiền, ta cần ngươi làm gì.”

Lâm Phong cười nói: “Ta có thể luyện đan cho ngươi, trợ thủ giúp ngươi, theo ngươi học bảy trận, cùng ngươi xông xáo thiên hạ.”

Lục Vũ nói: “Chính ngươi nói đó nhé.”

Lâm Phong nghiêm mặt nói: “Lâm Phong ta thề với trời, ta nói được thì làm được, về sau ngươi là lão đại, ta là lão nhị, ngươi hướng tây ta tuyệt không hướng đông.”

Lục Vũ nhìn Lâm Phong, nói khẽ: “Ngươi có thể đồng hành cùng ta một hồi cũng đã đủ rồi.”

Lâm Phong sững sờ, lời này khiến hắn hơi khó chịu, lại hơi khó hiểu.

Lâm Phong muốn hỏi nhưng Lục Vũ không cho hắn cơ hội mở miệng.

“Vận chuyển hồn quyết, tể ra võ hồn, lấy tinh huyết nhỏ vào bên trong Đại Phụng đình, ta truyền thụ cho ngươi dung hợp chi thuật.”

Lâm Phong giật mình, lập tức kim nén kích động trong lòng, dưới sự hướng dẫn của Lục Vũ, phóng thích võ hồn, vận chuyển Xuân Sinh quyết nhỏ tinh huyết vào trong Đại Phụng đình.

Lục Vũ mật thiết chú ý, dốc lòng chỉ điểm, chỉ thấy Đại Phụng đình kia sau khi hấp thụ tinh huyết Lâm Phong thì thân đình tách ra quang mang rực rỡ, bắt đầu chậm rãi thu nhỏ lại.

Lâm Phong lộ ra vẻ rất phí sức, cảnh giới của hắn quá thấp, Hoàn Hồn thảo trên đỉnh đầu đang nhanh chóng hấp thụ linh khí trong không khí.

Đại Phụng đình bay lên trong tay Lâm Phong, xoay tròn giữa không trung, vòng ba vòng quanh võ hồn Lâm Phong sau đó hóa thành một đạo lục quang chui vào trong thiên linh huyết Lâm Phong.

Lâm Phong đột nhiên run người, máu tươi trào ra khỏi miệng, ngã người xuống đất, may mà Lục Vũ đỡ kịp.

“Ăn viên nội đan này vào, tĩnh tâm điều trị, loại dung hợp này ở cảnh giới của ngươi hiện tại quả thực quá mức khó khăn.”

Lâm Phong ăn nội đan, đây chính là viên nội đan mà lúc trước Lục Vũ dùng để thi triển hoá hồn chi thuật.

Lâm Phong ngồi xếp bằng tu luyện, Lục Vũ thì đi tới cửa hang, cảm ứng tình huống bên ngoài.

Ngồi chơi nhàm chán, Lục Vũ lấy một mặt dây chuyền từ trong ngực ra xem xét.

Mặt dây chuyền hình giọt nước này lạnh buốt như ngọc, cầm ở trong tay cả người cảm thấy thoải mái dễ chịu nhưng Lục Vũ lại không nhận biết được nó.

Thi cốt của ba con yêu thú trong động, Lục Vũ dùng da lông của bọn chúng bện thành sợi dây quấn mặt dây chuyền đeo lên cổ, mặt dây chuyền chạm lên da thịt tỏa ra sự mát lạnh thanh tao, cảm giác dễ chịu không nói nên lời.

Vạn Pháp Trì rung động mạnh mẽ, phóng xuất ra một loại tin tức, trình bày lại lịch mặt dây chuyền kia.

“Thủy tâm chi phách, Băng Ngọc Tinh Long.”

Lục Vũ mặt lộ vẻ chấn động, hắn lần đầu tiên nghe nói đến cái tên “thủy tâm chi phách” này, nhưng hắn lại biết Băng Ngọc Tinh Long là gì.

Đó là một con thần thú trong truyền thuyết, một truyền thuyết được rất nhiều người tán dương.

Thủy tinh chi phách và Băng Ngọc Tinh Long này rốt cục có quan hệ gì?

Trong trăm tư, một tiếng gió rít đánh thức Lục Vũ.

Ngoài động, một đám đệ tử Võ tông nhanh chóng bay qua, bị một con yêu thú hung mãnh truy đuổi.

“Bọn hần còn chưa rời đi, nói rõ đám người viện trưởng còn chưa bắt được Hắc Vĩ hồ.”

Lục Vũ không hiện thân, bày ra một trận pháp ở cửa hang, sau đó lui vào trong động, bắt đầu tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng.

Ba ngày sau, Lâm Phong hoàn tất tu luyện, bởi nhờ nội đan nên một bước đạt tới tới thể lục trọng cảnh giới.

Bên trong đan điền của Lâm Phong cất chứa thanh đồng đỉnh, chính là Đại Phương đỉnh kia, nó đang chậm rãi chuyển động phóng xuất ra huyền diệu chi lực rèn luyện thể phách Lâm Phong, giúp thực lực của hần tăng cao, nhưng lại tạm thời không thể nào không chế được.

Lâm Phong vừa mừng vừa sợ, muốn đi hỏi thăm Lục Vũ lại phát hiện đối phương đang tu luyện khẩn yếu quan đầu.

Hai ngày sau, Lục Vũ tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh đột phá 200 kinh, nhất cử giải khai đại quan tới thể lục trọng, đạt tới cảnh giới sau cùng của luyện cốt.

Nửa ngày sau, Lục Vũ tỉnh lại, Lâm Phong trở mắt nhìn hần, không đành nổi nói lại tình huống của Đại Phương đỉnh.

“Ta phải làm sao mới có thể không chế được nó?”

Lục Vũ nói: “Cảnh giới hiện tại của ngươi quá thấp, chỉ có thể miễn cưỡng dung hợp sơ bộ thôi, chờ khi ngươi đến Tụ Linh cảnh thì sẽ từ từ không chế được nó. Trước lúc đó, nó sẽ tự động trau chuốt kinh mạch toàn thân, cường hóa xương cốt cả người ngươi, giúp ngươi đạt đến một độ cao kinh người ở cảnh giới tới thể, đây là chỗ tốt mà bao người tha thiết mong ước còn không đạt được đấy.”

“Thật hả? Quá tốt.”

Lâm Phong đại hi, ôm Lục Vũ, cảm động nói: “Lão đại, ngươi thật tốt với ta, bảo bối tốt như thế cũng cho ta...”

Lục Vũ đẩy Lâm Phong ra, dặn dò: “Chuyện này không thể nói cho bất cứ ai được, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng của ngươi.”

Lâm Phong cười nói: “Yên tâm, ta thông minh như vậy sao không hiểu được đạo lý đó chứ?”

Lục Vũ bay lên đá ra một cước, Lâm Phong bị dọa cuống quýt né tránh.

Hai người đùa giỡn một hồi, sau đó rời khỏi sơn động.

“Chúng ta tới đây đã mười hai ngày rồi, nếu không thì ra ngoài chờ một hồi?”

Lâm Phong vui cười nhưng Lục Vũ lại hơi cau mày.

“Rất đông đệ tử đang dạo quanh Hắc Hà cốc, chuyện này hơi sai sai...”

Chưa nói hết lời, một mũi tên lén bắn tới Lục Vũ.

Nghe gió phân biệt vị, Lục Vũ nghiêng người né tránh, mũi tên bắn lén bay vút qua tai găm lên trên một gốc cây, thân tên ong ong chấn động.

Lâm Phong phản ứng nhanh nhạy, mắng: “Kẻ nào không biết xấu hổ bắn lén như thế?”

Lục Vũ nghiêng người nhìn đằng xa, một đoàn người chạy đến, cầm đầu lại là Mục sư huynh.

Lâm Phong biến sắc, Mục sư huynh là tới thể cửu trọng, bài danh tốp trên ở Võ tông, được cho là nhân vật số một số hai trong lần lịch luyện này.

“Lục Vũ ngươi to gan, dám thiết kế bẫy hại đồng môn, khiến cho rất nhiều đệ tử Võ tông chết ở nơi này.”

Mục sư huynh vênh váo hung hăng, vừa lên đến liền chụp mũ Lục Vũ.

Lâm Phong phản bác: “Nói bậy, chúng ta hại đồng môn lúc nào?”

Mục sư huynh khề nói: “Mấy ngày trước ở lòng sông, mọi người rõ như bàn ngày, các ngươi còn dám giảo biện!”

Lâm Phong muốn nói nhưng bị Lục Vũ ngăn lại.

“Chúng ta có sai hay không thì không đến phiên các ngươi vung tay múa chân. Ngươi huy động nhân lực như thế chỉ sợ không phải là lý do này.”

Lục Vũ trừng mắt Mục sư huynh, ánh mắt lạnh băng bên trong lộ ra một tia trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Sơ lộ bá khí

Mục sư huynh không vui nói: “Ý người nói chúng ta công báo tư thù hả?”

Lâm Phong mắng: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Bốn đệ tử Võ tông đi theo sau Mục sư huynh, một trong số đó mắng: “Tiểu tử người tính là gì lại dám nói chuyện với Mục sư huynh như thế, tin hay không lão tử khiến người sống không được chết cũng không xong không hả.”

Lục Vũ liếc mắt nhìn tên đệ tử kia, giễu cợt nói: “Vật hợp theo loài, hóa ra Mục sư huynh cũng là cận bã.”

Mục sư huynh cả giận nói: “Im miệng, người dám mắng chúng ta là cận bã, người chán sống hả?”

Lục Vũ hỏi ngược lại: “Sao nào, không khen người phản bác, đây chẳng lẽ không gọi là ngang ngược bá đạo được sao?”

Lâm Phong kẻ xướng người họa nói: “Một số người không hiểu được cái gì gọi là đạo lý, người nói với hắn những chuyện này hoàn toàn là đàn gảy tai trâu.”

(Bạn đang đọc truyện *Huyền Võ Thiên Tôn* được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

“Sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng, ta xem các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hôm nay ta liền hảo hảo giáo huấn các người một chút.”

Mục sư huynh cười giận dữ, không chút che giấu lửa giận & sát khí trong lòng.

Lục Vũ nhìn thoáng qua bốn phía, cười nhạo nói: “Bên kia còn một số người nữa, sao không gọi họ tới để xem bộ dáng uy phong凛冽 của người.”

Mục sư huynh cười lách nói: “Lục Vũ, cái miệng của người thật lèo mép, đáng tiếc vô dụng, hôm nay không ai cứu được người.”

Lâm Phong mắng: “Có tật giật mình, ngon gọi đám đệ tử kia tới đây, tránh cho bọn hắn tưởng chúng ta đùa giỡn.”

Mục sư huynh hung hăng trừng Lâm Phong một chút, mắng: “Ngu xuẩn, những người kia đều là người của ta. Tất cả đệ tử khác đều đợi ở bên ngoài, chúng ta phụ trách tìm kiếm tung tích của các người. Đương nhiên, người sống không tìm được mà chỉ thấy hai bộ thi thể, sẽ không có ai để ý.”

Lâm Phong nghe thế biến sắc, trầm nghĩ không may.

Vốn định chần chừ Mục sư huynh đề đổi phương kiêng kị không dám hạ độc thủ, nào ngờ Mục sư huynh lại sớm chuẩn bị, một lòng muốn dồn Lục Vũ vào chỗ chết.

Lục Vũ cũng không kinh ngạc, thực ra hắn đã sớm biết chuyện này, một khắc khi bước vào Hắc Hà cốc thì hắn đã cảm nhận được sát khí trong lòng Mục sư huynh rồi.

“Nếu đã là người của người thì gọi hết tới đây tâm sự đi.”

Mục sư huynh sững sờ, ánh mắt nghi hoặc nhìn Lục Vũ, nghi ngờ nói: “Người trấn định như thế là tự biết khó muốn chết nhẹ nhàng hả?”

Lục Vũ mắng: “Ngớ ngẩn, xem ra ta thực đàn gảy tai trâu.”

Lâm Phong nói: “Chửi hay lắm!”

Mục sư huynh giận dữ, nghiêm nghị nói: “Ta muốn xé miệng của các người!”

Một bên, một tên đệ tử tới thể bát trọng nói: “Mục sư huynh không nên tức giận, hai con bọ chết mà thôi, xem tiểu đệ xuất khí giúp người đây.”

Mục sư huynh nghe thế thì tâm tình khá hơn một chút, phản phô nói: “Gọi mấy tên kia lại đây hảo hảo thưởng thức một chút, xem hai con rệp này chết ra sao.”

Một đệ tử Võ tông quay người rời đi, thân pháp mau lẹ.

Lâm Phong khá lo lắng, lặng lẽ kéo áo Lục Vũ nhắc nhở hắn mau trốn đi.

Lục Vũ nắm lấy tay Lâm Phong, lạnh nhạt nói: “Khó được những sư huynh này thịnh tình khoản đãi, chúng ta không lĩnh tình há cô phụ ý tốt của bọn hắn?”

Mục sư huynh lãnh ngạo nói: “Tính người còn tự hiểu mình một chút đấy, biết trốn không thoát nên ngoan ngoãn ở đây, lát nữa chết còn dễ coi một chút.”

Lâm Phong khó hiểu nhìn Lục Vũ, không rõ tại sao hắn lại không gấp như thế, Mục sư huynh là tôi thể cứu trọng cảnh giới, tuyệt không phải bọn hắn có thể địch nổi.

Rất nhanh, năm đệ tử chạy đến tạo thành một nửa hình tròn, vây Lâm Phong và Lục Vũ vào giữa.

“Chín người tới tìm chúng ta, đây có được tính là một loại vinh hạnh không?”

Lâm Phong cười quái dị nói: “Đương nhiên là vinh hạnh, Mục sư huynh tự thân xuất mã là cho chúng ta mặt mũi đó.”

Nhìn hai người kẻ xướng người họa, bộ dáng không thèm quan tâm thì Mục sư huynh khá tức giận.

Lục Vũ đáng chết vốn nên quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, khóc ròng mới đứng, ai ngờ hắn lại không thèm quan tâm, ngược lại trêu chọc mình, đơn giản đáng hận đến cực điểm.

“Cười đi, ta xem các người có thể cười chết hay không.”

Lục Vũ nói: “Ta có thể cười nhìn người chết.”

“Làm càn, người dám vô lễ với Mục sư huynh, ta đánh chết người.”

Một đệ tử Võ tông vì ninh nọt Mục sư huynh, tiến lên tung quyền đánh tới hướng Lục Vũ.

Người kia là tôi thể thất trọng cảnh giới, tụ phụ cuồng vọng, căn bản xem thường Lục Vũ và Lâm Phong.

Lục Vũ nhìn một quyền kia, trong mắt nổi lên một vòng hàn ý, tất cả mọi người suy đoán hắn sẽ né tránh, thế nhưng Lục Vũ lại lựa chọn phản kích.

Đấm ra một quyền, tốc độ xuất thủ của Lục Vũ gấp đôi đối phương, một tiếng bạo hưởng truyền ra kèm theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Người kia toàn thân gân cốt đứt đoạn, võ mạch vỡ vụn, nội tạng bị lệch vị trí, khí huyết quay cuồng, rơi ra ngoài ba trượng tuyết khí tại chỗ.

Người vây quanh đột nhiên biến sắc, vốn cho rằng Lục Vũ phải ngã nắm mốc nhưng không ngờ người xuất thủ lại bị Lục Vũ đấm một quyền chết đi.

Lâm Phong vừa mừng vừa sợ, ánh mắt lộ vẻ sùng bái.

Những người khác vừa sợ vừa giận, cơ hồ không thể tin được hết thấy mọi chuyện.

Mục sư huynh sắc mặt hết sức khó coi, nổi giận nói: “Lục Vũ lớn mật, người dám tàn sát đồng môn, tội không thể tha!”

Lục Vũ châm chọc nói: “Đối trá như vậy, người có mặt hay không?”

Mục sư huynh tức giận đến phát điên, nghiêm nghị nói: “Tốt, hôm nay ta liền nói trắng ra, các người phải chết!”

Lâm Phong hỏi: “Tại sao phải đưa chúng ta vào chỗ chết, chúng ta không oán không cừu gì người mà.”

Mục sư huynh lãnh khốc nói: “Người chỉ là một tên quỷ xui xẻo, người chúng ta muốn giết là hắn, người chỉ là thứ không may đi theo thôi.”

Lục Vũ lạnh lùng nói: “Là Tần Văn sai sử người làm vậy đúng không?”

Mục sư huynh cười to nói: “Phải thì làm sao, dù sao người cũng phải chết, thôi thì ta để người làm quỷ mình bạch vậy. Tần Văn bắt mất Vân Nguyệt Nhi chưa quên được người nên người phải chết, hắn mới có thể đạt được thể xác lẫn tinh thần của Vân Nguyệt Nhi,”

Lục Vũ khi thường nói: “Tình cũ? Tần Văn cho người chỗ tốt gì để người không tiếc bán mạng cho hắn như thế?”

“Phong Linh đan.”

Mục sư huynh hơi phân chân, nếu hắn có thể thu được Phong Linh đan thì liền có hy vọng trở thành đệ tử chân truyền.

“Mạng của người chỉ đáng giá một viên Phong Linh đan mà thôi.”

“Mục sư huynh chớ nói nhảm với hắn, trước phết hắn đi lại nói.”

Một bên, có đệ tử không quen nhìn Lục Vũ phách lối, muốn ra tay giáo huấn hắn.

“Ừm, sắc trời cũng không còn sớm nữa, giết bọn hắn.”

Mục sư huynh ý thân phận của mình, ra lệnh một tiếng, lập tức có ba người vây lại.

Lâm Phong thấy thế, xung phong nhận việc nói: “Tên kia giao cho ta.”

Lục Vũ cười lạnh: “Không cần đâu, người tránh qua một bên xem kịch là được.”

Mũi chân điểm một cái, Lục Vũ từ dưới đất đột ngột bay lên.

Ba người đệ tử tưởng Lục Vũ muốn chạy trốn, đồng thời hét lớn một tiếng, thi phân chặn đường.

Lục Vũ co ngón tay rồi bắn ra chỉ phong sắc bén như khoai kiếm kinh hồng, mỗi một chỉ kinh đều xuyên tâm mà qua, dung nhập cả Tỏa Tâm tiên thuật.

Đây là Đan Chỉ Phi Hoa mà Lục Vũ tu luyện, phối hợp chiến thuật dụ địch khiến cho địch nhân trở tay không kịp.

Chờ đến khi ba người đệ tử kia cảm thấy không thích hợp thì trái tim của họ đã bị chỉ lực đánh xuyên, lực đạo toàn thân tản tán, tuyệt vọng kêu thảm trên đây hối hận.

Mục sư huynh tức khí muốn chết, Lục Vũ một chiêu đánh giết ba người, đây là trần trụi tát mặt hắn, khiến hắn mất hết mặt mũi.

“Không nên khinh định! Tiểu tử này cực kỳ âm hiểm!”

Bốn đệ tử Võ tông vừa kinh vừa sợ, ai cũng không ngờ được Lục Vũ hung ác như thế, lại một chiêu mất mạng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Giết hết toàn bộ

Lâm Phong cứng họng, tựa như đặt mình vào mộng cảnh, một này màn làm cho người ta khó có thể tin nổi.

Ba đệ tử Võ tông tới thể thất trọng cảnh giới cứ thế bị Lục Vũ giết dễ như bốn trong nháy mắt, không chút năng lực phòng ngự.

Rốt cục sức chiến đấu của Lục Vũ mạnh bao nhiêu, sao có thể ra tay chiến thắng dễ dàng như thế?

Liên quan tới điểm này, Lục Vũ trên thực tế có hiềm nghi mưu lợi, hắn lợi dụng tâm lý ngạo mạn của đối thủ để ra tay đánh bất ngờ.

Lục Vũ bay xuống, một sợi kiếm khí ngược gió đột kích, kia là một tên đệ tử tới thể thất trọng cảnh giới.

Ba người còn lại cũng đều là tới thể thất trọng, nhưng bọn hắn chỉ thi triển quyền cước là chủ yếu.

Lục Vũ trở tay lật quyền, mơn lút lướt ngang tránh đi kiếm khí của người kia, rơi vào trên một thân cây.

“Xuống tới nhận lấy cái chết.”

Một tên đệ tử gầm lên, lưng không đâm ra một quyền, quyền kinh cuồng bạo trực tiếp đập gãy gốc cây kia khiến cho Lục Vũ phải né tránh.

“Giết hắn.”

Những người khác phối hợp ăn ý, rất nhanh bức cho Lục Vũ phải ngừng lại, vây khốn hắn.

“Người đi mau.”

Lâm Phong kêu to, nhìn ra tình thế bất lợi nên nhắc nhở Lục Vũ bỏ trốn.

Mục sư huynh cười lạnh nói: “Đi? Người đi được không?”

Lục Vũ nói: “Ta có nói đi sao? Ngờ ngẩn.”

Mục sư huynh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ hét: “Xé miệng hán cho ta! Ta muốn để hán sống không bằng chết!”

“Mục sư huynh yên tâm, hán trốn không thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta đâu.”

Đám ra một quyền, quyền phong lạnh thấu xương, lại phát ra tiếng nổ.

Tôi thể bát trọng cảnh giới thuộc tầng thứ hai của giai đoạn luyện bì, màng da toàn thân cứng rắn, kết hợp căn cơ luyện cốt lúc trước cũng có thể coi như mình đồng da sắt, đao kiếm binh thường không thể thương tổn được.

Cảnh giới luyện huyết là nâng cao huyết khí để cho lực lượng toàn thân tăng lớn, tràn đầy tinh lực.

Cảnh giới luyện cốt là tăng cường cốt chất để xương cốt toàn thân cứng rắn như thép, trong chiến đấu tăng lên lực bộc phát.

Cảnh giới luyện bì thì là rèn luyện màng da, chủ yếu để phòng ngự, có được năng lực kháng đòn tốt hơn.

Nói cách khác, đệ tử cảnh giới luyện bì có lượng sát thương không mạnh hơn cảnh giới luyện cốt bao nhiêu, nhưng lực phòng ngự tuyệt đối mạnh gấp đôi cảnh giới luyện cốt.

Lục Vũ lấy một địch bốn, nhìn như người đang ở hiểm cảnh nhưng thực tế trong lòng lại tràn đầy mong đợi.

Vượt cấp khiêu chiến, hơn nữa còn là một chấp bốn, đây là cơ hội ma luyện tốt nhất.

Lục Vũ phóng thích vô hồn, ở nơi sơn lâm này thì tiểu thảo chỉ nhân lấy thiên mộc làm tai có thể nâng cao cảm giác lực của hán lên vô hạn, để hán thời khắc lý giải động tĩnh của địch nhân, tránh đi những nhát chém đến từ thanh kiếm kia, lẫn quyền cước của đối thủ.

Bốn đệ tử Vô tông ai nấy phóng xuất ra vô hồn, thú vô hồn của bọn hán đều là Hoàng cấp lục phẩm, có hiệu quả phụ trợ nhất định, có được sức quan sát và cảm giác lực rất mạnh.

Thông thường, trong chiến đấu thú vô hồn chiếm ưu thế lớn hơn, có được hiệu quả tăng phúc chiến lực, tốc độ, khí lực hoặc có thể đoán được tiên cơ.

Nhưng lần này đối mặt Lục Vũ, bọn hán lại chưa chiếm được tiện nghi nào, bởi Lục Vũ cũng không phải người bình thường.

Từ sau khi ngưng tụ được Bách Xuyên mạch, Lục Vũ chưa có cơ hội chiến một trận hết sức, hôm nay liền là cơ hội tốt nhất.

“Liều mạng cùng ta, ngươi muốn chết.”

Một tên đệ tử Vô tông khinh miệt cười lạnh, hán là tôi thể bát trọng cảnh nên xem thường Lục Vũ.

“Man Nguru Kình!”

Vô hồn của hán là một con trâu, có hiệu quả tăng phúc lực lượng, hán rống to một tiếng, cánh tay phải cấp tốc biến lớn, sức lực toàn thân lập tức hồi tụ trên quyền phải, lực lượng nháy mắt tăng lên gấp đôi.

“Đi chết đi, Lục Vũ!”

Tiếng hét cuồng bạo để cho người ta nhiệt huyết sôi trào, phối hợp với một quyền cuồng mãnh kia khiến cho Lâm Phong thấy mà sợ hãi kêu lên.

“Tránh mau...”

Lục Vũ ánh mắt cực nóng, cảm nhận được một quyền cuồng mãnh này, chiếc ý trong lòng ngực tiêu thẳng, thi triển ra Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, trực tiếp đón đỡ.

Chín đạo sấm sét phích lịch điếc tai, mỗi tiếng vang thì Bách Xuyên mạch trong cơ thể Lục Vũ chấn động một lần, chín bạo chín chấn tương ứng lẫn nhau để hán phát huy ra uy lực chân chính của Bách Xuyên mạch.

ẦM!

Va chạm mạnh, khí kinh trùng kích trong nháy mắt đốt lên nhiệt huyết sôi sục, ép khô lực lượng ẩn chứa trong huyết mạch của hai bên.

Một thân ảnh như tên bắn mang theo tiếng kêu thảm thiết như heo bị thịt, chính là tên đệ tử Vô tông bị một quyền của Lục Vũ đánh nổ, thi cốt không còn, hóa thành huyết vũ đầy trời.

Đây là uy lực của Bách Xuyên mạch phối hợp với Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, đơn giản như hồ thêm cánh.

Lục Vũ lay nhẹ thân thể, cười to đắc ý, một quyền này phát huy vô cùng tinh tế khiến hán hết sức hải lòng.

“Hỗn đản, chết đi.”

Lúc này, một tên đệ tử khác áp sát, trong khoảnh khắc Lục Vũ không kịp né tránh tung ra một quyền lên lưng hắn.

Lục Vũ cảm giác được một kích này, hẳn xác thực không thể né tránh, nhưng hắn thi triển ra Nhu Cốt Thốn Kinh.

Một quyền của địch nhân đánh lên người hắn tựa như đánh lên bịch bông, lực lượng trong nháy mắt tán đi bốn phần năm, chuyển dời đến từng khối xương cốt trên người Lục Vũ.

Như thế lực phá hoại tập trung tại một điểm bị Lục Vũ xảo diệu hóa giải, yếu hóa uy lực một quyền kia của địch nhân.

Lục Vũ nghiêng người tới trước, lúc ngã xuống đất chống hai tay, thân thể xoay chuyển bảy trăm hai mươi độ tránh đi công kích của hai tên đệ tử khác.

Sau khi rơi xuống đất, Lục Vũ lộn một vòng như con quay thuận di, song quyền nhanh chóng vung vẩy, từng đạo kinh lôi vang lên bên tai.

“Mọi người cẩn thận... a...”

Tên đệ tử dùng kiếm bị một quyền của Lục Vũ đánh gãy trường kiếm, đánh gãy luôn cả cánh tay.

Hai tên đệ tử còn lại cấp tốc tới hỗ trợ, chân chính triển khai liều mạng cùng Lục Vũ.

“Ta cũng không thể tới thế bát trọng như ta lại không đầu lại ngươi! Giết!”

Một tên đệ tử tóc tai bù xù, ánh mắt cuồng dã, võ hồn trên đầu đang gầm hét, hóa thành một đạo hắc ảnh phóng tới chỗ Lục Vũ với tốc độ nhanh nhất.

“Chết!”

Lục Vũ bằng lãnh bá khí đâm ra một quyền, hư không chín bạo, chín Bách Xuyên mạch trong cơ thể đồng thời phóng thích lực lượng, như nộ hải sóng dữ, trùng điệp hợp nhất.

Một quyền này càng nhanh hơn, càng thêm tùy ý, bởi Lục Vũ đang phối hợp với Thốn Tâm Vạn Kinh nên có thể tăng tốc độ ra quyền nhanh hơn.

ẦM!

Một tiếng bạo hưởng, một tiếng kêu thảm.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Tên đệ tử kia nổ nát võ mạch, máu thịt be bét, thân thể thủng lỗ chỗ, chết không toàn thây.

Lục Vũ khí thôn sơn hà, quyền thế lăng lệ, trở tay một kích vất ngang tam giang, đánh nát một tên đệ tử Võ tông khác.

Lâm Phong xem mà khiếp sợ lưu lười, Mục sư huynh vẻ mặt như gặp ma.

Đợi đến khi Lục Vũ đánh chết tên đệ tử cuối cùng cầm kiếm kia, tiếng kêu thảm thiết của gã mới khiến hai người bừng tỉnh.

“Ngươi... ngươi... rốt cục ở cảnh giới gì?”

Mục sư huynh sắc mặt sợ hãi, hẳn mặc dù là tới thế cửu trọng cảnh giới nhưng hắn tự biết rõ bản thân một chống bốn muốn thoát khỏi cũng khó chớ nói chi là phản sát cả bốn, lại còn đánh chết toàn bộ.

Lục Vũ cười lạnh nói: “Hiện tại hối hận hả? Đáng tiếc, quá muộn rồi.”

Mục sư huynh sắc mặt tái xanh, ngoài mặt trong yếu, lên tiếng: “Lục Vũ, ngươi đừng khinh người quá đáng... a... lần đi.”

Nhoáng người một cái, Mục sư huynh phản ứng mau lẹ tránh đi công kích của Lục Vũ.

“Đánh thắng ta thì ngươi có thể sống.”

Lục Vũ dùng Cửu Bạo Kinh Lôi quyền chủ công, phối hợp với Bách Xuyên mạch, mọi việc đều đơn giản thuận lợi.

Thực lực của Mục sư huynh không yếu, tu luyện nhiều loại võ kỹ, nhưng về mặt sức mạnh lại kém xa Lục Vũ, đây là chênh lệch giữa võ mạch bình thường và Bách Xuyên mạch.

Song phương giao chiến hơn mười chiêu, Mục sư huynh mặc dù liều mạng né tránh muốn chạy trốn giữ mạng, nhưng rốt cục hắn vẫn phải chết dưới tay Lục Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Đổi trắng thay đen

Đứng yên bất động, Lục Vũ đang cẩn thận tận hưởng sự sung sướng mà trận đấu này mang lại, hắn được đánh mười phần tận hưởng.

Cửu Bạo Kinh Lôi quyền uy lực kinh người, phối hợp với Bách Xuyên mạch cũng đủ để tăng sức mạnh lên thêm mấy chục lần.

Như Cốt Thốn Kinh có lực phòng ngự rất mạnh, Thốn Tâm Vạn Kinh đã tu luyện tới 200 kinh, đâm ra một quyền trong nháy mắt có thể phân ra 200 cỡ, không chỉ tốc độ ra quyền được đề cao mà còn có thể thay đổi phương thức tổ hợp quyền kinh, qua đó tăng uy lực của chiêu số thêm một bước.

Thảo hồn trên đỉnh đầu Lục Vũ chấp chôn, Ngưng Hồn châu trên chiếc lá thứ hai phóng ra một cỗ ba động kỳ dị, hai tia hồn lực tuyến như hắc bạch thiểm điện.

“Lão đại, nguoi quá thần!”

Lâm Phong ở phụ cận mặt mũi tràn đầy sùng bái, chuyện xảy ra đến tận giờ nhưng hắn vẫn chưa thể tin nổi.

“Việc này nên để ở trong lòng.”

Lục Vũ vỗ vỗ bả vai Lâm Phong, lôi kéo hắn cấp tốc đi vô trong.

“Lão đại, sao chúng ta lại không ra ngoài?”

Lâm Phong ngồi trên tầng cây, nhìn động tĩnh lối vào Hắc Hà cốc.

“Hiện tại ra ngoài, bọn hắn hỏi nguoi có thấy những người khác không, nguoi trả lời sao đây?”

“Đương nhiên là chưa từng thấy... ai nha... lão đại, sao nguoi lại đánh ta?”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lục Vũ mắng: “Nguoi muốn nói chưa thấy qua, bọn hắn sẽ cảm thấy kỳ quái, lập tức phái người đi tìm. Đến lúc đó họ thấy những thi thể kia thì sẽ sinh nghi.”

“Nghe cũng có chút đạo lý.”

“Cho nên chúng ta phải đợi, chờ đến khi những thi thể này bị hung thú ăn hết mới cân nhắc rời khỏi đây. Ngoài ra...”

Lâm Phong thấy Lục Vũ đột nhiên dừng lại, tò mò hỏi: “Ngoài ra làm sao?”

Lục Vũ nói: “Chúng ta nhất định phải chờ đến khi bọn người viện trưởng rời khỏi đây mới có thể ra ngoài.”

Lâm Phong khó hiểu hỏi: “Tại sao lại phải như vậy?”

Lục Vũ cười nói: “Chẳng phải nguoi tự cho là thông minh à, sao đạo lý đơn giản như thế lại không hiểu?”

Lâm Phong ngượng ngùng nói: “Quả dưa như ta sao sánh nổi nguoi.”

Lục Vũ mắng: “Bớt nịnh hót đi, thực ra đây là vấn đề về kinh nghiệm. Nếu như hiện tại chúng ta ra ngoài, viện trưởng và ba đại võ sư không có ở đó, mà những đệ tử khác một mực chắc chắn chúng ta hại đồng môn thì nguoi tính làm sao đây?”

Lâm Phong bật thốt lên: “Ta đương nhiên sẽ giải thích cho bọn hắn...”

“Hữu dụng không? Bọn hắn lắm người nhiều miệng như vậy, nguoi nói được bọn hắn à? Động thủ, nguoi chẳng lẽ giết sạch tất cả mọi người? Đến lúc đó nguoi còn quay lại Thanh Sơn tông được không?”

Lâm Phong vò đầu hỏi: “Vậy phải làm sao mới tốt?”

Lục Vũ lạnh nhạt nói: “Chỉ có thể chờ, đợi khi viện trưởng bọn hắn trở về, đến lúc đó những người kia cáo trạng chúng ta thì chúng ta đưa ra giải thích hợp lý, như thế mới có thể thoát tội. Mặt khác, chúng ta cũng cần đưa ra giải thích hợp lý cho nơi chúng ta đi trong khoảng thời gian này.”

Lâm Phong sáng mắt lên, bật thốt: “Hang núi kia... ai nha... sao nguoi lại đánh ta?”

“Đánh nguoi bởi nguoi đàn, chỗ kia sao có thể nói ra được?”

Lâm Phong trợn mắt, sừng sờ hỏi: “Vậy chúng ta nói đi đâu?”

Lục Vũ nói: “Chúng ta tìm được sào huyết của Hắc Vĩ hồ, một mực tiềm phục tại phụ cận dự định ôm cây đợi thỏ, đáng tiếc một mực không thấy bóng dáng Hắc Vĩ hồ, rốt cục chỉ có thể bắt đắc dĩ rồi đi.”

Lâm Phong nghe xong, cả kinh kêu lên: “Lão đại, ta thật quá bội phục ngươi! Nhưng mà sào huyết của Hắc Vĩ hồ ở chỗ nào?”

Lục Vũ nói: “Đó chính là việc chúng ta cần phải làm bây giờ, tìm ra sào huyết của Hắc Vĩ hồ chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này. Đi thôi.”

Thi phân rơi xuống đất, hai người bắt đầu tìm kiếm sào huyết của Hắc Vĩ hồ.

Tồn thời gian ba ngày, Lục Vũ rốt cục tìm được sào huyết của Hắc Vĩ hồ.

Cũng trong đêm hôm đó, Lâm Phong thấy được Tề viện trưởng mang theo hai vị võ sư chặt vật xông ra Hắc Hà cốc.

Sáng sớm hôm sau, Lục Vũ và Lâm Phong mặt đầy bụi đất rời đi Hắc Hà cốc.

Mới ra tới nơi, hai người liền bị một số đệ tử Võ tông chặn lại.

“Hai thằng ranh con, ta đánh chết các ngươi.”

Có người kích động phát tay tung quyền đánh tới phía Lục Vũ.

Lục Vũ ánh mắt lạnh lẽo, tay trái nhô ra chế trụ cổ tay người kia, sau đó đảo một vòng, chỉ nghe răng rắc một tiếng, xương tay gãy đoạn kèm theo tiếng kêu đau đớn, người kia trực tiếp quỵ xuống trước mặt Lục Vũ.

“Ngươi... ngươi... lớn mật!”

Những đệ tử khác giật nảy mình, không ngờ Lục Vũ lại hung tàn như thế.

Lâm Phong mắng: “Các ngươi chơi cái gì, mới ra tới đã bị đánh lén, đây là tình nghĩa đồng môn đây hả?”

Tiểu tử này trả đũa, thanh âm còn to hơn bất kỳ ai.

Nơi xa, viện trưởng, võ sư và các đệ tử khác quay đầu quan sát, một đệ tử tôi tớ cửu trọng cấp tốc chạy đến.

“Buông tay, các ngươi làm gì đó, đi theo ta tới trước mặt viện trưởng nói cho rõ ràng.”

Lục Vũ buông tay, vỗ vỗ bụi đất trên người, một mặt không vui.

Mấy tên đệ tử trừng mắt Lục Vũ, giọng căm hận nói: “Ngươi thiết kế mưu hại mọi người, ngươi chờ bị phạt đi.”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ngớ ngẩn.”

“Ngươi nói cái gì?”

Lâm Phong lớn tiếng nói: “Hắn nói các ngươi ngớ ngẩn, nghe rõ chưa? Ngớ ngẩn!”

Mấy tên đệ tử giận dữ, quát: “Các ngươi muốn chết.”

Lục Vũ lạnh lẽo nhìn qua, những tên đệ tử kia đột nhiên rung mình một cái, cảm giác vô hồn hoảng sợ phảng phất như bị lực lượng nào đó trấn trụ.

“Không được quấy, không có quy củ!”

Đệ tử tôi tớ cửu trọng cấp không vui, trừng hai bên vai lần, lúc này mới dẫn người tới trước mặt viện trưởng.

Lục Vũ lưu ý một cái, lúc trước một nhóm chín mươi người nhưng giờ chỉ còn lại năm mươi bốn người, còn một vị võ sư không thấy tăm hơi.

“Viện trưởng, chính bọn hắn hại không ít người chúng ta.”

Có đệ tử cáo trạng, một mặt phẫn hận.

Lâm Phong lớn tiếng nói: “Nói hươu nói vượn, các ngươi ngậm máu phun người.”

“Rõ ràng như thế, tất cả chúng ta đều có thể làm chứng.”

Rất nhiều đệ tử hét lên, không phục phản bác Lâm Phong.

Lục Vũ hỏi: “Khi nào?”

“Lúc các ngươi đứng bên lòng sông đào hồ.”

Lâm Phong mắng: “Đồ dân, lúc đó chúng ta đang dẫn Hắc Vĩ hồ hiện thân, đạn tín hiệu kia cũng là do chúng ta phát ra, kếm chút bị các ngươi phá hỏng đại sự mà các ngươi còn ở chỗ này ngậm máu phun người. Nếu không phải ta và Lục Vũ trăm phương ngàn kế dẫn xuất Hắc Vĩ hồ, viện trưởng bọn hần có thể kịp thời bắt lấy Hắc Vĩ hồ sao? Chỉ bằng những tên ngớ ngẩn các ngươi là có thể hoàn thành được nhiệm vụ này à?”

“Ngươi nói lung tung. Rõ ràng là các ngươi thiết kế hại mọi người, giờ còn dám tranh công.”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Các ngươi nhiều người như vậy, tất cả đều ở đây, có ai dám tranh công không? Bởi vì các ngươi chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cho tới bây giờ cũng không biết cách làm sao dẫn dụ Hắc Vĩ hồ ra, công lao này không phải thuộc về chúng ta thì còn ai nữa?”

Mười mấy đệ tử không phục, lớn tiếng phản bác.

Võ sư mở miệng nói: “Lục Vũ, ngươi nói là ngươi dẫn xuất Hắc Vĩ hồ, vậy nói sơ qua tình hình đi.”

Lục Vũ không chút hoang mang, bắt đầu giải thích mọi chuyện.

“Chúng ta tốn không ít thời gian tìm được sào huyệt của Hắc Vĩ hồ... trăm phương ngàn kế dẫn dụ nó ra... bởi vì không biết viện trưởng có bắt được Hắc Vĩ hồ hay chưa nên trong khoảng thời gian này chúng ta một mực tiềm phục ở bên ngoài sào huyệt của Hắc Vĩ hồ...”

Rất nhiều đệ tử trợn mắt biểu thị không tin.

Lâm Phong khẽ nói: “Không tin thì ta chứng minh cho các ngươi xem.”

Dưới sự dẫn đầu của Lâm Phong, mọi người lần nữa tiến vào Hắc Hà cốc...

Viện trưởng tự mình đi qua kiểm tra, sào huyệt là thật.

“Lần này, Lục Vũ và Lâm Phong lập công lớn, sau khi trở về chắc chắn trọng thưởng.”

“Viện trưởng, đám Mục sư huynh còn chưa thấy trở về.”

“Chờ thêm mấy ngày nữa, nếu còn chưa trở lại thì nhiều khả năng bọn hần đã bị yêu thú sát hại rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Lâm Phong xua quỷ

Trên đường về, Lâm Phong dương dương đắc ý, hần và Lục Vũ lập công lớn nên hiện tại là hồng nhân trước mặt viện trưởng.

(*) Hồng nhân: người tâm phúc, người tin cậy, người tin cần...

Những tên đệ tử Võ tông khác thì phiền muộn cực kỳ, nhiều người liên hợp lại như vậy lại không đấu thắng Lục Vũ và Lâm Phong, đây quả thực là chuyện mất mặt.

Lần này bắt Hắc Vĩ hồ, nội tôn tổn thất rất lớn, hy sinh một vị võ sư và ba mươi đệ tử, bọn người không may Mục sư huynh tự nhiên cũng tính là bị yêu thú giết.

Vân Nguyệt Nhi một mực không lên tiếng, tâm tình khá phức tạp.

Triệu Lục Vân một mực lằm nhăm bên tai Vân Nguyệt Nhi khiến nàng thật muốn tát cho một bạt tai.

Bà tám này hoặc là hoa si, hoặc cố ý.

Tề viện trưởng tâm tình không tệ, bắt sống được Hắc Vĩ hồ thì những tổn thất này đều đáng giá.

Trở lại Thanh Sơn tông, Lâm Phong và Lục Vũ mỗi người được ban cho năm viên Dịch Cốt đan, một cơ hội đến Luyện Bỉ các.

"Cố gắng lên, hy vọng các ngươi sẽ có biểu hiện tốt ở giải thi đấu nội môn sắp diễn ra."

Tề viện trưởng khích lệ hai câu, Lục Vũ và Lâm Phong liền lui ra.

Dịch Cốt đan là đan dược chủ yếu nhắm đến giai đoạn luyện cốt, cường hóa cốt chất, đề cao mật độ xương.

Lâm Phong trở về Đan tông, Lục Vũ chăm chỉ tu luyện, khoảng cách diễn ra giải thi đấu nội môn chỉ còn chưa đầy mười ngày.

Tần Vân hay tin Lục Vũ chưa chết, trong lòng tức giận đến phát điên.

Dưới mắt, giải thi đấu nội môn tới gần, hạ viện trông coi càng nghiêm hơn, Tần Vân muốn thu thập Lục Vũ vào lúc này quả thực sẽ bóc lên nguy hiểm rất lớn.

"Xem ra chỉ có thể nhờ người khi thi đấu lôi đài nhục nhả hấn thôi."

Tần Vân cười lạnh, đưa cho Vân Nguyệt Nhi một chút đan dược, tiếp tục nịnh nọt nàng.

Vân Nguyệt Nhi mặc dù lựa chọn Tần Vân nhưng chưa từng để hấn nắm tay lần nào, Tần Vân muốn ôm mỹ nhân về thì hẵng còn sớm lắm.

Lục Vũ trong phòng tu luyện, không có chạy loạn.

Hắn biết Tần Vân muốn đối phó mình nên đương nhiên sẽ không cho địch nhân cơ hội.

Năm viên Dịch Cốt đan phối hợp với Hoàng cấp bát phẩm võ hồn của Lục Vũ, dù ở trong phòng cũng có thể cung cấp đủ tài nguyên cho hắn tu luyện.

Sau khi Lục Vũ luyện Thốn Tâm Vạn Kinh đến đệ tứ trọng thì tiến triển chậm hẳn đi.

Nhưng cảnh giới của Lục Vũ lại không ngừng được đề cao, thời gian năm ngày đã đủ để Lục Vũ đạt đến tới thể lục trọng đỉnh phong.

Thời điểm hiện tại, tiểu tử Lâm Phong kia đã đạt tới tới thể thất trọng, tiến nhập giai đoạn luyện bì.

Hai ngày sau, Lục Vũ đạt đến tới thể thất trọng, trước khi lên đường đến Luyện Bì các vừa lúc gặp gỡ Lâm Phong.

"Hắc hắc, lão đại, chúng ta thật đúng là tâm hữu linh tê a."

(*) Tâm hữu linh tê: tâm linh tương thông, thần giao cách cảm.

"Quý tài cùng người tâm hữu linh tê, tránh sang bên."

Lục Vũ nhu mày, Lâm Phong vui cười, hai người cùng đi đến Luyện Bì các.

Nơi này không khác gì Luyện Huyết các, Luyện Cốt các, bởi đây là nơi chuyên môn luyện bì, luyện độ chịu đòn.

Sau khi Lâm Phong hiểu rõ, mỉa mai: "Móa, ta còn tưởng là ban thưởng, hóa ra là trừng phạt."

Lục Vũ cười mắng: "Mình đồng da sặc, không bị đánh sao luyện ra được?"

Nơi thiên chuy bách luyện này cũng chia làm mười hai loại hình thức từ thấp đến cao, Lục Vũ và Lâm Phong tự nhiên là bắt đầu từ hình thức thấp nhất.

Đó là một tên đệ tử thất trọng cảnh giới tay cầm côn bổng tiến hành đập nện khắc người, chỉ tránh đi những bộ vị yếu hại như tay, mặt...

Người lịch luyện không được phép phản kích, chỉ có thể xông tới.

Lục Vũ tới trước, mặt cho những côn bổng kia đánh lên người, cảm giác lực đạo cũng không tính mạnh.

Lâm Phong lại dường như không chịu đựng nổi, cũng may là trong đan điền hắn có một chiếc đỉnh, khi nó xoay một vòng thì sẽ xoa dịu một nhọc một đi một chút.

Lục Vũ nhẹ nhõm thông qua cửa thứ nhất, bắt đầu hình thức trung đẳng.

Lần này, xuất thủ đều là đệ tử tới thể bát trọng, công bổng đánh lên lực rất mạnh.

Lục Vũ vận dụng Nhu Cốt Thốn Kinh xảo diệu hóa giải, năng lực kháng đòn khiến người xuất thủ cảm thấy kinh ngạc.

Một ngày tu luyện vộ vàng trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Phong lôi kéo Lục Vũ đi Tăng Kinh các, đi tới trên lầu ba.

Ở trên này đa phần là những loại công pháp như Kim Chung tráo, Thiết Bó sam.

Lâm Phong chọn tới chọn lui một hồi, chọn lấy Thủy Văn Kinh, đây là một công pháp phòng ngự lấy nhu thắng cương.

Tu luyện nó tới cảnh giới đại thành, bắp thịt toàn thân như gợn nếp sóng nước, có thể ngự ngàn quân lực.

Lục Vũ tìm một hồi, không phát hiện được công pháp thích hợp, nhưng lại bị một môn võ kỹ hấp dẫn.

"U Linh Quỷ Trảo, loại vũ kỹ này sao lại xuất hiện ở hạ viện được?"

Lục Vũ rất bất ngờ, lật ra xem xét, trang đầu tiên hiện ra một đoạn miêu tả.

Đại khái nói U Linh Quỷ Trảo này đẳng cấp rất cao nhưng từ trước đến nay ở Thanh Sơn tông chưa ai luyện thành cả.

"Khó thế sao?"

Lục Vũ không tin, bắt đầu chăm chú đọc bí tịch.

U Linh Quỷ Trảo không có chiêu thức cố định, cái gọi là Quỷ trảo chẳng qua chỉ là một loại xưng hô, có thể là quyền, là chưởng, là chi hoặc là trảo, biến hóa tùy ý.

Nó nặng ý chứ không nặng hình, bởi vậy rất nhiều người căn bản xem không hiểu được nó.

U Linh Quỷ Trảo tinh túy ở tám chữ: Xúc nhi phản kích, hậu phát tiên chi!

(*) Xúc nhi phản kích, hậu phát tiên chi: Áp sát phản công, phát sau tới trước.

Lục Vũ nhìn ba lần thì hiểu nhưng lại không biết luyện như thế nào.

"Khi thật, đây không phải là lừa nhau à? Khó trách không có người luyện thành."

Buông bí tịch xuống, Lục Vũ và Lâm Phong đi đến Luyện Bì các, tiếp tục tu luyện ở đó.

Lâm Phong tiến triển cực nhanh, nhẹ nhõm xông qua cửa thứ nhất, bắt đầu hình thức trung đẳng.

Lục Vũ đã đang trải nghiệm hình thức mạnh nhất, Nhu Cốt Thốn Kinh của hắn phối hợp với Bách Xuyên mạch giúp hắn có thể chịu đựng được nửa canh giờ.

Buổi chiều, Lục Vũ hoàn toàn thích ứng, thân thể tự nhiên buông lỏng, lúc bị ngoại lực xâm nhập kiểu gì cũng sẽ không nhận được phản kích lại nhưng rốt cục hắn cũng nhận được.

Vì đề dòi lực chú ý, trong đầu Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến U Linh Quỷ Trảo, môn võ kỹ này chỉ nặng ý không nặng hình, áp sát phản công, xuất thủ vô tình.

Lục Vũ cẩn thận ngắm nghĩ, bất tri bất giác tiến nhập trạng thái vong ngã, đây là năng lực đặc thù mà thiên mạch mang lại cho hắn.

Làm sao để áp sát phản công, phát sau ra trước?

Lục Vũ một mực lý giải, lại đưa tới Vạn Pháp Trì phản ứng, nó tựa như một đại não khác của Lục Vũ, bắt đầu giúp hắn phân tích suy tính, cẩn thận thăm dò từng bước.

Đột nhiên, Lục Vũ chợt lóe lên linh quang, Vạn Pháp Trì phân tích U Linh Quỷ Trảo.

"Hóa ra là như thế!"

Lục Vũ minh ngộ, thân thể tự nhiên phản ứng theo, như một con rắn uốn éo, hoàn toàn không bị khống chế.

Sau một khắc, từng tiếng kêu sợ hãi vang lên, hai mươi tên đệ tử tội thể cửu trọng nằm ngổn ngang trên mặt đất, côn bổng trong tay đều rơi rớt, tất cả mọi người đều bị Lục Vũ đánh ngã chỉ trong chớp mắt.

Lâm Phong nghe tiếng kinh hô thì quay đầu lại, cả người giật nảy mình.

"Lão đại, ngươi bị quỷ nhập à?"

Lục Vũ giật mình tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức cười to.

"Khéo, quá khéo, ha ha..."

Tất cả mọi người nhìn Lục Vũ, có người nghi ngờ hỏi: "Hắn bị điên rồi à?"

"Hoi giống."

Lâm Phong mắng: "Điên cái rắm, hần bị quỷ nhập thôi. Tới tới tới, mọi người tránh ra, ta xua quỷ giúp hần, đảm bảo hần lập tức khôi phục như thường."

Lâm Phong hấp tấp chạy tới chỗ Lục Vũ, miệng niệm: "Thiên linh linh địa linh linh, thiên thượng địa hạ ta nhất linh..."

Khi khi một tiếng, đám người ngã xuống đất đều bị Lâm Phong lôi lật ra.

"Tiểu tử này rốt cục muốn trêu chúng ta chăng?"

Lục Vũ nhìn Lâm Phong, bên tai vang lên thanh âm thì thầm.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

"Lão đại, phối hợp chút đi, để cho ta uy phong một chút."

Lâm Phong khoa tay múa chân, miệng niệm kinh, ra dáng.

BA!

Một cái bạt tai, Lâm Phong quay người ba trăm sáu mươi độ, tư thế rất tiêu sái.

"Lão đại, ta thi pháp mới được một nửa thì ngươi đã tỉnh lại, xem ra công lực của ta lại tiến bộ."

Lục Vũ gặp nhiều kẻ mặt dày rồi, nhưng người mặt dày như hần thì quả là mới gặp lần đầu.

"Tiểu tử thú, ngay cả ta cũng dám giỡn, ngươi ngứa da hả?"

Lâm Phong cười hắc hắc nói: "Không phải ta đang xua quỷ giúp ngươi sao?"

Một bên, đệ tử Luyện Bỉ các tỉnh ngộ mắng: "Lâm Phong khốn kiếp, ngươi dám trêu chúng ta, đừng chạy..."

Lâm Phong hét to, kéo Lục Vũ chạy mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Giải thi đấu nội môn

Cuối tháng, giải thi đấu nội môn diễn ra đúng hạn, đây là giải đấu náo nhiệt nhất mỗi năm một lần của Thanh Sơn tông.

Tranh đoạt tốp mười nội môn dẫn dắt thần kinh mỗi đệ tử, không chỉ bởi phần thưởng phong phú, quan trọng hơn có thể được hạ viện nội môn toàn lực bồi dưỡng.

Nội môn có bốn nghìn đệ tử, mà đệ tử chân truyền lại chưa tới năm trăm người, muốn từ hạ viện bước vào trung viện thi độ khó khá kinh người.

Hàng năm, tốp mười đệ tử nội môn có sáu bảy người có cơ hội trở thành đệ tử chân truyền, đây là tiêu chuẩn cân nhắc thực lực mỗi đệ tử nội môn.

Căn cứ theo quy định của Thanh Sơn tông, đệ tử nội môn nếu trong mười năm không thể tấn thăng làm đệ tử chân truyền thì cũng bị đuổi khỏi sơn môn.

Chỉ có đệ tử chân truyền mới được coi là đệ tử chân chính của Thanh Sơn tông.

Giải thi đấu nội môn chia làm Võ tông và Đan tông, tổ chức ở hai nơi khác nhau.

Võ tông đại tài chia làm hai loại là phân tổ thi đấu & tranh đoạt tốp mười, xếp hạng càng cao thì được ban thưởng càng nhiều.

Như thế, tốp ba đầu tốp lẫn tốp mười đầu tổng đều sẽ trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm.

Sáng sớm, trên đàn thi đấu đã đông nghìn nghịt, ngoại trừ bốn nghìn đệ tử hạ viện thì một số đệ tử chân truyền ở trung viện và đệ tử hạch tâm ở thượng viện cũng sẽ đến quan sát, xem náo nhiệt.

Giải thi đấu nội môn hàng năm chia làm tranh đoạt tốp mười và thi đấu phân tổ, tổng cộng tạo bốn lời đài.

Buổi sáng giờ Thìn, đệ tử dự thi & đệ tử xem thi đầu đều đến đông đủ, viện trưởng lên lời đài tự mình chủ trì nghi thức bắt đầu thi đấu.

Lục Vũ đứng trong đám người, vừa lắng tai nghe viện trưởng nói chuyện vừa lưu ý hoàn cảnh xung quanh đấu trường.

Giải đấu lần này đơn độc thiếp lập hai khu quan chiến chuyên môn dành cho đệ tử chân truyền và đệ tử hạch tâm.

“Tranh tài hiện tại bắt đầu!”

Viện trưởng vừa dứt lời, phân tổ thi đấu ở bốn lời đài đồng thời tiến hành.

Lời đài số một tương ứng nội môn Đình khu, số hai là Bình khu, số ba là Ất khu, số bốn là Giáp khu.

Luận đặc sắc thi đương nhiên là Giáp khu đứng nhất, nhưng loại tranh tài này là toàn viên tham dự, cho nên những khu tranh tài khác cũng náo nhiệt không kém.

Đệ tử nội môn dự thi có hai loại lựa chọn.

Thứ nhất, tham gia thi đấu phân tổ, thứ hai là tham gia tranh đoạt tốp mười.

Đệ tử tham gia thi đấu phân tổ có thể báo danh thi đấu tranh đoạt tốp mười, ngược lại đệ tử tham gia tranh đoạt tốp mười không cần thi đấu phân tổ.

Lục Vũ tham gia thi đấu tranh đoạt tốp mười, mặc dù hắn chỉ là tôi tớ thất trọng nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến quyết định của hắn.

Giáp khu có rất đông đệ tử tham gia thi đấu tranh tốp mười, chỉ có một số đệ tử không đủ tự tin mới tham dự thi đấu phân tổ, coi như tranh thủ nhất được chút chỗ tốt từ phần quà ban thưởng thi đấu phân tổ.

Thi đấu tranh tốp mười sẽ diễn ra sau khi đấu phân tổ kết thúc, Lục Vũ an tâm quan chiến, dự tính đến chiều hoặc mai mới tới phiên bọn hắn.

Vân Nguyệt Nhi, Triệu Lục Vân đều tham gia thi đấu tranh đoạt tốp mười thì giờ phút này đang đứng trên lời đài bên trái lặng yên quan chiến.

Hôm qua Lục Vũ trở thành đệ tử Giáp khu khiến cho Vân Nguyệt Nhi và Triệu Lục Vân hết sức giật mình.

Bởi tốc độ thăng cấp của hắn quá dọa người, lúc đi Hắc Hà cốc mới chỉ tôi tớ ngũ trọng mà về môn phái chưa tới mười ngày đã thăng đến tôi tớ thất trọng, đây tuyệt đối là phá kỷ lục.

Khu quan sát của đệ tử chân truyền, Tần Vân ánh mắt băng lãnh nhìn Lục Vũ, khóe miệng nổi lên một vòng hàn ý.

Lục Vũ giống như có cảm giác, ngẩng đầu nhìn khu quan sát một chút, nhạy bén bắt được một tia sát cơ.

Lạnh lùng cười một tiếng, Lục Vũ trong mắt hiện lên tia khiêu khích, điều này khiến cho Tần Vân hết sức không vui, thật muốn lao xuống bóp chết tiểu tử thúi đó.

Trên đài thi đấu, tranh tài tiến hành một cách thứ tự.

Thi đấu phân tổ nhân số dự thi đông đảo nhưng thực lực phân bố không đều, vòng đầu, mỗi một trận đa phần đều phân ra thắng bại chỉ trong mười chiêu.

Tới giữa trưa, thi đấu phân tổ gần như đều chuẩn bị kết thúc, đến cuối buổi trưa thì lời đài số một và số hai đã kết thúc.

“Đệ tử tham gia thi đấu tranh tốp mười tới trước bên này tập hợp.”

Lục Vũ nghe thế tiến đến, chỉ thấy Tề viện trưởng ở trên đài giảng giải tình huống dự thi tranh tốp mười lần này.

“... Vốn hơn bảy trăm đệ tử báo danh nhưng sau khi kết thúc thi đấu phân tổ, những đệ tử không đạt trong tốp ba ở thi đấu tổ sẽ bị hủy bỏ tư cách dự thi... Hiện tại, đệ tử có tư cách dự thi lên đài xếp hàng, nhận lấy thẻ số.”

Lục Vũ số 165, đằng sau còn rất nhiều người.

Sau nửa canh giờ, tốp ba thi đấu tổ đã kết thúc, lại có sáu đệ tử chạy đến.

Chờ đến khi thi đấu tổ ở lời đài số bốn kết thúc thì đã là buổi chiều cuối giờ thân.

Qua thống kê, đệ tử phù hợp tư cách dự thi có hơn năm trăm người.

“Tranh tài diễn ra theo chế độ loại bỏ, thẻ số trong tay các người chính là chìa khóa tấn cấp. Chỉ cần cướp được năm thẻ số trong tay người khác thì có thể vào vòng tiếp theo. Nhưng nhớ cho kỹ, xuất thủ quá nặng, tổn thương tính mạng đồng môn thì sẽ bị hủy bỏ tư cách, nếu cố ý đánh phé đối phương thì cũng sẽ bị hủy bỏ tư cách.”

Bởi vì nhiều người, đấu một một sẽ rất tốn thời gian, thế nên giải đấu nội môn năm nay áp dụng phương thức hỗn chiến.

Trong số hơn năm trăm đệ tử dự thi, người cảnh giới thấp nhất mới tôi thể tứ trọng, bọn hắn dự thi chẳng khác nào là thức ăn của những người khác.

Võ sư xác định một khu vực hỗn chiến xong, tiếp theo ra lệnh một tiếng, tranh tài bắt đầu.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Hơn mười vị võ sư ở bên ngoài quan sát, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Lục Vũ hoảng người đi tránh cho kẻ khác đánh lên, hắn nhảy bên cảm giác được mấy tia sát cơ, phân biệt đến từ những đệ tử Võ tông khác nhau.

Có người đang nhắm tới hắn, muốn gây bất lợi cho hắn trong hỗn chiến.

Đây quả thật là một cơ hội tốt, nhưng những người kia không ngờ Lục Vũ lại phát giác.

Mấy trăm người hỗn chiến, Lục Vũ tựa như một đạo u linh, cặp mắt hơi híp, toàn thân buông lỏng.

Đây là hoàn cảnh tốt nhất để tu luyện U Linh Quỷ Trảo, áp sát phản công, hậu phát chế nhân.

(*) Hậu phát chế nhân: Lùi một bước để đánh trả đối phương.

Tu luyện loại võ kỹ này cần phản xạ có điều kiện, chứ linh ngộ không cũng vô dụng, luyện nhiều mới là đường tắt duy nhất.

Rất nhiều người xuất thủ công kích, muốn cướp đoạt thẻ số trong tay Lục Vũ, kết quả chẳng hiểu ra sao lại thua dưới tay Lục Vũ, bị mất thẻ số.

U Linh Quỷ Trảo của Lục Vũ quỷ dị xảo trá, nhanh đến mức để cho người ta không tin nổi, nghĩ không ra.

Vén vẹn chỉ hai ba câu công phu, thẻ số trong tay Lục Vũ đã vượt qua mười lăm thẻ.

Cười hắc hắc, Lục Vũ đưa thẻ số trong tay cho người khác, tiếp tục di động vị trí, tôi luyện mình.

Ngắn ngủi thời gian một nén nhang đã có hơn hai trăm đệ tử bị loại bỏ, cả tràng hỗn chiến vén vén kéo dài nửa canh giờ.

“Sau vòng đầu còn thừa lại 96 người, kế tiếp sẽ là vòng đấu loại, để rút thăm quyết định...”

Chín mươi sáu đệ tử toàn bộ lên đài, Lục Vũ thấy Vân Nguyệt Nhi và Triệu Lạc Vân đều thành công tấn cấp.

“Trận đầu, Lục Vũ gặp Giang Tĩnh, trận thứ hai...”

Tranh tài được cử hành tại lôi đài số bốn, Lục Vũ là người có cảnh giới thấp nhất trong số 96 đệ tử.

Giang Tĩnh mười tám tuổi, tôi thể bát trọng cảnh giới, mi thanh mục tú, khá anh tuấn.

Rất đông đệ tử dưới đài hô to tên Giang Tĩnh, ủng hộ cổ vũ hắn.

Xét về nhân khí thì Lục Vũ kém hơn đối phương.

“Người không phải đối thủ của ta, tốt nhất chủ động nhận thua, ngoan ngoãn xuống dưới.”

Giang Tĩnh một mặt tự ngạo, căn bản không coi Lục Vũ cảnh giới tôi thể thất trọng ra gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Một chiêu bại địch

“Nhận thua, xuống dưới... nhận thua, xuống dưới...”

Rất đông đệ tử lớn tiếng phụ họa, trợ trận cho Giang Tĩnh.

Lục Vũ cười lạnh nói: “Quy tắc giải đấu sao đến phiên ngươi chế định hả? Ngươi là ai?”

Giang Tinh tiểu dung cứng đờ, cả giận nói: “Tốt cho một tên khéo ăn khéo nói, người không đi xuống thì ta đá người xuống dưới, xem chiêu.”

Giang Tinh bước một bước vọt tới trước mặt Lục Vũ, phát tay tung quyền nhắm tới mặt hắn.

Giang Tinh trong mắt lộ ra vẻ dữ tợn, khoe môi nhếch lên cười lạnh, thành tâm muốn cho Lục Vũ bị hạ nhục trước mặt mọi người.

Đây là trận đấu đầu tiên của giải đấu tranh tốp mười, thu hút sự chú ý của vô số người.

Tất cả mọi người nhìn Lục Vũ, rất nhiều người cũng không coi trọng hắn.

“Người thứ nhất lên đài liền bị một quyền loại bỏ, Lục Vũ này thật đáng thương.”

“Hắn có thể may mắn cướp được năm thẻ bài để lên lời đài coi như đã tốt lắm rồi.”

“Tôi thẻ thất trọng cảnh giới cũng muốn tranh tốp mười, thật như người si nói mộng, thiên phung...”

Hai chữ “dạ đàm” còn chưa thốt ra kịp thì trên đài bỗng sinh biến, một tiếng kêu đau đớn thảm thiết khiến tất cả nghị luận trong nháy mắt dừng lại.

Trên đài thi đấu, Lục Vũ tay trái đỡ chiêu, tay phải tung quyền, mái tóc phát phơ phiêu dạt siêu phàm.

Giang Tinh thổ huyết bay ngược, tay phải bị gãy, căn bản không hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì cả người đã bị đánh bay xuống đài.

Đau nhức kịch liệt khiến hắn theo bản năng kêu rên, dọa cho những đệ tử quan chiến sợ hãi.

Những người này mới nãy còn nhục mạ Lục Vũ, cho rằng hắn thua chắc, nào ngờ Lục Vũ liền dùng thực lực của mình tát một bạt tai khiến bọn họ không xuống đài được.

“Vì sao lại như thế? Chẳng lẽ hắn cố ý che giấu thực lực?”

“Vượt cấp khiêu chiến, gia hỏa này đủ mạnh.”

“Giang Tinh đáng thương, quá mức tự phụ, thật mất mặt.”

Một quyền này của Lục Vũ có thể nói là kinh thái tuyệt diệu, không ít võ sư võ tay tán dương, trong khu quan chiến cũng có người nghị luận hắn.

“Một quyền này khá đầy, để cho người ta có chút chờ mong.”

“Phé vật thôi, có gì đâu mà phải mong chờ.”

Một thiếu niên mặc áo gấm mặc mũ trần đầy khinh thường, căn bản không coi Lục Vũ ra gì.

Thiếu nữ váy lục nhíu mày không vui, hung hăng trợn mắt thiếu niên mặc áo gấm một chút, quay người không để ý tới hắn.

Thiếu niên mặc áo gấm trong mắt lóe lên một tia âm lãnh, hắn là Phương Thanh Sơn, đệ nhất nhân trong số đệ tử chân truyền ở trung viện, tướng mạo xuất chúng, thiên tư tuyệt hảo, Tù Linh lục trọng đỉnh phong, luôn thắng địch chỉ trong ba chiêu, là đối tượng được đồng đạo nữ đệ tử tôn sùng.

Nhưng mà Phương Thanh Sơn tự cao tự đại, người bình thường căn bản hắn không đặt trong mắt, cảm thấy toàn bộ trung viện chỉ có tiểu quận chúa váy lục này mới xứng với hắn.

Thanh Sơn tông có tam đại mỹ nữ, hạ viện Vân Nguyệt Nhi, trung viện Đỗ Tuyết Liên, thượng viện Trương Nhượng Dao, tất cả đều là tồn tại cấp nữ thần.

Phương Thanh Sơn là thành chủ chi tử, Đỗ Tuyết Liên cũng là thành chủ chi nữ, là quận chúa cao quý, hai bên môn đảng hộ đối nên Phương Thanh Sơn một mực theo đuổi nàng.

Nào ngờ tiểu quận chúa nhìn thì ngây thơ nhưng tính tình lại quá kén, nhìn hắn kiểu gì cũng thấy ngứa mắt không thể không nói nửa điểm ưa thích, ngược lại còn rất chán ghét.

Tần Vân nhìn Phương Thanh Sơn một chút, khoe miệng nổi lên một vòng chế giễu.

Hai người đều là thành chủ chi tử, tuổi tương tự, thực lực tương đương nên không thể thiếu minh tranh ám đấu, khắp nơi tương đối.

Hiện tại tự nhiên là Phương Thanh Sơn đi đầu, nhưng Tần Vân cũng không tụt khi ở trong tốp năm đệ tử chân truyền, chênh lệch không tính lớn.

Phương Thanh Sơn theo đuổi tiểu quận chúa, Tần Vân liền theo đuổi Vân Nguyệt Nhi, thực ra đây cũng là một loại so kè giữa hai người.

Lúc trước, Vân Nguyệt Nhi vứt bỏ Lục Vũ, trên thực tế là do Tần Vân ở sau lưng tác động.

Trên lời đài, tranh tài tiếp tục.

Lục Vũ thắng lợi trận đầu oanh động toàn trường, tạm thời lui ra quan chiến.

Chín mươi sáu người, bốn mươi tám trận, hao phí một canh giờ.

Vòng thứ hai tiếp tục rút thăm, lần này đối thủ của Lục Vũ lại là Triệu Lục Vân, nàng ta là tôi tớ cửu trọng sơ kỳ.

Trên đài thi đấu, Triệu Lục Vân cười khanh khách nhìn Lục Vũ, trong tay nắm lấy một thanh đoản kiếm.

“Luận bàn một trận đánh khoảng trăm mười chiêu người hãy nhường cho ta thắng, ta sẽ hạ thủ lưu tình.”

Triệu Vân một mặt vũ mị, mặt to ngập nước cực kỳ mê người.

Lục Vũ làm bộ không thấy, lạnh nhạt nói: “Không cần trăm mười chiêu, một chiêu là đủ rồi.”

Triệu Lục Vân chu mỏ nói: “Lục Vũ chết tiệt lại không cảm kích gì cả, xem kiếm.”

Nhào thân mà lên, kiếm pháp của Triệu Lục Vân hay thay đổi, thân pháp cực nhanh.

Lục Vũ hơi híp cặp mắt, thân thể tự nhiên buông lỏng, thời khắc kiếm khí tới gần thì cả người trong nháy mắt trở nên linh động, tay trái cong ngón búng ra, tay phải biến chuyển thành trảo, nhưng nghe một tiếng kinh hô, Triệu Lục Vân liền bay xuống dưới đài, đoản kiếm rơi vào trong tay Lục Vũ.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Một chiêu thủ thắng oanh động toàn trường một lần nữa, đông đảo võ sư nhìn trừng trừng.

“Chiêu thức gì mà biến chiêu quá nhanh thế?”

“Không biết, chẳng lẽ là gia truyền?”

“Trận đầu dùng lực thủ thắng, trận thứ hai dùng xảo bại địch, gia hỏa này thật quá khiến người ta giật mình.”

Kinh hô tán thưởng bên tai không dứt, có người bắt đầu hô to tên Lục Vũ, có người thì sắc mặt khó coi.

Tần Văn ánh mắt lo lắng, khẽ nói: “Xuất kỳ bất ý mà thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu.”

Phượng Thanh Sơn khinh thường nói: “Bằng môn tà đạo thủ thắng, nếu chiến một trận quang minh chính đại thì hẳn thua chắc.”

Quận chúa váy lục Đỗ Tuyết Liên nói: “Có thể xuất kỳ bất ý một chiêu bại địch, quả thực khó lường.”

Dưới đài, Triệu Lục Vân mắng to.

Vân Nguyệt Nhi muốn cười nhưng chẳng biết tại sao nàng lại không cười nổi.

Là thẹn trong lòng, hay trong lòng đang hối hận?

Tranh tài một mực tiếp tục, rất nhanh đến phiên Vân Nguyệt Nhi lên đài.

Nàng đã là tôi tớ cửu trọng hậu kỳ, Tần Văn cho nàng không ít đan dược giúp thực lực của nàng tấn thăng rất nhanh.

Vân Nguyệt Nhi nhân khí cực cao, rất nhiều người hò hét trợ uy cho nàng, mà bản thân nàng cũng có thực lực không kém, trong một trăm chiêu liền đánh bại đối thủ, giành được thắng lợi.

Một khắc này, Vân Nguyệt Nhi đứng trên đài nghĩ tới đầu tiên không phải Tần Văn mà là nhìn Lục Vũ một chút.

Lục Vũ hồ hững đứng tại đó, ánh mắt lạnh lùng như băng tựa như một thanh kiếm để phượng tâm Vân Nguyệt Nhi khẽ run, không dám nhìn lâu.

Sau nửa canh giờ, vòng tranh tài thứ hai kết thúc.

“Chúc mừng hai mươi bốn đệ tử đã giành chiến thắng, tấn cấp tổng quyết tái tranh đoạt tốp mười. Quy tắc ở vòng tiếp theo có thay đổi, áp dụng thi đấu khiêu chiến, người thắng liền tiếp hai vòng sẽ tấn cấp.”

Loại thi đấu khiêu chiến tự do này, mỗi người sẽ có hai cơ hội nhưng lại có thể tham dự nhiều trận.

Hai mươi bốn đệ tử trên đài theo thứ tự gạt ra, mỗi người rút thăm sắp xếp, Lục Vũ số 13, Vân Nguyệt Nhi số 18.

Căn cứ quy tắc, ai rút phải số 1 thì sẽ bắt đầu từ người đó.

Trong số hai mươi bốn đệ tử, trừ Lục Vũ ra thì những người còn lại đều là tôi tớ cửu trọng, từng người thân kinh bách chiến.

“Ta chọn Lục Vũ.”

Số 1 ra sân, lập tức khóa chặt Lục Vũ, bởi vì cảnh giới của Lục Vũ thấp nhất, hắn tồn tại ở góc độ nào đó mà nói thì là một loại châm chọc đối với những đệ tử khác.

Những người khác đều là tôi tớ cửu trọng, duy chỉ có Lục Vũ là tôi tớ thất trọng, đây không phải trong lúc vô hình tạt tai người khác sao?

Lục Vũ bị người khiêu chiến, không có quyền lựa chọn, hắn nhất định phải ứng chiến.

Đệ tử khác tạm thời lui ra, để đài thi đấu lại cho Lục Vũ và đệ tử số 1.

“Nhớ kỹ, ta tên Trần Bát.”

Đệ tử số 1 ánh mắt như đao, khoe miệng nổi lên một nụ cười âm hiểm tàn khốc, loại địch ý này vốn không nên có trong một cuộc tranh tài bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Võ hồn độc xà

“Trần Bát là nhân vật xếp hạng thứ tám ở Giáp khu, tiếng tăm lừng lẫy a.”

“Lục Vũ lần này chỉ sợ gặp đối thủ, Trần Bát xếp hạng tám nội môn, chỉ có bảy đệ tử mạnh hơn hắn, cảnh giới của Lục Vũ không đủ, lần này rất nguy hiểm a.”

“Hắn là bị người khiêu chiến, nguy hiểm hiển nhiên phải cao rồi.”

Dưới đài, không ít đệ tử phát ra kinh hô, đều đang cảm thấy tiếc hận thay Lục Vũ.

Cũng có đệ tử không phục, phản bác: “Ai nói cảnh giới cao nhất định sẽ thắng chứ, hai tên trước đó chẳng phải cảnh giới cao hơn Lục Vũ mà còn thua trên tay hắn đó sao.”

“Nói hay lắm, thắng thua phải đấu một trận mới biết được.”

Lục Vũ thắng liền hai trận nên nhân khí cũng tăng lên khá khá.

“Bắt đầu đi.”

Trọng tài tuyên bố bắt đầu tranh đấu, Trần Bát liền bước tới phía Lục Vũ.

Tốc độ cũng không nhanh nhưng lại tiếp cận một cách rất kỳ lạ.

Lục Vũ sóng mắt khẽ nhúc nhích, trực giác nói cho hắn biết trên người Trần Bát có điều cổ quái, từ nụ cười kia của hắn cũng đủ biết đối phương có chuẩn bị.

Lục Vũ chân bắt động, quay đầu nhìn một bên, trên gương mặt thanh tú thần sắc bình tĩnh, coi Trần Bát không tồn tại.

“Xem thường ta? Ngươi quá cuồng vọng. Hôm nay ta không hảo hảo giáo huấn ngươi một trận thì ta không phải là Trần Bát.”

Trần Bát đang ở trạng thái tốt đẹp, vốn thần sắc khinh miệt nhưng nào ngờ Lục Vũ lại cuồng hơn hắn, xem hắn như không khí.

Điều này là xem thường một cách trần trụi, ngay trước mặt các đệ tử nội môn xem hắn như không khí, một người tâm cao khí ngạo như hắn há có thể chịu được?

Nhoáng người lao tới, Trần Bát phát tay vỗ tới mặt Lục Vũ.

“Giáo huấn mà ngươi gọi là đánh lên đó hả?”

Lục Vũ phản ứng, lướt ngang sáu thước, tránh đi một tát này.

Trần Bát kêu gào nói: “Ta cần phải đánh lên ngươi, đây là ta dạy ngươi đạo lý làm người.”

Lục Vũ nhú mày nói: “Ngươi? Biết cái gì gọi là mất mặt không?”

Trần Bát cả giận nói: “Miệng thối, cầm miệng cho ta.”

Chân trước bước lên, thân thể xoay tròn lao tới, chân phải liên kích, mấy chục đạo cước ảnh xé nát hư không phát ra âm thanh chói tai.

Lục Vũ phát tay phản kích, cảm giác lực bị quấy rối khiến cho trong mười quyền có đến sáu quyền thất bại.

“Không ổn.”

Lục Vũ thất kinh, vận chuyển Nhu Cốt Thốn Kinh, toàn thân xương cốt da màng mềm mại như bông vải, trước ngực, hông, phía sau lưng hẳn đều bị Trần Bát đá trúng bay người ra ngoài.

Trần Bát tiêu sái hạ xuống đất, mặt mũi tràn đầy khinh thường, châm chọc nói: “Chút năng lực ấy thì ngươi nên tự xuống đài đi cho ổn.”

Lục Vũ dừng bước chân lại, quần áo trên người lay động phủ tro bụi xuống.

“Công phu đánh lên không tệ đấy.”

Lục Vũ bị thất thế nhưng ngoài miệng lại không yếu thế.

Trần Bát giận quá hóa cười, nói: “Tốt, có cốt khí, một chiêu này ngươi nhìn cho kỹ.”

Thân thể lay nhẹ, Trần Bát lấy tốc độ kinh người áp sát Lục Vũ, tay trái tung chưởng cắt ngang, tay phải một quyền trực kích, chưởng phong và quyền kinh giống như sóng to gió lớn ập tới.

“Tối tốt lắm!”

Lục Vũ không lùi phản kích, tay phải đâm ra một quyền, chín tiếng kinh lôi nổ vang nối liền một hồi trư thiên lôi trên trời.

Tiếng vang ầm ầm, Trần Bát quái khiếu, thân thể xoay tròn lùi ra sau, hai chân lập tức giậm mạnh lên mặt đài lưu rõ dấu chân, toàn bộ cánh tay phải bị tê liệt hoàn toàn, nửa người hoàn toàn mất đi tri giác.

Lục Vũ thu quyền đứng ngạo nghễ, giễu cợt nói: “Xem ra không đánh lên thì ngươi chẳng là cái thá gì cả.”

Trần Bát tức giận đến mức cắn răng, dưới đài nghị luận sôi nổi.

“Mạnh, thật sự quá mạnh!”

“Không ngờ Trần Bát lại đấu không lại Lục Vũ, thật quá khiến người ta giật mình.”

“Ngươi sợ sao Trần Bát? Lên đi!”

Lời trào phúng chói tai khiến Trần Bát nổi giận, lúc này hắn cuồng hống một tiếng phóng xuất ra võ hồn.

Một khắc này, một cỗ uy lực chấn nhiếp khiến mọi người run sợ đột nhiên tản ra, đệ tử quan chiến dưới đài tròng lớn hai mắt, trở nên an tĩnh lại.

Lục Vũ biến sắc mặt, nhìn chăm chú võ hồn trên đầu Trần Bát, đó là một con độc xà.

Đây là một loại thú võ hồn tương đối hung tàn, phần lớn am hiểu công kích, tập kích, ám sát.

Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư nên gặp qua nhiều võ hồn như này, thế nhưng võ hồn của Trần Bát có chút lạ, trên đầu con độc xà lại có một cây châm nhỏ màu tím.

Cây châm nhỏ đó khiến cho Lục Vũ cảm thấy nguy hiểm, bởi nó là độc hồn châm khá hiếm thấy chuyên môn gây tổn thương võ hồn, không ngờ lại xuất hiện trên đầu võ hồn của Trần Bát.

“Võ hồn của ngươi từng bị tổn thương?”

Lục Vũ hỏi thăm.

Trần Bát cười lạnh nói: “Ánh mắt không tệ, nhưng ngươi không ngờ được là ta nhân họa đắc phúc, biến loại tổn thương này thành vũ khí mạnh nhất của ta.”

Đây chính là nguyên nhân mà Tần Văn tìm tới Trần Bát.

Giải thi đấu nội môn không cho phép tổn thương tính mạng đối thủ, phương pháp độc ác nhất chỉ có thể thực hiện được là phế đi võ hồn của Lục Vũ

khiến cho hân tuyệt vọng thống khổ, sống không bằng chết.

Độc hồn châm trên đầu võ hồn của Trần Bát là một thứ chuyên môn gây tổn thương cho võ hồn, một khi võ hồn bị nó đâm trúng liền lập tức trúng độc, ngay sau đó võ hồn suy yếu, cuối cùng suy vong.

Võ hồn của Trần Bát là độc xà, bản thân nó đã âm hiểm ác độc, năm xưa lúc ngộ trúng độc hồn châm thì vừa hay được một vị Hồn Thiên sư cứu giúp, qua đó dung hợp võ hồn và độc hồn châm lại với nhau tạo thành một loại thủ đoạn đặc thù.

Kết hợp võ hồn độc xà Hoàng cấp lục phẩm với thực lực tôi thể cửu trọng bát phẩm, Trần Bát dễ dàng xếp thứ tám tại nội môn.

“Hiện tại ta sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại từ võ hồn của ta.”

Trần Bát nghe rằng người, trong mắt lộ ra hàn quang.

Khu quan chiến, Tần Vân theo bản năng nắm chặt nắm đấm, hận không thể dồn hết sức lực bản thân gia tăng lên trên người Trần Bát.

Dưới đài, có đệ tử thấp giọng nói: “Nghe nói võ hồn của Trần Bát có thể hại người, rất tà môn, lần này sợ là Lục Vũ lành ít dữ nhiều.”

Những đệ tử tham gia tranh đoạt tốp mười kia đều đang mặt thiết chú ý, không ít người biết đến nội tình của Trần Bát, cảm nhận được sự đáng sợ từ võ hồn của hắn.

Vân Nguyệt Nhi trong lòng rất mâu thuẫn, nàng hy vọng Lục Vũ thua trận, nhưng nghĩ đến tình cảm nhiều năm lại không muốn hắn thua quá khó coi.

Những người khác thì cười trên nỗi đau của người khác, càng có một số người ước gì Lục Vũ thua.

“Múa rùa qua mắt thợ!”

Lục Vũ cười lạnh, hắn là Thánh Hồn Thiên Sư nên võ hồn công kích ở trước mặt hắn chẳng khác gì tự tìm tai vạ.

Trần Bát phóng thích võ hồn bay tới phía Lục Vũ, tốc độ nhanh như kinh hồng, người bình thường căn bản không thể tránh được.

Bản thân võ hồn độc xà rất bá đạo, kết hợp với độc hồn châm thì càng khủng bố hơn, đủ để nghiền ép đối thủ.

Nhưng Trần Bát sao biết được Lục Vũ trước mặt hắn từng là Thánh Hồn Thiên Sư duy nhất vạn cổ, là tồn tại chí cao không thể siêu việt ở lĩnh vực võ hồn.

Khiêu chiến hắn chẳng khác nào bản thân chán sống.

Lục Vũ có thể ngược đãi hắn thành cặn bã chỉ trong ít phút bằng nhiều loại thủ đoạn khác nhau.

Nhìn Trần Bát đang nghe rằng cười đắc ý, Lục Vũ quyết định sẽ trừng phạt hắn thật nặng.

Võ hồn độc xà phối hợp với độc hồn châm, người bình thường không thể phá giải được.

Lục Vũ lại biết được ít nhất ba loại phương pháp hóa giải, giờ phút này hắn đang áp dụng loại phương pháp ôn nhu nhất là giải độc.

Tốc độ song phương cực nhanh, trong chớp mắt quyền cước va chạm, võ hồn đối kháng.

Thảo hồn hiện ra trên đỉnh đầu Lục Vũ, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai như thiểm điện quang đao, bổ lên đầu độc xà của Trần Bát, rót một cỗ hồn lực cường đại vào trong cơ thể võ hồn độc xà.

Cùng thời điểm đó, Lục Vũ thi triển ra Cửu Bạo Kinh Lôi quyền kết hợp với Bách Xuyên mạch, kết quả nghe một tiếng vang thật lớn, Trần Bát bị đánh bay rớt xuống dưới đài.

Tiếng thét đau đớn thảm thiết truyền ra ngay sau đó, Trần Bát đứt đoạn xương tay, võ hồn cuồng khiếu, cả người co cuộn lại biểu lộ hết sức thống khổ.

Võ hồn độc xà đang tê mình, không thể xoay chuyển thân thể được, độc hồn châm trên đầu đang dần ăn mòn võ hồn khiến nó thối rữa, suy yếu sau đó suy vong.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Thà sai không hối hận

Năm đó sở dĩ Trần Bát có thể sống sót là nhờ kết hợp được võ hồn và độc hồn châm, duy trì cả hai ở trạng thái cân bằng, tất cả là công lao của vị Hồn Thiên sư kia.

Hiện tại Lục Vũ “hảo ý” giúp hắn giải độc, hồn lực cường đại rót vào bên trong võ hồn liền phá vỡ sự cân bằng này, khiến cho quan hệ giữa võ hồn độc xà và độc hồn châm từ gắn bó thâm thiết sang tương sinh tương khắc tự giết lẫn nhau.

Kể từ đó, võ hồn của Trần Bát tan vỡ, mất đi cầu nối cầu thông thiên địa linh khí, từ đây biến thành phế nhân.

Ngoài ra, một quyền kia của Lục Vũ còn đánh gãy tay hắn khiến hắn phế nhân của phế nhân.

Đây là trừng phạt sống không bằng chết, kết quả lại rơi lên trên người hắn.

Kết quả như thế khiến trọng tài giật mình, theo bản năng quay đầu nhìn Tề viện trưởng.

“Trận này Lục Vũ thắng.”

Tề viện trưởng mở miệng, liếc Lục Vũ một lát tựa như muốn nói hắn làm tốt lắm.

Dưới đài, đệ tử quan chiến sớm đã như ong vỡ tổ.

Mà những đệ tử dự thi khác lại hết sức ngạc nhiên, một lúc lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

“Tại sao có thể như vậy?”

Rất nhiều người lòng nghi hoặc, bởi biến hóa sau cùng kia khiến bọn họ không hiểu được.

Tần Vân tức khí cắn răng, đây vốn là kết cục hắn thiết kế dành riêng cho Lục Vũ, nào ngờ Trần Bát lại thể chỗ.

“Là ai thể son sắt nói Lục Vũ không thắng được, hiện tại tự tát mặt đi?”

Tiểu quận chúa cố ý quay đầu nhìn Phương Thanh Sơn, đây là chỉ vào đầu trục mắng con lừa trục a!

Phương Thanh Sơn sắc mặt tái xanh, khẽ nói: “Phế vật cảnh giới tôi thể, thắng cũng chỉ là rác rưởi.”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên mắng: “Rác rưởi cũng tốt hơn tên mù.”

Một bên, Tiểu Đóa áo tím nói: “Tiểu thư, sắc trời không còn sớm nữa, thi đấu không thể kết thúc trong hôm nay được, chúng ta đi về trước đi.”

Quận chúa giương cằm bộ dáng mắng cao hơn đầu, đáng vẻ không coi ai ra gì.

“Đi đi đi, nơi này chỉ toàn thứ không bằng cả rác rưởi, nhanh thú chết ta.”

Tiểu Đóa nhin cười, lôi kéo quận chúa bước nhanh đi.

Phương Thanh Sơn tức giận đến phát điên, mọi người ở phụ cận đều cúi người cười thầm, giả dạng không hay biết gì hết.

“Xứ nha đầu, một ngày nào đó ta muốn người quỳ gối dưới chân ta, trở thành nô lệ của ta!”

Phương Thanh Sơn thâm thể trong lòng, sẽ có một ngày hắn áp chế được Đỗ Tuyết Liên.

Tần Vân đột nhiên cười nói: “Thắng hay lắm!”

Hắn khích lệ Lục Vũ đề trào phúng Phương Thanh Sơn.

“Hay lắm đấy, người người mua đều bị đánh phế đi.”

Phương Thanh Sơn phản kích, hắn cũng không phải đèn đã cạn dầu.

Tần Vân tiểu dung cứng đờ, khẽ nói: “Một phế vật ta há sẽ bận tâm? Ngược lại có ai đó bị tức không nhẹ a.”

Phương Thanh Sơn cười lạnh nói: “Còn tốt hơn kẻ dối trá vô sỉ nào kia xa.”

Nói xong, Phương Thanh Sơn liền đi.

Tần Vân nắm chặt nắm đấm, hung hăng trừng mắt bóng lưng Phương Thanh Sơn, cắn răng nói: “Lần thi đấu sau, ta chắc chắn sẽ giẫm người dưới chân, chờ xem!”

Bởi vì Trần Bát trở thành phế nhân nên vòng khiêu chiến thứ hai đành phải hủy bỏ.

Sau đó đệ tử số 2 tiếp tục khiêu chiến, lần này vậy mà tên đệ tử này tránh Lục Vũ, không dám đi trêu chọc hắn.

Bây giờ Lục Vũ là một tồn tại tà môn ở trong lòng mọi người.

Mạo hiểm với một người không nhìn thấu còn không bằng độ sức cùng một người bản thân hiểu rõ.

Căn cứ theo cân nhắc như thế, đệ tử số 3, 4, 5 đều không tuyển hắn.

“Trời tối, tranh tài còn lại mai sẽ tiếp tục.”

Giải thi đấu tạm thời kết thúc, chúng đệ tử nhao nhao rời sân.

“Nguyệt nhi, ngươi xem ta tặng ngươi gì nè?”

Tần Vân mặt đầy tươi cười, cử chỉ tiêu sái.

Từ trước đến giờ, Tần Vân luôn chú trọng hình tượng khi ở trước mặt Vân Nguyệt Nhi.

“Đây là Mãng Cốt tiên?”

Vân Nguyệt Nhi giật mình, lập tức đại hi.

“Chính là Mãng Cốt tiên được Vân Bình các tỉ mi chế tạo từ một khung xương yêu thú cấp hai, có hiệu quả chúc phúc chiếc lực năm tầng, có thể tăng lực chiến đấu của ngươi lên một nửa. Như thế, ngày mai tranh đoạt tốp mười thì sẽ nhẹ nhõm đi nhiều.”

Vân Nguyệt Nhi mị nhãn như tơ, yêu kiều làm nũng: “Vân ca, ngươi thật tốt với ta.”

Tần Vân đáy mắt hiện lên một tia mê luyến, Vân Nguyệt Nhi vũ mị xinh đẹp luôn khiến lòng hắn ngứa ngáy, nhưng lại không chiếm được.

“Chờ ta đánh bại Phương Thanh Sơn, đoạt được đệ nhất đệ tử chân truyền thì ta sẽ mời phụ thân làm chủ đình hôn cho hai chúng ta, được chứ?”

Vân Nguyệt Nhi khẽ run nhẹ người, trong đầu hiện lên một thân ảnh không thể quên đi được, trong lòng cảm thấy nhói.

“Được!”

Nửa ngày, Vân Nguyệt Nhi trả lời, xót xa nơi đáy mắt đã bị vẻ lạnh lùng che giấu.

Cả đời này của nàng đi đến hiện tại đã không còn lựa chọn.

Nàng thà rằng tin tưởng lựa chọn của bản thân là đúng chứ không nguyện ý thừa nhận mình hối hận.

Tần Vân đại hi, chỉ cần hắn có thể đánh bại Phương Thanh Sơn thì Vân Nguyệt Nhi sẽ là của hắn.

Sau nửa canh giờ, ở một nơi nào đó tại hạ viện.

“Ngày mai ta muốn tên tiểu tử kia thất bại thảm hại, kết cục thê lương. Chỉ làm xong việc này, ta cam đoan tất cả các ngươi đều có thể trở thành đệ tử chân truyền.”

“Vân ca yên tâm, ngày mai chúng ta sẽ không để cho tên Lục Vũ kia dễ chịu đâu.”

Sắp xếp xong xuôi việc này, Tần Vân một mặt đắc ý rồi đi.

Ngày thứ hai, tranh tài tiếp tục.

Đệ tử số 6 vừa lên đài, đầu tiên liền chọn Lục Vũ.

“Chạm tới thì thôi, xin chỉ giáo.”

Hôm nay, chung quanh đấu trường rất náo nhiệt, nhân số ở khu quan chiến giành cho trung viện lên tới trên trăm, Tần Vân, Phương Thanh Sơn và Đỗ Tuyết Liên đều có mặt.

Khu quan chiến giành cho thượng viện chỉ lựa thừa mười người.

“Đánh nhau như vậy mà Trương sư tỷ cũng cảm thấy hứng thú sao?”

Một thiếu niên mặc áo gấm liếc đài thi đấu một chút, hoàn toàn không coi trận chiến giữa Lục Vũ và đệ tử số 6 ra gì.

Người này ngũ quan tuần tú, dáng người thon dài, chỉ là khỏe mắt thượng thiêu, cặp mắt đào hoa trời sinh khiến cho người ta cảm giác ngả ngón tà dị.

Lục Vũ nếu ở đây chắc chắn sẽ cảm thấy kinh ngạc, bởi thiếu niên mặc áo gấm này chính là Sở Tam Thu từng ở hậu sơn cướp đi Huyền hấp hổ hồn.

Lúc ấy Lục Vũ tưởng Sở Tam Thu chỉ là đệ tử chân truyền, nhưng ai có thể ngờ được Sở Tam Thu lại đến từ thượng viện, là đệ tử hạch tâm của Thanh Sơn tông.

Trương Nhược Dao một thân hóa hồng không nhiễm sắc khác, giống như ráng trời chiều, giống như hỏa diễm trong mây, đẹp đến mức khiến mắt người lom đom, đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm.

Màu đỏ đại biểu cho sự nhiệt tình không bị cản trở, nhưng Trương Nhược Dao lại như băng sơn ngọc liên, thanh lãnh cao xa, thánh khiết như tiên.

“Rảnh rồi nên đi xem một chút thôi.”

Trên đài thi đấu, Lục Vũ thân pháp trôi chảy, sở trường của đối thủ là trường kiếm.

Hai người quán lấy nhau, đảo mắt đã hai mươi chiêu.

Lục Vũ trong lòng nổi lên một tia dị dạng, tên đệ tử số 6 này trong lòng rõ ràng ẩn giấu địch ý, chưa chắc đã ra tay không độc ác.

Lục Vũ cảm thấy kỳ quái, trong lúc vô hình gia tăng lực sát thương thì nào ngờ tên đệ tử số 6 lại chủ động nhận thua.

“Lục Vũ thắng liên tiếp hai trận, tấn cấp!”

Một khắc này, Lục Vũ mới tỉnh ngộ, ra đây là quý khách, đệ tử số 6 có ý thua hẳn để cho Lục Vũ sớm tấn cấp.

Như thế, những đệ tử khác sẽ có những an bài khác tốt hơn.

Lục Vũ cười lạnh, cũng không nói ra, hẳn đang muốn xem xem những người này có thể xuất ra được thủ đoạn gì.

Giữa trưa, tranh tài kết thúc, mười hai người tấn cấp tranh đoạt tốp mười và vinh quang đệ nhất.

Vân Nguyệt Nhi thuận lợi tấn cấp, tiếp đó, cặp đôi ngày xưa từng yêu nhau này sẽ phải đấu với nhau một trận, kết cục trận đấu đó sẽ như thế nào?

Vô số đệ tử ở dưới đài đều tràn đầy chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chấp mê bất ngộ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau bữa cơm trưa, cuộc thi tranh đoạt tốp mười người đứng đầu lại tiếp tục diễn ra.

Mười hai đệ tử song song lên đài, Tề viện trưởng tự mình lên đài chủ trì trận đấu.

“Để đảm bảo công bằng, vòng thi đấu khiêu chiến này sẽ bắt đầu quyết chiến từ cảnh giới thấp đến cao giới cao, sau khi quyết ra tốp mười thì sẽ tiếp tục tranh tốp ba.”

Viện trưởng chế định quy tắc khá công bằng.

Nhưng tình hình hiện tại, danh ngạch người chọn đầu tiên sẽ ở trong tay Lục Vũ, bởi hắn là người có cảnh giới thấp nhất.

Trên đài thi đấu có mười ngọc đài, viện trưởng chỉ vào chúng nói: “Mười một người mười đài, sau khi ta hô bắt đầu thì các người liền ra tay, ai cướp được thì sẽ là của người đó. Người thất bại sẽ đến chỗ ta, xếp sau Lục Vũ, sẽ là người thứ hai hướng người trên đài khiêu chiến.”

Quy tắc đơn giản rõ ràng, ai nghe cũng hiểu.

“Người khiêu chiến thành công lên đài, người thua xuống đài sẽ tiếp tục khiêu chiến những người khác, mỗi người có ba lượt cơ hội, thắng đến khi người khiêu chiến cuối cùng từ bỏ khiêu chiến sẽ tuyên bố thất bại. Rõ cả chưa?”

“Đã rõ!”

“Vậy thì tốt, chuẩn bị, bắt đầu!”

Tề viện trưởng ra lệnh một tiếng, mười một người đệ tử đồng thời bắn ra, phóng tới phía ngọc đài, muốn lên đài.

“Các ngươi đoán xem ai sẽ thất bại?”

“Hơn phân nửa sẽ là Trương Tiên, nàng gần như xếp hạng cuối trong số mười một người này... Nhìn kia, ta đoán đúng mà, Trương Tiên thất bại.”

Trương Tiên, nữ, mười chín tuổi, tôi thể cửu trọng cảnh giới, tướng mạo khá khá, trong quá trình tranh đoạt ngọc đài bị người ta ném xuống.

“Lần thi đấu tranh đoạt tốp mười này, trừ Lục Vũ ra thì nữ thần nội môn Vân Nguyệt Nhi cũng là một con hắc mã đấy, không ngờ lại lọt trong tốp mười.”

“Ừm, những người khác thì đều trong dự liệu, đương nhiên là trừ tên Trần Bát vận khí sui xẻo kia.”

“Các ngươi nói người Lục Vũ chọn khiêu chiến đầu tiên sẽ là ai đây? Có phải tình nhân cũ của hắn không?”

“Khó nói, trong tình huống này thì trận đầu tiên khẳng định rất quan trọng.”

Lục Vũ đứng trên đài nhìn mười người đứng trên ngọc đài, khóe miệng nổi lên một vòng tự giễu.

“Đã nghĩ tốt chưa, tuyển ai?”

Tề viện trưởng hỏi thăm, dưới đài tất cả mọi người ngừng thở, đám người ở hai khu quan chiến cũng đều đang đợi.

“Chọn nàng.”

Lục Vũ tiện tay chỉ tới một nơi, không ngờ lại chọn Vân Nguyệt Nhi, điều này khiến cho rất nhiều người cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Ai ai cũng biết quan hệ trước kia giữa Lục Vũ và Vân Nguyệt Nhi, cứ nghĩ hắn sẽ cố ý tránh bởi nếu thế sẽ rất xấu hổ.

Nhưng nào ngờ Lục Vũ lại chọn ngược hoàn toàn suy nghĩ của mọi người, khiêu chiến Vân Nguyệt Nhi.

Vân Nguyệt Nhi biến sắc, hơi xấu hổ.

Dưới đài bàn luận sôi nổi, không thiếu nữ đệ tử bởi ghen ghét Vân Nguyệt Nhi nên giờ cố ý xuyên tạc nàng ta, kể kể lúc đầu nàng làm sao bỏ Lục Vũ, làm sao vô tình vô nghĩa, điều này khiến cho sắc mặt của Vân Nguyệt Nhi rất khó coi.

“Tốt, chọn rồi thì mau chuẩn bị đi.”

Tề viện trưởng nói xong liền mang theo Trương Tiên tạm lui ra một bên, nhường đài thi đấu lại cho Lục Vũ và Vân Nguyệt Nhi.

Lục Vũ thần sắc bình thản, Vân Nguyệt Nhi từ tốn bước tới, hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung không lóe lên tia lửa mà chỉ là lãnh đạm.

“Rất có ý tứ, cuộc chiến tình yêu, một người bay lên đầu cành hóa phượng hoàng, một người nghịch thế quật khỏi muốn giành trước, rốt cục trận này ai thắng ai thua, ai khóc ai thán ai xót xa?”

Có người đang phân tích, hấp dẫn vô số người vây xem, tất cả mọi người rất mong chờ đôi tình nhân ngày xưa bây giờ gặp nhau trên lôi đài sẽ có biểu hiện gì, sẽ kết thúc như thế nào?

“Vân sư tỷ cố lên, chúng ta ủng hộ ngươi!”

Những người theo đuổi nữ thần kia lúc này đều đứng dậy, hò hét cổ vũ vì nữ thần yêu quý của họ.

“Lục Vũ, đánh ngã nàng!”

Một nữ đệ tử hô to, lập tức dẫn tới vô số người phụ họa theo, người ủng hộ Lục Vũ cũng không ít.

Khu quan chiến, Tần Vân mặt mày khổ sấp, hắn căn bản không nghĩ đến sự tình sẽ phát triển đến mức này.

“Cũng tốt, Nguyệt nhi càng hận hắn thì ta mới càng dễ đạt được nàng!”

Với một người vì lợi ích riêng như Tần Vân thì Vân Nguyệt Nhi thắng hay thua không quan trọng, hắn chỉ quan tâm tới việc mau chóng chiếm được thể xác Vân Nguyệt Nhi mà thôi.

Tiểu quận chúa nhìn hai người trên đài, không vui nói: “Khiêu chiến nữ nhân thì về vang gì.”

Tiểu Đóa kéo ống tay áo tiểu quận chúa, nói bên tai nàng: “Nữ nhân này ái mộ hư vinh, từng vứt bỏ Lục Vũ...”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên mắng: “Đáng xấu hổ, thật mất mặt nữ nhân.”

Khu quan chiến giành cho đệ tử hạch tâm, Sở Tam Thu ngồi sau Trương Nhược Dao giễu cợt nói: “Cố sự này thật cầu huyết, tiểu tử kia cố ý nhận sự thông cảm của mọi người để tát đối phương một bạt tai, thật sự là đủ âm hiểm, tiêu chuẩn tiện nam!”

Trương Nhược Dao mặt lộ vẻ không vui, rất chán ghét Sở Tam Thu.

Trên đài thi đấu, Vân Nguyệt Nhi đứng ở ngoài một trượng, hai hàng lông mày lộ ra một cổ lãnh đạm.

“Nhận thua đi Lục Vũ, ngươi không phải là đối thủ của ta. Trước kia không phải, bây giờ không, sau này cũng càng không phải. Niệm tình cảm cũ, ta không muốn thương tổn ngươi.”

Vân Nguyệt Nhi khẽ cắn răng, ở trước mặt tất cả mọi người, tự tôn của nàng, mặt mũi của nàng không khiến cho nàng buông bỏ được.

Muốn trách chỉ có thể trách Lục Vũ, là ngươi bức ta, tại sao ngươi phải khiêu chiến ta trước mặt mọi người như thế khiến ta không xuống đài được?

Lục Vũ không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Ánh mắt của nữ hài đã từng rất thân quen kia, ngày thơ thuần khiết thiện lương đáng yêu của hôm nào giờ đã sớm bị hồng trần xóa tan.

Về thất vọng hiện rõ trong mắt Lục Vũ, sở dĩ hắn khiêu chiến Vân Nguyệt Nhi trước mặt mọi người thật ra là còn ôm một tia huyền tưởng, hy vọng nàng sẽ là nàng của ngày hôm qua, chỉ là tạm thời bị đục vọng che mờ mắt thôi.

(Xin hãy là em của ngày hôm qua, ú u ú ù... ~)

Đáng tiếc, Lục Vũ đã sai, sai quá sai.

Vân Nguyệt Nhi cho đến bây giờ không hối hận dù chỉ một chút, nhận định lựa chọn của nàng là đúng.

Thấy vẻ thất vọng trong mắt Lục Vũ, Vân Nguyệt Nhi hơi xấu hổ.

“Hèn mọn nhưng lại tự ngạo, quật cường lại không chịu nhận nhịn. Ngươi luôn cảm thấy ta nợ ngươi một kiếp, nhưng thực sự thì ngươi đã cho ta những gì? Đi theo ngươi vất vả khắp nơi, ta bị người chế giễu còn ít sao?”

Nghĩ lại những nhục nhã bản thân từng chịu đựng trong quá khứ, Vân Nguyệt Nhi kể ra những oán hận của mình.

“Cho nên ta chọn rời đi, theo đuổi thứ mà ta hướng tới. Ta từng cố gắng muốn bù đắp lại, nhưng ngươi nhận à? Ngươi cự tuyệt. Bây giờ ngươi đứng trước mặt ta, ở trước mặt tất cả mọi người khiêu chiến ta, ngươi muốn cho ta không xuống đài được, ngươi muốn ta khó xử, đây hẳn là sự trả thù của ngươi, là thù hận trong lòng ngươi!”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Vân Nguyệt Nhi hơi không khống chế được cảm xúc, tâm tình phức tạp cực kỳ, có đau nhói, cũng có bất mãn.

Lục Vũ cười lạnh, đáy mắt tán loạn lửa giận.

Vân Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, ánh mắt khôi phục lãnh đạm.

“Ngươi muốn ta hối hận, ta sẽ không! Lục Vũ, ta cho ngươi biết, trước kia ngươi không xứng với ta, sau này cũng sẽ không, cả đời này ngươi mãi mãi không xứng với ta!”

Không xứng, không xứng, không xứng!

Ngay trước mặt ngàn người, Vân Nguyệt Nhi nói đến trăm kim cắt sắt, khiến cho tất cả mọi người ồ lên ầm ĩ.

Sớm biết như thế cần gì phải khiêu chiến nàng? Làm mình tổn thương.

“Ngươi nói xong rồi?”

Lục Vũ ánh mắt băng lãnh, khẽ nói: “Ngươi ái mộ hư vinh, muốn trèo cành cao lại đẩy trách nhiệm lên người ta, ngươi đây là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!”

“Mặt khác, nhớ cho kỹ, loại nữ tử tùy tiện như ngươi còn không lọt nổi mắt xanh Lục Vũ ta đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Một quyền kết thúc

Lời trào phúng bằng lãnh vô tình vang vọng toàn trường kheleens cho tất cả mọi người đều ngáy ngẩn cả người.

Lục Vũ đã từng quý cầu Vân Nguyệt Nhi hồi tâm chuyển ý, không thể sống thiếu nàng, bây giờ lại mắng nàng là kỹ nữ trước mặt mọi người, đây quả thực là chuyện quá khiến người ngạc nhiên.

Không chỉ có đám người tròn tròn mắt mà ngay cả Vân Nguyệt Nhi cũng sợ ngáy người.

Ở trong trí nhớ của nàng, Lục Vũ tính tình nhu nhược xem nàng như bảo bối, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, yêu thương nàng hết mực.

Bây giờ hần lại nhục nhã mình trước mặt mọi người, vậy thì mình còn mặt mũi gì nữa?

Nhưng Vân Nguyệt Nhi quên, quên mới này nàng trách cứ Lục Vũ “mãi mãi cũng không xứng với nàng” trước mặt tất cả mọi người, thời điểm đó chẳng phải Lục Vũ cũng mất sạch tôn nghiêm đó sao?

Xét cho cùng thì trong mắt nàng chỉ có mỗi nàng chứ chưa từng cân nhắc qua cảm thụ của Lục Vũ.

Vân Nguyệt Nhi cảm giác được có vô số người đang nhìn nàng, cảm giác này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó xử, một cổ oán hận nồng đậm dâng lên.

“Lục Vũ, ta hận ngươi!”

Vân Nguyệt Nhi tức đến run người, trong mắt tràn đầy sự phẫn nộ và hận ý.

“Hận kệ ngươi!”

Lục Vũ cười lạnh, ánh mắt hờ hững.

“Lục Vũ, ta sẽ không bỏ qua ngươi!”

Vân Nguyệt Nhi nén giận xuất thủ, tay vung cốt tiên lên, thế tới như cự mãng, bài sơn đảo hải, khí kinh phi phạm.

Mãng Cốt tiên trong tay Vân Nguyệt Nhi có hiệu quả tăng phúc chiến lực, kết hợp thực lực tôi thể cửu trọng hậu kỳ của nàng nữa thì người thường căn bản không thể tiếp nổi.

Cốt tiên là loại vũ khí có thể cương cũng có thể nhu, mười phần hung mãnh.

Thông thường thì người luyện tiên rất ít, nhưng luyện tốt thì lại có được uy lực vô tận.

Vân Nguyệt Nhi thi triển ra Độc Long tiên pháp rất tàn nhẫn, trong lúc cổ tay chuyển động, trường tiên như độc long xuất động, biến ảo vạn đoan, nhiều đệ tử thấy vậy thì vỗ tay khen hay.

“Thật không ngờ thực lực của Vân Nguyệt Nhi lại cường đại như thế, đủ tranh tốp ba.”

“Thực lực không yếu, mấu chốt là cây tiên này bất phạm.”

“Lục Vũ tay không sắt sẽ phải ăn chút thiệt thòi rồi.”

Một số người ánh mắt độc đáo nhìn ra đặc điểm giao chiến của song phương, Vân Nguyệt Nhi tiên pháp đảo liên tục, Lục Vũ không quyền phản kích, phân tích ở góc độ công bằng thì khả năng thắng trận này của Lục Vũ rất thấp.

Đối mặt với thế công như vũ bão của Vân Nguyệt Nhi, trong mắt Lục Vũ toát ra một tia kiên quyết.

Hôm nay liên đoạn đi ân oán này, chặt đứt nó trước mặt mọi người, từ đây cáo biệt quá khứ, hướng tới tương lai!

Dời thân né sang một bên, tung quyền tới trước.

Lục Vũ nhanh chóng lệch vị trí, tiểu thảo chỉ nhãn kết hợp thiên mộc chỉ nhãn, không ngừng tìm kiếm sơ hở trong tiên pháp của Vân Nguyệt Nhi, lấy nắm đấm đối cứng.

Ba thanh âm bộp bộp bộp phát ra từ Mãng Cốt tiên, nó ẩn chứa lực lượng cường đại lần lượt đẩy nắm đấm của Lục Vũ ra.

“Tay không tác sát lại dám chống ta, ngươi dám xem thường ta!”

Vân Nguyệt Nhi giận dữ, vốn lòng nàng đầy oán hận thì giờ càng nổi trận lôi đình!

“Độc Long Xuất Hải!”

Vân Nguyệt Nhi lẳng không xoay tròn, trường tiên trong tay run run thẳng băng như trường thương, nương theo dị khiếu chọi tai bắn thẳng tới trước ngực Lục Vũ.

Một kích này ẩn chứa sức lực cả đời Vân Nguyệt Nhi, kết hợp với hiệu quả tăng phúc chiến lực đến từ Mãng Cốt tiên tương đương với sức chiến đấu Vân Nguyệt Nhi phát ra 1.5 lần, đây tuyệt đối là ngoài dự liệu.

Dưới đài đông đảo người kinh hô, dù không phải tự mình đối mặt nhưng cũng có thể cảm nhận được sự đáng sợ của một kích kia.

Lục Vũ trong mắt hàn quang như điện, di động thân thể trong nháy mắt dừng lại, trong lồng ngực bá khí trùng thiên, trong miệng phát ra gào thét, vung ra quyền phải.

Rầm rầm rầm, tiếng kinh lôi điếc tai nối tiếp nhau, Lục Vũ thi triển ra Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, Bách Xuyên mạch trong cơ thể chấn động phối hợp với thanh âm lôi bạo, dung nhập Thốn Tâm Vạn Kinh, phát ra một quyền cuồng bạo!

“Lục Vũ có phải điên rồi không, dám lấy nắm đấm đối cứng với Mãng Cốt tiên, hần không sợ tay bị phế sao?”

“Có lẽ hần cảm thấy xương cốt bản thân cứng cáp có thể ngăn cản được một tiên này của Vân sư tỷ.”

“Ngươi ta gọi là tự tin...”

Lời trào phúng chưa nói xong, nắm đấm của Lục Vũ đã đánh trúng phần đầu Mãng Cốt tiên.

Chín bạo liên vang, kinh lôi vọng trời.

Đài thi đấu to lớn như thế cũng phải dao động, vô số bụi bặm đột ngột toát ra, tại trăm ngàn lần rung động.

Rất nhiều đệ tử hoa mắt ù tai, hai mắt mờ ra, ở trong trạng thái thất thần.

Uy lực một tiên của Vân Nguyệt Nhi phi phạm, lực đạo không dưới năm vạn cân, lại tập trung một điểm.

Theo lý thuyết nên thế như chẻ tre, nhưng nắm đấm của Lục Vũ còn rắn hơn cả sắt thép, tốc độ nhanh hơn cả lưu tinh.

Song phương va chạm chỉ trong chớp mắt, một cỗ lực lượng không thể đỡ được tác dụng thuận theo Mãng Cốt tiên tác dụng ngược lại lên người Vân Nguyệt Nhi, khiến cho thân thể đang xoay tròn vọt tới trước của nàng dừng lại đột ngột, sau đó nghịch chuyển bay ngược ra ngoài, miệng phun máu.

Kêu thảm một tiếng, Vân Nguyệt Nhi rơi rớt xuống đài, trong mắt tràn ngập rung động.

Bại, nàng vậy mà bại, thua trong tay người mình từng vứt bỏ ngày xưa, hiện thực tàn khốc khiến nàng không thể tiếp thụ được.

Lục Vũ thu hồi quyền trái, lạnh lùng nhìn Vân Nguyệt Nhi dưới đài, trong lòng thoáng bất đắc dĩ.

“Cơ thể này sao lại còn một tia lưu luyện nàng ta?”

Vừa rồi, ngay một khắc quyền kinh của Lục Vũ bộc phát, thân thể xuất hiện một tia tri hoãn, mặc dù chỉ chậm một xiu xiu nhưng lại giúp cho nooiji thương của Vân Nguyệt Nhi giảm bớt mấy lần.

Bằng không thì hiện tại nàng đã sớm đứt đoạn võ mạch, trọng thương hôn mê rồi.

“Xem ra ngươi cũng không mạnh như ngươi tưởng đâu.”

Nói xong, Lục Vũ quay người leo lên ngọc đài vốn thuộc về Vân Nguyệt Nhi, thay thế nàng.

“Trời ạ, hần vậy mà thắng! Nắm đấm của hần cứng đến bao nhiêu chứ?”

“Nữ thần của ta thua, sao lại thể được!”

“Một quyền kia thật kinh diễm!”

Dưới đài, đệ tử lấy lại tin thần nhao nhao kinh hô, đại bộ phận đều không tiếp thụ được kết quả như vậy.

Tần Văn rời khỏi khu quan chiến, đi đến bên cạnh Vân Nguyệt Nhi, nuông nấng nàng dậy nhưng lại bị cự tuyệt.

Giấy dựa cố gắng đứng dậy, Vân Nguyệt Nhi trong mắt hận ý vô biên.

Lục Vũ dễ dàng khó xử, nàng sẽ không dễ yên thế được.

“Nguyệt nhi ngoan, trước uống thuốc chữa thương, sau đó sẽ đánh tiếp.”

Tần Vân lấy ra một viên thuốc, ôn nhu an ủi nàng.

Vân Nguyệt Nhi bại, nhưng căn cứ quy tắc thì nàng có thể khiếu chiến đệ tử khác để cướp đoạt tốp mười, thậm chí tranh đoạt tốp ba.

“Vân ca, thay ta đánh bại hắn!”

Vân Nguyệt Nhi lấy ra đan dược chữa thương, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Ta cam đoan, tương lai nhất định sẽ khiến hắn quỳ trước mặt ngươi!”

Tần Vân thề son sắt, Vân Nguyệt Nhi thoáng an tâm, ăn vào đan dược bắt đầu chữa thương.

Trên đài thi đấu, Tường Tiên bắt đầu khiếu chiến, nàng không dám tuyển Lục Vũ, gia hỏa này quá tà môn, một chặng đường đi tới đây chưa thấy hắn thua qua.

Tường Tiên lựa chọn một đối thủ yếu nhất, hai người triển khai giao chiến kịch liệt.

Đây là thi đấu tranh đoạt tốp mười, liên quan đến tương lai của mỗi người, song phương dốc hết sức lực, tranh tài thập phần đặc sắc.

Khu quan chiến hạch tâm, Trương Nhượng Dao hơi tán thưởng trước những biểu hiện của Lục Vũ, trầm tĩnh như nước, cương mãnh như sấm, một quyền kia rất có phong thái của cường giả.

Sở Tâm Thu một mặt không vui, Lục Vũ thắng trận này khiến hắn mất mặt trước Trương Nhượng Dao nên hắn đương nhiên không vui.

“Làm bộ thâm trầm, quả cực kỳ âm hiểm.”

Trương Nhượng Dao không thích, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi là hắn thì ngươi sẽ làm gì?”

Sở Tam Thu ngạo nghễ nói: “Ta sẽ thắng dễ dàng, khoan dung độ lượng, bắt kẻ hiểm khích lúc trước.”

Trương Nhượng Dao khẽ nói: “Hảo mã bắt cật hồi đầu thảo!”

(*) Hảo mã bắt cật hồi đầu thảo: Ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ; chỉ người đã lập chí thì quyết tâm tiến tới, không vì khó khăn mà lùi bước.

Sở Tam Thu sắc mặt biến hóa, phản bác: “Quân tử lấy đức phục người.”

Quân tử?

Trương Nhượng Dao cười lạnh, không để ý đến hắn nữa, tiếp tục quan chiến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Vây công Lục Vũ

“Các ngươi nói Lục Vũ có hy vọng tranh đoạt tốp ba không?”

“Tốp mười là ổn thỏa rồi, nhưng tốp ba thì chưa biết được. Trước tiên là đệ nhất nội môn Tiêu Mục quá mạnh, danh xưng Đan thủ vô địch, võ hồn đã tới thất phẩm, không ai có thể tiếp được ba chiêu của hắn. Tiếp theo, hạng hai Vương Kiếm, kiếm pháp thông thần, danh xưng thiên tài kiếm đạo ở nội môn, khoái kiếm của hắn đến cả Tiêu Mục cũng khen không dứt miệng.”

“Mặt khác, hạng ba Diệp Cường tu luyện Kim Chung trảo nghe nói đã đao thương bất nhập, dù nắm đấm của Lục Vũ có mạnh hơn nữa cũng chẳng hạ được thì sao thắng nổi đây?”

“Trương sư huynh phân tích rất có đạo lý, trừ tốp ba thì cả thứ tư, năm, sáu cũng rất mạnh, Lục Vũ muốn xông tốp ba thì độ khó rất cao.”

Dưới đài đông đảo đệ tử đang nghị luận.

Sau khi Lục Vũ đánh bại Vân Nguyệt Nhi thì nhân khí của hắn tăng vọt, được mọi người chú ý nhiều hơn.

Tướng Tiên khiêu chiến thắng kết quả thắng hiểm, rốt cục nàng cũng cướp được một danh ngạch.

Sau đó đến phiên Vân Nguyệt Nhi lên đài, kết quả nàng tuyển người đầu tiên lại là Tướng Tiên.

Căn cứ quy tắc, Tướng Tiên có thể nghỉ ngơi thời gian 5 phút để phục dụng đan dược, khôi phục nguyên khí.

Về sau, hai nữ đại chiến, hấp dẫn vô số ánh mắt.

Tướng Tiên dù dốc hết sức lực nhưng do chênh lệch giữa nàng và Vân Nguyệt Nhi quá lớn nên chưa tới trăm chiêu đã thua.

Vân Nguyệt Nhi lần nữa lên đài, dẫn phát vô số kêu gọi, Tàn Vân trên mặt cũng lộ ra mỉm cười.

Lúc này, đệ tử bị Tướng Tiên đánh bại bắt đầu khiêu chiến, đáng tiếc khiêu chiến thất bại.

Sau đó đến phiên Tướng Tiên, nàng còn hai lần cơ hội, phân biệt khiêu chiến các tuyển thủ khác nhau, đáng tiếc toàn bại.

Một người khác cũng giống như vậy, đến cuối cùng hai người thực sự không có dũng khí tái chiến, đánh phải xám xịt bị đào thải.

Như thế, tốp mười ra mắt, Vân Nguyệt Nhi là một trong số đó, Lục Vũ là một hắc mã.

Tề viện trưởng lên đài, ha ha cười nói: “Đầu tiên là chúc mừng mười đệ tử đạt được vinh hạnh đặc biệt này, tiếp theo sẽ thi đấu tranh tốp ba. Nếu có ai tự nhận hy vọng không lớn, có thể lựa chọn rời khỏi cuộc chiến tranh đoạt tốp ba này.”

Mười đệ tử hai mặt nhìn nhau, quy tắc của viện trưởng thật sự có hơi bất ngờ.

“Không tiến hành thi đấu xếp hạng từ bốn đến mười sao?”

Viện trưởng cười nói: “Từ thứ tư đến thứ mười ban thường giống nhau nên không cần phân, các ngươi cũng không cần kiên trì đấu xếp hạng làm gì, như thế sẽ khỏe hơn.”

“Nếu thế thì ta bỏ cuộc... Ta cũng bỏ cuộc.”

Trong mười người, có hai người tự hiểu lấy mình, chủ động từ bỏ.

Những người còn lại nhanh chóng nhìn sang những người khác nhưng đều không lên tiếng, hiển nhiên muốn thử một chút.

“Tám tiến ba, các ngươi cảm thấy nên chế định quy tắc như nào mới tốt?”

Tề viện trưởng nhìn mọi người, ánh mắt dừng lại trên người Lục Vũ.

Diệp Cường nói: “Khiêu chiến đi.”

Một đệ tử khác nói: “Hỗn chiến cho nhanh.”

“Đúng, trước cứ hỗn chiến đi, không phục thì lại khiêu chiến.”

Vương Kiếm nói: “Đề nghị này không tệ, mọi người có thể tranh cao thấp một hồi.”

Vân Nguyệt Nhi không lên tiếng, Lục Vũ cũng không nói chuyện.

Tề viện trưởng trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Nếu không ai phản đối thì sẽ áp dụng phương thức hỗn chiến để xác định tốp ba, khi tất yếu có thể từ bỏ.”

Trên đài thi đấu, tám đệ tử đứng thành một vòng tròn dò xét lẫn nhau, trao đổi ánh mắt lẫn nhau, không ít người đều nhìn chằm chằm Lục Vũ, khóe miệng toát lên nụ cười âm hiểm.

Khu quan chiến dành cho đệ tử chân truyền, Tàn Vân lộ ra nụ cười quỷ quyệt.

Loại hỗn chiến này đúng là thứ hấn hy vọng nhìn thấy, bởi hắn đã sớm mua được mấy người đệ tử, muốn hung hăng giáo huấn Lục Vũ, tốt nhất là đánh hấn tàn phế.

“Tranh tài bắt đầu!”

Nương theo tiếng lệnh của viện trưởng, Tiêu Ngạo đứng hàng đầu tiên ngạo nghễ quay người, không tham chiến mà là đứng một bên quan sát.

Diệp Cường xếp thứ ba vừa sải chân bước ra thì ngạc nhiên phát hiện Vương Kiếm, Vân Nguyệt Nhi và ba tên đệ tử khác đều phóng tới phía Lục Vũ, tạo thành năm vây công một.

Hỗn chiến không có hạn chế, chuẩn tắc duy nhất là không được giết người, bởi vậy dù năm đánh một thì cũng là được phép.

Diệp Cường sững sờ tại chỗ, chần chờ một lát cũng học theo Tiêu Mục, lui qua một bên.

“Không biết xấu hổ, năm đánh một!”

“Quá khi dễ người, không công bằng!”

Dưới đài một mảnh xôn xao, đông đảo đệ tử nhin không được mắng to.

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên nhìn một màn này, thở phì phò nói: “Những kẻ này quá vô sỉ!”

Phương Thanh Sơn cười nhạo nói: “Ai bảo tên Lục Vũ kia khiến cho người ta chán ghét chi, đúng không hả Tần Vân?”

Tần Vật khề nói: “Luận trình độ chán ghét thì Lục Vũ kém hơn những người này một chút.”

Phương Thanh Sơn tiểu dung lạnh lẽo, khề nói: “Luận âm hiểm độc ác thì ai có thể hơn được Tần Vân nguoi chứ?”

Khu quan chiến dành cho đệ tử hạch tâm, Sở Tam Thu cười nói: “Không được ưa thích sẽ bị kết cục như này.”

Trương Nhược Dao nói: “Hạc giữa bầy gà là loại biểu hiện này.”

Sở Tam Thu tiểu dung lạnh lẽo, Trương Nhược Dao tán dương khiến hấn thêm ghét Lục Vũ.

Trên đài thi đấu, Lục Vũ thấy năm người liên thủ cũng không tỏ ra kinh ngạc chút nào, hấn đã sớm bắt được cảm giác kỳ quái từ trong ánh mắt những người này rồi.

Tại sao muốn hỗn chiến, không phải sẽ giúp những người này có thể quang minh chính đại liên thủ ức hiếp hấn trước mặt mọi người sao?

Nhưng Lục Vũ hấn có dễ bị ức hiếp thể không?

Lục Vũ cười lạnh, quay thân xoay tròn, người như khói xanh, cấp tốc tránh đi năm người tập kích.

“Ăn ý lắm đó.”

Lục Vũ chế giễu tán dương khiến mặt mũi năm người nóng lên, ở trước mặt tất cả mọi người, hoàn toàn không biết xấu hổ, đây cũng không phải là chuyện mà mọi người có thể làm được.

Vương Kiếm lạnh lùng nói: “Nguoi sợ có thể từ bỏ.”

“Đúng đấy, không có bản sự thì lăn đi, đừng lú rú ở đây.”

Vân Nguyệt Nhi không nói lời nào, Mãng Cốt tiên trong tay quơ kín không kê hờ, nàng hận Lục Vũ thấu xương.

“Sợ? Ta sợ lát nữa các nguoi lại khóc nhè thôi.”

Lục Vũ băng lãnh vô tình, trong lồng ngực nhiệt huyết thiêu đốt, võ mạch toàn thân chấn động, Bách Xuyên mạch như sóng lớn giang hà phát ra tiếng oanh minh.

“Miệng tiện, xem chiêu!”

Năm người đệ tử đằng đằng sát khí, công thủ có thứ tự, thế trận vây kín, uy lực mạnh mẽ.

Lục Vũ cơ trí tinh táo, cảm giác lực tăng lên tới mức tối đa, Cửu Bạo Kinh Lô quyền dưới sự điều khiển của Thốn Tâm Vạn Kinh, ra quyền tốc độ nhanh hơn người khác gấp năm lần trở lên.

Phanh, phanh, phanh, phanh, ầm!

Liên tiếp năm âm thanh bạo hưởng, năm đấm trong tay Lục Vũ nháy mắt va chạm với công kích của cả năm người, dẫn phát hư không chấn động.

Vân Nguyệt Nhi khề run người, bay xéo xuống đất xong chuyển hướng, Mãng Cốt tiên trong tay đánh xuống mặt đất mượn lực bắn ngược người lại, hóa giải luồng xung kích kia.

Vương Kiếm người đầu kiếm đỏ, kiếm khí bay lên xảo diệu tháo bỏ kinh đạo từ nắm tay Lục Vũ.

Ba người đệ tử còn lại cũng phản ứng không chậm, phương pháp xử lý cũng rất khéo léo, nhưng năm người liên thủ công kích luân phiên cứ thế bị Lục Vũ phá sạch.

“Đạn Chi Phi Hoa, thu ý như đao.”

Thanh âm băng lãnh của Lục Vũ bỗng nhiên vang lên, trong lúc thi triển ra Thu Phong Lạc Diệp thì lui lại, người như con quay quay một vòng, tựa như u linh thoáng hiện, chỉ kinh đánh xuyên qua bả vai một tên đệ tử, quyền phải cùng lúc trúng lên ngực địch nhân.

Một quyền này dung nhập thần vận của Lạc Nhật Thu Phong Túy, có thể ý thu ý như đao.

Mặc ngoài thì không gây ra bất kỳ tổn thương gì, nhưng người kia toàn thân xương cốt vỡ vụn, võ mạch đứt đoạn, thân thể bay ra ngoài, lúc rơi xuống đất thì hai đầu gối chạm đất, đau khổ quỵ tại đó, trong miệng phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Nó như một thanh đao nhọn, hung hăng cắm trong lòng những người khác, khiến bọn người Vân Nguyệt Nhi, Vương Kiếm giật nảy mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Trục tiếp đánh phế

Tiêu Mục ánh mắt lạnh lùng, Lục Vũ ứng biến mau lẹ khiến hắn thán phục.

Diệp Cường sắc mặt biến hóa, bật thốt lên: “Thật bá đạo...”

Dưới đài, kinh hô nổi lên bốn phía, nghị luận như nước thủy triều.

Lục Vũ điểm mũi chân, người như lá liễu tơ bông, thân pháp xảo diệu, cấp tốc tới gần một tên đệ tử khác, quyền kinh như sấm khiến đối phương không kịp nhượng bộ.

“Ngao Thạch Điểm Đài!”

Tên đệ tử kia cuồng hống, thi triển ra một kích mạnh nhất.

“Kinh lôi cửu bạo!”

Lục Vũ trực diện phản kích, một quyền nghênh tiếp.

Nắm đấm song phương ẩn chứa lực đạo cường đại, trong 1 giây chạm nhau kia, khí lưu chấn động, xương vỡ thịt phiêu.

“A!”

Tiếng kêu thảm kinh hồn như heo bị làm thịt, tên đệ tử kia bị bắn ngược ra, quỳ rạp xuống sàn thi đấu.

Ngũ quan vận vẹo, nước mắt rơi lã chã, bộ dáng đau đến không muốn sống kia của hắn khiến các đệ tử quan chiến dưới đài đang nghị luận sôi nổi đều sợ ngây người.

Một quyền một người, Lục Vũ bá khí bay lên phóng tới tên đệ tử thứ ba, hai mảng băng lãnh, lực lượng xuyên thấu rung động lòng người.

Vương Kiếm và Vân Nguyệt Nhi kịp phản ứng, cấp tốc xông lên.

“Lục Vũ, hôm nay ta nếu không để ngươi quỳ ở trước mặt ta thì ta không mang họ Vương!”

Vương Kiếm thi triển ra Tật Phong Khoái Kiếm, cổ tay chuyển động, thất kiếm tề minh, tam xích kiếm khí cắt chém hư không như độc xà thổ tín, khá đáng sợ.

“Vậy tốt nhất ngươi nên đổi sang họ Phạm”

Vương Kiếm đổi sang họ Phạm, đó chẳng phải là phạm tiện sao!

(*) Phạm tiện: bị coi thường.

Chúng đệ tử cười vang, đều bị Lục Vũ chọc cười.

“Người muốn chết!”

Vương Kiếm hét lên giận dữ, trường kiếm trong tay quơ kín không kẽ hở, thân kiếm toát ra từng sợi kiếm khí tạo thành kiếm khí giao sát.

Vân Nguyệt Nhi toàn lực phối hợp, ý đồ phong bế đường lui của Lục Vũ để hấn chết trên tay Vương Kiếm.

Tên đệ tử còn lại kia thôi pháp tinh xảo, đầu chân dựng ngược, hai chân liên kích, thế công cuồng bạo.

“Lạc Nhật Kinh Lôi!”

Lục Vũ cuồng hồng như sấm bên tai, tay trái Lạc Nhật Thu Phong Túy, tay phải Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, đối cứng với chiêu hợp kích của ba người kia.

Mãng Cốt tiên của Vân Nguyệt Nhi bổ trúng quyền phải của Lục Vũ, kinh lôi quyền cương mãnh bạo liên tiếp chín bạo, mỗi một lần phát ra tiếng lôi minh, Bách Xuyên mạch trong cơ thể sẽ sóng lớn chấp trùng phóng xuất ra lực lượng kinh khủng.

Vân Nguyệt Nhi khẽ run người, thổ huyết bại lui, cốt tiên trong tay dần vỡ nát, toàn bộ tay phải mất đi tri giác.

Đây là năng vận khí tốt, cốt tiên là bình khí mềm, nếu đổi lại là trường thương thì tay nàng coi như bị phế bỏ rồi.

Vân Nguyệt Nhi bị bắn bay ngược ra ngoài rớt xuống dưới đài, máu tươi trong miệng phun ra nhuộm đỏ áo trắng, trông như hoa mẫu đơn héo tàn.

Trường kiếm của Vương Kiếm chạm quyền trái của Lục Vũ, kiếm khí sắc bén gấp phải lực quyền phản hồi, bộp một tiếng khiến cả người lẫn kiếm của Vương Kiếm bắn ra ngoài như đạn đạo.

Vương Kiếm sắc mặt đại biến, hấn là thiên tài kiếm đạo xếp hạng hai ở nội môn, quyền kinh bá đạo kia của Lục Vũ hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của hấn.

Tên đệ tử còn lại thì vận khí không tốt, hai chân liên kích vốn định khóa kín song quyền của Lục Vũ, kết quả lại Kinh Lôi quyền và Lạc Nhật quyền song trọng tổn thương, cả người bay rớt ra ngoài, đầu chạm đất, cổ bẻ gãy, ngay cả tiếng kêu cũng bị thương yếu ớt.

Tiêu Mục và Diệp Cường lo lắng ra mặt, chưa tới năm chiêu mà Lục Vũ đã đánh bại liên tiếp ba người, họ là hảo thủ xếp hạng bốn năm sáu ở nội môn cả.

Vương Kiếm vì hóa giải cổ quyền kinh kia, bắt đắc dĩ quăng kiếm, sau khi hạ xuống đài thì lui liền ba bước, toàn bộ cánh tay phải chết lặng.

Lục Vũ ngao ngễ cười lạnh, giễu cợt nói: “Phạm tiện, tôi phiền người.

Lời này khiến toàn trường nổ tung, vô số người cười vang.

Vương Kiếm then quá hóa giận, đâm lao phải theo lao, hấn dù gì cũng xếp thứ hai nội môn.

“Lục Vũ, ta muốn xé miệng người!”

Trên đầu Vương Kiếm hiện ra một đạo võ hồn, là một con khỉ, linh xảo thiện biến, đạt thành tựu không nhỏ ở phương diện kiếm đạo.

Lục Vũ đứng chấp tay, mắng: “Thật sự là phạm tiện!”

Vương Kiếm tức giận đến phát điên, thân thể lảo đảo tới, hai tay dùng chỉ thay kiếm, thi triển ra “Cửu Biến Thốn Kiếm”.

Đây là một loại kiếm thuật áp cận thân, biến hóa đa đoan, quỷ dị khó phòng.

Võ hồn của hấn có hiệu quả phụ trợ đa biến, tăng tốc, phối hợp với công kích ở trong thời khắc này khiến uy lực của nó mạnh hơn thường ngày hai tầng trở lên.

Lục Vũ ngao ngễ đứng yên, dùng Phi Hoa chỉ nghênh địch, lại âm thầm thi triển ra U Linh Quỷ Trảo.

Vương Kiếm hai tay nhanh quay ngược trở lại, đầu ngón tay toát ra kiếm khí, nghĩ muốn chém đứt hai tay Lục Vũ, hảo hảo giáo huấn hấn.

Ngay tại lúc kiếm khí chạm hai tay Lục Vũ thì nguy hiểm phát sinh.

U Linh Quỷ Trảo của Lục Vũ phát sau tới trước, dùng tốc độ khiến người khó có thể lý giải được tránh khỏi công kích của Vương Kiếm, trong nháy mắt chế trụ mạch môn của hấn.

Vương Kiếm kinh hãi, bản năng gãy dựa, nào ngờ một cỗ trọng áp nặng như núi khiến hấn không thể chống cự được, không điều khiển được thân thể, đệ tử quan chiến dưới đài còn chưa thấy rõ chuyện gì thì hấn đã quỷ gồi dưới chân Lục Vũ.

“Không! Ta liều... người... a...”

Vương Kiếm gằm thét trong nháy mắt biến thành kêu thảm, thân thể đột nhiên run lên, cả người liền biến thành một khối thịt xụi lơ ngã ra đất.

“Lục Vũ, ngươi lòng dạ độc ác, ngươi vậy mà... vậy mà...”

Vương Kiếm chẳng thể làm gì được nữa, thanh âm thê lương, rơi lệ.

“Ngươi hối hận rồi?”

Lục Vũ cười lạnh, với địch nhân thì hắn sẽ không lưu tình.

Vương Kiếm bị phản cười to, giọng căm hận nói: “Ta sẽ không để cho ngươi đắc ý đâu, ta muốn cáo ngươi, ta muốn viện trưởng chủ trì công đạo cho ta.”

“Không biết xấu hổ!”

Dưới đài phát ra tiếng mắng chửi ôm xôm, tất cả đều quả trách Vương Kiếm.

Nhưng hắn không quan tâm, hắn muốn trả thù, hắn muốn cáo trạng Lục Vũ vì đối phương đã phế cả mình lẫn ba tên đệ tử kia.

Viện trưởng nhìn Vương Kiếm, hỏi: “Ngươi cảm thấy hắn ra tay quá độc ác?”

Vương Kiếm nói: “Hắn cố ý đã thương người, nên nhận trừng phạt, hủy bỏ tư cách của hắn!”

Tề viện trưởng đạm mạc nói: “Trước đó, thời điểm năm người các ngươi liên thủ vây công Lục Vũ, sao ngươi không hỏi mọi người một chút xem như thế có công bằng không?”

“Viện trưởng công chính, Lục Vũ không sai!”

Dưới đài một mảnh hò reo, tất cả đều ủng hộ lời nói của viện trưởng.

Vương Kiếm tròn tròn mắt, hắn mặc dù đã bị phế nhưng không ngu, biết viện trưởng đang che chở Lục Vũ, việc này không thể trông cậy được.

Khi quan chiến, Tần Vân tức giận đến sắp điên, kết quả này khiến hắn hoàn toàn không tiếp thụ được.

Năm người liên thủ, bốn phế một trọng thương, thật mẹ nó gặp quỷ!

Lục Vũ mới chỉ thôi thể thất trọng, sức chiến đấu sao có thể mạnh như thế?

Phượng Thanh Sơn chau mày, mặc dù hắn chẳng coi Lục Vũ ra gì nhưng cũng không hy vọng thấy Lục Vũ thắng.

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên hết sức cao hứng.

“Người không biết xấu hổ đáng đời nhận phải kết cục như thế.”

Khu hạch tâm, Trương Nhược Dao nở nụ cười nhẹ, thanh nhã nói: “Gọn gàng, đẹp đẽ!”

Sở Tam Thu xụ mặt, khinh thường nói: “Bình thường, chủ yếu do mấy tên ngu xuẩn kia quá yếu.”

Trương Nhược Dao thật muốn tát đối phương một bạt tai, nhưng nghĩ tới bối cảnh của Sở Tam Thu nên chỉ đành coi như không nghe thấy.

“Tiếp tục tranh tài đi!”

Hiện tại, trên đài chỉ còn lại Lục Vũ, Tiêu Mục và Diệp Cường, tốp ba chính là của bọn hắn, nhưng ai xếp thứ nhất, ai xếp thứ hai đây?

“Ta tới trước, Lục Vũ, nếu ngươi có thể phá Kim Chung tráo của ta thì ta liền nhận thua.”

Diệp Cường cao lớn thô kệch, khá thẳng thắn.

“Tốt, ngươi chuẩn bị đi.”

Lục Vũ chậm rãi tiến tới cho Diệp Cường đầy đủ thời gian thi triển Kim Chung tráo.

“Muốn phá Kim Chung tráo thật ra cũng không khó.”

Lục Vũ chỉ xuất một quyền nhưng Diệp Cường phải lui lại tận bảy bước, miệng phun máu tươi, ngửa mặt ngã quỵ.

Lục Vũ dùng Thốn Tâm Vạn Kinh, dốc hết sức trăm kinh, dùng tấn suất kinh đạo khác biệt để đột phá Kim Chung tráo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 77: Đánh bại Tiêu Mục

Điểm này người thường không nhìn ra nhưng Tiêu Mục lại nhìn rõ, khen: “Phá thật tốt, phá đến điệu. Xem ra từ lúc mới bắt đầu, chúng ta đã đánh giá thấp người.”

Lục Vũ lạnh nhạt nói: “Quá khen, xin chỉ giáo.”

Hiện tại trên đài chỉ còn lại hai người là Lục Vũ và Tiêu Mục, một người là đệ nhất nội môn, người còn lại là hắc mã tất thắng, giữa bọn hắn rốt cục ai mạnh ai yếu?

Ai có thể đoạt danh hiệu đệ nhất giải thi đấu nội môn kỳ này?

Dưới đài đệ tử tràn đầy chờ mong, đủ loại nghị luận phỏng đoán nổ ra.

Tiêu Mục nhìn Lục Vũ, trầm giọng nói: “Ba chiêu phân thắng bại, thế nào?”

“Được, ba chiêu.”

Lục Vũ khách theo chủ, lộ vẻ trầm ổn.

Tiêu Mục quanh thân không gió mà bay, triển lộ ra một loại tự tin, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Thật không hổ là đệ nhất nội môn, khí độ này, phong phạm này sao Lục Vũ có thể sánh được.”

“Thôi đi, ánh mắt của ngươi không tốt, Lục Vũ thông dong bình tĩnh, đã tính trước cả rồi.”

“Một trận chiến này, dù thắng hay thua thì Lục Vũ cũng đã hót vang một tiếng kinh người, trở thành hắc mã của Thanh Sơn tông!”

“Một trận chiến thật khiến bao người chờ mong, rốt cục ai sẽ thắng đây?”

Dưới đài, đệ tử quan chiến nhiệt tình hẳn lên, hiện tại võ sư và các trưởng lão cùng đều phỏng đoán, kết quả của trận đấu này sẽ là gì?

Lục Vũ nhìn Tiêu Mục, ánh mắt trở nên nghiêm túc, nười này tính khí thần ngưng tụ xem ra Vương Kiếm không thể sánh bằng.

“Chuẩn bị đi, ta muốn ra chiêu.”

Tiêu Mục nhắc nhở, quanh thân hiện ra kim quang nhàn nhạt, võ hồn hiện ra trên đỉnh đầu, là một con kim ngư, điều này khiến Lục Vũ cảm thấy bất ngờ.

Trên đầu con kim ngư kia có bảy tia hoàng quang chứng tỏ nó là Hoàng cấp thất phẩm võ hồn, ở trong số đệ tử nội môn thì coi như là cực hạn.

Không đạt đến Tụ Linh cảnh thì võ hồn không thể nào trưởng thành Hoàng cấp bát phẩm.

Rất nhiều đệ tử chân truyền Tụ Linh cảnh, võ hồn cũng chỉ mới là Hoàng cấp lục phẩm hoặc thất phẩm mà thôi.

Tiêu Mục có được võ hồn như thế trách không được có thể xếp thứ nhất tại nội môn.

Càng quan trọng hơn là kim ngư võ hồn kết hợp với Ngư Khí Trung Thiên quyền của Tiêu Mục khiến cho uy lực tuyệt đối cường hãn.

Ngoài ra, kim ngư da dày, lực phòng ngự cực mạnh.

Tôi thể cửu trọng cảnh giới vừa vận lại là giai đoạn luyện bì cao nhất, Kim Ngư Ba Văn công mà Tiêu Mục tu luyện còn lợi hại hơn Kim Chung tráo của Diệp Cường nhiều.

“Hoàng cấp thất phẩm võ hồn, nội môn độc nhất vô nhị.”

Rất đông đệ tử kinh hô, tất cả đều xem trọng Tiêu Mục.

“Chiêu thứ nhất, Trùng Thiên quyền.”

Tiêu Mục mở miệng, động tác không nhanh nhưng khi mọi người nghe rõ cả thì mới bắn ra mãnh liệt, kim ngư trên đầu hét giận dữ tựa như phát cuồng

lao thẳng tới Lục Vũ.

Tiêu Mục và kim ngưu thân ảnh trùng điệp, rất có vài phần tư thế nhân hồn hợp nhất, tay phải nắm ra một quyền, trên nắm tay kinh đạo mười phần, ầm ầm có tiếng phong lôi.

Lục Vũ gầm lên, sải bước tung quyền tay phải, Bách Xuyên mạch trong cơ thể chấn động kết hợp Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, lực lượng cường đại như giang hà mãnh liệt, hội tụ trên nắm tay, lôi minh ầm ầm vang lên liên tiếp tạo thành sấm sét giữa trời quang, bốp một tiếng va vào nắm đấm của Tiêu Mục.

OANH!

Một tiếng vang thật lớn, bóng người phân tán.

Lục Vũ xoay tròn trở ra, Tiêu Mục nghiêng người xoay đổi, trên mặt hiện lên tia đỏ ửng không bình thường, đây là hiện tượng huyết khí dâng lên.

“Trùng Thiên quyền rất mạnh mẽ.”

Lục Vũ trầm mặt, tán thưởng.

Tiêu Mục nói: “Cửu Bạo Kinh Lôi quyền thật đáng sợ.”

Hai người quay lưng nhau cách xa ba trượng, chiêu thứ nhất tựa hồ chưa phân ra thắng bại.

Rất đông đê từ quan chiến đều tròn mắt, đây là cân sức ngang tài sao?

Lục Vũ quay người lại, thần sắc như thường, nhưng Tiêu Mục trên mặt đỏ ửng chưa tiêu tan.

“Chiêu thứ hai, Kim Ngưu Liệt Sơn!”

Ba chiêu phân thắng bại, chiêu thứ hai là mấu chốt.

Nói chung, chiêu thứ nhất là thăm dò, chiêu thứ hai tấn công mạnh, nếu như đến chiêu thứ ba thì coi như tình huống không ổn lắm.

Tiêu Mục là người đứng đầu nội môn bởi hắn chưa từng thua, tất cả là nhờ tuyệt chiêu Kim Ngưu Liệt Sơn này của hắn.

Cắt bước, vọt tới trước, mũi chân điểm một cái, thân thể lăng không xoay tròn, cả tốc độ, lực lượng lẫn chiêu thức đều xảo diệu dung hợp chung một chỗ.

Đây chính là kinh nghiệm, kỹ xảo mà Tiêu Mục dùng một thân sở học để quán thông phát huy ra tới đa nhất.

Lục Vũ nghiêng người lướt ngang, lượn vòng, thân thể tiến lên theo hình chữ chi (之, chữ Z), thi triển ra Lạc Nhật quyền, hội hợp với Thôn Tâm Bách Kinh, Bách Xuyên mạch trong cơ thể như sóng lớn trập trùng, trong thời gian ngắn nhất chấn động hơn trăm lần, đẩy từng đợt từng đợt khí lăng tới phía trước.

Như thế, lực lượng cường đại dung nhập quyền kinh, phối hợp với Lạc Nhật Thu Phong Túy thu phóng tùy tâm, Lục Vũ tiếp nhận một kích mạnh nhất của Tiêu Mục.

Lục Vũ như khiêu vũ trong cuồng phong, giống như sâu trong gió thu lá rách, chuyển động thân thể rất có nhịp, múa nắm đấm xảo diệu xoay tròn, né tránh khí lăng đối diện theo góc độ hình cung, vung ra một quyền với ý cảnh đầy đủ tới cực điểm.

Thu phong dục túy, nhật lạc tây sơn, thì thơ ý họa nhưng lại lộ ra chút chua xót trong lòng.

Vì ai mà xót xa?

Tiêu Mục nắm đấm cứng cấn như sừng trâu, hắn xoay người ở tốc độ cao, hai tay như sừng trâu làm rạn nứt, nghiêng hết sức lực bình sinh đánh lên nắm tay Lục Vũ.

Hư không run lên, kinh lôi chấn thiên. Toàn bộ đài thi đấu đều đang lắc lự, sóng xung kích khuếch tán ra chung quanh khiến mọi người ù tai hoa mắt, bị giật nảy mình.

Giữa không trung, Tiêu Mục cả người đảo ngược, miệng kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi phun ra, sau khi hạ xuống đất thì lui liền chín bước, tám ván gỗ ở cuối đài thi đấu cũng bị hắn đạp gãy.

Lục Vũ thuận thế xoay tròn như lá dong đưa, bước chân phi nhanh xóa bỏ cỗ lực lượng trùng kích cường đại kia, động tác đẹp đẽ như nước chảy mây trôi.

“Quá đẹp! Đơn giản liền là thần tượng của ta!”

“Đây là thần tượng của mọi người, người là cái thá gì hả.”

“Điều này thật khiến mọi người bất ngờ.”

Rất nhiều người phát ra tiếng kêu sợ hãi, bị phong thái của Lục Vũ mê hoặc thật sâu.

Tiêu Mục sắc mặt tái nhợt, ánh mắt khiếp sợ nhìn Lục Vũ, hoàn toàn không tiếp thụ được.

“Người mới tôi thể thất trọng mà sao lại có lực đạo mạnh thể được?”

Lục Vũ không trả lời mà nhìn hấn vài lần, lạnh nhạt nói: “Còn lại một chiêu, tiếp tục chứ?”

Tiêu Mục khê cần môi, nói: “Tiếp tục!”

Nuốt xuống một viên đan dược, Tiêu Mục trong mắt toát lên vẻ lo lắng, thân thể lảng không áp sát như quỷ mị, hai tay móng trái quyền phải, tốc độ cực nhanh, biến hóa đa đoan.

Lục Vũ không đầu lại, Tiêu Mục cải biến chiến thuật, hy vọng lấy xảo thủ thắng.

Lục Vũ thả lỏng toàn thân, mắt hơi híp lại, căn bản không thêm để ý đến chiêu thức biến hóa của Tiêu Mục, U Linh Quỷ Trảo chạm vào bả vai ngược, đi sau giành trước.

“Ngã cho ta... a...”

Hai tay Tiêu Mục đánh trúng Lục Vũ nhưng lại bị Nhu Cốt Thốn Kinh bắn ra.

Một giây sau, Tiêu Mục chuẩn bị tăng lớn lực đạo, ai ngờ cổ tay xiết chặt, còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì “phịch” một tiếng, cả người liền ngã xuống trước mặt Lục Vũ.

“Ba chiêu, đã nhường.”

Lục Vũ nói rất bình tĩnh nhưng Tiêu Mục lại cảm xúc kích động dị thường.

“Người... người... ta thua.”

Bỗng nhiên thờ dài, Tiêu Mục thấy được đáp án từ trong mắt Lục Vũ.

Từ đầu đến cuối, Lục Vũ đều rất bình tĩnh, tựa hồ hấn sớm đã biết được kết quả này.

Đó là một loại tự tin, im ắng, điệu thấp nhưng lại thắng thiên ngôn vạn ngữ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Song song đệ nhất

Vân Nguyệt Nhi ngơ ngác nhìn một màn này, trong mắt hiện đầy thê lương.

Nàng từng vô cùng mong mỏi Tiêu Mục có thể đánh bại Lục Vũ, xả giận cho mình.

Nhưng ai có thể ngờ được kết quả lại vẫn cứ tương phản.

Lục Vũ thắng, hấn đoạt được danh hiệu đệ nhất nội môn, thu được vinh quang, trở thành truyền kỳ, đây chẳng khác nào tát mặt Vân Nguyệt Nhi nàng.

Phẫn hận, ảo não, nội tâm giận sôi, Vân Nguyệt Nhi không cam lòng, một nam nhân vị nàng vứt bỏ thi giờ lại cao cao tại thượng nhìn xuống nàng, đây là chuyện châm chọc cỡ nào.

Tần Vân sắc mặt khso coi, kết quả như thế khiến hấn cũng không tiếp thụ được.

Tiểu tử Lục Vũ kia sao lại thắng được, sao đạt đệ nhất được, ta hận!

Tần Vân năm lần bảy lượt muốn giẫm đạp Lục Vũ, nhưng hôm nay Lục Vũ nhất phi trùng thiên dương danh nội viện, đây là trần trụi đánh mặt hấn.

Phương Thanh Sơn mím chặt đôi môi không nói lời nào, bên tai là tiếng cười yêu kiều đắc ý của quận chúa Đỗ Tuyết Liên, điều này khiến hấn âm thầm cắn răng ghi hận Lục Vũ.

“Vào trung viện xem lão tử đánh cho nguoi tàn!”

Khu quan chiến hạch tâm, Trương Nhượng Dao mắt hiện dị sắc liên tục, biểu hiện của Lục Vũ khiến nàng đánh giá cực cao.

“Thắng mà không kiêu, phong phạm vương giả!”

Sở Tam Thu khẽ nói: “Sâu róm mà thôi, sư tỷ cũng quá dễ mất hân. Tiếp qua hai mươi ngày nữa là đêm trăng tròn, sư tỷ có đi chỗ dịch tích ở hậu sơn kia không?”

Sở Tam Thu nhìn bóng lưng Trương Nhượng Dao, ánh mắt lộ ra một tia tà dâm.

Di tích kia ở ngay tại hậu sơn.

Sở Tam Thu trong một lần lịch luyện ở hậu sơn vô tình gặp được Trương Nhượng Dao, hai người bất ngờ phát hiện một chỗ di tích, trở thành bí mật của riêng hai người.

“Đi, năm sau thập đại đệ tử hạch tâm của bản môn sẽ đại biểu Thanh Sơn tông đến để đồ, trước khi đi ta muốn đến đó tìm hiểu một chút, hy vọng có thể có thu hoạch.”

Trương Nhượng Dao ngâm khẽ, nàng còn chưa ngộ ra được huyền cơ ẩn giấu trong di tích kia.

“Tốt, ta cũng đi.”

Sở Tam Thu nói, sâu trong mắt lóe ra tà mị chi quang.

Trương Nhượng Dao không thích nhưng cũng gật đầu nói: “Tốt.”

Di tích là hai người cùng phát hiện, Sở Tam Thu yêu cầu đi cùng cũng rất bình thường.

Đồng thời, bối cảnh của Sở Tam Thu cũng rất không bình thường, cho nên Trương Nhượng Dao không tự tiện cự tuyệt, trong lòng có e dè.

Sở Tam Thu nở nụ cười quỷ quyệt, chăm chú nhìn bóng hình xinh đẹp của Trương Nhượng Dao, thầm nghĩ: “Đêm trăng tròn nguoi khó thoát khỏi mà chường, đến lúc đó gạo nấu thành cơm, hắc hắc... Đệ nhất mỹ nhân Thanh Sơn tông chính là của ta.”

Viện trưởng lên đài, trước mặt mọi người tuyên bố Lục Vũ đoạt được hạng nhất giải thi đấu nội môn năm nay.

“Thưởng cho một chiếc nhẫn trữ vật, mười viên Huyết Nguyên đan!”

Phần thưởng phong phú oanh động toàn trường.

Giải thi đấu nội môn diễn ra những năm trước chỉ được khen thưởng đan dược, không ngờ lần này lại ban cho một món pháp bảo.

Nhẫn trữ vật là một đồ vật thực dụng, ở Thanh Sơn tông cũng chỉ có đệ tử chân truyền biểu hiện ưu dị mới được thưởng cho mà thôi.

Lục Vũ có thể nhận được một chiếc nhẫn trữ vật, đây là viện trưởng phá lệ khen thưởng!

“Tiếp tục cố gắng, ta xem trọng nguoi.”

Tề viện trưởng vỗ vỗ bả vai Lục Vũ, mỉm cười cổ vũ hân.

“Tạ ơn viện trưởng, ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng.”

Lục Vũ cảm kích, mặc dù nhẫn trữ vật ở kiếp trước không chút thu hút gì với hân, nhưng hiện tại hân lại vừa vặn cần dùng đến.

Giải thi đấu Võ tông kết thúc, mà tranh tài ở Đan tông cũng đến khâu cuối cùng.

Tề viện trưởng chạy tới Đan tông, Lục Vũ cũng thuận đường đi theo, muốn xem một chút tình huống của Lâm Phong.

“Lần tranh tài luyện đan lần này, Lâm Phong đoạt được danh hiệu đệ nhất!”

Một âm thanh vang dội truyền khắp toàn trường, dẫn phát vô số nghiệt nghị.

Lâm Phong ở trên đài cười đến không ngấm miệng được, phi thường đắc ý.

Hân sẽ trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của nội môn Đan tông, có hy vọng từ hạ viện tiến vào trung viện, trở thành Luyện Đan sư chân chính của tông môn.

“Tiểu tử này còn không tệ.”

Lục Vũ coi như hải lòng với kết quả này, lấy đặc tính võ hồn của Lâm Phong, hẳn không đạt đệ nhất mới là lạ.

“Lão đại, vừa rồi ta thế nào, uy phong không?”

Sau trận đấu, Lâm Phong chạy đến bên cạnh Lục Vũ, một mặt đắc ý nói.

“Coi chừng uy phong quá mức sẽ bị người đồ kỵ.”

Lâm Phong cười nói: “Không sao, thiên tài mãi mãi bị người đồ kỵ.”

Lục Vũ mắng: “Ngươi càng nói càng sai. Ngươi thiên tài như vậy sao trước kia ở ngoại viện tệ hại thế?”

Lâm Phong hắc hắc nói: “Khi đó thiên lý mã ta đây không phải không gặp Bá Nhạc ngươi sao? Hiện tại ngươi nhìn xem, chẳng phải ta đã nhất phi trùng thiên rồi đó sao?”

Lục Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, gia hỏa không biết xấu hổ này da mặt càng ngày càng dày.

“Chăm chỉ tu luyện, đến lúc đó chúng ta cùng một chỗ tiến vào trung viện!”

Lục Vũ dặn dò một câu, sau đó liền trở về.

“Mười viên Huyết Nguyên đan kết hợp với thảo hồn bát phẩm hiện tại, ta hẳn có hy vọng trùng kích tôi thể bát trọng cảnh giới.”

Lục Vũ ăn một lần năm viên Nguyên Huyết đan, sau đó té ra võ hồn, hấp thu thiên địa linh khí bắt đầu tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh.

Đây là tôi thể chi pháp, khác biệt với hồn quyết nhưng lại có thể giúp võ giả cảnh giới thấp không ngừng trèo cao.

Trong tình huống bình thường thì tu luyện chia làm ba cấp bậc, một là hồn quyết, nhắm vào võ hồn.

Hai là tôi thể chi pháp, cường hóa nhục thân.

Ba là chiêu thức kỹ năng, như là các loại binh khí quyền cước.

Ba thứ quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, tu luyện tới hậu kỳ thì hồn quyết chủ nội, tôi thể pháp cường thân, chiêu thức công thủ.

Cảnh giới càng cao thì bộ dung hợp của cả ba thứ phải càng cao, đây là đạo lý đơn giản nhất.

Sau khi thảo hồn trưởng thành lên Hoàng cấp bát phẩm thì tốc độ hấp thu linh khí đã có chút kinh người.

Cũng may Lục Vũ có thiên mạch, Bách Xuyên mạch cũng siêu phẩm nên có thể dung nạp liên khí không ngừng, chuyển hóa thành linh lực.

Vèn vẹn ba ngày mới hấp thu xong dược lực của Huyết Nguyên đan, Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng đã tu luyện đến 376 kinh.

Căn cứ theo phân tích của Vạn Pháp Tri thì một khi đạt tới 400 kinh, Lục Vũ có thể đạt tới tôi thể bát trọng cảnh giới.

Một bước này đã cách không xa.

Tiếp tục phục dụng đan dược, Lục Vũ đóng cửa tu luyện.

Hai ngày sau đột phá 400 kinh, đạt tới tôi thể bát trọng cảnh giới, thực lực rõ ràng tăng trưởng.

Dược lực còn lại của Huyết Nguyên đan đang phóng thích, sau một ngày mới hoàn toàn bị hấp thu sạch sẽ.

Trước mắt, Lục Vũ đã tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng đến 425 kinh, ở tôi thể bát trọng sơ kỳ.

Mở mắt ra, Lục Vũ xoay người đứng dậy, toàn thân xương cốt bạo hưởng, tôi thể nội huyết khí bốc lên, màng da cứng cỏi, cảm giác máu, xương, da rõ ràng tăng cường.

“Thời gian sáu ngày, tốc độ này vẫn được.”

Đẩy cửa đi ra ngoài, Lục Vũ vừa luyện một hồi quyền pháp liền bị một loạt tiếng bước chân bùng tỉnh.

Hai đệ tử Võ tông dẫn theo một người trung niên xuất hiện, người trung niên khiến khiến Lục Vũ biến sắc.

“Thiếu gia, thật là người!”

Người trung niên thấy Lục Vũ thì bước một bước lớn xọt lên, trong mắt lộ quang kích động.

Lục Vũ tâm tình khá phức tạp, trong trí nhớ thì người này tên là Lục Cửu, là người thân tín bên cạnh phụ thân Lục Chiến, khi còn bé Lục Vũ một mực gọi hân là Cửu thúc.

Ba năm trước đây, phụ thân Lục Chiến đi Tuyết Phong sơn tìm kiếm linh dược, Lục Cửu đi ra ngoài chưa về.

Về sau, chức thành chủ của phụ thân bị đoạt, Lục Cửu cũng chưa từng xuất hiện, nào ngờ hôm nay hân lại đi tới trước mắt mình.

“Cửu thúc...”

Lục Vũ không biết nên nói gì, bởi một thế này “Lục Vũ” đã chết mất, còn hân, tới từ đời trước.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thanh sơn bí ẩn

“Thiếu gia!”

Lục Cửu nắm chắc tay Lục Vũ, sau một phen dò xét thì cười khóc, nói: “Tốt, quá tốt, bệnh của thiếu gia rốt cục cũng đỡ.”

Hai đệ tử dẫn đường lên tiếng chào Lục Vũ, sau đó rời đi.

Lục Vũ dẫn Cửu thúc vào trong phòng, hỏi: “Những năm này Cửu thúc đi đâu, sao đột nhiên lại đến đây?”

Lục Cửu nắm tay Lục Vũ không buông, cảm xúc lộ ra rất kích động.

“Năm đó, thành chủ phái ta đi ngầm tra một sự kiện, sau đó không lâu thì ngài đưa thiếu gia đến Thanh Sơn tông. Chờ khi ta trở lại thì nghe tin Ngô mặc mưu phản, tranh đoạt chức thành chủ, dọa đến không dám lộ diện, chỉ có thể tự mình nghe ngóng hạ lạc của thành chủ và thiếu gia.”

“Về sau, trải qua tìm hiểu nhiều mặt, biết được thành chủ đi Tuyết Phong sơn nên ta tới đó tìm. Đáng tiếc Tuyết Phong sơn địa thế hiểm trở, kỳ hân vô cùng, cảnh giới của ta lại không đủ nên khó tới được chủ phong, rốt cục đành tạm thời rời khỏi, chờ ở bên ngoài.”

Lục Vũ hỏi: “Có thăm dò được tin tức của cha ta không?”

Lục Cửu cười khổ nói: “Nghe nói thành chủ đi tới đỉnh Tuyết Phong sơn tìm Băng Ngọc Tham để giải độc cho thiếu gia. Nhưng thứ Băng Ngọc Tham kia tồn tại hay không thì không ai nói rõ được.”

Lục Vũ than nhẹ, Băng Ngọc Tham không phải là linh dược bình thường, thứ đó rất khó tìm.

“Vậy lần này tới...”

Lục Cửu nói: “Ta khổ đợi ở Tuyết Phong sơn hơn một năm, thực sự không chờ được nên lặng lẽ trở về ẩn nấp ở Ngô thành, muốn đợi thành chủ trở về. Không ngờ trong lúc vô tình lại biết tin thiếu gia ở Thanh Sơn tông. Vốn ta muốn sớm đi thăm thiếu gia nhưng lại sợ bại lộ hành tung, sợ Ngô tặc chú ý. Lần này đến đây bởi trong lúc vô tình ta hiểu rõ được một bí mật liên quan đến thiếu gia nên không thể không vội đến đây.”

Lục Vũ tò mò hỏi: “Bí mật liên quan đến ta?”

Lục Cửu nói: “Thiếu gia đánh phé Ngô Anh Kiệt con của Ngô tặc, chuyện này truyền về Ngô thành. Lão tặc này nổi trận lôi đình, tuyên bố muốn gây bất lợi với thiếu gia.”

Lục Vũ nói: “Ngươi chỉ đến để báo tin này cho ta?”

Lục Cửu nói: “Đây chỉ là một nguyên nhân, còn nguyên nhân chính là bí mật mà ta nhắc tới kia.”

Lục Vũ nghi ngờ, hỏi: “Bí mật gì?”

Lục Cửu đứng dậy, cẩn thận kiểm tra xung quanh phòng ốc một chút, xác định phụ cận không có ai mới đi đóng chặt cửa sổ, sau đó trở lại bên cạnh Lục Vũ.

“Thiếu gia từng nghĩ tới chuyện tại sao thành chủ lại đưa ngươi tới Thanh Sơn tông chưa?”

Lục Vũ nói: “Năm đó cha đưa ta tới nơi đây, một là để cho ta ở đây tu luyện, hai là sau khi trở lại sẽ tìm ta, ba là cảm thấy Thanh Sơn tông tương đối an toàn, không bị thế tục ảnh hưởng.”

Lục Cửu lắc đầu nói: “Thiếu gia tuổi còn trẻ nên nghĩ quá đơn giản. Với tình huống của thiếu gia năm đó thì người căn bản không thích hợp để tu luyện, thành chủ nếu muốn người an toàn thì có thể giấu người tới nơi khác chứ cần gì phải chuyên môn đưa người lên Thanh Sơn tông?”

Lục Vũ sững sờ, suy nghĩ tỉ mỉ thì thấy có lý, hỏi: “Vậy tại sao năm đó cha lại muốn đưa ta đến đây?”

Lục Cửu nói: “Chỗ này thì ta không hiểu, nghĩ làm thành chủ đưa người tới đây là để phòng ngừa Ngô tộc mưu hại người. Nhưng sau này ta mới biết thành chủ đưa người tới đây thực ra là có dụng ý khác.”

Lục Vũ nói: “Chỉ giáo cho?”

Lục Cửu nói: “Thanh Sơn tông là một trong bốn đại tông môn ở đế quốc, nhưng chỉ xếp thứ ba, là Hoàng cấp tông môn.”

Lục Vũ nói: “Chuyện này ta biết.”

Lục Cửu cười nói: “Thiếu gia đừng vội. Thanh Sơn tông ở tây bộ Thiên Nguyệt quốc, phụ cận có bảy đại thành trì với Phượng Nguyệt thành đứng đầu. Thanh Sơn tông chiêu thu đệ tử chủ yếu đều từ tây bộ thất thành, nhưng làm con của thành chủ thì muốn đến bốn đại tông môn của đế quốc thực ra rất đơn giản. Nhưng tại sao tất cả con cái của tây bộ thất thành lại đến cả Thanh Sơn tông mà không lựa chọn Thiên Hoa tông xếp thứ nhất?”

Lục Vũ đã hiểu nhưng lại chưa rõ nguyên do trong đó.

“Bọn hấn đang mưu đồ chuyện gì?”

Lục Cửu nói: “Đây là chỗ mấu chốt. Chiến Hồn đại lục có vô số đế quốc, ở trong thế tục thì Hoàng cấp tông môn được coi là một cự đầu, dù là quốc quân một nước cũng có thể tùy ý gạt bỏ, nhưng nó trước mặt Huyền cấp tông môn thì chỉ là tôm tép nhãi nhép chớ nói chi là những Thánh môn thánh địa trên Chiến Hồn đại lục.”

“Chiến Hồn đại lục lớn như vậy thì những môn phái như Thanh Sơn tông nhiều không kể xiết. Thân là thành chủ, ai không muốn con cái mình tiến đến một môn phái tốt hơn, có tiền đồ hơn. Nhưng tại sao các thành chủ của tây bộ thất thành lại đều đưa con cái của họ đến đây? Bởi vì Thanh Sơn tông có một bí mật, nó ở ngay cấm khu hậu sơn.”

Lục Vũ ngạc nhiên nói: “Bí mật gì?”

Lục Cửu lắc đầu nói: “Cụ thể ta sẽ không nói ra. Ta là trong lúc vô tình từ trong miệng Ngô tộc biết được đấy, đây là bí mật chỉ có thành chủ mới biết, liên quan đến một truyền thuyết nào đó. Ngô Anh Kiệt tới nơi này cũng là vì bí mật ở hậu sơn, những thiếu thành chủ khác chắc cũng luôn nghe ngóng bí mật này.”

Lục Vũ trầm ngâm nói: “Bí mật chỉ có thành chủ biết mà Thanh Sơn tông lại không biết sao? Bọn hấn làm gì không đem hậu sơn liệt thành cấm khu, cấm bất cứ ai ra vào?”

Lục Cửu nói: “Nếu như Thanh Sơn tông làm vậy thì khác gì giấu đầu lòi đuôi?”

Lục Vũ nói: “Nói thế cũng đúng, nửa cấm nửa mở như hiện tại mới là phương án che giấu tốt nhất. Cửu thúc biết quan hệ bí mật kia chỉ cái gì sao?”

Lục Cửu nói: “Hắn là có quan hệ đến huyền hồn. Ai có thể phá giải ảo diệu trong đó liền có thể thăng làm Huyền cấp tông môn, thậm chí khả năng tiến xa hơn.”

Huyền hồn là chi huyền cấp võ hồn, võ hồn thế gian phân làm bốn đẳng cấp Thiên Địa Huyền Hoàng.

Thanh Sơn tông là Hoàng cấp tông môn, võ hồn đệ tử toàn phái đều chỉ là Hoàng cấp võ hồn, cao nhất cũng chỉ là cửu phẩm.

Huyền cấp tông môn thu nhận đệ tử tất cả đều là Huyền cấp võ hồn, đây là vận người không được một, cho nên Huyền cấp tông môn có địa vị trên xa Hoàng cấp tông môn.

Toàn bộ Thiên Nguyệt đế quốc cũng chỉ có bốn Hoàng cấp tông môn, căn bản tìm không ra một Huyền cấp tông môn.

Huyền cấp tông môn gần Thiên Nguyệt đế quốc nhất có tên là Thiên Huyền tông, đế quốc nằm trong phạm vi nó quản hạt lên tới hơn một trăm, bởi vậy có thể thấy được Huyền cấp tông môn cường đại bậc nào.

Lục Vũ nghĩ đến Tần Vân, nghĩ đến Sở Tam Thu, bọn hấn đều là thiếu thành chủ, mục đích tới đây chẳng lẽ chính là vì bí mật cấm khu hậu sơn sao?

Nhưng rốt cục bí mật đó là gì?

“Việc này người biết là được rồi, duyên phận cũng không thể cưỡng cầu. Gần đây Thiên Nguyệt đế quốc có thể sẽ có đại biến, người phải cẩn thận nhiều hơn. Mặc khác, Ngô tộc đã phái ra cao thủ đến Thanh Sơn tông, tùy thời tìm người báo thù.”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ồ chỗ này, dù là hắc cũng không dám động đến ta.”

Lục Cửu nói: “Những cao thủ kia đương nhiên sẽ không trắng trợn giết tới, nhưng chỉ cần ngươi ra khỏi sơn môn một bước thì có khả năng sẽ bị theo dõi, ám tiễn khó phòng đấy.”

Lục Vũ nói: “Cửu thúc không cần lo cho ta, ta sẽ cẩn thận. Ngươi mới nói đế quốc có biến là sao thế?”

Lục Cửu nói: “Gần đây hoàng đế của Thiên Nguyệt đế quốc sắp băng hà, những hoàng tử đang mình tranh ám đấu chiêu binh mãi mã, lung lạc các lộ chư hầu.”

Lục Vũ nói: “Chuyện thế tục sao lại lo lắng?”

Lục Cửu nói: “Thanh Sơn tông cũng ở thế tục, tây bộ thất thành đều liên quan trong đó, một khi sinh biến chắc chắn sẽ tai bay vạ gió.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Thu hoạch ngoài ý muốn

Lục Vũ khẽ vuốt cằm, đổi đề tài hỏi: “Cao thủ mà Ngô thành phái tới có cảnh giới thực lực thế nào?”

Lục Cửu đáp: “Tất cả đều là Tụ Linh cảnh, thiếu gia người hiện tại còn chưa ứng phó được.”

“Có bao nhiêu người?”

“Cụ thể không rõ ràng, dự tính có ba năm người, chậm nhất ngày mai sẽ đến đây.”

Lục Vũ ngẫm nghĩ, hỏi: “Cửu thúc có tính toán gì không?”

Lục Cửu trầm ngâm, trả lời: “Ta muốn lưu lại âm thầm bảo hộ thiếu gia...”

Lục Vũ nói: “Như thế không tốt, thứ nhất là Cửu thúc không thể tùy ý ra vào, thứ hai là cao thủ Ngô thành đều ở bên ngoài, Cửu thúc bại lộ thân phận ngược lại sẽ dễ bị ám sát, ta còn phải cả ngày lo sợ thay Cửu thúc, ảnh hưởng tu luyện.”

Lục Cửu kinh ngạc nói: “Thiếu gia thành thực nhiều, tâm tư trở nên tinh tế tỉ mỉ. Ngươi cảm thấy Ngô thúc có thể giúp ngươi làm được gì không?”

Lục Vũ trầm ngâm nói: “Cửu thúc nếu rảnh rồi, không ngại đi giúp ta làm một số chuyện...”

Lục Cửu nghe xong, mặt mũi tràn đầy giật mình.

“Thiếu gia muốn...”

Lục Vũ phát tay, ngăn hấn nhiều lời.

“Một tháng, Cửu thúc có thể làm được không?”

Lục Cửu nghiêm mặt nói: “Thiếu gia yên tâm, ta đánh bạc cái mạng này cũng nhất định sẽ làm được cho ngươi.”

Lục Vũ hơi cảm động.

“Như thế thì phiền Cửu thúc, ta đưa ngươi ra ngoài.”

(Bạn đang đọc truyện *Huyền Võ Thiên Tôn* được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Vân Nguyệt Nhi gần đây tính tình rất táo bạo, hôm nay thật vất vả mới ổn định lại tâm thần, ra ngoài đi dạo thì thấy Lục Vũ tiễn Lục Cửu.

“Cửu thúc, sao hấn lại tới đây?”

Vân Nguyệt Nhi trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, gọi lại hồi ức trong quá khứ.

Sau khi Lục Vũ tiễn Cửu thúc về thì đi Đan tông hỏi thăm Lâm Phong.

“Lão đại, ngươi tới thật đúng lúc, ta nói cho ngươi một tin tức tốt, ta đã đạt tới thể bát trọng cảnh giới.”

Lâm Phong một mặt đắc ý, từ khi dung hợp Đại Phuong đỉnh, thiên phú tu luyện của hắn liền hiển hiện ra.

Các loại đan dược Lâm Phong phục dụng đều được Đại Phuong đỉnh tách tồn tinh, tiêu trừ hết tạp chất, cũng dẫn đạo được lực rèn luyện khí huyết, gân cốt, màng da, giúp thực lực hắn tăng vọt.

Trên da thịt Lâm Phong có quang trạch nhàn nhạt, người thường không thể nhìn thấy nhưng không giấu được con mắt Lục Vũ.

“Tìm một chỗ chúng ta tâm sự.”

Lâm Phong cười nói: “Ta chính có ý đó, xem ra chúng ta quả thực tâm ý tương thông.”

Hai người ra khỏi Đan tông, đi đến bên một con suối nhỏ ở hậu sơn.

Lục Vũ nói đến bí mật hậu sơn Thanh Sơn tông, hỏi: “Ngươi có biết không?”

Lâm Phong kinh ngạc nói: “Chưa từng nghe nói qua, lão đại, ngươi sẽ không bị lừa đi chứ?”

Lục Vũ nói: “Tin tức hắn có thể tin, nhưng việc này rất ít người biết được.”

Lâm Phong sáng mắt lên, cười gian nói: “Nếu không thì chúng ta đi dò thám?”

Lục Vũ nói: “Hậu sơn lớn như thế, bên trong yêu thú ẩn hiện, lỡ như gặp phải yêu thú cấp ba thì chúng ta không thể đối phó nổi, vạn nhất có yêu thú cấp bốn thì ta và ngươi ngay cả chạy cũng không được luôn.”

Lâm Phong vò đầu nói: “Vậy ngươi muốn sao?”

Lục Vũ trầm ngâm nói: “Trong Tàng Kinh các không biết có ghi chép gì ở phương diện này không. Võ tông bên kia đoán chừng không có, thế nhưng bên Đan tông thì chưa biết được.”

Lâm Phong nghi ngờ nói: “Tàng Kinh các của Đan tông và Võ tông có gì khác biệt sao?”

Lục Vũ gõ đầu hắn một cái.

“Sao ngươi không chịu động não đi? Đan tông lấy luyện đan làm chủ, các loại dược liệu phân bố nơi đâu, đặc điểm ra sao, những điều này đều quan hệ đến hoàn cảnh địa lý. Hậu sơn được liệu đông đảo, các loại máu, xương, đan của yêu thú đều là tài liệu tốt để luyện đan, khẳng định sẽ có ghi chép đến địa hình ở hậu sơn.”

Lâm Phong ngược ngược nói: “Lão đại, ngươi thông minh như vậy, biến ta trở thành kẻ phụ trợ ngu ngốc. Làm phiền ngươi sau này không nên thông minh thế nữa được không?”

Lục Vũ cười mắng: “Hiện tại cho ngươi một cơ hội thể hiện, ngay lập tức đi Tàng Kinh các Đan tông, tìm tí mĩ cho ta.”

Lâm Phong nói: “Ta sẽ đi tìm.”

Sau khi tiễn Lâm Phong, Lục Vũ một người nằm phơi nắng bên con suối.

Sau đó không lâu, một tiếng bước chân đánh thức Lục Vũ.

“Ngươi? Có chuyện gì sao?”

Lục Vũ ngồi dậy, nhìn về mặt ý cười của Triệu Lạc Vân, có vẻ hơi lạnh.

“Không có chuyện gì thì không thể tới sao, ngươi tưởng con suối nhỏ này là nhà ngươi chắc.”

Triệu Lạc Vân trừng mắt Lục Vũ, lúc đầu thật cao hứng, ai ngờ Lục Vũ lại làm mặt lạnh, làm như mình nợ hắn không bằng.

Lục Vũ không nói chuyện, lần nữa nằm xuống phơi nắng.

Triệu Lạc Vân đi đến ngồi xuống bên cạnh Lục Vũ.

“Ngươi thật kỳ lạ, người khác chủ động kết giao bằng hữu với ngươi mà ngươi làm gì luôn không để ý tới người ta?”

Lục Vũ nói: “Ta thích thanh tĩnh.”

Triệu Lạc Vân nói: “Ta thích náo nhiệt, chiếc nhẫn trữ vật kia của ngươi có thể cho ta xem một chút được không?”

Lục Vũ thoáng nhìn qua chiếc nhẫn trữ vật đang đeo trên ngón giữa tay trái, không gian bên trong món đồ chơi này lớn một trượng, coi như là một chiếc

nhẫn chưa đồ đẳng cấp thấp nhất.

Lục Vũ gỡ chiếc nhẫn trữ vật xuống, tiện tay vứt cho Triệu Lục Vân, lộ ra vẻ tùy ý.

“Quá thuận tiện, thật tốt. Lục Vũ, bán cho ta được không?”

Triệu Lục Vân sáng mắt, cầm thật chặt nhẫn trữ vật không thả.

“Ngươi lấy gì mua?”

Lục Vũ rất tò mò, đệ tử Thanh Sơn tông có rất ít người có thể mua được nhẫn trữ vật.

Trong thành cũng có bán đồ chơi này, nhưng giá đều trên trời.

“Ta dùng đan dược đổi với ngươi.”

“Không được.”

“Võ kỹ gia truyền đổi.”

“Không muốn.”

Triệu Lục Vân khẽ nói: “Vậy ngươi muốn cái gì, nói cái giá đi.”

Lục Vũ thu hồi nhẫn trữ vật, lạnh nhạt nói: “Tạm thời ta chưa muốn bán nó.”

Triệu Lục Vân bĩu môi, thờ phỉ phò nhìn hẩn chăm chăm.

“Ta dùng một bí mật trao đổi với ngươi.”

Triệu Lục Vân cắn răng, tựa hồ như phí rất lớn sức lực mới đưa ra điều kiện này.

“Bí mật? Phương diện nào?”

Lục Vũ bị khơi gợi lên hứng thú, dưới gầm trời này còn cái gì có thể hấp dẫn người ta hơn bí mật được.

Triệu Lục Vân thấp giọng nói: “Bí mật Mạc Khâu son.”

Lục Vũ trầm ngâm, hỏi: “Tiền son hay hậu son?”

“Đương nhiên là hậu son, tiền son thì có bí mật gì để nói chứ. Ngươi đòi hay không, một câu.”

Triệu Lục Vân nhìn chăm chăm mắt Lục Vũ, tâm tình hơi khẩn trương.

“Vạn nhất bí mật ngươi nói ra ta đã sớm biết, vậy ta há không thiệt thòi.”

Triệu Lục Vân nói: “Ngươi không trao đổi thì ta không nói cho ngươi, không phải ta nói ra xong lúc đó ngươi nói ngươi biết bí mật kia rồi, thì người thua thiệt sẽ là ta sao?”

“Nếu không ngươi nói trước một nửa đi, ta như hỏi ra tình huống phía sau thì sẽ đổi với ngươi.”

Triệu Lục Vân chần chờ nói: “Vậy ta tạm thời tin người một lần.”

Nhìn chung quanh, Triệu Lục Vân thấp giọng nói: “Khu thứ nhất ở hậu son có một khối bia, khu thứ hai có hai mặt tường, khu thứ ba...”

Lục Vũ tò mò hỏi: “Khu thứ ba có cái gì?”

Triệu Lục Vân duỗi đôi tay nhỏ nhắn ra, cười duyên nói: “Nhẫn trữ vật.”

Lục Vũ ngẫm nghĩ, đưa nhẫn trữ vật cho nàng.

“Khu thứ ba có thiên hạ vô song.”

“Có ý tứ gì?”

“Ta cũng không biết thiên hạ vô song là gì, nhưng trong thủ trát (bức thư tay) tổ sư khai phái Thanh Sơn tông viết vậy.”

Lục Vũ kinh dị hỏi: “Sao ngươi lại biết nội dung trong thủ trát của tổ sư?”

Triệu Lạc Vân nói: “Đây là gia truyền chi bí của tăng tổ phụ ta, hẳn từng là trưởng lão hạch tâm Thanh Sơn tông.”

Lục Vũ nửa tin nửa ngờ, hỏi: “Nguyên văn bên trên thủ thất kia nói như thế nào?”

Triệu Lạc Vân than nhẹ nói: “Vô tự thánh bí, ngộ chi bất tường; thông huyền thạch tường, diệu ngộ thiên chương. Kiến nhi bất thức, thiên hạ vô song; Mạc Khâu tân nguyệt, chiến hồn chi thương.”

(*) Thực ra mình đọc tới đâu edit tới đó nên cũng không hiểu lắm nội dung của cái này, nhưng có thể hiểu sơ là như sau. Vô tự thánh bí hẳn là cái bìa ở khu thứ nhất, câu đầu chắc là không có thánh bí thì sẽ gặp phải nguy hiểm. Thông huyền thạch tường hẳn là hai mặt tường ở khu thứ hai, nếu vượt qua được hai mặt tường này thì sẽ thấy được thiên chương (chắc bí kíp võ kỹ hay hồn công gì đấy). Câu “kiến nhi bất thức, thiên hạ vô song” thì mình chịu, chờ đọc tới khúc tác giả giải thích mới biết được. Còn câu “Mạc Khâu tân nguyệt, chiến hồn chi thương” chắc có liên quan đến sự kiện sắp xảy ra. Ở mấy chương trước có đoạn nói chuyện giữa Sở Tam Thu và Trương Nhược Dao, Sở Tam Thu nói đêm trăng tròn đi khám phá hang động bí mật gì đó đó. Nếu thế chắc sẽ có võ hồn nào đó bị thương ầm ập trong đó hoặc sao đó thì mình cũng không biết được. Tạm thế, chờ con tác giả đáp thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Đi chuẩn bị trước

Lục Vũ hỏi lại lần nữa: “Có chú giải không?”

Triệu Lạc Vân nói: “Tổ sư không để lại chút chú giải gì, nhưng các đời chương môn & hạch tâm trưởng lão Thanh Sơn tông đều đang nghiên cứu, thu thập được một chút manh mối.”

“Manh mối gì?”

“Đã tìm được một trong hai mặt tường ở khu thứ hai. Thánh bìa ở khu thất nhất thì chương môn đời thứ tám từng gặp, nhưng hẳn vừa trở lại thượng viện, mới nói ba câu, vừa nhắc tới khối bìa kia thì người lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.”

Lục Vũ kinh ngạc nói: “Tà môn vậy à? Còn thiên hạ vô song kia thì sao?”

“Căn cứ suy tình, thiên hạ vô song hẳn ở khu thứ ba, nhưng rốt cục nó là gì thì không ai nói rõ được.”

Lục Vũ cau mày nói: “Có bao nhiêu người biết bí mật này?”

Triệu Lạc Vũ nói: “Người biết cũng không nhiều, trừ chương môn mà một số rất ít hạch tâm trưởng lão ra, phần lớn người thượng viện đều không biết. Còn những người khác thì sợ cũng chỉ có mấy thành chủ biết được đôi chút.”

Thành chủ?

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến Cửu thúc, cẩn thận cân nhắc đối chiếu, chẳng lẽ bí mật Thanh Sơn tông mà Cửu thúc nói tới là điều này?

“Thành chủ sao lại biết?”

Triệu Lạc Vân chần chờ nói: “Nghe nói năm đó Phượng Nguyệt thành cử hành một trận thịnh hội. Thanh Sơn tông phái một vị hạch tâm trưởng lão đến tham gia. Lúc ấy bảy đại thành chủ đều có mặt ở đó, hạch tâm trưởng lão say rượu lỡ lời nên dẫn tới họa sát thân, trên đường quay về thì bị người giết chết.”

Lục Vũ nghe vậy tỉnh ngộ, hóa bí mật là do đó truyền ra ngoài.

Với sự cường đại của Thanh Sơn tông, bảy đại thành chủ cũng không dám dùng sức mạnh nên chỉ có thể phái con mình đến đây tìm hiểu.

Việc này Thanh Sơn tông cũng biết, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau cho nên tin tức cũng chưa từng lưu truyền rộng rãi.

“Bí mật nói cho người biết, hẳn trừ vật thuộc về ta.”

Triệu Lạc Vân cười khanh khách, nhোáng người chạy đi.

Lục Vũ chưa hề nói gì, nhẩn trư vật kia chỉ là một cọng lông thôi, hẳn nếu muốn thì tùy tiện luyện chế một cái cũng có phẩm cấp cao hơn nó xa.

Một canh giờ sau, Lâm Phong trở về.

“Lão đại, tìm được rồi.”

Lục Vũ mở mắt, nhìn quyển kinh trong tay Lâm Phong, hỏi: “Tìm được gì rồi?”

Lâm Phong ngồi xuống cạnh Lục Vũ, lật ra quyển kinh.

“Người xem, trong này có một đoạn ghi chép liên quan đến hậu sơn. Mặc Khâu hậu sơn phân làm chín khu. Đệ tử ngoại môn có thể đến khu thứ tám, thứ chín để hái thuốc. Khu thứ bảy và khu thứ sáu có yêu thú ẩn hiện, khu thứ năm có yêu thú cấp ba, khu thứ tư nguy hiểm không thể tự ý đi qua.”

Lục Vũ lật quyển kinh, tiếp tục xem.

“Khu thứ ba có trăm động, ẩn hiện độc vật. Khu thứ hai là biển thiên thạch, không có chim thú. Khu thứ nhất chỉ toàn sương mù, phong loạn tâm nhân.”

Lâm Phong nói: “Ta lật hết Tầng Kinh các Đan tông mới tìm được quyển này, đáng tiếc chỉ ghi chép tin tức quá ít.”

Lục Vũ nói: “Từ ghi chép này thì xem ra khu thứ tư là chỗ mấu chốt, khu thứ năm có yêu thú cấp ba cần phải nghĩ cách tránh đi.”

Lâm Phong hai mắt tỏa sáng, hỏi: “Khi nào chúng ta đi tìm một chút?”

Lục Vũ nói: “Không vội, hiện tại chúng ta chuẩn bị một chút, người đi hỏi thăm thử xem tây bộ thấy thành có bao nhiêu con cái tu luyện tại Thanh Sơn tông ta.”

“Được, việc này tính trên người ta.”

Lâm Phong nói xong làm ngay, lập tức đi tra.

Lục Vũ vẫn ngồi bên dòng suối như cũ, ngẩng mặt nhìn trời, trong lòng đang tính toán thời gian.

Cửu thúc từng nói cao thủ Ngô thành ngày mai sẽ đến.

Đến lúc đó Lục Vũ chỉ cần hiện thân thì sẽ bị người theo dõi, hẳn nhất định phải nghĩ biện pháp.

Mấy ngày nay quận chúa Đỗ Tuyết Liên khá phiền muộn, nàng vẫn chưa tìm ra được tung tích tên tiểu đâm tặc đáng giận kia, Tiểu Đóa luôn ở bên tai nhắc tới, phụ vương thì càng làm to chuyện khiến dư luận xôn xao, như thế thì nàng còn mặt mũi gì nữa?

Càng làm người ta ghét chính là tên Phuong Thanh Sơn kia rảnh rỗi lại chạy sang gặp nàng, mượn chuyện mời nàng đi săn để muốn thân cận nàng hơn, điều này khiến cho nàng động lòng nhưng cũng phiền lòng.

Động lòng là bởi ở trung viện buồn bức không thú vị nên muốn ra ngoài chơi.

Phiền lòng là bởi không muốn đi với Phuong Thanh Sơn ra ngoài chơi, bởi tên kia quá đáng ghét.

Trong khoảng thời gian này, Trương Nhượng Dao một mực tu luyện, Đỗ Tuyết Liên đi tìm hai lần nhưng đều không gặp, phiền lòng không thôi.

Tần Vân thì một mực an ủi Vân Nguyệt Nhi, muốn thừa lúc vắng mặt vào, ai ngờ Vân Nguyệt Nhi lại như gần như xa với hắn, tựa hồ còn chưa dứt được Lục Vũ, ngay cả tay cũng không cho Tần Vân chạm thử.

Về chuyện này, Tần Vân cũng rất phiền muộn, nhưng lúc này hắn lại nhận được một phong thư nhà.

“Đế quốc sắp biến thiên.”

Tần Vân đứng trước cửa sổ, nhìn bức thư trong tay, trên mặt lộ ra cười lạnh.

“Ta nhất định phải nắm chặt một điểm, nếu không sẽ không kịp mất. Hậu sơn tuyệt mật, chớ lấy đi, nó là cơ duyên của ta!”

Tần Vân là thiếu thành chủ nên tự nhiên biết được bí mật của Thanh Sơn tông.

Một trận mưa gió đang ập tới, nhưng ngoài cửa sổ vẫn là mặt trời chói chang, không có người ý thức được nguy hiểm.

Khi trời tạnh, năm vị khách không mời mà tới đi đến ngoài sơn môn Thanh Sơn tông, một người trong đó tiến nhập nội viện gặp được Ngô Anh Kiệt.

Sáng ngày thứ hai, Lâm Phong tới tìm Lục Vũ.

“Tra được, lão đại.”

“Nói sơ tình huống đi.”

Lâm Phong nói: “Thượng viện một vị, trung viện năm vị, hạ viện một vị. Ngô Anh Kiệt thì không nói, trước tiên nói tới Sở Tam Thu ở thượng viện đi, hắn

là con trai duy nhất của Sở Hoài Đông thành chủ La Y thành, là đệ tử hạch tâm của Thanh Sơn tông, Tụ Linh thất trọng trở lên.”

Lục Vũ khẽ cau mày, nghĩ đến Huyền cấp hồ hèn.

“Năm vị ở trung viện theo thứ tự là ai?”

Lâm Phong nói: “Vị thứ nhất là Phương Thanh Sơn, đệ nhất đệ tử chân truyền, Tụ Linh lục trọng đỉnh phong, là thiếu thành chủ Tam Giang thành. Vị thứ hai là Tần Vân, đệ tử chân truyền xếp hạng năm, hẳn là áu tử (con út) của thành chủ Tần thành, nổi danh hèn hạ vô sỉ..”

“Tiếp tục.”

“Thứ ba, Đỗ Tuyết Liên, con cưng của Đỗ Đại Vũ thành chủ Phương Nguyệt thành. Vị Đỗ thành chủ này cũng không bình thường, hẳn là vương gia đương triều, bởi vậy Đỗ Tuyết Liên cũng là quận chúa cao quý. Quan trọng nhất, nàng là một trong tam đại mỹ nhân Thanh Sơn tông, mỹ mạo kinh người.”

Lục Vũ kinh dị nói: “Con gái rọu của Đỗ vương gia?”

“Vị thứ tư, Từ Phàm là thiếu thành chủ Tuyền thành, đệ tử chân truyền. Vị thứ năm, Âu Tuấn là thiếu thành chủ Mộc Vân thành, cũng là đệ tử chân truyền.”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lục Vũ lẩm bẩm: “Sáu người này đều có cảnh giới cao hơn ta, xem ra ta còn phải cố gắng thêm mới được.”

“Lão đại, ta còn thăm dò được một tin tức.”

Lâm Phong nhìn quanh bốn phía, thấp giọng nói: “Ngày mai, Từ Phàm và Âu Tuấn sẽ đi đến hậu sơn.”

Lục Vũ ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

“Bọn hắn đi cùng nhau?”

“Không, tách ra hành động, nhưng hai người đều chọn ngày mai, riêng phần mình còn triệu tập nhân thủ, đoán chừng là muốn đi tầm bảo.”

“Những năm này đệ tử Thanh Sơn tông chết ở hậu sơn cũng không ít nhỉ?”

Lâm Phong nói: “Nghe nói đã hơn năm trăm.”

Lục Vũ trầm tư nửa ngày, nói: “Ngày mai chúng ta cũng đến hậu sơn.”

“Thật ư, quá tốt.”

Lâm Phong một mặt chờ mong, hỏi: “Chúng ta cần chuẩn bị thứ gì đây?”

Lục Vũ nói: “Lát nữa ta sẽ cho người một số phương thuốc, người đi chuẩn bị cho kỹ càng, đến lúc đó chúng ta cần dùng.”

Lâm Phong cười nói: “Không có vấn đề, hiện tại ta có thể lấy được bất cứ dược liệu gì ở Đan tông.”

Lục Vũ nói: “Người đi Bình Khí các hỏi một chút, coi thử có thể lấy tới Phù bút tinh sa không.”

Lâm Phong kinh ngạc hỏi: “Phù bút? Tinh sa? Lấy làm gì?”

Lục Vũ cười nói: “Đương nhiên là để chế phù rồi, người tưởng dễ kẻ lông mi chắc.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Cực Lạc đao

“Chế phù?”

Lâm Phong con mắt sáng lên, kinh hi nói: “Lão đại, người sẽ chế phù? Dạy ta a.”

Lục Vũ cười nói: “Chớ có lòng tham không đủ, trước học luyện đan cho tốt, cái khác về sau ta sẽ truyền thụ cho ngươi.”

Lục Vũ viết bảy cái phương thuốc, có chú giải kỹ càng.

“Ngay lập tức đi chuẩn bị, điều rất trọng yếu này. Bình Khí các bên kia cũng không cần quên.”

Lâm Phong tiếp nhận phương thuốc, hắc hắc nói: “Ta làm việc, ngươi yên tâm đi.”

Lục Vũ ngóng nhìn hậu sơn, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, ngày mai, ta sẽ cho các ngươi một kinh hãi.

Buổi chiều, Lục Vũ đi một chỗ, nội môn Hồn tông.

Đây là địa phương bồi dưỡng Hồn Thiên sư, nhân số rất ít.

Hồn Thiên sư là một cái chức nghiệp phụ trợ, có phân chia đẳng cấp nghiêm khắc.

Hoàng cấp nhất phẩm Hồn Thiên sư chính là cấp bậc thấp nhất, sau đó là Hoàng cấp tam phẩm Hồn Thiên sư, Hoàng cấp ngũ phẩm Hồn Thiên sư, Hoàng cấp thất phẩm Hồn Thiên sư, Hoàng cấp cửu phẩm Hồn Thiên sư.

Lại hướng lên, chính là Huyền cấp Hồn Thiên sư, đồng dạng có nhất phẩm, tam phẩm, ngũ phẩm, thất phẩm, cửu phẩm phân chia.

Nhất phẩm thấp nhất, cửu phẩm tối cao.

Toàn bộ Thanh Sơn tông, chỉ có một vị Hoàng cấp cửu phẩm Hồn Thiên sư, đó là nhân vật trọng yếu của thượng viện.

Hạ viện Hồn tông, Kỳ tông chủ là một vị Hoàng cấp ngũ phẩm Hồn Thiên sư, dưới trướng có ba vị Hoàng cấp tam phẩm Hồn Thiên sư, sáu vị Hoàng cấp nhất phẩm Hồn Thiên sư.

Lục Vũ đến Hồn tông, là nghe nói nơi này có một dạng tàn khí, liền đặt ở trong Tàng Kinh các Hồn tông.

Chỗ kia, người bình thường là không cho phép đi vào, nhưng Lục Vũ là đệ nhất nội môn, lại là tinh võ hồn, hiểu kính cho trưởng lão mấy viên thuốc thì liền được cho vào.

Chỗ này thu nhận một chút Hồn Thiên sư kiến thức căn bản, Lục Vũ tùy ý lật nhìn mấy quyển, đều rất phổ thông.

Ở cạnh tường trong góc, Lục Vũ thấy một hộp đá bị đóng băng, bên trong chứa một cây Tử Đồng mộc dài sáu tấc, mặt ngoài có ấn ký vân tay, lấm lem tro bụi, không nhìn ra có chỗ gì đặc biệt.

Lục Vũ nhìn chăm chăm Tử Đồng mộc kia, thời điểm nhặt nó lên cảm thấy rất nặng, không giống như vật liệu gỗ mà giống như một loại hợp kim mật độ cao nào đấy.

Trong hộp đá còn có một tảng đá vụn to chừng quả trứng gà, nhìn qua bình thường nhưng lại hấp dẫn ánh mắt Lục Vũ.

Cầm tảng đá trong tay mà trong lòng Lục Vũ lại đập thành thạch, bởi hắn quá kích động.

Tảng đá vụn này lẫn Tử Đồng mộc kia trong mắt người khác thì chẳng đáng chú ý, nhưng với Lục Vũ thì lại là thứ tốt.

Hộp đá vị vứt lẳng lóc bởi không có ai biết nó.

Trước kia Thanh Sơn tông từng phái người kiểm tra cẩn thận, thậm chí để luyện đan sư, luyện khí sư lẫn Hồn Thiên sư cùng nhau nghiên cứu nhưng rốt cục cũng không phát hiện ra được gì, bởi thế mới vứt bỏ tại đây.

Lục Vũ lấy tảng đá vụn và Tử Đồng mộc về chỗ ở của mình.

“Tụ Tinh thạch, Huyền Đồng cương đều là đồ chỉ có ở thượng giới, sao chúng lại xuất hiện ở Chiến Hồn đại lục này?”

Nhìn tảng đá và Tử Đồng mộc trên bàn, Lục Vũ sáng cả hai mắt.

“Trong này rốt cục phong ấn thứ gì?”

Lục Vũ đưa tay trái ra, cật mạch máu nhỏ máu xuống khe nứt trong tảng đá, máu nhanh chóng thấm xuống, lát sau toát ra thất thái chi quang.

Tảng đá kia bay lên tựa như ác ma điên cuồng hấp thụ máu tươi của Lục Vũ, điều này khiến cho hắn tái mặt nhưng vẫn cắn răng duy trì.

Lục Vũ cầm Tử Đồng mộc lên bằng tay phải, chậm rãi đưa tới gần chỗ khe hở của tảng đá, bên trong bắn ra thất thái chi quang quán quanh Tử Đồng mộc, nháy mắt dẫn phát bạo tạc.

Một tiếng nổ vang, mặt ngoài của Tử Đồng mộc đã nứt ra, tảng đá kia cũng phân thành hai, tất cả thất thái chi quang trong nháy mắt biến mất.

Lục Vũ ngã ngồi trên mặt đất, cảm giác đại não thiếu dưỡng khí, mơ màng muốn xỉu.

Thảo hồn tự động hiển hiện phun ra nuốt vào thiên địa linh khí để bổ thể năng tiêu hao cho Lục Vũ, Vạn Pháp Trì đang chấn động, hồn lực tuyến đang duỗi dài, Ngưng Hồn châu lóe ra quang mang bổ sung tinh thần tiêu hao cho hắn.

Từ Đồng mộc nứt ra, bên trong lộ ra một vật dài bốn tấc tám xếp thẳng một hàng, một tấc tám phía trước là mũi nhọn, ba tấc ở sau là tay cầm hình tròn, toàn thân che kín bởi đường vân, phía trước bộ phận mũi nhọn là màu trắng bạc, chuôi đao hình tròn đằng sau là màu đỏ tía.

Vật này tinh xảo mượt mà, mũi nhọn hiện lên nguyệt nha hình cung, mũi đao nổi lên một điểm xanh đậm sóng đao thẳng đứng một tuyến.

Lục Vũ nhìn vật này, ánh mắt lộ ra nghi hoặc.

Đây là đao khác?

Không giống.

Phù đao?

Cũng không phải.

Chẳng lẽ nó chỉ là một món trang sức tinh xảo đẹp mắt?

Nếu như thế thì mình cần gì phải tốn công phí sức tìm cách giải phong ấn bên trong Huyền Đông cương, còn dùng Tự Tinh thạch phối hợp với bí pháp huyết tể mới có thể lòi nó ra.

Lục Vũ giang tay phải định nhặt đao này lên, không ngờ ngón tay chưa tới gần thì cây đao kia đã nổi lên cửu sắc thập bát quang.

Chuôi đao cửu sắc, lưỡi đao thập bát quang, trông rất quý dị. Đường vân bên trong còn đang hiển hóa, sắp xếp lại một lần nữa, rốt cục bắn ra một chùm quang mang tạo thành một hắc sắc khô lâu ấn, lạnh lùng nhìn chăm chú bàn tay Lục Vũ.

Lục Vũ kinh hãi, thảo hồn phóng xuất ra quang mang mờ mịt bao phủ thân đao kia.

Vạn Pháp Trì chấn động phóng xuất ra huyền diệu chi lực để phù văn trên chuôi đao lệch vị trí, rốt cục hóa thành hai chữ Cực Lạc.

Lục Vũ sửng sốt, đây là Cực Lạc đao?

Nhưng tại sao lại có hắc sắc khô lâu ấn hiển hóa ra bên ngoài khiến cho người ta có cảm giác rét run toàn thân, trong lòng báo hiệu chẳng lành?

Vạn Pháp Trì cảm ứng nghi hoặc của Lục Vũ, cấp ra một đáp án.

“Thứ gọi là cực lạc, thiên đạo chẳng lành!”

Lục Vũ cau mày, trong mắt lóe lên một tia kiên quyết, đột nhiên duỗi tay nắm lấy Cực Lạc đao.

Hắc sắc khô lâu ấn kia khắc lên lòng bàn tay phải Lục Vũ, tựa như khắc lên sâu trong tâm hồn hắn khiến hắn đau đến ngũ quan vạn vẹo, cảm giác linh hồn như vỡ vụn.

Cơn đau kịch liệt khiến Lục Vũ ngất đi, đến khi hắn tỉnh lại thì mặt trời đã lặn.

Đứng dậy, Lục Vũ lưu ý tình huống thân thể một瞥, hết thấy bình thường, chỗ lòng bàn tay phải ẩn hiện hình đầu lâu, thanh Cực Lạc đao ở ngay trong mắt phải của đầu lâu, phải nhìn kỹ mới thấy được.

Lục Vũ tâm niệm vừa động, Cực Lạc đao liền hiện ra trên tay hắn, thử nghiệm vung vẩy, nào ngờ thân thể nhoáng một cái trực tiếp ngã nhào.

“Khi thật, vậy mà không dùng được.”

Lục Vũ rất phiền muộn, cây đao này xem ra rất bá đạo.

Chỉ tiện tay múa thử một đường mà nó cũng không phối hợp, còn để mình té ngã nữa.

Vạn Pháp Trì truyền đến tin tức, ám chỉ cảnh giới Lục Vũ không đủ nên không thể thi triển Cực Lạc đao.

Cảnh giới!

Cảnh giới!

Cảnh giới!

Lục Vũ rửa thầm trong lòng, hẳn nhất định phải nhanh đạt tới Tụ Linh cảnh giới mới có thể chân chính phát huy ra uy lực của võ hồn.

Cảnh giới khai mạch và cảnh giới tôi thể chỉ coi như cơ sở, chân chính vận dụng là bắt đầu từ cảnh giới tụ linh.

Buổi sáng, mặt trời chói chang.

Lâm Phong công một bao đồ lớn, oán giận nói: “Lão đại, sao ngươi lại tặng nhẫn trữ vật cho người khác hả? Hại ta xách bao lớn bao nhỏ, còn bị người chế giễu.”

Lục Vũ nói: “Ngươi coi như rèn luyện thân thể đi.”

Lâm Phong thầm than: “Đây quả thực tổn hại đến hình tượng anh minh thần võ của ta.”

Lục Vũ mắng: “Ngươi luyện đan thì anh minh thần võ có ích lợi gì.”

Lâm Phong phản bác: “Sao lại không, ta anh minh thần võ, uy phong bát diện, nữ nhân cả tá xếp hàng tới cửa nịnh nọt.”

Lục Vũ nói: “Ngươi là một con heo, nhanh lên.”

Dưới ánh mặt trời, hai người cấp tốc tiến nhập Mạc Khâu hậu sơn.

Ở đằng sau, một bóng người khi ẩn khi hiện tựa như u linh.

“Lục Vũ, từ kỳ của ngươi đã đến!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Độc chết cường địch

“Lão đại, phù làm sao luyện chế a?”

Lâm Phong từ đầu đến cuối nhớ mãi không quên, đối chế phù tràn đầy hứng thú.

Lục Vũ lưu ý lấy động tĩnh bốn phía, khước miệng hơi nhếch lên, lộ ra một vòng không dễ dàng phát giác mỉm cười.

“Đầu tiên, ngươi muốn hiểu rõ, phù là cái gì?”

Lâm Phong nói: “Phù và trận có quan hệ, nhưng cụ thể ta nói không rõ lắm.”

Lục Vũ nói: “Trận pháp thiên biến vạn hóa, căn nguyên của nó ở chỗ ‘đạo’. Bố trận thuật đều có xảo diệu, cần thích ứng hoàn cảnh không gian, vật liệu bày trận, lực lượng vận chuyển trận pháp. Đây là những điều căn bản nhất. Mà hoàn cảnh lại chia làm mấy loại tình huống. Một, hoàn cảnh hiện thực, hai, hoàn cảnh giả lập.”

Lâm Phong không hiểu hỏi: “Hoàn cảnh giả lập là gì lão đại?”

Lục Vũ cười nói: “Dựa theo quy tắc biến hóa nhất định, bố trí ở giữa sơn lâm tên là trận pháp, còn mô tả trên phù chỉ (lá bùa) thì gọi là phù pháp. Khắc họa trên ngọc thạch, pháp khí được gọi là phù trận. Vật liệu khác biệt phân chia hoàn cảnh khác biệt nên tên gọi cũng khác nhau.”

Lâm Phong nghi ngờ hỏi: “Khác nhau ở chỗ nào?”

“Khác nhau cũng lớn. Trận pháp so ra thì cố định, còn phù pháp có thể mang theo bên người nhưng nó là thứ chỉ có thể sử dụng một lần, phân thành pháp bảo. Phù trận khắc sâu trên dụng cụ đưa tới những tác dụng huyền diệu, đây là luyện khí. Đương nhiên, ngươi ngày sau luyện đan có đôi khi cũng sẽ dùng tới.”

Lâm Phong hoảng sợ nói: “Nói nửa ngày thì luyện khí, luyện đan và luyện trận sư đều liên quan đến trận pháp cả.”

Lục Vũ nói: “Đây là một loại thể hiện ‘đạo’, có thể vận dụng trên vạn vật. Tựa như tu luyện, tất cả mọi người đang hấp thu thiên địa linh khí dùng để tự mình sử dụng, chuyển hóa hoặc thăng hoa.”

Lâm Phong giật mình nói: “Ta đã hiểu, vạn pháp đồng nguyên, đều có xảo diệu. Vậy chi tiết ra sao lão đại?”

Lục Vũ nói: “Chế phù là miêu tả trận đồ trên phù chỉ, trước dễ sau khó, xác suất thành công còn thấp hơn luyện đan rất nhiều. Phù chỉ là vật liệu căn bản để chế phù, còn cần phù bút và tinh sa.”

Lâm Phong tràn đầy phấn khởi, hỏi: “Bình thường phải luyện bao lâu mới có thể thành công?”

Lục Vũ đáp: “Phải xem ngộ tính, chăm chú hết sức thì ba năm có thể nhập môn, ba mươi năm có thể đạt tiểu thành.”

“Thua, lão đại, thế cũng quá lâu đi? Có phương pháp tốc thành nào không?”

“Có chứ, dùng tiền mua phù lục do người khác chế tác là được rồi.”

Lâm Phong cười khan nói: “Đây đâu phải phương pháp tốc thành, đây là bất học vô thuật pháp.”

Lục Vũ cười nói: “Ai bảo ngươi mơ tưởng xa vời, luyện đan còn chưa tới nơi tới chốn đã muốn học chế phù.”

Lâm Phong ngượng ngừng cười một tiếng, nói: “Ta chỉ tò mò thôi.”

Trong lúc nói chuyện phiếm, hai người từ khu thứ tám tiến nhập khu thứ chín, tiếp tục đi tới khu thứ bảy.

Trong rừng rậm, bóng người chớp động, xuất hiện năm người.

“Theo dõi sát sao tiểu tử kia, đến khu thứ sáu lại ra tay.”

Năm người trước sau tách ra, xa xa theo đuôi.

Lục Vũ thân đeo trường cung, trên vai vác một bọc nhỏ, di chuyển nhanh chóng trong sơn lâm.

Lâm Phong khinh công không tốt bằng Lục Vũ, một cước sâu một cước cạn đuổi theo đằng sau, hai người rất mau tiến tới khu thứ bảy.

“Có mùi máu tươi, cẩn thận một chút.”

Lục Vũ ngẩng nhìn bốn phía, lời kéo Lâm Phong nhoáng cái biến mất.

Một lát sau, hai bóng người tới gần.

“Kỳ quái, không có ai cả, tìm quanh xem.”

“Chỗ này có dấu chân, bên kia cũng có, đi theo hướng này.”

Năm người hội tụ, truy tung theo dấu chân Lâm Phong lưu lại.

Khu thứ bảy, rừng rậm.

Gió núi xôn xao, cỏ cây đong đưa.

Cây cối hoa cỏ tác hường, cỏ cây lay động từng mảng tỏa nên hương đồng nội.

“Tình huống có điểm là lạ, mọi người cẩn thận một chút.”

Trong rừng rậm, một hương thơm kỳ lạ truyền đến.

Năm tên cao thủ Ngô thành hít hà, lập tức ngừng thở, cấp tốc tránh ra.

“Hình như không sao cả, tiếp tục đuổi theo!”

Năm người nhanh chóng tiến đến khu thứ sáu, thấy được thân ảnh Lục Vũ.

“Hắn ở kia, đuổi theo.”

Năm người tăng tốc như báo hoang trong rừng, ngoài thân xuất hiện một tầng khí lưu đẩy cỏ cây ra khỏi người.

“Lục Vũ, hôm nay là tử kỳ của ngươi.”

Năm người từ trên trời giáng xuống vây Lục Vũ và Lâm Phong vào giữa.

“Ngươi... ngươi... các ngươi ăf ai, muốn làm gì?”

Lâm Phong mặt kinh hoàng, ngoài mạnh trong yếu.

“Chúng ta là ai, hửn Lục Vũ rất rõ trong lòng.”

Lên tiếng là một người khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi tên là Cao Tường, là thủ lĩnh hành động lần này.

“Ngô Anh Kiệt sai các người tới giết ta?”

“Xem ra người không ngốc. Nếu biết thì nên ngoan ngoãn cam chịu số phận đi.”

Cao Tường cười lạnh, hạ lệnh: “Giết bọn hửn.”

Lâm Phong nói: “Chậm đã!”

“Tiểu tử người có di ngôn gì?”

Lâm Phong cười hắc hắc nói: “Ta sẽ không chết nên sao phải lưu lại di ngôn. Ta muốn hỏi các người một câu, các người có thấy ngực hơi tức, tâm mạch căng đau không?”

Cao Tường nghe vậy giật mình, cấp tốc cảm ứng tình huống thân thể một chút, quả nhiên ngực đau nhức, tâm mạch nổ, toàn thân khí huyết không thoát mái.

“Người dám hạ độc! Ta bỏ người!”

Lâm Phong khiêu khích nói: “Bỏ ta, người đến đây.”

Cao Tường vận chuyển linh lực, võ mạch liền đau nhức khó nhịn, tứ chi run rẩy, ấn đường biến thành màu đen.

“Tiểu tử hèn hạ đáng giận, người hạ độc lúc nào?”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Từ khi các người bắt đầu bước tới cấm khu hậu sơn, chân của chúng ta ắt chứa vô số độc dược vô sắc vô vị.”

“Chúng ta một mực hết sức cẩn thận, nếu như trúng độc đã sớm biết.”

Lục Vũ khề nói: “Mỗi loại độc ta lưu lại sẽ không trí mạng, nhưng bốn loại kết hợp lại thì nhất định khó thoát khỏi cái chết.”

Cao Tường cả giận ra lệnh: “Giết hửn! Giết!”

Năm người lên cơn giận dữ, liều lĩnh phóng tới chỗ Lục Vũ, muốn giết hửn chết chung.

“Muốn giết ta á, lần này các người không có cơ hội.”

Lục Vũ di chuyển tới trước sáu thước, nghiêng chuyển, lượn vòng, thi triển ra Lạc Nhật quyền và Kinh Lôi quyền.

Đồng thời, Lục Vũ mất lóc lên hàng quang, tia thiểm điện trên chiếc lá thứ nhất của thảo hồn phóng xuất ra chấn hồn chi lực, khiến cho năm địch nhân không khống chế được tự phóng ra vô hồn.

Lúc này, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai tựa như thiểm điện thần tiên, bỏ lên trên vô hồn của địch nhân, trong nháy mắt rút sạch hồn lực của chúng chứa tới trong Ngưng Hồn châu.

Phanh phanh phanh, một trận bạo hưởng, năm cao thủ Tụ Linh cảnh bởi thân trúng kịch độc, vô hồn bị phế mà chết dưới nắm tay Lục Vũ.

“Lão đại thực tính toán như thần, xử lý năm địch nhân dễ như trở bàn tay.”

Lâm Phong khen lớn, Lục Vũ lại nói: “Chẳng qua do bọn hửn khinh địch, không hiểu rõ tình huống của ta.”

Lục Vũ lục soát thi thể năm người, tìm được hai chiếc nhẫn trữ vật và ba viên linh đan.

“Oa, nhẫn trữ vật, quá tốt.”

Lâm Phong đại hỉ, trơ mắt nhìn, nước bọt nhanh chảy ra.

Lục Vũ mở nhẫn trữ vật, bên trong đều có một viên linh đan và đại lượng tiền tài.

“Hai viên Thủy Linh đan này cho người, ba viên Hỏa Linh đan về ta, hai ta mỗi người một chiếc nhẫn trữ vật.”

Lâm Phong cướp đoạt một chiếc nhẫn trữ vật, cười đến không ngậm miệng được.

“Ta rốt cục cũng có được nhẫn trữ vật, quá đẹp rồi.”

“Người nhìn người đi.”

Lục Vũ mắng một câu, cùng Lâm Phong cời hết y phục địch nhân, thiêu hủy, sau đó đi thẳng tới khu thứ năm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Khởi tử hoàn sinh

Hậu sơn khu thứ năm là một địa phương tương đối nguy hiểm, bởi có yêu thú cấp ba ẩn hiện.

Với cảnh giới tôi thể hiện tại của Lục Vũ và Lâm Phong, hai người căn bản không địch nổi yêu thú cấp ba, gặp được cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp trốn.

“Có dấu chân, xem ra đám Từ Phàm, Âu Tuấn đã đến đây.”

“Bọn hấn đông người lại đều là đệ tử chân truyền, dù gặp cũng có thể đánh một hồi, chúng ta không so được.”

Lâm Phong khá lo lắng, hai mắt gian xảo hết nhìn đông lại nhìn tây.

Lục Vũ buông lỏng toàn thân, thi triển ra Thảo Mộc Giai Bình, vận dụng tiểu thảo chi nhãn lấy thiên mộc làm tai mắt thăm dò tình hình khu thứ năm.

“Không tốt, đi mau.”

Lục Vũ đột nhiên kinh hô, kéo Lâm Phong bỏ chạy.

Vừa chạy được mấy bước, đằng sau liền truyền tới một tiếng rống to, một con Phi Thiên lang xông lên trời nhìn, phát hiện ở dưới đất có ba nhóm nhân mã là Từ Phàm, Âu Tuấn và Lục Vũ.

Con Phi Thiên lang này dài khoảng năm trượng, đôi cánh thịt giăng ra dài khoảng tám trượng.

Nó rống một tiếng chấn động sơn lâm, dọa vô số hung thú quỳ xuống đất bất động, tỏ vẻ thần phục.

Hơn mười con yêu thú cấp hai xông ra, tựa như nhận được kêu gọi, bắt đầu phóng tới phía ba nhóm đệ tử Thanh Sơn tông.

Lục Vũ và Lâm Phong thẳng đến khu thứ sáu, đối diện với một con yêu thú cấp hai Kiếm Xi hổ, hình thể cao hơn ba trượng.

“Ai da, một con mèo thật lớn...”

Lâm Phong quái khiếu, Lục Vũ mắng: “Mèo đầu người ấy, chạy mau.”

Yêu thú cấp hai tương đương nhân loại cảnh giới tôi thể, nhưng yêu thú phần lớn da cứng thịt dày, lực lớn vô cùng.

Con Kiếm Xi hổ này thuộc loại nổi bật trong đám yêu thú cấp hai, liều mạng, Lục Vũ cũng chỉ có thể nhượng bộ.

“Lão đại, người là đệ nhất nội môn mà, sợ nó cái cọng lông.”

Lâm Phong vừa chạy vừa nói.

Lục Vũ tức giận: “Người cảm thấy tinh lực tràn đầy thì có thể qua thử một chút.”

Lâm Phong đảo mắt, nghĩ đến một biện pháp.

“Lão đại, độc chết nó.”

Lục Vũ nói: “Biện pháp này rất tốt, người đi trước dụ nó ra.”

Lục Vũ thi triển ra U Linh Quỷ Trảo chế trụ cổ tay Lâm Phong, quăng hấn bay đi.

“A, lão đại người bán ta... lăn đi... mèo to.”

Lâm Phong vừa sợ vừa giận, nhưng hấn dù gì cũng là tôi thể bát trọng, trước mặt nguy hiểm, hấn phản ứng cấp tốc, roi xuống đất lăn một vòng tránh đi công kích của Kiếm Xi hổ.

Lục Vũ lấy ra ba mũi tên, xoa thuốc bột trên đầu mũi.

Sau đó, Lục Vũ lẳng không đảo người thì triển ra Thảo Phượng Phi, trong lúc Kiếm Xi hồ di chuyển thì tìm kiếm cơ hội xuất tiến.

“Lão đại, ta sắp không chịu được nữa.”

Lâm Phong ở phương diện võ kỹ xác thực kém xa Lục Vũ, cảnh giới mặc dù không tệ nhưng lại khuyết thiếu kinh nghiệm.

Vèo một tiếng, vũ tiễn phá không bắn trúng vị trí trái tim Kiếm Xi hồ, mũi tên găm vào thị ba phần rồi kẹt lại.

Lẳng không xoay tròn, Lục Vũ đáng người tiêu sái, trong khoảnh khắc rơi xuống đất thì bắn ra một mũi tên nữa, ngay sau đó là tiếng khô khiêu thê lương.

Trúng hai lần, lần này lực đạo mạnh hơn, trực tiếp bắn trúng trái tim.

Rơi xuống đất lăn một vòng, Lục Vũ bắn ra ba rượng, một chiêu Hồi Vọng Viễn, tên phá trời cao, lực xâu thiên quân, trực tiếp xuyên thủng thân thể Kiếm Xi hồ khiến nó tru lên ngã xuống.

“Tùng tên xuyên tim, lão đại ngươi quá lợi hại.”

Lâm Phong mặt mũi tràn đầy bội phục, Lục Vũ cấp tốc lấy ra yêu đan của Kiếm Xi hồ, sau đó kéo Lâm Phong chạy trốn.

“Giết xong rồi còn chạy làm gì nữa?”

Lục Vũ nói: “Bên trong huyết nhục của Kiếm Xi hồ ẩn chứa một loại kịch độc vô vị, chẳng bao lâu sau nó sẽ bị những con yêu thú khác chia ăn. Chúng ta tạm thời rời đi, đến khi trở lại sẽ nhất xác chúng nó.”

Lâm Phong sợ hãi than: “Một hòn đá ném trúng hai chim, lão đại ngươi quá thông minh.”

Buổi chiều, một tiếng gầm gừ truyền ra, lộ ra mấy phần đau thương.

“Có một con trúng chiêu.”

Lục Vũ cười khê, yêu đan là đồ bỏ có thể nâng cao thực lực.

Sau nửa canh giờ lại có hai con yêu thú rên rĩ, trước khi chết điên cuồng phá hư sơn lâm dọa nhiều hung thú bỏ chạy.

Lục Vũ dẫn Lâm Phong lặng yên đi tới, thu hoạch bốn viên yêu đan, trực tiếp chia đều.

“Khu thứ năm hiện tại nguy hiểm, không bằng chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã?”

Lâm Phong đưa ra đề nghị, Lục Vũ quay đầu nhìn ra đằng sau.

Gió khẽ thoảng qua, trong rừng hoa cỏ rung rinh, cỏ nhỏ phát phơ, cây xanh đang ca hát.

Lục Vũ tự nhiên cảm thấy khủng hoảng, lôi kéo Lâm Phong không nói hai lời chạy thẳng đến khu thứ năm.

“Lão đại, người điên rồi, chỗ kia...”

“Câm miệng, không được nói.”

Lục Vũ sắc mặt nghiêm túc, Lâm Phong chưa từng thấy hần như vậy.

“Không ngờ một tên đệ tử nội môn của Thanh Sơn tông lại có thể cảm ứng được sự tồn tại của ta.”

Một đạo hắc ảnh im ắng hiện ra, vừa vận xuất hiện ngay tại vị trí Lục Vũ đã đứng trước đó.

Dưới ánh mặt trời, người này tựa như u linh khiến cho âm phong phát mạnh, cây cỏ kêu rên.

Bóng đen tiến nhập khu thứ năm, cũng không hề để ý đến hướng đi của Lục Vũ và Lâm Phong mà là đi thẳng đến khu thứ ba.

Lục Vũ lôi kéo Lâm Phong chạy gấp một đường, thời thời khắc khắc tăng cảm giác lực lên mức tối đa, thẳng đến khi bóng đen kia đi xa hần mới dừng lại.

Lâm Phong chẳng hiểu ra sao, ngờ nghếch nhìn Lục Vũ.

Lục Vũ không giải thích, lưng dựa lên thân cây, cả người trầm tĩnh lại.

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn, yêu thú hét giận dữ, rất đông hung thú, dã thú chạy trốn chết kéo theo những tiếng kêu thảm thiết của con người.

Lâm Phong giật nảy mình, bật thốt lên: “Kia là đám Từ Phàm hả?”

Lục Vũ thông suốt đứng lên, ánh mắt kinh dị nhìn hướng kia, cảm giác hôm nay hậu sơn này rất không bình thường, dường như sắp có chuyện gì đó phát sinh.

Mấy tên đệ tử Thanh Sơn tông quỷ khóc sói gào, hốt hoảng bỏ chạy, bị dọa đến chạy xuống núi.

Trước đó thấy qua con Phi Thiên lang phát ra tiếng thét ô ô thì tựa như gặp ma giữa ban ngày, bay về nơi phương xa.

Phiến sơn lâm kia liền yên tĩnh lại, trừ âm phong sâu kín ra thì không cảm ứng được gì nữa.

Lục Vũ tâm đang cuồng loạn, dự cảm không hiểu.

“Chúng ta đi xem một chút.”

Nói xong lời này, Lục Vũ liền ngăn cả người, bởi hắn không phải là người tùy ý như vậy, hắn biết rõ chỗ kia nguy hiểm nhưng tại sao lại cứ muốn đi?

Trực giác của Lâm Phong không mạnh như Lục Vũ, hưng phấn nói: “Tốt, nói không chừng có thể nhặt được bảo.”

Lục Vũ bất đắc dĩ cười khổ, dẫn Lâm Phong cẩn thận tiến lên, chỉ chốc lát đã tới chỗ rừng sâu.

Chỗ ấy có một tảng đá lớn sụp ra, bốn phía lưu lại khí tức yêu thú & rất nhiều dấu chân tạp nhạp của hung thú.

Lâm Phong tuyệt không sợ, hai mắt ngập tràn hưng phấn, vây quanh cự thạch chính diện.

“Quý!”

Lâm Phong thét lên, bị dọa đến nổi co cứng bỏ chạy.

Lục Vũ bắt được hắn, hai mắt nhìn chòng chọc vào chỗ cự thạch sụp ra kia, cả người sắc mặt tái nhợt.

Khối cự thạch này cao vài trượng, chỗ vỡ ra lộ ra một cỗ thi hài khô cạn.

Vốn chuyện này chẳng có gì lớn lao, chẳng phải chỉ là một cỗ thi thể bị chôn bên trong cự thạch thôi sao?

Nhưng chuyện khiến người ta phải hoảng sợ là cỗ thi hài kia lại động đậy, từ từ nứt ra, bên trong lộ ra một thiếu niên da trắng nõn.

Thi biến!

Lâm Phong bị dọa kêu có quỷ, Lục Vũ cũng bị dọa sắc mặt tái nhợt, nhưng hắn lại gắt gao bắt lấy Lâm Phong không để đối phương chạy loạn.

Lục Vũ dù sao cũng sống hai kiếp người, lại là Thánh Hồn Thiên Sư nên kiến thức rộng rãi, dù loại tràng diện này lần đầu gặp phải nhưng hắn cũng nhanh chóng khôi phục lại tinh táo, hơi híp cặp mắt đánh giá người đang phá kén trùng sinh kia.

“Sai, thật sai...”

Lục Vũ thờ dãi quanh quần tứ phương khiến cho người mê mang, rốt cục thì sai cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Ba ngày ắt chết

Dưới ánh mặt trời, trong rừng nhiệt độ cực thấp, có loại cảm giác âm trầm không hiểu.

Lâm Phong đang cực lực giãy dụa muốn thoát khỏi nơi này thì lại bị Lục Vũ gắt gao giữ chặt.

“Lão đại, đừng đùa, muốn chết người.”

Lâm Phong thật sợ mất mật, từ nhỏ đến lớn hắn mới gặp phải chuyện này lần đầu.

Lục Vũ không để ý đến hắn, trong miệng một mực đọc lấy: “Sai, sai...”

Thi hài vỡ ra, một thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi da thịt trắng nõn chui ra, sắc mặt trắng bệch, mắt trái có hai đồng tử, mắt phải bình thường.

“Sai chỗ nào?”

Thiếu niên nhìn Lục Vũ, ánh mắt rất tang thương, thanh âm cũng rất già nua.

“Đều sai.”

Lục Vũ ngửi khí cổ quái, ánh mắt rất phức tạp, lại có một tia thờ dãi ở bên trong.

Lâm Phong một mặt mộng bức, ngơ ngác nhìn Lục Vũ.

“Lão đại, ngươi bị quỷ nhập hả?”

Lục Vũ thật muốn tát hắn một bạt tai, nhưng giờ phút này lại không hơi sức đâu để ý đến hắn.

Người khởi tử hoàn sinh này nhìn thì trẻ trung nhưng thực ra lại rất già nua, trong lúc lơ đãng ánh mắt bộc lộ ra lực lượng kinh khủng khiến cho cây cỏ trong rừng đều dừng trong nháy mắt.

Người này rất đáng sợ, trước đây nếu Lâm Phong chạy trốn căn bản cũng trốn không thoát, cho nên Lục Vũ mới có thể gắt gao giữ hắn lại.

Người sống lại nhìn Lục Vũ, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

“Ngươi là ai, sao biết ta sai?”

Lục Vũ nghênh đón ánh mắt của đối phương, khí chất cả người đang biến hóa, tựa như trong nháy mắt cao lớn thêm không ít.

Lâm Phong cảm giác được, kinh ngạc nói: “Lão đại, ngươi thay đổi.”

Người trùng sinh trợn hai mắt, khề kêu: “Xem ra ngươi rất không bình thường.”

Lục Vũ thần thái phiêu dật, nghiêm mặt nói: “Ngươi giống ta, lúc trước ta sai, ngươi lại càng sau.”

Người trùng sinh mất thần như đao, lạnh lùng nói: “Thật sao? Nói nghe một chút. Ngươi nếu nói sai thì hai ngươi phải bỏ mạng lại đây.”

Lâm Phong reo lên: “Tại sao? Chúng ta không trêu chọc ngươi.”

Người trùng sinh nói: “Vì ta mạnh hơn các ngươi, ở trước mặt ta các ngươi chỉ là hai con kiến đáng thương.”

Lâm Phong muốn phản bác nhưng bị Lục Vũ ngăn lại.

“Ngươi xác thực mạnh hơn chúng ta, nhưng ngươi sống không quá ba ngày.”

“Cái gì?”

Lâm Phong kêu sợ hãi, bị lời nói của Lục Vũ gây khiếp sợ.

“Lão đại, ngươi có bị sốt không, sao lại nói chuyện hoang đường như thế?”

Người trùng sinh đột nhiên biến sắc, trên thân phóng ra ba động khủng bố gây uy hiếp lên người Lục Vũ và Lâm Phong khiến hai người suýt phải quỵ xuống.

“Sao ngươi lại biết?”

Người trùng sinh mất lộ sát cơ, tâm tình hết sức không bình tĩnh.

“Thời điểm nhìn thấy ngươi, ta đã nói ngươi thật sai, sai ngay ở một bước mấu chốt nhất.”

Lục Vũ ngửa đầu ưỡn ngực, thần sắc như thường.

Người trùng sinh chớp mắt không yên, chậm rãi nâng tay phải lên, sát khí bao phủ quanh thân.

Lâm Phong kinh hãi nói: “Ngươi muốn làm gì, lớn hiếp nhỏ?”

Người trùng sinh dựa lưng lên tảng đá, mắt nhìn Lục Vũ thật lâu, sát cơ trong mắt dần dần mờ đi.

“Có biện pháp cứu vãn không?”

Lục Vũ cau mày, khẽ thở dài: “Không còn kịp rồi. Năm đó ngươi đặt mình vào tuyệt cảnh, vì sống sót mà tu luyện Huyền thi tam biến, đáng tiếc công pháp không được đầy đủ, chỗ mấu chốt nhất ngươi lại luyện sai.”

Người trùng sinh tâm thần kinh biến, bị lời nói của Lục Vũ dọa giật nảy mình.

“Việc này bất luận kẻ nào cũng không biết, ngươi sao như tận mắt thấy vậy?”

Lục Vũ nói: “Bởi ta từng gặp qua môn công pháp Huyền thi tam biến này, so sánh tình huống của ngươi thì liền nhận ra ngay.”

Người trùng sinh tang thương nói: “Thật không có biện pháp nào sao?”

Lục Vũ cau mày trầm tư, buông tay Lâm Phong ra.

“Đưa một bộ y phục cho hần mặc, ta muốn hảo hảo suy nghĩ một chút.”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lâm Phong vừa kinh vừa sợ, mở nhãn trừ vật lấy ra một bộ y phục của mình đưa cho người trùng sinh kia.

Sau khi thay y phục xong, người trùng sinh nhìn qua như người vô hại, trở thành một mỹ thiếu niên.

“Ngươi tên là gì?”

Lâm Phong trốn sau lưng Lục Vũ, len lén nhìn hần.

“Đồng Trọng.”

“Ta tên Lâm Phong, lão đại tên Lục Vũ, chúng ta đều là đệ tử Thanh Sơn tông.”

Đồng Trọng phản ứng đăm đăm, tura hồ chưa từng nghe qua Thanh Sơn tông, chỉ lẳng lặng nhìn Lục Vũ.

Sau nửa canh giờ, Lục Vũ từ trong trầm tư tỉnh lại.

“Tình huống của ngươi rất đặc thù, tỷ lệ sống tiếp tục kỳ bé nhỏ, nhưng...”

Đồng Trọng truy vấn: “Nhưng sao?”

Lục Vũ chần chờ nói: “Ta có thể để cho linh hồn của ngươi tạm thời bắt tử, nhưng tương lai có thể phục sinh hay không thì phải xem vận mệnh của ngươi.”

Đồng Trọng kinh dị nói: “Linh hồn bắt tử? Tương lai tỷ lệ phục sinh lớn bao nhiêu?”

Lục Vũ nói: “Chưa tới một phần, bởi vì Di hồn chỉ thuật phong hiểm cực lớn, đồng thời bởi ngươi dính dáng đến Huyền thi tam biến cho nên trừ phi tìm được Địa Hoàng thư...”

Đồng Trọng sắc mặt kinh biến, bật thốt: “Địa Hoàng thư! Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao biết nhiều như vậy?”

“Ngươi không cần quan tâm ta là ai, ngươi chỉ có tuổi thọ ba ngày, hãy suy nghĩ cho kỹ xem nên chết đi như thế hay là liều một lần.”

Lục Vũ quay người kéo Lâm Phong rời đi.

Đồng Trọng sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới phát ra một tiếng than khẽ.

“Điều kiện của ngươi là gì?”

Đồng Trọng đuổi kịp Lục Vũ, hần rốt cuộc vẫn không cam lòng.

Bản thân thiên tân vạn khổ mới phá kén trùng sinh, ai ngờ lại chỉ có thể sống được ba ngày, Đồng Trọng há có thể can tâm?

Lục Vũ nói: “Điều kiện rất đơn giản, ba ngày nay ngươi phụ trách bảo hộ an toàn cho chúng ta, cũng giúp Lâm Phong đạt tới Tụ Linh cảnh giới. Sau ba ngày, ta sẽ cấy một sợi hồn phách của ngươi lên trên võ hồn của hần. Như thế, linh hồn của ngươi có thể bất diệt. Chờ đến tương lai, nếu như vận khí tốt tìm được Địa Hoàng thư, ngươi liền có thể sống lại.”

“Lão đại, không phải đâu. Chuyển lên trên võ hồn của ta, vậy ta há không... há không...”

Lâm Phong một mặt lo lắng, cảm thấy không lành.

“Đồ đàn.”

Lục Vũ mắng: “Hồn phách của hắc chuyển qua trên võ hồn của ngươi, đây chẳng qua là gửi tạm thời thôi, không tiêu hao bao nhiêu hồn lực của ngươi cả, ngược lại có thể hướng dẫn ngươi tu luyện, không duyên cớ tặng cho ngươi một sự phụ lợi hại mà ngươi lại không muốn nữa.”

Lâm Phong kinh dị nói: “Vạn nhất hắc chiếm thân thể của ta, ta há không vênh lên?”

Lục Vũ nói: “Ta chỉ có thể bảo vệ một sợi hồn phách của hắc bất diệt, hắc căn bản không có cách đoạt xá, chuyện này ngươi có thể yên tâm.”

Đồng Trọng nói: “Vạn nhất hắc nuốt chửng hồn phách của ta thì ta há làm thuê không còn, vô cớ giúp hắc?”

Lục Vũ nói: “Hắc thôn phệ hồn phách của ngươi vô dụng, lúc đó ngươi chỉ còn sót lại một sợi hồn phách, còn cần hấp thu hồn lực của hắc. Đồng thời, tương lai ngươi có thể phục sinh hay không thì chưa biết được, nhưng không bằng trong khoảng thời gian đó thu hắc là độ đề, tương lai cũng có thể để hắc kết thúc tâm nguyện giúp ngươi?”

Đồng Trọng nhìn Lâm Phong, khinh thường nói: “Hắc á?”

Lục Vũ nói: “Ngươi không nên xem thường hắc, võ hồn của hắc cũng không bình thường. Chiến Hồn đại lục lớn như thế ngươi muốn tìm được người thứ hai như hắc chỉ sợ rất khó.”

Lâm Phong kinh ngạc nói: “Lão đại, hóa ra ta trâu như vậy à?”

Lục Vũ cười nói: “Tương lai ngươi sẽ trở thành Luyện Đan sư vĩ đại nhất Chiến Hồn đại lục, có thể không trâu sao?”

“Luyện Đan sư?”

Đồng Trọng nhìn Lâm Phong vài lần, hơi hiểu ra nói: “Ngươi đang bồi dưỡng hắc, ngươi là Hồn Thiên sư?”

Lâm Phong sững sờ, quái khiếu nói: “Hồn Thiên sư? Lão đại, đây là sự thực sao?”

Lục Vũ mắng: “Ngươi biết cái gì, lo dò đường phía trước đi, ta muốn nói chuyện với hắc.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Yêu thú cấp bốn

Lâm Phong mặt dày mày dạn, hắc hắc nói: “Chúng ta cùng một chỗ trò chuyện đi.”

Lục Vũ bay lên đá một cước dọa Lâm Phong bỏ chạy nhanh như chớp.

“Thật là quỷ hẹp hòi, có chuyện gì không thể để cho ta nghe.”

Lục Vũ nhìn Lâm Phong đi xa, lạnh nhạt nói: “Võ hồn của hắc là Hoàn Hồn thảo, đồng thời có hy vọng trở thành Cửu Diệp Hoàn Hồn thảo.”

Đồng Trọng ánh mắt kinh biến, kinh ngạc nói: “Đây là nguyên nhân ngươi bồi dưỡng hắc à.”

Lục Vũ từ chối cho ý kiến, tự mình nói: “Võ hồn phân chia thiên địa huyền hoàng, Thất Diệp Hoàn Hồn thảo là Huyền cấp võ hồn, Bát Diệp Hoàn Hồn thảo là Địa cấp, mà Cửu Diệp Hoàn Hồn thảo...”

Đồng Trọng bật thốt lên: “Thiên cấp võ hồn!”

Lục Vũ nói: “Sau ba ngày, cơ thể ngươi chết đi, hồn phách tiêu tán, ta cấy ghép một sợi tàn hồn của ngươi lên trên Hoàn Hồn thảo của hắc để bảo vệ hồn linh ngươi bất diệt, đây là phương pháp duy nhất giúp ngươi tạm thời bất tử. Nhưng có một điều kiện, hắc nhất định phải đạt tới Tụ Linh cảnh, như thế thì xác suất cấy ghép thành công mới có thể tăng lên.”

Đồng Trọng nói: “Chuyện này không khó.”

Lục Vũ nói: “Sau khi cấy ghép thành công, ngươi thu hắc làm đệ tử, ta sẽ tiếp tục truyền thụ thuật luyện đan cho hắc. Tương lai, đợi khi thực lực cảnh giới của hắc lên cao thì tự nhiên sẽ có cơ hội đi tìm Địa Hoàng thư.”

Đồng Trọng hỏi: “Hình như hết thầy ngươi không chiếm được tiện nghi gì a.”

Lục Vũ cười nói: “Thành tựu của hấn càng cao sẽ giúp được ta càng nhiều, điểm này ngươi có nghi vấn sao?”

Đồng Trọng nói: “Ngươi rất biết lung lạc lòng người đấy.”

Lục Vũ từ chối cho ý kiến, đổi đề tài nói: “Hiện tại chúng ta nói tới chuyện của ngươi đi. Ngươi tại sao xuất hiện ở Mạc Khâu sơn, hẳn là bởi Thánh bi trên đỉnh núi kia đi.”

Đồng Trọng sắc mặt đại biến, sợ hãi hỏi: “Sao ngươi lại biết?”

Lục Vũ không đáp, tiếp tục nói: “Ta còn biết năm đó ngươi đã thấy Thánh bi cho nên mới gặp phải tuyệt cảnh, bắt đắc dĩ phải tu luyện Huyền thi tam biến, ta đoán không sai chứ?”

Đồng Trọng lo lắng ra mặt, trong mắt lóe lên sát khí, một hồi lâu mới bình phục lại.

“Ngươi đoán đúng, ta xác thực thấy nó, nhưng cũng chính nó hại ta. Nếu như ngươi muốn tìm nó thì ta khuyên ngươi một câu, bỏ ý niệm này đi.”

Lục Vũ cười nói: “Yên tâm, ta không có hứng thú với khối bia kia, ta chỉ muốn đi khu thứ ba xem một chút. Ngươi kiếp trước cảnh giới rất cao, hẳn là xuất thân từ Huyền môn đỉnh cấp hoặc là Thánh môn, đúng không?”

Đồng Trọng khề thờ dài: “Năm đó nếu ta không chết thì hiện tại sớm là người trong Thánh môn.”

Lục Vũ gật đầu, đáp án này không khác suy đoán của hấn là bao.

“Đi thôi, chúng ta đi khu thứ tư.”

Hai người tăng tốc, rất nhanh đã đuổi kịp Lâm Phong.

“Nói chuyện phiếm xong, hàn huyên chuyện gì thế?”

Lâm Phong một mặt hiếu kỳ, nhưng Lục Vũ và Đồng Trọng đều không để ý hấn.

Vượt qua khu thứ năm, Lục Vũ lần đầu tiên thấy được cảnh tượng khu thứ tư, khu vực này không có một ngọn cỏ, tràn đầy hoang vu.

Lâm Phong tò mò hỏi: “Trụi lủi, không thấy có gì đáng sợ cả.”

Lục Vũ sắc mặt nghiêm túc, thảo hồn tự động hiển hiện thăm dò tình huống của khu vực này.

“Mặt đất có độc, độc tính không quá lợi hại, nhưng...”

Lục Vũ cau mày, quay đầu nhìn Đồng Trọng.

“Chỗ này có một con yêu thú cấp bốn!”

“Cái gì! Yêu thú cấp bốn, ông trời của ta ơi, chừng môn tới cũng đánh không lại đi.”

Lâm Phong hoảng sợ, yêu thú cấp ba tương đương Tụ Linh cảnh, mà yêu thú cấp bốn thì đã siêu việt cấp độ này.

Lục Vũ nói: “Không nhất định phải xông vào, trong này có kỹ xảo.”

Lâm Phong hỏi: “Kỹ xảo gì?”

Lục Vũ lắc đầu, tạm thời cũng không biết.

Đồng Trọng nói: “Đi thôi, yêu thú cấp bốn ta có thể đối phó được.”

Lâm Phong quái kiểu nói: “Thật ư? Ngươi lợi hại thế sao?”

Đồng Trọng khề nói: “Lợi hại cái rắm, nhớ năm đó... tính toán... đi thôi.”

Lục Vũ phân phó Lâm Phong lấy Giải Độc đan ra, ba người ngậm trong miệng, thận trọng tiến nhập khu thứ tư.

Khu vực này không có một ngọn cỏ, mặt ngoài nhìn không ra dị dạng gì nhưng khi ba người tiến lên được năm phút thì Đồng Trọng đột nhiên dừng lại.

“Đến rồi!”

Lâm Phong không hiểu hỏi: “Cái gì đến?”

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, thấp giọng nói: “Yêu thú cấp bốn.”

Lâm Phong kinh hãi suýt hét lên, may mà kịp thời nhịn được.

Trong không khí chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một mùi tanh hôi, mặt đất truyền đến thanh âm sần sật, rung động không thôi.

Đồng Trọng nhắm hai mắt lại, nhìn chăm chú đằng trước bên trái, nơi đó đột nhiên toát ra một con xà hai đầu, mỗi đầu chỉ to khoảng ba trượng.

Hai đầu xà một trắng một đen, trên thân vảy xà lóe ánh sáng, thân dài hơn mười trượng, ánh mắt lạnh như băng khiến người ta toàn thân phát lạnh.

Đây chính là yêu thú cấp bốn của Mạc Khâu sơn, đầu xà đứng lên cao ba trượng, nhìn xuống ba người Lục Vũ, Lâm Phong và Đồng Trọng.

“Khảm Ly xà, quả thật ít gặp.”

Đồng Trọng tự nói, phát tay để Lục Vũ và Lâm Phong thoái lui.

Song đầu xà nhìn chăm chăm Đồng Trọng, cảm ứng được một tia nguy hiểm từ trên người hắn.

Đột nhiên, Khảm Ly xà phát động tấn công, hai đầu xà điện xạ mà tới, đồng thời mở ra.

Đầu xà màu trắng trong miệng bắn ra băng trụ, đầu xà màu đen trong miệng bắn ra hỏa diễm, không ngờ lại là băng hỏa song trọng thiên.

Đồng Trọng cười lạnh, lòng hai bàn tay lập lòe quang hoa hợp lại trước ngực, một luồng lôi điện chi quang chói mắt từ lòng bàn tay bắn ra.

Trên đầu Đồng Trọng, một con Lôi báo hiển hóa ra há miệng phun ra nuốt vào lôi vân, vừa hét vang trời, thiểm điện ầm ầm trút xuống oanh tạc lên thân thể Khảm Ly xà.

Mặt đất chấn động, dãy núi sấm vang, nương theo Khảm Ly xà gào thét thì Lục Vũ và Lâm Phong giật nảy mình.

“Quá... cuồng bạo...”

Lâm Phong vừa kinh vừa sợ, còn tràn đầy sùng bái.

Khảm Ly xà to lớn rên rỉ chạy trốn, bị lôi đình chi lực của Đồng Trọng làm cho kinh sợ thoái lui.

“Gia hỏa này xem ra trước kia rất yêu nghiệt, đáng tiếc...”

Lục Vũ cảm xúc có chút tiếc hận cho Đồng Trọng.

Đồng Trọng hơi thở dốc, ánh mắt lóe lên một tia tang thương, thật hoài niệm quá khứ.

Phá kén trùng sinh thực lực đại giảm, tuổi thọ còn lại ba ngày, thật buồn thật đáng tiếc.

“Đi thôi.”

Bất đắc dĩ cười một tiếng, Đồng Trọng kìm đau thương dẫn Lục Vũ và Lâm Phong qua được khu thứ tư, đi tới khu thứ ba.

Chỗ này khác xa khu thứ tư, sinh trưởng một ít cỏ dại lẫn cây thấp, khắp nơi đều trải rộng độc trùng.

“Vây thuốc bột đã chuẩn bị trước đó lên người đi, nó có thể trừ độc...”

Trước khi đến, Lục Vũ từng sai Lâm Phong chuẩn bị bảy loại dược vật, Khu Độc phần này là một trong số đó.

“Lão đại suy nghĩ thật chu đáo.”

Lâm Phong lấy thuốc bột ra rắc lên thân thể ba người, sau đó tiếp tục xuất phát.

Phạm vi khu thứ ba cũng không tính quá lớn, khi trời tối thì ba người đã đi được hơn phân nửa, gặp được mấy chục cái địa động.

“Khu thứ ba có một trăm động, độc vật ẩn hiện, xem ra quả thật là dạng này.”

Lâm Phong tặc nhãn tứ phương, cười đùa nói: “Trước tiên tìm một nơi đặt chân đi.”

Lục Vũ khẽ vuốt cằm, ba người chui vào trong một địa động gần đây.

Trong động rất khô ráo, có rất đông rắn rết độc chạy tới chạy lui, lưu lại rất nhiều khí độc và nọc độc.

Đồng Trọng nhìn Lục Vũ, hỏi: “Người đang tìm gì?”

“Cơ duyên.”

Lục Vũ thuận miệng đáp, trong lòng lại đang tự hỏi.

Gặp mà không biết, thiên hạ vô song.

Đây rốt cục là thứ gì?

Nửa ngày, Lâm Phong trừ hết độc vật trong động, lấy ra lương khô, ba người vừa ăn vừa nói chuyện.

“Đêm nay người ở lại đây tu luyện, ta ra ngoài nhìn xem.”

Lục Vũ căn dặn Lâm Phong, cũng để Đồng Trọng lưu lại chỉ điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Phá giải mê đề

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dưới ánh trăng, Lục Vũ ngồi trên tảng đá, thân ảnh nhợt nhạt có chút cô đơn.

Ban đêm ở Mạc Khâu sơn trở nên tĩnh lặng, thi thoảng lại có tiếng yêu thú tru tréo.

Lục Vũ dạo xem quanh khu thứ ba một vòng, bề ngoài thì không nhìn ra điều gì khác thường nhưng trong lòng lại luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Đồng Trọng đi tới bên cạnh Lục Vũ, nhìn vạn dặm non sông, tâm tình hơi bi thương.

“Khi bé thơ, lúc ta buồn phiền thì thường sẽ leo lên đỉnh núi nhìn phương xa, trước non sông đất đai hết lên nguyện vọng trong lòng.”

Lục Vũ nghiêng đầu nhìn hán, hỏi: “Có ai mắng người là tên điên hoặc ngu ngốc chưa?”

“Có, cũng không ít.”

Đồng Trọng hoài niệm tuổi niên thiếu kiếp trước.

Lục Vũ cười cười, hán cũng từng có lúc như thế, nhưng hán không muốn nói ra.

“Nếu như khu thứ ba có cơ duyên thì người nói xem nó sẽ giấu ở đâu?”

Đồng Trọng hỏi ngược lại: “Thật ra người có thể nhờ ta giúp người trong ngắn hạn đạt đến Tụ Linh cảnh, đó xem như cũng là một hồi cơ duyên, nhưng tại sao người lại không làm như vậy?”

Lục Vũ cười nói: “Người không giúp thì ta cũng sẽ đạt tới Tụ Linh cảnh, chuyện này không cần người phải bận tâm.”

Đồng Trọng cau mày nói: “Xem ra người còn tự phụ hơn ta tưởng tượng.”

Lục Vũ đứng dậy, cười nói: “Đi thôi, đi dạo một vòng với ta.”

Dưới bóng đêm, hai người tựa như u linh du đãng trong khu thứ ba.

Những nơi bên ngoài một trăm dặm động thì cỏ cây đều bình thường, không nhìn ra dị dạng gì.

Kiến nhi bất thức (gặp mà không biết), bình thường phân ra hai loại tình huống.

Một là quá bình thường nên ai cũng sẽ chẳng chú ý tới.

Hai là quá thâm ảo nên không ai nhận ra nó.

Lục Vũ té ra vô hồn, câu thông thảo mộc chi tâm, thăm dò mấy chục lần nhưng cũng không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt.

“Ngươi có đếm qua tổng cộng bao nhiêu động không?”

Đồng Trọng đột nhiên hỏi.

“Một trăm động, ta đã đếm những hai lần.”

Đồng Trọng nghi ngờ hỏi: “Một trăm động? Vì sao ta lại chỉ đếm được có chín mươi chín động.”

Lục Vũ sững sờ, kinh ngạc nói: “Ngươi nói thật ư?”

Đồng Trọng khề nói: “Ta gạt ngươi làm gì?”

(Bạn đang đọc truyện Huyền Võ Thiên Tôn được edit hoặc dịch thô từ diễn đàn Tàng Thư Viện)

Lục Vũ sáng tỏ hai mắt, bật thốt: “Chúng ta đếm lại xem, lần này nhất định phải đưa ra một con số chuẩn xác.”

Hai người chọn tốt điểm xuất phát, đi quanh khu thứ ba.

“Một trăm động.”

“Vẫn chín mươi chín động.”

Lục Vũ và Đồng Trọng liếc nhìn nhau, đều cảm thấy hết sức kỳ quái, vì sao lại thiếu đi một động?

“Như thế, chúng ta dùng một trăm cây gỗ phân biệt cắm trước mỗi cửa hang.”

Đồng Trọng nói: “Tốt, ta cũng không tin lại có chuyện tà môn như vậy.”

Hai người sau khi chuẩn bị xong lại bắt đầu vòng thứ hai.

Một canh giờ sau, hai người trở lại điểm xuất phát.

Cây gỗ trong tay Lục Vũ không thừa một cây, nhưng Đồng Trọng thì còn lại một.

“Gặp quỷ! Tại sao có thể như vậy?”

Đồng Trọng tỏ vẻ lo lắng, Lục Vũ thì đầy kinh ngạc.

“Ngươi về xem Lâm Phong trước đi, ta muốn suy nghĩ thật kỹ một chút.”

Lục Vũ ngồi trên tảng đá, cả người lâm vào trầm tư.

Trong địa động, Lâm Phong ăn hai viên yêu đan, mượn nhờ Đại Phương đình chi lực, thực lực nhanh chóng tăng lên.

Đồng Trọng đứng ở một bên, ánh mắt có chút phức tạp, trước khi chết thu đồ đệ coi như là một loại đền bù sao?

Trong gió đêm, Lục Vũ một mực suy tư câu nói kia. Kiến nhi bất thức, thiên hạ vô song, phải tìm hiểu câu này như thế nào đây?

Lục Vũ lâm vào mê mang, trong đầu một mực quanh đi quẩn lại những chữ kia, trong lòng đột nhiên lóe lên một suy nghĩ hoang đường.

Kiến nhi bất thức, thiên hạ vô song.

Chữ “song” này đại biểu cho số chẵn, không khó nghĩ đến.

Nhưng chữ “nhi” nếu như đại biểu cho hai, chữ “thức” đại biểu cho bốn hoặc là mười, coi bọn nó như chữ số thì liệu rằng sẽ là tổ hợp dãy số của loài nào đây?

Gặp “hai” không “bốn”, hoặc là gặp “hai” không “mười”.

Thiên hạ vô song, vô song liền là số lẻ, phối hợp hai, bốn, mười thì có thể tạo ra tin tức gì đây?

Lục Vũ đột nhiên đứng lên, trong mắt lóe lên tinh quang, bắt đầu quan sát tình huống phân bố của những địa động này, từ dưới lên trên có bảy hàng, bởi vì “hạ đại thượng tiểu” nên số lượng mỗi hàng địa động cũng khác nhau.

“Vô song là số lẻ, trước trừ đi hàng hai, bốn, sáu; gặp hai không bốn, gặp này có phải là khoảng cách ở giữa hay không?”

(Chữ “song” có thể là “hai” hoặc nghĩa là “chẵn”, “vô song” có thể hiểu là “không hai” hoặc “không chẵn”, không chẵn thì lẻ đúng rồi ☹)

Lục Vũ đang suy tính, không ngừng di động thân thể.

“Ngoại trừ hàng hai, bốn, sáu thì còn thừa lại một, ba, năm, bảy, ở giữa hai không bốn hoặc là ở giữa hai không mười, một, ba, năm, bảy đều thỏa mãn.”

Lục Vũ cau mày, nếu đây là một câu đố thì thật khiến cho người khó hiểu.

Nhưng Lục Vũ không hề từ bỏ, hắn đang không ngừng nghĩ xa hơn, nhanh chóng có phát hiện mới.

“Thiên hạ vô song, hạ vô song, vậy cũng chỉ có hàng thứ bảy mới phù hợp, bởi sau bảy không phải hàng thứ tám mà là hàng một, ba, năm, trùng cùng hàng hai, bốn, sáu, vậy cũng là song.”

Lục Vũ hơi phấn chấn, đi tới hàng thứ bảy.

“Sẽ là động nào trong số mười tám động này đây?”

Hàng thứ bảy có mười tám địa động, đi vòng một vòng.

Lục Vũ suy tính thật lâu, dần dần có manh mối.

“Ở giữa hai không bốn, vậy là động thứ chín, nhưng trong mười tám động này thì động nào mới là động thứ nhất?”

(Chợt nhận ra tác giả chơi chữ, hai (二), bốn (四), nếu bỏ hai dấu gạch đi là ra chín (九) :)

Không có điểm khởi đầu sẽ rất khó tính toán, Lục Vũ lâm vào khốn cảnh.

Hiện tại trời đã tờ mờ sáng, đêm tối xa dần.

Lục Vũ nhìn trời, đột nhiên cảm thấy hơi chóng mặt.

“Húc nhật đồng thăng (Mặt trời mọc hướng đông)... a... ta hiểu rồi.”

Tia nắng đầu tiên rọi xuống Mạc Khâu sơn ở cửa hang nào thì đó chính là động thứ nhất.

Lục Vũ đứng trước cửa hang, lẩm bẫm: “Bên trái, hẳn là vậy.”

Lục Vũ chuyển nửa vòng, đi tới trước một cửa hang, quan sát một lát nhưng không nhìn ra dị dạng gì.

Lục Vũ chui vào trong động, bên trong hết sức khô ráo, sâu khoảng mười trượng, bên trong còn sót một số khung xương yêu thú.

Lục Vũ định chuẩn bị đi tới, đột nhiên trong lòng báo động, theo bản năng né sang một bên, bên tai hắn xoẹt qua một tia sáng cắt đứt tóc hắn mới buộc lên.

Lục Vũ chấn động tâm thần, không ngờ ở đây lại có hung hiểm.

Lục Vũ dựa lưng trên vách động, dư quang lưu ý tình hình trong động, trên đầu xương yêu thú kia có một tia chớp quỷ dị, nó ở ngay phía đối diện cửa hang.

Ai nếu không cẩn thận nhập động sẽ bị tia sáng kia bắn trúng.

Lục Vũ té ra thảo hồn, Vạn Pháp Trì xuất hiện dị biến, trên mặt ao bay ra chín sợi quang mang, ở giữa không trung hóa thành một con ngân xà bay tới chỗ xương đầu yêu thú kia.

Một khắc này, một sợi u quang bắn ra, lại bị ngân xà há miệng nuốt vào.

Ngay sau đó, đầu xương yêu thú vỡ vụn, địa động sụp đổ, dọa Lục Vũ cấp tốc chạy đi.

Vô hồn hiển hiện trên đầu Lục Vũ, ngân xà bên trong Vạn Pháp Trì bay múa, trong nó ẩn chứa một sợi quang.

“Khí tức này...”

Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến thiếu nữ áo đỏ tặng cung Trương Nhược Dao, lúc trước nàng ở khu thứ ba bị một vết sáng đã thương vô hồn kém tí mất mạng.

Chẳng lẽ vết sáng tổn thương vô hồn của nàng chính là sợi quang trong Vạn Pháp Trì này?

“Hắn sẽ không sai, lúc trước nàng tấy nhiên tới nơi đây.”

Lục Vũ tỉnh ngộ, mặt thiết lưu ý tình huống của sợi quang kia bên trong Vạn Pháp Trì, lại phát hiện bên trong ao xuất hiện hai chữ Cực Lạc.

Lục Vũ tâm niệm vừa động, lòng bàn tay phải hiển hóa ra hắc sắc khô lâu ấn, Cực Lạc đao từ trong mắt phải khô lâu bay ra, toàn thân cừu sắc thập bát quang, trên mũi đao xanh đậm tỏa ra như thiểm điện nuốt chửng lấy sợi quang bên trong Vạn Pháp Trì kia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Ngọc châu có nước mắt

Lục Vũ tràn đầy hiếu kỳ, sợi quang kia rốt cục là thứ gì, sao Cực Lạc đao lại có hứng thú với nó?

Lục Vũ nhìn chăm chú Cực Lạc đao trong lòng bàn tay thì đột nhiên phát hiện sợi quang kia dung hợp với mũi đao xanh đậm tạo thành một sợi diễm mang thôn thổ, vền vền chỉ dài một centimet.

Sợi diễm mang thôn thổ này trong suốt, bên trong hiện ra ánh sáng lam nhạt tựa như tuyệt thế phong mang.

Lại thêm thứ gì nữa đây?

Lục Vũ đang trầm tư hỏi thì thảo hồn trên đỉnh đầu lay động, Vạn Pháp Trì khi sáng khi tối, một đạo tin tức lặng im tràn vào não hải Lục Vũ.

“Thiên U Tinh Mang! Đây là tên của sợi diễm mang kia sao?”

Vạn Pháp Trì đưa ra tin tức khiến Lục Vũ khá giật mình, mỗi cái tên Thiên U Tinh Mang thôi đã đủ thấy siêu phàm rồi.

Nhưng nó có chỗ lợi gì đây?

Lục Vũ tiếp tục suy nghĩ, nhưng lần này Vạn Pháp Trì không tiếp tục đưa ra gợi ý, cũng không cung cấp thêm thông tin nào.

“Chẳng lẽ nó chính là kiến nhi bất thức, thiên hạ vô song?”

Lục Vũ cảm thấy không quá giống, bởi vì Thiên U Tinh Mang nhìn trông siêu phàm này căn bản không hợp với ‘kiến nhi bất thức’.

“Khu thứ nhất có Thánh bị, khu thứ hai có hai mặt tường, khu thứ ba chẳng lẽ có ba thứ đồ tốt, mà đây chỉ là một trong số đó chăng?”

Lục Vũ nhìn địa động sụp đổ, thu hồi Cực Lạc đao, chạy về động thứ nhất.

“Bên trái đã thấy qua, đi bên phải xem một chút.”

Lục Vũ đi tới cửa hang thứ chín, cẩn thận quan sát nơi này.

Cửa hang không lớn nên cần phải nép người đi vào, bên trong sâu bảy tám trượng, mặt đất hắt xuống một chút đá vụn, có cả một số xương thú, trông rất bình thường, thì thoáng lại thấy có rắn rết rục rịch.

Lục Vũ xua đuôi rắn rết trong động, sau đó kiểm kê số đá vụn lẫn xương thú trong động nhưng không phát hiện ra dị dạng gì, tuy nhiên trực giác nói cho hắn biết nơi càng bình thường thì càng có khả năng cất giấu ảo diệu.

Kiến nhi bất thức, thiên hạ vô song.

Mọi thứ ở nơi này hoàn toàn phù hợp, nhưng làm sao để tìm ra mấu chốt trong đó đây?”

“Thứ gì dễ dàng bị bỏ sót nhất nhỉ?”

Lục Vũ thay đổi lối suy nghĩ.

Nơi này chỉ có những tảng đá là bình thường nhất, xương thú hẳn sau này mới xuất hiện, tồn tại nguyên thủy nhất chẳng phải là bùn đất, cát đá sao?”

Nghĩ đến đây, Lục Vũ tức thì đập nát những viên đá vụn kia, kết quả lại không tìm ra được gì.

Về sau, Lục Vũ đào sâu ba thước, cẩn thận tìm kiếm.

Lúc mà Lâm Phong và Đồng Trọng tìm tới Lục Vũ thì cả người hắn phủ đầy bụi đất.

“Người đang làm gì thế lão đại?”

Lâm Phong quái khiếu, cố nén cười.

Lục Vũ không để ý tới hắn, quay sang nói với Đồng Trọng: “Người đến lật tung cái động này cho ta.”

Đồng Trọng nói: “Đơn giản thôi, các người lui ra bên ngoài động đi.”

Nhưng nghe một tiếng vang trầm, đất rung núi chuyển, cái động kia liền bị một chưởng của Đồng Trọng xốc lên, đá vụn bùn đất bay tứ ta tứ tung.

Lục Vũ hết sức chăm chú, cảm giác lực tỏa ra xung quanh, mỗi một khối đá, từng vũng bùn rơi ở chỗ nào hắn đều ghi nhớ kỹ càng.

“Nhìn kỹ một chút coi có thu hoạch gì không?”

Lục Vũ từ ngoài vào trong, triển khai tìm kiếm dưới đất.

Lâm Phong và Đồng Trọng đều hỗ trợ lưu ý, nhưng ba người tìm nửa ngày cũng không phát hiện ra được gì.

“Lão đại, người có thể sai hay không?”

Lâm Phong vẽ mặt đau khổ, cảm giác chán nản.

Đồng Trọng lạnh lùng nói: “Chỗ này không có gì cả, như có kỳ trận thì ta đã sớm cang ứng được.”

Lục Vũ không nói một lời, nhắm hai mắt thả lỏng thân thể, hắn đang dùng tâm lắng nghe.

“Giấu ở chỗ nào đây?”

Trực giác nói cho hắn biết chính là ở đây, nhưng lại không tìm được.

Nửa ngày, một lời kêu gọi mơ hồ tựa như đến từ phương xa, nhỏ bé không thể nhận ra, nhưng Lục Vũ lại phảng phất nghe được.

“Ở chỗ kia!”

Lục Vũ đột nhiên mở mắt lao tới, tay phải nắm ngón hóa thành trảo bắt lấy một viên đá vụn từ trong đất.

Đồng Trọng và Lâm Phong đều nhìn Lục Vũ, lưu ý viên đá vụn trong tay hắn nhưng không nhìn ra dị dạng gì.

Rắc rắc một tiếng, viên đá vụn vỡ ra, bên trong toát ra một khối bùn to cỡ ngón cái.

Lục Vũ nắm khối bùn trong tay, trong lòng có loại cảm xúc không nói nên lời.

Lột lớp bùn ra, một sợi lam nhạ chi quang tràn ra, lập tức hấp dẫn sự hiếu kỳ của Đồng Trọng và Lâm Phong.

“Thật sự có thứ tốt, thoát trông hơi giống... nước mắt...”

Lâm Phong ngạc nhiên, sau khi lột lớp bùn ra thì bên trong lộ ra một thứ tựa như giọt nước mắt bị đóng băng.

Đồng Trọng nói: “Giọt nước mắt hình dạng ngọc châu? Bên trong dường như có một sợi tóc.”

Lục Vũ cũng rất bất ngờ, đó là một sợi lam nhạ chi quang trong suốt hình giọt nước ngọc châu, bên trong có một sợi tóc, rất xảo diệu.

Ngọc châu không có bất kỳ ba động nào, nhưng khi Lục Vũ nhìn nó thì trong lòng lại toát ra một nỗi thương cảm khó nói nên lời. Vì sao lại như vậy?

Lâm Phong nhích tới quan sát, thậm chí còn cầm trong tay thưởng thức.

“Không nhìn ra chỗ đặc biệt gì.”

Lục Vũ không để ý tới hắn, đưa hạt châu cho Đồng Trọng để đối phương giám định một chút.

“Bình thường, không có chút sóng linh khí gì, nếu không có sợi tóc kia thì miễn cưỡng có thể đổi một tháng tiền thưởng, nhưng có nó thì lại chẳng có giá trị gì.”

Đồng Trọng không nhìn ra manh mối gì, Lục Vũ lại cẩn thận cất kỹ ngọc châu này.

“Tồn công phí sức như thế, coi như giữ lại làm kỷ niệm vậy.”

Ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng Lục Vũ lại hiện lên câu nói kia, ‘kiến nhi bất thức, thiên hạ vô song’.

Ngọc châu này nhìn như không đáng chú ý nhưng Lục Vũ lại có một tình cảm khó hiểu với nó.

“Lão đại, ta đã đạt tới tôi thể cửu trọng, hắc hắc...”

Lâm Phong khá đắc ý, tối hôm qua phục dụng hai viên yêu đan nên thăng cấp.

“Đạt tới Tụ Linh cảnh hãy khoe khoang đi, chúng ta đến chăm chỉ tu luyện.”

Đồng Trọng chỉ còn hai ngày tuổi thọ, Lâm Phong nhất định phải đạt đến Tụ Linh cảnh thì Lục Vũ mới có thể bảo chứng Di hồn chi thuật thành công.

Ba người đổi sang một hang động khác, Lâm Phong đang chuyên tâm tu luyện, Lục Vũ thì lấy ra chín lá cò, một thanh phù chi, nửa hộp tinh sa và một phù bút.

Đây đều là những thứ Lâm Phong mang tới, hiện tại rốt cục phát huy được tác dụng.

“Ngươi còn biết vẽ phù?”

Đồng Trọng kinh ngạc nhìn Lục Vũ, ngày càng tò mò hơn.

“Vẽ phù chỉ là tiểu đạo.”

Lục Vũ cầm phù bút nơi tay, đốt tinh sa, dọn xong phù chi, cổ tay chuyển động, phù bút bay lên, tốc độ kia khiến Đồng Trọng nhìn ngây người.

“Trình độ thuần thục? Ngươi rốt cục là thần thánh phương nào?”

Lục Vũ nói: “Đừng đứng yên thế, tề ra võ hồn cho ta mượn chút lôi đình chi uy đi.”

Lục Vũ xoay chuyển cổ tay, tốc độ cực nhanh, phù bút trong tay tựa như linh xà bách biến di chuyển nhanh chóng trên lá phù, tả nên từng tầng trận văn, vô số đường cong gặp nhau tại một điểm, vô số điểm dung hợp thành một mặt, hết sức phức tạp.

Đồng Trọng ánh mắt kinh biến, ý thức được Lục Vũ bắt phạm nên thả ra võ hồn theo lời Lục Vũ, hóa thành một con Lôi báo.

Từng sợi lôi quang xoay quanh đỉnh đầu con Lôi báo, co duỗi thôn thổ như vô số ngân tuyến.

“Thiểm điện tới.”

Lục Vũ quát nhẹ một tiếng, Đồng Trọng vội vàng phối hợp, võ hồn phóng xuất ra từng tia lôi điện đánh xuống phía phù chi.

Lục Vũ cong ngón tay trái búng ra, đầu ngón tay hiển hiện linh lực dẫn thiểm điện vào ngòi bút, hiện ra ngân bạch chi quang đốt sáng tinh sa.

Cổ tay chuyển động, ngòi bút phi nhanh, cửu chuyển bát loan một mạch mà thành, tờ phù lục đầu tiên cứ thế chế xong.

Phù chi bay lên không trôi nổi không ngã, từng đầu tơ bạc lộ ra khí tức lôi điện, mỗi một tiết điểm đều đang lóe sáng tạo thành một phù trận huyền ảo rườm rà, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí.

Đồng Trọng hoàn toàn sợ ngây người, xác suất chế phù thành công cực thấp, có thể đạt tới mười phần trăm đều là cấp bậc đại sư, nào ngờ Lục Vũ lại hoàn thành tờ phù lục đầu tiên dễ dàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Bạo Lôi Xà phù

“Đây... đây... là phù gì?”

Đồng Trọng kiếp trước là thiên kiêu của Huyền môn đỉnh cấp, tự hỏi kiến thức rộng rãi nhưng lại không nhận ra được phù lục mà Lục Vũ vẽ.

“Chấn Hồn phù, ản chứa lôi điện chi uy, nhưng vững chắc thần hồn không cho phiêu tán.”

Lục Vũ tiếp tục vẽ phù, cổ tay chuyển động tiêu sái tự nhiên, vẽ phiêu dật kia, phong thái kia khiến Đồng Trọng nhìn mà sững sờ.

“Ngươi rốt cục là Phù khí sư hay là Hồn Thiên sư?”

Lục Vũ lắc đầu, chuyên tâm về phù.

Sau hai canh giờ, Lục Vũ luyện chế ra bốn tấm Chấn Hồn phù, bốn tấm Định Hồn phù và sáu tấm Phục Hồn phù.

“Hiện tại lại cho ta mượn lõi đình một lát.”

Tĩnh sa chỉ còn lại một chút, đủ để Lục Vũ chế tác một tấm phù cuối cùng.

“Nhẹ một chút hay nặng một chút?”

Đồng Trọng hỏi thăm, hần mới thuận tiện điều khiển hóa hầu.

Lục Vũ nói: “Lõi đình vạn quân!”

Đồng Trọng giật mình, hỏi: “Người xác định chịu đựng nổi?”

Lục Vũ nói: “Yên tâm, ta không bao giờ làm chuyện không có nắm chắc.”

Đồng Trọng gật đầu, nhắc nhở: “Chú ý, tôi.”

Võ hồn chấn động, Lôi báo thét dài, một tia thiểm điện cự đại phóng vút xuống chỗ phù bút mà tay phải Lục Vũ đang cầm.

Lục Vũ sắc mặt kinh biến, nghĩ thầm: “Mạnh thật.”

Cổ tay chuyển động, phù bút nổi lên ngang quang sáng chói, phía trên ngòi bút lõi điện như long nhanh chóng du tẩu trên tờ phù.

Lục Vũ thân thể run rẩy, phù bút trong tay như nặng vạn cân, gánh chịu lõi đình chi uy khiến hần tiêu hao rất lớn, Bách Xuyên mạch gần như bị móc sạch.

Thời khắc mấu chốt, thiên mạch trong cơ thể chấn động phóng xuất ra lực lượng dồi dào, phối hợp với Vạn Pháp Tri chấn động, giúp hần một mạch mà thành, dẫn đạo cổ lõi điện kia, hoàn thành tờ phù lục cuối cùng.

Một tiếng vang trầm, phù bút trong tay Lục Vũ tróc ra, thân thể hần va vào vách động, miệng phun máu tươi.

Tờ phù kia phiêu phù giữa không trung, lóe ra lõi điện ị xèo, phun ra nuốt vào lõi điện chi quang, phù trận phức tạp huyền ảo tạo thành một con Lôi long, tản ra ba động hung ác cuồng bạo.

Đồng Trọng hai mắt nóng bỏng, kinh hải nói: “Đây là Lôi Long phù?”

Lục Vũ nằm trên mặt đất thở hổn hển, yếu ớt nói: “Xà mà thôi, sao tính là long được. Đây chỉ là Bạo Lôi Xà phù, kém xa Lôi Long phù.”

Đồng Trọng kinh nghi nói: “Kém xa? Sao ta lại cảm thấy uy lực của tấm phù này rất đáng sợ?”

Lục Vũ ngồi dậy thở dốc, nói: “Tứ phẩm mà thôi, còn kém một kích toàn lực của người.”

Đồng Trọng sợ hãi nói: “Người chỉ mới cảnh giới tôi thể đã có thể luyện chế được tứ phẩm phù lục, thiên phú của người sẽ dọa người ta chết khiếp.”

Lục Vũ cười nói: “Người cũng trùng sinh một lần, sao còn nhát gan như vậy.”

Lão đạo đứng lên, Lục Vũ cất kỹ Bạo Lôi Xà phù, đặt nó trong nhẫn trữ vật.

“Ta muốn chữa thương, người nếu cảm thấy tiếc một thân tu vi thì phân cho ta và Lâm Phong đi. Điều kiện tiên quyết là hần nhất định phải đạt đến Tự Linh cảnh giới.”

Lục Vũ ăn hai viên yêu đan, sau đó bắt đầu tu luyện chữa thương.

Đồng Trọng cười nói: “Ta còn tưởng rằng người không muốn, hóa ra trong lòng vẫn luôn nhớ đến.”

Lục Vũ cười hắc hắc, vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, đây là công pháp tốt nhất tăng lên cảnh giới nhục thân.

Lục Vũ vừa đạt tới tôi thể bát trọng cảnh giới, phục dụng hai viên yêu đan đang để gia tốc cảnh giới tăng lên, nhưng muốn đạt đến tôi thể cửu trọng thì đoán chừng khá khó.

Đồng Trọng lưu ý tình huống tu luyện của Lục Vũ và Lâm Phong, trên mặt toát ra một tia ưu thương nhàn nhạt.

“Trước đây, lúc ta nhỏ tuổi như thế, ta cũng tự ngạo khinh cuồng, đáng hận... ài...”

Thu hồi ưu tư, Đồng Trọng không còn suy nghĩ lung tung, tay trái cong ngón búng ra, đầu ngón tay bắn ra một đạo linh lực rót vào đan điền Lâm Phong.

Đồng Trọng không chế linh lực vừa phải, không dám quá mạnh, sợ Lâm Phong không chịu nổi.

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra trong đan điền Lâm Phong có một vòng xoáy đang nhanh chóng hấp thu linh lực của hắn.

“A, có gì đó quái lạ.”

Đồng Trọng gia tăng linh lực đưa vào, gấp đôi, gấp hai, gấp ba, thân thể Lâm Phong hấp thu rất nhanh.

“Một chiếc đỉnh, phúc duyên của tiểu tử này không cạn.”

Đồng Trọng vừa mừng vừa sợ, tiếp tục gia tăng linh lực đưa vào đến gấp năm mới thôi, thân thể Lâm Phong dần dần hiện ra trạng thái bão hòa.

Một bên khác, Lục Vũ trước chữa thương, sau tu luyện.

Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng ở phương diện chữa thương đạt tốc độ rất nhanh, vẹn vẹn một nén nhang mà nội thương của Lục Vũ đã khỏi hẳn.

Đồng thời, Lục Vũ cũng phát hiện ra Thốn Tâm Vạn Kinh kỳ diệu, hiện tại hắn đã đạt tới 425 kinh, lực lượng bên trong võ mạch có thể hóa thành 425 phần, mỗi một phần đều đồng thời vận chuyển, hiệu suất cực cao.

Nếu như đạt tới 500 kinh thì linh lực trong võ mạch có thể hóa thành 500 phần, hiệu suất tăng thêm một bước.

Loại hiệu suất này dù chữa thương, tu luyện hay vận dụng võ kỹ đều nhanh hơn những người cùng cảnh giới.

Trong đan điền Lục Vũ, hai viên yêu đan một mực xoay tròn phóng thích ra khí huyết cường đại.

Thảo hồn tự động hiển hiện, rù xuống quang mang mật mờ rớt linh khí tinh thuần vào trong cơ thể Lục Vũ.

Đồng Trọng đánh giá thảo hồn của Lục Vũ, trong mắt hắn, cây cỏ nhỏ ba lá được tám đạo hoàng quang bao quanh sinh cơ bừng bừng, phẩm cấp không kém nhưng lại không nhìn ra được điều gì khác thường.

Đồng Trọng không nhìn thấy Ngưng Hồn châu và hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai, hắn lại càng không cảm ứng được Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba.

Đồng Trọng bắn ra một sợi linh lực màu đỏ từ đầu ngón tay phải, rớt vào trong đan điền Lục Vũ, khống chế tốc độ và linh lực vừa phải, sợ Lục Vũ không chịu đựng nổi.

Nhưng rồi Đồng Trọng liền nhanh chóng kinh ngạc ra mặt.

Hắn phát hiện hấp lực trong đan điền của Lục Vũ còn mạnh hơn chiếc đỉnh trong đan điền của Lâm Phong, tựa như cự tượng đối meo đang điên cuồng hấp thu lực lượng của hắn.

Đồng Trọng tăng lực lượng lên gấp đôi cũng chẳng thấy có biến hóa gì.

Gấp hai, cảm giác vẫn thế.

Gấp năm, vẫn như cũ không lấp đầy được.

Gấp mười, lúc này mới cảm giác được tiết tấu Lục Vũ phun nuốt linh lực, bên trong còn cuồng bạo hơn cả sự tưởng tượng của hắn.

“Khá lắm, mạnh hơn tiểu tử Lâm Phong kia nhiều, võ mạch của hắn sao lại giống như hang không đáy thế nhỉ?”

Đồng Trọng kiếp trước cảnh giới rất cao, sau khi trùng sinh rớt xuống hai đại cảnh giới nhưng cũng là tồn tại siêu việt Tụ Linh cảnh, nhãn lực không phải bàn.

Bách Xuyên mạch của Lục Vũ thế gian hiếm thấy, Đồng Trọng không biết được, tuy nhiên hắn lại có thể cảm nhận được võ mạch của Lục Vũ không giống những người khác.

Đồng Trọng không sống lâu được. Trước khi chết một thân tu vi như nước chảy đi, cho nên dự định đưa cho Lâm Phong và Lục Vũ xem bọn hắn hấp thu được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Trong suy nghĩ của Đồng Trọng, hai tiểu gia hỏa này cảnh giới có hạn, hợp lại có thể thu nạp một phần mười tu vi bản thân coi như đã cao lắm rồi.

Nhưng ai có thể ngờ được Lâm Phong có Đại Phương đỉnh, còn Lục Vũ có Bách xuyên mạch, điều này đã nằm ngoài dự đoán của Đồng Trọng.

“Hết sức hấp thu đi, dù sao cũng tốt hơn là lãng phí.”

Đồng Trọng rớt một thân tu vi vào đan điền Lâm Phong và Lục Vũ. Tốc độ hấp thu của Lâm Phong đã lên cao đến gấp sáu lần, còn của Lục Vũ là mười lần mà còn đang không ngừng đề cao.

“Tiểu tử Lục Vũ này tu luyện công pháp gì mà lại cường đại như vậy?”

Đồng Trọng giật mình, cảm thấy rung động với Thốn Tâm Vạn Kinh mà Lục Vũ tu luyện.

Thời điểm trời tối, cảnh giới của Lâm Phong đã đạt đến tới thể cửu trọng đỉnh phong, bắt đầu trùng kích Tụ Linh cảnh.

Lục Vũ đạt tới tới thể bát trọng đỉnh phong, Thốn Tâm 492 kinh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Di hồn chi thuật

Tất cả đều là công lao của Đồng Trọng, nếu không có linh lực tinh thuần của hắn duy trì thì cảnh giới của Lâm Phong và Lục Vũ đã không thể tăng trưởng nhanh chóng thế được.

Nửa đêm, Lục Vũ đột phá trước nhất, Thốn Tâm 500 kinh, đạt tới cảnh giới tới thể cửu trọng, tốc độ hấp thu linh lực đạt gấp hai mươi lần.

Trong đan điền Lâm Phong, Đại Phương đỉnh đang nhanh chóng xoay tròn, hiệp trợ hắn rèn luyện máu, xương, bì (da) đến cảnh giới cao nhất, sau đó bắt đầu trùng kích Tụ Linh cảnh.

Một bước này cần võ hồn phối hợp, dùng võ hồn vị dẫn đạo mới có thể bước ra một bước kia.

Hoàn Hồn thảo của Lâm Phong đã là Hoàng cấp thất phẩm, dưới linh lực chống đỡ của Đồng Trọng, hao phí hai canh giờ rốt cục mới đưa tới thoát biến, trong đan điền nhiều hơn một điểm quang mang, tựa như một ngọn lửa yếu ớt, phun nhả linh quang.

Một khắc này, thân thể Lâm Phong chấn động, tốc độ hấp thu linh lực đột nhiên gấp bội, đạt tới gấp mười hai lần.

Về sau tiếp tục tăng trưởng, rất nhanh ổn định tại mười lăm lần.

Đồng Trọng hơi suy yếu, một thân tu vi đã hao phí bốn tầng, vượt xa khỏi dự đoán của hắn.

Lục Vũ tiếp tục tu luyện, điên cuồng hấp thu linh lực của Đồng Trọng, hận không thể hút sạch của hắn.

Thốn Tâm Vạn Kinh tựa như quả cầu tuyết, dưới sự chống đỡ của linh lực cường đại, chỉ qua nửa ngày đã thăng đến Thốn Tâm 550 kinh, đạt tới tới thể cửu trọng trung kỳ.

Vào lúc giữa trưa, Đồng Trọng cảm giác được thân thể bắt đầu suy bại, linh lực trong cơ thể đang nhanh chóng yếu bớt, võ hồn cũng trở nên hết sức suy yếu.

Buổi chiều cuối giờ thân, tu vi Lâm Phong ổn định tại Tụ Linh nhất trọng trung kỳ, mà Thốn Tâm Vạn Kinh của Lục Vũ đã tu luyện đến Thốn Tâm 580 kinh.

Đồng Trọng bắt đầu già nua, vốn bộ dáng mười bốn mười lăm tuổi thì giờ da thịt nhão nhọt, mặt mũi nhăn nheo, tóc bạc.

“Thời gian không còn sớm, nhất định phải lập tức thi triển Di hồn chi thuật.”

Lục Vũ hai mắt hữu thần, nhanh chóng bày ra một trận pháp ở cửa hang, sau đó lấy ra Chấn Hồn phù, Định Hồn phù, Phục Hồn phù bố trí trong động.

Lâm Phong ôm Đồng Trọng hư nhược, ánh mắt nghi hoặc nhìn Lục Vũ, tò mò hỏi: “Người đang làm gì thế lão đại?”

“Ta đang bố trí một không gian cấm hồn, như thế sau khi hắn chết thì hồn phách sẽ không tiêu tán ngay lập tức được, lúc đó ta mới có thời gian thi triển Di hồn chi thuật. Nếu không, hắn vừa chết thì hồn phách biến mất, thần tiên cũng không cứu được.”

Lục Vũ chân đạp cương bộ, hai tay bắt ấn, trong miệng lầm bầm nhanh chóng đi qua đi lại trong động, đánh ra từng tấm phù lục, tạo thành một không gian cấm hồn.

Lâm Phong nhìn tròn mắt há mồm, hoàn toàn bị thủ đoạn của Lục Vũ trấn trụ.

“Lão đại, người nhất định phải dạy ta chiêu này, để cho ta cũng uy phong một hồi.”

Lục Vũ không để ý tới hắn, sau khi bố trí tốt không gian cấm hồn thì dời thân thể Đồng Trọng tới bên trong, để hắn nằm thẳng xuống dưới.

“Người ngồi không làm gì thế Lâm Phong, mau té ra võ hồn, trong lòng thầm nhủ tên của hắn, hết sức chăm chú, không được mảy may phân tâm.”

“Vì sao?”

Lục Vũ nói: “Đây là chiêu hồn, cũng có thể gọi là thỉnh thần, điều động lực lượng võ hồn của người đi kêu gọi hắn, như thế có thể tăng cao xác suất thành công của Di hồn chi thuật.”

Lâm Phong ngồi ở bên trái Đồng Trọng, Lục Vũ thì ngồi bên phải Đồng Trọng, hai người té ra võ hồn, đang chờ đợi một khắc này diễn ra.

Đồng Trọng rất suy yếu nhưng còn một hơi, hắn nhìn Lục Vũ, thấp giọng nói: “Nếu như...”

Lục Vũ nói: “Không có nếu như, chuyện ta đáp ứng người thì ta nhất định sẽ làm được! Người cũng đừng quên đáp ứng điều kiện của ta.”

“Tốt...”

Đồng Trọng khép hờ hai mắt, võ hồn tự động bay ra huyết thần hồn, đây là một con Lôi báo huyền cấp võ hồn, bây giờ lại ẩn hiệp sắp tan mất.

Lục Vũ thôi động võ hồn, Ngưng Hồn châu đang nhấp nháy, hai tia hồn lực tuyến một trái một phải quấn trên người Lôi Báo, vừa hấp thụ hồn lực của nó vừa duy trì nó không tiêu tán.

Một bước này rất quan trọng, nếu không có Lục Vũ xuất thủ thì Lôi Báo võ hồn cũng sẽ tiêu vong, như thế sẽ khiến cho ký ức hồn phách của Đồng Trọng không được đầy đủ.

Nửa ngày sau, Đồng Trọng tắt thở, hồn phách ly thể.

Hồn phách của hắn hư ảo mờ mịt, chỉ là một loại tinh thần thể, người thường không thể thấy được.

Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, pháp nhãn vô song, trước tiên câu thông võ hồn của Lâm Phong bằng cách điều khiển hồn lực tuyến quấn quanh trên chiếc lá thứ nhất của Hoàn Hồn thảo.

Như thế, võ hồn Lôi báo sẽ di chuyển tới chỗ đó, hồn phách của Đồng Trọng cảm ứng được sự kêu gọi của Hoàn Hồn thảo, cũng lướt tới nơi đó.

“May mắn lúc đầu ta truyền thụ cho hắn Xuân Sinh quyết, chứ không thì lần này rắc rối to.”

Lục Vũ âm thầm may mắn, bởi hắn quá quen thuộc Xuân Sinh quyết nên có thể nhờ hồn lực tuyến hỗ trợ mà khiến cho võ hồn của Lâm Phong xảy ra một chút biến hóa.

Kể từ đó, xác xuất thành công của Di hồn chi thuật được đề cao thật lớn.

Để đảm bảo độ chính xác tuyệt đối, Lục Vũ còn vận dụng cả lực lượng của Vạn Pháp Trì, dung hợp với võ hồn chi lực của bản thân và võ hồn Hoàn Hồn thảo của Lâm Phong để tiến hành triệu hoán, cấy ghép hồn phách Đồng Trọng.

Quá trình này hết sức phức tạp, liên quan đến rất nhiều chi tiết, Lục Vũ thôi diễn lặp đi lặp lại nhiều lần mới dám bắt đầu, cũng tốn nửa canh giờ mới thành công.

Lục Vũ tiêu hao rất lớn, võ luận là hồn lực hay tinh lực đều gần như cạn sạch.

Lâm Phong cau mày, bộ dáng cổ quái, cảm giác võ hồn trên đầu mình nhiều hơn một sợi hồn phách, chính là Đồng Trọng.

Hồn phách của hắn rất suy yếu, hiện nó đang hấp thụ hồn lực của Hoàn Hồn thảo để tắm bổ khôi phục.

Khi mà Hoàn Hồn thảo quay trở lại huyết thần hồn thì trong đầu Lâm Phong đột nhiên vang lên thanh âm của Đồng Trọng.

“Tiểu tử, chiếc đỉnh trong đan điền người là xảy ra chuyện gì thế?”

Lâm Phong giật nảy, cả kinh kêu lên: “Quý!”

Lục Vũ ngồi dưới đất, mắng: “Quý cái đầu người, Đồng Trọng đó, sau này người phải gọi hắn là sư phụ, lo mà học cho tốt bản sự của hắn, có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi hắn, trước đây hắn từng là thiên kiêu một đời trên Chiến Hồn đại lục đấy.”

“Thật?”

Lâm Phong nửa tin nửa ngờ, vẻ mặt đưa đám nói: “Lão đại, người nói tạm thời gửi nhờ trên võ hồn của ta nhưng sao bây giờ lại chạy đến trong đầu ta vậy, thì thoảng lại nói một câu nửa chữ, như vậy sẽ dọa ta chết khiếp mất.”

Lục Vũ cười nói: “Đừng có giả bộ đáng thương nữa, nếu hắn không nói hai ba câu thì sao truyền được một thân bản sự của hắn cho người chứ? Thỏa mãn đi, đây chính là cơ duyên biết bao nhiêu người mơ ước đấy, người được tiện nghi còn ghét bỏ là sao hả.”

Lâm Phong hắc hắc nói: “Chẳng phải ta đây muốn dành thời gian theo lão đại học luyện đan, bày trận sao?”

Lục Vũ nói: “Sau này ta sẽ tiếp tục truyền thụ đan đạo trận pháp cho ngươi, còn phương diện võ đạo thì hãy học hẩn đi.”

Lâm Phong gật đầu, sau đó chôn thi thể Đồng Trọng.

“Sư phụ ơi, người xem ta hiểu kính người như thế, người có sở trường gì thì truyền cho ta mười tám bộ đi.”

Lục Vũ đang chữa thương, vừa rồi tiêu hao quá lớn, Lâm Phong thì đòi hỏi Đồng Trọng khen thưởng.

“Tiểu tử khôn kiếp nhà ngươi, chôn cất thi thể ta xong lại muốn chỗ tốt hả, ngươi có biết cái gì là tôn sư trọng đạo không hả?”

Đồng Trọng mắng to.

Lâm Phong cười khan nói: “Sư thừa là truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc. Người không truyền cho ta một trăm tám mươi bộ võ công tuyệt thế trước thì sao ta biết được thế nào là tôn sư, thế nào là trọng đạo chứ?”

Đồng Trọng tức giận đến phát điên.

“Tiểu tử ngươi tưởng nó là rau cải trắng à, một trăm tám mươi bộ, ta nhổ vào, sao ngươi không đi cướp đi?”

Lâm Phong thì thầm: “Chẳng qua do ta không tìm được nơi thích hợp để cướp thôi.”

Đồng Trọng cạn lời, sao hẩn lại gặp phải tên khôn nạn này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Dục Linh thạch tường

Ánh trắng bạc rủ xuống Mạc Khâu sơn, nương theo những con gió thoảng qua, tựa như một tầng sương trắng.

Một chỗ dưới vách đá, hai bóng người đứng cách mấy trượng nhìn lẫn nhau, ánh trắng nhuộm bạc nhuộm bóng tựa như u linh.

“Đã qua nhiều năm rồi mà các ngươi vẫn chưa tìm ra được mặt thạch tường thứ hai.”

“Đó là chuyện của Thanh Sơn tông chúng ta, không mượn ngươi hao tâm tổn trí.”

Thanh âm già nua lộ ra mấy phần không vui, người nói chuyện là một lão giả áo xám râu tóc bạc trắng.

“Các ngươi đã tìm ra được mặt thạch tường này rất lâu rồi, chẳng hay đã ngộ được gì chưa?”

Áo đen, trường bào, mạnh lặt như đao.

Kia là một nam tử lạnh lùng hơn hai mươi tuổi, quanh thân tràn ngập một loại khí âm lãnh tựa như lệ quỷ, hai mắt in bóng hỏa diễm đỏ sậm như có quái thú ở trong hỏa diễm thét gào.

Người này cực kỳ nguy hiểm, dù là trường lão hạch tâm Thanh Sơn tông như Ngô Trường Hưng cũng không thể không cẩn thận đề phòng.

“Chuyện đó liên quan gì tới ngươi?”

Ngô Trường Hưng mặt lạnh lùng nhưng tâm tình lại khá khẩn trương.

Dạ Vô Ảnh lạnh lùng nói: “Truyền thuyết thì khởi nguyên của Thanh Sơn tông có quan hệ đến mặt thạch tường này, tuyệt học mạnh nhất Dục Linh quyết xuất phát từ mặt thạch tường này, diệu dụng thông huyền.

Ngô Trường Hưng khẽ nói: “Truyền thuyết mà ngươi cũng tin à? Trên nó có Thánh bị, sao ngươi không đi tìm đi.”

Dạ Vô Ảnh cười lạnh nói: “Nhất bìa nhị tường tam vô song, đây không phải là địa phương hấp dẫn người nhất Mạc Khâu sơn?”

Ngô Trường Hưng nói: “Truyền nhảm thôi, ngươi nếu tin lời đồn kia thì có thể đi tìm, nhưng nơi này không chào đón ngươi.”

Dạ Vô Ảnh lãnh ngạo nói: “Ta đã tới tự nhiên phải xem thử mặt tường kia, người tốt nhất đừng ngăn cản.”

Ngô Trường Hưng tóc trắng dựng đứng, cảnh cáo nói: “Tiểu tử, nơi đây là cấm địa của Thanh Sơn tông, người muốn là địch của Thanh Sơn tông à?”

Dạ Vô Ảnh khinh thường nói: “Chỉ là Hoàng cấp tôn môn thôi thì sao ta phải sợ. Tránh ra.”

Vung tay một chưởng, trên đầu Dạ Vô Ảnh xuất hiện một con cự điều, hai cánh giang ra nổ vang hư không, tạo thành hắc sắc phong bạo.

Ngô Trường Hưng hét giận dữ, toàn thân tách ra xích hồng quang mang, trên đầu hiện ra một con cự lang, tru với ánh trắng trên trời.

Một giây sau, Ngô Trường Hưng đập tới, cự lang giờ vuốt, thân thể và vũ hồn hòa làm một thể, gầm gừ một tiếng xé nát hư không dẫn phát khí lưu chấn động.

“Cút!”

Dạ Vô Ảnh lãnh ngạo tự phụ, một chưởng đánh lên quyền trao của Ngô Trường Hưng, đánh bay đối phương.

“Tự Linh cửu trọng cảnh giới! Rốt cục thì người là ai?”

Ngô Trường Hưng thổ huyết rút lui, ánh mắt lộ ra quang mang sợ hãi.

Dạ Vô Ảnh không để ý tới hắn, như u linh xuyên qua rừng đá, chỗ đó có một tòa trận pháp nhưng lại không thể ngăn được hắn.

Dạ Vô Ảnh nhanh chóng xuyên qua thạch trận, đi tới trước một bức thạch tường, xem xét cẩn thận.

“Đây chính là Dục Linh Đồ à? Quả nhiên rất thâm ảo đấy.”

Dạ Vô Ảnh cau mày, thạch tường trước mắt dài khoảng ba trượng, cao chừng hai trượng, khắc rõ đồ văn huyền ảo mà phức tạp, những đường cong lộn xộn giăng khắp nơi, rất khó để lĩnh ngộ được.

Ngô Trường Hưng đuổi theo, hắn sợ Dạ Vô Ảnh hủy mặt tường này, hậu quả kia coi như nghiêm trọng.

“Người muốn làm gì?”

Dạ Vô Ảnh khinh thường nói: “Yên tâm, ta chỉ xem đôi lần thôi, sẽ không dời nó đi đâu.”

Ngô Trường Hưng thoáng yên tâm, khẽ nói: “Cho người nửa canh giờ, sau đó rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Dạ Vô Ảnh không để ý tới hắn, hết sức chăm chú nhìn đồ án trên thạch tường, trong mắt tràn đầy nghi hoặc và không hiểu.

Mặt tường này quả nhiên chứa huyền cơ, không dễ dàng gì mà lĩnh hội được.

Sau nửa canh giờ, Dạ Vô Ảnh đột nhiên nói: “Đêm trăng tròn nhanh đến.”

Ngô Trường Hưng chấn động tâm thần, lạnh lùng hỏi: “Vậy thì sao? Người cho rằng đêm trăng tròn thì có thể lĩnh ngộ được huyền bí trên mặt tường này sao?”

Dạ Vô Ảnh nói: “Có lẽ, tìm tới mặt tường khác, hết thảy sẽ dễ giải quyết.”

Lưu lại lời này, Dạ Vô Ảnh liền đi.

Ngô Trường Hưng sắc mặt phức tạp, cấp tốc bẩm báo chuyện này lên trên.

Sáng ngày thứ hai, thượng viện Thanh Sơn tông phát ra một tin tức.

Đệ tử hạch tâm sẽ đến hậu sơn khu thứ hai trước đêm trăng tròn để quan sát Dục Linh Đồ trên mặt thạch tường, đây là cơ hội khó được, rất đông đệ tử trở nên hưng phấn.

Hậu sơn, khu thứ ba.

Lục Vũ hoàn tất chữa thương, thấy Lâm Phong đang tu luyện nên hắn liền ra khỏi động một mình.

Trên trời treo một vầng trăng non, gió đêm se lạnh lộ ra mấy phần hàn ý.

Lục Vũ ngồi trên tảng đá, lấy ngọc châu hình thù giọt nước từ trong ngực ra, lặng lẽ chăm chú quan sát nó.

“Kiến nhi bất thức, thiên hạ vô song. Người rốt cục là thứ gì hả?”

Lục Vũ có một loại thương cảm không hiểu trong lòng, kia là đang bị thương vì ai?

Ngọc châu này nếu như là một giọt nước mắt thì sẽ là của ai lưu lại?”

Trong trầm tư, Lục Vũ đột nhiên vang lên Thủy Tâm chi pháp, thứ kia là một mặt dây chuyền hình giọt nước, về ngoài khá giống ngọc châu dạng giọt nước mắt này.

Lục Vũ lấy ra Thủy Tâm chi pháp, nó treo ở trên cổ Lục Vũ, cất giấu trong người.

Lục Vũ so sánh một chút, ngọc châu có kích cỡ tương tự Thủy Tâm chi pháp, hình dạng cũng khá giống, tựa như tỷ muội song sinh.

Lục Vũ cũng thất ngọc châu ở trên cổ, cũng đặt cho nó một cái tên.

“Sau này nó là Thủy Tâm, người là Vô Song.”

Lục Vũ treo chúng nó trước ngực, dán chặt lấy da thịt, trong lòng hiện ra hai loại cảm xúc khác biệt.

Thủy Tâm chi pháp thanh lương ngọc thấu giúp hần thoải mái dễ chịu cả người.

Vô Song thì ẩn chứa ưu thương nhân nhật khiến hần khó có thể lãng quên.

Lục Vũ phạm vị một phen, lẩm bẩm: “Bi hi nhất tâm, thiện ác nhất niệm, đây là thiên địa chi đạo sao?”

Ngóng nhìn bầu trời đêm, chẳng biết tại sao Lục Vũ lại nhớ những ngày xa xưa.

“Lão đại, chừng nào thì người trở nên tao nhã như vậy, ngắm trăng cũng không gọi ta theo.”

Lâm Phong đột ngột xuất hiện tựa như u linh.

Lục Vũ mắng: “Từ khi nào mà miệng lưỡi của người lại ngọt xớt thế kia? Thân pháp này mới học xong à?”

Lâm Phong đắc ý: “Không tệ chứ? Ta mãi lão tiểu tử kia nửa ngày, hần mới không tình nguyện tâm can truyền thụ U Tước Linh Bộ này cho ta đó.”

Lục Vũ cười nói: “Thân pháp khá đấy, rất thích hợp với tính cách tặc tinh của người.”

“Tặc tinh, hắc hắc, đa tạ lão đại đã khích lệ.”

Lâm Phong không cho là nhục mà ngược lại còn lấy làm vinh hạnh, bộ dạng vô lại kia khiến Lục Vũ thật muốn tát hần một bạt tai.

“Sớm biết tiểu tử người du côn như thế thì lúc đầu ta đã không dạy người luyện đan chi đạo rồi.”

Lâm Phong hắc hắc nói: “Dù sao người giữ lại cũng lãng phí, truyền cho ta thật tốt. Sau này muốn đan được gì cứ nói một tiếng thì ta sẽ luyện tốt cho người, bao nhiêu cũng được cả.”

Lục Vũ lờm hần một cái, nhìn qua dưới núi.

“Trời sắp sáng rồi, đám Âu Tuấn và Từ Phàm còn đang quan sát ở khu thứ năm, vừa lúc chặn chúng ta lại.”

Lâm Phong ngồi xuống cạnh Lục Vũ, ngẫm nghĩ, nói: “Sur phụ không có ở đây thì sao chúng ta đầu lại con Khảm Ly xà kia, khu thứ tư rất khó xuyên qua, chẳng bằng đi khu thứ hai xem qua một chút?”

Lục Vũ nói: “Khu thứ hai có trưởng lão hạch tâm trấn giữ, hiện tại đi chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới?”

Lâm Phong cau mày nói: “Sao ta không nghĩ tới điều này nhỉ, may nhờ lão đại thông minh.”

Lục Vũ mắng: “Bớt nịnh hót đi, khu thứ ba này không nên ở lâu, ban đêm chúng ta tìm cơ hội trượt xuống núi, về tới tông môn lại nói.”

“Lỡ như gặp Khảm Ly xà...”

Lâm Phong le lưỡi, một mặt hơi sợ.

“Ta tự có biện pháp ứng phó! Sau khi trở về, người trước tới trung viện báo danh, dành thời gian hỏi thăm một chút tình huống hậu sơn. Chờ ta tiến vào trung viện rồi chúng ta lại suy nghĩ thêm bước kế tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Nộ tiền phản sát

Ban ngày, Lục Vũ và Lâm Phong ở trong động tu luyện.

Ban đêm, hai người lặng yên xuống núi, thu liễm tất cả khí tức nhưng vẫn bị Khảm Ly xà phát hiện.

“Con rắn chết tiệt này, chúng ta mới đến khu thứ tư sao nó phát hiện ra ngay được thế?”

Lâm Phong mắng to, lòng tràn đầy kinh hoàng.

Lục Vũ té ra Bạo Lôi Xà phù, lôi kéo Lâm Phong chạy trốn chết.

Khảm Ly xà hơi kiêng kỵ Bạo Lôi Xà phù, tuy một mực đuổi sát hai người nhưng không dám tới quá gần.

Như thế, Lục Vũ và Lâm Phong nhờ Bạo Lôi Xà phù mà may mắn chạy ra khỏi khu thứ tư.

“Nguy hiểm thật.”

Tiến đến khu thứ năm, rốt cục Lâm Phong cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Tránh ra.”

Lục Vũ đẩy Lâm Phong ra, bên tai có tiếng chói tai, một mũi tên sắt suýt nữa bắn trúng Lâm Phong.

“Tên khốn không biết xấu hổ nào lại bắn lên ta thế!”

Lâm Phong kinh sợ, chửi ầm lên.

Dưới bóng đêm, trong rừng âm u, lại một mũi tên sắt phóng tới.

“Ta né.”

Lâm Phong thi triển U Tước Bát Bộ tránh khỏi một tiễn này, đang định mừng thì bị Lục Vũ chặn họng.

“Mũi tên phá không uy lực cực mạnh, người xuất thủ là đệ tử chân truyền, thân phận khỏi nói cũng biết.”

Lục Vũ cười lạnh, Lâm Phong tức giận đến cắn răng.

“Quá ghê tởm, chúng ta không có trêu chọc bọn hần, vậy mà hai người Từ Phàm và Âu Tuấn này lại muốn giết chúng ta. Không thể nhịn.”

Bá bá bá mũi tên sắt liên tiếp khiến Lục Vũ và Lâm Phong phải ần nấp ra chung quanh.

Trong đó có một mũi tên bắn thẳng ba cây đại thụ, trên đầu tên hiện ra một tia lửa màu bạc.

“Khinh người quá đáng!”

Lục Vũ lộ ra hàn quang trong mắt, nói với Lâm Phong: “Người nghe ta phân phó, thi triển U Tước Bát Bộ hấp dẫn lực chú ý của địch nhân, ta muốn bắn giết bọn chúng.”

Lâm Phong sáng mắt lên, bật thốt: “Tốt! Cho bọn hần biết thế nào là lợi hại đi!”

Nhoáng người vọt đi, Lâm Phong nhanh chóng xoay chuyển lượn vòng trong rừng rậm, thân pháp khá tuyệt diệu.

Lục Vũ tay trái cầm cung, tay phải nắm tên, người như báo săn chạy thẳng một mạch, mũi chân chạm khê lên cành cây sau đó lẳng không đảo ngược bảy trăm hai mươi độ, trong nháy mắt rơi xuống đất thì dây cung rung lên, một mũi tên sắt được bắn ra lao nhanh như điện.

Lục Vũ đã luyện giai đoạn thứ nhất của Tòa Tâm tiễn, nghe gió phân biệt vị, không chệch một tên tới cảnh giới đại viên mãn.

Một tiễn này góc độ xảo trá, lực đạo cường hãn, phá không dị khiếu chói tai kinh hồn, chớp mắt có tiếng kêu đau đớn thảm thiết phát ra.

“Ai bắn tên? Tên khốn kiếp nhà ngươi, giết hần cho ta!”

Trong rừng phát ra một tiếng thét.

Lâm Phong giễu cợt nói: “Tài nghệ không bằng người, đáng chết!”

Lục Vũ xoay người lần một vòng, mũi chân chạm khẽ lên lá cây mơn lợc bắn ngược, tựa như một con viên hầu lạnh lẽ, nhóang cái mất dạng.

Bá bá bá mưa tên bắn tới hướng này, Lâm Phong hú lên quái dị, nghiêng người vặn eo bắn ngược, xảo diệu né tránh ba mũi tên.

Dưới bóng đêm, cảm giác lực của Lục Vũ tăng lên mức tối đa, phối hợp với tiểu thảo chỉ nhãn lấy thiên mộc làm tai mắt giúp hắn nhanh chóng bắt được bảy thân ảnh đang di chuyển ở tốc độ cao.

Những người kia đều là đệ tử chân truyền Tự Linh cảnh, có thể vận dụng võ hồn chỉ lực, di chuyển qua lại mau lẹ trong rừng áp sát tới chỗ Lục Vũ.

“Thảo Mộc Giai Bình!”

Lục Vũ vận chuyển hồn quyết, cỏ cây trong rừng phát ra tiếng gió vun vút, cỏ nhỏ đang lay động, đại thụ hoa cỏ tác hưởng, trong bóng tối nhiều hơn một tia âm trầm.

Lực sát thương của Lâm Phong không mạnh nhưng U Tước Bát Bộ xác thực huyền diệu, lần lượt tránh hết mưa tên của địch nhân, hơn nữa còn cố ý nhục mạ khiến những người kia tức giận đến phát điên.

Lục Vũ lượn một vòng, cảm giác lực khóa chặt mục tiêu, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc bắn ra mũi tên thứ hai.

Tòa Tâm tiền coi trọng nhất góc độ, cái gọi là tên không giả phát, xuyên tim tấ sát.

Như góc độ không đúng thì Lục Vũ khó có thể bắn tên, đây chính là nguyên nhân hắn một mực di động.

VÚT!

Một tiếng kêu to, từ vọng đánh tới!

Nurong theo đó là một tiếng kêu đau đớn thảm thiết, một bóng người từ giữa không trung rớt xuống!

“Đáng chết, nhanh tìm ra hắn cho ta! Ta muốn chém hắn thành muôn mảnh!”

Từ Phàm hét lên, lúc này chỉ mới một hồi mà hai mũi tên của đối phương bắn ra đã giết chết hai sư đệ của mình, tất cả đều là một tên xuyên tim, tiễn thuật này thật đáng sợ.

Lâm Phong một mực phối hợp với Lục Vũ, hai người di chuyển đến phía khu thứ sáu.

Từ Phàm một nhóm tám người, hiện tại chỉ còn lại sáu người đang triển khai truy sát Lục Vũ.

“Lộn mào tuyệt sát.”

Lục Vũ trạng thái cực giai, lộn mào một vòng, quay người một ngàn lẻ tám mươi độ, tay phải buông dây cung, mũi tên sấ rời dây cung.

“A...”

Tiếng kêu thảm thứ ba phát ra, Lâm Phong giật nảy mình, thẳm nghĩ: “Tiễn thuật của lão đại quá kinh khủng! Những người này so tiễn thuật với hắn thì đến cả mùa riu qua mắt thợ cũng không bằng.”

Từ Phàm vừa sợ vừa giận, người thứ ba chết đi ở ngay bên cạnh hắn, nếu mũi tên như thiểm điện kia bắn tới hắn thì hắn cũng không tránh được.

“Sư huynh, không thể đuổi nữa! Tiễn thuật của đối phương thật đáng sợ, mỗi tên tấ trúng, lại xuyên tim tấ sát. Tiếp tục như thế thì chúng ta sẽ chết hết.”

Một đệ tử chân truyền hoảng loạn, trong lòng cực kỳ hối hận.

Từ Phàm cắn răng, hạ lệnh ngừng truy sát.

Lục Vũ cười lạnh mang Lâm Phong cấp tốc xông ra khu thứ năm.

“Là hắn!”

Trong bóng đêm, một bóng người tình cờ thấy được Lục Vũ.

“Thật không ngờ tiễn thuật của hắn lại cao siêu đến thế.”

Dưới ánh trăng, một đoàn người từ khu thứ sáu tiến nhập khu thứ năm, rất nhanh gặp gỡ đám Từ Phàm.

“Chẳng phải người đã đi rồi à Âu Tuấn, sao lại quay lại?”

Từ Phàm một mặt phiền muộn, vừa mới chết ba người thì đổi lại là ai cũng không cao hứng nổi.

“Ồ trong tông môn không có chuyện gì làm thì ta không thể đến sao? Thế nào, bị thua thiệt hả? Ai to gan như thế, dám đắc tội Từ đại thiếu gia của chúng ta thế.”

Âu Tuấn chừng hai mươi, tướng mạo bình thường nhưng làm người âm hiểm.

Từ Phàm cả giận nói: “Tốt nhất ngươi đừng để ta tra được là ngươi làm, bằng không thì ta sẽ cho ngươi đẹp mặt.”

Bỏ lại câu này, Từ Phàm liền dẫn người rời đi.

“Âu sư huynh, sao ngươi không nói cho hắn biết?”

Âu Tuấn cười quỷ nói: “Ngươi biết cái gì, hiện tại còn chưa phải lúc. Chờ ta hiểu rõ cách trốn khỏi yêu thú cấp bốn, khi đó... hắc hắc...”

Trở lại nội môn ngày thứ hai, Lâm Phong lập tức đi tới trung viện báo cáo, thuận lợi trở thành đệ tử chân truyền.

Việc này oanh động nội môn, bởi cảnh giới tôi thể thăng lên Tụ Linh cảnh là một cửa ải rất khó.

Vậy mà Lâm Phong lại thăng cấp với tốc độ kỷ lục, hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của mọi người.

Lục Vũ sau khi trở về liền chăm chỉ tu luyện, hắc chỉ cách Tụ Linh cảnh vền vẹn một bước, hắn có lòng tin trong khoảng thời gian ngắn sẽ bước qua được một cửa kia.

Thùng thùng!

Tiếng đập cửa đã quấy rầy Lục Vũ tu luyện.

Xoay người đứng dậy, Lục Vũ mở cửa xem xét thì lập tức ngây ngẩn cả người.

“Ngươi, sao thế?”

“Nhược Dao tìm ngươi có việc, đi theo ta đi.”

Ngoài cửa đứng thẳng một trung niên nữ tử, Lục Vũ từng có duyên gặp mặt hai lần nhưng lại không biết nàng họ gì.

“Ta từ trung viện ra, phụ trách truyền thụ tiên thuật, Nhược Dao trước kia học tiên thuật từ ta.”

Trên đường, trung niên nữ tử giới thiệu sơ qua bản thân, nàng họ Hứa, phụ trách truyền thụ tiên thuật cho đệ tử chân truyền.

“Vậy bây giờ đi đâu?”

Lục Vũ thuận miệng hỏi một câu.

Hứa tiên sư nói: “Suối nước tiểu trúc, ngay phụ cận thượng viện.”

Thanh Sơn tông tọa lạc ở chân núi Mặc Khâu sơn, nội viện chia làm thượng, trung, hạ viện, bên ngoài viện còn có một số nơi cảnh sắc mê người.

Suối nước tiểu trúc xây dựa lưng núi, bên trong có một cam tuyến (suối ngọt), mười phần trong veo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Giai nhân ước hẹn

Nơi đây hoàn cảnh ưu nhã, ít người lui tới, là một biệt viện ở Thanh Sơn tông.

Trương Nhược Dao một thân hỏa hồng như nắng gắt, đứng thướt tha trong vườn tựa như mẫu đơn nở rộ.

Lục Vũ lần đầu tiên đến, vừa mới nhập vườn liền bị thân ảnh đỏ tươi kia hấp dẫn.

Dưới ánh mặt trời, từng tia nắng vàng rơi lên lụa đỏ, phản chiếu tầng da tuyết trắng như phấn ngọc kia khiến cho cả hoa trong vườn mới thôi ảm đạm.

Ánh nhìn kia, trong lòng Lục Vũ như nhảy múa, mặc dù bị kìm lại trong chớp mắt nhưng hình tượng một màn này đã khắc sâu trong trái tim hắn.

“Nhược Dao, hấn tới,”

Trong hoa viên, Trương Nhược Dao quay người, hai mắt sáng rỡ thanh tịnh trong suốt, đượm ba phần ưu nhã, hai phần kiêu ngạo.

Lục Vũ tính lễ phép cười đáp lại, ánh mắt vừa chạm tới mắt Trương Nhược Dao thì cấp tốc dời đi.

Trương Nhược Dao như có đôi chút thất vọng, nhẹ răng cười một tiếng liền xảo diệu che giấu cảm xúc.

“Mời tới bên này.”

Trong hoa viên, trung một chiếc bàn.

Lục Vũ ngồi đối diện với Trương Nhược Dao, còn Hứa Tiễn sư thì thức thoir rồi đi.

“Lần trước ngươi chữa thương giúp ta, ta còn chưa cảm ơn ngươi.”

Trương Nhược Dao nhìn Lục Vũ, hai mắt thanh tịnh lộ ra thanh lãnh cao khiết nhưng lại khiến cho người khó quên.

“Tiện tay mà thôi, không cần phải cảm ơn. Khi đó ngươi đưa ta cây cung kia coi như giúp ta không ít chuyện.”

Lục Vũ đón ánh mắt của nàng, lộ ra rất bằng phẳng.

Trương Nhược Dao nói: “Gần đây võ hồn của ta có đôi chút biến hóa...”

Lục Vũ cau mày, phản ứng tự nhiên này không thể thoát khỏi quan sát của Trương Nhược Dao, nàng đang cố ý thăm dò hắn.

“Ngày đó ngươi cho ta ăn cây dược thảo kia hẳn là nó rất trân quý?”

Lục Vũ gượng cười hai tiếng, quay đầu lưu ý hoàn cảnh suối nước tiểu trúc.

“Chỗ này không có ai khác, ngươi không cần phải lo lắng.”

Trương Nhược Dao rất thông minh, liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của Lục Vũ.

“Võ hồn của ngươi bị tổn thương tiên thiên, có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì được không?”

Lục Vũ đổi chủ đề, không muốn nói tới gốc Huyết Hồn thảo kia.

Trương Nhược Dao than nhẹ nói: “Chuyện này ta cũng không rõ lắm, nghe nói có liên quan đến mẫu thân ta, đáng tiếc người sinh ra ta không lâu thì qua đời.”

Lục Vũ sững sờ, không ngờ Trương Nhược Dao lại mở cội mẹ từ nhỏ.

“Vậy phụ thân ngươi đâu?”

Trương Nhược Dao nhìn núi xa, thần sắc khá ưu thương.

“Bởi võ hồn của ta có tổn thương, phụ thân vì tìm kiếm phương pháp cứu chữa mà đã rời đi năm ta mười tám tuổi, đến nay còn chưa trở về.”

Lục Vũ nghĩ đến bản thân, đột nhiên có loại cảm giác đồng bệnh tương liên.

Phụ thân Lục Chiến chẳng phải cũng là vì hắn mới một thân một mình đi Tuyết Phong sơn đó sao?

“Võ hồn của ngươi bị tổn thương khá kỳ quái, tạm thời không cần lo lắng. Chờ khi tiến hóa lên Huyền cấp võ hồn, tìm một môn hồn quyết thích hợp rồi chậm rãi điều dưỡng.”

Trương Nhược Dao sáng mắt, hỏi: “Ngươi xác định võ hồn của ta có thể tiến hóa lên Huyền cấp võ hồn?”

Lục Vũ cười nói: “Chẳng phải ngươi tìm ta là để hỏi chuyện này đó sao?”

Trương Nhược Dao nói: “Ta không dám khẳng định nên muốn hỏi ngươi cho chắc, thuận tiện biểu đạt lòng cảm kích.”

Lục Vũ cười cười, nói tránh đi: “Thanh Sơn tông lớn như thế chẳng lẽ không có đệ tử sở hữu Huyền cấp võ hồn à?”

“Có nhưng rất ít, tất cả đều được thượng viện bảo vệ, ngoại nhân rất khó biết được.”

Trương Nhược Dao nói: “Thanh Sơn tông là Hoàng cấp tông môn, có địa vị tương đối cao ở Thiên Nguyệt quốc, tuy nhiên chỉ là một môn phái tam lưu ở Chiến Hồn đại lục mà thôi. Cách mỗi ba năm thì Huyền cấp tông môn trên Chiến Hồn đại lục sẽ mở đại hội chiêu thu đệ tử, tất cả Hoàng cấp tông môn sẽ đến đó tham gia, cũng dâng lên những đệ tử sở hữu Huyền cấp võ hồn cho họ.”

“Thì ra là vậy.”

Trương Nhược Dao nói: “Lần này đại hội thu đệ tử diễn ra ba năm một lần sẽ tổ chức ở đế đô vào năm sau, đến lúc đó Thanh Sơn tông cũng sẽ tham dự.”

Lục Vũ kinh ngạc hỏi: “Năm sau? Thời gian không còn nhiều.”

Trương Nhược Dao nói: “Cho nên gần đây ta một mực tu luyện, hôm qua cảm giác được võ hồn biến hóa nên hôm nay mới tìm người hỏi một chút.”

Lục Vũ nói: “Người phóng xuất võ hồn ra cho ta xem thử.”

Trương Nhược Dao thả võ hồn ra, trong không khí liền nhiều hơn một loại cảm giác thiêu đốt, nhiệt độ không khí xung quanh nhanh chóng tăng cao.

Một con tiểu điều lông đỏ sậm xoay quanh trên đầu Trương Nhược Dao, trên đầu tiểu điều có một đạo quang hoàn nhạt màu nhỏ xíu.

Tiểu điều không lớn nhưng khí thế phi phàm, hai cánh giang ra liền tạo nên hỏa diễm trong hư không, phát ra tiếng vang lộp bộp.

“Còn thiếu một chút, nếu như bây giờ đi tham gia tuyển bạt của Huyền cấp tông môn thì sẽ rất dễ bị đào thải. Cũng may mà còn thời gian, để ta suy nghĩ một chút.”

Lục Vũ trầm tư, trước mắt cảnh giới của Trương Nhược Dao cách hẳn quá xa, cho dù dùng phương pháp của Hồn Thiên sư thúc tiến võ hồn của nàng trưởng thành thì cũng không thể làm được.

Hồn Thiên sư là một chức nghiệp phụ trợ, cho dù vì người quên mình nhưng cảnh giới phải cao hơn đối phương mới được.

Nếu không thì chỉ như hạt cát trong sa mạc, căn bản không thể phát huy được tác dụng.

Lục Vũ hiện tại là ở trong tình huống như thế, hẳn mặc dù muốn giúp Trương Nhược Dao nhưng cảnh giới lại kém xa đối phương, giúp cũng uổng công.

“Vậy thì ta cho người một phương thuốc, nếu người có thể thu hoạch được chúng thì ta có biện pháp giúp người một tay, bằng không thì người chỉ có thể từ từ tu luyện.”

Trương Nhược Dao giật mình, càng hiếu kỳ Lục Vũ hơn, chẳng lẽ hẳn còn hiểu được luyện được?

“Được, ta thử một chút đi.”

Lục Vũ liệt ra bảy mươi sáu dược tài, trong đó có ba vị thuốc tương đối khó kiếm.

“Ở đây có một viên Mộc linh đan, vừa vận thích hợp tính võ hồn của người, xem như chút tâm ý của ta.”

Trước khi chia tay, Trương Nhược Dao tặng cho Lục Vũ một viên linh đan.

“Vậy, vậy ta tạ sư tỷ.”

Lục Vũ chần chờ một lát thì nhận, có viên Mộc linh đan này thì hẳn càng nhanh đạt tới Tụ Linh cảnh.

Trở lại chỗ ở, Lục Vũ nuốt Mộc linh đan, vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, bắt đầu toàn lực trùng kích.

Bách Xuyên mạch trong cơ thể chấn động như sóng lớn trường giang, linh lực điên cuồng vận chuyển tư đường võ hồn, thời động cảnh giới không ngừng đề cao.

Trước đây, Lục Vũ nhờ Bách Xuyên mạch nên nuốt được bảy phần linh lực của Đồng Trọng, còn Lâm Phong chỉ hấp thu được ba phần.

Bây giờ, Bách Xuyên mạch của Lục Vũ đã tiếp cận trạng thái bão hòa, thiên mạch cũng nhờ linh lực cường đại mà tăng lên gấp đôi.

Lục Vũ toàn thân xương cốt bạo hưởng, kinh mạch khuếch trương, khí huyết tràn đầy, màng da phồng lên, cảnh giới không ngừng đề cao.

Trước đây Thốn Tâm Vạn Kinh tu luyện đến Thốn Tâm 580 kinh thì giờ nhờ có Mộc linh đan mà cấp tốc đột phá 590, sau đó 595, 97, 99.

600!

Tiếng vang ầm ầm quanh quẩn trong não hải Lục Vũ.

Một khắc này, chín Bách Xuyên mạch trong cơ thể Lục Vũ đồng thời rung mạnh, bên trong thiên mạch bay ra một điểm quang mang tiến nhập đan điền.

Một giây sau, bên trong chín Bách Xuyên mạch, mỗi mạch bắn ra một chùm hỏa điểm quán quanh trên quang mang kia, tạo thành thể cừu long hí châu, ở trong đan điền của hắn ngưng tụ thành một sợi hỏa điểm mười màu phun nhả linh quang.

Trên đầu Lục Vũ, thảo hồn lay động mãnh liệt, tốc độ hấp thu linh khí tăng mạnh gấp ba giúp toàn thân da thịt Lục Vũ nổi lên quang mang lục bạc.

Trong đan điền, sợi hỏa điểm mười màu kia chính là linh chủng Tụ Linh cảnh, ban sơ giống ngọn lửa, tiếp tục tu luyện sẽ hóa thành linh thai, sau đó tương dung với võ hồn từ đó đi vào cảnh giới Linh Vũ, nhưng lại có yêu cầu rất cao với võ hồn.

Chỉ có Huyền cấp võ hồn mới có thể đạt tới Linh Vũ cảnh, Hoàng cấp võ hồn mãi mãi cũng không có hy vọng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Mới đến trung viện

Võ hồn quan trọng ở mặt tu luyện, cửa ải Linh Vũ cảnh đã phong kín toàn bộ con đường của tất cả Hoàng cấp võ hồn.

Linh chủng mười màu trong đan điền Lục Vũ kết nối thiên mạch với Bách Xuyên mạch, điểm này khác những người khác.

Người bình thường không có mạch thứ mười, hỏa điểm linh chủng trong đan điền chỉ tương liên với chín đại võ mạch, đa phần chỉ có một loại sắc thái.

Cũng có tam sắc hỏa điểm linh chủng, ngũ sắc hỏa điểm linh chủng nhưng chúng tương đối rất ít, người có thể đạt tới thất sắc tuyệt đối như phượng mao lân giác.

Hỏa điểm linh chủng mười màu của Lục Vũ vạn cổ hiếm thấy, bởi hắn là người sở hữu mạch thứ mười, hơn nữa lại còn là thiên mạch độc nhất vô nhị trong truyền thuyết.

Mười mạch chấn động, linh lực mãnh liệt!

Tu vi của Lục Vũ đang nhanh chóng tiêu thăng, sau khi Thốn Tâm Vạn Kinh đột phá 600 kinh thì vùn vụt 5 phút đã tăng lên 650 kinh, mỗi một tế bào trong người đều đang rung động, tạp chất trong huyết nhục bị gạt ra ngoài, hỏa điểm linh chủng trong đan điền dần dần trưởng thành.

Thảo hồn trở nên cực kỳ sinh động, chính thể biến lớn gấp đôi, tiểu thảo chỉ nhãn trên chiếc lá thứ nhất dùng thiên mộc làm tai mắt càng hiện ra rõ ràng hơn, vị trí cũng có biến ảo đôi chút, cả lông mày điểm điện ở trên tiểu thảo chỉ nhãn kia nữa, cả ba tạo thành một mẫu khuôn mặt nhưng còn thiếu khuyết những bộ vị khác.

Bên trên chiếc lá thứ hai, Ngưng Hồn châu đang lấp lóe quang mang, hồn lực tuyến từ hai tia biến thành ba tia, sắc thái theo thứ tự là một đen một trắng một đỏ, đây là biến hóa do cảnh giới của Lục Vũ tăng lên.

Trên chiếc lá thứ ba, Vạn Pháp Trì rốt cục hiển hóa ra ngoài, mặt ao tràn ngập hỗn động chi quang, có thể dung luyện vạn pháp, thôn phệ vạn đạo.

Lục Vũ rõ ràng cảm nhận được sự đáng sợ của Vạn Pháp Trì, nó tựa như một vực sâu không đáy có thể hòa tan tất cả vật thể trong chư thiên vạn giới.

Loại chấp nhiếp tâm linh kia ngoại nhân không cảm giác được nhưng Lục Vũ thì hoàn toàn rõ ràng.

Vạn Pháp Trì hiển hóa khiến cho thiên mạch trong cơ thể Lục Vũ xuất hiện dị dạng, nó có mối liên hệ đặc thù với Vạn Pháp Trì, nhưng cụ thể là gì thì tạm thời Lục Vũ chưa nói được.

Mặt khác, cảnh giới Lục Vũ tăng lên cũng khiến cho thảo hồn có dấu hiệu đột phá.

“Sau Hoàng cấp cửu phẩm thì phải cân nhắc đến việc tiến hóa võ hồn.”

Lục Vũ hiện lên ý niệm này trong lòng, mà tu luyện lại chưa trúng đoạn.

Trong phòng, đại lượng linh khí hội tụ quanh người Lục Vũ, một mực thúc đẩy thực lực hắn tăng trưởng.

Một ngày sau, linh khí trong phòng tan hết, Lục Vũ kết thúc tu luyện, Thốn Tâm Vạn Kinh đạt đến 692 kinh, cách Tụ Linh nhị trọng cảnh giới vùn vụt một bước.

Trong khoảnh khắc mở mắt, trong mắt Lục Vũ nổ bắn ra hồ quang điện, có lực chấp nhiếp tâm hồn con người, điều này có liên quan đến hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai của thảo hồn.

Xoay người đứng dậy, Lục Vũ toàn thân một trận bạo hưởng, xòe bàn tay phải ra, Cự Lạc đao nổi lên lé ra cừu sắc thập bát quang.

Chỗ mũi đao, Thiên U Tinh Diễm chọt lóe chọt tắt, tựa như tuyệt thế phong mang.

Lục Vũ nắm chặt Cự Lạc đao, thử quơ múa thì cảm giác rất phí sức nhưng miễn cưỡng không chế được.

“Đao này thật quý dị.”

Trước kia do cảnh giới không đủ nên khe huy động đao này sẽ bị té nhào người.

Hiện tại có thể vung đao nhưng cảm giác như có ngọn núi nơi tay, nặng không thể chịu nổi.

Thu hồi Cự Lạc đao, Lục Vũ chuồn ra hạ viện, tìm một chỗ đất trống ở hậu sơn luyện lại một thân sở học từ đầu tới đuôi.

“Lạc Nhật Thu Phong Túy!”

“Cửu Bạo Kinh Lôi quyền!”

“Tòa Tâm tiến!”

“Nhu Cốt Thốn Kinh!”

Phanh phanh phanh!

Ba ba ba!

Các loại bạo hưởng bên tai không dứt, nương theo đó Lục Vũ cười mở cười to, cả người hấn cực kỳ cao hứng.

Lạc Nhật quyền và Kinh Lôi quyền, hấn đã tu luyện hai loại võ kỹ này tới giai đoạn đại viên mãn.

Tòa Tâm tiến tiến nhập giai đoạn thứ hai, tâm tọa vi trần (tâm khóa hạt bụi nhỏ), xuyên tim tất sát.

Võ kỹ chia làm nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn bốn cấp độ.

Tòa Tâm tiến của Lục Vũ đã đến giai đoạn thứ hai, trước mắt ở trình độ tiểu thành.

Nhu Cốt Thốn Kinh sớm đã viên mãn, chỉ còn lại U Linh Quỷ Trảo quỷ dị khó lường kia, chiêu hậu phát tiên chí (phát sau tới trước) kia không thể đơn độc tu luyện.

Hạ viện, trong phòng Tề viện trưởng.

Ba người Lục Vũ, Tiêu Mục, Diệp Cường đứng song song, đang lắng nghe viện trưởng chỉ bảo.

“Lần này ba người các ngươi đồng thời đạt tới Tụ Linh cảnh thì thật sự đáng mừng. Sau khi đến trung viện, trở thành đệ tử chân truyền thì nhớ phải cố gắng hơn nữa, tương lai mới có cơ hội trở nên nổi bật.”

Tiêu Mục nói: “Viện trưởng yên tâm, ta nhất định sẽ quyết chí tự cường, tranh thủ tiến đến thượng viện.”

Tề viện trưởng vuốt cằm nói: “Tốt, có chí khí. Trở về thu thập một chút, sau đó ta dẫn các ngươi đến trung viện báo cáo. Lục Vũ lưu lại.”

Tiêu Mục và Diệp Cường đi, trong phòng chỉ còn lại hai người là viện trưởng và Lục Vũ.

“Trung viện phức tạp hơn hạ viện, sau này ngươi cần phải đề phòng nhiều hơn.”

Tề viện trưởng ngữ khí sâu xa, tựa hồ đang ám chỉ điều gì đấy.

Lục Vũ không hiểu hỏi: “Viện trưởng nói là...”

“Địa phương phức tạp chắc chắn sẽ có một chút bất công.”

Viện trưởng không tiện nói rõ, nhưng như thế cũng đã nói rất rõ rồi.

“Đa tạ viện trưởng nhắc nhở, có một việc ta không biết có nên hỏi không?”

“Chuyện gì?”

Lục Vũ nói: “Không biết tông môn tới Hắc Hà cốc bắt Hắc Vĩ hồ để làm gì?”

Tề viện trưởng nhìn Lục Vũ, trầm ngâm: “Việc này là bí mật của tông môn, vốn không nên nói cho người biết, nhưng người sắp là đệ tử chân truyền thì hẳn cũng sẽ biết. Hắc Vĩ hồ có liên quan đến cấm khu hậu sơn, hẳn không lâu nữa sẽ phái đệ tử chân truyền đi trước tới hậu sơn. Người nếu có hứng thú, đến lúc đó có thể tranh thủ một cơ hội, xem có thể đi theo được hay không.”

“Ra vậy, cảm ơn Tề viện trưởng đã nhắc nhở.”

Lục Vũ rời đi, thu thập y phục một thoáng, sau đó đi cùng Tiêu Mục và Diệp Cường theo viện trưởng tới trung viện báo cáo.

“Thật không ngờ Lục Vũ vậy mà trở thành đệ tử chân truyền.”

“Đúng thật, lúc trước hắn đạt được đệ nhất nội môn chỉ mới tới thể thất trọng, bây giờ chưa tới mười ngày đã là Tụ Linh cảnh thì thực khiến ta không thể tin nổi.”

“Củi mục giờ lại là thiên tài, sự tương phản này thật khiến cho người ta khó tiếp thụ được.”

Đệ tử hạ viện bàn luận sôi nổi, vô số người chấn kinh hâm mộ, Vân Nguyệt Nhi sau khi nghe được tin tức lại hồi hận nổi giận.

“Chưa tới mười ngày đã thăng liền ba cấp, tốc độ này không bao lâu thì đệ nhất chân truyền bằng không là hắn thì không còn ai khác nữa.”

Triệu Lục Vân cười khanh khách, cố ý liếc mắt Vân Nguyệt Nhi một cái, sau đó cười to bỏ đi.

Vân Nguyệt Nhi sắc mặt khó coi, nàng là nữ thần nội môn, bây giờ lại bị người mắng có mắt như mù.

Trung viện, sau khi Lục Vũ, Tiêu Mục, Diệp Cường đến báo cáo thì Tề viện trưởng liền rời đi.

“Ba người các người đi theo ta.”

Một sư huynh chừng hai mươi gọi ba người tới trước mặt, quát lớn: “Vào cánh cửa này, sau này sẽ là đệ tử chân truyền, phải tùy thời chú ý hình tượng, tuân thủ quy tắc, nếu không nghiêm trị không tha!”

Diệp Cường tương đối trung thực, vội vàng gật đầu.

Tiêu Mục hơi tự ngạo, biểu lộ đậm nhạt.

Lục Vũ nhìn quanh bốn phía, căn bản không quan tâm đến oai phủ đầu của vị sư huynh này.

“Kiêu ngạo đấy, ta cũng không tin không trị được các người.”

Vị sư huynh kia tức giận, trực tiếp đưa ba người tới Võ Luyện đường.

Đường trường lão khoảng năm mươi, thần sắc hờ hững nhìn lướt qua ba người, lạnh lùng nói: “Được, ba người các người tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Phách lối đánh mặt

Sư huynh dẫn đường lộ ra nụ cười như cười trên nỗi đau người khác, ba người Lục Vũ, Tiêu Mục, Diệp Cường thì đi vào Võ Luyện đường.

Bên trong đang có mười mấy đệ tử chân truyền tập luyện với nhau, chủ yếu là phương diện quyền cước đao kiếm.

Đường trường lão kêu mọi người ngừng lại, sau đó nói với Lục Vũ, Tiêu Mục và Diệp Cường: “Các người mới tới nên đi cảm thụ một chút đi.”

Diệp Cường không hiểu, hỏi: “Cảm thụ cái gì?”

Tiêu Mục mắng: “Ngu xuẩn, cho người đi so chiêu.”

Diệp Cường giật mình, vội đầu nói: “Mới đến, như thế không tốt lắm đâu.”

Lục Vũ cười nói: “Không sao đâu, người luyện Kim Chung tráo, chịu đánh, đi thôi.”

Một sư huynh áo trắng hai mươi tuổi ngoắc ngoắc ngón tay về phía Diệp Cường, cười nói: “Đừng sợ, ta sẽ hạ thủ lưu tình.”

Diệp Cường chần chờ một chút, dưới sự thúc giục của mọi người đành phải kiên trì lên trên.

“Các ngươi cũng đừng nhàn rỗi, nếu tới thì chúng ta đương nhiên phải nhiệt tình khoản đãi.”

Có người để mắt tới Lục Vũ và Tiêu Mục, chủ động chào hỏi bọn hắn.

Tiêu Mục làm người tự phụ, mặc dù mới tới trung viện nhưng đối mắt với các sư huynh cũng không hề e ngại.

“Trung Thiên quyền!”

Tiêu Mục té ra võ hồn, toàn lực ra quyền, đối chiến với một sư huynh trong Võ Luyện đường.

Người kia là Tụ Linh tam trọng, cảnh giới cao hơn Tiêu Mục không ít, thân pháp linh động, chiêu pháp tinh diệu, tùy tiện liền phong bế thể công của Tiêu Mục.

“Lục Vũ, ngày đó ta có xem tranh đoạt chiến nội môn, hôm nay khó được có cơ hội, chúng ta nên luận bàn một phen.”

Tôn Lộc, hai mươi ba tuổi, Tụ Linh tam trọng cảnh giới, khỏe mỗi nhếch lên một nụ cười âm lãnh.

Lục Vũ thấy một tia lãnh khốc trong mắt Tôn Lộc, lập tức minh bạch.

“Tôn sư huynh định luận bàn hữu nghị hay là phân cao thấp?”

Tôn Lộc cười ha ha nói: “Nếu luận bàn đương nhiên phải phân cao thấp. Sao, ngươi không dám hả?”

Lục Vũ cười nói: “Ngày đầu tiên tới nếu để cho Tôn sư huynh mất mặt thì hình như không tốt lắm đâu.”

Tôn Lộc tiểu dung lạnh lẽo, khẽ nói: “Khẩu khí thật lớn, mới gia nhập trung viện đã muốn thắng ta, ngươi cũng quá phách lối.”

Lục Vũ khẽ nhún vai, một mặt vô tội nói: “Thế sự vô thường, thắng bại khó liệu. Lỡ như Tôn sư huynh sợ ý một chút...”

“Đủ rồi!”

Tôn Lộc rống to, cá giận nói: “Xem nhẹ ta, hôm nay ta liền cho ngươi biết sự lợi hại của ta!”

Đám người tản ra nhường sân bãi lại cho hai người.

Đường trưởng lão hồ hững quan sát, muốn hạ mã uy ba người Lục Vũ.

“Nếu như Tôn sư huynh đã một lòng cầu bại mà ta không thành toàn cho ngươi há không có lỗi với phần chấp nhất này của ngươi?”

Lục Vũ cười hắc hắc nói, đáy mắt hiện lên một tia hàn quang.

Định dùng bọn người này hạ nhục Lục Vũ sao, tìm sai người rồi!

Tôn Lộc trừng mắt Lục Vũ, thầm nghĩ: “Thu thập ngươi xong thì ta có thể đi tới chỗ Tàn Vân sư huynh nhận chỗ tốt rồi, ngươi tự nhận xui xẻo đi, ai bảo ngươi đắc tội hắn chứ?”

“Ngươi là sư đệ, nhường ngươi xuất chiêu trước.”

Tôn Lộc một mặt khinh miệt, định hạ nhục Lục Vũ.

“Tôn sư huynh thật thông tình đạt lý, định lát nữa có thua cũng sẽ không chịu phục đi.”

Lục Vũ chậm chọc khiêu khích khiến Tôn Lộc giận đến nghiến răng ken két.

“Bối nói nhảm, ra chiêu đi.”

Tôn Lộc hai mắt như đao, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, lại là một con trườn vĩ hầu (khí đuôi dài).

“Hoàng cấp thất phẩm, kém cỏi thế.”

Lục Vũ đầy vẻ khinh bỉ, điều này khiến Tôn Lộc giận đến phát điên.

“Ngươi dám nói võ hồn của ta kém cỏi, ngon phóng xuất võ hồn của ngươi ra cho ta xem.”

Lục Vũ cười hắc hắc nói: “Ta sợ ngươi sẽ xấu hổ không chịu nổi.”

Tôn Lộc quát: “Cuồng, ta xem ngươi cuồng được đến đâu! Lộ ra võ hồn, chúng ta phân cao thấp!”

Một bên, rất đông đệ tử chân truyền không quen sự phách lối của Lục Vũ, đồng thanh: “Thả võ hồn ra!”

Lục Vũ lướt qua bốn phía, hắc hắc nói: “Muốn nhìn à, tốt, ta phóng ra cho các ngươi nhìn một lần.”

Tâm niệm vừa động, thảo hồn tự động hiển hiện ra trên đầu Lục Vũ, phóng xuất ra huyền diệu chi quang.

“Thảo hồn mà thôi, dương dương tự đắc cái gì.”

“Ta đến đếm xem, một hai ba bốn năm sáu... bảy... tám, lại là Hoàng cấp bát phẩm, chuyện này sao có thể!”

Một đệ tử chân truyền kinh hô, những người khác ngậy ngậy cả người.

Thảo hồn xác thực chẳng ra hồn, nhưng Hoàng cấp bát phẩm lại không đơn giản à.

Tôn Lộc đã là Tụ Linh tam trọng cảnh võ hồn cũng mới Hoàng cấp thất phẩm, điều này coi như không tệ.

Bây giờ Lục Vũ chỉ mới Tụ Linh nhất cảnh mà võ hồn đã là Hoàng cấp bát phẩm, rõ ràng trên cả Tôn Lộc.

“Phẩm cấp cao thì có lợi ích gì, thực lực mạnh mới quan trọng nhất.”

Tôn Lộc hét lên, chân trái xoay bước, tông nhảy mắt tiếp cận Lục Vũ, quát: “Ra chiêu.”

Hắn đang muốn bức Lục Vũ xuất thủ, muốn dùng thực lực bản thân để đánh bại hắn.

“Nóng lòng như thế à, vậy liền coi quyền đi!”

Lục Vũ vung ra một quyền không có bất cứ chiêu thức gì, chỉ thuần là dùng lực đấu thôi.

Tôn Lộc giận ra mặt.

“Ngươi dám xem thường ta?”

Tôn Lộc cảm thấy một quyền này của Lục Vũ quá tùy ý, căn bản không coi hắn ra gì, đây là xem thường hắn.

Một quyền vung ra, Tôn Lộc ôm hận xuất thủ, lực lượng hết sức đáng sợ.

“Vội vàng xuất thủ, lực đạo không đủ, chớ trách...”

Lục Vũ chưa nói hết câu thì nắm đấm của song phương đã va vào nhau.

Nhưng nghe ầm một tiếng, ngay sau đó là tiếng hét rống giận.

Thân thể cao lớn của Tôn Lộc bay rớt ra ngoài, đụng thủng vách tường Võ Luyện đường.

“Gi! Ta có phải hoa mắt không thế?”

“Gặp quỷ, đây nhất định là ảo giác, không phải thật!”

“Ta thấy cái gì, cái này... cái này... ai đánh ta một cái xem có phải ta đang nằm mơ không.”

Bên trong Võ Luyện đường, tất cả đệ tử chân truyền đều sợ ngậy người.

Lục Vũ một quyền đánh bay Tôn Lộc, còn là vội vàng xuất thủ, lực đạo không đủ, điều này thật lừa gạt quỷ rồi.

Diệp Cường ngã trên mặt đất, bị đánh đến mặt mũi bầm dập, sau khi thấy cảnh tượng này cũng tròn tròn mắt.

Tiêu Mục liều mạng không địch lại, ý chí chiến đấu sục sôi nhưng nhìn thấy chiến quả của Lục Vũ thì lập tức sững lại.

“A, Tôn sư huynh, người thành tâm cho ta đánh cũng không cần thể hiện rõ ràng thế chứ, có hơi khoa trương một chút đó.”

Lục Vũ bộ dáng nịnh mồm hù những sư huynh ở đây sừng sốt một hồi.

Rất nhiều người đều thở ra một hơi.

“Ta nói sao Lục Vũ có thể lợi hại như vậy, hóa ra là Tôn Lộc để...”

Hắn chưa nói hết câu thì đã nghe một tiếng hét giận dữ vọng lại.

Ngay sau đó, Tôn Lộc tóc tai bù xù một thân chật vật xông vào, quơ nắm đấm hét lên phóng tới chỗ Lục Vũ.

“Tôn sư huynh, ngươi còn chơi à?”

Lục Vũ sững sờ, thuận miệng nói: “Được, ta chơi với ngươi, nhưng lần này không nên quá khoa trương...”

Một quyền vung ra, Lục Vũ nắm đấm nhẹ nhàng nhìn không ra lực đạo gì.

Thế nhưng sau khi chạm tới nắm đấm của Lục Tôn thì dẫn phát biến hóa, chỉ nghe hư không bạo hưởng, ngay sau đó kêu thảm thê lương.

Tôn Lộc bay rớt ra ngoài, trực tiếp đụng ngã mặt tường của Võ Luyện đường.

Ầm một tiếng, bụi đất tứ tung, người quan chiến đều khó thấy.

“Mẹ kiếp, sao lại thế được?”

“Tiểu tử Tôn Lộc kia diễn hơi bị sâu quá thì phải?”

“Có kiểu diễn như thế hả? Sao ta cảm thấy sai sai.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, dường như cảm thấy có gì đó không đúng.

“Kỳ quái, ta không dùng bao nhiêu lực mà. Bộ dạng Tôn sư huynh như không để ý đến hình tượng bản thân, nâng cao sự dũng mãnh phi thường của ta thật khiến ta không biết nên biểu đạt cảm kích sao đây.”

Lục Vũ vò đầu bĩu mắt chẳng biết nên làm gì, cười khá xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Giả đại sư

Nhìn biểu tình kia của Lục Vũ, không ít đệ tử chân truyền nghi ngờ Tôn Lộc thật đang diễn kịch cùng hắn sao?

Diệp Cường cũng tưởng là như thế, nghĩ thầm: “Lục Vũ thật may mắn, mới tới ngày đầu tiên đã có sư huynh như thế giúp hắn.”

Tiêu Mục không ngốc, nghe được lời của Lục Vũ liền tỉnh ngộ, tiểu tử này tuyệt đối có ý giả ngu.

Đường trưởng lão sắc mặt khó coi, những đệ tử chân truyền kia bị Lục Vũ hù cho chóng mặt, hắn há lại không nhìn ra chiêu trò trong đó?

Lúc đầu Đường trưởng lão định hạ mã uy ba người Lục Vũ, giết ngao khí của bọn hắn, nào ngờ biểu hiện của Lục Vũ vượt qua cả dự đoán.

“Một đám ngu xuẩn, còn không tới xem thương thế của Tôn Lộc ra sao đi.”

Đường trưởng lão mặt to, có chút đệ tử mới phản ứng được.

“Bầm trưởng lão, Tôn Lộc bị thương rất nặng, tay chân đều bị gãy cả.”

Một tên đệ tử cấp tốc đến đây bẩm báo.

Lục Vũ ngu ngơ nói: “Không phải chứ? Tôn sư huynh ơi, ngươi nỗ lực trả giá lớn như thế để phụ trợ ta, ngươi bảo ta báo đáp ân tình của ngươi như nào đây.”

Lục Vũ hô to gọi nhỏ, đáng vẻ dạt dào tình cảm kia khiến Tiêu Mục vốn lãnh đạm cũng không nhịn được cười.

“Ngồi bót bịp người đi, đừng giả vờ giả vịt nữa.”

Có đệ tử chân truyền tỉnh ngộ lại, biết bị Lục Vũ trêu đùa, tức giận đến nghiêng răng.

“Tôn sư huynh à, ngươi nỗ lực trả giá lớn như thế để thành toàn cho ta mà bọn hắn lại nghi ngờ hai ta, thật sự còn oan hơn Đậu Nga (*) nữa.”

(*) Đậu Nga là tên một nhân vật trong vở kịch kiệt xuất của Quan Hán Khanh (關漢卿), vở kịch có tên đầy đủ là Cảm thiên động địa Đậu Nga oan, kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ.

Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó nên cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thẳng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan xử abs biết Đậu Nga rất hiểu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiểu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rốt cục nàng bị xử tội tử hình. Nhưng cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “trời” và “đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu thì làm sao làm đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu thì làm sao làm trời được.” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng trời sẽ mưa tuyết che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng sáu, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chớp lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.

Lục Vũ tiếp tục giả vờ giả vịt, ấn định là Tôn sư huynh đang tác thành cho hắn.

Trò hề này mọi người triệt để tỉnh ngộ, từng người tức giận đến phát điên.

“Im miệng! Ngươi đã thương Tôn sư huynh, lại cố ý trêu chọc hắn, coi chúng ta như ngớ ngẩn hả.”

Lục Vũ khẽ nhún vai, một mặt vô tội nói: “Chút thực lực ấy của ta đâu đáng là đối thủ của Tôn sư huynh.”

Đám người tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cảm giác Lục Vũ như đang cố ý châm chọc mọi người.

“Ta khiêu chiến ngươi!”

Có đệ tử chân truyền thực sự không nhìn được, muốn giáo huấn hắn.

Lục Vũ ủy khuất nói: “Ta mới đến ngày đầu mà các người đã khi dễ ta như thế, không tốt lắm đâu.”

Tiêu Mục nghe đến đây thì trực tiếp cười thành tiếng.

Diệp Cường cũng nhịn không được, bị Lục Vũ chọc cho cười.

“Ngươi... ngươi... vô liêm sỉ!”

Tên đệ tử chân truyền kia tức giận đến mặt đỏ tím run, nghĩ không ra Lục Vũ lại vô lại như thế.

Lục Vũ kêu oan nói: “Ta sợ đôi chút nữa ngươi lại để cho ta thắng sẽ khiến cho những sư huynh khác hiểu lầm. Nói ta cố ý rầm thù, giả ý phách lối nhưng tự ngươi lại phối hợp diễn kịch với ta, cố ý phụ trợ ta lừa gạt tình cảm của bọn hắn...”

Tiêu Mục ôm bụng cười nghiêng ngả, Diệp Cường cũng cười ha ha.

Những người khác nhân khí đến nhất phát xuất thế, nhị phát khiêu tường.

“Ngươi không biết chút hổ thẹn nào cả sao?”

Lục Vũ ngượng ngùng nói: “Điều này... vị... sư huynh này hay làm mẫu trước đi?”

Đám người giận mắng, sắp bị hắn chọc cho giận điên lên.

Đường trưởng lão không nhìn được, quát: “Đủ rồi, Vương Tử, ngươi dẫn hắn đi Khí tông phạt khổ dịch ba ngày, coi như trừng phạt.”

Lục Vũ ủy khuất nói: “Ta không làm gì sai sao lại bị phạt?”

Cứ như thế, Lục Vũ mới tới tạm thời bị phân đi đến Khí tông.

Tiêu Mục đi Đan tông, Diệp Cường đi Hồn tông, ba ngày sau mới có thể trở lại Võ tông để phân phối chính thức.

Khí tông, tên như ý nghĩa là địa phương luyện khí.

Đây là điểm đặc sắc của trung viện mà hạ viện và thượng viện không có.

Toàn bộ Thanh Sơn tông, nhiệm vụ luyện binh luyện khí đều giao cho trung viện Khí tông, từ bọn hắn toàn bộ ôm đồm.

“Mới tới? Danh tư, tuổi tác.”

“Lục Vũ, mười sáu tuổi.”

Tiến đến Khí tông, Lục Vũ liền đi theo một sư huynh họ Trương, tạm thời nghe hấn an bài.

“Tôi đây lại đi đắc tội với các sư huynh kia và trưởng lão, ba ngày này người hãy hưởng thụ cho tốt đi.”

Trương sư huynh không thèm liếc một mắt nhìn Lục Vũ, trực tiếp cho hấn một công việc nặng nhọc bản thiêu nhất, để hấn đi nhặt sắt vụn cặn bã.

Khí tông chia làm Luyện Khí các và Luyện Binh các, tương ứng pháp khí và binh khí.

Binh thường thì độ khó khi luyện chế pháp khí lớn hơn luyện chế binh khí gấp mấy lần, rất đông luyện khí sư lúc mới hành nghề đều muốn bắt đầu từ luyện binh, sau không ngừng tích lũy kinh nghiệm tìm tòi một thời gian, nắm giữ các loại kỹ năng.

Thanh Sơn tông là một Hoàng cấp tông môn, tổng cộng chỉ có năm Hoàng cấp luyện khí sư, bốn tên nhất phẩm, một tên nhị phẩm.

Lục Vũ đi vào Luyện Binh các đúng lúc gặp Giả đại sư đang luyện chế một thanh trường kiếm.

Giả đại sư bốn mươi sáu bốn mươi bảy tuổi, mặt trắng không râu, là Hoàng cấp nhất phẩm luyện khí sư, bên cạnh hấn là một học đồ mười bảy mười tám tuổi.

“Nhìn gì hả, qua bên kia nhặt phế thải đi.”

Tên học đồ kia trừng mắt Lục Vũ như kiểu đang sai bảo người hầu.

Lục Vũ nghe khó chịu, khẽ nói: “Lãng phí hai lượng tinh thiết một cách vô ích.”

Giả đại sư ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lục Vũ rồi khinh thường nói: “Hoàng mao tiểu nhi, người biết cái gì. Bản đại sư luyện chế bảo kiếm có thể coi là nhất tuyệt ở Thanh Sơn tông đấy.”

Lục Vũ giễu cợt: “Nhìn bộ dạng của người thì hấn là nửa đường xuất gia, đến chừng này tuổi mà mới chỉ là nhất phẩm luyện khí sư, đời này cũng chỉ có thể kiếm miếng con ăn ở Thanh Sơn tông mà thôi.”

Tên học đồ cá giận nói: “Lớn mặt, người dám vô lễ với đại sư.”

Giả đại sư sắc mặt biến hóa, hấn đứng là giữa đường xuất gia, việc này ít ai biết nhưng sao tiểu tử này chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra?

“Người hiểu luyện khí?”

Giả đại sư nửa tin nửa ngờ, tiểu tử trước mắt mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi thì biết gì được.

“Kiếm kia của người ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong thô rỉ, nhu mà không cương, âm mà không dương, người không biết những điều này bởi người giữa đường xuất gia, chỉ học được chút gia lỏng.”

Tên học đồ cá giận nói: “Người nói vậy?”

Giả đại sư tâm thần đại chấn, bật thốt lên: “Sao người nhìn ra được?”

Lục Vũ khinh thường nói: “Chút nhãn lực cũng không có sao là luyện khí sư được? Thân kiếm nhu mà không cương bởi người đã không phải đồng thân, người lấy máu của chính mình làm dẫn, huyết khí âm dương hỗn tạp, nhu không nhu, cương không ra cương thì sao luyện ra được thứ tốt?”

Giả đại sư biến sắc, lấy máu làm dẫn cũng không phải là phương pháp luyện binh bình thường, người ngoài nghề căn bản không biết, chỉ có những người trong nghề mới tinh thông môn đạo trong đó.

“Âm mà không dương nên hóa giải ra sao?”

“Muốn học thì ta sẽ dạy cho người.”

Lục Vũ đứng chấp tay, hai mắt toát ra một loại uy nghi vô hình.

Tên học đồ kia máng: “Người đừng có giả danh...”

BA!

Một tiếng vang giòn, Giả đại sư tát bay tên học đồ.

“Cút sang bên cho ta.”

Giả đại sư nở nụ cười, đi tới trước mặt Lục Vũ cười lạnh: “Hấn còn nhỏ không hiểu chuyện, người không cần phải để ý tới hấn. Mau nói cho ta biết phương pháp hóa giải âm mà không dương.”

Lục Vũ nhìn Giả đại sư, khẽ cười nói: “Ngươi coi như cơ linh, ta tới đây khổ dịch ba ngày...”

Giả đại sư vội nói: “Không sao cả, ở chỗ của ta sẽ không có ai dám khi dễ ngươi.”

Lục Vũ khẽ vuốt cằm, lão gia hòa này coi như thức thời.

“Ta muốn luyện mấy mũi tên, ngươi chuẩn bị vật liệu cho ta, trợ thủ, ta truyền thụ phương pháp luyện chế kiếm khí cho ngươi.”

Giả đại sư đảo mắt, nghĩ thầm: “Ngươi nếu gạt ta, xem ta xử ngươi không đẹp thì thôi.”

“Được, không sao cả.”

Ngoài miệng thì Giả đại sư đồng ý hai tay.

“Đi theo, dẫn ta coi quanh một hồi xem Luyện Binh các này có những vật liệu gì.”

Lục Vũ kiếp trước đạt thành tựu siêu phàm ở phương diện luyện khí, bây giờ bị phạt khổ dịch với hắn mà nói lại là một cơ hội khó có được, hắn há có thể lãng phí?

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Luyện tên

Công dụng thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí (*). Tỏa tâm tiền thuật cực kỳ bá đạo nhưng nếu không có cung lẫn tên tốt thì cũng không phát huy ra được uy lực vốn có.

(*) Công dụng thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí: Muốn hoàn thành công việc thì trước hết phải có công cụ tốt.

Cây cung tiền mà Trương Nhượng Dao tặng cho hắn kia coi như không tệ, nhưng mà mũi tên thì hơi bình thường.

Nhân cơ hội này, Lục Vũ dự định tự mình luyện chế mấy mũi tên, coi như không uổng công tới Khí tông một lần.

Luyện Binh các có hai nơi, một nơi là kho vật liệu.

Dưới sự dẫn dắt của Giả đại sư, Lục Vũ đi tới kho vật liệu, trong này cất chứa hơn trăm loại vật liệu luyện khí khác nhau.

“Đây là Hắc tinh thạch, độ cứng rất cao. Kia là Tùng Hương ngọc, tính đèn dẻo cực giai, còn cả Hàn sơn tuyền, Thiên mộc căn, tử đồng, ngân thiết, vật liệu tương đối đầy đủ.”

Giả đại sư đang giới thiệu cho Lục Vũ.

“VẬY mà gọi là đầy đủ? Không có Ngư Vãn sa, Phi Yến nê hay Thiên giác sao? Càng chưa nói đến những thứ như Ngọc Hương hoa, Xà Linh cốt, Hắc cầu vĩ.”

Giả đại sư sững sờ, ngạc nhiên nói: “Những thứ kia có thể luyện khí?”

Lục Vũ mắng: “Không có kiến thức thật đáng sợ, ngươi giữa đường xuất gia cùng tên sư phụ ngu ngốc kia, khó trách dốt như thế.”

Giả đại sư ngậm bực nhưng đoán không ra nội tình của Lục Vũ, chỉ có thể xấu hổ cười một tiếng, liên tục khiêm tốn cười làm lành.

“Bày sẵn bút mực.”

Lục Vũ ra sáng, rất có đôi chút khí độ đại sư.

“Ta nhìn.”

Giả đại sư khẽ cắn môi, hắn đã qua tuổi xúc động nên vì phương pháp luyện chế kiếm khí của Lục Vũ mà tạm thời nhẫn nhịn cũng đáng.

“Tới.”

Lục Vũ tiếp nhận bút mực, múa bút như mưa, viết xuống liên tiếp vật liệu.

Giả đại sư xem xét, vò đầu nói: “Ngọc Trầm hương là thứ gì, chưa từng nghe qua à. Còn những Xích Bất Toàn, Tề giác viên, Hắc tinh cát này nữa...”

Giả đại sư khá xấu hổ, một mặt mê mang nhìn Lục Vũ.

“Đây đều là những vật liệu thường dùng để luyện khí, người đi qua Luyện Khí các tìm hẳn sẽ có cả đấy.”

Giả đại sư sững sờ, tỉnh ngộ nói: “Hóa ra là vậy, cao minh.”

Lục Vũ trầm nghĩ: “Cao minh con mẹ nó, tại người quá ngu không biết gì cả thôi.”

“Được rồi, nhanh đi chuẩn bị đi, ta ở đây đợi người.”

Giả đại sư vội vàng rời đi, Lục Vũ thì bắt đầu đi loang quanh kho vật liệu.

“Ồ, cục sắt này hơi nặng nhí.”

Lục Vũ dạo quanh một vòng, phát hiện ra một khối hắc sắc tử đồng, cảm giác nó nặng hơn tinh thiết rất nhiều.

“Đây là...”

Lục Vũ cẩn thận phân biệt, sắc mặt lộ ra vẻ hết sức ngạc nhiên.

“Tử Văn Đồng Cương! Quá tốt, còn cứng rắn hơn cả huyền thiết nữa, đủ để ta luyện chế ba mũi Phong Lôi tiễn!”

Lục Vũ đại hỉ, nghĩ không ra lại có thể phát hiện ra vật liệu hiếm có như Tử Văn Đồng Cương trong cái kho vật liệu nho nhỏ này.

Không lâu sau, Giả đại sư mang đầy đủ vật liệu trở lại bên cạnh Lục Vũ.

“Đi thôi, luyện tên!”

Lục Vũ trở lại trước lò luyện binh, Giả đại sư không hóa cho hắn, trợ thủ giúp hắn.

“Luyện khí cũng tương tự như luyện đan, hỏa hầu quan trọng lắm, phương pháp luyện khí lại càng quan trọng hơn, bình thường thì sư phụ sẽ giữ lại một phần chứ không truyền thụ hết cho môn hạ, nếu như loại nửa đường xuất gia như người muốn học được thì quả thực rất khó.”

Giả đại sư gật đầu nói: “Đúng thật, luyện khí cao thâm rất khó học được, không phải thiên phú kém mà tại sư phụ không chịu dạy thôi.”

Lục Vũ quơ thiết chùy, vừa rèn tinh thiết vừa nói: “Học đồ phải có kỹ xảo, muốn đúc kết kinh nghiệm thì ngoài việc tự mình tìm tòi tập luyện ra còn phải hiểu được giả ngu.”

Giả đại sư sững sờ, không hiểu hỏi: “Giả ngu? Tại sao chứ?”

Lục Vũ mắng: “Ngu, thế cũng không biết. Người nếu quá thông minh thì sư phụ sẽ đề phòng người, chỉ sợ người sau khi học xong kỹ thuật của hắn sẽ siêu việt hắn, như thế hắn sao mà ăn gì được. Cho nên những luyện đan đại sư lẫn luyện khí đại sư bình thường đều thích học sinh dần chứ không thích đồ đệ quá thông minh.”

Giả đại sư tỉnh ngộ, nói liên tục: “Đúng, đúng, đúng! Người nói quá đúng, ta nói hèn chi mà mỗi lần ta cầu Đường đại sư chỉ dạy thì hắn luôn tránh né, hóa ra là sợ sau khi ta học được sẽ vượt qua hắn. Lúc trước sao ta không nghĩ tới chuyện này nhỉ?”

Lục Vũ mắng: “Người muốn giỏi lên thì không nên lẫn với những người như vậy.”

Lục Vũ chuẩn bị đầy đủ vật liệu đủ giúp hắn luyện chế 20 mũi tên sắt, mà Tử Văn Đồng Cương do quá ít nên chỉ có thể đủ luyện chế được ba mũi Phong Lôi tiễn, đây mới là trọng điểm của Lục Vũ.

“Binh khí khác pháp khí lớn nhất ở chỗ mình vẫn, cũng chính là khác trận. Luyện khí sư nếu như không hiểu mình trận thì chẳng khác gì một thợ rèn cả.”

“Luyện khí có phân chia trong ngoài, trước ngoài sau trong, ngoài là chỉ ngoại hình, trong là chỉ huyền cơ bên trong. Ngoại hình có tinh mỹ, phù hợp quy tắc công dụng hay không đều liên quan rất lớn đến chất liệu chọn lựa, rèn, hỏa luyện. Còn huyền cơ bên trong thì là chỉ những trận văn cao minh, có thể là đơn trận hoặc cũng có thể hợp lại đa trọng mình trận, kỹ nghệ càng phức tạp thì mình trận càng huyền diệu, khí phẩm cấp càng cao.”

“Kiếm khí, kiếm khí không chỉ là một thanh kiếm mà còn là một loại khí, ngoại hình thôi không đủ mà còn cần mình trận bên trong nữa mới có thể phát huy ra tác dụng. Người luyện kiếm ngoại hình nhưng mình trận bên trong lại quá đơn giản, vậy nên cho ra sản phẩm có phẩm chất thấp kém, không coi là gì.”

Lục Vũ vừa luyện tên vừa giảng giải cho Giả đại sư, coi như chỉ điểm đối phương một chút.

Giả đại sư nhìn phủ pháp của Lục Vũ, trình độ thuần thục lẫn xử lý tinh xảo sớm khiến hắn tâm phục khẩu phục, kính hắn như thần minh.

“Phải làm sao ta mới có thể nâng cao trình độ luyện kiếm được?”

Lục Vũ nói: “Ta sẽ truyền cho ngươi một phương pháp luyện chế kiếm khí, bao gồm chọn tài liệu, dùng tài liệu, ngoại hình, minh trận, hỏa hầu. Ngươi học được nhiều ít thì phải xem ngộ tính của ngươi.”

Giả đại sư đại hỉ, kích động nói: “Ta dù liều mạng cũng nhất định phải học được nó! Sau này ngươi có cần gì thì cứ nói một tiếng là được, dù xông pha khói lửa ta cũng không chối từ!”

Lục Vũ cười khẽ, ban chút ân huệ liền lung lạc được lòng người, ân uy đều dùng thông ngự được người.

Sau hai canh giờ, hai mươi mũi tên sắt sơ bộ thành hình.

“Sao lại có hai loại nhan sắc, có gì khác biệt sao?”

Giả đại sư khiêm tốn thỉnh giáo. Lục Vũ nói: “Chín mũi tên này hiện ám hắc sắc thì tên là U Phong tiễn, xuất tiễn im ắng, mũi tên hẹp dài nên tiếng rít gió cực nhỏ khiến địch nhân khó có thể phát giác được. Còn ba mũi tên tử đồng sắc này tên là Phong Lô tiễn, chất liệu tốt hơn loại trước, cứng rắn hơn, có thể khắc họa trận văn mạnh hơn, từ đó có uy lực mạnh hơn.”

Giả đại sư hỏi: “Minh trận càng mạnh thì uy lực càng mạnh?”

Lục Vũ nói: “Vậy phải xem vật liệu, minh trận quá mạnh thì vật liệu phổ thông không thể chịu đựng nổi, cho nên pháp bảo phẩm cấp cao thì chọn tài liệu và dùng chúng ra sao rất quan trọng.”

Giả đại sư nói: “Mũi tên của Phong Lô tiễn này không lớn, sợ là khó khắc trận văn phức tạp lên nó được nhỉ.”

“Việc này cần kỹ xảo, vả lại cũng không phải chỉ có khắc ở mũi đầu tên, toàn thân mũi tên đều khắc họa được, như thế mới có thể phát huy hiệu quả đến tốt nhất.”

“Minh văn toàn thân hẳn là độ khó rất cao nhỉ.”

Lục Vũ cười nói: “Với ngươi thì đương nhiên là cao rồi, nhưng với ta thì bình thường.”

Hoàng hôn, chín mũi U Phong tiễn hoàn tất khắc minh trận, luyện chế thành công.

Lục Vũ thử một chút, hiệu quả mười phần lý tưởng, hẳn khá hài lòng.

Ba mũi Phong Lô tiễn được khắc minh văn khá phức tạp, Lục Vũ dự định làm trong ngày thứ hai, dù sao thì hắn còn ở đây những hai ngày nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Dũng cảm đứng ra

Minh trận là một công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ cẩn thận.

Khí tông thì dễ dàng tìm được đao khắc minh văn, mặc dù đơn giản thô ráp nhưng còn tốt hơn là không.

“Đây là tài liệu luyện chế Thanh Phong kiếm, đặc điểm là nhẹ nhàng linh xảo, trọng điểm là trận văn khắc họa...”

Sáng ngày thứ hai, Lục Vũ bắt đầu truyền thụ thuật luyện kiếm cho Giả đại sư.

“Phương pháp chọn tài liệu thật tinh diệu, những tài liệu này chủ yếu phát huy tác dụng gì?”

Giả đại sư có thật nhiều chỗ không hiểu, dần dần thỉnh giáo.

Lục Vũ không keo kiệt, dần dần giảng giải, cũng tự tay làm mẫu.

Giữa trưa, kiếm khí sơ thành.

Buổi chiều, khắc họa trận văn, đây mới là mấu chốt.

Giả đại sư nhìn không dời mắt, sau khi xem xong vỗ tay sợ hãi thán phục.

“Khéo thật, trong đó có một số chỗ ta còn chưa hiểu được...”

Giả đại sư bắt đầu luyện thủ dưới sự hướng dẫn của Lục Vũ, độ khó chế tác hình kiếm không khó nhưng khi khắc họa trận văn lại thất bại ba lần, phải đến lần thứ tư mới thành công.

Một khắc này, Giả đại sư lệ tuôn rơi, kích động nên khóc.

“Ta rốt cục học được một phương pháp luyện chế kiếm khí hoàn chỉnh rồi, ông trời ơi, quá cảm ơn ngài!”

Giả đại sư nắm lấy tay Lục Vũ, kim lòng không đành nói: “Ngài thu ta làm đồ đệ đi, xin ngài!”

Lục Vũ vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi: “Ta không thu đồ đệ, làm bạn vong niên là được rồi. Chờ sau khi ngài nắm giữ thuần thực, lúc muốn luyện chế kiếm khí khác thì đi tìm ta là được. Nhưng ngài phải nhớ kỹ, chuyện này không nên được để lộ cho bất cứ ai.”

Giả đại sư hết sức cảm động, vỗ ngực cam đoan: “Việc này trời biết đất biết, ngài biết ta biết, tuyệt sẽ không có người thứ ba biết được!”

Lục Vũ cười nói: “Tốt, hãy luyện thuần thực thêm đi, ta phải đi khắc họa Phong Lôi trận văn.”

Giả đại sư vừa lau nước mắt vừa cao hứng bừng bừng đi luyện kiếm, Lục Vũ thì bắt đầu luyện chế Phong Lôi tiên!

Thời gian ba ngày chớp mắt trôi qua!

Lục Vũ được Giả đại sư đưa tiễn nhiệt tình rồi khỏi, đi đến Võ tông báo cáo.

“Tiểu tử ngài khá lắm, được cả luyện khí đại sư tự mình đưa tiễn đấy.”

Điểm tập hợp, Tiêu Mục nhìn Lục Vũ, hơi bội phục hắn.

Diệp Cường cười khổ nói: “Chúng ta ba ngày nay ăn không biết bao nhiêu đau khổ a.”

Lục Vũ cười nói: “Ném trái khổ đau mới nên người được nha.”

Tiêu Mục mắng: “Ngài ở đó mà cười trên nỗi đau của hai bọn ta đi.”

Một vị trưởng lão xuất hiện ở cổng Võ tông.

“Ba người các ngài cùng tới đây.”

Trung viện chia làm Võ tông, Đan tông, Khí tông và Hồn tông, trong đó đệ tử Võ tông chiếm hơn bốn trăm ngài, chia làm chín tổ.

Lục Vũ đi vào trong luyện võ trường Võ tông thì cảm giác được một số ánh mắt không thân thiện, bao gồm cả Tôn Lộc, Tàn Vân, Phương Thanh Sơn.

Hai người trước thì Lục Vũ đều biết Phương Thanh Sơn thì hắn không hiểu tại sao cũng như thế.

Đồng đạo đệ tử Võ tông nhìn ba người Lục Vũ, ánh mắt chủ yếu tập trung trên người Lục Vũ và Tiêu Mục, còn Diệp Cường thì gần như là không tồn tại.

“Tốc độ của hắn có hơi nhanh nhì.”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên thấy Lục Vũ thì lại sinh ra một số hiếu kỳ nhất định.

Lúc gia hòa này đệ nhất nội môn thì mới đạt tới thể thất trọng, làm sao bây giờ đã tấn thăng đến Tụ Linh nhất trọng cảnh giới rồi?

Tiểu Đóa áo tím nói: “Có lẽ gấp thời, chứ trước kia hắn ở ngoại viện ngày ngốc ba năm biểu hiện cực kém.”

Tàn Vân trừng mắt Lục Vũ, cảm thấy giật mình với sự tiến bộ của đối phương, ý nghĩ muốn giết đối phương càng thêm mãnh liệt.

“Đệ tử mới đến qua bên đây báo cáo.”

Ba người Lục Vũ đi tới địa điểm chỉ định, trưởng lão phụ trách phân phối họ Vương.

“Diệp Cường tổ bảy, Tiêu Mục tổ năm.”

Vương trưởng lão nhìn hai người Diệp, Tiêu một lát rồi đưa cho mỗi người một tấm lệnh bài đại biểu cho thân phận đệ tử chân truyền của họ.

“Ngài tên Lục Vũ?”

Vương trưởng lão hí hóp đôi mắt hỏ lại, trên nét mặt lộ ra một tia chán ghét.

“Đúng thế.”

Lục Vũ khẽ đáp, trong lòng cảm thấy một tia không ổn, lão gia hỏa này ánh mắt bất thiện, là muốn chinh ta sao?

“Ba ngày trước ngươi xuất thủ đã thương người ở Võ Luyện đường nên phạm phải môn quy, theo luật thì trục xuất trung viện. Nhưng nể tình ngươi vì phạm lần đầu nên tạm thời cho ngươi một cơ hội, phạt ngươi đứng nắng trên Luyện võ trường không ăn không ngủ ba ngày và sao chép môn quy mười lần.”

Quả nhiên đúng như dự đoán của Lục Vũ, tên Vương trưởng lão này thật đúng muốn chinh hấn.

“Ta vì phạm môn quy lần đầu sao lại bị trục xuất trung viện? Xử theo môn quy nào mà phạt ta đứng nắng ba ngày?”

Lục Vũ tỏ vẻ lo lắng, không phục kiểu trừng phạt này.

Wang trưởng lão quát khê: “Ngươi dám chống lại?”

Lục Vũ to tiếng: “Ngươi đang lạm dụng tư hình, không đúng mực!”

Wang trưởng lão bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng trừng mắt Lục Vũ.

“Ngươi không phục phán quyết của ta hả?”

Lục Vũ hỏi ngược lại: “Không có chứng cứ ngươi dựa gì mà phạt ta? Ngươi tưởng Thanh Sơn tông là do nhà ngươi mở chắc?”

Wang trưởng lão cả giận nói: “Ngươi phản rồi, lại dám mạnh miệng như thế, hôm nay ta không trừng phạt ngươi thật nặng thì ngươi sẽ như nào nữa.”

Song phương ồn ào dẫn tới mọi người vây xem, rất đông đệ tử thảo luận sôi nổi, đa phần là đang cười nhạo.

“Mới tới trung viện đã dám đôi co với trưởng lão, tên Lục Vũ này quên nào ở nhà rồi.”

“Đáng đời, ai bảo hấn kiêu ngạo như vậy, dám trêu đùa mọi người ở Võ Luyện đường.”

“Các ngươi biết đêch gì, Lục Vũ do đắc tội một ít người nên mới có người ở sau lưng cố ý chinh hấn đó.”

Trung viện thế lực giao thoa, ngư long hỗn tạp, những năm này đã sớm bị thâm thấu, nhiều chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Lục Vũ là một đệ tử mới tới, không nơi nương tựa nên đấu với trưởng lão hấn có phần thắng sao?

“Phạt đứng nắng năm ngày, không cho phép uống nước, không cho phép ăn cơm. Dám chống lại mệnh lệnh thì tăng thêm ba ngày.”

Wang trưởng lão rống to, khí thế dọa người, thành tâm muốn giết chết Lục Vũ.

“Lạm dụng tư hình, xem mạng người như cỏ rác, môn quy Thanh Sơn tông cũng không phải do ngươi chế ra tội chết như thế.”

Lục Vũ cười lạnh, lão già muốn chinh ta ư, không có cửa đâu!

Lục Vũ mới tới không quyền không thế, chỉ có thể làm to chuyện lên kinh động những người ở trên mới có hy vọng xoay người.

Nếu như nén giận thì sẽ bị người khác giẫm lên đầu ỉa đái.

Wang trưởng lão giận quá hóa cười nói: “Tốt, cứng miệng đấy, ta trước hết phế bỏ ngươi, sau đó trời ngươi trên cọc phạt đứng nắng năm ngày để răn đe!”

Lời này vừa cất liền khiến cho đông đảo đệ tử hít một ngụm khí lạnh.

“Lục Vũ tiêu rồi, chọc giận Vương trưởng lão khẳng định sẽ bị phế sạch, sau còn bị phơi nắng đến chết.”

Tần Văn nhếch môi cười mỉa.

Phong Thanh Sơn trầm trầm: “Ngu sẩn, đây đâu phải là địa phương ngươi có thể giương oai chứ hả?”

Tiểu Đóa áo tím cau mày nói: “Không tốt, Lục Vũ xui xẻo, nếu thật bị phế thì quá đáng tiếc.”

Đỗ Tuyết Liên mắng: “Đồ đàn này, sao lại mạnh miệng với trưởng lão chi không biết.”

Tiểu Đóa thấp giọng nói: “Tiểu thư này, sao ngươi không nhìn ra là Vương trưởng lão đang cố ý chinh hấn thế. Phía sau có người sai sử đó...”

Đỗ Tuyết Liên nghe xong, khê nói: “Thân là trưởng lão mà lại xử lý theo tình riêng, thật không biết xấu hổ.”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên nhoáng người một cái đã xuất hiện ngay bên cạnh Lục Vũ.

“Vương trưởng lão, người khi dễ một tên đệ tử mới tới như thế không sợ viện trưởng trách cứ sao?”

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, loại tình huống này lại có người ra mặt giúp hắn.

“Là nàng!”

Quay đầu nhìn lại, Lục Vũ cực kỳ kinh ngạc.

Váy lục, da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt như họa, thần sắc khá hồn nhiên, trong ngực lại có chút ngang ngược, bộ dáng đại tiểu thư nhưng ánh mắt lại thanh tịnh, tâm địa không xấu, lại thêm tinh thần trọng nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đối kháng trưởng lão

Đây không phải là mỹ nữ váy lục lúc trước Lục Vũ từng cứu tại khu thứ bảy hậu sơn sao?

Lúc đó, Lục Vũ đánh cắp nội đan Hòa Vân măng, tiểu quận chúa bị nanh độc gây thương tích nên Lục Vũ phải hút độc chữa thương cho nàng, sau đó bị phát giác nên hắn không thể không chạy trốn chết.

Bây giờ quận chúa ra mặt, một mặt chính khí khiến cho Lục Vũ hết sức vui mừng, lúc trước quả nhiên không cứu lầm người.

Vương trưởng lão đương lúc nổi nóng, trông quận chúa Đỗ Tuyết Liên một chút, khẽ nói: “Ta trừng trị hắn theo phép, hắn dám không nghe chống lại thì tự nhiên phải bị trừng phạt gấp bội. Có gì nói ta bắt nạt hắn?”

Tiểu quận chúa không vui, nói: “Nói hươu nói vượn, bọn họ đều bảo người có ý chinh người, chuyên dùng tư quyền.”

“Lớn mặt! Ai dám nói ta chấp pháp bất công?”

Vương trưởng lão hét lên, ánh mắt đảo qua đệ tử toàn trường khiến cho từng người khẽ cúi đầu.

Tần Vân lớn tiếng nói: “Vương trưởng lão chấp pháp công chính, chí công vô tư!”

“Đúng, chí công vô tư.”

Đồng đạo đệ tử hòa theo, có người bồi thêm: “Lục Vũ phách lối cuồng vọng, đáng phạt.”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên khá tức giận, dù sao chỉ có một mình nàng thì không phản biện được, không nói rõ nguyên do.

Tiểu Đóa bước tới cạnh quận chúa, nói nhỏ hai câu bên tai nàng.

Đỗ Tuyết Liên sáng mắt lên, khẽ nói: “Chấp pháp công chính? Lừa gạt quý ấy! Ba ngày trước Lục Vũ luận bàn cùng người ở Võ Luyện đường cũng đã bị Đường trưởng lão trừng phạt rồi. Bây giờ đến đây lại bị phạt nữa, vậy có phải tiếp đó gặp trưởng lão nào cũng sẽ bị phạt tiếp không, như thế coi như Đường trưởng lão phạt không là gì cả à.”

Lục Vũ khen: “Nói hay lắm!”

Đỗ Tuyết Liên liếc mắt Lục Vũ, kiều ngạo ngẩng đầu bộ dáng ta đây đắc ý, bản quận chúa là ai, nhiều đó chỉ chút lòng thành mà thôi.

Vương trưởng lão cạ lời, quận chúa nói có lý đấy chứ.

Lục Vũ đã bị phạt khổ dịch ba ngày ở Khí tông.

Bây giờ phạt nữa thì sẽ bị hiềm nghi, người đây không phải đang cố ý chinh người khác sao?

Nhưng lời đã ra khỏi miệng, Vương trưởng lão đàm lao phải theo lao, hắn nếu chịu thua há chẳng phải bị một hoàng mao nha đầu tiểu quận chúa khiến bề mặt sao?

Nếu thế sau này hắn còn mặt mũi nào gặp người nữa đây?

Cứ như thế, Vương trưởng lão chỉ có thể kiên cường đến cùng, hôm nay nhất định phải phế đi Lục Vũ.

“Võ tông có quy củ của Võ tông, hắn đã đến chỗ ta thì phải tuân thủ quy tắc của ta. Dám can đảm cãi lại không nghe thì phải bị nghiêm trị không thể tha. Người đâu, bắt hắn lại cho ta, ta muốn phế một thân tu vi của hắn, trói hắn trên cọc gỗ phạt nặng, lấy đó công chính răn đe! Ngày sau ai dám tái phạm thì đây là tấm gương.”

“Người dám!”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên một mặt nộ khí, hoàn thân ngăn trước mặt Lục Vũ.

“Ai dám động đến hắn thì sẽ là địch của ta!”

Tiểu quận chúa gan góc phi thường khiến Lục Vũ vừa mừng vừa sợ, hơi bội phục sự chính nghĩa của nàng.

Đồng đảo đệ tử chân truyền chần chờ, quận chúa Đỗ Tuyết Liên là công chúa bạch tuyết trong đệ tử chân truyền, là tồn tại nữ thần, một trong tam đại mỹ nữ của Thanh Sơn tông.

Quan trọng hơn là thân phận của nàng, người bình thường không trêu chọc nổi.

Tần Vân khá tức giận, Đỗ Tuyết Liên chết tiết này lại lên con, chạy tới mạo xưng đại năng này nọ phát huy tinh thần trọng nghĩa gì hả?

Lúc đầu Vương trưởng lão đã lên tiếng muốn phế Lục Vũ, đây là điều mà Tần Vân muốn nhìn thấy.

Bây giờ nửa đường lại hiện ra một Trình Giáo Kim khiến cho Tần Vân tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Phượng Thanh Sơn ánh mắt như băng, Đỗ Tuyết Liên càng che chở Lục Vũ thì hắn càng ghét đối phương, địch ý càng sâu hơn.

Vương trưởng lão căm tức nhìn Đỗ Tuyết Liên, cá giận nói: “Đừng ý thân phận mà ở đây hồ nháo, lập tức rời đi cho ta. Bằng không ta trực tiếp oanh người ra ngoài.”

Đỗ Tuyết Liên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ lên, không hề lui bước nói: “Ngươi ý lớn hiếp nhỏ, lạm dụng tư hình, chấp pháp bất công, ta không đồng ý, người dám động đến ta thử xem!”

Nàng là tiểu quận chúa, là đại tiểu thư được cưng chiều nhất tây bộ thất thành Thiên Nguyệt đế quốc, dù ở Thanh Sơn tông thì các trưởng lão cũng phải nhường nàng, ai dám không không trêu chọc nàng chứ?

Vương trưởng lão hiển nhiên cũng không muốn chọc tới nàng, nhưng hôm nay đám lao phải theo leo, mặt mo không có chỗ xuống đài nên chỉ có thể kiên trì làm bừa.

“Không biết tôn ti, cút ngay cho ta.”

Vương trưởng lão vung tay lên muốn bức lui tiểu quận chúa, bắt Lục Vũ, mau chóng kết thúc chuyện này tránh cho đêm dài lắm mộng, sinh thêm sự cố.

Tiểu quận chúa Đỗ Tuyết Liên phản ứng chậm hơn, không nghĩ tới Vương trưởng lão dám ra tay, đến khi cảm thấy tình huống không ổn muốn né tránh thì đã không kịp.

Tiểu Đóa bị dọa kinh hô kêu to.

“Tránh mau...”

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, nguy hiểm trước mắt, tay trái chớp ôm tiểu quận chúa vào trong ngực, tay phải đâm ra một quyền, Bách Xuyên mạch trong cơ thể chấn động, linh lực cuộn cuộn tuôn ra mãnh liệt thi triển ra Cửu Bạo Kinh Lôi quyền.

ẦM!

Một tiếng vang thật lớn, Lục Vũ bắn ngược ra, miệng phun máu tươi, thân chịu trọng thương.

Tiểu quận chúa bị máu tươi xướt qua tai gây giật mình, bây giờ mới ý thức được bản thân bị người ôm ấp, cảm nhận được một loại an toàn khó nói nên lời.

Một giây sau, tiểu quận chúa đỏ mặt, duyên dáng gọi to: “Lục Vũ, người thụ thương rồi?”

Vương trưởng lão là Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, Lục Vũ mới Tụ Linh nhất trọng, trong lúc vội vã đỡ một kích thịnh nộ của Vương trưởng lão thì không bị thương mới là chuyện lạ.

Càng quan trọng hơn là Lục Vũ vì không muốn tiểu quận chúa bị thương mà đưa nửa thân trên tiếp một kích nên Nhu Cốt Thốn Kinh không thể phát huy ra công hiệu vốn có.

“Đáng giận, mau buông nàng ra.”

Phương Thanh Sơn giận dữ, những đệ tử chân truyền thâm yêu tiểu quận chúa cũng đang mắng to, đây là nữ thần của trung viện đấy, không ngờ cứ thế bị Lục Vũ ôm.

Vương trưởng lão chấn động thân thể, khẽ nói: “Khí lực cũng không nhỏ, đáng tiếc ngươi phạm phải môn quy, thần tiên cũng khó thoát. Quý xuống cho ta.”

Vương trưởng lão nhaoáng người thoát biển, tay phải năm ngón hóa trào Chop tới đỉnh đầu Lục Vũ không chút nương tình.

Tiểu quận chúa di động thân thể bảo vệ Lục Vũ, mắng: “Ngươi dám động đến một sợi tóc của hần... a...”

Chưa nói dứt câu thì tiểu quận chúa bị một cổ ám kinh bắn ra.

Tiểu Đóa vọt tới vừa vịn đỡ tiểu quận chúa.

Lục Vũ nội thương không nhẹ, ánh mắt lộ ra một tia hàn quang, ngồi chờ chết không phải là phong cách của hần, hần muốn phản kháng!

Hít một hơi thật sâu, Lục Vũ nghiêng người né tránh, lượn vòng ra quyền, thi triển U Linh Quỷ Trảo, tăng cảm giác lực lên mức tối đa, phối hợp với Thốn Tâm Vạn Kinh, mười mạch trong cơ thể chấn động, triển khai đánh nhau với Vương trưởng lão.

“Còn dám phản kháng, quý xuống.”

Vương trưởng lão đột nhiên sử tuyệt chiêu, trong nháy mắt áp sát Lục Vũ, đại thủ nhắm xuống bả vai hần.

Lục Vũ cảm giác được nguy hiểm nhưng tốc độ phản ứng lại không kịp, đây là do chênh lệch cảnh giới không thể nào san lấp được.

“A, không tốt, tránh mau...”

Tiểu quận chúa phát ra kinh hô, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Lục Vũ trầm vai nhích sang một bên, mặc dù không thể tránh được toàn bộ nhưng lại có thể giảm tổn thương xuống mức thấp nhất.

Một kích này hần không tránh được nhưng loại thủ pháp ứng đối hần lại thể hiện rất lão luyện.

“Lần này xem ngươi có chết không!”

Tần Vân đắc ý cười to, Phương Thanh Sơn cũng ước mong gì Lục Vũ chết dưới tay Vương trưởng lão.

Ngay trong thời khắc quan trọng đó, một mũi tên phá không bay tới, lướt qua tai Lục Vũ găm lên vai phải Vương trưởng lão khiến đối phương bay ra xa mấy trượng, vừa vận hóa giải nguy hiểm cho Lục Vũ.

Đồng đảo mọi người đang mong đợi khoảnh khắc Lục Vũ bị Vương trưởng lão đánh chết, nào ngờ được Vương trưởng lão lại bị bắn bay ra xa, hét lên đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Giết Vương trưởng lão

Mũi tên kia tới đột nhiên thay đổi tình hình.

Đồng đảo người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cổng luyện võ trường là một thân ảnh tóc dài bay múa, tay cầm trường cung, ánh mắt như đao đang giữ tư thái xuất tiền.

Lục Vũ may mắn trốn qua một kiếp, trước tiên lựa chọn lui lại kéo giãn khoảng cách với Vương trưởng lão, sau đó cũng quay đầu xem xét.

“Là nàng!”

Lục Vũ sửng sốt, lập tức thoải mái, lo lắng trong lòng lập tức bình tĩnh trở lại.

Lần này thật đúng là gặp may mắn, trước thì được thiếu nữ vấy lực bệnh vực, sau gặp phải nguy hiểm trước mắt cứu tinh chạy đến, đây thật là lão thiên

quyến yêu.

Nếu như có chút sai lầm thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Đến giờ Lục Vũ còn chưa biết thân phận của tiểu quận chúa, bởi đây chỉ mới là lần gặp mặt chính thức đầu tiên.

Vương trưởng lão bị trúng tên, mũi tên sắt bắn thủng vai hấn, lực đạo cường đại khiến hấn sau khi hạ xuống thì lui liền mấy bước, miệng hét lên giận dữ.

“Ai làm hả?”

Thân là trưởng lão trung viện, trong quá trình động thủ vậy mà bị người ám toán, khẩu khí này Vương trưởng lão há có thể nuốt xuống?

Tần Vân và Phương Thanh Sơn cũng sửng sốt, ngược lại thì Tiểu Đóa thầm thở phào nhẹ nhõm, nói nhỏ hai câu bên tai tiểu quận chúa.

Tiêu Mục và Diệp Cường đứng bên ngoài không dám lên tiếng, bọn hấn thân phận thấp căn bản không giúp được gì.

Trong luyện võ trường, tất cả đệ tử chân truyền đều cùng nhìn về một hướng.

“Hứa tiền sư! Nàng vậy mà nhúng tay.”

Rất đông đệ tử thầm giật mình, cảm giác việc này không đơn giản.

Lục Vũ dùng thân phận đệ nhất nội môn để đến trung viện thành đệ tử chân truyền, thực tế có rất nhiều người đổ kỵ, ước gì trưởng lão cho hấn một oai phủ đầu.

Bây giờ mắt thấy tâm nguyện sắp được đền bù thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên chạy đến bên người Lục Vũ, ánh mắt ân cần nhìn hấn, hỏi: “Người có bị sao không, ta có đan dược chữa thương đây, người nhanh ăn đi.”

Lục Vũ ngăn ra, hơi cảm động, cả trung viện mấy trăm đệ tử chỉ có mấy nữ vậy lục này dám bênh vực lẽ phải cho hấn, nếu nói không cảm kích thì là gạt người.

“Ta không sao, tìm chút thời gian khôi thông mạch sẽ tốt thôi.”

Lục Vũ mỉm cười, may mắn lúc trước hấn cứu được nàng.

“Thỏ huyết mà lại nói không có chuyện gì, mau ăn ích huyết bổ khí đan này đi.”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên không nói lời gì, đưa đan dược vào trong tay hấn.

Lục Vũ vốn định từ chối nhã nhận, nhưng hai mắt thanh tịnh tràn ngập nhiệt tình chờ mong kia của tiểu quận chúa khiến hấn không nịn được mà cầm đan ăn luôn.

“Chẳng mấy chốc sẽ không sao.”

Đỗ Tuyết Liên cười, trong hai mắt mê người lộ vẻ kiêu ngạo.

Lục Vũ mỉm cười cảm tạ, đông đảo đệ tử chân truyền ở chung quanh mắt như bốc hỏa, ước ao ghen tị.

“Lục Vũ đáng chết, ông trời à, sao người không bỏ hấn ra đi, kia là nữ thân của ta mà. Ô ô...”

“Đáng hận thật, Hứa tiền sư nếu đến muộn một chút sẽ tốt biết bao.”

Vì nữ thân trong suy nghĩ mà đông đảo đệ tử đều hận Lục Vũ.

Một bên khác, tiêu điểm tụ tập trên người Hứa tiền sư và Vương trưởng lão, đông đảo đệ tử cảm thấy khó hiểu, tại sao Hứa tiền sư lại nhúng tay vào việc này?

“Thân là trưởng lão lại ý lớn hiếp nhỏ, người thật giúp trung viện tăng thể diện đấy.”

Hứa tiền sư sắc mặt như băng, lạnh lùng đi tới hướng này.

Vương trưởng lão cả giận nói: “Ta trừng phạt đệ tử không tuân quy củ, người lại ở sau ám toán lại còn châm chọc khiêu khích, hôm nay nếu người không cho ta một lời giải thích thì ta sẽ không để yên cho người!”

Hứa tiền sư cười lạnh nói: “Giải thích? Tốt. Lục Vũ sai cái gì mà người lại xuất thủ đưa hấn vào chỗ chết?”

Tiểu quận chúa chạy đến trước mặt Hứa tiển sư, ủy khuất nói: “Vương trưởng lão chấp pháp bất công, làm viện theo ý riêng, hấn cố ý chính Lục Vũ, còn ra tay đánh ta.”

Hứa tiển sư giảm bớt lãnh ý trên mặt, ôn nhi nói với tiểu quận chúa: “Đừng sợ, ta sẽ giúp ngươi hả giận. Hấn dám chuyên dùng tư quyền bỏ đi mặt mũi của viện thì hôm nay phải bị trừng phạt.”

Vương trưởng lão cả giận nói: “Rầm chó, ta chấp pháp công chính ai ai cũng rõ!”

Hứa tiển sư cười lạnh nói: “Ngươi xuất thủ tàn nhẫn, mọi người đồng dạng cũng rõ!”

Tiểu quận chúa lôi kéo tay Hứa tiển sư, líu ríu nói đến nguyên do mọi chuyện.

Hứa tiển sư nghe xong, lạnh lùng nhìn Vương trưởng lão.

“Lục Vũ ở Võ Luyện đường đã bị phạt, ngươi còn cố ý phạt hấn, đây là ý của ngươi hay có người ở sau sai sử?”

Vương trưởng lão không thừa nhận, mạnh miệng nói: “Võ tông có quy củ của Võ tông, Lục Vũ tính tình quái đản ngang ngược cố ý trêu đùa mọi người ở Võ Luyện đường nên ta phải trừng phạt hấn một chút để tốt cho hấn thôi. Ai ngờ hấn lại cuồng vọng quá mức, không những không lĩnh tình còn công nhiên phản kháng, ta bắt hấn trị tội chẳng lẽ sai hả?”

Hứa tiển sư khinh thường nói: “Ngươi là ai, quyền gì mà xử lý hấn? Mạo danh trung viện không những không bồi dưỡng nhân tài cho tông môn mà ngược lại còn độc hại đệ tử. Hôm nay ta phải thay Thanh Sơn tông thanh lý môn hộ.”

Lời này phát ra khiến cả trường oanh động.

Thanh lý môn hộ!

Đây chẳng phải là trừng trị Vương trưởng lão ư?

“Ngươi muốn làm gì?”

Vương trưởng lão giận dữ, tức giận đến nổi trợn mắt đấm ngực.

Hứa tiển sư lãnh khốc nói: “Cho ngươi hai lựa chọn, một là tự phế kinh mạch rút khỏi trung viện, hai là giết.”

Chữ giết kia tựa như sấm sét giữa trời quang khiến tất cả mọi người giật nảy mình.

Chút chuyện thế kia hấn không nên đến mức nghiêm trọng như này chứ?

Vương trưởng lão hét giận dữ, nói: “Ngươi dám!”

Hứa tiển sư lạnh lùng nói: “Xem ra ngươi không có ý định lựa chọn loại thứ nhất, vậy thì dùng phương thức thứ hai đi.”

Mũi chân điểm một cái, Hứa tiển sư như tên bắn nháy mắt áp sát Vương trưởng lão, trường cung trong tay liền như binh khí của nàng, nhắm tới vị trí trái tim Vương trưởng lão.

“Ngươi điên rồi, Tam trưởng lão nếu biết ngươi như thế với ta sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Vương trưởng lão kinh hãi, cấp tốc thay đổi né tránh, ánh mắt lộ vẻ hối tiếc.

Sớm biết như thế đã không nhắm vào Lục Vũ, đỡ phải hăm sâu tuyệt cảnh.

“Tam trưởng lão nếu dám bao che ngươi thì ta sẽ chặt đầu hấn xuống!”

Hứa tiển sư lãnh khốc bá đạo, trường cung trong tay như thiết quái, uốn lượn vạn vạn, chiêu thức tàn nhẫn.

Vương trưởng lão mặc dù toàn lực né tránh nhưng căn bản không phải đối thủ của Hứa tiển sư, cộng thêm vai phải thụ thương, tay phải không dùng được kình, thoáng qua mười chiêu đã nguy cơ trùng trùng.

“A... ngươi dám...”

Một tiếng hét giận dữ truyền ra, Vương trưởng lão ánh mắt lộ ra kinh hãi và tuyệt vọng.

Trường cung của Hứa tiển sư xuyên qua trái tim gã, khiến gã cảm giác được sinh mệnh đang suy giảm.

“Ngươi dám giết ta... ngươi...”

Vương trưởng lão lòng tràn đầy bi thương, hai mắt ảm đạm vô quang.

Hứa tiền sư lãnh khốc nói: “Vì sao ta dám giết ngươi? Ngươi tưởng trung viện có thể tùy ý làm bậy, vô pháp vô thiên?”

“Tam trưởng lão sẽ không bỏ qua ngươi...”

Hứa tiền sư cười lạnh nói: “Hắn muốn chán sống thì cứ tới tìm ta.”

Phương Thanh Sơn, Tần Vân đều sợ ngây người.

Chỉ chút việc nhỏ mà Hứa tiền sư giết đi Vương trưởng lão, chuyện này có phải là từ nhỏ hóa to không?

Những đệ tử chân truyền khác thì tròn tròn mắt, hậu quả nghiêm trọng hơn xa tưởng tượng.

“Tiểu tử Lục Vũ này hóa ra có chỗ dựa. Xem ra sau này bớt nên trêu chọc hắn đi.”

“Đúng đúng đúng, tiểu tử này rất tà môn, ít chọc tới mới tốt.”

Một số đệ tử tỉnh ngộ lại, Hứa tiền sư giết Vương trưởng lão hơn phân nửa là có quan hệ đến Lục Vũ, tuyệt không chỉ đơn giản là thay tiểu quận chúa xả giận thôi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Khởi đầu tốt

Vương trưởng lão chết ở trung viện gây ra ảnh hưởng không nhỏ.

Tin tức nhanh chóng lan truyền, đông đảo võ sư và trưởng lão chạy đến tìm hiểu tình huống.

“Họ Hứa, ngươi dám một mình giết hại trưởng lão, tội không thể tha!”

Tam trưởng lão thấy thi thể của Vương trưởng lão thì tức giận mắng to.

Hứa tiền sư lạnh lùng nói: “Ngươi chạy đến cho hắn chỗ dựa, chẳng lẽ nói ngươi chính là người sau lưng sai sử hắn có ý độc hại đệ tử bản môn?”

Tam trưởng lão năm mươi ra mặt, thân phận địa vị còn cao hơn Vương trưởng lão.

“Ngươi đừng có ngậm máu phun người. Ngươi tự tiện giết người lại không qua bẩm báo, đây chính là làm loạn, ta phải bẩm báo viện trưởng để người nghiêm trị ngươi không tha.”

Hứa tiền sư khinh thường nói: “Đừng có ở đó giả vờ giả vịt với ta, trung viện trong những năm này bị các ngươi gây ra chướng khí mù mịt, tất cả nguyên nhân trong đó ai ai cũng rõ như ban ngày. Vương trưởng lão coi thường kỷ luật, chuyên dùng tư quyền, lại xuất thủ với tiểu quận chúa trước mặt mọi người nên đáng chết.”

Tam trưởng lão mắng: “Ngươi nói láo.”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên đứng ra, nói: “Nàng không nói láo, Vương trưởng lão không hỏi rõ ràng xanh đỏ trắng đen đã hạ độc thủ với ta, tất cả mọi người đều thấy.”

Quận chúa?

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, bấy giờ mới tỉnh ngộ, hóa ra tiểu mỹ nữ mà ngày đó mình cứu lại là một trong tam đại mỹ nữ của Thanh Sơn tông, đồng thời là tiểu nữ Đỗ Tuyết Liên của thành chủ Phương Nguyệt thành.

Quận chúa ra mặt khiến cho Tam trưởng lão khá xấu hổ.

“Cho dù Vương trưởng lão có đôi chỗ không đúng nhưng tội cũng không đáng chết mà.”

Hứa tiền sư cười lạnh nói: “Ngươi cảm thấy Đỗ vương gia biết được chuyện này thì người có thể chặt đầu của ngươi hay không?”

Tam trưởng lão cả giận nói: “Ngươi... ngươi... uy hiếp ta!”

Hứa tiền sư khế nói: “Ta đang nhắc nhở ngươi, có một số đệ tử trung viện ít nên chọc tới mới tốt, bằng không thì ngày nào roi đầu cũng chẳng biết đâu.”

Hứa tiền sư nắm tay tiểu quận chúa đi đến bên cạnh Lục Vũ.

“Đi thôi, chỗ này không sao.”

Đỗ Tuyết Liên nhìn Lục Vũ, tình nghịch chớp mắt với hắn, một mặt đắc ý.

Lục Vũ mỉm cười gật đầu, cùng tiểu quận chúa đi theo Hứa tiền sư.

Tam trưởng lão không phục chuyện này, cả giận nói: “Họ Hứa, người đứng lại đó cho ta!”

Tần Vân và Phương Thanh Sơn đều khá mong chờ, hy vọng Tam trưởng lão ra mặt, cho dù không làm gì được Hứa tiền sư thì trừng phạt tên Lục Vũ cũng tốt lắm.

“Tam trưởng lão...”

Lúc này, một thanh âm trầm thấp vang lên.

“A! Là viện trưởng.”

Rất đông người hơi rẽ quay đầu, lại thấy được Lỗ viện trưởng của trung viện.

Tam trưởng lão cũng ngẩn ngơ, bật thốt lên: “Viện trưởng tới thật đúng lúc, Vương trưởng lão hắn...”

Lỗ viện trưởng trông hơi già, tóc bạc.

“Ta đã biết chuyện của Vương trưởng lão, gần đây Thanh Sơn thông không yên ổn, việc này cứ như vậy đi. Các vị võ sư và trưởng lão ngày sau làm việc nên chú ý một chút, ta không hy vọng chuyện như ngày hôm nay lại xảy ra. Ai nếu không nghe theo thì cứ coi Vương trưởng lão như tấm gương. Tốt, mọi người tất cả giải tán đi.”

Tam trưởng lão tròn tròn mắt, gấp giọng nói: “Nhưng mà...”

“Tam trưởng lão không nghe rõ lời ta sao?”

Lỗ viện trưởng liếc qua, phát ra một loại uy hiếp vô hình lộ ra đôi chút hàn ý.

Tam trưởng lão biến sắc, lập tức không dám lên tiếng nữa.

Sau khi rời khỏi luyện võ trường, Hứa tiền sư buông tay quận chúa Đỗ Tuyết Liên ra, ôn nhu nói: “Người đi về trước đi.”

Đỗ Tuyết Liên nhìn Lục Vũ một chút, hỏi: “Hắn thì sao?”

Hứa tiền sư cười nói: “Ta có chút việc tìm hắn, sẽ không phạt hắn đâu.”

Tiểu quận chúa cười nói: “Vậy thì tốt rồi, Tiểu Đóa, chúng ta đi thôi.”

Liếc mắt Lục Vũ một chút, tiểu quận chúa liền tung tăng rời đi.

Hứa tiền sư đưa mắt nhìn tiểu quận chúa đi xa, nói với Lục Vũ: “Quận chúa hồn nhiên ngây thơ, tuy có tính đại tiểu thư nhưng tâm địa thiện lương làm người chính trực. Lúc người ở trung viện thì nên kết giao tốt với nàng, nhất định sẽ giảm được không ít phiền phức.”

Lục Vũ tự nhiên hiểu đây là Hứa tiền sư đang chỉ dẫn hắn, để hắn dựa thế của quận chúa.

Việc hôm nay là ví dụ tốt nhất, nếu không phải quận chúa ra mặt thì tình huống khả năng rất tệ.

“Đa tạ chỉ điểm.”

Hứa tiền sư nói: “Trung viện là nơi bị thế lực ngoại bộ thăm thấu nghiêm trọng nhất, cho nên tình huống ở đây rất phức tạp.”

Lục Vũ nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ trong lúc trung viện tuyển chọn võ sư và trưởng lão thì không sàng chọn nghiêm ngặt sao?”

Hứa tiền sư nói: “Muốn thu mua một người rất dễ, đây là những dược liệu người cần, đã chuẩn bị xong.”

Lục Vũ tiếp nhận những dược liệu kia, sau đó mở ra kiểm tra cẩn thận một hồi.

“Luyện đan cần ba ngày, đến lúc đó người tới lấy là được.”

“Trung viện chia chín tổ Võ tông, người muốn đi tổ nào để ta sắp xếp cho.”

Lục Vũ nói: “Ngươi hiểu rõ tình huống nơi này hơn ta nên cứ tuyển cho ta một tổ thích hợp là được rồi, ta đi Đan tông trước đây.”

Hứa tiền sư kinh nghi nói: “Ngươi biết luyện đan? Tự mình động thủ?”

Lục Vũ lắc đầu nói: “Ta biết một tên đệ tử Đan tông, chuyện luyện đan ngươi không cần phải lo lắng.”

Hứa tiền sư khá hiếu kỳ nhưng cũng không hỏi nhiều, thuận miệng nói: “Ta sẽ phân ngươi đến tổ của quận chúa nhé.”

Lục Vũ sững sờ, ngẫm nghĩ một hồi rồi cũng không nói gì.

Đi đến Đan tông, Lục Vũ dễ dàng tìm được Lâm Phong.

Tiểu tử này miệng trơn trượt, đến trung viện không lâu đã lần được ra dáng.

“Lão đại ngươi đến rồi, đi, đến chỗ ta ngồi, hiện tại ta đã là luyện đan sư chân chính. Hắc hắc, không tệ đi.”

Lâm Phong mặt vui cười dẫn Lục Vũ tới phòng luyện đan của mình, đây là địa bàn thuộc về riêng hắn.

“Trông cũng được đấy, vừa vặn ta cần luyện chế một loại đan dược.”

Lâm Phong sáng mắt lên, hỏi: “Đan dược gì?”

Lục Vũ nói: “Một loại đan dược phụ trợ võ hồn, vật liệu ta đã chuẩn bị xong.”

Lâm Phong phấn chấn nói: “Hiện tại bắt đầu?”

Lục Vũ ngẫm nghĩ, nói: “Trước ngươi chuẩn bị một số thứ, ban đêm ta tới tìm ngươi, hiện tại ta còn phải về Võ tông báo cáo.”

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Lục Vũ kể lại sự tình phát sinh ở Võ tông.

Lâm Phong lo lắng nói: “Ta nghe sư huynh Đan tông nói trung viện rất loạn, lão đại ngươi hãy cẩn thận, chuyện này hơn phân nửa là do tên Tần Vân ở sau lưng giờ trò chính ngươi.”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ta nhập trung viện thì những ngày an nhàn của hắn sẽ chấm dứt.”

Trở lại Võ tông, Lục Vũ biết mình bị phân đến tổ ba.

“Tới, ta dẫn ngươi đi báo danh.”

Tiểu Đóa áo tím xinh xắn như hoa, chờ hắn ở cổng.

Lục Vũ cảm ơn một tiếng, vừa đi vừa nói với Tiểu Đóa, nhanh chóng làm xong hết thầy mọi chuyện, chỗ ở vừa vặn sát vách quận chúa.

Đệ tử chân truyền đều một mình một độc viện, điều kiện rất tốt.

“Ở nơi này, sau này sẽ không ai dám tìm ngươi phiền toái.”

Tiểu Đóa nhìn Lục Vũ, cười đến có chút mê người.

Lục Vũ mỉm cười cảm tạ, vị trí lầu đài gần sông rất tốt, không biết bao nhiêu người tranh đoạt bể đầu cũng không giành được mà hắn lại có thể ở đây, điều này hẳn nhiên là nhờ công lao của Tiểu Đóa và sự hỗ trợ của quận chúa.

Ban đêm, Lục Vũ tới chỗ của Lâm Phong, chỉ điểm hắn luyện chế đan dược.

Đây là đan dược chuyên môn luyện chế cho Trương Nhượng Dao, công hiệu là thúc tiến Huyền cấp võ hồn trưởng thành, thời điểm luyện đan có thật nhiều kỹ xảo.

Lâm Phong có thiên phú siêu phàm, dưới sự chỉ điểm của Lục Vũ tiến bộ rất lớn, thời gian một đêm đã nắm giữ được kha khá.

Luyện đan hao phí hai ngày, năm viên thuốc có ba viên thành phẩm, màu sắc đỏ nhạt.

Lục Vũ đưa ba viên thuốc cho Hứa tiền sư, dặn dò: “Phục dụng lúc chính ngọ, tu luyện khi mặt trời đã khuất, mỗi ba ngày dùng một viên.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cáo mượn oai hùm

Hứa tiền sư cất kỹ đan dược, nói với Lục Vũ: “Mấy ngày nữa trung viện sẽ mở nhiệm vụ, ngươi có thể lưu ý một cái.”

“Nhiệm vụ? Liên quan đến hậu sơn?”

Lục Vũ nghĩ đến Tề viện trưởng, nghĩ đến Hắc Vĩ hồ.

Hứa tiền sư ừ một tiếng, không nói nhiều.

Đệ tử chân truyền tu luyện máu chốt phải dựa vào tự thân.

Võ sư phân tổ chỉ phụ trách kiểm tra mỗi ba tháng một lần, ngẫu nhiên có chỗ nào không hiểu thì có thể thỉnh giáo võ sư.

Lục Vũ mới đến nên ít biết tình huống của nơi đây.

Cũng may mà quận chúa ở ngay sát vách, Tiểu Đóa giải thích cho một số tình huống của trung viện.

Buổi chiều, mặt trời chói chang.

Lục Vũ mời quận chúa và Tiểu Đóa đến để cảm tạ đối phương đã đứng ra bênh vực lẽ phải, đồng thời thỉnh giáo Tiểu Đóa một số chuyện của trung viện.

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên một thân váy lục, da thịt trắng như tuyết tựa như một búp bê tinh xảo, hai mắt thanh tịnh hồn nhiên ngây thơ, thi thoảng sẽ nảy chút tính tình tựa như còn trẻ con.

Tiểu Đóa một thân váy tím, tú lệ xinh xắn hết sức hiểu chuyện, mặc dù nàng là đệ tử chân truyền nhưng nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ quận chúa.

“Đệ tử thượng viện không nhiều, rất nhiều người khả năng sẽ rời đi cho nên trung viện trở thành khu vực chủ yếu để tranh đoạt ở Thanh Sơn tông. Môn phái chiêu thu đệ tử chủ yếu ở tây bộ thất thành của đế quốc, cho nên đa phần các trưởng lão và võ sư ở tru viện hoặc là đến từ tây bộ thất thành hoặc bị họ thu mua, từ đó tạo nên quan hệ rắc rối phức tạp.”

“Thì ra là vậy.”

Lục Vũ thoáng tưởng tượng liên hệ quan hệ bên trong.

Hậu sơn tuyết mật chỉ có ở Thanh Sơn, chỉ khi chân chính đến cao tầng Thanh Sơn tông mới có cơ hội nắm giữ những thứ đó.

Những đệ tử được gọi là hạch tâm kia nếu như võ hồn lên Huyền cấp rồi cũng sẽ rời đi, mà lưu lại chính là cơ nghiệp ngàn năm Thanh Sơn tông.

“Nghe nói qua ít ngày nữa sẽ có một nhiệm vụ?”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên nói: “Đến hậu sơn chơi đó mà, ngươi có đi hay không?”

Tiểu Đóa cười nói: “Đó cũng không phải là chơi, nghe nói là phải đi tìm một vật, còn cụ thể thế nào thì có trời mới biết được.”

Lục Vũ nói: “Có cơ hội ta sẽ đi xem. Trước mắt ta mới tới nên phải chăm chỉ tu luyện.”

Đỗ Tuyết Liên tựa hồ không có hứng thú với chuyện tu luyện, bĩu môi nói: “Các ngươi sao cứ luôn tu luyện thế nhỉ.”

Lục Vũ cười nói: “Chúng ta sao có thể so với ngươi được, ngươi học một biết mười còn chúng ta thì đần độn lắm.”

Đỗ Tuyết Liên cười duyên nói: “Ngươi tinh mắt thật đấy, ngay cả điểm này cũng có thể nhận ra.”

Tiểu Đóa hé miệng cười trộm, tiểu quận chúa này thật thích được người khác khen tặng.

“Tiểu thư nếu rảnh rồi chi bằng dẫn hần đi Tàng Kinh các dạo chơi đi, hần mới tới nên còn chưa quen thuộc nơi này mà.”

Đỗ Tuyết Liên ngẫm nghĩ, gật đầu nói: “Chủ ý này không tệ, miễn cho đến lúc đó trưởng lão Tàng Kinh các lại không cho ngươi vào.”

Lục Vũ tự nhiên hứng khởi cảm kích khiến cho tiểu quận chúa cảm thấy hết sức đắc ý.

Nàng tinh như tiểu hài tử, tung tăng không chịu ngồi yên nhưng lại khả ái ngây ngất lòng người.

“Ta trước đi thử một lần.”

Bên ngoài Tầng Kinh các, Lục Vũ thương lượng với tiểu quận chúa một chút, dự định đi thử một lần phản ứng của trưởng lão.

“Mới tới? Danh tự.”

“Lục Vũ.”

“A, Lục Vũ, cái gì? Nửa tháng sau lại đến.”

Lục Vũ hỏi: “Vì sao?”

Trưởng lão lạnh mặt, khẽ nói: “Mới tới ít ngày đã muốn đến Tầng Kinh các, trước cứ ở hơn nửa tháng cho thân quen đã hãy đến lại.”

Lục Vũ xem xét sắc mặt trưởng lão thì biết đối phương cố ý khiến mình khó xử.

Xem ra ở trung viện thật có người ở sau nhắm đến mình.

Lúc này quận chúa đi tới.

“Hạ trưởng lão nghiêm mặt không chào đón ta sao?”

Đừng nhìn tiểu quận chúa thường ngày ngây ngô đáng yêu nhưng nàng cũng có một chút uy nghi nghiêm túc đấy.

“Quận chúa tới ta sao dám không hoan nghênh được.”

Hạ trưởng lão một mặt mỉm cười, trong lòng khó chịu cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Quận chúa khẽ nói: “Cười dối trá như thế người trông ta không nhìn ra được sao.”

Bước tới bên cạnh Lục Vũ, quận chúa nói: “Thất thần gì nữa, vào thôi.”

Lục Vũ cười khổ nói: “Trưởng lão không cho ta vào đây.”

Quận chúa mắng: “Người nghe hấn hay nghe ta hả?”

Lục Vũ nhìn trưởng lão, cười khan nói: “Điều này...”

Hạ trưởng lão một mặt phiền muộn, cười lạnh nói: “Đương nhiên nghe quận chúa, còn không mau vào đi.”

Tiểu Đóa hé miệng cười trộm, nhìn Lục Vũ và quận chúa phối hợp diễn kịch, cảm giác hai người diễn khá ấn ý.

Sau khi đi vào Tầng Kinh các, tiểu quận chúa nhìn không được cười to lên.

“Chơi vui, thật sự chơi vui thật. Lục Vũ, hôm nào chúng ta chuyển sang nơi khác, lại đi trêu người khác nhé.”

Lục Vũ tự nhiên là thuận theo tâm ý của tiểu quận chúa, miệng đáp ứng.

Tiểu Đóa giới thiệu cho Lục Vũ mọi thứ ở trong Tầng Kinh các.

“Bên kia là công pháp và hồn quyết, bên đây là võ kỹ, rất thích hợp cho Tụ Linh cảnh giới.”

Lục Vũ cẩn thận xem duyệt, công pháp nơi này chủ yếu dành cho thú võ hồn, xác thực không tệ lắm nhưng so ra còn kém Thốn Tâm Vạn Kinh.

Hồn quyết thích hợp với tinh võ hồn thì Lục Vũ tìm được ba quyển, trong đó có một quyển tên là Hoa Hương Dẫn Điệp.

Hồn quyết này khác với Thảo Mộc Giai Bình ở chỗ có thể tăng hình tượng lẫn khí chất, không có tính công kích nhưng lại rất có mị lực.

Phương diện võ kỹ, bởi vì Tụ Linh cảnh khác với tôi thể, có thể phát huy ra một bộ phận uy lực của võ hồn cho nên chiêu thức biến hóa và vận dụng được nghiên cứu rất kỹ.

Lục Vũ lật khắp tất cả võ kỹ, có thể vừa mắt cũng chẳng được mấy quyển.

“Bạo Kích Thiên Trọng Phá! Thứ này tại sao không có ai tu luyện?”

Lục Vũ hiếu kỳ, Tiểu Đóa ở bên giải thích: “Thứ này chỉ có một chiêu, không có người luyện thành qua, các trưởng lão đều nói nó là tàn quyển, không được đầy đủ.”

Lục Vũ cẩn thận đọc, lần đầu tiên cảm giác không được lưu loát, lần thứ hai thì cảm thấy phức tạp, lần thứ ba thấy hỗn loạn, lần thứ tư thì trở nên mờ mịt.

“Hoi tà môn.”

Lục Vũ tự nhận ngộ tính không kém, đặc biệt là từ sau khi mở ra thiên mạch thì lực lĩnh ngộ của hắn đột nhiên tăng mạnh nên đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện không ngộ được võ kỹ này.

“Chọn nó vậy.”

Tiểu Đóa ngạc nhiên, nói: “Không thì chọn thêm một bản đi.”

Tiểu quận chúa nói: “Bản này cũng rất tốt.”

Dưới sự đề cử của hai nữ tử, Lục Vũ tuyển một bản Cuồng Phong Liệt Diễm quyền.

Trở lại chỗ ở, Lục Vũ bắt đầu tu luyện, cảnh giới của hắn sắp đột phá, vền vền một đêm liền đạt đến Tụ Linh nhị trọng.

Một khắc này, hỏa diễm mười màu trong đan điền biến to gấp đôi dẫn phát vô hồn dị biến, thảo hồn từ Hoàng cấp bát phẩm đột nhiên tăng trưởng thành Hoàng cấp cửu phẩm, đây là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Chuyện càng làm cho Lục Vũ bất ngờ là khi hắn đạt đến Tụ Linh nhị trọng thì đan điền linh chủng phát động Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba của thảo hồn, nó tựa như từ trong ngủ mê thức tỉnh, phóng xuất ra một cỗ sức mạnh huyền diệu tác dụng lên trên quyển Bảo Kích Thiên Trọng Phá kia.

“Thứ gọi là thiên trọng, mười mạch tương tan. Một mạch trăm kinh, có thể phá thương khung!”

Vạn Pháp Trì đang giải thích ảo diệu trong Bảo Kích Thiên Trọng Phá, cẩn thận thăm dò ra thâm ảo của võ kỹ để hiển hiện ra trước mắt Lục Vũ.

“Hóa ra chỉ có người mở được mười mạch mới có thể tu luyện Bảo Kích Thiên Trọng Phá này, chẳng trách từ xưa đến nay chưa từng có ai luyện thành. Một mạch trăm kinh, có thể phá thương khung! Đây chẳng phải vừa vặn phù hợp với Thốn Tâm Vạn Kinh của ta ư?”

Lục Vũ vừa mừng vừa sợ, bắt đầu chăm chú lĩnh ngộ, mượn nhờ Vạn Pháp Trì cẩn thận thăm dò, vền vền nửa ngày liền nắm giữ được sơ bộ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Nhiệm vụ hậu sơn

“Đáng giận thật.”

Phịch một tiếng, chiếc bàn bị Tần Vân dùng bàn tay đập tan thành từng mảnh, hắn đang nổi trận lôi đình trong phòng.

Một tên phế vật như Lục Vũ từ tạp dịch trở thành đệ tử ngoại môn rồi đệ tử nội môn, bây giờ còn tấn thăng đệ tử chân truyền, đây quả thực là thiên đại trào phúng.

Tần Vân sinh khí không chỉ bởi thế không, chủ yếu là những ngày này Vân Nguyệt Nhi thất hồn lạc phách xa cách hắn, hiển nhiên là nàng còn chưa quên được Lục Vũ, đây mới là nguyên do khiến Tần Vân nổi giận.

Thùng thùng, tiếng đập cửa đánh thức Tần Vân.

“Ngũ trưởng lão, mời vào.”

Tần Vân mở cửa thì thấy Ngũ trưởng lão, lập tức nở một nụ cười.

“Tâm tình của Tần thiếu gia không được tốt nhỉ.”

Ngũ trưởng lão ánh mắt rất độc, nhìn ra nụ cười của Tần Vân có chút miễn cưỡng.

“Không có việc gì, trưởng lão lần này tới...”

“Ta chuyển cho ngươi một phong thư, mặt khác, ba ngày sau trung viện sẽ có một nhiệm vụ.”

Tần Vân tò mò hỏi: “Việc này sớm đã truyền ra, không biết là nhiệm vụ gì vậy?”

Ngũ trưởng lão nói: “Gần đây Thanh Sơn tông không được bình tĩnh, nghe nói có cao thủ thần bí xâm nhập khu thứ hai hậu sơn cho nên tông môn mới

tạm thời quyết định áp dụng một chút đối sách, mượn nhờ Hắc Vĩ hồ tìm quanh khu thứ năm sáu bảy xem thử có phát hiện được bí cảnh đi thông khu thứ ba hay không.”

Tần Vân ngạc nhiên hỏi: “Bí cảnh?”

Ngũ trưởng lão đáp: “Đúng là bí cảnh, ta cũng nhờ tìm hiểu nhiều mặt mới biết được. Nguyên do là khu thứ tư có yêu thú cấp bốn trấn giữ nên ngoại trừ đêm trăng tròn ra thì căn bản không có cách nào vượt qua được. Nhưng cũng có lời đồn rằng khu thứ năm có bí cảnh xông thẳng tới khu thứ ba, có thể từ dưới đất chui qua phòng tuyến khu thứ tư, nhưng đến nay vẫn chưa tìm ra được. Lần trước hạ viện không tiếc đại giới bắt Hắc Vĩ hồ là vì áp dụng kế hoạch này đây.”

Tần Vân nghe xong, kinh ngạc nói: “Không ngờ Thanh Sơn tông còn ẩn giấu tuyệt mật dạng này, dĩ vãng chúng ta vậy mà không biết.”

Ngũ trưởng lão nói: “Thanh Sơn tông khá đề phòng tây bộ thất thành nên một mực không tiết lộ tin tức ở hậu sơn. Nếu không phải lần này có người xâm nhập cấm khu hậu sơn thì kế hoạch này chưa biết phải kéo dài đến ngày tháng năm nào. Người mấy ngày nay chuẩn bị cẩn thận một chút, đến lúc đó nếu vận khí tốt có lẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Ngũ trưởng lão đi, Tần Vân thì đang toan tính trong lòng.

“Nhiệm vụ lần này hẳn sẽ có không ít đệ tử tham dự, đến lúc đó Lục Vũ nếu như đi thì hậu sơn sẽ là nơi táng thân của hắn.”

Tần Vân cười lạnh, trong mắt lộ ra hận ý, lập tức bắt đầu chuẩn bị việc này, hắn muốn nhất cử lưỡng tiện.

Tu luyện ba ngày, Lục Vũ tiến triển thần tốc, Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng đã luyện đến 764 kinh.

Thảo hồn đã trưởng thành đến Hoàng cấp cửu phẩm, sinh cơ bùng bùng, ba chiếc lá cây có huyền cơ.

Trong đan điền, linh chủng cường thịnh như một đạo hỏa diễm hình người, ngũ quang thập sắc đang lượn lờ, tập luyện Bạo Kích Thiên Trọng Phá!

Đây là thu hoạch lớn nhất của Lục Vũ, bởi linh chủng trong đan điền hình thành liên quan đến mười mạch, mà Bạo Kích Thiên Trọng Phá lại nhất định phải là người có thể chất đặc thù mười mạch mới có thể luyện thành.

Cái gọi là "thiên trọng thập mạch tương dung" nếu lý giải theo cách khác chẳng phải là linh chủng sao?

Một mạch trăm kinh, có thể phá thương khung.

Lục Vũ hiện tại còn chưa đạt tới cấp độ này nhưng theo suy đoán của hắn thì chỉ cần tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng tới cực hạn, đạt tới Thốn Tâm Thiên Kinh sẽ thỏa mãn được điều kiện cơ bản.

Trước mắt, Bạo Kích Thiên Trọng Phá của Lục Vũ vẹn vẹn chỉ mới nhập môn, ngay cả tiểu thành cũng không tính nhưng uy lực lại siêu việt Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, gần bằng Lạc Nhật Thu Phong Tủy.

Thành quả như vậy không thể tách rời sự hỗ trợ của linh chủng trong đan điền, Lục Vũ cảm thấy hết sức hài lòng với biến hóa của bản thân.

“Lục Vũ, tập hợp, nhanh lên.”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên một thân xanh biếc thanh thuần động lòng người, ngũ quan xinh xắn càng xem càng đẹp, chỉ là hơi chút non nớt thôi.

“Tới đây.”

Lục Vũ tung người đáp xuống cạnh quận chúa, cùng nàng một chỗ chạy tới luyện võ trường.

Lỗ viện trưởng ở trên đài cao, đằng sau là một đám trưởng lão và võ sư, khoảng hơn mười người.

“Ngày mai trung viện sẽ ban hành một nhiệm vụ tập thể đi tới khu thứ năm hậu sơn, có thể sẽ gặp nguy hiểm nên sẽ áp dụng phương thức tự nguyện báo danh, danh ngạch là một trăm người.”

Viện trưởng không nói cụ thể nhiệm vụ là gì mà chỉ nói áp dụng phương thức tự nguyện báo danh.

“Rốt cục có thể đi ra, đi thôi, chúng ta đi báo danh.”

Tiểu quận chúa cả ngày buồn bực đến hoảng, lôi kéo Tiểu Đóa và gọi tên Lục Vũ, hận không thể ra ngoài ngay hôm nay.

Đệ tử báo danh rất đông, vượt hơn gấp bốn.

Lục Vũ lưu ý thấy Tần Vân và Phương Thanh Sơn cũng báo danh.

Trước đó Từ Phàm và Âu Tuấn ở hậu sơn cũng đã chạy về, cũng đồng thời báo danh.

Buổi chiều công bố danh sách, Lục Vũ, Đỗ Tuyết Liên, Tiểu Đóa, Phương Thanh Sơn, Tàn Vân, Từ Phàm, Âu Tuấn đều được sướng tên, sáng sớm ngày mai sẽ theo các võ sư và trưởng lão đi đến hậu sơn.

“Chúng ta đi chuẩn bị một chút đi.”

Ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, binh khí và đan dược đều cần phải chuẩn bị chu đáo, quyết không thể qua loa.

Quận chúa căn bản không thêm đề ý tới chuyện này, hết thầy đã có Tiểu Đóa phụ trách.

Lục Vũ đi đến Đan tông một chuyến, chuẩn bị một chút dược vật thiết yếu, cũng cho Lâm Phong một đan phương.

“Đây là Tiến Nguyên đan dùng để xúc tiến võ hồn trưởng thành, ngươi phải mau chóng tăng trưởng võ hồn của mình lên Hoàng cấp cửu phẩm đi.”

Lâm Phong kinh hãi nói: “Có cả loại đan dược này à, ta luyện chế mười bình tám bình, cả ngày không có việc gì ăn chơi.”

Lục Vũ mắng: “Coi chừng ăn chết ngươi! Nắm chặt luyện chế, trước khi ta về nhất định phải luyện tốt, không được để lộ ra ngoài đấy.”

Sáng sớm hôm sau, từ đại trưởng lão dẫn đầu, nhị trưởng lão và ngũ trưởng lão cùng đi, cộng thêm ba vị võ sư cộng đồng suất lĩnh trăm đệ tử chân truyền đi tới hậu sơn.

Lục Vũ lưu ý thấy trên cổ Hắc Vĩ hồ nhiều hơn một chiếc xích, do đại trưởng lão nắm giữ, bộ dáng ôn thuận hơn trước rất nhiều.

Phương Thanh Sơn đi tới bên cạnh quận chúa, cười nói: “Đến khu thứ năm, ngươi đi theo bên cạnh ta, ta bảo vệ ngươi.”

Quận chúa khẽ nói: “Ta cần ngươi bảo hộ á? Mơ đi!”

Phương Thanh Sơn nói: “Chỗ kia có yêu thú cấp ba, muốn ăn thịt người.”

Quận chúa bĩu môi nói: “Có trưởng lão ở đây thì sợ cái gì? Ngươi nếu không dám đi thì trở về đi.”

Phương Thanh Sơn tức giận đến nắm chặt nắm đấm, tiểu quận chúa đáng giận này, ngươi ngốc thật hay đang giả ngu với ta hả.

Lục Vũ cười thầm, gia hỏa Phương Thanh Sơn này tự phụ cuồng vọng này không biết cách khiêm nhường sao trách được người khác tính khí thất thường chứ.

Quận chúa hồn nhiên ngây thơ, ghét nhất những gia hỏa tự cho là đúng cho nên một mực không thích Phương Thanh Sơn.

“Lục Vũ, ngươi đi nhanh lên một chút. Tiểu Đóa, đuổi những người kia đi hộ ta, ta nhìn đến phiền.”

Tiểu quận chúa bĩu môi, thấy Lục Vũ ở phụ cận thì lôi kéo ống tay áo của hắn, lúi ra lúi rít phàn nàn một hồi.

Lục Vũ đang lắng tai nghe quận chúa phàn nàn, trên mặt từ đầu chí cuối nở nụ cười.

Phương Thanh Sơn trừng mắt Lục Vũ, trong mắt sát cơ ẩn hiện.

Tàn Vân hơi ghen ghét, tên Lục Vũ đáng chết này không những khiến cho Vân Nguyệt Nhi nhớ mãi không quên mà còn dụ dỗ cả tiểu quận chúa, thật đáng giận mà.

Những đệ tử chân truyền khác cũng ước ao ghen tị không thôi.

“Mọi người đề cao cảnh giác.”

Tiến đến khu thứ bảy, một vị võ sư lên tiếng nhắc nhở.

“Hiện tại mọi người toàn lực truy tung tung tích Hắc Vĩ hồ.”

Đại trưởng lão đột nhiên giải khai xiềng xích trên cổ Hắc Vĩ hồ, thả nó ra sớm.

“Có chuyện gì xảy ra thế này?”

Trăm tên đệ tử chân truyền đều mộng, không hiểu rõ tại sao đại trưởng lão lại thả Hắc Vĩ hồ ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Long chi vấn

“Mau đuổi theo đi, các ngươi thất thần làm gì.”

Ngũ trưởng lão mắng to, trong nháy mắt đánh thức mọi người.

Đồng đạo đệ tử cùng nhau tiến lên, truy đuổi thân ảnh Hắc Vĩ hồ.

“Chơi gì thế, sao đến nguyên nhân cũng không nói, thiệt tình.”

Quận chúa vênh môi, hơi bất mãn nói.

Tiểu Đóa an ủi: “Coi như chơi trốn tìm đi, dù sao chơi vui là đủ rồi.”

“Chơi trốn tìm hả, được, Lục Vũ, đuổi theo ta này.”

Quận chúa một mặt cười yêu kiều, nói đến chơi nàng liền hứng khởi.

Lục Vũ khẽ nhúc nhích môi tựa hồ muốn nói gì đó nhưng rốt cục bất đắc dĩ cười một tiếng, lắc đầu, đuổi theo quận chúa.

Tần Vân có ý lạc lại sau, đợi đến khi những đệ tử khác đi xa mới đánh mắt với Ngũ trưởng lão.

Phương Thanh Sơn tạm thời không để ý đến tiểu quận chúa, hắn đặt trọng tâm lên trên Hắc Vĩ hồ.

Từ Phàm và Âu Tuấn cũng đều đuổi theo Hắc Vĩ hồ, muốn thông qua bí năng phân biệt linh thức của nó để phá giải bí mật hậu sơn.

Hắc Vĩ hồ là yêu thú giới tìm tòi bí mật, nó nhanh chóng men qua khu thứ bảy xông thẳng đến khu thứ sáu.

Ba vị trưởng lão và ba vị võ sư đuổi theo sát sau, mấy chục đệ tử chân truyền cấp tốc phân tán bốn phía bao bọc chặn đường, nhanh chóng kinh động đến những yêu thú trong rừng.

“Cẩn thận!”

Có đệ tử kêu to, đột nhiên bị một con yêu thú xông ra tra khảo.

Lục Vũ vừa chơi đùa với quận chúa vừa lưu ý tình huống trong rừng.

Tiểu thảo chỉ nhận kết hợp với thiên mộc chỉ nữ nhanh chóng truy được hành tung của Hắc Vĩ hồ.

“Nó có ý kinh động yêu thú khu thứ bảy để tạo ra hỗn loạn, giao hoạt thật đấy.”

Tiểu Đóa chơi với quận chúa, mật thiết lưu ý từng ngọn cỏ gió lay xung quanh, dưới sự chú ý của Lục Vũ cùng tiến đến khu thứ sáu.

Khu thứ bảy có rất đông yêu thú cấp một, cấp hai xông ra, khu thứ hai thì xuất hiện yêu thú cấp ba.

Đồng đạo đệ tử chân truyền gặp phải yêu thú tập kích, không thể không chống cự phản kích hoặc lựa chọn chạy trốn.

Như thế mọi người bị tách ra.

Lục Vũ mang theo quận chúa và Tiểu Đóa xuyên thẳng qua rừng, mượn nhờ cảm giác lực kinh người thành công tránh khỏi mấy con yêu thú, xâm nhập nội địa khu thứ sáu.

“Ta biết có một nơi chơi rất vui, đi bên này.”

Lục Vũ nghĩ đến con hồ yêu kia, nghĩ đến Huyền Hồn thảo và Thủy Tâm chi phách.

“Thật hả? Mau mang ta đi xem đi.”

Tiểu quận chúa tựa như chú chim nhỏ không buồn không lo, lú lú lanh lợi.

“Có cả đầm nước này, bông hoa xinh đẹp biết bao.”

Đi vào sào huyệt cự hồ, tiểu quận chúa bị bông hoa bên đầm nước hấp dẫn.

Lục Vũ nhìn lướt qua bốn phía, trở lại chốn cũ thì hắn không khỏi nhớ tới lời hứa của mình.

Sở Tam Thu, người chiếm hồ hồn nhưng từng nghĩ tới nhân quả chưa?

“Cẩn thận.”

Tiểu Đóa phát ra một tiếng kinh hô, dọa Lục Vũ cấp tốc quay đầu.

Một con tiểu bạch xà toàn thân màu bạc thè lưỡi liên tục vừa lúc hiện ra ngay trên đỉnh đầu tiểu quận chúa, dọa sợ Tiểu Đóa.

“Đừng nhúc nhích.”

Lục Vũ ngăn cản Tiểu Đóa làm ra hành động thiếu suy nghĩ, ánh mắt quái dị nhìn tiểu bạch xà kia.

Nó nhẹ nhàng như gió tựa như một sợi bạch quang trong nháy mắt rơi xuống đầu vai tiểu quận chúa, trên thân rắn có hoa văn mỹ lệ, nó quấn quanh cổ tiểu quận chúa một vòng.

Tiểu quận chúa hơi chậm tiêu, lúc này mới lưu ý đến con bạch xà kia, cảm giác cổ lạnh lạnh không nói nên lời.

Bạch xà nhìn tiểu quận chúa, lưỡi thè ra thụt vào, tình huống trông có vẻ cực kỳ nguy hiểm.

Tiểu quận chúa bị dọa muốn hô ta nhưng bên tai nghe được thanh âm của Lục Vũ.

“Đừng sợ, nó muốn làm bằng hữu với ngươi.”

Tiểu quận chúa hỏi: “Thật ư?”

Lục Vũ nói: “Thật, ngươi nhẹ nhàng đưa tay trái lên, nó sẽ trườn đến tay ngươi đó.”

Tiểu quận chúa tin thật, lúc này đưa tay trái ra.

Tiểu Đóa nửa tin nửa ngờ, Lục Vũ thì căng thẳng nhìn không chớp mắt tiểu quận chúa và bạch xà.

Bạch xà mắt hồng nhìn tiểu quận chúa một lát lại thật trườn lên tay nàng, thân sau từ từ dựng đứng lên, đầu nó vừa lúc ở ngay trán tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa khá cao hứng, tưởng bạch xà thật muốn làm bằng hữu với nàng, trong mắt ngây thơ tràn đầy tiểu dung.

“Lục Vũ, ngươi thật thông minh, nó... a...”

Quận chúa quay đầu đang nói, bạch xà đột nhiên áp sát, chôn mi tâm tiểu quận chúa lưu một vết rắn cắn.

Cảm giác kia rất thanh lương, tiểu quận chúa theo bản năng thờ phào nhưng Tiểu Đóa lại bị dọa đến hoa dung thất sắc.

Bạch quang lóe lên, sau khi bạch xà cắn xong thì đột nhiên thoát khỏi tay tiểu quận chúa, biến mất trong bụi cỏ.

“Tiểu thư...”

Tiểu Đóa kinh hô phóng tới chỗ tiểu quận chúa, lại bị Lục Vũ bước ra ngăn lại.

“Đừng hoảng hốt, ngươi nhìn kỹ xem, nàng không sao cả.”

Tiểu Đóa ngạc nhiên nói: “Không có chuyện gì à? Sao lại thế...”

Lục Vũ ánh mắt phức tạp, tiểu quận chúa lại một mặt mờ mịt.

“Các ngươi sao nhìn ta như nhìn quái vật vậy hả?”

Tiểu Đóa nhìn chỗ trán quận chúa, nơi đó có một ấn ký nhạt màu đang nhanh chóng biến mất, cảm giác rất kỳ quái nhưng lại không thể nói nên lời.

“Không sao cả, chúng ta lo lắng con rắn kia sẽ cắn ngươi.”

Tiểu quận chúa không hiểu hỏi: “Nó có cắn ta đâu, nó chỉ muốn làm bằng hữu với ta thôi.”

Tiểu Đóa cười khò, tiểu quận chúa thật quá đơn thuần rồi.

Lục Vũ cười nói: “Đúng, nó là bạn tốt của ngươi.”

Quận chúa cười duyên nói: “Đúng vậy mà. A, nó chạy đi đâu rồi?”

Lục Vũ ôn nhu nói: “Nó đói bụng nên đi tìm đồ ăn rồi.”

Tiểu quận chúa có chút thất lạc.

“Vậy khi nào nó mới đến tìm ta chơi tiếp?”

“Đến khi nó nhớ ngơ tự nhiên sẽ tới tìm ngơ.”

Lục Vũ nhìn qua trán quận chúa, ấn ký kia đã hoàn toàn biến mất nhưng lại có tế văn hiện ra chỗ mi tâm mà mắt thường rất khó có thể nhận ra được.

“Bông hoa bên kia rất đẹp, đi xem một chút đi.”

Lục Vũ đẩy tiểu quận chúa ra, gọi Tiểu Đóa tới một bên.

“Chuyện này đừng nói cho người khác.”

“Vì sao?”

Lục Vũ nói: “Con bạch xà kia tặng một cái chúc phúc trên trán quận chúa.”

Tiểu Đóa kinh dị nói: “Chúc phúc? Chúc phúc gì?”

Lục Vũ chần chờ nói: “Long chi vẫn!”

Tiểu Đóa ngạc nhiên hỏi: “Long chi vẫn là sao?”

Lục Vũ lắc đầu nói: “Ta không thể nói nguyên nhân rõ ràng được, tóm lại chuyện này càng ít người biết thì quận chúa sẽ càng được lợi.”

Tiểu Đóa nói: “Ta đã hiểu, ngơ yên tâm... a... mau nhìn.”

Lục Vũ gạt mình, thuận theo hướng ngón tay Tiểu Đóa chỉ thì lại phát hiện hành tung Hắc Vĩ hồ.

Nó như đom đóm trong đêm, xuyên thẳng qua rừng, chớp mắt đã chui vào trong sào huyết cự hồ.

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, mật thiết lưu ý nhất cử nhất động của Hắc Vĩ hồ, chỉ thấy nó ở trong sào huyết cự hồ nhìn đông nhìn tây ngơ ngơ một hồi tựa như phát hiện ra thứ gì đó.

Ngày đó Lục Vũ ở chỗ này thu hoạch được hai gốc Huyền Hồn thảo và Thủy Tâm chi phách.

Bây giờ Hắc Vĩ hồ xuất hiện ở đây hiển nhiên không phải trùng hợp.

Xem ra Hắc Vĩ hồ thật có năng lực tầm bảo trong bóng tối, chẳng trách Thanh Sơn tông lại không tiếc mọi giá đi bắt nó.

Hắc Vĩ hồ đi quanh trong huyết động một vòng, ánh mắt hơi có vẻ thất lạc.

Về sau, nó khẽ nhìn Lục Vũ một hồi rồi nhẹ nhàng nhảy lên trên đầm nước, cúi đầu uống nước, cũng quay đầu nhìn Lục Vũ vài lần, ánh mắt kia khiến cho người ngơ hoặc.

Giờ phút này, nơi xa truyền đến tiếng vang.

Hắc Vĩ hồ chợt lóe lên, nhanh chóng mất dạng.

Lục Vũ đánh mất Tiểu Đóa, hai người cấp tốc đi tới bên cạnh quận chúa, lôi kéo nàng nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“Không còn hình bóng, tiếp tục đuổi.”

Nhị trưởng lão hiện thân, Phương Thanh Sơn, Từ Phàm, Âu Tuấn đang ở phụ cận.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Song võ hồn

Khu thứ năm yêu thú hoành hành, thường xuyên sẽ có tiếng kêu đau đớn thảm thiết phát ra.

Yêu thú cấp ba khó đối phó, đệ tử tham dự nhiệm vụ lần này có cảnh giới cao nhất là Tụ Linh lục trọng mà người thấp nhất là Tụ Linh nhị trọng.

Võ sư và trưởng lão đều là Tụ Linh thất trọng, gặp gỡ yêu thú cấp ba lợi hại cũng chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Hắc Vĩ hồ rất giáo hoạt, nó đi quanh khu thứ năm.

Trước đó Lục Vũ không hiểu rõ tại sao đại trưởng lão lại thả nó ra, nhưng suy nghĩ một hồi thì liền hiểu đôi chút.

Nếu như dùng xích khóa Hắc Vĩ hồ lại thì nó sẽ không chủ động tìm tòi bí mật.

Chỉ có thả nó ra thì Hắc Vĩ hồ mới có thể nhờ thiên tính mà tìm ra bí cảnh hậu sơn.

Tần Văn một mực âm thầm lưu ý hành tung của Lục Vũ, muốn tìm cơ hội diệt trừ hắn.

Nhưng đến khu thứ năm yêu thú hoành hành, mọi người phân tán khắp nơi nên rất khó để tìm được người.

“Tần huynh không tập trung hẳn là đang tìm người nhi.”

Sau một câu đại thụ, Âu Tuấn đi ra.

Tần Văn cười lạnh nói: “Chuyện của ta không mượn người quản.”

Âu Tuấn cười ha ha nói: “Ta có ý tốt, người sao cự người ngàn dặm thế.”

Tần Văn khinh thường nói: “Ý tốt? Chừng nào người trở thành người tốt vậy?”

Âu Tuấn nhún nhún vai, cười tà nói: “Người luôn có thời điểm là người tốt. Tần huynh nếu muốn tìm Lục Vũ thì ta sẽ cung cấp cho người một manh mối, nhưng mà phải xem người cảm tạ ta ra sao đã?”

Tần Văn khẽ nói: “Vậy phải xem manh mối người cung cấp có đáng giá hay không.”

Âu Tuấn nhìn quanh bốn phía, sau đó đi tới bên cạnh Tần Văn, thấp giọng nói: “Ta có biện pháp mượn đao giết người, khiến cho Từ Phàm và Lục Vũ mâu thuẫn nhau, người ở ngoài hưởng ngư ông đắc lợi.”

Tần Văn nửa tin nửa ngờ, nếu như có thể để cho Từ Phàm xuất thủ thì đương nhiên là thượng sách.

“Người muốn gì?”

Âu Tuấn cười nói: “Ta nghe nói Tần huynh có một thanh bảo kiếm, chẳng hay người có thể bỏ thứ yêu thích này ra được không?”

Tần Văn hơi biến sắc, khẽ nói: “Ham muốn không nhỏ đấy, bảo kiếm có thể cho người, nhưng phải cầm đầu của Lục Vũ đến đổi.”

Âu Tuấn cười nói: “Sáng khoái, việc này cứ tính trên người ta, ngày đó thủ hạ của Từ Phàm có ba người chết trong tay Lục Vũ, ta chỉ cần thả ra tin tức nói cho hắn biết, hắc hắc...”

Tần Văn nói: “Mượn đao giết người được rồi, nhưng có thành công hay không thì chưa biết được.”

Âu Tuấn âm hiểm cười nói: “Chẳng phải còn có ta sao? Bộ ngựa bắt ve chim sẽ nấp sau. Người cứ yên tâm đi.”

Cười hắc hắc, Âu Tuấn liền đi.

Buổi chiều, trong rừng rậm

Lục Vũ đang nướng thịt rừng, tiểu quận chúa thì đang ăn như mèo hoa.

“Mùi vị thơm thật, ta muốn ăn nữa.”

Tiểu quận chúa trơ mắt nhìn đùi thỏ trong tay Lục Vũ, thúc giục nói: “Nhanh lên, nhanh lên đi, sao còn chưa nướng xong nữa?”

Tiểu Đóa cười nói: “Do người ăn nhanh quá thôi.”

Quận chúa nói: “Ta đói mà.”

Lục Vũ bị nàng chọc cười, tính cách của nàng ngày thơ hồn nhiên tựa như tiểu nữ hài chưa trưởng thành, sự chất phác này của nàng khiến Lục Vũ vừa muốn lại vừa không.

“Võ hồn của quận chúa là gì?”

Trong lúc nói chuyện phiếm, Lục Vũ hỏi.

Tiểu Đóa nói: “Là một con hồ điệp.”

Lục Vũ sững sờ, quận chúa dương dương đắc ý nói: “Là một con hồ điệp rất đẹp.”

Tiểu Đóa nói: “Một con hồ điệp rực rỡ.”

Lục Vũ thoải mái, võ hồn hồ điệp là một trong những loại hình đặc thù bên trong thú võ hồn, phong cách riêng.

“Phóng xuất ta xem một chút.”

Lục Vũ tâm niệm vừa động, thảo hồn tự động trôi lên, phối hợp với hồn quyết mới luyện thành là Hương Hoa Dẫn Điệp tỏa ra mùi thơm kỳ dị khắp khu rừng.

Tiểu quận chúa nhìn võ hồn của Lục Vũ, cười duyên nói: “Thảo hồn, thật mắt mắt.”

“Tiểu thư.”

Tiểu Đóa nháy mắt với quận chúa để nàng chú ý ngôn từ.

“Không sao, quận chúa thiên chân vô tà, tính tình hồn nhiên trong sáng, ta không ngại đâu.”

Lục Vũ lưu ý tình huống của tiểu quận chúa, chỉ thấy trên đầu nàng hiện ra võ hồn là một con hồ điệp sắc thái điểm lệ, trên cánh có sáu đường hoàng vân đại biểu cho trước mắt nó là Hoàng cấp lục phẩm.

Phẩm cấp cũng không cao, có lẽ liên quan đến việc tu luyện không thường xuyên của quận chúa.

“Cho nó bay lên trên thảo hồn của ta thử xem.”

“Được.”

Quận chúa đang có ý đó, không chế võ hồn hồ điệp bay lên trên thảo hồn của Lục Vũ.

“Phẩm cấp của ngươi cao hơn ta à.”

Quận chúa không phải chuyện gì cũng không biết, trước tiên cảm giác phẩm cấp võ hồn của Lục Vũ cao hơn bản thân không ít.

“Tình võ hồn có tác dụng phụ trợ, ta tu luyện Hoa Hương Dẫn Điệp nên có thể dễ dàng câu thông với võ hồn của ngươi, ngươi tạm thời thả lỏng toàn thân, chúng ta thử một lần.”

Thử chuyện gì thì Lục Vũ không nói, tiểu quận chúa cũng không có hỏi.

Tiểu Đóa sợ xảy ra chuyện bất ngờ, nhưng thấy Lục Vũ một mặt mỉm cười, biết hẳn không có ác ý với quận chúa nên cũng không lên tiếng.

Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, phẩm cấp võ hồn của hắn cao hơn của quận chúa nên nếu hắn nguyện ý thì có thể tiêu hao hồn lực trợ giúp võ hồn của quận chúa tăng lên phẩm cấp.

Trước mắt Lục Vũ không cố tình làm, lòng hắn đang có nghi vấn, muốn biết rõ một số chuyện nên mới thành lập tâm linh cảm ứng với võ hồn của quận chúa.

Một khắc này, bên trên chiếc lá thứ hai của thảo hồn, ba tia hồn lực tuyến đồng thời quán quanh thân võ hồn hồ điệp của tiểu quận chúa, liên tục thúc giục hồn lực chuyển qua.

Trên chiếc lá thứ ba, Vạn Pháp Trì đang chấn động phóng xuất ra huyền diệu chi lực, cây cỏ rừng rậm chung quanh lắc lư theo tạo ra đại lượng linh khí quán quanh người quận chúa.

Tiểu Đóa kinh hãi chưa kịp ngăn cản đã thấy thân thể quận chúa chấn động, võ hồn hồ điệp nổi lên một đạo hoàng quang, phẩm cấp võ hồn từ lục phẩm tăng lên thất phẩm.

Tiểu Đóa cứng họng, gần như không dám tin.

Lục Vũ trong khoảnh khắc đó nắm được một tin tức khiến hắn giật mình.

“Trong cơ thể nàng không ngờ phong ấn võ hồn thứ hai, khó trách con bạch xà kia lại lưu trên trán nàng Long chi vấn. Nhưng mà võ hồn thứ hai kia rất kỳ quái, một mực bị phong ấn, nếu không phải nhờ Long chi vấn thì khả năng mãi mãi cũng sẽ không thức tỉnh.”

Thân là Thánh Hồn Thiên Sư, Lục Vũ hết sức rõ ràng người sở hữu song võ hồn là chuyện hiếm có cỡ nào.

Không nói độc nhất vô nhị nhưng cũng tuyệt đối hơn vạn người không được một.

Quận chúa không ngờ lại sở hữu song võ hồn, đây tuyệt đối là một chuyện kinh thế hãi tục.

“Cảm giác thật thoải mái, võ hồn của ta dường như cường đại hơn.”

Quận chúa thờ nhẹ, hai mắt thanh tịnh say đắm động lòng người nháy mắt với Lục Vũ.

“Ta giống như nghe được người nói chuyện tới ta, kỳ diệu thật, võ hồn của ta bay lên trên võ hồn của người cảm giác thật thoải mái.”

Lục Vũ buồn cười, ta tắm bỏ võ hồn giúp người, gia tốc trưởng thành thì người đương nhiên dễ chịu rồi.

Tiểu Đóa phục hồi tinh thần, kéo tay quận chúa, kích động nói: “Tiểu thư, võ hồn của người trưởng thành Hoàng cấp thất phẩm.”

Lục Vũ thừa cơ thu hồi võ hồn, võ hồn hồ điệp kia liền bay trở lại trong huyết thần hồn của tiểu quận chúa.

“Thất phẩm? Khó trách thư thái như vậy, chẳng biết khi nào mới lên được bát phẩm đây?”

Tiểu Đóa cười khỏ, thoáng nhìn qua Lục Vũ, nơi xa truyền lại tiếng vang thật lớn.

Lục Vũ đứng dậy nhìn qua phương hướng kia, kinh nghi nói: “Hắc Vĩ hồ! Chúng ta mau quay trở lại.”

Ba người nghe tiếng tiến đến, ai ngờ lại về lại sào huyết cự hồ.

Bên đầm nước, đại trưởng lão gấp giọng nói: “Hắc Vĩ hồ đi khắp khu thứ năm xong lại chui vào trong đầm nước, bên dưới khả năng có dòng nước ngầm, mau đuổi theo.”

Nhị trưởng lão và một vị võ sư khác nhảy vào trong thủy đầm, hơn mười đệ tử chân truyền nhao nhao đi theo.

“Nước bắn quá, ta sẽ không xuống.”

Quận chúa cau mày, một mặt chán ghét.

“Tiểu Đóa, người chiếu cố tốt quận chúa, ta đuổi theo!”

Lục Vũ thả người nhảy lên, vừa lúc bị Tần Vân, Âu Tuấn và Từ Phàm chạy tới nhìn thấy.

“Cơ hội tốt.”

Tần Vân và Âu Tuấn trao đổi mắt, Từ Phàm bước một bước xa, trong mắt chứa sát khí nhảy vào trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Kim Đồng Ngọc Nữ

Đầm nước này không lớn nhưng lại rất sâu.

Lục Vũ sau khi nhảy xuống nước thì cấp tốc chìm xuống dưới.

Đầm nước hơi đục khiến người nhìn không rõ, sau khi xâm nhập đáy nước được năm trượng thì một cỗ khí lạnh ập tới, đầm nước rõ ràng trở nên trong hơn.

Lục Vũ lưu ý tình huống chung quanh, không ít đệ tử vẫn đang tiếp tục chìm xuống dưới, chỗ ấy sóng ngầm cuộn cuộn, thật có dòng nước ngầm.

Bên đầm nước, ngày càng thêm nhiều đệ tử chân truyền tụ hội. Tần Vân, Âu Tuấn, Từ Phàm đã sớm xuống nước, Phương Thanh Sơn, ngũ trưởng lão và những đệ tử khác cũng đều nhao nhao nhảy xuống.

Tiểu Đóa đứng một bên bồi tiếp tiểu quận chúa, đại trưởng lão đứng bên đầm nước chỉ huy.

Dòng nước ngầm uốn lượn xoay quanh, Lục Vũ bơi hơn ba trăm trượng mới tìm được lối ra.

Nó nằm ở một chỗ trong huyết động, bốn phía đen kịt, có âm thanh giọt nước rơi tí tách, còn cả đường hầm âm u ẩm ướt, mặt đất lưu lại không ít dấu chân.

Lục Vũ quan sát tình huống chung quanh, sau đó biến mất trong đường hầm.

Sau đó không lâu, đám người Từ Phàm, Tần Vân, Âu Tuấn, Phương Thanh Sơn cấp tốc chạy đến, tất cả đều men theo đường hầm đi tới trước.

Tiến lên trăm trượng, Lục Vũ gặp phải một ngã ba, mỗi ngã rẽ đều có dấu chân rất mới.

Trái, giữa hay phải đây?

Thoáng tưởng tượng, Lục Vũ chọn đường hầm ở giữa, sau trăm trượng lại gặp phải một ngã ba khác.

“Kỳ quái, sao lại như mê cung thế này.”

Lục Vũ cau mày, con đường phía trước nếu như một mực mở rộng chỉ nhánh há sẽ dễ dàng bị vây ở chỗ này?

Mặt đất không còn ẩm ướt nữa nên rất khó nhận biết dấu chân, điều này khiến cho khả năng phán đoán của Lục Vũ trở nên khó khăn hơn.

Bọn người Từ Phàm, Tần Vân, Âu Tuấn truy tung Lục Phàm giờ phút này cũng một mặt phiền muộn, gặp phải vấn đề giống như trước.

Đường hầm này thông suốt bốn phía, rất dễ bị lạc.

Trong bóng tối, Lục Vũ một mực tiến lên, hần đã xuyên qua bảy chỗ rẽ, cảm giác mê cung này hết sức to lớn, cảm giác không tìm ra nam bắc.

Đột nhiên đằng trước hiện ra một sợi sáng nhạt, hấp dẫn sự chú ý của Lục Vũ.

“Hắc Vĩ hồ!”

Lục Vũ sáng mắt lên, cấp tốc đuổi theo, linh chủng trong đan điền như ngọn lửa bùng lên khiến cảm giác lực của hắn cấp tốc tăng lên, xa xa truy tung đến tung tích Hắc Vĩ hồ.

Con yêu hồ này rất giáo hoạt, vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng lại quay đầu quan sát, tung hoành biến ảo chấp chôn trong đường hầm.

Lục Vũ trọn vẹn đuổi nó hai canh giờ, không biết xuyên qua bao nhiêu ngã rẽ, rốt cục đi đến một hang động đá đá vôi to lớn.

Huyết động này đường kính hơn mười trượng, ở trung tâm có một đồng đất nhỏ nhìn tựa như một ngôi mộ.

Trên đồng đất nhỏ mọc một cái cây cao chừng một trượng hai, tất cả lá cây đều màu đen, cũng đều kết quả.

Hắc Vĩ hồ nhìn gốc cây kia, đi vòng quanh nó nhiều vòng, cử chỉ khiến cho người khó hiểu.

Đồng đất màu đen này được hình thành từ bùn đất, trông rất màu mỡ, mơ hồ có chất lỏng màu đen tràn mà không lộ.

Trên cây mọc ra ba quả hấp dẫn sự chú ý của Lục Vũ.

Trái thứ nhất ngoại hình tựa như một bé gái, màu trắng, mặt ngoài có tế văn nhàn nhạt, dưới sự phụ trợ của lá cây màu đen tô thêm sự mê người.

Trái thứ hai ngoại hình tựa như một nam đồng, giữa hai chân có thể nhìn thấy đặc thù của nam tính, trên thân quả có kim văn nổi bật trên tầng lá cây màu đen tạo nên một vàng mặt trời vàng óng.

Trái thứ ba không được chú ý lắm bởi nó cũng màu đen, được giấu trong lá cây, ngoại hình tựa như trần non uốn lượn, lẳng lẳng treo ở nơi đó.

Khi mà Lục Vũ nhìn thấy cây này, thấy đồng đất nhỏ được đắp nên từ bùn đen & ba trái cây trên cây, cả người đột nhiên biến sắc, toát ra vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Không phải kinh ngạc, không phải vui sướng mà là một loại lo lắng khó hiểu.

Hắc Vĩ hồ chuyển động ba vòng rồi đột nhiên quỳ dưới gốc cây, chân trước trùng điệp tựa như nhân loại chấp tay, thành kính quỳ lạy tựa như đang cầu khẩn.

“Nó thế mà... Xem ra con yêu hồ này nhận biết được thứ này.”

Lục Vũ trầm nghĩ, trong lòng suy nghĩ ngàn vạn.

Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư nên khi nhìn thấy cây này thì sợ ngây người.

Đây là một thứ không nên xuất hiện trên Chiến Hồn đại lục, nó có một cái tên rất dễ nghe là Kim Đồng Ngọc Nữ Bái Nguyệt Phật.

Trong ấn tượng của hắn thì khắp Thần Võ Thiên Vực cũng chưa chắc tìm được vài cọng loại cây này, sao nó lại xuất hiện ở Chiến Hồn đại lục, ngay tại Thanh Sơn tông này?

Hắc Vĩ hồ quỳ gối dưới gốc cây thành kính khấn cầu, đáng tiếc Lục Vũ lại không hiểu nó đang cầu điều gì?

Có rất nhiều truyền thuyết liên quan đến gốc cây này, trên cây Kim Đồng Ngọc Nữ phá lệ mê người nhìn như mỹ hảo vô hạn nhưng thực tế lại độc ác hung hiểm.

Đột nhiên từ xa truyền đến một loạt tiếng bước chân, lại có đệ tử chân truyền xông lăm đánh lăm đi được tới nơi đây.

“A, Hắc Vĩ hồ ở kia, còn cả một cái cây nữa, lần này chúng ta phát đạt rồi!”

“Thượng thiên phù hộ, đây là vận khí của chúng ta, đại cơ duyên đó.”

Hai tên đệ tử chân truyền đến nơi thì thấy Hắc Vĩ hồ và gốc cây kia, ánh mắt lập tức bị hai trái cây trên đó hấp dẫn.

“Trái cây hình người xem như bất phẩm, khẳng định là linh dược hiếm thấy, chúng ta mỗi người ăn một quả hẳn cảnh giới sẽ tăng cao, trực tiếp trở thành đệ tử hạch tâm, ha ha... thật khéo...”

“Cơ hội khó được, để tránh đêm dài lắm mộng thì chúng ta đến đuổi những người đến trước khác trước khi hái linh dược tới tay đi.”

“Lập tức động thủ... a... bên kia có người.”

“Là tên tiểu tử Lục Vũ kia, không ngờ hắn lại đến trước chúng ta.”

Cái hang lớn này liên thông với tám đường hầm, hai đệ tử chân truyền nghiêng đầu nhìn Lục Vũ, trước đó bởi kích động nên không để ý đến hắn.

“Tiên hạ thủ vi cường, không thể để cho hắn đi đầu.”

Hai tên đệ tử chân truyền đồng thời phóng tới gốc cây kia với tốc độ nhanh nhất, song song đưa tay muốn hái hai kim đồng ngọc nữ kia.

“Ngu xuẩn quá...”

Lục Vũ mắng to, vốn muốn nhắc nhở một chút nhưng tiếc rằng hai người này quá vội vàng.

Hắc Vĩ hồ thành kính quỳ ở đó, thờ ơ nhìn hai tên đệ tử chân truyền xuất thủ.

Rất nhanh, một tên đệ tử chân truyền tay chạm đến Kim Đồng quả, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

Nhưng tại giây phút này, phát sinh biến cố.

Bên trên Kim Đồng quả nổi lên một vệt kim quang, một cỗ lực lượng quý dị thông qua tiếp xúc da thịt trong nháy mắt hút sạch sinh mệnh lực lẫn võ hồn của tên đệ tử chân truyền kia vào trong Kim Đồng quả.

Tên đệ tử kia run rẩy toàn thân, trước khi chết lộ ra ánh mắt sợ hãi không thể tin nổi, căn bản không phát ra được thanh âm nào, chớp mắt liền ngã lên mặt đất đen.

Sau đó thân thể hắn nhanh chóng hóa bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, vùn vụt thời gian hai ba câu nói thôi mà thi thể đã hoàn toàn biến mất.

Một tên đệ tử chân truyền khác cũng bị tạo ngộ tương tự, Ngọc Nữ quả kia cũng hút võ hồn, thôn phệ huyết nhục lực lượng kinh khủng, thi thể sau khi ngã xuống đất một lát liền biến thành huyết thủy, dung nhập vào trong bùn đất.

Hắc Vĩ hồ không nhúc nhích, Lục Vũ lại hoảng sợ biến sắc, Kim Đồng Ngọc Nữ Bái Nguyệt Phật quả này quả nhiên tà môn kinh khủng.

Trên cây, sau khi Ngọc Nữ quả màu trắng và Kim Đồng quả màu vàng cắn nuốt võ hồn lẫn nhân mạng xong lại trưởng thành hơn một chút.

Hai trái cây này cao tương đương nhau, mặt đều hướng về cùng một phía, hai chân ngồi xếp bằng, chấp tay trước ngực.

Hắc Nguyệt quả cong cong đen như mực, trên mặt hắc nguyệt có một cái Hắc Phật luân mơ hồ thần bí khó lường.

Lục Vũ nhìn Hắc Nguyệt Phật, thảo hồn tự sinh cảm ứng, Vạn Pháp Trì xuất hiện một tia dị động.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 107: Bạo Kích hiển uy

Theo truyền thuyết thì Kim Đồng Ngọc Nữ Bái Nguyệt Phật quả là một loại biểu tượng thánh đạo, nhưng Lục Vũ lại biết thứ này âm độc tà ác là một vật độc ác hiếm thấy trên đời, căn bản không hợp với truyền thuyết.

Bên trong Vạn Pháp Trì chiếu rọi bóng cây Kim Đồng Ngọc Nữ Bái Nguyệt Phật, thân cây và cành lá đều đen như mực, bên trên Kim Đồng quả và Ngọc Nữ quả quần quanh bảy đạo mệnh luân đại biểu cho bọn chúng đã phân biệt thôn phệ bảy sinh mệnh.

Hắc Nguyệt quả khá quý dị, bên trong cung đàn xem tám đường cong phát họa hình dáng một tôn phật đang ngồi.

Hết thấy không thể nhìn thấy được bằng mắt thường mà chỉ nhờ Vạn Pháp Trì thăm dò ảo diệu bên trong.

“Từ sau khi ta đạt tới Tụ Linh nhị trọng thì bên trong Vạn Pháp Trì nhiều hơn một loại năng lực tự động phân tích, chỉ cần gặp thứ nó hứng thú thì nó sẽ tự động phân tích huyền bí trong đó.”

Lần trước Lục Vũ xem không hiểu Bạo Kích Thiên Trọng Phá cũng nhờ Vạn Pháp Trì cẩn thận thăm dò.

Lần này Kim Đồng Ngọc Nữ Bái Nguyệt Phật bề ngoài nhìn không ra gì nhưng huyền cơ bên trong lại bị Vạn Pháp Trì nhìn rõ rành rành.

Lục Vũ cảm thấy Vạn Pháp Trì này tựa như đại não thứ hai của bản thân, có thể vận chuyển độc lập nhưng lại toàn lực phụ tá.

Hắc Vũ hồ quý dưới tàng cây thật lâu, rốt cục đi lên.

Trong mắt nó lộ ra chút thất lạc, vòng ba vòng quanh Kim Đồng Ngọc Nữ Bái Nguyệt Phật sau đó nhoáng người bỏ chạy.

Lục Vũ đuổi sát theo sau, ở trong mê cung này nhìn chăm chăm Hắc Vũ hồ mới là quan trọng nhất.

Một người một hồ sau khi rời đi không lâu lại có người xông lăm đánh lăm đi vào hang động này...

Đường hầm giao thoa mê cung rất lớn, Lục Vũ suy đoán hẳn là ở bên dưới mặt đất khu thứ tư.

Hắc Vũ hồ tìm quanh khắp chốn, Lục Vũ xa xa đi theo nó, sau đó không lâu lại đi tới một thạch thất đen kịt.

Nơi này hơi quý dị, Lục Vũ vừa tiến đến nơi thì đã mất dấu Hắc Vũ hồ, cảm giác lực ở chỗ này tựa hồ bị ước thúc rất nghiêm ngặt.

Lục Vũ từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bó đuốc, sau khi đốt phát hiện Hắc Vũ hồ đã biến mất.

Thạch thất không lớn, vuông một trường, bên trên mặt tường toàn là hình ảnh Diêm vương quý lệ, cặp mắt kia nhiếp tâm hồn người tựa như thật.

Lục Vũ bị giật nảy mình, trực tiếp chạy ra ngoài.

Nhưng ngay tại lúc sắp rời đi, Lục Vũ đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn chăm chú mặt tường kia.

“Đó là cái gì?”

Trên tường, bên cạnh Diêm vương có một tên tiểu quý, mắt trái hé mở, con mắt đen kịt nhìn qua rất tự nhiên.

Nhưng Lục Vũ lại thấy con mắt đen kịt kia thực tế là một chiếc lỗ nhỏ màu đen, người thường rất khó phát giác.

Tăng thêm chân dung lệ quý rất đáng sợ kia khiến cho người thường căn bản không dám nhìn lâu, bởi vậy rất dễ dàng bỏ qua.

Lục Vũ quay lại, mũi chân điểm một cái bay lên trời, lòng bàn tay trái phát ra một cỗ hấp lực, bên trong lỗ nhỏ kia bay ra một vật rơi vào trong tay Lục Vũ.

Nhìn kỹ thì là một cây bút.

“Hắc Hồn mộc phối với Thiên Hóa ti, đây cũng không phải là bút bình thường, chẳng lẽ bức bích họa này được vẽ từ cây bút này?”

Lục Vũ hơi kinh hi, lần nữa nhìn kỹ bích họa, cảm giác sinh động như thật, chấn nhiếp tâm linh.

Nhoáng người bay ra, Lục Vũ rời khỏi thạch thất, tiếp tục tìm kiếm tung tích Hắc Vũ hồ.

“Chạy đi đâu rồi? Có người.”

Lục Vũ dừng chân lại, đứng tại một ngã rẽ.

“Lục Vũ! Ta có thể tìm được ngươi!”

Một tiếng hét khê quanh quẩn trong đường hầm, dẫn phát trận trận vu vu.

Từ Phàm hoảng người lao tới, cảm tức nhìn Lục Vũ, bốn phía cấp tốc xuất hiện ba tên đệ tử chân truyền vây khốn Lục Vũ.

“Tìm ra có chuyện gì?”

Lục Vũ nhìn Từ Phàm, lạnh lùng hỏi thăm.

Từ Phàm khê nói: “Đừng có giả ngu với ta, đêm đó ngươi bắn giết ba huynh đệ của ta, hôm nay ta phải giết ngươi để báo thù rửa hận cho bọn họ.”

“Đúng, giết Lục Vũ!”

Ba tên đệ tử chân truyền khác cũng hét lớn, bọn hắn đều là cùng một bọn với Từ Phàm.

“Ngươi có chứng cứ gì?”

Lục Vũ hơi ngoài ý muốn, không ngờ Từ Phàm lại biết được việc này.

Nói ra thì đêm đó đám Từ Phàm chủ động công kích chứ không thể trách Lục Vũ được, nhưng nay sự tình đã rõ thì phải đối mặt.

“Âu Tuấn chính miệng nói với ta, đêm đó hắn ở phụ cận tận mắt thấy hết tất cả.”

Từ Phàm lộ ra sát khí, chậm rãi tới gần Lục Vũ.

“Ngu xuẩn, hắn để ngươi đi tìm cái chết, ngươi liền đến a, thật sự là ngớ ngẩn.”

Lục Vũ không có phủ nhận.

Từ Phàm lãnh khốc nói: “Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng, giết hắn cho ta.”

Ba tên đệ tử chân truyền cùng nhau tiến lên, một đao một kiếm cộng thêm một đôi thiết quyền, như mưa to gió lớn đánh tới phía Lục Vũ.

“Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, Lạc Nhật Thu Phong Túy!”

Lục Vũ chân mày vẩy một cái, ngạo khí như mây, trực tiếp nghênh đón thế công của ba người, song quyền phong lôi phun trào, quyền kinh dọa người.

Bách Xuyên mạch chấn động tựa như thủy triều, phát ra tiếng rít gào vang lên trong cơ thể hắn.

Lục Vũ sử Thốn Tâm Vạn Kinh kết hợp với Nhu Cốt Thốn Kinh có lực phòng ngự rất tốt.

Đao kiếm của địch nhân bổ lên người Lục Vũ bị bắn ngược trở lại.

Thiết quyền của tên đệ tử còn lại bị nắm đấm của Lục Vũ phong bế, song phương một hơi đánh mạnh mấy chục quyền như kinh lôi quyền kinh nương theo đó là tiếng kêu thảm như heo bị giết, trực tiếp đánh gãy hai tay đối thủ.

“Ngươi dám hành hung, chết đi!”

Từ Phàm nén giận ra quyền, tập kích phía sau, trên nắm tay ngưng tụ hắc bảo, dung hợp võ hồn chi lực.

Lục Vũ tâm thần khẩn trương, cánh tay phải phản kích, lấy khuỷu tay đụng nắm đấm Từ Phàm, bị đánh bay ra ngoài.

Từ Phàm là Tụ Linh ngũ trọng, ba tên đệ tử chân truyền khác đều là Tụ Linh tứ trọng.

“Giết!”

Từ Phàm một ngựa đi đầu, hai người dùng đao và kiếm giáp công trái phải, đệ tử bị bẽ gãy tay cắn răng thi triển thối pháp, hận không thể tự tay làm thịt Lục Vũ.

“Lạc Nhật Kinh Lôi!”

Lục Vũ rống to, tóc dài dựng ngược, trong mắt lộ ra sát khí, mười mạch trong cơ thể tê tụ phát ra linh lực cường đại mãnh liệt hội tụ trên nắm tay, một quyền liền đập gãy cương đao kia.

“A, cẩn thận... không...”

Đệ tử gãy đao vừa sợ vừa giận, cảm giác cánh tay phải run lên, toàn thân ngã tạt lệch vị trí, chưa kịp đứng vững đã bị nắm đấm của Lục Vũ đánh tới lần thứ hai.

Phịch một tiếng, đầu tên đệ tử kia như quả dưa hấu bị chia năm xẻ bảy, bị một quyền của Lục Vũ đánh nát khiến cho mất mạng tại chỗ, máu tươi phun ba thước.

Từ Phàm giật nảy mình, một quyền đánh lên vai Lục Vũ.

“Nhìn người có chết hay không.”

Từ Phàm đang cao hứng, không ngờ nắm đấm lại trực bị bắn ra, căn bản không gây thương tổn cho Lục Vũ.

Đây là Nhu Cốt Thốn Kinh của Lục Vũ, lấy nhu chế cương, phối hợp với Thốn Tâm Vạn Kinh thì quyền cước của địch nhân đánh trúng người hắn cũng rất khó gây ra thương tích.

Nghiêng người, lượn vòng, Lục Vũ quyền xuất bốn lồi, linh chùng trong đan điền sinh động, chiến ý dâng cao, nhiệt huyết trong lồng ngực sôi trào, đầu chí trước nay chưa từng có.

“Bạo Kích Thiên Trọng Phá!”

Dưới tâm cảnh và trạng thái như thế, khí thế Lục Vũ dâng cao, sợ bộ nắm giữ quyền pháp đổ xuống, hai tay giao thoa huy động liên tục, nhanh như kinh lôi!

ẦM!

ẦM!

ẦM!

Bóng người phân tán, máu tươi như mưa, kinh hô hóa thành kêu thảm, trong ba người có hai mất mạng tại chỗ, thi cốt không còn!

Từ Phàm xương ngực lõm, xương đầu vỡ vụn, cả người đâm vào trên vách đá, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn.

Bộp một tiếng, Từ Phàm rơi xuống đất, đổ máu hai mắt trùng Lục Vũ, ánh mắt kia tràn đầy hối hận và tuyệt vọng, còn có khó có thể tin.

“Người... người... sao lại... mạnh như vậy... ta... không tin...”

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Quỷ bút Hắc Phạt

Ánh mắt lạnh băng, không sợ bá khí, phối hợp với tâm cảnh của Lục Vũ trong khoảnh khắc này thì cảm giác như đang lâm tuyệt đỉnh, hào hùng nhìn xuống chúng sinh.

Đây là uy lực của Bạo Kích Thiên Trọng Phá, không chỉ có vượt cấp khiêu chiến nhẹ nhõm đánh bại bốn người Từ Phàm mà còn khiến Lục Vũ có cảm giác trắng chí hùng tâm.

Từ Phàm chỉ còn lại một hơi thở, hắn hoàn toàn không thể tiếp thụ được sự thật này.

Lục Vũ mới đến trung viện mấy ngày, tối đa cũng chỉ là Tụ Linh nhị trọng cảnh giới thì sao có thể vượt ba cấp đánh một chiêu đẩy mình lên tuyệt cảnh được?

Lục Vũ không để ý đến nghi vấn của Từ Phàm, hắn đang trải nghiệm biến hóa của một quyền vừa rồi, cảm giác khá hài lòng.

Loại cảm giác quyền khinh thiên hạ, sở hướng vô địch thật khiến người nhiệt huyết sôi trào!

Cười ngạo nghễ, Lục Vũ thu hồi loại bá khí nhiếp tâm hồn người kia lại, sau đó nhìn qua Từ Phàm đang ngất ngỏi, tay phải cong ngón búng ra, chỉ lực xuyên thủng đầu lâu Từ Phàm khiến hắn chết đi.

Lục Vũ vung tay trái lên, vẩy máu Từ Phàm lên một tảng đá ở bên cạnh viết nên một nhóm chữ.

“Kẻ giết người Âu Tuấn!”

Lục Vũ nhìn kiệt tác của mình, cười lạnh nói: “Ngươi ưa thích tham gia náo nhiệt vậy thì cũng nên tham gia đến cuối.”

Thảo hồn hiển hiện, hồn lực tuyến chớp động, võ hồn của bốn người chết đi bị Ngung Hồn châu hấp thu.

Lách mình, Lục Vũ rời đi, tiếp tục tìm kiếm tung tích Hắc Vĩ hồ.

Con yêu hồ này rất giáo hoạt, thoát ần thoát hiện, Lục Vũ đuổi theo nó chỉ ít cũng nửa ngày mới đi đến một chỗ u tĩnh bên trong đường hầm.

Bóng đen lóe lên, Hắc Vĩ hồ hiện thân liếc mắt Lục Vũ rồi lại quay người chạy đi.

Lục Vũ nhanh chóng đuổi theo, rất mau đi tới phía cuối con đường, chỉ thấy Hắc Vĩ hồ nhảy bay tới vách đá, chớp mắt đã mất dạng.

“Quái sự.”

Lục Vũ đuổi tới chỗ cuối, quan sát nơi đây tỉ mỉ, sau đó nhặt lên một khối đá ném về phía vách đá.

Tảng đá chợt lóe lên rồi biến mất chứ không hề phát ra tiếng va đập.

“Có trận pháp che giấu.”

Lục Vũ chợt tỉnh ngộ, cấp tốc phóng đi, cảm giác giống như xuyên qua một tầng sương mù vậy, sau đó hần xuất hiện bên trong một địa động.

“Khá quen.”

Lục Vũ nghĩ tới điều này trong lòng, cấp tốc xông ra ngoài động thì chỉ thấy sao hiện đầy trời, hiện tại đã là nửa đêm.

“Quả nhiên, chỗ này là khu thứ ba.”

Lục Vũ ấn chứng phỏng đoán trong lòng, quay đầu nhìn địa động kia, nó ở hàng thứ ba, bề ngoài không hề bất mạt chút nào, rất dễ bị bỏ qua.

“Thanh Sơn tông lợi dụng Hắc Vĩ hồ để tìm kiếm mật đạo lên núi, một chiêu này xác thật rất cao minh, có thể thuật lợi tránh đi Khám Ly xà ở khu thứ tư. Nhưng mà chẳng phải khu thứ hai đã có trưởng lão hạch tâm thủ hộ rồi à, tại sao Thanh Sơn tông lại còn muốn vẽ vôi cho thêm chuyện, phí công phí sức như vậy nữa?”

Vấn đề vậy khôn nhiều Lục Vũ khiến hần tạm thời không nghĩ ra.

Ngắm nhìn chung quanh, Lục Vũ không phát hiện ra tung tích của Hắc Vĩ hồ.

“Nó đi khu thứ hai chăng?”

Lục Vũ muốn tiếp tục truy đuổi nhưng suy tính một lát lại bỏ đi ý nghĩ này.

Nhìn lên trắng sáng trên bầu trời, Lục Vũ mở nhãn trừ vật lấy ra một cây bút.

Đầu bút được cấu thành từ Thiên Hòa ti, màu đỏ sậm, cán bút làm từ Hắc Hồn mộc, đen như mực.

Hắc Hồn mộc là một loại vật liệu rất trân quý lại thừa thớt, có công hiệu ngưng tụ hồn phách, là vật liệu tốt nhất để luyện chế phù bút.

“Hắc Hồn mộc thuần âm, Thiên Hòa ti thuần dương, trong âm có dương, tụ hồn ngưng phù, thật là đại thủ bút.”

Lục Vũ sợ hãi thán phục, người chế tác bút này là một cao thủ.

“Hồn hóa làm phù, quý bút hắc mộc.”

Lục Vũ phát hiện một ấn ký khó thấy trên cán bút, được cấu thành từ bốn chữ “Quý bút Hắc Mộc”.

Kìa là danh xưng của phù bút hay là ngoại hiệu của người luyện chế ra nó?

“Đây là hồn bút dùng hồn lực luyện chế phù lục, phù bút bình thường há có thể sánh được.”

Lục Vũ mừng thầm, đồ chơi này hần đang lúc cần dùng, luyện đan, luyện khí, bày trận, luyện phù đều là sở trường của hần.

“Hiện tại chỉ thiếu ngọc tinh, hồn bút phải phối hợp với ngọc tinh mới có thể phát huy ra tác dụng chân chính. Phù chỉ bình thường căn bản không chịu nổi.”

Thu hồi quý bút, Lục Vũ xoay người tiến vào địa động, từ chỗ kia về lại mê cung dưới đất.

Lục Vũ để lại ký hiệu ở mỗi một ngã rẽ, tránh cho lần sau đi lạc.

Sau nửa canh giờ, một bóng đen lóe lên trước mắt Lục Vũ, không ngờ hẳn lại thấy Hắc Vĩ hồ.

“Lạ thật, sao nó lại quay lại nhỉ?”

Lục Vũ đuổi theo, quay tới quay lui trong đường hầm một hồi thì về lại động chứa Kim Đồng Ngọc Nữ Bái Nguyệt Phật.

Gốc cây kia đang khê đong đưa, có một chút khác biệt so với trước đây.

Kim Đồng quả và Ngọc Nữ quả đã to gấp đôi, tựa như một đôi hải nhi treo trên đầu cành.

Hắc Vĩ hồ nhìn gốc cây kia, trong mắt tràn đầy tham lam nhưng lại pha một tia hoảng sợ.

Võ hồn hiển hiện trên đầu Lục Vũ, Vạn Pháp Trì đang vận chuyển, trong ao tỏa ra gốc cây kia đang phân tích tình huống của nó.

Lục Vũ lưu ý thấy mệnh luân quán bên trên Kim Đồng quả và Ngọc Nữ quả đã biến thành chín tia, nói rõ trong khoảng thời gian Lục Vũ rời đi thì bọn chúng đã phân biệt thôn phệ thêm hai mạng người.

Bề mặt hình cung bên trong Hắc Nguyệt quả đan xen chín đường cong, hình dạng phật ngồi rõ nét hơn trước đây nhiều, nó đang lóe ra đường vân màu đen mà mắt thường khó thấy được.

Đột nhiên Vạn Pháp Trì truyền tới một tin tức, ba trái chín.

Lục Vũ giật mình, chỉ thấy Hắc Vĩ hồ bắn tới như tiễn, vừa vọt rơi xuống trên Ngọc Nữ quả.

Lục Vũ cơ hồ phản ứng theo bản năng, cấp tốc xông tới.

Chỉ thấy Kim Đồng quả và Ngọc Nữ quả đồng thời rơi xuống, Hắc Vĩ hồ mục tiêu minh xác, há miệng nuốt Ngọc Nữ quả, thân thể không có chạm đến đất đen và nhánh lá cây, sau khi hạ xuống liền chạy nhanh như chớp.

Lục Vũ chắn chừ một lát không bắt lấy Kim Đồng quả, nó rơi xuống đất đen thì biến mất trong chớp mắt.

(Làm mình nhớ đến quả nhân sâm trong truyện Tây Du kí ghê)))

“Gặp quý, thứ này thật đủ quái đấy.”

Lục Vũ không có cưỡng cầu, mục tiêu của hắn là Hắc Nguyệt quả, nó rơi xuống chậm hơn nửa nhịp.

Lục Vũ rất cẩn thận, không dám đụng đến đất đen lẫn gốc cây kia, lảng không tiếp được Hắc Nguyệt quả sau đó lăn ra ngoài mấy trượng.

Trái cây rơi xuống, mặt đất chấn động.

Phần mộ bị đất đen và gốc cây kia bao phủ đột nhiên hạ xuống lộ ra một lỗ đen, bên dưới phát ra âm thanh ầm ầm.

Lục Vũ giật nảy mình quay đầu nhìn hắc động kia, bên trong tuôn ra suối nước, biến thành một cái giếng sâu.

“Nó cứ thế bỏ chạy sao?”

Lục Vũ kinh ngạc, cảm giác tựa như một giấc mơ.

Nhìn Hắc Nguyệt quả trong tay, Lục Vũ lẩm bẩm: “Thứ này có thể ăn không?”

Tuy là Thánh Hồn Thiên Sư nhưng đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Hắc Nguyệt quả nên hắn tự nhiên cảm thấy do dự.

Thêm gốc cây kia quý dị như thế nữa nên Lục Vũ không dám tùy tiện ném thử, sợ khéo quá hóa vụng.

Vạn Pháp Trì cảm ứng được lo âu trong lòng Lục Vũ, để hắn bỏ Hắc Nguyệt quả vào bên trong Vạn Pháp Trì.

Lục Vũ nghe lời làm theo, mật thiết lưu ý tình huống của Vạn Pháp Trì và Hắc Nguyệt quả.

Mặt ao sôi trào, vô số quang mang quán quanh bên trên Hắc Nguyệt quả, rút ra hoàn chỉnh hư ảnh phật ngồi từ bên trong quả.

Trong đan điền Lục Vũ, linh chủng chấn động dẫn phát biến hóa của thiên mạch.

Bên trong Vạn Pháp Trì, hư ảnh phật ngồi đột nhiên lắc lư thật mạnh, ngay sau đó biến mất rồi xuất hiện bên trong thiên mạch.

Biến hóa như thế khiến cho Lục Vũ sợ ngây người, tại sao có thể như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Biến hóa ngoài ý muốn

Lục Vũ tự nhiên biết thiên mạch thần bí, độc nhất vô nhị.

Nhưng hắn không thể ngờ được hư ảnh Phật ngồi trong Hắc Nguyệt quả lại có thể xuất hiện ở bên trong thiên mạch, là do Vạn Pháp Trì giờ trở quý hay là thiên mạch đang quấy phá?

Trước mắt, thiên mạch của Lục Vũ còn rất yếu ớt, nó không thể sánh bằng Bách Xuyên mạch nhưng từ khi hư ảnh Phật ngồi Hắc Nguyệt tiến vào bên trong thiên mạch thì hắn lại có thể nhìn thấy cảnh vật bên trong thiên mạch.

Theo thị giác của Lục Vũ thì thiên mạch tựa như một trường hà hư không, quán thông Bách Xuyên mạch, nhưng kết cấu không gian bên trong lại khác hoàn toàn Bách Xuyên mạch.

Bách Xuyên mạch tựa như một đại giang đại hà, còn thiên mạch tựa như một thời không rộng lớn vô biên.

Hắc Nguyệt Phật ngồi xếp bằng trong hư không, toàn thân đen kịt, hai mắt khép kín, ở trong trạng thái ngủ say, tạm thời nó sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với Lục Vũ nhưng lại khiến hắn nghi hoặc không thôi.

Kiếp này của Lục Vũ khác kiếp trước, mặc dù có ký ức của Thánh Hồn Thiên Sư nhưng vẫn có rất nhiều chuyện không thể giải thích nổi.

Lúc này, Hắc Nguyệt quả rơi vào tay Lục Vũ, vỏ trái cây vỡ ra, hương khí mùi thơm.

Lục Vũ bình tĩnh, nhìn lớp vỏ màu đen bọc lấy lớp thịt quả trắng nõn bên trong, nhất thời muốn ăn.

Lột vỏ trái cây ra, Lục Vũ cắn một miếng, cảm giác giòn ngọt ngon miệng, hương vị thật tốt.

“Ăn ngon.”

Lục Vũ cắn hai ba miếng đã ăn sạch Hắc Nguyệt quả, bỏ vỏ trái cây vào trong nhẫn trữ vật.

Quay người, Lục Vũ vừa đi hai bước thì thân thể tự nhiên trôi nổi, toàn thân nhẹ tựa lông hồng.

“Chuyện gì thế này?”

Lục Vũ giật mình, trong đầu hiện ra một ý niệm.

“Là Hắc Nguyệt quả!”

Lục Vũ kinh hô, ngay sau đó kinh mạch toàn thân chấn động, huyết đạo bạo hưởng, một cỗ lực lượng cuồng dã tràn ngập trăm mạch toàn thân, linh lực thẩm thấu mỗi tác mao tác thịt, mỗi một cây gân cốt.

Thân thể Lục Vũ xuất hiện dị biến, con đau tê tâm liệt phách khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm, hắn lại cấp tốc vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh để khai thông cỗ lực lượng cuồng bạo kia.

Trong đan điền, linh chủng trở nên cực kỳ sinh động, mười mạch trong cơ thể quán thông như giang hà nạp biển, đang điên cuồng hấp thu cỗ lực lượng kia.

Trong huyết thần hồn, thảo hồn đang trưởng thành lớn mạnh, ẩn ẩn có dấu hiệu thoát biến.

Vạn Pháp Trì chuyển động, Ngưng Hồn châu lấp lóe, hồn lực cường đại dung nhập khoáng vật chi nguyên quán quanh chín tia hoàng tuyến trên đầu thảo hồn, giờ phút này bắt đầu dung hợp.

“Ta thật sự đã quá coi thường Hắc Nguyệt quả này.”

Lục Vũ vừa mừng vừa sợ, Hắc Nguyệt quả trong truyền thuyết quả nhiên là siêu phẩm thoát tục.

Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng tiến triển thần tốc, trong chốc lát liền đạt đến Thốn Tâm 798 kinh, sắp đột phá Tụ Linh tam trọng cảnh giới.

“Tốt, quá tốt!”

Lục Vũ cố nén nội tâm kích động, toàn lực dẫn đạo Hắc Nguyệt quả thả ra lực lượng cuồng bạo, cảm giác mỗi một tắc máu thịt, gân cốt, màng da đều đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Thốn Tâm Vạn Kinh đang chấn động cao tốc tạo nên thiên chuy bách luyện cho nhục thân, lửa nóng cuộn cuộn tràn ngập huyết mạch khiến hân tuôn ra mồ hôi như mưa, tựa như đặt mình trong hỏa lò vậy.

“Đột phá!”

Lục Vũ cuồng hồng trong lòng, Thốn Tâm 800 kinh, nhẹ nhõm đi vào Tụ Linh tam trọng.

Trong đan điền, linh chủng lần nữa biến to gấp đôi, từ ngọn lửa hóa thành hỏa diễm, lóe ra thập sắc chi quang, càng thêm kết hợp chặt chẽ với mười mạch trong cơ thể.

Thảo hồn xoay tròn trên đỉnh đầu Lục Vũ, ba chiếc lá cây mang ba sắc thái riêng biệt, huyền diệu riêng biệt.

Trên chiếc lá thứ ba, Vạn Pháp Trì làm dẫn đạo, Ngưng Hồn châu trên chiếc lá thứ hai phối hợp với ba tia hồn lực tuyến đang toàn lực hiệp trợ.

Bên trên chiếc lá thứ nhất, Bích Thảo Liên Thiên quyết hóa thành tiểu thảo chi nhãn, Thiên Mộc Thành Lâm quyết hóa thành thiên mộc chi nhĩ, Hoa Hương Dẫn Điện quyết tạo thành như hoa kiều nhan, phối hợp với thiểm điện lông mày phác họa ra hình dáng khuôn mặt.

Hoàng cấp cửu phẩm thảo hồn đang thoát biến, chín tia hoàng tuyến dung hợp mỗi ba tia thành một tia, sắp biến thành ba tia kim tuyến thô to.

Về sau, ba tia kim tuyến tiếp tục dung hợp hóa thành một đường cong trong suốt quán quanh trên chiếc lá thứ nhất, lóe ra huyền quang nhàn nhạt, phóng xuất ra khí tức vô hồn cường đại.

Đường cong trong suốt chuyển qua bên trên chiếc lá thứ hai, khi thì chui vào bên trong Ngưng Hồn châu, khi thì quán quanh hồn lực tuyến, dẫn dắt sự biến hóa trên chiếc lá thứ hai.

Quá trình này kéo dài một nén nhang, về sau đường cong trong suốt chuyển qua bên trên chiếc lá thứ ba, uyển chuyển nhảy múa trên mặt Vạn Pháp Trì, linh động xinh đẹp.

Sau khi Lục Vũ đạt đến Tụ Linh tam trọng, vô hồn và nhục thân đều được đề cao thật lớn.

Thốn Tâm Vạn Kinh liền tiếp đề cao, nửa canh giờ liền đạt đến Thốn Tâm 872 kinh.

Lúc này lực lượng cuồng bạo mà Hắc Nguyệt quả thả ra đã bắt đầu yếu đi, Bách Xuyên mạch trở nên tràn đầy, thiên mạch biến lớn hơn một vòng, tổng hợp tăng lên vượt quá tưởng tượng.

Một canh giờ sau, thân thể Lục Vũ trôi nổi giữa không trung tự nhiên rơi xuống, vô hồn trên đỉnh đầu chớp động huyền quang chói mắt nhưng đường cong trong suốt lại chui vào trong Vạn Pháp Trì, biến mất không thấy.

Thốn Tâm Vạn Kinh đã đạt đến Thốn Tâm 890 kinh, cách Tụ Linh tứ trọng vền vền chỉ một bước.

Lục Vũ hoạt động tay chân một chút, toàn thân xương cốt bạo hưởng, cả người cao hơn hai thốn, đáng người cũng rắn chắc khỏi ngờ không ít.

Đắm ra một quyền, hư không cửu bạo, có kinh lôi chi thế, mặt đất bụi đất tung bay.

“Nhục thân mạnh thật, có cảm giác như thoát thai hoá cốt ấy nhỉ.”

Lục Vũ đại hỉ, tiếp tục lưu ý tình trạng cơ thể, vô hồn trên đỉnh đầu đang nhẹ nhàng lay động, trạng thái có chút kỳ diệu.

“Ồ trong trạng thái giữa Hoàng cấp và Huyền cấp vô hồn, loại tình huống này ta còn là lần đầu tiên gặp được.”

Kiếp trước Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư nhưng chưa từng gặp qua quái sự này.

Hoàng cấp là hoàng cấp mà Huyền cấp là huyền cấp chứ làm gì có chuyện không Hoàng không Huyền này?

“Tựa như bị kẹt ở khoảng này, chưa thể tiến hóa hoàn toàn được.”

Lục Vũ cau mày, là do cảnh giới không đủ hay tại Vạn Pháp Trì đang tác quái?

Một tiếng dị khiếu truyền đến trong nháy mắt quấy nhiễu Lục Vũ.

Mũi chân điểm một cái, Lục Vũ bắn ra, cảm giác thân thể nhẹ nhàng, rõ ràng không giống lúc trước.

Đây không phải do cảnh giới tăng lên tạo thành mà là một loại biến hóa đặc thù của thân thể.

“Hắc Nguyệt quả thật kỳ diệu, sau khi phục dụng thì thân thể biến hóa, càng hợp lẫn không không ngã.”

Lục Vũ thử một phát, thân thể bất động nhưng ngừng giữa không trung, không bị trọng lực ảnh hưởng.

Phía trước bóng người giao thoa, đều đang chạy tới cùng một phương hướng.

Lục Vũ tâm trạng hiếu kỳ cấp tốc đuổi theo, xuyên qua rất nhiều đường hầm, rốt cục đi đến một chỗ hình tròn bên trong một hang lớn.

Chỗ này tụ tập rất đông đệ tử chân truyền, nhị trưởng lão, ngũ trưởng lão và ba vị võ sư đều ở đây, Phương Thanh Sơn, Tàn Vân và Âu Tuấn cũng có mặt ở hiện trường.

“Có ai thấy Hắc Vĩ hồ không?”

Nhị trưởng lão hỏi thăm.

Ở đây không ít đệ tử nhao nhao biểu thị gấp qua, đáng tiếc về sau lại mất dấu.

Lúc Âu Tuấn nhìn thấy Lục Vũ thì cấp tốc trao đổi ánh mắt với Tàn Vân.

“Lục Vũ, ngươi chạy đi đâu thế?”

Âu Tuấn ngữ khí bất thiện hỏi.

“Ta đi đâu liên quan gì đến ngươi?”

Lục Vũ đứng ở lối vào, cười hi hi hỏi lại.

Âu Tuấn khẽ nói: “Có phải ngươi đi làm những chuyện hèn hạ xấu xa gì không?”

Lục Vũ phản bác: “Ngươi nói chuyện lão luyện như thế, xem ra cũng thường xuyên làm những chuyện bỉ ổi hèn hạ kia nhi.”

Âu Tuấn giận dữ, mắng: “Ngươi đánh rắm! Ta đi cùng những người khác, bọn hán có thể làm chứng cho ta.”

Lục Vũ ồ một tiếng, đáng về bưng bình đại ngộ.

“Các ngươi kết quân thành đội, nói chuyện phiếm đánh cái rắm cho nên mới không có ai lần theo Hắc Vĩ hồ nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Xong việc rút lui

Nhị trưởng lão nghe Lục Vũ nói vậy thì sắc mặt không vui lướt qua mọi người ở đây, khẽ nói: “Là như thế phải không?”

Âu Tuấn vội nói: “Trưởng lão chớ nghe hán nói láo, hán đang cố ý hãm hại chúng ta.”

“Đúng, Lục Vũ đang nói láo.”

Một số đệ tử nhao nhao mở miệng, đầu mâu tất cả đều chỉ hướng Lục Vũ.

“Ài, các ngươi trộm gian lười nhác lại muốn vu cáo ta, thật sự vô si không biết xấu hổ là gì.”

Lục Vũ một mặt tức giận, biểu đạt bất mãn trong lòng.

Ngay sau đó, Lục Vũ nói lảng sang chuyện khác.

“Ta tân tân khổ khổ truy tung Hắc Vĩ hồ đến chân xem tí gãy mới tra được chút manh mối, kết quả bị người oan uổng...”

Nhị trưởng lão vui mừng hỏi: “Hắc Vĩ hồ ở đâu?”

Lục Vũ bộ dáng tức giận, khẽ nói: “Bọn hán oan uổng ta, trưởng lão không trừng phạt bọn hán thì ta sẽ không nói.”

Âu Tuấn mắng: “Mẹ ngươi, mặt dày đầy, dám lấy trưởng lão uy hiếp...”

Nhị trưởng lão mắng: “Ngươi ngậm miệng! Lục Vũ, ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng nói ra?”

Lục Vũ thở phì phò nói: “Bọn hán đến xin lỗi ta!”

Âu Tuấn, Tần Vân và không ít đệ tử nghe thế đều tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tên Lục Vũ đáng chết này vậy mà dùng hành tung của Hắc Vĩ hồ để áp chế trường lão, thật quá vô sỉ.

Nhị trưởng lão chần chờ một chút rồi chỉ đám Âu Tuấn, quát: “Các ngươi dùng mách lối trộm gian oan uổng Lục Vũ, còn không mau tới xin lỗi hán đi.”

“Trường lão, chúng ta...”

“Ta ta cái gì, mau lên, ta không rảnh ở đây nghe các ngươi nói này nói nọ.”

Nhị trưởng lão nghiêm mặt, ngũ trưởng lão và ba vị võ sư thì hơi xấu hổ.

Âu Tuấn tức giận đến phát điên, những đệ tử chân truyền khác mặc dù không cam lòng nhưng trước ánh mắt băng lãnh uy hiếp kia của trưởng lão thì đành phải mở miệng nói xin lỗi.

“Thật có lỗi... thật có lỗi...”

Lục Vũ không so đo với đám người này, hán lạnh lùng nhìn Âu Tuấn.

“Thật xin lỗi.”

Âu Tuấn bỗng nhúc nhích môi, trong lòng hận Lục Vũ đến chết.

“Nói cái gì? Không nghe thấy.”

Lục Vũ hừ khế, không vui nói.

Âu Tuấn giận dữ muốn bão nổi nhưng lại bị ánh mắt của nhị trưởng lão áp chế.

“Thật xin lỗi.”

Lần này, thanh âm của Âu Tuấn lớn hơn một chút.

“Nghe không được!”

Lục Vũ rống to, phát tiết bất mãn trong lòng.

Âu Tuấn cả giận nói: “Ngươi khinh người quá đáng!”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Là ai oan uổng ta hả?”

Nhị trưởng lão trừng mắt Âu Tuấn, trầm giọng nói: “Nói to hơn một chút, đừng chậm trễ chính sự.”

Âu Tuấn tức giận đến sắp điên rồi, vốn định chèn Lục Vũ vu cáo hán tội giết chết Từ Phàm để rửa sạch hiềm nghi trên người mình, nào ngờ lại bị đối phương làm nhục một phen.

“Thật! Xin! Lỗi!”

Âu Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi, ngũ quan dữ tợn.

Lục Vũ khề nói: “Thanh âm không nhỏ, thành ý không được tốt.”

Nhị trưởng lão nói: “Tốt, xin lỗi đã xong, mau nói cho chúng ta biết Hắc Vĩ hồ ở đâu?”

Lục Vũ thu hồi tầm nhìn, tay phải chỉ một chỗ đường hầm.

“Chẳng phải đang ở kia sao?”

Nhị trưởng lão sững sờ, căn bản không tin Lục Vũ nhưng vẫn theo bản năng quay đầu xem.

“Hắc Vĩ hồ ở chỗ đó á, ngươi đang nói hươu nói vượn gì vậy, giỡn chúng ta à?”

Tần Vân cười lạnh, căn bản không tin tưởng chuyện ma quỷ của Lục Vũ.

“Thật, là Hắc Vĩ hồ kia.”

“Cái gì! Điều này không thể nào?”

Tần Văn sắc mặt ngẩn ngơ, nhìn theo hướng ngón tay Lục Vũ chỉ thì quả nhiên thấy được Hắc Vĩ hồ, nó đang đứng ở ngay cửa đường hầm, khiêu khích nhìn mọi người.

“Mau đuổi theo!”

Nhị trưởng lão đại hỉ, xông lên trước nhất.

Ngũ trưởng lão và ba bị võ sư theo sát phía sau, tiếp đó là Phuong Thanh Sơn.

Âu Tuấn cố ý chậm nửa nhịp, giọng căm hận nói: “Lục Vũ, ngươi chờ đó!”

“Tùy thời phụng bồi!”

Lục Vũ cười to, tiếng cười tràn ngập sự trào phúng khiến Âu Tuấn tức giận đến phát điên.

Những người khác đuổi theo Hắc Vĩ hồ còn Lục Vũ thì quay người rời đi, tìm kiếm lối về.

“Chán thật, sao bọn hán vẫn chưa trở lại thế.”

Bên đầm nước, quận chúa bữu môi nói.

Tiểu Đóa ôn nhu nói: “Hiện tại mới đi có hơn một ngày thôi mà, không thể nhanh thế được.”

Đại trưởng lão đứng ở một bên, tâm tình cũng khá gấp gáp.

“Cũng không thấy phái người đi ra báo chút tình huống, thật sự gấp chết người.”

Lần này, sau khi một trăm đệ tử chân truyền tiến vào núi thì trong đó có mấy vị bất hạnh chết dưới vuốt yêu thú, hơn mười người khác thì thụ thương đã tạm thời rời núi.

Tất cả những người còn lại thì tiến vào trong thủy đầm, đi truy tung Hắc Vĩ hồ.

Đột nhiên, trên mặt nước xuất hiện bọt khí.

Tiểu Đóa hoảng sợ nói: “Mau nhìn kia, có người đi ra.”

Quận chúa trừng to mắt, a một tiếng, kích động hô: “Là Lục Vũ đó.”

Đại trưởng lão khá hưng phấn, Lục Vũ vừa mới ngoi lên khỏi mặt nước đã bị gặn hỏi: “Tình huống bên dưới thế nào?”

Lục Vũ lên bờ, bẩm báo tình huống.

“Bên dưới là một mê cung cực lớn, đường hầm giao thoa, trưởng lão và những sư huynh khác đều đang truy tung Hắc Vĩ hồ, một số sư huynh thì bất hạnh gặp nạn.”

Đại trưởng lão ngạc nhiên nói: “Mê cung, xem ra thật có huyền cơ.”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên tò mò hỏi: “Làm sao lại có một số sư huynh gặp nạn?”

Lục Vũ nói: “Từ Phàm đã chết, bên cạnh có ghi lại một dòng chữ bằng máu nói là do Âu Tuấn gây ra, cũng không biết thật giả ra sao nữa.”

Đại trưởng lão giật mình, bật thốt lên: “Từ Phàm chết rồi? Chuyện này hơi rắc rối đấy.”

Tiểu Đóa nói: “Từ Phàm là con trai của thành chủ, nếu chết tại Thanh Sơn tông thì hơi khó bàn giao đây.”

Quận chúa nhìn Lục Vũ, hỏi: “Ngươi không có bị thương chứ?”

Lục Vũ lại cười nói: “Ta không sao, chỉ là...”

Tiểu Đóa hỏi: “Chỉ là sao?”

Lục Vũ kể lại chuyện Âu Tuấn hãm hại hán, đây tự nhiên là quý kẻ của Lục Vũ nhưng mặt ngoài lại không để lộ ra chút dấu vết.

Quận chúa mắng: “Âu Tuấn thật không biết xấu hổ, không ngờ lại ức hiếp ngươi như thế. Chờ hán đi ra ta phải hỏi ngay mặt hán mới được.”

Tiểu Đóa khuyên nhủ: “Được rồi tiểu thư ơi, nhị trưởng lão đã phạt hán đi nhận lỗi rồi. Âu Tuấn là thiếu thành chủ, Lục Vũ mới tới nên không tránh được bị hán ức hiếp một chút cũng là chuyện bình thường mà.”

Quận chúa cả giận nói: “Không được! Dựa vào cái gì mà Lục Vũ phải bị hấn ức hiếp như thế chứ hả?”

Lục Vũ cười nói: “Không sao cả, sau này ta né hấn là được. Tốt, hiện tại ta đi xuống tìm hiểu tình huống tiếp đã, chứ không thì những sư huynh đệ kia lại cáo trạng ta trước mặt trưởng lão nữa thì khổ.”

Quận chúa nghe xong thì vội vàng nắm lấy tay Lục Vũ giữ hấn lại, không cho hấn đi xuống.

“Ồ trong đó như mê cung thế kia, lỡ như Âu Tuấn qua mặt trưởng lão ức hiếp ngươi, há không nguy hiểm sao?”

Tiểu Đóa lo lắng nói: “Ngươi còn đắc tội đệ tử khác, bọn hấn nếu liên hợp lại mưu hại ngươi, hậu quả kia...”

Tiểu Đóa không dám nói tiếp, theo bản năng quay đầu nhìn đại trưởng lão.

“Nếu đã như thế thì ngươi che chở hai người bọn họ quay về trung viện trước đi, ta xuống truy tung Hắc Vĩ hồ. Những người khác có hỏi thì ngươi cứ nói là ta ra lệnh, bọn hấn sẽ không dám làm gì cả đâu.”

Đại trưởng lão lên tiếng, thực ra hấn đã sớm muốn đi xuống nhưng do có quận chúa ở đây nên hấn mới không yên lòng.

Bây giờ Lục Vũ tới thật đúng lúc, tiễn đưa tiểu quận chúa này đi thì đại trưởng lão mới có thể đại triển quyền cước.

“Việc này...”

Lục Vũ hơi chần chờ.

Đại trưởng lão nói: “An nguy của quận chúa rất quan trọng, nhiệm vụ gian khổ này ta giao cho ngươi.”

Nói xong, không đợi Lục Vũ trả lời, đại trưởng lão liền nhảy xuống thủy đàm.

“Đại trưởng lão...”

Lục Vũ cười thâm, kết quả này thật đúng như ý hấn.

“Đi thôi, nơi này không dễ chơi, chúng ta trở về đi.”

Quận chúa mặc kệ đại trưởng lão, kéo ống tay áo Lục Vũ, cười hi hi nói: “Ta đói, chúng ta đi nướng thỏ rừng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Linh đồ khu thứ hai

Lâm Phong hay tin Lục Vũ trở về thì chạy ngay đến chỗ ở của Lục Vũ.

“Lão đại, sao mới hai ba ngày mà ngươi đã trở lại rồi?”

Lục Vũ đơn giản thuật lại mọi chuyện, trong đó che giấu đi những chi tiết liên quan đến Kim Đồng Ngọc Nữ Bái Nguyệt Phật.

Lâm Phong nghe xong, sợ hãi than: “Lão đại, ngươi xài chiêu hay lắm. Công thành lui thân để bọn hấn nhọc công đi tìm, nếu bọn Âu Tuấn, Tàn Văn biết được chắc sẽ tức đến thổ huyết mất.”

“Bớt nịnh hót, Tiến Nguyên đan luyện được nhiều rồi?”

Lâm Phong cười hắc hắc nói: “Đã luyện được ba mươi viên, ta phục dụng mười viên, võ hồn đã là Hoàng cấp bát phẩm.”

Lục Vũ nói: “Chưa được, ít nhất phải luyện chế trên trăm viên. Ta đã đạt tới Tụ Linh tam trọng cảnh giới, mấy ngày nay sẽ nắm chặt tu tập võ kỹ.”

“Tụ Linh tam trọng, thật quá nhanh đi.”

Lâm Phong khen: “Không hổ là lão đại của ta, hắc hắc, ta trở về luyện đan.”

Sau khi Lâm Phong đi, Lục Vũ bắt đầu chăm chỉ tu luyện.

Từ khu phục dựng Hắc Nguyệt quả, thân thể Lục Vũ biến hóa rất lớn, ngoại trừ lơ lửng trên không không rút ra thì cường độ nhục thân đã tăng trưởng hơn một phần mười.

“Hiện tại đã có thể tu luyện Phiêu Miểu thân pháp.”

Đây là thân pháp bảo mệnh của Lục Vũ ở kiếp trước, trước đây cảnh giới không đủ nên hắn không thể tu luyện được.

Bây giờ Lục Vũ có được năng khiếu huyền không không ngã (lơ lửng trên trời không rút xuống đất), vừa vặn thích hợp tu luyện môn thân pháp lơ lửng không cố định, quý dị huyền diệu này.

Trong rừng, Lục Vũ lao nhanh đi với tốc độ hơn cả báo săn, khéo léo hơn cả linh hầu, tựa như một sợi khói xanh thoáng ẩn thoáng hiện dưới ánh mặt trời.

“Thế chất này quá cường hãn.”

Lục Vũ phấn chấn cực kỳ, khổ luyện ba ngày liền xông vào hậu sơn đại chiến yêu thú cấp hai, quét ngang khu thứ sáu.

Về sau, Lục Vũ tiến đến khu thứ năm khiêu chiến yêu thú cấp ba, bắt đầu tôi luyện chiến lực của bản thân.

Yêu thú cấp ba ở khu thứ năm không nhiều nhưng cũng phân chia mạnh yếu.

Lục Vũ trước yếu sau mạnh, những lần bị thương đều nhờ Phiêu Miểu thân pháp đào mệnh, trong khổ chiến kéo dài bảy ngày thì võ kỹ được tăng cao cực nhiều.

Lúc này, trong mê cung dưới mặt đất, các đệ tử chân truyền lần lượt trở về.

Ai cũng bộ dạng ủ rũ hiển nhiên là tay không trở về.

Con Hắc Vĩ hồ kia hết sức giảo hoạt, chiếm cứ mê cung dưới mặt đất không rời đi.

Ba vị trưởng lão và ba vị võ sư ngũ trảm phương ngàn kể nhưng cũng không bắt được nó nên giờ đàm lao phải theo lao.

“Tên khốn kiếp Lục Vũ kia thật quá âm hiểm.”

Âu Tuấn tức giận mắng.

Tần Văn thương hại nhìn hắn, cười lạnh nói: “Giờ ngươi tự cầu phúc xem làm sao giải quyết vụ việc của Từ Phàm đi.”

Tần Văn căn bản không xem Âu Tuấn ra gì, nhưng nếu như gia hỏa này chết đi thì sẽ càng tốt hơn.

Đối thủ của Tần Văn là Phương Thanh Sơn, đây mới là mục tiêu hắn muốn vượt qua.

“Lục Vũ đáng chết, Lục Vũ khốn nạn, luôn không thấy bóng dáng.”

Lục Vũ vừa về đến nơi đã nghe thấy tiếng phàn nàn của quận chúa.

“Quận chúa lại thêm ăn hả? Nhìn xem ta mang cho ngươi món ngon gì này?”

Lục Vũ đang đưa miếng thịt nướng trong tay, tiểu quận chúa vốn bộ dạng tức giận lập tức hai mắt, vọt tới sát Lục Vũ túm lấy miếng thịt trong tay hắn, ăn say sưa ngon lành.

“Ừm, ăn ngon, ăn quá ngon.”

Tiểu Đóa ở một bên cười trộm, dựng thẳng ngón cái về phía Lục Vũ tỏ vẻ khen ngợi hắn.

Thân là cận vệ của quận chúa nên hạng người gì Tiểu Đóa cũng đã gặp qua.

Nàng đã thấy rất nhiều đệ tử theo đuổi quận chúa nhưng người mà quận chúa ưa thích nhất lại là Lục Vũ.

“Trưởng lão và những đệ tử khác chấp hành nhiệm vụ hình như đều đã quay lại.”

Lục Vũ mời quận chúa ngồi xuống, thuận miệng nhắc đến chuyện này.

“Có thu hoạch gì không?”

“Xem bộ dáng hắn là không công mà lui.”

Quận chúa khẽ nói: “Thật sự lãng phí thời gian. Chẳng thà chờ đến đêm trăng tròn, đến lúc đó tất cả đệ tử hạch tâm đi đến khu thứ hai, xem phong thái của Dục Linh thạch tường.”

“Dục Linh thạch tường?”

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên kể từ khi hắn đến Thanh Sơn tông mới nghe thấy có người nhắc đến tình hình cụ thể ở khu thứ hai.

Quận chúa nói: “Dục Linh quyết mạnh nhất của Thanh Sơn tông có nguồn gốc từ bức thạch tường kia, nơi đó là cấm địa của Thanh Sơn tông, đến cả đệ tử hạch tâm cũng rất khó có cơ hội được quan sát nó. Nhưng không hiểu sao lần này viện trưởng lại phá lệ khai ân cho những đệ tử hạch tâm đến khu thứ hai quan sát Dục Linh đồ vào đêm trăng tròn nữa.”

“Ngày mai là trăng tròn rồi, đệ tử chân truyền đi được không?”

Quận chúa nói: “Cơ hội này chỉ dành cho đệ tử hạch tâm mà thôi.”

Lục Vũ ồ một tiếng hơi thất vọng, trong lòng lại nảy ra một ý nghĩ.

Tiểu Đóa nói: “Sắp hết năm lại diễn ra tranh đoạt chiến tốp năm chân truyền bằng diễn ra mỗi năm một lần, đây là cuộc tranh tài náo nhiệt nhất ở trung viện, phần thưởng phong phú.”

“Tốp năm?”

Lục Vũ nghĩ đến Tần Vân, xem ra lúc này cũng nên kết thúc thôi.

Với Thanh Sơn tông thì việc đổi Hắc Vĩ hồ lấy một tòa mê cung dưới lòng đất là đáng giá.

Ngày mười lăm, thượng viện, tất cả đệ tử hạch tâm đều tâm tình phấn chấn, mong mỗi trời sớm tối đi.

Buổi chiều, Lục Vũ rời khỏi trung viện đi đến hậu sơn.

Hắn nghĩ đến Dục Linh đồ, dù sao đây cũng là nơi huyền bí nhất của Thanh Sơn tông.

“Sư tỷ, đêm nay đi tích kia...”

Sở Tam Thu nhìn Trương Nhược Dao, trong mắt lộ ra quang mang cực nóng.

Trương Nhược Dao ừ một tiếng, cũng không nhìn hắn nên tự nhiên không cảm thấy được ý cười âm hiểm trong mắt Sở Tam Thu.

Vào buổi tối, thượng viện, hơn ba mươi đệ tử hạch tâm tiến nhập hậu sơn dưới sự dẫn dắt của trưởng lão.

Xuyên qua khu thứ năm, đi tới khu thứ tư.

Đêm trăng tròn, Khảm Ly xà hấp thụ Huyền Nghiệt tinh hoa, chỉ có lúc này xuyên qua khu thứ tư mới không bị Khảm Ly xà công kích.

Dưới bóng đêm, Trương Nhược Dao y phục phát phơ tựa như một đám lửa hấp dẫn vô số ánh mắt.

Không chỉ có Sở Tam Thu mà còn có thật nhiều ánh mắt ái mộ khác tùy thời tùy khắc quan sát nàng.

Bên trong mê cung dưới mặt đất, Lục Vũ trên đường đi đến khu thứ ba thì ngoài ý muốn thấy được Hắc Vĩ hồ, nó đang đứng ở cách xa mấy trượng, ánh mắt là lạ nhìn Lục Vũ.

Đến khi Lục Vũ chuẩn bị lên tiếng thì Hắc Vĩ hồ lại xoay thân bỏ chạy, vừa lúc đi đằng trước Lục Vũ.

“Kỳ quái, nó muốn đi đâu? Khu thứ hai sao?”

Lục Vũ sững sờ, mặt thiết lưu ý hành tung của Hắc Vĩ hồ, phát hiện nó quả nhiên tiến nhập khu thứ ba.

Chờ khi Lục Vũ chui ra khỏi động thì đã sớm mất đi hành tung của Hắc Vĩ hồ.

Lúc này trời còn chưa tối, Lục Vũ đành phải đứng đợi ở đó.

Ban đêm, Minh Nguyệt lên cao, Khảm Ly xà xuất hiện phun nuốt ánh trăng khiến nó từ trời rơi xuống.

Sau đó không lâu, đệ tử hạch tâm xuyên qua khu thứ tư, tiến nhập khu thứ ba.

Lục Vũ thu liễm khí tức, đợi khi đệ tử chân truyền đi rồi mới thì triển Phiêu Miểu thân pháp theo sau từ xa.

Hậu sơn khu thứ hai là một mảnh rừng đá, quái thạch san sát, không có một ngọn cỏ, trông rất hoang vu, trong yên tĩnh nhưng lại lộ ra một loại quỷ dị.

Trưởng lão dẫn theo đám đệ tử hạch tâm xuyên thẳng ra khu rừng đá, đi tới phía Dục Linh thạch tường.

Ánh trắng trắng bạc đẹp một cách cực kỳ, một thân ảnh thoát ẩn thoát hiện trong rừng đá tựa như u linh dưới bóng đêm.

Bên ngoài Dục Linh thạch tường, trận pháp mở ra, các đệ tử hạch tâm nối đuôi nhau mà vào, rốt cục có cơ hội, tận mắt nhìn thấy Dục Linh đồ trên thạch tường.

Lục Vũ ẩn thân nơi xa chọn lựa một vị trí thật tốt, dễ dàng nhìn thấy được thạch tường kia.

Một bên khác, Hắc Vĩ hồ ghé lên trên một tảng đá, cũng đang chăm chú nhìn bức Dục Linh đồ kia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Bí mật linh đồ

Truyền thuyết, khởi nguyên của Thanh Sơn tông có liên quan đến thạch tường này, phía trên nó ẩn chứa vô tận huyền bí.

Thượng viện có hơn bốn mươi vị đệ tử chân truyền, đêm nay may mắn đến đây tổng cộng được ba mươi sáu người.

Trương Nhược Dao đứng trước thạch tường, nàng từng đến đây hai lần, lần này là lần thứ ba.

Sở Tam Thu đến đây lần thứ hai, hết sức quen thuộc tình huống nơi này.

Đa phần mọi người mới đến đây lần đầu, trong lòng tràn ngập mong chờ.

Trưởng lão hạch tâm Ngô Trường Hưng nói: “Mọi người trước xem đi, sau đó ánh trăng chiếu nghiêng trên thạch tường sẽ sinh ra dị tượng. Khi đó có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì phải xem ngộ tính của mỗi người.”

Huyền cơ trên bức thạch tường này quả nhiên có liên quan đến đêm trăng tròn.

Sở Tam Thu cười lạnh, bí ẩn bức này trước kia trưởng lão không lộ ra, vậy mà bây giờ nói ra hiển nhiên có dụng ý khác.

Lục Vũ mặc dù đứng ở rất xa nhưng nhờ thiên mộc chi nhĩ nên nghe rõ những lời trưởng lão kia nói, trong lòng không khỏi nhiều hơn một phần chờ mong.

Tối nay trăng sáng sao thưa, trời cao không mây.

Ánh trắng màu bạc theo thời gian trôi qua dần hạ xuống bức thạch tường.

“Tối, ánh trăng tối.”

Các đệ tử hạch tâm đều phấn chấn, từng người trợn to hai mắt, ngưng thần tĩnh khí.

Rốt cục ánh trắng màu bạc chiếu xạ lên mặt thạch tường kia, từng đường cong rắc rối phức tạp hiện lên ánh sáng mờ lung mờ nhạt, trông rất hỗn độn.

“Sống, những đường cong kia như sống dậy nhưng tại sao lại không thấy rõ được.”

“Thật phức tạp, ta thấy đầu mình bị choáng.”

“Dục Linh đồ thật huyền diệu, quả thực hết sức thâm ảo.”

Có chút đệ tử xem không hiểu, một bộ phận thì phát ra sợ hãi thán phục, toàn bộ thể xác lẫn linh hồn đều đầu nhập.

Trưởng lão hạch tâm Ngô Trường Hưng lưu ý phản ứng của ba mươi sáu đệ tử hạch tâm, phát hiện chỉ có chín đệ tử hình như có thu hoạch.

Trương Nhược Dao và Sở Tam Thu là hai trong số đó, bảy người còn lại có một thanh niên cao lớn tuấn tú khơi gợi hứng thú của trưởng lão.

“Đệ nhất thượng viện, đứng đầu hạch tâm, Tiết Kim Long quả nhiên siêu phàm thật.”

Hắc Vĩ hồ hai mắt lấp lóe ngắm nhìn Dục Linh thạch tường, trông như đạt được thu hoạch.

Lục Vũ tăng cảm giác lực lên tới cực hạn, thảo hồn trong huyết thần hồn đang chấn động, Vạn Pháp Trì thì đang phân tích Dục Linh đồ, vô số đường cong giao thoa đang vận vận uốn mình trên mặt ao, tựa như một đám người đang khiêu vũ.

“Thông huyền thạch tường, diệu ngộ thiên chương. Dục Linh thạch tường này quả nhiên thâm ảo.”

Lục Vũ cảm thấy rất bất ngờ, nếu không nhờ Vạn Pháp Trì toàn lực phân tích thì hẳn không thể nhìn ra được gì cả, bởi trên thạch tường giăng khắp các đường cong, đồ văn huyền ảo lại phức tạp, hơi không chú ý thì sẽ lĩnh ngộ sai ngay.

Ánh trắng bạc đang chậm rãi di động.

Ngay tại thời khắc các đệ tử hạch tập đang tập trung tinh thần, Lục Vũ đột nhiên cảm giác được một tia dị dạng ba động.

“Xem ra, bí mật quả nhiên chỉ có thể giải khai trong đêm trăng tròn.”

Đột nhiên xuất hiện một thanh âm khiến trưởng lão hạch tâm Ngô Trường Hưng giật nảy mình, hắn lập tức đánh mắt với một vị trưởng lão khác, cả hai phóng lên không trung.

“Chúng ta không chào đón người... a...”

Hai đại trưởng lão đồng thời kinh hô, lại bị một quyền của đối phương đánh lui.

Dạ Vô Ảnh toàn thân đen kịt lạnh lùng cao ngạo tản mát ra khí tức nguy hiểm.

Ngô Trường Hưng không phải đối thủ của hắn, sau khi ngã xuống đất thổ huyết thì quay đầu nói với các đệ tử hạch tâm: “Các người nhanh chóng thôi lui, không che phép tham chiến.”

Các đệ tử hạch tâm giật nảy mình, lúc nhìn thấy Dạ Vô Ảnh thì trong lòng đông đảo mọi người nổi lên một loại bất an không hiểu, gia hỏa này sát khí kinh thiên, toàn thân tản mát ra cảm giác nguy hiểm.

“Đêm nay người đã đến thì đừng mong đi được.”

Bá bá bá, lập tức xuất hiện ba vị trưởng lão bao vây Dạ Vô Ảnh.

“Hóa ra cố ý thiết lập ván cược để dẫn dụ ta tới cửa.”

Dạ Vô Ảnh cười to, nhìn sang năm vị trưởng lão Thanh Sơn tông, căn bản không xem bọn họ ra gì, ngược lại càng hứng thú hơn với bức thạch tường kia.

Đệ tử hạch tâm đều lui cả ra, Tiết Kim Long còn nhìn chăm chăm thạch tường, đang lĩnh ngộ cấp tốc.

Sở Tam Thu đi đến sau lưng Trương Nhượng Dao, thấp giọng nói: “Sur ty, cần phải đi.”

Trương Nhượng Dao khẽ vuốt cằm, hai người lặng yên rời đi, cũng không gây nên chú ý.

Lục Vũ nhìn Dạ Vô Ảnh, tâm thần đột nhiên nắm chặt, người này mang lại cho hắn cảm giác hết sức nguy hiểm.

Ánh trắng còn đang di động trên thạch tường, ánh sáng mờ lung tựa hồ biến hóa một chút hấp dẫn tâm thần Dạ Vô Ảnh, cũng hấp dẫn sự chú ý của Lục Vũ.

Vạn Pháp Trì đang chấn động dần dần hồi phục lại như thường, ảo diệu của Dục Linh đồ hiện ra trong đầu Lục Vũ.

“Tam Huyền Ngự Linh quyết, Huyền cấp hồn quyền, vừa vặn thích hợp với thảo hồn của ta bởi nó vừa y ba chiếc lá cây.”

Lục Vũ đại hỉ, không ngờ trên Dục Linh đồ lại ẩn chứa một môn Huyền cấp hồn quyết, chẳng trách bức thạch tường này lại tên là thông huyền, hai chữ thông huyền kia chẳng phải là chỉ con đường hướng lên Huyền cấp võ hồn đấy sao?

Năm vị trưởng lão Thanh Sơn tông vây quanh Dạ Vô Ảnh nhưng cũng không nóng lòng xuất thủ, điểm này khiến cho người khó hiểu.

Sau khi Lục Vũ nắm giữ sơ bộ Tam Huyền Ngự Linh quyết thì trọng tâm đều đặt lên trên người Dạ Vô Ảnh.

Thế nhưng sao hắn lại cảm giác được có chỗ gì đó không thích hợp nhỉ?

Lục Vũ cảm thấy kinh ngạc, nhìn kỹ lại thì không thấy Trương Nhượng Dao kiêu diễm như lửa đã đi đâu?

Nghiêng đầu nhìn chung quanh, Lục Vũ thấy được Hắc Vĩ hồ, nó tựa hồ cảm giác được ánh nhìn của Lục Vũ nên cũng nghiêng đầu nhìn lại, còn duỗi ra chân trái chỉ chỉ một hướng khác.

Lục Vũ sững sờ, con yêu hồ này định làm gì, nó chỉ hướng kia là có huyền cơ gì sao?

Lục Vũ nhìn lại năm vị trưởng lão và Dạ Vô Ảnh, hắn không có hứng thú gì với tình huống của nơi này nên lập tức thi triển Phiêu Miểu thân pháp lao tới hướng mà Hắc Vĩ hồ đã chỉ.

Dưới bóng đêm, Lục Vũ tựa như u linh, trong lúc xuyên thẳng qua khu rừng đá thì lưu ý tình huống chung quanh.

“Chỗ này có một tia khí tức của nàng lưu lại, nàng lặng yên rồi đi thì sẽ đi đâu được đây?”

Lục Vũ hiểu kỳ, cảm giác lực trải rộng khắp khu vực này, cẩn thận tìm kiếm một hồi.

Thời gian trôi qua năm phút, Lục Vũ rời cách Dục Linh thạch tường đã hơn mười dặm, tiến nhập một chỗ thạch cốc, rốt cục lại phát hiện được dấu vết để lại.

Thạch cốc trông rất yên tĩnh nhưng Lục Vũ lại nhạy cảm nắm bắt được một tia khí tức không tầm thường.

“Chỗ này có một mật đạo.”

Sau một phen tìm tòi, Lục Vũ phát hiện ra được một huyết động trong một góc không đáng chú ý.

Lục Vũ chân không chạm đất, lặng lẽ tiến nhập trong động, bên trong lại có đường rẽ.

Lục Vũ dừng lại, cẩn thận lắng nghe, rất nhanh liền cảm giác được tiếng tim đập.

“Hai người?”

Lục Vũ cảm thấy kinh ngạc, lựa chọn đường rẽ bên phải, quanh co khúc khuỷu tiến lên được mấy chục trượng, phía trước lại hiện ra ánh lửa.

Một chỗ dưới mặt đất trong động đá vôi, Trương Nhượng Dao và Sở Tam Thu đang đứng trước một bức thạch tường ngũ thải ban lan, nhìn chăm chú nó.

Trong động tàn nhang đoạn bích tựa như một di tích cổ, chỉ có mặt thạch tường này là hoàn hảo không chút tổn hại

Sở Tam Thu tay cầm bó đuốc, Trương Nhượng Dao tuyết trắng như nước, hai người đều thần sắc chuyên chú, tựa hồ muốn nhìn ra được gì đó từ bức thạch tường kia.

Đau khổ đưa mắt nhìn một hồi, Trương Nhượng Dao hơi có vẻ mệt mỏi thu hồi ánh mắt.

“Nghỉ ngơi một lát đi, nhìn lâu đầu choáng váng.”

Sở Tam Thu mỉm cười khẽ nói, có đôi chút khí chất nho nhã.

Trương Nhượng Dao ừ một tiếng, buông lỏng tâm thần.

“Sư tỷ nhìn một lúc lâu có thu hoạch gì không?”

Trương Nhượng Dao xoa xoa mi tâm, lắc đầu nói: “Không có! Bích họa này quá thâm ảo, luôn chỉ nhìn được bề ngoài nhưng khó có thể lý giải nội dung bên trong.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Bích họa huyền cơ

Sở Tam Thu tiếc hận nói: “Các giác còn thâm ảo hơn cả Dục Linh thạch tường nữa cho nên nhất thời nữa khác rất khó lĩnh hội.”

Trương Nhượng Dao có chút bất đắc dĩ, nói: “Đêm trăng tròn thoáng qua một cái bức bích họa sẽ biến mất, lần sau lại phải chờ một tháng.”

Trong mắt Sở Tam Thu đột nhiên hiện lên vẻ khác lạ, an ủi: “Còn thời gian, nghỉ ngơi một chút chúng ta lại tiếp tục.”

Trương Nhượng Dao khẽ vuốt cằm, nhắm mắt điều tức.

Chỗ tối, Lục Vũ thấy cảnh này thì trong lòng vừa sợ vừa ngạc nhiên.

Kính hải là mặt thạch tường này, ngạc nhiên là tại sao Trương Nhượng Dao và Sở Tam Thu lại đồng thời xuất hiện ở chỗ này?

“Khu thứ nhất có một khối bìa, khu thứ hai có hai mặt tường. Trước mắt hẳn là thông huyền thạch tường thứ hai, không ngờ bọn họ lại tìm ra nó.”

Lục Vũ nhìn mặt thạch tường kia, ngũ thải ban lan khá bất mắt.

Định nhãn nhìn kỹ sẽ thấy bức bích họa trên thạch tường lóc lên quang mang, nhảy vọt rất nhanh nhưng nhìn lâu thì đầu sẽ đau, thần hồn thụ thương.

“Phệ Hồn Phân Thần pháp!”

Lục Vũ kinh hãi, đây là một loại thuật gây tổn thương thần hồn rất quý dị, chỉ có một số rất ít Hồn Thiên sư mới tinh thông loại kỳ thuật này.

Mặt ngoài bức bích họa này được người thi triển Phệ Hồn Phân Thần pháp, mục đích hẳn là phòng ngừa ngoại nhân thăm dò nội dung bích họa.

Bình thường người nhìn lâu sẽ bị choáng đầu, nếu như không biết tiết chế mà muốn nhìn rõ bức họa thì sẽ bị tổn thương thần hồn, tinh thần tiêu tụy.

Vừa rồi Trương Nhượng Dao nhìn một hồi thì cảm thấy tinh thần mỏi mệt, đây chính là nguyên do.

Lục Vũ chính là Thánh Hồn Thiên Sư, muốn phá Phệ Hồn Phân Thần pháp cũng không khó, nhưng bây giờ hấn ẩn thân trong chỗ tối không tiện hiện thân nên hành động bị hạn chế.

Lục Vũ té ra thảo hồn sẽ bị bại lộ ngay, thế nên hấn chỉ có thể ẩn nhẫn, hạn chế võ hồn ở bên trong huyết thần hồn.

Vạn Pháp Trì đang chấn động, giúp Lục Vũ phân tích bích họa, rất nhanh đã thấy được nội dung của nó.

“Lại là hai bức tranh giao thoa tương dung!”

Lục Vũ cảm thấy ngạc nhiên hết mức, khó trách bức họa này nhìn phí sức như thế, nguyên lai là do hai bức tranh không ngừng luân chuyển khiến cho người xem hoa mắt.

Bức họa thứ nhất chính thể sắc thái lệch đỏ, Lục Vũ trông không rõ lắm, chỉ mơ hồ thấy được bên trong liệt điểm có một con hỏa điều đang bay múa như muốn xông ra khỏi một loại lồng giam nào đấy.

Nhưng cho dù Lục Vũ ngưng thần chuyên chú đến thể nào đi nữa cũng không thể hình dung được bộ dáng cụ thể chi tiết của hỏa điều, thủy chung cảm giác như đang ngắm hoa trong màn sương.

Bức họa thứ hai sắc thái hơi tối, nhưng tựa hồ bị ảnh hưởng bởi bức họa thứ nhất nên chính thể hiện ra cũng là màu đỏ sậm.

Hai bức tranh giao thoa, bức họa thứ nhất ở trong mắt Lục Vũ rất mơ hồ nhưng bức họa thứ hai hấn lại có thể thấy rất rõ ràng.

Trong đêm tối lờ mờ, một bóng mờ đang ngồi xếp bằng trên bầu trời, đằng sau là một Hắc Nguyệt hình cung, hình tượng cảm giác trông rất mãnh liệt.

Hư ảnh tương tự phật ngồi kia tung ra một chương, toàn bộ thời không đều run rẩy, phảng phất thiên địa đều không chịu nổi.

Một chương kia hết sức kinh khủng, một tay che trời, hủy diệt sơn hà.

Chỉ một chút, Lục Vũ cảm giác ngũ tạng kịch liệt đau nhức, huyết mạch đảo lư, há mồm phun ra một đạo huyết tiễn.

Lục Vũ hoảng sợ, một chương kinh khủng kia chỉ vền vền nhìn thoáng qua lại khiến hấn thổ huyết thụ thương, việc này quả thực rất khó tin nổi.

Chỉ là một bức bích họa thôi mà lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng đến như thế, việc này thật quá tà dị.

Vạn Pháp Trì chấn động, toàn lực phân tích bức bích họa kia, linh chủng trong đan điền chuyển động dẫn phát thiên mạch dị biến khiến cho tâm thần Lục Vũ run lên, biến hóa tiếp theo khiến hấn trợn mắt há mồm.

Bên trong thiên mạch, Hắc Nguyệt phật đang ở trong trạng thái ngủ say đột nhiên tỉnh lại, xuyên thấu qua hai mắt Lục Vũ, nhìn chăm chăm lên bức bích họa, phảng phất như thân lâm kỳ cảnh, dung nhập trong đó.

Một khắc này, Lục Vũ cảm giác tựa như một giấc mộng, phảng phất như bản thân là Hắc Nguyệt phật, thấy rõ ràng một chương kia dưới bầu trời đêm tràn đầy đạo vận và huyền diệu, thoáng xoẹt qua trong lòng hấn.

Lục Vũ gần như phát tay theo bản năng mô phỏng một chương kia, hư không trước mặt hơi run rẩy.

Một chương kia của Lục Vũ tuy chỉ bằng một phần vạn một chương trong bức bích họa nhưng còn thâm ảo kinh khủng hơn một chương toàn lực thường ngày của hấn.

Lục Vũ vui mừng không thôi, sau mê thật sâu trong đó, tâm thần đều đắm chìm trong một chương này, hấn muốn lĩnh ngộ chân lý, nắm giữ huyền cơ.

Ở trong mắt Lục Vũ, giao thoa xuất hiện ở dung hợp.

Dưới bầu trời đêm, hư ảnh ngồi xếp bằng, bên dưới là vô tận hỏa diễm, một con hỏa điều giương cánh bay lên không như muốn xé hở không gian hắc ám vô biên này, ai ngờ lại bị một chương vỡ ra.

Khung cảnh dừng lại đây, một chường vô cùng kinh khủng kia ẩn chứa vô thượng thiên uy, đoạn tuyệt con đường phía trước của hòa điều.

Trong mộng lung, Lục Vũ có một loại ảo giác, hư ảnh dưới bầu trời đêm kia giống như Hắc Nguyệt phạt.

Suy nghĩ này chợt lóe lên khiến Lục Vũ sợ ngây người.

Trong sát na đó, Lục Vũ lại lĩnh ngộ thông suốt một chường kinh khủng đầy thâm ảo kia.

Việc này là vì sao?

Chẳng lẽ do Hắc Nguyệt phạt của mình trọng hợp với hư ảnh kia sao?”

Đáng tiếc vụn nát, Lục Vũ liền rời khỏi loại trạng thái kia, rốt cục không bắt được một tia linh cảm đó nữa.

“Không sai biệt lắm, tiếp tục đi.”

Mở mắt ra, Trương Nhượng Dao cấp tốc chuyển mắt qua trên bức bích họa, thần sắc chuyên chú.

Sở Tam Thu mỉm cười, khoe miệng nổi lên một vòng am hiểm, trong mắt ẩn giấu vẻ chờ đợi.

Lần này, Trương Nhượng Dao thôi động võ hồn, một con tiểu điều hiện lên trên đầu nàng, một đạo quang hoàn sáng màu bao phủ trên đầu con tiểu điều.

“Khí tức này...”

Sở Tam Thu khẽ biến sắc mặt, kinh ngạc trước võ hồn của Trương Nhượng Dao.

“Huyền cấp? May mắn ta đã sớm chuẩn bị, hắc hắc...”

Sở Tam Thu vừa mừng vừa sợ, ánh mắt trở nên tà ác âm trầm.

Trương Nhượng Dao sau khi tế ra võ hồn thì lập tức thấy rõ hơn bức bích họa, nhưng hồn lực tiêu hao cũng gia tăng theo khiến nàng rất khó giữ lâu được.

Hai bức tranh, Trương Nhượng Dao thấy được, nhưng nàng lại không rõ lắm hình tượng cụ thể của bức họa thứ hai, chỉ có thể nhìn được một hình dáng mơ hồ.

Thế nhưng Trương Nhượng Dao lại thấy rõ ràng được bức bích họa thứ nhất.

Liệt diễm khắp đất, hỏa diễm vô biên, một con hỏa điều giương cánh bay lên không như muốn xé mở tấm màn đen phía trên, nhưng tựa hồ như nó đang bị một loại áp chế nào đó.

Hỏa điều kia hết dài, giương cánh phấn đấu, không sợ gian nguy, đốt cháy vạn vật, mang một loại đầu chí vĩnh viễn không nói thua.

Phi thiên trường mình, liệt diễm phản vật!

Cả bức họa sinh động nồng đậm, muôn chết không từ, vĩnh viễn không chịu thua!”

Một khắc đó, Trương Nhượng Dao bị xúc động tâm linh mạnh, võ hồn tựa như bắt được thần vận nào đấy nên phát ra một tiếng kêu nhỏ, đại lượng tin tức bắt đầu tụ hợp trong đầu nàng.

Khuôn mặt tuyệt đẹp của Trương Nhượng Dao lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, cả người đắm chìm trong đó, mặc dù hồn lực tiêu hao rất lớn nhưng nàng lại một mực kiên trì.

Sở Tam Thu từ đầu đến cuối không thấy rõ lắm, nhưng hẳn không thêm quan tâm, bởi hẳn có mưu đồ khác.

Thời gian lặng im trôi qua cho đến khi hình tượng trên thạch tường nhạt dần, Trương Nhượng Dao mới nhoáng người một thoáng, võ hồn trên đỉnh đầu biến mất, cảm giác rã rời cực kỳ.

“Sư tỷ, ngươi sao rồi?”

Sở Tam Thu nói giọng hơi khác lạ, ẩn hàm chờ mong lẫn kích động.

Trương Nhượng Dao cau mày, vuốt khẽ đôi mi, cảm giác khá lao lực.

“Hơi mệt chút, có thể do tâm thần tiêu hao quá nhiều.”

Trương Nhượng Dao hít sâu một hơi, vận chuyển linh lực trong cơ thể, nào ngờ lại rỗng tuếch.

“Ngươi...”

Trương Nhược Dao đột nhiên biến sắc, gương mặt xinh đẹp hiện lạnh trùng mắt Sở Tam Thu.

“Hắc hắc, có phải linh lực biến mất, toàn thân không chút sức lực nào không?”

Sở Tam Thu lặng lẽ cười quái dị, rốt cục hiển lộ bản tính.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Anh hùng cứu mỹ nhân

Giờ khắc này hẳn chờ đã lâu, bây giờ rốt cục cũng đợi được.

Đệ nhất mỹ nữ Thanh Sơn tông, Trương Nhược Dao kiều diễm như lửa, lãnh ngạo như tuyết tức thì sẽ trở thành vật trong ngực của Sở Tam Thu hẳn.

“Ha ha...”

Nghĩ đến đây, Sở Tam Thu không kìm được kích động trong lòng, đây là kế hoạch mà hắn trù tính từ lâu, bây giờ rốt cục thành công.

Trương Nhược Dao vừa sợ vừa giận, trong mắt lóe lên vẻ bối rối, quát lớn: “Sở Tam Thu, ngươi thật hèn hạ!”

“Sư tỷ, có trách chỉ nên trách ngươi quá đẹp, quá ngạo. Ta muốn mượn mộ yêu ngươi mà ngươi lại coi ta như không khí.”

Sở Tam Thu cười đậm đàng, ánh mắt không chút kiêng kỵ liếc ngang liếc dọc thân thể Trương Nhược Dao.

Trương Nhược Dao cảm thấy chán ghét nhưng toàn thân không có lực khiến cho nàng căng thẳng thần kinh, lo lắng suy nghĩ đối sách.

“Ngươi dùng thủ đoạn gì lại khiến cho linh lực của ta biến mất?”

Sở Tam Thu đắc ý nói: “Ta biết ngươi một mực đề phòng ta, cho nên ta suy nghĩ một lúc lâu mới nghĩ ra một phương pháp xảo diệu là bỏ Tiêu Linh tán vô sắc vô vị vào trong bó thuốc.”

“Ngươi thật là âm hiểm!”

Trương Nhược Dao tức giận đến toàn thân run rẩy, Tiêu Linh tán này có thể khiến cho linh lực của một người biến mất hoàn toàn trong mười hai canh giờ.

“Đồ vô sỉ, ngươi nếu dám đụng đến ta thì Thanh Sơn tông sẽ không bỏ qua ngươi.”

Trương Nhược Dao trong lòng đau khổ nhưng lại tận khả năng duy trì sự trấn định tự nhiên.

“Hắc hắc!”

Sở Tam Thu không thèm để tâm đến uy hiếp của Trương Nhược Dao, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Thanh Sơn tông? Có thể làm gì được ta! Không sợ nói cho ngươi biết, nhị thúc Sở Hoài Nam của ta từ Thiên Huyền tông trở về, trước mắt đã tới Phụng Nguyệt thành. Coi như gia gia ngươi là chủ môn Thanh Sơn tông, hắn dám đụng đến một sợi tóc của ta thử coi?”

Sở Tam Thu cười điên cuồng, Trương Nhược Dao lại tim lạnh băng.

Thiên Huyền tông là Huyền cấp tông môn thống ngự khoảng một trăm đế quốc, có thể nói là một quái vật khổng lồ trên Chiến Hồn đại lục.

Thanh Sơn tông chỉ là một trong bốn đại tông môn của Thiên Nguyệt quốc, căn bản không thể so với Thiên Huyền tông được, cho dù là một con chó ở Thiên Huyền tông cũng tôn quý hơn chủ môn Hoàng cấp tông môn nhiều.

Sở dĩ trước đây Trương Nhược Dao kiêng kỵ Sở Tam Thu là do nhị thúc của hắn là cao thủ của Thiên Huyền tông.

Với thân phận địa vị của Sở Hoài Nam, nói một câu đơn giản thôi cũng đủ để thay đổi vận mệnh của Thanh Sơn tông.

Bây giờ Sở Hoài Nam trở về làm chỗ dựa cho Sở Tam Thu, một Thanh Sơn tông nhỏ nhoi này có ai dám chống lại hắn chứ?

Trước mắt, Trương Nhược Dao giống như đã bước lên tuyệt lộ, trừ phi giết chết Sở Tam Thu, bằng không cũng chỉ có thể tự sát hoặc là chịu nhục.

Nhưng bây giờ Trương Nhược Dao căn bản không thể giết chết Sở Tam Thu được, cho nên nàng lựa chọn con đường thứ hai.

Lấy ra một cây chủy thủ, Trương Nhược Dao kẻ nó lên cổ, giọng căm hận nói: “Tâm ta như ngọc, đầu chết cũng không nghe theo!”

Sở Tam Thu biến sắc, uy hiếp nói: “Nếu ngươi tự tử thì ta sẽ kêu nhị thúc giết gia gia ngươi!”

Muốn chết cũng khó khăn, Trương Nhược Dao vừa hận vừa giận.

“Trừ phi ngươi đáp ứng ta, nếu không cả Thanh Sơn tông gà chó không yên.”

Sở Tam Thu mặt nhe răng cười, hẳn nhất định phải đạt được Trương Nhược Dao, hẳn đã bị nàng hấp hồn ngay từ lần gặp đầu tiên, tựa như gặp người trời, một lòng muốn có được nàng!

Trương Nhược Dao trong mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt, ngữ khí kiên định lạnh lùng.

“Cho dù sắp chết ngươi cũng đừng hòng bắt ta cúi đầu, mơ tưởng ô nhục sự trong sạch của ta. Gia gia nếu vì ta mà đắc tội Thiên Huyền tông thì ta cũng kiêu ngạo thay, Thanh Sơn tông vì ta bị tổn thương thì ta cũng tin tưởng bọn họ sẽ không trách cứ ta.”

Ý chí một lòng muốn chết là sự lựa chọn cuối cùng của Trương Nhược Dao.

“Đáng chết, không mau dùng tay!”

Sở Tam Thu ảo não, không ngờ Trương Nhược Dao lại rắn rỏi như thế.

Trương Nhược Dao đau thương cười một tiếng, giọng căm hận nói: “Sở Tam Thu, thiên lý rõ ràng từa thừa nhưng khó lọt, ngươi rồi cũng sẽ gặp phải báo ứng thôi.”

Nói xong liền tự vẫn!

Sở Tam Thu kinh hãi, mắt thấy Trương Nhược Dao sắp hương tiêu ngọc vẫn thì đột nhiên có một sợi chỉ phong đánh trúng dao găm trong tay Trương Nhược Dao, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đánh bay thanh chủy thủ.

Cùng thời khắc đó, u ảnh lưu động nhanh như kinh hồng, Lục Vũ thi triển Phiêu Miểu thân pháp đến cực hạn, từ chỗ tối lướt đi.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến Trương Nhược Dao phát ra tiếng kinh hô.

“Không...”

Chủy thủ tuột tay, ngay cả cơ hội tự tử cũng mất đi khiến cho Trương Nhược Dao tuyệt vọng thống khổ, thân thể vô lực ngã xuống.

Nhưng ngay một khắc này, một cánh tay hữu lực đột nhiên ôm eo thon của nàng, ôm ấp trở thành nơi che mưa che nắng cho nàng.

Trong giây phút nguy hiểm đó, Lục Vũ đuổi tới, lượn một vòng liền dẫn nàng cấp tốc đi xa!

Trương Nhược Dao lòng tràn đầy tuyệt vọng thống khổ nhưng cánh tay hữu lực mạnh mẽ kia khiến nàng thanh tỉnh trong nháy mắt, dư quang thấy được Sở Tam Thu đang giận dữ phẫn nộ lẫn không cam lòng, loại ánh mắt không thể tin nổi, tức giận cả người sắp phát điên.

Âm mưu thiết kế từ mi sắp thành công đến nơi rồi thì lại bị phá hư ngay lúc quan trọng, cho dù là ai cũng không thể tiếp nhận nổi.

“Đề xuống cho ta!”

Sở Tam Thu cuồng hồng, hẳn vốn vận sức chờ thời cơ phát động thế công để đoạt thanh chủy thủ trong tay Trương Nhược Dao.

Bây giờ đột nhiên xảy ra biến cố, một đạo quý ảnh bắt đi nữ thần Trương Nhược Dao trong lòng hẳn nên hẳn đương nhiên tức giận ra tay.

Lôi đình chi lực kinh khủng ẩn chứa khí tức cuồng bạo tựa như nộ hỏa rời núi, trong nháy mắt tới gần Lục Vũ.

Tốc độ kia nhanh vượt khỏi dự đoán của Lục Vũ khiến hẳn không thể không trở tay ra quyền, đón đỡ một chưởng của Sở Tam Thu.

ẦM!

Một tiếng vang thật lớn, Lục Vũ nghiêng bay mấy trượng, đâm vào trên tường đá, miệng phun ra máu tươi nhuộm đỏ cả áo.

Trước lúc xuất thủ, Lục Vũ đã nghe cuộc đối thoại giữa Trương Nhược Dao và Sở Tam Thu, biết nhị thúc của Sở Tam Thu là một đại nhân vật.

Nếu như bị Sở Tam Thu nhận ra bản thân thì hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi, vậy nên hẳn mới phải che mặt xuất thủ.

Nhưng khiến cho Lục Vũ bất ngờ là thực lực của Sở Tam Thu lại mạnh hơn dự đoán.

Lục Vũ sở hữu Bách Xuyên mạch và thiên mạch đủ để vượt cấp khiêu chiến dễ dàng, nào ngờ lần đầu giao phong đã bị một chiêu của Sở Tam Thu đánh cho ngũ tạng lệch vị trí, trọng thương thổ huyết.

Giờ phút này, mặt mũi của Sở Tam Thu cũng tràn đầy hoảng sợ, hẳn là Tụ Linh bát trọng cảnh, hơn nữa từ sau khi dung hợp Huyền cấp hồ hồn thì thực lực tăng mạnh hơn rất nhiều. Người này tối đa chỉ là Tụ Linh tứ trọng nhưng sao một quyền của đối phương lại khiến cho hắn lùi ba bước, lòng bàn tay chết lặng được.

Nhục thân chỉ lực thật khủng khiếp, đối phương rốt cục là ai?

Nhược Nhược Dao toàn thân không có lực, ánh mắt dừng lại trên mặt Lục Vũ, trong lòng dâng lên cảm giác quen thuộc.

Mặc dù cách một tầng vải trắng che mặt nhưng Trương Nhược Dao vẫn nhận ra người đến là Lục Vũ, trong lòng đột nhiên sôi trào cảm động.

Là hắn!

Trong thời điểm mình nguy hiểm nhất, đứng ra.

Lần trước cũng nhờ Lục Vũ, nếu không phải hắn chữa thương cho võ hồn của Trương Nhược Dao thì nàng đã sớm chết.

Bởi vậy nên Trương Nhược Dao rất quen thuộc khí tức của Lục Vũ, nàng vốn tuyệt vọng thống khổ trong nháy mắt biến thành vui sướng và cảm động.

Lục Vũ đứng vững thân thể, không lo được nội thương, ôm Trương Nhược Dao cấp tốc bỏ chạy.

Sở Tam Thu giận dữ, hồ hồn xuất hiện trên đầu lóe ra huyền quang, phóng xuất ra ba động khủng bố.

Sở Tam Thu chạy như bay, người như thiểm điện trong nháy mắt xoẹt qua, tay phải tung ra một chiêu vũ tới sau lưng Lục Vũ.

Một kích này nén giận mà phát, uy lực vô tận.

Lục Vũ bắn ra hàn quang trong mắt, sát khí doanh ngực.

Sở Tam Thu này hèn hạ vô sỉ ám toán Trương Nhược Dao hòng làm ý xấu, há có thể để hắn sống sót?

Xích quang lóe lên, lôi đình chợt hiện.

Lục Vũ trong nháy mắt lướt ngang, tể ra Bạo Lôi Xà phù!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Đơn độc ở chung

Phù bảo mệnh này là đòn sát thủ của Lục Vũ, bây giờ lại dùng nó để đối phó với Sở Tam Thu hòng trảm thảo trừ căn, diệt gia hỏa này.

Bạo Lôi Xà phù không thể coi thường, đây là tứ phẩm phù lục, uy lực có thể sánh ngang với một kích của cao thủ Linh Vũ trung kỳ, trong tình huống ra tay bất ngờ tuyệt đối có thể chém giết cao thủ Tụ Linh cảnh.

Trong mật đạo, lôi đình thoáng hiện, điện xà du động, phù trận phức tạp huyền ảo phóng xuất ra ba động cuồng bạo hung ác.

Lôi đình có lực chấn nhiếp hồn phách, tạo nên uy hiếp rất lớn với võ hồn.

Sở Tam Thu nén giận một kích, nhanh như kinh hồn, tăng tốc độ và lực lượng lên tới cực hạn, chẳng khác gì đạn bắn ra khỏi nòng, căn bản không thể tránh né kịp.

Nhưng dù sao cũng không thể coi thường võ hồn của Sở Tam Thu, đây là huyền cấp hồ hồn, nó rất miễn cảm với lôi đình chi uy, trước tiên cảm giác được không ổn liền phát ra cảnh báo.

Sở Tam Thu kinh sợ, Bạo Lôi Xà phù kia tựa như thái sơn áp đỉnh, căn bản không thể trốn được đâu cả.

Nguy hiểm trước mắt, Sở Tam Thu giờ hai tay bảo vệ đầu.

Bên trên ngón giữa tay trái, nhẫn trữ vật mở ra, một tờ phù lục bay ra, đó là Kim Cương phù được xưng là có lực phòng ngự cực mạnh!

Đây là phù bảo mệnh mà nhị thúc đưa cho Sở Tam Thu, có xuất sứ từ bàn tay của khí đại sư ở Thiên Huyền tông.

Bạo Lôi Xà phù đối chiến với Kim Cương phù, một bên là lôi đình vạn quân còn bên kia là kim cương bất hoại, một thứ thì tung ra bất ngờ còn một thứ thì phòng thủ vững vàng.

Rầm rầm rầm, phanh phanh phanh!

Nổ vang, trong sấm sét bùng lên hóa điểm rực rỡ nuốt trọn Sở Tam Thu.

A!

Sở Tam Thu phát ra tiếng hét thống khổ, thân thể cao lớn bắn ngược ra, đâm xảm lên vách đá, miệng học máu tươi, y phục toàn thân bị cháy xém, lông tóc lông mày bị thiêu rụi.

Trên mặt xuất hiện nhiều vết bỏng, gương mặt từng tuần tiễu mê người bây giờ chẳng khác gì quỷ mị, hết sức thê thảm và chật vật.

“A, ta muốn giết ngươi!”

Con đau kịch liệt kích phát hung tính trong người Sở Tam Thu, hấn rống giận xông vào mặt đạo.

Lục Vũ vừa sợ vừa tức, không ngờ được Sở Tam Thu lại có phù bảo mệnh, mạng của gia hỏa này thật sự chưa đến tuyệt lộ.

Bạo Lôi Xà phù của Lục Vũ uy lực vô tận, nếu không nhờ Kim Cương phù ngăn lại thì Sở Tam Thu nhất định phải chết.

Ôm thật chặt giai nhân trong ngực, Lục Vũ co căng phi nước đại, Phiêu Miểu thân pháp nhanh như quỷ mị, đằng sau là Sở Tam Thu thê lương hầm hừ.

Gia hỏa này tựa như hỏa diên, truy tận đuổi diệt Lục Vũ không thả.

Huyền cấp hồ hồn có tác dụng đặc thù khống chế phong lực cho nên tốc độ của Sở Tam Thu khá kinh người.

Thêm nữa là cảnh giới của Sở Tam Thu cao hơn Lục Vũ khá nhiều, mà Lục Vũ lại bị nội thương nên đành phải toàn lực chạy xuống dưới núi.

Dưới bóng đêm, Lục Vũ ôm Trương Nhược Dao xông vào khu thứ ba, cấp tốc chui vào địa động, tiến nhập mê cung dưới mặt đất.

Sở Tam Thu đuổi đến khu thứ ba đã không thấy tăm hơi Lục Vũ đâu, hấn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, diên cuồng hét gào.

Tìm một phen nhưng không đạt được kết quả gì, Sở Tam Thu xuyên qua khu thứ tư, biến mất trong rừng rậm.

Bên trong mê cung, Lục Vũ nhanh chóng xuyên thẳng một đường, một hồi lâu sau mới dừng bước lại.

“Chỗ này tương đối an toàn, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lục Vũ buông Trương Nhược Dao trong ngực ra, lúc này nàng lộ ra vẻ yếu đuối khác xa bộ dáng thanh lãnh cao ngạo thường ngày.

“Cám ơn ngươi, Lục Vũ.”

Trương Nhược Dao toát ra ánh mắt may mắn, lần này nếu không nhờ Lục Vũ xuất thủ thì e rằng mình xong rồi.

Lục Vũ gạt mảnh vải trắng che mặt xuống, cười nói: “Vừa lúc gặp phải thôi, tên kia tâm thuật bất chính, sau này ngươi ngàn vạn lần đừng nên ở chung với hắn một mình.”

Trương Nhược Dao khẽ thở dài: “Ta không ngờ hắn lại lớn gan như thế, thường ngày thực lực hắn không bằng ta, bản tính che dấu rất khéo, lần này... may nhờ có ngươi...”

Trương Nhược Dao khẽ nhúc nhích sống mũi, trong gương mặt lộ ra một tia dị sắc, lén liếc trộm Lục Vũ thì thấy đối phương cũng đang nhìn mình.

Trương Nhược Dao phương tâm nhảy loạn, hoảng hốt vội tránh mắt đi.

Lục Vũ hơi xấu hổ, nói tránh đi: “Ngươi trúng Tiêu Linh tán, ta trước giải độc giúp ngươi.”

“Ngươi thụ thương, không thì ngươi chữa thương trước đi.”

Trương Nhược Dao mặt đỏ ửng, hơi bận tâm đến thương tổn của Lục Vũ.

Lục Vũ lắc đầu nói: “Ngươi bây giờ toàn thân bất lực, nếu như lúc này ta chữa thương, vạn nhất xảy ra chuyện bất trắc chúng ta hẳn sẽ tiêu cả sao? Cho nên trước hết ta cần phải giải độc cho ngươi rồi mới tự chữa thương cho bản thân, như thế mới tương đối an toàn.”

Trương Nhược Dao vuốt cằm nói: “Người rất chu đáo, là ta sơ sót.”

Lục Vũ mở nắp trữ vật ra, bên trong có không ít dược thảo, cộng thêm chút đan dược nên nhanh chóng gom góp được vật liệu giải độc.

“Sau khi ăn hết một lúc những thứ này, qua thời gian một nén nhang thì linh lực đã biến mất sẽ dần khôi phục lại.”

Trương Nhược Dao không chờ chút nào ăn hết đồng dược thảo, đan dược và bột phấn kia.

“Sao các người phát hiện ra được bức thạch tường kia?”

“Đêm trăng tròn lần trước, ta đi dạo một mình quanh đó, Sở Tam Thu đột nhiên đuổi theo, ta muốn tránh hắn nhưng vô tình lại phát hiện ra chỗ mật đạo kia. Nó tự nhiên trở thành bí mật của cả hai chúng ta, cho nên lần này hắn yêu cầu ta đi cùng, ta cũng không tiện nói gì.”

“Hóa ra là thế, thạch tường kia hẳn là một thông huyền thạch tường khác, người chưa từng bẩm báo thượng viện à?”

Trương Nhược Dao nói: “Gia gia của ta đang bế quan, Sở Tam Thu đề nghị tạm thời không được lộ ra, vốn định sau lần này sẽ nói cho trưởng lão hạch tâm biết, nào ngờ thiếu tí nữa thì... sao người lại xuất hiện ở chỗ đó?”

Lục Vũ cười nói: “Lần trước truy tung Hắc Vĩ hồ nên ta vô tình phát hiện ra lối đi thông đến khu thứ ba. Đêm nay nghe nói đệ tử hạch tâm tiến đến khu thứ hai quan sát Dục Linh thạch tường, ta nhất thời hiếu kỳ nên vụng trộm đến đây.”

“Hình như người cũng giống ta, chưa bẩm báo chuyện này cho trung viện.”

Trương Nhược Dao trong mắt hiện lên ý cười mang ý tứ sâu xa.

Lục Vũ nói: “Trung viện nhiều người có tâm tư mục đích riêng, ta nếu báo cáo há chẳng phải tiện nghi cho đám người đó sao.”

Trương Nhược Dao khẽ gật một câu.

“Láu cá. Sau đó thì sao?”

Lục Vũ không giấu diếm, tóm tắt một màn Dạ Vô Ảnh xuất hiện.

“Cảm ơn người, nếu không nhờ người...”

Trương Nhược Dao mắt tuyết chân tình, như nước vô hình.

“Nhân duyên tế hội, trời phù hộ người lành. Là trời xanh chiếu cố người, mà ta chỉ là thay trời hành đạo.”

Lục Vũ mỉm cười lắc đầu, không có tranh công.

Phần khiếm tốn nhỏ nhả này khiến cho hảo cảm trong lòng Trương Nhược Dao dành cho hắn càng tăng thêm mãnh liệt.

“Linh lực của ta bắt đầu khôi phục, người đi chữa thương đi.”

Trương Nhược Dao mặt tươi cười như hoa, theo linh lực khôi phục mà người nàng toát ra một loại khí chất thanh lãnh.

Lục Vũ cười cười, ngồi xếp bằng xuống ngay cạnh chữa thương.

Một chương kia của Sở Tam Khu khiến cho ngũ tạng của Lục Vũ bị lệch, nếu không nhờ thể chất cường đại, lại phục dụng Hắc Nguyệt quả thì hẳn không thể sống đến tận giờ được.

Vận chuyển linh lực, khí huyết toàn thân Lục Vũ thông suốt, Bách Xuyên mạch chấn động, linh chủng trong đan điền như ngọn lửa đang thiêu đốt, nhiệt khí quán thông tắc tã tạng phủ, linh lực tắm bổ lục phủ ngũ tạng, phối hợp với Thốn Tâm Vạn Kinh, ngăn ngừa nửa canh giờ đã khỏi hẳn nội thương.

Về sau, Lục Vũ bắt đầu tu luyện Tam Huyền Ngự Linh quyết, dẫn động thảo hồn dị biến, vùn vùn thời gian năm phút, Thốn Tâm Vạn Kinh đã đột phá đến Thốn Tâm 900 kinh, giúp hắn đạt đến Tụ Linh tứ trọng.

Một khắc này, thảo hồn của Lục Vũ tự động hiển hiện, trên chiếc lá thứ ba xuất hiện một đạo huyền quang, phóng xuất ra ba động cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Tứ trọng dị biến

Trương Nhược Dao vừa lưu ý tình huống chữa thương của Lục Vũ, vừa hồi tưởng lại sự huyền diệu của Phi Thiên Hỏa Điều trên bức bích họa kia.

Võ hồn của Trương Nhược Dao lặng yên hiển hiện, trên cánh chim nhiều hơn một tia hồng quang tựa như hỏa điểm phù văn, trong hư không tỏa ra mùi khét.

Một tia huyền quang xuất hiện trên đầu võ hồn tiểu điều của Trương Nhược Dao, đại biểu cho võ hồn của nàng đã đạt đến Huyền cấp nhất phẩm.

Chuyện này không thể bỏ qua công lao của Lục Vũ, nếu không nhờ Huyền Hồn thảo và ba viên thuốc kia thì Trương Nhược Dao không thể nào vững chắc võ hồn như hiện tại được.

Lúc Lục Vũ đạt đến Tụ Linh tứ trọng cảnh giới, thảo hồn hiện ra thì Trương Nhược Dao cảm ứng được, ánh mắt nàng nhìn lên chiếc lá thứ ba trên thảo hồn của hắn.

“Huyền cấp võ hồn! Hắn không ngờ lại...”

Trương Nhược Dao cực kỳ kinh ngạc nhưng lại xen lẫn một sự vui sướng không hiểu thấu, trong mắt dị sắc liên tục, miệng hé môi cười mê người.

Lục Vũ lúc này tâm vô tạp niệm, thân thể đang lặng yên phát sinh biến hóa.

Cảnh giới đề cao kéo theo võ hồn và linh chủng biến hóa, quan hệ giữa hai bên thân mật dẫn phát một loạt biến hóa khác.

Đầu tiên, trong đan điền, linh chủng hỏa điểm mười màu tiến thêm một bước lớn, bên trong ngọn lửa xuất hiện một đạo hỏa phù do mười tia tiểu tuyến tạo thành, nó phóng xuất ra ba động huyền diệu hoàn toàn khác trước đây.

Tiếp theo, ba chiếc lá cây của thảo hồn đều hiện ra huyền quang nhàn nhạt, tựa hồ đạt đến Huyền cấp nhất phẩm.

Vì sao lại là tựa hồ?

Bởi vì tia huyền quang trên ba chiếc lá kia giờ đã biến mất.

Thứ ba, dưới lớp da thịt của Lục Vũ xuất hiện hai loại đường vân khác biệt, một loại đến từ Thốn Tâm Vạn Kinh còn loại còn lại là đến từ Hắc Nguyệt quả, chúng hỗ trợ lẫn nhau biến hóa đến một cấp độ sâu hơn.

Thứ tư, thiên mạch lớn một một chút, hư ảnh Hắc Nguyệt phát bên trong cũng rõ hơn một chút.

Những biến hóa trên đều xuất hiện sau khi Lục Vũ đạt đến Tụ Linh tứ trọng, vừa rắc rối phức tạp vừa thần bí huyền diệu.

Khi tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng đến Thốn Tâm 924 kinh thì Lục Vũ thức tỉnh.

“Ngươi làm gì mà nhìn ta ghê thế?”

Lục Vũ đứng dậy lập tức thấy Trương Nhược Dao đang nhìn chăm chăm mình đầy quái dị.

“Võ hồn của ngươi...”

Trương Nhược Dao khẽ nói.

Lục Vũ cười nói: “Kiểu như vượt qua phạm vi Hoàng cấp võ hồn.”

Trương Nhược Dao thoải mái cười một tiếng.

“Ngươi thật đúng là làm cho người ta nhìn không thấu đó.”

Lục Vũ cười cười, nói tránh đi: “Ta dẫn ngươi đi dạo chung quanh nhé.”

Mê cung rất lớn, Lục Vũ dẫn Trương Nhược Dao đi dạo, hướng dẫn nàng đi đến thông đạo tiến vào khu vực thứ ba.

“Bây giờ còn chưa hừng đông, lúc này ngươi chạy về khu thứ hai cùng đệ tử hạch tâm xuống núi, như thế Sở Tam Thu sẽ không dễ đoán ra được thân phận của ta.”

Trương Nhược Dao thanh nhả cười nói: “Yên tâm, ân nhân cứu mạng như ngươi ta sao có thể bán đứng được.”

Lục Vũ cười nói: “Ngươi đương nhiên sẽ không bán đứng ta, nhưng ngươi không cảm thấy là Sở Tam Thu vắt hết óc suy đoán cũng đoán không ra được, đó coi như là một loại trừng phạt, tui sống tức chết hắn.”

Trương Nhược Dao sáng mắt, trợn nhìn Lục Vũ một chút, cười nắc nẻ: “Người thật đủ giáo hoạt, phương pháp đó tốt lắm.”

Dưới bóng đêm, khu thứ ba, Lục Vũ đưa tiễn Trương Nhược Dao, một người ngồi trên đồng cỏ nhìn phương xa.

Bốn phía cỏ cây sinh phong, hoa hoa tác hưởng tựa như có thiên quân vạn mã.

“Thảo Mộc Giai Bình.”

Lục Vũ bắn người lên không tựa như chim bay, trực tiếp vượt qua khu thứ tư, tiến nhập khu thứ năm.

Trong rừng cuồng phong gào thét, yêu thú quấy nhiễu, toàn giết nãy mình.

Đây là Lục Vũ đang thi triển Thảo Mộc Giai Bình, vô hồn hiển hiện trên đỉnh đầu dẫn động hoa cỏ cây cối chung quanh, tất cả đều bị Lục Vũ khống chế.

Có yêu thú phóng tới phía Lục Vũ nhưng không ngờ cây cối trước mắt di động theo tạo nên trận pháp vây khốn.

Dĩ vãng, Lục Vũ chỉ mượn nhờ Thảo Mộc chi lực để che dấu khí tức.

Còn đây là lần đầu tiên Lục Vũ vận dụng Thảo Mộc Giai Bình tiến hành công kích, hiệu quả lại cực kỳ tốt.

Trong quá trình này, Lục Vũ phát hiện diệu dụng của Tam Huyền Ngự Linh quyết, khống chế nó tương tự như khống chế Thảo Mộc Giai Bình.

Hai chữ "ngự linh" trong Tam Huyền Ngự Linh quyết có thâm ý khác, đó là khống chế mộc linh, thú linh và địa linh.

Mộc linh giả, hoa cỏ cây mây.

Thú linh giả, chim thú trùng cá.

Địa linh giả, sơn hà khoáng vật.

Tam huyền trong Tam Huyền Ngự Linh quyết tương ứng với tam linh, trước mắt Lục Vũ chỉ mới tu luyện đến cấp nhập môn nên chỉ có thể thoát khống chế mộc linh.

Nhờ sở hữu tinh vô hồn nên hắn có được ưu thế rất lớn trong việc khống chế mộc linh, tuy nhiên sau này khi khống chế thú linh thì sợ sẽ bị thiệt thòi.

Lục Vũ tạm thời không nghĩ sâu xa, hắn đang cảm thụ biến hóa của bản thân, phát huy thỏa thích sở học của bản thân để kịch chiến với yêu thú trong rừng, chuyên chọn những yêu thú cấp ba.

Trước khi trời sáng, đệ tử hạch tâm thượng viện kết bạn xuống núi.

Lục Vũ ngồi trên tàng cây nhìn đỉnh núi, trong lòng đang suy nghĩ đến Dạ Vô Ảnh áo đen kia, rốt cục mọi chuyện kết thúc như thế nào, năm vị trưởng lão có thể làm gì hắn không?

Trên cổng thượng viện, Sở Tam Thu nhìn Trương Nhược Dao và một đám đệ tử hạch tâm trở về, trong lòng hận phát cuồng.

Ở trong chỗ di tích kia, Sở Tam Thu có thể không chút kiêng kỵ uy hiếp Trương Nhược Dao, nhưng ở tại Thanh Sơn tông thì hắn không có lá gan đó.

Mặc dù hắn có nhị thúc làm chỗ dựa nhưng không giữ chữ lý thì hắn không dám can rờ.

Trương Nhược Dao xa xa liếc mắt Sở Tam Thu một chút, thần sắc lạnh lùng nhưng không có nói toạc chuyện này ra, chỉ có thể coi chuyện này như chưa từng xảy ra.

Buổi chiều, Lục Vũ trở lại trung viện, chủ đề mà mọi người nghị luận đều là về Hắc Vĩ hồ.

Tối qua khu thứ hai rốt cục đã xảy ra chuyện gì, tại sao thượng viện lại không truyền ra chút tin tức nào.

Chuyện này rất kỳ quái nhưng Lục Vũ không còn hứng thú gì với hậu sơn nữa, hắn đã gặp hai bức thông huyền thạch tường rồi nên trước mắt hắn chỉ cần phải chăm chỉ tu luyện thôi.

Xuyên qua luyện võ trường, Lục Vũ bị người ngăn lại.

“Âu Tuấn, ngươi muốn làm gì?”

Lục Vũ tựa cười mà không phải cười, không có nửa điểm địch ý, giống như một lão bằng hữu.

Âu Tuấn xụ mặt, giọng cảm hận nói: “Ngươi dám mượn tay trưởng lão chơi ta, ngươi cho rằng khoản nợ này ta sẽ cho qua như thế sao?”

Lục Vũ cười nói: “Sao nào, ngươi giết Từ Phàm rồi giờ còn muốn giết ta nữa hả?”

Âu Tuấn cả giận nói: “Ngươi im ngay, ta không giết Từ Phàm!”

Lục Vũ cười hắc hắc nói: “Nếu không phải thì sao ngươi không giải thích đi, hiện tại ai ai cũng nói là ngươi giết đấy.”

Âu Tuấn tức giận đến toàn thân run rẩy, hét âm lên: “Là ngươi giả họa cho ta.”

Lục Vũ tỏ vẻ vô tội, nhún nhún vai nói: “Ta và ngươi không oán không cừu thì ta giả họa cho ngươi làm gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng chút năng lực của ta có thể xử lý Từ Phàm được ư?”

Âu Tuấn cả giận: “Ngươi... ngươi... đừng hòng giảo biện. Tiểu tử ngươi cực kỳ âm hiểm, ai biết được ngươi có ở sau ám toán giết người hay không chứ?”

Lục Vũ cười ha ha nói: “Tại sao ngươi không đi cáo trạng trưởng lão rằng ta từng ám toán ngươi nhưng chẳng qua là không thành công thôi.”

Âu Tuấn tức giận đến phát điên, mắng: “Lục Vũ, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Thi đấu tranh đoạt tốp năm chân truyền bằng sắp bắt đầu, không bằng ta cho ngươi một cơ hội?”

Lục Vũ mắt chất chứa sự khiêu khích.

Âu Tuấn sững sờ hỏi: “Ngươi dám tham gia?”

“Ngươi nếu không tin có thể chạy đi trước ghi danh giúp ta, đến lúc đó còn sợ ta chống chế sao?”

Giọng điệu khiêu khích kia của Lục Vũ khiến Âu Tuấn rất khó chịu, hần oán hận nói: “Đừng phách lối, ta sẽ đi báo danh cho ngươi, đến lúc đó xem ta thu thập ngươi ra sao!”

“Ngoan, thật nghe lời.”

Lục Vũ ngênh ngang rời đi, để lại Âu Tuấn đứng đó tức giận đến phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Thiên Huyền sơ hiện

Những ngày tiếp theo, Lục Vũ đều chăm chỉ tu luyện.

Sau khi đạt đến Tụ Linh tứ trọng cảnh giới, thực lực tổng hợp của hắn tăng lên trên diện rộng.

Đặc biệt là Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng biến hóa hơi ngoài dự liệu.

Thốn Tâm Bách Kinh, phạm huyết chi cực, Thốn Tâm Thiên Kinh, bắt diệt chi thể.

Trước mắt Lục Vũ tu luyện tới Thốn Tâm 936 kinh, thuộc về Tụ Linh tứ trọng tiền kỳ, chỉ cách Thốn Tâm Thiên Kinh một chút thôi nên hắn luôn trông mong cái gọi là bắt diệt chi thể kia.

Nhưng từ sau khi đạt đến Tụ Linh tứ trọng, Lục Vũ phát hiện ra da thịt toàn thân nhiều hơn một loại đường vân huyền diệu, theo Thốn Tâm Vạn Kinh không ngừng tăng lên mà đường vân kia càng ngày càng thêm dày đặc, bao trùm mỗi một tấc da tấc thịt trên cơ thể, tạo thành một loại lưới bảo hộ huyền diệu.

Trong quá trình này, thân thể Lục Vũ sẽ xuất hiện cảm giác nhói đau mãnh liệt.

Nhưng không biết có phải là do phục dụng Hắc Nguyệt quả hay không, thể chất của Lục Vũ trở nên vô cùng đương đại, lại xuất hiện thêm một loại đường vân khác, nó kết hợp với Thốn Tâm Vạn Kinh bắt diệt chi thể tạo nên hiệu quả phòng ngự càng cường đại hơn.

“Loại thứ nhất là Thốn Tâm Vạn Kinh bắt diệt chi thể, loại thứ hai là Hắc Nguyệt quả Hắc Phật Kim Thân...”

Lục Vũ tâm thần đại chấn, đây là tin tức mà Vạn Pháp Trì cung cấp.

“Hai loại đường vân dung hợp lẫn nhau há không phải là Kim Thân Bất Diệt?”

Kinh hỉ to lớn bao phủ tâm linh Lục Vũ, nếu hắn có thể dung hợp hai loại đường vân lại với nhau tu thành Kim Thân Bất Diệt thì sau này hắn nhất định có

thể dùng võ nghịch thiên, hoành tảo càn khôn.

Kiếp trước, võ lực của Lục Vũ chẳng ra gì.

Kiếp này, hắn muốn dùng võ xưng đế!

Tập trung ý chí, Lục Vũ chăm chú phân tích.

Trước mắt hắn đang ở vào thời khắc mấu chốt, Thốn Tâm Thiên Kinh là một tiết điểm, trước lúc này, hắn muốn dung hợp Hắc Phật Kim Thân và Bát diệt chi thể lại làm một.

Phương pháp cụ thể thì còn cần Vạn Pháp Trì chỉ dẫn, phối hợp với thiên mạch và võ hồn của hắn thì hắn là có xác suất thành công rất lớn.

Lâm Phong mấy hôm nay biến hóa rất lớn, đầu tiên là võ hồn của hắn đã trưởng thành đến Hoàng cấp cửu phẩm.

Tiếp theo, dưới sự đốc thúc của sư phó Đồng Trọng, hắn tu luyện võ kỹ cũng có tiến bộ khá, thuận lợi đạt đến Tụ Linh tam trọng cảnh giới.

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên mấy ngày hôm nay cũng đang tu luyện, sau khi đạt được Long Chi Vãn và trở về từ hậu sơn thì nàng tựa hồ có hứng thú tu luyện hơn.

Nàng không rõ nguyên nhân tại sao, nhưng tu vi cảnh giới ngược lại đang nhanh chóng tăng trưởng.

Tiểu Đóa thấy quận chúa đột nhiên chăm chú, tự nhiên là hết sức cao hứng, bồi tiếp nàng nắm chặt tu tập.

Trung viện, thi đấu tranh đoạt tốp năm chân truyền bảng sẽ diễn ra vào ngày hai mươi lăm, ngày hai mươi hai hết hạn báo danh, tổng cộng có hơn trăm đệ tử chân truyền tham dự.

“Lão đại, ta thấy trên bảng danh sách có tên của ngươi, ngươi muốn tranh đoạt tốp năm hả?”

Buổi chiều, trên đồng cỏ ngoại viện, Lâm Phong ghé tai hỏi Lục Vũ.

“Đây là cơ hội tốt để kết thúc ân oán.”

Lục Vũ hơi híp cặp mắt, ánh mắt lộ ra một cỗ phong mang.

Bắt đầu từ ngoại viện, Tần Văn năm lần bảy lượt muốn hại hắn, bây giờ là thời điểm kết thúc mọi chuyện.

“Thi đấu trên đài không thể làm gì được hắn đó?”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Với tính cách kiêu căng của hắn thì đánh bại hắn trước mặt mọi người còn khiến hắn khó chịu hơn là giết hắn đó.”

Lâm Phong nói: “Vậy cũng đúng, nhục nhã hắn trước mặt mọi người còn hung ác hơn là chém hắn mấy đao. Nhưng nếu như thế thì hắn khẳng định sẽ trả thù.”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ngươi cảm thấy ta sẽ cho hắn cơ hội à?”

Lâm Phong cười hắc hắc nói: “Với sự thông minh của lão đại thì ngươi thừa sức chơi hắn.”

Lục Vũ xoay người ngồi dậy, vỗ vỗ vai Lâm Phong, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Mấy hôm nay chăm chỉ tu luyện, sau giải thi đấu ta sẽ giúp ngươi tăng võ hồn lên Huyền cấp!”

Lâm Phong sững sờ, lập tức đại hỉ.

“Thật? Không phải nói Hoàng cấp võ hồn không thể vượt cấp trưởng thành à?”

Lục Vũ nói: “Dưới tình huống bình thường thì đương nhiên là không được. Nhưng mà... trước... xem biểu hiện của ngươi đã.”

Lâm Phong nghe xong thì tựa như lấy tiết gà, kích động nói: “Lão đại, ngươi để cho ta lên núi đao ta tuyệt đối không xuống biển lửa, ngươi sai ta đi hướng bắc ta tuyệt đối không đi hướng nam, ngươi bảo ta ăn thịt ta tuyệt đối không ăn canh, ngươi nói ta tán gái ta tuyệt đối không lười biếng, ngươi bắt ta... ai nha... lão đại, sao ngươi lại đánh ta?”

Lục Vũ mắng: “Ngươi có biết hồ thẹn chút nào không hả? Ăn thịt tán gái, ngươi ăn thì ta ăn cái gì hả?”

Lâm Phong hắc hắc nói: “Cùng lắm thì chia cho ngươi một chút... a... cứu mạng a... giết người.”

Lâm Phong hú lên quái dị, vất chân lên cỏ mà chạy.

“Hỗn tiểu tử ngươi đứng lại cho ta, xem ta có lột da của ngươi ra không thì bảo!”

Lục Vũ mắng to nhưng trên mặt lại tràn đầy tươi cười.

Ở Thanh Sơn tông, chỉ có Lâm Phong là dám đùa giỡn vui cười với hắn, vô câu vô thúc, khiến hắn có thể tạm thời quên đi phiền não.

Ngày hai mươi tư, Vân Nguyệt Nhi đi vào trung viện, trở thành đệ tử chân truyền, vừa vặn đuổi kịp cuộc thi đấu náo nhiệt.

Tần Vân một mặt cao hứng dẫn Vân Nguyệt Nhi dạo quanh trung viện, tựa như đang khoe khoang.

Phượng Thanh Sơn thấy thế, mặt lộ vẻ không vui cười lạnh.

Lúc Lục Vũ nghe được tin tức này, ký ức sắp quên lãng kia lại một lần nữa hiện lên trong lòng.

“Ngày mai sẽ diễn ra cuộc thi tranh tốp năm chân truyền bằng, ta sẽ đánh bại Phượng Thanh Sơn trở thành đệ nhất trung viện.”

Tần Vân biểu lộ hùng tâm tráng chí trước mặt Vân Nguyệt Nhi.

“Đương nhiên còn cả tên Lục Vũ kia nữa, ta từng đáp ứng người nhất định sẽ đánh bại hắn, khiến hắn trả giá đắt vì đã dám tổn thương người.”

Nhắc đến Lục Vũ, Vân Nguyệt Nhi đang cười chợt cứng đờ, một loại cảm giác vừa yêu vừa hận xông lên lồng ngực.

Yêu bao nhiêu thì hận bấy nhiêu, có thật là như thế này không?

Ngày hai mươi lăm này, cuộc thi tranh đoạt tốp năm chân truyền bằng bắt đầu.

Đệ tử trung viện sớm đã chạy tới luyện võ trường, trong lòng mọi người đều tràn đầy mong chờ.

Buổi sáng giờ Thìn, Lỗ viện trưởng trung viện xuất hiện, nhưng tất cả đệ tử chân truyền đều không ngờ được là Lỗ viện trưởng không phải đi ở trước nhất mà là xếp ở vị trí thứ tư.

Đi đầu là một trung niên nam tử anh tuấn bất phàm, long hành hổ bộ, bá khí tung hoành, hai đầu lông mày lộ ra ngạo khí, hai mắt lạnh lùng liếc qua, đệ tử toàn trường đều cảm thấy lòng cuồng loạn, toàn thân sôi trào.

Lục Vũ sắc mặt kinh biến, người này cực kỳ đáng sợ, như một tấm bia to ép tâm mọi người.

“Kia là ai, chưa từng thấy qua nha?”

Có đệ tử khe khẽ bàn luận, Thanh Sơn tông chưa bao giờ có nhân vật này.

Đi tại vị trí thứ hai là một hoa phát lão giả, diện mục hiền lành nhưng hai mắt lại bao hàm tang thương.

“Chương môn cũng tới, chuyện gì đang xảy ra thế?”

Hóa ra lão giả này là Trương Vân Sơn, đương kim chương môn Thanh Sơn tông, gia gia của Trương Nhược Dao.

Vị thứ ba là một lão giả khuôn mặt nghiêm túc, hẳn là Thạch viện trưởng thượng viện, thân phận gần với chương môn.

Sau lưng Lỗ viện trưởng trung viện là một đám trưởng lão và võ sư.

Mặt khác, một đám đệ tử hạch tâm cũng đi đến khiến mọi người suy đoán.

“Có phải đã xảy ra đại sự gì không, chiến trận như thế không thích hợp lắm.”

Mấy trăm đệ tử chân truyền trong lòng đều hơi thấp thòm, không biết sao thế.

Lỗ trưởng lão chào hỏi ba người ngồi trước, sau đó dưới sự ra hiệu của chương môn mà đi tới giữa đài thi đấu.

Lỗ viện trưởng đưa tay, toàn trường lập tức an tĩnh lại.

“Mọi người hoan nghênh Sở Độc Tra của Thiên Huyền tông quang lâm Thanh Sơn tông thị sát.”

Thiên Huyền tông, Sở Độc Tra.

Những chữ này khiến tất cả đệ tử trung viện sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Thi đấu bắt đầu

Thiên Huyền tông là Huyền cấp tông môn, là cự đầu trên Chiến Hồn đại lục, đế quốc trong phạm vi quản hạt có trên trăm nước, Thiên Nguyệt quốc chẳng qua chỉ là một trong số đó.

Nhiều người không biết Sở Đốc Tra là ai nhưng Lục Vũ lại đoán được thân phận của hắn, cũng được chứng minh từ trong mắt đệ tử hạch tâm Trương Nhược Dao.

Hắn là nhị thúc Sở Hoài Nam của Sở Tam Thu, cao thủ Thiên Huyền tông.

“Lần này đốc tra quang lâm là để sớm tìm hiểu tình hình của Thanh Sơn tông để chuẩn bị cho đại hội Huyền cấp môn đồ diễn ra vào năm sau. Vừa vặn hôm nay tổ chức thi đấu tranh tốp năm chân truyền bảng, nhân cơ hội này, Thanh Sơn tông chuyên môn gọi đệ tử hạch tâm trong viện tới trước mặt sở đốc tra, cử hành một trận thi đấu cuối năm, hy vọng mọi người nỗ lực hết sức thi đấu ra phong thái.”

Lỗ viện trưởng nói thế khiến cho đệ tử trung viện ngây ngẩn cả người, đệ tử thượng viện và trung viện tranh tài cùng một chỗ có quá vội vàng không?

“Lần tranh tài này chia làm hai tổ, trước tiên là tranh đoạt tốp năm chân truyền bảng, tiếp đó sẽ là tranh tốp mười hạch tâm. Vì thể hiện tính thú vị nên đệ tử hạ viện có thể hỗ trợ giúp đỡ luận bàn lẫn nhau.”

Hỗ trợ giúp đỡ luận bàn?

Rất nhiều đệ tử trung viện tâm tình phấn chấn, đa phần đệ tử hạch tâm thượng viện thì thần sắc khinh thường, căn bản không coi đệ tử trung viện ra gì.

“Trận đấu thứ nhất, chính thức bắt đầu, mời đệ tử tốp năm chân truyền bảng lần trước lên đài, những đệ tử còn lại sẽ dự thi theo thể thức đấu vòng loại, người thắng ba lượt mới có thể khiêu chiến tốp năm.”

Quy tắc rất đơn giản, năm đệ tử trong tốp năm chân truyền bảng theo thứ tự lên đài.

Phượng Thanh Sơn xếp thứ nhất, thần sắc cao ngạo.

Tần Văn xếp thứ ba, mặt tươi cười đắc ý.

Thứ hai, thứ tư, thứ năm thì Lục Vũ đều không quen, nhưng liếc nhìn ra tất cả đều là cao thủ Tụ Linh lục trọng.

“Đệ tử dự thi lên đài, bắt số quyết định đối thủ.”

Lần thi đấu tranh tốp năm chân truyền bảng này, đệ tử dự thi gần trăm, mọi người theo thứ tự lên đài, sau đó lấy số từ trong hòm gỗ dưới sự điều khiển của trọng tài.

“Tổng số 104 chia làm 52 tổ, người có số thẻ giống nhau sẽ là đối thủ ở vòng đối đầu.”

Lục Vũ rút số 39, nếu có ai khác rút số 39 thì sẽ là đối thủ của Lục Vũ.

“Vì đề cao hiệu suất tranh tài, song phương giao chiến trong ba mươi chiêu không phân ra thắng bại thì tạm thời lùi ra, từ tổ kế tiếp tiếp tục.”

Kết thúc bốc số, sau khi trọng tài nghiệm số xong thì tranh tài chính thức bắt đầu.

“Hai đệ tử số một bắt đầu, số hai đến số chín chuẩn bị, hạn mức ba mươi chiêu.”

Trên đài, tranh tài bắt đầu.

Lục Vũ số 39 nên tạm thời thối lui đến dưới đài để vừa quan chiến vừa lưu ý tình hình chung quanh.

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên và Tiểu Đóa đứng cạnh Lục Vũ, Đan tông Lâm Phong và một đám sư huynh ở bên ngoài quan chiến, không tiện tiến lên.

Đệ tử hạch tâm thượng viện tổng cộng có bốn mươi hai người, con số này hơi khiến Lục Vũ tò mò.

“Đệ tử hạch tâm chỉ có chút đó?”

Tiểu Đóa nhìn thoáng qua, nói khẽ: “Muốn trở thành đệ tử hạch tâm cũng không dễ dàng, nhất định phải là cảnh giới Tụ Linh thất trọng, người có thể đạt tới yêu cầu này không nhiều.”

Lục Vũ nói: “Tích lũy lâu dài hẳn nhân số không chỉ chừng này chứ?”

Quận chúa nói: “Người trên mười năm đều chọn rời khỏi Thanh Sơn tông, hoặc đến trung viện và hạ viện đảm nhiệm võ sư, trưởng lão.”

“Hóa ra là thế.”

Lục Vũ nhìn Sở Tam Thu, chỉ thấy hắn đang vênh vang kiêu ngạo, dương dương đắc ý, sợ người khác không biết nhị thúc của hắn đang ngồi trên đài.

Trương Nhược Dao một thân hóa hồng như lửa nóng hừng hực, có một phong cách riêng, trở thành một phong cảnh tịnh lệ nhất trong đám đệ tử hạch tâm, hấp dẫn vô số sự ái mộ và chú ý từ đệ tử.

Bên trung viện thì quận chúa mặc váy lục, Vân Nguyệt Nhi thì áo trắng, cả hai đều hết sức dụ hoặc, Thanh Sơn tông tam đại mỹ nữ tề tụ một chỗ mỗi người mỗi sắc.

Vân Nguyệt Nhi linh tú, quận chúa Đỗ Tuyết Liên tinh xảo ngây thơ, Trương Nhược Dao phong hoa tuyệt đại, có thể nói xuân hoa thu nguyệt, đều được rất nhiều người theo đuổi.

Trong số bốn mươi hai đệ tử hạch tâm thì trừ Trương Nhược Dao và Sở Tam Thu ra, Lục Vũ còn chú ý đến một số người, bao gồm đệ nhất đệ tử hạch tâm Tiết Kim Long.

Lục Vũ sở dĩ chú ý hắn bởi hắn rất mạnh.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Lục Vũ, Tiết Kim Long lạnh lùng nhìn lại, khinh thường lãnh ngạo.

“Tiết sư huynh nhìn ai thế?”

Hoa Tuấn Vũ ngũ quan tuấn mỹ có sự khác biệt rõ rệt với Tiết Kim Long, văn tĩnh hơn, nhưng thực lực lại khá xuất chúng, xếp thứ tư trong top mười đệ tử hạch tâm.

“Một đệ tử chân truyền thăm dò ta, sâu kiến thôi.”

Tiết Kim Long cực kỳ tự phụ, căn bản không xem Lục Vũ ra gì.

Hoa Tuấn Vũ cười nói: “Trước mặt Tiết sư huynh, không phải sâu kiến cũng không nhiều. Lần thi đấu này, tuy nói có hơi vội vàng nhưng trước mặt đốc tra cũng nên biểu hiện tốt một chút, năm sau đi để đồ chắc chắn sẽ thuận lợi rất nhiều.”

Tiết Kim Long nói: “Thi đấu chẳng liên quan gì nhiều đến đại hội Huyền cấp môn đồ, thượng viện cũng sẽ không tung hết át chủ bài.”

“Tiết sư huynh cảm thấy chuyến đi để đồ này có bao nhiêu người may mắn?”

Tiết Kim Long nói: “Sẽ không hơn mười người.”

Hoa Tuấn Vũ sầu lo trong mắt.

“Cá chép hóa rồng, không dễ dàng gì cả.”

Trên đài thi đấu, tranh tài giới hạn chiêu khiến cho đệ tử dự thi toàn lực ứng phó.

Giờ phút này đã tiến hành đến tổ thứ chín, bảy người trước bị đào thải, có một tổ bất phân thắng bại.

Tự Linh cảnh giới có thể phát huy được tác dụng của võ hồn.

Võ hồn khác biệt có đặc sắc riêng, vận dụng trong giao chiến sẽ phát huy ra hiệu quả cũng khác biệt.

Có ít người cảnh giới cao nhưng võ hồn lệch yếu, rốt cục thua trong tay đối phương.

Có ít người võ hồn phẩm cấp cao nhưng không quen chiến đấu, kết quả cũng thua.

Thời gian trôi mau, sau nửa canh giờ, rốt cục đến phiên Lục Vũ.

“Cổ lên, Lục Vũ!”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên ở dưới đài hô to, Vân Nguyệt Nhi cách đó không xa tâm tình cực kỳ phức tạp.

“Hắn mới đến trung viện bao lâu mà đã kết nối với tiểu quận chúa.”

Vân Nguyệt Nhi trong lòng khó chịu không hiểu thấu, tựa như vật mình âu yếm bị người khác giống đi vậy.

Bên ngoài sân, Lâm Phong cười hắc hắc nói: “Lão đại, đã đến thời điểm ngươi hét một tiếng kinh người rồi.”

Khu đệ tử hạch tâm, Trương Nhược Dao nhìn Lục Vũ, trong mắt dị sắc liên tục, lộ ra mấy phần mong đợi.

Trên đài thi đấu, Phương Thanh Sơn nghe thấy quận chúa cổ vũ Lục Vũ thì ánh mắt lập tức trở nên lo lắng.

Tần Vân nhìn Lục Vũ trên đài, đáy mắt hiện lên một tia âm độc, hẳn hy vọng Lục Vũ chiến thắng, đến lúc đó lại tự tay mình đánh bại hắn, nhục nhã hẳn trước mặt mọi người, từ đó đoạt Vân Nguyệt Nhi tới ta.

Trong số 104 đệ tử dự thi thì chỉ có một mình Lục Vũ là cảnh giới Tụ Linh tứ trọng, những người khác đều là Tụ Linh ngũ trọng, lục trọng.

Cũng bởi như thế nên lúc Lục Vũ ra sân thì rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc, ngay cả chương môn cũng theo quán tính nhìn Lục Vũ.

“Tụ Linh tứ trọng, thật sự là không biết lượng sức.”

Có đệ tử hạch tâm chế giễu, không ít võ sư và trưởng lão cũng đều có suy nghĩ giống nhau, cảm thấy Lục Vũ là đến mất mặt.

Vương Nhân là đối thủ của Lục Vũ, Tụ Linh ngũ trọng trung kỳ, thần sắc khinh thường nhìn hắn.

Lục Vũ mặt nở nụ cười, cũng không thêm đề ý đối phủ tự ngạo và tự phụ ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Một chiêu bại địch

“Bắt đầu đi.”

Trọng tài ra lệnh, không muốn kéo dài thời gian.

Vương Nhân khinh miệt nói: “Cho ngươi ra tay trước.”

Tranh tài, cướp đoạt tiên cơ rất trọng yếu.

Vương Nhân hào phóng như vậy rõ ràng coi thường Lục Vũ.

“Như vậy ta sợ thắng mà không võ.”

Vương Nhân khinh thường nói: “Bằng ngươi à, còn thắng mà không võ? Ngươi nằm mơ đi.”

Lục Vũ sắc mặt lạnh lùng, không vui nói: “Xem thường ta, vậy thì tốt, ta ra chiêu.”

Chân trái di chuyển về phía trước, thân thể nghiêng trở lại, cánh tay phải đâm ra một quyền, quyền phong rít gào trên nắm tay, rất có lực đạo.

Vương Nhân nhìn một quyền tiện tay của Lục Vũ, vẻ giãn dãn hiện ra trên mặt.

“Dám xem nhẹ ta, đây chính là ngươi tự tìm.”

Hai tay mở ra, Vương Nhân lui người về sau, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, lại là một con ngốc ung Hoàng cấp thất phẩm, mất ung sắc bén lạnh lùng nhìn Lục Vũ.

Hai tay ngửa ra sau, Vương Nhân như ung kích trường không, trong miết phát ra tiếng kêu nhỏ, thân thể bắn tới nhanh như điện, dung hợp đặc sắc của võ hồn, ở phương diện tốc độ thân pháp và sát thương vật lý đều được tăng phúc cực lớn.

Đây chính là tác dụng của võ hồn phát huy ra trong chiến đấu, hết sức trọng yếu, có đôi khi có thể vượt cấp khiêu chiến.

Một kích này của Vương Nhân dung nhập hiệu quả tăng phúc từ võ hồn, chỉ ít có thể phát ra thực lực Tụ Linh ngũ trọng hậu kỳ, đủ để nghiền ép Tụ Linh tứ trọng dễ dàng đánh được thắng lợi.

“Tụ Linh ngũ trọng dung nhập võ hồn chỉ lực, một chiêu liền có thể đánh bại Lục Vũ, trận này chẳng có gì đáng xem.”

“Đánh với loại đối thủ như Lục Vũ thì ngươi cảm thấy có thể kéo dài bao lâu?”

Khu quan chiến đệ tử hạch tâm, rất nhiều người đều sớm kết luận trận chiến đầu, cảm thấy Lục Vũ chắc chắn thua.

Trương Nhược Dao lạnh lùng nói: “Trận này Lục Vũ tất thắng!”

Lúc này đưa tới bạo động.

“Trương sư tỷ quá coi trọng tên Lục Vũ kia rồi. Chỉ bằng cảnh giới Tụ Linh tứ trọng của hắn mà...”

Đang nói, trên đài thi đấu, phong vân đột biến, xuất hiện một màn kinh người.

Vương Nhân giận mà tra tay, thi triển ra Thiết Trảo công, muốn một kích bại địch, nhẹ nhõm thủ thắng.

Nhưng nào ngờ được ngay lúc ưng trảo của Vương Nhân đánh trúng cánh tay Lục Vũ thì đầu ngón tay bị bắn ngược tựa như chạm phải tấm sắt cứng rắn, chấn động khiến tay hắn run lên.

“Tụ Linh tứ trọng, sao có thể...”

Vương Nhân vừa sợ vừa giận, trong lòng nghĩ vậy thì cánh tay phải thuận thế biến chiêu, chuẩn bị tấn công lần hai.

Ai ngờ cánh tay của Lục Vũ tựa như linh xà đông đưa, góc độ xảo trá, nhanh như thiểm điện, bắt lấy cổ tay Vương Nhân trong nháy mắt.

“Không được!”

Vương Nhân gấp muốn hất Lục Vũ ra nên dùng lực, nào ngờ một cổ lực lượng cường đại từ tay Lục Vũ truyền ra khiến hắn không thể động đậy.

A!

Hô lên một tiếng, Vương Nhân không tự chủ được, hai đầu gối chạm đất, cánh tay phải bị Lục Vũ chế trụ tựa như khuất phục quỳ gối dưới chân Lục Vũ.

Màn này khiến cho toàn trường oanh động, rất nhiều người đều tròn tròn mắt.

“Chuyện này, chuyện này, gấp quỳ, tại sao có thể như vậy được?”

“Quá nhanh, Lục Vũ dùng chiêu gì để thắng thế?”

Rất nhiều người đều tròn mắt há mồm, chỉ có quận chúa Đỗ Tuyết Liên cao hứng hô to, phản ứng kia thật như tát vào mặt không ít đệ tử.

Trọng tài cũng hơi ngạc nhiên, Lục Vũ chuyển bại thành thắng, nhanh như thiểm điện, thật quá bất ngờ.

Một chiêu bại địch, thua lại không phải Lục Vũ, kết quả bất ngờ này đã hấp dẫn sự chú ý của toàn trường.

Trương Nhược Dao khẽ nhếch miệng cười.

Rất nhiều đệ tử hạc tâm cứng họng, không biết nên nói chút gì.

Bên ngoài sân, Lâm Phong đang hoan hô.

Trên đài, bọn người trưởng môn và viện trưởng đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên, chiêu kia của Lục Vũ khiến rất nhiều người suy tư.

Phượng Thanh Sơn không vui, Tần Vân thì nhú chặt mày, hai người đều không hy vọng nhìn thấy Lục Vũ đại xuất danh tiếng.

Vân Nguyệt Nhi há hốc miệng, hoàn toàn sợ đến ngây người.

Lục Vũ tiến vào trung viện chưa được một tháng đã tu luyện đến cảnh giới Tụ Linh tứ trọng, cũng một chiêu đánh bại đối thủ, cảm giác kia tựa như thiên phương dạ đàm.

Vương Nhân hét to nhục nhã, gãy giữa cực lực nhưng không ngờ cánh tay kia của Lục Vũ tựa như núi Thái Sơn khiến hắn không thể động đậy.

“Nói thật, thắng người thật sư có chút thắng mà không võ.”

Lục Vũ buông Vương Nhân ra, lui lại hai bước, trên khuôn mặt tuấn mỹ bình tĩnh tựa cười nhưng không phải cười khiến Vương Nhân cảm thấy hết sức nhục nhã.

“Người dám nhục nhã ta, ta liều mạng với người.”

Vương Nhân giận dữ, lại bị trọng tài ngăn lại.

“Người đã thua, xuống dưới.”

Vương Nhân không phục, muốn đấu lần nữa.

Lục Vũ nói: “Đấu nữa thì ngươi cũng sẽ thua, tội gì?”

Lục Vũ xoay người bỏ đi, bộ dáng ưu nhã mà thông dong, trấn định mà tự phụ.

Giờ khắc này, rất nhiều người nhìn bóng lưng Lục Vũ, trong lòng hiện lên một ý niệm, gia hỏa này thật là Tụ Linh tứ trọng sao?

Rất nhanh, vòng đấu loại thứ nhất kết thúc.

“Vòng thứ hai năm mươi sáu người, tiếp tục bốc số chọn đối thủ, quy tắc không đổi.”

Lần này Lục Vũ bốc trúng số mười lăm, đối thủ lại là Âu Tuấn.

“Xảo thật đấy, đây có phải là trời chiều theo ý người không đây?”

Lục Vũ nhìn Âu Tuấn, trong mắt cười lộ ra mấy phần trào phúng.

Âu Tuấn lãnh khốc nói: “Đây gọi là ông trời có mắt, muốn ta trừng phạt đồ vô sỉ nhà ngươi.”

“Nói nghe cứ như thánh nhân ấy nhỉ, ngươi không cảm thấy đỏ mặt hả?”

Lục Vũ cười lạnh, quay người đi.

Vòng tranh tài thứ hai, nhân số ít hơn vòng thứ nhất rất nhiều.

Cũng không lâu lắm liền đến phiên Lục Vũ và Âu Tuấn.

Trên đài thi đấu, hai người đứng cách nhau một trượng nhìn nhau, bầu không khí khá khẩn trương.

Âu Tuấn mắt phún lửa, hẳn có một loại trực giác là cái chết của Từ Phàm có liên quan đến Lục Vũ, còn bản thân là bị Lục Vũ hãm hại.

“Ngươi dám hại ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi đẹp mặt!”

Âu Tuấn gầm nhẹ, trong mắt tràn đầy bạo ngược chi khí.

Lục Vũ liếc mắt, có ý riêng mà nói: “Bấy người ở chỗ kia thì đừng làm lẫn lộn.”

Âu Tuấn nhìn sang Tần Vân, khẽ nói: “Bớt dùng bài này đi, hiện tại ta chỉ muốn dạy dỗ ngươi, xem chiêu.”

Cong ngón bung ra, chỉ phong như đao, khóa chặt những nơi yếu hại trên người Lục Vũ.

Thân pháp của Âu Tuấn xuất chúng, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu là một con thanh hồ, Hoàng cấp thất phẩm.

Lục Vũ thi triển Phiêu Miểu thân pháp nhanh chóng lướt qua chỉ phong của Âu Tuấn, phối hợp với Đạn Chỉ Phi Hoa ngược lại khiến cho đối phương liên tiếp lui ra sau.

“Nhìn không ra, ngươi thật đúng là đủ âm hiểm.”

Âu Tuấn mắng to, cấp tốc thay đổi chiêu số, tay trái tung chưởng đao, tay phải bạo quyền, chiêu thức lăng lệ mau lẹ dung hợp với võ hồn thanh hồ quý dị biến hóa đa đoan, khiến cho người ta khó có thể đề phòng.

Lục Vũ ánh mắt lạnh lùng, gia hỏa này thù mình sâu như thế nếu không nhân cơ hội này hảo hảo giáo huấn một hồi há không có lỗi với bản thân?

Nghĩ như thế, Lục Vũ đột nhiên biến chiêu, thi triển ra Cửu Bạo Kinh Lôi quyền!

Lôi âm ầm ầm rầm đỉnh tai nhức óc, Lục Vũ đầm nắm đầm cuồng bạo cương mãnh, lần lượt nghênh tiếp bạo quyền của Âu Tuấn, song phương chiến đấu trong nháy mắt tiến vào giai đoạn gay cấn.

“Liều thực lực với ta, ngươi muốn tìm tai vạ rồi!”

Âu Tuấn rống to, hẳn ở cảnh giới Tụ Linh ngũ trọng đỉnh phong còn mạnh hơn Từ Phàm nhiều, tự nhận ở phương diện thực lực tuyệt đối có thể lực áp đối thủ.

Ở vòng một, Lục Vũ chiến thắng bằng một chiêu, sau đó rất nhiều người phân tích đó là thắng bằng kỹ xảo.

Dựa theo chiêu thức biến hóa, tốc độ phản ứng.

Thực tế thì quả đúng như thế, Lục Vũ dùng U Linh quý trao để giành chiến thắng.

Bây giờ, Lục Vũ so đấu thực lực với Âu Tuấn, rất nhiều người lần nữa xem trọng Âu Tuấn, nhận định Lục Vũ tất thua.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Phức tạp

Dù sao ở phương diện cảnh giới thì Lục Vũ kém xa Âu Tuấn.

Đám người Trương Nhược Dao, tiểu quận chúa, Vân Nguyệt Nhi, Lâm Phong, Tần Văn, Phương Thanh Sơn mật thiết chú ý, có người hy vọng Lục Vũ thắng nhưng cũng có người mong hắn thua.

Âu Tuấn mặt hung dữ, quanh thân không gió mà bay, toàn bộ cánh tay phải biến to gấp đôi, quang mang xích hồng nổi lên trên nắm tay, phóng xuất ra sóng gọn mạnh mẽ.

“Liệt Sơn Bạo quyền!”

Trong tiếng hô điên cuồng, võ hồn trên đầu Âu Tuấn chui vào trong nắm đấm, tăng phúc tốc độ cho một quyền cương mãnh bá đạo kia.

Cường phong rít gào bốn phía, dường như có thể thấy được một con thanh hồ to lớn bao phủ trên người Âu Tuấn, võ hồn chi lực phóng xuất ra chấn nhiếp thần hồn, tiến hành áp chế võ hồn của Lục Vũ.

Đây là vận dụng võ hồn cơ bản, không chỉ tăng phúc ở phương diện lực lượng, tốc độ mà còn có tác dụng chấn nhiếp tinh thần.

Võ hồn càng cường đại thì hiệu quả tăng phúc này càng tốt, tinh thần áp chế càng đáng sợ.

Âu Tuấn hận Lục Vũ nên một kích này không hề lưu tình, quyết tâm muốn dồn hắn vào chỗ chết.

“Lạc Nhật Kinh Lôi!”

Lục Vũ hai mắt cực nóng, miệng gầm hét, thân thể tựa như tên bắn, xuất thủ với tốc độ nhanh hơn.

Bách Xuyên mạch chấn động, linh lực cuộn cuộn tuôn ra, kinh lôi nương theo xích hồng chỉ quang ngưng tụ thành một vầng mặt trời đỏ trên nắm tay Lục Vũ, mặc dù chỉ là hư ảnh nhưng lại phóng xuất ra ba động khủng bố.

Nắm đấm của song phương va chạm nhau trong nháy mắt, lực đạo cương mãnh không hợp tính khí va chạm sinh ra lực lượng hủy diệt, theo đó là tiếng kinh lôi điệp tai và tiếng hét thảm thê lương không cam lòng xuyên thấu trời cao.

Âu Tuấn bị bắn ngược ra, miệng phun máu tươi, người tựa như lá thu rụng rơi xuống đài trong tiếng kinh hô của mọi người, toàn bộ cánh tay phải của hắn nổ nát vụn, gân cốt nửa người bị phá nát.

Kết quả như thế một lần nữa khiến toàn trường sôi phục, thốt lên kinh ngạc.

Lục Vũ lui lại bảy bước, toàn thân xương cốt bạo hưởng nhanh chóng đánh tan lực trùng kích cường đại ảnh hưởng trên người.

Đây là sự kết hợp giữa Thốn Tâm Vạn Kinh và Nhu Cốt Thốn Kinh, đương nhiên cũng có tác dụng của kim thân bất diệt, giúp hắn không bị tổn hao cộng lông tóc nào, chỉ có khí huyết dâng cao, sắc mặt hơi đỏ thôi.

Âu Tuấn thảm bại, thê lương như chó, trong mắt tràn đầy phẫn nộ và ngạc nhiên, hắn không thể tin nổi mình lại thua trong tay Lục Vũ.

Trung viện, một trưởng lão quát lớn: “Luận võ giành thắng lợi là dừng. Người vậy mà cố ý đã thương người, cố ý cả gan làm loạn, còn không bó tay nhận tội!”

Trưởng lão kia bay người lên đài, xuất thủ với Lục Vũ, muốn bắt hắn trị tội.

Lục Vũ cười lạnh, trong lòng biết người này đang ra mặt cho Âu Tuấn.

Âu Tuấn thân là thiếu thành chủ nên ở trung viện phong sinh thủy khởi, tự nhiên có người chống lưng.

Một mũi tiễn phá không bắn tới khiến cho trưởng lão kia nghiêng người né tránh.

“Ngũ trưởng lão trắng trợn bao che Âu Tuấn như thế liệu có coi sở đốc tra và chương môn ra gì không?”

Hứa Tiễn Sur ra mặt ngăn trước người Lục Vũ, cảm tức nhìn trưởng lão xuất thủ kia.

“Lục Vũ âm hiểm độc ác, xuất thủ đã thương người, ta bắt hắn hỏi tội là giữ gìn vinh dự của Thanh Sơn tông, miễn cho sở đốc tra nói Thanh Sơn tông chúng ta không biết dạy bảo, môn hạ đều là những người thích hành hung người khác.”

Hứa Tiễn Sur cười giận dữ nói: “Hay cho người khéo mồm khéo miệng đối trắng thay đen, Lục Vũ dùng tu vi Tụ Linh tứ trọng nghiền chiến đối thủ Tụ Linh ngũ trọng và thắng lợi thì người lại nói hắn xuất thủ đã thương người, vậy có muốn trời chân trời tay Lục Vũ lại đề đầu với Âu Tuấn hả?”

Ngũ trưởng lão khề giận nói: “Thắng cũng phải có phân tặc. Người nhìn Âu Tuấn xem, tay gãy, gân cốt hỏng hết thế kia thì tai bay vạ gió này cứ thế cho qua à?”

Lúc này, Lỗ viện trưởng mở miệng nói: “Cãi nhau ra thế thống gì? Trận này Lục Vũ thắng, tổ tiếp theo tiếp tục.”

Ngũ trưởng lão hung hăng trừng Lục Vũ một chút, quay người đi.

Dưới đài, quận chúa Đỗ Tuyết Liên mắng: “Không biết xấu hổ, rút khỏi Thanh Sơn tông.”

Bên ngoài sân, Lâm Phong phụ họa nói: “Đúng, rút khỏi Thanh Sơn tông!”

Rất nhiều đệ tử đều đang nghị luận, bất mãn với cách làm của ngũ trưởng lão.

“Thật không có ý tứ, khiến sở đốc tra chê cười.”

Chương môn Thanh Sơn tông Trương Vân Sơn mở miệng, chuyện này thật sự hơi mất thể diện.

Sở Hoài Nam lãnh đạm nói: “Không sao, thắng thua luôn khó tránh khỏi.”

Âu Tuấn bị thương không nhẹ nhưng điều khiến hắn không chịu đựng được chính là những lời chỉ trích trào phúng của đám người kia, đây quả thực là nhục nhã hết mức.

“Lục Vũ, người nhục nhã ta, ta sẽ trả lại gấp trăm lần! Chờ xem, ta sẽ khiến người hối hận không kịp!”

Dứt câu ngoan thoại này, Âu Tuấn không nghe đệ tử khác thuyết phục và nâng, lòng tràn đầy oán hận rời khỏi trung viện, đi về phía Phượng Nguyệt thành.

“Lục Vũ, ta thề người nhất định sẽ phải hối hận!”

Trên đài, tranh tài tiếp tục.

Hứa Tiễn Sur nhìn Lục Vũ, khích lệ nói: “Cố gắng lên, không ai dám khi dễ người trước mặt chương môn đâu!”

Lục Vũ hết sức cảm kích, Hứa Tiễn Sur ra mặt giúp hắn hai lần, phần ân tình này hắn khắc thật sâu trong lòng.

“Ta biết, tạ ơn.”

Hứa Tiễn Sur cười nói: “Không cần cảm ơn ta.”

Nói xong nhìn về nơi xa, chỗ đó đang có một đôi mắt nhìn nơi đây.

Lục Vũ lòng có cảm giác, quay đầu chú ý đằng xa, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Trương Nhược Dao.

Một khắc này, bốn mắt nhìn nhau, tim hai người đập rộn lên, cả hai cuống quýt tránh đi.

Phượng Nguyệt thành, Đỗ vương phủ, hôm nay có một vị khách không mời mà tới.

Trong hậu hoa viên, Đỗ Đại Vũ thân là vương gia lại kiêm chức thành chủ đang lắng nghe thủ hạ báo cáo.

“Cái gì? Có chắc không? Tốt, lập tức xuất phát...”

Đỗ vương gia một mặt nộ khí, hắn giậm chân một cái, lại có người gặp phải xui xẻo.

Trung viện, vòng đấu loại thứ hai lúc này kết thúc, còn thừa lại hai mươi tám đệ tử dự thi.

“Vòng thứ ba, bắt đầu. Người thắng trận liền có thể khiêu chiến tốp năm, nếu thắng sẽ thay chỗ đó.”

Lần này, Lục Vũ quá trùng số một, đối thủ của hắn là Tụ Linh lục trọng.

Trận đấu này rất quan trọng, nếu như Lục Vũ thắng thì sau đó hắn có thể khiêu chiến Tần Vân.

Nhưng là Tụ Linh tứ trọng đấu với Tụ Linh lục trọng, cách biệt hai cấp, khó khăn.

Tất cả mọi người đều trông chờ trận chiến này, Lục Vũ thắng hai trận liên tiếp liệu có thể thắng luôn trận thứ ba không?

Trương Nhược Dao, Đỗ Tuyết Liên, Lâm Phong đều tràn đầy mong chờ, Phương Thanh Sơn thì hy vọng Lục Vũ thua, Tần Vân lại hơi do dự.

Vân Nguyệt Nhi si ngốc nhìn qua thân ảnh kia, thầm nghĩ: “Lần này hắn sẽ thắng ư?”

Chẳng biết tại sao nàng lại cảm thấy đau lòng không hiểu thấu, là hối hận ư?

Hay là không chấp nhận nổi?

“Ra tay đi.”

Lý Ngũ nhìn Lục Vũ, khẽ quát một tiếng liền vung ra một quyền.

Lý Ngũ xem qua hai trận đấu của Lục Vũ nên không dám khinh thường, hắn rất am hiểu vận dụng sở trường bản thân, đi công kích điểm yếu của địch nhân.

Một trận chiến này, song phương cách giới cách xa, Lý Ngũ chiếm cứ ưu thế rõ ràng cho nên hắn lựa chọn áp chế trên thực lực.

Lục Vũ lòng đầy nhiệt huyết, cảnh giới không ngừng tăng lên khiến cho hắn mỗi khi gặp phải cường địch thì chiến ý cũng theo đó tăng nhanh, toàn thân tản mát ra một cỗ lực chiến đấu đặc hữu.

“Lạc Nhật Thu Phong Túy!”

Xoay người xuất kích, gập nhẹ như sấm!

Lục Vũ xuất thủ liền là chiêu thức mãnh liệt, cứng đối cứng đúng là điều hắn thích nhất.

Bách xuyên hối hải, lạc nhật trường hồng.

(Trăm sông hợp thành biển, ánh tà dương đỏ như máu.)

Lục Vũ tóc dài bay múa, quần áo phát phơ, linh lực trong cơ thể mãnh liệt dung nhập vào trong một quyền, tại một khắc vùng quyền này, toàn bộ hư không đều đang run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Khiêu chiến Tần Vân

Lý Ngũ bạo rống, phát huy thực lực Tụ Linh lục trọng tới cực hạn, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu là một con sơn miêu (*mèo rừng), giương nanh múa vuốt phun nuốt cuồng phong ngưng tụ thành một vòng xoáy, bao phủ lên người Lý Ngũ.

Trên nắm tay Lý Ngũ là thanh quang xoay tròn phun nuốt lực lượng cuộn cuộn chuyển động với tốc độ cao, ẩn chứa chấn, liệt, đạn, trùng.

Lý Ngũ dốc hết toàn lực ra một quyền này hiển nhiên là muốn thắng trong một chiêu, xuất kỳ bất ý.

Luận võ giao phong, chiêu thứ nhất phần lớn là thiêu thức mang tính thăm dò, sẽ không quá mãnh liệt.

Phương pháp của Lý Ngũ lại khác, chiêu thức nhất đã ra tay toàn lực, đây chính là chỗ thông minh của hắn.

Chỉ là Lý Ngũ không nghĩ tới Lục Vũ đặt mình trên chiến đài, thiêu đốt nhiệt huyết, chiến ý trong lòng ngực dâng cao, xông lên liền là Lạc Nhật quyền, đây cũng là một loại quyền pháp cứng đối cứng.

Lục Vũ tóc dài bay múa, võ hồn ẩn mà không hiện, khí thế nội liễm có khác biệt rõ ràng với Lý Ngũ hiển hiện võ hồn khi thế ngập trời.

Chính thể Lý Ngũ là khí thế bàng bạc, nhân hồn hợp nhất, biểu hiện ra thực lực vốn có của cảnh giới này.

Chính thể Lục Vũ là khí thể hơi yếu, nhưng nắm đấm kia như đỏ như mặt trời, che đi tất cả phong thái.

Công kích của song phương va vào nhau trong nháy mắt, quyền đầu quyền, lực so lực, lực đạo cương mãnh mẽ ngưng tụ tại một điểm ma sát, va chạm, khuếch tán, bạo tác và bùng nổ quang mang phát ra tiếng kêu chói tai, hóa thành sóng xung kích đáng sợ.

Trong sát na hai quyền chạm nhau, ánh mắt của Lý Ngũ và Lục Vũ cũng chạm vào nhau.

Trong đôi mắt của Lý Ngũ lộ ra mấy phần sốt ruột, còn Lục Vũ lại tràn đầy chiến ý.

OANH!

Tiếng vang lời mình, lực bạt núi non.

Quyền kinh cuồng bạo tời khô lập hủ (*bê gãy nghiền nát) chấn động khiến mỗi thớ thịt trên người Lục Vũ rung lên, cơ duỗi kéo căng, Bách Xuyên mạch trong cơ thể vừa thu vừa phóng, phối hợp với Nhu Cốt Thốn Kinh và Thốn Tâm Vạn Kinh, trong lúc hô hấp, thể nội thả cuồng kinh ra ngoài, phát động Bất diệt kim thân chấn vỡ sóng xung kích lan tới người.

Cũng trong thời gian đó, Lý Ngũ từ sốt ruột biết thành hoảng sợ, tay hấn truyền đến một cỗ lực lượng không thể chống đỡ khiến võ mạch trong cơ thể nứt ra, gãy tay, cả người không tự chủ được bay rớt ra ngoài, hét thảm thành tiếng, trong lòng toát lên nỗi tuyệt vọng không thể tin nổi.

Vì sao lại như thế, vì sao!

Hư không bạo hưởng, chiến đấu kết thúc.

Song phương một chiêu phân thắng bại, kết quả lại khiến vô số người ngạc nhiên!

Lục Vũ thắng, thắng chỉ bằng một chiêu, lại mãnh liệt hơn xa hai lần trước!

Cuồng phong rít gào khiến y phục Lục Vũ đong đưa, mái tóc dài phát phơ, khuôn mặt tuần tiếu cộng đôi mắt có thần phối hợp với ánh mắt sáng ngời có thần, cỗ chiến ý kia, ngạo khí kia phảng phất vĩnh viễn dừng lại ở tại thời khắc này!

Lục Vũ duy trì tư thế ra quyền, thân thể lui về sau vài bước, y phục toàn thân tung bay thẳng đến khi sóng xung kích tán đi, gió dừng người vắng, mọi người dưới đài mới lấy lại tinh thần, reo hò vang dội.

Lâm Phong cực kỳ kích động, lôi kéo các sư huynh Đan tông, hét lên âm ỉ: “Thấy không, đây là lão đại ta, đơn giản đẹp trai ngay người!”

Quận chúa cũng đang hoan hô, Trương Nhược Dao thì nở nụ cười, Vân Nguyệt Nhi thì ngốc trẻ, tâm tình phức tạp khó có thể tả nổi.

Phong Thanh Sơn thì lạnh lùng nhìn, Tần Vân lại hơi ngạc nhiên, không ngờ Lục Vũ thua hai cấp lại có thể thắng bằng một quyền, chiếc lực như thế thật là hót một tiếng kinh người!

“Nhìn không ra hấn cũng có chút năng lực đó!”

Khu đệ tử hạch tâm, Tiết Kim Long cười lạnh nhìn Lục Vũ trên đài.

Trước đây, thời điểm Lục Vũ thăm dò hấn thì hấn nói đối phương là sâu kiến.

Bây giờ Lục Vũ thắng liền ba trận, ngay cả thua hai cấp cũng một quyền bại địch, chuyện này ở trung viện tuyệt đối nổi tiếng.

Hoa Tuấn Vũ cười nói: “Lục Vũ cũng không tệ lắm, nhưng dù sao cũng là đệ tử chân truyền, Lý Ngũ kia mặc dù là cảnh giới Tụ Linh lực trọng nhưng thực lực bình thường nên Lục Vũ thắng cũng chẳng có gì ghê gớm.”

Sở Tam Thu nhìn Lục Vũ, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Lúc trước, trong lần tranh đoạt chiến đệ nhất nội môn, Sở Tam Thu từng tranh luận với Trương Nhược Dao về Lục Vũ nên luôn thấy đối phương ngửa mặt.

Bây giờ Lục Vũ thắng liền ba trận nên Sở Tam Thu càng thêm ngửa mặt hấn, hơn nữa còn là xem thường.

Về phía Thanh Sơn tông, chương môn Trương Vân Sơn khá hài lòng về màn biểu hiện của Lục Vũ, hỏi qua Lão viện trưởng tình huống của hấn.

“Mới đến chưa tới một tháng đã có biểu hiện như thế, có thể nói là thiên tài.”

Thạch viện trưởng của thượng viện nói: “Qua một thời gian, hấn trở thành đệ tử hạch tâm hấn không có vấn đề.”

Hứa Tiễn Sư nhìn Lục Vũ, ánh mắt lộ ra ý cười.

Tiểu tử này lấy cảnh giới Tụ Linh tứ trọng thắng liền ba trận, sau đó có cơ hội khiêu chiến tốp năm không đây?”

Lục Vũ lui ra, tranh tài tiếp tục.

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên hết sức cao hứng, phát tay gọi Lục Vũ đến cạnh mình, lúi rúi liên tục.

Chưa tới nửa canh giờ, vòng thi đấu thứ ba đã kết thúc, cuộc chiến tranh đoạt tốp năm rốt cục cũng bắt đầu.

Lỗ viện trưởng hiện thân, mời mười bốn đệ tử chiến thắng lên đài.

“Các ngươi lấy được tư cách khiêu chiến, nếu như cảm thấy không có khả năng thắng thì có thể lựa chọn từ bỏ.”

Mười bốn người may mắn hai mặt nhìn nhau, rất nhanh liền có người từ bỏ tư cách khiêu chiến.

Hiển nhiên, những người thắng trận này mặc dù thực lực không yếu nhưng vẫn còn chênh lệch so với tốp năm chân truyền bảng.

“Chín người từ bỏ, năm người khiêu chiến, một tốp năm mới sẽ sinh ra trong số mười người các ngươi.”

Lục Vũ lựa chọn khiêu chiến, hẳn chờ thời khắc này đã lâu, bây giờ rốt cục cũng đến.

“Tranh tài khai thác phương thức thủ lỗi, mỗi người có hai cơ hội, người thành công thủ lỗi đến cuối cùng chính là tốp năm chân truyền bảng năm nay, nhận được phần thưởng phong phú.”

“Hiện tại, trước hết mời năm đệ tử thủ lỗi phát biểu, các ngươi ngoại trừ thủ lỗi thì phải chăng cũng có dự định khiêu chiến?”

Với việc viện trưởng hỏi thăm, Tần Vân là người phát biểu đầu tiên.

“Ta muốn khiêu chiến Phươg Thanh Sơn!”

Dứt lời, toàn trường oanh động, rất nhiều người đều nhìn Tần Vân, trước mắt hắn xếp hạng thứ ba, vậy mà muốn vượt qua hạng hai khiêu chiến hạng nhất, hẳn nắm chắc thế sao?”

Tần Vân hăng hái, khí thế đề thăng, trong nháy mắt lộ ra lẫm liệt và ngạo khí.

Phươg Thanh Sơn cười lạnh, khinh thường nói: “Chỉ bằng ngươi? Lát nữa ta sẽ khiến ngươi thua không còn mặt mũi gặp ai.”

Phươg Thanh Sơn luôn luôn kiêu căng, trong ngôn từ lộ ra sự khinh thường nhưng tự tin.

Lỗ viện trưởng hỏi: “Ba người các ngươi thì sao?”

Xếp hạng hai, bốn, năm đều không có phát biểu, bọn hắn chỉ muốn giữ vững thứ hạng trước mắt.

Lỗ viện trưởng nhìn năm người khiêu chiến, hỏi: “Mỗi người các ngươi muốn khiêu chiến ai?”

Trong năm người, có ba người lựa chọn khiêu chiến vị trí thứ năm, một người khiêu chiến vị trí thứ tư.

Lúc đến phiên Lục Vũ thì khóe miệng hắn khẽ nhếch, lộ ra ý cười lạnh lùng.

“Ta muốn khiêu chiến Tần Vân!”

Lời này dẫn phát bạo động.

“Lục Vũ muốn khiêu chiến Tần Vân, chuyện này quả thực quá ngoài dự đoán của mọi người.”

“Ngươi biết cái gì, Lục Vũ khiêu chiến Tần Vân chẳng phải là vì Vân Nguyệt Nhi à. Người ta là thanh mai trúc mã của Lục Vũ nhưng bị Tần Vân đoạt, bây giờ hắn tự nhiên phải đòi lại công đạo này.”

“Tần Vân có cảnh giới Tụ Linh lục trọng đỉnh phong, dám trắng trợn khiêu chiến Phươg Thanh Sơn thì hiển nhiên hắn có sự tự tin nhất định. Mà bây giờ Lục Vũ chỉ mới là Tụ Linh tứ trọng, coi như trước đây hắn may mắn thắng ba trận liên tiếp thì trận này chắc chắn phải thua thôi.”

Tần Vân nhìn Lục Vũ, sát cơ tràn ngập trong mắt, đây chẳng phải là cơ hội mà hắn mong muốn ư?

“Khiêu chiến ta? Tốt, ta cho ngươi cơ hội!”

Tần Vân sáng khoái đáp ứng, nụ cười trên mặt âm trầm

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Đồi chọi gay gắt

Dưới đài, tâm tình phứt tạp nhất thuộc về Vân Nguyệt Nhi.

Lục Vũ khiêu chiến Tần Vân trước mặt mọi người, nói cho cùng chẳng phải là vì đoạn tình kia?

Có lẽ Lục Vũ đã buông bỏ nhưng Vân Nguyệt Nhi nàng vẫn chưa từng quên. Tần Vân càng muốn dồn Lục Vũ vào chỗ chết mới cam tâm.

Bởi vậy nên trận chiến này không thể tránh khỏi, giữa ba người không thể không có một cái kết.

“Lão đại, cố lên!”

Lâm Phong ở bên ngoài hô to, cổ vũ cho Lục Vũ.

Quận chúa quơ nắm tay nhỏ, hưng phấn nói: “Lục Vũ, ta xem trọng ngươi, nếu ngươi dám thua thì ta không tha cho ngươi!”

Quận chúa là nữ thần của trung viện, lời này của nàng khiến cho Lục Vũ bị không ít người ghi hận.

“Tiểu tử này ăn trong chén còn ngó trong nồi, hán muốn hót gọn một mẻ mỹ nữ Thanh Sơn tông sao, đáng hận.”

Rất nhiều đệ tử chân truyền đang ghen tỵ Lục Vũ, không quan hệ thiện ác, chỉ vì nữ thần trong suy nghĩ.

Trương Nhược Dao thanh nhã mỉm cười, Vân Nguyệt Nhi thì không thích nghe những lời nghị luận của mọi người.

Trên đài, Lỗ viện trưởng nhìn Lục Vũ tựa như muốn nói gì đó, nhưng rốt cục vẫn từ bỏ.

“Hiện tại các ngươi sắp xếp bốc thăm, ai rút số một thì bắt đầu từ người đó.”

Năm người khiêu chiến theo thứ tự đi lên bốc, kết quả Lục Vũ rút được số một.

“Trận đầu, Lục Vũ khiêu chiến Tần Vân!”

Lời này khiến mọi người phấn chấn, dưới đài xôn xao cả lên, không ai ngờ được hai đối thủ một mất một còn như Lục Vũ và Tần Vân lại gặp nhau ngay tại vòng thứ nhất.

Những người khác tạm thời lui ra, trên đài chỉ còn lại Lục Vũ và Tần Vân, cả hai đứng cách nhau một trượng, đối diện nhau.

“Ngươi thật can đảm khi dám khiêu chiến ta.”

Tần Vân lạnh lùng chế giễu, đáy mắt cất giấu sát cơ.

Muốn giết chết Lục Vũ trên lôi đài là chuyện không thực tế.

Nhưng thời điểm giao thủ ra tay hơi nặng, đánh thành tàn phế cũng là chuyện rất bình thường.

Điều mà Tần Vân muốn làm nhất chính là đánh bại Lục Vũ một cách dễ dàng trước mặt mọi người, nhục nhã đối phương một phen để cho Vân Nguyệt Nhi biết lựa chọn chính mình mới sáng suốt nhất!

“Âm mưu âm toán, ngươi thật đúng là hèn hạ!”

Lục Vũ lạnh lùng phản kích.

Từ lúc mới bắt đầu, Tần Vân năm lần bảy lượt nghĩ mưu hại mình, kế này không thành lại nảy ra kế khác, loại đồ vô sỉ này há có thể để hán đắc ý?

Tần Vân sắc mặt lạnh lùng, quát: “Dám nói xấu ta, ngươi thật to gan!”

“Nói xấu?”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Nhân phẩm của ngươi như vậy mà ta phải nói xấu ư?”

Tần Vân mắng: “Ngươi âm hiểm, leo mép. Ngươi đã khiêu chiến ta thì hôm nay ta phải giáo huấn ngươi ra trò mới được!”

Lục Vũ nhìn quanh, ánh mắt đảo qua mọi người dưới đài, dừng lại trên người Vân Nguyệt Nhi một chút, khóe miệng nổi lên một vòng lãnh ý.

Vân Nguyệt Nhi trong lòng đau nhói, hối hận khôn cùng, đôi môi run khê thay cho tiếng thờ dài.

“Lão đại, đánh hắn, đánh hắn rụng răng đi!”

Lâm Phong phát tay về phía Lục Vũ, bộ dạng hưng phấn kia của hắn lập tức hấp dẫn không ít chú ý.

Dưới đài cũng có rất nhiều người ủng hộ Tần Vân, đang hô to đánh ngã Lục Vũ.

“Bắt đầu đi.”

Lỗ viện trưởng nhìn hai người, hạ lệnh tranh tài bắt đầu.

Tần Vân cười lạnh, ánh mắt như đao, trước khi động thủ vẫn không quên nhục nhã Lục Vũ.

“Nhường ngươi ba chiêu.”

Lục Vũ cau mày nói: “Nhường ta? Tốt, trước lấy dây thừng cột lại cho chắc, thế mới gọi là nhường. Lâm Phong, lấy dây thừng tới đây.”

Bên ngoài sân, Lâm Phong xoay chuyển sóng mắt, hét lớn: “Có ngay, dây thừng tới đây.”

Tần Vân đang cười thì dờ ra, không ngờ Lục Vũ lại vô sỉ như vậy.

“Tốt, Lục Vũ, ngươi nhớ kỹ đó, xem chiêu.”

Lục Vũ giễu cợt nói: “Sao nào, trước mặt mọi người nói nhường ta thì lại đổi ý ngay, lời ngươi nói chẳng khác gì đánh rắm vậy hả?”

Lâm Phong mắng to: “Nói không giữ lời, đánh rắm cũng không bằng, Tần Vân ngươi vô sỉ như vậy, người nhà ngươi có biết không?”

Tần Vân cả giận nói: “Ngươi im miệng!”

Tiểu quận chúa hô theo: “Nói không giữ lời, da mặt cũng không cần.”

Rất nhiều đệ tử chân truyền nín cười, hơi thượng hại nhìn Tần Vân.

Gia hỏa này nhục nhã Lục Vũ không thành mà bản thân còn bị vạ lây.

Phượng Thanh Sơn giễu cợt nói: “Đều nói người không biết xấu hổ thì vô địch thiên hạ, hóa ra thật là như thế này hả.”

Tần Vân tức giận đến phát điên, không ngờ tên Lục Vũ này lại đáng giận đến vậy, lại nắm được điểm sơ hở trong lời nói của mình mà không bỏ.

“Khiêu chiến ta, ngươi định dùng phương thức vô lại này để thắng ư?”

Tần Vân hai mắt phún lửa, căm tức nhìn Lục Vũ.

“Ta không vô sỉ như ngươi đâu, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết là không nên quá xem trọng mình, trâu quá sẽ bị sét đánh đấy!”

Lục Vũ nhích chân sang ngang, vị trí song phương thay đổi, một loại khí lưu huyền diệu nhanh chóng lướt qua hai người.

Cuồng phong đột khởi thổi y phục Lục Vũ bay phấp phật, chiến ý lăng thiên trong lòng Lục Vũ dâng lên

Trong nháy mắt tiến vào trạng thái chiến đấu, đây là năng lực đặc thù mà Lục Vũ có được sau khi mở ra Thiên mạch, sự bén nhạy của hắn được tăng cao trong chớp mắt, hoàn toàn khóa chặt địch nhân.

Tần Vân cảm thấy một tia dị dạng, nguồn gốc là từ trên người Lục Vũ, đây là tâm linh cảm ứng giữa các võ giả với nhau.

Lục Vũ bước đi tùy tiện nhìn như phiêu hốt nhưng kì thật phiêu dật, chiến ý bốc lên trong hai mắt.

Tần Vân hít sâu một hơi, hai tay đột nhiên triển khai, nhưng nghe một tiếng vang trầm, hư không rung động, Tần Vân phóng xuất ra khí thế cường đại.

Tần Vân không gió tự bay, tóc dài tung bay trong gió, phối hợp với gương mặt tuấn tiêu nên giờ phút này bỗng trở nên mê người không nói được.

Lục Vũ dừng chân lại, khí lưu quanh thân đứng im, y phục bất động, tóc dài rủ xuống tạo thành sự tương phản rõ rệt so với Tần Vân bay múa phiêu dật.

Tần Vân tựa như là đang bay mà Lục Vũ lại như một tượng đá, hai mắt băng lãnh lộ ra mấy phần cô tịch, ẩn hàm một loại ý vị tang thương.

Cuồng phong quét sạch chiến đài, bụi nham khắp mặt đất nhưng Lục Vũ vẫn đứng bất động, sóng lớn ngàn trượng cũng không thể lay chuyển.

“Cố lộng huyền hư.”

Tần Vân cười lạnh, kiêu ngạo nói: Lục Vũ, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, ta mạnh, ngươi vĩnh viễn cũng không thể sánh nổi. Ở trước mặt ta, ngươi mãi mãi là sâu kiến!”

Lục Vũ trào phúng phản pháo: “Nói không giữ lời, ngươi thứ hai thì không ai thứ nhất.”

Tần Vân tức giận, hung hăng nói: “Tiện miệng! Ta muốn ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thua thất bại thảm hại.”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Hươu chết vào tay ai phải đánh rồi mới biết!”

Tần Vân điên cuồng hét to, trong mắt thiêu đốt lửa giận, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu phóng xuất ra một cỗ uy hiếp mạnh mẽ khiến cho rất nhiều người quan chiến ở dưới đài phải hít vào một ngụm khí lạnh.

“Thanh Lâm mắng, Hoàng cấp bát phẩm! Thật sự là quá mạnh.”

“Ta nhớ mới lúc trước chỉ là Hoàng cấp thấp phẩm, không ngờ lại tăng lên Hoàng cấp bát phẩm nhanh như thế, khó trách dám khiêu chiến Phụng Thanh Sơn”

Trên đầu Tần Vân là một con thanh mãng to lớn đang thò thè lưỡi rắn, hai mắt có sức mạnh nhiếp hồn đoạt phách, cuồng phong chung quanh hội tụ tựa như đám mây nâng nó lên.

Đầu Thanh Lâm mắng này rất bất phẩm, đã là Hoàng cấp bát phẩm, thuộc loại võ hồn trưởng thành, lại cơ hồ đạt tới trạng thái mạnh nhất, có sức mạnh hết sức lớn lao, năng lực Ngự phong thuần di.

Tần Vân có thể xếp thứ ba trong số những đệ tử chân truyền là nhờ võ hồn của hắn!”

Võ hồn mắng xà khiến mọi người sợ hãi, đôi mắt lạnh băng của nó đang khóa chặt Lục Vũ, tràn đầy sát cơ và tàn khốc.

Tần Vân thét dài, kỳ âm phá mây, lệ khí dâng cao.

Dưới đài hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn Tần Vân, trong lòng tràn đầy chờ mong

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Biểu hiện kinh người

Tần Vân bày ra thực lực đủ cường đại khiến ngay cả Phụng Thanh Sơn cũng phải giật mình, ánh mắt lộ ra một tia âm lãnh.

Nhưng điều khiến người khác ngạc nhiên là phản ứng của Lục Vũ, đối mặt với khí thế áp bách mạnh mẽ của Tần Vân như vậy mà hắn vẫn hờ hững đứng ở nơi đó.

Về mặt này khiến trái tim Tần Vân đau nhói.

Lục Vũ hẳn là thất kinh hoảng sợ mới đúng, nhưng hắn lại tỏ vẻ chẳng thấy, đây quả thực đáng hận!

Tiểu quận chúa khá bận tâm, theo bản năng nắm lấy tay Tiểu Đóa.

“Lục Vũ không có sao chứ?”

Tiểu Đóa ôn nhu nói: “Tiểu thư đừng lo lắng, ngươi nhìn Lục Vũ bình tĩnh trấn định như vậy, hẳn dám khiêu chiến Tần Vân thì khẳng định có mấy phần tự tin.”

Quận chúa ngẫm nghĩ cũng đúng, tâm tư nàng đơn thuần nên lập tức lộ ra ý cười.

Vân Nguyệt Nhi nhìn hai người trên đài, tâm tình hết sức phức tạp.

Nghĩ đến chuyện Lục Vũ từng nhục nhã mình, nàng chỉ mong Tần Vân chiến thắng.

Tuy nhiên không biết tại sao, sâu trong trái tim nàng lại đang lo lắng thay cho Lục Vũ.

Trên đài, Lục Vũ nhìn võ hồn của Tần Vân, trong lòng cảnh giác nhiều hơn.

Thanh Lâm mừng chính là tồn tại tương đối lợi hại trong số Hoàng cấp thủ võ hồn, sau khi trưởng thành Hoàng cấp bát phẩm, phối hợp với cảnh giới Tự Linh lực trọng đỉnh phong, nhân hồn hợp nhất thì lực lượng bạo tăng, có được công năng Ngự phong thuần di.

Đây tương đương với ưu thế trong chiến đấu, võ hồn bình thường căn bản không có cách nào để chiến thắng.

“Lục Vũ, ngươi định như thế tiếp chiêu sao?”

Tần Vân gằm nhẹ, cảm thấy Lục Vũ đang xem thường mình, hắn không thể nhịn.

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ngươi muốn ta tiếp chiêu như thế nào? Trói hai tay hay là buộc hai chân?”

Dưới đài, Lâm Phong cười vang, điều này khiến cho Tần Vân tức khí muốn chết.

“Lục Vũ, ta muốn xé miệng ngươi!”

Vừa sai bước ra, Tần Vân tựa như một đám mây áp sát Lục Vũ trong nháy mắt, quyền trái trao phải, phát động công kích trước tiên.

Lục Vũ nhìn chăm chú mắt Tần Vân, phát hiện hắn nhìn như tức giận nhưng kỳ thực tinh táo, trong mắt ẩn ẩn cười âm hiểm khiến cho người ta cảm giác âm lãnh như rắn độc./

Lục Vũ nghiêng người lui lại, Phiêu Miểu thân pháp vô cùng huyền ảo đã tránh được một kích của Tần Vân.

Tần Vân tấn công liên miên không dừng, hết chiêu này lại đến chiêu khác, tinh diệt tuyệt luân như linh xà vẩy đuôi.

Lục Vũ thông dong phiêu dật giống như quỷ mị mau lẹ, luôn luôn tránh né công kích của Tần Vân một cách thần kỳ khiến đối phương không làm gì được.

“Ngươi chỉ biết tránh né thôi sao?”

Tần Vân khá tức giận.

Lục Vũ cười lạnh nói: “Ta có thể trói hai tay và so chiêu với ngươi, nhưng ta sợ làm như vậy ngươi lại nói là ta xem thường ngươi.”

Tần Vân giận dữ, nghiêm nghị nói: “Lục Vũ, hôm nay có ta không có ngươi!”

Dưới đài, không ít người quan chiến đều cảm thấy Lục Vũ thật ngông cuồng, dám không coi ai ra gì.

Sở Tam Thu khề nói: “Bản sự không lớn nhưng khẩu khí lại không nhỏ.”

Tiết Kim Long nhìn Lục Vũ, lạnh lùng nói: “Thân pháp thì còn được.”

Hoa Tuấn Vũ nói: “Chưa từng thấy qua, hắn không phải là tuyệt kỹ của Thanh Sơn tông.”

Thân pháp của Lục Vũ không chỉ khiến cho đệ tử quan chiến cảm thấy kinh ngạc mà ngay cả trưởng lão, võ sư, viện trưởng và chương môn cũng ngạc nhiên, bởi không ai biết cả.

Đây là thân pháp bảo mệnh của Lục Vũ, phẩm cấp rất cao, một Thanh Sơn tông nho nhỏ này thì sao có thể nhận ra được.

Tần Vân tăng cường tấn công, sau khi nhân hồn hợp nhất thì tốc độ thân pháp tăng lên rõ rệt, hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

“Lục Vũ, không phải ngươi muốn khiêu chiến ta sao, đánh ta đi, sao không dám ra tay thế hả, ngươi sợ à? Nếu không thì quỳ xuống nhận sai đi, ta đại nhân đại lượng sẽ tha cho ngươi.”

Tần Vân vô tâm dây dưa, bắt đầu sử dụng phép khích tướng, bức bách Lục Vũ giao phong chính diện với mình.

Tần Vân nắm chắc nếu giao phong chính diện thì chỉ cần hai ba lần liền có thể đánh bại Lục Vũ.

“Gấp cái gì, ngươi không thấy ta đang làm nóng ngươi sao?”

Lục Vũ cười lạnh, khẩu khí nói chuyện đó của hắn thiếu chút khiến Tần Vân tức chết.

Trong trận đấu, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều là tỷ thí.

Chọc giận địch nhân cũng là một loại bản lĩnh.

Lục Vũ hận Tần Vân nhất nên sao có thể để hắn phách lối đắc ý?

“Cuồng, cuồng tiếp đi, ta xem lát nữa ngươi còn mặt mũi gặp ai nữa không!”

Tần Văn nghiêng răng nghiêng lợi, thân thể trong nháy mắt lui về phía sau, ngừng công kích.

Lục Vũ hoạt động tứ chi một chút, lắc cổ, duỗi eo, chọc cho Lâm Phong ở dưới đài cười ha ha, khiến Tần Văn tức giận gần chết.

“Lục Vũ này tuyệt đối là thành tâm muốn Tần Văn tức chết.”

Có đệ tử không nín được ý cười, thầm mắng Lục Vũ vô sỉ.

Tần Văn khí độ bất phàm, tuấn mỹ hơn người, nào ngờ lại bị Lục Vũ chọc cho giận đến nhất phật thẳng thiên, nhị phật xuất thế.

“Đừng lè mề, nhanh lên.”

Tần Văn gào thét, ở trước mắt mọi người hắn không tiện ra tay đánh lên nên chỉ có thể thúc giục Lục Vũ sớm bắt đầu một chút.

“Chờ không kịp? Tốt, thành toàn ngươi!”

Lục Vũ ánh mắt lạnh lẽo, khí thế toàn thân biến hóa trong giây lát, trong mắt ngập tràn chiến ý.

Vừa sai bước ra, chiến đài rung mạnh, vô số bụi bặm chấn động cao tốc trôi nổi giữa không trung, trông rất có lực rung động.

Tần Văn khẽ biến đổi ánh mắt, nói khẽ: “Bộ dáng đó không dọa được ta đâu.”

Lục Vũ giẫm chân một cái, cả người đột ngột từ dưới đất lao lên, thân thể xoay tròn giữa không trung, thi triển ra Lạc Nhật Thu Phong Túy.

Cuồng phong bay lượn như phong quyền tàn vân, ngưng tụ trên nắm tay Lục Vũ, tách ra quang mang xích hồng.

Đáp xuống, Lục Vũ đâm ra một quyền, toàn bộ hư không đều như bị thất chặt, khí lưu rít chói tai vang lên những tiếng khác thường, tựa như ánh tà dương, hoàng hôn dần buông xuống.

Bụi bặm chung quanh tựa như lá rụng, tăng thêm mấy phần si mê.

“Tối tốt lắm!”

Tần Văn gầm nhẹ, đột nhiên tiến lên một bước, tay phải đâm ra một quyền, vô hồn Thanh Lân mang trong nháy mắt dung nhập vào trong quyền kinh, tăng phúc cường đại cho nó khiến hắn có được thần lực kinh khủng của một Thanh Lân mang ở thời kỳ trưởng thành.

Trong cơ thể Tần Văn, vô mạch chấn động, linh chủng trong đan điền đã hóa thành cuồng rón, hội tụ sức lực toàn thân sinh ra hiệu quả tăng phúc gấp ba lần.

“Lục Vũ, đi chết đi.”

Tần Văn nhe răng cười, một quyền này không hề lưu tình, một lòng muốn đánh Lục Vũ thành tàn phế.

Nhưng một tiếng vang thật lớn mang theo bốn lời chỉ lực.

BÙM!

BÙM!

BÙM!

Tần Văn lùi lại ba bước, khí huyết trong lồng ngực sôi trào, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

“Chuyện này không thể nào!”

Tần Văn hét to, ánh mắt tìm kiếm thân ảnh Lục Vũ, phát hiện đối phương lăng không xoay tròn bảy trăm hai mươi độ, sau khi hạ xuống hai chân chụm lại, cả người xoay một vòng xảo diệu hóa giải lực trùng kích cuồng bạo kia.

Nhoáng người bay lên, Lục Vũ lăng không không ngã, phiêu dật khó nói nên lời khiến nhiều người nhìn ngây dại.

“Lão đại ngươi quá soái! Ta yêu ngươi!”

Lâm Phong kêu to, dẫn phát một trận reo hò.

Quận chúa cao hứng tựa như tiểu hài nhi, lạnh lợi, kêu tên Lục Vũ.

Vân Nguyệt Nhi nhìn thân ảnh lăng không không ngã kia, thơ thẩn cả người.

Từng có lúc, thân ảnh kia trong trí nhớ đã trưởng thành một nam tử tiêu sái phiêu dật, phong thái mê người, ngạo khí lẫm lẫm!

Trương Nhược Dao mắt hiện dị sắc liên tục, Sở Tam Thu thì đầy vẻ ghen ghét.

Tiết Kim Long ánh mắt khê biến, Phương Thanh Sơn thì cau mày, đều kinh ngạc trước biểu hiện của Lục Vũ.

Tần Vân không thể nào tiếp thu được hiện thực này, rống giận phóng đi, hắn muốn đánh bại Lục Vũ, giẫm đôi phương ở dưới chân, hung hăng nhục nhã, chà đạp vô tình.

Tần Vân muốn cho tất cả mọi người biết hắn mới là người mạnh nhất, Lục Vũ ở trước mặt hắn chẳng qua chỉ là sâu kiến!

Lục Vũ nhìn Tần Vân vọt tới, trong mắt hàn ý kinh người, xương cốt toàn thân bạo hưởng, tay phải đâm ra một quyền, từng đạo kinh lôi nổ vang, chính là Cửu Bạo Kinh Lôi quyền.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Át chủ bài của Tần Vân

Tần Vân lộ ra vẻ điên cuồng, hắn không muốn tiếp nhận sự thực Lục Vũ có thực lực khiêu chiến mình, hắn tất yếu đánh bại Lục Vũ, đánh đôi phương tàn phế, đánh bệt, đập dẹp Lục Vũ khiến đôi phương phủ phục dưới chân mình, vĩnh viễn không có cơ hội xoay mình.

Đôi mắt Cửu Bạo Kinh Lôi quyền của Lục Vũ, Tần Vân thì triển ra Linh Mãng quyền.

Đây là quyền pháp xứng đôi nhất với võ hồn của hắn, có thể phát huy uy lực của võ hồn Thanh Lân mang tới mức cao nhất, có được uy lực lớn vô cùng, năng lực ngự phong thuần di.

Tần Vân và võ hồn dung hợp trong nháy mắt, sau lưng xuất hiện hư ảnh Thanh Lân mang, trông rất rung động.

Linh Mãng quyền vừa ra liền tựa như một con cự mãng phóng tới phía Lục Vũ, mang theo cuồng phong rít gào, khí thế kinh người khiến cho võ hồn của người ta không yên, nhận lấy áp chế cực lớn.

Điểm này Lục Vũ không bị ảnh hưởng, bởi thảo hồn của hắn đã là Huyền cấp nhất phẩm, siêu việt Hoàng cấp võ hồn, căn bản không sợ.

Nếu đổi lại là đệ tử khác, phẩm cấp võ hồn không bằng Tần Vân thì trong giao chiến sẽ bị võ hồn Thanh Lân mang áp chế dẫn đến phản ứng chậm chạp, lực bất tòng tâm, từ đó thua trận.

Lục Vũ mặt lạnh như băng, Bách Xuyên mạch trong cơ thể chấn động, phối hợp với Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng, dốc hết sức trăm ngàn kinh, phát huy uy lực của Cửu Bạo Kinh Lôi đến cực hạn.

Chín đạo sấm sét hợp nhất trong nháy mắt, mang theo nộ lôi thiên uy, đón nhận Linh Mãng nhất kích của Tần Vân.

RẦM!

Tiếng vang chấn thiên, khí lưu liệt địa. Năm đám của hai người chạm nhau, lực lượng cuồng mãnh như băng sơn vỡ vụn, tạo thành sóng xung kích cường đạo bao phủ Tần Vân và Lục Vũ.

Trên người Tần Vân hiện ra thanh quang như từng vòng xoáy để hóa giải sóng xung kích kia, thân thể hắn cấp tốc lui lại, mỗi chỗ lui lại đều để lại dấu chân rõ rệt.

Trong cơ thể Tần Vân, khí huyết quay cuồng, hắn không nhận được phun ra một ngụm máu, nhuộm đỏ mảng ngực.

Phần nộ, thất lạc, cửu hận che mờ tâm linh Tần Vân, hắn căn bản không thể nào tiếp nhận nỗi tên Lục Vũ chết tiệt kia vền vền chỉ Tụ Linh tứ trọng lại có thể đã thương được mình.

Chuyện này thực không thể tưởng tượng nổi.

Tần Vân hét ầm trong lòng, ánh mắt điên cuồng mà cố chấp!

Lục Vũ lui người ra sau, bắp thịt toàn thân run rẩy, một quyền kia của Tần Vân dung hợp Thanh Lân mang nên có uy lực rất lớn, tạo thành uy hiếp không nhỏ với hắn.

Cũng may nhờ sự huyền diệu của Thốn Tâm Vạn Kinh, phân giải ngoại lực tác động lên bản thân thành trăm ngàn tia, kết hợp Nhu Cốt Thốn Kinh mở rộng diện tích thụ lực, từ đó giảm thương tổn đến mức nhỏ nhất.

Ngoài ra, Kim Thân Bất Diệt thần kỳ nhất, mặc dù Lục Vũ chưa đạt tới Thốn Tâm Thiên Kinh nhưng lại có thể bước đầu dung hợp Bất Diệt Chi Thể và Hắc Phật Kim Thân, có lực phòng ngự siêu cường.

Lộn một vòng, Lục Vũ đột ngột từ dưới đất bay lên, kinh phong phồng lên thổi tóc hất tung bay, phối hợp với khuôn mặt lạnh lùng kia tạo nên bức tranh đối lập rõ ràng với một Tần Vân đang điên cuồng hét lên giận dữ.

Hai lần giao phong, song phương đều khó phân thắng bại, nhưng trạng thái thần sắc cả hai lại khác biệt một trời.

Tần Vân cảnh giới cao, thực lực mạnh thì đang hét lên phấn nộ.

Lục Vũ cảnh giới thấp, thực lực yếu thì đang phiêu dật, lập tức khiến cho người ta một loại cảm giác biết rõ ai hơn ai.

Bên ngoài sân, Lâm Phong hết sức kích động, hô to tên Lục Vũ, càng ngày càng nhiều người hô theo, tạo thành một loại quán tính.

Tiểu quân chúa hưng phấn đỏ bừng mặt, nắm chặt nắm đấm hét lớn: “Lục Vũ, cố lên, đánh bại hắn!”

Trương Nhược Dao cười không nói, lòng tràn đầy chờ mong, nhìn thân ảnh kia mà trong lòng dâng lên cảm xúc không hiểu thấu.

Vân Nguyệt Nhi si mê nhìn, trong lòng vừa tổn thương lại vừa hối hận.

Phong Thanh Sơn, Sở Tam Thu, Tiết Kim Long thì đều thu hồi sự khinh thường.

Chương môn Trương Văn Sơn mặt nở nụ cười, Lục Vũ mang lại quá nhiều ngạc nhiên cho hắn.

Sở Hoài Nam lạnh lùng nhìn, không nói một lời khiến người ngoài không đoán ra tâm tư của hắn.

“Linh Xà Bách Kích!”

Tần Vân gầm gừ, phát động công kích một lần nữa, đề cao thân pháp tới cực hạn, dung hợp cả ngự phong thuần di.

Đây là lần tấn công nhanh nhất, phương diện này cũng là sở trường của Tần Vân giúp hắn đánh bại không ít đồng môn.

Lục Vũ nghiêng người, lượn vòng, phản kích, thi triển ra U Linh Quỷ Trảo hậu phát chế nhân, hai tay hai chân linh hoạt đa dạng, nhìn như bị động phòng ngự nhưng lại luôn ở thời khắc mấu chốt khiến Tần Vân lo sợ mồ hôi lạnh, hoảng hốt né tránh.

“Chiêu này của ngươi là gì?”

Tần Vân giận dữ hỏi.

Lục Vũ cười lạnh nói: “U Linh Quỷ Trảo!”

Dứt lời, lập tức có trường lão kinh hô.

“U Linh Quỷ Trảo, môn tuyệt kỹ này từ xưa đến nay chưa có ai ở Thanh Sơn tông luyện thành, không ngờ Lục Vũ lại học được nó!”

Hứa Tiễn Sư nghe thét, nghĩ thầm: “Tiểu tử này là nhân tài, không ai luyện thành Tỏa Tâm tiễn thì hắn lại luyện được. Không ai học được U Linh Quỷ Trảo thì hắn lại học thành, rốt cục trên người hắn có bao nhiêu bí mật không muốn cho ai biết, sẽ mang lại cho chúng ta bao nhiêu kinh hỷ đây?”

Tần Vân biến hóa sắc mặt, hắn từng nghe nói đến môn tuyệt kỹ U Linh Quỷ Trảo này, cũng từng thử luyện qua nhưng kết quả tổn công vô ích, ai ngờ Lục Vũ lại học được nó.

“U Linh Quỷ Trảo thì sao, cảnh giới của ngươi không bằng ta, hôm nay ngươi chắc chắn phải thua! Thanh Vân Xuất Tụ!”

Tần Vân biến đổi chiêu số, song quyền oanh thiên, đánh tới phía ngực Lục Vũ.

Trên người Tần Vân, hư ảnh cự蟒 hiển hiện, vũ hồn đang phun nhả thiên địa linh khí khiến sức chiến đấu của Tần Vân tăng lên trong nháy mắt.

Lục Vũ biến đổi ánh mắt, chiến ý trong lòng ngực tiêu thăng.

“Lạc Nhật Kinh Lôi!”

Tiếng rống diếc tai vang vọng tứ phương mang theo tiếng kinh lôi, một vầng tà dương từ trên rơi xuống đỡ lấy công kích của Tần Vân.

ẦM!

Lục Vũ bay ngược, Tần Vân rút lui, song phương lại khó phân thắng bại.

Tần Vân tóc dài dựng ngược, ánh mắt khiếp người, trong lồng ngực lửa giận sôi trào, chiến ý kinh người.

Tần Vân hai tay kết ấn, thi triển ra một thức quái dị, quanh thân khi thế đề thăng, vô số cuồng phong lấy hắn làm trung tâm đột nhiên mọc lên từ dưới đất, như một con cự蟒, nhìn xuống Lục Vũ.

Loại khí thế đó, uy danh đó chấp nhiếp toàn trường, rất nhiều võ sư và trưởng lão đều kinh ngạc hô lên.

“Đây là...”

Chưong môn Trương Văn Sơn khẽ hô lên, Sở Hoài Nam trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

“Thức thứ nhất của Thanh Long cửu thức, không ngờ hắn thậm chí may mắn học thành.”

Thanh Long cửu thức chính là Huyền cấp võ kỹ trong truyền thuyết, nghe đồn tàn khuyết không đầy đủ nhưng uy lực lại kinh người.

Một thức này của Tần Vân là gia truyền, mặc dù vẹn vẹn chỉ một thức nhưng uy lực lại tuyệt luân, đánh đâu thắng đó.

Đồng thời, võ hồn của Tần Vân là Thanh Lân cũng có đôi phần tương tự Thanh Long nên hắn miễn cưỡng học thành một thức này.

Giờ khắc này, toàn trường đều nhìn Tần Vân, cảm nhận được sự cường đại kinh người của hắn.

Phượng Thanh Sơn biến sắc hoàn toàn, một chiêu này của Tần Vân khiến hắn cảm nhận được nguy cơ.

Nếu như đối lại hắn là Lục Vũ thì có thể tiếp được một kích này hay không, hắn thật không có tự tin đó.

Trương Nhược Dao lộ ra vẻ lo lắng trong mắt, tiểu quận chúa thì ngưng tụ sắc mặt, Lâm Phong thì ngừng reo hò, cảm nhận được một loại chấn nhiếp lớn lao.

Giờ khắc này, Tần Vân tựa như một tấm bia to, sừng sững ở đây khiến người ta khó có thể vượt qua.

Sở Tam Thu lộ ra vẻ lo lắng trong mắt, Tiết Kim Long thì sáng mắt, bị một thức này của Tần Vân hấp dẫn.

Lục Vũ im lặng đứng đó, thu liễm tất cả khí cơ, rõ ràng đứng ở nơi đó nhưng lại cho người ta một loại cảm giác không thật.

Khí thế của Tần Vân tiếp tục tăng lên, lửa giận trong mắt rục rịch lên hóa thành hận ý vô biên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Một quyền bại địch

Tần Vân tựa như một tôn cự nhân nhìn xuống Lục Vũ nhỏ bé bên dưới.

“Người vĩnh viễn không có tư cách khiêu chiến ta!”

Tần Vân bá khí dâng cao, đây vốn là đòn sát thủ chuẩn bị cho Phượng Thanh Sơn nhưng bây giờ lại phải thi triển ra.

Lục Vũ nhắm mắt lại, thức mở đầu của Tần Vân ẩn chứa sát chiêu đáng sợ khiến hắn cảm nhận được uy hiếp.

Một chiêu này lập tức phân cao thấp nên Lục Vũ nhất định phải cẩn thận.

Lạc Nhật quyền, Kinh Lôi quyền đều không đủ để ứng phó, U Linh Quỷ Trảo thì không hợp để liều mạng, chỉ có thể thi triển ra tuyệt kỹ chí cường.

Nghĩ đến đây, Lục Vũ thu liễm khí cơ bắt đầu ngoại phóng, chiến ý trong lồng ngực dâng cao, hai mắt lạnh lẽo như đao, khí huyết trong thể nội quay cuồng, Bách Xuyên mạch phát ra thanh âm ngập trời.

Vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, Lục Vũ toát ra nhuệ khí kinh người, từ tĩnh mà động, bộc phát trong nháy mắt tựa như một thanh đao nhọn, phá vỡ khí thế áp chế của Tần Vân.

Hư không bạo hưởng, khí lăng lộn lộn, cuồng phong bạo loạn quanh người Lục Vũ, khắp nơi trên mặt đất nứt nẻ bụi bặm di chuyển theo cước bộ của hắn.

Xoẹt, một tiếng sét.

Khí thể trên người Lục Vũ đọng tới khí thể trên người Tần Vân dẫn phát hư không rung chuyển, khí lưu phản kích.

Cả đài thi đấu run rẩy khiến cho những người quan chiến kinh hãi.

“Lục Vũ lại dám liều mạng với Tần Vân, chuyện này quả thực không thể tin nổi!”

“Trong tình huống chênh nhau hai cảnh giới mà Lục Vũ lại chọn cách liều mạng thì tương đương với làm chuyện ngu xuẩn.”

Lúc này, Tần Vân tựa như một tấm bia to, không thể vượt qua.

Lục Vũ không tránh nặng tìm nhẹ mà ngược lại xông pha khó khăn tiến lên liều mạng, điều này khiến cho tất cả mọi người trở nên khiếp sợ.

“Sao hắn lại ngu ngốc như thế chứ, lẽ ra nên tạm tránh mũi nhọn, sau đó lại tùy thời phản kích mới phải.”

Tiểu quân chúa một mặt lo lắng, đạo lý đơn giản như thế ngay cả nàng cũng hiểu thì tại sao Lục Vũ lại không rõ chứ?

Rất nhiều người khi gặp phải tình huống như vậy đều sẽ làm như thế, nhưng Lục Vũ thì không.

Hắn muốn quang minh chính đại kết thúc mọi chuyện tại đây, hắn phải dùng thực lực chứng minh thứ đã mất đi thì hắn nhất định sẽ tự tay đòi lại.

Khiêu chiến không chỉ quan trọng thắng thua mà còn chú trọng quá trình.

“Ngu xuẩn!”

Lời này của Tần Vân cũng là tiếng lòng của nhiều người, không ít người đang thầm mắng Lục Vũ, cảm thấy hắn bảo thủ không chịu thay đổi, đầu óc ngu si.

“Tự đại.”

Lục Vũ đáp trả, khí kinh du tẩu dưới chân hóa thành từng sợi linh lực, lại tạo thành một tòa Tụ Linh trận.

Kể từ đó, cuồng phong rít gào, hư không đập chồm, khí lưu chung quanh dừng hẳn lao tới phía Lục Vũ, một tòa Tụ Linh trận lập lòe hiện ra trong mắt mọi người.

“Đây là tứ phẩm Tụ Linh trận, Lục Vũ không ngờ lại tinh thông bày trận.”

Có trường lão hoảng sợ, bị thủ đoạn của Lục Vũ gây kinh ngạc.

Đệ tử dưới đài nghe thế thì lập tức sôi trào.

“Thật không nghĩ tới Lục Vũ lại có thủ đoạn này, khó trách hắn dám khiêu chiến Tần Vân.”

“Thật khiến người chờ mong đó, các người nói xem Lục Vũ có hy vọng chiến thắng không?”

“Chuyện này thật khó nói.”

Tần Vân nhìn Tụ Linh trận dưới chân Lục Vũ, trong mắt lộ vẻ chán kinh và ghen ghét, chiến ý trong lòng ngực ngưng tụ, hai tay chậm rãi đẩy tới trước.

Hư không đang chấn động, phong trụ sau lưng Tần Vân bắt đầu nghiêng tới trước, huyền hóa thành một con cự long, mặc dù chỉ là hư ảnh nhưng bộ dáng giương nanh múa vuốt uy hiếp kia khiến cho nhiều người cảm thấy tâm thần sụp đổ.

Lục Vũ nhìn linh khí bốn phía hội tụ như từng đạo hàn quang quán quanh trên người hắn, giúp khí thể hắn lên cao, chiến ý tận mây.

Tần Vân cảm nhận được biến hóa của Lục Vũ thì lập tức không do dự nữa, miệng rộng to một tiếng thì triển ra tuyệt kỹ chí cường Thanh Long đệ nhất thức.

Một thức này tên là Thanh Long Thám Trảo với khí thể nhìn xuống thương sinh, vô địch thiên hạ.

Tần Vân đương nhiên còn chưa phát huy ra được uy lực đó, nhưng đủ để thu thập được Lục Vũ.

Đối mặt với một kích chí cường của Tần Vân thì Lục Vũ hét to vang vọng bầu trời, như nộ long xuất kích, thi triển ra tuyệt kỹ chí cường.

“Bạo Kích Thiên Trọng Phá!”

Lục Vũ thiêu đốt nhiệt huyết, mỗi một tác cơ bấp gân cốt lẫn tế bào trong cơ thể đều thắt chặt lại trong nháy mắt.

Sau đó lực lượng phóng thích, dưới sự dẫn đạo của Thôn Tâm Vạn Kinh thì linh lực kinh khủng trong Bách Xuyên mạch trút xuống, dung nhập vào trong quyền kinh, từng cơn sóng liên tiếp, sóng sau cao hơn sóng trước, kinh lôi như thế, mãnh kích cuồng bạo.

Trên nắm tay Lục Vũ xuất hiện vô số trọng ảnh, tựa như sóng lớn ngàn trượng không ngừng chồng lên nhau, trùng kích liên tục, mặc người núi cao ngàn thước thì cũng bị một quyền phá đi.

Sau lưng Tần Vân, cự long nhập thể hóa thành một đạo khí kinh hình rồng, dung hợp vô hồn, tuyệt kỹ, cảnh giới thành một thể, bạo phát ra uy lực vượt quá mức tưởng tượng.

Tần Vân uốn éo năm ngón tay tựa như long trảo, khóa chặt vị trí trái tim Lục Vũ, đây là muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Đầu ngón tay kinh phong như đao, chỉ lực động kim xuyên thạch, nếu bị chạm phải thì sẽ tổn thương nghiêm trọng, nguy hiểm vô cùng.

Một kích này ẩn chứa ý sát của Tần Vân, có thể nói nhất định phải được.

Lục Vũ chiến ý kinh thiên, cuồng bạo cực độ.

Ngay tại một khắc phát ra Bạo Kích Thiên Trọng Phá, cả người Lục Vũ tựa như chiến thần lăng thiên, chiến ý trong lồng ngực sôi trào, chỉ ta vô địch.

Bách Xuyên mạch kết hợp với Thôn Tâm Vạn Kinh khiến cho một kích này của Lục Vũ cuồng mãnh cực độ, quyền khuynh thiên hạ, không đâu địch nổi.

Thanh Long Thảm Trảo đối chiến Thiên Trọng Bạo Kích, hai loại tuyệt kỹ chí phách chí cường trong nháy mắt đẩy lên sự hứng khởi, nhiệt huyết của những người quan chiến.

RẦM!

RẦM!

RẦM!

Tiếng vang không ngớt, cuồng lôi giống như mưa.

Xen lẫn tiếng hét của Lục Vũ và Tần Vân, song phương quyền trảo tấn công, liên miên bạo hưởng át đi tiếng hét, che đi tê mình.

Lục Vũ ánh mắt như đao, ngạo khí lăng vân, thân thể đang kịch liệt chấn động, đường vân trên da thịt hiện ra, Kim Thân Bất Diệt đầy cổ sóng xung kích kia ra ngoài, Thôn Tâm Vạn Kinh đang không ngừng tiêu giảm ngoại lực ăn mòn cơ thể.

Từng tiếng rắc rắc bạo hưởng trong cơ thể Lục Vũ vang lên, mỗi một sợi gân sợi cốt, mỗi một đầu võ mạch giờ khắc này đều như dây cung kéo căng!

Thanh Long đệ nhất thức của Tần Vân quả thực có uy lực kinh người, lại thêm hấn chiếm ưu thế ở phương diện cảnh giới, phối hợp với vô hồn tăng phúc cho nên một kích này nếu đối lại là người khác thì chắc chắn sẽ thua.

Nhưng mà Lục Vũ thân mang Thiên mạch, Bách Xuyên mạch trong cơ thể lại dung nạp linh lực kinh người, cộng thêm Bạo Kích Thiên Trọng Phá, Thôn Tâm Vạn Kinh, Kim Thân Bất Diệt cho nên cách cục ắt phải thua này hấn lại có thể chuyển bại thành thắng.

Tần Vân ngũ quan vạn vạo, linh lực trong cơ thể nhanh chóng rút đi, tay phải bấm tay như câu, muốn bẻ vụn nắm đấm của Lục Vũ, móc tim của hấn ra, đánh chết hấn tại chỗ.

Đáng tiếc, nắm đấm của Lục Vũ lại cuồng bạo cực kỳ, quyền sau mạnh hơn quyền trước, đánh cho long trảo của Tần Vân biến hình.

Chỉ trong khoảnh khắc mà quyền trảo của song phương đã giao kích nhau mấy trăm lần, lực gấp lực sinh ra lực phá hoại đáng sợ, ai có thể kiên trì thì người đó giành được thắng lợi.

Phương diện này thì Tần Vân tự nhận mười phần chắc chắn, bởi vì hấn cao hơn Lục Vũ hai cảnh giới.

Nhưng ai có thể ngờ được nắm đấm của Lục Vũ lại cuồng bạo đến mức khiến cho người ta phải kinh sợ như thế, rốt cục đánh nát long trảo của Tần Vân, đánh cho ngũ tạng của hấn vỡ vụn, xương ngực gãy sạch.

Trong tiếng hét giận dữ thê lương đau đớn không cam lòng, Tần Vân bay rớt ra ngoài.

Một màn này như thời gian ngừng lại, khiến tất cả mọi người sợ đến ngây người.

Trước đó chỉ ít có khoảng sáu bảy phần người quan chiến cảm nhận trận này Tần Vân tất thắng, nhưng kết quả lại khiến cho mọi người không thể tin nổi.

Lục Vũ dùng thân phận cảnh giới Tự Linh tứ trọng khiêu chiến Tần Vân, dưới tình huống Tần Vân thi triển ra tuyệt kỹ mạnh nhất, tất cả mọi người cho là hấn chắc thắng thì Lục Vũ lại dùng phương thức càng thêm cuồng bạo đánh cho đối phương thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Khiêu chiến đệ nhất

Kết quả như thế khiến toàn trường xôn xao!

Lâm Phong đang điên cuồng kêu to, quận chúa thì lớn tiếng reo hò, những người khác đa phần tròn mắt há hốc mồm, cảm giác tựa như đang mơ.

Trương Nhược Dao khá kích động, một quyền kia của Lục Vũ quá bá khí, đơn giản vượt quá sự tưởng tượng!

Phong Thanh Sơn sững người, Sở Tam Thu một mặt chấn kinh, Tiết Kim Long thì ngưng tụ ánh mắt, tất cả đều nhìn Lục Vũ.

“Thắng, hấn thắng.”

Vân Nguyệt Nhi tự lẩm bẩm, vừa mừng vừa lo hay là đáng ghét không nói nên lời, trong mắt lộ ra sự bi thương không hiểu, có cả hối hận lẫn thất vọng.

Chưởng môn Trương Văn Sơn đột nhiên đứng lên, bật thốt: “Bạo Kích Thiên Trọng Phá! Rốt cục cũng có người luyện thành!”

Lỗ viện trưởng sợ hãi than: “Thật là kỳ tích.”

Thạch viện trưởng thượng viện cười nói: “Tiểu gia hỏa này thật khiến mọi người kinh hi.”

Sở Hoài Nam mắt lóe lên vẻ khác lạ, trên mặt lạnh lùng lộ ra một tia lạnh nhạt.

“Một kích này không tệ!”

Trên đài, y phục Lục Vũ phất phơ theo gió, tóc tai dựng đứng, cả người tựa như liệt phong chiến thần, đấm mình trong cuồng phong, ngạo nghễ đứng thẳng trong tiếng gió rít.

Nửa bước không lùi, Lục Vũ đứng ngạo nghễ tại chỗ như một tấm bia lớn, quan sát tứ phương!

Nhiệt huyết trong lồng ngực dâng cao, hai mắt sắc bén như băng đao tuyết kiếm, liếc nhìn toàn trường.

Một khắc này phong thái vô song.

Một khắc này mị lực khó cản.

Rất nhiều người bị Lục Vũ hấp dẫn, điên cuồng hô tên hắn, trong mắt tràn đầy điên cuồng.

Tần Văn đang kêu thảm, thân thể rơi xuống dưới đài, trong mắt tràn đầy không cam lòng, hoàn toàn không tiếp thụ được.

“Không có khả năng! Không! Ta không tin!”

Tiếng hét tê tâm liệt phế hết sức thê lương, ngày xưa hấn phong khinh vân đạm, thiếu thành chủ tự phụ tiêu sái nhưng bây giờ lại tựa như một con chó điên.

Tần Văn hấn lại bại, hấn há có thể thừa nhận được?

Hắn còn phải khiêu chiến Phong Thanh Sơn, hắn muốn đạt được danh hiệu đệ nhất đệ tử chân truyền, sao có thể cứ thế bại trên tay Lục Vũ?

Không!

Không thể thua!

Tần Văn gầy gù cố gắng đứng lên nhưng ngực lại đau đớn khó nhịn, xương ngực hoàn toàn gãy mất, máu tươi trong miệng ứa ra, choáng váng.

Lục Vũ nhìn hắn, khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh tàn khốc.

“Ngươi chính là một chuyện cười, tự cho là thiên hạ vô địch nhưng thực tế chỉ là bọ cạp. Ngươi cao ngạo tự tin tự phụ tiêu sái chẳng qua chỉ lừa người dối mình mà thôi.”

Tần Văn cá giận nói: “Ngươi im miệng! Ta sẽ không thua ngươi, sẽ không!”

Tần Vân đột nhiên đứng lên, miệng học máu tươi, khắp khuôn mặt là vết diện cuồng.

Lục Vũ cười lạnh nói: “Không phục? Ngươi ngon lên đây.”

Tần Vân hét to, lại bị một trưởng lão ngăn lại.

“Thương thế quan trọng, không nên cậy mạnh.”

Tần Vân quát: “Ta muốn chiến tiếp, ta muốn đánh bại Lục Vũ, ta muốn đánh bại Phương Thanh Sơn, ta mới là đệ nhất trung viện, đệ nhất!”

Tần Vân như bị điên, giận dữ điên cuồng hét toáng lên.

Tất cả mọi người nhìn hắn, thờ dài, buồn cười, thương hại, thất vọng.

Tần Vân có nhân khí rất cao ở trung viện, thế nhưng hắn thua trận này nên mất đi một thân vinh quang, từ trên trời rơi xuống.

Vô số chế giễu khiến cho Tần Vân cảm thấy khó xử, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua bản thân lại có một ngày này.

Hắn không thể tiếp thụ được, hắn hét to như chó dại, trong mắt hận ý như điên!

Lão viện trưởng hiện thân tuyên bố: “Trận này, Lục Vũ khiêu chiến thành công!”

Dưới đài sôi nổi một mảnh, những tiếng reo hò sợ hãi thán phục vang lên át đi tiếng rên rỉ của Tần Vân.

Vân Nguyệt Nhi cũng sờ đứng trơ tại đó, không biết có nên đi qua an ủi Tần Vân hay cứ đứng im như thế cho thỏa đáng.

“Ái mộ hư vinh, lần này trọn tròn mất đi, đáng đời.”

Có nữ đệ tử tự mình mắng thảm, thanh âm truyền tới trong tai Vân Nguyệt Nhi khiến nàng đau thấu tim gan, thê lương không nói nên lời.

Mình sai thật sao?

Lục Vũ tạm thời lui ra nghỉ ngơi, đệ tử khác bắt đầu thi đấu khiêu chiến.

Nhưng có trận đấu của Lục Vũ và Tần Vân trước đó nên những trận thi đấu phía sau bình thản hơn nhiều, không quá đáng xem.

Tần Vân thua, thân chịu trọng thương, bị trưởng lão mang xuống, không thể nào tiếp tục khiêu chiến tiếp.

Hiện tại, Lục Vũ trở thành hắc mã, hắn thành công xếp hạng thứ ba, tiếp đó hắn sẽ còn tiếp tục khiêu chiến ư?

Rất nhiều người nhìn hắn, trong lòng đang phỏng đoán.

Phương Thanh Sơn lạnh lùng dị thường, hắn ngắm lại trận đấu giữa Tần Vân và Lục Vũ, nếu như đổi lại là hắn nghênh chiến Lục Vũ thì nắm chắc bao nhiêu phần thắng?

Sắp tới giữa trưa, bốn người khác thủ chiến kết thúc, có thắng có bại.

“Vòng thứ hai, ai muốn tiếp tục không?”

Sau vòng một, kẻ thất bại có thể từ bỏ cơ hội vòng thứ hai.

Lục Vũ nói: “Ta muốn khiêu chiến Phương Thanh Sơn!”

Lời này lần nữa dẫn phát oanh động!

Lục Vũ vừa đánh bại Tần Vân lại lập tức khiêu chiến Phương Thanh Sơn, hắn đây nhất định muốn đoạt được đệ nhất sao?

Rất nhiều người thực ra đã sớm đoán được, bây giờ chính tai nghe Lục Vũ nói ra thì rung động trong lòng lên tới đỉnh điểm.

Lục Vũ đang muốn hót một tiếng kinh người, quá nghịch thiên.

“Lão đại, cố lên, ngươi là mạnh nhất.”

Lâm Phong hôm nay cực kỳ cao hứng, lộ mặt trước đông đảo sư huynh Đan tông cũng là vì Lục Vũ.

Tiểu quận chúa hưng phấn đến đỏ bừng mặt, tên Lục Vũ này thật tuyệt vời, ba ba ba đánh mặt thật quá thoải mái.

“Phương Thanh Sơn, ngươi tiếp nhận khiêu chiến không?”

Lỗ viện trưởng thuận miệng hỏi một câu, ánh mắt của mọi người lập tức dừng lại trên người Phương Thanh Sơn.

Phương Thanh Sơn khẽ nói: “Đang muốn chiến một trận!”

Lỗ viện trưởng nói: “Nếu thế, tiếp theo, Lục Vũ khiêu chiến Phương Thanh Sơn.”

Toàn trường reo hò, đây là song hùng tranh bá, thật khó gặp.

Trên đài thi đấu, Phương Thanh Sơn thần sắc lãnh ngạo.

“Lục Vũ, khiêu chiến ta, ngươi cảm thấy nắm chắc bao nhiêu phần thắng?”

Lục Vũ ngênh đón ánh mắt kiêu căng của Phương Thanh Sơn, lạnh nhạt nói: “Muốn nghe lời thật lòng? Khoảng sáu phần.”

Phương Thanh Sơn cười lạnh nói: “Thắng khoảng sáu phần ư, ngươi thật quá coi trọng bản thân đấy. Ngươi tưởng đánh bại Tần Vân thì có thể khiêu chiến ta ư?”

Lục Vũ phản bác: “Thử một chút sẽ biết thôi mà.”

Phương Thanh Sơn khẽ nói: “Thử thì khẳng định phải thử, chỉ sợ sau khi thử xong thì ngươi sẽ không tiếp nhận nổi kết quả thôi.”

Lục Vũ cười nói: “Vậy chẳng phải chính hợp ý ngươi sao?”

Phương Thanh Sơn hơi không quen nhìn Lục Vũ cuồng như thế, ở trước mặt mình sao lại đến phiên hắn cuồng như thế?

“Bớt sàm ngôn, bắt đầu đi.”

Phương Thanh Sơn vừa sải bước ra, toàn bộ đài thi đấu đều đang lay động, một cỗ sóng xung kích cường đại khuếch tán tứ phương, chấn động khiến cho thân thể Lục Vũ nhoáng một cái, ánh mắt lộ ra một tia dị dạng.

Từng đạo linh khí quán quanh trên người Phương Thanh Sơn tạo thành một màn sáng màu xanh, phù văn huyền ảo đang lấp lóe, lại có bộ dáng một con thanh ngư.

Y phục Phương Thanh Sơn tung bay theo gió, ngạo khí thành cuồng, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu là một con thanh ngư, đỉnh đầu có tám đạo hoàng quang tượng trưng cho Hoàng cấp bát phẩm.

Trên tầng da của Phương Thanh Sơn nổi lên hào quang màu xanh nhạt, đường vân gân khắp nơi tựa như ngư bì (*da trâu), có lực phòng ngự cực mạnh, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Những thứ đó cực kỳ khó mất.

Nhưng chỗ đáng sợ nhất lại không phải ở đó. Lục Vũ nhắm hai mắt lại, nhìn chăm chú võ hồn trên đỉnh đầu Phương Thanh Sơn, trong lòng cảm giác được nguy cơ vô hình.

Phương Thanh Sơn giờ phút này trở thành tiêu điểm toàn trường, khí thế trong lồng ngực phóng ra ngoài, cảnh giới thực lực đang không ngừng dâng cao, rất nhanh đã đạt tới Tụ Linh lục trọng đỉnh phong, nhưng khí thế của hắn vẫn đang lên cao.

Một tiếng nổ vang, khí thế trên người Phương Thanh Sơn như bão táp, vậy mà đột phá cảnh giới Tụ Linh lục trọng, đạt đến Tụ Linh thất trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Toàn lực chiến một trận

Một khắc này, toàn trường kinh hô, nghị luận như nước thủy triều.

"Tụ Linh thất trọng! Trời ạ! Không ngờ Phương Thanh Sơn lại đạt tới cảnh giới này, phen này Lục Vũ khổ rồi!"

"Quá bất ngờ! Nghĩ không ra Phương Thanh Sơn lại có thực lực của đệ tử hạch tâm, Lục Vũ mới chỉ Tụ Linh tứ trọng, trận này đánh sao đây?"

"Lục Vũ lần này trọn tròn mất, chắc chắn phải thua!"

Tất cả những người quan chiến đều xem trọng Phuong Thanh Sơn, cảm thấy Lục Vũ kém cảnh giới quá xa, không thể chiến thắng được.

"Đây là át chủ bài của ngươi?"

Lục Vũ mặt âm trầm, lạnh lùng nói.

Kết quả như vậy xác thực khiến nhiều người ngạc nhiên, chỉ ít Lục Vũ trước đó không nghĩ tới.

Phuong Thanh Sơn ngao ngễ nói: "Không tệ, lúc đầu ta định hót một tiếng kinh người để vào thượng viện, ai ngờ ngươi lại có mắt không trông, dám khiêu chiến ta. Vừa vặn ta sẽ giẫm lên vai ngươi trèo lên trên. Vốn ta định giẫm lên vai Tần Vân kia, không ngờ tên đáng thương kia bị ngươi đánh bại."

Lục Vũ lạnh lùng nói: "Ngươi ăn giấu rất sâu đấy."

Phuong Thanh Sơn cười ha ha, nói: "Ngươi hỏi hận rồi? Sợ hãi?"

Lục Vũ nhìn quanh dưới đài, đậm mặc nói: "Ta chỉ cảm thấy hơi ngoài ý muốn, hơi kinh ngạc. Tựa như Tần Vân lúc trước, một thức kia của hắn quả thực khiến ta giật mình, nhưng rốt cục hắn vẫn thua."

Phuong Thanh Sơn khẽ nói: "Ta không phải Tần Vân đồ bỏ đi kia, ngươi khiêu chiến ta chẳng khác nào tự rước lấy nhục."

Dưới đài, rất nhiều người khá tiếc hận nhìn Lục Vũ, cảm giác vận khí của hắn không tốt.

Tiểu quận chúa chu miệng nhỏ, khẽ nói: "Tự Linh tử trọng chiến Tự Linh thất trọng, không công bằng."

Lâm Phong khá lo lắng, tình huống hiện tại trông không hay chút nào.

Trương Nhượng Dao khẽ cau mày, Phuong Thanh Sơn này thật đáng xấu hổ.

Rõ ràng sở hữu thực lực của đệ tử hạch tâm nhưng vẫn muốn chiếm lấy chân truyền bảng, quá không biết xấu hổ.

Vân Nguyệt Nhi nhìn trên đài, tự hỏi lòng, ta còn lo lắng cho hắn sao?

"Tự rước lấy nhục hay không chưa nói được, phải đấu qua mới biết được."

Lục Vũ nói như đao, khí thế quanh thân như bão táp, chiến như trong lòng như điên, từng cọng tóc dựng đứng lên, y phục phồng lên.

"Chiến? Ngươi thật dám đánh một trận với ta?"

Phuong Thanh Sơn tiểu dung thu lại, khinh thường nói.

Lục Vũ nói: "Thắng bại có đôi khi không quan hệ đến cảnh giới cao thấp."

Phuong Thanh Sơn mắng: "Kẻ điên mới nói thế, ai chẳng biết thực lực cảnh giới mới quan trọng nhất?"

Lục Vũ giễu cợt nói: "Vậy sao Tần Vân lại thua ta? Chẳng lẽ cảnh giới của hắn kém hơn ta?"

Phuong Thanh Sơn nghẹn lời, cả giận nói: "Đừng cuồng, hôm nay ra sẽ cho ngươi biết cảnh giới quan trọng cỡ nào."

Vừa sai bước ra, Phuong Thanh Sơn khí thế như hồng, nương theo cuồng phong gầm gừ, dũng mãnh lao tới phía Lục Vũ như thái sơn áp đỉnh.

Lục Vũ mắt như đao, chiến ý bão táp, phát tay tung ra một quyền, gân cốt toàn thân bạo hưởng, quyền kinh hóa thành kinh lôi, bạo liên tiếp chín lần.

Đây là Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, cương mãnh bá đạo, ẩn chứa đấu chí và sự cuồng ngạo của Lục Vũ.

"Thanh Ngu Đạp Thiên!"

Phuong Thanh Sơn tổng to, muốn hạ mã uy Lục Vũ, hiển lộ sự cường đại của mình.

Bởi vậy, một quyền này của Phuong Thanh Sơn xuất ra tám phần kinh, với cảnh giới Tự Linh thất trọng của hắn mà nói thì đủ để quét ngang vô địch.

RẦM!

Một tiếng vang to, Lục Vũ rút lui, xoay tròn mà bay, linh lực ngưng tụ dưới chân lưu lại từng dấu chân rõ rệt.

Phuong Thanh Sơn nhoáng người một cái, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Lực đạo không nhỏ, khó trách Tần Vân lại bại trong tay ngươi, đáng tiếc ngươi gặp phải ta."

Lục Vũ xoay người trở ra, bắp thịt toàn thân rung động, đang nhanh chóng gỡ bỏ lực đạo của một quyền kia.

"Tự Linh thất trọng quả nhiên lợi hại, xác thực hơi mạnh hơn Tần Vân."

Lục Vũ lạnh lùng phản pháo, mặc dù quyền đầu tiên bị thua thiệt nhưng ngoài miệng lại không chịu yếu thế.

Phương Thanh Sơn khẽ nói: "Mạnh miệng, ta xem ngươi có thể chống được bao lâu. Xem chiêu."

Võ hồn của Phương Thanh Sơn là một con thanh ngư, có được lực lượng rất lớn, da dày thịt cứng.

Phối hợp với một thân tu vi của Phương Thanh Sơn thì dù lực công kích hay lực phòng ngự đều hết sức cường đại, đây là nguyên nhân khiến hắn có thể xếp thứ nhất trên chân truyền bảng.

Phương Thanh Sơn làm người lãnh ngao, am hiểu chiêu số cường mãnh bá đạo, ưa thích lấy lực phục người.

Một bộ Bôn Ngư quyền pháp uy lực mạnh mẽ, không chỉ lực sát thương cuồng bạo mà lực phòng ngự cũng mạnh kinh người.

Lục Vũ thi triển ra Lạc Nhật Kinh Lôi, Bách Xuyên mạch trong cơ thể chấn động phóng xuất ra lực lượng cuồng dã, triển khai độ sức cứng đối cứng với Phương Thanh Sơn.

ẦM!

ẦM!

ẦM!

OANH!

OANH!

OANH!

Quyền kinh của hai bên cương mãnh, lực xâu thập phương, chấn động khiến thân thể hai người lay động không ngừng.

"Lục Vũ, ngươi không phải đối của ta, nhận thua đi!"

Phương Thanh Sơn hét to, khí thế như núi, nhờ ưu thế cảnh giới nên một mực áp chế Lục Vũ.

Dưới đài, người quan chiến nghe thế, kết hợp với tình huống chiến đấu trên đài, rất nhiều người cảm thán thương tiếc.

"Lục Vũ phải thua, đáng tiếc thật."

Quận chúa một mặt không cao hứng, lớn tiếng nói: "Lục Vũ sẽ không thua, cố lên!"

Lâm Phong cũng đang cổ vũ cho Lục Vũ, lớn tiếng nói: " Lão đại, mạnh mẽ lên!"

Trương Nhược Dao, Sở Tam Thu, Tiết Kim Long đang mật thiết chú ý, tâm tình của mỗi người không giống nhau.

Chưởng môn, viện trưởng, đốc tra cũng đang lưu ý, trong lòng hơi chờ mong.

Lục Vũ vừa lui lại, bắp thịt toàn thân rung động, Thôn Tâm Vạn Kinh đang toàn lực hóa giải quyền kinh của Phương Thanh Sơn, còn Kim Thân Bất Diệt sinh ra lực bắn ngược cường đại khiến hắn duy trì không bại.

Cảnh giới song phương chênh lệch khá lớn, lại thêm sức chiến đấu của Phương Thanh Sơn cuồng bạo khiến cho áp lực của Lục Vũ nhận được rất lớn.

Tuy nhiên, chiến ý của Lục Vũ dâng cao, Bách Xuyên mạch đang toàn lực phóng thích, linh trận quán quanh dưới chân coi như đền bù lại chênh lệch cảnh giới.

Phương Thanh Sơn cuồng mãnh như trâu điên, mỗi một quyền đều dốc hết toàn lực đánh cho hai tay Lục Vũ run lên, thân thể kịch liệt lay động.

Rống to một tiếng, Phương Thanh Sơn nhân hồn hợp nhất, hư ảnh thanh ngư to lớn tan nhập thể nội khiến khí thế của hắn dâng cao đến cực hạn.

"Băng Sơn Liệt Nhạc!"

Đây là tuyệt chiêu của Phương Thanh Sơn, song quyền như sừng trâu, hội tụ sức lực cả đời, thanh ngư trên nắm tay như ẩn như hiện, nhuệ khí tình kiêu!"

Một kích này hết sức đáng sợ, nếu như đụng phải người thì kẻ đó không chết cũng phải tàn phế.

Rất nhiều người đều phát ra kinh hô, hít sâu một hơi, cảm thấy Lục Vũ tiêu rồi.

Cảm nhận được uy hiếp, Lục Vũ trong nháy mắt thanh minh, linh chủng trong đan điền chuyển động, dẫn động thiên mạch.

Trong chớp mắt, mười mạch trong cơ thể Lục Vũ quán thông, Thốn Tâm Vạn Kinh phát huy đến cực hạn, chiến ý trong lồng ngực phóng ra ngoài!

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!

Lục Vũ rộng to vang trời, thân thể đột nhiên nghênh tiếp, song quyền nhanh như kinh lôi, quyền ảnh trùng điệp ẩn chứa cự lực ngàn trượng đang không ngừng gia tăng.

Trên người Lục Vũ, phong bạo thiểm điện như lôi đình vạn quân, hai mắt nhiếp nhân tâm, dung nhập thiểm điện lồng mây trên chiếc lá thứ nhất.

Cùng thời điểm đó, thiên mạch trong cơ thể Lục Vũ phóng to, hỏa diễm ẩn ký trong linh chủng đang thiếu đốt, kích hoạt tiềm năng của Lục Vũ, bạo phát ra lực lượng kinh thể hải tục.

Cái gọi là "thiên trọng" là thập mạch tương dung!

Đẳng cấp của môn võ kỹ này cực cao, trong sát na thiên mạch mở ra thì uy lực trên cả bảo tổ, nhanh như kinh lôi, thế như thiên uy, uy không thể đỡ!

Phương Thanh Sơn râu tóc dựng đứng, Tụ Linh thất trọng phối hợp với võ kỹ tuyệt cường, một quyền băng sơn, một quyền liệt nhạc, như cự nư trên trời rơi xuống!

Nắm đấm song phương chạm nhau trong nháy mắt, lực lượng cương mãnh cuồng dã không ai nhường ai dẫn phát cự lãng thao thiên!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Phong thái bên thắng

Tiếng vang đi đùng như tiếng sét giữa trời quang, tựa như nộ long thét gào, dẫn phát hư không chấn động, khí lưu bão táp!

Tiếng bạo tạc điếc tai kèm theo tiếng hét giận dữ không cam lòng xen lẫn không thể tin nổi, tựa như cô nhận kêu rên.

Lục Vũ y phục phát phối nát thành từng mảnh, miệng học máu tươi, chân đứng vững như thành đồng.

Phương Thanh Sơn tựa như đâm phải miếng sắt, thân thể bắn ngược ra, sau khi hạ xuống lui liên tục chín bước, mỗi bước một ngụm máu, tóc dài lộn xộn, hai mắt cuồng dã, trên gương mặt dữ tợn tràn đầy vẻ điên cuồng và không thể tin nổi.

"Làm sao... lại... có thể như vậy?"

"Ta có hoa mắt không đây, hay đang nằm mơ thế này, chuyện này... chuyện này..."

"Thật bất khả tư nghị! Lục Vũ vậy mà... thắng..."

Một khắc này, toàn trường hoảng sợ, ngay cả chương môn cũng đứng phát dậy, trong mắt tràn đầy kinh hi lẫn kinh ngạc.

Hai vị viện trưởng và vô số trưởng lão, võ sư đều sợ ngây người.

Sở Hoài Nam ánh mắt lạnh lùng, biểu hiện của Lục Vũ khiến hắn bất ngờ nhưng lại sinh lòng đổ kỵ.

Trương Nhược Dao hết sức vui mừng, tâm tình kích động không thể hình dung nổi.

Kích động nhất phải nói đến Lâm Phong và tiểu quận chúa, hai người bọn hắn đang hò hét điên cuồng.

Vân Nguyệt Nhi đáng ghét cười một tiếng.

"Hắn lại thắng, ta lại thua."

Đệ tử dưới đài sôi trào, sau khi lấy lại tinh thần thì tất cả đều hô to tên Lục Vũ, tự hào vì hắn.

Phương Thanh Sơn giận dữ nói: "Ta không tin, ta là đệ nhất trung viện, ta sẽ không thua. Xem chiêu."

Không để ý trọng thương, Phương Thanh Sơn chẳng không mà lên, như điều hâu vô thỏ, phóng tới phía Lục Vũ.

Lục Vũ bắn người lên không, song quyền nhanh như kinh lôi, triển khai một đợt chiến đấu mới với Phương Thanh Sơn, cả hai đều bị tổn thương nhưng khí thế như điên.

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ thanh âm băng lãnh như đao, trong khoảnh khắc tấn công, một cỗ bá khí lăng thiên từ trên trời giáng xuống, bao phủ trên người Lục Vũ khiến hắn hóa thân chiến thần cuồng bạo, quyền khuyên thiên hạ.

Phương Thanh Sơn hét lên giận dữ, toàn thân lấp lóe quang mang, vô hồn thiêu đốt tựa như đang sống lại.

"Liệt Sơn Băng!"

Phương Thanh Sơn như một con trâu điên, đâm ra một quyền, va chạm với nắm đấm của Lục Vũ!

BÔNG!

Hai lần liều mạng, Phương Thanh Sơn dốc hết sức lực muốn áp chế Lục Vũ, lấy lại cục diện!

Thế nhưng kết quả lại một lần nữa khiến hắn thất vọng!

Quyền kinh của Lục Vũ vô cùng bá đạo, tựa như bọt nước ngàn trượng, sóng sau cao hơn sóng trước, mặt cho hắn phản kích như nào cũng không thể chống cự được.

Không!"

Phương Thanh Sơn điên cuồng rống to, thanh âm lộ ra bi thương, thân thể bị đánh bay lần nữa, trực tiếp rơi xuống phía dưới đài.

Lục Vũ đánh ra một quyền phá tan mộng tưởng của Phương Thanh Sơn, đẩy hắn từ thiên đường rơi xuống địa ngục khiến hắn không thể tiếp thụ được.

"Vì sao lại như thế! Aaaa..."

Phương Thanh Sơn rên rỉ, thanh âm thê lương như chim quyên khắp huyết, lộ ra vô tận bi thương!

Lục Vũ lùi lại liền ba bước, gạch đá dưới chân nát tan, bụi đất tứ tung, tựa như ngàn vạn tinh tú đang quay chung quanh hắn.

Cường phong rít gào, nộ lôi đi đùng, Lục Vũ chìm mình trong đó tựa như chiến thần, khí thế cuồng bạo.

Tóc dài tung bay, y phục rách rưới, theo tia máu trong miệng Lục Vũ nhỏ xuống tạo nên một bức họa khắc sâu trong lòng tất cả mọi người.

Lục Vũ thắng, thắng rất đẹp mắt!"

Đủ loại ánh mắt ao ước ganh tị dừng lại trên người Lục Vũ, giờ khắc này, vinh quang này thuộc về Lục Vũ!

Lâm Phong đang hét lớn, quần chúng thì cười to, vô số người hô to tên Lục Vũ, dưới đài nhiệt tình như biển, tất cả đều sôi trào!"

Lục Vũ thắng năm trận liên tiếp, trở thành đệ nhất trung viện, đánh bại Tự Linh thất trọng Phương Thanh Sơn, đây quả là kỳ tích!

Vượt cả ba cấp, một quyền bại địch!

Đây là truyền kỳ của Lục Vũ, gần như không tồn tại, nhất định sẽ trở thành giai thoại của Thanh Sơn tông.

Trương Nhược Dao khen: "Một tiếng hét kinh người, siêu phàm thoát tục!"

Sở Tam Thu nghe thế thấy khó chịu, khế nói: "Hắn chẳng qua may mắn thôi, nhờ một chiêu Bạo Kích Thiên Trọng Phá mới thắng, chẳng tính gì!"

Trương Nhược Dao không vui, lạnh lùng liếc Sở Tam Thu một cái, cũng không để ý đến hắn.

Sở Tam Thu ngậm bực, thầm nghĩ: "Sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi rơi vào trong tay ta. Ngươi xem trọng Lục Vũ thì ta càng muốn giẫm đạp đánh hắn! Tiếp theo, ta sẽ tìm hắn luận bàn, đánh nát vinh quang trên người hắn, khiến hắn quỳ gối dưới chân ta!"

Sở Tam Thu rất hay ghen tị, từ lúc mới bắt đầu đã cảm thấy Lục Vũ ngửa mặt rồi, bây giờ lại càng muốn chinh hắn.

"Chúc mừng Lục Vũ khiêu chiến thắng lợi, đạt được đệ nhất chân truyền bảng."

Lỗ viện trưởng ha ha cười to, nháy mắt khích lệ Lục Vũ.

"Đề tò lòng cổ vũ, đặc biệt ban thưởng mười viên Nguyên Linh đan, hãy cố gắng lên nhé."

Lục Vũ nói một tiếng cảm ơn, tiếp nhận bình thuốc trong tay viện trưởng, sau đó thối lui đến dưới đài để chữa thương.

"Tiếp theo là thi đấu tranh tốp mười đệ tử hạch tâm, vẫn áp dụng chế độ khiêu chiến như cũ. Hiện tại, mời tất cả đệ tử hạch tâm lên đài."

Bốn mươi hai đệ tử hạch tâm lần lượt ra sân, Trương Nhược Dao một thân hỏa hồng nổi bật nhất.

Tiết Kim Long là người lãnh ngao nhất, tự phụ nhất, bởi hắn là đệ nhất đệ tử hạch tâm, đệ nhất tuyệt thế thiên kiêu.

Trận tranh tài này do Thạch viện trưởng tự mình chủ trì, đây mới là chỗ quan trọng để sở đốc tra thị sát tình hình.

Thạch viện trưởng và chương môn trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó đi ra giữa đài thi đấu.

"Tốp mười ra khỏi hàng."

Thạch viện trưởng ra lệnh một tiếng, lập tức mười đệ tử hạch tâm đi ra, không ngờ Trương Nhược Dao ở trong số đó. Nàng là nữ thần của thượng viện, là đệ nhất mỹ nữ của Thanh Sơn tông, không ngờ thực lực cảnh giới của nàng cũng xuất sắc như thế.

Tiết Kim Long thứ nhất, Hoa Tuấn Vũ thứ hai, Trương Nhược Dao thứ sáu.

Sở Tam Thu không ở trong tốp mười, trong mắt lộ ra quang mang nóng bỏng.

Lần này là cơ hội tốt để hắn khiêu chiến tốp mười, nhất cử thành danh.

Có nhị thúc ở đây, phối hợp với thực lực hiện tại của hắn, hôm nay tất nhiên sẽ khiến toàn trường chú ý.

Thạch viện trưởng đảo qua ba mươi hai đệ tử còn lại, hỏi: "Trong các người, có bao nhiêu người muốn khiêu chiến tốp mười?"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, có người ra khỏi hàng, có người lắc đầu.

Rốt cục có tám người khiêu chiến, Sở Tam Thu là một trong số đó.

"Ta khiêu chiến Tấn Dũng xếp hạng thứ bảy."

Khẩu khí của Sở Tam Thu không nhỏ, hắn không khiêu chiến vị trí thứ mười mà trực tiếp khiêu chiến vị trí thứ bảy, điều này cũng cần dũng khí.

Bảy người khiêu chiến khác cơ bản đều khiêu chiến vị trí thứ mười hoặc thứ chín, chỉ muốn xâm nhập tốp mười để được vinh danh mà thôi.

Tốp mười đệ tử hạch tâm đều ở cảnh giới Tụ Linh bát trọng, Tiết Kim Long là Tụ Linh bát trọng đỉnh phong, chỉ cách cảnh giới Tụ Linh cửu trọng một lần ranh mà thôi.

Trên đài, thi đấu khiêu chiến bắt đầu, chiến đấu rõ ràng tăng lên một cấp bậc, đại biểu cho trình độ cao nhất của Thanh Sơn tông.

"Sở đốc tra cảm thấy thực lực đệ tử hạch tâm bản môn ra sao?"

Chương môn Trương Văn Sơn mỉm cười hỏi.

Sở Hoài Nam lạnh lùng đảo qua những người ở trên đài, hơi lãnh ngao nói: "Tạm được."

Trương Văn Sơn âm thầm thở nhẹ một hơi, xem ra vấn đề không lớn.

Lục Vũ thương thế không nhẹ, trực tiếp nuốt hai viên Nguyên Linh đan, vừa quan chiến vừa chữa thương.

Tiểu quận chúa vui sướng hải lòng đứng ở một bên, cực kỳ hải lòng với biểu hiện trước đây của Lục Vũ.

Khiêu chiến có thắng có bại, hết sức kịch liệt.

Cảnh giới Tụ Linh bát trọng, dù thực lực hay vận dụng kỹ xảo đều cao hơn đệ tử chân truyền rất nhiều, đông đảo mọi người đều xem đến say sưa.

"Tiếp theo, Sở Tam Thu khiêu chiến Tấn Dũng!"

Đây là trận khiêu chiến quan trọng, rất nhiều người đều tràn đầy mong chờ.

Cộng thêm mối quan hệ giữa Sở Tam Thu và Sở Hoài Nam nên trận đấu này càng trở thành tiêu điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 129: Khiêu chiến Lục Vũ

Tấn Dũng khá buồn bực, bởi với hắn thì trận chiến này không công bằng.

Sở Hoài Nam ngồi trên kia, Sở Tam Thu vênh váo tự đắc, dù ai là Tấn Dũng thì trận này cũng rất khó chơi.

Thua thì mất mặt, nhưng lỡ như thắng thì bị Sở Tam Thu ghi hận trong lòng, ngày sau sợ càng khổ sở hơn.

Sở Tam Thu cũng không biết những suy nghĩ trong lòng Tấn Dũng, hắn có niềm tin tuyệt đối có thể thắng được trận này, bởi hắn có át chủ bài là Huyền cấp võ hồn.

“Thình.”

Sở Tam Thu cười sang sảng một tiếng, lộ ra phần lễ độ, bởi hắn tự ngao.

Tấn Dũng hết cách chỉ đành phải kiên trì.

“Thình xuất chiêu.”

Song phương nói chuyện khách khí, thật có đôi phần hương vị luận bàn.

Sở Tam Thu hai mắt mỉm cười, quanh thân không gió mà bay, khí thế dâng lên trong nháy mắt trải rộng toàn trường.

“Khí thế thật mạnh mẽ, ít nhất cũng phải đạt tới Tụ Linh bát trọng mới có thể phát ra. Không ngờ Sở Tam Thu hắn đã đạt tới Tụ Linh bát trọng cảnh giới!”

“Khó trách hắn dám khiêu chiến Tấn Dũng, hóa ra là có chuẩn bị.”

Tấn Dũng ánh mắt khê biến, không dám lơ lỏng chủ quan, phóng xuất ra khí thế Tụ Linh bát trọng đối kháng với Sở Tam Thu.

Tấn Dũng xếp thứ bảy trong lớp mười đệ tử hạch tâm đạt cảnh giới Tụ Linh bát trọng trung kỳ, có được võ hồn Hoàng cấp bát phẩm Trường Tĩ viên, am hiểu quyền cước.

Sở Tam Thu hăng hái, ngạo khí trong lòng ngực thành cuồng, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, một đạo huyền quang chấn nhiếp tứ phương dẫn phát vô số tiếng kêu sợ hãi!

“Trời ạ! Lại là Huyền cấp võ hồn, quá bất ngờ!”

“Sao trước kia không có ai để ý đến võ hồn của hắn nhỉ!”

Viện trưởng, trưởng lão, võ sư đều hô lên kinh ngạc.

Sở Hoài Nam thấy thế thì cười to, nói: “Tốt! Huyền cấp hồ hồn, uy hiếp tứ phương!”

Chưởng môn Trương Vân Sơn cảm thấy chấn kinh, nhìn thoáng qua Lỗ viện trưởng trung viện, ngoài miệng lại chúc mừng nói: “Trời phù hộ Thanh Sơn tông ta, lại thêm một đệ tử sở hữu Huyền cấp võ hồn, đây là may mắn của Sở gia.”

Sở Hoài Nam tâm tình thật tốt, cười nói: “Cũng là may mắn của Thanh Sơn tông.”

Tấn Dũng nhìn hồ hồn của Sở Tam Thu thì ngây ngẩn cả người.

“Ngươi... ngươi... lại là Huyền cấp võ hồn.”

Sở Tam Thu ngao nghể nói: “Ngươi không ngờ phải không. Huyền cấp võ hồn, tiềm lực vô hạn, ta cuối cùng sẽ trở thành đệ tử Huyền cấp tông môn, một bước lên mây, nhất phi trùng thiên. Mà ngươi sẽ trở thành bàn đạp để ta hét một tiếng kinh người.”

Tấn Dũng khá biệt khuất, khê nói: “Có lẽ ta sẽ trở thành chướng ngại vật. Xem chiêu.”

Một quyền vung ra, cả người Tấn Dũng giống như Linh viên, dung hợp thiên phú chi lực của võ hồn, trở nên linh xảo mau lẹ.

Sở Tam Thu thét dài, hồ hồn trên đầu trùng trùng Tấn Dũng, lập tức một loại uy hiếp vô hình khiến tâm thần Tấn Dũng run lên, chiêu thức đang thi triển lập tức trở nên chậm chạp.

“Đáng chết, tại sao có thể như vậy?”

Tấn Dũng kinh sợ, cấp tốc lui lại.

Sở Tam Thu ngao ngễ nói: “Đây chính là áp chế võ hồn, Huyền cấp võ hồn có thể áp chế Hoàng cấp võ hồn, trong chiến đấu có ưu thế rõ ràng. Võ hồn của ngươi gặp phải võ hồn của ta tựa như chuột thấy mèo, dù là dũng khí hay thực lực đều sẽ chịu ảnh hưởng lớn.”

Tấn Dũng phản bác: “Như thế không công bằng!”

Sở Tam Thu cười to nói: “Tranh đấu thắng bại sao lại công bằng? Nếu như tuyệt đối công bằng thì sao còn phân ra thắng bại?”

Đắm ra một quyền, Sở Tam Khu dâng cao bá khí, mượn nhờ võ hồn áp chế, dễ dàng chiếm được thượng phong.

Tấn Dũng hét giận dữ, trong lòng biệt khuất, bắt đầu ra sức phản kích, nhưng võ hồn của hắn một mực bị áp chế thật sự như chuột thấy mèo, căn bản không thể ngóc đầu lên được.

Trận chiến này hoàn toàn là sân khấu biểu diễn của Sở Tam Thu, đại khí bàng bạc, hồ hồ sinh uy, đánh cho Tấn Dũng không hề có lực hoàn thủ, vèn vèn chống đỡ hơn mười chiêu liền thua trận.

Như thế, Sở Tam Thu khiêu chiến thành công, xếp thứ bảy trong tốp mười đệ tử hạch tâm.

Sở Hoài Nam cười nói: “Rất tốt, xem ra tình huống lần này mạnh hơn lần trước không ít.”

Bởi vì Huyền cấp tông môn mỗi ba năm tuyển môn đồ một lần cho nên Huyền cấp tông môn mỗi ba năm đều dự trữ nhân tài.

Chương môn Trương Văn Sơn cười nói: “Sở đốc tra cao hứng là tốt.”

Trên đài, thi đấu khiêu chiến vẫn còn tiếp tục, nhưng những cuộc tranh tài phía sau tương đối không thú vị, không đáng xem bao nhiêu.

“Tốp mười đã có, chúc mừng mười vị đệ tử hạch tâm. Hiện tại, mời tốp mười đệ tử hạch tâm đồng thời tề ra võ hồn để cho sở đốc tra xem xét.”

Sở Hoài Nam đến từ Huyền cấp tông môn, lần này đến đây thị sát không phải là để xem cảnh giới thực lực của đệ tử hạch tâm cao bao nhiêu, mà là muốn xem thử trong ba năm này, Thanh Sơn tông có được bao nhiêu đệ tử có Huyền cấp võ hồn. Đây là mối chuyện quan trọng nhất.

Tốp mười đệ tử hạch tâm xếp thành một hàng, mỗi người tề võ võ hồn, đã dẫn phát vô số nhiệt nghị.

Lục Vũ đang mật thiết chú ý, trong nháy mắt liền bị võ hồn của Tiết Kim Long hấp dẫn.

Đó là một con Hoàng Kim mãng, trên đầu có một đạo huyền quang, tương đương hoàn chỉnh và cường đại, khí thế còn mạnh hơn hổ hồn của Sở Tam Thu không ít.

“Huyền cấp võ hồn Hoàng Kim mãng, thật không hổ danh đệ nhất đệ tử hạch tâm.”

Rất nhiều người phát ra tiếng cảm khái hâm mộ, sớm nghe nói thượng viện có một đệ tử có Huyền cấp võ hồn, bây giờ rốt cục cũng thấy được.

Ngoại trừ võ hồn của Tiết Kim Long thì võ hồn của Trương Nhượng Dao cũng dẫn tới oanh động, tiểu điều lông đỏ sậm trên đầu kia không ngờ cũng có một đạo huyền quang, thập phần cường đại.

Chương môn Trương Văn Sơn sáng hai mắt lên, trong lòng khá kích động, bật thốt lên: “Tốt, rất tốt!”

Lỗ viện trưởng hoảng sợ nói: “Thật bất ngờ!”

Sở Hoài Nam cười nói: “Chúc mừng chương môn!”

Trương Văn Sơn vội nói: “Cùng vui, cùng vui, ngày sau còn nhờ sở đốc tra quan tâm nhiều hơn.”

Sở Hoài Nam nói: “Ba đệ tử Huyền cấp võ hồn, mỗi một cái cũng không tệ, chất lượng rõ ràng cao hơn lần trước. Chuyến đi để đô năm sau, xếp hạng của Thanh Sơn tông có lẽ sẽ trên ba phái khác đó.”

Trương Văn Sơn cười nói: “Đây đều nhờ phúc của sở đốc tra.”

Thạch viện trưởng nhìn Trương Nhượng Dao, cười nói: “Ngươi cho chúng ta một niềm vui bất ngờ đấy.”

Trương Nhượng Dao thanh nhả cười một tiếng, Sở Tam Thu ở bên cạnh nói: “Niềm vui bất ngờ cũng có phần của ta mà.”

Thạch viện trưởng cười nói: “Đương nhiên, hai người các ngươi đều rất xuất sắc.”

Sở Tam Thu cười đắc ý, quay đầu nhìn Trương Nhược Dao nhưng không ngờ đối phương lại giả vờ như không nhìn thấy.

Sở Tam Thu bắt mắt trong lòng, quay sang nhìn Thạch viện trưởng.

“Nghe nói còn có hồ động, chừng nào thì bắt đầu?”

Thạch viện trưởng sững sờ, quay người nhìn thoáng qua chưởng môn, thấy chưởng môn gật đầu thì mới đáp lại: “Hiện tại sắc trời còn sớm, hôm nay khó được đệ tử hai viện đều tề tụ cả ở đây, tiếp theo sẽ tiến hành một hồi hồ động hữu nghị, đệ tử hai viện hỗ trợ luận bàn nhau, giao lưu tâm đắc.”

Nghe thế, rất nhiều đệ tử đều trở nên hưng phấn, đây là một cơ hội rất khó có được.

Lục Vũ hơi bất an, tựa hồ có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Trung viện, một số đệ tử chân truyền bắt đầu thỉnh giáo đệ tử hạch tâm, đa phần là giao lưu ở phương diện võ kỹ, công pháp.

Ngẫu nhiên cũng có đệ tử đơn giản luận bàn một hồi, tất cả đều chỉ chạm đến là dừng.

Sở Tam Thu nhếch miệng cười lạnh, nhìn sang Trương Nhược Dao rồi đột nhiên nói: “Khó được có cơ hội như thế này, có thể giao lưu luận bàn với đệ tử trung viện. Không bằng để ta đùa nghịch đôi chiêu với Lục Vũ cho mọi người xem nhé, mọi người cảm thấy thế nào?”

Mọi người nghe thế thì ngáy ngẩn cả người.

Sở Tam Thu muốn khiêu chiến Lục Vũ, chuyện này quá giật gân đi?

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Bị ép ứng chiến

Người có cảnh giới Tụ Linh bát trọng, lại là đệ tử hạch tâm sở hữu Huyền cấp võ hồn, không ngờ lại jđi khiêu chiến một đệ tử chân truyền chỉ có cảnh giới Tụ Linh tứ trọng, có biết xấu hổ không?

Phản ứng của rất nhiều người đều là như vậy, nhưng sau khi nghĩ lại thì họ cảm thấy đây không phải là vấn đề về cảnh giới cao thấp mà là chuyện Sở Tam Thu đang cố ý chèn ép Lục Vũ.

Hôm nay, náo động nhất là hai người, một là Lục Vũ, một là Sở Tam Thu.

Nếu như Sở Tam Thu giẫm Lục Vũ dưới chân thì hôm nay hẳn là người nổi tiếng nhất.

“Tốt, nghịch giỡn đôi chiêu cho chúng ta xem cho đã mắt đi!”

Có đệ tử hưng phấn trả lời, căn bản không có ý thức được ảo diệu giấu sau chuyện này.

Hiện trường, hai vị viện trưởng đều sững sờ, chưởng môn Trương Văn Sơn cũng cau mày, cũng không muốn nhìn thấy cuộc đối đầu giữa Lục Vũ và Sở Tam Thu.

Cái gọi là hai hồ tranh chấp, tất có một bị thương.

Mặc kệ ai bị thương thì cũng đều không tốt.

Trương Nhược Dao tức giận đến run người, Sở Tam Thu này thật không biết xấu hổ, rõ ràng đang cố ý khi dễ người mà.

Lâm Phong mắng to, lại bị sư huynh Đan tông ngăn lại.

“Sở đốc tra là nhị thúc của Sở Tam Thu, người không muốn sống nữa à.”

Lâm Phong giật mình, thấp giọng mắng: “Hèn hạ đê tiện, thật không bằng heo chó.”

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên mắng: “Quá không biết xấu hổ... ô... ô...”

Tiểu Đóa bị dọa phải lập tức che miệng quận chúa, không cho nàng phát ra tiếng.

Dưới mắt, không ai có thể đắc tội được Sở Hoài Nam.

Mọi người nhìn Lục Vũ, chỉ thấy hần tỏ vẻ lạnh nhạt, đoán không ra trong lòng hắn đang suy nghĩ như thế nào.

“Các người nói xem, Lục Vũ dám ứng chiến không?”

“Trừ phi Lục Vũ rơi vào ở nhà, bằng không tuyệt sẽ không ứng chiến.”

“Chỉ sợ có một số việc không phải do hắn quyết định.”

Sở Tam Thu ngồi trên đài, khiêu khích nhìn Lục Vũ, cười nói: “Đến đi, tất cả mọi người đều đang trông mong đấy, không phải người đang sợ đấy chứ? Yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình.”

Đây rõ ràng là đang kích thích Lục Vũ, trào phúng trách móc hắn.

Lục Vũ hiện tại đâm lao phải theo lao, tiến thoái lưỡng nan.

Chưởng môn Trương Văn Sơn nảy ra ý nghĩ, cười nói: “Sở đốc tra một đường vất vả, chi bằng xuống nghỉ ngơi một lát, ban đêm...”

Sở Hoài Nam nói: “Không vội, ta cũng muốn xem biểu hiện của hai người họ.”

Lời này khiến cho không ai thay đổi được, Lục Vũ nhất định phải ứng chiến, không thể tránh né.

Chưởng môn âm thầm thở dài, không cần phải nhiều lời nữa.

Dưới đài, Lục Vũ nhăn mày một cái, đã không thể tránh khỏi, vậy thì đánh đi!

Lục Vũ chậm rãi đi đến chiến đài, lãnh sắc trên mặt dần tan đi, khôi phục vẻ thông dong trấn định.

“Sở sư huynh đã nể mặt chỉ giáo, vậy ta liền phụng bồi đùa nghịch với người mấy chiêu.”

Sở Tam Thu cười nói: “Vậy mới phải chứ, hôm nay khó có cơ hội tốt như thế, đệ tử hai viện tề tụ một chỗ, luận bàn một hồi, xúc tiến hữu nghị, chẳng phải vừa vặn sao?”

Lục Vũ lạnh nhạt nói: “Sở sư huynh dự định luận bàn ra sao, hạn định chiêu số, hoặc hạn định thời gian hay là không hạn chế gì cả?”

Sở Tam Thu cười to nói: “Hạn đến hạn đi chẳng phải khi dễ người sao? Đương nhiên là không hạn chế gì cả để người có thể phát huy thỏa thích.”

Bên ngoài sân, Lâm Phong mừng: “Vô sỉ!”

Tiểu quận chúa tức giận nói: “Hèn hạ!”

Vân Nguyệt Nhi tâm tình dị dạng, nhìn Lục Vũ trên đài, thầm nghĩ: “Không quyền không thế, người xuất sắc thì đã làm sao, chẳng phải cũng sẽ bị người chèn ép đó sao?”

Hứa tiền sư bắt đầu đi thở dài, tiếc hận vận khí Lục Vũ quá kém.

“Rốt cục hắn vẫn phải thua trên đài.”

Tiết Kim Long cười lạnh, Hoa Tuấn Vũ nói: “Đúng vậy, số mệnh không tốt thì dù liều thế nào cũng uống phí.”

Phương Thanh Sơn lại cười to, hắn bị Lục Vũ đánh bại nên lòng đầy oán hận, bây giờ rốt cục cũng có thể cười hả hê!

“Nếu như phát huy thỏa thích thì Sở sư huynh hãy cẩn thận.”

Lục Vũ ánh mắt lạnh lẽo, trong nháy mắt tới gần Sở Tam Thu, tay trái cong lại búng ra, tay phải năm ngón co lại thành trảo.

Sở Tam Thu cười ha ha nói: “Tôi hay lắm.”

Thác phân, phản khuỷu tay, khúc cánh tay, đạn kích, chiêu thức liên một mạch, ứng biến thỏa đáng.

Tốc độ của Sở Tam Thu cực nhanh, như mảnh hồ hạ sơn, thể công cuồng mãnh.

Lục Vũ thi triển ra Phiêu Miểu thân pháp, phối hợp với U Linh Quỷ Trảo, triển khai khoái công, hai tay vận vẹo biến hình lấy cực độ xảo diệu và góc độ khó tin khiến cho Sở Tam Thu phải tránh né liên tiếp.

Lúc mới đầu thì Sở Tam Thu còn tự phụ cười sang sảng, nhưng sau mười chiêu chớp mắt qua đi thì hắn không cười được.

Bởi thể công của Lục Vũ càng lúc càng nhanh, Phiêu Miểu thân pháp hết sức quý dị, U Linh Quỷ Trảo biến hóa huyền diệu đã xuyên thủng y phục Sở

Tam Phu, lưu lại một số chỗ rách mướp.

Sở Tam Thu điên cuồng hét to, phóng xuất ra Huyền cấp hồ hồn, ý đồ lợi dụng võ hồn áp chế để ảnh hưởng đến thực lực Lục Vũ phát huy ra.

Nhưng ai có thể ngờ được Lục Vũ vậy mà không bị ảnh hưởng, người như u linh, xuất quỷ nhập thần, hai tay hoặc trào hoặc chưởng, lực đạo cực mạnh.

Chiêu thức của Sở Tam Thu tuy huyền diệu nhưng hăng còn kém xa U Linh Quỷ Trảo.

Lúc này, Lục Vũ đột nhiên chế trụ cổ tay Sở Tam Thu, quay người, khúc cánh tay, dùng sức hất lên.

Lập tức, Sở Tam Thu liền bị quăng xuống đất, miệng hét giận dữ.

Người quan chiến đều tròn mắt, không ngờ được Lục Vũ lại lấy xảo chiến thắng, chế trụ sự kiêu ngạo của Sở Tam Thu.

Tiểu quận chúa cực kỳ phấn chấn, nắm thật chặt hai tay.

Nếu không phải Tiểu Đóa ngăn nàng hô to thì nàng đã sớm mắng Sở Tam Thu cầu huyết lâm đầu.

“Lão đại chính là lão đại, dù lúc nào thì người cũng là mạnh nhất.”

Lâm Phong nhiệt huyết sôi trào, đè nén sự điên cuồng trong lòng.

Sở Hoài Nam sắc mặt hơi khó xử, chưởng môn và hai vị viện trưởng lại âm thầm cười trộm, thật sâu bị trí cơ của Lục Vũ khuất phục.

“Chiêu số của người là gì?”

Sở Tam Thu tức giận đến cắn răng, lớn tiếng quát vắn.

“U Linh Quỷ Trảo!”

Lục Vũ cười lạnh, thân pháp như điện khiến Sở Tam Thu phải né tránh liên tục, muốn kéo dài khoảng cách, nhưng Lục Vũ sống chết không buông, áp dụng phương pháp vật lộn cận chiến.

Sở Tam Thu tức giận đến phát điên, linh lực trong cơ thể hóa cương, trong nháy mắt đẩy Lục Vũ ra.

Sau đó, Sở Tam Thu bắn lên, người như mãnh hổ hạ sơn, thi triển tuyệt chiêu chí cường.

“Nộ Hổ Thần Quyền!”

Sở Tam Thu nhân hồn hợp nhất, bá khí vô địch, y phục cả người phồng lên tựa như Kim Chung trảo Thiết Bó sam, đao thương bất nhập.

Song quyền tựa như hổ trào, khí thế lực bạt sơn hà, cương mãnh đáng sợ.

Lục Vũ biến hóa sắc mặt, không kịp nghĩ nhiều, miệng gầm lên như sấm, mười mạch trong cơ thể tương liên.

“Bạo Kích Thiên Trọng Phá!”

Song quyền như sóng lớn ngàn trượng, liên miên không ngừng, điên cuồng đánh tới Sở Tam Thu.

Quyền đầu hai người va chạm lần đầu, lần lượt bắn ra, thân thể cả hai đều lay động nhưng lại toàn lực ổn định, tiếp tục ra chiêu.

Sở Tam Thu là cảnh giới Tụ Linh bát trọng, cao hơn Lục Vũ bốn cảnh giới, loại ưu thế này khá rõ rệt.

Lúc trước, lúc Lục Vũ nghĩ cách cứu viện Trương Nhược Dao thì đã từng liều mạng với Sở Tam Thu một lần.

Khi đó, Lục Vũ chỉ là Tụ Linh tam trọng cảnh giới nên bị trọng thương thổ huyết tại chỗ.

Bây giờ Lục Vũ đã đạt tới Tụ Linh tứ trọng, thân thể biến hóa rõ rệt, được mười mạch quán thông nên sức chiến đấu tăng lên gấp đôi.

OANH!

OANH!

OANH!

Quyền kinh bạo tạc như sấm, chấn động khiến thân thể song phương lay động.

Sở Tam Thu điên cuồng gào thét, cự hổ trên thân hiển hóa phóng thích ra thần uy của Huyền cấp võ hồn, tạo ra hiệu quả tăng phúc cực lớn khiến sức

chiến đấu của Sở Tam Thu dâng cao mãnh liệt.

Cả người Lục Vũ ẩn hiện phù vân, Kim Thân Bất Diệt không ngừng chống lại lực oanh kích, lực lượng cuồng mãnh thẳng hoa cũng giúp cho Lục Vũ không bị thương mảy may!

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Họa vô đơn chí

Bách Xuyên mạch đang gầm thét, như chín con rồng lớn, dưới sự dẫn dắt của Thiên mạch, hóa thành một dòng lũ lớn, dung nhập năm đám của Lục Vũ.

Một sát na kia, lĩnh chùng trong đan điền Lục Vũ biến hóa, mười đầu dây nhỏ tạo thành hỏa phù dọc theo kinh mạch cánh tay, cấp tốc chuyển qua trên năm đám của Lục Vũ.

Hỏa phù ngưng tụ thập mạch chi lực, mở ra lực lượng chi nguyên, khiến sức chiến đấu của Lục Vũ trong nháy mắt siêu thoát.

Thốn Tâm Vạn Kinh bởi vì Thiên mạch trợ giúp, trong khoảng thời gian ngắn, tạm thời đạt đến Thốn Tâm Thiên Kinh.

Như thế, bất ngờ xảy ra chuyện, Lục Vũ tựa như chiến thần trùng sinh, Kim Thân Bất Diệt phát sinh biến hóa về chất.

Cái gọi là "thiên trọng", mười mạch tương tan, một mạch trăm kinh, có thể phá thương khung!

Giờ khắc này, theo Thốn Tâm Vạn Kinh đạt tới đệ tứ trọng đỉnh phong, để Lục Vũ tạm thời thỏa mãn điều kiện một mạch trăm kinh, Bạo Kích Thiên Trọng Phá đi vào một lĩnh vực hoàn toàn mới.

“Bạo Kích! Thiên Trọng Phá!

Lục Vũ cuồng hồng, tóc dài bay múa, nộ trương hai mắt xuyên suốt ra lẫm liệt giết chóc.

Chiến ý trong lồng ngực kinh thiên, song thủ quyền phá núi sông, thiêu đốt hỏa diễm, tà dương như lửa!

Một mạch trăm kinh, một quyền trăm phá, mười quyền điệp gia, có thể phá thương khung!

Lục Vũ ngồng nghênh xông lên, giờ khắc này không sợ hãi, chỉ muốn đánh bại Sở Tam Thu, để hắc quỷ gồi dưới chân mình, cúi đầu thần phục!

“Nộ Hổ Đồ Long!”

Sở Tam Thu dữ tợn hung ác, há chịu thua?”

Hắn thi triển ra tuyệt chiêu mạnh nhất, hổ hồn cây ghép trên nắm tay, nghĩ muốn tiêu diệt Lục Vũ.

Đến giờ khắc này thì đã không phải là trận chiến tranh thắng bại mà trở thành trận chiến sinh tử.

Kẻ bại không chết cũng phải phế, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Song phương đều dốc hết sức lực, không hề lùi bước.

Tiếng lộp bộp bạo tạc khi song quyền chạm nhau liên tiếp, lực và lực tranh phong, kinh và kinh giao hòa, đụng nhau trăm ngàn lần.

Ma sát ngưng tụ vô số lần, khuếch tán ra xung quanh vô số lần, tạo thành phong bạo hủy diệt mang theo tiếng kêu chói tai, bao phủ song phương.

ẦM!

ẦM!

ẦM!

Bạo hưởng liên miên hóa thành kinh lôi như sóng lớn xô bờ, thế không thể ngăn!

Lục Vũ căng cả người, da thịt nhiễm lên một tầng kim sắc, vết đao cuồng phong khiến da thịt người ta đau nhói nhưng lại không khiến Lục Vũ tổn hao một cọng lông tóc.

Lực lượng cuồng mãnh như biển cả mênh mông, tuy khiến Lục Vũ lui liên tiếp ra sau nhưng hấn vẫn đâm ra liên tục không ngừng.

Y phục của Sở Tam Thu tan thành từng mảnh, trên da thịt xuất hiện vô số vết thương thật nhỏ, võ mạch trong cơ thể đứt đoạn, máu trong miệng chảy ra.

Song quyền vỡ vụn nhuộm máu, khoan tìm thống khổ nhưng không sánh được tiếng lòng đau nhói

“Ta là vô địch... a...”

Sở Tam Thu run rẩy cả người, mặc dù hấn cực lực muốn ổn định không lui nhưng vẫn không chịu được những quyền liên miên, càng ngày càng mạnh của Lục Vũ.

Theo tiếng hét thê lương tê tâm liệt phế, Sở Tam Thu bị đánh bay ra ngoài, cánh tay phải gãy xương, bị thương không tính là nặng nhưng hấn lại thua, thua trong tay Lục Vũ, tự rước lấy nhục.

“Phế vật vô dụng.”

Sở Hoài Nam sắc mặt khó coi, người như quan ảnh chớp động, trong nháy mắt tiếp nhận Sở Tam Thu.

Trưởng môn Trương Văn Sơn và hai vị viện trưởng đều hết sức bất ngờ, không nghĩ ra Lục Vũ lại thắng, đây quả thực chẳng khác gì thiên phương dạ đàm.

Tất cả những người quan chiến đều tròn tròn mắt, Lục Vũ lại một lần nữa thắng ngược, thật quá buru hấn!

Lâm Phong, quận chúa, Trương Nhượng Dao vui mừng quá đỗi, những người khác lại ngây ngốc.

Vân Nguyệt Nghi hoàn toàn đờ người, ngây ngốc nói: “Sao lại có thể?”

Tiết Kim Long lo lắng ra mặt, Lục Vũ không ngờ lại thắng, đây chẳng phải là trần trụi đánh mặt hấn sao?

Trước đó, hấn còn khẳng định chắc nịch là Lục Vũ tất bại.

Nào ngờ kết quả lại quá bất ngờ.

Khó cực nhất là Sở Tam Thu, hấn muốn giẫm lên đầu Lục Vũ làm mưa làm gió nhưng kết quả lại thua rồi tỉnh rồi mù, tự rước lấy nhục.

Đương nhiên cũng có một số người thanh tỉnh đang suy nghĩ, Lục Vũ thắng thì thắng nhưng sau đó sẽ kết thúc ra sao?

Sở Tam Thu thua trong tay Lục Vũ, đây chẳng phải gián tiếp đánh mặt sở đốc tra sao?

Sở Hoài Nam sẽ từ bỏ ý đồ?

Trương Nhượng Dao cau mày, Hứa tiền sư lo lắng, Lâm Phong và tiểu quận chúa lại đang hoan hô.

Thạch viện trưởng nhìn chường môn, trong mắt tràn đầy vẻ hỏi thăm

Trương Văn Sơn cau mày không nói, nhưng trong lòng thì mắng tổ tông mười tám đời Sở Tam Thu.

Người khỏe gì không được nhưng sao nhất định phải rước lấy nhục, chẳng lẽ như thế người mới cao hứng ư?

Hiện tại Lục Vũ thắng, người khó xử lại là chường môn!

Một trận này Lục Vũ thắng không sai, hấn cũng bị ép phải chiến, chỉ có thể ứng phó hết sức.

Nếu như sở đốc tra trừng phạt Lục Vũ, về tình về lý đều không nói thông.

Thế nhưng khiến sở đốc tra tức giận thì những chuyện kế tiếp cũng không dễ thực hiện.

Đắc tội đốc tra, ngày sau Thanh Sơn tông sẽ có những ngày tháng yên bình sao?

Ngay thời khắc hấn đang khó xử thì chợt nghe xoảng một tiếng, đại môn trung viện bị cường ép phá vỡ, mấy chục thiết giáp nguyệt vệ đàng đàng sát khí, uy nghiêm túc mục xông vào, dàn hàng sang hai bên công cung nghênh một đại nhân vật nào đó giá lâm.

“Thiết giáp nguyệt vệ của Đồ vương phủ!”

Trương Văn Sơn biến sắc mặt, hai vị viện trưởng ở bên cạnh thì cảm thấy sự tình bất thường.

Đồ vương gia ở Phượng Nguyệt thành là đại nhân vật lưng lầy ở Thiên Nguyệt đế quốc, không đơn giản chỉ xuất sinh từ hoàng thất mà hấn còn nắm đại quyền, nắm trọng binh trong tay, có lực ảnh hưởng rất lớn trong triều.

Đồng thời, tại tây bộ thất thành của đế quốc, Đỗ vương gia được xưng là đệ nhất cao thủ, thân ở Linh Vũ cảnh, ngay cả chưong môn Thanh Sơn tông cũng không phải là đối thủ.

Thiếp giáp nguyệt vệ là hộ vệ cận thân bên cạnh Đỗ vương gia, tất cả đều là cao thủ Tụ Linh hậu kỳ.

Bọn hắn xuất hiện ở đây chứng tỏ Đỗ vương gia giá lâm.

Sở Hoài Nam cảm thấy bất ngờ, hắn là cao thủ của Thiên Huyền tông nhưng xuất thân từ La Y thành thuộc tây bộ thất thành nên cũng hiểu rõ vị Đỗ vương gia này.

Đỗ Đại Vũ, thành chủ Phụng Nguyệt thành, thống ngự tây bộ thất thành, sở hữu Huyền cấp võ hồn, là cao thủ Linh Vũ cảnh, Sở Hoài Nam chưa chắc là đối thủ của hắn.

Đương nhiên không phải nói Sở Hoài Nam sợ đối phương, nhưng Sở Hoài Nam biết có một số người trong hoàng thất cũng có dính dáng đến Huyền cấp tông môn.

Những đế quốc trên Chiến Hồn đại lục, sau lưng họ há không có những Huyền cấp tông môn là chỗ dựa chứ?

Cho nên Sở Hoài Nam hơi kiêng kỵ vị Đỗ vương gia này.

Ở cửa đại môn, một trung niên nhân tuấn vĩ nhanh chân bước đến, như quân lâm đại địa, uy nghi bất phạm.

Trương Văn Sơn phi thân mà xuống, trước tới đón tiếp.

“Vương gia đại giá quang lâm, chẳng hay có chuyện gì?”

Trương Văn Sơn nghi hoặc, hắn có mối quan hệ cá nhân rất tốt với Đỗ vương gia, biết đối phương là một người cương trực công chính, làm việc rất có chừng mực, sao hôm nay lại vô duyên vô cớ tự tiện xông vào Thanh Sơn tông?

Đỗ vương gia sắc mặt âm trầm, trong mắt lộ ra lửa giận.

“Xin lỗi đã quấy rầy, bản vương lần này vì một người mà tới. Người này, bản vương một mực truy nã hắn đã hơn hai tháng, hôm nay mới biết hắn ẩn thân ở đây. Vì phòng ngừa hắn chạy trốn nên mới tự tiện xâm nhập nơi đây.”

Trương Văn Sơn khẽ buông lòng, chuyện này hắn cũng có nghe qua.

“Vương gia có biết thân phận của đối phương không?”

Lúc này, sau lưng Đỗ vương gia đột nhiên toát ra một người, lại là đệ tử chân truyền Âu Tuấn.

“Người kia chính là Lục Vũ!”

Lời của Âu Tuấn khiến toàn trường xôn xao, tất cả mọi người sợ ngây người!

Lục Vũ, lại là Lục Vũ!

Sao lại là hắn được?

Tại sao Đỗ vương gia lại truy nã hắn?

Trương Nhược Dao biến hóa sắc mặt, trong lòng hiện ra một ý niệm.

Không, sẽ không!

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên thì kinh ngạc ra mặt, người cứu mình lại vô lễ với mình thật là Lục Vũ ư?

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Trục xuất tông môn

Giờ khắc này, Lục Vũ lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của toàn trường, tất cả mọi người nhìn hắn.

Sở Tam Thu vốn phần hận trong lòng nhưng nghe được tin này lập tức hả giận, nhin không được nắn: “Lục Vũ, đồ hèn hạ âm hiểm này, rốt cục cũng không thoát khỏi chế tài.”

Chưởng môn Trương Văn Sơn ngạc nhiên, nhìn vẻ mặt trầm mặc của Lục Vũ, hỏi: “Vương gia, trong chuyện này có hiểu lầm gì chẳng?”

Đỗ vương gia khẽ nói: “Người này vô lễ với tiểu nữ, phá đi sự trong sạch của tiểu nữ, bản vương há có thể tha cho hắn!”

“Cái gì, Lục Vũ lại là dâm tặc, rất đáng hận.”

“Quận chúa, nữ thân của ta a. Nghiêm trị Lục Vũ, tuyệt không nhân nhượng!”

“Thật sự nhìn người không nên xem vẻ ngoài, tên Lục Vũ này quá âm hiểm.”

Lời của Đỗ vương gia khiến toàn trường nhiệt nghị, những người vốn ghen ghét Lục Vũ giờ này đều dùng lời nói làm vũ khí.

Tiết Kim Long cười lạnh nói: “Người không có đức, trời tất tru!”

Trương Nhượng Dao biến sắc mặt, người như kinh hồng, trong nháy mắt bay tới bên cạnh, chủ động cầu tình cho Lục Vũ.

“Bá phụ, có nhầm lẫn gì chẳng? Tên Âu Tuấn này trước đây thua trong tay Lục Vũ nên hận hắn, lời của Âu Tuấn tuyệt không thể tin được.”

Trương Văn Sơn hơi ngạc nhiên, tôn nữ thanh lãnh cao khiết này xưa nay chưa từng nói tốt ai, sao hôm nay lại chuyên môn chạy tới cầu tình thay cho Lục Vũ?

“Có nhầm hay không thì không phải chỉ dựa mỗi một câu của Âu Tuấn là được. Ninh lão, phải hắn không?”

Đỗ vương gia biểu lộ nghiêm túc, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một lão đầu khô quắt, chính là Ninh lão lúc trước âm thầm bảo hộ tiểu quận chúa.

“Nếu như, hắn xác thực tinh thông tiên thuật thì chính là hắn!”

Ninh lão nhìn Lục Vũ trên đài, mặt không đổi sắc nói.

Âu Tuấn lớn tiếng nói: “Ta có thể chứng minh, tiên thuật của Lục Vũ siêu phàm. Ban đầu ở khu thứ năm hậu sơn, ba đệ tử chân truyền bên cạnh Từ Phàm là bị Lục Vũ bắn giết. Một mũi tên xuyên tim, ta tận mắt nhìn thấy.”

Lời này lần nữa dẫn phát bạo động.

“Bắn giết đồng môn, quả thực tội ác tày trời!”

Trương Nhượng Dao tâm thần run lên, Lục Vũ tinh thông tiên thuật nàng cũng biết, chuyện này không thể nào phản bác được.

Sở Tam Thu lộ ra nụ cười lạnh âm độc.

“Tàn sát đồng môn, tội không thể tha thứ, đáng giết!”

Tần Văn, Phương Thanh Sơn đều hận Lục Vũ thấu xương, bây giờ có cơ hội như vậy, sao bọn hắn lại bỏ qua được?

Hai người đều có sức ảnh hưởng lớn ở trung viện, không chỉ có rất nhiều đệ tử chân truyền đi theo mà còn cả một số võ sư và trưởng lão ở sau làm chỗ dựa.

“Hạng người hung tàn như thế làm nhục danh dự Thanh Sơn tông, đáng giết!”

“Tự dung sát hại đồng môn, tội không thể tha!”

Trưởng lão lên tiếng, phân lượng còn lớn hơn cả những đệ tử chân truyền.

Trương Nhượng Dao khá lo lắng, vội nói: “Bá phụ minh giám, Lục Vũ dù sao cũng cứu tiểu quận chúa, hắn chỉ hơi sót ruột, cân nhắc không chu toàn mới mạo phạm tiểu quận chúa mà thôi.”

Đỗ vương gia khẽ cau mày, đây cũng là chỗ khó xử của hắn.

Lục Vũ xác thực cứu nữ nhi mình, nên khen thưởng, thế nhưng đối phương lại xác thực phá hoại sự trong sạch của nữ nhi, hắn thân là phụ thân nên nhất định phải cho nữ nhi một công đạo.

Đỗ vương gia mặc dù cương trực không thiên vị, nhưng trong mắt hắn, nữ nhi là quan trọng nhất.

Trương Văn Sơn nhìn ra điểm này trên mặt Đỗ vương gia, nói khẽ: “Nếu không thì gọi Lục Vũ tới hỏi qua tình hình. Nếu như sai lầm lại...”

Đỗ vương gia chậm chậm lắc đầu, trong mắt lấp lóe ánh quang.

“Người đâu, bắt Lục Vũ!”

Lời này khiến cho không khí hiện trường lập tức khẩn trương.

Đa số mọi người vì Lục Vũ quá mức xuất sắc mà sinh lòng ghen ghét, ước gì hất rơi vào trong tay Đỗ vương gia, nhận trừng phạt.

Trương Vân Sơn có chút tiếc hận, biểu hiện trước đây của Lục Vũ kiệt xuất như thế, có thể nói là một nhân vật thiên tài, nếu cứ thế chết đi thì thật quá đáng tiếc.

Hứa tiến sư tiến lên cầu tình với chương môn, hy vọng hắn có thể bảo vệ được Lục Vũ.

Một màn này không ít võ sư và trưởng lão thấy được.

Trong đó, thế lực đứng sau bốn người Phương Thanh Sơn, Tần Vân, Âu Tuấn cấp tốc đạt thành nhất trí, quyết tâm liên thủ hại chết Lục Vũ, nhất quyết không thể để cho hắn thoát khỏi.

“Lục Vũ không thể tha thứ!”

“Hung đồ bức này nên trục xuất khỏi Thanh Sơn tông, giao cho Đỗ vương phủ trừng phạt.”

Có trưởng lão tìm tới sở đốc tra, mời hắn ra mặt, cân nhắc danh ngạch Thanh Sơn tông, nghiêm trị Lục Vũ.

Lời ấy chính hợp ý niệm của Sở Hoài Nam, còn Sở Tam Thu thì cực lực đồng ý, mặt mũi tràn đầy ngoan độc.

“Thanh Sơn tông chiêu mộ anh tài thiên hạ, thứ hung đồ thì nên khai trừ. Ta dùng thanh danh sở đốc tra tuyên bố, Lục Vũ sát hại đồng môn, dâm tà âm độc, trục xuất khỏi Thanh Sơn tông!”

Trục xuất tông môn!

Rất nhiều người đều ngây ngẩn cả người, đây chính là trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Làm thế chẳng khác gì hủy đi tiền đồ của Lục Vũ, khiến hắn vĩnh viễn không có cơ hội xoay người.

Tăng thêm truy nã của Đỗ vương gia, Lục Vũ thân hãm tuyệt cảnh, hữu tử vô sinh!

Sở Tam Thu, Phương Thanh Sơn, Tần Vân đều cười, Âu Tuấn thì âm độc căm tức nói: “Lục Vũ, ta từng nói, ngươi nhất định sẽ hối hận!”

Tiết Kim Long giễu cợt nói: “Đáng đời!”

Chương môn Trương Vân Sơn biến sắc, quay đầu nhìn Sở Hoài Nam.

“Đốc tra xin nghỉ lại, Lục Vũ tư chất ngút trời, lấy cảnh giới Tụ Linh tứ trọng thắng đệ tử hạch tâm bản môn, có thể nói tiền đồ vô lượng.”

Đỗ vương gia nghe vậy thì sững sờ, hơi ngạc nhiên nhìn Lục Vũ trên đài, thầm nghĩ: “Tụ Linh tứ trọng cảnh giới lực áp Tụ Linh thất trọng?”

Sở Hoài Nam lạnh lùng nói: “Một người dù thiên tư cao tuyệt nhưng phẩm hạnh chẳng ra gì thì cũng sẽ trở thành tai họa mà thôi.”

Trương Vân Sơn muốn phản bác, Sở Hoài Nam ánh mắt lạnh lẽo.

“Sao, mệnh lệnh của ta, ngươi còn muốn phản kháng ư?”

Trương Vân Sơn ngậm bực nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể tiếc hận thở dài.

“Đại thế đã mất, Lục Vũ nhất định xong.”

Rất nhiều người thở dài, Lâm Phong lại gấp như kiến bò chảo nóng, hắn không thể nào trơ mắt nhìn lão đại kết thúc bi thảm như thế được?

Thế nhưng Lâm Phong thân cô thế cô, thấp cổ bé họng, ngay cả chương môn cũng không giúp được Lục Vũ thì hắn có thể làm gì?

Trên đài, Lục Vũ thần sắc lạnh lùng, trong lòng hơi đắng chát.

Trước đây, hắn từng tâm thần không yên, luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra, không ngờ lại là chuyện này.

Lục Vũ không mở miệng, tình người ấm lạnh ở thời khắc này, hắn đều thấy rõ.

Ngoại trừ Trương Nhược Dao, Hứa tiến sư và chương môn xin tha cho hắn ra thì cũng chỉ có Lâm Phong mặt mũi tràn đầy lo lắng và thần sắc kinh ngạc

ngốc trẻ của tiểu quận chúa.

Những người khác đều đang nhắm vào Lục Vũ, muốn đuổi hắn đi, chỉ vì hắn quá xuất sắc, át đi danh tiếng của tất cả mọi người.

Nhìn những gương mặt chế giễu, đang cười trên nỗi đau của người khác kia, Lục Vũ thật nghĩ, nơi đây không giữ ta thì tự có nơi giữ ta, Thanh Sơn tông tính là gì, đến cả tư cách xách giày cho hắn cũng không đủ.

“Đi, bắt Lục Vũ lại giao cho Đồ vương gia trừng trị.”

Sở Hoài Nam ra lệnh, nơi này là địa bàn của Thanh Sơn tông, bắt một người như Lục Vũ còn cần Đồ vương gia ra tay?

Đốc tra lên tiếng, rất nhiều võ sư trưởng lão chứng mắt Lục Vũ nhao nhao nhảy lên đài, vây quanh Lục Vũ.

“Lục Vũ lớn mật, còn không mau quỳ xuống, bó tay chịu trói!”

Ngũ trưởng lão một mặt âm lãnh, trước đây lúc Lục Vũ đánh bại Âu Tuấn, ngũ trưởng lão từng ra mặt nhắm vào Lục Vũ nhưng lại bị Hứa tiền sư ngăn cản.

Bây giờ sở đốc tra lên tiếng nên ngũ trưởng lão có thể quang minh chính đại thu thập Lục Vũ.

Những võ sư và trưởng lão này cơ bản đều là người chống đỡ sau lưng Âu Tuấn, Tần Vân và Phương Thanh Sơn, tất cả đều hận Lục Vũ thấu xương, nói là bất nhưng thực tế là muốn nhân cơ hội này hạ độc thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Vây công Lục Vũ

Mang tiếng là bất nhưng lại muốn giết Lục Vũ tại chỗ, dù sao Lục Vũ bị trục xuất khỏi Thanh Sơn tông thì ai còn để ý đến sống chết của hắn?

Cho dù có người trách hỏi thì cũng có thể nói là ngộ sát, có sở đốc tra làm tám mộc thì còn sợ gì?

Hứa tiền sư thấy thế, oán giận nói: “Những người này đều là hạng bỏ đá xuống giếng, đáng hận!”

Trương Nhưặc Dao âm thầm lo lắng, tình huống trước mắt tuyệt đối không có lợi với Lục Vũ, hắn đã đến tuyệt cảnh không thể nào đi vòng được.

Thiệt giáp nguyệt vệ y nguyên không xuất thủ, thế nhưng mệnh lệnh của Sở Hoài Nam đã ép Lục Vũ lên tuyệt cảnh.

Vân Nguyệt Nhi ánh mắt yếu ớt, than nhẹ: “Ngươi rốt cục cũng không thoát khỏi số mệnh nguyên rủa, phong quang nhất thời, thế lương cả đời.”

Lâm Phong gấp muốn kêu to nhưng lại bị những sư huynh bên cạnh gắt gao che miệng lại, sợ hắn gây họa.

Trước mắt, Đồ vương gia muốn truy nã Lục Vũ, sở đốc tra lại không chứa chấp Lục Vũ, tình huống như thế thì Lục Vũ ắt hẳn phải chết, ai dám mở miệng xin tha cho hắn thì người đó muốn chết.

Tiểu Đóa sắc mặt phức tạp, không ngờ người cứu tiểu quận chúa lúc trước lại là Lục Vũ.

“Tiểu thư, ngươi ngây ngốc gì nữa. Hiện tại chỉ có ngươi mới có thể cứu hắn.”

Tiểu Đóa nhìn quận chúa đang kinh ngạc ngây ngốc, nhìn không được thúc cánh tay của nàng.

“Tiểu thư, ngươi còn ngây ngốc nữa thì Lục Vũ nhất định phải chết đó.”

“A!”

Quận chúa choàng tỉnh, kết quả này thực khiến nàng bất ngờ, không khỏi có chút thất thần.

“Không, ta không muốn hắn chết.”

Quận chúa kinh hô.

Tiểu Đóa vội nói: “Vậy ngươi còn không mau đi tìm vương gia...”

Quận chúa đột nhiên thanh tỉnh, lôi kéo Tiểu Đóa chạy tới chỗ Đỗ vương gia.

“Phụ vương, người không được tổn thương hần, mau bắt bọn họ ngừng...”

Thanh âm của quận chúa đột nhiên ngừng lại tựa như dính phải Định Thân thuật, giương miệng nhỏ không thể động đậy.

Tiểu Đóa giật mình bật thốt: “Vương gia...”

Đỗ vương gia lặng lẽ liếc qua, Tiểu Đóa liền há miệng im lặng, bị ánh mắt của vương gia ngăn lại.

Tiểu quận chúa không động đậy được, trong lòng gấp như kiến bò trên chảo nóng.

“Phụ vương thối tha, phụ vương chết tiệt, Lục Vũ nếu thiếu một sợi tóc thì ta sẽ không dễ yên cho người.”

Quận chúa mắng to trong lòng, gấp sắp khóc.

Đỗ vương gia liếc nhìn nữ nhi một lát, thấy hết vẻ biến hóa trên mặt nàng, tạm thời không để ý đến nàng.

Tiểu Đóa không dám nhiều lời, hung hăng nháy mắt với Ninh lão nhờ hần lên tiếng giúp đỡ, nào ngờ Ninh lão lại giả vờ như không nhìn thấy nàng, căn bản không để ý đến nàng.

Trên đài, Lục Vũ bị hơn mười võ sư và trưởng lão vây quanh, tình thế hết sức bất lợi, nhưng hần lại hồn nhiên không sợ, ngược lại nhìn về chỗ cửa.

Quận chúa rút cục đi xin tha cho mình nhưng bị vương gia chế trụ, không nói nên lời.

Nhìn bộ dáng gấp đến sắp khóc của tiểu quận chúa, Lục Vũ vốn hận Đỗ vương gia đột nhiên quên đi.

“Chúng ta gặp lần đầu cũng là lúc ngươi hôn mê. Khi đó ta cũng không ngờ sau này chúng ta sẽ còn gặp nữa. Lần gặp thứ hai là thời điểm ta vào trung viện, thời gian qua đi hai tháng, cổ nhân vẫn như cũ. Ngươi ngây thơ trong sáng thánh thiện như thế khiến ta rất vui, may mắn lúc trước cứu ngươi không vì báo đáp, chỉ vì ngươi được trời cao ưu ái.”

Quận chúa rất uất ức, nước mắt nhanh chóng chảy xuống, trong lòng đang hô to: “Lục Vũ, ta không muốn ngươi chết, ta không hận ngươi, ta muốn ngươi bồi tiếp ta, ta muốn ngươi nướng thỏ rừng cho ta...”

Tiểu Đóa khá bi thiết, Trương Nhược Dao thì âm thầm, Vân Nguyệt Nhi thì đáng ghét trong lòng.

Mình cùng hần thanh mai trúc mã nhưng kết quả hần sắp chết nhưng trong lòng cũng chỉ có tiểu quận chúa, quên đi mình.

“Những chuyện kia ta cứ nghĩ là sẽ qua rồi. Nhưng không ngờ hôm nay ta lại phải đối mặt với nó. Đừng khóc, những người này muốn bắt ta cũng không dễ thế đâu. Ta có thể ép Sở Tam Thu thì cũng có thể quét ngang tất cả đệ tử hạch tâm thượng viện. Chỉ là chuyện này hơi nhanh hơn dự đoán trong suy nghĩ của ta mà thôi.”

Lục Vũ ngồng nghênh kiên cường, chiến ý mãnh liệt.

Giờ khắc này, cuồng phong đột khởi, tóc dài bay múa, một loại khí thế cường đại từ trong người Lục Vũ bộc phát ra.

Tiểu quận chúa khóc đến thương tâm, cực kỳ lo lắng nhưng lại không thể động đậy.

Trương Nhược Dao, Vân Nguyệt Nhi, Tiểu Đóa, Lâm Phong, Hứa tiên sư, Trương Văn Sơn đều nhìn Lục Vũ, âm thầm lo lắng cho hần.

Đỗ vương gia mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn.

Tiết Kim Long nắc: “Khẩu khí thật lớn, dám xem thường thượng viện ta không người.”

Sở Tam Thu một mặt hận ý, giọng căm hận nói: “Chớ nói nhảm với hần, bắt lấy hần.”

Ngũ trưởng lão cười gằn, nói: “Lục Vũ, quỳ xuống chịu tội!”

Một cước quét ngang, ngũ trưởng lão dẫn đầu phát động tiến công, không cho Lục Vũ cơ hội nói chuyện.

Các trưởng lão và võ sư khác cũng cấp tốc vây lên, có người xuất thủ cũng có người tùy thời mà động, vây chặt nơi này như nêm cối.

“Lão thất phu, cút!”

Lục Vũ hai mắt như đao, Phiêu Miểu thân pháp nhanh như kinh hồng, phối hợp với U Linh Quý Trảo khiến cho cổ áo ngũ trưởng lão vỡ vụn, khiến hần cả kinh đổ mồ hôi lạnh, cấp tốc né tránh.

“Phạm thượng, tội thêm một bậc, mọi người cùng nhau xông lên.”

Ngũ trưởng lão hét to, Lục Vũ thì cười lạnh nói: “Ta đã không phải đệ tử Thanh Sơn tông thì sao lại phạm thượng?”

Một trưởng lão khác nói: “Dám giương oai ở Thanh Sơn tông, tội không thể tha, nằm xuống cho ta.”

Một đạo chương lực cương mãnh đánh lên vai Lục Vũ khiến cho hắn nhoáng người, ngã quỵ tới trước.

Ngũ trưởng lão âm trầm tung cước đá tới đầu Lục Vũ, muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Lục Vũ có Kim Thân Bất Diệt, dù trúng phải một chương nhưng cũng không có trở ngại gì.

Nhìn một cước kia của ngũ trưởng lão, Lục Vũ hai tay thành trào đón đỡ.

“A, lần đi!”

Ngũ trưởng lão đau nhức cả người, đột nhiên lùi ra sau, đùi phải lưu lại hai vết cào.

Lục Vũ xoay người bay ra, hai tay lẳng không vung vẩy, Đạn Chi Phi Hoa phối hợp với Cuồng Phong Liệt Diễm quyền bức lui những võ sư trưởng lão chuẩn bị đánh lên mình.

Xoay người rơi xuống đất, Lục Vũ còn chưa đứng vững đã bị sáu võ sư và trưởng lão vây công.

“Quá không biết xấu hổ.”

Lâm Phong mắng to trong lòng, tiểu quận chúa thì gấp đến sắp điên, trong lòng mắng to phụ vương không dưới mười lần.

Trương Nhược Dao vừa tức vừa gấp, thật muốn xông tới giúp Lục Vũ nhưng bị một cánh tay đè lên vai.

Quay đầu, Trương Nhược Dao nhìn gia gia, đôi môi run nhè nhẹ như muốn nói chút gì, Trương Văn Sơn lại thờ dài lắc đầu.

Sở Hoài Nam lên tiếng, toàn bộ Thanh Sơn tông ai dám chống lại hắn?

“Lạc Nhật Kinh Lôi.”

Lục Vũ mắt bắn hàn quang, Bách Xuyên mạch trong cơ thể chấn động phát ra một kích cuồng mãnh, ngông nghênh.

ẦM!

ẦM!

ẦM!

Một tiếng bạo hưởng mang theo tiếng hét giận dữ, tại chỗ có ba vị võ sư bị đánh bay xuống dưới đài, mất hết thể diện.

“Đừng lo lắng, cùng xông lên!”

Ngũ trưởng lão tức giận đến phát điên, sức chiến đấu của tên tiểu tử Lục Vũ này vượt quá dự liệu, dưới tình huống lấy một địch nhiều mà lại có thể phản kháng tổn thương đối thủ.

“Thu Phong Túy, Lạc Diệp Hồng, ưu tế vũ thoại ly sầu.”

Lục Vũ ngao khí như hồng, dung hợp Lạc Nhật quyền và U Linh Quỷ trảo, phối hợp với Phiêu Miểu thân pháp, trong khoảnh khắc đánh bại liên tiếp sáu vị cao thủ, đánh đến bọn hắn thét gào điên cuồng, còn có một vị võ sư không may bị chụp cổ tay, quỳ gối dưới chân Lục Vũ.

“Tiểu tử này quá ghê gớm, giết hắn.”

Trên đài, tất cả mọi người cảm thấy mất hết mặt mũi, nếu không bắt được Lục Vũ thì là sỉ nhục cả đời của họ.

Lục Vũ băng lãnh tàn khốc, U Linh Quỷ Trảo sò mà phản kích, phát sau đến trước, trong nháy mắt liền xuyên thủng cổ họng một vị trưởng lão.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Thò một chân vào

“Ngươi... ngươi... dám giết ta?”

Trưởng lão kia nắm chặt yếu hèn, trong mắt tràn đầy hồi hận và hoảng sợ.

Lục Vũ cười lạnh nói: “Chẳng phải các ngươi cũng muốn giết ta ư? Quỷ Trảo Kinh Mộng!”

Lục Vũ thoát cái biến mất, tính cả ba động trên người cũng chớp mắt vô ảnh.

“Mọi người cẩn thận... a...”

Từng tiếng kêu thảm trông mà giết mình, những võ sư trưởng lão cảnh giới Tụ Linh lục thất trọng này ở trước mặt Lục Vũ không ngờ không chịu được một kích, hoặc trọng thương ngã xuống đất hoặc né tránh rơi xuống dưới.

Ngũ trưởng lão cực lực vận vẹo thân thể muốn tránh khỏi công kích của Lục Vũ nhưng rốt cục vẫn rơi vào tay đối phương.

“Thả ta xuống... a...”

Lục Vũ chế trụ hai tay ngũ trưởng lão, giờ hấn cao hơn đầu, dựng ngược người giữa không trung.

Soạt một tiếng, y phục của ngũ trưởng lão nát bét, xương cốt toàn thân bạo liệt, bị lực lượng cuồng bạo mãnh liệt của Lục Vũ đánh cho gãy kinh mạch, lập tức biến thành một huyết nhân.

Người quan chiến hít sâu một hơi, hoảng sợ nói: “Mãnh nhân, thật đáng sợ!”

“Không ngờ Lục Vũ lại lợi hại đến thế, hơn mười võ sư và trưởng lão liên thủ nhưng tất cả đều thua bởi hắn.”

Kết quả như thế khiến người ta hoảng sợ, dù là Sở Hoài Nam, Trương Vân Sơn hay Đỗ vương gia cũng đều lộ ra vẻ giết mình.

Đây không phải là tranh phong một chọi một mà là một chọi nhiều người, đối mặt với những võ sư và trưởng lão có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như thế thì còn hơn cả phải đấu với nhiều người nữa.

Loại thiên tài chiến đấu như này, trăm năm khó gặp được một lần.

Không ngờ cứ thế bị Sở Hoài Nam trục xuất khỏi Thiên Sơn tông, sao không khiến cho người ta tiếc hận cảm thán?

Trương Vân Sơn nhìn Sở Hoài Nam, trong lòng rất tức giận, thiên tài bậc này lại bị hắn đuổi khỏi tông môn, ngày say ắt Thanh Sơn tông sẽ thành trò cười.

Đỗ vương gia mất lộ tinh quang, Trương Nhược Dao, Lâm Phong và tiểu quận chúa tạm thời an tâm, chỉ trước trước mắt Lục Vũ không sao.

Vân Nguyệt Nhi cứng họng, không ngờ bị vây công mà lại cho ra kết quả như thế, Lục Vũ quả thực quá mạnh.

Sở Tam Thu, Phương Thanh Sơn, Tần Vân, Âu Tuấn đều tròn mắt, vốn cho rằng Lục Vũ chết chắc nhưng nào ngờ hắn lại kinh khủng như thế.

Sở Hoài Nam khá tức giận, chính hắn hạ lệnh trục xuất Lục Vũ, ai ngờ Lục Vũ lại thể hiện ra thực lực kinh người, đây chẳng phải đang đánh mặt hắn sao?

Không bắt được Lục Vũ thì mặt mũi Sở Hoài Nam hấn ở đâu, chẳng phải sẽ khiến người người chế giễu ư?

Nhưng mà ngay thời khắc Sở Hoài Nam chuẩn bị mở miệng thì một thanh âm đột nhiên vang lên.

“Lục Vũ lớn mật, ngươi thật tưởng Thanh Sơn tông ta không có ai bắt được ngươi ư?”

Tia sáng nhạt lóe lên, đệ tử hạch tâm đệ nhất thượng viện Tiết Kim Long bay lên chiến đài.

Trương Nhược Dao sắc mặt kinh biến, quát: “Tiết Kim Long, ngươi làm gì?”

Đối phương là đệ nhất thượng viện, chưa từng thua trận, danh xưng đệ tử mạnh nhất hiếm có của Thanh Sơn tông, cảnh giới cao hơn Lục Vũ một mảng lớn.

Tiết Kim Long cười lạnh nói: “Hắn tuyên bố có thể quét ngang tất cả đệ tử hạch tâm ở thượng viện, ta hôm nay phải cho hắn biết, ở trước mặt ta, hắn mãi mãi chỉ là sâu kiến!”

Một trận chiến này chẳng quan hệ đến gì cả, chỉ vì danh dự.

Tiết Kim Long cực độ cao ngạo, cũng bởi một câu của Lục Vũ trước đó nên phải đánh bại hắn trước mặt mọi người, hiển lộ uy danh của đệ tử đệ nhất.

Lục Vũ vút ngũ trường lão xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn kẻ địch trước mắt.

Tiết Kim Long, Tụ Linh bát trọng đỉnh phong, Huyền cấp võ hồn Hoàng Kim mãng, danh xưng truyền kỳ bất bại thượng viện.

Người này là kinh địch, Sở Tam Thu tuyệt đối không thể sánh bằng.

“Lời ta từng nói, ngươi không phục?”

Lục Vũ không cúi đầu, đến giờ khắc này, hắn đã không thêm đếm xỉa thì còn gì phải sợ?

Tiết Kim Long hừ lạnh nói: “Ỗ vào Bạo Kích Thiên Trọng Phá may mắn thắng mấy trận thì ngươi liền không coi ai ra gì, xem thường ta. Hôm nay ta phải để ngươi biết, Thanh Sơn tông có Tiết Kim Long ta, ta không thể để ngươi giương oai được!”

Lục Vũ lãnh đạm nói: “Trước đây, Sở Tam Thu cũng có khẩu khí này.”

Tiết Kim Long cả giận nói: “Làm càn.”

U quang lóe lên, Tiết Kim Long nháy mắt tiếp cận Lục Vũ, tốc độ này khiến Lục Vũ xiết chặt tâm thần, ánh mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

“Ra chiêu đi.”

Tiết Kim Long rất tự phụ, chỉ cảnh cáo Lục Vũ một câu chứ không thừa cơ đánh lên.

Lục Vũ ngưng tụ chiến ý trong mắt, thân thể thoáng lay động, linh lực hội tụ dưới chân hóa thành từng dấu chân rõ rệt, rõ ràng hiện ra trong mắt của mọi người.

Những dấu chân này nhìn như lộn xộn nhưng kỳ thực giấu giếm huyền cơ.

Tiết Kim Long thần sắc khinh thường, khẽ nói: “Bây trận, tiểu đạo thôi!”

Lục Vũ phản bác: “Nếu ngươi là Tụ Linh tứ trọng thì một ngón tay của ta cũng đủ đánh ngươi không thấy nam bắc!”

Lời này rất chói tai, khiến Tiết Kim Long rất tức giận.

“Không có bản sự thì chớ làm càn ở đây.”

Cảnh giới cách xa là ưu thế của Tiết Kim Long, nhưng cũng là sỉ nhục của hắn, bởi có hiềm nghi ý lớn hiếp nhỏ.

Lục Vũ di chuyển nhanh chóng, dấu chân trên mặt đất càng lúc càng sâu, một cỗ linh lực cường đại phóng thích khiến cả tòa thi đấu vang lên ầm ầm.

“Đây là ngũ phẩm Tụ Linh trận!”

Thạch viện trường phát ra kinh hô, đơn giản không thể tin được.

Đăng cấp loại Tụ Linh trận này cả Thanh Sơn tông cũng không có, không ngờ Lục Vũ vậy mà hoàn thành, chẳng lẽ hắn là linh trận sư?

Sở Hoài Nam biến sắc, Trương Văn Sơn chấn kinh, Đồ vương gia lấp lóe tinh quang trong mắt, sáng ngời hữu thần.

Sau khi Tụ Linh trận ngũ phẩm hoàn thành, khí thế trên người Lục Vũ gia tăng, dưới sự trợ giúp của Tụ Linh trận thì thực lực của hắn tựa hồ tăng lên một bậc thang.

Tiết Kim Long vừa sợ vừa giận, nghĩ không ra Lục Vũ lại có loại bản lĩnh này.

“Mượn nhờ ngoại lực cũng dám chống lại ta, thật ngớ ngẩn.”

Tiết Kim Long vận chuyển Dục Linh quyết, đây là công pháp hồn quyết thượng thừa nhất ở Thanh Sơn tông, phối hợp với Huyền cấp võ hồn Hoàng Kim mãng giúp hắn không có đối thủ ở thượng viện.

“Kim Long Bối Vĩ.”

Thượng phẩm võ kỹ, uy lực kinh người, phối hợp với võ hồn của Tiết Kim Long, một kích này đủ để quét ngang tất cả đệ tử hạch tâm.

Khí kinh hình rồng chấn động sơn nhạc, uy vô địch!

Ầm ầm, cường lực kinh thiên trút xuống khiến cho người ta có cảm giác không thể ngang hàng.

Đây chính là đệ nhất thượng viện, một kích tùy tiện của Tiết Kim Long che áp thiên kiêu, quét ngang càn khôn.

Lục Vũ biến sắc, tránh lui là lựa chọn tốt nhất nhưng hắn lại lựa chọn phương pháp trái ngược.

“Bạo Kích Thiên Trọng Phá!”

Lục Vũ điên cuồng rống to, râu tóc dựng ngược, thập mạch trong cơ thể tương dung, Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng trong nháy lên tới cực hạn, đạt đến Thốn Tâm Thiên Kinh.

Như thế, Bạo Kích Thiên Trọng Phá miễn cưỡng thỏa mãn một mạch trăm kinh, có thể phá thương khung.

RẦM! RẦM! RẦM!

PHANH! PHANH! PHANH!

Thế công song phương nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt gặp nhau.

PHỐC!

Một tiếng vang thật lớn, Lục Vũ tà phi ra, khí kinh du tẩu dưới chân, chấn động đến lời đài bạo liệt suýt tí thì sập.

Tiết Kim Long hoảng người một cái, lùi liền năm bước, trong miệng rống to một hồi mới đột nhiên dừng bước.

Lời đài lắc lư, khí lưu tuôn ra.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trừng to mắt, muốn thấy kết quả thắng bại của song phương.

“Cân sức ngang tài! Chuyện này sao có thể!”

Hoa Tuấn Vũ hoảng sợ, đơn giản không thể tin được.

Lục Vũ tiếp nhận một kích của Tiết Kim Long, mặc dù nhìn qua bị thất thế nhưng Tiết Kim Long cũng bị đẩy lui mấy bước, miễn cưỡng xem như bất phân thắng bại.

Lục Vũ sắc mặt trắng bệnh, linh khí mãnh liệt dưới chân như một chùm mây sáng, nâng hắn lên không trung.

Ổng tay áo phải của Lục Vũ nát bét thành bột phấn, ngoài da thịt có ám vân như ản như hiện, Kim Thân Bất Diệt ngăn chặn ngoại lực tác động.

Tiết Kim Long lo lắng ra mặt, sau khi tự mình so chiêu mới biết được Bạo Kích Thiên Trọng Phá của Lục Vũ không thể xem thường được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Võ hồn kinh thế

Lâm Phong hết sức kích động, trong lòng hò hét: “Lão đại, tốt lắm, ngươi mới là mạnh nhất!”

Trương Nhược Dao mắt lóe hơi nước, mặc kệ kết quả như thế nào, giờ khắc này nàng cũng kiêu ngạo vì Lục Vũ.

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên đã quên khóc, hoàn toàn bị thực lực của Lục Vũ khiến cho ngây ngẩn.

“Chuyện này không thể xảy ra!”

Sở Tam Thu, Phương Thanh Sơn, Tần Vân, Âu Tuấn đều âm thầm gào thét, không tiếp nhận được kết quả như thế này.

Vân Nguyệt Nhi ngạc nhiên, đáy mắt đau nhức không nói nên lời.

Những người khác hoặc trợn mắt há hốc mồm hoặc kinh hô kêu to, trong lúc nhất thời toàn trường oanh động.

Lục Vũ y phục phát phơ, tóc dài tung bay theo gió, hai mắt băng lãnh lạnh lẽo nhìn Tiết Kim Long.

“Đệ nhất hạch tâm cũng chả hơn gì!”

Tiết Kim Long cảm thấy trên mặt không có ánh sáng, trong lòng giận dữ.

“Khiêu khích ta, ngươi tính thứ gì? Ta có Huyền cấp võ hồn, trực tiếp trấn áp ngươi.”

Dưới con thịnh nộ, Tiết Kim Long phóng xuất ra võ hồn Hoàng Kim mãng, nhìn qua tựa như một con kim long đang chiếm cứ trên đầu hắn, hai mắt băng lãnh khiến võ hồn của người khác run rẩy.

Đây là võ hồn áp chế, Huyền cấp võ hồn có thể khắc chế Hoàng cấp võ hồn, có ưu thế tuyệt đối.

Theo võ hồn hiển hiện, khí thế của Tiết Kim Long tăng lên như bão táp, bá khí cao ngạo không ai bì nổi, ánh mắt khinh thường nhìn Lục Vũ, hoàn toàn không đặt hắn trong mắt.

“Tiết sư huynh làm thật, lần này Lục Vũ phải xui xẻo rồi.”

Có đệ tử hạch tâm kinh hô, trong mắt tràn đầy trông mong.

Trương Nhược Dao, tiểu quận chúa, Lâm Phong đều xiết chặt tâm thần, rõ ràng cảm giác được biến hóa của Tiết Kim Long, thực lực tăng hơn một nửa so với trước.

“Xem ngươi có chết hay không.”

Sở Tam Thu nhẹ răng cười, Phương Thanh Sơn, Tàn Vân, Âu Tuấn đều lộ ra thần sắc cười trên nỗi đau của người khác, mong mỏi Lục Vũ xui xẻo một khác này.

“Lục Vũ, nếu ngươi sợ thì có thể quỳ xuống đất cầu ta.”

Tiết Kim Long cuồng vọng cực kỳ, trong mắt băng lãnh lộ ra một cổ tự phụ, muốn nhục nhã Lục Vũ.

“Sợ?”

Lục Vũ cười lạnh nói: “Xem ra ngươi nằm mơ giữa ban ngày rồi, hiện tại cũng đang nói mơ!”

“Lớn mật! Ngươi dám mắng ta.”

Tiết Kim Long tức khí, hai mắt lăng lệ xuyên suốt tạo ra một cổ chấn nhiếp vô hình.

Lục Vũ ngạo nghễ nói: “Mắng ngươi thì sao nào, ta còn muốn đánh ngươi đây! Ngươi tưởng Huyền cấp võ hồn thì ngon à, lão tử cũng có!”

Lời nói của Lục Vũ khiến toàn trường chấn động!

Huyền cấp võ hồn, hắn cũng có Huyền cấp võ hồn, sao có thể thế được?

Vân Nguyệt Nhi là người đầu tiên không tin, năm xưa Lục Vũ ngay cả thức tỉnh võ hồn cũng không được thì làm sao có thể có được Huyền cấp võ hồn chứ?

“Không thể nào, ngươi đánh rắm!”

Sở Tam Thu, Tàn Vân, Phương Thanh Sơn và Âu Tuấn đều tức giận mắng to, căn bản không tin lời Lục Vũ.

Trương Văn Sơn ngạc nhiên, Trương Nhược Dao thì kích động trong mắt.

Một đạo huyền quang hiển hiện, phóng xuất ra ba động kỳ dị hấp dẫn toàn trường.

Trên đầu Lục Vũ, thảo hồn đáng sợ đang chìm trong vòng sáng óng ánh, phóng xuất ra hồn lực cường đại chấp nhiếp.

“Trời ạ! Thật là Huyền cấp võ hồn! Thật quá bất ngờ!”

“Lục Vũ cũng có Huyền cấp võ hồn, khó trách hắn có thể vượt cấp khiêu chiến, đánh bại Phương Thanh Sơn và Sở Tam Thu.”

Thạch viện trưởng, Lỗ viện trưởng đều sợ ngây người.

Sở hữu Huyền cấp võ hồn, vạn người không được một, là nhân vật thiên kiều có thể gia nhập Huyền cấp tông môn.

Ai ngờ lại bị Sở Hoài Nam trục xuất khỏi Thanh Sơn tông, điều này thật đáng tiếc.

“Chưởng môn, kỳ tài bậc này quyết không thể để dạng người như bọn hắn mưu hại được.”

Hứa tiến sư nhìn Trương Văn Sơn, muốn mời hắn ra sức bảo vệ Lục Vũ.

Trương Văn Sơn cũng có ý đồ, trầm giọng nói: “Sở đốc tra, Lục Vũ có Huyền cấp võ hồn, chuyện trục xuất tông môn xin hãy nghĩ lại.”

Sở Hoài Nam biến ảo hai mắt, trên mặt nóng bỏng, khá khó xử.

Thân là đốc tra nhưng lại trục xuất một đệ tử sở hữu Huyền cấp võ hồn, đây chẳng phải là thất trách đó ư?

Việc này truyền đi há không làm trò cười cho người khác?

Nhưng hắn đã tuyên bố trục xuất Lục Vũ khỏi Thanh Sơn tông trước mặt mọi người, nếu giờ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra há chẳng phải tự đánh mặt mình ư?

“Thảo hồn mà thôi, chẳng có giá trị mấy.”

Sở Hoài Nam ngừ khí hồ hững, không để ý đến thỉnh cầu của Trương Văn Sơn.

Đỗ vương gia mất lộ kỳ quang, tâm tư khó lòng.

Tiết Kim Long ngơ ngác nhìn võ hồn của Lục Vũ, một hồi lâu mới giật mình tỉnh lại.

“Thảo hồn mà thôi, có ích lợi gì!”

Lục Vũ mắng: “Ngớ ngẩn, ai bảo ngươi thảo hồn thì vô dụng? Hôm nay ngươi ắt phải thua trong tay thảo hồn.”

Tiết Kim Long cười gằn dữ nói: “Chỉ bằng ngươi? Thật không biết tự lượng sức mình.”

Lục Vũ lười nói nhảm với hắn, vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, võ hồn trong nháy mắt trở nên sinh động, chiến ý trong lồng ngực mãnh liệt, cả người thể như bão táp, trong mắt bắn ra hàn quang kinh khủng khiến người run sợ.

Cuồng phong tùy ý, nộ lôi phun trào.

Lục Vũ tựa như bạo phong chiến thần, cả người biến hóa cực lớn, trong nháy mắt tiến vào trạng thái chiến đấu, tựa như biến thành một người khác.

Tóc dài tung bay, y phục vỡ vụn, hai mắt cực nóng, bắt khuất ngông nghênh!

Đây chính là Lục Vũ, một thiếu niên mười sáu tuổi trong mắt tràn đầy tang thương, thể nội nhiệt huyết như lửa.

Một kháng này, tất cả mọi người cảm nhận được một loại cuồng nhiệt, bị chiến ý của Lục Vũ khơi dậy dấu chí trong lòng, muốn chiến đấu cùng một chỗ với hắn.

Tiết Kim Long khề biến ánh mắt, cả giận nói: “Muốn đấu với ta, không có cửa đâu! Kim Đẩu Phá Sơn!”

Tiết Kim Long bắn người lên không, hồn võ hợp nhất, Hoàng Kim măng to lớn chui vào trong cơ thể, tương dung với hắn, trong nháy mắt bộc phát ra ba động khủng bố.

Tiết Kim Long đâm ra một quyền, hư không run rẩy, một cự ảnh hình rồng dung nhập vào trong nắm đấm, phối hợp với cảnh giới Tụ Linh bát trọng của hắn khiến thể tới kinh khủng tựa như một con cự long đang tắm rửa kim quang liệt diễm, như thái sơn áp đảo, phóng tới phía Lục Vũ.

Đây là một kích nén giận của Tiết Kim Long, bạo phát ra sức chiến đấu mạnh nhất, đủ để chống lại cường giả Tụ Linh cửu trọng.

Trương Văn Sơn và Thạch viện trưởng đều cảm thấy kinh tâm, bị thực lực của vị đệ tử hạch tâm này thuyết phục.

“Chỉ sợ Lục Vũ không đỡ nổi một kích này.”

Trong lòng nhiều người lóe lên ý nghĩ này, bởi khí thế của Tiết Kim Long quá mạnh.

Lục Vũ mắt sáng rực, võ hồn trên đỉnh đầu chấn động, Vạn Pháp Trì đang phân tích độ mạnh yếu trong đó.

Tiết Kim Long rất mạnh, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng mà Lục Vũ cũng không yếu, hắn có Thiên mạch trong người, có Vạn Pháp Trì tương trợ, chỉ cần không phải vượt qua đại cảnh giới thì vẫn có hy vọng cân bằng liều mạng.

Cảm giác lực của thảo hồn tăng lên cực hạn trong nháy mắt, dưới sự dẫn đạo của Tam Huyền Ngự Linh quyết, tốc độ phân tích của Vạn Pháp Trì nhanh hơn đi vắng rất nhiều.

Cất bước, vọt tới trước, Lục Vũ đột ngột từ dưới đất lao lên như kiếm phá thương khung!

Hắn nhanh, mãnh liệt tựa như đang tranh phong với trời, nhuệ khí như hồng!

Đối mặt với một kích mạnh nhất của Tiết Kim Long, Lục Vũ không hề tỏ ra yếu thế chút nào, hấn giận dữ hét phá tầng mây, hô lên chấn sơn hà, khí thể toàn thân ngưng tụ, Thiên mạch trong cơ thể chấn động, Thốn Tâm như hòa, linh chùng xoay tròn, chiến ý tuôn ra.

Một khắc này, dưới sự dẫn đạo của võ hồn, Lục Vũ dung hợp lực lượng toàn thân, trong quá trình xông lên không thì hai chân xếp bằng, tay trái giơ ngang ngực, tay phải vỗ ra một chương.

Tư thế kia tựa như một tôn phật ngồi, sau lưng ẩn chứa hắc nguyệt đang lưu động.

Một chương này ẩn chứa thiên địa tạo hóa, hết sức thâm ảo và huyền diệu, chỗ lòng bàn tay chỉ tới, hư không sụp đổ, đạt tới trình độ kinh khủng khó có thể miêu tả.

Đây là cái thế kỳ học xuất ra từ Thông huyền thạch tường, Lục Vũ vén vén nắm giữ chút da lông nhưng trải qua sự thổi diễn của Vạn Pháp Trì cùng sự giúp đỡ của Thiên mạch, thành công thi triển ra một chiêu này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Chém giết Lục Vũ

Một chương này không có tên, bởi Lục Vũ còn chưa hoàn toàn lĩnh hội.

Nhưng giờ khắc này, khi Lục Vũ đứng trước một đòn mạnh nhất của Tiết Kim Long, hấn đột nhiên cảm thấy Thiên mạch trong cơ thể đang phóng lớn vô hạn, một bóng mờ ngồi xếp bằng trong hư không, chính là Hắc Nguyệt phật kia.

Khi mà Lục Vũ đánh ra một chương đó, Hắc Nguyệt phật trong Thiên mạch tựa hồ đang giao lưu với Lục Vũ khiến hấn có cảm giác bùng tỉnh đại ngộ trong lòng.

Một khắc này, Hắc Nguyệt phật tựa hồ mở mắt, cánh tay phải nhẹ nhàng vung lên, trùng hợp với một chương kia của Lục Vũ, mơ hồ không nói nên lời.

Hết thấy tựa như ảo giác, như thật như mơ khiến cho người khó lường.

Tiết Kim Long trong nháy mắt tới gần nhưng trong lòng lại hoảng sợ không hiểu thấu, Huyền cấp võ hồn Hoàng Kim măng cũng đang run rẩy tựa như gặp khắc tinh

OANH!

Một tiếng bạo hưởng, thiên địa chấn động.

Một chương kia của Lục Vũ tựa như thiên uy vẫn lạc, thế không thể ngăn.

Khí lưu điên cuồng chuyển động bốn phía, vô số linh khí quán quanh trên lòng bàn tay phải của Lục Vũ, khi hấn vỗ nhẹ thì hết thấy đều kết thúc trong nháy mắt.

Tiết Kim Long vọt người tới trước thì chấn động mãnh liệt, bắn ngược ra ngoài còn nhanh hơn thiểm điện, miệng học máu tươi, võ hồn trong cơ thể run rẩy.

Tiết Kim Long kinh ngạc ra mặt, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Một chương này của Lục Vũ như thiên uy khôn lường, tựa như thiên thần không thể ngăn, bá đạo tuyệt luân, ai dám tranh phong!

Kết quả như vậy toàn trường oanh động, dẫn phát vô số kinh hô.

Lục Vũ vậy mà thắng, hấn lại có thể đánh bại thượng viện Tiết Kim Long, siêu việt đệ nhất hạch tâm, đây quả thực tựa như giấc mộng.

“Vì sao lại như thế? Không, sẽ không!”

Bọn người Sở Tam Thu, Tàn Vân, Phương Thanh Sơn, Âu Tuấn không thể tiếp thu được, Hoa Tuấn Vũ hoàn toàn sợ choáng váng.

Trương Nhược Dao và Lâm Phong thì trong lòng cuồng hi, tiểu quận chúa lo lắng trong mắt cũng lộ vẻ chấn kinh và vui thích.

Trương Văn Sơn, Hứa tiến sư và hai vị viện trưởng đều sợ ngây người, thật không thể tin được một màn xảy ra trước mắt.

Vân Nguyệt Nhi ngây ngốc nhìn Lục Vũ giữa không trung, hần ngồi trong hư không, khí thôn sơn hà, đây có thực là người trước kia mà mình từng quen không?

Sắc mặt khó chịu nhất thuộc về Sở Hoài Nam, hần mới nói Lục Vũ là thảo hồn thì không quá có giá trị.

Đảo mắt, Lục Vũ liền vượt cấp kheiu chiến, đánh bại đệ nhất đệ tử hạch tâm của Thanh Sơn tông, đây là đang đánh mặt hần trước mặt mọi người, hơn nữa còn đánh ba ba ba, vô cùng vang dội.

Sở Hoài Nam cảm thấy da mặt nóng rất, đám người đang kinh hô kia là đang trào phúng hần, đám người sợ hãi thán phục là đang vũ nhục hần, chuyện này tuyệt không thể chịu đựng.

Giữa không trung, Lục Vũ còn đang đắm chìm trong ý cảnh của một chương kia, dư vị sự huyền ảo và kinh khủng của một trường đó.

Hắc Nguyệt phát sớm yên lặng, Thiên mạch cũng đã biến mất thế nhưng thần vận của một chương kia hần lại nắm giữ được đôi chút.

Lục Vũ có loại trực giác, một chương mà bản thân lĩnh ngộ trên bích họa kia có thiên ti vạn lữ nhân quả với Hắc Nguyệt quả.

Nếu không có kỳ ngộ trong mê cung dưới lòng đất thì dù hần thấy bích họa kia cũng không nhất định sẽ có thu hoạch.

Nhất trắc nhất âm, đều là định số.

Tiết Kim Long bị thương rất nặng, một chương kia của Lục Vũ đã siêu việt cấp độ Tụ Linh cảnh, lưu lại bóng ma khó có thể xóa nhòa trong lòng hần.

Đỗ vương gia hai mắt cực nóng, một chương kia của Lục Vũ bạo phát ra uy lực còn lớn hơn ảnh hưởng do Huyền cấp võ hồn của hần tạo nên.

Võ kỹ siêu phàm thoát tục bậc này, Lục Vũ học được từ đâu?

Đến khi Lục Vũ bay xuống, rất nhiều nhân tài từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại.

“Thảo hồn thì sao? Là ai không biết lượng sức nhỉ?”

Lục Vũ ở trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Tiết Kim Long, cho thấy ngông nghênh của bên thắng!

Trước đây, tất cả mọi người xem thường hần, cho là hần tất thua.

Bây giờ, Lục Vũ đánh bại Tiết Kim Long, ai dám không phục?

Tiết Kim Long tức giận đến thổ huyết, kết quả này khiến hần khó tiếp nhận nổi, trực tiếp ngất đi.

Hần, ngạo khí kinh thiên, nào ngờ lại thua trong tay Lục Vũ, tự rước lấy nhục!

Dưới đài hoàn toàn tĩnh mịch!

Tất cả mọi người nhìn Lục Vũ, cảm nhận được chiến ý bất khuất trong lồng ngực hần.

Hôm nay, Lục Vũ dùng thân phận đệ tử chân truyền quét ngang tất cả, đánh đâu thắng đó.

Mặc kệ kết quả cuối cùng là gì, nhưng giờ khắc này hần là anh hùng trong lòng nhiều người, là thiên kiêu một đời, khắc sâu trong trí nhớ của mọi người.

Nhìn qua thân ảnh kia, rất nhiều người đều ngây dại.

Có sùng bái, có động lòng, có tiếc hận, có lo lắng.

Vân Nguyệt Nhi nội tâm sụp đổ, nàng hối hận, nàng bất lực, nàng lại từ bỏ đệ tử kiệt xuất nhất từ trước đến nay của Thanh Sơn tông.

Trương Nhược Dao nhìn Lục Vũ, trong mắt lần đầu tiên nổi lên tình cảm không hiểu thấu.

Lục Vũ hiện tại nhìn nơi xa, tựa như một con nhạn cô độc sắp đi xa, trong phiêu dật ánh lên nỗi buồn biệt ly nhàn nhạt.

Nàng muốn giữ hần lại, muốn hần luôn ở bên cạnh, đáng tiếc, nàng không đủ năng lực.

Lâm Phong lấp lóe lệ quang, cao hứng, kích động, thắng qua thiên ngôn vạn ngữ, hóa thành im ắng chúc phúc.

Tiểu quận chúa si ngốc nhìn Lục Vũ, sớm đã quên hết tất cả.

Một bên, Tiểu Đóa vừa mừng vừa sợ, biểu hiện của Lục Vũ thật quá xuất sắc.

Lục Vũ dùng thực lực chinh phục vô số người, nhưng Sở Hoài Nam vẫn luôn hận hần không giảm.

Bởi vì Lục Vũ tồn tại chẳng khác nào đang trào phúng hần, chỉ có giết chết Lục Vũ mới có thể ngăn chặn miệng lưỡi thế gian.

Sát cơ hiện lên trong lòng Sở Hoài Nam.

Dù sao thì Đỗ vương gia cũng sẽ không bỏ qua Lục Vũ, vậy giết hần đi thì hần Đỗ vương gia cũng sẽ chẳng nói năng gì.

“Lục Vũ to gan, không thúc thủ chịu trời còn dám hành hung, bản đốc tra không thể để người sống nữa.”

Vừa sải bước ra, Sở Hoài Nam vung tay phải vỗ ra một chưởng, chân cương xích hỗn như thiên đao vẫn lạc, vỡ vụn trời cao, khóa chặt hành tung của Lục Vũ.

Một chưởng này cực kỳ khủng bố, siêu việt Tụ Linh cảnh, thuộc về vận dụng Linh Vũ cảnh.

Sở Hoài Nam quyết ý muốn giết, thần uy khó lường khiến Lục Vũ khó có thể chống lại, không thể trốn được.

Sát cơ trước mắt, Lục Vũ tuy không có sức thoát khỏi nhưng lại dốc sức vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, thôi động Kim Thân Bất Diệt, trong lòng tràn đầy lửa giận.

“Không!”

Tiểu quận chúa lo lắng hết toáng trong lòng, nước mắt lập tức chảy ra.

Trương Nhược Dao kinh hô bật thốt lên, Lâm Phong thoát khỏi trói buộc của các sư huynh, hai người liền xông tới trước.

Trương Văn Sơn vừa sợ vừa giận, không ngờ Sở Hoài Nam lại lòng dạ hẹp hòi, không tha cho Lục Vũ.

Hứa tiến sư than thở, hai vị viện trưởng quay đầu không đành lòng nhìn một tuyệt thế thiên tài vừa bộc lộ tài năng lại chết đi như thế.

Bọn người Sở Tam Thu, Tần Vân, Phương Thanh Sơn, Âu Tuấn thì cuống hì, lần này Lục Vũ chết chắc!

Ngay lúc nguy hiểm lâm đầu, một đạo cương khí đột ngột từ dưới đất mọc lên, như trường kiếm hoành không, diệp không thể ngăn, một tiếng âm vang đâm vào chân cương của Sở Hoài Nam, khí lưu khuếch tán khiến đầu thi đầu nứt năm xé bảy, khiến cho Sở Hoài Nam cấp tốc lui ra sau!

Cùng thời điểm đó, một bóng người bay tới đáp xuống cạnh Lục Vũ, vung ngược tay lên liền chặn toàn bộ sóng xung kích đang ập tới.

Người này không phải chương môn Trương Văn Sơn mà là thành chủ Phụng Nguyệt thành.

Trước đây, muốn đuổi bắt Lục Vũ là vị vương gia thành chủ này, bây giờ cứu hần vẫn là vị này!

Dù sao thì ở đây, người có thể tiếp được một kích đầy thịnh nộ của Sở Hoài Nam cũng chỉ có vị vương gia này!

Đám người ngơ ngác nhìn một màn này, tất cả đều tròn tròn mắt, chẳng hiểu ra làm sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Con rể vương gia

Sở Hoài Nam sững sờ trong chốc lát, sắc mặt hơi nổi giận, trầm giọng nói: “Đỗ vương gia đây là ý gì? Ta giúp người bắt giết đám đồ sao người lại xuất thủ ngăn lại?”

Đỗ vương gia cười ha ha nói: “Hiểu lầm, là bản vương suy nghĩ không chu toàn, chưa nói rõ ràng.”

Vỗ vỗ bả vai Lục Vũ, Đỗ vương gia ngắm nhìn bốn phía, giải thích nói: “Lục Vũ chính là con rể bản vương chọn trúng, truy nã hần, quả thật hạ sách!”

Con rể?

Con rể Đỗ vương gia chọn trúng?

Toàn trường tròn mắt hốc mồm! Chuyển hướng thần kỳ như thế, quá khiến mọi người bất ngờ.

Trước đây, Đỗ vương gia còn hạ lệnh bắt Lục Vũ, kêu đánh kêu giết.

Bây giờ, người liên mặt mày hơn hờ, tuyên bố hần là con rể của người, trò đùa này có hơi lớn đi?

Đỗ vương gia mặt không đỏ, tim không nhảy, ha ha cười nói: “Hai tháng trước, tiểu nữ ngang bướng, chạy đến cấm khu hậu sơn, gặp được một đầu Hòa Vân mãng, bị độc nha gây thương tích, là Lục Vũ trùng hợp cứu nàng. Thay nàng giải độc, có ân cứu mạng nàng nhưng lại không màng hồi báo, lặng yên rời đi.”

“Sau đó, tiểu nữ nhớ mãi không quên, ngày đêm nghĩ ngợi. Ta thân làm cha nên tự nhiên muốn tìm ra Lục Vũ, một là để báo đáp ân tình của hần, hai là quan hệ đến sự trong sạch của tiểu nữ, ta đương nhiên phải khảo sát nhân phẩm của hần. Nếu như tuổi tác cách xa, phẩm hạnh không được thì ta sẽ chỉ cho hần chỗ tốt rồi đuổi đi. May mà tuổi của hai đứa tương đương, tướng mạo Lục Vũ lại xuất chúng, khó được nhất là nữ nhi của ta lại có tình cảm thâm thiết với hần, đây quả thực là ông trời tác hợp cho.”

“Đỗ Đại Vũ ta cả đời cương trực công chính nhưng chỉ có mỗi đứa con gái này, ta rất yêu nó nên đại sự cả đời của nó ta há có thể qua loa? Tự nhiên phải chu đáo mọi chuyện, không thể để cho người khác lừa gạt nàng được. Như thế mới có một màn mới này. Có chỗ nào đắc tội, mong rằng sở đốc tra trở trách, cũng mong Trương chương môn thứ lỗi.”

Đỗ vương gia chấp tay nói xin lỗi, điều này khiến cho Sở Hoài Nam hận căm rắng nhưng lại không tiện phát tác, chỉ có thể tỏ vẻ không vui nói: “Vương gia lần này dụng tâm lương khổ nhưng hại chúng ta đến thảm.”

Đỗ vương gia nói: “Tồn thất hôm nay cứ tính hết lên người bản vương.”

Sở Hoài Nam hừ lạnh, quay người phẩy tay áo bỏ đi.

Trương Văn Sơn nhìn Đỗ vương gia, trong lòng không khỏi có chút thất lạc.

Lục Vũ vốn là đệ tử Thanh Sơn tông lại bị Đỗ vương gia nháo ra như thế khiến bị trục xuất khỏi sơn môn, trở thành con rể của hần, đây là lấy không một món hời lớn đó.

Thanh Sơn tông bị thua thiệt lo nhưng với tình hình trước mắt, Sở Hoài Nam lòng hận Lục Vũ, nếu như Trương Văn Sơn muốn mời Lục Vũ trở về thì chi sợ không thể thực hiện được.

“Đột hiểu lầm này của Vương gia khiến cho chúng ta tồn thất nặng nề đấy.”

Trương Văn Sơn cười khỏ, ít nhiều có chút không cam tâm.

Đỗ vương gia cười nói: “Tồn thất bao nhiêu ta trả gấp đôi, người cứ nói với ta một tiếng là được.”

Lục Vũ làm người hai kiếp, tự nhận tâm tính trầm ổn nhưng cũng phải sợ ngậy người trước kết quả này.

Hần làm sao cũng không ngờ được Đỗ vương gia lại xài chiêu này.

Đương nhiên, Lục Vũ cũng hiểu, Đỗ vương gia mới đầu thật sự muốn bắt mình nhưng lại không nhất định muốn giết mình.

Về sau, Đỗ vương gia bị biểu hiện của Lục Vũ gây chấn kinh nên mới động lòng yêu tài.

Về phần Sở Hoài Nam, ngũ trưởng lão và những người kia thì chẳng qua là họ muốn nhân cơ hội này để giết mình mà thôi.

Kỳ thật bên trong còn một số nguyên nhân khác.

Tỉ như Đỗ vương gia nắm bắt hết biểu lộ của nữ nhi, biết nữ nhi rất quan tâm đến Lục Vũ này nên mới động tâm tư, muốn khảo sát nhân phẩm của Lục Vũ, thế là chọc tới những chuyện ở sau.

Bây giờ, Thanh Sơn tông do có Sở Hoài Nam ở đây nên Lục Vũ khẳng định không ở lại được.

Mặc dù hần không để tâm nhưng Sở Hoài Nam kia là Linh Vũ cảnh nên hần không thể không phòng.

Gia hòa này là một tiểu nhân hết sức âm hiểm, chỉ cần bị hần bắt được cơ hội thì khẳng định sẽ giết mình.

Trước mắt, toàn bộ tây bộ thất thành thì cũng chỉ có Đỗ vương gia là có thể chống lại Sở Hoài Nam, vậy nên thân phận con rể vương gia này liền trở thành phù bảo mệnh của Lục Vũ.

Trương Nhược Dao nhìn Lục Vũ, trong lòng có loại mất mát không hiểu thấu, không rõ ràng cho lắm.

Vân Nguyệt Nhi nhìn Lục Vũ, ánh mắt phức tạp, lòng tràn đầy hối hận.

Tiểu quận chúa đến tận đây mới được Ninh lão giải huyết, oa một tiếng liền xông lên đài, hai mắt nhòa đầm lệ, nói không nên lời là hận hay là vui, đầy phụ vương qua một bên, lôi kéo Lục Vũ.

“Ngươi... ngươi... không có sao chứ, ta không cho phép ngươi chết... ô... ô...”

Nghĩ đến những nguy hiểm Lục Vũ gặp phải trước đó nhưng bản thân lại chẳng thể động đậy, vừa tức vừa gấp, tiểu quận chúa lập tức khóc lớn.

Lục Vũ hơi xấu hổ, lại hơi cảm động.

Tuy rằng Đỗ vương gia lừa mình một lần, bảo là khảo sát nhân phẩm nhưng thực tế lại kém chút ép hấn lên tuyệt cảnh.

Nhưng tiểu quận chúa thiên chân vô tà, trong trắng ngây thơ như tờ giấy trắng vẫn khiến Lục Vũ sinh lòng thương tiếc.

Kiếp trước Lục Vũ bị phản bội tình cảm, kiếp này sống lại hấn luôn không tin vào tình cảm.

Cho dù là Trương Nhược Dao đệ nhất mỹ nữ Thanh Sơn tông mà Lục Vũ cũng chỉ sinh lòng cảm kích, nhưng trong tiềm thức thì luôn giữ khoảng cách.

Nhưng với tiểu quận chúa ngây thơ trong sáng thuần khiết, Lục Vũ lại nảy sinh ý nghĩ muốn che chở nàng.

Có lẽ đây không phải là yêu mà chỉ là tình, nhưng ít ra Lục Vũ rất quan tâm nàng.

Giang hai cánh tay, Lục Vũ ôm tiểu quận chúa vào trong ngực, thân thể mảnh khảnh mềm mại tản mát ra hương thơm ngọt ngào tươi mát mê người.

Vỗ khê lên mái tóc của nàng, Lục Vũ ôn nhu nói: “Ôn rồi, không sao, chẳng phải ta đang sống sờ sờ đây sao?”

Tiểu quận chúa khóc bù lu bù loa, ôm thật chặt Lục Vũ.

“Ta không muốn ngươi đi...”

“Ừ, ta không đi.”

Lục Vũ lộ ra nhu tình trong mắt, điều này khiến cho Đỗ vương gia ở bên cạnh hết sức vui mừng nhưng lại khiến cho Trương Nhược Dao ở cách đó không xa cảm thấy mất mát không nói nên lời.

Vân Nguyệt Nhi âm thầm rời đi, bóng lưng có chút thê mỹ.

Đệ tử khác đều nhìn Lục Vũ, có hâm mộ, có ghen ghét, cũng có tiếc hận.

Lâm Phong hết sức kích động, xông lên đài.

“Lão đại, chúc mừng ngươi, hắc hắc...”

Lục Vũ hơi cảm động, ánh mắt lần lượt lướt qua những người từng quan tâm đến ý mình, bước tới gật đầu cảm ơn từng người.

Trương Nhược Dao thì mỉm cười đáp lại, nàng cùng tiểu quận chúa tình như tỷ muội, cũng mừng thay cho nàng.

Hứa tiền sư thì đánh mắt cổ vũ Lục Vũ, nàng khá hài lòng với kết quả này.

“Quả thực là lưỡng tình tương duyệt, mối tình thắm thiết. Bản vương quyết định, mười ngày sau sẽ tổ chức nghi thức đính hôn cho các ngươi!”

Đỗ vương gia thật cao hứng, trước mặt mọi người tuyên bố việc này.

“Đến lúc đó cũng mời chư vị tới chúc mừng!”

Trương Vân Sơn cười nói: “Vương gia chiêu rêu, chúng ta tự nhiên sẽ đến chúc mừng. Chỉ không biết hành trình đến đế đô năm sau...”

Đỗ vương gia cười nói: “Chuyện này không nhọc chương môn phí tâm, bản vương tự sẽ an bài.”

Trương Vân Sơn gật đầu nói: “Như thế rất tốt, chớ có lãng phí tư chất siêu phẩm này của hấn.”

Đỗ vương gia cười nói: “Con rêu bản vương chọn trúng há có thể là người bình thường được?”

Biểu hiện lúc trước của Lục Vũ xâm nhập lòng người, phần đầu chí kia, cổ bắt khuất kia, đều triển lộ ý chí lãng thiên của hấn, rất được Đỗ vương gia khen ngợi.

Vỗ vỗ bả vai Lục Vũ, Đỗ vương gia cười nói: “Đi, chúng ta trở về.”

Lục Vũ buông tiểu quận chúa ra, nắm tay nàng, nói với Lâm Phong ở bên cạnh: “Hai ngày nữa tới tìm ta.”

Lâm Phong cười đùa nói: “Tuân mệnh, lão đại.”

Lục Vũ quay người, khẽ vuốt cằm nhìn về phía Trương Nhược Dao, sau đó nắm tay tiểu quận chúa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Khởi đầu mới

Một trường phong ba cứ thế kết thúc.

Với bản thân Lục Vũ thì rời khỏi Thanh Sơn tông, đến chỗ Đỗ vương gia là một bắt đầu, khởi đầu mới.

Tuyết rơi cuối năm, qua năm ngày nữa chính là ba mươi tết, trong Phụng Nguyệt thành muôn hình vạn trạng, hết sức náo nhiệt.

Trên đường cái, dân chúng chỉ tro, ánh mắt tò mò dừng trên người Lục Vũ.

Đỗ vương phủ mùi phấn khí khái, người tầm thường tới đây sẽ sinh ra cảm giác kính sợ.

Lục Vũ lộ vẻ bình thản, điểm này Đỗ vương gia thấy trong mắt, trong lòng thầm khen.

“Phụ vương quá ghê tởm, chúng ta không cần để ý đến hắn.”

Tiểu quận chúa luôn canh cánh trong lòng chuyện lúc trước, dám định trụ nàng khiến nàng không thể nói chuyện, không thể động đây, gấp đến sắp chết.

Nếu không phải sau cùng hắn cứu Lục Vũ thì tiểu quận chúa đã sớm trở mặt với Đỗ vương gia!

“Hiện tại này, người trước đi chung quanh làm quen hoàn cảnh một chút. Bản vương còn có chút chuyện cần xử lý. Chờ khi hết bận thì hai người chúng ta lại ngồi tâm sự.”

Đỗ vương gia vỗ vỗ bả vai Lục Vũ, liếc mắt ra hiệu cho hắn một cái, lập tức cười ha ha rời đi.

Tiểu quận chúa chu miệng nhỏ, một mặt không vui.

Lục Vũ ôn nhu an ủi, lôi kéo quận chúa đi vào vườn hoa.

Thư phòng, Đỗ vương gia một mặt nghiêm túc, cau mày.

“Tin tức xác định?”

“Trong cung đã truyền tin, hoàng thượng không sống được mấy ngày, mấy vị vương tử ngo ngoe muốn động, đều đang kín đáo chuẩn bị, tây bộ thất thành xem ra chỉ sợ khó thoát khỏi trận này.”

“Xem ra hôn sự của Tuyết Liên ta phải nắm cho thật chắc.”

Đỗ vương gia đột nhiên lộ vẻ sầu lo trong mắt.

Lục Vũ mới tới vương phủ nên còn chưa thích ứng kịp, lấy cớ chữa thương liền về tới trong phòng.

Chiến một trận ở Thanh Sơn tông, Lục Vũ hót một tiếng kinh người, bởi có Kim Thân Bất Diệt nên không bị ngoại thương nhưng nội thương lại không nhẹ.

Vương phủ có một phòng luyện công, vốn là nơi tu luyện thường ngày của quận chúa và vương gia, ai ngờ quận chúa trời sinh tính ham chơi, không thích luyện võ nên liền tiện nghi cho Lục Vũ.

Phòng luyện công này linh khí nồng đậm, dựng nên một tòa ngũ phẩm Tụ Linh trận tinh xảo, điều này khiến Lục Vũ cảm thấy giật mình.

Trong phòng còn có các loại tài nguyên tu luyện, không dưới mười loại linh đan, có thể cung cấp cho Lục Vũ tùy ý phục dụng.

“Đỗ vương phủ quả nhiên không phải bình thường.”

Vương gia là cường giả Linh Vũ cảnh, danh xưng đệ nhất cao thủ tây bộ thất thành của đế quốc, nơi luyện công tự nhiên bất phàm.

Lục Vũ cẩn thận tra xét tài nguyên tu luyện trong phòng, sợ hãi than: “Thật quá xa hoa, mười ba loại linh đan, chín loại linh dược, kết hợp ngũ phẩm Tụ Linh trận, khó trách vương gia có thể đánh lui Sở Hoài Nam.”

Lục Vũ bắt đầu tu luyện, đồng thời nuốt nhiều loại linh đan để được lực kích phát, tiếp theo sinh ra được hiệu mạnh hơn.

Làm được điều này thì cần tinh thông đan đạo chi thuật, nếu không nuốt linh đan lung tung như thế sẽ rất nguy hiểm.

Trước đây đánh với Tiết Kim Long một trận, Lục Vũ phát ra một chương uy lực vô song kia khiến đến giờ hắn vẫn mê luyện.

Trước mắt, dưới trạng thái bình thường, Lục Vũ căn bản không thể thi triển ra được một chương kia, chỉ có mượn nhờ Vạn Pháp Trì và Thiên mạch chi lực mới có thể phát động được một chiêu này.

Thốn Tâm Vạn Kinh của Lục Vũ đang nhanh chóng tăng lên, đã đạt tới Thốn Tâm 960 kinh, ám văn hiện lên da thịt ánh lên màu vàng kim nhạt.

Trong đan điền, linh chủng đang thăng hoa, nội bộ hòa phù càng ngày càng cường đại, đang chuyển hóa chung quanh cuốn rốn.

Thảo hồn xoay quanh trên đầu Lục Vũ, phun nuốt linh khí cường thịnh, tự thân đang nhanh chóng trưởng thành.

Từ Hoàng cấp võ hồn tiến hóa thành Huyền cấp võ hồn, cửa này rất khó.

Nhưng do có Vạn Pháp Trì nên võ hồn của Lục Vũ trưởng thành rất nhanh.

Có đôi khi Lục Vũ cảm thấy, Vạn Pháp Trì tựa như đại não thứ hai của mình, gặp chuyện không thể giải quyết được thì nó có thể đưa ra biện pháp.

Tựa như hiện tại, Lục Vũ đang nhất tâm nhị dụng, vừa vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, vừa tu luyện Thốn Tâm Vạn Kinh, đồng thời tiến hành tu luyện hồn quyết và công pháp, rèn luyện cả võ hồn lẫn nhục thân.

Lục Vũ biết, tỉ lệ hợp nhất võ hồn ở Tự Linh cảnh là rất thấp, trừ phi là tuyệt thể thiên tài có thiên phú đáng sợ.

Bình thường đều ở Linh Vũ cảnh mới có thể hợp nhất võ hồn, hỗn hợp hồn quyết và công pháp vào một thể, đồng bộ vận chuyển, như thế hiệu suất sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Nhưng nhờ có Vạn Pháp Trì nên dưới tình huống Lục Vũ hết sức chuyên chú thì cũng có thể đồng thời vận chuyển hồn quyết và công pháp.

Kể từ đó, Thốn Tâm Vạn Kinh tiến triển thần tốc, Kim Thân Bất Diệt đang lặng lẽ phát sinh biến hóa.

Một ngày sau, Lục Vũ đạt tới Tự Linh tứ trọng đỉnh phong.

Đúng lúc này, Lâm Phong tới.

“Lão đại, vương phủ này thật khí phái, ở thoải mái chứ?”

Lâm Phong mặt mũi tràn đầy tò mò, lần đầu tiên tới vương phủ nên ngó nghiêng khắp nơi.

“Yên tĩnh hơn Thanh Sơn tông nhiều, đi thôi, ta dẫn ngươi đi dạo xung quanh.”

Vườn hoa, Lâm Phong thấp giọng nói: “Lão đại, võ hồn của ta đã trưởng thành tới Hoàng cấp cửu phẩm.”

Lục Vũ nói: “Mấy ngày nay ngươi cứ ở lại đây đã, ta sẽ mau chóng tăng võ hồn ngươi lên Huyền cấp nhất phẩm. Đến lúc đó, ngươi đi tìm Hứa tiền sư, nàng sẽ dẫn ngươi vào thượng viện, năm sau đi để đồ tham gia đại hội chiêu đồ của Huyền cấp tông môn.”

Lâm Phong đại hỉ, hỏi: “Lão đại, vậy còn ngươi?”

Lục Vũ nói: “Ta tự có tính toán, ngươi không cần lo lắng cho ta.”

Lúc này, Tiểu Đóa bồi tiếp quận chúa đi vào vườn hoa.

Lục Vũ lúi cúi kéo Lâm Phong tiến lên, giới thiệu hai bên.

“Lâm Phong xin chào quận chúa, ta theo đuôi lão đại, sau này xin quận chúa chiếu cố nhiều hơn.”

Tiểu quận chúa nghe xong, lập tức vui vẻ.

“Theo đuôi? Ta nhớ ra ngươi, lúc Lục Vũ chiến thắng thì ngươi là người hô to nhất.”

Tiểu Đóa tò mò hỏi: “Ngươi là luyện đan sư?”

Lâm Phong cười hắc hắc nói: “Ta đi theo lão đại kiếm miếng con ăn, tất cả là nhờ lão đại có phương pháp giáo dục.”

Lục Vũ cười mắng: “Tiểu tử thú, bớt nịnh bợ đi, Không cho phép đùa giỡn trước mặt quận chúa.”

Lâm Phong ngưng cười, bày ra dáng vẻ đường đường chính chính, lập tức khiến cho tiểu quận chúa tức cười.

Bốn người vui cười đùa giỡn trong vườn hoa, sau khi ăn trưa xong, Đỗ vương gia sai người gọi Lục Vũ tới.

Trong thư phòng, Đỗ vương gia nhìn Lục Vũ, hỏi tới thân thể của hắn.

“Ngươi là con của Lục Chiến?”

“Đúng vậy, vương gia.”

Thân thể của Lục Vũ cũng chẳng phải bí mật gì, tùy tiện có thể tra được.

“Ngồi đi.”

Đỗ vương gia hơi xúc động, nói khẽ: “Cha ngươi, ta có ấn tượng nhưng tiếp xúc không nhiều. Mặc dù ta chưởng quản cả tây bộ thất thành nhưng cha ngươi không ham quyền thế, rất ít tới gặp. Ta có biết chút chuyện của Ngô thành, cha ngươi hiện tại ở phương nào?”

Lục Vũ nói: “Tuyệt Phong sơn, nhưng đã ba năm không có tin tức.”

Đỗ vương gia nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ phái người đi tìm. Hôm nay gọi ngươi tới, một là muốn tâm sự với ngươi, hai là muốn hỏi ngươi về tình huống của Tuyệt Liên.”

“Vương gia muốn hỏi gì cứ hỏi.”

Đỗ vương gia cười nói: “Trước nói chút chuyện về dự định tương lai của ngươi đi, ngươi bị trục xuất khỏi Thanh Sơn tông thì có oán hận gì bản vương không?”

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, không ngờ vương gia lại thẳng thắn như vậy.

“Nói sao đây nhỉ? Oán hận thì có một chút, nhưng Sở Hoài Nam ở Thanh Sơn tông thì ta không thể sống ở đó được, cho nên rời đi là chuyện hiển nhiên.”

“Nói thẳng không sợ, tốt.”

Đỗ vương gia tán thưởng sự thẳng thắn của Lục Vũ, nếu như Lục Vũ không dám nói thì hắn lại không quen.

“Kể tiếp ngươi có tính toán gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Võ hồn tiến hóa

Lục Vũ sóng mắt khẽ nhúc nhích, lạnh nhạt nói: “Tự nhiên tiếp tục tu luyện, nghĩ cách gia nhập Huyền cấp tông môn.”

“Ngươi có biết trên Chiến Hồn đại lục có bao nhiêu Huyền cấp tông môn không?”

Điểm này Lục Vũ thật sự không biết.

“Không biết.”

Đỗ vương gia nói: “Có một trăm linh tám huyền môn, trong phạm vi quản hạt mỗi môn phái có tới hơn trăm đế quốc.”

Lục Vũ giật mình, bật thốt lên: “Chiến Hồn đại lục lớn thế ư?”

Đỗ vương gia cười nói: “Chiến Hồn đại lục, vạn quốc san sát, trăm phái đua tiếng, có thể nói là thịnh vượng chưa bao giờ có. Ngươi muốn dương danh trên đại lục thì nhất định phải trở nên nổi bật trong huyền môn. Hiện tại, cơ hội đang ở trước mắt. Năm sau, đế đô tổ chức Huyền Đồ đại hội, ngoại trừ đường tắt là các tông môn trong nước thì hoàng thất cũng có đường tắt.

Lục Vũ hỏi: “Có hạn chế danh ngạch không?”

Đỗ vương gia nói: “Danh ngạch không hạn chế nhưng nhất định phải là huyền hồn, nếu không khó nhập huyền môn. Đương nhiên, võ hồn mạnh yếu cũng rất quan trọng, tinh võ hồn và thú võ hồn khác biệt rất lớn.

Nói tới võ hồn, Lục Vũ tự nhiên biết tường tận, không cần nhiều lời.

“Thiên Nguyệt đế quốc lệ thuộc phạm vi thế lực của Thiên Huyền tông, trên dưới cả nước, tất cả đệ tử sở hữu huyền hồn đều chỉ có thể vào Thiên Huyền tông sao?”

Đỗ vương gia nói: “Trong tình huống bình thường thì đúng là như thế. Nhưng mọi thứ luôn có ngoại lệ, cũng có một số đệ tử huyền hồn Huyền cấp võ hồn bởi mộ danh tông môn nào đấy nên chuyên môn đến thành trì khác tham tuyển.”

Lục Vũ hỏi: “Một trăm linh tám huyền môn có chia ra mạnh yếu không?”

“Có thượng phẩm huyền môn và hạ phẩm huyền môn, ba mươi sáu thượng phẩm huyền môn, bảy mươi hai hạ phẩm huyền môn. Thiên Huyền tông là tông môn hạ phẩm.”

“Nói như thế, ta muốn đến Thiên Huyền tông thì cần thông qua đường tắt từ hoàng thất?”

Đỗ vương gia nói: “Ngươi là con rể của bản vương, có ta ở đây thì chuyện này không thành vấn đề. Tuy nhiên gần đây đế đô không yên tĩnh, hoàng thượng chẳng sống được bao lâu nữa, mấy vị hoàng tử tranh đoạt hoàng vị, bản vương nắm trọng binh nơi tay chỉ e cũng khó thoát khỏi.”

Lục Vũ nghe nói như thế, đột nhiên nghĩ đến một ít chuyện.

“Vương gia tuyển ra làm rể chỉ sợ không phải đơn giản chỉ là ta cứu được quận chúa rồi quận chúa có hảo cảm với ta đâu nhỉ?”

Đỗ vương gia lóe lên tinh quang trong mắt, cười nói: “Xem ra ngươi thông minh hơn ta tưởng tượng nhiều, nhanh vậy đã nghĩ ra. Bản vương cũng không gạt ngươi, thân là quận vương, ta mặc dù nắm đại quyền trong tay nhưng cũng chịu ảnh hưởng của hoàng quyền. Mặc dù ta không ham quyền thế nhưng quan trường hắc ám, khiến ta không thể không phòng.”

“Liên Nhi trời sinh tính đơn thuần, thuở nhỏ không mẹ, ta cưng chiều nàng hết mực, xem như con gái yêu. Nhưng đế quốc một khi có biến thì ta không thể thoát thân, thế tất yếu phải cân nhắc an toàn của Liên Nhi. Ngươi có huyền hồn, nếu có thể đứng vững gót chân trong huyền môn thì coi không thể nhúng tay vào chuyện của hoàng tộc nhưng hoàn toàn có thể giúp Liên Nhi không bị thương tổn.”

Lục Vũ đã hiểu, đây mới là dự định chân chính của vương gia, tìm một đường lui cho nữ nhi.

“Sao quận chúa thuở nhỏ lại không có mẹ?”

Đỗ vương gia nghe vậy thở dài.

“Chuyện này về sau rảnh ta sẽ kể cho ngươi nghe. Hiện tại, chúng ta nói tới Liên Nhi đi. Lần này trở về, ta đột nhiên phát hiện ra nàng cảm thấy hứng thú với việc tu luyện. Tiểu Đóa cũng xác nhận việc này, cũng nhắc tới một sự kiện.”

“Chuyện gì?”

Đỗ vương gia nhìn Lục Vũ, trầm giọng nói: “Long Chi Vãn!”

Lục Vũ khẽ biến sắc: “Đây cũng chính là chuyện ta muốn hỏi vương gia, trên người quận chúa ẩn giấu bí mật gì vậy?”

Đỗ vương gia không nói, ánh mắt như đao nhìn Lục Vũ, tựa hồ muốn xem thấu hắn.

Lục Vũ không sợ, đối mặt với vương gia đến khi đối phương nở nụ cười vui mừng, Lục Vũ mới mỉm cười đáp lại.

“Việc này liên quan đến mẹ của Liên Nhi, nhưng rốt cục trên người nàng xảy ra chuyện gì thì ta cũng không biết hơn ngươi bao nhiêu. Ngươi nếu biết Long Chi Vãn thì phải biết ý nghĩa của nó. Tiểu Đóa bị ngươi nói qua loa hai ba câu cho qua nhưng bản vương không dễ gạt như vậy.”

Lục Vũ trầm ngâm nói: “Chuyện này liên quan đến an nguy của quận chúa, không thể để cho bất cứ ai biết. Quận chúa có được song võ hồn thế gian hiếm thấy...”

Đỗ vương gia sắc mặt kinh biến, bật thốt lên: “Song... ngươi... nói thật chứ!”

Lục Vũ nói: “Loại chuyện này không phải trò đùa, quận chúa ngoại trừ có võ hồn hồ điệp thì còn ẩn tàng một võ hồn khác, nó một mực bị phong ấn. Long Chi Vãn trên trán nàng liền là mấu chốt để giải khai phong ấn võ hồn. Đồng thời, võ hồn thứ hai của quận chúa cũng không thể coi thường được.”

Đỗ vương gia hết sức chấn động, trong lòng lóe lên một tia lo âu.

“Ngươi có biết võ hồn thứ hai của nàng là gì không?”

Lục Vũ lắc đầu trả lời: “Tạm thời không biết, bởi võ hồn thứ hai của quận chúa vẫn còn đang ở giai đoạn phụ hóa (*ấp trứng), cần đại lượng hồn lực bổ sung mới có thể dần dần trưởng thành.”

“Vậy ta phải chuẩn bị chút tài nguyên tu luyện cho nàng mới được. Việc này, ngươi biết ta biết, tạm thời đừng nói cho Liên Nhi.”

“Ta biết.”

Trò chuyện kết thúc, lần trò chuyện đầu tiên của hai người coi như khá hài lòng.

Đỗ vương gia hết sức coi trọng nhân phẩm tâm tính của Lục Vũ, mà Lục Vũ cũng nhìn ra được vị vương gia này là một người cha tốt.

Thuật tiến hóa võ hồn là một môn học vẫn rất thâm ảo.

Trước đó Lục Vũ đã chuẩn bị rất nhiều lần, cũng may mắn là những đồ vật hấn cần thì vương phủ không có thiếu.

Trong phòng luyện công, Lâm Phong ngồi xếp bằng tu luyện, võ hồn hiển hiển trên đỉnh đầu, Hoàn Hồn thảo đã có tới sáu lá cây.

Một khi trở thành huyền hồn thì sẽ mọc ra lá thứ bảy, nếu không vĩnh viễn dừng ở sáu lá.

Võ hồn tiến hóa khác xa võ hồn trưởng thành.

Võ hồn trưởng thành là chuyện hết sức tự nhiên, nhưng võ hồn tiến hóa lại là hành động nghịch thiên.

Kiếp trước, Lục Vũ thân là Thánh Hồn Thiên Sư, lúc đang nghiên cứu thuật tiến hóa võ hồn thì từng có người nói với hắn, hành động nghịch thiên ắt gặp thiên khiển.

Kết quả, Lục Vũ bị người yêu thương và người thân nhất hãm hại, đây có lẽ chính là báo ứng!

Nhưng đó có phải là thiên khiển thật không thì Lục Vũ không rõ lắm, hắn cũng không rảnh để suy nghĩ đến.

Võ hồn tiến hóa cần phải phù hợp rất nhiều điều kiện, cũng không phải võ hồn nào cũng có thể tiến hóa thành công được, quá trình này cũng tồn tại phong hiểm và tỉ lệ thất bại rất cao.

Võ hồn của Lâm Phong là Hoàn Hồn thảo, đây là võ hồn đặc biệt trong số các loại tinh võ hồn, có được thiên phú hồn lực cường đại.

Tỷ lệ tiến hóa tự nhiên không cao, nhưng trước mặt vị Thánh Hồn Thiên Sư như Lục Vũ thì muốn giúp hắn tiến hóa võ hồn thành huyền hồn lại không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Lục Vũ đứng ở bên cạnh Lâm Phong, sai Lâm Phong ăn vào những loại dược vật đã được chuẩn bị từ trước.

Những dược vật này chủ yếu là để thôi hóa, để hoàng hồn phát sinh dị biến.

Về sau, Lục Vũ thả ra thảo hồn dẫn đạo Hoàn Hồn thảo của Lâm Phong, tiến hành cẩn thận từng bước một.

Hồn Thiên sư vì người quên mình, muốn thúc giục tiến hóa võ hồn của người khác thì nhất định phải hi sinh hồn lực của mình.

Điểm này, dù là Thánh Hồn Thiên Sư cũng không thể vi phạm.

Tuy nhiên, điều khiến Lục Vũ vui mừng là nhờ có Vạn Pháp Trì và Ngưng Hồn châu mà bản thân hắn tiêu hao không lớn.

Cũng nhờ Đại Phương đình trong đan điền của Lâm Phong nên hiệu quả hấp thu dược lực là cực giai, kết hợp cả hai khiến cho quá trình tiến hóa võ hồn này thuận lợi hơn Lục Vũ tưởng tượng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Bí mật của quận chúa

Vén vén một đêm, võ hồn của Lâm Phong liền phát sinh thoát biến, mọc ra mảnh lá cây thứ bảy, phóng xuất ra hồn lực cường đại trả lại cho Lục Vũ.

Đây là đặc tính của Hoàn Hồn thảo, cũng là ưu thế giúp Lâm Phong siêu phàm thoát tục.

Lục Vũ rời khỏi phòng luyện công, tìm tới quận chúa Đỗ Tuyết Liên, dẫn nàng tới phòng luyện công.

“Thả võ hồn ra đặt lên trên võ hồn của hắn.”

Quận chúa sững sờ, tò mò hỏi: “Như thế cũng được?”

Lục Vũ cười nói: “Tuyệt đối không được để cho người khác biết là ngươi đang len lén hấp thụ hồn lực của hấn nhé.”

Tiểu quận chúa đảo mắt, cười đùa: “Len lén, tốt, ta không nói cho người khác biết.”

Nàng tựa như tiểu nữ hài thuần chân, coi như Lục Vũ đang chơi trò chơi với nàng, mười phần nghe lời thả võ hồn ra chuyển lên trên Hoàn Hồn thảo của Lâm Phong.

Lục Vũ hai mắt như đuốc, hấn làm như vậy ngược lại không phải để quận chúa chiếm tiện nghi mà là muốn mượn đặc tính Hoàn Hồn thảo của Lâm Phong, nhìn xem thử có thể kích hoạt võ hồn thứ hai của quận chúa hay không.

Theo như Lục Vũ phân tích thì võ hồn thứ hai của quận chúa khá phi phạm, mặc dù bị Long Chi Vãn giải khai phong ấn nhưng muốn thoát ra hoàn toàn thì còn cần phải hấp thụ đại lượng hồn lực, hoàn thành một quá trình từ trứng ấp nở ra.

Lâm Phong tu luyện là Xuân Sinh quyết, vốn là tràn đầy sinh cơ và sức sống, tăng thêm sự phi phạm của Hoàn Hồn thảo thì công hiệu tự nhiên không thể coi thường.

Võ hồn hồ điệp của quận chúa đã là thất phẩm hoàng hồn, khi nó ở trên Hoàn Hồn thảo thì một cỗ hồn lực cường đại mãnh liệt ập đến, trong nháy mắt tuôn nhập vào trong cơ thể.

Quận chúa cảm thấy hết sức dễ chịu, có cảm giác phiêu phiêu dục tiên, phảng phất thân lơ lửng giữa đám mây, mềm oặt muốn ngủ đi.

Lục Vũ đang mật thiết lưu ý tình huống của quận chúa, phát hiện Long Chi Vãn trên trán nàng dần nổi lên tựa như một ấn phù thần bí, đang lặng lẽ hấp thụ hồn lực đặc thù của Hoàn Hồn thảo.

Hồn lực có thể coi như là tinh thần lực của võ hồn, võ hồn có thuộc tính khác nhau có hồn lực khác nhau.

Hồn lực của Hoàn Hồn thảo khá đặc biệt, có được “hoàn hồn” chi lực, đây là loại hồn lực độc nhất vô nhị.

Quận chúa hơi hí hóp cặp mắt, ý thức lâm vào ngủ say.

Võ hồn hồ điệp đang nhanh chóng trưởng thành, Long Chi Vãn trên trán nàng đang chớp sáng chớp tắt, thôn phệ hoàn hồn chi lực.

Quá trình này duy trì một lát, võ hồn hồ điệp của quận chúa liền trưởng thành lên bát phẩm hoàng hồn.

Về sau, thân thể Lâm Phong chấn động, đột nhiên mở mắt, ánh mắt hoảng sợ nhìn quận chúa, nội tâm toát ra một loại sợ hãi khó hiểu!

Một khắc này, Lục Vũ có phát giác, thân thể căng cứng trong nháy mắt, trên người quận chúa phóng xuất ra một tia khí tức rất yếu ớt nhưng lại kinh khủng.

Trên trán, Long Chi Vãn kia trước khi ẩn đi lộ ra con con mắt mờ ảo, chỉ nhìn Lục Vũ một chút đã khiến hấn rét run cả người.

“Lực chấn nhiếp võ hồn thật đáng sợ, ánh nhìn kia nói rõ võ hồn thứ hai của nàng tuyệt không phải tinh võ hồn, nhưng ngọn nguồn là gì thì tạm thời còn chưa rõ.”

Quận chúa tỉnh tỉnh trẻ con này trên người lại ẩn giấu thiên đại bí mật, khơi gợi lòng hiếu kỳ của Lục Vũ.

Thân là Thánh Hồn Thiên Sư, Lục Vũ hết sức quen thuộc với các võ hồn, trong lòng đang suy đoán võ hồn thứ hai của quận chúa đại khái là cấp bậc gì.

Lâm Phong xoay người đứng dậy, một mặt hoảng sợ nhìn Lục Vũ.

“Lão đại...”

Lục Vũ phát tay ngăn Lâm Phong nói, thấp giọng nói: “Việc này chớ nói cho bất cứ ai biết. Ta có một phong thư, sau khi ngươi quay về thì giao nó cho Hứa tiên sư, nàng sẽ an bài cho ngươi. Không có việc gì thì chăm chỉ tu luyện đi, bớt khoe khoang lại, hiện tại là thời kì phi thường.”

Lâm Phong tiếp nhận thư, nghiêm mặt nói: “Lão đại yên tâm, ta nhất định sẽ tiến vào huyền môn.”

Lục Vũ vỗ vỗ bả vai Lâm Phong, tự mình tiễn hấn rồi đi.

Thời điểm quận chúa thanh tỉnh, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn lộ ra một tia nghi hoặc.

“Lục Vũ, mới nãy ta nghe được một thanh âm kỳ quái tựa như đang kêu gọi ta, nhưng ta lại nghe không rõ.”

Lục Vũ cười nói: “Đó chỉ là ảo giác, mau xem võ hồn của ngươi kia.”

Tiểu quận chúa tâm tư đơn thuần, Lục Vũ nói là ảo giác thì nàng nghe theo không nghi ngờ.

“Bát phẩm hoàng hôn, quá tốt rồi, võ hồn của ta lại tăng lên một cấp, ta muốn nói cho phụ vương, coi hấn dám xem thường ta không. Hừ, hừ!”

Tiểu quận chúa vừa mừng vừa sợ, lôi kéo Lục Vũ chạy ra khỏi phòng luyện công.

Thanh Sơn tông, Hứa tiền sư sau khi xem xong thư Lâm Phong đưa tới thì trên mặt lộ vẻ mừng như điên.

“Tốt, quá tốt. Người về trước đi, việc này chớ có lộ ra, ta sẽ tự tay an bài thay người.”

Lâm Phong nói tiếng cảm ơn, mang theo tâm tình kích động, cấp tốc rời đi.

Hứa tiền sư sau đó tìm được Trương Nhượng Dai, hai người cùng đi gặp chương môn.

“Sao! Còn có chuyện này à? Tốt, quá tốt, thật kinh hi.”

Trương Văn Sơn hơi kích động, Thanh Sơn tông đã mất đi một Lục Vũ nhưng lại thêm một Lâm Phong, đây cũng là an ủi nho nhỏ.

Trương Nhượng Dao nói: “Lâm Phong có quan hệ rất tốt với Lục Vũ, việc này không nên tuyên dương, miễn cho sở đốc tra cản trở.”

Trương Văn Sơn ha ha nói: “Yên tâm, chuyện này trước đi đến đế đô sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

Hứa tiền sư nói: “Đề tin tức không bị tiết lộ, tạm thời để Lâm Phong nghỉ ngơi thật tốt tại Đan tông.”

Trương Văn Sơn nói: “Ta cũng đang có ý đó, việc này liền giao cho người đi xử lý.”

Chuyện của Lâm Phong chưa từng lộ ra tin tức, hấn ở Đan tông đóng cửa không ra, chuyên tâm tu luyện, dưới sự chỉ điểm của sư phụ Đồng Trọng, rất nhanh đã đạt tới cảnh giới Tụ Linh ngũ trọng.

Tết sắp đến, khắp Thanh Sơn tông vui mừng, thượng viện đang chuẩn bị hành trình đến đế đô năm sau, nhưng bọn người Sở Tam Thu, Tiết Kim Long, Phụng Thanh Sơn, Tần Văn lại không cao hứng.

Bởi vì Lục Vũ mà bọn hấn bị mất hết mặt mũi, đáng hận hơn là lại không thể làm gì được Lục Vũ, còn khiến hấn trở thành con rể của vương gia.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, đám bọn họ lại có cảm giác sắp phát điên, trong lòng tràn đầy biêt khuất.

Lúc này, Đỗ vương phủ giăng đèn kết hoa, nghênh đón ba mươi tết đến.

Quận chúa kéo tay Lục Vũ đi lại trong hoa viên chơi ném tuyết, đập người tuyết. Sự tình nghịch, hồn nhiên, bộ dáng xinh đẹp kia của nàng tựa như một cô bé mãi không chịu lớn.

Đỗ vương gia đứng ở trong hành lang, ánh mắt từ ái nhìn hai người, trong tươi cười lộ ra một tia sầu lo không dễ thấy.

Lúc này, Ninh lão như quỷ mị với khuôn mặt khô quét biểu lộ chờ đợi hiện ra bên cạnh vương gia.

“Trở về nhưng có phát hiện gì không?”

Đỗ vương gia quay người rời đi cùng Ninh lão.

“Vương gia đoán không sai, Tuyết Ứng vệ đã đến Thiên Nguyệt đế quốc, thân phận của quận chúa chỉ sợ đã bại lộ, vương gia phải sớm chuẩn bị.”

Đỗ vương gia ánh mắt phức tạp, khổ sở nói: “Long Chi Vãn, đây chẳng lẽ là thiên ý?”

“Bên đế đô có động tĩnh gì không?”

Ninh lão nói: “Thái tử đã phái người xuất cung đi thẳng đến Phụng Nguyệt thành, tam hoàng tử và ngũ hoàng tử cũng đều điều động cao thủ đi tới. Dự đoán qua tết, cả ba vị hoàng tử sẽ đích thân đến vương phủ, tham gia nghi thức đính hôn của quận chúa.”

“Ba mươi tết đã tới đó, nghi thức đính hôn đầu năm có hoàng tử giá lâm, cần phải làm đến nở mày nở mặt mới được.”

Ninh lão im lặng, lúc rời đi thoáng nhìn qua ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: “Tuyết năm nay tới mạnh hơn những năm trước một chút.”

Đỗ vương gia nghe vậy biến sắc, buồn bã nói: “Trận tuyết này sẽ quét sạch toàn bộ đế quốc!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Kim Thân sơ thành

Giao thừa, tết xuân, người nhà đoàn viên, nhưng Lục Vũ lại cảm nhận được một tia cô đơn.

Đây là lần sau khi sống lại qua cái thứ nhất năm, tại phần hoa náo nhiệt Vương phủ, bởi bạn hờn dỗi đáng yêu quận chúa.

Trên trời, tuyết lớn bay múa, mặt đất, bao phủ trong làn áo bạc, trong thành, pháo cùng vang lên, trong gió, vui cười như ca.

Quận chúa Đỗ Tuyết Liên hôm nay đổi một thân váy trắng, tại trong hoa viên chơi tuyết, tựa như một đầu ngân hồ, thanh thủy yêu kiều cười truyền khắp cả tòa vương phủ.

Đỗ vương gia đứng ở bên cạnh Lục Vũ, Ninh lão đứng yên một bên.

Tiểu Đóa đang bồi quận chúa chơi đùa, Lục Vũ tiểu dung trầm mặc.

"Đang suy nghĩ gì?"

Đỗ vương gia đột nhiên mở miệng.

Lục Vũ chần chờ một lát, nói khẽ: "Ta đột nhiên cảm thấy, trưởng thành không nhất định khoái hoạt."

Đỗ vương gia sững sờ, khẽ thờ dài: "Thế gian cũng không vui lâu, cho nên mọi người mới có thể trăm phương ngàn kế theo đuổi khoái hoạt. Đều nói biết thỏa mãn thì mới thấy hạnh phúc, làm sao lòng người không đủ."

Lục Vũ khẽ vuốt cằm, đột nhiên hỏi: "Vương gia chính vào tráng niên, vì sao chưa từng tục huyền?"

Lớn như vậy phủ Vương gia, cũng không nữ chủ nhân, điểm này để Lục Vũ cảm thấy nghi hoặc.

Đỗ vương gia sắc mặt biến hóa, nhìn qua trong vườn quận chúa, buồn bã nói: "Ta cả đời này, chỉ thích qua một nữ nhân."

"Nghĩ không ra vương gia đúng là cảm giác yêu sâu sắc một lòng người, tiểu tể bội phục."

Điểm này, Lục Vũ phát ra từ phế phủ.

"Về sau, ngươi phải thật tốt đối Liên nhi."

Lục Vũ khẽ vuốt cằm, trong lòng lại lơ đãng lóe lên kiếp trước đủ loại.

Ngày mồng ba tết, trong Phượng Nguyệt thành nhiều kẻ lạ mặt hơn một chút.

Quận chúa nghi thức đính hôn, tây bộ thất thành các đại thành chủ đều nhao nhao đến đây chúc mừng, không ít người đầu tháng ba liền đã chạy tới.

Vương phủ trên dưới đang bận bịu chào hỏi, Lục Vũ giờ phút này lại chính tại trong phòng luyện công, trùng kích Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới.

Thốn Tâm Thiên Kinh, bắt diệt chi thể.

Một bước này so Lục Vũ trong dự đoán muốn khó rất nhiều.

Nếu là y theo dĩ vãng tốc độ, Lục Vũ sớm nên xông phá Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, đạt tới Thốn Tâm Thiên Kinh tình trạng, nhưng hết lần này tới lần khác lần liền kẹt tại tắc lòng chín trăm chín mươi chín kinh bên trên, cái kia cuối cùng một kinh có khác ảo diệu.

Vì xông phá cửa này, Lục Vũ đã làm nhiều lần chuẩn bị, cũng từ vương gia nơi đó muốn tới một khối ngọc tinh, đây chính là trân quý đồ vật.

Toàn bộ Vương phủ cũng chỉ có một khối, vậy vẫn là năm đó Đỗ vương gia từ Huyền cấp tông môn mang về.

Lục Vũ lấy ra Quỷ bút Hắc Mộc, đây chính là hiếm thấy hồn bút, lấy hồn lửa vì phù, lấy hồn lực luyện chế phù lục.

"Với cảnh giới hiện tại của ta, phối hợp Ngưng Hồn châu và Quỷ bút Hắc Mộc, hẳn là có thể luyện chế một viên Dung Linh Huyền phù. Đến lúc đó lại mượn nhờ cái này Dung Linh Huyền phù chi lực, nhất cử xông phá Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, xác suất thành công hẳn là có sáu bảy tầng tả hữu."

Lục Vũ hao tổn một ngày một đêm thời gian, cơ hồ hao hết tâm lực, mới đưa Dung Linh Huyền phù chế tác thành công.

Một khắc này, trong phòng luyện công linh khí tuôn ra, tất cả linh lực đều hướng phía Dung Linh Huyền phù dừng mảnh lao tới, chớp mắt liền bị nó thôn phệ trống không.

Về sau, ngũ phẩm Tụ Linh Trận vỡ vụn, tốt nhất phòng luyện công kém chút bị phá hủy.

Đây chính là Dung Linh Huyền phù cường đại và chỗ đáng sợ, cũng là Quỷ bút Hắc Mộc kiện thứ nhất tác phẩm thành công chỗ.

Lục Vũ mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng lại vẻ mặt tươi cười.

Về sau, Lục Vũ đem khối này ba tác vương Dung Linh Huyền phù dán tại vùng đan điền, vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh và Tam Huyền Ngự Linh quyết, bắt đầu trùng kích cái kia một bước mấu chốt nhất!

Thiên mạch chấn động, Bách Xuyên mạch tuôn ra, đan điền linh chủng hóa thành hòa phù, toàn thân huyết dịch thiêu đốt, mỗi một tác cơ bắp đều đang run rẩy, mỗi một tế bào đều tại chuyển động.

Thảo hồn trên đầu Lục Vũ lấp lóe, Vạn Pháp Trì phóng xuất ra hỗn độn chi quang, ba đầu hồn lực tuyến quán quanh trên người Lục Vũ, kích hoạt tiềm lực cả người hắn, trên sợi tóc cũng có linh lực lơ lửng đang lưu động.

Lục Vũ tâm vô tạp niệm, tiến nhập một loại trạng thái kỳ diệu nào đó, Thiên mạch trong cơ thể đang phóng to vô hạn, Hắc Nguyệt phát ngời xếp bằng trên người, một đạo đạo kim sắc phát văn chiếu lấp lánh, cái kia là Hắc Phật Kim Thân.

Cùng thời khắc đó, Lục Vũ huyết nhục bên trong, Thốn Tâm Vạn Kinh trải rộng mỗi một cái góc, giăng khắp nơi đường cong huyền ảo và phức tạp, đang cùng Hắc Phật Kim Thân kết hợp.

Dung Linh Huyền phù bên trong, ẩn chứa cường đại linh lực và dung hợp chi lực, dẫn đạo bất diệt chi thể và Hắc Phật Kim Thân tương dung, tại Vạn Pháp Trì thời diễn hoàn thiện dưới, Lục Vũ đang ở tại thời khắc quan trọng nhất.

Quá trình này hung hiểm khó lường, hơi không cẩn thận liền sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Lục Vũ trong đầu, Bạo Kích Thiên Trọng Phá đang nhanh chóng hiện lên, trong đó ảo diệu thông suốt đốn ngộ,.

Lục Vũ toàn thân nhói nhói, cái kia là Thốn Tâm Vạn Kinh tại rèn luyện huyết nhục, màng da, gân cốt, Hắc Nguyệt quả được hiệu phát huy tác dụng, bị Thốn Tâm Vạn Kinh triệt để kích phát, để cơ thể Lục Vũ cường độ đang không ngừng tiêu thăng.

Lục Vũ toàn thân xích hồng, nhiệt huyết thiêu đốt, trạng thái tinh thần cực độ phấn chấn, lại có một tia tẩu hỏa nhập ma dấu hiệu.

Ngay tại cái này thời khắc nguy hiểm, một cỗ thanh lương chi khí từ ngực rải toàn thân, để Lục Vũ âm dương giao hội, nước sữa hòa nhau.

Cỗ lực lượng này đến từ cái kia Thủy Tâm chi pháp, đây là Lục Vũ đạt được nó về sau, lần thứ nhất lãnh hội đến nó chỗ tốt.

Vạn Pháp Trì tại gia tốc dẫn đạo, Thiên mạch trở nên sinh động cực kỳ.

Lục Vũ kích phát một thân tiềm lực, vận dụng tất cả thủ đoạn, rốt cục thành công bước ra một bước kia.

Làm Thốn Tâm Vạn Kinh đệ tứ trọng đi vào đại viên mãn trình độ, đạt tới Thốn Tâm Thiên Kinh một khắc này, Lục Vũ nghênh đón một lần nhân sinh thoát biến.

Một thân sở học đang nhanh chóng dung hợp, Thảo Mộc Giai Bình và Hoa Hương Dẫn Điệp dung nhập Tam Huyền Tự Linh quyết Mộc Linh quyết bên trong, thảo hồn huyền quang bao phủ, vậy mà trưởng thành là Huyền cấp nhị phẩm.

Lạc Nhật quyền, Kinh Lôi quyền, Phiêu Miểu thân pháp, Bạo Kích Thiên Trọng Phá các loại võ kỹ thân pháp, ở trong Vạn Pháp Trì giao thế thoáng hiện, Nhu Cốt Thốn Kinh và Kim Thân Bất Diệt dung hợp.

Thiên mạch biến lớn, Bách Xuyên mạch chấn động, Lục Vũ toàn thân huyết nhục trong suốt, có thể thấy được tạng phủ.

Đường vân màu vàng nhạt và đường vân màu tím nhạt giao hòa, tạo thành tử kim sắc Bất Diệt thần văn, để Lục Vũ rốt cục hoàn thành hai hợp một Kim Thân Bất Diệt hộ thể công!

Đây là Thốn Tâm Thiên Kinh mang đến cho hắn tốt đẹp nhất chỗ, dung hợp Hắc Phật Kim Thân và Hắc Nguyệt quả thần kỳ lực lượng, để hắn tại Tự Linh ngũ trọng cảnh giới lúc, liền có được bất diệt chi thể.

Trong nháy mắt đó, trong cơ thể Lục Vũ mười mạch quán thông, linh chủng thoát biến, hóa thành linh bàn, Vạn Pháp Trì hỗn độn tràn ngập, Dung Linh Huyền phù trong nháy mắt vỡ tan, một cỗ kinh khủng sóng xung kích, trực tiếp đem phòng luyện công đều phá hủy!

Lục Vũ áo quần rách nát, tóc dài bay múa, toàn thân mỗi một tác da thịt đều óng ánh sáng long lanh, Bất Diệt thần văn lóe ra hào quang màu tử kim, toàn thân tế bào thiên chuy bách luyện, cơ bắp kiên không thể phá.

Lục Vũ cảm thấy một trận hư thoát, trong Bách Xuyên mạch toàn bộ linh lực đều bị Bất Diệt thần văn hút đi, dùng để cường hóa nhục thân, may mắn có Thiên mạch tại phóng thích linh lực, không phải Lục Vũ sớm đã bất tỉnh.

Thảo hồn đang chấn động, điên cuồng hấp thu linh khí, bổ sung tiêu hao, nhưng là tại Bất Diệt thần văn trước mặt, lại có vẻ nhập không đủ xuất.

Quá trình này kéo dài một lát, chờ đến Đỗ vương gia chạy đến, Lục Vũ trên người Bất Diệt thần văn sớm đã biến mất, cả người sắc mặt tái nhợt ngời

dưới đất, miệng lớn thở dốc.

"Người đây là ... "

Đỗ vương gia trợn tròn mắt, ngũ phẩm Tụ Linh Trận nát, phòng luyện công phá, cái này đều xảy ra chuyện gì?

"Không có việc gì, ta liền trùng kích Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, động tĩnh có chút lớn. Nghỉ ngơi một chút liền tốt."

Lục Vũ suy yếu cười một tiếng, chậm rãi đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Hoàng tử giá lâm

Đỗ vương gia một mặt hồ nghi, trùng kích Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, có thể nào ra động tĩnh lớn như vậy?

"Người đi vào Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới à nha?"

Lục Vũ ừ một tiếng, từ trong phế tích đi ra.

"Ngày mai sẽ là thời gian đính hôn, nghỉ ngơi thật tốt, giữ vững tinh thần tới."

Phòng luyện công bị hủy, Đỗ vương gia có chút đau lòng, nhưng lại không nói gì thêm.

Lục Vũ lộ ra rất suy yếu, chủ yếu là nhục thân mặt ngoài Bất Diệt thần văn mọc rồng thân thể của hắn, vậy liền giống như là hang không đáy, một mực tại liên tục không ngừng hấp thụ hắn trong kinh mạch linh lực.

Lục Vũ để Tiểu Đóa vì hắn chuẩn bị các loại đan dược, toàn bộ sau khi dùng, liền ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Đang lúc hoàng hôn, Lục Vũ tỉnh lại, chỉ thấy Tiểu Đóa ngồi ở một bên.

"Có việc?"

Lục Vũ xoay người ngồi dậy, cảm giác thân thể hư nhược khôi phục rất nhiều.

"Người đã tỉnh, bên ngoài có người tìm người, hắn tự xưng Cửu thúc."

Lục Vũ giật mình, nghĩ không ra Cửu thúc vậy mà vào lúc này chạy đến.

Trong phòng, Lục Vũ cùng Cửu thúc đơn độc giao lưu.

"Thiếu gia, người thật tiền đồ. Lão gia nếu là biết đây hết thấy, hắn sẽ vì người kêu ngao a."

Lục Cửu rất kích động, thiếu gia bây giờ thành tựu thật để hắn thật cao hứng.

Lục Vũ phức tạp cười một tiếng, hỏi: "Đồ vật đều chuẩn bị xong?"

Lục Cửu xuất ra một viên nhẫn trữ vật, đặt lên bàn.

"May mắn không làm nhục mệnh, tất cả đều ở bên trong."

Lục Vũ mở nhẫn trữ vật, bên trong có thật nhiều luyện đan, luyện khí vật liệu, còn có một khối hình trái soan thạch.

"Vất vả Cửu thúc, những vật này ta sau đó vừa vặn cần dùng đến."

Lục Cửu nói: "Nghe nói Ngô thành lão tặc cũng tới, thiếu gia có tính toán gì không?"

Lục Vũ nói: "Ngày mai, thái tử đương triều sẽ giá lâm Vương phủ, Ngô thành sự tình tạm thời áp sau."

Ban đêm, Lục Cửu đi, cũng không lưu tại Vương phủ.

Sáng sớm hôm sau, Lục Vũ tắm rửa thay quần áo, tinh thần mười phần, nhìn qua tuần tiễu bắt phạm, rất có vài phần lộng lẫy chi khí.

Tây bộ các thành thành chủ lần lượt nhập phủ, dâng lên hạ lễ, đưa lên chúc phúc.

Vương gia tiếp đãi từng người, Lục Vũ tùy hành chào hỏi.

Sở Tam Thu, Phương Thanh Sơn, Tần Vân, Âu Tuấn bốn người đi theo nó cha đến đây chúc mừng, Thanh Sơn tông chương môn Trương Vân Sơn cũng suất lĩnh Trương Nhượng Dao, Lâm Phong, Hứa tiền sư bốn người đến đây chúc mừng.

Vân Nguyệt Nhi đứng ở bên cạnh Tần Vân, lúc trông thấy Lục Vũ, theo bản năng cúi đầu, biểu lộ có chút cô đơn.

Đã từng thanh mai trúc mã, bây giờ mỗi người một ngã, cái này khiến Vân Nguyệt Nhi cảm thấy khó xử cực kỳ.

Tần Vân thần sắc vẻ lo lắng, trên mặt mang một tia nụ cười miễn cưỡng.

Lục Vũ lộ ra rất bình tĩnh, đối hai người làm như không thấy, chỉ khi bọn hắn không tồn tại giống như.

Lâm Phong thật cao hứng, muốn tiến lên nói chuyện phiếm, lại bị Lục Vũ ánh mắt ngăn lại.

Trương Nhượng Dao hay là kiều diễm như lửa, như một đóa thanh lãnh hoa hồng, mê người cực kỳ, mỉm cười hướng Lục Vũ chúc mừng.

Sắp tới giữa trưa, tiểu quận chúa một thân xanh biếc, thanh lệ xuất trần, như bách hợp nở rộ, đẹp khiến cho người ta lóa mắt.

"Ngốc tử, nhìn cái gì? Ba vị hoàng huynh tới, theo ta đi nghênh đón đi."

Tiểu quận chúa trong lòng vui sướng hài lòng, đối với Lục Vũ vừa mới thất thần biểu hiện, cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, đế quốc có quyền thế nhất ba vị hoàng tử đồng thời giá lâm, đây chính là vô thượng vinh quang a.

Ba vị hoàng tử tay cầm quyền sinh sát, một ý niệm cảm nhận được đến vô số người sinh tử a.

Người tầm thường nếu là nghe được hoàng tử giá lâm, tất nhiên kinh sợ.

Nhưng Lục Vũ là ai?

Hắn nhưng là Thánh Hồn Thiên Sư, chỉ là nhân gian đế vương, trong mắt hắn tính cái cầu a.

Lục Vũ đứng chấp tay, áo trắng phiêu nhiên, mực lơ mơ múa, một đôi thâm thúy như vạn cổ tình không con người, lóe ra cơ trí và bình tĩnh.

Tiểu quận chúa lạnh lợi, lôi kéo Lục Vũ thẳng đến cửa vương phủ.

"Nhưng không cho cho ta mất mặt nha."

Phát phát tú quyền, tiểu quận chúa một bộ dữ dằn đáng sợ, trực tiếp đem Lục Vũ chọc cười.

Cồng, Lục Vũ cùng quận chúa đứng sóng vai, một cái ngây thơ mỹ lệ, một cái tuấn tú thông dong.

"Thái tử giá lâm!"

"Tam hoàng tử đến!"

"Ngũ hoàng tử đến!"

Một nhóm cao thủ phân lập hai bên, ba vị hoàng tử đồng thời giá lâm, lẫn nhau dung mạo tương tự, quý khí bức người!

Thái tử phía trước, hi vọng không lộ, uy nghiêm bá khí, hai mắt sắc bén!

Tam hoàng tử khỏe mắt thượng thiêu, bờ môi ít ỏi, trên mặt giống như cười mà không phải cười, khiến cho người nhìn không thấu.

Ngũ hoàng tử hai bốn hai lăm tuổi, trẻ tuổi nhất tuấn tú, ngũ quan đoan chính, nụ cười trên mặt thân thiết, trong mắt thần sắc nhu hòa, không giống thái tử như vậy uy nghiêm, cũng không giống Tam hoàng tử như vậy khó mà nắm lấy.

"Hoàng huynh ca ca, các người đã tới, Liên nhi nhớ các người muốn chết."

Tiểu quận chúa con mắt chuyển động, cười đùa tiến lên, ngọt ngào chào hỏi ba vị hoàng tử.

Thái tử qua tuổi ba mươi, uy nghiêm trên mặt gạt ra một tia khó được tiểu dung.

"Tiểu Liên, đây là vị huynh chuẩn bị cho người Thúy Ngọc Linh Lung phiến, tránh được bụi trừ độc, giá trị liên thành."

Một tên hộ vệ hai tay dâng lên, tiểu quận chúa cao hứng tiếp nhận.

"Đa tạ hoàng huynh."

Tam hoàng tử nhìn quận chúa, từ trong ngực lấy ra một sợi dây chuyền, cái kia mặt dây chuyền là một khối tử sắc tảng đá.

"Đây là Tử Tinh Ngọc Liên, thế nhưng là phí hết hoàng huynh không ít công phu mới thu vào tay."

Tiểu quận chúa hai mắt sáng lên, cười đùa nói: "Thật xinh đẹp, tạ ơn Tam hoàng huynh."

Tiếp nhận Tử Tinh Ngọc Liên, quận chúa trực tiếp liền treo ở trên cổ.

Ngũ hoàng tử tiến lên, thân mật xoa xoa quận chúa đầu, buồn cười nói: "Liên nhi người cũng biết, hoàng huynh ta nhất là nghèo khó, không bỏ ra nổi bảo vật gì, liền mang cho người tôi cái này."

Quận chúa miệng nhỏ một bĩu, liếc mắt Ngũ hoàng tử một chút, làm phát hiện trong tay hắn Ngũ Hoàn Hồng Lăng lúc, lập tức mặt mày hớn hớn, đoạt lấy đến, hiếu kỳ loay hoay.

"Đây là vật gì a?"

Ngũ hoàng tử cười nói: "Đây là một loại chơi vui binh khí."

Quận chúa nghe xong, lập tức hứng thú, chỉ chốc lát liền bị Ngũ Hoàn Hồng Lăng cho thật sâu hấp dẫn lấy.

Lục Vũ trong mắt lóe ra tinh quang, ba vị hoàng tử tặng tặng lễ vật không giống nhau, nhưng cũng thể hiện ra tính cách của bọn hắn.

Thái tử làm người bá khí, vung tiền như rác, Thúy Ngọc Linh Lung phiên giá trị liền thành.

Tam hoàng tử tiểu lý tàng đao, âm hiểm khó lường, Tử Tinh Ngọc Liên giấu giếm huyền cơ.

Ngũ hoàng tử binh dị gần gũi, nhất khiến Lục Vũ thương thức, nhưng cũng nhất làm cho Lục Vũ cảnh giác.

Bởi vì tại ba vị hoàng tử bên trong, của hắn tâm kế và lòng dạ là sâu nhất, đối với lòng người suy nghĩ, cũng xa không phải hai vị ca ca có thể so sánh, vèn vèn lấy một kiện binh khí, liền chiếm được quận chúa niềm vui.

Tam hoàng tử ánh mắt chớp lên, rơi vào Lục Vũ trên người.

Áo trắng không bụi, khí độ thông dong, tại hoàng tử mặt mũi trấn định tự nhiên, đây cũng không phải bình thường người có thể làm được.

"Người chính là quận vương phò mã, vị hôn phu của Liên nhi?"

Tam hoàng tử ngữ khí bình thản, lại có một loại cư cao lâm hạ xem kỹ ý vị, ẩn hàm một tia địch ý.

Thái tử và Ngũ hoàng tử giờ phút này đều đang đánh giá Lục Vũ, bọn hắn đều nghĩ nhìn một cái, Đổ vương gia chọn lựa con rể, có gì chỗ hơn người.

Lục Vũ mỉm cười gật đầu, khách khí nói: "Tại hạ Lục Vũ, ba vị hoàng tử giá lâm, thật sự là không có từ xa tiếp đón."

Trấn định thông dong, không kiêu ngạo không tự ti, cũng không có bị Tam hoàng tử khí thế áp đảo.

Thái tử và Ngũ hoàng tử nhìn ở trong mắt, đều có chút giật mình, kẻ này khí độ bất phàm, Đổ vương gia cái nào tìm con rể?

Tam hoàng tử trong mắt lóe lên một tia lãnh ý, khẽ nói: "Bộ đáng ngược lại là không có trở ngại, cũng không biết có hay không thực lực bảo hộ Liên nhi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Hoàng tử khiêu khích

"Liên nhi từ nhỏ ham chơi, không thích luyện võ. Bây giờ phải lập gia đình, tự nhiên đến tìm một cái có năng lực bảo hộ người của nàng. Hôm nay ta đã tới, không thể thiếu muốn lĩnh giáo một hai, thử một chút bản lĩnh của người."

Tam hoàng tử ý cười thật sâu, rõ ràng là xem thường Lục Vũ, cố ý muốn làm khó hắn.

Có được Tụ Linh bát trọng cảnh giới Tam hoàng tử, liếc mắt liền nhìn ra Lục Vũ mới Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, hoàn toàn liền không có để hấn vào trong mắt.

Thái tử và Ngũ hoàng tử biểu lộ khác nhau, cái trước không ngạc nhiên chút nào, cái sau hơi hơi nhú mảy, tựa hồ không quá tán thành Tam hoàng tử hành vi này.

Lục Vũ nhìn Tam hoàng tử, cười cười, nói: "Người cảnh giới mặc dù cao hơn ta, nhưng người không phải là đối thủ của ta."

Tam hoàng tử cười giận dữ, hấn nhưng là người trong hoàng thất, không chỉ có danh sư chỉ đạo, còn có hải lượng tài nguyên, vô luận kinh nghiệm hay là kỹ xảo, đều không phải bình thường tông môn đệ tử so sánh được.

Lục Vũ này, đơn giản cuồng vọng, lại nói khoác lác như thế!

"Người nếu như thế tự phụ, ngại gì cùng ta phân cao thấp, xem chiêu."

Tam hoàng tử nén giận xuất thủ, vô hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, lại là một đầu ba đầu mãng.

Này vô hồn nhìn qua mười phần to lớn, phun ra nuốt vào lấy trong hư không linh khí, phóng xuất ra một loại nhiếp tâm hồn người lực lượng.

"Bích Nguyệt Phi Hoa thủ!"

Tam hoàng tử chính là Tụ Linh bát trọng cảnh giới hậu kỳ, nghệ ra hoàng cung, võ kỹ phẩm cấp rất cao, uy lực tuyệt không so tông môn kém.

Lục Vũ lạnh nhạt quét qua, thân thể tiến lên một bước.

"Cửu Bạo Kinh Lôi quyền!"

Quyền ảnh điệp gia, kinh lôi gầm thét, phụ cận hư không đều đang chấn động, tựa như thiên thần nổi giận, có loại làm lòng người sợ kinh khủng.

Từng tia từng tia điện mang tại trên năm đám của Lục Vũ phun trào, kẹp lấy một sợi lôi đình chỉ uy, một tiếng ầm vang liền đem Tam hoàng tử đánh bay ra ngoài, lăn xuống trong đồng tuyết.

Thái tử và Ngũ hoàng tử tất cả giật mình, nghĩ không ra Tụ Linh bát trọng cảnh giới Tam hoàng tử, vậy mà một chiêu liền thua ở Lục Vũ trong tay.

"A, người dám dẫm thương ta! Triệu Lục, bắt lấy hấn!"

Tam hoàng tử then quá hoá giận, bát trọng cảnh giới lại bị ngũ trọng cảnh giới một quyền đánh bay, đây quả thực là sỉ nhục a.

Tam hoàng tử có hai vị hộ vệ, cái kia Triệu Lục, ngoài ba mươi, chính là Tụ Linh cửu trọng cảnh giới, trong mắt lóe ra thiết huyết giết chóc.

Nghe vậy, Triệu Lục trong mắt lãnh quang lấp lóe, ngang nhiên xuất thủ.

"Bát Diệp Truy Phong thôi!"

Đây là Triệu Lục tuyệt kỹ, thổi ảnh trùng điệp, lực đạo cuồng mãnh, mũi chân lượn lờ lấy hoàng quang nhàn nhạt, đỉnh đầu vô hồn gào thét, lại là Hoàng cấp cửu phẩm báo vô hồn!

Cái này tên hộ vệ thực lực không yếu, chỉ riêng sức chiến đấu tới nói, tuyệt đối ở trên Tiết Kim Long.

Lục Vũ mày kiếm vẩy một cái, chiến ý trong lồng ngực như lửa, thân thể nhoáng người lao tới, thi triển ra U Linh Quỷ Trảo, bàn tay ở giữa thanh quang lưu động, ba ba ba và Triệu Lục hai tay liên tục mấy chục lần giao phong.

Lục Vũ nửa bước không dời, Triệu Lục lại gào thét gầm thét, trong mắt nổi lên vẻ lo lắng chỉ sắc.

Thái tử và Ngũ hoàng tử ánh mắt khê biến, Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới lại có thể lực chiến Tụ Linh cửu trọng cảnh giới, đây quả thực quá làm người ta giật mình.

Tam hoàng tử lo lắng ra mặt, quát: "Dùng tuyệt chiêu!"

Triệu Lục lóe lên trở ra, trong mắt hàn quang như đao, trên người nhiều một cỗ cuồng bạo giết chóc.

"Vừa rồi, ta chỉ dùng bảy phần lực, hiện tại, người cẩn thận lực."

Thân thể liên tục sau lật, Triệu Lục mỗi lần rơi xuống đất, linh lực trong cơ thể nhất chuyển, khí thể tăng vọt.

Liên tục bảy cái lộn ngược ra sau, Triệu Lục khí thể liên tiêu thăng đến cực hạn, đỉnh đầu cửu phẩm báo vô hồn và thân thể tương dung, liền tựa như một con quái thú ở trong cơ thể hấn mạnh mẽ đâm tới, khí thôn sơn hà.

"Một trào làm rạn núi!"

Triệu Lục hai mắt tựa như báo mắt, nhiếp tâm hồn người, thể nội cường lực trút xuống, từ móng phải tràn ra, hóa thành báo trào, đầu ngón tay bắn ra mấy thước dài phong mang.

Lục Vũ cười lạnh, vừa rồi đối mặt Tam hoàng tử, hẳn là thủ hạ lưu tình.

Bây giờ đối mặt Triệu Lục, căn bản cũng không tất để ý sống chết của hắn.

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Đây là Lục Vũ đi vào Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới về sau, lần thứ nhất thi triển môn võ kỹ này, vô luận uy lực hay là chiêu thức trôi chảy, trong đó chân lý, đều và dĩ vãng kiên quyết khác biệt.

Trong cơ thể Lục Vũ, Bách Xuyên mạch chấn động, dốc hết sức trăm kinh, có thể phá thương khung!

Đương nhiên, phá thương khung, Lục Vũ hiện tại còn làm không được, nhưng lại có khí thể loại này, trên nắm tay kinh đạo như núi, theo gió vượt sóng, một tiếng âm vang, hư không rung động, đón nhận Triệu Lục báo trào.

Khí lưu xoay tròn, tuyết lớn to bông, mặt đất cuồng phong giống như đao, cuốn lên ngàn trượng tuyết lãng, hàn khí như nước thủy triều.

Ba vị hoàng tử sắc mặt hoảng sợ, liền ngay cả tiểu quận chúa giệt nảy mình.

Lục Vũ như chiến thần trùng sinh, lực áp tứ phương, cái kia kinh khủng nắm đấm gấp gờ Triệu Lục cái kia vô kiên bất tồi báo trào, lại vậy ra ra hỏa hoa, nương theo lấy lớp lớp bạo hưởng.

Một giây sau, song phương quyền trào chạm vào nhau, to lớn khí lưu sóng xung kích phát ra âm âm tiếng vang!

A!

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết, nương theo lấy Triệu Lục bắn nhanh ra như điện thân ảnh, tựa như là một bức họa, đem người quan chiến đều sợ ngây người.

Triệu Lục cánh tay phải bị cuồng bạo quyền kinh nổ nát vụn, xương ngực lõm, quần áo vỡ vụn, thể nội kinh mạch, gân cốt, huyết nhục toàn bộ đứt gãy tổn hại, cả người trực tiếp ngất đi, triệt để báo hồng.

Lục Vũ trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, một kích này ở đáy lòng hắn chiếu lại, thấy được làm hắn kinh ngạc một màn.

Làm quyền kinh đột phá Triệu Lục báo trào, tiến vào thể nội Triệu Lục về sau, từng cơn sóng liên tiếp kinh đạo, liền tựa như sóng lớn ngàn trượng, đang không ngừng đối thân thể Triệu Lục tiến hành tổn thương.

Nhất trọng một tổn thương, ngàn trượng mệnh không tại!

Chẳng lẽ Thiên Trọng Phá lại có song trọng hàm nghĩa, không gần như chỉ ở tiền công lúc, ngàn trượng lực đạo điệp gia, tiếp tục đột phá.

Tại đánh tan địch nhân sau phòng tuyến, nó tổn thương phương thức, cũng là sóng sau cao hơn sóng trước, muốn tiếp tục ngàn trượng?

Điểm này, Lục Vũ dĩ vãng chưa hề nghĩ tới.

Trước kia thi triển Bạo Kích Thiên Trọng Phá, cũng không có loại cảm giác này.

Là đi vào Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, đạt tới Thốn Tâm Thiên Kinh về sau, mới đột nhiên có loại này minh ngộ!

"Xem ra cái này Bạo Kích Thiên Trọng Phá, quả nhiên không thể coi thường, có lẽ đã siêu việt Huyền cấp võ kỹ phạm trù!"

Lục Vũ mừng thầm, ánh mắt lại rơi tại Tam hoàng tử trên người.

Thái tử và Ngũ hoàng tử trao đổi một cái ánh mắt, Lục Vũ một chiêu này quá mức dọa người, mà bọn hắn vậy mà không nhận ra.

Tiểu quận chúa vỗ tay cười đùa nói: "Dám xem nhẹ Lục Vũ nhà ta, Tam hoàng huynh, người nhưng nhìn lầm."

Tam hoàng tử vừa sợ vừa giận, trong lòng sát ý nghiêm nghị.

Lục Vũ này dám trước mặt mọi người cho mình khó xử, há có thể để hắn càn rỡ.

"Hoàng huynh, hộ vệ của người dùng một lát, bắt giữ kẻ này."

Thái tử sau lưng có bốn tên hộ vệ, bên trong một cái áo xám hộ vệ bề ngoài xấu xí, nhưng trên người lại tản mát ra một loại không tầm thường khí tức.

Tiểu quận chúa nghe vậy, mũi ngọc tình xảo như một cái, không vui nói: "Tam hoàng huynh là nghĩ khi dễ người sao?"

Thái tử trừng Tam hoàng tử một chút, thầm mắng ngu xuẩn, người cho rằng Đỗ vương gia là bài trí, tại đại môn này miệng động võ, hẳn lại không biết?

Ngũ hoàng tử cười nói: "Thời gian cũng không sớm, về sau có rảnh lại tìm cơ hội luận bàn, cũng không nên làm Liên nhi đánh hôn tốt canh giờ."

Tam hoàng tử không phục, mà nhưng vào lúc này, một đạo hùng vĩ đáng người, xuất hiện ở cửa chính.

Phong thần tuần tiểu, không giận tự uy, không phải là Đỗ vương gia sao?

"Ba vị hoàng tử làm sao không đi vào ngồi a, có phải hay không tiểu nữ và tiểu tể chào hỏi không chu toàn?"

Đỗ vương gia trên mặt mang cười, nhưng ánh mắt lại có chút lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Biến đổi lớn kinh thiên

Tam hoàng tử biến sắc, quận vương đương triều không ít, nhưng luận thực lực tu vi, vị này Đỗ vương gia tuyệt đối là một người cường đại nhất.

Linh Vũ cảnh, danh dương đại lục, uy chấn đế quốc, ai dám trêu chọc?

Thái tử bước lên phía trước một bước, chấp tay cười nói: "Quận vương hiểu lầm, tam đệ vừa cùng Lục công tử so tài một cái, không nghĩ tới Lục công tử vượt cấp khiêu chiến, thực lực xuất chúng, để cho chúng ta mở rộng tầm mắt, thật sự là chúc mừng quận vương, tìm được rể hiền!"

Nói xong, nghiêng đầu nhìn Tam hoàng tử, cho hắn nháy mắt.

"Tam đệ, còn không đa tạ Lục công tử thủ hạ lưu tình."

Vừa rồi chi chiến, Lục Vũ nếu không phải xem ở hắn người hoàng tử kia thân phận, đối người khác sớm đã chết ở Lục Vũ trong tay.

Tam hoàng tử ngậm bực, thế nhưng là ngay trước Đỗ vương gia trước mặt, hay là gạt ra vẻ tươi cười, ôm quyền gửi tới lời cảm ơn!

Lục Vũ lạnh nhạt đáp lễ, ánh mắt nhìn sang Thái tử sau lưng cái kia áo xám hộ vệ, con người bỗng nhiên co rụt lại!

Đỗ vương gia mỉm cười mời, bồi tiếp ba vị hoàng tử tiến nhập Vương phủ.

Tiểu quận chúa đi theo, lại bị Lục Vũ giữ chặt.

"Sao thế?"

Quận chúa vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không hiểu nhìn Lục Vũ.

"Đem Từ Tinh Ngọc Liên cho ta xem một chút."

Quận chúa hiểu kỳ gờ xuống dây chuyền, đưa cho Lục Vũ.

Cái này Từ Tinh Ngọc Liên trân quý nhất liền là khối kia tím thạch, kết cấu bên trong cùng ngọc tình không sai biệt lắm, có thể dung nạp hồn lực, tại nội bộ khắc họa hồn ấn.

Lục Vũ ngón tay chạm đến khối kia tím thạch, trong lòng liền nổi lên một hơi khí lạnh, cái này Từ Tinh Ngọc Liên quả nhiên có chuyện ẩn ở bên trong.

Tiến một bước quan sát, Lục Vũ cho ra một cái kết luận, cái này tím trong đá bộ có một đạo tòa hồn ấn phù.

Chỉ cần quận chúa đeo ở trên người vượt qua ba ngày, tòa hồn ấn phù liền có thể thu thập võ hồn của nàng khí tức, cũng từ đây khóa chặt.

Ngày sau, chỉ cần Từ Tinh Ngọc Liên mang theo, vô luận quận chúa người ở chỗ nào, đều sẽ bị người tìm tới hành tung của nàng.

Đây là một loại mật mờ truy tung chỉ thuật, nếu không phải Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, căn bản là khó mà phát giác.

"Quả nhiên rắp tâm phá thì."

Lục Vũ lấy ra Quỷ bút Hắc Mộc, trực tiếp phá trừ tím thạch nội bộ tòa hồn ấn phù, lúc này mới đem dây chuyền tự tay cho quận chúa đeo lên.

"Vừa rồi tại làm gì?"

Quận chúa không hiểu, hiểu kỳ hỏi thăm.

Lục Vũ cười nói: "Tặng thêm một điểm chúc phúc, không có gì, chúng ta đi vào đi."

Vương gia thư phòng, Thái tử và Đổ vương gia bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí có chút khẩn trương.

"Bản vương ở chếch một ngã, vô tâm quyền thế, cũng không tham dự tranh đấu."

Thái tử trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, trầm giọng nói: "Quận vương hay là suy nghĩ thật kỹ một cái đề nghị của ta, đợi quận chúa nghi thức đính hôn về sau, lại cho ta hồi phục."

Quay người, Thái tử đi.

Ninh lão giống như u linh, xuất hiện trong thư phòng.

"Phong ba đã tới, khó mà đào thoát a."

Đổ vương gia đứng dậy, đối Ninh lão nói: "Xem trọng Liên nhi, nếu như tình huống có biến..."

Ninh lão nói: "Ta minh bạch."

Giữa trưa, Lục Vũ cùng quận chúa nghi thức đính hôn, ngay trước đế quốc rất nhiều quyền quý trước mặt, bắt đầu.

Hai người một thân lễ phục, nam tuấn tiểu, nữ linh lung, tại mọi người chúc phúc và ánh mắt hâm mộ bên trong, chậm rãi đi vào.

"Nhạc phụ, mời uống trà."

Nghi thức đính hôn hoàn tất, Lục Vũ đổi giọng, từ đây, thân phận khác biệt.

Quận chúa mặt mày hớn hờ, một mặt hạnh phúc.

Đổ vương gia tiếp nhận trà, cảm xúc có chút kích động.

Hắn coi như con gái yêu nữ nhi, hôm nay rốt cuộc tìm được kết cục.

Uống một hơi cạn sạch, Đổ vương gia đỡ dậy Lục Vũ, dặn dò: "Về sau, Liên nhi liền giao cho ngươi."

Lục Vũ nhìn một bên xinh đẹp đáng yêu, ngây thơ thuần chân quận chúa, trong mắt nổi lên triu mến chi sắc.

"Có ta ở đây, liền tuyệt sẽ không để nàng nhận tổn thương chút nào!"

Lời này, trăm kim cắt sắt, khiến cho người động dung!

Trương Nhược Dao nhìn hai người, trong mắt chứa chúc phúc mỉm cười, nội tâm lại có một tia hâm mộ.

Vân Nguyệt Nhi có chút cúi đầu, che dấu khóe miệng đắng chát, đến giờ khắc này, nàng mới chính thức ý thức được, hối hận của mình.

Đáng tiếc, đã đã quá muộn.

Đổ vương gia già nghi ngờ vui mừng, tại chỗ tuyên bố.

"Từ ngày hôm nay, Lục Vũ liền là vị hôn phu của Liên nhi!"

Tân khách toàn bộ đứng dậy, ôm quyền chúc mừng, náo nhiệt mà vui mừng.

Về sau, khai tiệc, trong tiếng pháo ngàn chén rượu, cả sảnh đường nụ cười say không ngớt!

Lục Vũ cùng quận chúa đổi một bộ quần áo, chịu bàn mời rượu, toàn bộ Vương phủ đắm chìm trong vui sướng.

Lục Vũ lần nữa nhìn thấy Thái tử bên người cái kia áo xám hộ vệ lúc, trong lòng nổi lên một loại chẳng lành cảm giác, người này tựa hồ đang cái nào gặp qua, nhưng vì cái gì không có ấn tượng đây?

Lục Vũ âm thầm lưu ý, đi vào Lâm Phong bàn kia lúc, thừa dịp mời rượu thời khắc, lặng lẽ nói: "Tịch sau liền mau rời khỏi."

Lâm Phong sững sờ, muốn hỏi, lại bị Lục Vũ ánh mắt ngăn chặn.

Sau cơm trưa, vương gia đem Lục Vũ đơn độc gọi vào trong thư phòng.

"Thái tử muốn cho ta duy trì hân, trong cung tranh đoạt hết sức khốc liệt, như có dị biến, ngươi lập tức mang theo Liên nhi rời khỏi nơi đây."

Lục Vũ biến sắc nói: "Trước đó, Tam hoàng tử đưa cho quân tử Từ Tĩnh Ngọc Liên, liền có tòa hôn ản phù, Liên nhi như đeo ở trên người, tất khó thoát sự truy đuổi của bọn họ."

Đỗ vương gia trong lòng giật mình, trầm giọng nói: "Trong ba vị hoàng tử, Thái tử và Tam hoàng tử là một đường, Ngũ hoàng tử thế yếu, nhưng chiêu hiền đãi sĩ, rất được lòng người, mưu trí kế lược đều ở trên Thái tử, làm sao một mực bị liên thủ chèn ép. Trước đây không lâu, một vị quận vương đầu nhập vào Ngũ hoàng tử, kết quả lại chém đầu cả nhà, phía sau tự nhiên là Thái tử đang xuất thủ."

Lục Vũ cau mày nói: "Nhạc phụ là lo lắng, Thái tử sẽ xuống tay với Phụng Nguyệt thành?"

Đỗ vương gia thở dài: "Bản vương một mực bảo trì trung lập thái độ, cái này tại hoàng quyền trong tranh đấu, từ trước đến nay đều khó mà kết thúc yên lành."

Lục Vũ không thích thế tục tranh đấu, nhưng cũng minh bạch trong đó hung hiểm chỗ.

"Loại chuyện này, chúng ta chỉ có thể cẩn thận phòng bị, sớm làm an bài."

Buổi chiều, một chút tân khách lần lượt rời đi.

Thanh Sơn tông phương diện, trừ chương môn Trương Vân Sơn và Trương Nhược Dao bên ngoài, những người khác đi về trước.

Tây bộ sáu thành thành chủ, đều tại mặt trời lặn trước đi ra Phụng Nguyệt thành, trong vương phủ chỉ còn lại ba vị hoàng tử chưa đi.

Thái tử đợi đến trưa, Đỗ vương gia không có bất kỳ cái gì hồi phục, giống như là đã đem chuyện này đem quên đi.

"Hoàng huynh, xem ra kế hoạch của ngươi không làm được. Không khỏi đêm dài lắm mộng..."

Tam hoàng tử trong mắt lóe lên một tia âm độc, bắt đầu chăm ngò.

Thái tử bá khí trên mặt lộ ra một tia lãnh khốc, khẽ nói: "Trong từ điển của ta, ngoại trừ địch nhân liền là bằng hữu, không có loại thứ ba."

Đền hoa mới lên, Vương phủ tiệc tối mười phần phong phú.

Vương gia phái người mời ba vị hoàng tử dùng bữa, chờ tới lại là một trận biến cố.

Thái tử phía trước, Tam hoàng tử ở giữa, Ngũ hoàng tử đi tại cuối cùng, ba người biểu lộ ngưng trọng.

Hai hàng vệ chậm chậm đi vào, bầu không khí lộ ra gay gắt.

Đỗ vương gia hai mắt nhắm lại, trầm giọng nói: "Ba vị hoàng tử, cái này là ý gì?"

Thái tử mặt mũi lãnh khốc, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một quyển thánh chỉ.

"Đỗ Đại Vũ tiếp chỉ!"

Lời vừa nói ra, toàn phủ chấn động.

Lục Vũ, quận chúa, tính cả núi xanh phái chương môn Trương Vân Sơn, đệ tử hạch tâm Trương Nhược Dao đều cùng nhau quỳ xuống nghe chỉ.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Phụng Nguyệt thành chủ Đỗ Đại Vũ khi quân phản quốc, cấu kết Tuyệt Ứng đế quốc, tội không thể tha! Ngay hôm nay, áp giải để đồ, chờ đợi xử lý! Khâm thủ!"

Đỗ vương gia trong lòng rung mạnh, cả giận nói: "Bản vương trung thành tuyệt đối, sao lại phản quốc? Ta muốn diện thánh, ở trước mặt nói rõ ràng."

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Vây quét Vương phủ

Thái tử và Tam hoàng tử lạnh lùng nói: "Đây là bệ hạ thân bút thánh chỉ, người nếu không phục, theo ta chờ hồi kinh, tự có phán xét!"

Ngũ hoàng tử mặt không biểu tình, yên lặng nhìn.

Lục Vũ, Trương Văn Sơn, Trương Nhược Dao đều là sắc mặt đại biến, chỉ có tiểu quận chúa mặt mờ mịt, không rõ làm sao đột nhiên liền biến thành dạng này rồi?

Lục Vũ cũng có nghi hoặc, Đỗ vương gia như thế nào và Tuyết Ưng đế quốc cầu kết, cái kia Tuyết Ưng đế quốc nhưng cũng không phải là Thiên Nguyệt đế quốc nước láng giềng.

Cái này thông chuyện thông đồng địch nhân phản quốc, cũng quá hoang đường.

Đương nhiên, muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do?

Chỉ là vì sao phải dùng Tuyết Ưng đế quốc, mà không tùy tiện tìm nước láng giềng, đây không phải là càng có sức thuyết phục sao?

Đỗ vương gia cười gằn dữ nói: "Phán xét? Làm bản vương là trẻ con lên ba sao? Bệ hạ bây giờ bệnh nặng không dậy nổi, các người lại giả truyền thánh chỉ, giết hại trung lương, nghĩ mưu triều soạn vị, bản vương, không tha cho các người!"

Đỗ vương gia đối với đế đô tình huống biết sơ lược, bây giờ Hoàng Thượng mệnh không lâu vậy. Rất có thể đã bị Thái tử và Tam hoàng tử giam lỏng.

Mình một khi vào kinh thành, vậy liền hẳn phải chết không nghi ngờ, và lúc trước đầu nhập vào Ngũ hoàng tử, bị cả nhà xét nhà vị kia quận vương, rồi cái đồng dạng hạ trảng.

Hắn chết không sao, thế nhưng là nữ nhi mới mười sáu tuổi, cái kia là ái thể trước khi lâm chung nhắc nhở, mình há có thể để nữ nhi bị thương tổn?

Loại tình huống này, chỉ có đánh cược một lần, chém giết Thái tử, nghĩ cách đem nữ nhi đưa tiễn.

Quyết tâm nhất định, Đỗ vương gia trên người sát khí tuôn ra, bước ra một bước liền vọt tới Thái tử trước mặt, muốn bắt giặc trước bắt vua.

Bạch!

Một đạo bóng xám ngăn ở trước mặt Thái tử, chặn khí thế hung hung Đỗ vương gia, băng lãnh trong mắt, đột nhiên bắn ra một đạo khiến lòng run sợ ba động.

"Linh Vũ cảnh!"

Đỗ vương gia bật thốt lên kinh hô, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng chi sắc, thân thể lóe lên trở ra, tức giận mà nhìn xem cái kia áo xám nam tử, hỏi: "Người là ai, lại cam tâm làm chó săn của Thái tử?"

Áo xám hộ vệ lạnh lùng nói: "Làm nghe Đỗ vương gia chính là đế quốc cao thủ mạnh nhất, hôm nay Bạch Phàm ta sẽ tới lãnh giáo một chút, nhìn xem vương gia có bao nhiêu lợi hại."

"Bạch Phàm?"

Đỗ vương gia sắc mặt đột biến, bật thốt lên: "Thiên Huyền tông khí đồ Bạch Phàm, bởi vì phạm tội gian dâm mà bị trục xuất Thiên Huyền tông! Nghĩ không ra người vậy mà trở thành chó săn của Thái tử."

Bạch Phàm cười như điên nói: "Gian - dâm? Ha ha... Đó bất quá là xa lánh ta lấy cớ. Bớt nói nhiều lời, hoặc là ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, hoặc là đánh thắng ta."

Cất bước mà ra, Bạch Phàm trên người khí thế như hồng, thể nội xông ra từng đạo khí trụ, tồi khô lập hủ, một tiếng ầm vang liền lật tung cả Vương Phủ đại sảnh.

Đỗ vương gia sắc mặt nghiêm túc, bật thốt lên: "Linh Vũ tứ trọng!"

Bạch Phàm lãnh ngạo nói: "Ánh mắt không tề, tiếp chiêu đi, Tam Toàn Đồ Long thủ!"

Bạch Phàm trong nháy mắt tới gần, xoay tròn như gió, hai tay nhanh chóng đánh ra, mỗi xoáy đi một vòng liền sẽ đánh ra ba mươi sáu chưởng, xoay tròn ba vòng liền là một trăm linh tám chưởng, phong kín mỗi cái phương hướng.

Đỗ vương gia hai con người hàn quang như đao, trong lồng ngực bá khí bay lên, cuồng bạo khí kinh bắn ra, hóa thành một đạo gào thét chấn động mũi kiếm, hướng phía Bạch Phàm bổ tới.

Thái tử lui ra phía sau, khua tay nói: "Đỗ Đại Vũ chống lại thánh chỉ, đem Vương phủ trên dưới, hết thảy bắt lại cho ta, người can đảm dám phản kháng,

giết không tha!"

Hai hàng hộ vệ cấp tốc xông ra, vương ngoài cửa phủ, số lớn cao thủ tràn vào, tất cả đều là Thái tử và Tam hoàng tử binh tướng, đem cả tòa vương phủ vây chặt đến không lọt một giọt nước!

"Người không có phận sự, không cho phép vọng động, nếu không coi là phản quốc, giết chết bất luận tội!"

Tam hoàng tử nhìn Thanh Sơn tông chương môn Trương Văn Sơn và Trương Nhược Dao, phát ra cảnh cáo.

Trương Nhược Dao ngậm bực, lại bị gia gia dùng ánh mắt áp chế, không cho phép nằng vặc vọng động.

Chuyện hôm nay, tai họa bất ngờ, Đỗ vương gia khó thoát kiếp số, Thanh Sơn tông cũng không thay đổi được cái gì.

Dưới mắt, chỉ có yên lặng theo dõi kỳ biến, hi vọng Đỗ vương gia, tiểu quận chúa, Lục Vũ có thể xông ra trùng vây, bình yên đào thoát.

"Cầm xuống Lục Vũ, gan dám phản kháng, giết không tha."

Tam hoàng tử một mặt nhe răng cười, trước đây bại trên tay Lục Vũ, bây giờ rốt cục có cơ hội báo thù, hẳn muốn tự tay đem Lục Vũ làm thịt.

Ầm ầm!

Đỗ vương gia và Bạch Phàm chi chiến, lúc này đã có kết quả.

Khí hình kiếm trụ đột nhiên vỡ vụn, Đỗ vương gia bắn ngược mà ra, trong miệng máu tươi vẩy ra, lại không phải là đối thủ của Bạch Phàm.

"Linh Vũ tam trọng cảnh giới, xem ra năm đó người tại Huyền cấp tông môn, cũng không có đợi bao lâu."

Bạch Phàm cười lạnh, hẳn ở trên cảnh giới chiếm cứ lấy ưu thế tuyệt đối, một chiêu liền đem Đỗ vương gia kích thương.

"Liên nhi đi mau!"

Đỗ vương gia nhất không yên tâm liền là nữ nhi, hướng về phía Lục Vũ và tiểu quận chúa hét lớn một tiếng, lập tức hướng phía Bạch Phàm phóng đi.

Lục Vũ sắc mặt tức giận, buổi chiều mới cùng vương gia nói qua, Thái tử khả năng nổi lên, nghĩ không ra lại tới nhanh như vậy.

"Chúng ta đi."

Lục Vũ quyết định thật nhanh, lôi kéo quận chúa cấp tốc lui ra phía sau, chuẩn bị xông ra Vương phủ.

Cái kia Bạch Phàm chính là Linh Vũ tứ trọng cảnh giới cao thủ, Lục Vũ bây giờ căn bản ngăn cản không nổi.

Thanh Sơn tông chương môn Trương Văn Sơn cũng bất quá là Tụ Linh cửu trọng, dưới mắt không ai có thể cứu vãn Vương phủ, liều mạng là tử lộ, chỉ có phá vây đi xa.

"Muốn đi, không có cửa đâu!"

Tam hoàng tử suất lĩnh lục đại hộ vệ, cấp tốc phong kín Lục Vũ đường đi.

"Giết Lục Vũ."

Tam hoàng tử không che giấu chút nào trong lòng giết chóc, khóe miệng nổi lên nụ cười tàn khốc.

Tiểu quận chúa khóc rống lấy không đi.

"Có người khi dễ phụ vương, chúng ta đi giúp hắn."

Lục Vũ cười khổ nói: "Chiến đấu giữa bọn họ, chúng ta căn bản không xen tay vào được."

Tam hoàng tử bên người lục đại hộ vệ, tất cả đều là Tụ Linh cửu trọng cảnh giới, chính là Tam hoàng tử tâm phúc.

Sáu người sát khí như hồng, động tác cấp tốc.

"Linh Xà Bãi Vĩ!"

"Độc Lang trảo!"

"Mãnh Hổ Xao Sơn!"

Võ hồn hiển hiện, khí lưu phun trào, mặt đất tuyết bay như sóng, quét sạch bốn phía.

Tiểu quận chúa thân thể tại run nhè nhẹ, đối mặt Tụ Linh cửu trọng cảnh giới cao thủ vây công, khí thể loại này áp bách, để vền vẹn mới Tụ Linh tứ trọng cảnh giới tiểu quận chúa, căn bản là không chịu nổi.

Lục Vũ trong mắt chiến ý như lửa, Đỗ vương gia vô tâm quyền thế, nhưng như cũ khó thoát kiếp số.

Tiểu quận chúa thiên chân vô tà, lại phải bị như thế tai họa, có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục a!

Nồng đậm sát ý, như thiêu đốt liệt diễm tại ngực.

Lục Vũ trong mắt tinh mang lóe lên, tay trái một tay lấy tiểu quận chúa đưa lên lưng chừng bầu trời, mình lại bắn ra.

"Các ngươi đều phải chết! Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ gào thét, Bách Xuyên mạch chấn động, Kim Thân Bất Diệt kết hợp Bạo Kích Thiên Trọng Phá, để hấn tựa như chiến thần vào xem, một tiếng ầm vang liền đem hai vị hộ vệ đánh bay.

"U Linh Quỷ Trào!"

Thanh âm của Lục Vũ băng lãnh mà tàn khốc, Phiêu Miêu thân pháp nhanh như quỷ mị, khúc cánh tay bắn ngược, năm ngón tay như câu, tránh đi một tên hộ vệ phòng thủ, trực tiếp bẻ vụn đôi phương cổ họng.

Tiếng kêu đau đớn thâm thiết truyền khắp bốn phía, để Tam hoàng tử sắc mặt đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Cùng tiến lên, nhất định phải giết chết Lục Vũ cho ta!"

Lóe lên trở ra, Tam hoàng tử đứng ở đằng xa, ôm cánh tay cười lạnh, quan sát chiến đấu.

Trương Nhược Dao nghĩ muốn xuất thủ, lại bị Trương Vân Sơn ngăn lại.

"Chúng ta bây giờ không giúp đỡ được cái gì, trước xem tình huống một chút lại nói."

Lục Vũ chém giết một tên hộ vệ về sau, thân thể phóng lên tận trời, tiếp nhận tiểu quận chúa.

Ba vị Tụ Linh cửu trọng cảnh giới hộ vệ đột ngột từ mặt đất mọc lên, phát động tiến công về phía Lục Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Vây giết Lục Vũ

Thái tử đang chỉ huy chiến đấu, Vương phủ Thiết giáp Nguyệt vệ tại đầm máu phản kích, Vương phủ thân binh đều đang chém giết lẫn nhau, toàn phủ thượng hạ khắp nơi có thể thấy được chiến đấu, hỗn loạn vô cùng!

Ngũ hoàng tử trầm mặc im lặng, khiến người ta đoán không ra tâm tư của hắn.

Đỗ vương gia toàn lực quần nhau, muốn ngăn chặn Bạch Phàm, cho Lục Vũ, tiểu quận chúa chế tạo cơ hội phá vòng vây.

Lục Vũ tiếp được tiểu quận chúa, cũng không như trong tưởng tượng hướng xuống rơi, mà là tiếp tục xông đi lên.

Điểm này, người bình thường làm không được, chịu lấy trọng lực trời buộc.

Nhưng là Lục Vũ bởi vì phục dụng Hắc Nguyệt quả, thân thể có thể lảng không không ngã, còn có thể ở giữa không trung tùy ý chuyển động.

Tam đại hộ vệ một kích thất bại, trong lòng đều nổi lên một tia ngạc nhiên, cảm giác tiểu tử này quá quý dị.

Rõ ràng mới Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, như thế nào như vậy tron trượt?

Lục Vũ xoay tròn mà rơi, nhẹ nhàng đem tiểu quận chúa đưa ra mấy trượng, lập tức bắn ngược mà quay về, như một trận gió lốc, như quỷ mị xông vào ngũ đại hộ vệ trong vòng vây.

"Giết hắn!"

Ngũ đại hộ vệ cuồng hống, từng cái khí huyết trùng thiên, chiến lực cuồng bạo.

Nếu là lúc trước, Lục Vũ căn bản không ngăn cản được, nhưng từ khi đi vào Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới về sau, sức chiến đấu của Lục Vũ liền tăng lên một cái cấp độ, Kim Thân Bất Diệt phối hợp Bạo Kích Thiên Trọng Phá, đủ để quét ngang lĩnh vực này.

Một cái áo xanh hộ vệ trong nháy mắt kinh lôi, thi triển ra xuyên vân chỉ, nghĩ đánh giết Lục Vũ.

Một cái khác hộ vệ kiểm pháp tinh diệu, rét lạnh kiếm mang, chiêu chiêu không rời Lục Vũ trước ngực yếu hại.

Còn lại tam đại hộ vệ, tất cả đều lấy quyền cước làm chủ, Hồn hoàng cửu phẩm khí thế khinh người, phóng xuất ra cuồng đại lực chấn nhiếp.

"Lạc Nhật Kinh Lôi!"

Lục Vũ không sợ, tốc chiến tốc thắng!

Cuồng bạo quyền kinh tồi khô lập hủ, và địch nhân liều mạng.

"Quyền kinh thật đáng sợ, động gia hỏa!"

Một tên hộ vệ lui nhanh, khoe miệng chảy máu.

Một cái khác hộ vệ lấy ra một thanh trường thương, gào thét một tiếng liền đâm trúng Lục Vũ đầu vai.

Lục Vũ cười lạnh, bấp thít toàn thân chấn động, Kim Thân Bất Diệt phóng xuất ra cuồng đại lực bắn ngược, trực tiếp liền đem một thương kia cho bắn ra.

Lục Vũ lướt ngang, xoay người, lật nghiêng, bay lên không, chiêu thức một mạch mà thành, phải đầu ngón tay chạm trên mặt đất một cái, cả người đầu dưới chân trên, như nghịch chuyển con quay, tại cao tốc xoay tròn quá trình bên trong, phát khởi khoái công.

Một khắc này, Lục Vũ trong lòng lóe lên một tia linh quang, lòng bàn tay phải lóe lên tia sáng nhạt, xuất hiện một cái bộ xương màu đen, cửu sắc thập bát quang Cực Lạc đao ra hiện trên tay hắn.

Cái gọi là cực lạc, thiên đạo chẳng lành!

Cây đao này rất quý dị, trước kia, Lục Vũ cảnh giới không đủ, căn bản không dùng đến.

Bây giờ, đi vào Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, có thể dùng, nhưng lại luôn cảm giác thiếu điểm cái gì?

Lục Vũ cổ tay chuyển động, ngón tay linh xảo, nhẹ nhàng quơ tinh xảo tiểu đao, như u linh chợt hiện, một tác tám lưỡi đao rất không đáng chú ý, nhưng lại tại Lục Vũ đầu ngón tay lượn vòng, Thiên U Tinh Điểm phun ra nuốt vào lấp lóe.

Lục Vũ chưa từng học qua cái gì đao pháp, thi triển chính là U Linh Quý Trảo, bởi vì môn võ kỹ này chỉ nặng nó ý, không nặng nó chiêu, có thể diễn hóa thành các loại chiêu thức.

Lục Vũ Bạo Kích Thiên Trọng Phá mặc dù rất có uy lực, nhưng địch nhân đều là Tụ Linh cửu trọng cảnh giới, lực phòng ngự cực mạnh, chịu hơn mấy lần cũng sẽ không lập tức chết.

Còn không bằng đao pháp tới cũng nhanh, một đao phong hầu, lập thấy hiệu quả!

Bá bá bá, lưỡi đao chuyển động, linh xảo như rắn, phối hợp Lục Vũ Phiêu Miểu thân pháp, mười chiêu không đến liền có ba vị hộ vệ tay che cổ, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lục Vũ trong tay lưỡi đao ẩn hiện, nhanh như kinh hồng, khiến cho người khó lường.

Cực Lạc đao hiện ra lộng lẫy chi quang, như mỉm cười ác ma, đang ăn uống máu người, vạch phá bầu trời.

Lục Vũ như u linh quỷ mị, thân pháp phiêu hốt, hướng phía cuối cùng hai vị hộ vệ phóng đi.

"Đến lượt các ngươi!"

Thanh âm băng lãnh lộ ra giết chóc, để hai đại hộ vệ tâm thần nắm chặt, cấp tốc lui ra phía sau!

Toa!

Một tia âm thanh phá không truyền đến, một chi vũ tiễn tới gần Lục Vũ ngực.

Cái kia là bên ngoài có hộ vệ tại bắn giết, muốn bức lui Lục Vũ.

"Giết hần, tuyệt không thể để hần đào tẩu!"

Tam hoàng tử rống to, hạ lệnh bên ngoài cao thủ bắn tên.

Lục Vũ trong mắt sát khí như lửa, thân thể tại di chuyển nhanh chóng, thối lui đến tiểu quận chúa bên cạnh, lôi kéo nàng xông ra ngoài.

Lục Vũ hai tay đem tiểu quận chúa ôm vào trong ngực, lấy tự thân vì tấm mộc, không để ý đầy trời mưa tên, hướng phía hậu viện phóng đi.

"Ngăn hần lại, nhanh!"

Tam hoàng tử chỉ huy hộ vệ, toàn diện vây giết, một lòng muốn đưa Lục Vũ vào chỗ chết.

Trương Nhược Dao lo lắng, lòng tràn đầy lo lắng, lại bị ngoại vi cao thủ lấy tên chắn nhiếp, không để cho nàng dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lục Vũ mặt lạnh như băng, mặc dù mười phần tức giận, nhưng lại rất tỉnh táo, trong lòng đang suy nghĩ đối sách.

Dưới mắt, vương gia khó mà thoát thân, cứu đi quận chúa mới là trọng yếu nhất!

"Liên nhi đừng khóc, chúng ta trước lao ra, sau đó đang nghĩ biện pháp nghĩ cách cứu viện phụ vương."

Quận chúa ngẩng đầu, hỏi: "Thật?"

Lục Vũ ôn nhu nói: "Ta từng lừa người chưa a."

Quận chúa nghe xong, tâm tình tốt hơn một chút, tỉnh lại.

"Ta che chở người, xông về phía trước."

Lục Vũ buông ra quận chúa, mở ra nhãn trừ vật, lấy ra Trương Nhược Dao tặng cây cung kia.

Giương cung lấp tên, Lục Vũ thân thể lăng không chuyển động, người như nhanh nhẹn báo săn, ở giữa không trung di chuyển nhanh chóng.

Phốc!

Một đạo vũ tiễn phá không mà ra, kệp lấy một tiếng hét thảm, một vị Tụ Linh cửu trọng cảnh giới hộ vệ bởi vì tránh tránh không kịp, bị Lục Vũ một mũi tên xuyên tim, trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống.

"Cẩn thận, tiểu tử này tiễn thuật ... a ... "

Lời còn chưa nói hết, người kia liền bị Lục Vũ một mũi tên xuyên tim, chết tại Tòa Tâm tiễn thuật phía dưới.

Lục Vũ đang di động quá trình bên trong, cũng có mưa tên bắn trúng hần, nhưng bởi vì Kim Thân Bất Diệt nguyên nhân, những cái kia mũi tên sắt tất cả đều bị bắn ra, căn bản không gây thương tổn được hần.

"Tiểu thư."

Tiểu Đóa vọt tới, che chở quận chúa, một đường xông về phía trước.

Có Tiểu Đóa bảo hộ, Lục Vũ thoáng yên tâm, quay đầu nhìn thoáng qua Tam hoàng tử, trong mắt lóe lên một tia sát cơ.

"Tiểu Đóa, người trước che chở quận chúa, ta đi giết Tam hoàng tử."

Tiểu Đóa kinh hô, dặn dò: "Người phải cẩn thận, ta chống đỡ không được bao lâu."

Lục Vũ lãnh đạm nói: "Không cần bao lâu!"

Nói xong, Lục Vũ lấy ra một chi Phong Lôi tiễn, hướng phía Thái tử vọt tới!

Tiễn này im ắng, tĩnh như u linh, rất khó phát giác.

Nhưng là Thái tử bên người có hộ vệ, thời khắc lưu ý động tĩnh xung quanh.

"Lớn mật."

Một cái Tụ Linh cửu trọng cảnh giới hộ vệ đâm ra một quyền, đánh trúng mũi tên sắt, muốn đem nó đánh bay, ai nghĩ lại đã dẫn phát bạo tạc.

Ầm ầm!

Nổ rung trời kẹp lấy găm thét kêu thảm, phụ cận chỉ ít có năm tên hộ vệ tại chỗ máu thịt be bét, bị tạc phá thành mảnh nhỏ!

Thái tử đột nhiên biến sắc, bị Lục Vũ một tiễn này dọa cho phát sợ.

Lục Vũ bắn lên, thân thể ở giữa không trung xoay tròn chín trăm sáu mươi độ, như điều hâu vô thỏ, hướng phía Tam hoàng tử phóng đi.

"Ngăn hấn lại!"

Hai tên hộ vệ xông lên trên trời, quyền kinh cuồng bạo, như nộ hổ bay lên không.

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ bạo rống, song quyền như sóng lớn ngàn trượng, liên miên không ngừng, trong khoảnh khắc liền đánh bay hai tên hộ vệ, chấn vỡ xương cốt toàn thân bọn họ.

"Bảo hộ Tam hoàng tử!"

Phụ cận, hộ vệ vừa sợ vừa giận, nghĩ không ra Lục Vũ như thế cuồng mãnh.

Hiện trường, đã có mấy vị Tụ Linh cửu trọng cảnh giới cao thủ chết tại Lục Vũ trong tay, Tam hoàng tử bên người người có thể dùng được đã không nhiều.

"Các ngươi thất thần làm gì, nhanh bắn chết hấn."

Tam hoàng tử kinh sợ kêu to, nghĩ không ra Lục Vũ bá khí như thế, vậy mà muốn giết mình, đơn giản đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Nổi giận chém hoàng tử

Lục Vũ trái quyền phải trao, Cực Lạc đao lúc ẩn lúc hiện, căn bản không nhìn mưa tên đầy trời, Kim Thân Bất Diệt để hấn đao thương bất nhập, rất nhanh liền vọt tới Tam hoàng tử phụ cận.

"Tam hoàng tử đi mau."

Có hộ vệ vọt tới, liều chết cản trở, nhưng lại bị Lục Vũ một đao chặt đầu, máu tươi tung tóe Tam hoàng tử một thân.

"Ngươi đi không được!"

Lục Vũ như chết thần hàng lâm, mưa tên bắn ở trên người hấn, bị tùy tiện bắn ra, những hộ vệ kia đao kiếm bổ ở trên người hấn, cũng bị trực tiếp bắn bay, sức phòng ngự của Kim Thân Bất Diệt vượt quá Lục Vũ dự đoán.

Bá bá bá, lưỡi đao chuyển động, gió tay chém xuống, từng khóa đầu người bay ra, nương theo lấy máu và lửa, như vẽ mặt dừng lại, dọa đến Tam hoàng tử cuồng hồng.

"Hoàng huynh, cứu ta, nhanh cứu ta!"

Thái tử giận dữ, quát: "Dừng tay! Sát hại Hoàng tộc chính là tội lớn ngập trời, ngươi..."

Lục Vũ lãnh khốc nói: "Phạm người của Vương phủ ta, giết không tha!"

Lặng lẽ quét qua, Lục Vũ như u linh trong nháy mắt xuyên qua hộ vệ phòng thủ, chỗ đến máu chảy thành sông, từng cái cao thủ ngã xuống đất, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Đây là Lục Vũ Phiêu Miểu thân pháp kết hợp U Linh Quỷ Trảo, lấy Cực Lạc đao làm vũ khí, tùy tiện liền gạt bỏ gần mười vị cao thủ!

Tam hoàng tử quay người đào tẩu, bên tai truyền đến phá không dị khiêu, một chi mũi tên sắt xuyên thủng trái tim của hấn, một nửa đầu mũi tên lộ tại ngực.

Tam hoàng tử thân thể hướng phía trước xông ra, ánh mắt rơi vào ngực mũi tên sắt bên trên, trong miệng phát ra tuyệt vọng gào lên đau xót.

"Không! Hoàng huynh..."

Thái tử giận cấp, cuồng hồng nói: "Lục Vũ, ta muốn đem ngươi chém thành muôn mảnh!"

Lục Vũ đột nhiên quay đầu, ánh mắt oán độc trùng mắt Thái tử, nghiêm nghị nói: "Tội phiến ngươi!"

Lục Vũ lần nữa lấy ra Phong Lô tiễn, nhắm trúng Thái tử.

"Hộ giá! Giết hắn!"

Thái tử tâm thần xiết chặt, triệu tập tất cả hộ vệ hướng phía Lục Vũ phóng đi.

Lục Vũ tinh khí thần tụ hợp, thể nội Bách Xuyên mạch chấn động, một tiễn này kêu to phá không, không chỉ có Phong Lô Chi Lặc, còn có tốc độ tăng phúc, khiến người ta căn bản không né tránh kịp nữa.

Mười tên hộ vệ đứng thành một hàng, ngăn ở trước mặt Thái tử.

Phía trước chỉ người đâm ra một quyền, ý đồ đánh bay một tiễn này, kết quả lại dẫn bạo Phong Lô tiễn, sóng xung kích kinh khủng tồi khò lập hủ, trực tiếp đem phía trước bảy người nổ nát vụn, mũi tên đem đằng sau ba người bắn thủng, chỉ thiếu một chút, liền bắn trúng Thái tử.

Một tiễn này uy chấn toàn trường, Trương Văn Sơn, Trương Nhược Dao, Ngũ hoàng tử đều sợ ngây người.

Liền ngay cả trong giao chiến Bạch Phàm và Đỗ vương gia, bị thật sâu bị xúc động.

Lục Vũ một mũi tên bắn ra, người như gió lốc, hướng phía Thái tử phóng đi, hắn muốn nghịch thế diệt sát cường địch, bắt giặc trước bắt vua!

Quá tử khí đến toàn thân run rẩy, trong mắt sát khí như hồng, hét lớn một tiếng vậy mà giận vọt lên, một chưởng hướng phía Lục Vũ vỗ tới.

Lục Vũ đâm ra một quyền, quyền chưởng đụng nhau một khắc này, cuồng bạo khí lăng để Lục Vũ xoay tròn lui ra phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ khác lạ.

Cái này Thái tử lại là Tụ Linh cửu trọng cánh giới đỉnh phong, một chưởng kia cương mãnh bá đạo, chính là thượng thừa võ kỹ, uy lực kinh khủng!

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Thanh âm của Lục Vũ tựa như Địa Ngục vong hồn, băng lãnh mà tàn khốc, làm cho tâm thần người run rẩy.

Trong cơ thể Lục Vũ mười mạch quán thông, dốc hết sức trăm kinh, có thể phá thương khung!

Thái tử không sợ, một chưởng vỗ ra!

"Bài Văn chưởng!"

Võ hồn hiển hiện, khí thôn sơn hà, lại là một con gấu trắng.

Hai lần tranh phong, quyền chưởng gặp lại, tình huống lại khác nhau rất lớn.

Tích lũy quyền kinh như sóng lớn ngàn trượng, một đợt cao hơn một đợt, đánh thẳng vào Bài Văn chưởng phòng tuyến.

Vô số lần chấn động dồn dập, liên miên không dứt chính diện tương xung, cuối cùng xé mở Thái tử phòng ngự, một quyền làm vỡ nát hẳn hộ thể lồng khí, một trào vỡ nát mắt trái của hắn châu!

Thái tử cuồng hồng, trên mặt xuất hiện một đầu vết máu thật sâu, mắt trái sụp đổ, hung y đốt máu, cả người bay rót ra ngoài, thể nội quyền kinh xuyên loạn, đang không ngừng phá hư thân thể của hắn cơ năng.

Lục Vũ lui lại ba bước, thân thể thoáng nhoáng một cái, người như gió lốc nhất chuyển, lại một lần hướng phía Thái tử phóng đi.

"Chết đi!"

Lục Vũ trong tay lưỡi đao ẩn hiện, thẳng bức Thái tử đầu, muốn chém xuống đầu của hắn.

Thái tử trong mắt vãi cả linh hồn, thân thể cực lực hướng về sau thối lui, muốn tránh đi Lục Vũ một đao kia.

"Ngươi dám!"

Bạch Phàm cảm thấy được Thái tử nguy hiểm, cánh tay trái xoay chuyển, cong ngón búng ra, một đạo kinh khủng chi lực trong nháy mắt đánh tới, phá không dị khiếu chấn động màng nhĩ, để Lục Vũ cảm giác được nguy hiểm.

Ầm!

Một tiếng bạo hùong, Lục Vũ cánh tay phải rung mạnh, thân thể chiều nghiêng mà ra, trong lồng ngực nhiệt huyết sôi trào, bị Bạch Phàm chỉ lực đánh trúng.

Kim Thân Bất Diệt để Lục Vũ không có để lại bất luận cái gì ngoại thương, nhưng là Bạch Phàm cái kia một chỉ, cường đại lực trùng kích vẫn là đem Lục Vũ bắn bay, chấn động đến hân khí huyết dâng lên, nội tạng rung động.

Thái tử trở về từ cõi chết, mặt đều dọa trợn nhìn, giận dữ hét: "Vây quanh hắn, nhanh!"

Lục Vũ thâm than, nếu không phải Bạch Phàm kịp thời xuất thủ, Thái tử giờ phút này đã là một người chết.

Lục Vũ muốn lần nữa đánh giết Thái tử, ai nghĩ Tiểu Đóa lại phát ra kinh hô, quận chúa gặp nạn, làm cho Lục Vũ chỉ có thể trở về.

"Tiểu Đóa..."

Quận chúa trong mắt nước mắt chảy ròng, vừa rồi Tiểu Đóa vì cứu nàng, hộ chủ sốt ruột, ngay cả chịu ba mũi tên, thương thế cực nặng.

Tiểu Đóa thuở nhỏ và quận chúa cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ nhưng tình như tỷ muội, tại Vương phủ rất có địa vị.

Lục Vũ chạy về, cấp tốc phong bế Tiểu Đóa huyết đạo, tạm thời vì nàng cầm máu.

"Không cần quản ta, mau dẫn tiểu thư đi."

Tiểu Đóa trong mắt ngậm lấy bi thống, Vương phủ bị này đại kiếp, nàng có thể làm liền là bảo vệ tiểu thư, hi vọng tiểu thư bình an thoát khỏi!

Đỗ vương gia lúc này lần nữa bị Bạch Phàm trọng thương, hắn đã sắp không chịu được nữa.

"Vũ nhi, đi mau!"

Cuốn lấy Bạch Phàm, Lục Vũ còn có cơ hội đào tẩu.

Một khi Bạch Phàm cảm xuống Đỗ vương gia, khi đó Lục Vũ còn muốn đi, liền không có cơ hội.

Lục Vũ không dám ở lâu, lôi kéo quận chúa toàn lực xông ra ngoài.

Dưới mắt, Đỗ vương gia bị Bạch Phàm cuốn lấy, hắc giáp nguyệt vệ phần lớn chiến tử, Lục Vũ trở thành mục tiêu công kích, muốn mang theo quận chúa rời đi, há lại dễ dàng như vậy?

Tam hoàng tử chết rồi, Thái tử đối Lục Vũ hận thấu xương, tăng thêm mắt trái bị phế, trong lòng càng là tức giận đến phát điên.

"Không tiếc bất cứ giá nào, giết bọn hắn cho ta!"

Dưới con thịnh nộ, Thái tử hạ từ mệnh lệnh, mấy chục cái hộ vệ cùng nhau tiến lên, điên cuồng vây giết Lục Vũ.

Loại tình huống này, Lục Vũ mặc dù không sợ, nhưng hắn song quyền nan địch tứ thủ, căn bản không có biện pháp bảo vệ tốt tiểu quận chúa.

Những hộ vệ này cảnh giới thực lực tất cả đều tại quận chúa phía trên, thuộc về hoàng thất tinh anh, một số người cuốn lấy Lục Vũ, còn thừa người bắt quận chúa.

Ngay tại quận chúa sắp rơi vào tay địch thời điểm, một đạo băng lãnh giết chóc giáng lâm nơi đây, từng đạo kêu thảm như oan hồn đang khóc, trong khoảnh khắc liền có hai mươi bốn vị hộ vệ thân thể vỡ vụn, hóa thành đầy trời huyết vũ.

Thái tử ánh mắt đại biến, trong tai truyền đến hừ lạnh một tiếng, chấn động đến hân thổ huyết trọng thương, liền lùi mấy bước.

Bạch Phàm có phát giác, hoảng sợ nói: "Linh Vũ ngủ trọng!"

Đỗ vương gia nhẹ nhàng thở ra, lớn tiếng nói: "Ninh lão, nhanh dẫn bọn hắn đi."

Đột nhiên xuất hiện cao cầm chính là âm thầm bảo hộ quận chúa Ninh lão, hắn buổi chiều ra ngoài, vừa vừa về đến liền thấy cảnh này, trong mắt hiện đầy giết chóc.

Đưa tay ở giữa, huyết vũ bay lộn xộn, kêu thảm không dứt.

Những cái kia vây giết hộ vệ Lục Vũ, trong khoảnh khắc liền bị Ninh lão toàn bộ giết tuyệt!

Ninh lão một tay nắm lên quận chúa, một tay lôi kéo Lục Vũ, ánh mắt quét Bạch Phàm một chút.

"Còn không cắt cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: May mắn đào thoát

Ánh mắt kia như băng đao thấu xương, để Bạch Phàm rùng mình một cái, theo bản năng dừng tay.

Đỗ vương gia bứt ra trở ra, hấn thương đến rất nặng, mặt mũi tràn đầy máu tươi, trong mắt hiện đầy tang thương chi sắc.

"Đa tạ Ninh lão giải vây."

Ninh lão lặng lẽ nhìn chung quanh một tuần, Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới thực lực, tràn đầy chấn nhiếp, khiến người ta toàn thân rét run, cơ thể và đầu óc run rẩy.

"Vương gia, đi thôi. Chỗ này đã chứa không nổi người."

Ninh lão khẽ thở dài.

Đỗ vương gia thần sắc cực kỳ bi ai, hấn ở chỗ này mấy chục năm, bây giờ lại muốn bị bách đi xa tha hương, còn muốn gánh vác thông đồng với địch phản quốc chi danh, thật sự là không cam tâm a!

Nhưng mà không đi liền là chết, Đỗ vương gia căn bản không có lựa chọn.

Mang theo quyền luyện và không bỏ, Đỗ vương gia lôi kéo trọng thương Tiểu Đóa, đi theo Ninh lão sau lưng đi ra ngoài.

Thái tử thấy thế, trong mắt tràn ngập sự không cam lòng.

Nếu như cứ như vậy cho bọn hấn chạy trốn, Tam hoàng tử há không chết vô ích?

"Lưu lại cho ta."

Thái tử mặt mũi tràn đầy lệ khí, cắn răng cuồn hồng, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một vật.

Cái kia là một cái khuyên tai ngọc trong suốt, bên trong có phù văn đang lóe lên.

Thái tử đột nhiên bóp nát khuyên tai ngọc, một cỗ khí tức kinh khủng, từ bốn phương tám hướng cuốn tới!

Một đạo lăng thiên khí thể vượt qua phong tuyết, hóa thành một cái cao lớn thân ảnh hòa hồng, bỗng nhiên hiển hiện sau lưng Thái tử.

Bóng người mơ hồ, tựa như linh lực ngưng tụ mà thành, nhưng lại tản mát ra đáng sợ uy hiếp.

Ninh lão sắc mặt đại biến, bật thốt lên: "Linh Vũ lục trọng! Không tốt, đi mau!"

Lục Vũ nhìn cái kia đạo thân ảnh hòa hồng, ánh mắt lộ ra dị sắc.

"Phân thân phù! Phù lục công kích chỉ một lần duy nhất!"

Đây là Thái tử bảo mệnh phù, chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng lại có thể phát huy ra Linh Vũ lục trọng cảnh giới kinh khủng một kích!

Cho dù là Ninh lão, cũng không dám ngạnh bính.

"Muốn đi, không có cửa đâu! Giết bọn hấn!"

Đạo thân ảnh kia như chết thần hàng lâm, toàn bộ hư không đều đang run rẩy, khí thể kinh khủng phô thiên cái địa, bốn quyền tứ phương.

Trương Vân Sơn, Trương Nhược Dao, Ngũ hoàng tử đều nằm rạp trên mặt đất, không thể động đậy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Ninh lão sắc mặt nghiêm túc, Lục Vũ hô hấp dồn dập, tiểu quận chúa toàn thân cứng ngắc, Tiểu Đóa trực tiếp thân thể vỡ vụn, bị mất mạng tại chỗ.

Cái kia đạo thân ảnh hòa hồng một chường vỡ ra, bao phủ thiên địa tứ phương, để Ninh lão, Đỗ vương gia, Lục Vũ, quận chúa bốn người không chỗ có thể trốn.

To lớn chường ẩn tựa như một đóa hồng vãn, từ trời rơi xuống, diện tích tuyệt tan, nhiệt độ cao cực nóng, vô số bụi bặm xoay tròn bay múa, trong không khí tràn ngập giao thoa xé rách khí lưu, như cương đao xoắn nát thời không.

Lục Vũ ra sức đem quận chúa ôm vào trong ngực, da thịt mặt ngoài Bất Diệt thần vẫn đang lóe lên, toàn lực chống cự loại kia lực lượng đáng sợ.

Ninh lão gầm thét, trong miệng máu tươi tuôn ra, ngũ tạng câu phần, căn bản là ngăn cản không nổi.

Một chường kia, có thể so với Linh Vũ lực trọng đỉnh phong một kích, Ninh lão muốn liều chết bảo hộ quận chúa, không cách nào né tránh, chẳng khác gì là đón đỡ một chường này, cái kia đem cứu tử nhất sinh a.

Nhưng mà đúng vào lúc này đợi, Đỗ vương gia đột nhiên vọt tới Ninh lão sau lưng, lấy huyết nhục chi khu ngăn cản cái kia hủy diệt một kích.

"Ninh lão, Liên nhi, Vũ nhi liền nhờ ngươi!"

Đỗ vương gia rống to, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, quay đầu thật sâu ngóng nhìn, hắn có thể làm, cũng liền chỉ có nhiều như vậy.

"Vương gia!"

Ninh lão động dung, chấn kinh rống to.

"Đi mau."

Đỗ vương gia thê lương cười một tiếng, hủy diệt tới gần, hắn đã tới không kịp nói càng nhiều!

Ninh lão đầy mắt đau đớn, khế cắn môi, mang theo Lục Vũ cùng quận chúa chạy như bay.

Lục Vũ có chút cảm động, hắn cùng vương gia ở chung thời gian không lâu, nhưng là giờ khắc này, vương gia ái nữ tình thiết, không tiếc mạng sống, cái kia phần tình thương của cha, vẫn là để hắn khóe mắt ướt át, có loại không hiểu chưa xốt.

Lục Vũ quay đầu, chỉ gặp Đỗ vương gia thật sâu nhìn mình, trong mắt tràn đầy quan tâm và không bỏ.

Cái nhìn kia, là ly biệt thống khổ, cái nhìn kia, tang thương mà đáng chết.

Lục Vũ trong lòng hiện ra một cỗ phản nộ, Đỗ vương gia vui vẻ chịu chết, chỉ vì để hắn còn sống.

"Lục Vũ, thay ta chiếu cố tốt Liên nhi..."

Vương gia trong mắt, nước mắt mím cười cho, có yêu có hận, còn có cực kỳ bi ai.

Sau một khắc, vô tận liệt diễm đem hắn nuốt hết, đây là Lục Vũ trong mắt nhìn thấy cuối cùng một màn.

"Không!"

Lục Vũ cuồng hồng, phát ra từ phế phủ.

Nếu như nói, trước kia giữa hai người, tâm và tâm còn cách cái gì.

Cái kia giờ khắc này, lẫn nhau ở giữa, lại có một loại phụ tử ở giữa tâm linh giao hòa!

Hận, lấp đầy trong lòng, hóa thành thiêu đốt liệt hỏa, để Lục Vũ linh hồn nhói nhói.

Hắn làm người hai đời, lần thứ nhất bởi vì người khác, mà sinh ra vô biên phản nộ, hắn muốn báo thù!

"Thái tử! Không lâu sau đó, ta tất lấy ngươi đầu chó!"

Àm!

Đỗ vương gia kêu thảm, thân thể chặn lại phần lớn công kích, nhưng vẫn có một ít dư lực rơi vào Ninh lão trên người, để hắn trọng thương thổ huyết, gia tốc vọt tới trước.

Mượn cỗ xung lực này, Ninh lão nhện đau trốn ra Vương phủ, mang theo Lục Vũ cùng quận chúa, xông vào đường phố phồn hoa bên trong.

Lục Vũ lòi thê quanh quẩn trên bầu trời Vương phủ, như là một thanh lợi kiếm, treo tại Thái tử trong lòng, để hắn có loại bất an hoảng sợ.

Thân là Thái tử, hắn chưa hề sợ qua, nhưng hôm nay, lại bị Lục Vũ một câu, dọa sợ.

Trương Văn Sơn và Trương Nhược Dao tự mình trao đổi một cái ánh mắt, Lục Vũ cùng quận chúa thành công đào thoát, cũng coi là vạn hạnh trong bất hạnh.

Mặt đất, một cái cự đại chừng ẩn hết sức khủng bố.

Một cái máu me khắp người thân ảnh nằm tại cái kia, sắp gấp tử vong, thân thể tàn phá, hơi thở mong manh, tứ chi hoàn toàn không có.

Hắn liền là Đỗ vương gia, lúc này lại còn có một hơi tại, thật là khiến người bất ngờ.

"Ngũ đệ, vì sao ngươi lại làm vậy?"

Nguyên lai, ngay tại nguy hiểm nhất một khắc, Ngũ hoàng tử tể ra một trương hộ thân phù, cứu Đỗ vương gia.

Nếu không phải như thế, Đỗ vương gia sớm đã thân thể vỡ vụn, không thành hình người.

Ngũ hoàng tử đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, ung dung không vội mà nói: "Hoàng huynh, chúng ta chuyển này phụng mệnh áp giải vương gia hồi kinh, như tại chỗ giết hắn, làm sao hướng phụ hoàng bàn giao? Người trong thiên hạ có thể hay không nói, chúng ta không phân tốt xấu, tàn sát trung lương?"

"Ngươi!"

Thái tử giận dữ, hung hăng trừng mắt Ngũ hoàng tử, lại không nói chuyện phản bác, bởi vì hắn chữ chữ có lý.

Lặng lẽ quét qua, Thái tử khẽ nói: "Chia binh hai đường, một đường áp giải Đỗ vương hồi kinh, một đường đuổi bắt Lục Vũ cùng quận chúa."

Việc này, đến đây tạm thời có một kết thúc, một đại quân vương, thân tàn mệnh tại, biến thành tù nhân.

Phượng Nguyệt thành gấp lớn kết, Đỗ vương phủ bị san thành bình địa, nhưng là Thái tử tổn thất cũng cực kỳ thảm trọng.

Tam hoàng tử bị Lục Vũ giết chết, số lớn hộ vệ tinh anh hao tổn nơi đây, lại vền vẹn chỉ bắt giữ quận vương, còn để Lục Vũ cùng tiểu quận chúa đào tẩu, cũng kết xuống từ thù.

Sớm biết như thế, liền không nên đối Đỗ vương gia ra tay, bởi vì làm đại giá quá khốc liệt!

Trương Vân Sơn mang theo Trương Nhượng Dao vội vàng cáo từ, rời đi Vương phủ.

Thái tử kiêng kỵ uy vọng của Thanh Sơn tông, thêm nữa Trương Vân Sơn cùng Trương Nhượng Dao từ đầu đến cuối đều không có xuất thủ, cũng tìm không thấy làm khó hắn nhóm lấy cớ, đành phải để bọn hắn rời đi.

Ngũ hoàng tử nhìn Đỗ vương gia, khẽ thở dài: "Ngươi không muốn không tranh, không nên có kết quả này, bản hoàng tử có thể giúp ngươi, cũng liền chỉ có nhiều như vậy."

Thanh lý xong hiện trường, Thái tử và Ngũ hoàng tử tự mình áp giải Đỗ vương gia hồi kinh, Bạch Phàm thân phụ hoàng mệnh, tiếp nhận Thái tử trong tay lệnh bài, suất lĩnh một đám hộ vệ, toàn lực đuổi bắt Lục Vũ cùng tiểu quận chúa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Thân thể của quận chúa

Phượng Nguyệt thành lân cận Mạc Khâu sơn, Ninh lão mang theo Lục Vũ cùng tiểu quận chúa xông ra ngoài thành, trước tiên đã trốn vào trong núi sâu.

Tiểu quận chúa thân sắc bi thiết, đột nhiên bị đại biến nàng, hiển nhiên còn không tiếp thụ được.

Lục Vũ thân sắc bi phẫn, Ninh lão sắc mặt tái nhợt, ba người ở trong rừng nghỉ ngơi, tiểu quận chúa tựa ở Lục Vũ trên vai, nhỏ giọng thút thít.

Ai, thở dài một tiếng, phá vỡ yên tĩnh.

Ninh lão nhìn hai người, nói khẽ: "Thiên Nguyệt đế quốc là không thể ở lại, vương gia khi còn sống từng dặn dò qua, một khi xảy ra bất trắc, liền đem các ngươi mang đến Tuyết Ưng đế quốc."

Tiểu quận chúa thân thể run lên, nghe được phụ vương không có ở đây tin tức, lập tức khóc lớn lên.

"Phụ vương ... "

Lục Vũ ai oán, vỗ nhẹ đánh lấy bờ vai của nàng, đưa nàng ôm vào ôm ấp.

Tiểu quận chúa hai mắt gâu gâu, khóc đến thương tâm cực kỳ.

Lục Vũ ôn nhu an ủi quận chúa, ánh mắt lại chuyển qua Ninh lão trên người.

"Vì cái gì đi Tuyết Ưng đế quốc?"

Trong mắt Ninh lão hiện lên một tia nhói nhói, buồn bã nói: "Bởi vì, mẫu thân của quận chúa, sẽ tới từ cái chỗ kia."

Lục Vũ sững sờ, lập tức tỉnh ngộ, rốt cuộc mình bạch, vì cái gì Thái tử sẽ nói Đỗ vương gia cầu kết Tuyết Ưng đế quốc, nguyên lai quận chúa mẹ đẻ liền là Tuyết Ưng đế quốc người.

Tiểu quận chúa đình chỉ thút thít, ngẩng đầu nhìn Ninh lão, hỏi: "Mẹ ta ... "

Ninh lão chần chờ nói: "Mẹ ngươi tại phân thân Tuyết Ưng đế quốc cực cao, đến nơi đó, liền sẽ không còn có người dám khi dễ ngươi."

Quận chúa lắc đầu nói: "Không! Ta muốn báo thù cho phụ vương."

Ninh lão nói: "Đi Tuyết Ưng đế quốc, ngươi liền có thể báo thù!"

"Thật?"

Quận chúa nửa tin nửa ngờ, theo bản năng nhìn Lục Vũ, nghĩ hỏi thăm hẩn ý tứ.

Lục Vũ trong lòng suy nghĩ ngàn vạn, đây có lẽ là dàn xếp tiểu quận chúa tốt nhất đường tắt.

"Ninh lão, ngươi mang Liên nhi đi Tuyết Ưng đế quốc, ta lưu lại thay vương gia báo thù!"

Lục Vũ từng nói qua, tắt lấy Thái tử đầu người, hẩn sẽ nói được thì làm được!

"Ta muốn cùng đi với ngươi, tự tay cho phụ vương báo thù!"

Quận chúa nắm lấy Lục Vũ tay, ngập nước ánh mắt lộ ra vẻ kiên định.

Lục Vũ lắc đầu nói: "Phụ vương lớn nhất tâm nguyện liền là hi vọng ngươi hảo hảo còn sống, báo thù liền giao cho ta, trong chúng ta, cũng nên có công việc của một người lấy."

Quận chúa quật cường nói: "Không, ta là Vũ ca ca tân nương, cho dù là chết, ta cũng muốn cùng ở bên ngươi ngươi."

Lục Vũ ôn nhu nói: "Liên nhi nghe lời, ta không có việc gì, ngươi đi trước Tuyết Ưng đế quốc chờ ta, đợi ta báo thù về sau, ta sẽ tới tìm ngươi."

Ninh lão cũng khuyên nhủ: "Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Tiểu thư trước đi với ta Tuyết Ưng đế quốc, đợi ngươi học được bản sự, đừng nói một cái Thiên Nguyệt đế quốc, coi như mười cái Thiên Nguyệt đế quốc, ngươi cũng có thể đưa tay ở giữa, hời phi yên diệt."

Ninh lão khẩu khí này cho tiểu quận chúa rất lớn lòng tin, lại làm cho Lục Vũ hơi kinh ngạc.

Quận chúa nói: "Nhưng ta không yên lòng Lục Vũ, ta muốn cùng hẩn tại một khối."

Lục Vũ mỉm cười dụ dỗ nói: "Ngươi đi Tuyết Ưng đế quốc học bản lĩnh, ta ở chỗ này tìm hiểu tình huống, chờ ngươi học thành trở về, tự tay cho phụ vương báo thù, há không tốt hơn? Ta canh giữ ở cái này, miễn cho Thái tử chạy, có rảnh ta liền đi tìm ngươi, được không?"

Tiểu quận chúa chần chờ nói: "Thật?"

Lục Vũ nghiêm mặt nói: "Đương nhiên là thật, ta từng lừa ngươi chưa?"

Quận chúa miệng nhỏ nhếch lên, gất giọng: "Tin rằng ngươi cũng không dám."

Lục Vũ cười lạnh nói: "Liên nhi Hỏa Nhân Kim Tinh, ta làm sao gạt được ngươi a. Tốt, ngươi cũng mệt mỏi, ngủ trước sẽ đi."

Tiểu quận chúa tao ngộ đại biến, trạng thái tinh thần cực kém, tại Lục Vũ trấn an dưới, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

"Ninh lão đến từ Tuyết Ưng đế quốc?"

Chia tay trước, có một số việc, Lục Vũ muốn biết một chút.

"Đã từng, ta phụ trách bảo hộ tiểu thư mẫu thân."

Ninh lão thật thà trên mặt lộ ra một tia hoài niệm, cảm xúc có chút sa sút.

"Sau đó thì sao?"

"Về sau, bởi vì ta thất trách, phát sinh ngoài ý muốn, thiếu chủ thân chịu trọng thương, chạy trốn tới Thiên Nguyệt đế quốc, bị vương gia cứu."

Thà mặt già bên trên lộ ra tự trách, trong mắt lộ ra hối hận và tang thương.

Lục Vũ có chút hiểu được nói: "Bọn hần yêu nhau?"

Ninh lão gật đầu, nhưng lại lắc đầu nói: "Đi qua và trong tương tượng của ngươi không giống nhau lắm."

Lục Vũ tò mò hỏi: "Đến cùng là tình huống như thế nào?"

Ninh lão chần chờ, ánh mắt lộ ra hối hận và tự trách thần sắc.

"Thiếu chủ năm đó tình huống rất tồi tệ, Đỗ vương gia cứu được nàng, nhưng hai người lại không phải là tại lưỡng tình tương duyệt tình huống dưới kết hợp, mà là tại thiếu chủ thân chí không rõ dưới tình huống, có một đêm hoang đường."

Lục Vũ ngạc nhiên, kinh ngạc nói: "Vương gia lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?"

Ninh lão buồn bã nói: "Thế thì cũng không phải, Đỗ vương gia làm người chính trực, mặc dù lần đầu tiên liền yêu thiếu chủ, nhưng còn không đến mức làm chuyện hèn hạ kia. Lúc ấy, thiếu chủ thân chịu trọng thương, dẫn đến thần trí hôn mê, thân thể bị ảnh hưởng của kịch độc, mới cùng vương gia có một đoạn nghiệt duyên. Sau đó, thiếu chủ bản muốn rời đi, nhưng vương gia đau khổ cầu khẩn, thêm nữa vương gia tướng mạo xuất chúng, nhân phẩm chính trực, thiếu chủ trọng thương mang theo, liền tạm thời lưu lại. Ai nghĩ, về sau châu thai ám kết ... ai ... "

Lục Vũ cười nói: "Đây chính là duyên phận a, nếu không có tướng thiếu, sao lại gặp nhau?"

Ninh lão buồn bã nói: "Chờ ta tìm tới thiếu chủ lúc, nàng đã có mang ba tháng mang thai, trở thành Vương phi. Ta bởi vì thất trách, không dám trở về, từ đây lưu tại Vương phủ mai danh ẩn tích, tiếp tục bảo hộ thiếu chủ. Nhưng ai có thể tưởng, ngoài ý muốn xuất hiện lần nữa."

Lục Vũ ngạc nhiên nói: "Cái gì ngoài ý muốn?"

Ninh lão khê thờ dài: "Thiếu chủ là không thể tùy tiện lấy chồng, vương gia mặc dù tướng mạo xuất chúng, nhưng lại không phải giai ngẫu. Làm sao thiên ý trêu người, giữa hai người có nghiệt duyên, cuối cùng thiếu chủ sinh hạ tiểu quận chúa, mình lại bởi vì vi phạm tổ huấn, khó sinh mà chết!"

Lục Vũ sửng sò, cả kinh nói: "Nói như vậy, quận chúa thuở nhỏ mất mẹ, cái kia cái gọi là tổ huấn chỉ cái gì?"

Ninh lão nhìn tiểu quận chúa ngủ say, trong mắt ánh mắt phức tạp.

"Lục Vũ, ngươi thật coi nàng là vị hôn thê của ngươi, nguyện ý cả đời bảo vệ nàng, bảo hộ nàng, vĩnh viễn không tương phụ sao?"

Lục Vũ hỏi ngược lại: "Ninh lão có gì nói ra lời ấy, hỏi cái này lời nói là có ý gì?"

Ninh lão buồn bã nói: "Vương phủ không có ở đây, vương gia chết rồi, ngươi cùng quận chúa ở giữa đã không có bất luận cái gì ước thúc. Ngươi chẳng lẽ không có nghĩ qua, quận chúa chuyển đi này, các ngươi có lẽ mãi mãi cũng không cách nào lại gặp, mọi người mỗi người một nơi, riêng phần mình bắt đầu cuộc sống mới, đây không phải là rất tốt sao?"

Lục Vũ biến sắc, không vui nói: "Ninh lão là xem thường Lục Vũ ta, vẫn cảm thấy Lục Vũ ta là loại kia nói không giữ lời, không chịu trách nhiệm chi đó?"

Ninh lão đỡ đầu nói: "Ta chỉ là đứng ở một bên, muốn cho ngươi một điểm đề nghị thôi. Ta không hy vọng quận chúa lại giẫm lên vết xe đổ, giống mẹ nàng đồng dạng, tương lai chết tại ngực của ngươi."

Lục Vũ biến sắc, hỏi: "Có ý tứ gì, ngươi nói rõ ràng."

Ninh lão trầm giọng nói: "Ta chỉ có thể nói cho ngươi, thân phận của tiểu thiếu chủ hết sức đặc thù, một khi võ hồn thứ hai của nàng thức tỉnh, nàng liền sẽ bị tộc nhân tìm tới. Khi đó, vị hôn phu như ngươi, liền chỉ biết là một con đường chết. Bởi vì ngươi cùng tiểu quận chúa ở giữa, chênh lệch quá lớn, tộc nhân sẽ không cho phép giữa các ngươi loại quan hệ này tồn tại, sẽ ở tiểu quận chúa không biết chút nào tình huống dưới, trực tiếp đưa ngươi gạt bỏ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Tuyệt Vực Thánh môn

Lục Vũ nhú mày, cười lạnh nói: "Ngươi đây là đang uy hiếp ta?"

Ninh lão lắc đầu nói: "Những lời này, ta có thể không nói cho ngươi, không phải sao?"

Lục Vũ sắc mặt tốt hơn một chút, hỏi: "Ninh lão là hi vọng, ta rời khỏi nàng?"

Ninh lão khẽ thở dài: "Tiểu thiếu chủ là ta từ nhỏ nhìn lớn lên, nàng rất thích ngươi, ta làm sao không biết. Thế nhưng là, nhìn ở góc độ là người ngoài, ngươi rất xuất sắc, nhưng cùng nàng đi quá gần, kết quả là hẳn phải chết không nghi ngờ."

Lục Vũ không phục nói: "Ninh lão cứ như vậy xem nhẹ Lục Vũ ta?"

Ninh lão nói: "Ta không có xem nhẹ ngươi, ta chỉ nói cho ngươi một câu, tại toàn bộ Chiến Hồn đại lục bên trên, quận chúa tộc nhân muốn ngươi chết, liền không có bất kỳ người nào dám để cho ngươi sống! Các nàng bộ tộc kia, từng sống tại Chiến Hồn đại lục chi đình, đây chính là vì cái gì, tiểu quận chúa sau khi sinh, đạo thứ hai võ hồn liền bị thiếu chủ phong ấn nguyên nhân chỗ."

"Năm đó, thiếu chủ kỳ thật còn có thể sống được ít tháng, nhưng vì tiểu quận chúa, không tiếc bỏ ra sinh mệnh, chỉ vì phong ấn võ hồn của nàng, để nàng làm người bình thường, nhưng ai có thể tưởng, Long Chi Vẫn phá hủy dụng tâm lương khổ của thiếu chủ, bại lộ thân phận của quận chúa, cho nên Tuyết Ưng đế quốc phái ra cao thủ, đến đây truy tra quận chúa hạ lạc."

Lục Vũ biến sắc, tồn tại đỉnh phong nhất của Chiến Hồn đại lục, cái kia xác thực rất cường đại, lấy Lục Vũ thân phận Thánh Hồn Thiên Sư tự nhiên không sợ, nhưng trước mắt hoàn toàn chính xác không có thực lực tới đối kháng.

"Nàng cái kia tộc tìm đến thánh địa?"

Ninh lão trầm mặc một lát, nói khẽ: "Tuyệt Vực Thánh môn!"

Tuyệt Vực Thánh môn!

Danh tự này Lục Vũ lần đầu tiên nghe nói, mặc dù không rõ lắm, nhưng chỉ bằng Thánh môn liền nhưng biết, cái kia là và thánh địa, Thánh giáo nổi danh tồn tại, Huyền cấp tông môn tại Thánh môn trước mặt, cái kia chính là căn bản, thuộc về quý nói chuyện nhân vật.

Lục Vũ hiện tại còn mới Tụ Linh cảnh giới, đương nhiên không cách nào và Thánh môn đối kháng.

Nhưng là Lục Vũ không sợ, chỉ cần cho hắn thời gian, lấy hắn thân phận Thánh Hồn Thiên Sư, Thánh môn thì sao, đồng dạng chiếu giẫm không làm!

"Lúc trước, vương gia lúc đầu dự định, để quận chúa thật vui vẻ, làm người tầm thường, thích gì thì làm cái đó, không nhận ước thúc. Về sau biết được quận chúa thích ngươi, mà ngươi lại thiên phú xuất chúng, thế là liền quyết định đem quận chúa gả cho ngươi, hi vọng ngươi có thể hảo hảo che chở nàng. Nhưng mà ai nghĩ, Tiểu Đóa nâng lên Long Chi Vẫn, ngươi lại xác nhận việc này, cái này khiến cho vương gia không thể không làm tốt hai tay chuẩn bị."

"Cụ thể chỉ cái gì?"

Ninh lão nói: "Vương gia tự mình cùng ta thương nghị, nếu như quận chúa thân phận sẽ không bại lộ, Vương phủ sẽ không quán lấy đế quốc tranh đấu, vậy liền để các ngươi thật vui vẻ sinh hoạt. Một khi tình huống có biến, vương gia như xảy ra bất trắc, liền để ta mang theo các ngươi tiến về Tuyệt Ưng đế quốc, tìm kiếm che chở! Vì an toàn của ngươi, vương gia chuyên môn viết một lá thư, nguyện giải trừ ngươi cùng quận chúa ở giữa hôn ước, chỉ cầu Tuyệt Vực Thánh môn thả ngươi một con đường sống. Vương gia đối ngươi rất coi trọng, bởi vì quận chúa thân phận một khi lộ ra ánh sáng, ngươi tuyệt đối không cách nào còn sống."

Lục Vũ trầm mặc, tuy nói trong lòng không phục, nhưng Ninh lão lời nói này, phân tích đến vẫn rất có đạo lý.

"Ta cho ngươi biết những này, là hi vọng ngươi về sau tức giận phần đầu, nếu có một ngày, ngươi có thể từng sống Chiến Hồn đại lục chi đình, sẽ tới Thánh môn tìm quận chúa. Cái kia trước đó, ngươi phải bảo trọng. Hôm nay từ biệt, ngươi ta đem không ngày gặp lại. Ta lần này đi Thánh môn, hẳn phải chết không nghi ngờ, chỉ cầu đem quận chúa mang về, không phụ vương gia nhờ vả, không phụ thiếu chủ năm đó dặn dò!"

"Ninh lão ... "

Lục Vũ có chút động dung, biết rõ hẳn phải chết vẫn thân nhiên tiến về, đây là không sợ, khiến cho người kính nể!

Ninh lão tang thương nói: "Năm đó, ta có phụ Thánh môn nhờ vả, đức xuống sai lầm lớn, làm hại thiếu chủ chết, trăm chết không đền được tội. Bây giờ, là đến hoàn lại thời điểm. Trước khi chia tay, ngươi còn có cái gì muốn hỏi sao?"

Lục Vũ nhìn trong ngực tiểu quận chúa ngủ say, trong lòng đột nhiên có chút không bỏ.

"Nói cho quận chúa, hảo hảo tu luyện, tương lai ta lại nhìn nàng."

Ninh lão khẽ vuốt cằm, dặn dò: "Ngươi lần này đi báo thù, cũng muốn phá lệ cẩn thận, đừng bỏ qua Huyền môn chiêu thu đệ tử cơ hội. Chỉ có không ngừng đề cao thực lực và thân phận, ngươi mới có thể đi đến cuối cùng."

Ly biệt là thống khổ, tiểu quận chúa khóc đến cùng nước mắt người giống như, không nguyện ý đi.

Lục Vũ từ trên cổ gỗ xuống Thủy Tâm chỉ phách và thiên hạ vô song, đem cái kia Thủy Tâm chỉ phách đưa cho quận chúa.

"Gỗ xuống cái này tím thạch, đem ngọc này châu thay đổi, về sau nó liền gọi Thủy Tâm Luyến, đây là vật đính ước ta đưa cho ngươi, ngươi muốn vĩnh viễn đeo ở trên người. Nghĩ tới ta thời điểm, ngươi liền lấy ra nhìn xem, nó tựa như ta vĩnh viễn giữ vững tại thân ngươi bên cạnh."

Lục Vũ đem Từ Tinh Ngọc Liên bên trên tím thạch gỗ xuống, thay đổi Thủy Tâm chỉ phách, tự mình cho Tiểu Quân từ đeo lên, loại kia thanh lương chi khí truyền khắp toàn thân, còn ần ần phát khởi lam nhật chi quang.

Ninh lão kinh ngạc nói: "Vật này bất phàm."

Lục Vũ nói: "Mang ở trên người nàng, so lưu ở ta nơi này, thích hợp hơn."

Tiểu quận chúa đeo lên Thủy Tâm Luyến về sau, cảm giác toàn thân thư sướng, võ hồn biến đến mức dị thường sinh động, da thịt óng ánh ngọc thấu, có một loại đặc thù quang trạch.

Đây là dĩ vãng, Thủy Tâm chỉ phách trên người Lục Vũ, chỗ chưa từng xuất hiện.

Rất hiển nhiên, tiểu quận chúa thể chất, võ hồn và thủy tâm chỉ phách này tương hợp.

"Vũ ca ca bảo trọng, nhớ kỹ sớm một chút đến xem ta."

Quận chúa không bỏ, nắm chặt Thủy Tâm Luyến, trong lòng lại vui sướng hài lòng.

"Ăn hết nó đi."

Lục Vũ trong tay còn có một gốc Huyền Hồn thảo, hẳn đã không dùng được, nhưng đối quận chúa võ hồn hồ điệp lại có tác dụng lớn chỗ.

"Ừm, thật đáng a."

Quận chúa nhử mảy, nhưng vẫn là ăn vào Huyền Hồn thảo.

Lục Vũ cho quận chúa một cái ôm, về sau Ninh lão mang theo tiểu quận chúa rời đi Mạc Khâu sơn, tiến về Tuyết Ưng đế quốc, bởi vì Tuyết Vực Thánh môn liền ở nơi đó.

Lục Vũ phát tay tiễn biệt, tâm tình có chút sa sút, quay đầu nhìn qua Thanh Sơn tông phương hướng, cảm giác mấy ngày nay phát sinh sự tình quá nhiều.

Chân truyền bằng năm vị trí đầu tranh đoạt chiến, kết quả đã dẫn phát một loạt biến cố, trực xuất Thanh Sơn tông, ở rể Đỗ vương gia.

Đỉnh hôn, kịch biến, đào vong, chia tay.

Cảm giác tựa như là một giấc mộng, tới quá đột ngột, tới quá mạnh.

Trong trầm tư, một tia nhỏ bé không thể nhận ra ba động đem Lục Vũ đánh thức.

Ngoài mười dặm, mấy bóng người ở trong rừng nhanh chóng xuyên thẳng qua, chân không dính bụi, bay hơi mà qua.

"Tới tốt lắm nhanh."

Lục Vũ trong mắt hàn quang lóe lên, Thái tử hộ vệ đội cao thủ chính hướng phía bên này chạy đến, nhân số không hạ mười cái.

Lục Vũ vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, mượn nhờ tiểu thảo chi nhân và thiên mộc chi nhĩ, rất nhanh phát hiện, chỗ xa xa còn có càng nhiều cao thủ, ngay tại khắp núi tìm kiếm.

"Quận chúa vừa đi không lâu, Thái tử bên người có Bạch Phàm như thế Linh Vũ cảnh cao thủ, sau lưng còn có mạnh hơn nhân vật lợi hại, ta phải nghĩ cách dẫn ra những người này, cho Ninh lão tranh thủ thời gian."

Nghĩ đến nơi này, Lục Vũ lóe lên mà ra, thẳng đến Mạc Khâu hậu sơn.

"Ở nơi đó, mau đuổi theo!"

Lục Vũ cũng không có tận lực bại lộ, nhưng hộ vệ bên trong có am hiểu cách truy tung cao thủ, rất nhanh liền phát hiện Lục Vũ hành tung.

"Cái kia là Thanh Sơn tông phương hướng, Lục Vũ xuất từ Thanh Sơn tông, đối cái kia một đời khẳng định tương đối quen, lập tức triệu tập nhân thủ, vây chung quanh lại, quyết không thể để Lục Vũ đào thoát!"

Một dài hai ngắn tiếng gào đột nhiên vang lên, số lớn hộ vệ cấp tốc hướng phía Lục Vũ đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Mạc Khâu tân nguyệt

Trương Văn Sơn mang theo Trương Nhượng Dao chạy về Thanh Sơn tông, hạ lệnh các đệ tử không cho phép ra ngoài.

Lâm Phong nghe được Vương phủ bị diệt tin tức về sau, cả người đều sợ ngây người.

"Trương sư tỷ..."

Lâm Phong vội vã tìm tới Trương Nhượng Dao, muốn biết hình huống của lão đại.

"Hắn chạy đi."

Trương Nhượng Dao than nhẹ, Lâm Phong nhưng dù sao tính nhẹ nhàng thờ ra.

"May mà, ta tin tưởng lão đại nhất định sẽ cát nhân thiên tướng, sư tỷ cũng đừng quá lo lắng."

Tin tức này rất nhanh tại Thanh Sơn tông truyền ra, người người hâm mộ Lục Vũ, vậy mà vui quá hóa buồn, đánh hôn ngày bị Thái tử truy nã, đây quả thực quá cầu huyết!

Sở Tam Thu, Tiết Kim Long, Phương Thanh Sơn, Tần Văn, Âu Tuấn bốn người nghe hỏi cuồng hi, Vân Nguyệt Nhi âm thầm, buồn bã nói: "Người cuối cùng vẫn là không có cái kia mệnh a!"

Sau đó không lâu, có cao thủ phong tỏa con đường tiến xuất của Thanh Sơn tông, tại truy nã Lục Vũ.

Đốc tra Sở Hoài Nam bị kinh động, tuyên bố nhìn thấy Lục Vũ liền lập tức cầm xuống, giao cho Thái tử xử lý.

Hậu sơn, cấm khu.

Lục Vũ ở trong rừng di chuyển nhanh chóng, không bao lâu liền đi tới khu thứ sáu.

Dừng bước lại, Lục Vũ quay đầu nhìn thoáng qua hậu phương, chỉ ít có ba mươi Thái tử hộ vệ đội cao thủ đã đi vào trong cấm khu.

Nơi này có yêu thú cấp ba, nhưng đứng trước những này Tụ Linh bát trọng, cửu trọng cao thủ, đoán chừng lên không có bao nhiêu tác dụng lớn.

Nhưng là, khu thứ tư Khảm Ly xà, đây tuyệt đối là kinh hi một cái.

Lục Vũ tiến vào khu thứ năm, từ đầm nước tiến nhập mê cung dưới mặt đất, rất nhanh liền đi tới khu thứ ba, mà ở dễ thấy chỗ tìm cái tảng đá ngồi ở kia.

Hộ vệ đội cao thủ tiến vào khu thứ sáu, liền tạo ngộ yêu thú tập kích, tại khu thứ năm gặp được yêu thú cấp ba, song phương phát sinh kịch liệt chém giết.

"Lục Vũ chết tiệt, hắn là cố ý dẫn chúng ta tới cái này, muốn lợi dụng yêu thú cuốn lấy chúng ta, sau đó thoát thân."

"Hắn cũng quá coi thường chúng ta, chỉ là vài đầu yêu thú cấp ba liền muốn ngăn cản chúng ta, không có cửa đâu."

Quá thấp hộ vệ đội tất cả đều là tinh anh, thấp nhất đều là Tụ Linh thất trọng, chính là thân kinh bách chiến cao thủ.

Bọn hắn rất nhanh xông phá yêu thú cấp ba ngăn cản, đi tới khu thứ tư cửa vào.

"Lục Vũ tại cái kia, đuổi theo bắt sống hắn."

Bá bá bá, số lớn cao thủ xông vào khu thứ tư, chuẩn bị đi ngang qua nơi đây, tiến về khu thứ ba.

Nhưng mà, một cỗ ba động khủng bố đột nhiên xuất hiện, nương theo lấy rồng giận gào thét, chân cụt tay đứt bay đầy trời, huyết vũ vấy xuống.

Khảm Ly xà xuất hiện, hung tính đại phát, nó thể nhưng là yêu thú cấp bốn, tương đương với Linh Vũ cảnh cao thủ.

Những hộ vệ đội này thành viên trước đó không có chút nào phòng bị, trong khoảnh khắc liền sáu chết chín tổn thương, dọa đến những người khác cấp tốc lui ra phía sau.

"Yêu thú cấp bốn! Đáng chết! A ... tránh mau ..."

Khảm Ly xà xuất quỷ nhập thần, tốc độ kinh người, một ngụm liền nuốt vào một cái, giết những cao thủ này tâm kinh đảm hàn, chạy trốn chết.

Lục Vũ cười ha ha, thanh âm kia tựa như lưỡi dao cắm ở trong lòng, khiến người ta khó chịu.

"Đáng hận a, lập tức thông tri Bạch Thống lĩnh, thỉnh cầu trợ giúp."

Lần này qua loa chủ quan, khiến cho họ vệ đội tổn thất mười một vị cao thủ, đã thương tám người.

Mọi người lui về khu vực thứ năm, phong tỏa nơi đây, chờ đợi Bạch Phàm đến đây trợ giúp.

Một canh giờ sau, Linh Vũ tứ trọng cảnh giới Bạch Phàm xuất hiện ở khu thứ tư, gặp được Khảm Ly xà.

Lục Vũ hai mắt sáng tỏ, hần một mực không rõ ràng Khảm Ly xà cụ thể sức chiến đấu, hiện tại rốt cục có cơ hội gặp lúc một cái.

Bầu trời bay lên bông tuyết, Bạch Phàm trên người chiến ý như hồng, một thân áo xám không chút nào thu hút, vừa vận bên trên lại phóng xuất ra một cỗ băng lãnh giết chóc.

Cỗ khí tức này để Lục Vũ kinh dị.

"Là hần!"

Lục Vũ sắc mặt đại biến, ban đầu ở Hắc Hà cốc, dẫn xuất Hắc Vĩ Hồ lúc, liền từng xuất hiện một cái áo xám người trẻ tuổi, cái kia người khí tức trên thân, lại và trước mắt Bạch Phàm hoàn toàn giống nhau.

Lúc đó, Lục Vũ từng xa xa gặp qua Tề viện trưởng và người trẻ tuổi áo xám kia so chiều, thân hình tương tự như Bạch Phàm, nhưng dung mạo hơi có sự khác biệt.

Chẳng lẽ, lúc trước trong Hắc Hà cốc, cái kia áo xám người trẻ tuổi, liền là Bạch Phàm dịch dung cái trang?

Đối mặt Khảm Ly xà tiến công, Bạch Phàm không dám khinh thường, trên đầu võ hồn hiển hiện, lại là một con báo đen!

"Thật là hần?"

Lục Vũ vừa sợ vừa giận, võ hồn đều là giống nhau, thế nhưng là võ hồn đẳng cấp nhưng lại không giống nhau.

Lần trước trong Hắc Hà cốc, người trẻ tuổi áo xám kia báo đen võ hồn chính là Hoàng hồn, mà dưới mắt Bạch Phàm báo đen võ hồn lại là Huyền hồn.

Với hồn thiên sư, phải ẩn giấu võ hồn cấp bậc là có phương pháp có thể làm được, nhưng người bình thường cũng sẽ không làm như vậy.

Bạch Phàm đến cùng có phải hay không lúc trước trong Hắc Hà cốc người trẻ tuổi áo xám kia, Lục Vũ hiện tại còn phán đoán không ra.

Nếu như là, vậy hần trong sơn động đào đi hộp gỗ đàn tử đi đâu, là đưa cho Thái tử sao?

Hộp gỗ đàn tử bên trong địa đồ, lại ghi chép cái gì?

Nếu như Bạch Phàm không phải người kia, như vậy cái này chỉ là đơn thuần trùng hợp, cũng không có truy đến cùng cần thiết.

Khảm Ly xà có hai viên đầu, tiến công lúc chọt trái chọt phải, khiến cho người khó lường.

Bạch Phàm thân pháp như điện, trên người quán quanh lấy sáu đầu khí trụ, đỉnh đầu võ hồn phóng đại, hóa thành một con năm trượng lớn nhỏ báo đen, tựa như cự thú lăng thiên, vừa hô chi lực, núi dao động động, để Lục Vũ cũng vì đó biến sắc.

Đây chính là cường giả Linh Vũ cảnh, nhục thân và võ hồn kết hợp, có thể đem võ hồn thực thể hóa, bộc phát ra bài sơn đảo hải chi thế.

Khảm Ly xà không sợ, trong mắt ngược lại lộ ra hưng phấn cực nóng, thân thể tăng vọt mười trượng, và Bạch Phàm triển khai kịch liệt tranh phong.

Một người một bài, liên tiếp, trong khoảnh khắc liền núi dao động lắc, khuếch tán sóng xung kích để mặt đất nứt ra, như mạng nhện trải rộng.

Rống!

Một tiếng vang thật lớn, Bạch Phàm kinh hô, thân thể bị Khảm Ly xà trong miệng phun ra khí trụ đánh bay, bay xuống ngoài hai mươi trượng, sau khi hạ xuống toàn thân quần áo vỡ vụn, trong miệng máu tươi cuồng vũ.

Liều mạng phía dưới, Bạch Phàm vậy mà ngăn cản không nổi Khảm Ly xà, kết quả này để Lục Vũ phản chấn cực kỳ.

Khảm Ly xà truy kích, Bạch Phàm rút đi, ánh mắt không cam lòng, trong lòng đem Lục Vũ hận muốn chết!

"Phong tỏa nơi đây, quyết không thể để hắc đào tẩu."

Bạch Phàm lui giữ khu thứ năm, chuẩn bị trước tiên đem Lục Vũ vây khốn.

Việc này kinh động đến Thanh Sơn tông, chương môn phái người đến đây xem xét, đợi sau khi hiểu rõ tình huống, liền cấp tốc lui ra, không dám nhúng tay.

Bạch Phàm phong tỏa khu vực thứ năm, mặc dù tạm thời không thể đi lên, nhưng lại đem Lục Vũ tạm thời vây khốn.

"Chờ đến đêm trăng tròn, liền là Lục Vũ từ kỳ đến rồi."

Bạch Phàm vậy mà biết được bí mật khu thứ tư, điểm này là tương đương ngoài dự liệu.

Đêm xuống, tuyết ngừng, trên trời mới trăng như lưỡi câu!

Lục Vũ ngóng nhìn bầu trời đêm, ánh mắt lấp lóe, trong miệng than nhẹ nói: "Không có chữ Thánh Bì, gặp chi chẳng lành; thông huyền tường đá, diệu ngộ thiên chương. Gặp mà không biết, thiên hạ vô song; Mạc Khâu tân nguyệt, chiến hồn chi thương."

Mạc Khâu tân nguyệt, chiến hồn chi thương!

Cái này khiến Lục Vũ nghĩ đến dưới mắt, trăng non vào đầu, chạy trốn đến tận đâu tận đâu!

Thanh âm sấm sập đến từ hậu phương, cái này khiến Lục Vũ giật nảy mình, theo bản năng quay đầu ngóng nhìn.

Mông lung dưới ánh trăng, một con Hắc Hồ từ trong động đi tới, đi lại nhẹ nhàng, giống như u linh, miệng bên trong ngậm một con thỏ hoang, hai mắt lưu ý lấy Lục Vũ tình huống.

"Hắc Vĩ Hồ!"

Lục Vũ sững sờ, lập tức thoái mái, cái này mê cung dưới mặt đất chỉ có hắc cùng Hắc Vĩ Hồ có thể tự do ra vào.

Hắc Vĩ Hồ chậm rãi đi tới, dừng ở ngoài một trượng, khẽ vẩy đầu lâu, trong miệng thở rùng thi thể liền rơi vào Lục Vũ dưới chân.

"Cho ta? Đồ ăn?"

Lục Vũ lại là sững sờ, cái này Hắc Vĩ Hồ muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Đỉnh Mạc Khâu sơn

Dưới ánh trăng, Hắc Vĩ Hồ vung vẩy lấy cái đuôi, một đôi ánh mắt như nước long lanh nhìn Lục Vũ, tựa như là nói lời nói.

Lục Vũ nhìn nó, tâm tình hơi khác thường, đột nhiên nhớ tới ban đầu ở trong mê cung, Kim Đồng Ngọc Nữ Bái Nguyệt Phật dưới cây một màn kia.

Lúc đó, Hắc Vĩ Hồ điều đi Ngọc Nữ quả, Lục Vũ đạt được Hắc Nguyệt quả.

Bây giờ, Lục Vũ đã đem Hắc Nguyệt quả ăn, Hắc Vĩ Hồ Ngọc Nữ quả phải chăng cũng đã bị nó ăn hết?

Nhặt lên thỏ rừng, Lục Vũ hiện trường lột da đồ nướng, ngẫu nhiên sẽ còn đối Hắc Vĩ Hồ cười cười.

Hắc Vĩ Hồ cũng không đi, liền ghé vào cái kia, lẳng lẳng mà nhìn xem Lục Vũ, ánh mắt dường như ẩn chứa cái gì.

Trong gió đêm, thịt mùi thơm khắp nơi. Lục Vũ cười nói: "Có cần phải tới điểm?"

Hắc Vĩ Hồ nhẹ nhàng lắc đầu, từ dưới đất đứng lên, thận trọng đi đến Lục Vũ bên người, hơi có vẻ cảnh giác nhìn hắc.

Lục Vũ không hiểu rõ Hắc Vĩ Hồ muốn làm gì, nhưng là liền Lục Vũ mà nói, hắc đối cái này yêu hồ ngược lại là không có ác ý, cũng không ghét nó.

Hồi tưởng giữa song phương kinh lịch, có gặp nhau, không ân oán, ban đầu ở Hắc Hà cốc, Lục Vũ còn hố nó, bắt quả Hắc Vĩ Hồ hiện tại cũng coi là nhân họa đắc phúc, thu được Ngọc Nữ quả.

Lục Vũ gặm thịt thô, có chút hăng hái nhìn Hắc Vĩ Hồ, không rõ nó muốn làm gì?

Đột nhiên, Lục Vũ nghĩ đến Tam Huyền Ngự Linh quyết, trong đó không thể thiếu linh phương pháp sao?

Đây là Thông huyền thạch tường hồn quyết, lúc trước Hắc Vĩ Hồ cũng đang chăm chú, nó có hay không tìm hiểu thấu đáo ảo diệu bên trong đây?

Nghĩ đến nơi này, Lục Vũ đột nhiên té ra võ hồn, vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, đi quan sát và cảm ứng Hắc Vĩ Hồ tình huống.

Nhìn võ hồn của Lục Vũ, Hắc Vĩ Hồ nhãn tinh sáng lên, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại đi đến Lục Vũ bên cạnh, phủ phục tại dưới chân hắn.

Lục Vũ sững sờ, nghi ngờ nhìn nó, theo bản năng dùng nhẹ tay phủ Hắc Vĩ Hồ đầu.

Hắc Vĩ Hồ rất dịu dàng ngoan ngoãn, một đôi hồ mắt thấy Lục Vũ, giống như là tại khao khát cái gì?

"Ngươi muốn cái gì? Hồn quyết?"

Hắc Vĩ Hồ có thể nghe hiểu nhân ngôn, lại thật gật đầu.

Hắc Vĩ Hồ trên đầu lông rất mềm mại, sờ tới sờ lui rất dễ chịu.

"Ngươi muốn Thông huyền thạch tường Tam Huyền Ngự Linh quyết?"

Lục Vũ cảm thấy thú vị, cùng một con yêu hồ nói chuyện, nếu như người khác thấy được, khẳng định sẽ nói hắn điên rồi.

Hắc Vĩ Hồ không biết nói chuyện, nhưng là nó có thể nghe hiểu Lục Vũ, làm ra đơn giản một chút hồi phục.

Nhìn Hắc Vĩ Hồ trong mắt sốt ruột, Lục Vũ cau mày nói: "Cái đồ chơi này, ta làm sao truyền thụ cho ngươi đây? Người cùng yêu thú, thể trạng khác biệt, kinh mạch, huyết vị, gân cốt toàn cũng khác nhau, phương pháp tu luyện cũng khác biệt. Thích hợp ta, không nhất định thích hợp ngươi a."

Hắc Vĩ Hồ duỗi ra chân trước, bắt lấy Lục Vũ tay, giống như là tại biểu đạt cái gì, thế nhưng là Lục Vũ lại không hiểu rõ a.

Hắc Vĩ Hồ có chút lo lắng, đột nhiên đỉnh đầu hiện ra một đạo võ hồn, tựa như bản mệnh nguyên thần đồng dạng, là một con cáo nhỏ, nhưng sắc thái và bản thể khác biệt.

Dưới mắt cái này Hắc Vĩ Hồ, trên người lông tóc lấy màu đen xám làm chủ, cái đuôi là đen tuyền.

Nhưng là nguyên thần của nó, lại lại là một con Hắc Vĩ bạch hồ.

Theo võ hồn của Hắc Vĩ Hồ xuất hiện, Lục Vũ thảo hồn lập tức tới có giao lưu.

"Huyền hồn, xem ra ngươi cũng không tệ a."

Lục Vũ thật bất ngờ, lúc này mới lưu ý đến, Hắc Vĩ Hồ đã từ cấp hai yêu thú trưởng thành là yêu thú cấp ba.

Thảo hồn tại lay động, bên trên chiếc lá thứ hai, ba đầu hồn lực tuyến đồng thời quán quanh ở võ hồn của Hắc Vĩ Hồ phía trên, vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, vì nó tại chỗ diễn luyện.

Hắc Vĩ Hồ thấy rất chuyên chú, vền vẹn nửa canh giờ, Lục Vũ vận chuyển ba lần, nó vậy mà liền nắm giữ.

Về sau, Hắc Vĩ Hồ bắt đầu vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, trọng điểm là không thể thiếu linh.

Lục Vũ từ quan sát kỹ, chỉ gặp từng đạo linh quang quán quanh trên người nó, khiến cho toàn thân nó lông tóc lấp lóe, trên trán một sợi lông đen biến thành ngân sắc, tương đương đáng chú ý.

"Cái này yêu hồ không đơn giản a, là vốn liền rất xuất chúng, vẫn là bởi vì phục dụng Ngọc Nữ quả?"

Nghĩ đến nơi này, Lục Vũ hỏi: "Cái kia Ngọc Nữ quả, ngươi ăn?"

Hắc Vĩ gật đầu, nó có thể có dạng này dị biến, hơn phân nửa đều là bởi cái kia Ngọc Nữ quả ban tặng.

Hàn phong vắng vẻ, ánh trăng mờ lung.

Khu thứ năm, Bạch Phàm chữa thương hoàn tất, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn phía trên, Lục Vũ đang ở nơi đó sưởi ấm.

Hắc Vĩ Hồ ở một bên tu luyện, dưới núi người nhìn không thấy, nhưng Lục Vũ lại phát hiện, cái này yêu hồ xác thực rất có thiên phú, nắm giữ Tam Huyền Ngự Linh quyết về sau, tu vi cảnh giới tại tiêu thăng, trên trán tóc bạc càng ngày càng nhiều, thể nội có một loại ngân quang bên ngoài trần, gột rửa toàn thân lông tóc, khiến cho dần dần chuyển biến thành ngân sắc.

Bạch Phàm phái người thời khắc nhìn chăm chăm Lục Vũ, hẩn thì lùi vào trong rừng.

Nửa đêm, Hắc Vi Hồ tu luyện hoàn tất, đứng dậy vòng quanh Lục Vũ đi ba vòng, nững nịu giống như ở trên người hẩn lẽ mê mấy lần, giống như là tại cảm tạ Lục Vũ.

"Giữa chúng ta, có lẽ có nhân quả, mặc kệ thiện hay ác, chung quy là một đoạn đi qua."

Hắc Vi Hồ gạt đầu, chân trước duỗi ra, chỉ chỉ đỉnh núi, trong miệng phát ra một tiếng hồ minh.

"Khu thứ hai?"

Hắc Vi Hồ lắc đầu.

Lục Vũ kinh dị nói: "Khu thứ nhất? Thánh bi?"

Hắc Vi Hồ gạt đầu, trong mắt thần sắc khiến Lục Vũ không hiểu.

"Đồ chơi kia chẳng lành, ít đi đụng nó."

Hắc Vi Hồ lắc đầu, chân trước lôi kéo Lục Vũ, tựa hồ muốn mang hẩn đi xem một cái.

Lục Vũ giật mình, nghi ngờ nói: "Người nghĩ mang ta đi nhìn xem?"

Hắc Vi Hồ gạt đầu.

Lục Vũ hỏi: "Nguy hiểm không?"

Hắc Vi Hồ lắc đầu, chỉ vào đỉnh núi, không biết nghĩ biểu đạt cái gì.

"Không có nguy hiểm?"

Lục Vũ kỳ thật có chút hiếu kỳ, hẩn nhưng là Thánh Hồn Thiên Sư, cái gì tràng diện chưa thấy qua?

"Đi, đi xem một chút."

Cẩn rắng một cái, Lục Vũ vẫn là bị lòng hiếu kỳ chinh phục.

Dưới ánh trăng, Hắc Vi Hồ mang theo Lục Vũ thẳng đến đỉnh núi, chỗ ấy mê vụ bao phủ, cho người ta một loại cảm giác âm u lạnh lẽo.

Khu thứ nhất phạm vi không lớn, nhưng là mê vụ rất nặng, lâu dài không tiêu tan, có thể quấy rầy dò xét sóng.

Lục Vũ lần đầu tiên tới cái này, trong lòng vẫn là có chút bất an, đỉnh đầu võ hồn lấp lóe, Vạn Pháp Tri cảm ứng được một tia không tầm thường ba động.

Đột nhiên, Hắc Vi Hồ dừng bước, chân trước chỉ chỉ đỉnh núi, từ góc độ này nhìn lại, chính dễ dàng nhìn thấy phía trước có một chỗ vách núi, nơi đó đứng thẳng một khối bia.

"Thánh bi?"

Lục Vũ nhãn tinh sáng lên, nơi này chỉ có thể nhìn thấy khía cạnh, hẩn nghĩ chuyển cái góc độ, từ chính diện nhìn một cái, ai nghĩ lại bị Hắc Vi Hồ giữ chặt.

"Không thể chính diện quan sát?"

Hắc Vi Hồ gạt đầu, cái kia chính là Thánh bi chỗ đáng sợ, đáng tiếc thể nhân không hiểu, tổng muốn nhìn một chút Thánh bi đến cùng ghi chép cái gì, kết quả ngược lại tạo ngộ chẳng lành.

"Không thể chính diện quan sát, cái kia há không uống phí?"

Lục Vũ nhú mày, dạng này từ khía cạnh nhìn, cùng không thấy có cái gì khác biệt?

Hắc Vi Hồ chân trước lôi kéo Lục Vũ, đi vòng Chí Thánh bi trái hậu phương, chỗ ấy có một chỗ vách đá, phía trên có một bức tranh.

"A ... đây là ... Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ! Sao sẽ xuất hiện ở chỗ này?"

Lục Vũ kinh hô, Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ cũng không phải tranh sơn thủy, mà là một loại trận pháp huyền ảo phù văn đồ, đối với Phù khí sư tới nói, cái kia là tương đương nổi danh, rất nhiều người đều nghe nói qua, nhưng lại không cách nào giải khai bộ đồ này.

Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ có chín bức, trước mắt cái này một bức chính là bức thứ ba —— Mặc Tuyết Xuân Sơn Ẩn Xà Long.

Chương 153: Linh Vũ chặn đường

Hắc Vi Hồ hai mắt sáng lên, phấn chấn nhìn Lục Vũ, tựa hồ đang hỏi thăm hân, có thể hay không giải khai bộ này Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ.

"Đợi ta trước nhìn một cái. Trong truyền thuyết Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ, ta gặp qua sáu bức, cái này một bức là lần đầu tiên gặp, đến tìm chút thời giờ."

Lục Vũ trong mắt lộ ra cực nóng, Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ thể nhưng là trận pháp giới nhất nổi danh nhất chín đại trận đồ một trong, kiếp trước tại Thần Vô Thiên Vực đều cực kỳ nổi danh.

Lục Vũ chính là Thánh Hồn Thiên Sư, đối với trận pháp, đan đạo, luyện khí không gì không biết, cho nên gặp qua Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ.

Chín bức Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ thô nhìn đều không khác mấy, nhưng ảo diệu ngay tại chi tiết chỗ.

Hắc Vi Hồ không có quấy rầy Lục Vũ, tặc nhãn nhìn chăm chăm bốn phía.

Lục Vũ cẩn thận nhìn chăm chú, bộ này Mặc Tuyết Xuân Sơn Ẩn Xà Long, mười phần huyền ảo, nhưng là bởi vì Lục Vũ từng phá giải còn lại sáu bức Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ, bởi vậy chỉ dùng một canh giờ, liền giải khai bản vẽ này ảo diệu.

Lấy ra Quỷ bút Hắc Mộc, Lục Vũ ngưng tụ hồn lực, tay phải nhanh chóng vung vẩy, trên vách đá Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ liền phun phóng ra quang mang, giấu ở Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ hạ bí mật, rất nhanh liền hiển lộ tại Lục Vũ cùng Hắc Vi Hồ trong mắt.

"A, đây là..."

Làm Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ giải khai, Lục Vũ ánh mắt ngẩn ngơ, cái kia vậy mà lại là khác một bức tranh.

Hắc Vi Hồ nhìn kỹ, trong mắt lóe ra phấn chấn chi sắc, Lục Vũ lại chau mày.

Bản vẽ này rất kỳ quái, vẽ là một tấm bia lớn đè ép một nữ tử, cự bia phía trên có một bức tranh, hấp dẫn Lục Vũ chú ý.

Bởi vì là họa bên trong chi đồ, không rõ ràng lắm, chỉ có thể nhìn thấy một cái đại khái hình dáng, liệt điểm bên trong có một đầu Địa Ngục huyết hà, hình như có ngàn vạn vòng hồn đang giãy dụa, khóc rống.

Cự dưới tấm bia, nữ tử kia khom người, vậy mà cật lực còng lên cự bia, tại chật vật đi lên phía trước.

Nữ tử rải rác mấy bút, lại vẽ phác thảo rất sinh động, trên trán có một cái mơ hồ ấn ký, cơ bản thấy không rõ lắm.

Lục Vũ tại nhìn chăm chú cái kia cự bia, Hắc Vi Hồ lại nhìn cái kia còng bia nữ tử, trong tâm linh có một loại nào đó cảm ứng.

Trên vách đá, bộ này nữ tử còng bia đồ lóe ra tia sáng yêu dị, phảng phất vô số phù văn, hiện ra ở trong mắt Hắc Vi Hồ.

Lục Vũ không có cái loại cảm giác này, hân chẳng qua là cảm thấy ngoài ý muốn, trên vách đá bức họa này, đến tột cùng đại biểu cái gì?

Liền Lục Vũ biết, Mặc Tuyết Xuân Sơn đồ mỗi một lần xuất hiện, đều ẩn chứa thiên địa ảo diệu, không thể coi thường.

Dùng cái gì tại cái này Mạc Khâu sơn bên trên, sẽ xuất hiện dạng này một bức tranh?

Trong trầm tư, Lục Vũ ngẩng đầu nhìn đỉnh núi khối bia kia, cái kia là Thánh bí, nó sẽ là trong họa khối kia cự bia sao?

Nếu như là, vậy nó đè ép nữ tử, thì là ai?

Cái này giống như nói không thông a.

Hắc Vi Hồ vô cùng chuyên chú, thời gian đang nhanh chóng chạy đi.

Trước hùng đông sáng, Hắc Vi Hồ bừng tỉnh, lôi kéo Lục Vũ vội vàng đi.

"Ban ngày, không thể tại khu thứ nhất lưu lại?"

Lục Vũ đưa ra nghi vấn?

Hắc Vĩ Hồ gật đầu, cái này hậu sơn khu thứ nhất, cổ quái rất nhiều, người bình thường cũng đều không hiểu, nhưng là Hắc Vĩ Hồ tựa hồ biết rất nhiều.

Trở lại ba khu, Hắc Vĩ Hồ tại Lục Vũ bên chân lễ mễ, hình như có không bỏ, nhưng cuối cùng vẫn là rời đi.

Lục Vũ luôn cảm giác mình không để ý đến cái gì, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại nhớ không nổi cái gì.

Đường xuống núi bị chặn lại, Lục Vũ bắt đầu cân nhắc làm sao rời đi, làm sao chạy tới đế đô, nghĩ cách chém giết Thái tử, vì Đồ vương gia báo thù!

Đây là Lục Vũ hứa hẹn, hẳn muốn đuổi tại Huyền môn chiêu thu đệ tử trước đó, kết thúc trận này nhân quả!

Tết mừng bảy, Thanh Sơn tông.

"Lần này đi đế đô còn phải năm đến bảy ngày công phu, tháng giêng mười lăm liền là Huyền cấp môn đồ đại hội, chúng ta nên động thân."

Sở Hoài Nam nhìn chương môn Trương Vân Sơn, đưa ra cái nhìn của mình.

"Lời của đốc tra rất đúng, ta đi chuẩn bị một chút, buổi chiều chúng ta liền xuất phát."

Sở Hoài Nam khẽ vuốt cằm, hỏi: "Lần này đi nhiều ít người?"

Trương Vân Sơn nói: "Ba năm một lần môn đồ đại hội, ta dự định thuận tiện mang một chút đệ tử đi mở rộng tầm mắt, nhân số không cao hơn hai mươi người, đốc tra cảm thấy thế nào?"

Sở Hoài Nam ừ một tiếng, xem như đồng ý.

Một canh giờ sau, Thanh Sơn tông tinh anh tập kết hoàn tất, đệ tử nhân số vẹn vẹn mười lăm cái.

Ngoại trừ tốp mười bên ngoài, còn sót lại năm người đệ tử bên trong, Lâm Phong là tương đối dễ thấy.

Chương môn Trương Vân Sơn và thượng viện Thạch viện trưởng dẫn đội, Hứa tiền sư đồng hành, có một vị khác thượng viện trưởng lão hạch tâm, tăng thêm Sở Hoài Nam, vừa vặn hai mươi người.

"Xuất phát, đế đô!"

Chương môn ra lệnh một tiếng, một đoàn người liền đi ra Thanh Sơn tông.

Lâm Phong nhìn sang hậu sơn, trong lòng mặc nói: "Lão đại, ngươi còn tốt chứ?"

Trương Nhược Dao trộm trộm nhìn thoáng qua hậu sơn, tâm tình có chút phức tạp.

Lần này đi đế đô, cái kia là một khởi đầu mới, về sau còn có cơ hội gặp lại sao?

Sở Tam Thu có chút kích động, đi theo Nhị thúc Sở Hoài Nam bên người, hai đầu lông mày ngạo khí mười phần.

Tiết Kim Long mặt lạnh lùng, từ khi hắn thua với Lục Vũ, tính cách liền phát sinh một chút biến hóa, trận chiến kia trở thành hắn nhân sinh sỉ nhục.

Lục Vũ ngồi tại trên tảng đá, ở trên cao nhìn xuống vừa dễ dàng nhìn thấy Thanh Sơn tông tình huống.

"Còn có tám ngày, bọn hắn đã xuất phát. Ta cũng phải nắm chắc."

Ban đêm, Hắc Vĩ Hồ cho Lục Vũ đưa tới đồ ăn, một người một hồ hài hòa ở chung, theo sau tiến nhập mê cung.

Hắc Vĩ Hồ chui ra đầm nước, nó đi vì Lục Vũ dò đường.

Dưới bóng đêm, Lục Vũ rời đi khu thứ năm, tại Hắc Vĩ Hồ vùng thảo đưa tiễn bên trong, biến mất tại nơi xa.

Một bên khác, Bạch Phàm nhìn Lục Vũ lóe lên một cái rồi biến mất thân ảnh, khóe miệng nổi lên một vòng tàn khốc.

"Thống lĩnh vì cái gì không truy?"

Bạch Phàm cười nói: "Gấp cái gì? Nơi này Lục Vũ rất quen, tại cái này chặn đường hắn, phí công phí sức, kém xa đòi một chỗ."

"Thống lĩnh anh minh."

Lục Vũ đi, nhưng là hắn cũng không biết, Bạch Phàm liền theo sau lưng, lên đường gọng gàng, xa xa nhìn chăm chăm.

Đế đô, mấy ngày nay phong vân biến ảo, tứ phương thành trì thành chủ đều trong bóng tối tràn vào.

Tại chưởng môn Trương Văn Sơn rời đi ngày thứ hai, Tần Văn, Phương Thanh Sơn, Âu Tuấn liền tuần tự rời đi Thanh Sơn tông, trong này còn bao gồm Văn Nguyệt Nhi.

Bát phương phong vũ hợp thành đế đô, Huyền cấp môn đồ đại hội oanh động toàn bộ đế quốc, mà đế đô hoàng quyền chi tranh, cũng đến thời khắc máu chốt.

Già hoàng sắp chết, tân hoàng tranh vị, một trận mưa gió sắp quét sạch đế đô.

Đế đô tại đông, Lục Vũ một đường đi về phía đông, hai ngày sau đi vào đoạn Văn Sơn mạch lúc, rốt cục cảm thấy được phía sau có người đang truy tung.

Hưu!

Một chi mũi tên sắt phá không mà đến, như thiểm điện kinh hồng!

Lục Vũ quay thân bắn ra, cấp tốc tránh đi, miệng quát: "Là ai ám tiễn đã thương người?"

Trong rừng, hai bóng người sóng vai mà đến, một cao một thấp, một béo một gầy, lại là hai cái lão già.

"Tiểu tử, ngươi đắc tội Thái tử, chỗ này liền là của ngươi mất mạng chỗ. Ngoan ngoan tới chịu chết đi."

Lão già cao gầy giống rễ cây gầy trúc giống như, hắc hắc cười quái dị, băng lãnh hai mắt tựa như đao nhọn, để Lục Vũ tâm thần xiết chặt.

"Linh Vũ cảnh! Xem ra Thái tử là không tiếc vốn gốc a."

Lục Vũ biến sắc, hai cái này lão già đều là cao thủ Linh Vũ cảnh, đằng sau còn có một cái Bạch Phàm đi theo, hôm nay tình huống này, chẳng lẽ muốn đưa tại cái này?

Lục Vũ không dám dừng lại, thi triển ra Phiêu Miêu thân pháp, trước tiên hướng trong rừng cây xông.

"Muốn đi, ngươi cho chúng ta là bài trí?"

Lão già mập lùn âm trầm cười một tiếng, vừa sai bước ra, thân thể hiện lên hình chữ chi tiến lên, trong nháy mắt liền ngăn chặn Lục Vũ đường đi, tốc độ kia nhanh chóng, tựa như thiểm điện, dọa Lục Vũ nhảy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Bị thương đào vong

Nghiêng người, lướt ngang, Lục Vũ thân pháp huyền diệu, né tránh lại khá ảo diệu, ánh mắt lộ ra một tia vẻ lo lắng.

Linh Vũ cảnh quả nhiên phi phàm, hoàn toàn không phải Tụ Linh cảnh nhưng so sánh a.

Đừng nhìn chỉ là kém một cái đại cảnh giới, nhưng là Linh Vũ cảnh đại biểu cho Huyền hồn, Tụ Linh cảnh thuộc về Hoàng hồn, đây là cách biệt một trời.

"Thân pháp không tệ a, đáng tiếc ngươi đi không được."

Lão già mập lùn tay trái khẩu quyết, tay phải lăng không một trào, lòng bàn tay linh lực phun ra nuốt vào, tạo thành một tấm lưới, trong nháy mắt hướng phía bốn phía mở rộng.

Lục Vũ tâm thần kéo căng, đối mặt cao thủ Linh Vũ cảnh, căn bản không thể liều mạng, chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ, toàn lực né tránh.

"Thảo Mộc Giai Bình!"

Lục Vũ vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, trong rừng cỏ cây hoa hoa tác hưởng, rất nhiều cây cối đang nhanh chóng lệch vị trí, tạo dựng phòng ngự trận pháp, ngăn cản địch nhân tới gần.

"Thảo Mộc trận pháp, có chút ý tứ."

Lão già mập lùn trong mắt lóe ra tinh quang, vậy mà đối Lục Vũ có một tia hứng thú.

"Ta đến phá nó!"

Lão già cao gầy cầm trong tay sắt cung, một mũi tên bắn ra, trên thân mũi tên huyền quang lưu chuyển, vậy mà ẩn chứa trận pháp minh văn!

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, lão già cao gầy cung tên trong tay, tuyệt đối là xuất từ danh gia chi thủ, không phải bình thường phổ thông cung tiễn, có cường đại lực phá hoại, và tăng phúc hiệu quả.

Oanh, một tiếng bạo hưởng, cành lá bay tứ tung.

Thảo Mộc trận pháp bị bạo lực nổ tung, làm cho Lục Vũ cấp tốc lui ra phía sau.

"Tiểu tử, ngươi không trốn khỏi."

Lão già mập lùn âm hiểm cười, tay trái cong ngón búng ra, tay phải nắm ngón tay thành trảo, móng tay kết hợp, một cổ kinh khủng lực đạo bài sơn đảo hải, trực tiếp đem phía trước cỏ cây vò nát.

Lục Vũ xoay người lui ra phía sau, lấy ra trường cung và U Phong tiễn, người tại di động với tốc độ cao lúc, thi triển ra Tỏa Tâm tiễn.

Huru!

Hư không kêu khẽ, tên rít gào phá không, U Phong tiễn giống như rắn độc, trong nháy mắt tới gần lão già mập lùn ngực.

"Tốt tiễn pháp!"

Lão già mập lùn giật nảy mình, vội vàng phát tay bắn ra một tiễn này.

Lục Vũ huyền không không ngã, cực tốc nơi xa, hướng phía trong núi rừng vọt tới.

"Truy!"

Lão già cao gầy một mũi tên bắn ra, làm cho Lục Vũ né tránh, bởi vậy mà kéo chậm tốc độ.

Lão già mập lùn tốc độ kinh người, trên đầu võ hồn hiển hiện, lại là một chích quái điều.

"Võ hồn biết bay, khó trách tốc độ mạnh như vậy."

Lục Vũ toàn lực vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, một bên lấy Thảo Mộc Giai Bình ngăn cản địch nhân truy kích, một bên lấy Tỏa Tâm tiễn đánh lên, làm cho lão già mập lùn thỉnh thoảng né tránh.

Hậu phương, Bạch Phàm gia tốc, rất nhanh đuổi theo tới.

Lục Vũ ở trong rừng thỉnh thoảng chuyển biến phương vị, rất khó thắng tập tiễn lên, bởi vậy không cách nào đem địch nhân vút bỏ.

"Đáng chết lão già, chờ ta đi vào Linh Vũ cảnh, nhất định đem các ngươi làm thịt!"

Lục Vũ chửi mắng, toàn lực đào vong, sau nửa canh giờ vẫn là bị Bạch Phàm ngăn chặn.

Tam đại cao thủ Linh Vũ cảnh vây công Lục Vũ, chỗ này cảnh cực kỳ bất lợi.

Lục Vũ sắc mặt nghiêm túc, hần mặc dù là Thánh Hồn Thiên Sư, bắt đắc dĩ dưới mắt cảnh giới quá thấp, tại cái này hoang sơn dã lĩnh, hết thầy đều chỉ có thể dựa vào mình.

"Lục Vũ, ngoan ngoãn cam chịu số phận đi."

Bạch Phàm khoe miệng nổi lên một vòng lãnh ý, một cái Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới sâu kiến, vậy mà để hần Linh Vũ tứ trọng cảnh giới cao thủ như thế bốn ba, Lục Vũ tuyệt đối là cái thứ nhất.

"Ban đầu ở Hắc Hà cốc, cái kia thanh niên áo xám người nhưng là ngươi sao?"

Lục Vũ nhìn chăm chăm Bạch Phàm, trong lòng đang suy tư cách đối phó.

Bạch Phàm ánh mắt khẽ biến, khẽ nói: "Sắp chết đến nơi còn hỏi cái này hỏi cái kia."

"Thế nào, không dám thừa nhận a?"

Lục Vũ khiêu khích, dùng phép khích tướng.

Bạch Phàm khẽ nói: "Thừa nhận lại như thế nào?"

Lục Vũ hỏi: "Ta liền một điểm không hiểu rõ, ngươi nếu là Linh Vũ cảnh, vì cái gì ngày đó tại trong Hắc Hà cốc, sẽ bị hạ viện Tề viện trưởng sợ quá chạy mất?"

Bạch Phàm cười lạnh nói: "Nói cho ngươi cũng không sao, ta tiến vào Hắc Hà cốc trước, đem tu vi cảnh giới phong ấn tại Tụ Linh cảnh, bằng không, các ngươi toàn đều trở thành vong hồn."

Lục Vũ tỉnh ngộ, tiếp tục hỏi: "Tại sao phải làm như vậy?"

"Bởi vì Hắc Hà cốc có điểm xấu truyền thuyết, Linh Vũ không thể nhập. Hiện tại, ngươi tâm nguyện thỏa mãn, liền chịu chết đi."

Bạch Phàm tới gần, Lục Vũ hét lớn: "Chậm rãi, ta còn có một chuyện nghĩ biết rõ ràng."

Bạch Phàm khẽ nói: "Cái nào đến nói nhiều như vậy, một lần cuối cùng, hỏi xong, ta liền tiễn ngươi lên đường."

Lục Vũ nhìn Bạch Phàm hai mắt, trầm giọng nói: "Ngươi khi đó tại trong Hắc Hà cốc bên trong hang núi kia, đào ra một cái hộp gỗ đàn tử, bên trong có một bức tranh, đó là cái gì?"

Lời vừa nói ra, một béo một gầy hai cái lão giả đều nhìn Bạch Phàm, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Bạch Phàm sắc mặt đại biến, bật thốt lên: "Sao ngươi biết được việc này?"

Lục Vũ khẽ nói: "Ta thấy được, ngươi nói xem."

Bạch Phàm trong mắt lóe lên một tia vẻ lo lắng.

"Ta dựa vào cái gì phải nói cho ngươi?"

Lục Vũ giễu cợt nói: "Thế nào, không dám nói, hay là không muốn để cho hai vị này biết a?"

Bạch Phàm hận hận trừng mắt Lục Vũ, hần xác thực không muốn để cho cái này một béo một gầy hai người biết.

"Đã đây là ngươi trước khi chết oan uổng, ta liền thành toàn ngươi. Bức kia đồ ta đã giao cho Thái tử, cái kia là Thiên Công Thất Xảo đồ."

"Cái gì?"

Một béo một gầy hai đại cao thủ đồng thời kinh hô, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lục Vũ kinh ngạc nói: "Thiên Công Thất Xảo đồ, làm sao có thể ... "

Lão giả cao gầy trừng mắt Bạch Phàm, chất vấn: "Một trong tam bảo khai quốc Thiên Công Thất Xảo đồ?"

Lão giả mập lùn hỏi: "Đại Phương đỉnh và Ngưng Hồn châu đây?"

Bạch Phàm lắc đầu nói: "Chỉ tìm được Thiên Công đồ, Đại Phương đỉnh và Ngưng Hồn châu không biết hạ lạc. Tốt, giết Lục Vũ, chúng ta nên trở về đi ... đừng chạy ... "

Bạch Phàm gầm thét, nguyên lai Lục Vũ lại thừa dịp song phương đối thoại thời khắc, toàn lực thi triển ra Phiêu Miểu thân pháp, phối hợp Thảo Mộc Giai Bình, xông ra ba người vòng vây.

"Đi chết đi!"

Bạch Phàm giãn dãn, trong tay đánh ra một vật, phát ra chói tai oanh minh, cái kia là một kiện pháp khí.

Phanh, một tiếng vang thật lớn, nương theo lấy Lục Vũ kêu thảm, hần bị kiện pháp khí kia đánh trúng, cả người bị tạc bay xông ra, phần lưng máu thịt be bét, thương thế cực nặng.

May mắn Lục Vũ thể chất đặc thù, có Kim Thân Bất Diệt hộ thể, nếu không một kích này, hần nhất định phải chết.

"Muốn chạy trốn, đơn giản nằm mơ!"

Một béo một gầy hai vị lão giả cấp tốc tới gần, trước mắt lại thấy bóng người hiện lên.

"A, còn sống. Tiểu tử này mệnh đủ cứng a."

Lục Vũ thân chịu trọng thương, trong lòng hiện ra cảm giác hết sức nguy hiểm.

Tại cái này sống chết trước mắt, hần chỉ có một cái ý niệm trong đầu, nhất định phải chạy đi, quyết không thể rơi vào Bạch Phàm trong tay, cái kia là hần phải chết không nghĩ ngờ kết quả.

Bách Xuyên mạch chấn động, Thiên mạch khôi phục, Lục Vũ tại sống chết trước mắt kích phát toàn thân tiềm lực, đem Thốn Tâm Vạn Kinh vận dụng đến cực hạn, như u linh tại trong núi rừng cấp tốc chạy trốn.

Bạch Phàm và hai cái lão giả theo đuổi không bỏ, ba người đều là Linh Vũ cảnh, vô luận thân pháp tốc độ đều siêu việt Lục Vũ, nhưng chính là không cách nào đem hấn bức ngừng, đem hấn ngăn chặn.

Lục Vũ trên lưng máu thịt be bét, máu tươi chảy ròng, nhưng hấn không để ý tới nhiều như vậy, cảm giác lực tăng lên tới cực hạn, Vạn Pháp Trì đang chấn động, chủ động phân tích tam đại cường địch di động quỹ tích, từ đó sớm dự cảnh, lần lượt tránh đi địch nhân vòng vây.

Núi non trùng điệp, liên miên không ngớt.

Lục Vũ tựa như không biết mệt mỏi, vượt qua một tòa lại một cái ngọn núi, phía trước đột nhiên xuất hiện một con sông lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Cầu trợ Nhược Dao

"Nhanh, ngăn hấn lại! Quyết không thể để hấn nhảy xuống sông."

Bạch Phàm cuồng khiêu, tràn đầy tức giận.

Nếu như cứ như vậy bị Lục Vũ chạy trốn, hậu quả kia đem thiết tưởng không chịu nổi.

Một béo một gầy hai cái lão giả cũng đều lộ ra vẻ lo lắng, Lục Vũ Phiêu Miêu thân pháp quỷ bí khó lường, tiềm lực kinh người, khiến người ta mười phần đau đầu.

Lục Vũ đã ánh mắt mờ hồ, hấn liệu hết tất cả, duy trì tốc độ nhanh nhất, nhưng phần lưng thương thế đã dẫn phát tạng phủ chuyển biến xấu, dẫn đến tinh thần hấn tiêu hao nghiêm trọng.

Làm cảm giác lực cảm thấy được phía trước có một con sông lớn lúc, Lục Vũ lập tức mừng rỡ, đây là duy nhất cơ hội chạy trốn.

"Nguy hiểm!"

Một loại trực giác tràn vào trong lòng, Lục Vũ cấp tốc né tránh, tránh đi Bạch Phàm phát ra pháp khí, nhưng không có né tránh cao thủ lão giả mũi tên sắt, bị một mũi tên đánh trúng phần lưng, thân thể vọt mạnh mà ra, vừa vọt rơi vào đầu kia sông cả cuộn cuộn sông lớn bên trong.

Sông này đoạn nước sông mãnh liệt, Lục Vũ rơi nước sau liền đã mất đi bóng dáng, lăn lộn nước sông trắng bóng, căn bản không nhìn thấy dưới mặt nước cảnh vật.

"Tiểu tử kia trúng một mũi tên, tăng thêm trước đây thương thế, đoán chừng rất khó sống sót."

Cao thủ lão giả nói.

Bạch Phàm lạnh lùng nói: "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Xuống dưới tìm."

Một béo một gầy hai cái lão giả có chút không vui, nhưng thực lực bọn hấn không bằng Bạch Phàm, thân phận cũng so Bạch Phàm thấp, chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện thọc sâu nhảy vào sông lớn, đang lăn lộn sông nước hạ tìm kiếm Lục Vũ thi thể.

Lục Vũ tổn thương đến rất nặng, mũi tên kia từ trên lưng bắn vào, mũi tên từ ngực toát ra.

Lúc đầu, nếu như phần lưng không bị thương, Kim Thân Bất Diệt có thể để cho hấn đao thương bất nhập.

Nhưng bởi vì phần lưng trọng thương, sức phòng ngự của Kim Thân Bất Diệt đại giảm, bị xé mở một cái cự đại lỗ hổng, điều này sẽ đưa đến mũi tên kia đem hấn bắn cái xuyên tim thâu.

Rơi nước sau, Lục Vũ thân thể bị nước sông hướng về phía đi xuống dưới, nhưng lại bởi vì cái mũi tên này, ngược lại bị cấm ở trong khe đá.

Bởi vì cái này duyên cớ, một béo một gầy hai đại cao thủ đi xuôi dòng sông, phản mà không có phát hiện Lục Vũ hành tung.

Bạch Phàm canh giữ ở bờ thượng, hạ du lịch tìm tìm thượng du.

"Gặp quý, làm sao ngay cả thi thể đều không có?"

Bạch Phàm tức giận đến gào thét, một chường vỗ ra, giang hà ngăn nước, sóng lớn bay lên mấy chục trượng, sợ chạy trong rừng chim thú.

Lục Vũ cố nén kịch liệt đau nhức, một mực chờ đến trời tối, chờ đến Bạch Phàm và mập gầy lão già rời đi, hắn mới kéo lấy thân thể bị trọng thương lên bờ, đi vào trong đêm tối.

Nhịn đau rút ra mũi tên sắt, Lục Vũ tìm một chút thảo dược, thoa lên trên vết thương, phòng ngừa lây nhiễm, bởi vì hắn trong nước cua quá lâu.

Lúc nửa đêm, Lục Vũ vừa mệt lại khốn, trọng thương để hắn trở nên suy yếu, vốn định nướng điểm thịt rừng bổ sung một cái - thể lực, cái nào nghĩ Bạch Phàm và mập gầy lão già lại còn tại phụ cận.

"Đáng chết."

Lục Vũ dập tắt củi lửa, cắn răng đào vong.

Một lát sau, Bạch Phàm xuất hiện, nhìn còn vì hoàn toàn dập tắt củi lửa, giọng căm hận nói: "Tiểu tử kia còn chưa chết, vừa đào tẩu, chúng ta truy."

Dưới bóng đêm, Lục Vũ vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, vận dụng tinh võ hồn ẩn nấp năng lực, mượn nhờ cỏ cây che dấu khí tức, cái này khiến Bạch Phàm cảm giác lực nhận lấy rất lớn quấy nhiễu, phóng tầm mắt nhìn tới lại không thu hoạch được gì.

Vượt qua năm ngọn núi, Lục Vũ thật sự là mệt mỏi đi không được rồi, chủ yếu là phần lưng máu thịt be bét, đau thấu tim gan a.

Dưới bóng đêm, phía trước trong sơn cốc lại có ánh lửa truyền đến, chỗ ấy có bảy tám cái lều vải.

"Là Thanh Sơn tông doanh trướng."

Lục Vũ vui mừng, trong lòng hiện lên một cái ý niệm trong đầu, cấp tốc hướng phía sơn cốc phóng đi.

Chân không dính bụi, Lục Vũ ẩn tàng tất cả khí tức, vận dụng cỏ cây hồn quyết xóa đi mình lưu lại mùi huyết tinh, lặng yên tới gần mấy cái kia doanh trướng.

Lục Vũ đang quan sát trong doanh trướng tình huống, rất nhanh liền cảm giác được vị trí của Lâm Phong, hắn cùng hai cái đệ tử hạch tâm một cái lều vải.

Lục Vũ không có vọng động, tiếp tục mượn nhờ tiểu thảo chi nhãn, lặng yên không tiếng động cảm ứng cái khác doanh trướng tình huống, lập tức cảm ứng được Trương Nhượng Dao ba động, nàng cùng một người khác một cái doanh trướng, cái kia là Hứa tiền sư.

Lục Vũ trầm mặc, dưới mắt mình tình huống không ổn, chỉ có thể đánh cược một keo.

Chính vào nửa đêm, doanh địa có đệ tử hạch tâm tuần thú.

Trương Nhượng Dao và Hứa tiền sư đều đã chìm vào giấc ngủ, tùy tiện đi vào tất nhiên sẽ kinh động hai người, vạn nhất náo ra động tĩnh, bị Sở Hoài Nam phát giác, Lục Vũ đồng dạng là chết chắc.

Trước mắt, Bạch Phàm ba người đang theo bên này đuổi theo, lưu cho Lục Vũ thời gian không nhiều.

Lục Vũ không dám chần chờ, âm thầm thôi động võ hồn, đi kêu gọi võ hồn của Trương Nhượng Dao.

Bởi vì Lục Vũ từng chữa thương cho võ hồn của Trương Nhượng Dao, lẫn nhau võ hồn khí tức đều rất quen thuộc.

Làm Trương Nhượng Dao đang ngủ say trong lòng hiện ra một loại cảm giác quen thuộc lúc, trong lòng đột nhiên nghĩ đến Lục Vũ.

Mở mắt ra, Trương Nhượng Dao lưu ý một cái ngoài trướng tình huống.

Sơn cốc gió nổi lên, hô hô phong thanh, tựa hồ đang che giấu cái gì.

Trương Nhượng Dao nhắm mắt, dự định ngủ tiếp, đột nhiên một loại cảm giác quen thuộc xông lên đầu.

"Lục Vũ..."

Trương Nhượng Dao kém chút kinh hô, bên tai lại truyền đến thanh âm yếu ớt.

"Đừng rêu rao, ta hiện tại thân chịu trọng thương, Thái tử phái ba vị cao thủ Linh Vũ cảnh, lập tức liền muốn truy đến nơi này..."

Trương như u cảm giác được võ hồn của Lục Vũ, song phương triển khai võ hồn giao lưu.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Trương Nhược Dao mười phần lo lắng.

Lục Vũ nói: "Ta cần người cùng Hứa tiền sư phối hợp, không thể kinh động những người khác, nếu không Sở Hoài Nam..."

Trương Nhược Dao lan tâm huệ chất, lập tức liên hiệp trong đó lợi hại quan hệ.

"Hứa sư thúc không có vấn đề, người trước lặng lẽ tiến đến."

Trương Nhược Dao lặng lẽ đánh thức Hứa tiền sư, âm thầm nói cho nàng ngọn nguồn.

Hứa tiền sư vì kinh, Lục Vũ lại lặng yên tiến vào.

Gió trong sơn cốc, cái kia là Lục Vũ kiệt tác, lấy Thảo Mộc Giai Bình che giấu hành tung.

"A, người thương thật nặng."

Trương Nhược Dao biến sắc, Hứa tiền sư cũng mười phần lo lắng.

Lục Vũ vội vàng nói: "Không có thời gian chú ý cái này, Bạch Phàm lập tức tới ngay, ta phải nghĩ cách tránh đi hấn truy tung."

Hứa tiền sư lặng lẽ hỏi: "Người có đối sách gì?"

Lục Vũ nói: "Sau đó, Bạch Phàm khẳng định sẽ tới kiểm tra doanh trường, nơi này rất khó ẩn thân."

Trương Nhược Dao xoay chuyển ánh mắt, thấp giọng nói: "Muốn không trốn ở trong chốn."

Khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, Trương Nhược Dao có chút ngượng ngùng.

Hứa tiền sư cau mày nói: "Vi kế hoạch hôm nay, chỉ có dạng này."

Lục Vũ lắc đầu nói: "Bạch Phàm không phải dễ gạt như vậy, ở chốn giấu không được người, biện pháp duy nhất là tại dưới giường đánh một cái hố, nhưng không thể làm ra tiếng vang, ta tránh ở bên trong, các người ngủ ở phía trên..."

Hứa tiền sư nhận tình sáng lên, khen: "Phương pháp kia tốt."

Lâm thời doanh trường, căn bản không có giường, ở trên mặt đất mà nằm, không chỗ có thể ẩn nấp.

Trương Nhược Dao nói: "Tốt thì tốt, cần phải nghĩ lặng yên không tiếng động đánh cái động, độ khó rất lớn."

Trời tối người yên, hơi có động tĩnh đều sẽ kinh động người khác, cái này đánh cái động còn không thể làm ra bùn đất, xác thực độ khó không nhỏ.

Lục Vũ nói: "Cái này muốn cực vận khí, Bạch Phàm đến đây, tất sẽ kinh động Sở Hoài Nam, đến lúc đó sẽ đánh thức mọi người. Ngay ở một khắc đó, chúng ta xảo diệu hơn phối hợp, ở những người khác đều bị bùng tỉnh thời khắc, lấy ám kinh tại mặt đất đánh một cái hố, không cần quá lớn, ta sẽ nhu cốt công, trốn về sau, các người lập tức trải tốt giường chiếu, ngủ lấy, động tác muốn nhẹ, phải nhanh!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Cầu kiến hoàng tử

Sự tình giống nhau Lục Vũ sở liệu, Bạch Phàm rất nhanh phát hiện trong sơn cốc doanh trường.

"Là Thanh Sơn tông doanh trường, bọn hấn đây là đi để đô tham gia Huyền cấp môn đồ đại hội."

Lão già mập lùn nói: "Bất kể hấn là cái gì Thanh Sơn tông, trực tiếp lật tung chính là."

Bạch Phàm lặng lẽ quét qua, nâng: "Lỡ mạng, Thanh Sơn tông mặc dù không tính là gì, nhưng có Thiên Huyền tông đốc tra tùy hành, sự tình nếu như chơi cứng, hậu quả người gánh chịu sao?"

Cao gầy lão giả nói: "Bạch Thống lĩnh có ý nghĩ gì?"

"Tiên lễ hậu binh, đi thôi."

Ba đại cao thủ bay thấp sơn cốc, lập tức kinh động đến tuần thú đệ tử hạch tâm, kinh động đến Sở Hoài Nam và chương môn Trương Văn Sơn.

"Là người!"

Sở Hoài Nam nhìn thấy Bạch Phàm lúc, nhin không được kinh hô.

Đây chính là Thiên Huyền tông khí đồ, Linh Vũ tử trọng cảnh giới, mạnh hơn Sở Hoài Nam nhiều.

"Người tới làm gì?"

Bạch Phàm lạnh lùng nói: "Phụng mệnh đuổi bắt phản tặc Lục Vũ, ta hoài nghi hán liền trốn ở cái này trong doanh địa?"

Sở Hoài Nam kinh ngạc nói: "Lục Vũ làm sao tại cái này? Không có khả năng!"

Cao gầy lão giả khẽ nói: "Chúng ta một đường đuổi giết hán, sao lại làm?"

Đệ tử hạch tâm của Thanh Sơn tông nhao nhao bị bùng tình, không ít người đều đi ra xem xét tình huống.

Lão già mập lùn nói: "Chúng ta chỉ cầm Lục Vũ, nếu như hán xác thực không tại cái này, chúng ta lập tức liền đi."

Trương Văn Sơn chần chờ nói: "Đốc tra phát hiện?"

Sở Hoài Nam nói: "Làm người không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Bọn hán muốn thật có thể đem Lục Vũ bắt tới, ta đem hán cắn tới ăn."

Bạch Phàm lạnh lẽo quét qua, đối mập gầy hai lão giả nói: "Từng cái điều tra."

Trương Văn Sơn nói: "Không cần phiền toái như vậy, chúng ta bồi tiếp các người từng bước từng bước doanh trường xem xét, miễn cho đến lúc đó náo ra hiểu lầm."

Sở Hoài Nam nói: "Đi thôi, trước từ ta doanh trường bắt đầu."

Tại Sở Hoài Nam và Trương Văn Sơn cùng đi, tóc trắng và mập gầy lão giả dần dần tra xét những cái kia doanh trường.

Đều là lâm thời dựng, tất cả đều là chần đệm nằm dưới đất, liếc qua thấy ngay.

Lâm Phong nghe được Bạch Phàm đang đuổi cầm Lục Vũ, trong lòng có chút kích động, Sở Tam Thu và Tiết Kim Long cũng cùng ở một bên, nghĩ muốn hiểu rõ Lục Vũ tình huống trước mắt, đến cùng chết không có.

Đi vào Trương Nhược Dao và Hứa Tiễn Sư doanh trường lúc, Trương Văn Sơn nói: "Đây là nữ tướng, xin chờ chốc lát."

"Chờ cái gì các loại, đi một bên."

Lão già mập lùn như u linh xâm nhập, trực tiếp xóc lên xong nợ mản, kinh động Hứa Tiễn Sư và Trương Nhược Dao đột nhiên ngồi dậy.

Hai nữ đều là cùng áo mà ngủ, nhưng sắc mặt cũng rất phẫn nộ.

"Các người chơi cái gì?"

Hứa Tiễn Sư giận dữ hỏi.

Bạch Phàm nhìn sang trong trường tình huống, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

"Kỳ quái, như thế nào không ai?"

Sở Hoài Nam khẽ nói: "Vốn là không ai, người cho rằng bản đốc tra tại cái này, có người trà trộn vào tới, ta lại không biết sao?"

Trương Văn Sơn nói: "Có thể hay không Lục Vũ đã sớm đi xa, cố ý đi vòng đến tận đây, kéo dài thời gian của các người."

Cao gầy lão giả nói: "Lục Vũ thân chịu trọng thương, không có khả năng đi xa."

Lâm Phong nghe vậy kinh hãi, Sở Tam Thu mưa Tiết Kim Long lại là mừng thầm.

Sở Hoài Nam không quá cao hứng cao gầy lão giả lời kia, người đây là đang hoài nghi bản đốc tra năng lực sao?

"Muốn hay không lục soát lại một lần a?"

Bạch Phàm ngấm nhìn bốn phía, lạnh lùng nói: "Chúng ta đi."

Ba người lóe lên một cái rồi biến mất, tiếp tục hướng phía trước truy tung.

"Tốt, không sao, mọi người tiếp tục tu luyện, ngày mai còn muốn đi đường."

Chương môn Trương Văn Sơn trấn an mọi người, sơn cốc rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

Trương Nhượng Dao trong doanh trướng, Lục Vũ chui ra ngoài, ghé vào trên giường, phần lưng vết thương rất sâu, nhưng cũng đã vấy.

Thân thể Lục Vũ năng lực khôi phục, cường đại vượt quá tưởng tượng, Lục Vũ phân tích, hẳn là và Hắc Nguyệt quả có quan hệ.

Trương Nhượng Dao đang vì Lục Vũ bôi thuốc, Hứa Tiễn Sư mật thiết lưu ý tình huống chung quanh.

"Trước hừng đông sáng, người nhất định phải rời đi."

Đến lúc đó thu thập doanh trướng, Lục Vũ liền không chỗ có thể ẩn nấp.

Trương Nhượng Dao có rất nhiều lời nghĩ giằng, nhưng dưới mắt Lục Vũ người đang ở hiểm cảnh, mặc dù Bạch Phàm đi, nhưng Sở Hoài Nam vẫn còn, nơi này Lục Vũ cũng không thể mỗi morn chờ đợi.

Tốt nhất thuốc, băng bó kỹ vết thương, Lục Vũ đổi một bộ quần áo, liền chuẩn bị rời đi.

"Người ... bảo trọng ..."

Trương Nhượng Dao muốn nói lại thôi, trong lòng có chút không bỏ xuống được.

Lục Vũ nhìn nàng, cảm kích nói: "Sự tỷ phần ân tình này, ta sẽ ghi khắc trong lòng."

Lóe lên mà ra, Lục Vũ liền lặng yên không tiếng động đi.

Hứa Tiễn Sư nhìn Trương Nhượng Dao, an ủi: "Chớ suy nghĩ quá nhiều, nếu có duyên, tự sẽ gặp lại."

Trương Nhượng Dao khẽ vuốt cằm, trong lòng có loại thất lạc.

Tháng giêng mười một, đế đô, phồn hoa như mộng, ngựa xe như nước.

Lục Vũ đứng tại Ngũ hoàng tử ngoài phủ đệ, trong lòng đang tính toán lấy chuyến này kết quả.

Lẻ loi một mình, trước đến báo thù, muốn tại đế đô giết chết Thái tử, đó chẳng khác nào người si nói mộng.

Đừng nói Lục Vũ mới Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, coi như hẳn là Tụ Linh cửu trọng cảnh giới, tỷ lệ thành công cũng không đến một phần trăm.

Muốn báo thù, muốn muốn tiến vào Huyền cấp tông môn, Lục Vũ nhất định phải tìm một cái giúp đỡ.

Phóng nhãn toàn bộ đế quốc, Ngũ hoàng tử là nhân tuyển tốt nhất, bởi vì hẳn muốn cùng Thái tử tranh đoạt hoàng vị.

Tam hoàng tử vừa chết, Thái tử thiếu một người trợ giúp, mặc dù Ngũ hoàng tử thực lực còn so ra kém Thái tử, nhưng là nó Dư hoàng tử bên trong, nhất có cơ hội và Thái tử tranh vị thí sinh.

"Người đến người nào?"

Gác công thủ lĩnh chính là Tụ Linh bát trọng cảnh giới cao thủ, cảnh giác quát hỏi.

"Ngũ hoàng tử muốn gặp người!"

Lục Vũ đầu đội mũ rộng vành, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt.

Gác công thủ lĩnh trong mắt tinh quang quần áo, trầm giọng nói: "Chờ đợi ở đây."

Không lâu, một cái lão giả áo xanh xuất hiện, thần sắc đậm mạc đánh giá Lục Vũ, lạnh lùng nói: "Đi theo ta."

Hoàng phủ chỗ sâu, chim hót hoa nở, yên tĩnh tường hòa.

Một chỗ trong đình đài, một cái tuần dật phi phàm thanh niên ngồi ở kia, cầm trong tay sách cổ, an tĩnh đọc.

"Ngũ hoàng tử, người tới."

Núi xanh lão giả cung kính đứng một bên, cúi đầu xé chiếu.

Ngũ hoàng tử ngẩng đầu, hai con ngươi mỉm cười, đáy mắt hiện lên vẻ khác lạ.

"Lục Vũ, ngươi tới được thật là nhanh a."

Ngũ hoàng tử tiểu dung mê người, cho người ta như một cơn xuân phong cảm giác.

Lục Vũ gỡ xuống mũ rộng vành, nhìn chăm chú Ngũ hoàng tử hai mắt.

"Ngươi không hy vọng ta sớm một chút tới sao?"

Ngũ hoàng tử hỏi ngược lại: "Ngươi không sợ tự chui đầu vào lưới sao? Ngươi có thể giết ta hoàng huynh, chính là tội nhân một cái, đáng chém!"

"Ta có thể giết Tam hoàng tử, liền có thể giết Thái tử, không phải sao?"

Lục Vũ lạnh nói phản bác, khí thế như hồng.

Ngũ hoàng tử khẽ nói: "Khẩu khí không nhỏ a, để đồ cao thủ nhiều như mây, ngươi đơn thương độc mã, ngay cả hoàng cung đều không thể tiến vào, liền sẽ chết ở nửa đường."

Lục Vũ nói: "Ta tới, chỉ vì và ngươi làm một cái giao dịch, ta thay ngươi giết Thái tử, giúp ngươi leo lên đế vị, ngươi giúp ta tiến vào Huyền cấp tông môn."

Ngũ hoàng tử nói: "Vạn nhất ngươi thất bại, phản cắn ta một cái, ta há không hai đầu thất bại?"

Lục Vũ cười to nói: "Lấy ngươi Ngũ hoàng tử thông minh đầu não, coi như ta thất bại, ngươi muốn cùng ta phải sạch quan hệ, còn sợ tìm không thấy lấy có? Nhưng nếu là ta thành công, ngươi liền có thể không uống phí một binh một tốt, nhẹ nhõm leo lên hoàng vị, cái này chẳng lẽ không đáng ngươi đi đánh cược một keo?"

Ngũ hoàng tử con mắt chuyển động, hỏi: "Ngươi lấy cái gì đền bù cho ta tin phục?"

Lục Vũ nói: "Thân phận của phù khí sư, ngươi cảm thấy thế nào? Chỉ cần ngươi cung cấp cho ta tài nguyên, vật liệu, nơi chốn, ta liền có thể luyện chế ra phù khí đánh giết cao thủ Linh Vũ cảnh, đến lúc đó trực tiếp giết vào trong cung!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Hợp tác mưu đồ bí mật

"Phù khí sư!"

Ngũ hoàng tử có chút động dung, cái này tại toàn bộ Chiến Hồn đại lục bên trên cũng không nhiều.

Phù khí sư và luyện khí sư, phù trận sư khác biệt, có thể nói là hai kết hợp thể, người nổi bật.

Chiến Hồn đại lục bên trên, luyện khí sư không ít, phù trận sư dễ tìm, nhưng là phù khí sư lại không nhiều.

"Mà lại, ta còn có thể nói cho ngươi một cái bí mật."

Lục Vũ cười nói.

"Bí mật gì?"

Ngũ hoàng tử hỏi.

"Thiên Công Thất Xảo đồ!"

Lục Vũ lời ấy để Ngũ hoàng tử sắc mặt đại biến, đây chính là Thiên Nguyệt quốc khai quốc tam bảo một trong, người tầm thường là không thể nào biết đến.

"Ở nơi nào?"

Ngũ hoàng tử có chút kích động.

Lục Vũ nói: "Trong tay thái tử, cái kia là Bạch Phàm tại trong Hắc Hà cốc lấy được."

Ngũ hoàng tử nhú mày, trầm ngâm một lát, nói: "Đi thôi, chúng ta chuyển sang nơi khác trò chuyện."

Trong mật thất, liền Lục Vũ cùng Ngũ hoàng tử hai người, cái kia núi xanh lão giả tại bên ngoài chờ.

"Người thật có nắm chắc bảo thù?"

Lục Vũ nói: "Chỉ cần người có thể vì ta cung cấp tài nguyên, giết một cái Thái tử, cũng không nhiều đại nạn độ."

Ngũ hoàng tử trầm ngâm nói: "Đỗ vương gia còn sống."

"Cái gì!"

Lục Vũ thông suốt đứng lên, ánh mắt như điện nhìn chăm chú Ngũ hoàng tử.

"Hắn ở nơi nào?"

"Thiên lao, là ta cứu được hắn, nhưng thương thế hắn cực nặng, cũng không sống nổi mấy ngày. Nếu như người có thể thành công, giữa các người còn có lại gặp một lần cơ hội."

Lục Vũ nghĩ không ra Đỗ vương gia còn sống.

"Có thể nghĩ cách đem vương gia cứu ra sao?"

Ngũ hoàng tử nói: "Đỗ vương gia tổn thương đến rất nặng, bởi vì Tam hoàng tử bị người giết chết, Thái tử hạ lệnh không cho phép trị liệu, ta đoán chừng Đỗ vương gia chống đỡ không được bao lâu."

"Nên giết!"

Lục Vũ nắm chặt nắm đấm, hắn rất muốn lập tức cứu ra Đỗ vương gia, nhưng là dưới mắt thực lực không đủ.

Lục Vũ sở dĩ tìm tới Ngũ hoàng tử, liền là muốn đạt được Ngũ hoàng tử trợ giúp, để Ngũ hoàng tử vì hắn cung cấp tài nguyên, trong thời gian ngắn nhất luyện chế ra lực sát thương cường đại phù khí, như thế mới có hi vọng bảo thù.

Tháng giêng mười lăm, liền là Huyền cấp tông môn môn đồ đại hội.

Trước mắt chỉ còn lại có bốn ngày thời gian, Lục Vũ có thể dùng thời gian chỉ còn lại có ba ngày, tương đương gấp gáp.

Nếu không có ngoại lực tương trợ, hắn liền xem như Thánh Hồn Thiên Sư, cũng không thể tránh được.

Ba ngày thời gian, muốn tu luyện tăng lên cảnh giới, cái kia đã không thực tế, và Ngũ hoàng tử hợp tác, mới là đường ra duy nhất.

Ngũ hoàng tử quan sát đến Lục Vũ thần sắc biến hóa, nói khẽ: "Người chỉ có ba ngày, người thật cảm thấy còn kịp sao?"

Lục Vũ nói: "Ba trời mặc dù căng thẳng một chút, nhưng còn có thể đánh cược một keo. Để đồ cao thủ nhiều như mây, ta muốn biết hoàng cung tình huống, cùng Thái tử bên người đều có bao nhiêu Linh Vũ cảnh cao thủ?"

Ngũ hoàng tử nói: "Hoàng cung có mười Nhị cung phụng, tất cả đều là Linh Vũ cảnh, trong đó có tám người đã bị Thái tử mua được. Mặt khác, Thái tử dưới trướng cũng có sáu vị Linh Vũ cảnh cao thủ, người nghĩ đơn thương độc mã giết đi vào, chỉ sợ không quá hiện thực."

Lục Vũ nhú mày, mười tám vị Linh Vũ cảnh cao thủ, cái này nhưng có điểm ra ngoài ý định.

"Thái tử bên người, cao thủ mạnh nhất là Linh Vũ mấy tầng?"

Ngũ hoàng tử nói: "Linh Vũ lục trọng, có hai cái."

Lục Vũ nghĩ nghĩ, hỏi: "Thời gian ngắn nhất bên trong, người có thể cảm ra bao nhiêu ngọc tinh?"

Ngũ hoàng tử trầm ngâm nói: "Trên trăm mai đi, ngọc tinh cái đồ chơi này, trong thế tục không nhiều."

Lục Vũ mở nhãn trừ vật, tay lấy ra danh sách, đưa cho Ngũ hoàng tử.

"Những này chính là ta cần thiết vật liệu, càng nhiều càng tốt, người có bằng lòng hay không đánh cược một keo."

Bốn mắt nhìn nhau, Ngũ hoàng tử trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

"Cầu phú quý trong nguy hiểm, cầu chúc chúng ta mã đáo thành công! Ta cái này phái người đi chuẩn bị."

Đứng dậy, Ngũ hoàng tử rời đi, một lát sau lại trở lại mặt thất.

"Mười lăm ngày đó là môn đồ đại hội, Thái tử chắc chắn sẽ tham gia, bởi vậy mười bốn ban đêm, hắc khải định sẽ về phủ thái tử. Để đồ rất nhiều quyền quý, đêm hôm đó đều sẽ tiến về phủ thái tử, ta đến lúc đó cũng sẽ đi. So sánh hoàng cung, phủ thái tử đề phòng tương đối muốn mỏng yếu rất nhiều, nhưng dưới mắt đề đồ phong vân nguy biến, Thái tử đã tăng cường đề phòng."

Lục Vũ nói: "Vậy liền đem thời gian định vào thời khắc ấy, người ta nội ứng ngoại hợp, nhất cử thành công!"

Ngũ hoàng tử nói: "Căn cứ kế hoạch an bài, mười lăm ngày ấy, môn đồ đại hội kết thúc, Thái tử hội yến mời Thiên Huyền tông cao thủ, bởi vậy chúng ta nhất định phải tại mười bốn đêm hôm đó động thủ."

Lục Vũ gật đầu, đột nhiên nói: "Có thể nói một chút khai quốc tam bảo sao? Cái kia là lúc nào di thất?"

Ngũ hoàng tử ánh mắt kinh biến, nghi ngờ nói: "Người thế nào biết khai quốc tam bảo thất lạc?"

Lục Vũ cười nói: "Ta tự nhiên có ta phương pháp. Đến lúc đó nếu như thành công, giết Thái tử, đoạt lấy Thiên Công Thất Xảo đồ, vừa vặn có thể làm người tân hoàng đăng cơ lễ vật."

Ngũ hoàng tử có chút ý động, trầm ngâm nói: "Năm đó, Thiên Nguyệt quốc mới thành lập, Thủy Hoàng chính là Huyền cấp tông môn cao thủ, lưu lại ba món đồ, theo thứ tự là Thiên Công Thất Xảo đồ, Đại Phương đỉnh, Ngưng Hồn châu. Cái này ba món đồ, trên thực tế xuất từ Huyền Tông. Đại Phương đỉnh là một tôn đan đỉnh, Ngưng Hồn châu đối Hồn Thiên sư mà nói rất hữu dụng ra. Thiên Công Thất Xảo đồ kỳ quái nhất, hoàng thất lịch đại đều tại nghiên cứu vật này, nhưng chính là xem không hiểu."

"Sau đó thì sao?"

Ngũ hoàng tử nói: "Về sau, để đồ sinh biến, hoàng vị tranh đoạt. Vì phòng ngừa tam bảo rơi vào trong tay tân hoàng, lão hoàng âm thầm phái cao thủ đem tam bảo mang theo xuất cung, nghe nói tại Hắc Hà cốc tao ngộ tập kích, sau đó, tam bảo không biết hạ lạc, đến nay đều không còn tăm hơi."

"Thì ra là thế."

So sánh Lục Vũ nắm giữ tin tức, Ngũ hoàng tử lời nói này cũng không giả.

Hiện tại, Đại Phương đỉnh trên người Lâm Phong, Ngưng Hồn châu ở trong tay Lục Vũ, chỉ có Thiên Công Thất Xảo đồ rơi vào tay thái tử.

"Thiên Công đồ Thái tử tất nhiên bí tàng, đến lúc đó có thể hay không tìm tới, dưới mắt thật khó mà nói."

Sau nửa canh giờ, Lục Vũ cần một chút vật liệu liền đưa tới.

Lần này, Lục Vũ là công phu sư tử ngoạn, muốn rất nhiều đan dược, còn có luyện khí và luyện Binh vật liệu, chế tác phù lục các loại vật liệu.

Bởi vì là thời gian quá ngắn, duy nhất một lần phù lục là lớn nhất lực sát thương, bởi vậy Lục Vũ hàng đầu mục tiêu liền là chế phù.

Ngũ hoàng tử còn cho Lục Vũ trang bị luyện khí sư, Luyện Đan sư các hai tên, hiệp trợ hắc tăng thêm tốc độ.

Lục Vũ nhất tâm nhị dụng, một bên phục dụng đan dược chữa thương, thuận tiện xách cảnh giới cao, một bên vội vàng luyện chế Phong Lôi tiễn và đốt hồn phù!

Ba ngày ba đêm, thời khắc không ngừng, Lục Vũ luyện chế ra mười sáu chi Phong Lôi tiễn, chín cái độn địa phù, sáu mươi bốn mai đốt hồn phù, cái này chủ yếu là đối phó Linh Vũ cảnh cao thủ.

Quý bút Hắc Mộc, ba ngày này, phát huy ra kinh người tác dụng.

Ngũ hoàng tử dốc hết sức lực, vì Lục Vũ tìm đến một trăm mười ba khối ngọc tinh, tất cả đều bị hắc luyện chế thành phù khí.

Ngoài ra, linh đan trăm viên, độc dược, thuốc trị thương phân lượng sung túc, cộng thêm một chút thượng vàng hạ cám cổ quái đồ chơi, ba ngày này, Ngũ hoàng tử có thể nói là mở rộng tầm mắt.

"Người bằng chừng ấy tuổi, như thế nào tinh thông mọi thứ?"

Lục Vũ không lớn hỏi ngược lại: "Ta nếu không có thủ đoạn, sao lại trước đến báo thù?"

Ngũ hoàng tử biết Lục Vũ không muốn nhiều lời, lập tức cũng không hỏi nữa, đổi một bộ quần áo, liền đi phủ thái tử tham gia dạ tiệc.

"Đêm nay, phải xem người rồi."

Lục Vũ lãnh đạm nói: "Đêm nay, ta sẽ để cho đế quốc ghi khắc giờ khắc này!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Tập kích hoàng cung

Đế đô phồn hoa, dòng người như thoi đưa.

Ba năm một lần Huyền môn đồ đại hội, oanh động toàn bộ đế quốc, thậm chí là cả phiên đại lục.

Thiên Nguyệt quốc có tứ đại Hoàng cấp tông môn, Thiên Huyền tông riêng phần mình phái ra một vị đốc tra, suất lĩnh bốn phái tinh anh chạy tới đế đô.

Phụ trách tuyển nhận môn đồ Thiên Huyền tông cao thủ, sẽ ở mười lăm tháng giêng cùng ngày đuổi tới.

Bốn vị đốc tra thì sớm chạy đến, yên lặng chờ một khắc này.

Thiên Nguyệt quốc các thành chi chủ, đều sẽ đến đây tham dự lần thịnh hội này, hoàng thất cũng sẽ tại mười lăm tháng giêng, tối tết nguyên tiêu, thịnh yến khoản đãi Thiên Huyền tông cao thủ.

Đây đều là lệ cũ, truyền thừa đã lâu.

Phủ thái tử, Tần Vân cùng Vân Nguyệt Nhi đứng tại trong hoa viên, cười cười nói nói, cách đó không xa Phụng Thanh Sơn thì cao ngạo tự ngạo, một người tại thưởng hà.

Đêm nay, Thái tử mở tiệc chiêu đãi các phương quyền quý, quận vương, tướng quân, thành chủ đều là ngồi lên quý khách, còn có không ít hoàng tử cùng đi.

Giờ phút này, Thái tử đang cùng phủ thượng các lộ chư hầu thương nghị đại sự, sớm chạy tới, cơ bản đều là Thái tử tâm phúc.

Loại kia ban đêm mới tới tham gia yến hội thành chủ, tướng quân, hoặc là trung lập phái, hoặc là liên là duy trì hoàng tử khác.

Phụng Thanh Sơn mặc dù và Tần Vân bất hòa, nhưng phụ thân của bọn hắn, đều đầu nhập vào Thái tử, lựa chọn giống nhau đường.

"Nghe nói cao thủ bốn phái đều đã đến đế đô, ngày mai môn đồ đại hội liền là chứng kiến kỳ tích thời điểm."

Tần Vân có chút hưng phấn, Vân Nguyệt Nhi lại có chút nghi hoặc.

"Thái tử diện hạ vì cái gì không mở tiệc chiêu đãi cao thủ bốn phái?"

Tần Vân nói: "Trong này tự nhiên có duyên cớ, nó một, Thiên Huyền tông có lệnh, hoàng thất không cho phép nhúng tay tông môn sự tình, nó hai, hoàng thất có đề cử danh ngạch, và bốn phái thuộc về đối thủ cạnh tranh."

Vân Nguyệt Nhi nói: "Tại sao muốn cạnh tranh a?"

"Bởi vì trên môn đồ đại hội, cái nào một phái đề cử Huyền cấp môn đồ nhiều nhất, liền có thể thu được Thiên Huyền tông một cái hứa hẹn. Lấy Thiên Nguyệt quốc làm thí dụ, bốn phái tăng thêm hoàng thất tông cộng có năm cỗ thế lực cạnh tranh, ngày mai ai có thể độc chiếm vị trí đầu, người đó liền có thể hướng Thiên Huyền tông đưa ra một cái yêu cầu."

"Thì ra là thế, đáng tiếc chúng ta không có tư cách."

Vân Nguyệt Nhi có chút thất lạc, Thanh Sơn tông thân phận đệ tử chân truyền mặc dù không yếu, nhưng là tại Huyền môn trước mặt, cái kia là chẳng bằng con chó.

Tần Vân an ủi: "Huyền Tông tại thế ngoại, kham khổ tu luyện, còn không bằng thế tục hồng trần, nhiều màu nhiều sắc."

Vân Nguyệt Nhi phức tạp cười một tiếng, trong đầu hiện lên một bóng người, đang từ từ mơ hồ.

Hoàng hôn, công phủ thái tử, Ngũ hoàng tử đi xuống xe ngựa, tùy hành mang theo bốn vị cao thủ.

"Ngũ đệ, ngươi làm sao hiện tại mới đến."

Thái tử tại cửa ra vào nghênh đón.

Ngũ hoàng tử cười nói: "Vừa đi trong cung đi một chuyến, thăm phụ vương, cho nên mới đã chậm."

Thái tử trong mắt lóe lên một tia lãnh sắc, ngoài miệng lại cười nói: "Không muộn, vừa vặn. Mau vào đi thôi, sau đó liền phải khai tiệc."

Ngũ hoàng tử mỉm cười tiến vào, Thái tử thì phát tay đem một tên hộ vệ gọi vào bên cạnh thân.

"Lập tức phái người đi trong cung, tăng cường phòng bị, cũng điều bộ phận phủ thượng cao thủ đi qua."

"Đứng."

Hộ vệ quay người rời đi, sau đó không lâu số lớn cao thủ chạy tới hoàng cung.

"Lão ngũ, đại cục đã định, người chơi không lại ta."

Thái tử đắc ý cười lạnh, ngày mai môn đồ đại hội thoát qua một cái, hoàng vị liền là hấn vật trong bàn tay.

Ngũ hoàng tử lúc này còn muốn chơi hoa văn, đó bất quá là vùng vẫy giấy chết.

Màn đêm buông xuống, dưới bóng đêm hoàng cung nhiều hơn mấy phần điều hui, mà phủ thái tử, giờ phút này lại náo nhiệt cực kỳ.

Lục Vũ ngồi tại tháp trên lầu, nhìn quanh què hoàng cung, khóe miệng nổi lên một vòng tiểu dung.

Đêm nay trăng tròn giữa trời, ngân quang như tơ, cả tòa đế đô đều lộ ra rất vui mừng.

Lục Vũ đứng dậy, mở ra nhẫn trữ vật, tay lấy ra đại cung.

Cung này so Lục Vũ còn cao, chính là huyền sắt chế tạo, xuất từ hoàng tử phủ, là Lục Vũ để Ngũ hoàng tử luyện khí sư chuyên môn vì hấn luyện chế.

Lục Vũ tay trái cầm cung, tay phải lấy ra một mũi tên dài.

Nói nó dài là bởi vì mũi tên sắt chỉ có ba thước, nhưng mũi tên này có dài một trượng.

Cung này phẩm chất không tệ, mặc dù không tính là bảo cung, nhưng so với Trương Nhược Dao đưa cho Lục Vũ cây cung kia, tại lực đạo và tầm bắn bên trên, muốn vượt qua mấy lần.

Nhưng bởi vì quá dài, không đủ linh xảo, chỉ thích hợp sút xa.

Lục Vũ vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, thể nội Bách Xuyên mạch chấn động, hai tay lực xâm thiên quân, trong nháy mắt khóa chặt hoàng cung.

Dưới ánh trăng, từng sợi ngân quang vẩy xuống trên người Lục Vũ, tạo thành một cái nhật lồng ánh sáng màu bạc, mông lung lại vừa thần bí.

Huru!

Một tiếng tên mình vạch phá bầu trời, kệp lấy bốn lôi chi thế, như lưu tinh vẫn lạc, chính giữa hoàng cung một ngôi lầu các!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, như pháo hoa văng khắp nơi, chấn động đế đô!

Cái kia tòa lầu các bị trong nháy mắt san thành bình địa, mũi tên kia uy lực vô tận, oanh động hoàng cung, đã dẫn phát vô số thét lên và gào thét!

"Địch tập!"

Một tiếng rống to truyền khắp hoàng cung mỗi một góc, số lớn cao thủ tuôn ra, Ngự Lâm quân toàn bộ điều động, Thái tử phái vào trong cung cao thủ cũng cấp tốc chạy đến.

"Bảo hộ hoàng thượng!"

Hoàng cung loạn thành một bầy, bởi vì từ xưa tới nay chưa từng có ai dám tập kích hoàng cung!

Lúc này, hoàng cung mỗi một lối ra đại quân áp cảnh, hơn vạn bộ đội tinh nhuệ phong tỏa tất cả lối ra, bất kỳ người nào cầm chỉ xuất nhập.

"Vân Thu! Người đây là ý gì?"

Gầm lên giận dữ truyền đến, mở miệng chính là Thái tử bên người thân tín Cung Dũng.

Vân Thu một thân nhung trang, sắc mặt lạnh lùng.

"Hoàng cung bị tập kích, vì hoàng thượng an toàn, tất cả mọi người cầm chỉ xuất nhập, kẻ trái lệnh giết không tha. Phong vân nổ, phong tỏa bầu trời,

người xông vào, vô luận ra vào, hết thầy bắn giết!"

Cung Dững cả giận nói: "Lớn mặt Vân Thu, ngươi đây là muốn tạo phản sao? Nơi này có Thái tử thân binh bảo hộ, không cần đến các ngươi, lập tức cho ta rút lui."

Vân Thu lãnh khốc nói: "Chức trách của ta là bảo vệ hoàng cung an toàn, trừ phi hoàng thượng hạ lệnh, nếu không, bất kỳ người nào đều mơ tưởng ra vào."

Cung Dững cười giận dữ nói: "Vân Thu, ngươi liền không sợ Thái tử diệt ngươi? Ngươi cho rằng đi theo Ngũ hoàng tử, hẳn có thể đầu qua được Thái tử?"

Vân Thu lạnh lùng nói: "Ngươi đã như vậy tự tin, làm gì quan tâm cái này?"

Hoàng cung bị tập kích, oanh động để đô.

Làm tin tức truyền đến Thái tử trong tai, cả người hắn đều sợ ngây người!

"Đáng giận, lập tức phái người tiến đến bình định nghịch tặc."

Thái tử găm thét!

Trong đại sảnh, quyền quý trong triều đều sợ ngây người, ngày mai sẽ là Huyền môn đồ đại hội, đêm nay ai ăn gan báo, dám đánh lên hoàng cung?

Phủ thái tử bên trên, cao thủ cấp tốc tập kết, chuẩn bị chạy tới hoàng cung.

Ngũ hoàng tử nhú mày, lạnh lùng nhìn, biểu hiện ra một bộ vẻ kinh ngạc.

"Vi thần nguyện vì Thái tử phân ưu."

Phụ thân của Tần Vân xung phong nhận việc, cái khác một chút thành chủ, tướng quân cũng đều nhao nhao đứng ra, nguyện lập tức chạy tới hoàng cung.

"Báo!"

Một tên hộ vệ hô to lấy xông vào đại sảnh, lập tức đưa tới tất cả mọi người chú ý.

"Khởi bẩm thái tử điện hạ, có người xông vào phủ thái tử, ngoài cửa hộ vệ toàn bộ chiến tử, mười tám Tinh Vệ đầu một nơi thân một nẻo ... "

Đang nói, một tiếng vang thật lớn, toàn bộ phủ thái tử đều đất rung núi chuyển, lạch điện sụp đổ, đem đại sảnh tất cả mọi người giật nảy mình.

"Người nào lớn mặt như thế, hẳn là chán sống?"

Quá tử khí đến nổi trợn lồi đình, hoàng cung bị tập kích, phủ thái tử bị người xông vào, đây quả thực muốn lật trời, đáng giận, đáng hận, có thể giết a!

Phủ thái tử đại môn đồ sụp, thủ vệ binh vệ phơi thây tại chỗ, việc này đã dẫn phát khủng hoảng, lần nữa oanh động để đô!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Xông phủ thái tử

Dưới ánh trăng, Lục Vũ đứng tại phủ thái tử ngoài cửa, giống như u linh im ắng, như chết thần âm lãnh, toàn thân tản mát ra kinh thiên sát khí.

Lục Vũ trong lồng ngực nhiệt huyết thiêu đốt, trong mắt giết chóc thành đao, nện bước trầm ổn mà kiên định bộ pháp, hướng phía trong phủ đi đến.

"Người nào? Dừng lại. Lại tiến lên một bước, giết không tha."

Công, binh vệ trùng mắt Lục Vũ, gặp hắn không nghe khuyên cáo, lúc này đâm ra một thương, bắn thẳng đến Lục Vũ ngực.

Lục Vũ ánh mắt lãnh khốc, trái lật tay một cái nhất chuyển, như rồng gió vuốt, trong nháy mắt bắt lấy trường thương, đột nhiên lắc một cái, liền làm vỡ nát thân thương, vỡ vụn sắt bắn vào cái kia binh vệ ngực, để hắn phát ra kêu đau.

"Lớn mặt, dám đến phủ thái tử nháo sự, ngươi chán sống?"

Công, cái khác mấy cái binh vệ cấp tốc vọt tới, liền thủ vẫy công Lục Vũ.

"Tránh ta thì sống!"

Lục Vũ thần sắc hồ hững, người như u linh lóe lên, ba cái binh vệ liền phơi thây tại chỗ.

Đi vào đại môn, Lục Vũ khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Đêm nay, hắn muốn để đế quốc ghi khắc, hắn muốn để Thái tử hối hận, hắn muốn để đế đô sôi trào.

"Người là ai, vào bằng cách nào?"

Trong hoa viên, có thị vệ phát hiện Lục Vũ, mở miệng hỏi thăm.

Lục Vũ không nói, trên người sát khí kinh thiên, trong hoa viên bách hoa tại nhao nhao nở rộ, yêu dị cực kỳ.

Thị vệ kia một thấy tình huống không ổn, cấp tốc phát ra một tiếng ám hiệu, bốn phía lập tức bóng người chớp động, xuất hiện mười tám cao thủ, đây chính là phủ thái tử mười tám tinh vệ!

"Bắt lấy hắn."

Mười tám tinh vệ nhìn ra Lục Vũ ý đồ đến bất thiện, cấp tốc vọt tới.

Những này tất cả đều là Tụ Linh cảnh giới hậu kỳ cao thủ, một cái thân kinh bách chiến.

Lục Vũ sát niệm chấp liệt, ánh mắt như điện, Phiêu Miểu thân pháp phối hợp U Linh Quỷ Trảo, lòng bàn tay phải Cực Lạc đao như ẩn như hiện, Thiên U Tinh Diễm như chết thần chi quang, chỗ đến, nhiệt huyết bay lên, thờ dài quanh quẩn.

Từng cái tinh vệ tay cầm cổ họng, ánh mắt lộ ra tuyệt vọng và khủng hoảng.

Dưới bóng đêm, trong hoa viên bách hoa đang toả ra, tựa như là đang vì Lục Vũ ca hát.

Hoa hồng kiều diễm, hoa trắng xinh đẹp, hương hoa tràn ngập, gió đêm hơi lạnh.

Mười tám tinh vệ, một lát ngã xuống, từng cái ánh mắt âm đạm, phiêu tán rơi rụng tươi máu nhuộm đỏ hoa trắng, vì phần này bóng đêm bằng thêm mấy phần xinh đẹp.

Trong đại sảnh, quá tử khí đến hết giận dữ, trong phủ cao thủ cấp tốc tràn vào, nghe xong Thái tử an bài.

Bên ngoài phòng, kêu thảm thê lương, khiến người ta kinh hoàng.

Bạch Phàm hiện thân, ánh mắt lộ ra một vẻ kinh ngạc, phản phó nói: "Ngăn lại người tới, giết không tha."

Mấy chục cái hộ vệ cấp tốc xông ra, trong sảnh các đại thành chủ, tướng quân, hoàng tử đều nhao nhao đứng dậy, đứng ở Thái tử sau lưng.

"Bất kể là ai, ta đều muốn đem hắn chém thành muôn mảnh."

Thái tử cuồng khiếu, suất lĩnh đám người đi ra đại sảnh, muốn đích thân thảo phạt cái kia đáng chết hung đồ.

Hoàng cung bị tập kích, toàn bộ đế đô bị kinh động, tứ đại môn phái cao thủ đều ngay đầu tiên tiến về xem xét.

Phủ thái tử bị tập kích, lần nữa đã dẫn phát oanh động, vô số ánh mắt rơi vào phủ thái tử bên trên, mật thiết lưu ý lấy động tĩnh bên này.

Lục Vũ đứng tại trong hoa viên, dưới chân thi thể ngổn ngang lộn xộn, mấy chục cái hộ vệ đem hắn bao bọc vây quanh.

"Lục Vũ, là người!"

Bạch Phàm sững sờ, cười giận dữ nói: "Thật sự là Thiên Đường có lối người không đi, Địa Ngục không cửa lách xông tới."

Thái tử nhìn thấy Lục Vũ, cái kia là vừa sợ vừa giận, nghiêm nghị nói: "Lục Vũ, người dám đến ta phủ thượng muốn chết, ta không tha cho người."

Tần Vân, Phương Thanh Sơn, Vân Nguyệt Nhi đều sợ ngây người, nghĩ không ra xông vào phủ thái tử người, lại là Lục Vũ, hắn đơn giản quá lớn mật!

"Ta nói qua muốn lấy người trên cổ đầu chó, người quên rồi?"

Lục Vũ trong mắt lãnh điện như ánh sáng, thu hút tâm thần người ta, để Thái tử tâm thần khê run, lại có một tia khủng hoảng.

Cái này là ngày đó tại Đỗ vương phủ, lời thề của Lục Vũ, bây giờ hắn vậy mà thật tới.

Bạch Phàm cười lạnh nói: "Châu châu đá xe, không biết tự lượng sức mình. Ngươi cho rằng để đều là ngươi có thể làm loạn địa phương? Phù thái tử cho phép ngươi giương oai?"

Lục Vũ lãnh khốc nói: "Tối nay, ta muốn đem phù thái tử san thành bình địa, ta muốn tự tay chặt xuống Thái tử đầu chó, ta muốn để đô ghi khắc, ta muốn để quốc rung động."

"Ngươi đánh rầm!"

Có thành chủ mắng to.

"Ngươi thì tính là cái gì, dám tại Thái tử trước mặt can rở, đến a, diệt cho ta hần."

Một cái đại tướng quân gầm thét, mệnh lệnh hộ vệ bên cạnh cầm xuống Lục Vũ.

Lập tức, hai vị Tụ Linh cửu trọng cảnh giới cao thủ lóe lên mà ra, hướng phía Lục Vũ xuất thủ.

"Tiểu tử, ngoan ngoãn chịu chết đi."

Lục Vũ lặng lẽ như điện, thảo hồn chiếc lá thứ nhất bên trên, điện lỏng mảy phóng xuất ra chấn hồn nhiếp phách chi lực, để hai vị Tụ Linh cửu trọng cảnh giới cao thủ tâm thần rung động, vô hồn tự động hiển hiện.

Cái kia là hai đạo thú vô hồn, tất cả đều là Hoàng cấp bát phẩm, khí thế khinh người.

Lục Vũ vui mừng không sợ, trực tiếp đón nhận công kích của địch nhân, vô hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, bên trên chiếc lá thứ hai, ba đầu hồn lực tuyến như thêm điện gào thét, trong nháy mắt bỏ vào địch nhân vô hồn bên trên.

A!

Kinh hô biến thành hết giận dữ, hai đại cao thủ thân thể run lên, lực lượng toàn thân giống như là bị rút sạch đồng dạng, vô hồn bị trọng thương, trực tiếp bị hồn lực tuyến rút đi chín tầng hồn lực, trực tiếp từ Hoàng cấp bát phẩm sắp tới Hoàng cấp nhất phẩm.

Cứ như vậy, công kích trong nháy mắt tan rã, gặp lại Lục Vũ Lạc Nhật Kinh Lôi, hai người kêu thảm nửa tiếng, liền bị vận chuyển đường bộ một quyền đánh nổ, huyết nhục vấy ra.

"Ngươi ... ngươi ... lớn mật, dám hành hung ..."

Tướng quân kia dọa đến nói năng lộn xộn.

"Ngớ ngẩn!"

Lục Vũ cười lạnh, ánh mắt đảo qua toàn trường.

"Đây là ta cùng Thái tử ân oán cá nhân, các vị thành chủ, tướng quân, hoàng tử, quận vương tốt nhất cân nhắc một chút. Tối nay, phù thái tử đem san thành bình địa, bất kỳ cái gì cùng ta đối nghịch, và Thái tử kết minh người, ta đều đem chém tận giết tuyệt, một tên cũng không để lại! Không nên đánh giá thấp quyết tâm của ta, bởi vì lời này ta chỉ nói một lần. Nhất niệm sinh tử, lựa chọn của các ngươi đem quyết định vận mệnh của các ngươi, đến lúc đó chớ có trách ta tàn khốc!"

Một vị thành chủ nổi giận mắng: "Tiểu tử, ngươi thật ngông cuồng, ngươi cho rằng đây là địa phương nào, ngươi còn có thể lật trời rồi?"

Lục Vũ cười lạnh nói: "Ngươi là không tin ta có thể đem phù thái tử san thành bình địa, thật sao?"

Thái tử cười giận dữ nói: "Chỉ bằng ngươi? Người si nói mộng! Các ngươi thất thân làm gì, bắt lại cho ta hần, ta muốn tự tay đem hần chém thành muôn mảnh!"

Trong hoa viên, mấy chục cái hộ vệ cùng nhau tiến lên, liên thủ muốn áp chế Lục Vũ, đem hần cầm xuống.

Lục Vũ thét dài, sợi tóc bay lên, toàn thân quần áo phiêu động, ngạo khí trong lồng ngực thành cuồng.

Trong vườn trăm hoa đua nở, giống như là đang vì Lục Vũ vỗ tay, nhảy cẫng hoan hô, như đập trùng sóng biển.

Thảo hồn đang phát sáng, lóe ra huyền động quang mang, phóng xuất ra sức mạnh kỳ diệu.

"Cái kia là ... huyền ... cấp vô hồn!"

Có thành chủ kinh hô, ánh mắt lộ ra dị sắc.

Ngày mai sẽ là Huyền môn đồ đại hội, Lục Vũ có Huyền cấp vô hồn, rất có thể sẽ tiến vào Thiên Huyền tông, đến lúc đó, hoàng thất cũng nại hần không

gi.

"Tình võ hồn mà thôi, hơn phân nửa làm không thành manh mối gì."

Trong phủ thái tử, quen thuộc Lục Vũ dù sao cũng là số ít, đại đa số người đều không rõ ràng Lục Vũ nội tình, cho nên đều cảm thấy hắn điên rồi, chạy tới nơi này muốn chết.

Vân Nguyệt Nhi trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, trong lòng vậy mà tại vì Lục Vũ lo lắng.

"Hắn làm sao ngộ như vậy, một người chạy đi tìm cái chết."

Vân Nguyệt Nhi trong lòng có cổ đau nhức, Lục Vũ đã đem nàng quên, nhưng nàng nhưng lại không biết vì cái gì, liền là không bỏ xuống được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Chém giết Linh Vũ

Tần Vân cười nói: "Thật sự là cuồng vọng quá mức, phủ thái tử là hắn có thể xông sao?"

Phượng Thành Sơn cười lạnh nói: "Lần này, thần tiên đều cứu không được hắn."

Ngũ hoàng tử không nói một lời, lặng lẽ mà nhìn xem, cũng lưu ý các lộ chư hầu phản ứng.

Trong hoa viên, hơn mười vị hộ vệ đem Lục Vũ bao bọc vây quanh, đao kiếm không có mất, côn bổng vô tình, chỉ nghĩ lấy tốc độ nhanh nhất cầm xuống Lục Vũ.

Nhưng mà chiến đấu tình huống làm cho người kinh ngạc, võ hồn của Lục Vũ mười phần quý đi, chiếc lá thứ nhất bên trên điện lông mày có chấn nhiếp võ hồn tác dụng, Lục Vũ lặng lẽ quét qua, bốn phía hộ vệ liền không tự chủ được phóng xuất ra võ hồn, từng cái trợn mắt tròn xoe, câu thông võ hồn tăng phúc chiến lực.

Cái này vốn là tăng lên sức chiến đấu phương thức cao nhất, nhưng đối mặt Lục Vũ lúc, lại trở thành tất cả mọi người ác mộng.

Thảo hồn bên trên chiếc lá thứ hai, ba đầu hồn lực tuyến liền tựa như ba cây thiểm điện thần tiên.

Một roi xuống dưới, địch nhân liền hồn phi phách tán, mặc kệ là Hoàng cấp bát phẩm hay là Hoàng cấp cửu phẩm, đều trong nháy mắt xuống tới Hoàng cấp nhất phẩm.

Kể từ đó, võ hồn bị thương, chiến lực sụt giảm, lại đối mặt Lục Vũ đáng sợ sức chiến đấu, kết quả kia chỉ có một con đường chết!

Loại phương thức công kích này, cũng không phải là Lục Vũ sáng tạo, nhưng vẫn như cũ để người quan chiến giật nảy mình.

Từng tiếng kêu thảm kẻ rõ thê lương, Lục Vũ tại trong vòng mười chiêu liền chém giết ba mươi vị Tụ Linh bát trọng cảnh giới hộ vệ, cái này nhưng làm ở đây tất cả thành chủ, tướng quân đều sợ ngây người.

Loại tốc độ này, như bảo trì nửa canh giờ, phủ thái tử cao thủ còn không được đầy đủ đều chết hết?

"Toàn bộ lui ra!"

Bạch Phàm hạ lệnh, còn sót lại hộ vệ tất cả đều kinh hồn táng đảm, hoảng sợ nhìn Lục Vũ, bị võ hồn của hắn kinh sợ.

Lục Vũ cường đại địa phương không ở chỗ lực chiến đấu của hắn, mà ở chỗ hồn lực tuyến không gì không phá, bất kỳ cái gì Hoàng cấp võ hồn gặp gỡ nó, đều không thể lực chống cự.

Nói cách khác, tại Tụ Linh cảnh giới, Lục Vũ có thể quét ngang!

Phương diện này, Ngưng Hồn châu tác dụng cực lớn, Lục Vũ là tại vận dụng thủ đoạn của Hồn Thiên sư, khởi xướng võ hồn công kích!

Bạch Phàm kiến thức rộng rãi, biết Hoàng cấp võ hồn sẽ bị Lục Vũ khắc chế, cho nên lúc này mới đem những hộ vệ kia triệt hạ.

"Cầm xuống Lục Vũ."

Bạch Phàm lời này vừa nói ra, trong hoa viên lập tức nhiều một cao một thấp hai cái lão giả, chính là trước đây truy sát Lục Vũ hai vị kia Linh Vũ cảnh.

Đây chính là Huyền cấp võ hồn Linh Vũ cảnh cường giả, đủ để nghiền ép Tụ Linh cảnh giới, quét ngang bất kẻ đối thủ nào.

"Đừng giết chết, ta muốn sống, sau đó đem hắc thiên đao vạn quả!"

Thái tử nhẹ răng cười, hận phát cuồng.

Lục Vũ hai mắt nhắm lại, thảo hồn trên đỉnh đầu tại chập chòn, phóng xuất ra chân hồn chi lực, cái kia một cao một thấp hai đại cao thủ võ hồn đều hứng chịu tới một chút ảnh hưởng, nhưng rõ ràng không có Hoàng cấp võ hồn nhận ảnh hưởng lớn như vậy.

Đây là bởi vì Huyền cấp võ hồn đẳng cấp càng thật cao hơn, thực lực càng mạnh.

"Lục Vũ, ngoan ngoãn cam chịu số phận đi."

Lão già cao gầy nhoáng người lao tới, vung tay lên, năm ngón tay thành trảo, hướng phía Lục Vũ cổ Chop tới, tựa như là bắt gà con đồng dạng.

Chiêu thức kia mang theo vũ nhục tính, cái kia là tại khinh miệt Lục Vũ, căn bản không có đem hắc đề ở trong lòng.

"Tối nay, chính là tử kỳ của các ngươi đến."

Lục Vũ ngữ khí băng lãnh, thân thể lướt ngang, bên cạnh chuyển, giống như u linh, xảo diệu tránh đi lão già cao gầy một trảo này.

"Đồng đặc! Đến nơi này, ngươi chẳng lẽ còn nghĩ còn sống rồi đi? Gục xuống cho ta."

Lão già mập lùn nhanh như thiểm điện, kẹp thế lôi đình vạn quân, hướng phía Lục Vũ chém bổ xuống đầu.

"Tránh không khỏi, Lục Vũ nhất định phải chết!"

"Tụ Linh ngũ trọng cảnh giới, há có thể và Linh Vũ cảnh cao thủ đối kháng?"

Đại đa số người đều cảm thấy Lục Vũ thua không nghi ngờ, thậm chí khả năng lúc trước chết mất.

Ngũ hoàng tử mỉm cười quan chiến, trong lòng lại ít nhiều có chút bất an.

Một kích này, Lục Vũ thật có thể tiếp được?

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh.

Mắt thấy lão già mập lùn một chương kia liền muốn rơi trên đầu Lục Vũ, lão già cao gầy công kích, cũng trong nháy mắt tới gần!

Lục Vũ rống to gào thét, hai mắt như điện, chiến ý thành cuồng, vậy mà không tránh không né, hai tay vung ra, phân biệt đón nhận hai đại cường địch!

"Tiểu tử này không muốn sống nữa?"

"Cái này gọi tự chịu diệt vong!"

Có thành chủ, tướng quân mắng to, cảm thấy Lục Vũ xuẩn giống như heo!

"Lần này xem ngươi còn không chết!"

Tần Vân nhẹ răng cười, trong lòng tràn đầy chờ mong, con mắt trừng lão đại.

Lão già cao gầy và lão già mập lùn đều tại cười to, Lục Vũ cùng mình liều thực lực, vậy đơn giản liền là ...

Oanh!

Oanh!

Sấm chớp, tiếng vang thành cuồng.

Kinh khủng bạo tạc lực tới khô lập hủ, đem trọn hoa viên đều phá hủy.

Lục Vũ lóe lên trở ra, giống như u linh, lơ lửng giữa không trung bên trên.

Tiến công bên trong lão già cao gầy và lão già mập lùn phát ra thê lương kêu thảm, ngăn ngui mà tuyệt vọng, một giây sau liền thân thể nổ nát vụn, hình thần câu diệt!

Một kích phía dưới, hai đại Linh Vũ cao thủ cứ như vậy thi cốt không còn, huyết vũ bay là tả.

Kết quả này đem tất cả mọi người sợ ngây người.

Ngũ hoàng tử ánh mắt lộ ra tinh quang, thầm nghĩ: "Phù khí thật đáng sợ!"

Bạch Phàm hai mắt ngẩn người, hoàn toàn không tiếp thụ được.

Thái tử vừa kinh vừa sợ, căn bản không nghĩ ra, Lục Vũ làm sao đột nhiên trở nên lợi hại như vậy.

Cái khác thành chủ, tướng quân, tất cả đều sợ choáng váng.

"Tránh ta thì sống, người nào ngăn ta vong! Tối nay, phù thái tử đem san thành bình địa, Thái tử đầu chó ta sẽ đích thân chặt xuống, treo ở trên thành lâu. Tất cả và Thái tử cùng một chỗ, đối địch với ta người, giết hết không xá!"

Lục Vũ thanh âm băng lãnh mà tàn khốc, như kinh lôi vẫn lạc, chấn động tứ phương.

Trước đây, Lục Vũ chém giết Tự Linh bát trọng cảnh giới hộ vệ, vậy còn không tính cái gì.

Nhưng lần này, trong nháy mắt chém giết hai đại Linh Vũ cảnh cao thủ, thật đem rất nhiều người đều sợ ngây người.

"Cuồng vọng, ngươi đây là đang uy hiếp chúng ta sao?"

Có thành chủ mắng to, cái kia là Thái tử nhất hệ.

"Bằng vào ngoại lực giết địch, liền muốn tại phủ thái tử hoành hành, ngươi cũng quá coi thường đế đô."

Một cái thanh âm băng lãnh truyền đến, dưới bóng đêm, một đạo bóng xám xuất hiện, có được cường đại khí tràng, làm cho tất cả mọi người đều tâm thần hốt hoảng.

Thái tử nhìn thấy người này, mặt bên trên lập tức nhẹ nhàng thở ra.

"Lô lão, mau giúp ta đem hán cầm xuống, tiểu tử này rất đáng hận."

Lư Thương Thụ chính là hoàng thất cung phụng, Linh Vũ lực trọng, nhưng lại bị Thái tử mua được.

Đêm nay, Thái tử mở tiệc chiêu đãi các lộ chư hầu, trong hoàng cung mười hai vị cung phụng sẽ tới tám vị, tất cả đều là Thái tử nhất hệ.

Nhưng về sau, Ngũ hoàng tử đi một chuyến hoàng cung thăm hỏi hoàng thượng, Thái tử sợ có biến, cho nên lại phái bốn vị cung phụng suất lĩnh một nhóm cao thủ trở về hoàng cung.

Ai nghĩ, Lục Vũ tập kích hoàng cung, Ngũ hoàng tử phái đại quân phong tỏa hoàng cung, ngược lại đem Thái tử cái đám kia cao thủ cho chặn ở bên trong.

Đây thật ra là Lục Vũ cùng Ngũ hoàng tử trước đó liên thương lượng xong kế sách, tập kích hoàng cung là vì suy yếu Thái tử bên người lực lượng, lấy đề cao Lục Vũ ám sát Thái tử xác suất thành công.

Dưới mắt, trong phủ thái tử, Linh Vũ cao thủ tổng cộng có mười cái.

Ngoại trừ hoàng thất bốn vị cung phụng bên ngoài, Thái tử chính mình còn có lục đại Linh Vũ cao thủ.

Cái kia một béo một gầy, tất cả đều là Linh Vũ nhị trọng, trực tiếp chết tại Lục Vũ trong tay.

Bạch Phàm là Linh Vũ tứ trọng, tùy hành bảo hộ Thái tử, còn lại Linh Vũ cao thủ, tất cả đều tại một chỗ khác, cũng không có cùng các lộ chư hầu cùng một chỗ dùng bữa.

Nếu không phải hai vị Linh Vũ cao thủ đột nhiên chết đi, Lư Thương Thụ Diệp sẽ không hiện thân nhúng tay.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Chém giết Bạch Phàm

Lục Vũ ở trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Lư Thương Thụ.

"Uổng người còn tại Linh Vũ lực trọng, có mất nhưng không tròn. Thái tử không đức, hung tàn lãnh khốc."

Lư Thương Thụ chân mày vẩy một cái, quát lạnh nói: "Hoàng mao tiểu nhi, dám dạy đời ta, người đơn giản chán sống!"

Vô hình chân nhiếp quét sạch bốn phía, toàn bộ phủ thái tử đều đang lắc lư, trong hoàng thành đều cảm nhận được một cỗ tức giận.

Những Hoàng hôn kia dọa đến toàn thân run rẩy, nhưng Lục Vũ lại hồn nhiên không sợ, thảo hồn trên đỉnh đầu tại chấp chờn, phun ra nuốt vào lấy ánh trắng, nở rộ ngân sắc quang mang.

"Người nào dám ở đây nháo sự?"

Một bóng người cao to xuất hiện, bên người đi theo năm cao thủ.

Thái tử nhìn thân ảnh cao lớn kia, vui vẻ nói: "Minh sư đến rất đúng lúc, tiểu tử này tuyên bố muốn tiêu diệt Thái tử ta phủ, giết sạch tất cả mọi người, người nhanh giúp hấn bắt lấy hấn."

Minh Thành Ngọc, Linh Vũ lực trọng, chính là Thái tử bên người nề trọng nhất cao thủ.

Hắn đi theo phía sau ba Đại cung phụng và hai đại Linh Vũ cao thủ, tất cả đều là bị Lư Thương Thụ nộ khí sở kinh động, đi ra đến xem tình huống như thế nào.

"Gan chó thật lớn, lại dám ở chỗ này giương oai, Bạch Phàm, bắt lấy hấn."

Minh Thành Ngọc tuổi hơn bốn mươi, cao lớn uy vũ, bá khí mười phần.

Hắn một phát lời nói, Bạch Phàm không dám thất lễ, cấp tốc hướng Lục Vũ phóng đi.

Lục Vũ lóe lên mà roi, tránh đi Bạch Phàm tiến công, dưới thân thể ngồi xổm, đôi thủ chường tâm kề sát đất, trong miệng chọt quát lên: "Ta trước diệt người phủ thái tử!"

Lục Vũ đột nhiên đứng lên, đôi thủ chường tâm phủ vãn hội tụ, kinh khủng lực lượng hủy diệt tột độ lập hủ, lớn như vậy phủ thái tử phát ra ầm ầm tiếng vang, vô số phòng ốc chia năm xẻ bảy, cấp tốc sụp đổ, dọa đến rất nhiều người hốt hoảng né tránh.

Quá tử khí muốn chết, giận dữ hét: "Giết hấn cho ta! Giết a!"

"Người muốn chết!"

Lư Thương Thụ và Minh Thành Ngọc song song gào thét, ở ngay trước mặt bọn họ, phá hủy phủ thái tử, cái kia là trần trụi khiêu khích, khi bọn hấn không tồn tại!

Rất nhiều thành chủ, tướng quân tròn tròn mắt.

Vốn cho rằng Lục Vũ chỉ nói là nói, hù dọa người.

Ai nghĩ, hấn vậy mà thật phá hủy phủ thái tử, đây quả thực so ban ngày thấy ma còn muốn cho người càng thêm khó có thể tin.

Phủ thái tử đại biểu cho Thái tử cả đời vinh quang, cứ như vậy bị Lục Vũ phá hủy, nào sẽ bị người trong thiên hạ chế giễu.

Rất nhiều hộ vệ vọt tới, muốn cầm xuống Lục Vũ, nhưng tại đôi mắt thảo hồn lúc, lại bị bách phóng xuất ra vô hồn.

Ngay sau đó, ba đầu hồn lực tuyến co rúm, cái kia là bách phát bách trúng.

Từng tiếng kêu thảm truyền khắp bốn phía, từng cái hộ vệ phơi thây tại chỗ.

Lục Vũ như Ngân Nguyệt cuồng ma, chỗ đến kêu thảm gào thét, trong chớp lát liền có hơn ba mươi vị hộ vệ chết ở trong tay của hấn.

Lục Vũ dưới chân, liệt diễm bắn ra bốn phía, từng đạo hồn phách xoay quanh ở chung quanh hấn, phóng xuất ra vô cùng âm lãnh ba động.

Tần Vân, Phương Thanh Sơn đều sợ ngây người, đơn giản không thể tin được một màn này.

Quá tử khí đến ngũ quan vận vẹo, nghiêm nghị nói: "Giết! Nhất định phải giết hấn, quyết không thể để hấn còn sống."

Lục Vũ liếm liếm trên mặt tung tóe đến vết máu, lãnh khốc nói: "Cuối cùng cảnh cáo, đây là ta cùng Thái tử ở giữa ân oán cá nhân, ai như ngăn ta, giết không tha!"

Bạch Phàm tức giận, quát: "Tất cả mọi người tản ra."

Phủ thái tử hộ vệ đã tử thương hơn phân nửa, những người khác cấp tốc tản ra.

"Lục Vũ, hôm nay, ta nếu không cầm xuống ngươi, ta cũng không phải là Bạch Phàm."

Lục Vũ cười lạnh nói: "Vệ đơn giản, ta ban thưởng ngươi một cái tên —— chết vô ích!"

Bạch Phàm cuồng nộ, sát khí trong lồng ngực lộ ra ngoài, đỉnh đầu võ hồn báo đen hiển hiện, dưới chân cuồng phong gầm thét.

Võ hồn của Bạch Phàm đã là Huyền cấp tam phẩm, so với Huyền cấp nhị phẩm thảo hồn, còn phải cao hơn cấp một.

Lục Vũ không dám khinh thường, bằng hấn thực lực của Tụ Linh ngũ trọng, căn bản là không có cách và Bạch Phàm địch nổi, hấn chỗ ý lại bất quá là Phần Hồn phù mà thôi.

"Nhận lấy cái chết!"

Bạch Phàm rống to, mặt đất chấn động, sóng âm truyền khắp toàn bộ đế đô.

Thiên Nguyệt quốc bốn đại tông môn đều ở phía xa chú ý, bốn vị đốc tra sắc mặt đại biến, tông môn cao thủ thì vừa sợ vừa giận.

Linh Vũ tứ trọng, so với đốc tra thực lực cũng cao hơn ra rất nhiều.

Loại người này đậm chân một cái, cũng có thể làm cho đế đô chấn động.

"Lại là Lục Vũ!"

Sở Hoài Nam rung động, Trương Văn Sơn sắc mặt đại biến, Trương Nhược Dao, Hứa tiền sư, Lâm Phong đều lộ ra vẻ lo lắng, nghĩ không ra Lục Vũ cũng dám xông vào phủ thái tử, độc thân trước đến báo thù!

Sở Tam Thu khẽ nói: "Hắn cái này là muốn chết."

Tiết Kim Long cười lạnh nói: "Loạn thần nghịch tặc, chết không có gì đáng tiếc!"

Phủ thái tử, Bạch Phàm đỉnh đầu báo đen hóa là thực thể, chân trước nhô ra, toàn bộ hư không đều đang chấn động, một cổ màu đen khí trụ ngưng tụ thành báo trảo, trong nháy mắt tới gần Lục Vũ đầu.

Lục Vũ không sợ, lòng bàn tay nhiều một khối ngọc tinh, vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, trên đầu võ hồn đập chòn, hồn lực tuyến quán quanh trên tay Lục Vũ, trực tiếp một chương oanh ra.

Ngọc tinh phát sáng, tựa như thiêu đốt liệt hỏa, từ Lục Vũ lòng bàn tay bay ra, đón nhận Huyền cấp võ hồn báo đen.

Cái kia liệt hỏa rất quý dị, trần hồn nhiếp phách, ẩn chứa vô thượng uy lực, đang điên cuồng hấp thụ linh khí bốn phía.

Võ hồn của Bạch Phàm phát ra hét giận dữ, và cái kia liệt hỏa vừa chạm vào tức lui, nhưng lại đã quá muộn.

Quý dị đốt hồn liệt điểm âm hồn bất tán, như một đoàn hồng vân, bao vây lấy Bạch Phàm võ hồn báo đen, phát ra lộp bộp thiêu đốt âm thanh.

Báo đen cuồng hồng, ở bên trong liệt hỏa trái đột phải xông, trong miệng phát ra kêu thảm rên rỉ, bị trí mạng trọng thương.

Bạch Phàm thân thể nhoáng một cái, kém chút chới đi, giận dữ hét: "Ngươi đây là thứ đồ gì?"

"Sắp chết đến nơi!"

Lục Vũ xoay người nhanh chóng thối lui, người ở giữa không trung nhất chuyển, trong tay liền có thêm một cây cung.

Bạch Phàm tâm thần run lên, rống giận bay lên không, cấp tốc né tránh.

Hưu!

Một tiếng tên rít gào, phích lịch kinh hồng!

Tòa Tâm tiền của Lục Vũ xuyên tim tất sát, Bạch Phàm mặc dù là Linh Vũ tứ trọng cảnh giới cao thủ, nhưng bởi vì võ hồn thụ trọng thương, bị đốt hồn liệt điểm vây khốn, dẫn đến Bạch Phàm thực lực giảm mạnh, căn bản là tránh không khỏi mũi tên kia.

"Không!"

Bạch Phàm tuyệt vọng rên rỉ truyền khắp toàn bộ đế đô, nháy mắt sau đó, ầm ầm tiếng vang, máu thịt be bét, cả người thất linh bát toái, biến thành một chỗ huyết nhục.

Bồng bình hạ xuống, Lục Vũ đỉnh đầu hồn lực tuyến lóc lên, liền cuốn lấy trọng thương võ hồn báo đen, thôn phệ luôn nó.

"Tiếp theo cái!"

Cuồng phong gào thét, thổi lên Lục Vũ tóc dài, để hắn nhìn qua bá đạo mà lại lãnh khốc.

Băng lãnh hai mắt đảo qua Lur Thương Thụ, Minh Thành Ngọc, cùng còn lại năm vị Linh Vũ cao thủ, cuối cùng rơi vào Thái tử trên người.

"Đêm nay, ngươi hẳn phải chết!"

Vậy liền giống như là một câu ma chú, quán quanh ở Thái tử trong lòng.

Ngay từ đầu, Thái tử cũng không có đem Lục Vũ để ở trong mắt.

Nhưng hôm nay, liên tục ba vị Linh Vũ cao thủ chết trên tay Lục Vũ, mà Lục Vũ lại cùng cái không có chuyện gì người đồng dạng, điều này có thể không khiến người ta sợ hãi?

Minh Thành Ngọc căm tức nhìn Lục Vũ, giọng căm hận nói: "Phản Hồn phù?"

Lur Thương Thụ hỏi: "Rốt cục thì ngươi là ai?"

Lục Vũ ngạo nghễ nói: "Cút ngay, ta có thể thả các ngươi một con đường sống, nếu không, giết không tha!"

Nhanh chân mà đến, Lục Vũ lòng bàn tay xích hồng lấp lóe, cái kia là hai cái ngọc tinh, phóng xuất ra ba động khủng bố, cường hãn như Minh Thành Ngọc, Lur Thương Thụ đều hoảng sợ biến sắc!

Cái khác thành chủ, tướng quân tất cả đều sinh lòng sợ hãi, nhao nhao lui ra phía sau, và Thái tử giữ một khoảng cách, sợ sẽ tai bay vạ gió.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Độc chết binh vệ

"Đáng hận a."

Tần Vân ngậm bực, nghĩ không ra Lục Vũ hung ác như thế, lại có chém giết Linh Vũ cao thủ thủ đoạn.

Vân Nguyệt Nhi chấn động vô cùng, trong mắt tràn đầy hồ nghi.

"Cái này thật hay là ta biết cái kia Lục Vũ sao?"

Phương Thanh Sơn lo lắng ra mặt, bị phụ thân dẹp đi một bên, tùy thời chuẩn bị đi đường.

Thái tử tâm thần sợ hãi, giận dữ nói: "Giết hắn, mau giết hắn!"

Lur Thương Thụ và Minh Thành Ngọc trao đổi một cái ánh mắt, song song trùng mắt Lục Vũ, trong mắt chứa sát khí.

"Tiểu tử, ngươi đừng muốn ý vào Phản Hồn phù muốn làm gì thì làm, ngươi thực lực bản thân không đủ, ngoại lực không có khả năng bền bỉ, đến cuối cùng ngươi hẳn phải chết."

Lục Vũ lãnh khốc nói: "Nếu như các ngươi chịu thay Thái tử đệm lưng, cái kia ngại gì thử một lần? Ta chỉ cần giết các ngươi bảy cái, Tụ Linh cảnh, ai có thể ngăn ta?"

Minh Thành Ngọc cả giận nói: "Làm càn! Ngươi cho rằng có Phản Hồn phù nơi tay, liền có thể giết được ta nhóm? Thật sự là người si nói mộng. Chúng ta chỉ cần không cùng ngươi cận thân giao phong, ngươi chỉ có Phản Hồn phù cũng vô dụng. Hiện tại, tất cả thị vệ nghe ta hiệu lệnh, lấy dài Bình công kích, phối hợp cung tiễn, đem bắn giết."

Mấy chục hộ vệ cấp tốc hành động, nhao nhao tìm đến trường thương, trường đao, trường côn, áp dụng sa trường chiến thuật, không cùng Lục Vũ cận thân vật lộn.

Cái này xác thực rất cao minh, bởi vì Lục Vũ nếu như dùng Phản Hồn phù đối phó những này con tôm, nào sẽ được không bù mất.

Mặt khác, còn có cung tiễn thủ chuẩn bị, tùy thời tùy thời bắn giết Lục Vũ.

Thái tử lui lại, Lư Thương Thụ và Minh Thành Ngọc hai đại cao thủ hiện trường chỉ huy, còn lại năm vị Linh Vũ cao thủ phân tán bốn phía, phong bế Lục Vũ đường đi, không cho hắn thoát thân cơ hội.

Liên loại tình thế này đến xem, Lục Vũ tình huống mười phần bất lợi, nhưng hắn lại hồn nhiên không sợ!

"Người cho rằng ta liền không có đối sách?"

Mây kiếm vẩy một cái, Lục Vũ chủ động phát động công kích.

"Cửu Bạo Kinh Lôi quyền!"

Một quyền chín bạo, kinh lôi lóe sáng, đáng sợ quyền kinh chấn động hư không, cuốn lên mưa to gió lớn.

Minh Thành Ngọc khinh thường nói: "Loại công kích này có ích lợi gì, giết hắn!"

Hơn mười vị hộ vệ đồng thời xuất thủ, trường thương treu chọc, trường đao bổ ngang, phối hợp bên ngoài cung tiễn phong tỏa giữa không trung, để Lục Vũ không chỗ tránh được.

Lục Vũ đem cảm giác lực tăng lên tới tối cao, thi triển ra Phiêu Miểu thân pháp, tại không gian thu hẹp bên trong nhanh chóng né tránh, hai tay thế như kinh lôi, nhanh chóng ra quyền, khuếch tán quyền kinh hóa thành cuồng phong, quét sạch khắp nơi.

Ngũ hoàng tử lặng yên lui lại, trong mắt tinh mang lóe lên, tại mặt thiết lưu ý.

Nơi xa, Thanh Sơn tông cao thủ thấy cảnh này, cái kia là vừa sợ lại kỳ.

Trước đây, Lục Vũ chém giết Bạch Phàm lúc, Trương Văn Sơn, Trương Nhược Dao, Sở Hoài Nam giết nãy mình, đơn giản không thể tin được.

Bây giờ, Lục Vũ hãm sâu khốn cảnh, Lâm Phong, Hứa tiền sư, Trương Nhược Dao lại lại lo lắng vô cùng, hận không thể tiến lên trợ giúp Lục Vũ.

Thái tử gặp Lục Vũ bị nhốt, trong lòng hoảng sợ giảm xuống, cười gằn nói: "Lục Vũ, người mạnh hơn cũng là một người, dám đến Thái tử ta phủ nháo sự, cái kia là lão thọ tính ăn thạch tín, chán sống người."

"Thái tử nói đúng, tiểu tử này liền là muốn chết. Sau đó bắt lấy hắn, để hắn lên núi đao, xuống vạc dầu, lăng trì xử tử."

Thái tử giọng căm hận nói: "Chết? Lợi cho hắn quá rồi, ta muốn hắn sống không bằng chết..."

Đang nói, giữa sân tình hình chiến đấu đột biến, có hộ vệ phát ra kinh hô.

"Độc! Kịch độc! A ... ta ... mặt ... không ..."

Kinh hô hóa thành kêu thảm, một tên hộ vệ toàn thân cuộn mình, đau lăn lộn trên mặt đất, trong khoảnh khắc liền biến thành huyết thủy.

Những hộ vệ khác tâm thần kinh hãi, nhao nhao lui lại, đáng tiếc hết thấy đã tới không kịp.

Từng cái quần áo mục nát, huyết nhục hủ hóa thê lương tuyệt vọng kêu thảm, vang vọng đế đô, sợ choáng váng vô số người.

Lục Vũ co ngón tay bắn liền, chỉ lực xuyên thủng mi tâm, mấy chục cái hộ vệ tại chỗ chết bất đắc kỳ tử, ngã xuống đất sau một lát liền thành một vũng máu.

"Người ... người ... thật ác độc thù đoạn!"

Lư Thương Thụ tức giận đến toàn thân phát run.

Lục Vũ lãnh khốc nói: "Ta nói, tối nay, ta muốn san bằng phủ thái tử, cho nên và Thái tử người đi chung đường, phạm là cùng ta đối nghịch, hết thấy đều phải chết! Hiện tại, đến phiên các người, tiến lên chịu chết đi."

Quá tử khí đến ngũ quan vạn vạo, giận dữ hét: "Bắn chết hắn."

Cung tiễn thủ khoảng cách xa hơn một chút, nhưng chỉ có sáu người, nghe được Thái tử hiệu lệnh, huu huu huu trường tiễn dày đặc như mưa.

Lục Vũ thân ảnh lác lác, tại di động với tốc độ cao bên trong lấy ra cung tiễn, Tỏa Tâm tiễn xuyên tim tất sát, bá bá bá, kêu thảm vang lên, sáu cái cung tiễn thủ trong chốc lát liền chết tại Lục Vũ dưới tên.

Lục Vũ lăng không nhất chuyển, tiêu sái rơi xuống đất, ánh mắt băng lãnh như đao, nhìn quanh khắp nơi.

Những hoàng tử kia, quận vương, tướng quân, thành chủ tất cả đều hoảng sợ lui nhanh, từng cái lo lắng ra mặt, xấu hổ vô cùng.

"Các ngươi chơi cái gì, không cho phép lui."

Thái tử gào lớn, ánh mắt kinh hoàng, hối hận vô cùng.

Sớm biết Lục Vũ hung hãn như vậy hung ác, liền không nên đi treu chọc Đỗ vương phủ, làm cho hiện tại đâm lao phải theo lao, hãm sâu nguy cơ.

Những hoàng tử kia, quận vương, thành chủ, tướng quân vừa kinh vừa sợ, lúc đầu trung lập phái căn bản không quan tâm Thái tử hết giận dữ, những cái kia và Thái tử nhất hệ quyền quý thì xấu hổ muốn chết.

Và Thái tử cùng một chỗ đi, sợ bị Lục Vũ giết chết.

Nếu không và Thái tử một đường, vạn nhất cuối cùng Lục Vũ chết rồi, Thái tử há lại sẽ buông tha bọn hắn?

Minh Thành Ngọc chưa hề gặp được Lục Vũ khó giải quyết như vậy địch nhân, rõ ràng cảnh giới không cao, lại thủ đoạn kinh người, Phù khí, kịch độc, tiền thuật các loại, hắn còn có nào không muốn người biết bản sự?

"Tình huống không ổn, chúng ta đi trước."

Tần Vân cha cho nhi tử đưa cái ánh mắt, Tần Vân cấp tốc lôi kéo Vân Nguyệt Nhi rời đi.

"Không, ta..."

Vân Nguyệt Nhi không muốn đi, nàng muốn nhìn một chút Lục Vũ sau cùng kết cục, trong lòng còn có điểm tích lũy lo lắng.

Phương Thanh Sơn cũng bị phụ thân lôi đi, không ít thành chủ, tướng quân đều lặng lẽ chuẩn bị, không dám ở tại chỗ thị phi này.

"Lô lão, minh sư, các ngươi nhất định phải giết Lục Vũ!"

Thái tử tâm thần có chút không tập trung, chỉ có thể đem hi vọng ký thác vào hai đại cao thủ trên người.

Minh sư nói: "Tiểu tử này quý dị, chúng ta không cần cùng hắn nói cái gì cấp bậc lễ nghĩa, trực tiếp liên thủ, lôi đình một kích, cần phải chém giết Lục Vũ!"

Lư Thương Thụ nói: "Tốt, liền quyết định như vậy, ba Đại cung phụng nghe lệnh, chúng ta đồng loạt ra tay."

Minh sư cũng kêu lên phỉ thái tử hai vị Linh Vũ cao thủ, bảy đại cường giả nếu không tiếc đại giới, chém giết Lục Vũ.

Ngũ hoàng tử thối lui đến nơi xa, trong lòng có chút lo lắng.

Đây là mấu chốt nhất một trận chiến, Lục Vũ thắng, hoàng vị liền về Ngũ hoàng tử.

Như Lục Vũ thua, thua trận không chỉ là mạng của mình, còn có Ngũ hoàng tử hoàng vị.

Thái tử nắm chặt hai nắm đấm, hắn cũng minh bạch một trận chiến này việc quan hệ sinh tử.

Thắng bại liên quan đến hoàng vị, đem quyết định để quốc tương lai vận mệnh.

Đây là oanh động để đô, chấn động để đô đại sự, ngay tại cái này trắng sáng sao thưa trong đêm tiến hành.

Minh sư và Lư Thương Thụ đương nhiên cũng biết đạo lý này, cho nên bọn hắn không tiếc hết thảy, nhất định phải gây nên Lục Vũ vào chỗ chết!

Bảy đại Linh Vũ cao thủ, cảnh giới thấp nhất là Linh Vũ tam trọng, tối cao là Linh Vũ lục trọng, bất kỳ cái gì một cái đều đủ để chém giết Lục Vũ, nhưng lại chú ý cẩn thận.

Lục Vũ tay cầm cung tiễn, khoe miệng nổi lên một vòng hàn ý.

"Các ngươi coi là liên thủ, liền có thể cùng ta địch nổi?"

Lục Vũ ngạo khí thành cuồng, lại không đem Linh Vũ cao thủ để vào mắt, đây quả thực không coi ai ra gì.

Một cái cho phụng cả giận nói: "Ta cũng không tin, ngươi có thể tại trong tay chúng ta mạng sống!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 163: Liên sát hai địch

Bảy đôi một, coi như Lục Vũ có Phần Hồn phù, cũng không có khả năng và bảy đại ca thủ địch nổi!

Đây là tất cả mọi người nhận định sự thật, không có khả năng vi phạm, liền ngay cả Ngũ hoàng tử đều làm không rõ ràng, loại tình huống này, Lục Vũ muốn ứng đối ra sao?

Một đôi bảy, cái kia là hẳn phải chết không nghi ngờ, nhưng là Lục Vũ lại dùng trí tuệ của hắn và thủ đoạn, sợ ngay người tất cả mọi người.

Ngay tại bảy đại ca thủ vây công Lục Vũ đồng thời, hắn mặc dù khẩu khí can rờ, nhưng lại nắm chắc tiền cơ, thân thể cất bước mà ra, trên người hiện ra từng đạo quang mang, lại là từng khối ngọc tinh.

Số lượng nhiều đạt hai mươi lăm khối, xoay quanh tại Lục Vũ ngoài thân, tạo thành một loại di động phòng ngự trận pháp, thời khắc biến đổi phương vị.

Lư Thương Thụ sắc mặt biến hóa, bật thốt lên: "Lấy khí ngự trận, lấy Phần Hồn phù làm vũ khí. Lục Vũ, ngươi thật sâu tâm cơ!"

Lục Vũ cười lạnh nói: "Ngươi có Trương Lương kế, ta từng có thang mây."

Thân thể nhoáng một cái, Lục Vũ giống như u linh cuồng vũ, chủ động hướng phía Minh Thành Ngọc phóng đi.

Ngoài thân, từng khối ngọc tinh đang nhanh chóng xoay tròn, thụ Lục Vũ khống chế, phối hợp cảm giác của hắn lực, không chỉ có thể phòng ngự, còn có thể chủ động công kích.

"Hơi dính tức đi, trước phá hủy Phần Hồn phù, sau đó lại giết chết Lục Vũ."

Minh Thành Ngọc cũng không ngốc, cấp tốc cải biến sách lược.

Bảy đại Linh Vũ cao thủ cách không phát chiêu, cũng không vội tại chém giết Lục Vũ, mà là nghĩ tiêu hao hết hẳn Phần Hồn phù, sau đó lại thu thập hắn.

Lục Vũ lăng không xoay chuyển, di chuyển nhanh chóng, trong tay dây cung chấn động, mũi tên sắt bay tán loạn.

Hưu!

Một tiếng dị khiếu trong nháy mắt đột kích, một cái Linh Vũ cao thủ tránh tránh không kịp, bản năng một quyền vung ra, quyền kinh như sấm, oanh tạc tại sắt trên tên.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, tên động phong lôi!

Lục Vũ mũi tên sắt cũng không phải phổ thông vũ tiễn, khắc rõ phong lôi phù văn, gặp mạnh thì nổ, uy lực kinh người.

Người kia chính là Linh Vũ tam trọng cảnh giới, ra quyền thời điểm thân thể cũng đang cực lực thay đổi, làm bạo tạc đánh tới, má trái máu thịt be bét, bị trực tiếp bắn ra, trong miệng phát ra thê lương gào thét.

"Thao! Hắn vậy mà nghĩ đến chiêu này!"

Một cái cho phụng mắng to, nghĩ không ra Lục Vũ như thế xảo trá, ngọc tinh phòng ngự lại là nguy trang, khiến cho Linh Vũ cao thủ không dám cận thân.

Về sau thi triển Tòa Tâm tiễn thuật, phối hợp Phong Lôi tiễn, đây là muốn bức từ Linh Vũ cao thủ tiết tấu a.

Lư Thương Thụ sắc mặt cuồng nộ, hét lớn: "Vận dụng hết thầy thủ đoạn, ta cũng không tin còn chế không được hắn."

Võ hồn, binh khí, ám khí, trận pháp toàn bộ ra sân, lục đại Linh Vũ cao thủ triển khai điên cuồng tấn công, Lục Vũ lập tức lâm vào khốn cảnh.

Nói cho cùng, hẳn cuối cùng chỉ là Tụ Linh ngũ trọng, tại cường địch toàn lực phong tỏa dưới, tình thế càng phát ra bất lợi.

Nhưng Lục Vũ không có bối rối, đây đều là trong dự liệu tình huống, ngoài thân ngọc tinh một cái tiếp theo một cái bạo tạc, phóng xuất ra trấn hồn nhiếp pháp chi lực, cả kinh Linh Vũ cao thủ đều cấp tốc lui lại.

Thừa dịp này thời cơ, Tòa Tâm tiễn của Lục Vũ đại triển thần uy, trước đây cái kia thụ thương Linh Vũ tam trọng cao thủ, lần này nhưng không có vận tốt như vậy, bị một mũi tên xuyên tim, thân thể chia năm xẻ bảy, võ hồn thì bị hồn lực tuyền thôn phệ.

Minh Thành Ngọc khó thở, giận dữ hét: "Lục Vũ, ta muốn giết ngươi!"

Nhoáng người lao tới, Minh Thành Ngọc trên người tràn đầy kinh thiên nộ khí, trong mắt hàn quang tập kích người.

Lục Vũ tâm thần xiết chặt, trong miệng quát lên một tiếng lớn, lòng bàn tay ngọc tinh lóe sáng, Phần Hồn phù phóng xuất ra làm người run sợ khí tức.

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá."

Lục Vũ không tránh không né, song quyền như sóng lớn ngàn thước, liên miên tiến công.

Minh Thành Ngọc biến sắc, hai tay áo vung vẩy, lấy nhu thắng cương, ý đồ quán lấy ngọc tinh, không cho Phần Hồn phù phát huy uy lực.

Lục Vũ cười lạnh, trên tay ngọc tinh một viên tiếp lấy một viên nổ tung, trong khoảnh khắc liền vận dụng tám cái Phần Hồn phù.

Minh Thành Ngọc cuồng hồng, thân thể cấp tốc rút lui, nhưng võ hồn hay là bị đốt hồn hóa điểm xâm nhập.

Lục Vũ lăng không sau lật, hừ một tiếng, Phong Lôi tiễn phá không mà tới, trong nháy mắt tới gần Minh Thành Ngọc trái tim.

Bá một tiếng, tại Lục Vũ rơi xuống đất một khắc này, lại là một mũi tên bắn ra, hai mũi tên một trước một sau, khoảng cách không đến một giây, tạo thành liên hoàn giết!

Một cái cho phụng thừa dịp Lục Vũ công kích Minh Thành Ngọc lúc, cong ngón búng ra, một đạo ám khí đánh trúng Lục Vũ, chấn động đến thân thể của hắn lay động, lật nghiêng ra ngoài.

Lục Vũ Kim Thân Bất Diệt có cường đại lực phòng ngự, cái kia ám khí mặc dù bén nhọn, nhưng lại chưa từng làm bị thương Lục Vũ.

"A, thân thể thật mạnh mẽ ... "

Lục Vũ kẻ sát đất lần một vòng, song chưởng mãnh kích mặt đất, lòng bàn tay ngọc tinh phóng xuất ra siêu cường lực phá hoại, nương theo lấy gay mũi khí độc, để thừa cơ tới gần mấy người cao thủ găm thét lui nhanh.

Xoay người đứng dậy, Lục Vũ tay trái cầm cung, tay phải cài tên, hừ một tiếng liền khóa chặt một vị Linh Vũ tứ trọng cảnh giới cung phụng.

"Cẩn thận ... "

Tiếng vang kinh lời, che mất lời nói tiếp theo, một đạo gào thét thảm thiết chấn khiến người sợ hãi, đầy trời huyết vũ bay tán loạn, cái kia cung phụng trọng thương ngã xuống đất.

Lư Thương Thụ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, găm thét lên: "Đi chết!"

Một viên bi trắng trong nháy mắt đánh tới, đưa tới Lục Vũ chú ý.

Cái kia là một kiện pháp khí, cỡ có rất lớn lực phá hoại, không giống với Phần Hồn phù đặc biệt nhằm vào võ hồn, cái này mai bi trắng chủ yếu nhằm vào nhục thân tiến hành phá hư.

Lục Vũ không né tránh kịp nữa, ngoài thân ngọc tinh nghênh đón tiếp lấy, trong nháy mắt va chạm dẫn bạo, tạo thành một cái đường kính hai trượng khuếch tán hóa cầu, phịch một tiếng liền đem Lục Vũ bắn bay.

Lục Vũ ngoài thân, chỉ ít có sáu bảy mai ngọc tinh bị dẫn bạo, uống phí hết, mà Lục Vũ sau khi hạ xuống khoe miệng chảy máu, tạng phủ bị thương, bên trong không thương nổi.

"Chịu chết đi."

Một cái cho phụng đột nhiên xuất hiện, thừa dịp Lục Vũ còn chưa đứng vững thời khắc, nghĩ lấy tính mệnh của hắn.

Lục Vũ ánh mắt lộ ra một vẻ bối rối, đáy lòng lại cười lạnh không thôi.

Thời khắc nguy hiểm, Lục Vũ thi triển ra U Linh Quý Trảo, sờ mà phản kích.

Trên vai chịu đối phương một chưởng, nhưng nhưng trong nháy mắt dẫn bạo hai cái Phần Hồn phù.

"A ... ngao ... "

Cái kia cung phụng phát ra chấn nộ kêu thảm, võ hồn bị ngọn lửa thiêu hủy.

Lục Vũ há miệng đột xuất một đạo máu tươi, người đang lùi lại lúc lăng không nhất chuyển, hừ một tiếng, tên rít gào phá không, một mũi tên xuyên tim.

Ầm!

Huyết vũ bay tán loạn, cái kia cung phụng tại chỗ chết đi, hóa thành đầy đất tàn chi.

Bảy đại cao thủ, không đến thời gian 5 phút, liền chết hai vị, trọng thương một vị, cái này chiến quả quả thực khiến người ta chấn kinh.

Thái tử vừa kinh vừa sợ, hồi hận muốn chết, trong lòng ảm ảm có một loại chẳng lành cảm xúc.

Lư Thương Thụ đại hồng đại khiêu, Minh Thành Ngọc một mặt chặt vật, tất cả đều đối Lục Vũ hận cực.

"Hắn Phần Hồn phù còn thừa không có mấy, giết hắn."

Lư Thương Thụ cuồng hồng, một cái cho phụng tể ra một kiện pháp khí, hướng phía Lục Vũ oanh tới.

Lục Vũ nhanh chóng né tránh, Phiêu Miểu thân pháp huyền diệu khó lường, tay trái vẫy ra một thanh độc phản, gay mũi mũi thuốc cả kinh địch nhân cấp tốc lui lại.

"Đào Huyền Phi Nguyệt!"

Lục Vũ thanh âm băng lãnh lộ ra hàn ý, làm cho tâm thần người xiết chặt.

Đây là một chiêu tiên thuật, góc độ xảo trá, độ khó cực lớn, cần đầu dưới chân trên, tại rơi xuống trong quá trình bắn ra cái kia kinh thái tuyệt diệu một mũi tên.

"A ... "

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết trong nháy mắt bị tiếng nổ mạnh thôn phệ, cái kia thụ thương Linh Vũ cao thủ, bị Lục Vũ một mũi tên xuyên tim, hài cốt không còn.

Bốn vị, còn thừa lại bốn vị Linh Vũ cường giả, người quan chiến đều không khỏi kinh hãi!

Ngũ hoàng tử tâm tình phấn chấn, nghĩ không ra Lục Vũ lợi hại như thế, lại thật có thể vượt cấp chém giết cường địch.

Đây đều là thủ đoạn xảo diệu vận dụng, là kết quả chuẩn bị tỉ mỉ của Lục Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Chém tận giết tuyệt

Rất nhiều thành chủ, tướng quân đều đã rời xa chỗ thị phi này, còn lại quan chiến trong triều quyền quý, đã không đủ hai mươi vị.

Tối nay, để đồ chấn động, để quốc chấn kinh.

Bốn cao thủ đại tông môn tại mặt thiết quan chiến, tất cả đều bị Lục Vũ biểu hiện sở kinh.

Mặc dù, Lục Vũ là mượn ngoại lực, nhưng là có thể chém giết Linh Vũ cao thủ, vậy cũng đầy đủ kinh thế dọa người.

"Lục Vũ, đêm nay có ta không có người!"

Minh Thành Ngọc cười buồn, hắn đường đường Linh Vũ lục trọng cảnh giới, lại bị một cái Tụ Linh ngũ trọng hoàng mao tiểu nhi ép lên tuyệt cảnh, đây quả thực lẽ nào lại như vậy.

"Nhất niệm sinh tử, các người đã lựa chọn đối địch với ta, nên có thân nhiên chịu chết đừng khí!"

Lục Vũ âm thanh chấn khắp nơi, oanh động hoàng thành, uy nghiêm mà bá khí.

Lư Thương Thụ nghiêm nghị nói: "Ít tại cái này phách lối đắc ý, tối nay người nhất định phải chết!"

Bốn đại cao thủ vây quanh Lục Vũ, triển khai biệt khuất công kích.

Vì cái gì biệt khuất đây?

Bởi vì Linh Vũ cảnh đặc điểm lớn nhất liền là võ hồn thực thể hóa, nhưng bộc phát ra siêu cường sát thương vật lí.

Nhưng là Lục Vũ Phần Hồn phù liền là đặc biệt nhằm vào võ hồn của Linh Vũ cảnh thực thể hóa, là Lục Vũ tỉ mỉ luyện chế, có thể trăm giết Linh Vũ lục trọng cảnh giới cường địch.

Phản Hồn phù hạm chế Lư Thương Thụ, Minh Thành Ngọc chờ tứ đại Linh Vũ cao thủ thực lực phát huy, để bọn hắc thời khắc cảnh giác, trong lòng biệt khuất.

Ngoài ra, Lục Vũ còn am hiểu dùng độc, Phong Lôi tiền uy lực tuyệt luân, tăng thêm thân pháp quý dị, lực phòng ngự kinh người, tứ đại Linh Vũ cao thủ muốn vây giết Lục Vũ, cũng tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Đương nhiên, Lục Vũ cũng có nhược điểm, cảnh giới không đủ là hắc nhược điểm, mỗi lần phá vây hoặc là vận dụng Phản Hồn phù, hoặc là dùng độc, hoặc là làm quý kẻ, tóm lại, dùng bất cứ thủ đoạn nào, toàn lực và địch nhân quần nhau, vật lộn.

Bốn đại cao thủ phối hợp ăn ý, thời gian đốt hết một nén hương về sau, liền một mực chế trụ Lục Vũ, để hắc cơ hồ không cách nào thoát thân.

Cứ tiếp như thế, nhiều nhất một lát, Lục Vũ hoặc là bị bắt, hoặc là hắc phải chết, không có loại thứ ba kết cục.

Thái tử một mặt sốt ruột, cảm xúc phấn chấn vô cùng.

Ngũ hoàng tử có chút bận tâm, nhưng phát hiện Lục Vũ biểu lộ rất bình tĩnh.

Đột nhiên, một tiếng vang trầm, Lục Vũ quý bí biến mất.

"Người đâu, đi đâu rồi?"

Một cái cho phụng khăn trương bốn phía nhìn quanh, cấp tốc tìm.

Lư Thương Thụ giọng căm hận nói: "Tiểu tử này quý dị..."

Đang nói, mặt đất đột nhiên bạo tạc, vẩy ra bụi đất làm cho bốn đại cao thủ cấp tốc phòng ngự.

"Độn địa phù?"

Minh Thành Ngọc đột nhiên tỉnh ngộ, hét lớn: "Cẩn thận ... a ... "

Một tiếng thê lương mà chấn nộ kêu thảm chói tai kinh hồn, một cái Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới cao thủ bị Lục Vũ một mũi tên xuyên tim, đánh lên bắn giết, thân thể chia năm xẻ bảy, nửa bên đầu lâu đều nổ vỡ nát.

Máu tươi tung tóe Minh Thành Ngọc một thân, kém chút không có đem hắc cho tức chết.

"Lục Vũ! Ta và ngươi thế bất lưỡng lập!"

Minh Thành Ngọc nổi giận, trong lòng có loại không hiểu đau đớn, hắc sống cả một đời, còn không có gặp gỡ như thế biệt khuất sự tình.

Một ngón tay liền có thể miểu sát đối thủ, vậy mà bức được bản thân nổi trận lôi đình, còn đặt mình vào hiểm cảnh, đây thật là như thấy quý!

Dưới bóng đêm, Lục Vũ giống như u linh, hắc tại không cách nào thoát khỏi tình huống dưới, sử dụng độn địa phù, trong nháy mắt thoát khỏi khốn cảnh, còn thừa cơ bắn giết một cái cường địch.

Một đối ba, Lục Vũ ưu thế đang lên cao.

Ngũ hoàng tử âm thầm kích động, Thái tử thì trong lòng run sợ.

Huyền không không ngã, Lục Vũ nhìn xuống ba người, cười lạnh nói: "Hiện tại cảm thấy hối hận, đã quá trễ."

Lục Vũ bá khí kinh người, cái này giọng điệu, cái kia là muốn đem còn lại ba cái Linh Vũ cao thủ chém tận giết tuyệt!

Lư thương số tức giận đến gào thét, mắng to: "Hoàng khẩu tiểu nhi, ngươi khinh người quá đáng!"

Lục Vũ lãnh khốc nói: "Nhân sinh tổng có thật nhiều lựa chọn, các ngươi đã lựa chọn Thái tử, vậy liền vĩnh viễn ở cùng với hắc!"

Đáp xuống, Lục Vũ khí thế như hồng, may may không sợ, lòng bàn tay ngọc tinh lấp lóe, Phản Hồn phù phóng xuất ra cường đại mà kinh khủng lực uy hiếp, hướng thẳng đến tam đại Linh Vũ cao thủ phát khởi công kích.

"Lạc Nhật Kinh Lôi!"

Lục Vũ như xoáy như gió, cấp tốc tới lui, phối hợp Phiêu Miểu thân pháp, triêm chi tức tảo, quyền kinh bên trong ẩn chứa kịch độc.

"Liệt Không Cầm!"

Minh Thành Ngọc bạo rống, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, hóa là thực thể, cái kia là một con to lớn con cóc, há miệng hút vào, hư không băng liệt.

Lục Vũ thân pháp dừng lại, nhận lấy cực lớn quấy nhiễu, bị cái kia cung phụng đột nhiên tới gần, một cước đánh trúng sườn trái, tại chỗ thổ huyết bắn bay.

Lục Vũ tay phải vung lên, Phần Hồn phù bạo tạc, đốt hồn liệt điểm bốn phía khuếch tán, hướng phía vô hồn của Minh Thành Ngọc phóng đi.

Minh Thành Ngọc nhanh chóng thối lui, Lư Thương Thụ tới gần, phóng xuất ra Huyền hồn thanh điều, móng trái bạo kích, trong nháy mắt tới gần Lục Vũ đỉnh đầu.

Vị kia cung phụng như bóng với hình, phối hợp Lư Thương Thụ công kích, chuẩn bị gây nên Lục Vũ vào chỗ chết.

Đối mặt địch nhân thay nhau công kích, ăn ý phối hợp, Lục Vũ trong lúc nhất thời tình cảnh bất lợi, nhưng hấn chiến ý dâng cao, trong lòng suy nghĩ như điện, trong nháy mắt liền có cách đối phó.

Ngay tại chỗ xoay tròn, Lục Vũ thi triển ra Bạo Kích Thiên Trọng Phá, thân truy cập tử bay ra hơn mười khối ngọc tinh, đồng thời đem dẫn bạo.

"A ... a ... "

Hai tiếng kinh hô, Lư Thương Thụ và cái kia cung phụng song song lui nhanh, mà Lục Vũ lại tại thời khắc này mở cung xạ nguyệt, một mũi tên xuyên tim!

Tòa Tâm tiền, tên khóa tâm, xuyên tim tất sát, tên tên đoạt mệnh!

"Hư vô vĩnh tịch!"

Lục Vũ một mũi tên bắn ra, người lại như u linh nhẹ như không có vật gì, hướng phía Lư Thương Thụ phóng đi.

Chiêu này hư vô vĩnh tịch chính là tinh túy trong Phiêu Miểu thân pháp, Lục Vũ vận dụng Thiên mạch chi lực, mượn Vạn Pháp Trì năng lực phân tích, suy tính ra Lư Thương Thụ lui nhanh quỹ tích.

Mười hai mai Phần Hồn phù tạo thành một cái nhỏ Tử Trọng trận, tại Lục Vũ trong nháy mắt tới gần Lư Thương Thụ thời khắc, đột nhiên đem hấn vây quanh.

Một khắc này, Lư Thương Thụ mặt mày biến sắc, trong miệng phát ra phần nộ gào thét, toàn thân khí thể ngoại phóng, như giận Lôi Chấn Thiên, ý đồ đem mười hai mai Phần Hồn phù đánh bay.

"Không cần phí công, ngươi xem một chút phía dưới."

Nguyên lai, một chiêu này của Lục Vũ chính là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, mặt đất còn có bốn cái ngọc tinh, cái kia là Trọng Lực phù, có thể hình thành một trường trọng lực gấp mười lần.

Lư Thương Thụ cuồng hống, thân thể đột nhiên hạ xuống, bốn phía mười hai mai ngọc tinh đồng thời bạo tạc, đốt hồn liệt điểm phô thiên cái địa, đem Lư Thương Thụ bao khóa ở bên trong.

Thê lương gầm thét truyền khắp toàn bộ đế đô, đây chính là Linh Vũ lực trọng cánh giới Chí cường giả, vô hồn của hấn đang gãy dựa, tại tê mình, tại đốt hồn liệt điểm bên trong thoi thóp.

Một bên khác, cái kia cung phụng bị Lục Vũ một mũi tên xuyên tim, Phong Lôi tiến nổ nát vụn thi thể của hấn, để hấn chết không toàn thây.

Minh Thành Ngọc hai mắt huyết hồng, thân thể xoay tròn bay vọt, như một đạo kiếm trụ bắn thẳng đến Lục Vũ.

Ngọc tinh hiển hiện, Lục Vũ không tránh không né, mười tám mai ngọc tinh như sáng chói liệt nhật, trong nháy mắt bạo tạc, phóng xuất ra thôn phệ hắc ám quang mang.

Gầm thét cuồng khiếu nương theo lấy rên rỉ, Lục Vũ bị trong nháy mắt bắn bay, trong miệng máu tươi tuôn ra, trên da thịt, Bất Diệt thần văn chợt lóe chợt tắt, đang toàn lực phòng ngự ngoại lực xâm lấn.

Minh Thành Ngọc tóc dài lộn xộn, vô cùng chật vật, vô hồn của hấn bị đốt hồn liệt điểm bao bọc vây quanh, đang không ngừng đốt cháy, căn bản là không thu về được.

Đây chính là Phần Hồn phù chỗ đáng sợ, ngươi có thể tránh né, chỉ khi nào bị đánh trúng, vậy liền lập phân sinh tử.

Lư Thương Thụ đang gãy dựa liều mạng, vô hồn của hấn ý đồ xông ra đốt hồn liệt điểm giam cầm vòng, lại bị không ngừng mà ăn mòn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Mật thất tam bảo

Lục Vũ thân chịu trọng thương, nhưng hấn lại lãnh khốc đến cực điểm, sau khi hạ xuống xoay người đứng dậy, trong miệng máu tươi vẩy ra, người lại lẫm lẫm không lẫm lẫm.

Lục Vũ tay trái cầm cung, tay phải cầm tên, ánh mắt lạnh như băng lộ ra lẫm lẫm giết chóc, tại tên rít gào phá không một khắc này, bên tai truyền đến Thái tử tuyệt vọng rên rỉ.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, Lư Thuong Thụ nhục thân nổ nát vụn, tại chỗ chết bất đắc kỳ tử, thoi thóp Huyền hồn bị Lục Vũ hồn lực tuyến thôn phệ.

Lẫm không sau lật, Lục Vũ vững tâm như sắt, lại là một cái Phong Lôi tiễn, dị khiếu chói tai để Minh Thành Ngọc phát ra tuyệt vọng mà điên cuồng tiếng kêu.

Oanh!

Phong lôi nổ vang, huyết vũ bay tán loạn.

Vị Thái tử này nặng trọng nhất Linh Vũ lực trọng cao thủ, cứ như vậy biệt khuất chết tại Lục Vũ trong tay.

Hấn nguyên vốn có thể bắt tử, có thể nhẹ nhõm rồi đi, nhưng hấn vì Thái tử, một lòng và Lục Vũ đối nghịch, cuối cùng chết tại Lục Vũ trong tay.

Thái tử sợ hãi, cảm giác trời đất quay cuồng, trong nháy mắt đã mất đi hết thảy.

Nhưng hấn dù sao cũng là Tụ Linh cửu trọng cánh giới, bản năng cầu sinh để hấn quay người thoát đi.

"Hoàng huynh, ngươi cái này là muốn đi đâu a?"

Ngũ hoàng tử hoành thân chặn đường đi của Thái tử, trên mặt mang ý cười như gió xuân ấm áp.

"Lão Ngũ, ngươi lần đi ... a ... ngươi đây là ý gì?"

Thái tử vừa sợ vừa giận, trong mắt tràn đầy điên cuồng và bi thiết, đáy lòng có một loại nào đó mình ngộ.

Ngũ hoàng tử cười nói: "Hoàng huynh thân là Thái tử, dạng này không đánh mà chạy, há không để người mượn có?"

Lục Vũ thôn phệ Huyền hồn của Minh Thành Ngọc về sau, đi tới bên cạnh Thái tử.

Cái kia tràn ngập giết chóc con mắt, dọa đến Thái tử không dám đối mặt, hoảng sợ nói: "Lục Vũ, ngươi đừng làm loạn, ta có thể cho ngươi vinh hoa phú quý, ta có thể thỏa mãn ngươi hết thảy điều kiện, chỉ cần ngươi không giết ta, ta chính là Hoàng đế, ta về sau cũng không tiếp tục và ngươi đối nghịch ... "

Lục Vũ lạnh lùng nói: "Tối nay, ngươi phải chết!"

Thảo hồn lơ lửng tại Lục Vũ đỉnh đầu, phóng xuất ra một cỗ trấn hồn nhiếp phách chi lực, khiến cho Thái tử phóng xuất ra vô hồn, cái kia là một con gấu trắng.

Lục Vũ thi triển ra đoạt hồn chi thuật, thôn phệ vô hồn của Thái tử, tay phải nhẹ nhàng vung lên, Thái tử đầu người rơi xuống đất, cứ như vậy chết tại Lục Vũ trong tay.

Lúc đầu, Lục Vũ không giết Thái tử, Ngũ hoàng tử cũng sẽ không bỏ qua Thái tử.

Nhưng vì hoàng vị, Ngũ hoàng tử không muốn gánh vác giết huynh đoạt vị tiếng xấu, cho nên mới từ Lục Vũ đến chấp hành.

Nhưng là Lục Vũ dạng này gọn gàng dứt khoát, hỏi cũng không hỏi liền giết Thái tử, cũng làm cho Ngũ hoàng tử có phần không cao hứng.

Bởi vì Thiên Công Thất Xảo đồ còn trong tay Thái tử, giết Thái tử, như thế nào tìm tìm?

Điểm này, Lục Vũ tự nhiên có cân nhắc, hấn thi triển đoạt hồn chi thuật, chính là vì từ Thái tử vô hồn nơi đó thu hoạch tin tức, cái kia so thăm vấn Thái tử tới đơn giản dễ dàng.

Bốn phía, quan chiến thành chủ, tướng quân nhao nhao tiến lên, chúc mừng Ngũ hoàng tử.

Thái tử vừa chết, Ngũ hoàng tử liền là tốt nhất hoàng vị người thừa kế.

"Bên kia có cái mật thất dưới đất?"

Lục Vũ nhìn Ngũ hoàng tử một chút, tự mình truyền âm cáo tri.

Ngũ hoàng tử cười ha ha một tiếng, đổi chur vị thành chủ, tướng quân nói: "Nơi đây một mảnh hỗn độn, không phải chỗ nói chuyện, chur vị đi trước bản hoàng tử phủ thượng, ta đem nơi này dọn dẹp một chút, sau đó liền về."

Ngũ hoàng tử hộ vệ bên cạnh cấp tốc hành động, mang theo những cái kia trong triều quyền quý rời đi.

Ngũ hoàng tử điều đến một chi tinh binh, dưới sự chỉ điểm của Lục Vũ, rất nhanh từ trong phế tích tìm được Thái tử mật thất dưới đất.

Lục Vũ phía trước, Ngũ hoàng tử ở phía sau, bên người chỉ có hai tên hộ vệ.

Trong mật thất, cất giữ lấy Thái tử tích súc, có thành chủ, tướng quân tiến cống trân phẩm, cũng có một chút kỳ trân dị bảo.

Lục Vũ cẩn thận tìm, phần lớn là vật thể tục, vàng bạc châu báu một loại, hấn căn bản không có hứng thú.

Ngũ hoàng tử một mực đi theo Lục Vũ bên cạnh, Lục Vũ biết tâm tư của hấn.

"Thiên Công đồ, Thái tử từng giao cho Quách Tuấn Nhất, không ở nơi này."

Ngũ hoàng tử cau mày nói: "Quách Tuấn Nhất, đây chính là Thái tử bên người thân tín, là Linh Vũ ngũ trọng cường giả. Trước đó, Thái tử phái hấn suất lĩnh ba Đại cung phụng chạy về hoàng cung, bây giờ hấn là còn ở trong cung."

Lục Vũ từ chối cho ý kiến, tại trong mật thất đi một vòng, phát hiện một khối màu xanh sẫm vòng ngọc.

"Người phải thích, đồ ở nơi này tùy người lựa chọn."

Ngũ hoàng tử rất hào phóng, dù sao đây cũng không phải là hấn đồ vật.

Lục Vũ cầm lấy vòng ngọc, tại trong mật thất đồng nhìn một cái, tây nhìn xem, rất nhanh liền phát hiện một chỗ hốc tối.

"Hộp gỗ đàn tử."

Ngũ hoàng tử đại hi, cấp tốc lấy ra hộp, kết quả bên trong rỗng tuếch.

"Xem ra, Thiên Công đồ hơn phân nửa thật trong tay Quách Tuấn Nhất."

Ngũ hoàng tử có chút thất lạc, Lục Vũ lại nhìn hốc tối bên trong một cái khác vật.

Cái kia là một cái chuông đồng, lớn chừng cái trứng gà, mười phần tinh xảo, mặt ngoài khắc lấy ba tấm hung thần ác sát mặt quỷ, nhìn qua có chút tà ác.

Lục Vũ lấy ra chuông đồng, chỉ gặp bên trong khắc lấy rất nhiều hoa văn, quanh co khúc khuỷu, giao thoa tung hoành.

Nội bộ có một cốt châu, lay động lúc lại va chạm đồng bích, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Cái này cốt châu đưa tới Lục Vũ chú ý, cái kia lại là một viên lớn chừng ngón cái xương sọ người, hay là tử kim sắc, khắc rõ tinh tế hoa văn.

Cái này chuông đồng cho người ta một loại cảm giác âm trầm, mặt ngoài mặt quỷ đường vân, nội bộ xương sọ người châu, đều biểu thị đây là vật bất tường.

"Vật này về ta."

Lục Vũ nhìn Ngũ hoàng tử, ánh mắt không thể nghi ngờ.

"Đây là?"

Ngũ hoàng tử có chút hiếu kỳ hỏi.

"Vật này chẳng lành, bỏ thì lại tiếc."

Lục Vũ không có quá nhiều giải thích, Ngũ hoàng tử cũng không có tiếp tục truy vấn.

Về sau, Lục Vũ cầm hộp gỗ đàn tử nhìn một hồi, cái này hộp có tường kép, nhưng Ngũ hoàng tử cũng không biết.

Lục Vũ thừa dịp Ngũ hoàng tử không lưu ý, lặng yên lấy ra bên trong Thiên Công Thất Xảo đồ, giấu vào nhẫn trữ vật.

Nửa cái thời điểm về sau, Lục Vũ theo Ngũ hoàng tử trở về phủ thượng, hấn thương không nhẹ, trở về phòng chữa thương đi.

Ngũ hoàng tử tiếp kiến đến đây chúc mừng trong triều quyền quý, tối nay Thái tử vừa chết, ngày mai Huyền cấp môn đồ đại hội, để cho Ngũ hoàng tử thay thế có mặt.

Hoàng thất làm ngũ đại chuyển vận nhân tài đường tắt một trong, cách mỗi ba năm cũng sẽ làm ra một chút thành tích.

"Thái tử nhất hệ bộ phận thành chủ, đã trong đêm thoát đi kinh thành ... "

Ngũ hoàng tử cười nói: "Dưới mắt, lúc này lấy ngày mai Huyền cấp môn đồ đại hội làm trọng."

Chưa thương nửa đêm, tại sung túc đan dược hiệp trợ dưới, trong Lục Vũ tổn thương khôi hân, thực lực còn lớn hơn bức nhắc nhở, lại đi vào Tụ Linh lục trọng cảnh giới.

"Thốn Tâm một ngàn năm trăm kinh mới đột phá Tụ Linh lục trọng cảnh giới, xem ra càng về sau đi, tốc độ tăng lên càng chậm a."

Lục Vũ dĩ vãng mỗi tăng lên một cảnh giới, chỉ cần Thốn Tâm Vạn Kinh tăng lên một trăm.

Thế nhưng là đến Thốn Tâm Thiên Kinh, bắt diệt chi thể về sau, Lục Vũ đi vào Thốn Tâm Vạn Kinh đệ ngũ trọng.

Tình huống tựa hồ có biến hóa, cần mỗi đề cao năm trăm kinh, mới có thể tăng lên một cảnh giới.

Nói cách khác, Lục Vũ muốn từ Tụ Linh lục trọng cảnh giới đi vào Tụ Linh thất trọng, cần tại Thốn Tâm một ngàn năm trăm kinh trên cơ sở, gia tăng năm trăm kinh, đạt tới Thốn Tâm hai ngàn kinh.

Cứ thế mà suy ra, Tụ Linh bát trọng cảnh giới đối ứng Thốn Tâm hai ngàn năm trăm kinh, Tụ Linh cửu trọng cảnh giới đối ứng Thốn Tâm ba ngàn kinh.

Lại sau này chính là Linh Vũ cảnh, Lục Vũ tạm thời còn không có cân nhắc những cái kia.

Buổi sáng, Lục Vũ cùng Ngũ hoàng tử cùng một chỗ chung tiến bữa sáng, sau đó liền chạy tới hoàng cung, chỗ ấy còn có ba vị Huyền hồn đệ tử, Lục Vũ đem cùng bọn hắn cùng một chỗ, tham dự hôm nay Huyền cấp môn đồ đại hội.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Môn đồ đại hội

Kỳ trước đến nay, hoàng thất trên Môn đồ đại hội đều không chiếm ưu thế, bởi vì đại bộ phận người thức tỉnh võ hồn, đều sẽ tiến về đế quốc bốn đại tông môn học nghệ, nơi đó cánh cửa rất thấp.

Một khi xuất hiện Huyền hồn, lập tức liền bị bảo vệ, ngoại nhân rất ít cảm kích.

Hoàng thất nghỉ tại bốn đại tông môn bên ngoài nhất nhạn chỗ tốt, đó cũng không phải chuyện dễ.

Lần này, hoàng thất có thể tìm tới ba vị Huyền hồn đệ tử, đã coi như là những năm gần đây thành tích tốt nhất.

Ba năm một giới Huyền cấp Môn đồ đại hội, vào khoảng buổi trưa ba khắc tại Thiên Nguyệt quảng trường cử hành.

Đến lúc đó, đế đô bách tính chỉ có thể ở bên ngoài quan sát, không cách nào dựa vào gần trong vòng trăm thước, chỗ ấy có cấm quân thủ vệ, chỉ có bốn đại tông môn và hoàng thất một mạch, mới có tư cách đi vào.

"Tiến vào huyền môn, một bước lên mây. Ngày sau, nhưng chớ có quên ta mới là."

Ngũ hoàng tử vỗ vỗ bả vai Lục Vũ, hai người hợp tác vui vẻ, cũng coi như rất có giao tình.

Lục Vũ cười nói: "Người cư thế tục, ta cư thế ngoại, nếu có duyên, tự sẽ lại đến."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, đều có lòng mang.

Về sau, Ngũ hoàng tử mang theo Lục Vũ đi thiên lao, Đổ vương gia còn tại cái kia.

Mờ tối trong phòng giam, Đổ vương gia thoi thóp nằm tại trên giường cỏ, tứ chi tàn phế hân, chỉ còn lại một hơi, cái kia là không có cam lòng a.

Làm lao cửa mở ra, một tiếng quen thuộc phụ vương, đem Đổ vương gia sợ ngây người.

"Ngươi ... ngươi ... sao lại tới đây?"

Đỗ vương gia rục rờ trong mắt nhiều một tia lo nghĩ, coi là Lục Vũ là bị bắt tới.

Lục Vũ nhìn thấy vương gia dạng này, trong lòng không khỏi bi thương.

"Ta đến báo thù cho ngươi, ta đã đem quá giết chết."

Đỗ vương gia ngẩn ngơ, đột nhiên kích động lên.

"Ngươi nói là sự thật?"

Một bên, Ngũ hoàng tử nói: "Là thật! Hoàng huynh đã chết, quận vương đại thù đến báo, ngay tại đêm qua."

Đỗ vương gia run giọng nói: "Tốt, quá tốt rồi. Liên nhi đây?"

Lục Vũ ngồi xổm ở giường cỏ bên cạnh, nói khẽ: "Ninh lão mang theo nàng đi Tuyết Ưng đế quốc, nàng không có việc gì, ngươi yên tâm đi."

Đỗ vương gia nước mắt tuôn đầy mặt, nức nở nói: "Liên nhi không có việc gì, ta an tâm. Hiện tại, ta rốt cục có thể an tâm nhắm mắt lại."

Lục Vũ khước mắt ướt át, trong lòng chấn hoảng.

Lấy nhãn lực của hắn, đã sớm nhìn ra Đỗ vương gia đã dầu hết đèn tắt, đến vô lực hồi thiên thời điểm.

Ngũ hoàng tử nói: "Hôm nay, Môn đồ đại hội, Lục Vũ đem làm hoàng thất một mạch, tiến vào Thiên Huyền tông, quận vương có thể nghỉ ngơi."

Đỗ vương gia kích động nói: "Tốt, dạng này ta liền lại không lo lắng. Lục Vũ, hảo hảo còn sống, nếu có một ngày, ngươi đủ cường đại, liền đi đem Liên nhi tiếp trở về. Nếu như ... ngươi ... làm không được, vậy liền quên nàng ... "

Vương gia trong mắt nước mắt trượt xuống, không đợi Lục Vũ mở miệng, liền dạng này đi.

"Phụ vương!"

Lục Vũ bi thiết, trong lòng tràn đầy bi thương.

Ngũ hoàng tử than nhẹ, đứng im một lát, an ủi: "Quận vương có thể trước khi chết và ngươi gặp lại, cũng coi là không tiếc nuối. Ta sẽ đem hãn hậu táng, thêm vào phong thường."

Lục Vũ ai oán, cảm ơn Ngũ hoàng tử, sau đó liền rời đi thiên lao.

Buổi trưa, để đồ trời cao, xuất hiện hai đầu Thanh Điều.

Giương cánh trăm trượng, vô cùng to lớn.

"Tới, mau nhìn a!"

Để đồ bách tính kích động lên, cái kia hai đầu Thanh Điều uyển như chim thần, dân chúng tầm thường thời điểm chưa từng thấy qua.

Thanh Điều tại thiên không bay lượn, lôi kéo một chiếc chiến xa cổ xưa, nương theo lấy thiểm điện lôi mình, từ trên trời giáng xuống.

Cuồng phong gào thét quét sạch tứ phương, lớn như vậy quảng trường, bụi đất tung bay.

Trên chiến xa, khắc rõ huyền văn thâm ảo, đó là một loại pháp khí.

Một cái lão giả áo bào trắng tại không chế chiến xa, ngồi trên xe ba người.

Vị thứ nhất, áo đen mặt lạnh, ngoài ba mươi, hai mắt như đao, chỉ một chút, cũng làm người ta toàn thân phát lạnh.

Vị thứ hai, một thân núi xanh, ngũ tuần ra mặt, tiên phong đạo cốt, hai mắt thanh minh, mặt mỉm cười cho.

Vị thứ ba, kiều diễm như hoa, quyến rũ động lòng người, chính là một phong vận nhẹ nhàng nữ tử, ba mươi không đến, phong thái mê người.

Hai con Thanh Điều từ trên trời giáng xuống, chiến xa bình ổn rơi vào Thiên Nguyệt trên quảng trường.

Một bộ thanh sam, tiên phong đạo cốt lão giả phiêu nhiên rơi xuống, thần sắc trang nghiêm ngắm nhìn bốn phía.

"Thiên Huyền tông, Môn đồ đại hội, hiện tại bắt đầu. Bốn đại tông môn và hoàng thất nhân viên ra trận."

Cái này vừa nói, toàn trường im lặng, tất cả mọi người cảm nhận được sự uy nghiêm đó.

Đầu tiên ra trận chính là Thiên Hoa tông, cái kia là Thiên Nguyệt đế quốc bốn đại tông môn đứng đầu, thực lực hùng hậu nhất, ở dưới sự dẫn đầu của đốc tra, một nhóm hơn hai mươi người, chậm rãi đi vào.

Sau đó là Thanh Sơn tông, từ Sở Hoài Nam suất lĩnh, Trương Văn Sơn dẫn đội, một nhóm hai mươi người đi tới trong sân rộng.

Hoàng thất một mạch xếp tại cuối cùng, bởi vì kỳ trước đến nay, hoàng thất một mạch đề cử Huyền hồn đệ tử đều ít nhất.

Lâm Phong đứng ở bên cạnh Trương Nhượng Dao, có chút kích động, có chút khản trương.

"Sự tử, người nói lão đại sẽ đến không?"

Trương Nhượng Dao trong mắt lộ ra vẻ chờ đợi, thấp giọng nói: "Sẽ, hẳn nhất định ... tới ..."

Lâm Lục Vũ đi theo Ngũ hoàng tử sau lưng, đi vào quảng trường lúc, Thanh Sơn tông không ít người đều lộ ra vẻ kích động.

Cao hứng nhất đương nhiên là Lâm Phong, Trương Nhượng Dao, Trương Văn Sơn, Hứa tiền sư bọn người.

Không cao hứng thì là Sở Tam Thu, Tiết Kim Long, Sở Hoài Nam.

Ngũ phương tuần tự trình diện, trước mắt tất cả đều rơi vào lão giả áo xanh trên người.

"Bái kiến Vân trưởng lão."

Sở Hoài Nam và mặt khác ba vị đốc tra làm cùng một chỗ bái kiến lão giả áo xanh, nguyên lai hắn là một trưởng lão của Thiên Huyền tông.

Vân trưởng lão khẽ vuốt cằm, nhìn lướt qua ở đây hơn mười vị đệ tử, hỏi: "Năm nay tình huống thế nào?"

Sở Hoài Nam nói: "Thanh Sơn tông tình huống tốt đẹp."

Phạm đốc tra nói: "Tình huống của Thiên Hoa tông càng tốt hơn lần trước."

Còn lại hai vị đốc tra không nói gì, đoán chừng là tình huống, không có gì đáng giá bẩm báo.

Vân trưởng lão nói: "Y theo lệ cũ, đốc tra làm tạm lui ra sau, xem người ở bên trái, tham dự người bên phải."

Bốn vị đốc tra làm riêng phần mình lui ra, đi tới cạnh chiến xa.

Bốn đại tông môn có một ít đệ tử không phù hợp điều kiện, nhưng cho phép ở một bên quan sát, tất cả đều phân tổ trạm ở bên trái.

"Đếm số!"

Vân trưởng lão nhìn tham dự ngũ phương, hết thấy đều chiếu quy củ tới.

Bốn vị trưởng môn riêng phần mình lĩnh đội, dần dần bẩm báo nhân số, cuối cùng mới là hoàng thất một mạch.

"Thiên Hoa tông sáu người ... Thanh Sơn tông sáu người ... Phi Vân tông bốn người ... Hoàng Lâm tông ba người ... hoàng thất bốn người ..."

Đây chính là lần này tình huống đại khái của Môn đồ đại hội, người của Thanh Sơn tông số có chút vượt quá tưởng tượng, ngay cả Sở Hoài Nam giật nảy mình.

Sở Tam Thu và Tiết Kim Long cũng rất kinh ngạc, tại sao có thể có sáu người đây?

Vân trưởng lão trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

"Cũng không tệ lắm, tốt hơn trong dự đoán nhiều. Phóng thích võ hồn, tại chỗ nghiệm chứng."

Bốn đại tông môn và hoàng thất một mạch tổng cộng hai mươi ba vị đệ tử, đồng thời thả ra võ hồn, trong lúc nhất thời ganh đua sắc đẹp, mỗi người đều mang đặc sắc.

Vân trưởng lão tại chỗ kiểm tra thực hư, cũng tuyên bố kết quả.

"Thiên Hoa tông sáu người, Huyền cấp nhị phẩm thú võ hồn một vị, Huyền cấp nhất phẩm thú võ hồn năm vị. Thanh Sơn tông sáu người, Huyền cấp nhất phẩm thú võ hồn năm vị, Huyền cấp nhất phẩm tinh võ hồn một vị. Phi Vân tông bốn người, tất cả đều là Huyền cấp nhất phẩm thú võ hồn. Hoàng Lâm tông ba người, Huyền cấp nhất phẩm thú võ hồn hai vị, Huyền cấp nhất phẩm tinh võ hồn một vị. Hoàng thất bốn người, Huyền cấp nhị phẩm tinh võ hồn một vị, Huyền cấp nhất phẩm tinh võ hồn hai vị, Huyền cấp nhất phẩm thú võ hồn một vị."

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Mặc tình lục diễm

"Tổng hợp bình luận, năm nay Thiên Hoa tông xếp hàng thứ nhất, Thanh Sơn tông bài danh thứ hai, hoàng thất thứ ba, Phi Vân tông thứ tư."

Hai mươi ba vị đệ tử, thú vô hồn mười tám vị, tinh vô hồn năm vị, đều có một vị Huyền cấp nhị phẩm.

Kết quả này, Vân trưởng lão có chút hài lòng, Thanh Sơn tông lại có chút thất ý.

Bởi vì nếu như Lục Vũ không bị trục xuất tông môn, lần này thứ nhất liền là Thanh Sơn tông thu hoạch được.

Đệ nhất tướng thu hoạch được Thiên Huyền tông một cái hứa hẹn, cái kia mới là trọng yếu nhất.

"Tập hợp, tinh vô hồn và thú vô hồn tách ra."

Vân trưởng lão ra lệnh một tiếng, hai mươi ba vị đệ tử liền cấp tốc chia hai tổ.

"Lão đại..."

Lâm Phong than nhẹ, hướng về phía Lục Vũ nháy mắt ra hiệu, cực kỳ cao hứng.

Lục Vũ khẽ vuốt cằm, ánh mắt lại đảo qua một cái khác tổ, rơi vào Trương Nhượng Dao trên người.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Vũ nho nhã cười một tiếng, Trương Nhượng Dao lại lòng tràn đầy vui vẻ.

Sở Tam Thu và Tiết Kim Long sắc mặt khó coi, đều đối Lục Vũ hận thấu xương.

Trên chiến xa, nam tử áo đen nhoáng người lao tới, rơi vào Vân trưởng lão bên cạnh thân.

Cái kia kiều mị động lòng người phong thái nữ tử thì xinh đẹp yêu kiều đi tới, ánh mắt rơi vào năm cái tinh vô hồn đệ tử trên người.

"Quyết tâm lạnh, phụ trách dẫn đầu đệ tử sở hữu thú vô hồn, khi tiến vào Thiên Huyền tông trước, mười tám vị đệ tử sở hữu thú vô hồn nhất định phải nghe theo sắp xếp của hắn. Hoa Ngọc Kiều phụ trách năm vị tinh vô hồn đệ tử, chúng ta ngày mai trở về Thiên Huyền tông, các ngươi còn có chuyện gì chưa làm xong, cần phải vào hôm nay xử lý tốt."

Vân trưởng lão đơn giản nói một lần, liền đem hai mươi ba vị đệ tử giao cho hai đại cao thủ phụ trách đi.

"Bốn vị đốc tra vất vả, các ngươi đi đầu trở về đi."

Bốn vị đốc tra làm không dám vi phạm, lập tức liền rời đi.

Ngũ hoàng tử tiến lên bái kiến Vân trưởng lão, biểu đạt mình kính ý, cũng nói đến ban đêm mở tiệc chiêu đãi sự tình.

Hoa Ngọc Kiều nhìn năm cái tinh vô hồn đệ tử, tiểu dung mê người mà nói: "Tôi đăng ký một cái, tinh danh, tuổi tác, vô hồn đặc thù, cảnh giới thực lực."

Năm vị đệ tử bên trong có ba vị xuất từ hoàng thất một mạch, điểm này Lâm Phong không quá lý giải, làm sao hoàng thất một mạch tìm đến phần lớn là tinh vô hồn?

"Bởi vì, chỉ có tinh vô hồn mới không được coi trọng, nếu như là thú vô hồn, sớm đã bị bốn đại tông môn thu nhận, hoàng thất đi đâu nhặt nhanh chỗ tốt."

Lục Vũ giải thích đề Lâm Phong bưng tỉnh đại ngộ, Chiến Hồn đại lục thú vô hồn xưng tôn, nhưng phạm là thú vô hồn, đều có thể lẫn vào không tị.

Chỉ có tinh vô hồn không có tiếng tăm gì, mới có nhặt nhanh chỗ tốt khả năng.

Hoa Ngọc Kiều liếc mắt Lục Vũ một chút, cười nói: "Tiểu gia hỏa rất thông minh a, Lục Vũ đúng không, tới."

Lục Vũ xấu hổ cười một tiếng, ngượng ngùng đi đến Hoa Ngọc Kiều trước mặt.

"Gặp qua sư ... sư ... "

"Sư thúc."

Hoa Ngọc Kiều tròn nhìn tiểu gia hỏa một chút, cười mắng: "Ngươi còn muốn gọi ta là sư tỷ a."

Lục Vũ vội nói: "Sư thúc tuổi trẻ xinh đẹp, cùng sư tỷ giống như."

Hoa Ngọc Kiều khẽ cười nói: "Miệng nhỏ thật ngọt a."

Lâm Phong mở rộng tầm mắt, trầm nghĩ: "Lão đại lúc nào trở nên miệng lưỡi trơn tru rồi?"

Lục Vũ cười nói: "Về sau còn xin sư thúc chiêu cố nhiều hơn."

Một bên, có người nhỏ giọng nói: "Nịnh hót."

Hoa Ngọc Kiều mắt đẹp nhất chuyển, cười nói: "Lục Vũ, ngươi tạm thời đảm nhiệm tổ trưởng, sau đó cho ta một phần tư liệu kỹ cang, bao quát xuất sinh tuổi tác, thực lực cảnh giới, võ hồn thuộc loại."

Lục Vũ lên tiếng, Hoa Ngọc Kiều liền tạm thời rời đi.

"Lão đại, ngươi được lắm đấy."

Lâm Phong hắc hắc cười mờ ám, một bên ba người đệ tử thì đầy vẻ khinh bỉ, xem thường Lục Vũ.

"Lâm Phong, việc này giao cho ngươi, ta qua bên kia chào hỏi."

Lục Vũ vô tâm việc này, chạy đến đệ tử sở hữu thú võ hồn bên kia.

Trương Nhược Dao tiến lên đón, trong mắt ngấm lấy vui sướng.

"Chúc mừng ngươi, Lục Vũ."

Lục Vũ còn không nói chuyện, liền cảm nhận được một chút không thân thiện ánh mắt.

Nghiêng đầu xem xét, ngoại trừ Tiết Kim Long và Sở Tam Thu bên ngoài, Thiên Hoa tông có một cái tuần lã phi phạm đệ tử đang lờm Lục Vũ, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

"Cái kia là Thiên Hoa tông Đoạn Kim Hồng, Huyền cấp nhị phẩm thú võ hồn, trước mắt mười tám cái đệ tử sở hữu thú võ hồn bên trong, thực lực mạnh nhất một cái, Tụ Linh cửu trọng đỉnh phong."

Trương Nhược Dao nói nhỏ, nhẹ giọng vì Lục Vũ giải thích.

Lục Vũ chân mày vẩy một cái, về trường Đoạn Kim Hồng một chút.

"Không để ý tới hấn, phía chúng ta đi trò chuyện."

Hai người đi đến một bên, một cái phong thần như ngọc, một cái phong hoa tuyệt đại, cái kia là tiện sát người bên ngoài.

"Tối hôm qua, ngươi thương đến làm sao, có nặng lắm không?"

Trương Nhược Dao mắt đẹp ân tình, có chút lo lắng.

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Đã vô ngại. Đây là tối hôm qua chiến lợi phẩm, đặc biệt vì ngươi lựa chọn."

Lục Vũ lấy ra một cái vòng ngọc, màu xanh sẫm, óng ánh sáng long lanh, bên trong có phù văn đang lưu động.

"Thật xinh đẹp."

Trương Nhược Dao phương tâm mừng thầm, cầm vòng ngọc yêu thích không buông tay.

Lục Vũ than nhẹ nói: "Đây là thủy tinh nâu lục điểm vòng tay, ẩn chứa thế gian hiếm thấy Dịch hỏa một trong thủy tinh nâu lục điểm, đợi ngươi đi vào Linh Vũ cảnh về sau, ta lại truyền thụ cho ngươi dung hợp chỉ thuật. Đến lúc đó, ngươi đem vòng ngọc đeo ở cổ tay, ngày bình thường nó sẽ tự động giấu ở huyết nhục bên trong. Cái này trước đó, nhớ lấy hảo hảo đảm bảo, vật này siêu phẩm, và võ hồn của ngươi tương hợp."

Trương Nhược Dao giật mình, vòng ngọc này lại là đồng dạng bảo vật.

"Cái này ..."

Lục Vũ lắc đầu, lấy ra vòng ngọc, tự mình cho Trương Nhược Dao đeo lên.

Trương Nhược Dao gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, hơi có vẻ ngượng ngùng, bốn phía lên người thì cảm thấy phần nộ.

"Chim - thú a!"

Rất nhiều đệ tử ái mộ Trương Nhược Dao đều tại mảng to.

Ngược lại là Hứa tiền sư nở một nụ cười, Trương Văn Sơn có chút hiểu được, Lâm Phong thầm khen: "Lão đại, chính là cao thủ."

Lục Vũ kỳ thật cũng không có chiếm tiện nghi ý tứ, mang tốt vòng ngọc về sau, tự mình nói một câu.

"Từ phi người tự nguyện gõ xuống, nếu không người khác lấy không xuống, ta tại vòng ngọc bên trên thiết lập một đạo cấm chế, tạm thời và người tâm linh tương thông."

Trương Nhược Dao vừa mừng vừa sợ, nhìn Lục Vũ một chút, cũng không nói cảm ơn, chỉ là ừ một tiếng.

Giữa hai người, quan hệ đang đứng ở vị diệu bên trong, nói lời cảm tạ liền quá khách khí, ngược lại đem khoảng cách kéo xa.

Sở Tam Thu nhìn Lục Vũ, trong lòng đột nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu.

"Lần kia tại khu thứ hai, cứu nàng chẳng lẽ liền là Lục Vũ? Lục Vũ chết tiết, ta nhất định sẽ giết người!"

Trong Sở Tam Thu tâm điên cuồng, không chỉ có mình bại trên tay Lục Vũ, chuyện tốt của mình còn bị hấn phá hư, đây là tử thù a!

Hàn huyền một hồi, Lục Vũ cùng Trương Nhược Dao liền riêng phần mình trở về.

"Lão đại, làm xong."

Lâm Phong đem kỹ càng ghi chép đưa cho Lục Vũ, phía trên ghi chép năm cái tinh võ hồn đệ tử tình huống căn bản.

Trong năm người, có một vị nữ đệ tử, tên là Hoàng Lệ, đến từ Hoàng Lâm tông, mới tuổi vừa mới mười lăm, dài thanh tú thoát tục, linh khí bức người.

Nàng là hoa võ hồn, một đóa hoàng cúc, người cũng như tên.

Mặt khác hai người đệ tử một cái gọi Phương Thành, mười bảy tuổi, thụ võ hồn.

Một cái gọi Vương Sở, mười sáu tuổi, chính là đẳng võ hồn.

Tinh võ hồn chia làm bốn loại hoa thảo thụ đẳng, đẳng võ hồn ít, so ra mà nói thắng qua thảo hồn rất nhiều.

Võ hồn của Vương Sở đưa tới Lục Vũ chú ý, cái kia là một gốc hắc huyết đẳng, chính là tồn tại hiếm thấy cực kì thừa thốt trong võ hồn.

Vương Sở ngũ quan ngay ngắn, thân hình cao lớn uy mãnh, sáng ngời có thần hai mắt lộ ra một cỗ kiêu căng.

Làm Lục Vũ nhìn về phía hấn lúc, Vương Sở vậy mà khiêu khích nhìn lại, trong mắt tràn ngập khinh bỉ và không phục.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Truy sát Tàn Vân

"Nhìn cái gì vậy, nịnh hót. Dựa vào nịnh nọt, tạm thay tổ trưởng, người không cảm thấy mất mặt sao?"

Vương Sở ngũ khí khinh cuồng, lại ở trước mặt khiêu khích.

Lục Vũ ánh mắt lạnh lùng, cười lạnh nói: "Người không phục?"

Vương Sở khinh thường nói: "Đừng tưởng rằng võ hồn của người là Huyền cấp nhị phẩm liền khó lường, người bắt quá mới Tự Linh lực trọng cảnh giới sơ kỳ, ta thể nhưng là tự linh thất trọng đỉnh phong, một ngón tay đều có thể nghiền ép người."

Lâm Phong mắng: "Mắt chó coi thường người khác, lão đại, cho hấn biết thế nào là lễ độ nhìn xem."

Trước mắt, năm cái tinh võ hồn đệ tử bên trong, là thuộc cảnh giới của Vương Sở tối cao, mà cảnh giới của Lục Vũ thấp nhất.

Lâm Phong, Phương Thành, Hoàng Lệ đều là Tụ Linh lục trọng cảnh giới trung hậu kỳ, bởi vậy Lục Vũ làm tổ trưởng, Vương Sở rất không phục.

Lục Vũ nhìn một chút xa xa Hoa Ngọc Kiều, nàng chính đang chăm chú tình huống bên này, nhưng không có nhúng tay.

"Nghĩ ép ta? Được a, ta liền đi thử một chút."

Lục Vũ cất bước mà ra, hướng phía Vương Sở đi đến.

"Một quyền này, ta dùng sáu phần lực, thấy rõ ràng."

Lục Vũ một quyền vung ra, động tác tùy ý, nhưng quyền kinh cương mãnh, gào thét khí lưu như lưỡi dao phá không.

Vương Sở khẽ nói: "Dám coi thường ta, một quyền này ta chỉ dùng năm tầng lực lượng, đồng dạng bại người."

Vương Sở đột nhiên thoát ra, tay phải một quyền oanh kích, trên nắm tay máu dây leo hiện hiện, như trường thương, không gì không phá.

"Đồ ngu xuẩn, muốn ăn đòn."

Lâm Phong ở một bên đắc chí, mừng to Vương Sở.

Phương Thành, Hoàng Lệ đều tò mò nhìn, cảm giác một trận chiến này Lục Vũ thất bại.

Nhưng mà, nắm đấm vừa chạm vào, lập kiến thắng bại.

Lục Vũ vẫn gió bất động, Vương Sở lại kinh hô lui nhanh, bị một quyền oanh bay mấy trượng, hung hăng quăng xuống đất, trên mặt đều rách da chảy máu.

Hoàng Lệ hoảng sợ nói: "Thật mạnh!"

Lâm Phong đắc ý nói: "Cái này tính là gì, già đại khái có thể quét ngang Tụ Linh cảnh, đánh đâu thắng đó."

Phương Thành kinh ngạc nói: "Thật?"

Lâm Phong đắc ý nói: "Đương nhiên là thật, năm trước Thanh Sơn tông thi đấu, lão đại quét ngang thượng viện đệ tử hạch tâm, không đâu địch nổi, ai dám không phục? Vương Sở cái này ngu xuẩn, có mắt không trông, Tụ Linh thất trọng tại lão đại trước mặt, tính là cái gì chứ a."

Phương Thành nghe xong, hoàn toàn sợ ngây người.

Hoàng Lệ cũng bị giật nảy mình, lúc nào, tinh võ hồn lợi hại như vậy?

Hoa Ngọc Kiều nhìn Lục Vũ, khóe miệng nổi lên một vòng tiểu dung.

"Tiểu gia hỏa sức chiến đấu không tệ."

Vương Sở đỏ bừng cả khuôn mặt, giận dữ nhìn Lục Vũ, hoàn toàn không cách nào tiếp nhận kết quả như vậy.

Lục Vũ đạm mạc nói: "Một quyền này chỉ là nghĩ nói cho người, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, đừng tưởng rằng cảnh giới cao, sức chiến đấu liền mạnh. Có chút quy tắc đối với thiên tài tới nói, không thích hợp."

Quay người, Lục Vũ đi, lưu lại Vương Sở lúng túng đứng tại cái kia.

Buổi chiều, hai mươi ba vị đệ tử có thể tự do hoạt động, ban đêm tại hoàng cung liên hoan, ngày mai liền tiến về Thiên Huyền tông.

Sở Hoài Nam đi, chương môn Trương Văn Sơn, Hứa tiến sư đều lên trước chào hỏi Lục Vũ, cũng đem Trương Nhượng Dao gọi vào một chỗ.

"Ngày sau tại Thiên Huyền tông, các người muốn đoàn kết hỗ trợ, hảo hảo tu luyện, trên sự nỗ lực tiến."

Lục Vũ nhìn Trương Nhượng Dao một chút, lẫn nhau hiểu ý cười một tiếng.

"Ta hiểu rồi."

Hứa tiến sư lôi kéo Trương Nhượng Dao tay, dặn dò: "Về sau, hết thảy đều muốn dựa vào chính mình, mọi thứ nhiều và Lục Vũ thương lượng."

Trương Nhượng Dao nói: "Ta biết, các người không cần lo lắng."

Buổi chiều, Thiên Huyền tông bốn đại cao thủ và hai mươi ba vị đệ tử cùng một chỗ tiến về hoàng cung, tùy hành còn có bốn cao thủ đại tông môn.

"Lục Vũ, vừa tiếp vào tin tức, Tần Vân và nó cha rời đi để đồ về sau, cũng không có trở về Tần thành, mà là hướng nước láng giềng chạy trốn."

Ngũ hoàng tử tìm tới Lục Vũ, tự mình nói cho hắn tin tức này.

"Người nếu không có tâm kế so sánh, ta liền phái người đuổi theo cầm. Người như muốn tự mình kết thúc, ta liền phái người hiệp trợ người."

Lục Vũ ánh mắt lạnh lùng, hắn cùng Tần Vân ở giữa thù hận rất nhiều, tối hôm qua không rảnh thu thập hắn, không biểu hiện Lục Vũ liền quên.

"Đi bao xa, cần cần bao nhiêu thời gian mới có thể đuổi kịp?"

Ngũ hoàng tử nói: "Ở ngoài ngàn dặm, ban đêm đoán chừng không đuổi kịp com tối, người nếu muốn đi, trước tiên cần phải cho Thiên Huyền tông xin phép nghỉ."

Lục Vũ nhú mày, ở ngoài ngàn dặm, còn có thể đuổi kịp sao?

Ngũ hoàng tử lưu ý lấy Lục Vũ thần sắc biến sắc, nói khẽ: "Nghe nói, Tần Vân bên người còn mang theo một thiếu nữ."

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, trong nháy mắt nghĩ đến Vân Nguyệt Nhi, trong lòng nổi lên nhàn nhạt nhói nhói.

"Ta đi cấp Hoa sư thúc nói một tiếng."

Lục Vũ quay người rời đi, rất mau tìm đến Hoa Ngọc Kiều.

"Sư thúc, ta có chút sự tình muốn chậm trễ, khả năng muộn một chút mới có thể chạy về."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Đừng làm sáng mai hành trình."

"Đa tạ sư thúc."

Lục Vũ trở lại Ngũ hoàng tử bên người, theo hắn cận thân hộ vệ, nhanh chóng nhanh rời đi hoàng cung.

"Thăm từ hồi báo, Tần thành chỉ chủ đã cải trang cách ăn mặc, đổi đi đường thủy. Lại có một canh giờ, chúng ta là có thể đuổi kịp."

Lục Vũ nhìn nhìn sắc trời, lại có một canh giờ, không sai biệt lắm liền hoàng hôn.

Sông lớn cuộn cuộn, bọt nước như nước thủy triều.

Một chiếc thuyền buồm thuận chảy xuống, tại mặt sông phi nhanh.

Tần Vân trạm trên thuyền, nhìn qua tốt đẹp non sông, giọng căm hận nói: "Lục Vũ, lần này coi như số người gặp may. Tương lai như có cơ hội, ta nhất định sẽ không bỏ qua người."

"Thiếu gia, trên bờ có khoái mã đuổi theo, người tiến nhanh đi tránh một chút, đừng bị người phát hiện."

Tần Vân giật mình, quay đầu xem xét, một cái thân ảnh quen thuộc để hắn sợ đến vỡ mật.

"Lục Vũ! Không tốt."

Tần Vân cấp tốc trốn buồng nhỏ trên tàu, ai nghĩ trên bờ Lục Vũ sớm đã nhìn thấy.

Ngũ hoàng tử cận vệ truyền lệnh nói: "Ngay lập tức đi dưới có chặn đường, quyết không thể để bọn hắn chạy."

Lục Vũ cười lạnh nói: "Không cần phiền toái như vậy, ta lên thuyền bắt người."

Cận vệ cả kinh nói: "Xa như vậy, nửa đường không chỗ mượn lực ... người ..."

Muốn ngự không mà đi, nhất định phải Linh Vũ cảnh, nếu không làm không được.

Lục Vũ mới Tự Linh lực trọng cảnh giới, nhưng hắn có thể lảng không không ngã, điểm này là những người khác làm không được.

Trên thuyền, Tần thành chủ, Tần Vân đều tại mặt thiết chú ý.

"Không tốt, Lục Vũ đuổi tới. Cung tiễn thủ, bắn xuống hắn."

Tần Vân kinh hãi, hạ lệnh bắn giết Lục Vũ, trên thuyền lập tức xuất hiện năm cái cung tiễn thủ.

Lục Vũ đạp không mà đi, như giẫm trên đất bằng, thân thể tùy ý xoay chuyển lướt ngang, tùy tiện liền tránh đi những cái kia mưa tên.

Lục Vũ phiêu nhiên rơi xuống, trên thuyền thị vệ rút đao bổ tới, phần lớn là Tụ Linh cảnh.

Lục Vũ co ngón tay bắn liền, kêu thảm không dứt, trong khoảnh khắc tám cái thị vệ liền chết trên tay Lục Vũ.

Tần thành chủ khuôn mặt thâm biến, trong lòng biết một con đường chết, nhin không được nổi giận mắg: "Lục Vũ tiểu nhi, ngươi không nên đem chuyện làm tuyệt."

Lục Vũ đứng chấp tay, lạnh lùng nhìn đôi phụ tử kia, khề nói: "Chớ có trách ta đuổi tận giết tuyệt, muốn trách thì trách con của ngươi chuyện xấu làm nhiều lắm."

"Cướp bạn gái của ta, lán ta vô năng, ta nhin. Năm lần bảy lượt ám toán ta, lán ta không có thể, ta cũng nhin. Nhưng hấn còn không chịu từ bỏ ý đồ, nhất định phải làm cho ta vào chỗ chết, có thể nhẫn nại, không thể nhẫn nhục."

Mỗi chữ mỗi câu, âm thanh chấn khắp nơi, để Tần thành chủ nội tâm sợ hãi.

Nghịch tử a, vì nữ sắc, ngươi đem Tần thị gia tộc đều tổng táng.

"Lục Vũ!"

Tần Vân hai mắt đỏ lên, gào lên đau xót nói: "Ngươi cho là mình thắng sao?"

Vỗ vỗ tay, hai vị thị vệ mang lấy một nữ tử, xuất hiện tại mép thuyền.

Nữ tử hai tay lưng trời, dưới chân cột một tảng đá lớn, chỉ cần đẩy xuống, liền đem chìm vào đáy sông, hương tiêu ngọc vẫn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Thanh mai trúc mã

Nữ tử tuổi chừng mười sáu, áo trắng bay múa, da thịt trắng hơn tuyết, dung mạo mỹ lệ, bình tĩnh như trong rừng Hồ Tiên, thanh lệ tú mỹ, khiến người ta khó quên.

Lúc này, thiếu nữ dung nhan tiêu tụy, sáng tỏ trong hai con ngươi phun trào bi ai gợn sóng.

Ngắm nhìn nước sông cuộn cuộn, trên mặt của nàng lộ ra giải thoát tự giễu mỉm cười, thê mỹ mà đau thương.

Từ khi thoát đi đế đô, nàng liền bị nhốt lại.

Đã từng đồ ngon đồ ngọt, đã từng hoa tiền nguyệt hạ, tất cả đều là gạt người.

Nàng ở trong mắt Tần Vân, vẹn vẹn chỉ là một cái thẻ đánh bạc, chỉ có như hoa mỹ mạo, cũng bất quá là một bộ túi da.

Nếu không phải nóng lòng đào mệnh, Tần Vân sớm đã Bá Vương ngành thượng cung.

Bây giờ, Tần Vân cùng đường mặt lộ, trước khi chết đều đem mình làm thẻ đánh bạc, chính mình lúc trước thật sự là mất mủ.

Đã từng, nàng trời thật sự cho rằng, gả vào hào môn liền vinh hoa phú quý, trên vạn vạn người.

Cho đến ngày nay, nàng mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nguyên lai, nàng sai.

Nghe nói động tĩnh, Vân Nguyệt Nhi bên cạnh mắt ngóng nhìn, thân ảnh quen thuộc kia để nàng tâm thần run lên, đôi môi khẽ nhúc nhích, hình như có ngàn vạn lời nói, lại nói không nên lời.

Khóe mắt, một giọt chua xót nhiệt lệ, lăn xuống hai gò má.

Trong mắt lộ ra vô tận bi thương, nàng làm sao có mặt gặp lại Lục Vũ a?

Đã từng, nàng từ bỏ hấn.

Bây giờ, nàng thấy thẹn đối với hấn.

Đã từng thanh mai trúc mã, nàng không hiểu được trân quý, bây giờ, rốt cuộc xấn không trở lại.

Vân Nguyệt Nhi trong mắt nước mắt rơi như mưa, nàng áy náy, nàng hối hận, đáng tiếc, hết thầy đều đã quá muộn.

Làm sinh mệnh đi hướng từ vong, nàng sợ nhất người nhìn thấy, chính là hắn.

Thế nhưng là số mệnh cho nàng mở một trò đùa, vậy mà để nàng trước khi chết, lại gặp được nàng.

Đây là thương thiên tại trừng phạt nàng sao?

"Lục Vũ! Thứ ta không lấy được, ngươi cũng đừng mơ có được, đẩy nàng xuống dưới!"

Tần Vân nghe rồi cười, phảng phất thu được trả thù khoái cảm, cười ha ha, thần sắc điên cuồng.

Phù phù một tiếng, Vân Nguyệt Nhi bị đẩy vào trong nước.

Lục Vũ trong mắt lóe lên một tia không hiểu đâm nhói, thân thể giống như u linh, trong nháy mắt lướt qua mặt sông, huyền chi lại huyền bắt lấy trên tảng đá dây thừng, đem Vân Nguyệt Nhi cho kéo lại.

Lăng không nhất chuyển, Lục Vũ trở lại trên thuyền, tích thủy chưa thấm, nhưng Vân Nguyệt Nhi lại toàn thân ướt đầm.

Tết mười lăm, nước sông đang lạnh.

Vân Nguyệt Nhi thân thể mềm mại run lẩy bẩy, khuôn mặt nhỏ tái nhợt.

Lục Vũ ánh mắt phức tạp, tay phải co ngón tay bắn liên, đánh gãy trên người nàng dây thừng, thuận thế cởi áo ngoài khoác ở trên người nàng.

Quay người, Lục Vũ trầm mặc hai giây, liền lóe lên mà ra, giết sạch còn sót lại thị vệ, chỉ còn lại Tần thành chủ và Tần Vân hai người.

"Lục Vũ, ta liều mạng với ngươi."

Tần Vân tự biết khó thoát, bị phần kêu to, thi triển ra Thanh Long thức mở đầu, muốn liều chết ngoan cố chống lại.

Lục Vũ trong mắt hàn quang như đao, xoay tay phải lại nhất chuyển, U Linh Quỷ Trảo nhanh như thiểm điện, trong lòng bàn tay Cự Lạc đao hiển hiện, Thiên U Tinh Diễm nhẹ nhàng lóe lên, người của Tần Vân đầu liền bay thấp bên ngoài khoang thuyền.

"Vân nhi!"

Tần thành chủ đại bị, nghiêm nghị nói: "Súc sinh, ta muốn giết ngươi!"

Tần thành chủ chính là Tụ Linh bát trọng đỉnh phong, nhi tử bị giết, hân há có thể từ bỏ ý đồ, mặc dù biết rõ đầu không lại Lục Vũ, nhưng hân hay là nén giận xuất thủ.

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Thanh âm của Lục Vũ lạnh lẽo thấu xương, lộ ra vô biên giết chóc, một kích liền trọng thương Tần thành chủ, đánh cho hắn thổ huyết ngã xuống đất, toàn thân gãy xương.

"Luu ngươi một cái mạng chó, tự có người xử trí ngươi."

Lục Vũ không có hạ sát thủ, chuẩn bị giao cho Ngũ hoàng tử xử trí.

Đột nhiên, Lục Vũ bên hông xiết chặt, một đôi ngọc thủ từ phía sau lưng ôm lấy Lục Vũ.

Một bộ run lẩy bẩy băng lãnh thân thể mềm mại, dán tại Lục Vũ phía sau.

Nhỏ giọng thút thít, đầm đìa đáng yêu, lộ ra bất lực và ai oán.

"Ngươi làm gì?"

Lục Vũ nhú mày, nghĩ chần khai sau lưng Vân Nguyệt Nhi.

"Ta lạnh."

Vân Nguyệt Nhi ngữ khí buồn bã, cố chấp ôm hắn.

Lục Vũ một chút do dự, trong lòng yếu ớt thờ dài, trên người phóng xuất ra một cỗ dương hòa chi khí, dần dần trải rộng Vân Nguyệt Nhi toàn thân, vì nàng khu lạnh.

Cho đến lên bờ, Vân Nguyệt Nhi đều ôm Lục Vũ cánh tay, không chịu buông ra.

Ngũ hoàng tử cận vệ nhìn Vân Nguyệt Nhi một chút, phân phó nói: "Cho nàng một con ngựa."

Vân Nguyệt Nhi thân thể run lên, vịn vào ôm Lục Vũ cánh tay, lắc đầu nói: "Không, ta chỉ cùng với Lục Vũ."

Lục Vũ hơi có không thích, chuyện cho tới bây giờ, còn tới đây đưa, có ý tứ sao?

Lục Vũ muốn đem nàng đẩy ra, bên tai lại truyền đến Vân Nguyệt Nhi sâu kín than nhẹ.

"Ta tự biết không mặt mũi nào gặp người, sẽ không khấn cầu người tha thứ, càng sẽ không đang đây đưa. Ta chỉ nghĩ, nhiều tại bên cạnh người đợi một hồi, xem ở, chúng ta đã từng thanh mai trúc mã phân thượng."

Thanh mai trúc mã?

Lục Vũ trong lòng có loại không hiểu rung động, thuộc về cổ thân thể này cái kia đạo linh hồn, tựa hồ vẫn còn có chút không bỏ xuống được.

Lục Vũ trong lòng mềm nhũn, trở mình lên ngựa, một tay lấy Vân Nguyệt Nhi kéo vào trong ngực, đáy lòng yếu ớt thờ dài.

Vân Nguyệt Nhi duỗi ra hai tay, thuận thể ôm lấy cổ Lục Vũ, trán chôn ở trên vai hắn.

Ấm áp khí tức bao khóa toàn thân, trước nay chưa có an bình, để Vân Nguyệt Nhi có chút say mê, thân thể mềm mại nhện không được hưởng ấm áp ôm ấp nhích lại gần.

Lục Vũ tâm tình phức tạp, trong mắt lộ ra một tia không hiểu mờ mịt, vì cái gì còn có từng tia ràng buộc?

"Lục Vũ, người còn thích ta sao?"

Vân Nguyệt Nhi khoe miệng mỉm cười, đôi mắt sáng nhìn chăm chú Lục Vũ cái kia thâm thúy hai mắt.

"Ta đã có vị hôn thê."

Lục Vũ gợn găng dứt khoát, không muốn sẽ cùng Vân Nguyệt Nhi có bất cứ tia cảm tình nào đây đưa.

Vân Nguyệt Nhi vẫn như cũ mỉm cười, Lục Vũ trả lời cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nàng đã sớm đoán được.

Chỉ là, trong lòng khó tránh khỏi có chỗ chờ mong, không khỏi than nhẹ.

"Trong mắt của người, trong lòng của người, ta đã không tại, người thật quên ta đi."

Thu hồi ánh mắt, Vân Nguyệt Nhi một lần nữa tựa ở Lục Vũ trên vai, đã có mấy phần giải thoát, cũng không có cách nào dứt bỏ khó quên.

Trong mắt, chua xót nước mắt rơi xuống như mưa, khoe miệng tiểu dung bi thương, khóc và cười, đồng thời nở rộ.

Cái kia cười một tiếng, thê mỹ mà ai oán, lộ ra vô tận bi thương và tuyệt vọng.

"Lục Vũ, có lỗi với ... ta ... hối hận ..."

Một câu thật xin lỗi, một câu hối hận, thể hiện tất cả Vân Nguyệt Nhi rửa sạch duyên hoa sau hoàn toàn và tỉnh ngộ.

Đã từng kiêu ngạo mà hư vinh thiếu nữ, bây giờ đại triệt đại ngộ, bi thương hối hận, chỉ là, còn kịp sao?

Lục Vũ trong lòng run lên, tai nghe thống khổ chỉ ngón, lòng có cảm khái.

Vân Nguyệt Nhi mới mười sáu tuổi, chính là ngây thơ vô tri tuổi tác, người ai không sai đây?

Chỉ là, có chút sai, một khi phạm phải, liền không trở về được nữa rồi.

Lục Vũ làm người hai đời, đời trước của hắn, làm sao chưa từng phạm sai lầm đây?

"Đi qua ai cũng truy không trở lại, người còn sống phải tiếp tục, Nguyệt nhi, tự giải quyết cho tốt ..."

Lục Vũ ngữ khí bình thản.

Vân Nguyệt Nhi thân thể mềm mại run rẩy, cuối cùng một tia tưởng niệm, như vậy chôn vùi.

Trong lòng của nàng, truyền đến xé tâm đau đớn, hai tay ôm chặt lấy Lục Vũ, ức chế không nổi toàn thân run rẩy.

"Lục Vũ ca ca ... "

Vân Nguyệt Nhi nghẹn ngào, hô hoán hồi nhỏ, cái kia quen thuộc biệt danh.

Đáng tiếc, nàng đã không trở về được lúc trước, trong đời của nàng quý giá nhất, chân thật nhất chí, nhất vô giá chân tình, từ đây, tan thành mây khói.

Lục Vũ trong lòng than nhẹ, tay trái thu hồi, muốn khẽ vuốt mái tóc của nàng, nhưng chân chờ một chút, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Đã từng thanh mai trúc mã, sớm tại nàng lựa chọn buông tay một khắc này, liền lại khó vấn hồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Trần duyên nếu đoạn

Trở lại để đồ, sớm đã trời tối.

Vân Nguyệt Nhi bị dàn xếp tại hoàng cung ở tạm, xuống ngựa trước, nàng từng ngưỡng vọng Lục Vũ, tuyết trong mắt lưu lại giọt sóng, một sợi tuyết nhiên, hiện lên ở hai đầu lông mày.

Lục Vũ trước đi gặp qua Ngũ hoàng tử, hỏi thăm một cái ban đêm yến hội tình huống.

Sau đó, lại đi bái kiến Hoa Ngọc Kiều, hướng nàng báo đến.

"Trở về nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm ngày mai, chúng ta liền trở về Thiên Huyền tông."

Hoa Ngọc Kiều xoa bóp gò má của Lục Vũ, cái kia thân mật động tác để Lục Vũ có chút chịu không được.

"Thẹn thùng, ha ha, thật đáng yêu."

Hoa Ngọc Kiều cười đến thân thể mềm mại loạn chiến, vũ mị phong tình dọa đến Lục Vũ xoay người chạy.

Một tia thanh lãnh hiện lên trong mắt Hoa Ngọc Kiều, nàng nhìn như gầy nhẹ, kì thực có chút tự ngạo.

"Tuổi trẻ thật tốt."

Một tiếng cảm khái, lộ ra mấy phần hoài niệm.

Lục Vũ trở lại Ngũ hoàng tử chỗ, hai người nói chuyện phiếm một phen, sau đó liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Đẩy cửa vào, một sợi hương thơm đưa tới Lục Vũ chú ý.

"Ninh Thần hương, hoàng cung thật đúng là xa hoa a."

Loại này trân quý dược liệu luyện chế mà thành Ninh Thần hương, có thể để người nhanh chóng ngủ, đề cao giấc ngủ chất lượng.

Ngồi ở trên giường, Lục Vũ chải sửa lại một chút gần đây phát sinh lớn tiểu sự kiện, rất nhanh liền buồn ngủ đột kích, trừ bỏ quần áo nằm trên giường mà ngủ.

Mơ mơ màng màng, Lục Vũ ngủ thiếp đi.

Trong mơ hồ, có một bộ bóng hình xinh đẹp đứng ở bên cạnh, tại hắn trên gương mặt lưu lại ướt át một hôn.

"Lục Vũ ca ca, nếu như thời gian có thể làm lại, ta chọn lưu tại bên cạnh ngươi, cùng ngươi nhìn chân trời ráng chiều, cùng ngươi nghe mục địch du dương, lắng lắng canh gác, thương hải tang điền, vĩnh viễn và ngươi làm bạn."

"Đáng tiếc, ta về đạt được ban sơ địa phương, lại không trở về được ban sơ thời gian. Tạm biệt, lục Vũ ca ca, ta đời này thích nhất ... "

Sáng sớm, Lục Vũ tỉnh lại, cảm giác có chuyện gì trong đầu quay quanh.

Tối hôm qua, trong mơ hồ, tựa như ảo mộng, giống như xảy ra cái gì.

Ngắm nhìn bốn phía, làm Lục Vũ ánh mắt đảo qua gương đồng lúc, phát hiện trên gương mặt lưu lại một vòng yên môi đỏ ửng.

"Vân Nguyệt Nhi ... "

Lục Vũ ánh mắt phức tạp, mặc quần áo ra ngoài tìm nàng.

Đáng tiếc, trời chưa sáng, Vân Nguyệt Nhi liền lẻ loi một mình rời đi, chẳng biết đi đâu.

Lục Vũ yếu ớt thở dài, khoe miệng nổi lên một tia đắng chát, trong lòng nhiều một tia phiền muộn.

"Tạm biệt, đã từng người yêu, đã từng thanh mai trúc mã ... "

Thần thì sợ, tiến về Thiên Huyền tông đã đến giờ.

Lục Vũ cáo biệt Ngũ hoàng tử, một thân một mình, tại Lâm Phong đồng hành, đi tới bên cạnh Hoa Ngọc Kiều.

Trương Nhược Dao, Tiết Kim Long, Đoạn Kim Hồng mười tám cái đệ tử sở hữu thú vô hồn, đã sớm đến đông đủ.

Vân trưởng lão hiện thân, trầm giọng nói: "Lên đường!"

Quyết tâm lạnh suốt linh mười tám vị đệ tử sở hữu thú vô hồn lần lượt leo lên chiến xa, sau đó là Hoa Ngọc Kiều và năm vị tinh vô hồn đệ tử.

Vân trưởng lão đi tại cuối cùng, nhìn lướt qua bốn đại tông môn và hoàng thất tiễn đưa người, trong miệng một tiếng kêu nhỏ, hai con to lớn Thanh Điều giương cánh bay lượn, kéo động chiến xa bay lên trời, gào thét một tiếng liền phóng tới phương xa.

Nhìn Thanh Điều chiến xa đi xa, bốn cao thủ đại tông môn các tự rời đi, Ngũ hoàng tử thì phát ra một tiếng cảm khái.

Một bên, cận vệ không hiểu hỏi: "Chủ tử vì sao không nói cho Lục Vũ, Vân Nguyệt Nhi hướng đi?"

Ngũ hoàng tử khẽ thở dài: "Vân Nguyệt Nhi thẹn trong lòng, không muốn bị Lục Vũ tìm tới. Lục Vũ trong lòng có khác sở thuộc, không cho được Vân Nguyệt Nhi tương lai, giữa bọn hắn, duyên phận đã tan, gặp, không bằng không gặp."

Nhiều ngày về sau, Tuyết Phong sơn dưới, một chỗ trong đạo quan.

Một cái áo xám đạo bào, thanh tú xuất trần đạo cô đứng ở ngoài cửa, ngóng nhìn chân trời, thần sắc an tường, khí chất vui mừng.

Trên trời, bông tuyết liên miên, Vân Nguyệt Nhi trong lòng cất giấu tưởng niệm, khoe miệng ngậm lấy thoải mái.

"Lục Vũ ca ca, lên đường bình an ... "

Ngoài mây trượng, một cái lão đạo cô đứng yên đứng ngoài quan sát, trong miệng phát ra thở dài một tiếng.

"Ai ... trần duyên ... "

Trời cao phía trên, Thanh Điều bay lượn, giương cánh vung lên, đã đến bên ngoài mây đậm.

Hai mươi ba vị huyền môn đệ tử, trừ Lục Vũ bên ngoài, tất cả đều phấn chấn cực kỳ.

Loại này ngự không bay lượn sáng khoái, khiến người ta có phiêu nhiên thế ngoại cảm giác.

Vân trưởng lão đối quyết tâm lạnh, Hoa Ngọc Kiều nói: "Trên đường, cho bọn hắn nói một chút chú ý hạng mục, chờ tới khi tông môn, chỉ riêng làm trò cười."

Quyết tâm lạnh băng lãnh như sắt, quét Hoa Ngọc Kiều một chút, lạnh lùng nói: "Ngươi tới nói đi."

Hoa Ngọc Kiều mắng: "Thiết mộc u cục, thật không rõ ngươi làm gì muốn tới."

Vũ mị cười một tiếng, Hoa Ngọc Kiều mâu nhãn đảo qua hai mươi ba vị đệ tử, toát ra vô hạn phong tình.

"Thiên Huyền tông chính là Huyền môn trên Chiến Hồn đại lục, thế lực khổng lồ, môn đồ mấy vạn."

Hai mươi ba vị đệ tử cảm thấy kinh ngạc, có nhiều như vậy Huyền hồn môn đồ sao, có phải hay không quá khoa trương?

Phản ứng của mọi người, Hoa Ngọc Kiều đều thấy rõ.

"Thiên Huyền tông lịch sử lâu đời, vượt qua vạn năm. Thụ nó che chở để quốc có một trăm lẻ ba. Hôm nay, từng cái đế quốc đệ tử mới vô đều đem cùng một chỗ chạy tới Thiên Huyền tông, tham gia nhập môn đệ tử đại điển, cũng phân phối đến khác biệt bộ môn."

"Thiên huyền tám bộ, đều có đặc điểm. Đệ tử mới vô nhất định phải tuân thủ quy tắc, nếu không đem nhận trừng phạt."

Đoạn Kim Hồng nhắc tay, dò hỏi: "Làm sao phân chia bộ môn, thú võ hồn và tinh võ hồn khác nhau ở chỗ nào?"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Khác biệt võ hồn, sẽ phân chia đến khác biệt bộ môn. Tinh võ hồn và thú võ hồn phân chia đến cùng nhau tình huống rất ít, nhưng cũng không phải là không có."

Trương Nhược Dao nhắc tay hỏi: "Chúng ta mới nhập môn, cần thiết phải chú ý nào quy tắc?"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Đệ tử mới vô, chớ ồn ào ồn ào, đợi bộ môn phân chia về sau, sẽ có chuyên môn sư huynh sư tỷ nói cho các người biết cụ thể quy tắc. Ta hiện tại chỉ nghĩ nói cho các người biết một điểm, đệ tử mới vô nhân số đông đảo, muốn trở nên nổi bật, liền phải nỗ lực trèo lên trên."

Lâm Phong nhắc tay hỏi: "Sư thúc, có cái gì đường tắt a?"

Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Đường tắt không có, bất quá Nhập môn đại điển bên trên sẽ có một trận khảo thí, ai như vận khí tốt, liền có hi vọng thu hoạch được đặc thù ban thưởng."

Đoạn Kim Hồng hai mắt sáng lên, hỏi: "Xin hỏi Hoa sư thúc, là khảo thí gì?"

Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Cái kia là Thiên Huyền tông sáng lập ra môn phái mới bắt đầu lưu truyền xuống một hạng cổ lão khảo thí, tên là thiên ý khó dò, tình huống cụ thể đến lúc đó các người liền biết."

Lục Vũ nhú mày, thiên ý khó dò, đây là giả thần giả quỷ sao?

Thanh Điều lao vùn vụt, vền vền nửa ngày thời gian liền vượt qua vạn dặm xa, tiến nhập một chỗ nguyên thủy dãy núi.

"Đây là Thiên Huyền sơn mạch, có vạn tòa sơn phong, yêu thú ẩn hiện, người trong thế tục khó mà đi vào."

Hoa Ngọc Kiều khẽ cười một tiếng, nói cho mọi người Thiên Huyền tông ở giữa dãy núi này.

Mọi người tốt kỳ quan sát phía dưới sơn phong, cảm giác cổ mộc che trời, kỳ phong quái thạch, bay lưu thành thác nước, yêu thú ngàn vạn.

Lục Vũ lưu ý lấy phía trước tình huống, một tòa cự đại mà nguy nga sơn phong xuất hiện, bị hào quang bao phủ, như tiên cảnh.

Chỗ kia tương đương bất phàm, giăng khắp nơi trận pháp, dày đặc ẩn khấp.

Bình thường người nhìn không thấy, nhưng Lục Vũ thân là Thánh Hồn Thiên Sư, tinh thông đan đạo, luyện khí, phù trận rất nhiều kỳ thuật, liếc mắt liền nhìn ra sự cường đại của Thiên Huyền tông.

Tại cái kia trên đỉnh núi, có lơ lửng cung điện, lại không dừng một tòa, phóng xuất ra huyền ảo mà kinh khủng uy hiếp, cho dù cách xa nhau rất xa, Lục Vũ cũng cảm nhận được một loại run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Thiên môn sơ trắc

Loại lực lượng kia, siêu việt Lục Vũ trước mắt mức cực hạn có thể chịu đựng, làm cho hắn cúi đầu né tránh, không còn dám ngóng nhìn.

Thanh Điều chiến xa hướng phía Thiên Huyền tông bay đi, tới gần thời điểm, mọi người phát hiện, còn có cái khác tương tự chiến xa, từ bốn phương tám hướng bay tới, tất cả đều thẳng đến tòa kia nguy nga đại sơn, rơi vào trên sườn núi.

Chỗ ấy, từng dãy cung điện, linh khí lượn lờ, xây dựa lưng vào núi, muôn hình vạn trạng.

Sườn núi chỗ, có một quảng trường khổng lồ, đã có chiến xa cập bến, có đệ tử mới vô đuổi tới.

Thanh Điều chiến xa đáp xuống, rơi vào trên quảng trường, nơi này linh khí dồi dào, chỉ ít so để độ cường thịnh gấp mười lần.

"Tốt linh khí nồng nặc."

Rất nhiều đệ tử kinh hô, cảm giác cái này tu luyện hoàn cảnh so trước kia tông môn mạnh hơn nhiều lắm.

Quyết tâm lạnh và Hoa Ngọc Kiều phân phó mọi người sắp hàng chỉnh tề, đi theo mây trường lão sau lưng, hướng trong sân rộng chỗ bước đi.

Lục Vũ, Lâm Phong, Trương Nhược Dao, Đoạn Kim Hồng bốn người mang tâm tình kích động, giữ nghiêm kỷ luật, không nói một lời, len lén đánh giá tình huống chung quanh.

"Đăng ký, địa danh, nhân số."

Vân trưởng lão nói: "Thiên Nguyệt đế quốc, tổng số hai mươi ba, thú vô hồn mười tám người, tinh vô hồn năm người."

"Số hiệu, sáu mươi ba."

Cái này số hiệu, đại biểu cho Vân trưởng lão một đoàn người, là thứ sáu mươi ba phê chạy về.

Trong sân rộng có xác định khu vực, Vân trưởng lão, quyết tâm lạnh, Hoa Ngọc Kiều dẫn đầu hai mươi ba vị đệ tử, đứng tại sáu mươi ba hào khu vực, chặn đợi những người khác.

Lần này, mỗi cái đế quốc chiêu thu nhận đệ tử nhân số hoặc nhiều hoặc ít, nhiều có ba mươi mấy vị, thiếu mới tầm mười người, tổng cộng một trăm lẻ ba cái đế quốc.

Trong vòng nửa canh giờ, tất cả đệ tử mới vô toàn bộ đến đông đủ, chung một trăm lẻ ba phê.

Quảng trường chính giữa có một cái đài cao, giờ phút này, một nhóm chín người lên đài, đưa tới toàn trường đệ tử chú ý.

Một người cầm đầu, huyền y trường bào, lục tuần có hon, khuôn mặt gầy gò, nhưng hai mắt như kiếm, lăng lệ bá đạo, xoay chuyển ánh mắt, toàn trường đệ tử tâm kinh đảm hàn.

"Thật là đáng sợ ánh mắt."

Đây là các đệ tử trong lòng lóe lên nhất niệm, thật sâu bị ánh mắt kia rung động.

"Ta chính là Thiên Huyền tông Linh Vũ đại diện Phó điện chủ Thượng Quan Hàn."

Lão già áo đen mở miệng, thanh âm có chút lạnh, lộ ra vô thượng uy nghiêm.

"Đăng sau ta tám vị, phân biệt đến từ Thiên huyền bát bộ. Sau đó, các người liền bị phân chia đến bát bộ môn hạ."

Thượng Quan Hàn có chút dừng lại, cầm trong tay một trương danh sách.

"Lần này tuyển nhận tình huống như sau, một trăm lẻ ba cái đế quốc, số người nhiều nhất ba mươi bảy người, nhân số sau cùng chín người, tổng cộng 1,809 người. Trong đó, thú vô hồn 1,628 người, tinh vô hồn 181 người."

"Tất cả đệ tử mới vô bên trong, vô hồn phẩm cấp kẻ cao nhất vì Huyền cấp tứ phẩm, vẹn vẹn một người. Huyền cấp tam phẩm vô hồn, chín người. Chính thể tình huống tương đương tốt đẹp. Tiếp đó, y theo lệ cũ, hôm khác môn, đo Thiên Duyên, sau đó lại trực phân chia một cái."

Lục Vũ một mực tại chăm chú lắng nghe, trong lòng có loại cảm giác rất hoang đường.

Cái này Nhập môn đại điển, có phải hay không quá đơn giản một điểm, đã không có nghi thức long trọng, cũng không có nhiệt liệt hoan nghênh, cảm giác không được coi trọng, có loại bị văng vể cảm giác.

Không ít đệ tử cũng có loại này trải nghiệm, Thiên Huyền tông như thế đại nhất cái tông phái, đệ tử mới vô Nhập môn đại điển cũng quá hàn sầm.

Liên quan tới điểm này, rất nhiều người đều nghĩ mãi mà không rõ, lại lại không dám phát biểu.

"Thú vô hồn trạm bên trái, tinh vô hồn trạm bên phải, trăm người một tổ, tiến về Thiên Môn."

Phó điện chủ Thượng Quan Hàn ra lệnh một tiếng, những cái kia chiêu đồ trưởng lão cao thủ nhóm cấp tốc lui ra.

Hơn một ngàn đệ tử trái phải tách ra, thú vô hồn nhân số đông đảo, trăm người một cái phương đội, đi ở phía trước.

Cái gọi là Thiên Môn, ngay tại quảng trường bên trái ba dặm bên ngoài một bước thác nước dưới, chỗ ấy đứng vững hai khối cự thạch, tạo thành một cánh cửa, cổ lão mà tang thương.

Đây là Thiên Huyền tông một chỗ di tích cổ, có chuyên môn trưởng lão thủ hộ.

"Từng bước từng bước đến, thả ra vô hồn, xuyên qua Thiên Môn xoay trái, bị điểm đến người thì đứng ở bên phải."

Thượng Quan Hàn không có giải thích, tất cả mọi người không hiểu ra sao, trong lòng tràn ngập tò mò.

Cái này thiên ý khó dò đến cùng là đi ngang qua sân khấu, hay là thật có việc?

Thiên Môn dày độ không qua một trượng, chỉ cần mấy bước liền có thể xuyên qua, khảo thí tốc độ rất nhanh.

Mọi người ngay ngắn trật tự, toàn đều hiếu kỳ nhìn quanh.

Đột nhiên, tạo thành Thiên Môn trên một tảng đá lớn, hiện ra một đạo quang mang.

"Ngươi, bên phải."

Cái này là cái thứ nhất bị khảo thí ra có dị thường đệ tử, lập tức đưa tới mọi người chú ý.

Phía trước đã có hơn sáu mươi vị đệ tử thông qua, kết quả mới ra một cái, cái này tỷ lệ rất nhỏ a.

Có cái thứ nhất, rất nhanh liền có cái thứ hai, cái thứ ba.

Những cái kia không phản ứng chút nào đệ tử, trong lòng thất vọng.

Những cái kia trạm ở bên phải đệ tử, thì tâm tình khẩn trương, phần chần mà chờ mong.

Lục Vũ đứng ở phía sau, một mực tại mật thiết quan sát, âm thầm dò xét, nhưng không có phát hiện mà công trời có bất kỳ linh lực ba động, chỉ là ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một đạo quang mang, lại cũng nhìn không ra dị thường.

Lúc này, đến phiên Tiết Kim Long, hắn tại xuyên qua Thiên Môn lúc, trên một tảng đá lớn nổi lên ánh sáng nhạt.

Như thế, Tiết Kim Long đứng ở bên phải, khắp khuôn mặt là kích động.

Rất nhanh, Sở Tam Thu ra sân, Thiên Môn không phản ứng chút nào, cái này khiến hắn mười phần thất vọng.

Đoạn Kim Hồng xuyên qua lúc, Thiên Môn nổi lên quang mang, Trương Nhược Dao xuyên qua lúc, Thiên Môn cũng xuất hiện dị thường.

Ngoài ra còn có không ít may mắn, đều đưa tới Thiên Môn dị dạng.

1,628 vị đệ tử sở hữu thú vô hồn, hao phí một canh giờ, cuối cùng có sáu mươi tám vị đệ tử trở thành may mắn.

Sau đó, đến phiên tinh vô hồn đệ tử.

Lâm Phong tiểu tử này vận khí không tệ, Thiên Môn đối vô hồn của hắn có phản ứng.

Vô hồn của Vương Sở cũng đưa tới Thiên Môn dị thường, cái này khiến Lục Vũ cảm thấy ngoài ý muốn.

Đến phiên Lục Vũ lúc, hắn buông lỏng toàn thân, thảo hồn tại khe đựng đưa, Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba, người khác nhìn không thấy, nhưng lại đang lặng lẽ vận chuyển.

Đột nhiên, Thiên Môn hai khối cự thạch đều nổi lên ánh sáng, loại tình huống này rất ít gặp.

Trước đây những cái kia may mắn, hoặc là bên trái cự thạch lóe ánh sáng, hoặc là bên phải cự thạch lóe sáng, có thể làm cho hai khối cự thạch đồng thời phát sáng cũng có, nhưng quang mang rất âm đạm.

Một trăm tám mươi một vị tinh vô hồn đệ tử, chỉ dùng thời gian một nén nhang, liền hoàn thành khảo thí, kết quả có tám cái may mắn.

"Bảy mươi sáu người, chính thể tình huống so với một lần trước tốt. Các ngươi lưu lại, đệ tử khác trở về quảng trường, tiến hành nhập môn phân chia."

Thượng Quan Hàn nhìn bảy mươi sáu người đệ tử, để bên người trưởng lão đem những đệ tử này đăng ký trong danh sách.

"Đây là hạ thiên môn, hiện tại ta mang các ngươi đi trung thiên môn."

Bảy mươi sáu vị đệ tử đều là sững sờ, nghĩ không ra Thiên Huyền tông vậy mà không chỉ một đạo Thiên Môn.

Thuận núi mà lên, tiến lên mười lăm dặm, đi tới một chỗ khác thác nước trước, chỗ ấy có một tòa cang thêm uy nghiêm, cổ lão cửa đá, đây chính là cái gọi là trung thiên môn.

Thượng Quan Hàn nói: "Phương pháp khảo sát như trước, phóng thích vô hồn, toàn thân buông lỏng, cái gì cũng không cần nghĩ, trực tiếp đi qua chính là."

Lần này, hay là thú vô hồn một ngựa đi đầu.

Sáu mươi tám vị đệ tử sở hữu thú vô hồn, riêng phần mình té ra vô hồn, trực tiếp xuyên qua cửa đá.

Lần này tình huống, cùng lúc trước có một chút biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Thiên Môn bảy người

Tiết Kim Long xuyên qua Thiên Môn lúc, không có bất kỳ cái gì phản ứng, thất lạc trạm ở bên trái.

Đoạn Kim Hồng xuyên qua Thiên Môn lúc, bên trái cự thạch phát ra hào quang nhỏ yếu, thuận lợi đứng ở bên phải.

Trương Nhược Dao xuyên qua lúc, bên phải cự thạch phát ra một sợi xích quang, hai lần trúng tuyến.

Trung thiên môn khảo thí so hạ thiên môn tựa hồ càng nghiêm, sáu mươi tám cái đệ tử sở hữu thú vũ hồn, lại có năm mươi người đào thải, chỉ có mười tám người trạm ở bên phải.

Sau đó đến phiên tám cái tinh vũ hồn đệ tử ra sân, vị thứ nhất thất bại, vị thứ hai thất bại, Lâm Phong thứ ba.

Hắn tại xuyên qua lúc, cửa đá bên trái nổi lên một chút ánh sáng, trở thành may mắn người.

Sau đó là Vương Sở, hắn vậy mà cũng đưa tới cửa đá dị dạng, thuận lợi quá quan.

Lục Vũ sắp xếp thứ năm, xuyên qua Thiên Môn lúc, hai bên cự thạch đều đang phát sáng, nhưng quang mang so với hạ thiên môn, rõ ràng như không ít.

Vị thứ sáu đệ tử có chút bất phàm, vũ hồn của hắn là Huyền cấp tam phẩm, cũng đưa tới Thiên Môn phản ứng.

Còn lại hai vị tinh vũ hồn đệ tử, tất cả đều thất bại.

"Hai mươi hai người, thành tích rất không tệ a."

Thượng Quan Hàn trên mặt nở một nụ cười, để trưởng lão đăng ký trong danh sách.

"Tiếp đó, đi thượng thiên môn."

Hai mươi hai vị đệ tử tâm tình phấn chấn, tất cả đều tràn đầy chờ mong, nhưng lại có một vẻ khản trương.

Trương Nhược Dao đi đến Lục Vũ bên cạnh, Lâm Phong ở một bên lạnh lợi.

Thượng thiên môn tại sườn núi trở lên, chỗ ấy không có thác nước, là một chỗ phế tích, chỉ còn lại một đạo tàn phá cửa đá, nhìn qua có chút tang thương.

Mặt đất, cỏ dại rậm rạp, trùng rắn nhảy loạn, cảnh sắc rất là thê lương.

"Quy củ như trước, bắt đầu đi."

Thượng Quan Hàn hai mắt phát sáng, tràn đầy chờ mong.

Hai mươi hai vị đệ tử thì có chút khản trương.

Rất hiển nhiên, cái này thượng thiên môn so trung thiên môn càng nghiêm, muốn thành công, càng khó.

Đoạn Kim Hồng cái thứ nhất ra sân, kết quả cửa đá không phản ứng chút nào, thất bại.

Cái thứ hai đệ tử ra sân, kết cục đồng dạng.

Trương Nhược Dao cái thứ ba, kết quả vẫn là thất bại.

Cái này khiến đằng sau người tâm tình khản trương, thẳng đến thứ sáu người, cửa đá mới có yếu ớt phản ứng, bên trái cự thạch lóe lên tia sáng nhạt, liền cấp tốc ảm đạm.

Thượng Quan Hàn có chút kích động, bật thốt lên: "Tốt, trạm ở bên phải."

Về sau, lần lượt có may mắn mà sinh ra, mười tám cái đệ tử sở hữu thú vũ hồn bên trong, hết thảy có năm người đứng ở bên phải.

"Lục Vũ, cố lên!"

Trương Nhược Dao mặc dù thất lạc, nhưng lại xem trọng Lục Vũ.

Lâm Phong cái thứ nhất ra sân, kết quả thất bại.

Vương Sở cái thứ hai ra sân, vẫn là thất bại.

Lục Vũ xuyên qua Thiên Môn lúc, hai bên cự thạch đồng thời sáng lên, mặc dù không phải rất sáng, nhưng lại để Trương Nhược Dao và Lâm Phong đều cực kỳ cao hứng.

Vị cuối cùng ra sân, Thiên Môn phía bên phải cự thạch lóe lên tia sáng nhạt, cũng thành công.

Như thế, hai mươi hai vị trí, bảy người thành công, mười lăm người đào thải.

Trong này, để thượng thiên môn hai bên cự thạch đồng thời lóe ánh sáng có hai người, một cái là Lục Vũ, một cái khác chính là cái kia Huyền cấp tứ phẩm võ hồn, danh xưng lần này đệ tử mới vô, phẩm cấp tối cao người.

Hắn gọi Long Chân, mười bảy tuổi, cao lớn uy vũ, tuấn tiểu phi phàm.

Vô luận thực lực hay là tướng mạo, đều vượt qua người ta một bậc.

"Các ngươi bảy người, sau đó đem tham gia Thiên Duyên khảo thí, là tạo hóa hay là gặp trắc trở, liền nhìn cơ duyên của các ngươi."

Thượng Quan Hàn có chút kích động, trong lòng tràn đầy chờ mong.

Một bên, có trưởng lão dẫn đầu Trương Nhược Dao, Lâm Phong, Đoạn Kim Hồng chờ người xuống núi, bọn hắn sẽ tiến vào Thiên huyền bát bộ, thu hoạch được ngoài định mức ưu ái.

Tại Thiên Huyền tông, phạm là thông qua Thiên Môn khảo nghiệm đệ tử, đều sẽ thành bồi dưỡng trọng điểm.

Thượng thiên môn là một loại vinh quang, vẹn vẹn bảy người.

Trung thiên môn cũng không kém, có mười lăm người.

Hạ thiên môn đều là may mắn, chung năm mươi bốn người.

Lục Vũ, Long Chân bảy người đi theo Thượng Quan Hàn rồi đi thượng thiên môn, đi tới giữa sườn núi một chỗ huy hoàng đại điện —— Thiên Duyên điện!

Danh tự này có chút kỳ quái, chỗ này thật có Thiên Duyên?

Bảy người đệ tử lẫn nhau nhìn quanh, từng cái hai đầu lông mày đều lộ ra vui sướng và chờ đợi, còn có mấy phần kiêu ngạo.

Lục Vũ đánh giá sáu người còn lại, ngoại trừ Long Chân là Huyền cấp tứ phẩm võ hồn bên ngoài, còn lại năm người tất cả đều là Huyền cấp tam phẩm võ hồn, thuộc về đệ tử mới vô bên trong kỳ tài thiên kiều, cảnh giới tất cả đều ở trên Lục Vũ.

"Phạm Trúc, ngươi đây?"

Cái kia tình võ hồn đệ tử liếc mắt Lục Vũ một chút, mặc dù tại chào hỏi, nhưng đáy mắt rõ ràng toát ra vẻ khinh thường, có loại cư cao lâm hạ cảm giác ưu việt.

"Lục Vũ, Thiên Nguyệt quốc."

Lục Vũ không có sinh khí, phạm là người tài tình xuất chúng, ai không có mấy phần ngạo khí đây?

Thượng Quan Hàn mang theo bảy người đệ tử tiến nhập Thiên Duyên điện, xuyên qua tam trọng môn, đi tới đại điện bên trong.

"Này điện, Thiên Huyền tông sáng lập ra môn phái mới bắt đầu liền đã tồn tại, và ba ngày môn đồng dạng, đều thuộc về thượng cổ di tích. Chỗ này ẩn chứa cơ duyên tạo hóa, cũng giấu giếm tôi luyện và khảo nghiệm."

Bảy người đệ tử cảm thấy hiếu kỳ, tất cả đều tại chăm chú lắng nghe.

Thượng Quan Hàn nói: "Thiên Huyền tông mỗi ba năm tuyển nhận một lần môn đồ, đây là Chiến Hồn đại lục bên trên, rất nhiều Huyền môn thường dùng một loại phương thức. Mỗi lần đệ tử mới vô đều sẽ hôm khác môn, do Thiên Duyên. Chỉ có đi qua tam trọng thiên môn khảo nghiệm qua quan đệ tử, mới có cơ hội tiến vào ngày này duyên đại điện."

"Hiện tại, các ngươi ngẩng đầu đi lên nhìn."

Bảy người đệ tử cùng một chỗ ngẩng đầu, chỉ gặp đại điện đình, có một cái vận chuyển trận pháp, mười phần thâm ảo mà phức tạp.

Trận này từ rất nhiều lớn chừng quả đấm quang cầu tạo thành, sắc thái cũng không điểm lệ, nhưng lại đang một mực chuyển động lượn vòng.

Thượng Quan Hàn nói: "Trận này tên là Thiên Duyên trận, từ tam thiên duyên pháp tạo thành. Thiên Huyền tông sáng lập đến nay, đã có không ít đệ tử ở chỗ này thu được Thiên Duyên, cũng có thật nhiều người ở chỗ này đạt được trùng phạt và tôi luyện."

Phạm Trúc tò mò hỏi: "Trùng phạt?"

Thượng Quan Hàn cười nói: "Đúng vậy, trùng phạt. Thiên Duyên trận này rất cổ quái, có cơ duyên liền có tôi luyện, có tạo hóa liền có trùng phạt. Đương nhiên, cũng có người không thu hoạch được gì, bởi vì trong tam duyên pháp, đã có một nửa bị tiên nhân thu hoạch được, bây giờ là rồng tuếch."

"Tam thiên duyên pháp chỉ cái gì?"

Long Chân hỏi thăm.

Thượng Quan Hàn chỉ vào những cái kia quang cầu, nói: "Trận này, từ ba ngàn cái tiểu cầu tạo thành, đại biểu tam thiên duyên pháp. Mỗi cái tới đây đệ tử, đều có một cơ hội, từ đó chọn chọn một, là cơ duyên tạo hóa, hay là tôi luyện trùng phạt, hoặc là không thu hoạch được gì, liền nhìn vận khí của các người. Hiện tại, theo thứ tự gạt ra, cảnh giới kẻ cao nhất phía trước, riêng phần mình giới thiệu một chút, lẫn nhau nhận biết, nhận biết."

Bảy người đệ tử liếc nhau, cấp tốc điều chỉnh vị trí, có ít người tại giành trước, bởi vì cảnh giới tương xứng.

Lục Vũ đứng tại cuối cùng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía trên, đang quan sát Thiên Duyên trận.

Một lát, bảy người gạt ra, Long Chân đứng tại phía trước nhất.

"Long Chân, mười bảy tuổi, Huyền cấp tứ phẩm thú võ hồn, Linh Vũ nhị trọng cảnh giới."

Cái này vừa nói, Lục Vũ giật nảy mình, gia hỏa này lại là Linh Vũ nhị trọng cảnh giới, quá khiến mọi người bất ngờ.

Tất cả mọi người nhìn Long Chân, chỉ gặp trên mặt hắn tràn đầy kiêu ngạo, khề nhếch khóe miệng tràn đầy mỉm cười.

"Thẩm Mục, mười bảy tuổi, Huyền cấp tam phẩm thú võ hồn, Tụ Linh cửu trọng đỉnh phong."

"Ninh Dũng, mười tám tuổi, Huyền cấp tam phẩm thú võ hồn, Tụ Linh cửu trọng hậu kỳ."

"Ti Không Tà Nguyệt, mười bảy tuổi, Huyền cấp tam phẩm thú võ hồn, Tụ Linh bát trọng đỉnh phong."

"Kim Diệu Dương, mười sáu tuổi, huyền cơ tam phẩm thú võ hồn, Tụ Linh bát trọng hậu kỳ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Tam thiên duyên pháp

"Phạm Trúc, mười bảy tuổi, Huyền cấp tam phẩm tinh võ hồn, Tụ Linh bát trọng cảnh giới trung kỳ."

"Lục Vũ, mười sáu tuổi, Huyền cấp nhị phẩm tinh võ hồn, Tụ Linh lục trọng cảnh giới."

Sáu người quay đầu, đồng loạt nhìn Lục Vũ, trong ánh mắt tất cả đều là trào phúng và khinh thường.

Huyền cấp nhị phẩm võ hồn, vậy mà mới Tụ Linh lục trọng cảnh giới, thật sự là mất mặt.

Lần này, trong bảy người có một nữ tử, nàng chính là Ti Không Tà Nguyệt, Huyền cấp tam phẩm thú võ hồn, Tụ Linh bát trọng đỉnh phong cảnh giới, thanh tú mỹ lệ, không tính là phong hoa tuyệt đại, nhưng cũng là ngàn dặm mới tìm được một.

Thượng Quan Hàn đối bảy người thực lực từ chối cho ý kiến, trầm giọng nói: "Cho mời Thiên Duyên điện chủ hiện thân."

Long Chân, Phạm Trúc bọn người sững sờ, lúc này mới chú ý tới, sau khi tiến nhập đại điện, một mực chưa từng gặp qua những người khác.

Hư không hơi rung, một đạo tựa như ảo mộng thân ảnh trong nháy mắt tới gần, bởi vì tốc độ quá nhanh, thân ảnh có vẻ hơi mơ hồ, chớp mắt về sau mới khôi phục lại bình tĩnh.

Cái kia là một cái râu tóc bạc trắng lão phụ nhân, cầm trong tay quả trượng, mặt mũi nhăn nheo, tang thương trên mặt, một đôi cô quạnh con mắt lộ ra không hiểu bi thương.

"Đây là Thiên Duyên điện Viên trưởng lão, là Thiên Huyền tông bối phận cao nhất trưởng lão, mọi người tới chào."

Bảy người đệ tử không dám thất lễ, từng cái tiến lên bái kiến.

Viên trưởng lão tay trái cầm quả trượng, tràn đầy nếp nhăn tay phải nhẹ nhàng tại mỗi người trên đầu vuốt ve một cái, đây là sờ đỉnh chúc phúc, là Thiên Duyên điện quy củ.

"Hiện tại, cho mời Viên trưởng lão mở ra Thiên Duyên trận."

Thượng Quan Hàn biểu lộ nghiêm túc, trong mắt lộ ra vẻ chờ đợi.

Viên trưởng lão nhìn bảy đệ tử nhân, thanh âm khàn khàn mà trầm thấp.

"Thiên Duyên trận mở ra về sau, các ngươi cần hết sức chuyên chú thôi động võ hồn, đi cảm ứng những cái kia quang cầu, cũng tới thành lập được liên hệ. Thời gian chỉ có một nén nhang, cuối cùng là tay không mà quay về, hay là thắng lợi trở về, liền nhìn vận khí của các ngươi."

Long Chân hỏi: "Thành lập được liên hệ là được rồi? Không cần đem chiếm được vào trong tay sao?"

Viên trưởng lão nói: "Một khi võ hồn của các ngươi tới thành lập nên liên hệ, quang cầu liền biết phát sáng, cũng hiện ra dung mạo của các ngươi, bởi vậy không cần lo lắng sẽ làm sai. Hiện tại, các ngươi trạm đến đại điện chính giữa, riêng phần mình tách ra, ngừng đầu chú ý."

Long Chân, Lục Vũ bảy người cấp tốc đến đến trong đại điện vị trí, riêng phần mình khoảng cách vài thước, ngược đầu nhìn lên trên không.

Viên trưởng lão lóe lên một cái rồi biến mất, sau một khắc, trong đại điện hào quang vạn đạo, cảnh tượng biến ảo, phẳng phất đặt mình vào vũ trụ mênh mông dưới, tiến nhập một cái thế giới kỳ diệu.

Ba ngàn quang cầu như tinh thần, giống như nhật nguyệt, đang không ngừng chuyển động, phóng xuất ra ánh sáng cùng nhiệt, lóe ra kỳ dị phù văn, có huyền diệu ba động chợt lóe chợt tắt.

Long Chân, Thẩm Mộc, thà dùng, Ti Không Tà Nguyệt, Kim Diệu Dương, Phạm Trúc, Lục Vũ bảy tâm thần người kinh hãi, có loại tiến vào tình không, vượt qua thời gian cảm giác.

Thiên Duyên đại điện, hào quang như ngọc, trận pháp một khi mở ra, mặc dù người còn tại trong đại điện, nhưng suy nghĩ lại tiến nhập một cái khác thời không.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, dù ai cũng không cách nào giải thích.

Long Chân nghiêng đầu nhìn chung quanh, đỉnh đầu võ hồn lẫn lộn, nhìn qua tựa như là một đầu hũ, hai mắt lóe ánh sáng, tại cảm ứng bốn phía những cái kia nhanh chóng vận chuyển quang cầu.

Lục Vũ thảo hồn biến đến mức dị thường sinh động, Vạn Pháp Trì đang chấn động, giống như là cảm ứng được tình huống nào đó.

Tam thiên duyên pháp, đến tốt cùng có bao nhiêu là trống không, Lục Vũ, Long Chân bốn người cũng không biết, cho nên cái này cần vận khí, cần cơ duyên, cần nhìn riêng phần mình tạo hóa.

Những cái kia quang cầu mặt ngoài nhìn, toàn đều như thế, phù văn lộn lờ, phóng xuất ra huyền diệu ba động, làm cho lòng người chỉ hướng tới. Nhưng trên thực tế đây?

Thời gian một nén nhang không hề dài, bảy người đệ tử đều đang toàn lực thích ứng, ép buộc mình ổn định lại tâm thần, dùng võ hồn đi cảm ứng những cái kia duyên phận.

Rất nhanh, một quả cầu ánh sáng bên trên xuất hiện dị tượng, hiện ra khuôn mặt, tự nhiên là Ti Không Tà Nguyệt, nàng cái thứ nhất và quang cầu thành lập nên liên hệ.

Một lát, Phạm Trúc cũng cùng một viên quang cầu thành lập nên liên hệ, trở thành vị thứ hai.

Về sau, Thẩm Mộc, Kim Diệu Dương, Ninh Dũng đầu tuần tự cảm ứng được duyên phận, chỉ còn lại có Long Chân và Lục Vũ.

Thời gian đang không ngừng xói mòn, Long Chân một mực tại sàng chọn, võ hồn của hắn cảm ứng được không chỉ một quang cầu, mà là chín cái quang cầu, nhưng hắn chỉ có thể tuyển đồng dạng.

Lục Vũ tình huống hơi có khác biệt, Vạn Pháp Trì loại bỏ cái này đến cái khác quang cầu, tam thiên duyên pháp tại trước mặt nó, lại có loại không để vào mắt cảm giác.

Lục Vũ ngạc nhiên, cái này Vạn Pháp Trì cũng quá chọn lựa.

Đồng thời, Lục Vũ cũng rất tò mò, muốn nhìn một chút Vạn Pháp Trì cuối cùng chọn lựa duyên phận sẽ là như thế nào.

Từng cái quang cầu ở trong Vạn Pháp Trì thoáng hiện, đã có hai ngàn cái quang cầu bị nó đào thải, nó vẫn còn tiếp tục cảm ứng và suy tính.

Lúc này, Long Chân tuyển định một cái quang cầu, vô hồn phóng xuất ra huyền diệu chi quang, và quả cầu ánh sáng kia thành lập nên liên hệ, phía trên hiển lộ ra Long Chân mặt.

Như thế, cũng chỉ còn lại có Lục Vũ.

Hai ngàn bốn trăm, hai ngàn sáu trăm, 2,800, Lục Vũ thảo hồn còn tại điện cuồng vận chuyển.

Đột nhiên, một viên quang cầu sáng lên, phóng xuất ra huyền diệu chi quang.

Mà đúng lúc này, thời gian 5 phút đến.

Thiên Duyên trận tự động đóng, đại điện khôi phục bình tĩnh, bảy vị đệ tử từ từ tựa như ảo mộng thời không bên trong tỉnh táo lại.

Phía trên cung điện, bảy viên quang cầu đang lóe lên ánh sáng nhạt, khiến cho người chờ mong.

Thượng Quan Hàn và Viên trưởng lão hiện thân, bảy người đệ tử đều nhìn hai người bọn họ, trong mắt tràn đầy chờ đợi.

Thượng Quan Hàn cười nói: "Mọi người đừng vội, trước hết nghe Viên trưởng lão nói vài lời."

Viên trưởng lão trên khuôn mặt già nua lộ ra một tia hồng nhuận, mắt trong mắt toát ra làm cho không người nào có thể lý giải kinh ngạc.

"Thương nhan tóc trắng, quyền thổ thành cát, hồng trần dưới chân, tam thiên duyên pháp ... "

Viên trưởng lão thanh âm lộ ra một loại vạn cổ tang thương, phối hợp cái kia khàn khàn mà trầm thấp ngữ điệu, lại cho người ta một loại vô tận thể lương ấn tượng.

Long Chân nhú mày, mười bảy tuổi hắc, đối với loại này cảm giác tang thương ngộ vẫn để ý giải không được.

Thượng Quan Hàn sắc mặt biến hóa, bật thốt lên: "Viên trưởng lão?"

Nhẹ nhàng lắc đầu, Viên trưởng lão không có giải thích, ánh mắt rơi vào bảy viên quang cầu bên trên.

"Duyên có thiện nghiệt, pháp có hư vô. Các ngươi trong bảy người, có cơ duyên, có tạo hóa, nhưng cũng có gặp trắc trở và trùng phạt, đương nhiên, cũng có không thu hoạch được gì người."

Bảy người nghe xong, vừa mừng vừa sợ, tất cả đều tràn đầy chờ mong, đồng loạt nhìn Viên trưởng lão.

"Liên y theo thứ tự trước sau tới đi."

Cái thứ nhất là Tì Không Tà Nguyệt, nàng sở cảm ứng đến quang cầu, nội bộ có một cái ngọc bài.

Viên trưởng lão Cách không thủ vật, ngọc bài rơi vào Tì Không Tà Nguyệt trên tay, chính diện có "Linh nhai" hai chữ.

"Trưởng lão, đây là ý gì ạ?"

Tì Không Tà Nguyệt một mặt chờ mong. Viên trưởng lão nói: "Đây là trùng phạt ... "

"A!"

Bảy người đệ tử đều phát ra kinh hô, nghĩ không ra Tì Không Tà Nguyệt cái thứ nhất cảm ứng được quang cầu, lấy được lại là trùng phạt.

Thượng Quan Hàn nói: "Linh nhai điều khắc nửa tháng, tuy là trùng phạt, nhưng cũng coi là một loại tội luyến, còn tốt."

Tì Không Tà Nguyệt nghe vậy, thoáng an tâm, nhưng luôn cảm thấy có chút thất vọng.

Thứ hai là Phạm Trúc, hắc cảm ứng được quang cầu bên trong cũng có một khối ngọc bài, chính diện có "Tụ linh" hai chữ.

"Xin hỏi trưởng lão, tụ linh chỉ cái gì?"

Phạm Trúc có chút khẩn trương, có chút chờ mong.

Viên trưởng lão nói: "Đây là một phần cơ duyên."

Chương 174: Chân Long Thất Biến

Cơ duyên?

Phạm Trúc đại hỉ, những người khác toát ra vẻ hâm mộ.

Thượng Quan Hàn nói: "Thất trọng Tụ Linh trận, tu luyện nửa tháng, đây coi như là một loại khen thưởng đi."

Phạm Trúc sững sờ, nguyên lai là loại cơ duyên này a.

Long Chân cười lạnh, dạng này khen thưởng là cái lông a.

Cái thứ ba là Thảm Mục, hần cảm ứng được cũng là cơ duyên, trên ngọc bài có "Tan hồn" hai chữ.

Viên trưởng lão nói: "Vận khí rất tốt, có thể nhập Hồn Bảo điện tu luyện một lần."

Thảm Mục không hiểu hỏi: "Đây là cơ duyên gì a."

Thượng Quan Hàn cười nói: "Vô cùng khó được cơ duyên, đến lúc đó ngươi sẽ biết."

"So Phạm Trúc làm sao?"

"Càng tốt hơn."

Nghe đến nơi này, Thảm Mục liền cười.

Cái thứ tư là Kim Diệu Dương, vận khí của hần không tốt không xấu, cảm ứng được quang cầu bên trong không có vật gì, cái kia là đã từng bị người nhanh chân đến trước.

"Tại sao có thể như vậy?"

Kim Diệu nắm một mặt phiến muộn, bên cạnh Ti Không Tà Nguyệt nói: "Tổng so với ta trùng phạt tốt."

Cái thứ năm là Ninh Dững, hần cảm ứng được cơ duyên, trên ngọc bài có "Ba lá" hai chữ.

Thượng Quan Hàn cười nói: "Chúc mừng ngươi thu được một thanh Linh binh —— Tam Diệp kiếm."

Phạm Trúc thất lạc nói: "Còn có loại cơ duyên này a."

Thượng Quan Hàn cười nói: "Duyên phận ba ngàn a."

Kim Diệu Dương nói: "Trưởng lão, có thể hỏi một chút sao, những cơ duyên này, tạo hóa, tôi luyện, trùng phạt đều là lúc nào bỏ vào, không phải là sáng lập ra môn phái mới bắt đầu liền tồn tại a?"

Viên trưởng lão nói: "Thiên Duyên trận là sáng lập ra môn phái mới bắt đầu liền tồn tại, nhưng lúc đó, tam thiên duyên pháp cơ hồ đều là trống không, chỉ còn lại có chín loại duyên phận. Sáng lập ra môn phái về sau, cuối cùng ngàn năm, Thiên Huyền tông mới sơ bộ nắm giữ Thiên Duyên trận ảo diệu, dần dần gia nhập một chút ban thưởng và trùng phạt, lấy phối hợp tam trọng thiên môn."

"Vậy tại sao lại rảnh rỗi đây này?"

Viên trưởng lão nói: "Thỉnh thoảng sẽ bổ sung, tăng thêm một chút, nhưng sẽ không vượt qua một nửa."

Long Chân kinh dị nói: "Tam thiên duyên pháp có một nửa đều là trống không?"

Viên trưởng lão khẽ vuốt cằm, không còn nói nhiều, đưa ánh mắt rơi vào cuối cùng hai cái quang cầu bên trên.

Cái kia là thuộc về Long Chân và Lục Vũ, một cảnh giới tối cao, một cảnh giới thấp nhất, vận khí của bọn hần thì sao đây?

Viên trưởng lão trước tông long thật bắt đầu, cái kia quang cầu bên trong không có ngọc bài, mà là một quyển kinh văn.

Cái này khiến tất cả mọi người là sửng sờ, bảy người đệ tử mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, Thượng Quan Hàn lại sắc mặt đại biến, bật thốt lên: "Đây là Thiên Duyên Cửu Tuyệt một trong, nghĩ không ra lại xuất hiện, đây cũng là sử thượng cái thứ bảy đi."

Viên trưởng lão khẽ vuốt cằm, nhìn thật sâu Long Chân một chút, nói: "Hào hảo cố lên nha."

Long Chân cầm quyền kinh văn kia, mở ra xem, người khác chỉ có thể nhìn thấy một mảnh ánh sáng, thấy không rõ lắm phía trên chữ viết, mà Long Chân lại thấy được bốn cái lớn chừng cái đầu kiêu chữ —— Chân Long Thất Biến.

Đây là một môn tuyệt thế công pháp, cũng không phải là xuất từ Thiên Huyền tông, mà là xuất từ Thiên Duyên đại điện, danh xưng Thiên Duyên chín quyết một trong.

Vạn Pháp Trì của Lục Vũ xuất hiện rất nhỏ chấn động, thấy được Chân Long hai chữ, nhưng không nhìn thấy nội dung cụ thể.

Cái này Chân Long Thất Biến rất quý dị, chỉ có Long Chân vị này người hữu duyên mới có thể nhìn thấy, liền ngay cả Viên trưởng lão đều không thể thăm dò.

Đồng thời, kinh quyền mở ra về sau, Chân Long Thất Biến tu luyện khẩu quyết liền biến thành từng cái phù văn ấn ký, chui vào Long Chân não hải.

Trong chốc lát, kinh quyền liền trống rỗng, sau đó thiêu đốt, biến thành tro tàn.

Thẩm Mục, Ninh Dững, Ti Không Tà Nguyệt, Kim Diệu Dương, Phạm Trúc năm người đều lộ ra hâm mộ ánh mắt, nghĩ không ra Long Chân vậy mà thu được đại tạo hóa.

Đây cũng không phải là cơ duyên có thể so sánh, thuộc về Thiên Duyên điện bên trong cấp cao nhất tạo hóa.

Thượng Quan Hàn kích động nói: "Tốt, quá tốt rồi, trời phù hộ Thiên Huyền tông ta, thế hệ này chắc chắn danh chấn thiên hạ."

Viên trưởng lão khẽ vuốt cằm, ánh mắt lại rơi tại Lục Vũ trên người, mà không phải tại quả cầu ánh sáng kia phía trên.

Điểm này, tất cả mọi người có chút kỳ quái, chẳng lẽ một tên sau cùng Lục Vũ, còn có cang lớn tạo hóa?

"Viên trưởng lão ... "

Thượng Quan Hàn có chút chờ mong, cái khác sáu người đệ tử cũng đều nhìn nàng.

Viên trưởng lão cười cười, nếp nhăn đầy mặt lại có mấy phần tang thương.

Tay phải lăng không một trái, quả cầu ánh sáng kia mặt ngoài quang mang liền tản ra, lộ ra quang cầu nội bộ tình huống, có một khối ngọc bài lẳng lẳng nằm tại cái kia.

Nhìn đến nơi này, Thượng Quan Hàn hơi có vẻ thất vọng, Thiên Duyên trong trận ngọc bội, đều là Thiên Huyền tông thêm vào, trân quý nhất liền là Thiên Duyên Cửu Tuyệt, tại Long Chân về sau, hẳn là cũng chỉ còn lại có hai loại.

Long Chân cười ngao ngễ, nắm cái khác đệ tử thì là có chút chờ mong, muốn nhìn một chút Lục Vũ vận khí thế nào.

"Đây là một loại tôi luyện."

Viên trưởng lão cái này vừa nói, mấy người đệ tử lập tức liền không nhiều hứng thú lắm.

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, Vạn Pháp trì chọn tới chọn lui, chọn tới một loại tôi luyện, có làm hay không a?

Lục Vũ hoài nghi, nhìn quả cầu ánh sáng kia bên trong ngọc bài, nào sẽ là dạng gì tôi luyện đây?

"Thượng Quan Hàn, người trước dẫn bọn hấn sáu người rồi đi."

Viên trưởng lão mở miệng, tất cả mọi người là sửng sờ, cái kia ngọc bài mặt sao?

Thượng quan quan đạo: "Nếu không, ta đưa Lục Vũ đi?"

Viên trưởng lão lắc đầu, ánh mắt hờ hững.

Thượng Quan Hàn hơi ngạc nhiên, nhìn Lục Vũ vài lần, lập tức liền dẫn Long Chân, Phạm Trúc bọn người đi.

Lục Vũ rất bình tĩnh, trưởng lão không mở miệng, hấn cũng không nói chuyện.

Viên trưởng lão yếu ớt thở dài, lấy ra khối kia ngọc bài, phía trên chỉ có một chữ —— cấm.

Lục Vũ thấy được, nhưng lại không biết có ý tứ gì, chỉ có thể tò mò nhìn Viên trưởng lão.

"Người đi theo ta."

Viên trưởng lão quay người, xử lý quái tượng, hướng Thiên Duyên điện đằng sau đi.

Lục Vũ yên lặng đuổi theo, ra Thiên Duyên điện, đi tới sườn núi.

"Thiên Huyền tông cấm địa, không ít, ta muốn dẫn người đi địa phương, tên là Cầm Tâm điện. Đây là một loại tôi luyện, có thể hay không vượt qua, vậy phải xem vận khí của người."

Lục Vũ hỏi: "Vượt qua như thế nào? Không vượt qua nổi, thì sao?"

Viên trưởng lão nói: "Không vượt qua nổi sẽ bị phạt, vượt qua, kết quả người tự nhiên sẽ biết."

Lục Vũ nhú mày, việc này làm sao cảm giác có chút kỳ quái.

Viên trưởng lão tránh đi tất cả mọi người, đơn độc mang mình đi ra, ngay cả Thượng Quan Hàn cũng không biết, rất hiển nhiên, chuyện này không tầm thường.

Nhưng mình một cái mới tới đệ tử, ngay cả quy củ cũng đều không hiểu, liền đi xông Cầm Tâm điện, cái này có chút quá hoang đường đi.

Lục Vũ muốn hỏi, nhưng Viên trưởng lão lại đi, tựa hồ không muốn nhiều lời cái gì.

Lục Vũ đuổi theo, dọc theo đường núi một đường đi lên trên, quanh co khúc khuỷu, vừa đi vừa nghỉ, ước chừng có hơn hai mươi dặm, cuối cùng đi tới trước một hang núi.

"Cầm Tâm điện tại cái này?"

Lục Vũ mở rộng tầm mắt, đây chính là một cái sơn động a.

"Ồ bên trong "

Viên trưởng lão vào sơn động, rất nhanh liền gặp gỡ đường rẽ, cái kia lại là ở vào trong lòng núi một chỗ mê cung, đường rẽ rất nhiều, hơi không lưu ý liền sẽ lạc đường.

Viên trưởng lão mang theo Lục Vũ tại trong mê cung đi vòng vo nửa canh giờ, trước mắt rốt cục xuất hiện một tòa cung điện dưới đất, cái kia chính là Cầm Tâm điện!

Nơi đây mùi phần vắng vẻ, ngoài điện ngồi một cái áo xám lão giả tóc trắng, mặt mũi nhăn nheo, xem ra đã sống rất dài năm tháng.

"Những năm này, có người đến qua?"

Viên trưởng lão nhìn cái kia lão giả tóc trắng, theo miệng hỏi.

Lão giả tóc trắng đứng dậy, còng xuống thân ảnh lộ ra mấy phần tang thương.

"Tôi không nhiều, trước một lần đều đã là mấy năm trước, phía trên tới. Tiểu tử này làm gì, vượt quan?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Vượt quan tôi luyện

"Đúng vậy a, đã nhiều năm như vậy, rốt cục có người rút trúng Cầm Tâm điện. Là phù dung sớm nở tối tàn, hay là ngoại vật lưu hương? Ai biết được."

Viên trưởng lão đây là lời nói bên trong có chuyện, nhưng rốt cuộc là ý gì đây?

Lục Vũ muốn hỏi, nhưng nhịn được.

Lão giả tóc trắng đánh giá Lục Vũ, trong mắt phù vân lấp lóe, lại xuyên suốt ra kỳ dị chi quang, giống như là tại phân tích thân thể Lục Vũ tình huống, để hẳn có loại bị người nhìn thấu cảm giác.

Lục Vũ tâm thần xiết chặt, lão giả tóc trắng này tựa hồ có đặc thù nào đó thăm dò chi năng.

"Cánh giới không cao, nhưng là có chút kỳ quái, tỷ lệ vượt qua không cao a."

Viên trưởng lão nói: "Thành công hay không đều là duyên, ngươi nói cho hắn một cái quy tắc đi."

Lão giả tóc trắng cười hắc hắc, đem Lục Vũ gọi vào bên cạnh.

"Tiểu gia hỏa, năm nay bao nhiêu tuổi, tên là gì a?"

Lục Vũ cảm giác khó chịu, vòng niên kỷ, lão tử nhỏ hơn ngươi sao?

"Lục Vũ, mười sáu tuổi."

Lão giả tóc trắng cười nói: "Họ Lục a, vậy ngươi nhưng phải tìm đúng đường mới tốt."

"Có ý tứ gì?"

"Trong Cẩm Tâm điện có ba con đường, con đường khác nhau, độ khó không giống, kết quả cũng không giống."

Lục Vũ hỏi: "Làm sao xông?"

Lão giả cười hắc hắc nói: "Cái kia muốn hỏi ngươi a, cái này là đối ngươi tôi luyện, ta liền một cái thủ vệ lão giả, cũng chưa quen thuộc tình huống bên trong."

"Vậy nếu là không vượt qua nổi đây?"

Lão giả tiểu dung vừa thu lại, lạnh lùng nói: "Chỗ này chỉ được phép vào không cho phép ra."

Lục Vũ chấn động, quay đầu nhìn Viên trưởng lão.

"Cổ lên nha, Thiên Huyền tông từ trước tới nay, ngươi là người thứ nhất xông Cẩm Tâm điện."

Văn trưởng lão lời nói này, càng làm cho Lục Vũ cảm thấy không ổn.

"Đây rốt cuộc là địa phương nào?"

Viên trưởng lão yếu ớt thở dài: "Cẩm tâm địa phương."

Lục Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ, bật thốt lên: "Lao tù!"

Viên trưởng lão không đáp, lão giả tóc trắng nói: "Tốt, đi vào đi, tiểu tử. Vượt qua, đảm bảo ngươi chuyển đi này không tệ."

Điện cửa mở ra, Lục Vũ bị lão giả tóc trắng đẩy vào, lập tức cửa điện quan bế.

Viên trưởng lão nhìn cổ lão cửa điện, nói khẽ: "Ba con đường?"

"Đúng vậy, ba đầu. Xa, trung, gần, liền nhìn hắn làm sao tuyển."

Lão giả tóc trắng có chút chờ mong, Lục Vũ thế nhưng là Thiên Huyền tông từ trước tới nay, cái thứ nhất xông người của Cẩm Tâm điện, hắn có thể vượt qua sao?

Viên trưởng lão quay người, chậm rãi rời đi, còng xuống bóng lưng có chút thâm lương.

"Tam trọng thiên môn, đúng sai nhất niệm, cẩm tâm như hồi hận, ai là hữu duyên?"

Thanh âm trầm thấp dần dần từng bước đi đến, quanh quẩn tại lão giả tóc trắng bên tai.

"Cẩm tâm như hồi hận, ai là hữu duyên? Cẩm lòng có hận, ai giải nó duyên?"

Tang thương cảm khái, bất đắc dĩ than thở, ai có thể cải biến?

Lục Vũ bị đẩy vào cổ điện, muốn hỏi, đáng tiếc cửa điện chớp mắt liền đóng lại.

"Làm sao luôn có loại, bị người mưu hại cảm giác đây?"

Lục Vũ cười khổ, lưu ý lấy tình huống chung quanh, phát hiện toà này Cẩm Tâm điện rất là cổ lão, ở vào trong lòng núi, hình tròn đầu cột bên trên điêu khắc rất nhiều chim thú đồ án, cùng phù văn thần bí.

Bốn trên vách đá, hoa cỏ trùng cá, sinh động như thật, mặt đất còn lóe ra chột lóe chột tắt quang mang.

"Cấm loạn mê tâm trận! Thật không nghĩ tới, tại cái này Chiến Hồn đại lục bên trên, vậy mà có thể nhìn thấy như thế tình diệu trận pháp, xem ra toà này Cấm Tâm điện rất không bình thường a."

Làm Thánh Hồn Thiên Sư, Lục Vũ học rộng tài cao, liếc mắt một cái liền nhận ra mặt đất trận pháp, trong lòng cảm thấy thật bất ngờ.

Cấm loạn mê tâm trận là một loại rất kỳ quái trận pháp, người bình thường căn bản không bị ảnh hưởng, người như làm như không thấy, nó liền lấy người không có biện pháp.

Ngược lại là những cái kia công vụ tâm kế, người tâm tư kín đáo, dễ dàng mắc lừa, dễ dàng mê thất đi vào.

Lục Vũ đánh giá cổ điện, chậm rãi tiến lên, trong đầu tin tức hội tụ, vậy mà đưa tới Vạn Pháp trì cảnh giác.

"Trận, đồ, phù, diệu, mê tâm chi đạo. Không hổ là Cấm Tâm điện a, càng là chăm chú, hãm đến càng sâu."

Tòa cổ điện này từ đầu tới đuôi đều lộ ra quỷ dị, rút dây động rừng, chỉ cần người rơi vào đi, sẽ rất khó thoát khỏi, đây chính là mê tâm chi thuật, cấm tâm chi đạo.

Lục Vũ nhắm mắt lại, nhất niệm không sinh, xuyên qua đại điện, đi tới một mặt băng trước gương.

Cái kia là một mặt hoàn chỉnh mà to lớn băng kính, từ băng tinh cấu thành, tựa như một mặt tường, nhưng lại bóng loáng như gương, có thể rõ ràng chiếu rọi ra hết thấy cái bóng.

Lục Vũ đứng tại băng trước gương, nhìn qua trong gương mình, ánh mắt lộ ra một tia chán kinh.

Mặt này băng kính mười phần tà môn, chiếu rọi đi ra Lục Vũ, lại có hai đạo trọng ảnh, nhìn qua liền tựa như hai đạo linh hồn chồng chất lên nhau.

Cái này không phải liền là Lục Vũ chân thực nội tình, như thế nào bị tám gương này vừa chiếu, liền không chỗ che thân?

Lục Vũ tả hữu dời chuyển động thân thể, trên mặt kính hẳn, hai đạo trùng điệp đang lác lác nhấp nhô, dần dần hợp nhất.

Băng kính liền thành một khối, nhưng là Lục Vũ biết, chỗ này có một cánh cửa, nếu vô pháp đem tìm ra, mình liền không cách nào tiến lên.

Lục Vũ từ trái sang phải, lại từ phải đến trái, tới tới lui lui đi ba lần, cuối cùng đứng tại một vị trí nào đó.

Đứng ở đằng kia, Lục Vũ trên mặt kính cái bóng tại có chút vặn vẹo, lại chỉ có một bóng người, không giống trước đây hai đạo trọng ảnh.

"Ngay ở chỗ này."

Lục Vũ đi thẳng về phía trước, mũi chân chạm đến băng kính lúc, nổi lên từng cơn sóng gợn, như hư ảo bọt nước, thân bên trên truyền đến một cỗ hấp lực, cả người chớp mắt liền xuyên qua băng kính, xuất hiện ở một toà khác trong điện.

Quay đầu, Lục Vũ ánh mắt quái dị, một bức tường đá vị ở sau lưng, thế nào băng kính?

Đây là một tòa Thiên Điện, không gian so trước đó cái kia chính điện nhỏ hai phần ba.

Mặt đất khắc rõ cổ lão đồ văn, vô số mắt trần có thể thấy hạt bụi nhỏ tại cách đất ba thước độ cao, cấp tốc chấn động, cao thấp nhấp nhô, tương tự sơn hà vạn dặm.

Lục Vũ lại một lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Vi Trần Sơn Hà trận, đây là không càn chi trận, một khi xông lâm, sơn nhạc gia thân, Thái Sơn áp đỉnh."

"Phá giải trận này, chỉ cần chân không dính bụi, gió nhẹ không dậy nổi."

Lục Vũ biết phương pháp phá giải, nhưng lại hết sức tốn thời gian, cần áp dụng "Không gió lá rụng, nhuận vật im ắng" phương thức.

Dưới tình huống bình thường, Tự Linh cảnh căn bản là không có cách hoàn thành, nhưng là Lục Vũ có thể lắng không không nghĩ, thỏa mãn điều kiện một trong.

Tiếp theo, thân thể di động muốn cực kỳ chậm chạp, không thể tạo thành khí lưu khuếch tán, một khi ảnh hưởng đến này chút ít bụi, cũng sẽ xúc động trận pháp.

Đây chính là Vi Trần Sơn Hà trận chỗ lợi hại.

Bởi vì coi như biết phương pháp phá giải, cũng không nhất định có thể làm đến.

Lục Vũ hít sâu một hơi, cả người buông lỏng tâm tình, thân thể nhẹ như lông hồng, im ắng hiện lên, cực chậm cực chậm, cơ hồ không cảm ứng được hần di động vết tích.

Thiên Điện hết thấy như trước, yên tĩnh tảo.

Thân thể Lục Vũ trôi nổi ở giữa không trung, tựa như một đóa chưa từng di động mây.

Một khắc đồng hồ, một nén nhang, một canh giờ, Lục Vũ đều rất giống liền ở tại chỗ, nhưng trên thực tế hần đã chậm chạp di động một điểm khoảng cách.

Vì Trần Sơn Hà trận bao trùm thẳng tắp khoảng cách là hai trượng, mà khoảng cách này, Lục Vũ lại hao phí một ngày một đêm, mới lặng yên không tiếng động vượt qua.

Thiên Điện mặt khác, có ba tòa cửa đá, bụi bặm trải rộng, nhìn không ra bất kỳ hoàn cảnh bên trên khác biệt, hần là có thời gian rất lâu, không từng có người mở ra cái này ba tòa cửa đá.

Lục Vũ chân không dính bụi, cách mặt đất một tấc, quan sát tỉ mỉ lấy ba tòa cửa đá.

Đây chính là lão giả tóc trắng đề cập qua ba con đường, ba loại lựa chọn sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Nguyệt phạt tuyển đường

Con đường khác nhau, kết cục khác biệt, có quá trình khác biệt.

Nhưng Lục Vũ cũng không biết, ba con đường này đến tột cùng đại biểu có ý tứ gì, cũng không biết nên vượt qua như thế nào, bên trong chờ đợi hần là cái gì vận mệnh.

Ba tòa bên ngoài cửa đá biểu giống nhau như đúc, cổ lão mà cổ xưa, không cảm ứng được sau cửa đá bất kỳ khí tức gì.

Lục Vũ gặp khó khăn, trái phải giữa, làm như thế nào tuyển đây?

Một điểm nhắc nhở đều không có, cũng nhìn không ra cái gì dị dạng, chẳng lẽ muốn nhắm mắt lại tùy tiện tuyển?

Nếu là bình thường người, có lẽ sẽ như thế, nhưng Lục Vũ là một cái cực kỳ cẩn thận người, hần cũng không có nóng lòng lựa chọn, mà là tại suy nghĩ trong đó chi tiết.

Ba tuyển một, như kết quả đồng dạng, cái kia không cần cân nhắc.

Như kết quả không giống, cái kia liền cần xem vận khí.

May mắn, rất dễ dàng liền vượt qua, nếu là không may mắn, cửa này liền tình huống trước mắt đến xem, chỉ sợ độ khó kinh người.

Trầm tư hồi lâu, Lục Vũ phóng xuất ra thảo hồn, từ quan sát kỹ và phân tích ba tòa cửa đá, nghĩ cách đi cảm ứng sau cửa đá động tĩnh.

Lục Vũ tiêu thảo chi nhân và thiên mộc chi nhĩ có rất mạnh cảm giác lực, nhưng chân chính lợi hại hay là Vạn Pháp tri.

Bây giờ Lục Vũ, chính là Tụ Linh lực trọng cảnh giới, trong đan điền linh chủng đã hóa thành linh bàn, bắt đầu thai nghén linh thai.

Thảo hồn đã là Huyền cấp nhị phẩm, thực lực tổng hợp viễn siêu dĩ vãng gấp mười lần.

Vạn Pháp tri chấn động, hấp thụ trong hư không linh khí, dẫn động huyền diệu chi pháp, ý đồ thâm thấu ba tòa cửa đá, đi cảm ứng sau cửa đá động tĩnh.

Ngay từ đầu, không hề có động tĩnh gì.

Sau nửa canh giờ, Vạn Pháp tri mới cảm ứng được khí tức mỏng manh, Lục Vũ bỗng cảm giác phản chấn.

Một canh giờ sau, Vạn Pháp tri đối ba tòa cửa đá cấp ra khác biệt kết luận.

Bên trái sau cửa đá, ẩn núp lấy một cổ mịt mờ, nhưng lại khí tức cường đại.

Ở giữa sau cửa đá, ẩn giấu đi một cỗ như có như không, lúc đứt lúc nối yếu ớt khi tức.

Bên phải sau cửa đá, giấu giếm một cỗ u oán, khí tức quý dị, thần bí khó lường, khiến người ta khó hiểu.

Bởi vì cửa đá và Cẩm Tâm điện quan hệ, Vạn Pháp trì chỉ có thể thăm dò đến điểm ấy yếu ớt tin tức, khó mà đạt được càng thêm kỹ càng kết luận.

"Mạnh, yếu, quý dị, ba loại phong cách, ba loại lựa chọn, tuyển ai tốt đây?"

Lục Vũ nhìn ba đạo cửa đá, theo bản năng đưa ánh mắt rơi vào ở giữa đạo thạch môn kia phía trên.

Ngóng nhìn bên trong, Lục Vũ trong lòng nổi lên một loại cảm giác kỳ quái, tựa hồ trong cõi u minh có cái gì lực lượng tại trái phải suy nghĩ của hắn.

Nhắm mắt lại, Lục Vũ toàn thân buông lỏng, sau đó vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, thể nội mười mạch quán thông, đỉnh đầu vô hồn chấp chèn, đan điền linh chùng và Vạn Pháp trì thành lập nên đặc thù liên hệ, dẫn động Thiên mạch, đánh thức trong ngủ mê Hắc Nguyệt Phật.

Một khắc này, Hắc Nguyệt Phật mở mắt, xuyên thấu qua Lục Vũ hai mắt, quét mắt ba tòa cửa đá, cuối cùng rơi vào bên phải trên cửa đá.

Hắc Nguyệt Phật sau lưng xuất hiện một đạo vàng sáng màu đen, uy nghiêm mà thần thánh, tay phải lăng không một chương, chậm rãi đánh ra, toàn bộ thiên địa đều phẳng phát run rẩy lên, hư không đều tại gào thét.

Một khắc này, Lục Vũ ý thức phảng phất và Hắc Nguyệt Phật trùng điệp, một cái không đáng chú ý chi tiết, đưa tới chú ý của hắn.

Ngay tại Hắc Nguyệt Phật một chương vỡ ra thời khắc, Hắc Nguyệt Phật dưới chân lại xuất hiện ngọc nữ bái Phật cảnh tượng.

Một màn này xuất hiện tại bên trong Thiên mạch, tựa như ảo mộng, khó phân thật giả, để Lục Vũ đều không biết rõ.

Nhưng là trong hiện thực, thân thể Lục Vũ lại thuận thể mà lên, tay phải một chương vỡ ra, hướng phía bên phải cửa đá bổ tới.

Một chương này, và một chương kia của Hắc Nguyệt Phật, rất có vài phần rất giống, tựa như trùng điệp như một, nắm giữ trong đó chân lý.

Mặc dù một chương này lực đạo không là rất lớn, nhưng lại tại tới gần cửa đá lúc, phóng xuất ra một loại duệ không thể đỡ khi thế.

Mà như vậy loại khí thế, để cửa đá một tiếng âm vang, tự động mở ra.

Hết thấy tựa như mộng cảnh, chờ đến Lục Vũ bừng tỉnh, Thiên mạch bên trong Hắc Nguyệt Phật sớm đã yên lặng, hết thấy là như vậy không chân thật, ngay cả chính hắn đều có chút không dám tin tưởng.

Qua cửa mà vào, Lục Vũ cơ hồ là theo bản năng hành vi.

Chờ đến sau lưng cửa đá quan bế, hắn mới đột nhiên thanh tỉnh.

Lục Vũ quay đầu, sững sờ nhìn chỉ chốc lát, trên mặt lộ ra một tia đáng chất.

"Cẩm Tâm điện quả nhiên quý dị, có thể để cho ta mất hồn mất vía."

Quay đầu, Lục Vũ nhìn về phía trước, cái kia là một đầu u tĩnh đường hầm, trên vách tường khắc rõ liệt hỏa đường vân, thả phóng ra quang mang, chiếu sáng tiến lên.

Lục Vũ thuận đường hầm tiến lên, mấy chục trọng về sau, phía trước liệt diễm cuộn cuộn, phong kín đường đi.

"Phản Hồn Liệt Diễm! Khảo nghiệm này thật đúng là không phải người bình thường có thể xông đi qua."

Phản Hồn Liệt Diễm có thể chém giết cường giả Linh Vũ cảnh, đối với cao thủ Tụ Linh cảnh tới nói, càng là chạm vào chết ngay lập tức.

Nhưng điểm này khó không được Lục Vũ, chỉ gặp hắn lấy ra Quỷ bút Hắc Mộc và một viên Phản Hồn phù, vận dụng vẽ phù chi thuật, đem phía trước trong đường hầm Phản Hồn Liệt Diễm hút vào ngọc tinh bên trong, nhẹ nhõm hóa giải nguy cơ, cũng tăng cường viên kia Phản Hồn phù uy lực.

Đêm hôm đó chém giết Thái tử, Lục Vũ hao phí quá nhiều ngọc tinh, trước khi đi, Ngũ hoàng tử lại muốn đi ba cái Phản Hồn phù, nói là lấy phòng ngừa vạn nhất.

Bây giờ, Lục Vũ trong tay Phản Hồn phù còn sót lại năm viên, cái khác ngọc tinh phù lục cũng chỉ dư bốn cái.

Xuyên qua Phản Hồn Liệt Diễm cửa này, sau đó không lâu, Lục Vũ lại gặp được Băng Hồn thực cốt trận.

Nơi đó hàn khí tập kích người, có thể chớp mắt tám người đông thành khối băng, mạnh như Linh Vũ cảnh, đều không nhất định có thể cứng rắn vượt qua.

Lục Vũ thử một cái, kém chút bị đông thành băng người, làm cho hắn cấp tốc lui lại.

"Cửa này chỉ có thể xông vào."

Lục Vũ lấy ra hai cái ngọc tinh, một bên khôi phục nguyên khí, một bên quơ Quỷ bút Hắc Mộc, tại cái chế Phù khí.

Sau nửa canh giờ, nhưng nghe một tiếng vang thật lớn, đường hầm chấn động, cái kia Băng Hồn thực cốt trận bị cưỡng ép phá giải.

Lục Vũ tiếp tục đi tới, con đường này hung hiểm vô cùng, rất nhanh lại gặp được đệ tam trọng hiểm quan.

"Cái này nơi đó là tôi luyện, đơn giản liền là lừa người. Liền xem như Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, cũng không nhất định có thể xông đi qua."

Lục Vũ chửi mắng, cái này Cẩm Tâm điện cũng không phải là vì hấn loại cảnh giới này người mà thiết lập, và nó nói là tôi luyện, còn không bằng nói là chịu chết.

Cũng may Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, mặc dù cảnh giới không đủ, nhưng thủ đoạn nghịch thiên, một hơi liền tiếp xông qua năm cửa, hao phí sáu cái ngọc tinh, rốt cục đi tới một cái trong cổ điện.

Chỗ này tàn phá cũ kỹ, tựa hồ trải qua vô tận tuế nguyệt, lưu lại tang thương vết tích.

Cổ điện chính giữa có một đồng đá vụn, đắp lên thành một tòa thô ráp nhưng lại đàn tề cổ kính.

Cổ điện tứ phía đều có một đạo cửa đá, tới cửa khắc lấy —— kẻ tự tiện đi vào chết!

Vậy liền giống như là tù thất, ngăn cách.

Lục Vũ nhìn bốn đạo cửa đá, có thể rõ ràng cảm ứng được, trên cửa đá ẩn chứa kinh khủng sát cơ.

Ai nếu là tùy tiện tới gần, hoặc là muốn mở ra cửa đá, tám chín phần mười sẽ chết ở nơi đó.

Lục Vũ sắc mặt nghiêm túc, tâm thần kéo căng, nơi này cho hắn một loại cảm giác hết sức nguy hiểm, là sau khi hắn sống lại, lần thứ nhất có mãnh liệt như thế nguy cơ trực giác.

Cổ điện có bốn cái hình trụ, phân biệt điêu khắc Mặc Long, thiên nga đen, kim trảo ô, quỷ đầu dây leo, tất cả đều là âm tà quỷ dị vật, phía dưới các có một chữ, hợp lại chính là —— Cẩm Phong Tuyết Diệt!

"Đây chính là nơi cấm tâm?"

Lục Vũ nhíu mày, Cẩm Phong Tuyết Diệt, vậy tương đương là vĩnh viễn không siêu sinh!

Ai như bị cầm tù ở đây, chẳng khác nào là phán quyết tử hình, muốn thoát thân căn bản cũng không khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Cẩm Tâm Tuyết Diệt

Là ai, phạm vào cái gì sai, muốn bị cầm tù ở chỗ này?

Đã cầm tù, lại vì cái gì muốn để cho mình tới đây tôi luyện, đến cùng đây là ý gì?

Lục Vũ cảm thấy việc này rất quỷ dị, nhưng nhất thời bán hội cũng nghĩ không ra giải thích hợp lý.

Nhìn cổ điện chính giữa tề đàn cổ xưa, Lục Vũ sắc mặt âm trầm, trên đời này phạm là và tề đàn có liên quan đồ chơi, đều lộ ra tà môn, và đúng là âm hồn bất tán đồ vật có thiên ti vạ lữ liên hệ.

Cái gọi là tề tự, không rời quỷ thần.

Âm dương vượt giới, phúc họa đi theo.

Cái này quỷ bí trong cổ điện có tề đàn, liền có thông u chi môn, người sống chớ gần, mệnh cách kẻ yếu, tất có tai kiếp.

Cửu U chi mà không thể tên, Cửu Hư chi mà không thể xách.

Vạn cổ đến nay, thông u chi thuật, huyền diệu khó lường, không một kết thúc yên lành người!

Lục Vũ bước chân nhẹ nhàng, vòng quanh bốn cái hình trụ đối tới đối lui, nhìn đến vô cùng chăm chú.

"Long xuất ma kiếp địa, thiên nga nhiễm tà trần, hắc ô tham kim thảo, quý đầu chi thượng minh."

Trong tứ tà, Quỷ Đầu đẳng chính là một loại thực vật, cuối cùng là một cái đầu người, có thể thôn phệ tà hồn.

Cái này tứ đại tà vật tất cả đều nhắm ngay ở giữa cung điện cổ chỗ tế đàn, tạo thành Cẩm Phong Tuyệt Diệt trấn áp cách cục, ai dám vọng động nơi đây, liền sẽ gặp phải vô tình ma diệt.

Đây là cổ điện thứ nhất sát cơ, tương đương tàn nhẫn và dọa người.

Thứ hai sát cơ nguồn gốc từ loạn thạch tế đàn, đồ chơi kia càng tà môn, hài âm chính là loạn thể tế đàn!

Ân chứa đại hung hiểm, đại khủng bố, khiến động đại nhân quả.

Phàm là có biết một hai người, cũng không nguyện ý đi trêu chọc.

Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, từng gặp tương tự tràng diện, biết trong đó ẩn chứa nguyên rủa và hung hiểm.

Tòa cổ điện này chỉ có đường đi tới, không có đường đi ra ngoài.

Lục Vũ nếu như không muốn nhiễm nơi đây nhân quả, vậy cũng chỉ có thể đi quay đầu lại nói.

Nhưng là, liền Lục Vũ biết, cái này loại dưới đất âm điện là không thể quay về lối, nếu không tất có kiếp nạn.

Địa âm tà vật, quỷ bí khó lường, chỉ có thể hướng phía trước, không thể lui ra phía sau.

Đây là một đầu không thể quay đầu con đường, làm cho Lục Vũ hiện tại là tiến thoái lưỡng nan.

Vòng qua hình trụ, Lục Vũ đi vào loạn thạch tế đàn chỗ, khoảng cách sáu thước, lẳng lặng nhìn chăm chú.

Tế đàn biên giới thô ráp, khắc rõ một chút hung thần ác sát Tà Thần, Yêu Thần, khu vực trung tâm trơn bóng như gương, từng cây đường cong tựa như không gian ba chiều, từ dưới mặt bàn bay bổng đi ra, rõ ràng hiện ra ở trước mặt Lục Vũ.

Những cái kia đường cong đủ mọi màu sắc, lóe ra khác biệt quang mang, lẫn nhau giăng khắp nơi, hoặc thẳng tắp, hoặc đường vòng cung, tạo thành một tấm lưới.

Tại những đường cong này phía dưới, có một viên bạch bạch lòng đang nhảy lên, thỉnh thoảng lại gãy dựa, muốn thoát khỏi những cái kia đường cong trời buộc, nhưng lại gãy dựa không xong.

Trái tim kia từ phù văn chỗ cấu thành, cũng không phải là chân chính trái tim, nhưng lại ẩn chứa các loại tình cảm, tràn đầy oán hận và không cam lòng, toát ra kiên nghị và kiên cường, đang một mực gãy dựa phản kháng.

Làm Lục Vũ nhìn chăm chú trái tim kia, nó đột nhưng bất động, giống như là cảm ứng được Lục Vũ ánh mắt.

Về sau, trái tim kia kịch liệt gãy dựa, liều chết phản kháng, muốn thoát khỏi trời buộc, nhưng lại đưa tới đại điện biến hóa.

Bốn cái hình trụ đột nhiên phát sáng, phía trên điều khắc Tứ Tà vật liền phảng phất sống lại đồng dạng, phóng xuất ra tà ác, lực lượng kinh khủng, tác dụng tại bên trên tế đàn, toàn lực áp chế trái tim kia.

Mặc dù trái tim kia đang liều chết gãy dựa, nhưng vẫn là rất nhanh liền bị trấn áp xuống dưới.

Trên tế đài, cái lưới kia, trái tim kia tất cả đều yên lặng, biến thành một bức họa, tịch mịch mà hoang vu.

Lục Vũ liền tựa như mơ một giấc, viên kia bất khuất tâm, cứ như vậy yên lặng, vĩnh viễn bị cầm tù ở cái địa phương này.

"Nơi cảm tâm, tàn khóc trừng phạt, tại sao cùng ta, lòng có lo lắng?"

Lục Vũ than nhẹ, lần này tiến vào Thiên Huyền tông, khắp nơi đều lộ ra quỷ dị, cái kia tam trọng thiên môn cùng trời duyên đại điện, cảm giác tựa như là một loại bẫy rập, nhưng lại xảo diệu đến giống như một đoạn duyên phận, để hắn bắt lực.

Mặt đất, nhiều đám hỏa diễm sáng lên, cao không quá ba tấc, khoảng cách khoảng cách nhất định, tựa như một trang giấy mặt quỷ, tại ngắm nhìn Lục Vũ.

Một loại âm lãnh gió, thổi lên Lục Vũ tóc, ghé vào lỗ tai hắn ô minh, giống như là viễn cổ oán linh, đang gặm thét giận dữ nắng mờ, muốn đem hắn đuổi đi ra.

Lục Vũ ánh mắt lạnh lùng, thay vào đó là một loại chiến ý cao vút.

"Ta vì thiên sư, gì sợ hãi? Chỉ là một tòa Cẩm Tâm điện tựa như dọa lùi ta, đơn giản buồn cười."

Lục Vũ hai mắt toát ra hỏa diễm, ngạo khí trong lồng ngực thành cuồng, Thiên mạch trong cơ thể chấn động, cả người nhuệ khí vô song, chiến ý đang thiêu đốt.

Từng nét bùa chú tại Lục Vũ dưới da thịt lóe sáng, cái kia là Kim Thân Bất Diệt Thần Văn, ẩn chứa vạn cổ trời cuồng, nhiệt huyết thiêu đốt, tâm tình bay lên.

Thảo hồn tự động hiển hiện, thể nội linh chủng chấn động, tựa như là nhận lấy khiêu khích, bắt đầu phản kháng.

Cổ điện oanh minh, phù văn đột khởi, như một mảnh liệt hỏa hải dương, hóa thành máu và lửa xích quang, yêu dị mà đáng sợ.

Lục Vũ tựa như đặt mình vào liệt diễm Địa Ngục, trước mắt tế đàn trở nên hư ảo mà râm mát, có cái này không nói ra được âm trầm, tà mị cảm giác.

Bên trên tế đàn, bức họa kia biến thành một loại ẩn phù, cái kia là Cẩm Tâm Tuyệt Diệt phù, tương đương âm độc và nan giải.

Lớn như vậy Chiến Hồn đại lục, có thể giải mở loại này phong ấn người, ít càng thêm ít.

Hết lần này tới lần khác, Lục Vũ liền biết được phương pháp, nhưng là hấn hiện tại cảnh giới không đủ a!

Muốn giải khai loại này phong ấn, chỉ ít đều cần Thiên Vũ cảnh giới đỉnh phong đại viên mãn, Lục Vũ cự ly này một cảnh giới, còn kém đến Thiên Viễn.

"Không thể đối đầu vậy cũng chỉ có thể trì hoãn!"

Lục Vũ con mắt chuyển động, trong lòng đang suy tư đối sách.

Thảo hồn vậy xuống ngân sắc chi quang, như hư không Ngân Tuyết, mỹ lệ mà mộng ảo, lúc rơi xuống đất gặp gỡ những cái kia hỏa diễm, đã dẫn phát lớp lớp tiếng vang.

Những cái kia trong ngọn lửa, hiện ra từng trương kinh khủng mặt quỷ, đưa tới Lục Vũ chú ý.

"Địa Ngục Ác Quỷ Phần Tâm Diễm, Tứ Tà Cẩm Tâm Tòa vạn năm! Thật tà ác thủ đoạn, cái này Cẩm Tâm điện đến cùng là ai lưu lại?"

Lục Vũ biến sắc, trên Chiến Hồn đại lục, bức này tà ác chi địa, cái kia hấn là là cực kỳ hiếm thấy.

"Ba đạo môn, ba con đường, mặt khác hai đạo sau cửa đá, phong ấn là ai? Là vạn ác bất xá, hay là có ẩn tình khác?"

Lục Vũ đột nhiên đối cái này Cẩm Tâm điện có nồng hậu dày đặc hứng thú, mặc dù biết nó rất nguy hiểm, nhưng vẫn là không nhịn được muốn tìm tòi.

Trước mắt, muốn thăm dò Cẩm Tâm điện huyền bí, đầu tiên liền phải đem cái này Cẩm Tâm Tuyệt Diệt phù giải khai.

Không phải, Lục Vũ không chỉ có ra không được, sẽ còn bị nhốt nơi đây, thậm chí chết ở chỗ này mất.

Lục Vũ trong tay chỉ còn lại có ba cái ngọc tinh, đây là hấn cuối cùng át chủ bài, có thể thành công hay không đây?

Trong trầm tư, Lục Vũ quay đầu quan sát, trong hoảng hốt, một đầu hắc long, một con thiên nga đen, một con kim trĩ quạ đen đều đang nhìn hấn, còn có một cây sồi đằng, cuối cùng là quỷ đầu khô lâu, càng là kinh khủng dọa người, để hấn phảng phất tiến nhập trong địa ngục.

Lục Vũ toàn thân băng lãnh, phảng phất bị ác ma đè mất tới, thân thể lại động đậy không được.

"Địa phương tà môn, tâm ta như sắt, ta ý thành cuồng, ta võ bay lên!"

Lục Vũ đang gầm thét, toàn thân phù văn lập lòe, một loại khí thế cường đại phát ra, để hấn chiến ý dâng cao, trên người âm hàn cảm giác cấp tốc giảm bớt.

Linh khí trên người Lục Vũ lập lòe, hóa thành cương mãnh hỏa diễm, và cái kia âm lãnh tà ác chi quang đối kháng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Ba trận chiến ba bại

Lục Vũ không cách nào động đậy thân thể dần dần phục hồi như cũ, nhưng lại dẫn động tứ trụ phía trên chí tà chi vật, đối Lục Vũ sinh ra cường đại địch ý.

Lục Vũ tâm thần kéo căng, không có lãng phí tinh lực đi và Tứ Tà vật đối kháng, lấy hấn cảnh giới trước mắt, cái kia là phí công.

Lục Vũ đem tinh lực đặt ở trên tế đài, cái kia là phong ấn chi địa, Cẩm Tâm Tuyệt Diệt phù vào chỗ tại bên trên tế đài.

Lục Vũ nhất định phải đưa nó giải khai, cũng lấy ra.

Nghĩ đến nơi này, Lục Vũ lấy ra một viên ngọc tinh, thôi động Phần Hồn Liệt Diễm, chậm rãi đem tay phải khắc ở cái kia trên tế đài.

Lục Vũ xoay chuyển động thân thể, dưới chân hiện lên hình chữ chi tiến lên, như u linh xuất hiện ở tế đài trước, tay phải thuận thế rơi xuống.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, tế đài rung động, phóng xuất ra hủy diệt lực lượng.

Lục Vũ thân thể run rẩy kịch liệt, trong miệng phát ra thể lương kêu đau, tay phải năm ngón tay băng liệt, máu tươi ứa ra, ngay cả Kim Thân Bất Diệt đều chịu không được.

Lục Vũ thân thể bay lên không, đâm vào một cây hình trụ bên trên, lập tức thân chịu trọng thương.

"Móa, quá mạnh."

Lục Vũ chửi mắng, hấn vừa rồi vận dụng ngọc tinh, ẩn chứa mạnh nhất Phần Hồn phù, có thể chém giết Linh Vũ thất trọng cảnh giới cao thủ, kết quả trong nháy mắt liền bị tế đài lực phản phệ chấn vỡ, ngoại phóng chi lực đem Lục Vũ tay phải đều làm vỡ nát.

Mặt đất, nhiều đám hỏa diễm đang thiêu đốt, ẩn chứa Địa Ngục quỷ hỏa, muốn thôn phệ Lục Vũ.

Thảo hồn tại lay động, rú xuống ngân sắc quang mang, và cái kia Địa Ngục Hỏa diễm đối kháng.

Lục Vũ cắn răng đứng dậy, lấy ra Quỷ bút Hắc Mộc, kéo lấy thân thể bị trọng thương, lần nữa đi vào tế đài trước, tay trái chấp bút, cổ tay chuyển động, trong miệng nói lầm bầm

"Tả chuyển âm dương, quỷ bút phục tiên, ta mở phong ấn, vạn pháp khẩu kiến ... "

Lục Vũ tay trái phi nhanh, móc lóe ra huyền diệu chi quang, hấn muốn cưỡng ép mở ra phong ấn, phá giải tế đài Cẩm Phong Tuyệt Diệt chi chú.

Tế đài đang phát sáng, tứ trụ thiêu đốt, như Địa Ngục giáng lâm, tứ đại tà vật cùng kêu lên gào thét, tựa như ảo mộng, cho người ta một loại chân thực cảm giác.

Lục Vũ đặt mình vào tại bấp bênh bên trong, bên tai là lệ quỷ gào thét, bên người là hỏa diễm thiêu đốt, kẹp lấy âm lãnh nụ cười quỷ quyết, còn có ý linh rung động ác hàn, để hấn lúc nào cũng có thể mê thất rơi.

Lục Vũ tay trái run rẩy, cầm bút ngón tay bắt đầu đỏ máu, Quỷ bút Hắc Mộc tại chấn động kịch liệt, bị đến từ tế đài cường đại ăn mòn và lực phản kích.

Đó là một loại đặc thù đối kháng, Lục Vũ ý đồ dùng một thân sở học đi phá vỡ phong ấn, nhưng bởi vì cảnh giới quá thấp mà bị cường lực chống lại.

Nếu như cảnh giới đủ mạnh, Lục Vũ có tuyệt đối tự tin có thể giải khai cái này phong ấn.

Làm sao dưới mắt Lục Vũ cảnh giới kém đến quá xa, mặc dù có Quỷ bút Hắc Mộc tương trợ, lợi dụng phù đạo chi thuật, lại cũng khó có thể xoay chuyển trời đất.

Lục Vũ cánh tay trái quần áo vỡ nát, da thịt mặt ngoài mạch máu bạo liệt, Kim Thân Bất Diệt đều bị nghiêm trọng tổn hại.

"Gặp quỷ! Quá cường đại."

Lục Vũ kêu thảm một tiếng, lần nữa bị đánh bay ra ngoài, đâm vào một căn khác hình trụ bên trên, trong miệng máu tươi vẩy ra, rơi xuống đất liền hóa thành hỏa diễm, bị Địa Ngục quỷ hỏa thôn phệ.

Lục Vũ khuôn mặt thâm đàm, hai lần bị thương để tình huống của hấn không ổn, hai tay máu me đầm đìa, mà tế đài phong ấn nhưng như cũ hoàn hảo.

Cổ điện âm trầm, tà khí lượn lờ, nương theo lấy quỷ hỏa gào thét, nhất gan người sớm đã bị hù chết.

Lục Vũ đột nhiên đứng lên, thảo hồn tại kịch liệt lay động, Vạn Pháp trì chấn động, tại phân tích tình huống trước mắt.

Hai lần ném thử, Lục Vũ đều thất bại, có thể thấy được cái này tế đài phong ấn cường đại, xa xa nằm ngoài dự đoán của Lục Vũ.

Nhưng là, Lục Vũ nếu không thể mở ra phong ấn, liền xông không qua cửa ải này, tìm không thấy đường ra, có khả năng chết ở cái địa phương này.

Bởi vậy, mặc kệ là nguyên nhân gì, Lục Vũ đều phải giải khai trên tế đài phong ấn, đánh vỡ nơi này cấm chế.

Thảo hồn bên trên, ba đầu hồn lực tuyển tập hợp thành một luồng, quán quanh trên Quỷ bút Hắc Mộc, bắt đầu lần thứ ba vẽ phù giải chú.

Lần này, Lục Vũ vận dụng vô hồn chi lực, mượn nhờ Ngưng Hồn châu, ở trong đó có vô số hồn linh, ẩn chứa cường đại hồn lực.

Trương đối mà nói, có thể phát huy ra uy lực, tuyệt đối so với Lục Vũ trước mắt loại cảnh giới này cao hơn, càng mạnh.

Mốc du động, ngòi bút tách ra quang mạng rực rỡ.

Lục Vũ hai mắt trợn trừng, trong miệng gầm nhẹ nói: "Kim cương phục ma pháp! Từ Tượng Trần Ngục quyết!"

Đây là hai loại chí dương chí cương chi pháp, ý đồ áp chế cổ điện chí âm chí tà chi lực, cường ép phá vỡ tế đàn phong ấn.

Đây là Lục Vũ trước mắt có thể vận dụng mạnh nhất chi pháp, hẳn còn tinh thông cái khác lợi hại hơn phù pháp, đáng tiếc giới hạn trong cảnh giới, tạm thời không dùng đến.

Tế đàn phát sáng, như ác quỷ gào thét, có Địa Ngục âm phong đánh tới, gọi lên vạn cổ thời gian, mặt đất hỏa diễm dập chòn, nhiều đám diễm hỏa bên trong mặt quỷ hiển hiện, giương nanh múa vuốt, cái kia cảnh tượng dọa người cực kỳ.

Lục Vũ hết sức chuyên chú, chiến ý dâng cao, thảo hồn phóng xuất ra cường đại hồn lực ba động, mượn nhờ Quỷ bút Hắc Mộc, lấy kim cương phục ma, Từ Tượng Trần Ngục chi thuật đi áp chế trên tế đài tà ác chi quang.

Ầm ầm chấn động dập trùng thoải mái, giữa song phương độ sức càng ngày càng mạnh.

Lục Vũ đem hết toàn lực, lấy Vạn Pháp tri làm dẫn đạo, lần lượt ngăn chặn tế đàn phản phệ, lại lại một lần lần bị bắn ra.

Từ trụ phía trên, Mặc Long gầm nhẹ, quỷ đầu gào thét, thiên nga đen tại huyết đài, kim trào quạ đen tại kêu rên.

Hội tụ thành chí tà chi lực, đối Lục Vũ tạo thành cường đại tâm linh quấy nhiễu, để hắn cơ hồ động đậy không được.

Lục Vũ nhiệt huyết đang thiêu đốt, Kim Thân Bất Diệt tại chữa trị bị hao tổn cơ thể, toàn thân huyết dịch tế bào tại gia tốc thay cũ đổi mới, hai tay vết thương đang nhanh chóng khép lại.

Thời gian, từng phút từng giây, đối kháng, có qua có lại.

Làm Quỷ bút Hắc Mộc vận chuyển tới nhất định thời khắc, bên trên tế đàn đột nhiên phóng xuất ra Địa Ngục hắc mang, kinh khủng mà đáng sợ, trong nháy mắt liền đem Quỷ bút Hắc Mộc bắn ra, lại một lần đem Lục Vũ đánh bay.

Lục Vũ tức giận đến phát điên, ba lần ném thử, ba lần thất bại, ngoại trừ cảnh giới không đủ bên ngoài, cái này tế đàn ẩn tàng tà ác lực lượng mạnh mẽ, cũng là vượt qua Lục Vũ tưởng tượng.

Phí sức đứng đây, Lục Vũ hai chân bị mặt đất quỷ hỏa quán quanh, tại đốt cháy thân thể của hắn.

Lục Vũ vô hồn chấn động, rủ xuống ngấn sắc chi quang, ngăn cách quỷ hỏa tổn thương. Vạn Pháp tri tại cao tốc vận chuyển, phân tích tình huống, suy nghĩ phá giải chi đạo.

Lấy Lục Vũ chi năng, hẳn kỳ thật biết phương pháp phá giải.

Nhưng là loại kia phương pháp, hẳn dưới mắt không dùng đến, nhất định phải nghĩ biện pháp khác.

Vạn Pháp tri huyền diệu khó lường, phân tích tính huống bản thân Lục Vũ, đem tất cả nhân tố, bao quát Thiên mạch, Hắc Nguyệt phạt, Cực Lạc đao đều hòa tan vào, cuối cùng cấp ra một loại phương pháp.

Lục Vũ lấy ra mấy viên thuốc, một ngậm ăn vào, hơi chờ giây lát, đợi được lực phát huy tác dụng về sau, vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, câu thông linh chủng đan điền, để thể nội mười mạch quán thông, Thiên mạch phóng đại, Hắc Nguyệt phạt lại một lần hiện ra tại Lục Vũ não hải.

Cùng thời khắc đó, Lục Vũ trong lòng bàn tay phải bay ra một cây đao, cừ sắc thập bát quang, mũi đao chỗ chớp động lên quang diễm, chính là cái kia Cực Lạc đao và Thiên U Tinh Diễm.

Cây đao này rất quý dị, mà Thiên U Tinh Diễm lại rất đáng sợ.

Tại Thiên mạch mở ra, Hắc Nguyệt phạt hiển hiện tình huống dưới, y theo Vạn Pháp tri dẫn đạo, phối hợp Lục Vũ kiếp trước Thánh Hồn Thiên Sư ký ức, kiếp này một thân sở học, bắt đầu lần thứ tư ném thử.

Đây là một lần cuối cùng ném thử, cũng là một lần quan trọng nhất, Lục Vũ có thể thành công sao?

Cái kia bên trên tế đàn Cẩm Phong tâm, là như thế nào một trái tim, nó lại thuộc về ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Cực lạc phá cấm

Cổ điện âm trầm, quỷ hỏa như nước thủy triều, bày biện ra cảnh tượng Địa Ngục.

Nhiều đám hỏa diễm, từng gương mặt một bàn, từng tiếng rống to, từng đạo thê lương.

Xen lẫn thành lưới, khiến cho người khó quên.

Tứ trụ phía trên, Mặc Long chiếm cứ, đen kịt kêu rên, thiên nga đen mình hát Cửu U, Quỷ Đầu đằng thôn phệ tà quang.

Bên trên tế đàn, xoay tròn hắc mạng như vòng xoáy đồng dạng, nội bộ hiện ra một con mắt, quỷ dị tới cực điểm, như chết Thần Chi Nhân, đang theo dõi Lục Vũ nhìn.

Cái kia mắt, phóng xuất ra lực lượng dọa tâm thần người, kích hoạt lên cổ điện, để trong này biến thành Địa Ngục, vô số oan hồn trong điện bay múa, có một cái mơ hồ nhưng lại thanh âm xa xôi, tại đối Lục Vũ kêu gọi.

Lục Vũ phân rõ không rõ là thật sự là huyền, cảm giác vô cùng chân thực, tứ trụ phía trên tà thú tất cả đều sống lại, tại trấn áp tòa cổ điện này, cảm phong toà kia tế đàn, không cho phép bất luận kẻ nào phá hư.

Lục Vũ tinh thần kéo căng, trong thức hải bày biện ra dị tượng. Thiên mạch tại vô tận biến lớn, một tòa hack phạt ngồi xếp bằng trong hư không, tay trái dựng thẳng trước ngực, tay phải một chương trước đập, phạt nhân sáng rực, đáng vẻ trang nghiêm, chấn nhiếp chư thiên.

Một chương kia, khuynh diệt thiên hạ, ai có thể chống đỡ cản?

Một chương kia, lực áp vạn vật, chấn nhiếp thập phương.

Một chương kia, vạn linh thần phục, vạn đạo đều tội.

Một chương kia, kích hoạt tiềm năng, thần hồn bộc phát.

Lục Vũ tiến nhập một loại trạng thái đặc thù, linh chủng dẫn động Thiên mạch, Thiên mạch tỉnh lại hack phạt, hack phạt phóng xuất ra vô thượng thần uy, tại Vạn Pháp trì dẫn đạo dưới, sức mạnh huyền diệu thôi động Cực Lạc đạo, để mũi đao phía trên Thiên U Tinh Diễm đang phun ra nuốt vào nở rộ.

Một sát na kia, Lục Vũ như có thần trợ, Cực Lạc đạo trên tay hấn lẫn lộn xoay tròn, như long xà du tẩu, giống như Loan Phượng bay lượn.

Mũi đao phía trên, Thiên U Tinh Diễm phun ra nuốt vào lóe sáng, hóa thành tinh diễm phù bút, đang câu vẽ phù trận, vô cùng huyền ảo.

"Đây là ... "

Lục Vũ sợ ngây người, hấn nhận ra loại này phù trận, nhưng lại không phải hấn chủ quan ý thức đi không chế, mà là Vạn Pháp trì kết hợp Cực Lạc đạo, cộng đồng tạo dựng.

"Cực âm phản dương phá vạn pháp, cái này tại Thần Võ Thiên Vực đều là cực kỳ hiếm thấy phù trận, Cực Lạc đạo sao sẽ quen thuộc như thế? Vạn Pháp trì chỉ là dẫn đạo, mấu chốt vẫn là ở cây đao này bên trên. Cái gọi là cực lạc, thiên đạo chẳng lành. Chẳng lẽ cây đao này sẽ là trong truyền thuyết Tuyệt Thiên Tam Sát một trong?"

Lục Vũ vừa sợ lại kỳ, chỗ có tâm thần đều ngưng tụ trên người Cực Lạc đạo, phát hiện nó chính quỹ tích vận hành rất kỳ lạ, hình cung uốn lượn, thẳng tắp xoay chuyển, chọn, đâm, bổ, chặt, cảm giác tựa như là một loại chiêu số.

Lục Vũ ý niệm đưa tới Vạn Pháp trì chú ý, nó bắt đầu nhất tâm nhị dụng, một bên dẫn đạo Cực Lạc đạo, đi một bên phân tích Cực Lạc đạo di động quỹ tích.

Theo Lục Vũ hết sức chăm chú đầu nhập, Cực Lạc đạo bên trên nổi lên một sợi quỷ dị ba động, tối nghĩa không rõ, Lục Vũ không thể nào hiểu được, nhưng là Vạn Pháp trì lại có thể giải mã.

"Đây là ... Đạo Quyết ... "

Lục Vũ chấn kinh cực kỳ, tựa hồ đang loại này toàn lực đối kháng tình huống dưới, Vạn Pháp trì, Thiên mạch, Hắc Nguyệt phạt ba kết hợp, kích hoạt lên Cực Lạc đao, mở ra trên người nó một loại nào đó phong ấn, để nó phóng xuất ra một chiêu đao pháp.

Một chiêu, chỉ một chiêu, nhưng lại vô cùng thâm ảo, tựa hồ và cực âm phản dương phá vạn pháp loại này phù trận có quan hệ.

Vạn Pháp trì tại chấn động kịch liệt, đại lượng tiêu hao Lục Vũ hồn lực, tới suy đoán và phân tích một chiêu này đao pháp.

Tế đàn tại oanh minh, vô số hắc mang hiện ra đến, đối kháng với Thiên U Tinh Diễm, sinh ra hủy diệt ánh sáng, ai nghĩ lại bị Cực Lạc đao đè dưới.

Thiên U Tinh Diễm rất đáng sợ, Cực Lạc đao rất thần bí, hai kết hợp, vậy mà chế trụ tế đàn tà ác lực lượng.

Thiên U Tinh Diễm liền tựa như lưỡi đao, đang câu họa cực âm phản dương phá vạn pháp phù trận, đem giữa thiên địa chí âm chí tà lực lượng, chuyển hóa làm chí dương chí cương, đây chính là cực âm phản dương.

Lợi dụng loại lực lượng này, kết hợp phù trận uy lực, Cực Lạc đao phong mang, Lục Vũ cuối cùng phá giải trên tế đài phong ấn, chặn lại tứ trụ phía trên, tứ đại tà vật trấn áp.

Cũng trong quá trình này, Cực Lạc đao liên tục chấn động bảy mươi hai lần, hoàn thành một lần đặc thù phóng thích.

Nơi này phóng thích chỉ liền là một chiêu kia đao pháp, tại phá giải tế đàn phong ấn đồng thời, nó không giữ lại chút nào hiện ra ở Vạn Pháp trì trước mặt.

Làm trên tế đài phong ấn mở ra, bay ra một đạo quang mang, tựa như là một bộ lấp lóe họa, trong nháy mắt xuyên thủng Lục Vũ áo, khắc ở trên lồng ngực của hắn.

Một khắc này, Lục Vũ thân thể nhoáng một cái, một loại khoan tim đau nhức, để hắn từ loại kia đặc thù trạng thái giật mình tỉnh lại.

Cùng lúc đó, tế đàn sụp đổ, mặt đất quỷ hỏa biến mất, tứ trụ phía trên phù văn vỡ vụn, Tứ Tà qua đời làm khói đen, quỷ bí biến mất.

Lục Vũ rút lui, Cực Lạc đao chui vào lòng bàn tay, chớp mắt yên lặng.

Thiên mạch phục hồi như cũ, hack phạt ngủ say, chỉ có Vạn Pháp trì còn đang chấn động, tại thôi diễn một chiêu kia đao pháp.

Cổ điện chấn động, một đạo thạch cửa mở ra, gió lạnh thổi, âm khí đánh tới.

Lục Vũ cúi đầu nhìn ngực, chỗ ấy nhiều một cái ấn ký, vừa vặn vị tại tâm tạng chỗ, mà ấn ký ngoại hình, vậy mà cũng là hình trái tim, từ rất nhiều màu sáng phù văn chỗ cấu thành.

"Tứ Tà Cầm Tâm phù, cầm chính là Thánh tâm, hay là ma tâm?"

Lục Vũ trong mắt lóe ra tinh quang, càng phát tò mò.

Trước đó, bên trên tế đàn, phong ấn chính là cái này Tứ Tà Cầm Tâm phù, cầm phong cũng không phải là đầm máu tươi sống trái tim, mà là Cầm Phong tâm linh, để một người tâm linh giam cầm ở cái địa phương này, so khởi thân thể cầm tù, càng thêm đáng sợ.

Bây giờ, trên tế đài cầm phong chi thuật bị Lục Vũ phá giải, thế là cái kia Tứ Tà Cầm Tâm phù bay ra, may mắn thế nào đâm vào Lục Vũ trên ngực, kết quả là ở chỗ này mọc rễ, trở thành một cái đặc thù ấn ký.

Cái này ấn ký có thể cầm phong Lục Vũ tâm linh sao?

Đáp án là phủ định.

Nhưng cái này ấn ký bên trong đạo tâm kia linh, lại ở vào trạng thái ngủ say dưới, sắc thái là màu xám.

Cái này biểu thị tế đàn vỡ vụn, chỉ là giải khai đạo này tâm linh tầng thứ nhất gông xiềng, làm sao tỉnh lại đạo này tâm linh, cái kia liền cần giải khai đạo thứ hai gông xiềng.

Dưới mắt, Lục Vũ tạm thời không rảnh đi suy nghĩ nhiều, hắn toàn thân không còn chút sức lực nào, có loại trước nay chưa có cảm giác suy yếu, hiển nhiên là thân thể tiêu hao quá lớn, sắp không chịu nổi.

Trong cổ điện vốn có bốn đạo cửa đá, khắc lấy "Kẻ tự tiện đi vào chết" bốn chữ.

Bây giờ, mở ra là đạo thứ hai cửa đá, trên cửa chính là cái kia "Nhập" chữ, hiển nhiên đây chính là lối ra.

Lục Vũ không kịp suy nghĩ nhiều, bởi vì cửa đá kia đã đang chậm rãi quan bế, nếu không nắm chặt cơ hội, chỉ sợ bỏ lỡ lần này, liền rút cuộc ra không được.

Lục Vũ cất lực hướng phía cửa đá đi đến, đỉnh đầu vỡ hồn tại chấp chôn, lưu ý một cái động tĩnh bốn phía.

Còn lại ba tòa trên cửa đá, phóng xuất ra cực độ khí tức nguy hiểm, khiến cho Lục Vũ không dám đi thăm dò, không còn dám có bất kỳ ý tưởng gì.

Một tiếng ầm vang, thạch cửa đóng lại.

Lục Vũ xông ra cổ điện, vô lực ngã xuống đen như mực trong đường hầm, hắn là vừa mệt vừa đuối, rồi cực kỳ.

Mở ra nhãn trữ vật, Lục Vũ ăn vào ba loại đan dược, tạm thời dựa vào tường nghỉ ngơi, lực chú ý lại đặt ở Vạn Pháp tri bên trên.

Chiều kia đạo pháp ở trong Vạn Pháp tri không ngừng mô phỏng, không ngừng cân nhắc, trải qua ba ngàn 600 lần phân tích, cuối cùng phá giải.

"Cực lực ba thức thứ nhất —— Vạn Đạo Cực Dương!"

Đây là Vạn Pháp tri hao hết thiên tân vạn khổ, mới phá giải.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Sự tình không thể nói

Ở trong trí nhớ của Lục Vũ bên trong, từ khi kích hoạt Vạn Pháp tri, còn chưa bao giờ thấy qua nó cất lực như thế.

Bởi vậy có thể thấy được, cái này Cực Nhạc tam thức thâm ảo đến cỡ nào, cỡ nào không giống bình thường.

Lục Vũ chăm chú lĩnh ngộ chiều kia Vạn Đạo Cực Dương, mặc dù đi qua Vạn Pháp tri phá giải, nhưng Lục Vũ nhìn ba lần, vẫn không có thấy rõ.

Vạn Pháp tri chấn động, nhắc nhở Lục Vũ cảnh giới không đủ, chỉ ít điều cần Linh Vũ lực trọng cảnh giới, mới có thể tu luyện một chiều này đạo pháp.

Trước mắt, Lục Vũ miễn cưỡng có thể vận dụng Cực Lạc đạo, làm một chút động tác đơn giản, coi nó là làm tiểu đạo bình thường. Muốn thi triển Vạn Đạo Cực Dương, hiện tại còn làm không được.

Lục Vũ cười khổ, cũng không miễn cưỡng.

Nghỉ ngơi một lát, đứng dậy đổi một bộ quần áo, liền rời đi.

Thuận đường hầm một đường tiến lên, Lục Vũ tại nơi cuối cùng thấy được một đạo cửa đá, thử nhẹ nhàng đẩy, cửa đá liền mở ra.

Bên ngoài là một cái khác đầu đường hầm, Lục Vũ đi không bao lâu, liền thấy được vị kia lão giả tóc trắng.

"Ngươi vậy mà ra đến rồi!"

Lão giả tóc trắng chấn kinh cực kỳ, một bộ gấp quý bộ dáng, còn nhìn không được xoa xoa hai mắt, sợ mình hoa mắt.

Lục Vũ tức giận: "Ngươi còn trông cậy vào ta chết ở bên trong a."

Lão giả tóc trắng kinh ngạc nói: "Không phải, lúc này mới hai ngày không đến, ngươi tốc độ này cũng quá nhanh đi."

Lục Vũ cười khổ nói: "Có thể là mệnh ta lớn đi, bây giờ có thể nói cho ta biết, Cẩm Tâm điện bên trong cầm tù rốt cuộc là nhân vật nào sao?"

Lão giả tóc trắng cười hắc hắc nói: "Ngươi không biết?"

Lục Vũ lắc đầu nói: "Không biết."

Lão giả tóc trắng nói: "Ta cũng không biết."

"Thôi đi, ngươi thù tại chỗ này, lại không biết?"

Lục Vũ không tin, nhưng lão giả tóc trắng lại cũng không nói nhiều.

"Không tính nói, ta đi."

Lục Vũ có chút buồn bực, mình kém chút chết ở bên trong, lại ngay cả chuyện gì xảy ra cũng không biết, muốn nói không tức giận, cái kia là gạt người.

"Đừng nóng vội, chờ Viên trưởng lão tới, ngươi mới có thể đi."

"Vì cái gì?"

Lục Vũ giận dữ.

Lão giả tóc trắng cười nói: "Đây là vì muốn tốt cho ngươi, sau đó Viên trưởng lão sẽ nói cho ngươi biết."

Nghe nói như thế, Lục Vũ chỉ có thể chờ đợi.

Tốt không lâu sau, Viên trưởng lão liền chạy đến, cũng không biết lão giả tóc trắng là dùng phương pháp gì thông tri Viên trưởng lão.

"Đi ra rồi?"

Viên trưởng lão nhìn Lục Vũ, ánh mắt kia cùng tựa như nhìn quái vật, chấn kinh, nghi hoặc, còn có một loại khó mà miêu tả tâm tình chập chờn.

"Đi thôi."

Viên trưởng lão quay người, mang theo Lục Vũ đi.

"Trưởng lão không nói chút gì không?"

Lục Vũ ngạc nhiên, chẳng lẽ mình bị lão giả tóc trắng lừa?

"Ngươi chọn cái nào một cánh cửa?"

Viên trưởng lão thanh âm trầm thấp, lộ ra một cổ dị dạng.

"Bên phải toà kia cửa đá."

Lục Vũ thành thật trả lời, Viên trưởng lão lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn hắn, ánh mắt lộ ra một loại không hiểu ý vị.

"Sao thế?"

Lục Vũ không hiểu, hiếu kỳ hỏi thăm.

"Cửa này có hạn! Chớ có hỏi nhiều. Hiện tại ta dẫn ngươi đi Cẩm Thanh thạch lâm, ngày sau nếu có người hỏi ngươi, tại Thiên Duyên trong đại điện lấy được tôi luyện là cái gì, ngươi liền nói cho đối phương biết, ngươi đi Cẩm Thanh thạch lâm, không cần thiết đề cập Cẩm Tâm điện, càng không muốn đối ngoại tiết lộ, ngươi từng xông qua Cẩm Tâm điện."

Lục Vũ kinh dị nói: "Vì cái gì?"

Viên trưởng lão nhìn Lục Vũ, khẽ thở dài: "Đây là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi như tiết ra ngoài, đại kiếp nạn tròn!"

Lục Vũ giật mình, có chỗ mình ngộ.

"Người nào cũng không thể giảng sao? Vạn nhất là Thiên Huyền tông chương giáo, hoặc là trưởng lão hạch tâm hỏi thăm, ta có thể hay không giảng?"

Viên trưởng lão nói: "Việc này không thể để cho người thứ tư biết, ai hỏi cũng không thể giảng, trừ phi ngươi có tuyệt đối nắm chắc, có thể tự vệ."

Lục Vũ minh bạch, gật đầu nói: "Đa tạ Viên trưởng lão."

Cẩm Thanh thạch lâm là một toà im ắng rừng đá, có quý dị thạch trận, có thể mê loạn lòng người, đem người vây khốn.

Đây là Thiên Huyền tông cấm địa chi nhất, là thượng cổ di lưu chi địa, có một vị trưởng lão trấn thủ, trưởng lão kia lại là Viên trưởng lão đồ tôn bối.

"Đi vào tìm một chỗ chữa thương, chớ có xâm nhập, hai ngày nữa liền đi ra."

Viên trưởng lão dặn dò hai câu, Lục Vũ liền tiến nhập rừng đá.

Hai ngày về sau, Lục Vũ đi ra, thương thế khỏi hẳn, tinh thần vô cùng tốt.

Viên trưởng lão sớm đã chờ tại cái kia, mang theo Lục Vũ về tới Thiên Duyên đại điện.

"Thiên Huyền tông có bát bộ, ngươi là tinh võ hồn, lựa chọn nào khác tương đối nhỏ bé không lớn."

Lục Vũ cười khan nói: "Làm sao đều xem thường tinh võ hồn a."

Viên trưởng lão nói: "Không phải xem thường tinh võ hồn, tại Thiên Huyền tông, khác biệt võ hồn có khác biệt thành tựu, ngươi đừng còn coi khinh hơn

người khác. Tốt, Thượng Quan Hàn tới, người theo hắn đi thôi."

Lục Vũ đi ra cửa bên ngoài, liền thấy Thượng Quan Hàn.

"Tôi luyện kết thúc? Cảm giác như thế nào a?"

Thượng Quan Hàn mặt nghiêm túc bên trên lộ ra một tia hiếu kỳ.

Lục Vũ cười khỏ nói: "Đừng nói nữa, kém chút bị vây chết tại Cẩm Thanh thạch lâm."

Thượng Quan Hàn trong mắt tinh quang lóe lên.

"Nguyên lai là cái kia a, đây chính là tôi luyện tâm trí nơi tốt. Đi thôi, ta dẫn người đi Linh Vũ đại điện, nhìn xem người sẽ phân đến đâu."

Lục Vũ hỏi: "Thiên Huyền bát bộ là cái kia bát bộ a, có thể tự mình lựa chọn sao?"

Thượng Quan Hàn nói: "Thiên Huyền bát bộ trên thực tế là Thiên Huyền tông thiết lập tám cái chi nhánh cơ cấu, các có khác biệt hàm nghĩa và công dụng. Theo thứ tự là Thiên Tông, Phù Tông, Huyền Tông, pháp tông, chiến tông, Hồn tông, khí tông, Đan tông, chiêu thu đệ tử tiêu chuẩn và điều kiện không giống nhau."

Lục Vũ tò mò hỏi: "Vì cái gì không gọi Thiên Huyền bát tông?"

Thượng Quan Hàn nói: "Thiên Huyền tông lấy tông làm tên, nếu như bát bộ đổi tên tám tông, sẽ để cho cái khác Huyền cấp tông phái chế giễu, cho nên tên là bát bộ."

Lục Vũ sững sờ cười nói: "Nguyên lai dạng này a. Đệ tử là tinh võ hồn, có thể đi vào nào tông?"

Thượng Quan Hàn nói: "Bát bộ đều có thể nhập, nhưng là có quy tắc. Tỉ như chiến tông, cái kia là Thiên Huyền bát bộ số người nhiều nhất một tông, bình thường lấy thú võ hồn làm chủ. Nhưng nếu như thực lực người đủ mạnh, hậu kỳ cũng là có thể tiến vào chiến tông, nhưng vừa mới bắt đầu, tinh võ hồn đệ tử mới võ là không cách nào tiến vào chiến tông."

"Nói như vậy, thú võ hồn nhiều nhập chiến tông, tinh võ hồn nhiều nhập Đan tông và Hồn tông. Cụ thể làm sao, vẫn là phải nhìn vận khí của người quyết định."

Tại thượng quan lạnh dẫn đầu dưới, Lục Vũ rất mau tới đến sườn núi ra Linh Vũ đại điện.

Này điện rộng rãi đại khí, linh quang lượn lờ, phóng xuất ra chấn nhiếp tâm linh ba động, khiến người ta vừa vào nơi đây, liền sẽ tâm sinh kính sợ, không dám làm càn.

"Người ở đây chờ một lát, ta đi mời bát bộ chủ sự, nhìn xem người sẽ trúng tuyển cái nào một tông."

Lục Vũ thể nhưng là qua tam trọng thiên môn người, cho dù là tinh võ hồn, vậy cũng có rất nhiều người muốn.

Lục Vũ cúi đầu mắt cúi xuống, cũng không có hết nhìn đông tới nhìn tây, cái này Linh Vũ đại điện mang đến cho hắn một cảm giác rất kỳ quái, tựa hồ có lực lượng nào đó đang dòm ngó hắn.

Sau một lát, Thượng Quan Hàn trở về, đi theo phía sau tám vị chủ sự, có nam có nữ, trẻ có già có.

"Lục Vũ, người lại thả ra võ hồn, để tám vị chủ sự nhìn xem."

Lục Vũ không dám thất lễ, tuân theo Thượng Quan Hàn, thả ra thảo hồn.

Tám vị chủ sự phản ứng khác nhau, có người nhíu mày, có chút thất vọng.

"Tam Diệp Thảo võ hồn, rất bình thường a."

Chiến tông chủ sự tình nhìn Lục Vũ vài lần, quay người rời đi.

Rất hiển nhiên, hắn chiến tông đối Lục Vũ không có hứng thú.

Rất nhanh, lại có một người rời đi, cái kia là Thiên Tông chủ sự tình, một cái hình dung tiêu tụy lão giả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Thiên Huyền bát bộ

Lục Vũ hơi có vẻ xấu hổ, loại này bị người không nhìn thẳng cảm giác, thật sự có chút mất mặt a.

Chiến tông đi, Thiên tông đi, ngay sau đó Pháp tông chủ sự cũng đi.

Như thế, chỉ còn lại có Đan tông, Khí tông, Hồn tông, Huyền tông và Phù tông, ai sẽ muốn Lục Vũ đây?

Thượng Quan Hàn nhìn năm vị chủ sự, hỏi: "Các người đều dự định muốn hấn?"

"Hồn tông ta là ai đến cũng không có cự tuyệt."

"Đan tông là càng nhiều càng tốt."

"Khí tông cùng hấn hữu duyên."

"Phù tông sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng hấn."

"Qua tam trọng thiên môn, có tư cách tiến vào Huyền tông ta."

Năm vị chủ sự từng cái tỏ thái độ, tất cả đều đang đánh giá Lục Vũ, quan sát phản ứng của hấn.

Lục Vũ rất bình tĩnh, bởi vì hấn chưa quen thuộc tình huống của Thiên Huyền bát bộ, không biết nên làm sao tuyển.

Thượng Quan Hàn nói: "Loại tình huống này, vậy cũng chỉ có thể rút thăm quyết định."

"Lúc này lấy Huyền tông ta làm đầu."

"Phù tông ta có tiền đề nhất."

"Đan tông có trợ giúp tu luyện."

"Khí tông không thiếu pháp bảo."

Lục Vũ mỉm cười, lẳng lặng quan sát.

Thượng Quan Hàn nói: "Hay là y theo lệ cũ, rút thăm đào thải, xem ai vận khí tốt. Đây là năm cái đồng dạng lớn nhỏ mộc cầu, trong đó bốn cái có số hiệu, chỉ có một cái không có số hiệu, ai rút trúng vậy không có số hiệu mộc cầu, liền đầu tiên đào thải rồi."

Năm vị chủ sự không có ý kiến, bởi vì đây là thường dùng phương pháp.

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, cái này đào thải phương thức lại là năm tiến bốn, có cần phải làm cho phiền toái như vậy sao?

Sao không năm tuyển một, một cái liền làm xong?

Đây là quy củ của Thiên Huyền tông, Lục Vũ không tiện xen vào, chỉ là lẳng lặng quan sát.

Vòng thứ nhất rút thăm, Đan tông bị đào thải.

"Tiếp xuống vòng thứ hai, bốn nhà ba."

Lần này, Khí tông bị đào thải.

"Ba tiến hai."

Phù tông bị đào thải.

Như thế, chỉ còn lại có Hồn tông và Huyền tông.

"Một vòng cuối cùng, bắt đầu."

Huyền tông chủ sự rút được hào cầu, Hồn tông bị đào thải.

Thượng Quan Hàn cười nói: "Thiên ý như thế, Lục Vũ quy thuận Huyền tông, về sau liền giao cho người."

Huyền tông chủ sự có chút cao hứng, vỗ vỗ bả vai Lục Vũ, lôi kéo hấn liền đi.

"Họ Diệp ta, người gọi Diệp sư thúc ta liền có thể."

Huyền tông chủ sự hơn bốn mươi tuổi, mặc dù trên mặt mang một vòng mỉm cười, nhưng hai đầu lông mày lại lộ ra mấy phần cao ngạo.

"Diệp sư thúc, đệ tử mới vô phân chia bát bộ, đều là như thế này rút thăm quyết định sao?"

"Đĩ nhiên không phải, những đệ tử bình thường kia cơ bản đều là khai thác tự nguyện lựa chọn, chỉ có qua đệ tử của Thiên Môn, mới là mọi người tranh đoạt đối tượng. Trước mấy ngày, tranh đoạt Long Chân, đó mới gọi kịch liệt, bát bộ chỉ thiếu chút nữa đánh nhau."

Diệp sư thúc bĩu môi, có chút khinh thường nói.

Lục Vũ tò mò hỏi: "Qua tam trọng thiên môn hết thấy bảy người, sáu người khác thuộc về tình huống làm sao?"

Diệp sư thúc nói: "Phạm Trúc bị Khí tông cướp đi, Kim Diệu Dương đi Pháp tông, Thẩm Mục bị Phù tông cướp đến tay, Ti Không Tà Nguyệt đi Hồn tông, Ninh Dững tại Đan tông, Long Chân bị Chiến tông cướp đoạt."

Lục Vũ kinh ngạc nói: "Ti Không Tà Nguyệt là thú vô hồn, vậy mà đi Hồn tông."

Diệp sư thúc nói: "Vậy thì có cái gì, hiếm thấy nhiều quái. Người bây giờ thuộc về Huyền tông, bảy người bảy tông, cũng coi là bình quân phân phối."

Lục Vũ hỏi: "Thiên tông thì sao?"

"Thiên tông? Người có thể làm nó không tồn tại."

Lục Vũ sững sờ, hỏi: "Vì cái gì?"

Diệp sư thúc nói: "Thiên Huyền bát tông, trên thực tế chỉ có bảy tông, Thiên tông chỉ là một cái xác không, đã qua vạn năm, chiêu thu đệ tử nhân số không cao hơn bảy cái."

Lục Vũ tò mò hỏi: "Vì cái gì ít như vậy?"

Diệp sư thúc cười nói: "Chớ có hỏi nhiều, đây là Thiên Huyền tông bí ẩn, ngày sau người ngốc lâu, tự nhiên là sẽ biết. Đi thôi, chúng ta đi Huyền Dương phong!"

"Xa sao?"

Lục Vũ theo miệng hỏi.

Diệp sư thúc nói: "Tám trăm dặm bên ngoài, không xa."

Lục Vũ giật mình, quay đầu chỉ vào Linh Vũ đại điện, hỏi: "Vậy cái này là ... "

Diệp sư thúc nói: "Đây là Thiên Huyền tông hạch tâm chi địa —— Thiên Huyền chủ phong. Thiên Huyền bát bộ bên trong, Thiên tông liền ở vào cái này. Còn lại bảy tông, tọa lạc ở bốn phía trong phương viên ngàn dặm bảy ngọn núi lớn bên trên."

Lục Vũ ngạc nhiên.

"Nguyên lai, đệ tử các tông là tách ra a. Ta còn tưởng rằng ... "

Diệp sư thúc cười nói: "Người cho rằng sự tình, rất nhiều đều là sai, đi thôi."

Run tay ở giữa, Diệp sư thúc tế ra một chiếc phi thuyền, ba trọng lớn nhỏ, toàn thân khắc rõ linh văn, có thể dung hơn mười người cưỡi.

"Đi lên."

Diệp sư thúc dẫn đầu lên thuyền, đợi Lục Vũ lên thuyền về sau, hai người một thuyền toa một tiếng liền đã đi xa.

"Đây là Thiên Huyền tông luyện chế Linh khí?"

Lục Vũ nhiều hứng thú đánh giá chiếc phi thuyền này, từ góc độ chuyên nghiệp tới nói, công nghệ, phẩm cấp đều chỉ có thể nói vẫn được.

"Xuất từ Khí tông, người chỉ cần biểu hiện tốt, ngày sau cũng sẽ ban thưởng người một chiếc."

Lục Vũ cười cười, đổi đề tài nói: "Sư thúc, Thiên Huyền bát bộ có đặc điểm gì a?"

"Đan tông, Khí tông, Hồn tông, Phù tông đều thuộc về phụ trợ bộ phận, Thiên tông có thể xem nhẹ, đáng nhắc tới cũng chỉ có Huyền tông, Chiến tông và Pháp tông."

"Pháp tông, đại biểu cho hình luật, chấp chương hình pháp, thuộc về Thiên Huyền tông thực quyền bộ phận, ai nếu là phạm vào sai lầm lớn, liền sẽ giao cho Pháp tông xử trí. Chiến tông số người nhiều nhất, lấy chiến làm tên, đối ngoại cường thế, đại biểu cho thực lực của Thiên Huyền tông, cạnh tranh mười phần kịch liệt, thu hoạch được chiến công cơ hội lớn nhất, nhưng tỉ lệ tử vong cũng tối cao. Thuộc về chấp hành bộ môn, thường xuyên sẽ ra ngoài chấp hành các loại nhiệm vụ."

"Thiên Huyền bát bộ, dứt bỏ Thiên tông không tính, Huyền tông chính là bảy tông đứng đầu, huyền chi lại huyền, chúng diệu chi môn, chính là tinh túy của Thiên Huyền tông sở tại địa."

Lục Vũ nửa tin nửa ngờ, Huyền tông thứ nhất, có phải hay không là khoác lác a?

"Sur thúc, Thiên Huyền tông từ trên xuống dưới đại khái có bao nhiêu người a?"

"Sáng lập ra môn phái đến nay, Thiên Huyền tông đệ tử vô số kể, nhưng bát bộ thường trú nhân số tại chừng năm vạn."

"Năm vạn? Không ít a."

"Chiến tông số người nhiều nhất, vượt qua một vạn năm, tiếp theo là Hồn tông, nhân số gần một vạn ... "

Lục Vũ sững sờ, ngắt lời nói: "Sur thúc nói Hồn tông có hơn vạn đệ tử?"

"Thế nào, không nghĩ tới đi. Hồn tông phần lớn là tinh võ hồn, loại này đệ tử nếu là rời đi tông môn, ra ngoài mưu sinh, phần lớn tiền đồ, cho nên rất ít người rời đi. Đan tông, Khí tông, Phù tông đệ tử đều tương đối nổi tiếng, sau khi rời khỏi đây bình thường đều lần vào tương đối tốt, cho nên lưu lại người tương đối liền thiếu đi."

Lục Vũ thoải mái, vuốt cằm nói: "Sur thúc nói cực phải, thiên hạ đều tán chi buổi tiệc, tu luyện cũng không phải là nhân sinh toàn bộ, chắc chắn sẽ có người tiến đến, có người rời đi."

Diệp sư thúc liếc mắt Lục Vũ hai mắt, cảm thấy ngoài ý muốn mà nói: "Người ngược lại là thấy rất thấu triệt a."

Lục Vũ gượng cười hai tiếng, vội nói: "Sur thúc, tiếp tục."

"Đan tông, Khí tông, nhân số đều nhiều, ngược lại là Phù tông nhân số ít nhất, bởi vì vậy cần thiên phú, rất nhiều đệ tử tại Phù tông gốc không đến ba năm, liền tự động chuyển tới Khí tông đi. Huyền tông nhân số so Pháp tông nhiều một chút, nhưng không kém nhiều. Chính thể tới nói, các tông cũng có ưu điểm, chỉ cần chịu đựng tâm, ra mặt cũng không khó."

Giờ phút này, phía trước xuất hiện một tòa nguy nga son phong, cái kia chính là Huyền tông sở tại địa —— Huyền Dương phong!

Ngon núi này so ra kém Thiên Huyền chủ phong, nhưng là phụ cận năm trăm dặm phương viên bên trong, ngọn núi cao nhất!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Huyền tông Trọng Hoa

Huyền Dương phong, cao vạn trượng!

Thế núi kỳ hiểm, cổ mộc che trời!

Linh khí hóa sương mù, lưng chừng núi lượn lờ, thoáng như tiên cảnh, rời xa huyên náo.

Ngon núi này chi đỉnh, có một đại điện, nguy nga trang nghiêm, bá khí lăng thiên!

Dưới sườn núi, cung điện ẩn hiện, ngẫu nhiên có huyền diệu khí tức tràn ra, khiến cho lòng người sinh bất an.

Lục Vũ xa xa đánh giá Huyền Dương phong, cảm giác ngọn núi này thế núi hùng kỳ, thác nước trên trời rơi xuống, linh cảm tung bay, có huyền diệu trận pháp mở ra, tạo thành đặc thù phòng ngự, khiến cho người khó mà thăm dò.

Diệp sư thúc không chế lấy phi thuyền, thẳng đến sườn núi mà đi.

"Đỉnh núi là Huyền Dương đại điện, không thể tự tiện tới gần."

"Chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Dưới sườn núi Huyền Văn điện, người vừa tới Huyền tông, sẽ bị phân đến cái nào một điện, tạm thời còn nói không rõ."

Lục Vũ kinh dị nói: "Còn muốn phân?"

Diệp sư thúc trợn nhìn Lục Vũ một chút, tức giận: "Đương nhiên muốn điểm, Huyền Tông thập bát điện, thượng tam, trung lục, hạ cửu, các điện đều có sự khác biệt."

"Theo sư thúc nhìn, đệ tử sẽ bị phân đến cái nào một điện?"

"Thượng tam điện là không thể nào, trung lục điện cũng khó, chắc chắn sẽ là hạ cửu điện."

Phi thuyền đáp xuống, xuyên qua Linh Vụ bao phủ khu vực, phía trước xuất hiện mấy tòa cung điện, xen vào nhau tinh tế, khoảng cách tương đối xa.

Huyền Văn điện ở vào Huyền Dương phong sườn núi phía dưới ba dặm chỗ, chiếm diện tích khá lớn, khí thế bất phàm.

Lục Vũ đi theo Diệp sư thúc đi tới ngoài điện, phụ cận có không ít đệ tử, đang tò mò quan sát, ánh mắt tất cả đều rơi trên người Lục Vũ.

"Mới tới? Làm sao đã chậm mấy ngày?"

"Ai biết a, đến đây nhất định là muốn hưởng xuống phân, liền nhìn phân đến cái nào một điện."

Đệ tử của Huyền Văn điện tại chi trở, đối với Lục Vũ có loại hiếu kỳ cảm giác.

"Đi thôi, theo ta đi vào."

Diệp sư thúc thu hồi phi thuyền, mang theo Lục Vũ đi vào Huyền Văn điện.

Chỗ cửa điện có một trống to, Diệp sư thúc co ngón tay bắn liên, tiếng trống chấn động, liền vang Thát Thanh, đã dẫn phát ngoài điện đệ tử kinh hô.

"Thát Thanh, cái này mới tới lai lịch gì, vậy mà kinh động đến trung lục, hạ cửu thập ngũ điện!"

"Rất nhiều năm không có gặp gỡ loại tình huống này, người này hơn phân nửa là xông qua tam trọng thiên môn, nhớ kỹ nhiều năm trước, Huyền Văn điện cũng từng xuất hiện một lần tình huống tương tự."

Lục Vũ đứng tại trong Huyền Văn điện chờ đợi, vèn vẹn thời gian 5 phút, liền có mười bốn vị điện chủ chạy đến.

"Tiểu gia hòa lai lịch ra sao?"

Có điện chủ hỏi thăm

Diệp sư thúc nói: "Xông qua tam trọng thiên môn bảy người một trong, tỉnh võ hồn, mười sáu tuổi, tên là Lục Vũ."

Lục Vũ không biết những người này, nhưng vẫn lễ phép thi lễ.

"Đệ tử Lục Vũ, bái kiến các vị điện chủ."

"Khiêm tốn hữu lễ, không tệ. Diệp sư đệ lần này xem như cho Huyền tông chúng ta làm vẻ vang, cuối cùng đoạt một cái trở về."

Trước một lần, Long Chân, Thảm Mục chờ sáu người, Huyền tông một cái đều không có cướp được, Diệp chủ sự bị chửi thảm rồi.

Bây giờ, làm cái Lục Vũ trở về, cuối cùng có thể giao nộp.

"Đáng tiếc là tỉnh võ hồn, không thích hợp bản điện a."

Có điện chủ có chút thất vọng.

"Sư nhiều cháo ít, người không có hứng thú càng tốt hơn, miễn cho cùng ta đoạt."

Diệp sư thúc nhìn mười lăm vị điện chủ, hỏi: "Người chỉ có một cái, các người dự định làm sao chia? Có nào rời khỏi a?"

Tỉnh võ hồn và thú võ hồn khác biệt rất lớn, tại chỗ liền có ba vị điện chủ rời khỏi, bởi vì bọn hắn cướp được Lục Vũ, tác dụng cũng không lớn.

"Mười hai chọn một, độ khó rất lớn, nếu không đánh một châu."

"Người nằm mơ đi, thiếu nghĩ ý xấu."

Một vị điện chủ trừng mắt Diệp chủ sự, không vui mừng.

"Hay là bốc thăm đi, miễn tổn thương hòa khí."

Một vị khác điện chủ đưa ra một cái công bằng phương pháp, để Lục Vũ chính mình tuyển, dù sao Lục Vũ cũng không rõ ràng các điện tình huống, hết thầy đều xem thiên ý.

Mười hai vị điện chủ liếc mắt nhìn nhau, có người nói: "Bốc thăm tỷ lệ quá nhỏ."

"Mọi người tỷ lệ đều như thế, lúc này mới công bằng. Nếu không nhắc tay biểu năng, thiếu số phục tùng đa số."

"Ta cảm thấy, không bằng cái thành may mắn bàn quay."

"Bàn quay cũng được, chỉ muốn công bằng liên tục, miễn cho có người có chuyện giảng."

Điện chủ sự nói: "Vậy liền bàn quay đi, bên này."

Lục Vũ được đưa tới đại điện một góc, chỗ ấy có một cái hình tròn bàn quay, chờ phân mười tám điểm, bao gồm Huyền Tông thập bát điện.

"Vạn nhất chuyển tới thượng tam điện, làm sao bây giờ?"

Có điện chủ hỏi.

"Thượng tam điện không tính, lại một lần."

Lục Vũ đứng tại bàn quay trước, mười hai vị điện chủ đều mong đợi nhìn hắn, hi vọng Lục Vũ có thể chuyển tới mình.

Điện chủ sự nói: "Bắt đầu đi, người thuộc về, phó thác cho trời."

Lục Vũ không hiểu rõ tình huống của Huyền Tông thập bát điện, trong lòng cũng tràn ngập tò mò, mình lại chọn cái nào một điện đây?

Luân động bàn quay, Lục Vũ dùng sức hất lên, bàn quay nhanh chóng chuyển động, kim đồng hồ từ đầu đến cuối chỉ vào ngay phía trên.

Đợi bàn quay tốc độ chậm lại, tất cả mọi người ánh mắt tề tụ.

"Nhanh, nhanh lên ... chậm một chút ... ngừng ... nhanh ngừng ..."

Nhiều vị điện chủ cảm xúc kích động, tựa như tiểu hài tử đoạt đồ chơi giống như.

"Móa, Trọng Hoa điện! Không tính, làm lại!"

"Thế nào lại là Trọng Hoa điện đâu, không có đạo lý a."

Rất nhiều điện chủ mắt tròn, Điện chủ sự cũng là một mặt kinh ngạc, cảm thấy ngoài ý muốn.

Lục Vũ nghi ngờ nói: "Trọng Hoa điện ở đâu?"

Điện chủ sự nói: "Một trong trung lục điện, là trước kia rời khỏi ba điện một trong."

Lục Vũ đã hiểu, vừa mới bắt đầu có mười lăm vị điện chủ, nhưng có ba vị điện chủ bởi vì Lục Vũ là tính võ hồn mà lui ra, không cùng người khác tranh đoạt.

Cái nào nghĩ Lục Vũ lần thứ nhất chuyển động may mắn bàn quay, chọn trúng lại chính là Trọng Hoa điện.

"Lại đến, lại đến!"

Tại mọi người nhất trí kiên trì dưới, Lục Vũ đành phải lại một lần chuyển động bàn quay.

"Nhanh ... chậm ... ngừng ... qua ... đổ về đến ... ai ..."

Một đám điện chủ ở nơi đó hô to gọi nhỏ, tựa như là đoạt ăn tiểu hài, từng cái thở dài thở ngắn.

"Móa, lại là Trọng Hoa điện, gặp quỷ. Lại đến."

"Đúng, cái này không tính, lại đến."

Điện chủ sự vô cùng ngạc nhiên, Lục Vũ cũng sợ ngây người, làm sao liên tục hai lần chuyển tới cùng một điện.

"Có phải hay không bàn quay có vấn đề, ta trước thử một chút."

"Đứng, thử một chút, miễn cho mọi người toi công bận rộn."

Một vị điện chủ chuyển động bàn quay, kết quả lại không phải Trọng Hoa điện.

Hai lần ném thử, lại biến thành một cái khác điện.

"Hắn không có vấn đề, lại đến."

Tại mọi người kiên trì dưới, Lục Vũ bắt đầu lần thứ ba chuyển động bàn quay.

Nhìn trở nên chậm bàn quay, mười hai vị điện chủ tất cả đều khăn trương lên.

"Nhanh ... ngừng ... ngừng a ... đổ về đi ... ngược lại ... ta dựa vào ... thật gấp quý, lại là Trọng Hoa điện."

Ba lần chuyển động, kết quả hoàn toàn tương tự, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Diệp chủ sự trừng lớn hai mắt, hơi giật mình nói: "Ý trời khó tránh? Nếu không, liền để Lục Vũ đi Trọng Hoa điện?"

"Không được, Trọng Hoa điện chính mình rời khỏi, làm lại. Ta cũng không tin cái này tà!"

"Lại đến, lại đến."

Lục Vũ bắt đầu đi, tiếp tục chuyển động, cái nào nghĩ lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ sáu, tất cả đều là Trọng Hoa điện.

"Đã và Trọng Hoa điện ta hữu duyên, vậy bốn điện chủ liền thuận theo thiên ý, nhận lấy hắn."

Lúc này, Trọng Hoa điện chủ đứng dậy.

"Không được, người đã rời khỏi ... "

Có điện chủ phản đối, Diệp chủ sự nghiêm mặt nói: "Tốt, thiên ý như thế, cưỡng cầu không phải duyên. Lục Vũ, từ giờ trở đi, trở thành đệ tử Trọng Hoa điện."

Có điện chủ không phục, nhưng tại cái khác điện chủ khuyên bảo, cuối cùng bắt đầu đi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Duyên hệ Huyền Mộng

Như thế, Lục Vũ hướng đi hết thấy đều kết thúc, tiến vào Huyền tông Trọng Hoa điện.

"Lục Vũ, đi theo ta."

Trọng Hoa điện chủ ngũ tuần có hơn, áo xanh trường sam, giản dị tự nhiên, cho người ta một loại không tranh, khiêm nhường cảm giác.

Lục Vũ có chút chờ mong, có chút mờ mịt, đi theo Trọng Hoa điện chủ rồi đi Huyền Văn điện, hướng trên sườn núi bước đi.

"Điện chủ, xin hỏi trước người tại sao muốn chủ động rời khỏi?"

Lục Vũ một mực rất ngạc nhiên, muốn làm rõ vấn đề này.

Trọng Hoa điện chủ nhìn Lục Vũ, gầy gò trên mặt lộ ra mỉm cười.

"Trọng Hoa điện không thích hợp tình vô hồn, đã từng có không ít tình vô hồn đệ tử phân chia đến Trọng Hoa điện, cuối cùng không phải điên rồi, liền là chết, nhưng đệ tử sở hữu thú vô hồn liền không bị ảnh hưởng, trong đó nguyên nhân, đến nay khó giải."

Lục Vũ ngạc nhiên nói: "Có bức này quái sự?"

Trọng Hoa điện chủ thở dài: "Vì thế, Thiên Huyền bát bộ đều phái ra cao thủ tra tìm nguyên nhân, Hồn tông Hồn Thiên sư cảm thấy, Trọng Hoa điện thuần âm, tình vô hồn âm khí quá nặng, lại nhận ăn mòn, bắt lợi cho ở đây tu luyện, từ đây, Trọng Hoa điện chỉ tuyển nhận đệ tử sở hữu thú vô hồn."

"Không có cách nào hóa giải sao?"

"Thử rất nhiều loại phương pháp, đều không làm nên chuyện gì. Làm cho bây giờ Trọng Hoa điện không người kế tục, không người kế tục. Nếu không phải Huyền Mộng chống đỡ, đã sớm suy bại tàn lụi."

Lục Vũ kinh nghi nói: "Thảm như vậy? Không phải còn có đệ tử sở hữu thú võ hồn sao? Liền tìm không ra mấy cái lợi hại?"

"Thực lực không tệ cũng có mấy cái, nhưng so với khác điện, chính thể trình độ kém rất nhiều."

Hai người vừa đi vừa nói, không bao lâu liền thấy Trọng Hoa điện, tọa lạc ở một chỗ khe núi bên trong.

Lục Vũ sóng mắt khẽ nhúc nhích, đứng xa nhìn Trọng Hoa điện, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc.

"Trọng Hoa điện là cổ điện?"

"Đúng a, làm sao ngươi biết?"

Điện chủ hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn Lục Vũ, phát hiện hần vậy mà ngừng.

Lục Vũ hơi híp cặp mắt, biểu lộ nghiêm túc.

"Nơi đây địa hình kỳ lạ, vì "Âm Đàm Phệ Nguyệt" chỉ tuyệt địa, sát bên trong có tà, tà bên trong có khí, khí bên trong có vận, vận bên trong có mệnh. Cho nên, võ hồn thuần âm người, dễ nhiễm chẳng lành. Năm đó, có người ở đây xây điện, liền là nhìn vào một điểm này."

Trọng Hoa điện chủ vừa sợ lại kỳ, nghi ngờ nói: "Ngươi nói là, đây là tuyệt địa?"

Lục Vũ nói: "Âm Đàm Phệ Nguyệt chỉ nhằm vào đặc thù quần thể, bình thường thú võ hồn không bị ảnh hưởng, tinh võ hồn không nên ở lâu. Nhưng phạm là tuyệt địa, tất có kỳ duyên, chỉ là bình thường người không có loại kia mệnh cách, không chịu đựng nổi loại kia phản phệ."

"Nên như thế nào hóa giải?"

Lục Vũ cau mày nói: "Cái này, ta cần một chút thời gian, trước quan sát phân tích."

Trọng Hoa điện chủ trong lòng hiện lên nhất niệm.

"Hắn cùng Trọng Hoa điện ở giữa, chẳng lẽ thật là có duyên?"

"Đi thôi, trước đi qua."

Trọng Hoa điện vì Huyền Tông thập bát điện một trong, đứng hàng trung lục điện, trước mắt tổng cộng có hơn hai trăm người.

Bao quát điện chủ, Phó điện chủ, trưởng lão, chủ sự giống như làm, môn hạ đệ tử cũng chia làm ba đẳng cấp.

Như lấy cảnh giới mà nói, Lục Vũ hiện tại là hạ phẩm đệ tử, thuộc Tụ Linh cảnh.

Trung phẩm đệ tử, Linh Vũ cảnh.

Thượng phẩm đệ tử, Nguyên Vũ cảnh.

Tại điện chủ dẫn đầu dưới, Lục Vũ đi tới Trọng Hoa điện, tiến vào đại điện lúc, Lục Vũ cảm nhận được một loại quỷ dị âm tà chi khí.

Bình thường người khó mà phát giác, nhưng Lục Vũ là tinh võ hồn, Ngưng Hồn châu có cảm giác, Vạn Pháp trì cũng tại rất nhỏ chấn động, nhắc nhở Lục Vũ tòa đại điện này có chút tà môn.

Trọng Hoa điện sắp đặt một vị điện chủ, hai vị Phó điện chủ, năm vị trưởng lão, có khác trong ngoài chấp sự các một người.

Ngoài ra, còn có một người đặc thù —— Huyền Mộng, chống đỡ lấy Trọng Hoa điện, đại biểu cho chí cao vinh dự.

Lục Vũ trạm ở trong đại điện, tiếp nhận điện chủ, trưởng lão, chấp sự nhìn.

"Tinh võ hồn, ta nhớ được chỉ ít có ba trăm năm, Trọng Hoa điện chưa từng thu tinh võ hồn đệ tử. Không nghĩ tới hôm nay, lại tới một cái."

"Cái này hay là đi qua tam trọng thiên môn người, giao cho người nào chịu trách tốt đây?"

Mọi người đang thảo luận.

Phó điện chủ một trong Vu Hoa đưa ra một cái đề nghị.

"Hắn đã và Trọng Hoa điện hữu duyên, sao không để chính hắn tuyển, một lần nữa bốc thăm, xem thiên ý làm sao vì hắn tuyển."

Đề nghị này đạt được mọi người khen ngợi, một phen chuẩn bị sau bốc thăm bắt đầu.

"Chỗ này có mười hai cái mộc cầu, đại biểu ba vị điện chủ, năm vị trưởng lão, hai vị chấp sự, cộng thêm Huyền Mộng, thừa thêm một viên tiếp theo trống không, đại biểu phổ thông, và đệ tử khác đồng dạng. Vận khí làm sao, liền xem thiên ý."

Tại điện chủ, trưởng lão, chấp sự chứng kiến dưới, Lục Vũ từ mười hai mai mộc cầu bên trong tùy ý tuyển một viên.

Điện chủ xem xét, hơi kinh ngạc.

"Là Huyền Mộng."

Kết quả như vậy, chúng người không lời.

Mười hai mai mộc cầu đại biểu mười hai người, trong đó mười người ở đây, trống không một viên cũng có thể tính ở chỗ này, Lục Vũ lại không có rút trúng, hết lần này tới lần khác rút đến không ở chỗ này chỗ Huyền Mộng, cái này tỷ lệ thật gọi người không lời.

"Xem ra, hấp dẫn không phải là hấn Trọng Hoa điện, là Huyền Mộng mới đúng."

Từ trưởng lão cảm khái, quay người rời đi.

Lục Vũ một mặt vô tội, cái này không đều là các ngươi an bài sao?

"Ta kỳ thật cũng có ý đó, đã ngươi mình rút trúng, vậy liền thuận theo tự nhiên đi. Tại Phó điện chủ, người dẫn hấn xuống dưới, đơn giản thông báo một chút chi tiết."

Vu Hoa toàn thân áo trắng, hơn bốn mươi tuổi, có loại nho nhã chi khí, mặc dù không tính là nhiều anh tuấn, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác thân thiết.

"Trọng Hoa điện có một điện hai viện ba khu vực, Huyền Mộng chỗ như mộng viện, coi là nơi này một chỗ cấm địa."

Lục Vũ đi theo tại Hoa phó điện chủ sau lưng, chăm chú lắng nghe.

"Huyền Mộng là Trọng Hoa nhất tuyệt, kỳ tài ngút trời, đối Thiên Huyền tông có công hiến to lớn, khai sáng Thiên Hồn Bách Dung đại pháp, đây là Thiên Huyền tông độc nhất vô nhị khoáng thế chi tác. Những năm này, Thiên Huyền tông thực lực tăng nhiều, Huyền Mộng không thể bỏ qua công lao."

Lục Vũ tò mò hỏi: "Cái gì là Thiên Hồn Bách Dung đại pháp?"

Vu Hoa cười nói: "Nói đến ngươi khả năng không tin, đây là một loại vượt quá tưởng tượng võ hồn vận dụng chi thuật. Huyền Mộng đem nhiều loại võ hồn dung hợp lại cùng nhau, y theo nhất định thuộc tính phân phối, dựa theo tỷ lệ nhất định, dung nhập thủ võ hồn và tinh võ hồn, luyện chế thành Thiên Hồn Bách Dung Bảo Đỉnh, ngoại hình tựa như một cái mũ, đeo lên về sau, liền có thể câu thông bảo đỉnh bên trong các loại võ hồn, từ đó có những cái kia võ hồn có năng lực đặc thù. Mặc dù, gỡ xuống bảo đỉnh về sau, liền sẽ rời khỏi loại kia trạng thái. Nhưng mượn dùng cái này một hạng kỹ thuật, có thể để cho tinh võ hồn đệ tử, tu luyện thủ võ hồn tuyệt kỹ, để đệ tử sở hữu thủ võ hồn, có được tinh võ hồn năng lực, từ đó bồi dưỡng ra thiên tài toàn năng, tăng lên rất nhiều Thiên Huyền tông thực lực tổng hợp."

Lục Vũ chính là Thánh Hồn Thiên Sư, nghe được lời nói này sau cũng trợn mắt hốc mồm, đơn giản không thể tin được.

"Dạng này cũng được?"

Vu Hoa cười nói: "Đương nhiên là có một chút hạn chế, cũng không phải là mỗi người võ hồn, đều có thể và Thiên Hồn Bách Dung Bảo Đỉnh thành công phối đôi, cái này cần nếm thử. Mặt khác, coi như có thể phối đôi, khác biệt võ hồn, hiệu quả cũng không giống."

"Lấy một thí dụ, Thiên Hồn Bách Dung Bảo Đỉnh bên trong có một trăm linh tám loại võ hồn, trong đó thủ võ hồn bảy mươi hai đạo, tinh võ hồn ba mươi sáu đạo, ta đeo lên bảo đỉnh về sau, có thể câu thông trong đó mười tám đạo võ hồn, có được bọn chúng thiên phú thần lực. Người đeo lên về sau, nếu có thể câu thông hai mươi bốn đạo vũ hồn, hiệu quả kia liền so với ta mạnh hơn nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Diệu ngữ kinh người

"Có thể câu thông võ hồn số lượng càng nhiều, hiệu quả càng tốt. Nhưng đây chỉ là phụ trợ tu luyện, đối với năng lực lĩnh ngộ có rất lớn đề cao. Đồng thời, cũng có thể quen thuộc các loại đặc tính của võ hồn, hiểu thêm một bậc tình huống của đối thủ, làm đến biết người biết ta, bách chiến bách thắng."

Lục Vũ sợ hãi than nói: "Đây cũng quá nghịch thiên đi. Có loại kỹ thuật này, còn muốn Hồn Thiên sư làm gì?"

Vu Hoa cười nói: "Xác thực rất nghịch thiên, đây chính là Trọng Hoa điện danh dương Thiên Huyền tông địa phương. Muốn muốn đạt được loại này phụ trợ tài nguyên tu luyện, nhất định phải tiến vào Hồn Bảo điện. Chỉ có biểu hiện kiệt xuất, thu hoạch được ngợi khen người, mới có cơ hội tiến vào Hồn Bảo điện. Huyền Mộng luyện chế Thiên Hồn Bách Dung Bảo Đỉnh, cơ bản liền thả ở bên trong này."

Nói đến Hồn Bảo điện, Lục Vũ đột nhiên nghĩ đến, ban đầu ở Thiên Duyên điện, Thẩm Mục liền may mắn thu được một lần cơ duyên, có thể tiến vào Hồn Bảo điện, dung hồn để tu luyện.

Cơ duyên như thế kia, hẳn là chỉ liền là Thiên Hồn Bách Dung Bảo Đỉnh.

"Đệ tử của Trọng Hoa điện, cũng cần đi Hồn Bảo điện mới có thể ném thử loại này Thiên Hồn Bách Dung đại pháp?"

Vu Hoa nói: "Thiên Huyền thất tông, mỗi một tông đều thiết lập Hồn Bảo điện, Huyền tông cũng không ngoại lệ. Đương nhiên, đệ tử của Trọng Hoa điện khẳng định sẽ chiếm một chút ưu thế, cái này gọi gần thủy lâu đài. Bất quá, Như Mộng viện cũng không phải cái gì người đều có thể ra vào, người lần này may mắn phân đến nơi này, cũng coi là một loại cơ duyên, cố mà trân quý đi."

Lục Vũ vuốt cằm nói: "Ta hiểu rồi. Ngoại trừ Như Mộng viện, một cái khác viện ở đâu, ba khu vực lại chỉ cái gì?"

Vu Hoa nói: "Một cái khác viện là trường lão viện, ba khu vực là đệ tử Trọng Hoa điện y theo cảnh giới khác biệt mà phân chia khu vực, khu thứ nhất là Nguyên Vũ cảnh, khu thứ hai là Linh Vũ cảnh, ba khu là Tụ Linh cảnh."

Đang khi nói chuyện, hai người liền đi tới Như Mộng viện.

Đây là một tòa biệt viện u tĩnh, hoàn cảnh thanh u, cổng bằng hiệu bên trên có "Như mộng" hai chữ, hai vị thanh niên áo trắng thủ tại cửa ra vào, người không có phận sự không cho phép đi vào.

"Gặp qua Phó điện chủ."

"Đây là Lục Vũ, sau này sẽ là Như Mộng viện đệ tử, là Huyền Mộng bên người người."

Hai cái thanh niên áo trắng đầu tiên là giật mình, nhưng lập tức liền toát ra vẻ thương hại.

Lục Vũ nhìn ở trong mắt, cảm giác rất nghi hoặc, không phải hàm mộ mà là thương hại, chẳng lẽ có cô quái?

Phó điện chủ không có nhiều lời, mang theo Lục Vũ tiến vào Như Mộng viện, xuyên qua vườn hoa, đi vào như mộng lâu, nhìn thấy trên hành lang đứng đầy mấy người đệ tử.

"Đều cắt cho ta!"

Một tiếng rống to truyền đến, mấy cái kia đệ tử dọa đến giải tán lập tức.

Lục Vũ ngạc nhiên, Vu Hoa cười khan nói: "Huyền Mộng tính tình không được tốt, người muốn gặp thế không ổn, liền hướng một bên trốn tránh."

Lục Vũ lắng nhưng, có loại mắc lừa cảm giác.

Cái này lớn như vậy Như Mộng viện bên trong, cộng lại tựa hồ cũng không đủ mười người.

Một lát, đại sảnh xông ra một người tóc tai rối bù, tính tế cao gầy nữ tử, nhìn qua rồi bời, không có cô gái tầm thường thích chưng diện và chú trọng dáng vẻ, cho người ta một loại lười thôi lếch thếch, tùy tâm sở dục cảm giác.

"Tại điện chủ, người tới làm gì?"

Nữ tử cảm thấy được không thích hợp, nghiêng đầu hướng bên này nhìn tới.

Vu Hoa cười nói: "Ta cho người đưa một người đệ tử đến, hẳn gọi Lục Vũ, mười sáu tuổi, Trọng Hoa điện trọng điểm bồi dưỡng đối tượng, cái này gian khổ nhiệm vụ liền giao cho người. Ta còn có việc, liền cáo từ trước."

Nói xong, lòng bàn chân bôi dầu, lập tức liền chạy.

"Phó điện chủ ... "

Lục Vũ hô to, bên tai lại truyền đến Vu Hoa căn dặn.

"Tiểu tử, người liền tự cầu phúc đi."

Lục Vũ thảm máng, cảm giác mình bị hố!

"Trọng điểm bồi dưỡng đối tượng? Người qua đây."

Huyền Mộng phát tay, để Lục Vũ tiến lên.

Lục Vũ biểu lộ cứng đờ, cái này Huyền Mộng xem ra không tốt ở chung, khó trách thủ vệ hai người sẽ dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn.

Lục Vũ tiến lên mấy bước, dừng ở sáu thước bên ngoài, đây là một cái lễ phép khoảng cách.

"Người là tinh võ hồn?"

Huyền Mộng trừng mắt Lục Vũ, lại có mấy phần tức giận.

"Người chẳng lẽ không biết, Trọng Hoa điện không thu tinh võ hồn đệ tử sao? Người chán sống người! Mau cút!"

Lục Vũ nhú mày, xuyên thấu qua xóc xếch tóc dài, hắn thấy được Huyền Mộng mặt.

Tuổi không lớn lắm, hơn hai mươi tuổi, trứng ngỗng hình gương mặt, hai mắt có thần, ngũ quan hình dáng cực đẹp, mũi ngọc miệng nhỏ, chỉ là dung nhan không ngay ngắn, nhìn qua có chút Lạp Tháp.

"Trọng Hoa điện tọa lạc ở 'Âm Đàm Phệ Nguyệt' chi địa, đây là hung thần chi địa, nhưng cũng dụng dục kỳ duyên. Ta là tinh võ hồn, nhưng ta sẽ không chết ở chỗ này, cảm ơn người quan tâm."

Lục Vũ không kiêu ngạo không tự ti, thần sắc bình tĩnh, thân nhiên đối mặt Huyền Mộng nhìn chăm chú.

"Người liếc mắt liền nhìn ra ta là tinh võ hồn, nói rõ người đối võ hồn rất quen thuộc, không thua gì Hồn Thiên sư. Người có thể sáng chế Thiên Hồn Bách Dụng đại pháp, nói rõ người tại Hồn Thuật phương diện có rất sâu tạo nghệ. Nhưng là, người lại đối võ hồn của mình, vô kể khả thi. Cho nên người tức giận, người tính tình mất cân bằng, trong lòng người có hận."

Lục Vũ khoe miệng khẽ nhếch, thần thái bay dật, lại càng nói càng khôi kinh.

Huyền Mộng có chút chấn kinh, từ xưa tới nay chưa từng có ai sơ lẩn gặp gỡ, liền nói bên trong tâm sự của nàng, nhưng trước mắt Lục Vũ, lại hoàn thành cái này một hành động vĩ đại.

Hắn là đoán, hay là thật là có bản lĩnh?

"Tự cho là đúng, cùng ta tiến đến."

Huyền Mộng mạnh miệng, quay người đi vào đại sảnh.

Lục Vũ nhẹ nhàng thở ra, cửa thứ nhất này cuối cùng đi qua.

Đại sảnh rất lớn rộng, khắp nơi trên đất vẩy xuống các loại vật phẩm, cái kia là Huyền Mộng trước đó tạo thành.

"Đem cái này cho ta thu thập sạch sẽ, đợi chút nữa ta tới kiểm tra."

Vứt xuống câu nói này, Huyền Mộng liền đi vào hậu đường.

Lục Vũ cười cười, bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Sau thời gian một nén nhang, một cái thân ảnh màu tím xuất hiện, hấp dẫn ánh mắt Lục Vũ.

Người vẫn là người kia, có thể đổi một thân cách ăn mặc, lập tức liền tinh thần gấp trăm lần, khí chất siêu quần.

Một thân áo tím Huyền Mộng, thân cao chon, đường cong ôn nhu, hơi có vẻ cương nghị trên mặt, song mi hơi vênh, lộ ra một cổ ngạo khí.

Da thịt không tính rất trắng nõn, nhưng khỏe mạnh mà tràn ngập co dãn, song mi giống như đao, hai mắt như ngọc, môi đỏ đôi môi, mê người lúm đồng tiền, đúng là một cái thiên kiều bá mị giai nhân.

Huyền Mộng nhìn qua hai lần hai sáu tuổi, tuổi thật khả năng không ngừng, trên trán có một cái như ẩn như hiện ấn ký, ngoại nhân khả năng nhìn không thấy, nhưng Lục Vũ có phát giác.

"Tay chân dính mả lợi a, cùng ta ra lợi môn."

Huyền Mộng khen một câu, cũng không hỏi Lục Vũ có nguyện ý hay không, đi thẳng ra khỏi đại sảnh.

Lục Vũ đứng dậy đi theo, vừa đi ra Như Mộng viện, chỉ thấy một con đại bàng đáp xuống, hai cánh vung lên, cuồng phong đột khởi, kém chút không có đem Lục Vũ cho vỗ bay ra ngoài.

"Đi lên."

Huyền Mộng đứng tại đại bàng trên lưng, hướng về phía Lục Vũ phát tay.

Lục Vũ nhún người nhảy lên, rơi vào Huyền Mộng bên cạnh thân.

"Chúng ta đây là đi đâu?"

"U hồn rừng."

Đại bàng phóng lên tận trời, hai cánh mở ra, phô thiên cái địa, lại có dài hai mươi trượng.

Lục Vũ thân thể nhoáng một cái, lòng bàn chân phát lực, giữ vững thân thể.

Huyền Mộng tính cách lạnh lùng, kiệm lời ít nói.

Lục Vũ hỏi thăm u hồn rừng ở đâu, nàng cũng không để ý tới.

Lục Vũ đứng nhăm cây đỉnh, ít nhiều có chút phiền muộn, quay đầu lưu ý lấy chân xuống núi xuyên cảnh vật, đột nhiên thấy được một chỗ linh quang ngút trời chỉ địa.

"Cái kia là địa phương nào?"

Huyền Mộng nhìn thoáng qua, lạnh lùng nói: "Cái kia là Đan tông linh điền, chuyên môn bồi dưỡng linh dược địa phương."

"Linh điền? Lục trọng Tụ Linh trận kết hợp địa mạch mà mở?"

Lục Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, Huyền Mộng thì nghe vậy giật mình.

"Người còn hiểu đến rất nhiều a."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Hắc Giao U Hồn

Lục Vũ khiêm tốn nói: "Có biết một hai."

Huyền Mộng hừ nhẹ, có chút bất cận nhân tình.

Đại bàng tốc độ cực nhanh, nửa canh giờ liền phi hành mấy trăm dặm.

Phía trước có một cái bốn núi vòn quanh bốn địa, đại bàng chính hướng phía cái kia bay đi.

Cái này bốn trên không trung, phiêu tán mây đen, tí tách tí tách mưa rơi lác đác.

Gào thét hàn phong lộ ra khí lạnh, Lục Vũ khi tiến vào cái này bốn địa lúc, võ hồn bỗng nhiên chấn động, trong lòng hiện ra một loại trước nay chưa có cảm xúc.

"Đây chính là U Hồn lâm?"

Lục Vũ thở nhẹ, đột nhiên minh bạch u hồn hai chữ hàm nghĩa.

Huyền Mộng hừ một tiếng, tiến vào U Hồn lâm về sau, trên mặt xinh đẹp cũng nhiều hơn mấy phần ngưng trọng chi tình, hiển nhiên nơi này giấu giếm sát cơ.

Đại bàng rơi vào trên một thân cây, Huyền Mộng phi thân mà xuống, Lục Vũ theo sát phía sau, mà đại bàng thì xông lên trời, rất nhanh đi xa.

Bồn dưới đất mưa phùn, mặt đất rất ẩm ướt.

Huyền Mộng trên người có một cái vô hình lồng khí, đem nước mưa, giọt sương ngăn cách, chân không dính bụi ở trong rừng nhanh chóng lệch vị trí.

Lục Vũ theo sát phía sau, cảnh giác nhìn bốn phía, chỉ gấp trong rừng thú hồn vô số, rắn độc mãnh thú trải rộng, như ẩn như hiện, liền tựa như vô số ánh mắt, chính nhìn Lục Vũ.

Huyền Mộng đột nhiên dừng bước, phía trước có mấy cây cây khô, tịch tịch im ắng, lại lộ ra quỷ dị chi khí.

Lục Vũ định nhãn xem xét, thờ nhẹ nói: "Đây là một cái Cẩm Hồn trận pháp, tên là U Hư Phản Không trận."

Huyền Mộng trừng mắt liếc hắt hắt một cái, hừ nhẹ nói: "Không muốn mua làm, một khi nhận lầm, không phá được trận, liền sẽ ném đi mạng nhỏ."

Lục Vũ không phục nói: "Trận này mấu chốt ở chỗ hư thực, chỗ ấy nhìn như có năm cái cây, trên thực tế có sáu cái cây, chỉ cần tìm được ẩn tàng gốc cây kia, đem chặt đứt, trận pháp tự diệt."

Huyền Mộng thần sắc lạnh lùng, trong lòng lại rất giật mình, một phen quan sát về sau, y theo Lục Vũ phương pháp, tay phải co ngón tay bắn liền, từng đạo lượn vòng chỉ lực hóa thành lưới kiếm, ba lần thăm dò về sau, đã tìm được cây kia ẩn tàng cây, đem đánh gãy về sau, cảnh sắc trước mắt đột biến.

Một võ hồn độc xà chiếm cứ tại trên đại thụ, hướng phía Huyền Mộng phun ra nuốt vào lưới rắn, phẳng phất lúc nào cũng có thể sẽ phát động công kích.

Huyền Mộng không sợ, đột nhiên bắt lấy Lục Vũ cánh tay, lấy kinh hồng tốc độ, xuyên qua cái này trăm trượng rừng cây.

Tại cái kia bồn vị trí trung tâm, có một ngum màu đen ao, bốn phía không có một ngọn cỏ, chạy đến hai người.

Lục Vũ sững sờ, kinh ngạc nói: "Chúng ta là tới cứu người?"

Huyền Mộng nói: "Bọn hán là Hồn tông cao thủ, lâu dài ẩn hiện tại U Hồn lâm, nhưng hàng năm đều sẽ có không ít người, chết ở chỗ này."

Lục Vũ nhìn cái kia màu đen ao, cau mày nói: "U Hồn trì! Đây chính là oán khí tích tụ chi địa, có thể ăn mòn hết thảy võ hồn, ở lâu hẳn phải chết không nghi ngờ."

Huyền Mộng nói: "Chỗ này mặc dù hung hiểm, nhưng cũng có thể thu hoạch được một chút không tưởng tượng được võ hồn. Thiên Huyền tông đứng hàng Chiến Hồn đại lục, một trăm linh tám cái Huyền môn một trong, nếu không phải có những tư nguyên này, sớm đã bị người chiếm đoạt, hoặc là suy bại phá diệt."

Huyền Mộng thận trọng tới gần hack ao, Lục Vũ lại một phát bắt được cánh tay của nàng.

"Không muốn vọng động, U Hồn trì bên trong chứa chứa sát cơ, đây là bẫy rập."

Huyền Mộng hai mắt như đuốc, mắt trái con ngươi lỗ hóa thành tử sắc, lại có thấu thị chi năng, thấy được hack đáy ao bộ tình cảnh.

Một cây đen kịt gậy sắt cắm ở đáy ao, gậy sắt đầu trên có một viên màu trắng cốt châu, một đầu Hắc Giao xoay quanh tại gậy sắt bên trên, hai mắt lóe ra ngọn lửa màu đỏ sậm, chính nhìn chăm chú Huyền Mộng, giống như là đang chờ đợi nàng tới gần.

Một màn này, Lục Vũ cũng nhìn thấy, nhưng lại mượn năng lực Ngưng Hồn châu.

Cái kia gậy sắt đầu trên cốt châu để Lục Vũ mười phần chán kinh, bởi vì nó cùng Ngưng Hồn châu giống nhau như đúc, ngay cả khí tức đều hoàn toàn nhất trí.

"Hắc Hủy Hóa Giao, không thể coi thường."

Huyền Mộng tự nói, đột nhiên lấy ra một viên đỏ tía cương châm, mọc ra ba tấc, cong ngón búng ra, cương châm liền cắm vào hack bên cạnh ao duyên.

Một khắc này, ao nước lẫn lộn, đáy ao Hắc Giao võ hồn lộ ra nồn nóng vô cùng, lập tức liền biến mất tung tích.

Huyền Mộng chân khai Lục Vũ bàn tay, lấy tốc độ cực nhanh, đem bên cạnh ao hai người mang về, cũng thu hồi viên kia đỏ tía cương châm.

"Kinh Lôi Nhiếp Hồn châm, nghĩ không ra ngươi lại có thứ đồ tốt này."

Huyền Mộng thông suốt quay người, ánh mắt như đao lạnh lẽo nhìn chằm đất vũ.

"Ngươi như thế nào nhận ra cái này Kinh Lôi Nhiếp Hồn châm?"

Lục Vũ há miệng im ắng, lúc này mới ý thức được mình để lộ nội tình.

"Từng tại một quyển sách bên trên gặp qua, đoán mò mà thôi."

Lục Vũ gượng cười, giải biện trả lời.

Huyền Mộng lườm hắt hắt một cái, khế nói: "Đem bọn hán làm tình lại."

Lục Vũ không dám nhiều lời, ngồi xuống xem xét hai người kia tình huống.

Hai vị này Hồn tông cao thủ, tất cả đều tuổi hơn bốn mươi, một thân áo xám, hôn mê nguyên nhân là võ hồn bị cấm, cùng loại với trứng đoạt hồn chi thuật, cần giải cấm.

Lục Vũ té ra thảo hồn, hồn lực tuyến quần quanh ở hai vị Hồn tông cao thủ trên người, một lát liền giải khai bọn hắn hồn ấn, hai người lần lượt thức tỉnh.

"Đa tạ huyền Mộng cô nương ân cứu mạng."

Huyền Mộng ừ một tiếng, nói: "Các người đi về trước đi."

Hai người kia không dám thất lễ, nhanh chóng nhanh rời khỏi nơi này.

"Người là Hồn Thiên sư?"

Huyền Mộng khóa chặt Lục Vũ con mắt.

"Nghệp dư yêu thích, học nghệ không tinh."

Lục Vũ ngượng ngùng cười một tiếng, và nó tranh luận, còn không bằng thừa nhận.

Huyền Mộng nhìn thật sâu Lục Vũ một lát, đột nhiên nói: "U Hồn trì bên trong có một cây gậy sắt, người nhưng thấy được?"

Lục Vũ nghĩ nghĩ, gật đầu đáp lại.

Huyền Mộng nói: "Người nếu có thể đem cái kia gậy sắt lấy ra, ta liền lên quả nhiên Ngưng Hồn châu tặng cho người."

Lục Vũ hiếu kỳ hỏi: "Cái kia gậy sắt phía trên, vì sao lại có Ngưng Hồn châu?"

Huyền Mộng nói: "Cái kia là Thiên Huyền tông chi vật, hết thảy có ba cái. Một viên tại Hồn tông, một viên ở chỗ này, còn có một viên nghe nói rất sớm trước kia liền bị người mang rời khỏi Thiên Huyền tông, tung tích không rõ."

Lục Vũ trong đầu hiện lên nhất niệm, Thiên Nguyệt đế quốc khai quốc tam bảo, có thể hay không liền xuất từ Thiên Huyền tông?

Nhìn U Hồn trì, Lục Vũ trầm ngâm nói: "Muốn lấy ra gậy sắt cũng không dễ dàng, trừ phi người chịu dùng Kinh Lôi Nhiếp Hồn châm, giúp ta một chút sức lực."

Huyền Mộng rất sáng khoái đáp ứng, nàng muốn nhìn một chút Lục Vũ đến cùng lớn bao nhiêu bản sự, cái này Trọng Hoa điện trọng điểm bồi dưỡng đối tượng, tựa hồ có chút ý tứ.

Lục Vũ lấy ra trên người chỉ có một viên ngọc tinh, thôi động Phần Hồn phù, quanh thân liệt điểm lượn lờ, tại Huyền Mộng kinh ngạc ánh mắt bên trong đi vào U Hồn trì.

Huyền Mộng trong nháy mắt bùng tỉnh, té ra Kinh Lôi Nhiếp Hồn châm, điều khiển nó bay vào trong ao, chấn nhiếp trong ao u hồn.

Lục Vũ tại Phần Hồn Liệt Diễm bảo vệ dưới, tạm thời không nhận hồn linh xâm nhập, lấy tốc độ nhanh nhất chìm vào đáy ao, thấy được cây kia hắc thiết bông.

U Hồn trì có hai trượng sâu, ẩn chứa vô số hồn linh, bởi vì Kinh Lôi Nhiếp Hồn châm quan hệ, những cái kia hồn linh run lấy bấy, căn bản bắt lực công kích Lục Vũ.

Lục Vũ lặn xuống đáy ao, thấy rõ ràng hắc thiết bông tình huống, nó cắm ở một khối gỗ mục phía trên.

Lục Vũ ý đồ đem rút ra, ai nghĩ lại nặng nề vô cùng.

"Lên cho ta!"

Lục Vũ dưới đáy lòng hò hét, thể nội mười mạch quán thông, thảo hồn Vạn Pháp Trì trên chiếc lá thứ ba xuất hiện phản ứng dị thường, lại đối khối kia gỗ mục sinh ra nồng hậu dày đặc hứng thú.

Ao nước vậy ra, Lục Vũ đột ngột từ mặt đất mọc lên, mà ngay cả cùng khối kia gỗ mục cùng một chỗ cho rút ra.

"Đi mau!"

Lục Vũ không kịp giải thích, trở tay đem đốt hồn ngọc tinh ném vào trong ao, thả ra Phần Hồn Liệt Diễm chiếu đỏ lên màu đen ao nước, đã dẫn phát bạo tạc, thôn phệ không ít hồn linh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Hồn Trì Hắc Kiếm

Huyền Mộng trước tiên thu hồi Kinh Lôi Nhiếp Hồn châm, như chim bay hướng phía Lục Vũ phóng đi.

Bên trong U Hồn trì, một con giao long toàn thân đen kịt, vây rồng dựng đứng, nhô ra mười trượng thân thể, long chảo vung vẩy, hư không nổ nát vụn, đem phụ cận cỏ cây toàn bộ phá hủy.

Huyền Mộng thân thể nhoáng một cái, bị xô ra trăm trượng khoảng cách, quay đầu cảm tức nhìn giao long, nó chính gào thét tên mình, toàn bộ U Hồn lâm đều quanh quần nó tiếng long ngâm.

Đó là một loại cường đại chấn nhiếp, mặc dù nó chỉ là một đạo võ hồn, nhưng lại đáng sợ vô cùng.

Lục Vũ thất không chảy máu, liên tiếp đụng gãy ba cái cây, nhưng lại gắt gao bắt lấy hắc thiết bổng.

Bên trong U Hồn trì, một đạo màu đen cột nước đột ngột từ mặt đất mọc lên, phóng xuất ra khí tức kinh khủng.

Huyền Mộng sắc mặt kinh biến, một phát bắt được thụ thương Lục Vũ, mang theo hấn cấp tốc rời đi.

Tại cái kia màu đen trong cột nước, một kiện binh khí như ẩn như hiện, cột nước bên ngoài, giao long xoay quanh, vừa lúc che giấu kiện binh khí kia khí tức, để Huyền Mộng không có phát giác.

Xông ra bốn địa, rời đi U Hồn lâm, Huyền Mộng lúc này mới buông xuống Lục Vũ, quay đầu nhìn qua U Hồn trì, trong lòng có loại không hiểu không yên.

"Có lẽ, ta không nên lấy ra cái đồ chơi này."

Huyền Mộng xoay chuyển ánh mắt, rơi vào hắc thiết bổng bên trên, chỉ thấy nó dài ước chừng bốn thước, toàn thân đen kịt, cắm ở một khối trên nắp quan tài.

Huyền Mộng tiến lên, trái chân đạp cái kia gỗ mục nắp quan tài, song tay nắm chặt hắc thiết bổng, lòng bàn tay quang hoa sáng chói, phóng xuất ra kinh người thần lực, chậm rãi rút ra hắc thiết bổng.

Ba!

Một tiếng vang giòn, hắc thiết bổng rời đi gỗ mục nắp quan tài, liền tựa như có vô cùng không bỏ, nhưng lại bị Huyền Mộng sinh sinh đem tách ra.

Lục Vũ có chút giật mình, cái này gây sát hấn từng toàn lực thử một lần, nhưng lại lay không động được mây may, cái nào nghĩ Huyền Mộng lại rút ra.

Nhìn khối kia nắp quan tài, Lục Vũ trong mắt lóe ra kỳ dị chi quang, mở ra nhãn trữ vật, đưa nó thu vào.

Huyền Mộng liếc hấn một cái, tinh lực toàn đều đặt ở trong tay hắc thiết bổng bên trên, từng nét bùa chú quang mang quần quanh trên tay Huyền Mộng, đang không ngừng hướng phía hắc thiết bổng thâm thấu.

Quá trình này kéo dài một lát, Huyền Mộng trên mặt lộ ra lo lắng và vẻ giận dữ, trên trán mồ hôi trượt xuống, hiển nhiên có chút phí sức.

Đột nhiên, hắc thiết bổng run lên, mặt ngoài vẫn đen hiển hiện, có vết rạn xuất hiện, phóng xuất ra đen nhánh kim quang.

Huyền Mộng thân thể mềm mại chấn động, một ngụm máu tươi nghịch xông mà ra, vừa vụn phun tung toé tại gậy sắt bên trên.

Một khắc này, dị biến chợt hiện, hắc thiết bổng hấp thu Huyền Mộng máu tươi về sau, mặt ngoài màu đen sẫm lá tại gia tốc bong ra từng mảng, lộ ra một thanh mang vỏ trường kiếm màu đen.

Huyền Mộng cong ngón búng ra, trên chuỗi kiếm một viên cốt châu bay ra, giữa không trung dạo qua một vòng, liền rơi vào Lục Vũ bên chân.

"Đây là đưa cho ngươi, ta nói chuyện, từ không nuốt lời."

Lục Vũ nhặt lên Ngưng Hồn châu, ánh mắt lại rơi tại Huyền Mộng trong tay hắc kiếm bên trên.

Bang lang một tiếng, Huyền Mộng rút ra trường kiếm, chỉ gặp ô quang lưu chuyển, dài nhỏ trên lưỡi kiếm có một sợi màu đen tinh điểm, từ kiếm chuỗi hướng chảy mũi kiếm, linh động mà huyền diệu, lộ ra bất phàm.

"Đây là ... "

Lục Vũ kinh hô, kiếm này phi phạm, lấy hấn luyện khí đại sư ánh mắt, cũng vì đó sợ hãi thán phục.

"Phệ Hồn kiếm!"

Huyền Mộng hai mắt sáng tỏ, run rẩy thanh âm tràn đầy kinh hi, hiển nhiên thanh kiếm này cho nàng quá nhiều ngoài ý muốn.

Kiếm dài ba thước, toàn thân đen nhánh, thân kiếm khắc rõ cực kỳ phức tạp mà huyền diệu đường vân, trên chuôi kiếm khắc lấy một con mắt, quý dị mà âm trầm, tà mị mà đáng sợ, kẻ rõ nó siêu phạm!

Thân kiếm vào vỏ, thanh thúy vang dội, khiến người ta thần hồn run lên.

Lục Vũ đột nhiên giật mình tỉnh lại, có chút hâm mộ nhìn Huyền Mộng trong tay thanh kiếm kia.

"Muốn nhìn? Vậy liền cho ngươi xem hai mắt."

Huyền Mộng lúc này tâm tình thật tốt, lại trực tiếp đem Phệ Hồn kiếm ném cho Lục Vũ.

Tiếp nhận hắc kiếm, Lục Vũ bị nó không nhuộm bụi trần đen nhánh sở kinh thán.

Kiếm này liền thành một khối, vô luận vô kiếm hay là thân kiếm, đều chọn tài liệu tinh lương, là một loại giữa thiên địa đều hiếm thấy hắc kim tiên liệu.

Làm Lục Vũ phải tay nắm chặt chuôi kiếm lúc, trên thân kiếm truyền đến một loại ba động kỳ dị, giống như là tại bài xích hấn.

Chờ đến Lục Vũ rút ra trường kiếm, trong lòng bàn tay Cực Lạc đao tựa như là thức tỉnh, phóng xuất ra một cỗ lạnh lẽo địch ý.

Đồng thời, Phệ Hồn kiếm ra khỏi vỏ về sau, loại kia cảm giác bài xích trong nháy mắt tăng cường, chấn động đến Lục Vũ cánh tay run lên, kinh hô một tiếng liền hát ra thanh kiếm này!

Huyền Mộng thấy thế, lại cười.

Như xuân hoa nở rộ, giống như sau cơn mưa nắng gắt, cực kỳ xinh đẹp.

"Đẹp mắt không? Cái này cũng không phải cái gì người đều có thể sử dụng kiếm. Phệ Hồn kiếm, Kiếm Hồn trời, Thiên Hồn tể, tể hồn trảm!"

Theo Huyền Mộng than nhẹ, trường kiếm màu đen tự động bay lên, rơi vào trên tay của nàng.

Tựa hồ thanh kiếm này, chỉ nhận nàng, người khác đều không dùng đến.

Lục Vũ có chút ngạc nhiên, hấn đối Huyền Mộng không quen, nhưng lại mơ hồ cảm thấy, Huyền Mộng trên người ẩn giấu đi một loại nào đó tuyệt mật.

"Đi thôi, trở về. Việc này không thể đối với người nói, nếu không, coi chừng ta một kiếm đem ngươi bỏ."

Huyền Mộng múa qua múa lại trường kiếm trong tay, trong miệng phát ra một tiếng kêu nhỏ, trong mây đại bàng hiển hiện, nhanh chóng lao tới.

Lần này U Hồn lâm chuyển đi, Huyền Mộng thu hoạch một thanh Phệ Hồn kiếm, Lục Vũ thì thu hoạch một viên Ngung Hồn châu, cùng một khối vách quan tài.

Hai người trở lại Như Mộng viện, vừa nghỉ ngơi một lát, một con tuyết điêu liền ngâm lấy một viên lệnh bài, bay vào đại sảnh tới.

Huyền Mộng nhíu mày, hơi có vẻ không vui, tay trái vươn ra, tuyết điêu liền đem lệnh bài thả trên tay của nàng.

"Ngày mai buổi trưa, trở về nói cho chủ nhân nhà ngươi, ta đã biết."

Tuyết điêu kêu khẽ, quay người bay mất.

Lục Vũ nhìn tấm lệnh bài kia, tò mò hỏi: "Đây là ... "

Huyền Mộng nói: "Ngày mai ngươi sẽ biết, đây là Huyền Nguyên đan, cảnh giới của ngươi quá thấp, về sau chăm chỉ tu luyện cho ta, nếu dám ở bên ngoài làm mất mặt ta, xem ta như thế nào thu thập ngươi."

Một viên thuốc rơi trên tay Lục Vũ, mùi thuốc xông vào mũi, nghe một cái đầu người tỉnh thần gấp trăm lần.

Huyền Mộng đi, không có nhiều lời.

Lục Vũ chính mình tìm kiếm chỗ ở, dù sao chỗ này người không nhiều, có lẽ gian phòng.

Nhìn lấy trong tay Huyền Nguyên đan, Lục Vũ vừa mừng vừa sợ, cười nói: "Thật là một cái hào phóng chủ, loại này Huyền Nguyên đan, cao thủ Linh Vũ cảnh đều chạy theo như vịt, ta như ăn vào, ngắn hạn bên trong, nhất định tu vi tăng vọt. Xem ra, tại tông môn tu luyện, hay là đến cùng đối người mới được a."

Lục Vũ ăn vào Huyền Nguyên đan, sau đó lấy ra Ngưng Hồn châu, thảo hồn tự động hiển hiện, đem viên kia Ngưng Hồn châu dung nhập chiếc lá thứ hai, cùng lúc trước viên kia Ngưng Hồn châu hợp hai làm một.

Kể từ đó, hồn lực tăng vọt, thảo hồn biến đến vô cùng sinh động, tăng thêm Huyền Nguyên đan kinh khủng được lực, vèn vèn một canh giờ, thảo hồn liền trưởng thành vì Huyền cấp tam phẩm.

Trong phòng, linh khí nồng nặc quán quanh trên người Lục Vũ, thể nội mười mạch quán thông, đang điên cuồng hấp thu Huyền Nguyên đan bá đạo được hiệu.

Vốn, cái này Huyền Nguyên đan là cao thủ Nguyên Vũ cảnh phục dụng.

Lục Vũ cảnh giới không đủ, tùy tiện phục dụng sẽ hoàn toàn ngược lại, thân thể không chịu nổi.

Cũng may Lục Vũ có Thiên mạch và Bách Xuyên mạch, cộng thêm Kim Thân Bất Diệt, tại Vạn Pháp tri dẫn đạo dưới, cho dù Huyền Nguyên đan được hiệu kinh khủng, cũng khó thương Lục Vũ mấy may.

Cường đại được lực tại rèn luyện Lục Vũ ngũ tạng lực phù, lớn mạnh linh chủng đan điền, phối hợp Thốn Tâm Vạn Kinh, trong vòng một đêm, Lục Vũ liền đi vào Tụ Linh thất trọng, mà Huyền Nguyên đan được lực mới hấp thu gần một nửa.

Thốn Tâm Vạn Kinh đệ ngũ trọng, đã đột phá Thốn Tâm hai ngàn kinh, Kim Thân Bất Diệt phòng ngự hiệu quả, rõ ràng so trước đây tăng lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Hồn tông tụ hội

Theo Lục Vũ đi vào Tụ Linh thất trọng, trong đan điền, linh thai đã đơn giản hình thức ban đầu.

Nếu có thể đi vào Linh Vũ cảnh, vô hồn và linh thai kết hợp, Lục Vũ liền có thể thi triển ra Ngự Linh thuật.

Đây là cao thủ Linh Vũ cảnh mới có thể vận dụng thủ đoạn, vô hồn thực thể hóa bất quá là Ngự Linh thuật một loại vận dụng.

Lục Vũ tại Thanh Sơn tông lấy được Tam Huyền Ngự Linh quyết, liền là một loại thượng thừa Huyền Cấp Công Pháp, kết hợp trước mắt tài nguyên, đầy đủ chèo chống hẳn đem cảnh giới tăng lên tới rất cao.

Sáng sớm, Lục Vũ đẩy cửa đi ra ngoài, chỉ thấy trong đại sảnh đứng đầy một loạt đệ tử, hết thấy tám người, năm nam tam nữ, ngay tại chịu huấn.

"Lục Vũ, về sau ngươi chính là cái này Như Mộng viện chủ sự, những người này đều giao cho ngươi quản lý."

Lục Vũ sững sờ, hẳn hôm qua vừa tới, hôm nay liền vinh thăng chủ sự, cái này ngoài ý muốn tới quá nhanh một chút a?

Cái kia tám người đệ tử đều nhìn Lục Vũ, các loại kinh ngạc, ngoài ý muốn, không phục, chế giễu, phun lên mặt của bọn hắn.

Cái này tám người đệ tử, vô luận niên kỷ hay là tu vi, đều ở trên Lục Vũ, yếu nhất đều là Linh Vũ nhị trọng cảnh giới, mạnh nhất đã là Linh Vũ ngũ trọng.

Lục Vũ một cái đệ tử của Tụ Linh thất trọng, thống quản bọn họ, đây cũng quá nói nhảm.

Ngay trước mặt Huyền Mộng, ai cũng không dám nhiều lời, nhưng tám người đệ tử trong lòng, nhưng căn bản không có đem Lục Vũ thấy vừa mắt.

Điểm này, Lục Vũ đương nhiên cũng biết, nhưng hắn cũng không dám vi phạm an bài của Huyền Mộng.

"Đây là Như Mộng viện lệnh bài, ai dám không nghe lời nói, hừ, hừ!"

Huyền Mộng lạnh lẽo quét qua, tất cả mọi người rung mình một cái.

Lục Vũ tiếp nhận lệnh bài, thất ở bên hông, tại Huyền Mộng rời đi về sau, lúc này mới đem tám người gọi vào trước mặt, tuần hồi tên của bọn hắn, tuổi tác, tu vi chờ tình huống cụ thể.

Sắp tới giữa trưa, Huyền Mộng một thân áo tím, cao quý mà lãnh diễm, xuất hiện ở trước mặt Lục Vũ.

"Đi."

Lục Vũ liền vội vàng đứng lên, khen: "Viện chủ cái này cách ăn mặc, đủ để đề xuống tất cả mọi người phong thái."

Viện chủ là ngày bình thường, mọi người đối Huyền Mộng xưng hô.

"Bớt nịnh hót, cho ta lên tinh thần một chút. Hôm nay nếu là làm mất mặt ta, nhìn ta không đem người tháo thành tám khối."

Lục Vũ nhỏ giọng hỏi: "Giữa trưa đi đâu?"

Huyền Mộng nói: "Tím âm phong, Tam Âm điện."

Lục Vũ kinh ngạc nói: "Tím âm phong, Hồn tông?"

Huyền Mộng ừ một tiếng, ngẩng đầu quan sát trời, cái kia đại bàng liền phá mây mà tới.

Đây là Huyền Mộng phương tiện giao thông, là thân phận của nàng biểu tượng, lớn như vậy Thiên Huyền tông, chỉ cần thấy được cái này đại bàng, liền biết là Huyền Mộng tới.

Thiên Huyền bát bộ, chính là thất tinh cùng nguyệt chi thể.

Thiên Huyền chủ phong ở giữa, Thiên Huyền thất tông phân bố bốn phía.

Trong đó, Đan tông, Khí tông, Hồn tông, Phù tông là theo thứ tự liền nhau.

Sau đó là Pháp tông, Chiến tông, Huyền tông, từ vị trí địa lý đã nói, Huyền tông và Chiến tông, Đan tông liền nhau, và Hồn tông cách xa nhau khá xa.

Buổi trưa ba khắc, Lục Vũ đi theo Huyền Mộng đi tới Hồn tông tím âm phong, cái kia Tam Âm điện chính là Hồn tông một trong trung lục điện, địa vị cùng Huyền tông Trọng Hoa điện không sai biệt lắm.

Trong Thiên Huyền thất tông, Hồn tông và cái khác các tông quan hệ đều tương đối mật thiết, bởi vì nơi này là chủ yếu địa phương bồi dưỡng Hồn Thiên sư, là phụ trợ trong tu luyện, thường thấy nhất một loại thù đoạn.

"Huyền Mộng, người đã tới, tất cả mọi người chờ người đã lâu."

Một cái nữ tử áo trắng ưu nhã mà đến, đi lại nhẹ nhàng, quanh thân linh lóng lánh, tinh xảo trên mặt xinh đẹp, một đôi tuyết mắt ngậm lấy như nước làn thu thủy, thanh nhã, tài trí, cho người ta một loại cảm giác thân thiết.

Nàng tựa như là một đóa bông tuyết, mà tên của nàng liền gọi Bạch Tuyết.

Huyền Mộng trên mặt lộ ra khó được cười yếu ớt.

"Ta liền có ý muốn, để bọn hán chậm rãi chờ, tức chết đáng đời."

Bạch Tuyết cười nói: "Người a, còn là hẹp hòi, mỗi lần người bên cạnh bị chọc tức, người liền đem trướng tính trên đầu bọn họ."

Huyền Mộng bĩu môi nói: "Hẹp hòi? Ta đây là thật mạnh."

Bạch Tuyết nhìn Lục Vũ một chút, không quá mức để ý, tựa hồ đối với một cái đệ tử của Tụ Linh thất trọng, hào không để trong lòng.

Lục Vũ có chút bất đắc dĩ, mới tới Thiên Huyền tông, không có có tồn tại cảm giác, cái kia là trong dự liệu, ai bảo cảnh giới của hắn thấp đây?

"Người a, liền là quá thật mạnh. Đi thôi, các tông có thể người đều tới."

Lôi kéo Huyền Mộng tay, Bạch Tuyết phiêu nhiên mà đi, Lục Vũ vội vàng theo ở phía sau.

Tam Âm điện vào là chết âm phong trên sườn núi, tọa lạc ở rừng cây rậm rạp chỗ sâu.

"Nơi này, rất có giảng cứu a."

Lục Vũ lưu ý lấy địa hình bốn phía, nơi đây âm khí cực thịnh, thích hợp dưỡng hồn.

Tam Âm điện lựa chọn ở đây tu kiến, đoán chừng liền là nhìn trúng điểm này.

"Trọng Hoa điện, Huyền Mộng giá lâm."

Một cái thanh âm vang dội, hấp dẫn trong Tam Âm điện, tất cả cao thủ ánh mắt.

Bạch Tuyết và Huyền Mộng sóng vai mà đến, theo ở phía sau Lục Vũ cái kia là hoàn toàn không có có tồn tại cảm giác.

"Huyền Mộng, ngươi đã tới, để chúng ta đợi thật lâu a."

Một cái cao lớn uy mãnh, ngoài ba mươi áo màu bạc nam tử chủ động chào hỏi, sáng ngời có thần trong mắt lộ ra không che giấu chút nào yêu thương.

Người này xuất từ Chiến tông, họ Dương tên Vũ, ngoại hiệu Ngân Điện Truy Phong Thủ, là Thiên Huyền tông nổi danh chiến đấu cuồng người.

"Đợi không được, ngươi có thể đi a."

Huyền Mộng lạnh lùng mắt, cự người ngăn dậm.

Dương Vũ cười hắc hắc, đã sớm biết Huyền Mộng tính tình, ngược lại cũng không hề tức giận.

"Lúc nào, lại đổi một cái tiểu tùy tùng a. Hắc cái này cảnh giới, hôm nay chỉ sợ lại phải bêu xấu."

Dương Vũ liếc mắt Lục Vũ một chút, không che giấu chút nào trong lòng khinh miệt.

Huyền Mộng lạnh lùng nói: "Vây phải xem người bên cạnh ngươi, có bản lĩnh hay không."

Bạch Tuyết khuyên nhủ: "Được rồi, không muốn gặp mặt liền đấu võ mồm, Huyền Mộng khó được đến một chuyến, ngươi muốn đem nàng khí chạy a."

Dương Vũ cười cười, không cần phải nhiều lời nữa.

"Đã mọi người đều đến đông đủ, vậy trước tiên khai tiệc, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Tam Âm điện chủ lên tiếng, lập tức có đệ tử đưa lên mỹ vị món ngon.

Lần này, Tam Âm điện tụ hội, Thiên Huyền thất tông cũng có tham gia.

Huyền tông, Trọng Hoa điện, Huyền Mộng.

Chiến tông, Huyết Vũ điện, Dương Vũ.

Pháp tông, Huyền Pháp điện, Trần Dao.

Phù tông, Kiếm Phù điện, Ân Hàn.

Khí tông, Bách Binh điện, Thành Hồng.

Đan tông, Long Nguyên điện, Cổ Đồng.

Mỗi vị bên người đều mang một cái tùy tùng, thực lực cảnh giới, các có sự khác biệt.

Bạch Tuyết xuất từ Hồn tông, lần này tụ hội là từ Tam Âm điện chủ phát khởi, thuộc về đồng môn riêng tư gặp, các tông giao lưu.

Huyền Mộng ngồi ở bên trái bàn thứ hai, Lục Vũ yên lặng đứng ở sau lưng nàng, dư quang lưu ý lấy trong đại điện tình huống.

Pháp tông, Trần Dao, anh tuấn sát thoải mái, một bộ trời quần dài màu lam, phát họa xuất động người đường cong, ngũ quan tinh xảo, đường cong cương nghị, có loại dã tính đẹp.

Tại cái này trong Tam Âm điện, Huyền Mộng, Bạch Tuyết, Trần Dao, có thể nói là xuân hoa thu nguyệt, mỗi người đều mang đặc sắc, hấp dẫn phần lớn người ánh mắt.

Phù tông, Ân Hàn, hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu, trầm mặc ít nói, má trái có một vết sẹo.

Khí tông, Thành Hồng, tóc trắng xoá, là cái lão cổ đồng.

Đan tông, Cổ Đồng, hạc phát đồng nhan, vóc dáng thấp bé.

Những người này, Lục Vũ đều chưa quen thuộc, nhưng có thể cùng Huyền Mộng bình khởi bình tọa, có thể thấy được cũng đều không phải người bình thường.

"Lần này, mời mọi người đến đây giao lưu, một là muốn cảm tạ Huyền Mộng, hôm qua đã cứu ta Hồn tông hai vị cao thủ. Hai là mời mọi người thăm một chút, Hồn tông ta mới nhất nghiên cứu chế tạo thành công Bách Thú Chiến, cùng Cẩm Tú Sơn Hà."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 188: Bách Thú Chiến

Tam Âm điện chủ ngũ tuần có hơn, hẹp dài trên mặt một đôi mắt sói lộ ra mấy phần uy nghiêm.

"Những năm này, Thiên Huyền tông phát triển lớn mạnh, không thể rời bỏ mọi người công lao. Đan tông, Khí tông, Phù tông thành quả to lớn, Pháp tông theo lễ công bằng chấp pháp, Chiến tông danh dương thiên hạ, Huyền tông có Huyền Mộng đầy tràn sáng tạo cái mới, Hồn tông có Bạch Tuyết kiên trì không ngừng. Là mọi người cộng đồng cố gắng, lớn mạnh hiện tại Thiên Huyền tông."

Lục Vũ lắng lắng nghe, nhìn sang phụ cận Bạch Tuyết, nàng là Hồn Thiên sư sao?

Dương Vũ cười nói: "Điện chủ quá khen, đây đều là chúng ta phải làm."

Pháp tông Trần Dao nói: "Chúng ta bất quá là cố gắng hết sức mọn, chân chính có cống hiến to lớn hay là trừ Huyền Mộng ra không còn có thể là ai khác. Bạch Tuyết Hồn Thuật sáng tạo cái mới cũng rất xuất sắc, Phù tông trận pháp, Khí tông pháp bảo, Đan tông linh dược, đây đều là Thiên Huyền tông tài phú."

Huyền Mộng khẽ nói: "Các ngươi thôi các ngươi, đừng đề cập ta."

Bạch Tuyết hoà giải nói: "Nói hơi lớn nhà cảm thấy hứng thú chủ đề, Cửu Đạo nhai bên trên hộp hòm hồn quan tài, nghe nói đã giải khai ba lớp phong ấn."

Cái này vừa nói, Huyền Mộng, Dương Vũ, Cổ Đồng bọn người dừng lại động tác trong tay, đồng loạt nhìn Bạch Tuyết.

"Đến lúc đó, chúng ta có thể tham dự sao?"

Phù tông, Ân Hàn mở miệng.

Bạch Tuyết cười nói: "Cụ thể muốn nhìn tình huống, nghe nói chỉ còn lại có cuối cùng một đạo phong ấn."

Huyền Mộng nói: "Chỗ kia rất tà môn, hộp hòm hồn quan tài mở ra, là phúc là họa, thật đúng là khó nói."

Dương Vũ đồng ý nói: "Lời của Huyền Mộng rất đúng, Cửu Đạo nhai rất tà dị."

Sau nửa canh giờ, yến hội kết thúc.

Tam Âm điện chủ đứng dậy, mang theo Huyền Mộng, Trần Dao, Dương Vũ các loại tông cao thủ rời đi đại điện, tiến về Hồn tông thú linh các.

Đây là chăn nuôi thú võ hồn địa phương, Hồn tông mới nhất nghiên cứu chế tạo thành công Bách Thú Chiến, vào chỗ nơi này chỗ.

"Bách Thú Chiến, là đem võ hồn và phù trận đem kết hợp, dựa vào Hồn khí trấn phong, hình thành một cái đặc thù thời không."

"Sở dĩ có thể thành công, phải cảm tạ Phù tông, Khí tông to lớn hiệp trợ, cùng Huyền Mộng hướng dẫn kỹ thuật."

Dương Vũ cười nói: "Điện chủ không phải chỉ là để để chúng ta nhìn xem, liền tay không mà quay về à?"

Tam Âm điện chủ cười nói: "Hay là giống như quá khứ, ai có thể xông qua tương ứng cửa ải, liền có thể thu được tương ứng ban thưởng."

Pháp tông Trần Dao nói: "Lần này, lấy Bách Thú Chiến làm bối cảnh?"

Bạch Tuyết nói: "Đúng vậy, chúng ta trước tìm hiểu một chút tình huống của Bách Thú Chiến, sau đó lại chế định quy tắc."

Lục Vũ đi theo Huyền Mộng đi vào thú linh các, gặp được cái gọi là Bách Thú Chiến, cái kia là nằm ở phù trận bên trong một cái võ hồn đặc thù không gian, cái gọi là bách thú chi liên là thú võ hồn, bọn chúng ở trong đó chém giết lẫn nhau, tương hổ đánh nhau chết sống.

Đan tông Cổ Đồng nhìn chỉ chốc lát, hỏi: "Nghiên cứu chế tạo cái này Bách Thú Chiến, mục đích là cái gì? Võ hồn chém giết lẫn nhau, thôn phệ về sau, có thể tiến hóa sao?"

Bạch Tuyết nói: "Không thể tiến hóa, nhưng là có thể mạnh lên, có nhất định tăng phúc hiệu quả. Hồn Thuật nghiên cứu, bất kỳ cái gì một tia tiến bộ, đều là cực kỳ trọng yếu."

Chiến tông Dương Vũ nói: "Nghe nói, Chiến Hồn đại lục bên trên, tồn tại thuật tiến hóa võ hồn, cái kia là thượng giới lưu truyền xuống."

Bạch Tuyết nói: "Điểm này không giả, nhưng là võ hồn tiến hóa hạn chế cực lớn, chỉ có một số nhỏ võ hồn mới phù hợp yêu cầu. Lại loại kia kỹ thuật, nắm giữ tại thánh địa Thánh môn trong tay, Huyền môn căn bản là không có cách tiếp xúc. Những năm này, các tông các môn đều tại phát triển mạnh Hồn Thuật, liền là hy vọng có thể có đột phá, nhưng một bước này, quá gian nan."

Lục Vũ mặc không lên tiếng, hẳn là Thánh Hồn Thiên Sư, năm đó võ hồn của Thần Võ Thiên Vực tiến hóa chi thuật, liền là từ hắn khai sáng.

Trong đó xác thực hạn chế rất nhiều, muốn hoàn toàn phổ cập, đó là không có khả năng.

Cái gọi là gỗ mục không điều khắc được vậy. Không phải bất luận cái gì võ hồn đều có tiến hóa điều kiện, có thể cá chép hóa rồng người, dù sao chỉ là số ít.

Tam Âm điện chủ nói: "Bách Thú Chiến, tham khảo Huyền Mộng Thiên Hồn Bách Dung đại pháp nguyên lý, là một loại to gan nếm thử, so với đơn thuần Hồn Thiên sư phụ trợ, ý nghĩa muốn nặng hơn nhiều."

Khí tông Thành Hồng nói: "Bất luận cái gì sáng tạo cái mới đều là cần phải trả giá thật lớn, Hồn tông như có thể đột phá võ hồn tiến hóa kỹ thuật nan quan, Thiên Huyền tông nhất định có thể chấn nhiếp thiên hạ."

Bạch Tuyết khẽ thở dài: "Nói nghe thì dễ a."

Dương Vũ nói: "Tốt, không thảo luận cái này, hay là nói một chút vượt quan và ban thưởng đi."

Tam Âm điện chủ cười nói: "Cái này đơn giản, nhìn thấy bên trong đỏ vàng lam ba loại cờ xí, Hồng Kỳ nhất chỉ, độ khó lớn nhất, ở vào khu vực trung tâm, nơi đó thú hồn nhiều nhất. Hoàng Kỳ nhị chỉ, độ khó ít hơn, ở vào trung bộ. Lam Kỳ tam chỉ, ở vào khu vực biên giới. Các người các phái một người tiến vào, hạn lúc một nén nhang, thu hoạch được cờ xí người có thưởng, thu hoạch được hồng kỳ người, tối cao khen thưởng."

Dương Vũ cười nói: "Cái này ta thích, chúng ta tới so tài một chút đi."

Đan tông Cổ Đồng nói: "Người cả ngày múa đao làm kiếm, chém chém giết giết, đương nhiên thích. Đệ tử bên người chúng ta, hoặc là cả ngày luyện đan, hoặc là cả ngày luyện khí, làm sao có thời giờ tu luyện."

Dương Vũ phản bác: "Bọn hắn có đan dược, pháp bảo mang theo, không phải cũng đồng dạng chiếm cứ ưu thế?"

Pháp tông Trần Dao cười nói: "Không cần cãi lộn, đây bắt quá là một trận tôi luyện, thắng thua cũng không trọng yếu."

Hồn tông không tham dự việc này, sáu tông đều có một người đệ tử ở đây, để cho bọn hắn tiến vào phù trận bên trong, và thú hồn chém giết, quyết tranh hơn thua.

Huyền Mộng nhìn Lục Vũ một chút, nhắc nhở: "Đừng cho ta mất mặt."

Lục Vũ khước miệng khẽ nhếch, và võ hồn liên hệ, cái kia là hắn am hiểu nhất.

"Ta sẽ chỉ làm vẻ vang, sẽ không mất mặt."

Bạch Tuyết liền ở một bên, sau khi nghe, nhin không được liếc mắt Lục Vũ vài lần.

"Huyền Mộng, người cái này tùy tùng khẩu khí không nhỏ a. Ở trong đó thú hồn, yếu nhất đều có thể so sánh Linh Vũ nhất trọng cảnh giới, mạnh nhất có thể địch nổi Linh Vũ thất trọng cảnh giới, hẳn cái này cảnh giới nhưng có điểm treo."

Dương Vũ nói: "Không có việc gì, ta để Chu Tuấn bảo hộ hắn, sẽ không để cho tiểu gia hỏa kia có việc."

Chu Tuấn liền là đệ tử bên người Dương Vũ, hai mươi ba tuổi, Linh Vũ lục trọng cảnh giới, tại Thiên Huyền tông đều thuộc về thiên tài cấp bậc.

Huyền Mộng khẽ nói: "Thiếu tự mình đa tình, ta mang tới người, cần phải đệ tử bên người người bảo hộ?"

Bạch Tuyết bất đắc dĩ nói: "Các người a, làm sao gặp mặt liền rùm beng đỡ a. Tốt, lũ tiểu gia hỏa, chuẩn bị xong, liền đến tập hợp."

Tông chiến Chu Tuấn, Huyền tông Lục Vũ, Pháp tông Trần Lâm, Đan tông Tiểu Dịch, Khí tông mục chín, Phù tông Vương Húc, trong sáu người, Lục Vũ nhỏ tuổi nhất, cảnh giới thấp nhất.

Chu Tuấn Linh Vũ lục trọng, những người còn lại, phần lớn là Linh Vũ nhị tam trọng cảnh giới, nhưng đều có đặc sắc, hoặc pháp bảo mang theo, hoặc phù lục nơi tay, có lẽ có đan dược, có lẽ có kỹ xảo.

"Thời gian một nén nhang, an toàn đệ nhất, lại chớ cưỡng cầu."

Bạch Tuyết mang theo sáu người tiến nhập phù trận.

Sáu người đệ tử tương hỗ dò xét, giữa lẫn nhau đều có một loại im ắng địch ý, cái kia là đối thủ cạnh tranh.

"Chuẩn bị, ba, hai, một, bắt đầu."

Bạch Tuyết ra lệnh một tiếng, Chu Tuấn cái thứ nhất bắn ra, thẳng đến phù trận khu vực trung tâm.

Tiến vào cái này Bách Thú Chiến khu vực về sau, bên trong võ hồn biến đến mức dị thường chân thực.

Các loại cự thú gào thét tê mình, hổ báo sài lang, phi cầm tẩu thú, cái gì cần có đều có.

Cái gọi là bách thú, chỉ là một cái số ảo, trên thực tế đâu chỉ bách thú?

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Nhẹ nhõm ứng phó

Những cái kia thú hồn phóng xuất ra cường đại tinh thần chấn nhiếp, tạo thành một loại võ hồn thế giới, làm cho Chu Tuấn, Trần Lâm, Tiểu Dịch, mục chín, Vương Húc bọn người nhao nhao phóng xuất ra võ hồn, tại khu vực này di chuyển nhanh chóng.

Trong năm người, Đan tông Tiểu Dịch là tinh võ hồn, còn lại bốn người đều là thú võ hồn.

Bọn hắn xâm nhập thế giới thú hồn, rất nhanh liền kinh động đến bách thú chiến hồn, bị tập kích.

Chu Tuấn thực lực mạnh nhất, thi triển ra Chiến tông tuyệt kỹ, nhân hồn hợp nhất, thân thể xuất hiện bộ phận hóa thú hiện tượng, hóa thành một con người sói, lực lượng tăng vọt, tốc độ gấp bội.

Đan tông Tiểu Dịch lấy ra ba loại đan dược, ăn vào sau trong ngắn hạn thực lực tăng vọt.

Khí tông mục chín tế ra một kiện xoay tròn tù và, phát ra ô ô vù vù, đối thú hồn có cường đại chấn nhiếp tác dụng.

Pháp tông Trần Lâm, thân pháp như hồng.

Phù tông Vương Húc đánh ra ba cái phù lục, hóa thành ba đạo hỏa cầu, xoay quanh tại hắn ngoài thân, hình thành cường đại bảo hộ.

Năm người đều có đặc sắc, đều tại phát huy riêng phần mình sở trường, cũng nhanh chóng vọt tới trước, tìm kiếm cớ xí.

Lục Vũ đi tại cuối cùng, nơi này có loại quỷ dị ba động, sẽ thúc đẩy người tới không tự chủ được phóng thích võ hồn, dung nhập thú võ hồn thế giới.

Cảnh giới của Lục Vũ không đủ để và Linh Vũ cảnh thú hồn đối kháng, cho nên hắn lựa chọn một con đường khác.

Lấy ra Quỷ bút Hắc Mộc, Lục Vũ trở tay tại chỗ mi tâm vẽ lên một cái Phong Hồn Phù, tạm thời đem võ hồn giam cầm tại trong huyết thần hồn.

Về sau, Lục Vũ lấy ra một khối tử thạch, cái kia là ngày đó Tam hoàng tử đưa cho quận chúa Tử Tinh khuyên tai ngọc, bị hắn lấy Thủy Tâm chi phách thay đổi.

Trước đó, Lục Vũ trong tay ngọc tinh sớm đã hao hết sạch, dưới mắt chỉ có cái này tử thạch có thể dùng.

Lục Vũ tay phải chấp bút, tay trái cầm tử thạch, ngòi bút hồn lực nở rộ, từng đạo huyền diệu đường vân khắc sâu tại tím trong đá.

Quá trình này tốn thời gian không nhiều, đợi sau khi hoàn thành, tử thạch tản mát ra một cỗ mịn mờ thanh quang, bao phủ trên người Lục Vũ.

Bốn phía thú hồn trong nháy mắt đã mất đi đối Lục Vũ cảm ứng, phảng phất hắn đã từ lĩnh vực này biến mất.

Đây chính là mục đích của Lục Vũ, giam cầm võ hồn, che giấu mình, hắn liền có thể từ thú hồn cảm giác thế giới bên trong biến mất.

Như thế, Lục Vũ tựa như là hành tẩu tại một cái khác thời không, căn bản liền sẽ không lọt vào thú hồn tập kích và phát giác.

Khu vực Bách Thú Chiến này, chỉ cần thả ra võ hồn, liền sẽ kinh động những cái kia thú hồn, dung nhập thế giới của bọn chúng.

Đến lúc đó, hoặc là liều mạng, hoặc là né tránh, không có con đường thứ ba.

Chu Tuấn, Vương Húc bọn người đang toàn lực đánh nhau chết sống, nhìn thấy cớ xí lại lại không cách nào tới gần, trong lòng gấp cùng mèo bắt giồng như.

Lục Vũ đạp trên nhẹ nhàng bước chân, tựa như tiểu cô nương tại hái nấm, dễ dàng liền đem từng nhánh cỏ xí lấy đi.

Chu Tuấn, Vương Húc, Trần Lâm bốn người thấy cảnh này, tất cả đều tròn tròn mắt.

"Hắn làm sao làm được, ta có phải hay không hoa mắt?"

"Hắn tiểu tử trên người có quý, chúng ta tiến lên, quyết không thể để hắn độc chiếm vị trí đầu."

Chu Tuấn không phục, hướng phía Lục Vũ phóng đi, cái nào nghĩ lại bị thú hồn cản trở.

Lục Vũ khẽ hát, nhún nhảy một cái, tựa như là đang khiêu vũ, cái kia phần tiêu sái, cái kia phần thông dong, cái kia phần trương dương, tức giận đến Chu Tuấn, Vương Húc bốn người cắn răng mở miệng, tràn đầy ghen ghét.

Thú linh các, Tam Âm điện chủ, Bạch Tuyết, Dương Vũ, Trần Dao, Cổ Đồng, Thành Hồng, Ân Hàn bốn người thấy cảnh này, cái kia là vừa sợ lại kỳ, đơn giản không thể tin được.

Huyền Mộng lộ ra khó được tiểu dung, nàng liền biết gia hỏa này không đơn giản, lần này rốt cục cho nàng làm về vang.

Phù tông Ân Hàn ánh mắt đại biến, bật thốt lên: "Phù bút, hắn tinh thông phù thuật!"

Bạch Tuyết sợ hãi than nói: "Không chỉ là phù thuật đơn giản như vậy, hắn đối thú hồn cũng tương đối quen, hiểu được tự phong võ hồn, né tránh thú hồn cảm ứng. Huyền Mộng, tiểu gia hỏa này, người từ nơi nào tìm đến?"

Ân Hàn nhìn Huyền Mộng, nghiêm mặt nói: "Đem hắn nhường cho ta làm sao, muốn điều kiện gì, ngươi một mực mở."

Huyền Mộng đạm mạc nói: "Không cho!"

Tam Âm điện chủ nói: "Nhìn niên kỷ của hắn, chẳng lẽ là đệ tử mới vô?"

Pháp tông Trần Dao nói: "Nghe nói đệ tử mới vô bên trong, có một cái phân chia đến Trọng Hoa điện, không phải là tiểu gia hỏa này a?"

Bạch Tuyết kinh ngạc nói: "Việc này ta cũng nghe nói, chẳng lẽ hắn liền là cái kia qua tam trọng thiên môn may mắn?"

Huyền Mộng khẽ nói: "Thiếu nghĩ cách, ta người của Như Mộng viện, các ngươi ai cũng đừng nghĩ đừng."

Huyền Mộng cường thế, tất cả mọi người là biết đến.

Nghe nàng vừa nói như vậy, mọi người liền không lên tiếng nữa.

Ân Hàn có chút tiếc hận, nhưng hắn biết tính cách của Huyền Mộng.

Lục Vũ đi ra, một người độc chiếm sáu mặt cỏ xí, toàn bộ ban thưởng đều thuộc về hắn.

Chu Tuấn, Vương Húc chờ tức giận bất bình, cảm thấy bất công.

"Đi thôi, đi Mộc Linh các."

Cái kia là Hồn tông bồi dưỡng tinh võ hồn địa phương, hoa hoa thảo thảo, cây mây vô số.

Cái gọi là Cẩm Tú Sơn Hà, chính là trăm hoa đua nở, cỏ cây cao chót vót, một mảnh xanh tươi, muôn tía nghìn hồng.

Đối với những này tinh võ hồn, Chu Tuấn, Vương Húc chờ đệ tử sở hữu thú võ hồn, đều không có hứng thú.

Nhưng là Lục Vũ lại thấy say sưa ngon lành, bên trong hoa cỏ cây mây chủng loại phong phú, chỉ ít vượt qua một ngàn loại.

"Ta có thể vào cảm thụ một chút sao?"

Lục Vũ có chút chờ mong, Bạch Tuyết cười nói: "Có thể, ta mang ngươi đi vào."

Đệ tử khác không có hứng thú, liền ở bên ngoài quan sát.

Lục Vũ tiến nhập một cái võ hồn thế giới, bên trong tất cả đều là tinh võ hồn, mà lại mỗi một đạo võ hồn đều là Huyền hồn, phóng xuất ra nồng đậm sinh cơ và bàng bạc hồn lực.

Lần này, Lục Vũ thả ra thảo hồn, thỏa thích và những này võ hồn giao lưu, Vạn Pháp tri đang chấn động, Ngưng Hồn châu tại thu nhận mỗi một loại võ hồn khí tức ba động.

"Người bây giờ hay là Tụ Linh cảnh, bước tu luyện tiếp theo, chính là Dung Linh nhập thể, cường hóa thể phách, càng sớm bắt đầu, càng có hiệu quả."

Bạch Tuyết ưu nhã thân thiết, khiến người ta như mọc xuân phong.

Lục Vũ tò mò hỏi: "Đây là Thiên Huyền tông phương thức tu luyện?"

Bạch Tuyết nói: "Tại đi vào Linh Vũ cảnh trước đó, vì đánh tốt căn cơ, Thiên Huyền tông khai thác một loạt ưu hóa phương án, tinh võ hồn tại thể nội cắm vào hoa cỏ cây mây, thú võ hồn tại thể nội dung hợp thú hồn, lấy tự thân võ hồn làm dẫn đạo, hình thành một chủ nhiều phó cách cục."

Lục Vũ chính là Thánh Hồn Thiên Sư, phương diện này hẳn tự nhiên rất quen.

"Đây không phải muốn đi vào Linh Vũ cảnh về sau, mới bắt đầu cân nhắc sao?"

Bạch Tuyết cười nói: "Xem ra, người quả thật đối võ hồn rất quen. Trước kia đích thật là dạng này, nhưng về sau Hồn Thuật biến chuyển từng ngày, có sáng tạo cái mới, có phát triển, dần dần biến thành, tại Tụ Linh cảnh liền bắt đầu bắt đầu. Trước đem thú linh và mộc linh dung nhập võ mạch bên trong, đợi cảnh giới vượt qua Linh Vũ về sau, tiến thêm một bước dung hợp."

Lục Vũ cười cười, ánh mắt lại nhìn sang bên trái, chỗ ấy có một đạo cây hồn, đưa tới Vạn Pháp trì chấn động.

Lục Vũ lặng lẽ mở ra nhãn trừ vật, bên trong cái kia nắp quan tài phóng xuất ra một tia yếu ớt, nhưng lại huyền diệu ba động.

Gần tại trể thước Bạch Tuyết không có cảm giác chút nào, nhưng là Vạn Pháp trì lại trở nên sinh động cực kỳ.

"Ta như cần tại thể nội cắm vào võ hồn, có thể từ nơi này chọn lựa tính võ hồn sao?"

Bạch Tuyết cười nói: "Y theo quy định là không thể, bất quá Huyền Mộng thường cách một đoạn thời gian, liền sẽ tới đây chọn lựa một nhóm võ hồn mang đi, luyện chế Thiên Hồn Bách Dung Bảo Đỉnh. Người đi theo bên người nàng, tự nhiên có thể tùy ý chọn tuyển."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Cử Dương Huyền Mộc

Lục Vũ mừng thầm, xem ra cùng đối với người, thật rất máu chó.

Hắn qua tam trọng thiên môn, tiến Thiên Duyên đại điện, nhập Huyền tông Trọng Hoa điện, đây hết thấy đều giống như trong cõi u minh an bài.

Mặc dù hắn còn không biết vì sao lại như thế, nhưng liền trước mắt xem ra, đi theo Huyền Mộng còn là rất không tệ.

"Ta nghĩ bốn phía nhìn một cái."

Bạch Tuyết ôn nhu cười một tiếng, quay người rời đi, để Lục Vũ một người tại cái kia chậm rãi đi dạo.

Cái kia là tinh võ hồn thể giới, Lục Vũ có loại không hiểu cảm giác thân thiết, thảo hồn trở nên phá lệ sinh động, Vạn Pháp trì bên trong, từng đạo võ hồn đang nháy hiện.

Lục Vũ tại mật thiết quan sát tình huống của Vạn Pháp trì, đi một mình trong Cẩm Tú Sơn Hà.

Những người khác bên ngoài quan sát nửa canh giờ, liền tạm thời rời đi.

Huyền Mộng tiến đến, chuẩn bị mang Lục Vũ rời đi.

"Ta nghĩ tại cái này tu luyện."

Lục Vũ không đi, trong mắt lộ ra chờ mong.

Huyền Mộng trừng mắt liếc hắn một cái, khề nói: "Nắm chặt điểm, ta tại Tam Âm điện."

Lục Vũ mỉm cười cảm tạ, đưa tiễn Huyền Mộng về sau, liền lấy ra khối kia nắp quan tài.

Bên trong U Hồn trì, Phệ Hồn kiếm liền cắm ở cái này trên nắp quan tài.

Vật này rất bất phàm, nhưng Lục Vũ còn không có thời gian đi nghiên cứu nó.

Hôm nay cơ duyên xảo hợp, đi vào Hồn tông Mộc Linh các, tiến nhập vô hồn thể giới, Vạn Pháp tri liền phóng xuất ra mãnh liệt ý nguyện, hi vọng Lục Vũ có thể ở đây tu luyện.

Lục Vũ tuân theo Vạn Pháp tri chỉ điểm, đem cái kia nắp quan tài đặt nằm ngang trước mặt, mình ngồi xếp bằng trên đất, thảo hồn vậy mà cắm rễ tại cái kia trên nắp quan tài.

Lục Vũ vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, bốn phía hàng trăm hàng ngàn tinh vô hồn bắt đầu cùng hân giao lưu câu thông, tạo thành vô hồn cộng hưởng.

Trong lúc nhất thời, tinh vô hồn thể giới biến thành hải dương màu xanh lục, bao vây lấy Lục Vũ, tại tâm bồ vô hồn của nó, vô số ánh mắt, vô số hai cái lỗ tai, vô số cái tâm linh, tất cả đều và Lục Vũ cảm giác lực ăn khớp, để hân có được đa trọng thị giác.

Bên trên chiếc lá thứ hai, Ngưng Hồn châu tại tiến một bước dung hợp, ba đầu hồn lực tuyến trở nên càng thô càng dài, tại thu lấy hoa cỏ cây mây hồn lực.

Vạn Pháp tri chấn động, phóng xuất ra huyền diệu chi quang, ba đầu hồn lực tuyến quán quanh ở cái nào trên nắp quan tài, điên cuồng hấp thụ bốn phía hồn lực, tất cả đều một mạch rót vào khối kia gỗ mục nắp quan tài.

Lục Vũ cảm thấy kinh ngạc, Vạn Pháp tri là muốn phục sinh cái này nắp quan tài sao?

Tam Huyền Ngự Linh quyết biến đến mức dị thường sinh động, Thiên mạch cũng lặng yên thức tỉnh, rót vào một cỗ thần kỳ lực lượng, dung nhập cái kia nắp quan tài bên trong.

Mới đầu, gỗ mục nắp quan tài không phản ứng chút nào, nhưng là theo thời gian trôi qua, hải lượng hồn lực cường ép rót vào, rốt cục đã dẫn phát một tia dị biến.

Tại cái kia nắp quan tài chỗ sâu, có một tia cực kỳ yếu ớt, cơ hồ khó mà cảm ứng được hồn tia, đang thông thả phát sinh.

Quá trình này kéo dài thật lâu, cái kia hồn tia dần dần lớn mạnh, biến thành một sợi hồn linh, bị Vạn Pháp tri cho hút đi.

Một khắc này, thảo hồn từ bỏ gỗ mục nắp quan tài, lơ lửng trên đầu Lục Vũ, điên cuồng hấp thụ bốn phía hồn lực, đi bồi dưỡng Vạn Pháp tri bên trong cái kia một sợi hồn linh, cẩn thận che chở, cực lực bồi dưỡng.

Cái kia một sợi hồn linh đang chậm rãi trưởng thành, không biết qua bao lâu, mới rốt cục thoát biến thành một đạo tinh vô hồn, chui vào Thiên mạch.

Mặt đất, gỗ mục nắp quan tài im ắng hóa bụi, hoàn toàn biến mất.

Lục Vũ trong đầu chiếu rọi ra trong Thiên mạch bộ tinh huống, tại cái kia Hắc Nguyệt phạt phía dưới, có một tia sáng, bao vây lấy một đạo yếu ớt vô hồn, chính là xuất từ gỗ mục nắp quan tài cái kia một điểm hồn tia.

Lục Vũ rất kinh ngạc, như thế yếu ớt một điểm hồn tia, như thế nào để Vạn Pháp tri đều điên cuồng, không tiếc hết thảy muốn phục sinh nó?

Thảo hồn bên trên, Ngưng Hồn châu chấn động, Vạn Pháp tri tin tức truyền tới Lục Vũ não hải

Nguyên lai, cái kia gỗ mục nắp quan tài lại lịch siêu phàm, lại là giữa thiên địa độc nhất vô nhị một gốc thần mộc, không biết bị vị đại nhân vật nào chém đứt, dùng để làm quan tài, chôn xuống bất hủ thọ.

Thần mộc bất hủ, mặc dù trải qua vô tận tuế nguyệt, vẫn như trước còn có một tia hồn linh bất diệt.

Vạn Pháp tri cảm giác được thần mộc bản nguyên, mượn nhờ cái này vô hồn thể giới, lợi dụng trăm ngàn tinh vô hồn chi lực, khiến cho khôi phục, trưởng thành, làm lại từ đầu.

Dưới mắt, cái kia thần mộc ấu linh cắm rễ tại Thiên mạch bên trong, cực kỳ suy yếu.

Nếu không phải Thiên mạch thần dị, đổi cái khác vô mạch, căn bản là không cách nào khiến cho sống sót.

Căn cứ Vạn Pháp tri suy tính, cái kia thần mộc vô hồn đẳng cấp siêu phàm, Lục Vũ có thể áp dụng chủng hồn chi pháp, đem thực nhập thể nội.

Cái này cùng loại Thiên Huyền tông thực linh chi pháp, tại thể nội cắm vào hoa cỏ cây mây, cường hóa thể phách.

Bất quá, cái kia thần mộc vô hồn quá mức suy yếu, lại trưởng thành chậm chạp, cần áp dụng phụ trợ thủ đoạn, tại trong Bách Xuyên mạch, đặt khác cắm vào một loại vô hồn đặc thù.

Thần là Thánh Hồn Thiên Sư, điểm này Lục Vũ rất dễ hiểu, nhưng là cụ thể chi tiết, còn không bằng Vạn Pháp tri quen thuộc như vậy.

Cầm Tú Sơn Hà bên trong, tinh vô hồn đông đảo, Vạn Pháp tri cần loại kia vô hồn đặc thù, chỗ này liền có, nhưng, không được đầy đủ.

Không phải một loại võ hồn sao?

Đã có, vì cái gì lại không được đầy đủ đây?

Vạn Pháp tri giải thích để Lục Vũ thoải mái, loại kia võ hồn đặc thù là một loại cây võ hồn, tên là Cửu Dương mộc, tổng cộng có chín cây.

Nói nó là một loại võ hồn, có thể, nói nó là chín loại võ hồn, cũng được.

Loại này võ hồn rất quý dị, danh xưng giữa thiên địa độc nhất vô nhị, chín cây hợp nhất, tên là Cửu Dương thiên mộc.

Chín cây tách rời, thì xưng là Cửu Dương Huyền Mộc.

Loại này võ hồn là thế nào hình thành đây?

Truyền thuyết, cái kia là giữa thiên địa chín cây chí dương thần thụ tu luyện có thành tựu, lẫn nhau tinh hồn biến thành, hòa làm một thể, muốn siêu thoát, nhưng lại vì phạm với thiên ý, thụ thiên đạo trừng phạt, biến thành Huyền Mộc, đẳng cấp giảm lớn, rơi vào trong thể tục phạm trần.

Thiên mộc khó cầu, nhưng Huyền Mộc ở trong mắt người bình thường, lại cực kỳ phổ thông, ngay cả bình thường thảo hồn cũng không bằng.

Vạn Pháp tri ở chỗ này cảm ứng được ba cây Cửu Dương Huyền Mộc, bọn chúng đều rất suy yếu, hồn linh chỗ sâu có thiên đạo gông xiềng.

Lục Vũ dưới sự chỉ điểm của Vạn Pháp tri, khóa chặt ba cây Cửu Dương Huyền Mộc, vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, đem rút ngắn, thực nhập thể nội ba đầu Bách Xuyên mạch bên trong.

Quá trình này tốn thời gian không nhiều, ba cây Cửu Dương Huyền Mộc cắn rứt Bách Xuyên mạch, lập tức liền đưa tới Thiên mạch bên trong cái kia thần mộc võ hồn chấn động, nó phóng xuất ra ba đạo khí tức mỏng manh, quán quanh ở ba cây Cửu Dương Huyền Mộc phía trên, lập tức đã dẫn phát biến cố.

Ba cây Cửu Dương Huyền Mộc đều là Huyền cấp nhất phẩm tinh võ hồn, tại linh hồn của bọn nó chỗ sâu có thiên đạo gông xiềng.

Thần mộc võ hồn thả ra khí tức mặc dù yếu ớt, nhưng lại giải khai ba cây Cửu Dương thể nội Huyền Mộc tầng thứ nhất đạo gông xiềng, để bọn chúng lập tức trở nên cường đại, sinh động.

Sau một khắc, Lục Vũ thảo hồn phóng xuất ra cường đại quang mang, bắt đầu điên cuồng thôn phệ bốn phía hồn lực, rót vào Ngưng Hồn châu.

Hồn lực có âm dương, Ngưng Hồn châu đem những Huyền Âm kia hồn lực, chuyển hóa làm Huyền Dương hồn lực, chuyển vận cho ba cây Cửu Dương Huyền Mộc, khiến cho cấp tốc trưởng thành lớn mạnh, không bao lâu liền từ Huyền cấp nhất phẩm trưởng thành là Huyền cấp nhị phẩm.

Trong quá trình này, ba cây Cửu Dương Huyền Mộc phóng xuất ra cường đại Huyền Dương Cường Kính, dẫn động Bách Xuyên mạch, đối Lục Vũ tạng phủ, gân cốt, huyết dịch, kinh mạch, màng da chờ tiến hành một lần từ trong ra ngoài cường độ cao rèn luyện, cường hóa thể phách, hữu hiệu tăng lên Kim Thân Bất Diệt phòng ngự hiệu quả.

Đồng thời, trong cơ thể Lục Vũ Huyền Nguyên đan được lực tiến một bước phóng thích, Thốn Tâm Vạn Kinh nhanh chóng đột phá, thảo hồn gia tốc trưởng thành, trong đan điền linh thai dự hóa, để hấn nhất cử đột phá Tự Linh bát trọng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Lãnh ngôn phản kích

Không chỉ có như thế, lực thảo hồn của Lục Vũ cũng thăng hoa lần nữa, ở trong hoàn cảnh đặc thù này, đi vào Huyền cấp tứ phẩm!

Lúc trước ở Tam Âm điện, võ hồn của Lục Vũ mới vừa vận trưởng thành là Huyền cấp tam phẩm, bây giờ một phen tu luyện, lập tức liền trưởng thành vì Huyền cấp tứ phẩm, tốc độ này cũng quá dọa người.

Bên trong Thiên mạch, võ hồn thần mộc đang hấp thụ ba cây Cửu Dương Huyền Mộc chí dương hồn lực, khí tức trở nên cường đại rất nhiều.

Lục Vũ trong đan điền, linh thai dự hóa, ngoại hình và đỉnh đầu ba lá thảo hồn hoàn toàn giống nhau.

Nói như vậy, đệ tử sở hữu thú võ hồn, dự định dực linh thai đều là động vật, đệ tử sở hữu tinh võ hồn dự định dực linh thai thì là thực vật.

Nhưng cũng không nhất định, linh thai liền và võ hồn của mình giống nhau.

Tỉ như quận chúa Đỗ Tuyết Liên, nàng là song võ hồn, nàng chỗ dựng dục linh thai sẽ là dạng gì đây?

Thực hồn nhập thể, cường hóa thể phách!

Lục Vũ rõ ràng cảm nhận được hiệu quả, toàn thân có dùng không hết kinh, cảm giác lực bộc phát so dĩ vãng cường đại hơn nhiều.

Đây không phải cảnh giới tăng lên duyên cớ, mà là bởi vì thể nội nhiều ba cây Cửu Dương Huyền Mộc.

Mở to mắt, một cái thân ảnh quen thuộc đập vào mắt bên trong, Lục Vũ hơi kinh ngạc.

"Viện chủ ... ta ... có phải hay không tu luyện qua đâu?"

Huyền Mộng khẽ nói: "Mới cửu thiên, còn không tính quá lâu."

Lục Vũ chấn động, vốn cho rằng mới nửa ngày thời gian, cái nào nghĩ lại nhưng đã chín ngày rồi!

"Cái này ... hắc hắc ... "

Lục Vũ vò đầu, trên mặt lộ ra ngưng ngưng xấu hổ tiểu dung.

"Còn không mau đi, lại ở lại, Bạch Tuyết lại phải tìm ta phiền toái."

Huyền Mộng vậy mà không có sinh khí, cái này khiến Lục Vũ trầm nghĩ may mắn.

Xoay người đứng dậy, Lục Vũ toàn thân xương cốt bạo hưởng, thể nội cương khí tiết ra ngoài, trong nháy mắt liền đem thân trên quần áo chấn động phải vỡ nát, lộ ra cường kiện cơ bắp.

Lục Vũ kinh hô, lần này ném mất mặt lớn.

Hắn cũng không phải là cố ý, mà là cảnh giới tiêu thăng về sau, thể nội cương khí quá mạnh, nhất thời bán hội còn không thích ứng, không có khống chế tốt, dẫn đến quần áo vỡ vụn, ở trước mặt Huyền Mộng mất mặt.

Huyền Mộng ánh mắt lộ ra vẻ khác lạ, thấy được Lục Vũ trên da thịt Bất Diệt thần văn, lóe ra hào quang màu tử kim, phóng xuất ra sóng gợn mạnh mẽ.

Mặc dù cảnh giới của Lục Vũ và Huyền Mộng kém đến quá xa, nhưng giờ khắc này, Lục Vũ bản năng biểu hiện vẫn là để Huyền Mộng có chút kinh ngạc.

"Ngươi thực nhập thể nội võ hồn là cái gì?"

Lục Vũ ngưng ngưng nói: "Thụ võ hồn."

Huyền Mộng sáng mắt khẽ nhúc nhích, quay người đi.

Lục Vũ cấp tốc lấy ra một bộ quần áo thay đổi, vội vàng rời đi chỗ ấy.

Đi ra Mộc Linh các, Huyền Mộng không tiếp tục đi Tam Âm điện, gọi đại bàng trực tiếp trở về Huyền Dương phong.

Trên đường đi, Huyền Mộng đều không nói gì, Lục Vũ cũng không dám mở miệng.

Trở lại Như Mộng viện, chỉ thấy tại Hoa phó điện chủ trạm tại cửa ra vào, tựa hồ đã đợi đợi đã lâu.

"Có việc?"

Huyền Mộng duy trì nhất quán lạnh lùng, cho dù đối mặt phó điện, cũng là làm theo ý mình.

Vu Hoa biết Huyền Mộng tính tình, cũng không thêm để ý, cau mày nói: "Cửu Đạo nhai bên kia, nói là hi vọng ngươi có thể đi một chuyến."

Huyền Mộng sắc mặt biến hóa, hỏi: "Hợp hòm hồn quan tài mở ra?"

Vu Hoa lắc đầu nói: "Còn không có, nhưng lại đã chết ba vị dài già rồi. Hồn tông và Phù tông đều phái ra cao thủ tiến về, bên kia là hi vọng, ngươi đi hỗ trợ nhìn một chút."

Huyền Mộng nhíu mày, hỏi: "Hiện tại?"

Vu Hoa cười khan nói: "Ta đều chạy cái này bảy tám lộ, ngươi hay là sớm một chút đi nhìn một cái đi."

Huyền Mộng ừ một tiếng, trở về đổi một bộ quần áo, áo tím biến thành huyền y, lại là một phen khác phong thái.

Lục Vũ đi theo phía sau, Huyền Mộng cũng không nói gì thêm, hai người cười đại bàng, hướng Cửu Đạo nhai đi.

Cửu Đạo nhai cũng không tại Thiên Huyền bát tông chủ phong, mà là nằm ở Thiên Huyền sơn mạch chỗ sâu, chỗ ấy có một cái hình móng ngựa sơn cốc, tựa như một thớt cự hình thiên mã lưu lại.

Cốc này không có một ngọn cỏ, bãi đá vụn lập, rõ ràng ở vào dưới ánh nắng chói chang, nhưng trong sơn cốc lại lạnh lẽo tận xương.

Đại bàng không dám tới gần sơn cốc kia, đem Huyền Mộng và Lục Vũ đưa đến phụ cận đỉnh núi.

Cửu Đạo nhai liền ở trong thung lũng này, chính là Thiên Huyền sơn mạch nổi danh tà địa, chỗ ấy có một ngục huyền quan, mọi người xưng là hợp hòm hồn quan tài.

Lịch đại đến nay, cao thủ Thiên Huyền tông đều đang nghiên cứu, muốn giải khai hợp hòm hồn quan tài bên trong ẩn tàng huyền bí, cho rằng trong này giấu giếm huyền cơ, khả năng có đại tạo hóa.

Nhưng là cho tới nay, đều không người nào dám xác định, hợp hòm hồn quan tài đến cùng là đại biểu cho tạo hóa, hay là đại biểu cho tai nạn.

Huyền Mộng đứng tại đỉnh núi, nhìn Cửu Đạo nhai.

Từ nơi này nhìn lại, sơn cốc kia có tám mặt dốc đá, xen vào nhau tinh tế, tựa như không chuỗi lưỡi đao cắm vào nơi đó.

"Xuân phong đặc ý móng ngựa tạc, sơn cốc này địa hình rất quý dị."

Lục Vũ đứng ở một bên, liếc mắt liền nhìn ra đây là một chỗ gấp sát chi địa.

Trong sơn cốc, hội tụ không ít Thiên Huyền tông cao thủ, tựa hồ ngay tại tranh luận.

Huyền Mộng nhún người nhảy lên, Lục Vũ theo sát phía sau, hai người không bao lâu liền tiến vào sơn cốc.

"Huyền Mộng tới."

Một cái thanh âm dễ nghe vang lên, lại là Hồn tông Bạch Tuyết, nàng cũng ở nơi đây.

Bạch Tuyết bên cạnh, đứng thẳng một cái thanh tú động lòng người nữ tử, lại là Ti Không Tà Nguyệt.

Lục Vũ chỉ biết là nàng tiến nhập Hồn tông, nhưng lại không biết, nàng vậy mà theo Bạch Tuyết.

"Là người!"

Ti Không Tà Nguyệt cũng thật bất ngờ, nghĩ không ra vậy mà lại ở chỗ này gặp gỡ Lục Vũ.

Lục Vũ mỉm cười gật đầu, ánh mắt lại rơi tại một bên khác, chỗ ấy Thiên Huyền tông cao tầng chính đang thảo luận.

Bạch Tuyết tiến lên lôi kéo Huyền Mộng, đối Lục Vũ nói: "Các người ngay ở chỗ này quan sát, không có phân phó không đáng tin tiến."

Trong sơn cốc, Thiên Huyền tông cao thủ tập hợp một chỗ, các tông tùy hành đệ tử tập hợp một chỗ, ngăn cách lưỡng địa.

Ti Không Tà Nguyệt bên người tụ lấy hơn mười đệ tử, có nam có nữ, Lục Vũ tất cả đều không nhận ra.

"Hắn là ai a, lại sẽ đi theo Huyền Mộng sư thúc bên người?"

Một cái chừng hai mươi thanh niên áo trắng, hiếu kỳ hỏi thăm.

Ti Không Tà Nguyệt nói: "Lục Vũ, giống như ta, đệ tử mới vô, nghe nói bị phân đến Huyền tông."

"Liền là cái kia tính vô hồn, tại Thiên Duyên điện đơn độc tôi luyện rác rưởi?"

Ngô Tích lạnh lẽo khinh thường, căn bản cũng không đem Lục Vũ để vào mắt.

Đệ tử khác đều giải Ngô Tích nội tình, không ít người đều lộ ra cực nhọc tai vui họa biểu lộ.

Lục Vũ có chút tức giận, vô duyên vô cớ bị người xem như rác rưởi, đây cũng không phải là khiêu khích, mà là vũ nhục.

"Nói thật giống như người đi qua Thiên Duyên điện giống như."

Lục Vũ trừng mắt Ngô Tích, người này hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, Linh Vũ cảnh, cụ thể Linh Vũ mấy tầng, tạm thời còn không tốt phán định.

Ngô Tích cao lớn tuấn lãng, thiên tư hơn người, từng đi qua lưỡng trọng thiên môn, chưa từng đi qua Thiên Duyên điện, trong lòng một mực không phục.

Bởi vì cái này nguyên nhân, hẳn mới có thể đối Lục Vũ có tiềm thức dịch ý, nói chuyện rất không khách khí, trước mặt mọi người nghĩ nhục nhã Lục Vũ.

Cái nào nghĩ Lục Vũ cảnh giới mặc dù không cao, nhưng cũng dung không được người khác tự nhủ ba đạo bốn, lập tức phản kích.

Ngô Tích lặng lẽ quét qua, khẽ nói: "Thụ điểm tôi luyện mà thôi, có gì đặc biệt hơn người. Liên người cái này cảnh giới, cũng dám ở trước mặt ta làm càn?"

Lục Vũ cười lạnh nói: "Thiên Duyên điện đều chưa từng đi, còn ở lại chỗ này đại phát hùng biện, là ai cho ngươi lực lượng, để ngươi tại cái này xấu mặt mất mặt? Cảnh giới? Ta năm nay mười sáu tuổi, thức tỉnh võ hồn mới nửa năm, từ Khai mạch nhất trọng tu luyện tới Tụ Linh bát trọng, không biết ngươi khi đó tu luyện nửa năm, là cảnh giới gì a?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Huyền Mộng tức giận

Nửa năm, Tụ Linh bát trọng cảnh giới!

Tất cả mọi người không dám tin, bởi vì đó căn bản không có khả năng.

"Khoác lác cũng không nhìn một chút địa phương, ngươi nói nửa năm liền nửa năm a, ta mới luyện ba tháng đầu, ngớ ngẩn."

Ngô Tích ánh mắt khinh thường nhìn Lục Vũ, có loại cư cao lâm hạ nhìn xuống.

Lục Vũ lãnh đạm nói: "Ngươi nếu là Tụ Linh cảnh, ta một ngón tay đều có thể đánh cho ngươi quỳ xuống đất gọi cha!"

Lời này tràn đầy bá khí, để Ti Không Tà Nguyệt bọn người tất cả giật mình.

Lục Vũ đây là đang khiêu khích Ngô Tích sao?

"Khẩu khí thật lớn."

Ngô Tích cười giận dữ, một cái bọ chết cũng dám ở trước mặt hắn làm càn, không phải cho hắn một chút giáo huấn.

Một bên, có đệ tử ồn ào nói: "Ngô sư huynh, cho hắn biết thế nào là lễ độ nhìn một cái, tiểu tử này quá càn rỡ."

Người còn lại nói: "Không cần Ngô sư huynh xuất thủ, ta để giáo huấn hắn."

Người kia chừng hai mươi, Linh Vũ nhất trọng cảnh giới, muốn nhân cơ hội nện Ngô Tích.

"Tiểu tử, tới quỳ xuống chịu nhận lỗi, ta liền tha cho ngươi một lần, nếu không định đem ngươi đánh thành đầu heo, ngay cả mẹ ngươi cũng không nhận ra."

Lục Vũ cười lạnh nói: "Không phải là chỉ vì mở miệng nhiều, phiền não đều là bởi vì can thiệp vào. Ngươi nhất định phải cùng ta động thủ."

Đệ tử kia cười to nói: "Hừ dọa ta à? Liên ngươi chỉ là Tụ Linh bát trọng cảnh giới, ta một cái tay là có thể đem ngươi ngược thành chó!"

Ti Không Tà Nguyệt lẳng lặng mà nhìn xem, đôi môi giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Đệ tử khác, tất cả đều và Lục Vũ không quen, một bộ thờ ơ lạnh nhạt, xem náo nhiệt thái độ.

"Đã ngươi tự tin như vậy, cái kia đợi chút nữa ngươi nhưng không nên hối hận."

Lục Vũ lặng lẽ như đao, quanh thân không gió mà bay, thảo hồn lóe lên mà hiện, lơ lửng trên đầu hắn, phun ra nuốt vào lấy thiên địa linh khí, phóng xuất ra cường đại uy hiếp.

"Thảo hồn? Thật sự là cười chết người. Loại võ hồn này, cũng dám và người đánh nhau chết sống, đơn giản liền là ngu xuẩn a."

Đệ tử kia làm càn cười to, khoa trương biểu lộ là đang cố ý chế giễu Lục Vũ.

Đệ tử khác cười vang, đều cảm thấy Lục Vũ bản sự không lớn, tính tình không nhỏ.

"Huyền cấp nhất phẩm võ hồn, thật không biết ngươi có mặt mũi nào cười người khác. Từ tuổi của ngươi đến xem, hẳn là lần trước đệ tử, đến Thiên Huyền tông ba năm, võ hồn đều không có bất kỳ cái gì trưởng thành, loại người như ngươi ngoại trừ lãng phí tài nguyên, cùng phế vật khác nhau ở chỗ nào."

Lục Vũ lời nói này, hung hăng chế nhạo người kia một phen, để nụ cười trên mặt hắn lập tức ngưng kết.

"Im miệng, ngươi có tư cách gì ở chỗ này nói này nói kia! Ta yếu hơn nữa, cảnh giới cũng so ngươi cao hơn một đoạn."

Đệ tử kia thẹn quá hoá giận, hướng về phía Lục Vũ gào thét.

"Cao? Không nhìn ra. Ngươi không phải muốn giáo huấn ta sao? Ra chiêu đi."

Lục Vũ đứng chấp tay, kiêu căng khinh người, trong mắt lộ ra khinh thường, thật sâu kích thích người đệ tử kia.

"Ngươi đã thành tâm tìm tòi ta, ta liền thành toàn ngươi."

Đệ tử kia mặt nhe răng cười, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, lại là một con chồn.

"Tiểu tử, quỷ xuống cầu xin tha thứ!"

Nhoáng người lao tới, đệ tử kia vung tay lên, hướng phía Lục Vũ đầu vai vỗ tới, muốn cho Lục Vũ quỷ rạp xuống đất, dùng cái này nhục nhã Lục Vũ.

"Cút!"

Lục Vũ lạnh lùng mắt, thảo hồn bên trên chiếc lá thứ hai, ba đầu hồn lực tuyến như thiểm điện bay ra, ba ba ba bỏ vào đối phương võ hồn phía trên.

Cùng thời khắc đó, trong cơ thể Lục Vũ cương khí ngoại phóng, Cửu Dương Huyền Mộc chấn động oanh minh, một cỗ cường đại sóng xung kích tác dụng tại đệ tử kia trên người, trực tiếp đem đánh bay.

A!

Kinh hô kẹp lấy kêu thảm, quanh quẩn tại trong sơn cốc.

Đệ tử kia như tiễn bay ra, đâm vào một tảng đá lớn bên trên, tại chỗ đầu rơi máu chảy, ngã nhào trên đất.

Võ hồn của hắn phát ra rên rỉ, chợt lóe chợt tắt, ngay tại dần dần biến mất.

Cái kia là võ hồn của Lục Vũ công kích, hồn lực tuyến làm sao đánh hồn roi, quất vào đối phương võ hồn phía trên, rút lấy chồn võ hồn hồn lực, khiến cho suy yếu muốn chết.

Như không kịp chữa trị, người này võ hồn chẳng mấy chốc sẽ chết đi, từ đây biến thành một tên phế nhân.

Lục Vũ nếu không phải nể tình đồng môn phần thượng, hạ tay hơi nặng một chút, đệ tử kia hiện tại cũng đã là một người chết.

Kết quả như vậy, để những cái kia cười trên nỗi đau của người khác đệ tử, nụ cười trên mặt ngưng tụ.

Ti Không Tà Nguyệt há to miệng nhỏ, Ngô Tích một mặt chán kinh, đơn giản không thể tin được.

"Ngươi... ngươi... dám giết hại đồng môn, ta không tha cho ngươi!"

Ngô Tích nhãn châu xoay động, giận xông mà ra, nghĩ muốn giáo huấn Lục Vũ.

Hừ!

Hư không rung động, Ngô Tích bay rót ra ngoài, trong miệng kinh hô kêu to, ánh mắt hoảng sợ.

"Các ngươi đang làm gì?"

Bạch Tuyết trở về, vừa rời Huyền Mộng một tiếng hừ nhẹ, liền đem Ngô Tích đánh bay.

"Bọn hắn... Lục Vũ... đem Trần sư huynh đã thương, võ hồn đều sắp chết. Ngô sư huynh tức không nhịn nổi, cho nên xuất thủ..."

Bạch Tuyết nhìn sang cái kia đệ tử bị trọng thương, ánh mắt lộ ra vẻ khác lạ.

Tay trái lẳng không một trào, liền đem đệ tử kia kéo đến trước mặt, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, lại là một đóa hoa thủy tiên, rủ xuống nồng đậm hồn lực, đang vì hắn chồn võ hồn chữa thương.

Huyền Mộng đi tới, đồng hành còn có mấy vị Thiên Huyền tông cao thủ, từng cái ánh mắt lẳng lẹ, nhiếp tâm hồn người.

"Ngô Tích, chuyện gì xảy ra?"

Một cái hơn bốn mươi tuổi, mặt chữ điền trán rộng cằm bảo nam tử, hỏi tới việc này.

"Khỏi bẩm sư phó, tiểu tử kia cảnh giới không cao, khẩu khí không nhỏ, một lời không hợp liền đã thương Trần sư huynh, ra tay tàn nhẫn, không chút nào niệm tình đồng môn."

Chữ Phương Kinh quét Lục Vũ một chút, hỏi: "Là thế này phải không?"

"Không phải!"

Lục Vũ không kiêu ngạo không tự ti, tinh táo phản kích.

Bạch Tuyết thu hồi võ hồn, trầm giọng nói: "Tà Nguyệt, ngươi nói, chuyện gì xảy ra?"

Tì Không Tà Nguyệt không dám giấu diếm, đem chuyện lúc trước giảng thuật một lần.

"Pháp tông đệ tử rất cao ngạo a, các ngươi có năng lực như thế, chỗ nào cần phải mời ta tới."

Huyền Mộng mặt lạnh lấy, quanh thân tản mát ra làm cho người bất an hàn ý.

Chữ Phương Kinh đến từ Pháp tông, cái kia Ngô Tích cũng là Pháp tông đệ tử, ý vào tu vi bất phạm, lại là Thiên Huyền tông ngành chấp pháp, cho nên không chút nào đem người khác để vào mắt.

Bạch Tuyết nhìn Chữ Phương Kinh một chút, trầm ngâm nói: "Nếu không, để Ngô Tích nói lời xin lỗi, tiểu bối ở giữa đấu đấu vô mồm, chớ ảnh hưởng tới chính sự."

Chữ Phương Kinh nhú mày, xin lỗi, cái kia nhiều mắt mặt?

Cách khác tông há không mất hết thể diện?

"Tuổi trẻ khinh cuồng, không cần để ý. Việc này dừng ở đây, sau khi trở về, ta sẽ phạt hấn diện bích."

Chữ Phương Kinh mở miệng, định lúc này xong việc.

"Pháp tông lúc nào, trở nên dễ nói chuyện như vậy?"

Huyền Mộng quay người, lạnh lùng nói: "Chúng ta đi."

Lục Vũ đuổi theo, trực tiếp hướng ngoài sơn cốc đi đến.

"Huyền Mộng, chờ một chút, ngươi đừng đi a."

Bạch Tuyết trừng Chữ Phương Kinh một chút, thấp giọng nói: "Ngươi muốn đem nàng tức giận bỏ đi, đến lúc đó chính ngươi đi mời."

Chữ Phương Kinh có chút xấu hổ, hấn tại Pháp tông địa vị cực cao, luận thân phận, so Huyền Mộng đều cao hơn một đời.

Ai nghĩ, Huyền Mộng vậy mà cho hấn bày sắc mặt.

Chữ Phương Kinh lóe lên mà hiện, ngăn cản Huyền Mộng đường đi.

"Ngươi đây là ý gì?"

Huyền Mộng cười lạnh nói: "Không có ý gì, ta không cao hứng giúp ngươi."

Lần này, Cửu Đạo nhai hội tụ Hồn tông, Pháp tông, cao thủ Phù tông, nguyên bản một mực từ Pháp tông phụ trách.

Thật sự là không giải quyết được, lúc này mới phải người đi Trọng Hoa điện, dự định mời Huyền Mộng đến đây hiệp trợ.

Ai nghĩ, cũng bởi vì Ngô Tích tự đại, chọc giận Lục Vũ, lại dẫn xuất nhiều chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Đồng Tâm phong ấn

Chữ Phuong Kinh cả giận nói: "Đây là chuyện của Thiên Huyền tông, không phải chuyện của ta."

Huyền Mộng cười lạnh nói: "Vậy ngươi tìm Thiên Huyền tông đi, đừng tới tìm ta."

Thấy tình huống không ổn, Hồn tông Mộc Vân đại sư và Phù tông Tam Bảo đại sư đều lên trước giúp khuyên, trấn an Huyền Mộng.

Bạch Tuyết cũng lôi kéo Huyền Mộng, không cho nàng đi.

Ngô Tích khí muốn chết, nghĩ không ra Huyền Mộng sẽ quan tâm Lục Vũ như thế, làm cho hắn hiện tại xấu hổ vô cùng.

Nơi đây, Pháp tông cao thủ không ít.

Một vị trưởng lão mắng: "Ngươi thất thân làm gì, còn chưa đi xin lỗi, chẳng lẽ muốn sư phó ngươi tới mời ngươi?"

Ngô Tích trong lòng hận muốn chết, nhưng lại không dám vi phạm, tâm không cam tình không nguyện đi vào Lục Vũ bên người.

"Thật xin lỗi."

Lục Vũ hồ hững, có tai như điếc, lẳng lặng mà nhìn xem Huyền Mộng.

Pháp tông trưởng lão nói: "To hơn một tí!"

Ngô Tích mặt mặt biệt khuất, cắn răng nói: "Thật xin lỗi!"

Lục Vũ nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: "Huyền tông đệ tử thông tình đạt lý, có rảnh học một ít cái gì gọi là khiêm tốn."

Ngô Tích hai mắt bốc hỏa, cố nén nộ khí, bị Lục Vũ dạng này trước mặt mọi người đánh mặt, hắn hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống.

Bạch Tuyết nói: "Tốt, Huyền Mộng, xin lỗi cũng nói, ngươi cũng không thể trơ mắt nhìn chúng ta đi chịu chết đi."

Những người khác ở một bên thuyết phục, Huyền Mộng trên mặt lãnh ý lúc này mới hơi đi.

Chữ Phuong Kinh sắc mặt khó coi, bị Pháp tông cao thủ khuyên ngăn.

"Chớ có hành động theo cảm tính, chúng ta đã chết ba người."

Chữ Phuong Kinh sắc mặt biến hóa, nếu không phải như thế, làm gì dùng đi mời Huyền Mộng tới đây?

Huyền Mộng đem Lục Vũ mang theo trên người, lần nữa trở lại trong sơn cốc.

Pháp tông trưởng lão để Ngô Tích trước rồi đi, miễn cho tại cái này chương mắt, gây Huyền Mộng không cao hứng.

Hợp Hồn quan đã từ trên sườn núi gờ xuống, nhưng ở mở ra cuối cùng một tầng phong ấn lúc, Pháp tông đã liên tục chết ba vị trưởng lão.

Phù tông và Hồn tông cao thủ cũng nghĩ không ra hóa giải biện pháp.

Huyền Mộng đứng tại một tảng đá lớn bên trên, nhìn qua bên ngoài hơn mười trượng Hợp Hồn quan, hai đầu lông mày nhiều một tia ngưng trọng.

Lục Vũ đứng ở bên cạnh Huyền Mộng, quan sát tỉ mỉ lấy sơn cốc địa hình, đưa ra một vấn đề.

"Chỗ này tên là Cửu Đạo nhai, nhưng lại chỉ có thể nhìn thấy tám đạo sườn núi, còn có một đạo ở đâu?"

Bạch Tuyết nói: "Theo phân tích, còn có một đạo, ẩn nhi bất hiện."

Phù tông, Tam Bảo đại sư nói: "Chúng ta suy đoán, ẩn nhi bất hiện cái kia một đạo, khả năng ngay tại cái này trong Hợp Hồn quan."

Lục Vũ nhìn lên trên trời, liệt nhật sáng rực, nhưng trong sơn cốc âm hàn vô cùng, ánh nắng bắn thẳng đến mặt đất, nhiệt độ lại cực thấp.

Việc này rất quý dị, nhưng lại rất khó giải thích.

"Các ngươi cảm thấy, Hợp Hồn quan bên trong, tảng là vật gì?"

Huyền Mộng quan sát một lát, đột nhiên đưa ra nghi vấn.

Hồn tông Mộc Vân đại sư chính là Thiên Huyền tông nổi danh Hồn Thiên sư, thuộc về thế hệ trước trưởng giả, đã sống hai trăm tuổi.

"Chúng ta suy đoán, hẳn là hai loại võ hồn, tại trong quan tài đựng hộp."

Bạch Tuyết nói: "Đi thôi, chúng ta phụ cận đi xem, nắp quan tài phía trên có một ít đồ án."

Pháp tông, Hồn tông, cao thủ Phù tông bồi tiếp Huyền Mộng, Lục Vũ, một nhóm hơn mười người, đi tới Hộp Hồn quan trước.

Đây là một ngum mộc quan, lấy tài liệu Hắc Hồn mộc, cái kia là trưng đương hiếm thấy.

"To lớn như vậy Hắc Hồn mộc, cả khối mộc sạch mà thành, có thể nói vô giới chi bảo a."

Lục Vũ sợ hãi thần phục, không nói trước trong quan tài có đồ vật gì, chỉ là cái này tiền quan tài thân, giá trị liền không thể đo lường.

Mộc Vân đại sư nhìn Lục Vũ, kinh ngạc nói: "Tiểu gia hỏa nhãn lực không tệ a."

Bạch Tuyết cười nói: "Hắn đối võ hồn hiểu rõ rất nhiều."

Huyền Mộng không có phản ứng, ánh mắt rơi vào nắp quan tài phía trên, phía trên kia có một bức tranh.

Có núi có nước, có hoa có cây.

Nửa sườn núi bên trên, một cây đại thụ sinh trưởng tại một chỗ hồ nước bên cạnh.

Dưới cây, có sói có hổ, trên cây, có chim có rắn, trong nước, có cá có tôm, không trung, hồ điệp bay múa.

Mặt trời chói chang giữa đỉnh đầu, cầu vòng hoành không.

Đây chính là họa bên trong cảnh vật, sung mãn mà sinh động, nhưng nó ngụ ý là cái gì?

Bức họa này và trong Hộp Hồn quan huyền bí có gì liên quan?

"Hoa cỏ cây mây, trùng cá chim thú, sơn thủy ngày cầu vòng, toàn bộ cũng có. Bức họa này ngụ ý, khiến người ta không dễ đoán đo."

Bạch Tuyết và Huyền Mộng quan hệ rất tốt, đặc biệt vì nàng giải thích.

"Các người xác định cái này trên Hộp Hồn quan, chỉ còn lại có cuối cùng một tầng phong ấn rồi?" Ba

Bảo đại sư nói: "Cuối cùng này một tầng phong ấn là có thể nhìn thấy."

Cong ngón búng ra, Tam Bảo đại sư tế ra một chiếc hồn đăng, hình sáu cạnh, khắc rõ hồn văn, lóe ra tam sắc ánh lửa.

Hồn đăng lơ lửng trên Hộp Hồn quan, ánh lửa chiếu rọi, quan tài thể phía trên hiện ra từng đạo giảng khắp nơi, uốn lượn xoay quanh đường cong, cái kia chính là một loại phong ấn, giam cầm cái này miệng hồn mộc quan.

Mộc Vân đại sư nói: "Tầng phong ấn này rất quý dị, nhìn như đơn giản lại giấu giếm hung hiểm, ba chúng ta lần nếm thử, liền hi sinh ba vị trưởng lão. Cho nên mời người tới nhìn một cái, nhìn nhận biết không?"

Huyền Mộng trong mắt tinh mang lóe lên, trong nháy mắt liền bị trên quan tài phong ấn hấp dẫn.

Lục Vũ ánh mắt kinh biến, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra trên quan tài phong ấn, trong lòng cảm thấy vô cùng giật mình.

Phong ấn trên Hộp Hồn quan, kỳ thật cũng không phải là một tầng phong ấn, mà là nhiều tầng phong ấn, nhưng lại một mực tại thoát biến.

Bây giờ, xác thực chỉ còn lại có một tầng phong ấn, nhưng lại vẫn chưa tới giải phong thời gian.

Nói ngắn gọn, thời cơ chưa tới, cưỡng ép mở quan tài, tất có phong hiểm.

Mộc Vân đại sư, Tam Bảo đại sư, Chử Phương Kinh, Bạch Tuyết bốn người cũng không nhận ra loại này phong ấn, không rõ huyền cơ trong đó, mưu toan cưỡng ép giải ấn.

Huyền Mộng nhíu mày không nói, nàng tựa hồ nhìn ra cái gì mặt mày, nghiêng đầu nhìn sang Lục Vũ.

Lục Vũ cảm nhận được Huyền Mộng ánh mắt bên trong hỏi thăm, hướng về phía nàng khẽ gật đầu, giữa lẫn nhau lại có một cỗ ẩn ý.

"Phong ấn này rất kỳ lạ, ta cần thời gian hảo hảo thời diễn phân tích."

Huyền Mộng vút xuống lời này, quay người mang theo Lục Vũ tạm thời rời đi.

Bạch Tuyết đuổi kịp, hỏi: "Đại khái cần cần bao nhiêu thời gian."

"Trong vòng ba ngày, cho người trả lời chắc chắn."

Ra khỏi sơn cốc, Huyền Mộng đi tới tới gần đỉnh núi, ở trên cao nhìn xuống nhìn xuống nơi đó.

Pháp tông, Hồn tông, cao thủ Phù tông còn canh giữ ở cái kia, mọi người tại thương nghị thảo luận.

"Kim Sinh Đồng Tâm Kết?"

Huyền Mộng nhẹ giọng than nhẹ, quay đầu nhìn Lục Vũ.

"Đúng vậy, cái kia phong ấn chính là trong truyền thuyết đồng tâm không phân ly. Thuộc về đặc thù phong ấn một trong, chính là nhân duyên kết, có thể không động vào liền tốt nhất không động vào."

Huyền Mộng trầm ngâm nói: "Kiếp này đồng tâm, không muốn tách rời. Loại này phong ấn, giải rất phí sức, có hại âm đức."

Lục Vũ hơi kinh ngạc Huyền Mộng bác học, lấy tuổi của nàng vậy mà có thể nhận ra Kim Sinh Đồng Tâm Kết, cái kia quả thực làm cho người giật mình.

Lục Vũ nhận biết, đó là bởi vì kiếp trước tích lũy, bởi vì hắn là Thần Võ Thiên Vực duy nhất Thánh Hồn Thiên Sư.

Huyền Mộng nhận ra, cái này không thể không nói, nàng xác thực rất đáng gờm.

"Kiếp này có thể giải, chỉ bất quá thời cơ chưa đến. Kiếp trước tận giải, nhân quả gia thân. Đòi sau chớ giải, tất có tai kiếp."

Đây là tam sinh tam thế ba lớp phong ấn đặc sắc, người bình thường chưa từng nghe qua, nhưng Huyền Mộng lại sớm có nghe thấy.

"Kiếp trước tận giải, kiếp này có thể giải, đòi sau chớ giải, xem ra người đối tam thế nhân quả rất quen thuộc."

Huyền Mộng nhìn Lục Vũ, tuyết trong mắt lóe ra dị sắc.

Lục Vũ cười khan nói: "Có biết một hai."

Huyền Mộng không có hỏi tới, nàng không phải loại kia đánh vỡ nồi đất hỏi đến tột cùng người.

Mỗi người cũng có bí mật, liền như là chính nàng.

"Pháp tông sẽ không một mực mang xuống, bọn hắn sẽ nếm thử các loại phương thức."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Lịch sử Thiên Huyền

Lục Vũ minh bạch ý tứ của Huyền Mộng, nếu như từ Huyền Mộng ra mặt, thuyết phục mọi người tạm thời đừng đi đụng Hợp Hồn quan, những người khác hơn phân nửa không chịu nghe.

"Vậy cũng chỉ có thể đổi một loại phương thức, đến giải khai Kim Sinh Đồng Tâm Kết. Chỉ là, ta đối Thiên Huyền tông lịch sử cũng chưa quen thuộc, có một ít nghi hoặc trong lòng."

Huyền Mộng nói: "Người muốn hỏi cái gì?"

Lục Vũ nói: "Ta muốn biết, Cửu Đạo nhai là thượng cổ di tích sao?"

Huyền Mộng hỏi ngược lại: "Cái này có quan hệ gì sao?"

Lục Vũ nói: "Tự nhiên có quan hệ, Thiên Huyền tông tam trọng Thiên môn, Thiên Duyên điện, Trọng Hoa điện đều lộ ra quý dị, nhưng lại có rất ít người chủ động đề cập."

Huyền Mộng không nói, trầm mặc một lát, nói: "Phương diện này, Bạch Tuyết so ta hiểu rõ hơn, ta để nàng qua đến trả lời nghi vấn của người."

Sau một lát, Bạch Tuyết xuất hiện, như một vị ưu nhã tiên tử, tiểu dung mê người.

"Thiên Huyền tông có rất nhiều di tích cổ, bắt nguồn từ khi nào?"

Lục Vũ đi thẳng vào vấn đề, đi thẳng vào vấn đề.

Bạch Tuyết sững sờ, nhìn Huyền Mộng một chút, gập nạng gật đầu, lúc này mới trả lời Lục Vũ đặt câu hỏi.

"Trên Chiến Hồn đại lục, có một trăm linh tám cái Huyền môn, Thiên Huyền tông mặc dù bài danh dựa vào sau, thuộc về bảy mươi hai cái hạ phẩm Huyền môn một trong, nhưng nhưng lại có rất đặc thù lại lịch."

Lục Vũ tò mò hỏi: "Bởi vì Thiên Huyền sơn mạch quan hệ?"

Bạch Tuyết ánh mắt khẽ biến, khen: "Người thật thông minh, vậy mà thoát cái liên đoán được. Thiên Huyền tông là tại năm đó Thiên Thánh môn địa điểm cũ bên trên trùng kiến, tam trọng Thiên môn, Thiên Duyên điện, Trọng Hoa điện cùng với khác một chút cung điện, đều là tại vốn có địa điểm cũ bên trên tu kiến, cho nên có chút di chỉ bị giữ lại đến nay. Cửu Đạo nhai cũng là thượng cổ di chỉ, Thiên Huyền sơn mạch bên trong còn có không ít thượng cổ di tích. Có chút sớm đã hoang phế, có chút còn giấu có huyền cơ."

Lục Vũ hỏi: "Thiên Thánh môn là chuyện gì xảy ra?"

Bạch Tuyết cười nói: "Thánh địa tranh phong, Thánh môn đấu hung ác, chắc chắn sẽ có thắng thua. Năm đó, chỗ này tên là thiên thánh dãy núi, nhưng từ khi Thiên Thánh môn suy bại, sau đó diệt vong, liền cải thành Thiên Huyền sơn mạch, cái kia là không muốn phạm vào kiêng kỵ."

Lục Vũ nói: "Thiên Huyền tông ở đây sáng lập ra môn phái, liền không có thể lực khác, đến đây tranh đoạt nơi đây? Chỗ này dù sao cũng là năm đó di chỉ Thánh môn, vô luận vị trí còn là tư nguyên linh khí, các phương diện đều hẳn là rất xuất sắc."

Bạch Tuyết cho Lục Vũ một cái khen ngợi ánh mắt, cảm khái nói: "Năm đó, Thiên Huyền tông sáng lập, quá trình cũng rất gian khổ. Rất nhiều tông môn đối Thiên Huyền sơn mạch nhìn chằm chằm, lại bởi vì kiêng kỵ nào đó Thánh địa, mà không dám vọng động."

"Năm đó, Thiên Thánh môn bị nào đó Thánh địa tiêu diệt, chỗ này trở thành cấm địa, Huyền môn căn bản đều chọc không nổi Thánh địa, hơi không cẩn thận liền sẽ bị Thánh địa san bằng. Thiên Huyền tông sáng lập ra môn phái tổ sư, từng chín bên trên Thánh địa, dâng lên các loại kỳ trân dị bảo, để bày tỏ đạt đối Thánh địa ủng hộ và trung tâm, chỉ cầu ở đây khai sáng tông môn."

Huyền môn và Thánh môn, cái kia là cách biệt một trời, có khoảng cách không thể vượt qua.

"Tổ sư thành ý đã động Thánh địa, cái này mới có Thiên Huyền tông lịch sử. Nhưng là rất kỳ quái, lịch đại đến nay, Thiên Huyền tông đều chăm lo quản lý, muốn phát triển lớn mạnh, nhưng từ đầu đến cuối không nóng không lạnh, nhậy không ra hạ phẩm Huyền môn cái vòng này."

Huyền Mộng nói: "Núi này có hận."

Bạch Tuyết vượt cằm nói: "Đúng vậy a, tất cả mọi người suy đoán, năm đó Thiên Thánh môn bị diệt, khí vận đã mất, bị Thánh địa đè ép, vĩnh viễn không lại sáng tạo huy hoàng ngày."

Lục Vũ nói khẽ: "Liên quan tới Thiên Thánh môn ... "

Bạch Tuyết nói: "Cái kia đã là chuyện cũ năm xưa, bây giờ là cửu thánh ngự thiên, cửu túc đỉnh lập. Năm đó, trên Chiến Hồn đại lục, thời kỳ cường thịnh nhất, có Thánh địa Thánh môn Thánh giáo mười hai chỗ, Thiên Thánh môn liền là một cái trong số đó, bây giờ chỉ còn lại có chín Thánh địa."

"Thì ra là thế."

Lục Vũ cuối cùng đối Chiến Hồn đại lục cách cục có một cái thô thiển nhận biết.

Chín đại thánh địa, một trăm linh tám cái Huyền môn, hơn vạn đế quốc, mấy vạn Hoàng cấp môn phái, tạo thành một cái khổng lồ hệ thống.

"Đã Cửu Đạo nhai là thượng cổ di tích, cần gì phải phí sức đi nghiên cứu cái kia Hợp Hồn quan, liền không sợ Thánh địa kia biết về sau, gây sự với Thiên Huyền tông?"

Bạch Tuyết tự giễu nói: "Thiên Thánh môn đều không phải là đối thủ của Thánh địa, Thánh địa sao lại đem Thiên Huyền tông để vào mắt? Năm đó, Thiên Huyền tông mới thành lập, trước một ngàn năm, Thánh địa ngược lại cũng thịnh thoảng phái người tới nhìn một cái. Bây giờ, đã nhiều năm như vậy, Thánh địa sớm đã chẳng quan tâm."

Huyền Mộng nói: "Cái này không phải cũng rất tốt sao, tự do tự tại."

Nơi xa, trong núi rừng đột nhiên truyền đến một tiếng sói tru, một con mây trượng lớn cự lang đằng không mà lên, đưa tới Lục Vũ chú ý.

"Yêu thú?"

Bạch Tuyết cười nói: "Cũng không phải, đây là Thiên Huyền tông đệ tử, đang tiến hành hóa thú luyện tập."

Lục Vũ ừ một tiếng, nói khẽ: "Linh Vũ hồn hóa, Nguyên Vũ hóa thú, thiên vũ biến thành áo giáp."

Bạch Tuyết kinh ngạc nói: "Nhìn không ra cảnh giới của ngươi không cao, biết đến cũng không phải ít a."

Lục Vũ cười hắc hắc nói: "Đây đều là viện chủ có phương pháp giáo dục."

Huyền Mộng nghe vậy, liếc mắt Lục Vũ một chút, tựa hồ muốn nói, tính ngươi thối thôi, sẽ vượt mong ngửa.

Bạch Tuyết nửa tin nửa ngờ nói: "Huyền Mộng, ngươi chừng nào thì như thế sẽ dạy đệ tử?"

Huyền Mộng khẽ nói: "Ngươi cho rằng liên ngươi ôn nhu, sẽ dạy đệ tử a."

Chỉ có ở trước mặt Bạch Tuyết, Huyền Mộng mới có thể toát ra lạnh lùng bên ngoài lộ ra vẻ gì khác.

"Xem ra tiểu gia hỏa này, rất biết lấy ngươi niềm vui a. Ngày nào cho ta mượn sử dụng a."

"Không mượn!"

Huyền Mộng một tiếng cự tuyệt.

"Đừng nhỏ mọn như vậy nha, hần nhưng tại Hồn tông ta Mộc Linh các tu luyện cứu thiên, hao tổn đại lượng hồn lực."

Huyền Mộng hừ nhẹ, liếc mắt Lục Vũ một chút, nói: "Mượn ngươi có thể, nhưng ngươi đến ra cái giá mới được."

Bạch Tuyết im lặng "Ngươi chừng nào thì trở nên như thế keo kiệt."

"Chê đất có thể không mượn a."

Bạch Tuyết bắt đầu đi, cười khổ nói: "Coi như ta sợ ngươi, ngươi nói cái giá đi."

Huyền Mộng nói: "Hai cái Huyền Nguyên đan, hạn lúc một ngày, vượt qua liền gấp ba."

"Ngươi cướp người a! Huyền Nguyên đan ngươi lại không dùng được, làm gì kêu giá cao như vậy."

Huyền Mộng cười nói: "Hần có thể phục dụng a. Ta cho lúc trước hần một viên, hần ăn vào về sau, cảnh giới thăng liền hai cấp. Ngươi cho hần hai cái, hần không liền trực tiếp bước vào Linh Vũ cảnh rồi?"

Bạch Tuyết sửng sò, lập tức giật mình.

"Hần mới Tụ Linh cảnh, liền dám phục dụng Huyền Nguyên đan, không muốn sống nữa?"

Lục Vũ cười thâm: "Ta thể cốt trắng, không có việc gì."

"Tin ngươi mới là lạ."

Bạch Tuyết không tin, đổi đề tài nói: "Cái kia Hợp Hồn quan phong ấn, ngươi có nắm chắc hay không giải khai a?"

Huyền Mộng trầm ngâm nói: "Cần tốn thời gian chuẩn bị, ngươi về trước đi."

Bạch Tuyết đi, Lục Vũ lại cùng Huyền Mộng lần nữa lấy bàn về Hợp Hồn quan sự tình.

"Quan tài phía trên Kim Sinh Đồng Tâm Kết, chỉ ít ba lớp phong ấn, nhiều nhất chín lớp phong ấn, bây giờ đã hòa làm một thể, nói rõ không được bao lâu, liền sẽ nghênh tới mở thời cơ."

Huyền Mộng nói: "Cái kia cũng không phải mười ngày nửa tháng sự tình, khả năng mấy tháng, khả năng mấy năm, thậm chí càng lâu, Pháp tông những người kia, căn bản không có cái kia kiên nhẫn chờ đợi."

Lục Vũ nói: "Vậy cũng chỉ có thể áp dụng tan hồn hiến tế phương thức, để Hồn tông phái ra mười hai vị Hồn Thiên sư, Phù tông thiết lập cửu trọng phù trận, Pháp tông chuẩn bị một chút thiết yếu chi phẩm, để cái kia Kim Sinh Đồng Tâm Kết sớm hoàn thành."

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Tế hồn khai quan

Huyền Mộng cau mày nói: "Làm như vậy, đại giới rất lớn, chi phí rất cao. Nếu như mở quan tài về sau, không có đạt được trong dự đoán cơ duyên tạo hóa ... "

Lục Vũ nói: "Cái kia là Pháp tông sự tình, hậu quả để cho bọn hắn phụ trách, người có thể sự tình nói rõ trước."

Huyền Mộng trầm tư một lát, tiếp thu Lục Vũ đề nghị.

Về sau, hai người triển khai thảo luận.

Lục Vũ đưa ra rất nhiều đề nghị, Huyền Mộng ngoài miệng không nói, trong lòng lại khiếp sợ không gì sánh nổi.

Đang lúc hoảng hốt, Huyền Mộng liệt ra một trương danh sách, giao cho Bạch Tuyết trong tay.

Sau đó không lâu, Pháp tông, Hồn tông, cao thủ Phù tông cùng một chỗ chạy đến, thương thảo việc này.

"Loại phương pháp này đại giới cực lớn, có thể lớn bao nhiêu tỷ lệ thành công?"

Chữ Phương Kinh nửa tin nửa ngờ, đối với Huyền Mộng còn trong lòng còn có khúc mắc.

"Bảy tầng nắm chắc, nhưng là những tài liệu này, tài nguyên đến tính tại các người Pháp tông trên đầu, chúng ta chỉ là hỗ trợ mà thôi."

Pháp tông một vị trưởng lão nói: "Chỉ cần thành công, đại giới tính tại Pháp tông chúng ta trên đầu, không có vấn đề. Nhưng vạn nhất không thành công?"

Bạch Tuyết nói: "Vậy liền mọi người trải phẳng, dù sao đều ra lực."

"Đề nghị này không tệ."

Mọi người nhất trí thông qua, về sau liền là riêng phần mình chuẩn bị.

Huyền Mộng và Lục Vũ đứng ở trước Hợp Hồn quan, hai người còn có một chuyện không thể xác định.

Cái này "Hợp hồn" hai chữ, là hai hồn hợp nhất, hay là nhiều hồn hợp nhất?

Ban đêm, Lục Vũ ngay tại ngoài sơn cốc tu luyện, cùng cố tu vi.

Bạch Tuyết bồi tiếp Huyền Mộng, một cái ôn nhu mỹ lệ, một cái lãnh diễm cao quý, không biết mê đảo bao nhiêu ngày Huyền tông nam nhân.

Liên tiếp ba ngày, Lục Vũ đều chưa từng trở về Trọng Hoa điện, không có việc gì liền tại phụ cận đi lại, vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, cảm ứng phụ cận vô hồn động tĩnh.

Thiên Huyền sơn mạch chỗ sâu, ngoại trừ có yêu thú lợi hại bên ngoài, còn có một số thú vô hồn và tinh vô hồn.

Lục Vũ tại thể nội cắm vào ba cây Cửu Dương Huyền Mộc về sau, thân thể biến hóa rõ ràng, thực lực tăng nhiều.

Bây giờ lớn nhất tâm nguyện, liền là mau chóng tìm tới cái khác Cửu Dương Huyền Mộc vô hồn, đem dung nhập trong Bách Xuyên mạch.

Sau ba ngày, hết thảy chuẩn bị sẵn sàng.

Cao thủ Phù tông bắt đầu ở Hợp Hồn quan bốn phía tạo dựng cửu trọng phù trận, cái này cần chỉ ít bảy ngày.

Huyền Mộng một mực trong sơn cốc chỉ huy, những người khác nghe nàng điều hành.

Lục Vũ đại đa số thời gian đều hầu ở Huyền Mộng tả hữu, kịp thời uốn nắn một chút sơ hở chỗ.

Phù trận tạo dựng hoàn tất về sau, liền là sinh tế và hồn tế.

Mười hai vị Hồn Thiên sư tiến vào phù trận, ai vào chỗ nấy.

Bạch Tuyết và Lục Vũ một trái một phải, đứng tại Huyền Mộng bên cạnh thân.

Sinh tế chỉ là một loại nghi thức, trọng điểm là hồn tế.

"Hồn tông sở hữu vô hồn, đều mang đến?"

Bởi vì không xác định trong quan tài hồn phách thuộc tính, nhất định phải dùng đại lượng vô hồn đến ném thử.

Bạch Tuyết nói: "Đều mang đến, hi vọng không muốn hao phí quá nhiều, nếu không đại giới liền quá cao."

Lục Vũ nói: "Đem tinh võ hồn cho ta, người khổng chế thú võ hồn."

Bạch Tuyết đem một cái hồ lô đưa cho Lục Vũ, cái kia là Khí tông luyện chế thu hồn hồ lô, thuộc về Hồn khí một trong, phẩm cấp vẫn được.

Huyền Mộng chủ trì tế tự, chỉ huy toàn cục.

"Hồn tế ... "

Theo Huyền Mộng ra lệnh một tiếng, Bạch Tuyết và Lục Vũ đồng thời mở ra thu hồn hồ lô, thả ra bên trong thú võ hồn và tinh võ hồn.

Nơi này có cửu trọng phù trận, võ hồn căn bản là không có cách thoát đi.

Lấy ngàn mà tinh thú võ hồn hóa hình phi nước đại, tại Hợp Hồn quan bốn phía chạy tới nhảy xuống.

Tinh võ hồn số lượng muốn ít một chút, không đủ ba ngàn đạo, phẩm cấp cao có thấp có, tại bên trong phù trận, huyền hóa ra hoa cỏ cây mây, biến thành một cái thế giới màu xanh lục.

Hợp Hồn quan chấn động, mặt ngoài Kim Sinh Đồng Tâm Kết tản mát ra tia sáng yêu dị, bắt đầu có mang tính lựa chọn thôn phệ võ hồn, lớn mạnh chính mình.

Loại này phong ấn rất quý dị, cần dùng võ hồn đến thời hóa, mới có thể gia tốc hoàn thành.

Lục Vũ mật thiết lưu ý, trọng điểm chú ý những cái kia tinh võ hồn, trong đó có một gốc Cửu Dương Huyền Mộc, cái này khiến Lục Vũ hết sức cao hứng.

Cơ hồ là bản năng phản ứng, Lục Vũ té ra thảo hồn, hồn lực tuyến trên chiếc lá thứ hai lóe lên, liền đem gốc kia Cửu Dương Huyền Mộc võ hồn cho hút nhập thể nội, cắm vào đầu thứ tư trong Bách Xuyên mạch.

Huyền Mộng và Bạch Tuyết đều có chỗ phát giác, song song trừng Lục Vũ một chút, lại mỗi người đều mang phong tình.

Lục Vũ giả ngu, thu hồi thảo hồn, chuyên tâm lưu ý Hợp Hồn quan động tĩnh.

Một ngày một đêm về sau, trên Hợp Hồn quan "Kim Sinh Đồng Tâm Kết" đã thôn phệ ba trăm sáu mươi đạo vũ hồn, cái này khiến Bạch Tuyết một mặt đau lòng.

Những này võ hồn, đều là Hồn tông đệ tử trăm phương ngàn kế thu thập mà đến, bỏ ra không ít tâm huyết.

Lại qua hai ngày, Hợp Hồn quan đột nhiên quang mang đại thịnh, nắp quan tài phía trên đồng tâm phong ấn lại bốc cháy lên, cuối cùng một tầng phong ấn đang nhanh chóng tan rã.

Phù trận bên ngoài, Pháp tông, Hồn tông, cao thủ Phù tông tất cả đều cuồng hỉ, lộ ra vẻ kích động.

Lịch đại đến nay, Thiên Huyền tông bỏ ra cực lớn đại giới, còn chết không ít cao thủ, bây giờ, rốt cục muốn mở ra cái này Hợp Hồn quan chi bí, điều này có thể không khiến người ta phấn chấn?

"Thu hồn."

Huyền Mộng kịp thời hạ lệnh, Bạch Tuyết và Lục Vũ thôi động thu hồn hồ lô, cấp tốc đem còn lại thú võ hồn và tinh võ hồn thu hồi.

Quan tài phía trên, cái kia hồn lửa thiêu đốt ba ngày ba đêm, cuối cùng một tầng phong ấn mới hoàn toàn tan rã.

Nắp quan tài phía trên bức kia đồ, biến mất theo, nó ý, khiến cho người khó hiểu.

Pháp tông Chủ Phương Kinh, Hồn tông Mộc Vân đại sư, Phù tông Tam Bảo đại sư đều tiến vào phù trận, đi vào bên dưới tế đàn, từng đôi mắt, tất cả đều sốt ruột nhìn chăm chăm cái kia hồn mộc quan tài.

"Mở quan tài."

Huyền Mộng khẽ nói, một bên Lục Vũ lách mình mà ra, tay trái rơi vào nắp quan tài phía trên, nhưng nghe két két một tiếng, nắp quan tài bay lên, lộ ra quan tài nội bộ cảnh sắc.

Ba cây hack xương dựng cùng một chỗ, hiện lên tháp hình.

Ngay chỗ ngọn tháp có một đạo hồn linh, như là hóa điểm tại chấp chôn, nội bộ có một đầu quái thú chột lóe chột tắt, phóng xuất ra chấn khiến người sợ hãi khí tức cường đại.

Mặc dù đạo này hồn linh rất suy yếu, nhưng là nó chỗ phát ra khí tức, lại làm cho mọi người ở đây sợ hãi không yên.

"Đây là ... "

Mộc Vân đại sư bật thốt lên kinh hô, ánh mắt lộ ra vẻ mừng như điên.

Tam Bảo đại sư kích động nói: "Quả nhiên có tạo hóa, hay là đại tạo hóa a."

Chữ Phương Kinh cười như điên nói: "Quá tốt rồi, ngàn giá trị vạn giá trị, đây là trời phù hộ Thiên Huyền tông ta a."

Huyền Mộng nhủ mảy, nhìn thoáng qua Lục Vũ, phát hiện hắn cũng không có chút nào vui mừng, phản một mặt sầu lo.

Bạch Tuyết liền đứng ở bên cạnh Huyền Mộng, gập nằng nhủ mảy, nhin không được nói: "Ngươi đây là biểu tình gì, hẳn là cao hứng mới đúng."

Huyền Mộng tuyệt không cao hứng, nói nhỏ: "Phúc họa chỗ theo ... "

Bạch Tuyết sững sờ, Huyền Mộng rất ít loại giọng nói này, nằng lời này ý tứ, chẳng lẽ ...

Mộc Vân đại sư nói: "Việc này không thể tuyên dương, ta trước thu hồi đạo này vô hồn."

Tam Bảo đại sư nói: "Đúng, nhanh chóng thu hồi, không thể lộ ra."

Chữ Phương Kinh cũng thu hồi cuồng tiếu, cố nén hưng phấn.

Mộc Vân đại sư chính là Hồn Thiên sư, thu lấy vô hồn là hắn cầm ngón bản lĩnh.

Nhưng mà ai nghĩ, ngay tại Mộc Vân đại sư xuất thủ thời khắc, Huyền Mộng lại đột nhiên chặn đường.

"Ngươi đây là ý gì, chẳng lẽ muốn nuốt một mình?"

Chữ Phương Kinh trừng mắt Huyền Mộng, ngữ khí không vui.

Bạch Tuyết giật mình, bận bịu lôi kéo Huyền Mộng, hỏi: "Ngươi làm gì?"

Huyền Mộng nhìn Mộc Vân đại sư, trầm giọng nói: "Vô hồn này, không thích hợp từ ngươi đến thu lấy."

Chữ Phương Kinh một mực đối Huyền Mộng lòng có khúc mắc, khẽ nói: "Chẳng lẽ ngươi thích hợp? Ngươi muốn nuốt một mình công lao, không có cửa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Địa cấp vô hồn

"Ngớ ngẩn."

Huyền Mộng liếc mắt Chữ Phương Kinh một chút, hờ hững quay người, đi ra phù trận.

Chữ Phương Kinh giận dữ, mắng: "Huyền Mộng, ngươi đừng muốn cậy tài khinh người, ý vào mấy phần công lao liền tự cho là đúng!"

Tam Bảo đại sư khuyên nhủ: "Được rồi, bớt tranh cãi."

Bạch Tuyết hoà giải nói: "Tốt, vẫn là ta tới đi. Công lao này, tất cả mọi người có phần."

Mộc Vân đại sư nói: "Ngươi đến cũng được."

Lục Vũ đưa tay, ngăn cản Bạch Tuyết.

"Ngươi cũng không thích hợp."

Cái này vừa nói, Bạch Tuyết, Mộc Vân đại sư, Tam Bảo đại sư, Chữ Phương Kinh đều trừng mắt Lục Vũ, Bạch Tuyết là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, Chữ Phương Kinh là một mặt nộ khí.

"Chẳng lẽ ngoại trừ Huyền Mộng, những người khác không được sao?"

Chữ Phuong Kinh gầm nhẹ, một mặt sát khí.

Bạch Tuyết nhìn Lục Vũ, hỏi: "Vì cái gì không thích hợp?"

Lục Vũ nhìn thoáng qua trong quan tài cái kia đạo hồn linh, nói khẽ: "Thiên cơ không thể ngữ."

Chữ Phuong Kinh cả giận nói: "Giả thần giả quỷ."

Bạch Tuyết trừng Chữ Phuong Kinh một chút, đem Lục Vũ dẹp đi một bên, thấp giọng nói: "Đừng để ý đến bọn hắn, nói cho ta biết, nguyên nhân gì?"

Lục Vũ đôi môi khẽ nhúc nhích, Bạch Tuyết trong tai liền vang lên một cái thanh âm yếu ớt, ngoại nhân không cách nào nghe trộm.

"Ai động đạo võ hồn kia, người đó sẽ chết. Việc chủ là hảo ý, không muốn Mộc Vân đại sư chết đi."

Bạch Tuyết biến sắc nói: "Có loại quái sự này?"

Lục Vũ nói: "Nhìn thấy cái kia võ hồn phía dưới ba cây hắc cốt sao? Bọn chúng đứng mà không ngã, là có oán hận. Ba điểm giao hội, cái kia là một người, tim cắm một cây gậy, đây là Oán Tiễn Xuyên Tâm chủ, ai động ai liền chết."

Bạch Tuyết nửa tin nửa ngờ, hỏi: "Làm sao hóa giải?"

Lục Vũ nghiêng đầu nhìn chung quanh, ánh mắt đảo qua Hồn tông mười hai vị Hồn Thiên sư.

"Người cảm giác đến trong bọn họ, ai thích hợp đảm nhiệm, người liền tuyển ai."

Nói xong lời này, Lục Vũ liền quay người rời đi.

Bạch Tuyết có chút chần chờ, Lục Vũ nói những này, nàng chưa từng nghe qua, không cách nào phán đoán là thật hay không.

Nhưng nghĩ tới tính khí của Huyền Mộng, Bạch Tuyết cuối cùng vẫn thả rằng tin là có, từ mười hai vị Hồn Thiên sư bên trong, chọn lựa một cái đến đây thu lấy võ hồn.

Chữ Phuong Kinh không vui nói: "Bạch Tuyết, người chẳng lẽ cũng bị hắn giả thần giả quỷ lời nói dọa sợ?"

Bạch Tuyết lạnh nhạt nói: "Đây là thú võ hồn, ta cùng Mộc Vân đại sư đều là tinh võ hồn, cho nên chọn lấy một cái thú võ hồn Hồn Thiên sư để hoàn thành."

Tam Bảo đại sư nghi ngờ nói: "Đây chính là nguyên nhân?"

Lúc này, cái kia Hồn Thiên sư đã đem đạo võ hồn kia thu nhập một cái hộp ngọc tử, vừa đưa cho Mộc Vân đại sư, vị Hồn Thiên sư kia lại đột nhiên ngã xuống đất, toàn thân run rẩy, trong miệng phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết, võ hồn thiêu đốt vỡ vụn, thân thể chia năm xẻ bảy.

"Đây là có chuyện gì?"

Mộc Vân đại sư vừa sợ vừa giận, Bạch Tuyết thì hoàn toàn sợ ngây người.

Tam Bảo đại sư cau mày nói: "Có chút tà môn. Lục Vũ đến cùng nói cái gì?"

Bạch Tuyết chần chờ nói: "Hồn này có hận, chạm vào chết ngay lập tức."

Chữ Phuong Kinh phản bác: "Nói hươu nói vượn, không có khả năng."

Bạch Tuyết hỏi: "Vậy chuyện này người giải thích như thế nào?"

Chữ Phuong Kinh há miệng muốn nói, lại nghĩ không ra giải thích hợp lý.

Mộc Vân đại sư lấy lại tinh thần, nhìn ngoài trận Huyền Mộng, thấp giọng nói: "Vừa rồi lời của Huyền Mộng, là nàng sớm biết việc này?"

Bạch Tuyết gật đầu, ánh mắt chuyển qua trong quan mộ, cái kia ba cây hắc cốt dấy lên hỏa diễm, nhưng lại bất hủ bất diệt, một đứng thẳng ở nơi đó.

"Ta đi hỏi một chút Huyền Mộng, tiếp xuống nên xử lý như thế nào."

Bạch Tuyết ra phủ trận, chỉ gặp Huyền Mộng và Lục Vũ đứng sừng sững, bóng lưng lại lộ ra mấy phần điêu hiu.

"Sao thế?"

Bạch Tuyết tiến lên, nhẹ giọng hỏi thăm.

Huyền Mộng nhìn phương xa, nhẹ giọng hỏi: "Cái kia Địa hồn thu lại?"

"Ừm."

Bạch Tuyết nói: "Trong quan tài, ba cây hắc cốt đang thiêu đốt, cũng không thấy dập tắt."

Huyền Mộng nghe vậy, nghiêng đầu nhìn Lục Vũ.

"Tam Sát Tuyết Hồn chứ?"

Lục Vũ cau mày nói: "Hẳn là. Khiến người ta đắp kín nắp quan tài, chớ có động nó, cái kia tể đàn cũng không cần hủy đi."

Bạch Tuyết hỏi: "Sau đó thì sao?"

Lục Vũ nói khẽ: "Sau đó, liền là ứng kiếp."

Bạch Tuyết ngạc nhiên nói: "Ứng kiếp? Kiếp gì?"

Huyền Mộng nói: "Tai kiếp, không thể trốn tránh."

Bạch Tuyết hỏi: "Kiếp của ai?"

Lục Vũ nói: "Ba người chúng ta."

Bạch Tuyết vừa sợ vừa kinh ngạc, không cách nào tin.

"Thế nào lại là kiếp của chúng ta."

Huyền Mộng tự giễu nói: "Là chúng ta phá giải một tầng phong ấn sau cùng, cái kia Tam Sát Tuyết Hồn chú tự nhiên liền nhắm vào chúng ta. Ngươi ngày sau phải cẩn thận nhiều hơn."

Bạch Tuyết hỏi: "Có biện pháp hóa giải sao?"

Lục Vũ khẽ thở dài: "Không tốt giải, cái này là nhân quả, không thể trốn tránh. Ngươi muốn lưu ý nhiều, cái kia đạo Địa hồn động tĩnh."

Trong Hợp Hồn quan, xuất hiện một đạo Địa hồn, vậy đối với Thiên Huyền tông mà nói, tự nhiên có ý nghĩa trọng đại.

Trên Chiến Hồn đại lục, Huyền hồn chính là vạn người không được một, Địa hồn chính là ức bên trong không một, chính là trên Chiến Hồn đại lục, cấp cao nhất võ hồn.

Cửu Đạo nhai Hợp Hồn quan, vậy mà dựng dục ra một đạo Địa hồn, đây tuyệt đối là chuyện kinh thế hãi tục.

Nhưng mà phúc họa cùng chung, có thiên đại tạo hóa, liền có thiên đại tai kiếp.

Bạch Tuyết vội vàng vào trận, đi an bài hết thảy.

Lục Vũ nhìn Huyền Mộng, sâu đồng bên trong lóe ra một tầng thần bí.

"Hồn này, hơn phân nửa có quan hệ đến Thiên Thánh môn."

Huyền Mộng mắt tuyết thanh tịnh hiện lên một tia động lòng người linh vận, ngao ngễ nói: "Mặc nó ngàn vạn nhân quả, ta từ một kiếm chém hết."

Phiêu nhiên nhi khởi, Huyền Mộng như trong gió tiền tử, thanh lãnh mà cao quý.

Lục Vũ trong mắt lóe lên một tia khen ngợi, đánh trong lòng đối nàng có chút khâm phục.

Huyền Mộng tính tình mặc dù lạnh, nhưng cao ngạo cao khiết, điểm này, rất ít có người có thể so.

Cửu Đạo nhai sự tình tạm thời có một kết thúc, cái kia đạo Địa hồn được đưa đến Thiên Huyền phong đi.

Lục Vũ ngồi tại trong Như Mộng viện, lúc này mới có đôi khi nghĩ đến Lâm Phong và Trương Nhượng Dao.

Nói đến, tiến vào Thiên Huyền tông đã gần một tháng, nhưng Lục Vũ lại ngay cả Lâm Phong, Trương Nhượng Dao ở đâu, đều không biết, cũng không có thời gian đi nghe ngóng, càng không biết bọn hắn hiện tại, hỗn thành bộ dáng gì.

Cửu Đạo nhai chuyển đi, Lục Vũ thu hoạch lớn nhất chính là gốc Cửu Dương Huyền Mộc kia, đã cắm vào đầu thứ tư trong Bách Xuyên mạch, cũng giải khai Cửu Dương Huyền Mộc lớp phong ấn thứ nhất.

Bây giờ, Lục Vũ đã là Tụ Linh bát trọng cảnh giới trung kỳ, bốn mộc vị trụ, nâng bầu trời chống đất, ở trong cơ thể hắn tạo thành cường đại phòng ngự, để hắn thực lực tổng hợp tăng nhiều.

Buổi chiều, một đạo tiếng chuông du dương đột nhiên vang lên, truyền khắp phạm vi ngàn dặm, kinh động đến toàn bộ Thiên Huyền tông.

Huyền Mộng lóe lên mà ra, đi tới trong viện, cả người đứng lơ lửng giữa không trung, nhìn Thiên Huyền chủ phong, lãnh diễm trên mặt đôi mi thanh tú nhàn lại.

"Chuyện gì xảy ra, viện chủ?"

Lục Vũ đứng dậy, bay đến Huyền Mộng bên cạnh thân.

"Đây là Thiên Huyền tông kinh hồn chuông, bình thường ba năm năm cũng khó khăn đến vang một lần. Nhưng chỉ cần vang lên, liền sẽ có sự tình."

Lục Vũ ồ một tiếng, phương diện này hắn chưa quen thuộc, cũng không biết từ đâu hỏi.

Một lát sau, tại Hoa phó điện chủ vội vàng đi vào Như Mộng viện.

"Vạn Hồn động xuất hiện ngàn năm khó gặp hồn triều, Thiên Huyền tông triệu tập bảy tông sở hữu đệ tử của Tụ Linh cảnh, dự định thừa cơ tiến vào Vạn Hồn động, bắt vô hồn."

Huyền Mộng kinh ngạc nói: "Hồn triều? Có hạn chế?"

Vu Hoa nói: "Linh Vũ cảnh không cách nào đi vào, chỉ có thể để đệ tử của Tụ Linh cảnh tiến đến. Phía trên lên tiếng, tất cả đệ tử của Tụ Linh cảnh, đều phải tham dự."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Hồn triều tụ họp

Huyền Mộng lạnh nhạt nói: "Hồn triều hiếm thấy, vận khí tốt, có thể bắt được một chút vô hồn hi hữu, nhưng cũng chỉ có chín ngày thời gian, xác thực không nên lãng phí."

Vu Hoa nói: "Liền bởi vì cái này nguyên nhân, ta mới đến thông báo một tiếng, để Lục Vũ cũng đi mở rộng tầm mắt."

Làm Thánh Hồn Thiên Sư, Lục Vũ đương nhiên biết hồn triều hàm nghĩa.

Để hắn không có nghĩ tới là, Thiên Huyền sơn mạch bên trong, lại có Vạn Hồn động loại này kỳ tuyệt hiếm thấy chi địa, đây đối với Huyền môn tới nói, tuyệt đối là trân quý tài nguyên.

"Người cùng ta tiến đến."

Huyền Mộng quay người, Lục Vũ theo sát.

Trong đại sảnh, Huyền Mộng lấy ra một viên ngọc tinh ném cho Lục Vũ.

"Chín ngày thời gian, cơ hội khó được, người muốn tự giải quyết cho tốt."

Lục Vũ gật đầu, nhưng trong lòng hiện lên một tia lo nghĩ.

"Hồn triều hiếm thấy, Vạn Hồn động bên trong lần này hồn triều, tới có chút kỳ quặc."

Huyền Mộng hai mắt sáng lên, lộ ra khó được mỉm cười.

"Xem ra người đã nghĩ đến."

"Cửu Đạo nhai."

Lục Vũ cùng Huyền Mộng nhìn nhau cười một tiếng, sau đó liền rời đi đại sảnh, đi theo Vu Hoa phó điện chạy tới Trọng Hoa điện.

Như Mộng viện chỉ có Lục Vũ một cái đệ tử của Tụ Linh cảnh, nhưng là Trọng Hoa điện lại có hơn mười vị đệ tử của Tụ Linh cảnh.

Lục Vũ tại Trọng Hoa điện thấy được Diệp chủ sự, lần này để cho hắn dẫn đầu Trọng Hoa điện Tụ Linh cảnh đệ tử, chạy tới Thiên Huyền chủ phong.

"Diệp sư thúc."

Lục Vũ chủ động chào hỏi, đưa tới Diệp chủ sự chú ý.

"Lục Vũ, là người a. A, người thắng chủ sự rồi?"

Lệnh bài bên hông Lục Vũ đưa tới Diệp chủ sự kinh ngạc, vậy nhưng tượng trưng cho thân phận chủ sự.

Mặc dù Như Mộng viện chủ sự và Trọng Hoa điện chủ sự tình so sánh, kém một đoạn, nhưng cũng so phổ thông đệ tử thân phận cao hơn một đoạn.

Lục Vũ cười khan nói: "Đây chính là cái khổ sai sự tình a."

Diệp chủ sự sửng sốt, lập tức giật mình.

"Vị kia chủ, xác thực không tốt hầu hạ. Tốt, người đến đông đủ, chúng ta xuất phát."

Phi thuyền hoành không, đệ tử Trọng Hoa điện thẳng đến Thiên Huyền chủ phong, nơi đó đã hội tụ đông đảo đồng môn sư huynh.

Thiên Huyền thất tông, tất cả đệ tử của Tụ Linh cảnh, tất cả đều hội tụ tại ngày đó đệ tử mới vô báo danh trên quảng trường.

Linh Vũ đại điện Phó điện chủ Thượng Quan Hàn trạm trên đài, các tông các điện chủ sự tại duy trì trật tự hiện trường.

Giữa không trung, rất nhiều phi thuyền nhanh chóng chạy đến, sau nửa canh giờ, bảy tông sở hữu Tụ Linh cảnh đệ tử toàn bộ đuổi tới.

Thượng Quan Hàn nói: "Thống kê nhân số."

Một vị trưởng lão lớn tiếng nói: "Đệ tử mới vô 1,800 người, giới trước đệ tử 1,256 người."

Lục Vũ đứng ở trong đám người, trong lòng thoáng qua một cái ý niệm trong đầu.

Lúc trước đệ tử mới vô 1,809 người, hắn chỉ biết là Long Chân là Linh Vũ cảnh.

Chẳng lẽ một tháng này không đến, lại có tám vị đệ tử mới vô, bước vào Linh Vũ cảnh?

Thượng Quan Hàn nhìn ba ngàn đệ tử của Tụ Linh cảnh, trầm giọng nói: "Nhiệm vụ lần này gắn liền với thời gian cứu thiên, mục đích là tiến vào Vạn Hồn động, bắt vô hồn, càng nhiều càng tốt, ban thưởng càng cao. Vạn Hồn động ở vào Thiên Huyền sơn mạch chỗ sâu, chính là Thiên Huyền tông cấm địa, vèn vèn đệ tử bản tông có thể ra vào. Lần này xuất hiện hồn triều, Linh Vũ cảnh trở lên cao thủ không thể tiến vào, cho nên cần muốn các người tiến về."

Rất nhiều đệ tử đều tràn đầy chờ mong, có chút hướng tới.

"Vạn Hồn động bên trong tồn tại nhất định phong hiểm, bởi vậy trước khi xuất phát, mỗi người sẽ phân phát một viên hộ thân phù, gặp được nguy hiểm lúc, chỉ muốn bốc cháy hộ thân phù, liền sẽ tự động đem bọn người truyền tống đi ra. Bởi vì là thời gian quý giá, nói nhảm liền không nói nhiều, nhận hộ thân phù đệ tử, cấp tốc leo lên chiến thuyền, tiến về Vạn Hồn động."

Trên quảng trường, đông đảo chủ sự, trưởng lão tại phân phát hộ thân phù và trừ Hồn giới, cái kia là mỗi người đệ tử thiết yếu chi vật.

Lục Vũ đang tìm kiếm Lâm Phong và Trương Nhược Dao, hai người bọn họ cũng đang tìm kiếm Lục Vũ.

"Lão đại, ta ở đây."

Lâm Phong vận khí tốt, phát hiện trước nhất Lục Vũ, hướng về phía hắn hưng phấn phát tay.

Lục Vũ cấp tốc tiến lên, Lâm Phong cho hắn một cái ôm nhiệt tình.

"Lão đại, người bây giờ hỗn đâu, ta tự mình nghe ngóng hồi lâu, đều không có hỏi thăm đến tung tích của người?"

"Huyền tông, Trọng Hoa điện, Như Mộng viện, người đây?"

Lục Vũ vỗ vỗ bả vai Lâm Phong, phát hiện hắn vậy mà cũng đi vào Tụ Linh bát trọng cảnh giới, tốc độ này không chậm a.

"Ta tại Đan tông, một trong trung lục điện Đan Bảo điện, lẫn vào cũng không tệ lắm. Chỗ ấy thật nhiều đan kinh, đáng tiếc cần điểm công hiến hối đoái, ta đang cố gắng bên trong."

Lục Vũ cười nói: "Không sao, lần này có rảnh, ta truyền thụ cho người mấy cái đan phương là được."

Nghiêng đầu nhìn chung quanh, Lục Vũ thôi động vô hồn, tìm một hồi lâu, mới phát hiện tung tích của Trương Nhược Dao.

"Trương sư tỷ ở bên kia, chúng ta đi qua."

Trương Nhược Dao một mực tìm kiếm Lục Vũ, đáng tiếc trên quảng trường quá nhiều người, võ hồn khí tức hỗn loạn, quấy nhiễu quá mạnh.

Lâm Lục Vũ xuất hiện ở trước mặt nàng, Trương Nhược Dao thanh lãnh thánh khiết trên mặt, lập tức lộ ra kinh hi và kích động.

"Lục Vũ, ngươi đi đâu, lâu như vậy, ngươi còn tốt chứ?"

Nhoáng người lao tới, Trương Nhược Dao trực tiếp vọt tới trước mặt Lục Vũ, theo bản năng bắt hất lại tay.

Lục Vũ sòng mắt khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng vỗ vỗ Trương Nhược Dao tay nhỏ, lại cười nói: "Ta rất khỏe, trước mắt tại Huyền tông Trọng Hoa điện, ngươi đây?"

Trương Nhược Dao gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, phát hiện bốn phía rất nhiều người đều đang chăm chú, lặng lẽ rút về tay nhỏ.

"Ta tại Chiến tông, Phượng Vũ điện."

Lục Vũ kinh ngạc nói: "Chiến tông? Nghe nói Long Chân cũng tại cái kia."

Trương Nhược Dao nói: "Hắn tại Đẳng Long điện, chỗ ấy là Chiến tông trung lục điện đứng đầu, Phượng Vũ điện bài danh trung lục điện thứ hai."

Thiên Huyền thất tông, đều là ba, sáu, chín cách cục phân bố.

"Nhược Dao sư muội, đây là ai a?"

Một cái cao lớn thiếu niên đi tới, ánh mắt bất thiện trừng mắt Lục Vũ, giống như là đang cảnh cáo Lục Vũ, Trương Nhược Dao là hắn.

Trương Nhược Dao nhíu mày, hơi có vẻ không thích, nhưng lại không tiện sinh khí.

"Liên Vân sư huynh, đây là Lục Vũ, chúng ta cùng đi từ Thanh Sơn tông."

Lục Vũ nhìn Liên Vân, mười bảy tuổi, cao lớn tự ngạo, không thể nói anh tuấn, nhưng cũng không xấu, Tụ Linh cửu trọng cảnh giới.

Lâm Phong xoay bước một bước, may mắn thế nào đến gần cản Liên Vân, không cho hắn tới gần Trương Nhược Dao.

"Sư tỷ, đây là từ đâu xuất hiện?"

Lâm Phong hướng về phía Lục Vũ chớp mắt, cố ý nghiêng đầu không nhìn Liên Vân.

"Tiểu tử, chó ngoan không cản đường, lăn đi."

Liên Vân không vui, Chiến tông Phượng Vũ điện khó được ra một cái phong hoa tuyệt đại sư muội, há có thể rơi vào trong tay người ngoài?

Lâm Phong mắng lại nói: "Ồ đâu ra chó hoang, tại cái này gầm loạn gọi bậy, nhiều người thanh tịnh."

Liên Vân sững sờ, cười gượng dữ nói: "Tiểu tử ngươi ngứa da có phải hay không, vậy ta liền thay ngươi gãi gãi cốt."

Lâm Phong không sợ, khiêu khích nói: "Muốn đánh người a, đến a."

Bén nhọn thanh âm trong nháy mắt truyền ra, đưa tới không ít người chú ý.

Lâm Phong là cố ý gây sự, muốn gây nên chủ sự, các trưởng lão chú ý.

Liên Vân sắc mặt biến hóa, dưới loại trường hợp này, thật làm lớn chuyện, hắn cũng sẽ chịu huấn.

Lục Vũ lặng lẽ quét qua, đột nhiên nắm lấy Trương Nhược Dao tay, lôi kéo nàng rời khỏi nơi này.

"Chúng ta bên kia đi trò chuyện."

Trương Nhược Dao ừ một tiếng, nói khẽ: "Lâm Phong ... "

Lục Vũ cười nói: "Yên tâm, tiểu tử kia tính tặc, sẽ không lỗi."

Liên Vân gặp Lục Vũ lôi kéo Trương Nhược Dao tay, trong mắt lập tức toát ra lửa giận, nghĩ muốn đuổi kịp lại, ai nghĩ lại bị Lâm Phong chặn đường.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Mới vào hồn động

"Đi một bên."

Liên Vân vùng tay lên, nghĩ muốn đẩy ra Lâm Phong.

"Đánh người."

Lâm Phong một cái lao đảo, đặt móng ngồi dưới đất.

"Người tới đây mau, lớn lẫn nhỏ a, không có thiên lý a ... "

Lâm Phong tình cảm dạt dào, bốn phía người tất cả đều đồng loạt nhìn Liên Vân.

"Tiểu tử nguoi lừa ta, ta đánh nguoi!"

Liên Vân giận dữ, giờ lên nắm đầm, còn chưa rơi xuống, liền nghe Lâm Phong hét to: "Giết người, mau đến xem a, khi dễ đồng môn, lấy mạnh hiếp yếu, Không biết xấu hổ a ... "

Chúng đệ tử chỉ tỏ, nhân ngôn đáng sợ, tức giận đến Liên Vân nổi trận lôi đình, cái kia là so Đậu Nga còn oan a.

"Ta ... ta ... không có đánh hấn, các nguoi đừng nghe hấn nói bậy, hấn lừa ta."

Liên Vân tức giận đến mặt đỏ tía tai, trước mắt bao người, hấn nắm đầm giờ cao, cái kia là hết đường chối cãi a.

"Nguoi giờ nắm đầm, không phải muốn đánh người, chẳng lẽ là muốn giết người a?"

Lâm Phong lại rống lại náo, không buông tha.

Có chủ sự tình tới, trừng mắt Liên Vân nói: "Còn không đem nắm đầm buông xuống, diu hấn, cho hấn nói xin lỗi."

Liên Vân gấp sắp khóc đến, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám dạng này hổ hấn.

"Ta không có ... "

Chủ sự quát: "Còn mạnh miệng, có phải hay không nghĩ bị phạt a."

Liên Vân biệt khuất cực kỳ, lòng tràn đầy không cam lòng cố nén nộ khí, tiến lên đem Lâm Phong nâng đỡ.

Trương Nhược Dao thấy cảnh này, kềm chút cười phun ra.

"Gia hỏa này, quá lừa người."

Lục Vũ cười nói: "Không sao, hấn tại Đan tông, vậy ngay cả mây cũng làm sao hấn không được. Thanh Sơn tông những người khác phân chia đến nơi nào, nguoi cũng đã biết?"

Trương Nhược Dao nói: "Sở Tam Thu, Tiết Kim Long, Đoạn Kim Hồng đều bị phân đến Chiến tông. Lần trước đệ tử mới vô, đại bộ phận đều thuộc về Chiến tông môn hạ."

"Vương Sở đây?"

Gia hỏa này và Lâm Phong, Trương Nhược Dao đồng dạng, đều là đi qua nhị trọng đệ tử của Thiên Môn.

"Hấn đi Hồn tông, cụ thể ở đâu một điện, ta không được rõ lắm."

Lục Vũ nhú mày, Vương Sở đi Hồn tông, cái kia đến có rành lưu ý một cái.

Một lát sau, Lâm Phong tới, một mặt vui cười và đắc ý.

"Lão đại, ta biểu diễn đến không tệ đi."

Lục Vũ cười nói: "Vẫn được, đi thôi, chúng ta đi Vạn Hồn động."

Ba người kết bạn, nhận lấy từ Hồn giới và hộ thân phù, sau đó leo lên chiến thuyền.

Lâm Phong đứng ở bên cạnh Lục Vũ, thấp giọng nói: "Lão đại, muốn hay không tìm một cơ hội, đem Sở Tam Thu cho xử lý?"

Lục Vũ nghe vậy, nghiêng đầu và Trương Nhượng Dao ánh mắt đâm vào một khối.

"Vạn Hồn động liền là cơ hội tốt, ba ngàn đệ tử, chín ngày thời gian, chỉ ít sẽ chết mất mấy trăm cái."

Trương Nhượng Dao hoảng sợ nói: "Nguy hiểm như vậy?"

Lục Vũ nói: "Tông môn có chút nhiệm vụ, là cần phải trả giá thật lớn. Nhưng đối với chúng ta mà nói, đây cũng là cơ duyên."

Trong ba người, Trương Nhượng Dao vẫn như cũ là cảnh giới tối cao, đã đi vào Tụ Linh cửu trọng.

"Các người hiện tại chính cần tại thể nội cắm vào võ hồn, phương diện này Hồn tông đệ tử, gần thủy lâu đài, càng có ưu thế. Nhưng Vạn Hồn động bên trong, tất nhiên có thích hợp võ hồn của các người, đến lúc đó không cần nộp lên, trước dung nhập tự thân, cường hóa căn cơ."

Chiến thuyền bay lên không, chờ năm trăm đệ tử thẳng đến Vạn Hồn động, chỗ ấy ở vào rừng thiêng nước độc bên trong.

Hai bên sơn phong dốc đứng, chiến thuyền tại trong hạp cốc xuyên thẳng qua, ven đường nhưng nhìn đến một chút lợi hại yêu thú cấp bốn, cấp năm yêu thú, thậm chí còn có thể cảm ứng được cấp sáu yêu thú khí tức ba động.

Vạn Hồn động địa thế hiểm yếu, tại rậm rạp rừng cây chỗ sâu, giấu ở hẻm núi dưới đáy.

Hồn tông tất cả trưởng lão, điện chủ, chủ sự canh giữ ở lối vào, Bạch Tuyết cũng ở nơi đó.

"Toàn bộ bên này tập hợp, ta đơn giản giảng thuật một cái quy tắc."

Một vị Hồn tông chủ sự đứng tại một khối đá lớn, đối cứng đến năm trăm đệ tử phát tay.

"Vạn Hồn động bên trong, võ hồn vô số, từ Huyền cấp nhất phẩm đến Huyền cấp cửu phẩm, từ thú võ hồn đến tinh võ hồn, cái kia là cái gì cần có đều có. Đẳng cấp khác nhau võ hồn, thực lực khác biệt, giá trị khác biệt. Trong tay của ta loại này vòng tay, là Khí tông luyện chế pháp bảo, mỗi mười đạo Huyền cấp nhất phẩm võ hồn, liền có thể đổi lấy một viên, cũng thu hoạch được mười cái điểm cống hiến."

"Chín ngày thời gian, các người không cần một mực ngồi ở trong Vạn Hồn động, chỉ cần gom góp mười đạo võ hồn, liền có thể đến đây đổi lấy. Trước mắt, Huyền cấp nhất phẩm võ hồn làm một cái điểm cống hiến, Huyền cấp nhị phẩm võ hồn vì mười cái điểm cống hiến, Huyền cấp tam phẩm võ hồn vì một trăm cái điểm cống hiến. Lấy các người Tụ Linh cảnh thực lực, vượt qua Huyền cấp tam phẩm võ hồn, liền phải gấp mà tránh chi, nếu không sẽ gặp nguy hiểm."

"Trong Vạn Hồn động có thập đại khu vực, càng đi bên trong, võ hồn phẩm cấp càng cao, cũng càng nguy hiểm. Mọi người nhớ kỹ một điểm, làm theo khả năng, an toàn đệ nhất, đi thôi."

Lâm Phong nghe xong, phấn chấn nói: "Điểm cống hiến a, chỉ có lúc thi hành nhiệm vụ, mới có thể thu được."

Lục Vũ cười mắng: "Đi, nhìn người điểm này có mặt."

Ba ngàn đệ tử, sáu thuyền mà thôi, không bao lâu liền toàn bộ tiến nhập trong Vạn Hồn động.

Cái kia là một cái thiên nhiên mà to lớn dưới mặt đất động rộng rãi, các loại đường hầm bốn phương thông suốt, tựa như một tòa mê cung.

Lối vào Vạn Hồn động ở vào một chỗ dưới vách đá, vừa đi vào trong động, Lục Vũ liền cảm ứng được một tia dị dạng ba động.

"Có sát khí."

Lục Vũ nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Phải cẩn thận."

Trương Nhượng Dao cau mày nói: "Cảm giác chỗ này thật kỳ quái, có loại không nói ra được kinh dị cảm giác, đang áp chế võ hồn của ta."

Lâm Phong nói: "Ta cũng có loại cảm giác này, đối với nơi này có loại trời sinh kính sợ hãi."

Điểm này, không chỉ Lâm Phong và Trương Nhượng Dao, cơ hồ tất cả tiến đến đệ tử, đều cảm thấy loại kia kiềm chế.

Đi qua cửa vào, mọi người đi tới một cái rộng rãi lòng núi động rộng rãi, chỗ ấy đủ mọi màu sắc, các loại thú võ hồn tại vui mừng, tinh võ hồn hóa thành hoa cỏ cây mây, trang phục lấy nơi đây.

"Thật nhiều võ hồn, nhanh đoạt a."

Có người phản chấn kêu to, có người toàn lực bắt.

Đuổi bắt võ hồn cũng không dễ dàng, bởi vì võ hồn sẽ động, sẽ chạy, sẽ phản kích.

Rất nhiều võ hồn sức chiến đấu, còn ở trên Tụ Linh cảnh, hơi không lưu ý liền có khả năng chết tại võ hồn trong tay.

Nhân thể vừa chết, võ hồn phiêu tán, liền sẽ trở thành trong động cô hồn, ngược lại có khả năng sẽ bị đệ tử khác bắt.

Lục Vũ, Lâm Phong, Trương Nhược Dao mất vị trí cũ, chính là Vạn Hồn động bên ngoài khu vực thứ nhất, chỗ này tất cả đều là Huyền cấp nhất phẩm võ hồn, thả mắt nhìn đi, chỉ ít có mấy ngàn nhiều.

Y theo Hồn tông chủ sự nói, bắt một đạo Huyền cấp nhất phẩm võ hồn, liền có thể thu được một cái điểm công hiến.

Chỗ này võ hồn nhiều như thế, tạm chờ cấp không mạnh, độ khó không lớn, chính là cướp đoạt tốt thời khắc.

Bắt võ hồn rất có giảng cứu, bình thường tới nói, đệ tử sở hữu tinh võ hồn bất tinh võ hồn tương đối dễ dàng, bắt thú võ hồn liền khó khăn rất nhiều.

Trái lại cũng thế, đệ tử sở hữu thú võ hồn muốn bắt tinh võ hồn, cũng không nhẹ nhàng như vậy.

"Lâm Phong, ngươi nghĩ tại thể nội cắm vào cái gì võ hồn?"

Lục Vũ không có nóng lòng xuất thủ, mà là tại quan sát tình huống chung quanh.

Lâm Phong cười hắc hắc nói: "Lão đại cảm thấy, ta hẳn là tại thể nội cắm vào cái gì võ hồn, tương đối tốt đây?"

Lục Vũ nói: "Thả ra võ hồn, và võ hồn của ta cùng múa, ta giúp ngươi phân tích một chút."

"Được."

Lâm Phong không nói hai lời, phóng xuất ra võ hồn Hoàn Hồn thảo, và thảo hồn của Lục Vũ tương hỗ giao hòa.

Trương Nhược Dao tò mò nhìn, đối với thủ đoạn của Lục Vũ, nàng là đã bội phục vừa nghi nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Cử điểm võ hồn

Tinh võ hồn có thể cộng minh, đây là đặc sắc của chúng nó.

Thảo hồn của Lục Vũ phóng xuất ra hồn lực tuyến, quán quanh ở Lâm Phong Hoàn Hồn thảo bên trên, lẫn nhau hồn lực dung hợp.

Sau một khắc, Vạn Pháp tri chấn động, bắt đầu hiệp trợ Lục Vũ phân tích, Lâm Phong hẳn là tại thể nội cắm vào cái gì võ hồn thích hợp nhất.

Kỳ thật, làm Thánh Hồn Thiên Sư, Lục Vũ hoàn toàn có thể bằng vào kinh nghiệm và tri thức, cho Lâm Phong chế định nhiều loại tuyệt hảo phương án.

Nhưng là những cái kia phương án, liên quan đến một chút võ hồn, không nhất định có thể tùy tiện tìm tới.

Bởi vậy, Lục Vũ cân nhắc về sau, quyết định mượn nhờ Vạn Pháp tri chỉ lực, kết hợp Vạn Hồn động địa lý ưu thế, nhập gia tùy tục, lựa chọn một loại thuận tiện nhất, phù hợp nhất thực tế phương án.

Lâm Phong Hoàn Hồn thảo võ hồn, chính là tinh võ hồn bên trong tương đối hiếm thấy tồn tại, đối với luyện đan có trợ giúp thật lớn.

Nhưng là Hoàn Hồn thảo thuần âm, và Diệp Thu ba lá thảo hồn khác biệt, cho nên thể nội Diệp Thu cắm vào chính là Cử Dương Huyền Mộc, mà Lâm Phong lại không thích hợp cắm vào loại này dương tính tinh võ hồn.

Liền Lục Vũ phân tích, Lâm Phong thích hợp cắm vào một chút âm tính tinh võ hồn, lấy phối hợp Hoàn Hồn thảo, ngày sau trong ngoài hồn linh hợp nhất, làm ít công to.

Vạn Pháp tri đang thu thập Vạn Hồn động bên trong rất nhiều võ hồn khí tức, kết hợp đặc tính của Hoàn Hồn thảo, triển khai phối đôi.

Vèn vẹn thời gian 5 phút, liền đã tìm ra ba mươi sáu loại võ hồn, có thể và Hoàn Hồn thảo xứng đôi, nhưng Vạn Pháp tri vẫn còn tiếp tục.

Ý nghĩ của Lục Vũ rất đơn giản, hẳn muốn vì Lâm Phong chọn lựa một loại thích hợp nhất võ hồn, làm đến thập toàn thập mỹ.

Đột nhiên, Vạn Pháp tri xuất hiện rung động mạnh mẽ, cái này khiến Lục Vũ trên mặt lộ ra vui mừng.

Sau một lát, trước đây tất cả xứng đôi phương án toàn bộ bị lật đổ, chỉ còn lại có duy nhất một loại.

"Cửu Âm thiên hương la! Nghĩ không ra cái này Vạn Hồn động bên trong lại có loại võ hồn này, tiểu tử ngươi vận khí không tệ."

Lục Vũ phân chấn cực kỳ, đem tốt nhất phương án nói cho Lâm Phong, cũng đem Cửu Âm thiên hương la đặc điểm và đặc tính, cũng cùng nhau cáo tri.

Lâm Phong hưng phấn nói: "Cửu Âm thiên hương la, thảo hồn, nhưng lại có thể nở hoa, cho nên cũng coi là hoa võ hồn, hết thấy chín cây, phân biệt cắm vào chín đại võ mạch, chín hoa tề phóng, thiên địa thất sắc, đơn giản quá tuyệt vời."

Lục Vũ cười nói: "Cái này thứ nhất liền có ba cây, ngươi tốt nhất sớm một chút động thủ, vạn nhất bị người khác nhanh chân đến trước, đến lúc đó cũng chỉ có thể đi Hồn tông nghĩ biện pháp."

Lâm Phong vội vàng nói: "Ta lập tức đi ngay."

Chợt lóe lên, Lâm Phong liền đuổi bắt võ hồn đi.

Trương Nhược Dao mỉm cười mà đứng, như băng sơn ngọc hà, tuyết trong mắt nhu tình lấp lóe.

"Lục Vũ, ngươi biết cái này Vạn Hồn động là thế nào hình thành sao?"

Lục Vũ nhìn trong động chỗ sâu, ngâm khê nói: "Võ hồn hình thành phương thức có mấy loại, một là tự nhiên tiến hóa tạo thành, như cỏ cây cây mây, thôn phệ nhật nguyệt tinh hoa, tu luyện nhiều năm, tinh khí hóa hồn, diễn sinh linh trí, từ mà xuất hiện tinh võ hồn."

"Thượng Cổ thời đại, nhân loại suy yếu, có người khai sáng tan hồn chi thuật, đem thú hồn và cây hồn tan nhập thể nội, tiếp theo đã dẫn phát thân thể dị biến, dần dần lọc lại ra một đầu con đường tu luyện. Đây là võ hồn khởi nguyên, cuối cùng thật lâu. Bây giờ, ngoại trừ tự nhiên tiến hóa hình thành võ hồn bên ngoài, yêu thú, yêu linh, tu sĩ sau khi chết, có chút hồn linh may mắn bất diệt, gửi lại và sơn thủy ở giữa, dần dần, ký ức tiêu tán, liền trở thành vô chủ rời rạc võ hồn."

"Vạn Hồn động loại địa phương này, giữa thiên địa cũng không nhiều, bởi vì nơi này thích hợp võ hồn gửi lại, có đặc thù hồn lực tẩm bổ võ hồn, cho nên xung quanh võ hồn liền tự động hội tụ ở đây."

Trương Nhược Dao cười nói: "Nghĩ không ra ngươi vậy mà biết nhiều như vậy."

Lục Vũ cười khê, nghĩ thầm, cái này tính là gì?

"Tới đi, tề ra võ hồn của ngươi, để nó nghỉ lại tại võ hồn của ta phía trên."

Hai người ánh mắt vừa giao nhau, đồng thời phóng thích võ hồn, một cộng có một chim, mỗi người đều mang đặc sắc.

Võ hồn của Trương Nhược Dao Tiên Thiên lệch yếu, mặc dù nhưng đã trở thành Huyền hồn, nhưng liền cùng cấp võ hồn tới nói, hay là yếu đi ba phân tả hữu.

"Tiên thiên không đủ hậu thiên bổ, võ hồn của ngươi hay là Huyền cấp nhất phẩm, so Lâm Phong yếu đi rất nhiều, võ hồn của hắn rất nhanh liền có thể trưởng thành là Huyền cấp nhị phẩm. Buông lỏng, cái gì cũng không cần nghĩ, hết thấy giao cho ta."

Lục Vũ tại dẫn đạo võ hồn của Trương Nhược Dao, ba đầu hồn lực tuyến quán quanh ở võ hồn của nàng phía trên, cường đại hồn lực để nàng tiểu điều vũ hồn cấp tốc trở nên cường đại hơn nhiều.

Đây là Hồn Thiên sư phụ trợ thủ đoạn, người bình thường sẽ không như vậy bạch bạch giúp nàng.

Vạn Pháp tri đang chấn động, sâu tầng thứ giải võ hồn của Trương Nhược Dao đặc sắc, cũng cảm ứng bốn phía thú võ hồn, bắt đầu vì nàng xứng đôi.

Trương Nhược Dao tiểu điều vũ hồn Ngũ Hành thuộc hỏa, lông vũ đỏ sậm, phóng xuất ra đốt cháy chi lực, giống như là muốn phá hủy vạn vật.

Loại võ hồn này, cần xứng đôi Hỏa thuộc tính thú võ hồn, lại rất có giảng cứu.

Thời gian tại từng giây từng phút trôi qua, sau nửa canh giờ, Vạn Pháp tri đã xứng đôi tám mươi một loại thích hợp võ hồn, nhưng Lục Vũ đều không thỏa mãn.

Lục Vũ vẫn còn tiếp tục, lúc này, Trương Nhược Dao trên tay vòng ngọc đột nhiên phóng xuất ra một tia chấn động.

Cái kia là thủy tinh nâu lục điểm, giữa thiên địa hiếm thấy một loại Dị hỏa.

Vạn Pháp tri thụ nó ảnh hưởng, trở nên sinh động rất nhiều, cảm giác phạm vi đang không ngừng mở rộng, đã vượt qua khu vực thứ nhất, tiến vào khu

vực thứ hai, hướng phía khu vực thứ ba kéo dài.

"Có phản ứng."

Lục Vũ cảm thấy được Vạn Pháp trì chấn động, loại kia tần suất rất không bình thường, trực chỉ khu vực thứ năm.

"Cái kia là ..."

Lục Vũ trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Cửu diễm vũ hồn, tại sao có thể như vậy? Nàng tiểu điều vũ hồn đến cùng là cái gì, vì sao muốn xúng đòi cửu diễm vũ hồn, đây chính là giữa thiên địa hiểm thấy chín loại Dị hỏa vô hồn."

Có minh xác phương hướng, Vạn Pháp trì trở nên càng thêm sinh động, đối Vạn Hồn động triển khai càng thêm tỉ mỉ thăm dò.

"Khu thứ nhất có một đạo thú vô hồn, khu thứ hai hai đạo thú vô hồn, khu thứ ba ba đạo thú vô hồn, khu thứ tư có ba đạo thú vô hồn. Mỗi một loại thú vô hồn, phía sau đều chỉ hướng một loại Dị hỏa, tương lai nàng có thể hay không gom góp chín loại Dị hỏa, liền phải nhìn vận mệnh của nàng. Trước mắt, vèn vèn cắm vào vô hồn một bước này, còn không tính rất khó khăn."

Lục Vũ đem những này bí ẩn, chỉ tiết cáo tri.

Trương Nhược Dao hiểu rõ về sau, dứt khoát quyết định thử một lần.

"Muốn làm, liền làm tốt nhất."

Cái kia sáng tỏ hai mắt, như nắng gắt cực nóng, mê người cực kỳ.

Lục Vũ khích lệ nói: "Buông tay đi bác, cố lên!"

Trương Nhược Dao đi, đi bắt nàng cần có vô hồn, cái này khu vực thứ nhất liền có một đầu.

Lục Vũ ngấm nhìn bốn phía, Vạn Hồn động bên trong có Cửu Dương Huyền Mộc khí tức, chỉ là khu thứ nhất liền có ba cây, khu thứ hai có một gốc, còn có một gốc như ẩn như hiện, Lục Vũ đến nay đều không có tìm được.

"Trước tiên đem cái kia bốn cây đem tới tay lại nói."

Nơi này đệ tử đông đảo, vạn nhất bị người khác vượt lên trước cướp đi, vậy thì phiền toái.

Bắt một đạo Huyền cấp nhất phẩm vô hồn, hỏi đòi một cái điểm công hiến.

Bắt một đạo Huyền cấp nhị phẩm vô hồn, hỏi đòi mười cái điểm công hiến.

Loại này gấp mười lần chênh lệch, để rất nhiều tự phụ bắt phẩm Tụ Linh cửu trọng cảnh giới đệ tử, nhao nhao tràn vào khu thứ hai, nơi đó phản mà trở thành tranh đoạt kịch liệt nhất khu vực.

Khu thứ nhất diện tích không nhỏ, Lục Vũ trong đám người nhanh chóng xuyên thẳng qua, thể nội bốn cây Cửu Dương Huyền Mộc tự sinh cảm ứng, để hấn vèn vèn hao tổn một canh giờ, liền đem khu thứ nhất ba cây Cửu Dương Huyền Mộc tất cả đều cắm vào Bách Xuyên mạch bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Bắt vô hồn

Trong quá trình này, Lục Vũ phát hiện một cái khuôn mặt quen thuộc —— Vương Sở, hấn vậy mà không có tiến về khu thứ hai, mà là tại khu thứ nhất bắt vô hồn.

Nhiều ngày không thấy, Vương Sở đã là Tụ Linh cửu trọng sơ kỳ, tốc độ này ngược lại để Lục Vũ có chút giật mình.

Wang Sở nhìn thấy Lục Vũ, trong mắt nổi lên một tia lãnh ý, bữu môi cười một tiếng, quay người mà qua.

Lục Vũ mày kiếm hơi nhíu, cái này Vương Sở bắt vô hồn có điểm đặc sắc, tất cả đều là tinh vô hồn bên trong tương đối lợi hại, rất có tươi sáng sắc thái thụ vô hồn, đẳng vô hồn.

Lục Vũ vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, câu thông Vạn Pháp trì, trong hai mắt phản chiếu lấy một màn dị tượng, vậy mà thấy được thể nội Vương Sở vô mạch phân bố.

"Rắn tâm dây leo, hắc Khiên Ngưu, chó đuôi hồ lô, gia hỏa này tại võ mạch bên trong trông khác biệt vô hồn, hẳn là muốn hoàn thành cửu sát tà hồn!"

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, Tụ Linh cảnh hậu kỳ, tại thể nội cắm vào vô hồn, phương thức có rất nhiều loại.

Lục Vũ Cửu Dương Huyền Mộc, Lâm Phong Cửu Âm Thiên Hương La, Trương Nhược Dao Dị hóa vô hồn, đều thuộc về đồng loại hình vô hồn cây ghép.

Đặc điểm là độ phù hợp cao, ngày sau tan hồn càng có hiệu quả.

Mà Vương Sở cắm vào vô hồn phương thức có một phong cách riêng, chính là cực kỳ phức tạp dị loại vô hồn lộn xộn phương thức, tương sinh tương khắc, hỗ trợ lẫn nhau, có chút sai lầm liền sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Loại thứ ba cắm vào vô hồn phương thức là vô tự cắm vào, thuộc về tùy ý loạn thực, rất nhiều người kiến thức nửa vời, liền áp dụng loại này, nhưng hiệu quả phổ thông.

Lục Vũ loại kia đồng loại vô hồn cây ghép, là phổ biến nhất, Vương Sở loại này lộn xộn cây ghép, cần rất mạnh kỹ thuật yêu cầu.

"Cửu sát tà hồn, gia hỏa này đã tâm không nhỏ a."

Lục Vũ trong mắt lóe lên một tia lãnh quang, bên tai lại truyền đến Lâm Phong gầm thét.

Nguyên lai, Lâm Phong tại thu lấy thứ ba gốc Cửu Âm Thiên Hương La lúc, và Chiến tông đệ tử phát ra xung đột.

Đối phương nhiều người, bốn người một tổ, muốn cứng rắn đoạt, Lâm Phong tự nhiên là không chịu buông tay.

Như thế, bốn người cứng rắn đoạt, và Lâm Phong triển khai giao phong.

"Cút!"

Lục Vũ lóe lên một cái rồi biến mất, hư không một quyền, cũng không rơi vào bốn người trên thân, lại chấn đến bọn hắn lao đảo lui lại, đột nhiên biến sắc.

"Tiểu tử người nào, dám nhúng tay xen vào chuyện bao đồng."

Lục Vũ tay trái huy động liên tục, ba ba ba ba, bốn đòn vang dội cái tát trực tiếp đem Chiến tông bốn người đệ tử vỗ bay ra ngoài.

"Lão đại uy vũ."

Lâm Phong tiến lên một trận đập mạnh, đá đối phương gào thét kêu đau.

"Tiểu tử, ngươi nếu có gan thì đừng đi, sau đó nhìn ta không giết chết ngươi."

Bốn người chật vật mà chạy, ném câu tiếp theo ngoan ngoãn, dẫn tới bốn phía không ít đệ tử chế giễu.

"Đắc thủ?"

Lục Vũ đánh giá Lâm Phong, Vạn Pháp trì thấy được hẳn vô mạch trong cơ thể tình huống, ba cây Cửu Âm Thiên Hương La chỉ là tạm tồn vô mạch bên trong, còn không có và vô mạch dung hợp.

"Tới tay, còn không có thời gian dung hợp. Ta vừa mới nhìn rõ, sư tỷ còn đang truy tung một đạo vô hồn, tựa hồ có chút phí sức."

Lâm Phong tặc nhãn chuyển động, cười đến có chút hèn mọn.

Lục Vũ quay đầu nhìn phía xa, lạnh nhạt nói: "Vô hồn của nàng tiên thiên không đủ, bắt đối tượng lại là thú vô hồn, tự nhiên muốn khó khăn rất nhiều. Đi thôi, chúng ta đi trợ nàng một chút sức lực, sau đó tiến về khu vực thứ hai."

Lâm Phong ừ một tiếng, đột nhiên hỏi: "Lão đại, hồn triều là có ý gì a?"

Lục Vũ nói: "Mặt chữ ý tứ cùng thú triều không sai biệt lắm. Ngày bình thường, cái này Vạn Hồn động bên trong, phần lớn vô hồn đều là lặn giấu đi. Nhưng là tại hồn triều tiến đến thời điểm, tất cả vô hồn đều bị bùng tỉnh, bốn phía xuy loạn, không cách nào an bình."

Lâm Phong nhãn châu xoay động, cười đùa nói: "Ta đã hiểu, ngày bình thường nếu muốn ở cái này Vạn Hồn động tìm kiếm một loại nào đó vô hồn, khả năng căn bản tìm không thấy. Nhưng dưới mắt lúc này, tất cả vô hồn đều chạy ra, nơi này vô hồn loại hình liền liếc qua thấy ngay."

Lục Vũ cười nói: "Thật thông minh a, hồn triều đối với một ít người tới nói, là một lần cơ hội khó được, nhưng đối với phần lớn người tới nói, lại nguy hiểm chiếm đa số."

Hai người rất mau tới đến Trương Nhược Dao phụ cận, nàng dưới mắt bất chính là một con Hỏa thuộc tính thú vô hồn, hết sức giáo hoạt, tương đương khó bắt.

"Lão đại, chúng ta làm sao nhúng tay a?"

Lâm Phong tròn to hai mắt, chỉ gặp một đám lửa ảnh di chuyển nhanh chóng, căn bản là ngăn không được.

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Phương pháp có mấy loại, nếu như là Hồn Thiên sư, sẽ áp dụng chấn hồn chi thuật, tương đương với một loại đe dọa thủ đoạn, để vô hồn khiếp đảm hoảng sợ, đã mất đi nhuệ khí, như thế liền rất tốt bắt."

Xích quang lóe lên, Lục Vũ đỉnh đầu hồn lực tuyến như thiểm điện thần tiên, nhanh như kinh hồng cuốn lấy cái kia đạo thú vô hồn.

Trương Nhược Dao đại hỉ, mắt đẹp nhất chuyển, lộ ra nụ cười xán lạn.

Lâm Phong thấy hai mắt ngấn ngời, thánh khiết như tiên sư tỷ cười lên, thật sự là quá đẹp.

Lục Vũ bình tĩnh rất nhiều, nghênh tiếp Trương Nhược Dao cái kia một sợi lân thu thủy, đem cái kia vô hồn cắm vào nàng võ mạch bên trong.

"Đi thôi, tiếp tục đi tới."

Lục Vũ một ngựa đi đầu, mang theo Lâm Phong và Trương Nhược Dao, thẳng đến Vạn Hồn động khu vực thứ hai.

Nơi đó tất cả đều là Huyền cấp nhị phẩm vô hồn, số lượng so khu thứ nhất Huyền cấp nhất phẩm vô hồn ít đi rất nhiều.

Tại khu vực này, Lục Vũ thấy được không ít người quen.

Hồn tông Ti Không Tà Nguyệt, Đan tông Ninh Dũng, Khí tông Phạm Trúc, Pháp tông Kim Diệu Dương đều ở đây.

Ngoài ra, Đoạn Kim Hồng, Tiết Kim Long, Sở Tam Thu đều ở chỗ này.

Khu thứ hai đường rẽ rất nhiều, có hơn ngàn đệ tử ở đây, vô hồn số lượng tại một ngàn năm trăm đạo tả hữu.

Những Huyền cấp nhị phẩm vô hồn ý thức phản kháng cực mạnh, thường xuyên và Thiên Huyền tông đệ tử giao phong.

"Chính sự quan trọng."

Lục Vũ cho Lâm Phong, Trương Nhược Dao đưa cái ánh mắt, ba người cấp tốc tách ra, riêng phần mình tìm kiếm xứng đôi vô hồn.

Trong ba người, Lục Vũ hành động thuận lợi nhất, vèn vèn nửa canh giờ đã tìm được khu thứ hai gốc Cửu Dương Huyền Mộc kia, đem cắm vào Bách Xuyên mạch bên trong.

Đến tận đây, trong cơ thể Lục Vũ đã có tám cây Cửu Dương Huyền Mộc, chỉ kém cuối cùng một gốc, nó sẽ giấu ở nơi nào đây?

Lục Vũ có dự cảm, cuối cùng một gốc ngay tại cái này Vạn Hồn động bên trong, chỉ là có chút kỳ quái, tựa hồ bị thứ gì, cho che giấu đi.

Khu thứ hai vô hồn phẩm cấp cao hơn một bậc, bắt càng có độ khó.

Lâm Phong và Trương Nhược Dao đều tràn đầy cảm xúc, đuổi nửa ngày, lại không thu hoạch được gì.

Khu vực thứ hai, có hai đạo vô hồn là Trương Nhược Dao cần, mà Lâm Phong muốn tìm Cửu Âm Thiên Hương La, nơi này lại có ba cây.

"Các ngươi tới, ta truyền thụ cho các ngươi một loại phương pháp."

Lục Vũ gặp hai người không công mà lui, đem Hồn Thiên sư cảm hồn chi thuật trao tặng hai người.

Có Lục Vũ chỉ điểm, Lâm Phong và Trương Nhược Dao thu được rõ ràng đến tiến bộ.

Một ngày sau đó, Lâm Phong thành công bắt được hai gốc Cửu Âm Thiên Hương La, mà Trương Nhược Dao cũng bắt được một con Hỏa thuộc tính thú vô hồn.

Lục Vũ một mực tại tìm kiếm thứ chín gốc Cửu Dương Huyền Mộc, nhưng tìm khắp cả khu thứ hai, kết quả lại tốn công vô ích.

Lục Vũ tạm thời đình chỉ tìm kiếm, hiệp trợ Lâm Phong và Trương Nhược Dao thu lấy vô hồn.

"Trước đem vô hồn và võ mạch dung hợp, như thế tiếp xuống sẽ thuận lợi rất nhiều."

Lục Vũ tự mình chỉ điểm, chỉ dùng một canh giờ, Lâm Phong liền trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi, đem thứ nhất gốc Cửu Âm Thiên Hương La cắm

vào võ mạch bên trong.

Trương Nhược Dao thú võ hồn cắm vào võ mạch, độ khó muốn lớn hơn nhiều.

Lục Vũ hao phí tới tận ba canh giờ, Trương Nhược Dao mới thành công đi ra bước đầu tiên.

Có mở đầu, đằng sau liền dễ dàng nhiều.

Lâm Phong đem sáu cây Cửu Âm Thiên Hương La cắm vào sáu đầu võ mạch, tự thân võ hồn Hoàn Hồn thảo, lập tức từ Huyền cấp nhất phẩm, trưởng thành là Huyền cấp nhị phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Thánh môn để lại

Trương Nhược Dao đem ba đạo hóa thuộc tính thú võ hồn cắm vào võ mạch về sau, tự thân võ hồn tiểu điều cũng lớn mạnh đột phá, trưởng thành là Huyền cấp nhị phẩm, tu vi cảnh giới từ Tụ Linh cửu trọng sơ kỳ, trực tiếp tiêu thăng đến Tụ Linh cửu trọng cảnh giới hậu kỳ.

Lục Vũ trong thời gian này biến hóa cũng rất lớn, thể nội tám cây Cửu Dương Huyền Mộc tất cả đều là Huyền cấp nhị phẩm tinh võ hồn, phóng xuất ra tám loại Huyền Dương Cương Kính, đã cường đại đến khiến người ta trình độ khó có thể tin.

Lục Vũ có loại hiểu ra, tại thể nội cắm vào võ hồn, có thể đạt được tương ứng năng lực tăng lên.

Cửu Dương Huyền Mộc ẩn chứa Cửu Dương cương kinh, trước mắt Lục Vũ vẹn vẹn cắm vào tám cây Cửu Dương Huyền Mộc, còn không hoàn thiện, nhưng là so với trước đây ba cây Cửu Dương Huyền Mộc, hiệu quả chỉ ít tăng lên mấy lần.

Lục Vũ Kim Thân Bất Diệt vô cùng cường đại, là từ ngoài vào trong, cho nên nội phủ lực phòng ngự, so lên mặt ngoài thân thể lực phòng ngự, phải kém rất nhiều.

Mà Cửu Dương cương kinh là từ trong ra ngoài, trước mắt còn không hoàn thiện, một khi hấn cắm vào thứ chín gốc Cửu Dương Huyền Mộc, kích hoạt Bách Xuyên mạch tất cả tiềm lực, thời điểm đó Cửu Dương cương kinh phối hợp Kim Thân Bất Diệt, phương có thể coi là trong ngoài bất diệt!

Lâm Phong võ hồn đẳng cấp đề cao về sau, khí chất cả người cũng thay đổi rất nhiều, nhất cử bước vào Tụ Linh cửu trọng cảnh giới, trong hai mắt nhiều một sợi tự phụ.

Thốn Tâm Vạn Kinh của Lục Vũ đột phá tác lòng 2,800 kinh, thực lực tổng hợp thâm bất khả trắc.

Hai ngày thoáng một cái đã qua, tiến vào Vạn Hồn động bên trong hơn ba ngàn đệ tử, đã có vài chục người đệ tử tại lạng yên không một tiếng động bên trong biến mất.

Điểm này, cũng không có gây nên mọi người chú ý, bởi vì Vạn Hồn động rất lớn, xáo động rất nhiều.

"Chúng ta đi khu vực thứ ba."

Lục Vũ không có tại khu thứ hai dừng lại lâu, cấp tốc mang theo Lâm Phong, Trương Nhược Dao tiến nhập khu thứ ba.

Nơi đó có cuối cùng ba cây Cửu Âm Thiên Hương La, mỗi một gốc đều là Huyền cấp tam phẩm, Lâm Phong căn bản hàng phục không được.

Nơi nào còn có ba đầu Trương Nhược Dao cần đặc thù hòa thuộc tính thú võ hồn, cũng là Huyền cấp tam phẩm, năng cũng không thể tránh được.

Cũng may Lục Vũ thảo hồn đã là Huyền cấp tứ phẩm, tại hấn hiệp trợ dưới, Lâm Phong dẫn đầu đem ba cây Cửu Âm Thiên Hương La cắm vào võ mạch, sau đó là Trương Nhược Dao, trước sau chung hao phí một ngày thời gian.

Lục Vũ cũng không có tại khu thứ ba phát hiện Cửu Dương Huyền Mộc, mà Trương Nhược Dao còn cần tiến về khu thứ tư.

Vì an toàn cân nhắc, Lâm Phong liền lưu tại khu thứ ba tu luyện, Lục Vũ cùng Trương Nhược Dao kết bạn tiến về khu thứ tư.

Vạn Hồn động khu thứ tư, nhìn không đến bất luận cái gì người.

Thiên Huyền tông đệ tử, tới đa cũng liền tiến vào khu thứ ba, lại nhân số còn không nhiều.

Khu thứ tư có Huyền cấp tứ phẩm võ hồn, số lượng tại hai trăm đầu tả hữu, phóng xuất ra sức uy hiếp mạnh mẽ, để Trương Nhược Dao đều tâm thần

run rẩy.

Lục Vũ mày kiếm hơi nhíu, khu vực này vẫn không có cảm ứng được Cửu Dương Huyền Mộc tồn tại, nó sẽ tránh ở chỗ nào?

Thôi động võ hồn, Lục Vũ toàn lực hiệp trợ Trương Nhượng Dao, tốn thời gian một ngày một đêm, rốt cục đem cuối cùng ba đạo võ hồn cắm vào năng võ mạch bên trong.

Đến tận đây, Lâm Phong và Trương Nhượng Dao công đức viên mãn, ngược lại là Lục Vũ còn thiếu một gốc Cửu Dương Huyền Mộc.

Câu thông Vạn Pháp Trì, Lục Vũ đang toàn lực dò xét, thể nội tám cây Cửu Dương Huyền Mộc đều đang chấn động, cùng đi cảm ứng, phát hiện cuối cùng một gốc Cửu Dương Huyền Mộc ngay tại khu thứ tư, nhưng Lục Vũ tìm thật lâu, vậy nếu không có.

"Làm sao lại thế? Rõ ràng cảm ứng được, lại dùng cái gì nhìn không thấy?"

Lục Vũ cẩn thận tìm kiếm, mặt đất tìm tìm phía trên.

Vạn Pháp Trì tại cao tốc vận chuyển, cuối cùng tìm được cái kia một gốc Cửu Dương Huyền Mộc.

"Vậy mà giấu ở một viên trong Hư Không giới, hại ta tìm hồi lâu."

Lục Vũ tại một chỗ khe đá bên trong, móc ra một viên nhãn ấn hình, chính là trong truyền thuyết Hư Không giới, ẩn nhi bất hiện, nhìn không thấy, cũng khó có thể cảm ứng được.

Nếu không phải Vạn Pháp Trì chỉ dẫn, chỉ dựa vào Lục Vũ thực lực trước mắt, căn bản là khó mà phát hiện.

"Hư Không giới ngược lại là giá trị vô lượng, xem như thu hoạch ngoài ý liệu."

Lục Vũ cười khê, lấy ra Quỷ bút Hắc Mộc, xóa đi cái này mai Hư Không giới bên trên dấu ấn tinh thần, đem võ hồn của mình khí tức in dấu lên trước.

Như thế, Lục Vũ liền mở ra Hư Không giới, nội bộ không gian rất lớn, nhưng ngoại trừ một gốc Cửu Dương Huyền Mộc bên ngoài, chỉ có một pho thủ vẽ địa đồ.

Lục Vũ trước đem Cửu Dương Huyền Mộc cắm vào Bách Xuyên mạch, sau đó liền lấy ra bộ địa đồ kia.

"Vạn Hồn động địa đồ!"

Lục Vũ hai mắt sáng lên, rất nhanh liền bị hấp dẫn.

Bản đồ này mặc dù là vẽ tay, nhưng lại vẽ rất kỹ càng.

Thế nhưng là Lục Vũ sau khi xem xong, trên mặt vui mừng biến mất, thay vào đó là một loại trầm mặc.

"Thiên Thánh môn lưu lại nhân quả, có Địa cấp võ hồn ở đây."

Lục Vũ nghĩ đến chín đạo sườn núi, nơi đó hợp hòm hồn quan tài bên trong có một đạo Địa cấp võ hồn, và Thiên Thánh môn có quan hệ.

Bây giờ, cái này Vạn Hồn động bên trong cũng có Địa cấp võ hồn, đồng dạng và Thiên Thánh môn có quan hệ.

Xem ra Thiên Thánh môn mặc dù nhưng đã bị diệt, nhưng nhưng lưu lại không ít bí ẩn.

Lục Vũ thu hồi địa đồ, về tới Trương Nhượng Dao bên cạnh.

"Chỗ này không phải chỗ tu luyện, chúng ta đi ra ngoài trước."

Hai người trở lại khu thứ ba, tìm tới Lâm Phong về sau, cùng một chỗ về tới khu thứ nhất.

"Lão đại, làm gì không tại khu thứ hai tu luyện, muốn tới khu thứ nhất à?"

Lục Vũ nói: "Khu thứ nhất võ hồn đông đảo, hồn lực dồi dào, lại nhất phẩm võ hồn tương đối dễ dàng khống chế. Khu thứ hai võ hồn tương đối hơi ít, võ hồn đẳng cấp cao hơn, có mạnh hơn lực phản kích. Bằng vào chúng ta cảnh giới trước mắt, khu thứ nhất tu luyện đã là đủ, không cần đến khu thứ hai đi phí công phí sức."

Trương Nhượng Dao nói: "Chín ngày thời gian đã qua nửa, chúng ta như một mực tu luyện, đến lúc đó há không tay không mà về?"

Lục Vũ nói: "Cuối cùng hai ngày bắt võ hồn, là đủ. Còn lại thời gian đều chăm chỉ tu luyện. Sau đó ta cho các người tạo dựng một cái tụ hồn trận, nhưng gia tốc cảnh giới của các người tăng lên. Nhưng nhớ kỹ, không thể ngừng cuồng trùng kích Linh Vũ cảnh."

Lục Vũ căn cứ Trương Nhượng Dao và Lâm Phong tình huống, phân biệt tạo dựng một cái Hỏa Hồn Tụ Linh Trận và âm hồn Tụ Linh Trận, nhưng tự

động hội tụ cùng thuộc tính hồn linh, thuận tiện hai người hoàn thành võ mạch và võ hồn toàn diện dung hợp.

Về sau, Lục Vũ cũng tìm một chỗ thích hợp chi địa, tạo dựng phòng ngự trận, cũng mở ra nhãn trữ vật, lấy ra một viên chuông đồng.

Vật này xuất từ phủ thái tử mặt thất hốc tối, mặt ngoài khắc lấy ba tấm hung thần ác sát mặt quỷ, nội bộ có một người xương đầu châu, chính là chỉ âm chỉ tà chi vật.

Trải qua sau đó Lục Vũ nghiên cứu phân biệt, vật này tên là tam âm Nhiếp Hồn Linh, chính là giữa thiên địa hiếm thấy một loại tà khí.

Lục Vũ đưa nó đặt ở trong trận, rất nhỏ lặc lư phát ra thanh âm rất nhỏ, để trong động vượn hồn chiến mình, toàn bộ khu thứ nhất, tất cả võ hồn trong nháy mắt trở nên yên tĩnh im ắng.

"Lục chấn nhiếp cũng không tệ lắm."

Lục Vũ cười khế, vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, phối hợp Thốn Tâm Vạn Kinh, bắt đầu chăm chú tu luyện.

Trong cơ thể Lục Vũ, mười mạch chấn động.

Chín đầu Bách Xuyên mạch bên trong, chín cây Cửu Dương Huyền Mộc tại cộng minh, phóng xuất ra Huyền Dương cương khí, một bên cường hóa Lục Vũ tạng phủ tế bào, một bên trả lại Thiên mạch bên trong thần mộc võ hồn.

Thảo hồn lơ lửng tại Lục Vũ đỉnh đầu, ba đầu hồn lực tuyến cảm rễ hư giữa không trung, hấp thụ trong động mấy ngàn võ hồn nồng đậm hồn lực, đi tẩm bổ thể nội Cửu Dương Huyền Mộc.

Thiên mạch run rẩy, thần mộc võ hồn đang chậm rãi lớn mạnh, nó giải khai chín cây Cửu Dương Huyền Mộc lớp phong ấn thứ nhất về sau, liền bắt đầu hấp thụ Cửu Dương Huyền Mộc Cửu Dương hồn lực.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Thần mộc cửu phẩm

Tựa hồ chỉ có loại hồn lực chỉ dương này, mới có thể để cho võ hồn thần mộc lớn mạnh mạnh lên.

Lục Vũ một mực tại lưu ý, bên trong Thiên mạch võ hồn thần mộc động tĩnh, nó trước đây một mực rất suy yếu, bây giờ chín cây Cửu Dương Huyền Mộc tề tụ trong cơ thể Lục Vũ, kết hợp đặc tính của Bách Xuyên mạch, có trăm sông hợp thành biển chỉ thế.

Biển là chỉ Thiên mạch, cũng chỉ võ hồn thần mộc.

Cửu Dương Huyền Mộc thả ra Huyền Dương hồn lực tại liên tục không ngừng tràn vào Thiên mạch, bị võ hồn thần mộc hấp thụ.

Kể từ đó, võ hồn thần mộc từ yếu mạnh lên, từ một đạo hồn linh biến thành một viên hạt giống, sau đó nảy mầm mọc rễ ...

Hồn quang lóe lên, võ hồn thần mộc mọc ra chiếc lá thứ nhất, có võ hồn đẳng cấp.

Trước đây, Lục Vũ không cảm ứng được võ hồn thần mộc đẳng cấp, bây giờ lại rõ ràng cảm ứng, nó đã là Hoàng cấp nhất phẩm.

Đây là võ hồn đẳng cấp thấp nhất, nhưng lại để Lục Vũ rất phấn chấn, bởi vì theo võ hồn thần mộc đẳng cấp xuất hiện, toàn bộ Vạn Hồn động khu vực thứ nhất, mấy ngàn võ hồn đều xuất hiện rõ ràng run rẩy, giống như là dự cảm được một loại nào đó tồn tại giáng sinh, có một loại quý xuống đất cứng bái kính sợ.

Cửu Dương Huyền Mộc chấn động, Bách Xuyên mạch oanh minh, điên cuồng thôn phệ bốn phía hồn lực, không ngừng lớn mạnh chính mình.

Võ hồn thần mộc tựa như đói chết hải tặc, không biết tiết chế hấp thụ Cửu Dương hồn lực, lấy nhét đầy cái bao tử.

Thảo hồn bên trên chiếc lá thứ hai, trong Ngưng Hồn châu hồn lực đang không ngừng thay đổi.

Dung hợp về sau Ngưng Hồn châu, nội bộ không gian so dĩ vãng lớn gấp đôi, bên trong có thật nhiều Hoàng hồn, giờ phút này đã bị Cửu Dương huyền huyền luyện hóa hấp thụ.

Đồng thời, Ngưng Hồn châu lại đang hấp thụ và tích lũy Vạn Hồn động bên trong Huyền hồn hồn lực, dùng cái này đến thăng hoa mình.

Lục Vũ toàn thân quang hoa lượn lờ, thể nội Cửu Dương cương kinh đang không ngừng hoàn thiện, đưa tới Vạn Pháp Trì oanh minh.

"Cửu Dương kinh, bắt diệt thể."

Đây là Cửu Dương cương kinh và Kim Thân Bắt Diệt trong ngoài kết hợp, cần một cái quá trình, nhưng Vạn Pháp Trì trôi chảy qua, độ dung hợp cực cao, xác suất thành công tại chín mươi phần trăm.

Thiên mạch chấn động, võ hồn thần mộc trưởng thành kinh người, ngăn ngừi một canh giờ, liền từ Hoàng cấp nhất phẩm, trưởng thành là Hoàng cấp nhị phẩm.

Lục Vũ toàn thân rung động, ngàn tột bách luyện nhục thân, lại một lần nữa tràn ra màu đen tạp chất, đây là võ hồn thần mộc kết hợp Cửu Dương Huyền Mộc đối với hân nhục thân rèn luyện tăng lên.

Thôn Tâm Vạn Kinh đang nhanh chóng tăng lên, mà sau hai canh giờ, võ hồn thần mộc lại một lần chấn động, từ Hoàng cấp nhị phẩm trưởng thành là Hoàng cấp tam phẩm.

Bốn phía, lấy ngàn mà tính võ hồn hướng phía Lục Vũ hội tụ, phóng xuất ra cường đại hồn lực, cung cấp thảo hồn thỏa thích hấp thụ.

Đây là một loại chấn nhiếp, là võ hồn thần mộc phát ra khí tức, đưa tới những này võ hồn.

Sau ba canh giờ, võ hồn thần mộc trưởng thành là Hoàng cấp tứ phẩm, trong Bách Xuyên mạch, chín cây Cửu Dương Huyền Mộc kịch liệt rung động, vậy mà toàn bộ từ Huyền cấp nhị phẩm, trưởng thành là Huyền cấp tam phẩm.

Lục Vũ cuồng hí, loại này hỗ trợ lẫn nhau, điệp gia tích lũy phương thức, đơn giản thật là khéo.

Thừa thắng xông lên, Lục Vũ muốn mau sớm tăng lên võ hồn thần mộc đẳng cấp.

Sau bốn canh giờ, Hoàng cấp ngũ phẩm.

Sau năm canh giờ, Hoàng cấp lục phẩm...

Thời gian liền nhanh chóng như vậy trôi qua, ba ngày 36 canh giờ, võ hồn thần mộc từ Hoàng cấp nhất phẩm trưởng thành là Hoàng cấp cửu phẩm, cơ hồ hút khô khu thứ nhất mấy ngàn võ hồn hồn lực, để bọn chúng trở nên suy yếu vô cùng.

Mà trong quá trình này, Cửu Dương Huyền Mộc đã trưởng thành là Huyền cấp tứ phẩm, mà thảo hồn lại đột phá Huyền cấp ngũ phẩm.

Cái này tất cả đều là võ hồn thần mộc đưa tới biến hóa, nó siêu phàm để Lục Vũ cái này Thánh Hồn Thiên Sư đều cảm thấy giật mình.

Trong cơ thể Lục Vũ, Cửu Dương cương kinh có thể hoàn thiện, cũng tu luyện đến đệ nhị trọng.

Cửu Dương cương kinh có cửu trọng, đệ nhị trọng sơ thành, Lục Vũ Thôn Tâm Vạn Kinh liền đột phá tác lòng ba ngàn kinh, bước vào Tụ Linh cửu trọng cảnh giới.

Ba ngày tu luyện, Lục Vũ hoàn thành một lần bay vọt, thực lực cường đại để hân tự tin bạo rap!

Mở to mắt, Lục Vũ hai con ngươi như thiểm điện, xé rách hư không, khiến cho võ hồn rung động.

Rất nhiều ngày Huyền Tông đệ tử tức giận bất bình đứng tại ngoài mấy trượng, tức giận trừng mắt Lục Vũ.

Bọn hân vì cái gì phẫn nộ đây?

Bởi vì ba ngày này Lục Vũ tu luyện, nghiêm trọng quấy nhiễu mọi người bắt võ hồn.

Vô luận là thú võ hồn, hay là tinh võ hồn, tất cả đều chạy đến Lục Vũ ngoài thân trong trận pháp.

Trận pháp này rất quý dị, có chấn nhiếp võ hồn, khiến người sợ hãi uy lực.

Thiên Huyền tông đệ tử chỉ muốn tới gần, liền sẽ cảm thấy tâm thần có chút không tập trung, võ hồn phát ra gào thét, dọa đến hoảng hốt lui lại.

Làm Lục Vũ thật mở tròn mắt, loại kia võ hồn trôi buộc chi lực trong nháy mắt biến mất, mấy ngàn võ hồn một loạt mà tán, trong động lại khôi phục ngày xưa tràng cảnh.

Khẽ cười một tiếng, Lục Vũ hết sức hài lòng, đứng dậy thu hồi tam âm Nhiếp Hồn Linh, tiện tay ném vào Hư Không giới.

Ba ngày này, Trương Nhượng Dao và Lâm Phong đều hoàn thành một lần lớn vượt qua.

Lâm Phong Hoàn Hồn thảo võ hồn đã trưởng thành là Huyền cấp tam phẩm, thể nội Cửu Âm Thiên Hương La toàn đều đã là Huyền cấp tam phẩm.

Trương Nhượng Dao biến hóa càng lớn, đã từng tiên thiên không đủ võ hồn tiểu điều, bây giờ trở nên cường đại mà tràn đầy chấn nhiếp, thể nội chín loại

hỏa thuộc tính vô hồn, phóng xuất ra liên tục không ngừng Xích Viêm hồn lực, lại để vô hồn tiểu điều đột phá Huyền cấp tứ phẩm.

Lục Vũ tìm tới hai người, mang lấy bọn hắn tiến vào khu thứ hai, ở nơi đó cũng cố tu vi.

Hồn triều chỉ có chín ngày thời gian, cái này đã qua bảy ngày.

Không ít đệ tử đều thắng lợi trở về, chỉ có Lục Vũ, Lâm Phong, Trương Nhượng Dao hay là rỗng tuếch.

Ngày thứ tám, Lâm Phong và Trương Nhượng Dao tu vi vững chắc, toàn đều ở Tụ Linh cửu trọng đỉnh phong cảnh giới, mà Lục Vũ thì là Tụ Linh cửu trọng sơ kỳ.

"Toàn thân có lực cảm giác, thật sự sáng khoái a."

Lâm Phong xoay người đứng dậy, phát ra vui sướng cười to, rước lấy không ít lạnh lùng chế giễu ánh mắt.

Khu thứ hai có mấy trăm đệ tử tại bất vô hồn, phần lớn đối Lâm Phong khịt mũi coi thường.

Trương Nhượng Dao mở to mắt, cảm giác sức chiến đấu bạo tăng gấp mười lần, tuyệt trong mắt ngậm lấy vui sướng, quay đầu nhìn Lục Vũ.

Cặp mắt kia, khiến cho người động tâm, nhu tình như nước, hàm súc mà thận trọng, thanh tịnh mà mỹ lệ.

"Còn lại một ngày thời gian, nắm chặt bất vô hồn đi."

Lục Vũ thanh nhả cười một tiếng, và Trương Nhượng Dao cùng một chỗ, kết bạn đồng hành, tại khu thứ hai bất vô hồn.

Lâm Phong đơn độc hành động, một canh giờ sau liền cùng người khác phát sinh xung đột, trực tiếp đem đối thủ một chưởng đánh bay.

Đây chính là Tụ Linh cửu trọng đỉnh phong cảnh giới, cái nào nghĩ lại không phải Lâm Phong một chiêu chi địch.

Việc này đã dẫn phát oanh động không nhỏ, rất nhiều xem thường đệ tử của Lâm Phong, đều lộ ra giật mình biểu lộ.

Trương Nhượng Dao kích động, tại Lục Vũ duy trì dưới, trong vòng trăm chiêu, liên tiếp bại ba mươi bảy vị đồng môn, sợ ngây người vô số người.

"Đây chính là đi vào Linh Vũ cảnh trước, cắm vào vô hồn tầm quan trọng. Chỉ cần chọn đúng vô hồn, tăng phúc chiến lực có thể đạt tới gấp mười lần."

Lục Vũ mỉm cười giải thích, mang theo Trương Nhượng Dao và Lâm Phong tiến về khu vực thứ ba.

Tại khu thứ hai, Lục Vũ bắt được 136 đạo nhị phẩm vô hồn, Trương Nhượng Dao bắt được ba mươi tám chỉ thú vô hồn, Lâm Phong bắt được ba mươi bảy đạo tinh vô hồn, viễn siêu đệ tử khác.

Tại ba khu bất vô hồn, độ khó rõ ràng tăng gấp bội.

Hai canh giờ, Lục Vũ bắt được bảy đạo vô hồn, Trương Nhượng Dao bắt được hai đạo vô hồn, Lâm Phong mới vén vèn đến một đạo vô hồn.

"Còn có nửa ngày, nắm chặt ..."

Đang nói, Lục Vũ đột nhiên quay đầu nhìn Vạn Hồn động chỗ sâu, trên mặt lộ ra chấn kinh chi sắc.

"Không tốt, đi mau ..."

Lục Vũ một phát bắt được Lâm Phong và Trương Nhượng Dao, lấy tốc độ nhanh nhất hướng ra ngoài phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Sự thúc xin giúp đỡ

Lâm Phong và Trương Nhượng Dao căn bản không rõ chuyện gì xảy ra, đều theo bản năng quay đầu nhìn Vạn Hồn động chỗ sâu, chỗ ấy ánh lửa ngút trời, vô hồn gào thét, tựa như phản thiên hóa trụ, tại nuốt hết cả cái khu vực, cấp tốc kéo dài ra bên ngoài.

Bên trong đám lửa, lộ ra một đôi mắt khiến người ta sợ hãi, liền tựa như tử thần giáng lâm.

"Không nên quay đầu lại nhìn!"

Lục Vũ rống to, thanh âm ẩn chứa trấn hồn nhiếp phách chi lực, để Trương Nhược Dao và Lâm Phong từ mê thất bên trong bùng tỉnh, song song dọa đến nhắm mắt lại, quay đầu né tránh.

Trong động, vạn hồn run rẩy, vô cùng hoảng sợ.

Số lớn Thiên Huyền tông đệ tử cảm giác được không ổn, đều ngay đầu tiên đốt lên hộ thân phù, bị nhanh chóng truyền tống ra ngoài.

Lục Vũ mới vọt tới khu thứ hai, hỏa diễm sau lưng liền đã tới gần.

Lâm Phong, Trương Nhược Dao phối hợp ăn ý, đồng thời đốt lên ba trên thân người hộ thân phù, tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ba người bị truyền tống đi.

Một chút đệ tử phản ứng hơi chậm, bị hỏa diễm vô tình tập kích, tại trong tiếng kêu thảm chết đi.

Bộ phận đệ tử may mắn còn sống, nhưng lại bị thiêu không nhẹ.

Bên ngoài Vạn Hồn động, Hồn tông cao thủ chỉ cảm thấy đất rung núi chuyển, một loại cường đại hồn lực chấn nhiếp, từ sâu trong đáy động, mãnh liệt mà tới.

Cường hãn như Hồn tông Bạch Tuyết, cũng thiếu chút quỳ rạp xuống đất, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

"Khí tức này ... "

Hồn tông trưởng lão quát: "Không thể nói."

Bạch Tuyết im miệng, ánh mắt lộ ra đáng chết.

Trong động hỏa diễm phóng thích, vền vền kéo dài thời gian 5 phút, sau đó loại kia đáng sợ hỏa diễm, liền lui trở về trong động chỗ sâu, ẩn núp đi.

Số lớn Thiên Huyền tông đệ tử thất hồn lạc phách, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Hồn tông trưởng lão đem tất cả mọi người triệu tập đến cùng một chỗ, để người bị thương nắm chặt chữa thương, tận khả năng giảm bớt tổn thất.

"Thống kê một cái, tổn thất nhiều ít đệ tử."

Lâm Phong kinh hãi nhìn vào miệng, thấp giọng nói: "Lão đại, bên trong ngọn lửa kia là thứ đồ gì, đáng sợ như thế?"

Lục Vũ nói: "Địa hồn."

"Cái gì?"

Lâm Phong kinh hãi, gấp có người xem ra, theo bản năng bịt miệng lại.

Trương Nhược Dao biến sắc, Thiên Huyền tông chỉ là Huyền môn, sao sẽ xuất hiện Địa hồn?

Cái kia là Thánh môn mới hẳn là có võ hồn, không cho phép xuất hiện tại nơi khác.

Lục Vũ nhũn mày không nói, cái này Thiên Huyền tông quái sự liên tiếp, hẳn luôn có một loại chẳng lành cảm giác, tựa như có chuyện gì muốn phát sinh.

"Khởi bẩm trưởng lão, tổn thất hơn năm trăm vị đệ tử."

Bạch Tuyết than nhẹ, phái người tiến vào trong động xem xét, phát hiện những cái kia võ hồn đã che giấu, hồn triều đã qua.

"Về đơn vị, trở về Thiên Huyền tông, sau đó lại hỏi đoái điểm cống hiến."

Các đệ tử từng nhóm leo lên chiến thuyền, trở về Huyền Thiên phong.

Trên quảng trường, có người vui cười, có người thương tâm.

Ba ngàn đệ tử tiến đến, kết quả tổn thất một phần sáu.

"Đáng tiếc, Sở Tam Thu tên kia không có chết bên trong động."

Lâm Phong cảm thấy tiếc hận, lần này ba người tiến vào Vạn Hồn động, phần lớn thời gian đều tại tu luyện, cũng không có tìm được thích hợp cơ hội hạ thủ.

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Hắn hiện tại, bất quá là tôm tép nhãi nhép, về sau có rất nhiều cơ hội."

Trương Nhược Dao nói: "Bắt đầu đổi điểm công hiến, chúng ta đi qua đi."

Ba người tới hỏi đổi điểm, riêng phần mình thu được một viên Thiên huyền vòng tay, đây là mỗi cái Linh Vũ cảnh đệ tử cũng có thân phận biểu tượng, có thể chứa đựng điểm công hiến, hỏi đổi các loại tài nguyên.

Lục Vũ trừ Hồn giới bên trong có bảy đạo Huyền cấp tam phẩm võ hồn, 136 Đạo Huyền cấp nhị phẩm võ hồn, đổi 2,060 cái điểm công hiến, trở thành lần hành động này bên trong, thu hoạch được điểm công hiến cao nhất đệ tử.

Trương Nhược Dao điểm công hiến là năm trăm tám mươi, Lâm Phong là bốn trăm bảy mươi, tất cả đều tiến nhập vị trí thứ mười.

"Rất lợi hại a."

Bạch Tuyết nhìn Lục Vũ, đối với hấn thành tích này cảm thấy có chút giật mình.

"Qua mấy ngày ta muốn ra ngoài một chuyến, có muốn hay không đi vòng vòng?"

Bạch Tuyết cười đến rất đẹp, mê người hai mắt khiến người ta rất khó cự tuyệt.

Lục Vũ hắc hắc nói: "Muốn đi, nhưng đến viện chủ đáp ứng mới được."

"Đến lúc đó, ta sẽ nói cho nàng. Mấy ngày nay, ngươi có thể dùng điểm công hiến hỏi đổi một chút tài nguyên."

Lục Vũ hỏi: "Có thể hỏi đổi ngọc tinh sao?"

"Có thể, bất quá ngọc tinh hơi đắt, bình thường đều là Phù tông và Khí Tông tài cán dùng đến, ngươi có thể đi hỏi đổi một chút công pháp, hoặc là binh khí, pháp bảo, phù lục, đan dược."

"Ồ đâu hỏi đổi?"

"Các tông cũng có hỏi đổi điểm, một chút tài nguyên đặc thù, cần tại chỉ định hỏi đổi điểm hỏi đổi."

Bạch Tuyết và Lục Vũ hàn huyền một hồi, liền bị Hồn tông cao thủ gọi đi.

Lâm Phong đi vào Lục Vũ bên cạnh, cười đùa nói: "Lão đại, ngươi nói truyền thụ cho ta đan phương ... "

"Ta trước truyền thụ cho ngươi Tam Âm Linh đan và Tam Dương Linh đan phương pháp luyện chế, cái trước thích hợp ngươi phục dụng, cái sau ... "

Lâm Phong cười thâm: "Cái sau là luyện chế cho sư tỷ."

Lục Vũ trừng mắt liếc hấn một cái.

"Lắm miệng."

Lúc này, lần lượt có đệ tử rời đi.

Trương Nhược Dao có chút không bỏ, đến đây và Lục Vũ cáo biệt.

"An tâm tu luyện, có rảnh ta tới thăm ngươi."

Lục Vũ mâu nhãn mỉm cười, trong bình tĩnh nhưng lại hàm ẩn mấy phần quan tâm.

Lâm Phong cười đùa nói: "Sư tỷ nếu là cần đan dược, tìm ta là được."

Trương Nhược Dao ừ một tiếng, vuốt cằm nói: "Bảo trọng."

Phiêu nhiên mà đi, Trương Nhược Dao cùng các sư huynh cùng điện trở về.

Lục Vũ trở lại Huyền Dương phong, đã là sau nửa canh giờ.

Vừa bước vào Như Mộng viện, liền thấy một cái nhìn quen mắt thân ảnh.

"Hoa sư thúc, ngọn gió nào thổi ngươi tới đây?"

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, không nghĩ tới Hoa Ngọc Kiều lại sẽ xuất hiện tại Như Mộng viện.

"Lục Vũ, ngươi trở lại rồi, sư thúc muốn cầu ngươi giúp một chút."

Hoa Ngọc Kiều hai mắt sáng lên, vũ mị kiều điểm nàng, hai đầu lông mày treo mấy phần thanh sầu, bằng thêm mấy phần điềm đạm đáng yêu.

"Ta chút thực lực ấy, khả năng giúp đỡ sư thúc gấp cái gì sao?"

Lục Vũ ngạc nhiên, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua đại sảnh, lập tức liền hiểu.

Hoa Ngọc Kiều nhoáng người lao tới, xuất hiện ở trước mặt Lục Vũ, một phát bắt được tay của hắn, hơi có vẻ kích động nói: "Việc này, chỉ có người mới có thể giúp được sư thúc."

Nhìn thần sắc lo lắng Hoa Ngọc Kiều, Lục Vũ an ủi: "Sư thúc đừng nóng vội, có chuyện gì người trước nói cho ta nghe một chút đi, có thể giúp đỡ ta nhất định giúp bận bịu."

Hoa Ngọc Kiều nghe vậy, thoáng bình tĩnh một điểm.

"Chuyện là như thế này, ta có một cái đệ đệ gọi Hoa Ngọc Bảo, niên kỷ tương tự như người, là Phù tông đệ tử. Nửa tháng trước, thân thể đột nhiên xuất hiện dị dạng, thể nội kinh mạch rối loạn, đau nhức đến chết đi sống lại."

"Ta nghe hỏi tiến đến, một phen giải sau mới biết được, đệ đệ tại luyện chế phù lục quá trình bên trong gây ra rui ro, thân thể lọt vào phản phệ. Muốn cứu sống hắn rất phiền phức, cần mời Long phù sư xuất thủ. Thế nhưng là ... thế nhưng là ... "

"Nhưng mà cái gì?"

Hoa Ngọc Kiều sắc mặt khó coi, tức giận nói: "Long phù sư kia mặt người dạ thú, hắn lại muốn ta lấy thân báo đáp, mới bằng lòng cứu đệ đệ ta."

Lục Vũ sửng sò, ngạc nhiên nói: "Loại chuyện này, Thiên Huyền tông liền không ai hỏi đến? Môn quy cho phép hắn dạng này?"

Hoa Ngọc Kiều khổ sở nói: "Thiên Huyền tông đệ tử vô số, cũng không phải là mỗi người đều có chỗ dựa. Đối với Thiên Huyền tông mà nói, giá trị của Long phù sư, một ngàn cái ta cũng không sánh nổi, huống hồ, môn quy chỉ nhằm vào kẻ yếu."

Lục Vũ hơi kinh ngạc, nghĩ không ra Thiên Huyền tông lớn như thế, còn có bức này không thể lộ ra ngoài ánh sáng sự tình tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Tình hình tông môn

"Sư thúc có tính toán gì?"

Hoa Ngọc Kiều khổ sở nói: "Ta đương nhiên không chịu đáp ứng, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Ta bản xuất từ Hồn tông một trong hạ cửu điện Tĩnh Hoa điện, tu vi cũng không cao, vãn vận Linh Vũ lực trọng, tại Thiên Huyền tông thuộc về loại không có bối cảnh nhất kia, hai đệ tử không có năng lực."

"Với thực lực cá nhân của ta, há có thể đối kháng với Long phù sư? Liền xem như Hồn tông bên trong điện chủ lực điện ra mặt, cũng nhiều nhất để Long phù sư kia không đến mức ép buộc ta, nhưng là muốn hắn xuất thủ cứu đệ đệ ta, chỉ sợ là không có hi vọng. Ta càng nghĩ, bây giờ không có biện pháp, chỉ có thể đến đây Như Mộng viện, cầu Huyền Mộng hỗ trợ. Thế nhưng là ... "

Lục Vũ đã hiểu.

"Sư thúc là muốn cho ta giúp người van cầu mời, mời viện chủ ra mặt?"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Toàn bộ Thiên Huyền tông, ta có thể tiếp xúc đến trong đám người, dám cùng Long phù sư khiêu chiến cũng chỉ có Huyền Mộng. Thương tam viện loại địa phương kia, ta ngay cả tư cách đi đến cũng không có a."

"Sư thúc đừng vội, trước ngồi chờ ở đây, ta tiến đi dò thám khẩu khí của viện chủ."

Lục Vũ thu xếp tốt Hoa Ngọc Kiều, sau đó liền tiến nhập đại sảnh.

Huyền Mộng nhìn hắn, ánh mắt quét mắt hắn toàn thân cao thấp.

"Xem ra thu hoạch rất tốt a."

Lục Vũ mỉm cười tiến lên, không hề đề cập tới chuyện của Hoa Ngọc Kiều, ngược lại trò chuyện lên Vạn Hồn động.

"Giống như dự đoán lúc trước, bên trong Vạn Hồn động quả nhiên có Địa hồn tồn tại."

Huyền Mộng lạnh nhạt nói: "Điểm này, Thiên Huyền tông trên thực tế là biết đến, chỉ bất quá rất ít người biết."

Lục Vũ nói: "Cửu Đạo nhai, Vạn Hồn động cũng có Địa hồn, ta đoán chừng Thiên Huyền tông không phải chỉ hai chỗ này."

Huyền Mộng nói: "Còn có U Hồn trì, bất quá những chuyện này, không nên nói thêm, biết quá nhiều cũng không tốt."

Lục Vũ gật đầu, lưu ý lấy về biến hóa của Huyền Mộng, nói khẽ: "Ta trở về thời gian gặp được Hoa sư thúc ..."

Huyền Mộng ánh mắt lạnh lùng, khẽ nói: "Ngươi nghĩ thay nàng biện hộ cho?"

Lục Vũ lắc đầu nói: "Ta chỉ là hiếu kỳ, Pháp tông mặc kệ những chuyện này?"

Huyền Mộng cười lạnh nói: "Pháp tông một mực đệ tử phạm quy, không dám quản một số chuyện gì đó."

"Người viện chủ kia ..."

Huyền Mộng khẽ nói: "Ta là không muốn quản những chuyện này, vì một cái Hoa Ngọc Kiều mà đắc tội Long Tứ Hải, kia là chuyện rất ngu xuẩn."

Lục Vũ chần chờ, hỏi: "Long Tứ Hải không dễ chọc?"

Huyền Mộng nói: "Hắn là Thiên Huyền tông từ nơi khác đào tới Phù khí sư, tính tình cổ quái, có chút ham mê nữ sắc, lại là người mang thù, có thù tất báo. Thiên Huyền tông từ trên xuống dưới, đều tránh né hắn. Nếu ai bị hắn dễ mất tới, chính là kẻ đó không may. Hoa Ngọc Kiều tại Thiên Huyền tông không quyền không thế, đối nàng có tà niệm nam nhi nhiều người đi. Nếu không phải nàng xử sự khéo đưa đẩy, khắp nơi cẩn thận, sớm liền trở thành đồ chơi của người khác."

Lục Vũ nói: "Viện chủ đối Hoa sư thúc đánh giá làm sao?"

Huyền Mộng khẽ nói: "Ta đối nàng không quen, Bạch Tuyết bình luận nàng, ngoài mị trong khiết."

Lục Vũ cười nói: "Đã là người giữ mình trong sạch, viện chủ sao không bán một cái nhân tình?"

Huyền Mộng lạnh lùng nói: "Nếu không phải Bạch Tuyết đánh giá nàng không tệ, ta đã sớm đem nàng đánh ra ngoài. Thiên Hồn Bách Dung Bảo đỉnh của ta, Phù tông bỏ khá nhiều công sức, chuyện này ta không tiện ra mặt."

"Thì ra là thế."

Lục Vũ nhún mày, trầm ngâm nói: "Môn đồ đại hội thời điểm, Hoa sư thúc cũng có chút chiếu cố ta, nếu không ta đi xem một chút bệnh tình đệ đệ của nàng?"

Huyền Mộng nhắm hai mắt lại, giống như cười mà không phải cười nhìn Lục Vũ.

"Ngươi có nắm chắc?"

Lục Vũ chần chờ, cười hắc hắc nói: "Cái này, viện chủ nhưng đừng nói cho người khác."

Huyền Mộng lờ mờ hắt một cái, lạnh nhạt nói: "Không muốn mang về Như Mộng viện, Bạch Tuyết qua mấy ngày muốn ra ngoài, để các nàng tỷ đệ cùng một chỗ đi theo, đến lúc đó liền không nên quay lại."

Lục Vũ khen: "Viện chủ anh minh."

"Bớt nịnh hót, ta qua mấy ngày muốn bế quan, ngươi liền cùng Bạch Tuyết cùng đi, ít gây chuyện."

Lục Vũ lên tiếng, liền rời đi đại sảnh.

"Sư thúc, đệ đệ ngươi trước mắt ở đâu?"

Hoa Ngọc Kiều nghe vậy vui mừng, hỏi: "Huyền Mộng đồng ý giúp đỡ rồi?"

Lục Vũ cười nói: "Việc này viện chủ không tiện ra mặt, bất quá ta có biện pháp cứu đệ đệ ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải đem hắn tiếp hồi hồn tông."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Đón về không có vấn đề, nhưng là như thế nào cứu hắn đây?"

Lục Vũ nói: "Cái này, ta đến lúc đó sẽ nói cho ngươi biết. Đi thôi, chúng ta đi trước ngươi nơi đó."

Hoa Ngọc Kiều chần chờ một chút, hỏi: "Thật sự có biện pháp?"

Lục Vũ cười nói: "Ta cam đoan trả lại ngươi một cái nhảy nhót tung bừng đệ đệ, nhưng là ngươi phải nghe lời ta mới được."

Hoa Ngọc Kiều nửa tin nửa ngờ, cắn răng nói: "Tốt, ta tin tưởng ngươi."

Lục Vũ tiến vào Thiên Huyền tông lâu như vậy, đi không ít địa phương, nhưng là đối với Thiên Huyền tông phổ thông đệ tử tình huống thật, ngược lại cũng không biết một tí gì.

Ngày bình thường, Thiên Huyền tông đệ tử là tu luyện như thế nào, không có việc gì nói cái gì, bây giờ từng bước một đi lên trên, những này, Lục Vũ đều không biết.

Hoa Ngọc Kiều nói: "Chỉ có đi vào Linh Vũ cảnh, mới có thể xem như Thiên Huyền tông đệ tử chính thức. Tự Linh cảnh chẳng qua là đệ tử ngoại môn, liền tiến vào Tăng Kinh các cũng không có tư cách, cũng sẽ không có trưởng lão chuyên môn truyền thụ Thiên Huyền tông tuyệt kỹ."

Lục Vũ nói: "Vậy có hay không loại kia, ngây ngốc ba năm năm, đều không thể đi vào Linh Vũ cảnh, cuối cùng rồi đi người?"

Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Huyền hồn muốn đi vào Linh Vũ cảnh, cũng không phải việc khó. Trừ phi trong vòng mười năm, đều không thể đột phá Linh Vũ cảnh, mới có thể bị đuổi đi ra, nhưng Thiên Huyền tông từ trước tới nay, còn chưa hề xuất hiện qua loại chuyện này. Linh Vũ cảnh phía trên liền là Nguyên Vũ cảnh, lại hướng lên chính là Thiên Vũ cảnh, danh xưng võ đạo đỉnh phong."

"Thiên Huyền bát tông, thượng tam điện người bình thường không đi được, chỗ ấy nghe nói tất cả đều là cao thủ Thiên Vũ cảnh. Trung lục điện lấy Nguyên Vũ cảnh làm chủ, hạ cửu điện yếu nhất, số người nhiều nhất, phần lớn là Linh Vũ cảnh. Thiên Huyền tông đệ tử mới vô, sau khi đạt tới Linh Vũ cảnh, liền sẽ bắt đầu thống nhất tiêu chuẩn tu luyện, mỗi ba tháng khảo hạch một lần, cạnh tranh tương đương kịch liệt. Chỉ có thiên tư xuất chúng, biểu hiện xuất chúng đệ tử, mới có hi vọng thu hoạch được tông môn vụn vặt, thu hoạch được tương ứng tài nguyên tu luyện."

"Nếu như về mặt tu luyện so ra kém những người khác, vậy cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, tận khả năng kiếm lấy điểm cống hiến, để đổi lấy tài nguyên. Kể từ đó, rất nhiều đệ tử đều sẽ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, có chút thành công, có chút lại chết ở nửa đường. Ta trước một lần đi Thiên Nguyệt quốc, đoạt được cũng bắt quá hai cái điểm cống hiến thôi."

Lục Vũ kinh ngạc nói: "Sư thúc hiện tại không cách nào thu hoạch được tài nguyên tu luyện?"

Hoa Ngọc Kiều thở dài: "Thiên Huyền tông đệ tử đông đảo, không có khả năng mỗi người đều có thể thu được sung túc tài nguyên. Căn cứ quy định, từ đi vào Linh Vũ cảnh bắt đầu tính toán, trong vòng năm năm, mỗi tháng đều sẽ đạt được nhất định tài nguyên. Năm năm về sau, nếu như không thể thông qua khảo hạch, vậy cũng chỉ có thể mình đi nhận nhiệm vụ, kiếm lấy điểm cống hiến hối đoái tài nguyên."

"Liên như lần trước những người làm đốc tra kia, bọn hắn là thuộc về loại kia tư chất độ chênh lệch, thủ vòng năm khảo hạch cuối cùng bắt quá, liền bị đoạn mất tài nguyên, chỉ có thể tự mình kiếm lấy điểm cống hiến, cho nên thực lực tiến triển chậm chạp."

Lục Vũ nghĩ đến Sở Hoài Nam, hẳn Linh Vũ nhị trọng cảnh giới nguyên lai liền là thủ luân khảo hạch không quá quan, không có tài nguyên, hậu kỳ cảnh giới tăng lên liền trở nên khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Bị người ám toán

"Trở thành Thiên Huyền tông đệ tử chính thức về sau, năm thứ nhất, năm thứ hai, năm thứ ba, năm thứ năm các có một lần đại khảo, ta lúc đầu liền là năm thứ năm cái kia một vòng đại khảo thất bại, về sau thì tương đương với bị tông môn vứt bỏ, chỉ có thể tay làm hàm nhai."

Hoa Ngọc Kiều quay đầu lúc trước, không khỏi cảm khái.

Lục Vũ nói: "Kiếm lấy điểm cống hiến, hẳn là cũng có thể tiếp tục trèo lên trên a."

Hoa Ngọc Kiều cười khổ nói: "Cái kia loại phương thức, rất khó. Cùng một bản công pháp, chúng ta cần năm trăm cái điểm cống hiến, nhưng này chút đệ tử kiệt xuất, chỉ cần một trăm cái điểm cống hiến. Tông môn áp dụng liền là hút máu phương thức, những cái được gọi là thiên kiều kỳ tài, thành công của bọn hắn liền là xây dựng ở nỗi thống khổ của chúng ta phía trên, không ngừng nghiền ép chúng ta, đi lớn mạnh bọn hắn."

Lục Vũ thở dài: "Thế giới này mạnh được yếu thua, chỗ nào đều như thế, vật cạnh thiên trạch."

Trong lúc nói chuyện với nhau, hai người tới Hồn tông tím âm phong. Hoa Ngọc Kiều mang theo Lục Vũ thẳng đến Tinh Hoa điện, chỗ ở của nàng vào chỗ tại một mảnh rừng trúc ở giữa.

"Ôi, Hoa sư muội từ chỗ nào tìm đến như vậy một cái tuần tiểu tiểu suất ca a, ngày ngày tân hoan, hàng đêm triền miên, thật sự là tiện sát sư tỷ."

Một cái thanh âm âm dương quái khí đột nhiên vang lên, tràn đầy trào phúng và ghen tỵ với.

Hoa Ngọc Kiều ánh mắt lạnh lùng, trên mặt cũng lộ ra vũ mị mỉm cười.

"Vương sư tỷ nếu là hâm mộ, gì không tự mình đi tìm một cái trở về?"

Trong rừng, trên một tòa trúc lâu, đứng thẳng một cái nữ tử áo trắng, ngoài ba mươi, nhan sắc bình thường, hai đầu lông mày lộ ra mấy phần sát khí.

"Ta còn không giống một ít người như vậy không biết xấu hổ, không xấu hổ, luôn cho Tĩnh Hoa điện chúng ta mất mặt."

Hoa Ngọc Kiều phản bác: "Luận chiến ánh sáng, ai có thể so ra mà vượt Vương sư tỷ a."

"Luận không biết xấu hổ, cái nào so ra mà vượt hồ ly tinh Hoa Ngọc Kiều người a? Hôm nay cùng cái này có một chân, ngày mai cùng cái kia có một chân, nhiều đến đâu đếm không hết."

Hoa Ngọc Kiều sắc mặt tái xanh, khề nói: "Ta nào có Vương sư tỷ như vậy bằng thanh ngọc khiết, nam nhân cho tới bây giờ đều không động vào."

Hai người đối chọi gay gắt, đánh võ mồm.

Trên trúc lâu, nữ tử áo trắng sắc mặt bất thiện, cả giận nói: "Người dám mắng ta xấu!"

Bạch quang lóe lên, người kia trong nháy mắt tới gần, một cổ sát khí chạm mặt tới.

Hoa Ngọc Kiều sắc mặt đại biến, võ hồn nhận lấy áp chế, còn chưa kịp né tránh, bộp một tiếng, trên mặt liền chịu một bàn tay.

Lục Vũ thấy thế hơi kinh ngạc, xem ra Hoa Ngọc Kiều tại Tĩnh Hoa điện trôi qua cũng không tốt a.

"Một tát này chỉ là cho người một chút giáo huấn, không có bản sự cũng không cần ở trước mặt ta can rở, nếu không ta gặp một lần đánh một lần."

Cái kia Vương sư tỷ cánh giới rõ ràng ở trên Hoa Ngọc Kiều, có thể nhẹ nhõm áp chế nàng.

Hoa Ngọc Kiều má trái sưng đỏ, má phải xanh xám, giọng căm hận nói: "Đây là lần thứ ba, một ngày nào đó, ta sẽ trả lại gấp đôi!"

Quay người, Hoa Ngọc Kiều nhìn Lục Vũ một chút, trong lòng hết sức khó xử, nhưng lại biệt khuất khó chịu, nước mắt tại trong mắt đảo quanh.

Lục Vũ trong lòng thờ dài, tiến lên lôi kéo tay của nàng, an ủi: "Quân tử báo thù, ba năm không muộn."

Hoa Ngọc Kiều xấu hổ vô cùng, lôi kéo Lục Vũ vội vàng đi.

Hoa Ngọc Kiều ở trúc lâu ngay tại cái kia Vương sư tỷ đằng sau không xa, trúc lâu này quá lớn, bên trong có trên trăm tòa trúc lâu.

"Để người chê cười."

Hoa Ngọc Kiều than nhẹ, người sống khuôn mặt, nàng tại Tĩnh Hoa điện không được đồng môn sư tỷ ưa thích, cũng là bởi vì gương mặt này của nàng.

Lục Vũ kiếp trước trải qua chua xót, biết rõ người bình thường gian nan.

"Sư thúc cũng chớ bi thương, có câu nói gọi lúc tới vận chuyển. Chúng ta đã gặp gỡ, vậy chính là có duyên. Ta có thể giúp người hoàn thành tâm nguyện."

"Người thật tốt."

Hoa Ngọc Kiều cũng không có đem Lục Vũ lời nói coi là thật, nhưng vẫn là rất cảm tạ hắn.

Hai người ngồi một hồi, Hoa Ngọc Kiều dùng nước lạnh thoa mặt, đợi tiêu sưng về sau, liền tiến về Phù tông tiếp về đệ đệ.

Lục Vũ trong lúc rảnh rỗi, một người tại trong rừng trúc tản bộ, thân thể cảm giác được một cỗ kỳ quái ba động.

"Là cái gì đây?"

Lục Vũ nhíu mày, thả ra võ hồn, vận chuyển Tam Huyền Ngự Linh quyết, trong nháy mắt liền bắt được một sợi khí tức.

Lóe lên tia sáng nhạt, Lục Vũ giống như u linh, đi tới sâu trong rừng trúc, bị một gốc thanh trúc hấp dẫn.

Căn thanh trúc này bề ngoài nhìn không ra cái gì đặc biệt, nhưng là trong đó một tiết có sáu cái điểm lấm tấm, nhìn qua tựa như là sinh trùng.

"Động Hồn tiêu! Nghĩ không ra lại thật sự có loại này tồn tại."

Lục Vũ vừa mừng vừa sợ, không phải là bởi vì cái này Động Hồn tiêu đến cỡ nào trân quý, mà là bởi vì nó tương đối hiếm thấy.

Lục Vũ lấy ra cái kia một đoạn thanh trúc, đem sáu cái điểm lấm tấm mốc lỗ, cái này biến thành một cây trúc tiêu.

"Vật này tại ta vô dụng, nhưng lại có thể dùng để tặng người."

Hoa Ngọc Kiều rất thuận lợi đem đệ đệ tiếp về, đáng tiếc hắn đã lâm vào hôn mê, không còn sống lâu nữa.

"Lục Vũ, tiếp xuống làm sao bây giờ? Long phù sư nói, đệ đệ sống không quá hai ngày, nếu như ta không đáp ứng yêu cầu của hắn, đệ đệ ta ..."

Hoa Ngọc Kiều mặt mũi tràn đầy lo lắng, tuyệt vọng mà lại bất lực.

Lục Vũ nhìn thiếu niên trên giường, mười sáu mười bảy tuổi, sắc mặt tái nhợt, song mi khóa chặt, tức cũng đã ngắt đi, vẫn như cũ một mặt thống khổ bộ dáng.

"Ta trước coi y phục của hắn, kiểm tra một chút tình huống của hắn."

Lục Vũ hai ba lần liền cởi hết Hoa Ngọc Bảo quần áo, chỉ gấp hắn dưới da thịt, từng cây tơ máu giăng khắp nơi, vậy mà tạo thành một loại quỷ dị phù trận.

Lục Vũ sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Tứ Sát Tà Mạch phù trận, đệ đệ ngươi là tu vi gì?"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Đệ đệ thiên tư tốt hơn ta, hắn đã là Linh Vũ thất trọng cảnh giới, tại Phù tông coi như tương đối xuất sắc."

Lục Vũ cau mày nói: "Linh Vũ thất trọng cảnh giới, không có khả năng lọt vào Tứ Sát Tà Mạch phù trận phản phệ."

Hoa Ngọc Kiều sửng sốt, hỏi: "Vì cái gì?"

"Bởi vì hắn còn không chế không được, căn bản là không có cách luyện chế Tứ Sát Tà Mạch phù trận, làm sao sẽ bị phản phệ?"

Hoa Ngọc Kiều hoảng sợ nói: "Cái kia đệ đệ hắn ..."

Lục Vũ cười lạnh nói: "Hắn là bị người mưu hại, chỉ bất quá đối phương làm rất khéo léo, nhưng này người không để ý đến một điểm, Tứ Sát Tà Mạch phù trận chỉ ít cần Linh Vũ bát trọng cảnh giới, mới có thể miễn cưỡng không chế."

Hoa Ngọc Kiều tức giận nói: "Long phù sư, nhất định là hắn, quá hèn hạ!"

Lục Vũ trầm ngâm nói: "Không nhất định là Long phù sư tự mình xuất thủ, nhưng khẳng định cùng hắn có quan hệ. Cái này Tứ Sát Tà Mạch phù trận một khi phản phệ, sẽ rất phiền phức. Đệ đệ ngươi xác thực sống không quá hai ngày ..."

"Vậy phải làm thế nào a!"

Hoa Ngọc Kiều hoa dung thất sắc, hoàn toàn mất tác vương.

"Sư thúc đừng vội, ta từ có biện pháp. Bất quá ..."

Hoa Ngọc Kiều nhìn Lục Vũ, truy vấn: "Bất quá cái gì?"

Lục Vũ nói: "Ta chữa khỏi đệ đệ ngươi về sau, hắn không thể lại ở tại Phù tông, tốt nhất rời đi Thiên Huyền tông, khác mưu hắn đường."

Hoa Ngọc Kiều sửng sốt, chần chờ nói: "Đệ đệ thiên tư tốt hơn ta, hắn như rời đi, tiền đồ sẽ phá hủy."

Lục Vũ nói: "Hắn như lưu lại, ngươi ngày sau tất khó thoát ma chướng. Chiến Hồn đại lục như thế lớn, hắn còn trẻ, ngươi tại sao phải sợ hắn hỗn không ra mặt sao?"

Hoa Ngọc Kiều bất đắc dĩ cười một tiếng, cắn răng nói: "Tốt, cứ sống hắn, ta liền để hắn rời đi."

Lục Vũ nhìn Hoa Ngọc Bảo, nói khẽ: "Tứ Sát Tà Mạch phù trận rất ác độc, nhưng lại có thể kích phát tiềm năng nhân thể. Ta cứu sống hắn về sau, hắn sẽ nhân họa đắc phúc. Chỉ là việc này, ngươi biết ta biết, không thể tiết lộ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Giúp người làm niềm vui

Hoa Ngọc Kiều cảm kích nói: "Yên tâm, ta sẽ không liên lụy ngươi. Phần ân tình này, ta sẽ khắc trong tâm khảm."

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Tiện tay mà thôi, sư thúc không cần để ở trong lòng."

Lục Vũ lấy ra Quỷ bút Hắc Mộc, phân phó Hoa Ngọc Kiều giữ ở ngoài cửa, không khen người trước tới quấy rầy.

Hoa Ngọc Kiều vừa sợ lại kỳ, Lục Vũ thật có thể cứu sống đệ đệ sao?

Điểm này, nàng kỳ thật không quá tin tưởng, bởi vì Lục Vũ tuổi còn rất trẻ.

Lục Vũ tay phải chấp bút, thôi động hồn lực, Quỷ bút Hắc Mộc ngời bút nổi lên một sợi ngân quang.

Về sau, Lục Vũ tay phải huy sai tự nhiên, liền thành một khối, như bút tẩu long xà, trên người Hoa Ngọc Bảo nhanh chóng vẽ phù văn trận pháp.

Lục Vũ tay trái phát lực, để trên giường Hoa Ngọc Bảo lẳng không xoay người, ngời bút ngân quang tung hoành xen lẫn, trải rộng toàn thân hắn.

Quá trình này một mạch mà thành, chỉ dùng thời gian 5 phút, nhưng Lục Vũ trên trán lại lớn mồ hôi như mưa.

Bởi vì Lục Vũ là thấp cảnh giới cường ép phá giải, tiêu hao xa so với dự đoán muốn lớn mấy lần.

Cũng may Lục Vũ sớm đã xua đầu bằng nay, thể nội có Cửu Dương Huyền Mộc và võ hồn thần mộc, thực lực tổng hợp viễn siêu dĩ vãng mấy lần.

Hoa Ngọc Kiều nhìn tròn mắt hốc mồm, đơn giản không thể tin được.

Tuổi còn nhỏ Lục Vũ, vậy mà đối phù văn chi thuật có như thể tạo nghệ, đơn giản nghe rộn cả người.

"Nghe nói hắn là Thiên Duyên tiến vào Như Mộng viện, quả nhiên từng có người bản sự."

Hoa Ngọc Kiều may mắn vô cùng, hạnh phúc chính mình nhận biết Lục Vũ, hắn lại chịu giúp mình.

Nếu không, lần này, mình hơn phân nửa muốn hủy ở Long phủ sư tên súc sinh kia trong tay.

Nghĩ đến nơi này, Hoa Ngọc Kiều lòng tràn đầy cảm kích, vui sướng sau khi lại nghĩ tới rất nhiều chuyện.

"Tốt, để hắn ngủ lấy hai ngày, sau khi tỉnh lại liền không sao."

Lục Vũ thu hồi Quỷ bút Hắc Mộc, lau đi mồ hôi trên trán.

Hoa Ngọc Kiều thấy thế, ngay cả vôi vàng lấy ra khăn tay, tự mình lau cho hắn.

Lục Vũ nhưng nghe một sợi hương khí đánh tới, mê người muốn say.

"Sư thúc ... "

Lục Vũ hơi đỏ mặt, theo bản năng lui về sau một bước.

Hoa Ngọc Kiều mị nhãn nhất chuyển, khẽ cười nói: "Thẹn thùng. Ngươi đã cứu đệ đệ ta, ta cũng không có gì có thể hồi báo ngươi. Nếu là ngươi không chê, về sau liền gọi ta một tiếng tỷ tỷ. Chỉ sợ ngươi chóng mặt ... "

Hoa Ngọc Kiều tiểu dung vừa thu lại, trên mặt ngọc nhiều một tia tự ti, nàng mình bạch mình cùng Lục Vũ chỉ ở giữa chênh lệch.

Lấy Lục Vũ tuổi trẻ, thực lực, thiên tư, ngày sau hai người tất nhiên là một cái tại trời một cái tại đất.

"Sư ... sư ... tỷ tỷ."

Lục Vũ bị Hoa Ngọc Kiều đột nhiên lưu lộ ra ngoài thương cảm tiếp xúc động, mình kiếp trước, tại không có trở thành Thánh Hồn Thiên Sư trước đó, không phải cũng thường xuyên toát ra loại này tự ti?

Tỷ tỷ?

Hoa Ngọc Kiều sững sờ, trên mặt thất lạc, trong nháy mắt bị vui sướng thay thế.

"Đệ đệ, tốt đệ đệ!"

Hoa Ngọc Kiều một tay lấy Lục Vũ ôm vào trong ngực, chăm chú địa, sợ hắn sẽ biến mất.

Xông vào mũi mùi thơm, mê người muốn say, mềm mại ôm ấp, để Lục Vũ xấu hổ vô cùng.

Giờ khắc này, vui mà vong hình Hoa Ngọc Kiều, hoàn toàn không để ý đến nam nữ có khác, cao ngất kia bộ ngực đầy đặn, để Lục Vũ toàn thân cứng ngắc.

"Tỷ ... tỷ ... "

Lục Vũ có loại cảm giác hít thở không thông, cái kia mềm mại ý chí, xác thực làm cho người khó mà kháng cự.

Hoa Ngọc Kiều kích động về sau, tâm tình dần dần bình phục.

Gặp Lục Vũ một mặt đỏ bừng, lúc này mới ý thức được, giữa hai người quá thân mật.

Khuôn mặt đỏ lên, Hoa Ngọc Kiều cuống quýt buông hai cánh tay ra, gặp Lục Vũ một mặt xấu hổ, biết hấn mặt mỏng, trên gheo nói: "Ngươi là đệ đệ, ta là tỷ tỷ, có cái gì tốt then thùng. Đến, lại ôm một cái."

Hai tay một trương, Hoa Ngọc Kiều lại một lần ôm Lục Vũ, ánh mắt mỉm cười, lộ ra mấy phần sủng ái, sắc mặt tự nhiên.

Lục Vũ nhìn nàng, cảm nhận được trong nội tâm nàng cái chủng loại kia bằng phẳng, trên mặt ý xấu hổ tán đi, hai tay vừa thu lại, liền ôm lấy nàng cái kia thơm ngào ngạt thân thể.

Đây là tỷ đệ ở giữa một cái ôm, trong lúc vô hình kéo gần lại quan hệ giữa hai người.

"Đây mới là đệ đệ ngoan của ta, cảm ơn ngươi."

Hoa Ngọc Kiều trời sinh vũ mị, một cái nhãn mày một nụ cười đều có chút mê người.

Lục Vũ cười nói: "Đã là tỷ đệ, liền không cần nói cảm ơn. Tỷ tỷ tính võ hồn là cái gì loại hình, phóng xuất để ta xem một chút."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Ta là hoa vũ hồn, làm sao tư chất bình thường."

Một đóa màu trắng bông hoa hiện lên ở Hoa Ngọc Kiều trên đầu, hoa nở sáu cánh, có màu hồng điểm lấm tấm, phá lệ kiều diễm.

Lục Vũ nhìn võ hồn của Hoa Ngọc Kiều, trên mặt lộ ra một tia ngạc nhiên.

"Tỷ tỷ mình bạch vũ hồn của mình là cái gì không?"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Hoa vũ hồn đông đảo, võ hồn này của ta tên là Vân Hồng lan, khá bình thường."

"Sai, tất cả đều sai."

Lục Vũ lắc đầu, trên mặt mang một vòng cười yếu ớt.

"Võ hồn của tỷ tỷ cũng không phải là Vân Hồng lan, mà là Tuyết Hồng tán, hai thuộc tính hoàn toàn tương phản. Võ hồn của tỷ tỷ hoa nở sáu cánh, tuyết trắng loá mắt, màu hồng lấm bạn. Tuyết trắng đại biểu cho lạnh, phần điểm đại biểu cho lửa, cái kia là trong âm dục dương, băng hỏa đồng nguyên. Nếu không thể tìm tới thích hợp hồn quyết và công pháp, liền khó mà phát huy ra võ hồn đặc điểm."

Hoa Ngọc Kiều ngạc nhiên nói: "Không thể nào, chỗ này thế nhưng là Hồn tông, coi như ta nhận lầm, trưởng lão, điện chủ nhóm cũng sẽ không nhận lầm a."

Lục Vũ nói: "Trong tinh võ hồn, thảo hồn và hoa vũ hồn là khó phân biệt nhất, nhận lầm rất bình thường. Tỷ tỷ tu luyện hồn quyết và công pháp cũng có sai lầm, cho nên cảnh giới dừng bước không tiến. Tuyết Hồng tán võ hồn mặc dù không phải cái gì thượng phẩm Huyền hồn, nhưng chỉ cần tu luyện đúng phương pháp, đi vào Nguyên Vũ cảnh cũng không khó."

"Thật?"

Hoa Ngọc Kiều đại hỉ, bận bịu lôi kéo Lục Vũ tay, hỏi: "Vậy ta nên tu luyện công pháp cùng hồn quyết gì?"

Lục Vũ trầm ngâm nói: "Ta còn chưa từng đi Tàng Kinh các của Thiên Huyền tông, không rõ ràng tình huống bên trong. Tỷ tỷ có thể đi Hồn tông Tàng Kinh các nhìn một chút, nhìn có thể hay không tìm tới Thu Sơn quyết và Thiếu Âm Chân Giải."

Hoa Ngọc Kiều phấn chấn nói: "Ta hiện tại liền đi, một hồi liền trở lại."

Vèn vẹn thời gian 5 phút, Hoa Ngọc Kiều liền chạy về trúc lâu, cầm trong tay hai bản bí tịch, hưng phấn nói: "Thu Sơn quyết tìm được, Thiếu Âm Chân Giải không có, bất quá ta tìm tới một bản Thiếu Âm Chân Dương quyết."

Lục Vũ lấy ra hai bản bí tịch, đại khái nhìn một chút.

"Không tệ, vừa vặn phù hợp với võ hồn của ngươi. Trước mắt võ hồn của ngươi mới Huyền cấp nhị phẩm, ta lại giúp ngươi một tay."

Lục Vũ để Hoa Ngọc Kiều thả ra võ hồn, mình cũng phóng xuất ra thảo hồn, ba đầu hồn lực tuyến quán quanh ở võ hồn của Hoa Ngọc Kiều phía trên, mượn nhờ Vạn Pháp Trì khoáng vật chi lực thôi hóa, một canh giờ sau, võ hồn của Hoa Ngọc Kiều liền trưởng thành vì Huyền cấp tam phẩm.

"Người ... người ... là Hồn thiên sư!"

Hoa Ngọc Kiều kinh hãi cực kỳ, Lục Vũ cho nàng quá nhiều bất ngờ, để nàng liên tục như giống như nằm mơ.

Đối với Hoa Ngọc Kiều mà nói, hôm nay là nàng sinh mệnh bước ngoặt.

Không chỉ có đệ đệ được cứu vớt, mình còn thu được chỗ tốt cực lớn, nội tâm tràn đầy cảm động, ôm chặt lấy Lục Vũ, tại trên mặt hắn hôn một cái.

"Tỷ tỷ gặp gỡ người, thật là lúc tới vận chuyển!"

Hoa Ngọc Kiều tiểu dung xán lạn, cười khanh khách ôm Lục Vũ, phát ra từ nội tâm chân tình bộc lộ, để nàng tại thời khắc này, nhiều hơn một phần thánh khiết kiêu diễm.

Lục Vũ tâm tình rất tốt, không vì nàng kiêu diễm, chỉ vì sự an lòng của chính mình.

Giúp người làm niềm vui, vui sướng thường tại.

Mặc dù Lục Vũ không có khả năng trợ giúp mỗi người, nhưng là tại hắn đủ khả năng trong phạm vi, hắn hay là nguyện ý trợ giúp những cái kia thiện lương, người chính trực!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Liên Vân khiêu khích

"Hai ngày này, tỷ tỷ tốt nhất điều thấp một chút, giả trang ra một bộ thương tâm bộ dáng, miễn cho Phù tông quyền kia lại tìm phiền toái. Sau đó ta muốn đi một chuyến Tam Âm điện, món đồ này liền đưa cho tỷ tỷ cho là lễ gặp mặt."

Lục Vũ lấy ra Động Hồn tiêu, phóng tới Hoa Ngọc Kiều trên tay.

"Đây là hồn khí?"

Hoa Ngọc Kiều kinh hô, giật mình nhìn Lục Vũ.

"Đệ đệ, nó quá quý giá, tỷ tỷ không thể ... "

Lục Vũ lại cười nói: "Đây là Động Hồn tiêu, thuộc về hồn khí trong phù khí, nhưng chỉ thích hợp nữ tử."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Người bớt lừa tỷ tỷ, nam nhân cũng có thể thổi tiêu."

Lục Vũ lắc đầu nói: "Vật này khác biệt. Động Hồn tiêu, tiêu hồn động, trong âm dục dương, Dẫn Hồn nhập mộng. Ta truyền thụ tỷ tỷ một khúc hồn mộng du, không lấy uy lực tăng trưởng, nhưng rất có huyền diệu."

Hoa Ngọc Kiều cả kinh nói: "Đệ đệ, người làm sao biết tất cả mọi chuyện, đây đều là cái nào học được?"

Lục Vũ cười nói: "Phật nói, không thể nói."

Sau nửa canh giờ, Lục Vũ rời đi trúc lâu, một cái người đi tới Tam Âm điện.

"A, chủ động chạy tới, có phải hay không đến giảm giá a?"

Bạch Tuyết ưu nhã trạm tại cửa ra vào, trên ghẹo nói.

"Cái này, người phải đi hỏi viện chủ."

"Tiểu hoạt đầu, đi thôi, ta vừa vận phải đi ra ngoài một bận, thuận tiện dẫn người đi đi dạo."

Bạch Tuyết ưu nhã quay người, trước tiến vào Tam Âm điện, sau đó liền mang theo Tỉ Không Tà Nguyệt đi tới Lục Vũ bên cạnh thân, ba người cùng rời đi Hồn tông.

"Người tu vi tiến bộ rất nhanh a."

Ti Không Tà Nguyệt nhìn Lục Vũ, nhớ kỹ lúc mới tới, Lục Vũ mới Tụ Linh lực trọng cảnh giới, bây giờ hơn một tháng thời gian, cảnh giới liền đuổi kịp mình.

"Ta cất bước muộn, đương nhiên phải thêm chút sức."

Lục Vũ cười trả lời, theo cảnh giới tăng lên, tự tin của hắn thông dong cũng tại trong lúc vô hình triển lộ.

"Bạch sư thúc, chúng ta đây là đi cái nào a?"

"Đi Chiến tông Long Hồ phong."

Lục Vũ nhăn tinh sáng lên, tò mò hỏi: "Đi Chiến tông làm cái gì?"

Bạch Tuyết không chế Linh Độ phi thuyền, ngao du giữa không trung.

Một đôi to lớn hồn lực sí bằng tại nhẹ nhàng vung vẩy, nâng phi thuyền nhanh chóng vọt tới trước.

"Chiến tông đệ tử thường xuyên ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, vừa phát hiện một chỗ di tích cổ, Thiên Huyền tông dự định phái người tiến về tìm tòi hư thực. Hồn tông chúng ta cần phải người hiệp trợ. Chỗ di tích cổ kia còn có hai cái Huyền môn cũng biết, mặt ngoài nói là tam phương liên thủ dò xét, trên thực tế là minh tranh ám đấu."

Lục Vũ nghe xong liền đã hiểu.

"Hôm nay là đi qua thương nghị chi tiết?"

Bạch Tuyết cười nói: "Đơn giản hỏi một chút bên kia an bài, nhìn Chiến tông khi nào khởi hành."

Thiên Huyền thất tông, Chiến tông thực lực mạnh nhất, đại biểu cho tông môn vinh dự, nhân số vượt qua một vạn năm. Bạch Tuyết Linh Độ phi thuyền rơi vào Long Hồ phong chỗ giữa sườn núi.

"Ta đi Đẳng Long điện, các người nhưng bốn phía đi dạo."

Loại chuyện này, Lục Vũ cùng thân phận Ti Không Tà Nguyệt quá thấp, không cách nào tham dự.

Mới tới Chiến tông, Lục Vũ ấn tượng đầu tiên liền là nhiều người, vị trí có thể thấy được Chiến tông đệ tử, các điện cũng có luyện võ trường, cường đại hồn lực chấn nhiếp như bọt nước dập trùng.

Linh Vũ cảnh là võ hồn thực thể hóa, Nguyên Vũ cảnh chính là hóa thú, càng thêm cuồng mãnh.

Một tiếng rống to, chấn động sơn lâm, đưa tới Lục Vũ cùng Ti Không Tà Nguyệt chú ý.

Chỉ gặp một chỗ trong luyện võ trường, một con cự hùng cao tới mười trượng, tay gấu vuốt bộ ngực, phát ra ông ông tiếng vang, quanh thân linh văn trải rộng.

Ti Không Tà Nguyệt hoảng sợ nói: "Nguyên Vũ hóa thú, thật mạnh mẽ!"

Lục Vũ có chút háng hái nhìn, Nguyên Vũ tuy mạnh, nhưng hắn còn không đến mức kinh ngạc.

Con cự hùng kia chính là cao thủ Nguyên Vũ cảnh, thi triển ra võ hồn thú hóa sau biến thành.

Vậy là tốt rồi giống như Thái Cổ hung thú, lực lớn vô cùng, Linh Vũ cảnh căn bản ngăn cản không nổi.

Đối với Thiên Huyền tông tới nói, Linh Vũ cảnh là nền tảng, Nguyên Vũ cảnh là Đẻ Trụ, Thiên Vũ cảnh mới là cao thủ!

Chiến tông lấy chiến làm chủ, môn hạ đệ tử rất thích tàn nhẫn tranh đấu, tông môn cổ vũ đệ tử tương hổ luận bàn.

Trong Thiên Huyền thất tông, Chiến tông cạnh tranh tàn khốc nhất, các loại tài nguyên đều cần tranh đoạt, có thực lực mới có thể có đến bồi dưỡng.

Lục Vũ một đường đi một đường nhìn, rất mau tới đến phương múa ngoài điện.

"Tiểu tử thú, là người!"

Liên Vân vừa đi ra, liền thấy Lục Vũ, lập tức nhớ tới hôm đó Lục Vũ cùng Trương Nhược Dao thân mật kinh.

Ngày đó, nếu không phải Lâm Phong hung hăng can quấy, Liên Vân đã sớm xuất thủ giáo huấn Lục Vũ.

Bây giờ, tiểu tử này vậy mà đi vào địa bàn của mình, không đánh cho hắn một trận, có thể nào xứng đáng mình?

"Lăn, lăn, lăn, nơi này không chào đón ngươi."

Liên Vân ánh mắt xem thường, cố ý kích thích Lục Vũ.

"Có hoan nghênh ta hay không, còn chưa tới phiên ngươi đến quyết định."

Lục Vũ híp mắt, cười đến có chút lạnh.

Tì Không Tà Nguyệt không muốn gây chuyện, lôi kéo Lục Vũ ống tay áo nói: "Được rồi, chúng ta chuyển sang nơi khác đi."

Liên Vân lớn lối nói: "Cút đi, tiểu tử thú, không lăn, lão tử đánh ngươi!"

Lục Vũ khiêu chiến nói: "Đây chính là đạo đài khách của Chiến tông?"

Liên Vân cuồng vọng nói: "Không phục a. Vậy liền đánh đi, đánh thắng ta, liền để ngươi đi vào."

"Chiến?"

Lục Vũ cười.

"Tốt, ta cũng thật lâu không có hoạt động gân cốt, hôm nay liền chơi với ngươi chơi."

Tì Không Tà Nguyệt thấp giọng nói: "Đây là Chiến tông, hay là đừng gây chuyện vi diệu."

Lục Vũ nói: "Không sao, ta có chừng mực, ngươi một bên quan chiến là được."

Phượng múa ngoài điện, có chút rộng rãi, đầy đủ Lục Vũ cùng Liên Vân ganh đua cao thấp.

"Lá gan không nhỏ a, đây chính là ngươi chủ động khiêu chiến, đợi chút nữa cũng chó có trách ta ra tay quá ác."

Liên Vân nhe răng cười, nhanh chân một bước, quần áo trên người cử động, từng đầu khí trụ tại dưới áo liền tiếp, tốt như rồng rắn du tẩu.

Mặt đất, bụi đất bay múa, tạo thành hình dạng xoắn ốc khí lưu, quấn quanh trên người Liên Vân.

Có thể trở thành phượng múa điện đệ tử, Liên Vân thiên tư cũng không yếu, có được Tụ Linh cửu trọng đỉnh phong cảnh giới, người bình thường nhưng không phải là đối thủ của hắn.

Liên Vân đỉnh đầu, võ hồn hiển hiện, lại là một con Hắc Hổ, đây chính là thú bên trong vương giả, chính là Huyền cấp nhị phẩm.

"Tư thế không tệ, liền là võ hồn quá yếu."

Lục Vũ thuận miệng lời bình, đem Liên Vân nói không còn gì khác.

Liên Vân xấu hổ, khẽ nói: "Dám xem nhẹ ta, coi quyền."

Chân phải nhảy tới, thân thể vọt mạnh, Liên Vân như nộ hổ xuống núi, tay phải một quyền vung ra, trên nắm tay Hắc Hổ ẩn hiện, nương theo lấy chói tai quyền phong, cuốn lên khí lãng vô số.

"Thật mạnh mẽ."

Tì Không Tà Nguyệt thờ nhẹ, gặp Lục Vũ vậy mà không tránh, cũng không hoàn thủ, lập tức dọa đến kinh hô.

"Lục Vũ, ngươi phát ngốc gì đó, tránh mau ..."

Lục Vũ đứng chấp tay, trong mắt hàn quang ẩn hiện, cười lạnh nói: "Ta ở xa tới là khách, chiêu thứ nhất, để ngươi."

Liên Vân sững sờ, lập tức giận dữ.

"Để cho ta? Tiểu tử ngươi đồng dạng, cho ta nằm xuống."

Dưới con thịnh nộ, Liên Vân một quyền này, lại tăng thêm ba phần lực đạo.

Tì Không Tà Nguyệt kinh hãi, Lục Vũ lại cười lạnh nói: "Để ngươi, là để mắt ngươi."

Liên Vân nổi giận, quát: "Tiểu tử, ngươi triệt để đem ta chọc giận, đi chết!"

Dốc hết sức lực một quyền, tựa như tia chớp, kẹp lấy điếu tai oanh minh rơi vào Lục Vũ ngực, một quyền này chỉ ít vượt qua mười vạn cân, đủ để đánh chết một con cự thú, nhưng Lục Vũ lại ngay cả lông mày đều không hề nhú một lần.

Àm!

Một tiếng vang thật lớn, khí lưu bạo động, kẹp lấy sóng xung kích kinh khủng và khó có thể tin gồm thét, kết quả đem Tì Không Tà Nguyệt đều sợ ngây người.

"Cái này ... cái này ... không, không có khả năng, thật là đáng sợ!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Bồi thường tổn thất

Lục Vũ vẫn phong bất động, nhưng Liên Vân tiến công lại bay ngược mà ra, sau khi hạ xuống liền lùi lại bảy bước, đặt mông ngồi dưới đất, trong miệng máu tươi phun ra, trong mắt vừa sợ vừa giận.

Liên Vân cánh tay phải bẻ gãy, ống tay áo bị đáng sợ sóng xung kích chấn vỡ, lộ ra cườm kiện cơ bắp, mặt ngoài tơ máu trải rộng.

"Trên người tro bụi sạch sẽ nhiều, người cái này đập tro bụi tay nghề cũng không tệ."

Lục Vũ vỗ vỗ hung y, tiêu sái thông dong, đem một bên Tì Không Tà Nguyệt nhìn tròn tròn mắt.

Liên Vân một kích toàn lực, Lục Vũ lại thí sự không có, cái này cũng thật bất khả tư nghị.

Liên Vân vừa sợ vừa giận, sợ hãi nói: "Người ... người ... là Linh Vũ cảnh?"

"Không có a, ta mới Tụ Linh cửu trọng cảnh giới sơ kỳ. Người đánh không lại ta, cũng không cần nâng lên thực lực của ta, lừa mình dối người tự an ủi mình."

Lục Vũ cười đến mê người, Liên Vân lại tức giận đến sắp điên rồi.

"Liên sư huynh, người thế nào?"

Lúc này, trong Phượng Vũ điện, một số đệ tử nghe được động tĩnh ngoài cửa, nhao nhao đến đây xem xét.

"Ta ... ta ... "

Liên Vân xấu hổ im lặng, kết quả này thật sự là quá mất mặt.

"Hắn đi đường không cẩn thận ngã một phát, ngồi sẽ liền không sao."

Lục Vũ thay hắn trả lời, nhưng đệ tử của Phượng Vũ điện cũng không ngốc, cái này rõ ràng lừa gạt quý, hổng ai vậy.

"Liên sư huynh, có phải là hắn hay không đem người đã thương, chúng ta báo thù cho người."

Bốn người đệ tử cấp tốc tiến lên, đem Lục Vũ vây quanh.

"Các người cũng không nên oan uổng người tốt, ta nhưng không có đánh hắn, không tin, chính các người hỏi hắn."

Lục Vũ vẻ vô hại hiền lành, tức giận đến Liên Vân toàn thân phát run.

Tì Không Tà Nguyệt lấy lại tinh thần, hé miệng cười trộm, kết quả này quá thú vị.

Liên Vân ăn ngậm bồ hòn, có kunai chỗ nói, cái kia biệt khuất biểu lộ, há có thể trốn qua đồng môn sư huynh đệ con mắt.

"Liên sư huynh tôn thương, tất nhiên và tiểu tử này có quan hệ, đánh trước lại nói."

"Tốt, đánh hắn."

Bảy tám cái đệ tử cùng nhau tiến lên, tất cả đều là Tụ Linh cửu trọng cảnh giới.

Phanh phanh phanh, ba ba ba, nương theo lấy kinh hô gào lớn, xuất thủ đệ tử, từng cái bay rót ra ngoài, sau khi hạ xuống thổ huyết gào thét, thân chịu trọng thương.

Hai cái đệ tử không xuất thủ tròn tròn mắt, Lục Vũ vậy mà đứng ở nơi đó mặc người đánh, hào không hoàn thủ, mà đánh người ngược lại rơi thân chịu trọng thương.

"Cái này ... thật sự là ... gặp quý. Ngươi là người hay là yêu?"

Lục Vũ xụ mặt, mắng: "Yêu em gái ngươi a. Các ngươi vô duyên vô cớ đánh người, còn vu hãm ta, khoản tổn thất này tính thế nào? Mỗi người bồi ta một trăm cái điểm công hiến, ta liền đại nhân không chấp tiểu nhân qua, nếu không ... hừ ... "

"Một trăm cái điểm công hiến, ngươi cướp người a."

Lục Vũ quát: "Vô duyên vô cớ đánh người, ngươi nghĩ chống chế a. Không được, còn phải bồi ta phí tổn thất tinh thần, mỗi người lại thêm năm mươi cái điểm công hiến."

Phượng Vũ điện đệ tử tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, mắng: "Tiểu tử, ngươi thấy rõ ràng đây là địa phương nào, dám tới đây ngoa nhân, ngươi chán sống?"

"Phượng Vũ điện liền có thể không nói đạo lý? Các ngươi Chiến tông có phải hay không chỉ nhận năm trăm không nhận lý a?"

Lục Vũ nghĩa chính ngôn từ, khí thế như núi, ép tới Phượng Vũ điện đệ tử có chút không ngóc đầu lên được.

"Nhón nháo cái gì mà nhón nháo."

Một cái Linh Vũ cảnh thanh niên đi ra, nhìn lướt qua nơi này tình huống, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Hoàng sư huynh, tiểu tử này ... hấn ... hấn ... "

"Hấn cái gì hấn, ập a ập ứng, mắt mặt. Liên Vân, ngươi tới nói."

Liên Vân mặt mũi tràn đầy lông hắc tuyến, thật nghĩ tìm tìm cái lỗ chui xuống.

"Cái này ... cái kia ... "

Liên Vân nói không nên lời.

Tì Không Tà Nguyệt nói: "Vị sư huynh này, hay là ta tới nói đi."

Tiến lên mấy bước, Tì Không Tà Nguyệt đem sự tình vừa rồi đơn giản giảng thuật.

"Có loại sự tình này?"

Vị kia Hoàng sư huynh không tin, khuỷu tay nói: "Lý sư đệ, ngươi đi đánh hấn một quyền thử một chút."

Lý sư đệ chần chờ nói: "Sư huynh, cái này ... cái này ... "

"Bớt nói nhảm, gọi ngươi đi, ngươi liền đi."

Tại Hoàng sư huynh dưới đám uy, cái kia Tụ Linh cảnh Lý sư đệ đành phải xuất thủ.

Rống to một tiếng, một quyền đánh vào Lục Vũ ngực, kết quả lại bị đánh bay ra ngoài, cánh tay phải đánh gãy, nội tạng trọng thương, kinh mạch rối loạn.

Nhìn đến nơi này, cái kia Hoàng sư huynh có chút tròn tròn mắt.

"Nội kinh phản chấn, có chút năng lực a."

Lục Vũ không vui nói: "Phượng Vũ điện dạng này tùy ý đánh người, dự định làm sao bồi thường a?"

Hoàng sư huynh bĩu môi nói: "Ít tại cái này chiếm tiện nghi còn khoe mẽ, sự tình vừa rồi liền không cho truy cứu, ngươi đi đi."

Tì Không Tà Nguyệt không muốn gây chuyện, lôi kéo Lục Vũ ông tay áo, để hấn đi.

Lục Vũ không đi, cười lạnh nói: "Chiến tông nghe nói đại biểu cho Thiên Huyền tông vinh quang, liền là như vậy không nói lý địa phương? Hôm nay, các ngươi nếu không cho ta chịu nhận lỗi, bồi thường tổn thất, ta liền không đi."

Hoàng sư huynh ánh mắt vẩy một cái, cười lạnh nói: "Tiểu tử, ngươi là thành tâm tới đây đùa nghịch ngang? Có tin ta hay không một cước đem ngươi đá ra đi."

Lục Vũ lớn tiếng nói: "Ai đùa nghịch ngang? Ai không thêm nói đạo lý rồi? Mới vừa rồi là ai đánh người a."

Hoàng sư huynh cả giận nói: "Ngươi cầm miệng cho ta, cút ngay, nếu không đừng trách ta không khách khí."

"Ngươi bây giờ rất khách khí sao? Mặt cũng không cần, còn có chuyện gì làm không được?"

Lục Vũ không sợ, việc này hấn chiếm lý, đến chỗ nào đều nói đến xuống dưới.

Hoàng sư huynh cười giận dữ nói: "Ngươi đã ngứa da, ta liền thành toàn ngươi."

Tay phải nâng lên, một cổ khí thế cường đại chấn nhiếp tâm linh, bao phủ Lục Vũ.

Ti Không Tà Nguyệt kinh hãi, bật thốt lên: "Lục Vũ, được rồi, chúng ta đi."

Lục Vũ nhắm hai mắt lại, đáy mắt hiện lên một hơi khí lạnh, lạnh lùng nhìn chăm chăm Hoàng sư huynh.

"Ngươi nhất định phải động thủ?"

Hoàng sư huynh khề nói: "Đây là ngươi tự tìm, cút ra ngoài cho ta."

Một chưởng oanh ra, khí lưu hội tụ, lực lượng cuồng bạo tồi khô lập hủ, để hư không đều tại oanh minh.

"Làm gì!"

Quát lạnh một tiếng, sôi trào hư không trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Xuất thủ Hoàng sư huynh thân thể run lên, bị lực lượng phản phệ, đột nhiên hướng về sau thối lui.

"Chuyện gì xảy ra?"

Bạch Tuyết xuất hiện, bên người còn đứng ở một cái uy vũ nam tử trung niên, cái kia là Đẳng Long điện Phó điện chủ Diệp Khôn.

Lục Vũ không nói, một mặt giận dữ.

Ti Không Tà Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, chạy đến bên cạnh Bạch Tuyết.

"Sur phó, vừa rồi..."

Bạch Tuyết nghe xong, kinh ngạc nói: "Có việc này?"

Diệp Khôn có chút không tin, nhìn cái kia Hoàng sư huynh, hỏi: "Việc này thật chứ?"

Hoàng sư huynh tại Phó điện chủ Diệp Khôn trước mặt không dám giấu diếm, gật đầu nói: "Thật, tiểu tử này hiểu được nội kinh phản chấn."

Diệp Khôn nhìn Lục Vũ vài lần, khen: "Không tệ, tinh võ hồn có thực lực thế này, quả thực làm người ta giật mình."

Bạch Tuyết nói: "Đi đem các ngươi trưởng bối gọi tới, Lục Vũ không công bị các ngươi đánh cho một trận, còn thụ oan uổng, xác thực hẳn là bồi thường một chút tổn thất."

Hoàng sư huynh không dám nhiều lời, xám xịt chạy vào Phượng Vũ điện.

Rất nhanh, một vị trưởng lão, hai vị chủ sự đi ra, nhiệt tình chào hỏi Diệp Khôn và Bạch Tuyết.

Sau khi hàn huyên, Bạch Tuyết cười nói: "Lưu trưởng lão, đệ tử Phượng Vũ điện các ngươi đánh người, có phải hay không hẳn là bồi cái không phải, bồi thường tổn thất a?"

Lưu trưởng lão cười khan nói: "Cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, ta để bọn hắn nói lời xin lỗi Lục Vũ là được. Bồi thường thì miễn đi."

Lục Vũ nói: "Không được, nhất định phải bồi."

Lưu trưởng lão nhú mày, lộ ra một tia không vui.

Ta đường đường trưởng lão lên tiếng, ngươi một cái đệ tử chính thức cũng không tính người, lại còn dám chọn ba lấy bốn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Không bồi thường không được

"Có chừng có mực."

Lưu trưởng lão tăng thêm ngữ khí, đang cảnh cáo Lục Vũ.

"Không bồi thường cũng được, người đánh ta, ta mỗi người đánh bọn hần một quyền chính là. Nếu là đánh phé đi, cũng không liên quan chuyện ta."

Lục Vũ đưa ra ăn miếng trả miếng phương pháp giải quyết, nhưng làm sao nghe, đều có mấy phần gây sự ý vị.

Phượng Vũ điện một vị chủ sự nói: "Lục Vũ, ngươi lại không thụ thương, sao lại bướng bỉnh như thế."

Lục Vũ vỗ vỗ lệnh bài bên hông, cười lạnh nói: "Ta một cái chủ sự, tại cái này bị đệ tử Phượng Vũ điện các ngươi khi dễ, cứ như vậy trở về, há không ném đi mặt mũi Huyền Tông?"

Chủ sự?

Lưu trưởng lão sững sờ, lúc này mới lưu ý đến lệnh bài bên hông Lục Vũ, cái kia quả nhiên là chủ sự bằng hiệu.

Mặc dù chủ sự của Như Mộng viện thân phận, so ra kém chính điện chủ sự, nhưng nói thế nào, cũng cao hơn đệ tử một đoạn.

Trên mặt đất, đệ tử của Phượng Vũ điện đều tròn tròn mắt, không nghĩ tới Lục Vũ lại là chủ sự thân phận.

"Ngươi nghĩ bọn hần làm sao bồi thường?"

Lục Vũ nói: "Đánh ta người, mỗi người bồi thường ta một trăm năm mươi cái điểm công hiến, ta coi như sự tình gì cũng không có phát sinh."

Phượng Vũ điện một vị khác chủ sự không vui nói: "Ngươi cướp người a, một trăm năm mươi cái điểm công hiến, ngươi biết cái kia đại biểu nhiều ít chiến công sao?"

"Chê đất a, vậy liền để ta đánh lại a."

Lục Vũ ngẩng lên mặt, ánh mắt băng lãnh.

Hai vị chủ sự rất tức giận, đánh lại?

Làm sao có thể.

Cái kia là đang đánh Phượng Vũ điện mặt, há có thể để hần như thế?

"Lục Vũ, ngươi đừng muốn cố tình gây sự."

Lục Vũ hỏi ngược lại: "Là cố tình gây sự ta, hay là các ngươi cố tình gây sự? Ngươi Phượng Vũ điện đệ tử tùy ý đánh người, tùy tiện oan uổng người, nói không có việc gì liền không sao, ngày nào ta nếu là không cẩn thận giết đệ tử của Phượng Vũ điện, có phải hay không nói lời xin lỗi, liền không sao rồi?"

Lưu trưởng lão khẽ nói: "Ngươi muốn như thế nào?"

Lục Vũ nhún nhún vai.

"Không để ý tới liền phải bồi thường tiền a, đánh ta có mười người, một ngàn năm trăm điểm công hiến. Phượng Vũ điện nếu là không thương nổi, trước tiên có thể ký số a."

Trưởng lão và hai vị chủ sự tức giận đến nổi trợn lời đĩnh, Ti Không Tà Nguyệt một mặt ngốc trẻ, hoàn toàn bị Lục Vũ sợ ngây người.

Hần có phải hay không đầu óc có bệnh a, vậy mà đi khiêu khích Phượng Vũ điện, còn cùng trưởng lão khiêu chiến?

Diệp Khôn hơi híp cặp mắt, khiến người ta đoán không ra tâm tư của hần.

Bạch Tuyết cười không nói, thái độ không rõ.

Lưu trưởng lão cảm tức nhìn Lục Vũ, lãnh khốc nói: "Ta nếu không bồi ngươi đây?"

Lục Vũ hỏi ngược lại: "Ngươi là định cho Phượng Vũ điện bôi đen?"

"Làm càn!"

Lưu trưởng lão cả giận nói: "Bực này điều dân, đánh ra ngoài cho ta, về sau tới một lần, đánh một lần."

Hai vị chủ sự cùng kêu lên xác nhận, bọn hắn cũng đối Lục Vũ mười phần tức giận, dự định động thủ đem hắn oanh ra ngoài.

Bạch Tuyết bước đi nhẹ nhàng, ngăn ở Lục Vũ trước người.

"Lưu trưởng lão làm gì động khí, theo ta thấy, người liền bồi hắn một ngàn năm trăm cái điểm công hiến, không liền không sao."

Lưu trưởng lão không vui nói: "Lời này của người có ý tứ gì? Là đang giúp hắn nói chuyện sao?"

Bạch Tuyết cười nói: "Ta đây là bang lý bất bang thân, việc này, dưới lý chính là bọn người, nếu là nháo đến Pháp tông nơi nào đây, Lưu trưởng lão cảm thấy, Pháp tông sẽ làm sao phản?"

Lưu trưởng lão lãnh khốc nói: "Đến đâu ta cũng sẽ không bồi, hắn đây là thành tâm kiếm chuyện, cố ý đe dọa, làm xằng làm bậy."

"Dạng này a."

Bạch Tuyết trên mặt lộ ra tiếc hận chi tình, khẽ thở dài: "VẬY CŨNG CHỈ CÓ THỂ ĐỂ HUYỀN MỘNG TỰ THÂN LÊN MÔN, ĐẾN THU KHOẢN NỢ NÀY. KHI ĐÓ, CHỈ SỢ CŨNG KHÔNG PHẢI MỘT NGÀN NĂM TRĂM CÁI ĐIỂM CÔNG HIẾN CÓ THỂ XONG VIỆC."

Hai vị chủ sự nghe xong Huyền Mộng chi danh, lập tức sắc mặt đại biến.

Lưu trưởng lão tâm thần chấn động, âm trầm nhìn Lục Vũ.

"Người là người của Như Mộng viện?"

"Ta là chủ sự của Như Mộng viện."

Lục Vũ khí thế khinh người, không sợ chút nào.

Lưu trưởng lão cười giận dữ nói: "Cầm Huyền Mộng hù dọa ta, người cho rằng ta Phụng Vũ điện sợ nàng hay sao?"

Bạch Tuyết cười yếu ớt nói: "Phụng Vũ điện đương nhiên không sợ nàng, nhưng Huyền Mộng tính tình không được tốt, người nói nàng tới cửa đòi nợ, một lời không hợp động thủ, không cần thận đem người của Lưu trưởng lão đầu bổ xuống, người cảm thấy Thiên Huyền tông có thể hay không phạt nàng đây?"

Bạch Tuyết cười đến rất mê người, nhưng nụ cười kia lại làm cho Lưu trưởng lão toàn thân rét run.

"Người uy hiếp ta?"

Bạch Tuyết nói: "Ta chỉ là thiện ý nhắc nhở, Lục Vũ tại cái này bị chọc tức, nếu là hắn trở về Như Mộng viện cáo trạng, lấy tính khí của Huyền Mộng, đến lúc đó Lưu trưởng lão muốn mạng sống, chỉ sợ không phải dễ dàng. Còn có các người hai vị, nếu như Huyền Mộng tới cửa, các người cảm thấy Phụng Vũ điện chủ có thể hay không vì các người, và Huyền Mộng trở mặt đây?"

Hai vị chủ sự hoảng sợ biến sắc, bỗng cảm giác sợ hãi.

"Trưởng lão, bồi hắn điểm công hiến điểm được rồi, đây là một tôn ôn thần, không nên trêu chọc."

Lưu trưởng lão sắc mặt xanh xám.

"Ta mặc kệ, tùy các người làm sao làm."

Nhìn Lưu trưởng lão phẩy tay áo bỏ đi, hai vị chủ sự ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

"Lục Vũ, người không nên tức giận, việc này là chúng ta không đúng, ta cái này bồi người một ngàn năm trăm cái điểm công hiến."

Nhìn đến nơi này, Ti Không Tà Nguyệt lần nữa sợ ngây người.

Lục Vũ cái này vừa hô nháo trò, một ngàn năm trăm cái điểm công hiến liền tới tay, cái này cũng quá dễ dàng!

Trên thực tế, thật dễ dàng sao?

Dĩ nhiên không phải!

Nếu không phải Bạch Tuyết hỗ trợ, Lục Vũ há có thể đạt được?

Rời đi Phượng Vũ điện về sau, Bạch Tuyết cười mắng: "Nhìn không ra người như thế sẽ lừa người a."

Lục Vũ cười nói: "Cái này nhưng cần can đảm, còn muốn không sợ đắc tội người, thuộc về cao phong hiểm chức nghiệp, đương nhiên phải cao hồi báo mới được."

Tì Không Tà Nguyệt mắng: "Hố người, còn nói đến nghĩa chính ngôn từ, thật là vô sỉ."

Lục Vũ ngụy biện nói: "Có đạo lý, không coi là lừa người. Sư thúc, Chiến tông nhưng có cái gì đáng nhắc tới đồ tốt, ta muốn đi hỏi đỏi."

Bạch Tuyết mắng: "Tiểu tử người tộc a, có phải hay không đã sớm tính toán tốt, cho nên cố ý lường gạt một chút, dùng để hỏi đỏi mình muốn tài nguyên?"

"Sư thúc anh minh thần võ, thật là chuyện gì đều không thể gạt được người."

Bạch Tuyết cười nói: "Bớt nịnh hót."

Tì Không Tà Nguyệt thấp giọng mắng: "Vô sỉ."

Lục Vũ chỉ coi không nghe thấy, trơ mắt nhìn Bạch Tuyết, đây chính là Thiên Huyền tông nổi danh đại mỹ nhân, cảnh đẹp ý vui, có thể nói nhất tuyệt.

Bạch Tuyết trừng Lục Vũ một chút, nói cho hắn thuật lên Chiến tông một ít chuyện.

"Chiến tông lấy chiến làm tên, các loại tài nguyên đều tương đối dư dả. Đan tông, Khí tông, Phù tông, Hồn tông, nói cho cùng không cũng là vì phụ trợ Chiến tông đệ tử? Nếu như nói Chiến tông có cái gì đặc sắc, đó chính là chiến kỹ và trang bị, còn một người khác đặc biệt kho binh khí, thu nhận tất cả đều là từ bên ngoài thu được mà đến binh khí. Ngẫu nhiên cũng có thể gặp được một hai kiện trân phẩm, nhưng muốn nhìn người có hay không nhãn lực đi phân rõ."

Thứ từ bên ngoài đến, nhất nhanh chỗ tốt?

Lục Vũ lập tức thấy hứng thú.

"Sắc trời còn sớm, không bằng chúng ta đi xem một chút."

Bạch Tuyết cười nói: "Liền biết người sẽ động tâm, dẫn người đi có thể, người làm sao cảm ơn ta đây?"

Lục Vũ nghĩ nghĩ, cười nói: "Đến lúc đó, ta đưa sư thúc một phần hậu lễ."

Tì Không Tà Nguyệt nói: "Người gặp có phần, không thể chỉ riêng đưa cho sư phó, ta cũng muốn."

Lục Vũ nói: "Tốt, mỹ nhân một phần, không đẹp người liền không có."

Bạch Tuyết mắng: "Miệng lưỡi trơn tru. Người cái này mồm mép, Huyền Mộng tại sao không có đem người đá ra ngoài?"

Tì Không Tà Nguyệt nũng nịu mắng: "Hắn như thế da dày, khẳng định là mặt dày mày dạn không chịu rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Tranh giành chiến binh

Lục Vũ không chút tức giận, cười đùa nói: "Tà Nguyệt sư muội, lúc nào cũng biến thành thông minh như vậy rồi?"

"Gọi sư tỷ."

Tì Không Tà Nguyệt chống nạnh, hung hăng trừng mắt Lục Vũ.

"Chiến Binh các ngay ở phía trước, thuộc về Chiến tông trung lục diện phạm vi."

Bạch Tuyết cũng không thêm để ý hai cái tiểu bối ở giữa cãi nhau, mang theo Lục Vũ rất mau tới đến Chiến Binh các.

Nơi này chủ yếu thu nhận những cái kia từ bên ngoài đến binh khí, phẩm là Thiên Huyền tông đệ tử, đều có thể dùng điểm cống hiến ở chỗ này hỏi đỏi binh khí.

Nhưng là nơi này binh khí có cái đặc điểm, sau khi rời khỏi đây dễ dàng chiêu tai nạn họa, bởi vì không ít binh khí đều đến từ cái khác Huyền môn.

Một khi bị người khác nhận ra, liền có thể ra tay đánh nhau.

Tại Bạch Tuyết dẫn đầu dưới, Lục Vũ cùng Ti Không Tà Nguyệt rất thuận lợi tiến nhập Chiến Binh các, thủ vệ trưởng lão liếc mắt hai mắt, nể mặt Bạch Tuyết, cũng không có hỏi nhiều.

Chiến Binh các có ba tầng, càng lên cao binh khí phẩm chất càng tốt, giá cả càng quý.

Ti Không Tà Nguyệt mới tới, lộ ra có chút hưng phấn.

"Sư phó, chúng ta đi lâu ba xem đi."

Bạch Tuyết cười nói: "Lâu ba binh khí, người hỏi đoán không dậy nổi."

Trên Chiến Hồn đại lục, binh khí phẩm cấp chia làm phạm Binh, chiến binh, linh binh, thần binh bốn loại.

Phạm Binh là chỉ phổ thông binh khí, chiến binh thường thấy nhất, nội bộ khắc rõ các loại trận pháp, thuộc về pháp khí phạm vi.

Linh binh tương đối trân quý, bởi vì khắc rõ linh văn huyền trận, so chiến binh cao hơn một cái cấp bậc.

Mà thần binh, nội bộ khắc họa chính là Thần Văn, cái này trên Chiến Hồn đại lục, đều rất hiếm thấy.

Chiến Binh các thu hoạch binh khí, lấy chiến binh làm chủ, cũng có số ít linh binh, có chút không trọn vẹn, phần lớn hoàn chỉnh.

"Chúng ta đi trước lâu ba mở mang tầm mắt đi."

Lục Vũ dự định từ trên xuống dưới, xem trước một chút Chiến Binh các nội tình.

Ti Không Tà Nguyệt cực lực đồng ý, Bạch Tuyết cũng không có phản đối.

Bên trên lâu ba, chỗ ấy lại có một vị trưởng lão tại ngũ say, ngày bình thường phụ trách bảo hộ lâu ba binh khí.

"Sát khí thật nặng."

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, lâu ba này binh khí quả nhiên bất phạm, còn chưa tới gần liền có thể cảm nhận được cái kia cỗ cường đại sát khí.

Ti Không Tà Nguyệt mang theo hiếu kỳ, quan sát tỉ mỉ lấy lâu ba tình huống.

"Mười sáu thanh binh khí, số lượng này đối với Chiến tông tới nói không nhiều a."

Bạch Tuyết cười nói: "Đây đều là hoàn hảo vô khuyết linh binh, lại phẩm cấp cực cao. Những linh binh bị tổn hại kia, phần lớn tại lâu hai, lâu một chủ yếu là chiến binh."

Lục Vũ xem xét tỉ mỉ, lâu ba mười sáu thanh binh khí toàn đều linh quang đỉnh đầu, mặt ngoài có linh văn phun trào, phóng xuất ra sức uy hiếp mạnh mẽ.

"Hỏa Linh kiếm, Linh cấp thất phẩm! Cần tám ngàn cái điểm công hiến, lệch quý a."

"Cửu Dực đao, Linh cấp bát phẩm, một vạn hai ngàn cái điểm công hiến."

"Phong Thần thương, Linh cấp cửu phẩm! Ba vạn sáu ngàn cái điểm công hiến, cướp người a."

Lục Vũ càng xem càng kinh, giá tiền này rất dọa người.

Bạch Tuyết nhìn Phong Thần thương, ánh mắt lộ ra vẻ khác lạ.

"Thanh thương này, năm đó rất nổi danh, danh xưng đỉnh cấp linh binh, chính là Chiến Binh các trấn các chi bảo."

Lục Vũ đánh giá một phen, khen: "Quả thật không tệ, nhưng đối với Chiến tông đệ tử mà nói, cái này giá trên trời không có người trả nổi."

Ti Không Tà Nguyệt thở dài: "Tất cả đều là bảo bối tốt, đáng tiếc quá đắt."

Dạo qua một vòng, ba người dừng lại nửa canh giờ, liền đi tới lâu hai.

Chỗ này tất cả đều là linh binh, từ Linh cấp nhất phẩm đến Linh cấp ngũ phẩm, ngoài ra liền là một chút có hại cao phẩm cấp linh binh.

Ti Không Tà Nguyệt là xem náo nhiệt, Lục Vũ lại thấy say sưa ngon lành.

"Linh cấp ngũ phẩm, năm ngàn điểm công hiến, quá đắt."

"Linh cấp nhất phẩm, năm trăm điểm công hiến, không đáng."

Lục Vũ xem hết những cái kia hoàn hảo linh binh, đi tới tàn binh khu, chỗ ấy tất cả đều là không trọn vẹn linh binh, có chút phẩm cấp không cao, giá cả rất thấp.

Lục Vũ té ra thảo hồn, Vạn Pháp Trì đang chấn động, cẩn thận cảm ứng lâu hai những linh binh này.

Đột nhiên, có một thanh kiếm gãy đưa tới Lục Vũ chú ý.

Thanh kiếm kia so với bình thường kiếm còn dày rộng hơn rất nhiều, thân kiếm vốn dài sáu thước, thuộc về trọng kiếm một trong, đáng tiếc từ đó đứt gãy, chỉ để lại hai thước mũi kiếm, linh vẫn tồn tại.

Lục Vũ tại lầu hai dạo qua một vòng, cũng vẩn vẩn chỉ tìm tới cái này một thanh tàn binh.

Lầu một chiến binh số lượng nhiều nhất, chỉ ít có hơn ngàn đem.

Ti Không Tà Nguyệt không có hứng thú, Bạch Tuyết thì lưu ý lấy động tĩnh của Lục Vũ.

Thảo hồn tại chấp chờn, Vạn Pháp Trì tại thu nhận tất cả chiến binh khí tức, sau đó tiến hành phân tích sàng chọn, rất nhanh liền đào thải một nhóm lớn.

Chiến tông Chiến Binh các, thường xuyên sẽ có Khí tông luyện khí sư ảm hiện, đến đây chọn lựa tài liệu thích hợp.

Lầu hai không trọn vẹn linh binh giá cả lệch quý, bởi vậy đại đa số thời gian, luyện khí sư đều ưa thích tại lầu một đào bảo, thử chút vận may.

Trước mắt, lầu một liền có hai vị hơn bốn mươi tuổi luyện khí sư, đang chọn tuyển tiện nghi giàu nhân ái chiến binh, chuẩn bị tinh luyện vật liệu dùng để luyện chế những vật khác.

Lục Vũ coi trọng một cái tinh xảo mặt nạ, nhưng lại bị một vị luyện khí sư đoạt trước một bước cầm lấy.

Lục Vũ coi trọng một cây cung khác, ai nghĩ lại bị luyện khí sư thứ hai nhanh chân đến trước.

Lục Vũ có chút khó chịu, nhưng hắn không có biểu lộ, mà là tuyển một đầu trường tiên, tiện tay khẽ múa, trường tiên thẳng tắp, bên trong có phù văn rõ rệt, xuyên suốt ra tam sắc quang mang.

Cảnh tượng này lập tức hấp dẫn Bạch Tuyết, Ti Không Tà Nguyệt và hai vị luyện khí sư chú ý.

"Tiền tốt! Nhường cho ta làm sao?"

Cái kia luyện khí sư cầm mặt nạ muốn, chủ động mở miệng.

Lục Vũ nói: "Ta thật vất vả mới nhặt cái để lột, ngươi muốn, dù sao cũng phải đem đồ vật tới đổi mới được."

Người luyện khí sư kia nói: "Ta cầm một kiện Linh cấp nhất phẩm pháp bảo đổi với ngươi, làm sao?"

Lục Vũ lắc đầu nói: "Không tốt. Trừ phi ngươi cầm mặt nạ trong tay cùng ta đổi, ta liền ưa thích cái kia mặt nạ."

Luyện khí sư chần chờ nói: "Cái đồ chơi này ta dự định lấy về luyện khí."

"Không đổi coi như xong."

Lục Vũ cũng không thêm đề ý, quay người muốn đi gấp.

"Đừng, ta đổi với ngươi là được."

Luyện khí sư hơi có không bỏ, nhưng vẫn là cầm mặt nạ trao đổi trường tiên.

Lục Vũ cất kỹ mặt nạ, chuyển một hồi, vừa tìm được một thanh hình rấn kiếm, mũi kiếm có hại, nhưng trong tay hắn lại tách ra thanh lam chi quang.

"Hảo kiếm, nhường cho ta."

Hai vị luyện khí sư trầm miệng một lời, tất cả đều ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chăm Lục Vũ kiếm trong tay.

"Cầm thiết cung đến đổi."

"Tốt, cho ngươi."

Lục Vũ thuận lợi đổi lấy vật mình muốn, đối Bạch Tuyết nói: "Sư thúc, chúng ta cần phải đi."

Lục Vũ tại Chiến Binh các chọn lựa một kiện Linh cấp tàn binh và hai kiện chiến binh, hết thầy hao phí bảy trăm sáu mươi cái điểm cống hiến, coi như không quý.

Ra Chiến Binh các, Lục Vũ thấp giọng nói: "Đi mau."

Tì Không Tà Nguyệt nói: "Làm gì vội vã như vậy?"

Lục Vũ nói: "Sau đó cho các người giải thích ..."

"Tiểu tử thôi đừng lại, đem mặt nạ đưa ta ... còn cả cung của ta ..."

Hai cái luyện khí sư hằm hằm đuổi theo, Tì Không Tà Nguyệt vô cùng ngạc nhiên, Bạch Tuyết lại có chút hiểu được.

Lục Vũ nhú mày, nhưng chớp mắt liền khôi phục bình tĩnh.

"Hai vị đại sư đây là dự định cướp bóc?"

"Ta đoạt em gái người! Tiểu tử người vừa rồi dùng chưởng nhãn pháp lừa gạt ta, lừa gạt đi ta nhìn trúng mặt nạ, mau mau đưa ta."

"Còn cả cung của ta, giao ra, ta thả người đi, nếu không đừng trách bản đại sư không khách khí."

"Người tình ta nguyện, sao là lừa gạt? Nếu không chúng ta đi hỏi một chút Chiến Binh các trưởng lão, cái kia hai dạng đồ vật đến cùng thuộc về ai?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Bộc lộ chút tài năng

"Thiếu dùng bài này, điểm cống hiến ta giá gốc chiếu cho, lập tức đem mặt nạ giao ra."

"Thiếu ra vẻ, hôm nay người không giao ra cây cung kia, cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này."

Hai vị luyện khí sư trừng mắt ngư nhân, ngăn lại Lục Vũ.

"Nghĩ lấy lớn hiếp nhỏ a, cũng không nhìn một chút sư thúc ta là ai? Ở trước mặt nàng, há cho các người làm càn."

Lục Vũ cười hắc hắc, trốn đến Bạch Tuyết sau lưng.

Hai vị luyện khí sư tự nhiên nhận ra Bạch Tuyết, nhưng nghĩ tới bị Lục Vũ trêu đùa, trong lòng liền rất khó chịu.

"Người không giao ra đồ vật, ai cũng không bảo vệ được người."

Bạch Tuyết cười nói: "Hai vị đại sư tại Khí tông cũng coi như có phần có danh tiếng, mình nhìn lầm, hiện tại lại đổi ý, nói ra không được tốt nghe đi."

"Bạch Tuyết, người đừng phải che chở hắn. Hồn tông và Khí tông nước giếng không phạm nước sông, hắn dám trêu chọc chúng ta, cái kia là đối với chúng ta bất kính. Sĩ có thể giết, không thể nhục. Hôm nay, hắn nhất định phải giao ra đồ vật!"

Bạch Tuyết nhú mày, cái này luyện khí sư xem ra là cái tính bướng bỉnh.

Lục Vũ cười nói: "Mình không có bản sự, có thể nào trách người khác không tôn kính các người?"

"Người nói cái gì? Chúng ta không có bản sự? Ta thế nhưng là Huyền cấp tứ phẩm luyện khí sư!"

Lục Vũ bĩu môi nói: "Cũng không phải Huyền cấp cửu phẩm luyện khí sư, có cái gì tốt đắc ý."

"Người ... người ... thật cuồng tiểu tử, dám xem thường bản đại sư, ta ... ta ..."

Lục Vũ nói: "Ta cái gì ta, nếu không chúng ta tới so một lần, các người nếu có thể thắng ta, ta liền đem đồ vật trả lại các người. Các người như thua, đồ vật liền về ta."

Tì Không Tà Nguyệt nghe vậy, mắng: "Người điên rồi, bọn hắn thế nhưng là luyện khí sư, người lấy cái gì cùng bọn hắn so?"

Lục Vũ cười nói: "Đương nhiên là cùng bọn hấn so luyện khí, không phải bọn hấn thua, há có thể tâm phục?"

"Cùng chúng ta so luyện khí? Ha ha ha ... ngươi xác định đầu óc không có bệnh?"

Lục Vũ ánh mắt lạnh lùng, phản bác: "Mới vừa rồi là ai tại Chiến Binh các, nhìn lầm, bị chơi đến xoay quanh a?"

Luyện khí sư tiếng cười dừng lại, cảm tức nhìn Lục Vũ.

"Tiểu tử thú, ngươi rốt cục thừa nhận!"

Lục Vũ nói: "Một câu, so không thể so với?"

"So! Làm sao không cần? Ta hôm nay liền muốn nhìn, ngươi lớn bao nhiêu bản sự?"

"Thu thập hai người các ngươi, cái kia là dễ như trở bàn tay."

Lục Vũ tuyệt không khiêm tốn, một bên Ti Không Tà Nguyệt lộ ra khinh bỉ chi tình, Bạch Tuyết lại cười không nói, nàng kỳ thật biết, Lục Vũ tinh thông phủ trận, tinh thông Hồn Thuật, tuyệt không phải người thường.

"Thiếu khoáng lác, làm sao so?"

Lục Vũ nói: "Thân là luyện khí sư, mình vẫn khắc trận nhất khảo công lực. Hiện trường luyện khí không quá hiện thực, chúng ta sẽ tới so một lần mình trận, làm sao?"

Hai vị luyện khí sư trăm miệng một lời: "Tốt, liền so cái này. Ta cái này có pháp bàn, hạn lúc một nén nhang, xem ai khắc họa trận văn càng mạnh, đẳng cấp cao hơn."

Lục Vũ và hai vị luyện khí sư đều cầm một cái pháp bàn, cùng làm dùng đồng dạng mình vẫn khắc đao, từ Bạch Tuyết làm nhân chứng.

"Chuẩn bị, bắt đầu!"

Bạch Tuyết ra lệnh một tiếng, Ti Không Tà Nguyệt ở một bên tính theo thời gian.

Hai vị luyện khí sư tay phải cầm đao, mũi đao tại pháp trên bàn di chuyển nhanh chóng, quét ngang dựng lên đều rất có giảng cứu, lại đao công xuất chúng.

Lục Vũ không vội, phải tay cầm đao, tay trái pháp bàn hướng lên trên ném đi, lập tức mu tay trái phụ, tay phải giờ cao, đao khắc trong tay hấn xoay chuyển như bay, mũi đao tách ra từng sợi ngân quang, để cái kia pháp bàn giữa không trung không ngừng xoay chuyển, nhưng lại duy trì không ngừng.

Vèn vẹn một phần ba nén hương thời gian, Lục Vũ liền một mạch mà thành, pháp bàn rơi xuống đất thời điểm, mặt đất bụi bặm bay lên, thật nhỏ hạt bụi nhỏ xoay quanh tại pháp trên bàn phương, biến thành ba đầu Phi Long, mỗi người đều mang đặc sắc, sinh động như thật.

Bạch Tuyết nhìn đến nơi này, mặt mũi tràn đầy chấn kinh, bởi vì cái kia hạt bụi nhỏ tạo thành ba đầu Phi Long quá giống như thật, không chỉ có tương tự còn cả thần vận, tại pháp trên bàn phương sáu thước trong không gian, tung hoành bốc lên, vui sướng mà vui vẻ.

Ti Không Tà Nguyệt miệng mở rộng, trợn mắt hốc mồm, đơn giản liền không cách nào tưởng tượng.

Hai vị luyện khí sư vốn hết sức chuyên chú, nhưng rất nhanh cũng đã nhận ra Lục Vũ pháp bàn, trong nháy mắt bị cái kia ba đầu Phi Long hấp dẫn.

"Cái này ... cái này ... điều đó không có khả năng!"

"Lục phẩm huyền trận —— Tam Long Trục Nguyệt! Rốt cục thì ngươi là ai?"

Hai cái luyện khí sư ngu xuẩn, biểu tình kia so Ti Không Tà Nguyệt còn phải kinh ngạc.

"Có chơi có chịu, các ngươi có hứng thú, hãy cầm về đi chậm rãi nghiên cứu đi."

Lục Vũ vút xuống mình vẫn khắc đao, hướng về phía Bạch Tuyết nháy mắt mấy cái, đắc ý rồi đi.

"Tiểu gia hỏa này, Huyền Mộng thật sự là nhặt được bảo. Không được, ta phải phân một nửa mới được."

Bạch Tuyết mắt đẹp nhất chuyển, lôi kéo Ti Không Tà Nguyệt liền đuổi theo.

"Uy, chờ đi. chờ chút."

Hai cái luyện khí sư lấy lại tinh thần, cấp tốc đuổi kịp Lục Vũ.

"Thế nào, các ngươi còn muốn chơi xấu a?"

Ti Không Tà Nguyệt có chút không vui, đường đường Huyền cấp tứ phẩm luyện khí sư, vậy mà béo nhờ nuốt lời.

Hai cái luyện khí sư không để ý đến Ti Không Tà Nguyệt cái kia khinh bỉ ánh mắt, phù phù một tiếng liền quỳ gối trước mặt Lục Vũ.

"Chúng ta nguyện bái ngươi làm thầy, mời ngươi nhận lấy chúng ta!"

"Cái gì!"

Ti Không Tà Nguyệt tròn tròn mắt, Bạch Tuyết cũng bất ngờ cực kỳ.

Hai vị này, thế nhưng là Khí tông có chút nổi danh luyện khí sư, vậy mà quỳ gối trước mặt Lục Vũ, muốn bái hắn làm thầy.

Lục Vũ nhú mày, một màn trước mắt để hắn không khỏi hồi tưởng lại một chút chuyện cũ.

"Các ngươi đứng lên đi, ta không thu đồ đệ đệ."

Hai vị luyện khí sư liếc mắt nhìn nhau, trầm miệng một lời: "Ngươi không thu chúng ta làm đồ đệ, chúng ta liền quỳ ở chỗ này không nổi."

Ti Không Tà Nguyệt và Bạch Tuyết lần nữa chấn kinh, cơ hội tốt như vậy, Lục Vũ vậy mà không thu bọn hắn làm đồ đệ.

"Ta không thu đồ đệ, nhưng có thể chỉ điểm các ngươi một hai, muốn học liền, không muốn học, vậy liền chậm rãi quỳ đi."

Hai vị luyện khí sư sững sờ, lập tức đại hỉ, cấp tốc đứng dậy, trơ mắt nhìn Lục Vũ.

"Hôm nay không rảnh, ngày sau có cái gì luyện khí phương diện chỗ nào không hiểu, nhưng đến huyền tông Như Mộng viện tới tìm ta là được."

"Cái kia lục phẩm huyền trận Tam Long Trục Nguyệt ... "

Lục Vũ cười nói: "Các ngươi trước lấy về chậm rãi nghiên cứu, qua một thời gian ngắn ta liền truyền thụ cho các ngươi."

"Tốt, tạ ơn, ngươi trước bận bịu."

Hai vị luyện khí sư khom người đưa tiễn, tràn đầy kính ý.

Lục Vũ đi, Ti Không Tà Nguyệt lại rất lâu đều chưa có lấy lại tinh thần.

Bạch Tuyết tiểu dung mê người, té ra Linh Độ phi thuyền, mang theo Lục Vũ, Ti Không Tà Nguyệt rời đi Chiến tông.

"Mặt nạ kia và cây cung kia, có gì đặc biệt?"

Ti Không Tà Nguyệt đối Lục Vũ tràn ngập tò mò, hai người niên kỷ tương tự, nhưng nàng lại nhìn không thấu Lục Vũ.

"Mặt nạ cùng cung đều là chiến binh, nhưng có huyền cơ khác. Mặt nạ nội bộ mình vẫn bị phong ấn, ta dự định đưa cho viện chủ. Cây cung kia chính là kinh hồn mộc luyện chế mà thành, đáng tiếc nội bộ mình vẫn tổn hại nghiêm trọng, ta dự định tổn thời gian chữa trị, giữ lại mình dùng."

Ti Không Tà Nguyệt khẽ nói: "Tự tư tự lợi, ngươi nói xong đưa ta cùng sư phó lễ vật, lúc nào thực hiện a?"

Lục Vũ cười hỏi: "Ngươi muốn cái gì a?"

Ti Không Tà Nguyệt nói: "Ta muốn ... thông thả, ta trước hết nghĩ nghĩ, ta phải hung hăng dọa dẫm một chút mới được."

Bạch Tuyết cười nói: "Nha đầu ngốc, ngươi cái này đầu, không phải là đối thủ của hắn."

Lục Vũ nói: "Sư muội nếu là muốn binh khí, pháp bảo, vậy đơn giản, đến lúc đó ta để hai vị kia luyện khí sư cho ngươi luyện chế chính là, lại phối hợp một thân chiến giáp, anh tuấn sát thoải mái, đảm bảo Hồn tông một đoàn sư huynh đệ, cả ngày đi theo ngươi cái mộng truy."

"Ngươi nằm mơ đi, ta mới không có thèm."

Ti Không Tà Nguyệt trừng Lục Vũ một chút, trong lòng kỳ thật rất chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Siêu phàm tiểu kiếm

"Sur thúc, Chiến tông bên kia khi nào xuất phát?"

Bạch Tuyết nói: "Từ nay trở đi trước kia xuất phát, ta bên này sẽ mang bộ phận cao thủ tùy hành hiệp trợ."

Lục Vũ nói: "Tà Nguyệt sư muội cũng đi?"

"Sư tỷ!"

Ti Không Tà Nguyệt trừng mắt Lục Vũ, lớn tiếng cường điệu thân phận của mình.

Lục Vũ không để ý tới nàng, Bạch Tuyết cũng không thèm để ý hai tiểu nhân đầu vồ mồm.

"Lần này đi có phong hiểm, Tà Nguyệt tạm thời lưu lại, người theo ta tiến đến."

Lục Vũ gạt đầu, hỏi: "Ngoại trừ Hồn tông bên ngoài, cái khác tông còn có bao nhiêu người tùy hành?"

Bạch Tuyết nói: "Phù tông lại phái cao thủ cùng đi, Đan tông, Khí tông đều không tham dự."

Trở lại Tam Âm điện, Lục Vũ cho Bạch Tuyết đưa mắt liếc ra ý qua một cái, mang nàng đẩy ra Ti Không Tà Nguyệt về sau, liền trò chuyện lên chuyện của Hoa Ngọc Kiều tình.

"Ta nghĩ đến lúc đó dẫn bọn hán cùng đi, đưa tiễn Hoa Ngọc Bảo."

Bạch Tuyết trầm ngâm nói: "Đưa tiễn hán cũng tốt, chỉ là người có thể hộ Hoa Ngọc Kiều bao lâu đây? Long phù sư người này có thù tất báo, nói thật, chúng ta ai cũng không muốn đi trâu chọc."

Lục Vũ lưu ý đến Bạch Tuyết trong mắt đáng ghét, hỏi: "Sư thúc cũng sợ hán?"

Bạch Tuyết khề thờ dài: "Người này có quái tài, đối Thiên Huyền tông mà nói, tác dụng cực lớn. Làm sao thiên tính háo sắc, ta nếu không phải và Huyền Mộng quan hệ tốt, cũng thiếu chút rơi vào hán ma chương."

Lục Vũ rất kinh ngạc: "Thiên Huyền tông liền tùy vào hán làm xương làm bậy?"

Bạch Tuyết nói: "Long phù sư cũng không ngờ, hán sẽ dùng một chút thủ đoạn, bức bách người khác chủ động hiến thân, dạng này Thiên Huyền tông cũng không tốt nói hán. Thêm nữa Thiên Huyền tông đối với hán rất là ý lại, rất nhiều chuyện đều một mắt nhắm một mắt mở."

"Lấy sư thúc nhân duyên và tướng mạo, tên kia dám động người?"

Bạch Tuyết khổ sở nói: "Người đầu là có yếu điểm, người còn trẻ, không rõ trong tông môn rất nhiều quý bí. Càng là nữ tử dung mạo xuất chúng, càng là bị người chăm chăm đến gấp, chỉ cần có chút sai lầm, liền sẽ rơi vào tính toán của người khác."

Lục Vũ làm sao không biết những này, kiếp trước hán từng tự mình kinh lịch.

"Trước đó, ta nói qua muốn đưa sư thúc một phần hậu lễ, hiện tại liền cho người."

Bạch Tuyết cười khê, trong mắt lộ ra hiếu kỳ, Lục Vũ sẽ đưa mình cái gì hậu lễ đây?

Lục Vũ lấy ra từ Chiến Binh các đôi đôi lấy cái kia thanh kiếm gãy, chỗ này Bạch Tuyết từng sờ.

"Liền cái này?"

Lục Vũ cười nói: "Liền cái này! Bất quá sư thúc chớ còn coi khinh hơn nó, kiếm này mặc dù đứt gãy, thế nhưng là chuôi kiếm bên trong có huyền cơ khác."

Lục Vũ lòng bàn tay quang mang lóe lên, Cự Lạc đao phóng xuất ra Thiên U Tinh Diễm, nhưng nghe răng rắc một tiếng, cự kiếm vỡ vụn, lộ ra một thanh thanh huy chói mắt tiểu kiếm.

"Đây là?"

Bạch Tuyết mười phần giật mình, kiếm dài sáu tấc, toàn thân xanh tươi, thân kiếm mặt ngoài khắc rõ huyền ảo mà phức tạp phù văn, phóng xuất ra một cỗ nhiếp tâm hồn người nhuệ khí.

Trên chuôi kiếm, điêu khắc một mảnh Thanh Lân, cái kia lân giáp phía trên có một con mơ hồ con mắt, nhìn qua rất tà.

"Lấy máu, hồn dung hợp, nhân kiếm hợp nhất."

Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, trước đó cũng chưa từng nghĩ đến, kiếm này bất phàm như thế.

Bạch Tuyết chính là Hồn thiên sư, lập tức liền hiểu Lục Vũ ý tứ, đầu ngón tay bức ra một giọt tinh huyết, trên đầu võ hồn phóng thích, bắn ra một đạo thanh quang, quần quanh ở trên thân kiếm kia.

Lục Vũ lưu ý đến, võ hồn của Bạch Tuyết là một gốc hoa thủy tiên, thật sự là người còn yêu kiều hơn hoa, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Cái kia thanh tiểu kiếm đang toả ra quang mang, như một đạo thanh hồng, trong nháy mắt bắn vào Bạch Tuyết mi tâm, tan trong cơ thể nàng.

"Hảo kiếm!"

Bạch Tuyết toàn thân run lên, quanh thân thanh quang như ngọc, vậy mà tại trong nháy mắt cảnh giới đột phá, lại đạp lên một cái giai đoạn mới.

Lục Vũ tâm tình hơi khác thường, cũng không nữa phản hồi hận, ngược lại có loại phát ra từ nội tâm vui sướng.

"Nguyên lai, chia sẻ thật có thể cho người ta mang đến vui sướng."

Bạch Tuyết trên người quang mang kéo dài một lát, lập tức liền nhanh chóng biến mất.

Bạch Tuyết mặt mũi tràn đầy kinh hi, vô cùng kích động, nắm lấy Lục Vũ tay, không ngừng cảm kích.

"Sự thúc giúp ta không ít, đây chỉ là chút tâm ý của ta."

Lục Vũ mỉm cười, khiến người ta thân thiết.

Bạch Tuyết nhìn hấn, trong lòng có một cỗ ấm áp, lại một tay lấy hấn ôm vào trong ngực, tay phải khẽ vuốt tóc của hấn, ghé vào lỗ tai hấn nói: "Về sau, tự mình liền gọi ta tỷ."

Lục Vũ thân thể cứng đờ, mùi thơm xông vào mũi, khẽ ừ.

Bạch Tuyết buông ra Lục Vũ, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, mắt tuyết mê người.

"Tiện nghi ngươi, tiểu phôi đàn."

Lục Vũ cười hắc hắc, nhìn sang Bạch Tuyết cái kia mỹ lệ ôn nhu khuôn mặt tươi cười, phát phát tay, liền quay người rời đi.

"Nhân tiểu quý đại, hi vọng ta không có nhìn lầm người."

Bạch Tuyết phương tâm thâm than, mỗi người đều có một ít không muốn người biết kinh lịch.

Lục Vũ đi Hoa Ngọc Kiều nơi đó chuyển một cái, nói cho nàng hai ngày sau rời đi, sau đó liền trở về Huyền tông Như Mộng viện.

Huyền Mộng không thấy tăm hơi, Lục Vũ cũng không hỏi nhiều.

Hai ngày sau liền phải ra ngoài, hấn dự định hai ngày này hảo hảo sửa sang một chút suy nghĩ, chỉnh lý một chút mình tiến vào Thiên Huyền tông về sau, phát sinh hết thấy.

Tùy tiện dành thời gian hoạch định một chút tương lai nhân sinh, tương lai hấn còn muốn đi Tuyết Vực Thánh môn, đi đón về vị hôn thê của mình.

Mở ra nhẫn trữ vật, Lục Vũ lấy ra tam âm Nhiếp Hồn Linh, vật này tuy là tà khí, nhưng lại rất có uy lực.

Lục Vũ đem tam âm Nhiếp Hồn Linh để vào Hư Không giới, lại lấy ra một viên ngọc tinh, cái kia là Huyền Mộng ban tặng.

Về sau là viên kia tím thạch, sau đó là Thiên Công Thất Xảo đồ, còn cả Quý bút Hắc Mộc, mấy dạng này xem như trên người hấn tương đối trân quý đồ vật, tất cả đều bỏ vào trong Hư Không giới.

Lấy ra tám mặt nạ kia, Lục Vũ bắt đầu cẩn thận nghiên cứu, bề ngoài cực kỳ tinh mỹ, thuộc về đầu ưng mặt nạ, sắc bén mà khiếp người.

Này mặt nạ hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng là nội bộ có phong ấn.

Lục Vũ quan sát hồi lâu, lại trải qua Vạn Pháp Trì phân biệt, cuối cùng xác định loại kia phong ấn tên là "Thất tuyết cửu chuyển thánh hồn ấn", chính là một loại cực kỳ hiếm thấy, không nên xuất hiện trên Chiến Hồn đại lục phong ấn.

Phương pháp phá giải rất phức tạp, lấy Lục Vũ cảnh giới trước mắt, xác suất thành công không đủ ba tầng.

Lục Vũ suy tư một phen, trong sân tạo dựng lục phẩm Tự Linh trận, dự định mượn nhờ ngoại lực tương trợ, đến phá giải này mặt nạ bên trên phong ấn.

Sau nửa canh giờ, lục phẩm Tụ Linh trận hoàn thành, vô số linh khí vọt tới phía Như Mộng viện, hấp dẫn các điện cao thủ chú ý.

Bởi vì là địa bàn của Huyền Mộng, mọi người mặc dù hiếu kỳ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Lục Vũ ngồi tại tụ linh trong trấn, phải tay nắm chặt Quỷ bút Hắc Mộc, bắt đầu nếm thử phá mở phong ấn.

Thánh hồn ấn khó khăn nhất phá giải địa phương ngay tại ở thất tuyệt cửu chuyển, Lục Vũ nhất định phải nghịch chuyển càn khôn, nào sẽ rất phí sức, hao phí cực lớn tinh lực.

Thi thuật trong quá trình, Lục Vũ vận dụng tất thân chỉ lực, Thiên mạch bên trong vô hồn thần mộc phóng xuất ra cường đại trợ lực, hiệu quả vượt ra khỏi Lục Vũ mong muốn.

Cửu Dương Huyền Mộc đang điên cuồng thôn phệ ngoại giới linh khí, chuyển hóa làm Cửu Dương hồn lực, phóng thích Cửu Dương cương kinh, phối hợp Thốn Tâm Vạn Kinh, thảo hồn, Lục Vũ lại một mạch mà thành, chỉ dùng hai nén hương thời gian, liền thành công giải khai trên mặt nạ phong ấn.

Một khắc này, tiếng vang kinh lôi, lục phẩm Tụ Linh trận trong nháy mắt vỡ vụn, bị trên mặt nạ thả ra sóng xung kích san thành bình địa.

Lục Vũ kêu lên một tiếng đau đớn, bị khí lăng xông bay, đâm vào viện trên tường, tại chỗ thổ huyết.

Đệ tử của Như Mộng viện bị kinh động, Huyền Mộng cũng theo đó hiện thân.

"Người đang làm gì?"

Huyền Mộng trừng mắt Lục Vũ, trách cứ ánh mắt nhưng lại lộ ra mấy phần quan tâm.

Lục Vũ xoay người đứng dậy, tay phải lau một hạ vết máu ở khóe miệng, tay trái vươn về trước.

"Tặng cho người!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Ma Mị ung

Một bức mặt nạ tinh mỹ xuất hiện ở trước mặt Huyền Mộng, mặt ngoài tỏa ra ánh sáng lung linh, có mặt trên có thể thấy phù văn đường cong tại chuyển động không thôi, lộ ra huyền diệu và thần kỳ.

"Ở đâu ra?"

Huyền Mộng lạnh lùng trợn nhìn Lục Vũ một chút, trong lòng lại có loại vui vẻ không hiểu.

Lấy nhãn lực của nàng, liếc mắt liền nhìn ra này mặt nạ, nhất định không phải phàm vật.

"Ta tại Chiến Binh các phát hiện, dùng điểm công hiến hỏi đoái mà đến, chuyên môn đưa cho viện chủ, phong ấn phía trên đã bị ta giải khai."

Lục Vũ ánh mắt sáng chói, vui sướng mà mê người.

Huyền Mộng túm lấy mặt nạ, nhìn chỉ chốc lát, cái kia là càng xem càng ưa thích, nhìn không được mang lên trên mặt nạ.

"Đây là..."

Huyền Mộng kinh hô, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Ma Mị ung! Nhìn rõ thiên địa!"

Lục Vũ tại Huyền Mộng bên tai nói nhỏ một tiếng, người khác nghe không được, nhưng là Huyền Mộng lại tâm thần đại chấn.

"Người..."

Huyền Mộng nhìn hắn, Lục Vũ lại lắc đầu cười nói: "Đây là chút tâm ý của ta, viện chủ đeo lên, thật đẹp!"

Mặt nạ kia liền tựa như có ma lực, thần bí mà mê người.

Huyền Mộng đeo lên về sau, toàn thân tản mát ra một loại trước nay chưa có đặc thù khí chất, khiến người ta ánh mắt si mê, cơ hồ không dời nổi mắt.

Như Mộng viện những đệ tử kia, một cái trợn mắt hốc mồm nhìn Huyền Mộng, nước bọt chảy đầy đất, tất cả đều bị nàng mê không phân biệt đồ vật.

Lục Vũ cười không nói, thường thức ánh mắt bên trong toát ra một loại vui sướng, liền tựa như mình tự tay chế tạo một kiện hoàn mỹ không một tí vết tác phẩm nghệ thuật.

Huyền Mộng xoay chuyển ánh mắt, vẻ mặt của mọi người thu hết vào mắt, đối với những đệ tử kia phản ứng rất là tức giận, nhưng Lục Vũ phản ứng lại làm cho nàng rất hài lòng.

"Miệng lưỡi trơn tru, cùng ta tiến đến."

Ưu nhã quay người, cao gầy tĩnh lệ Huyền Mộng đường cong động lòng người, thấy Lục Vũ nhắm hai mắt lại.

Đại sảnh, Huyền Mộng lầy lầy mặt nạ xuống, lộ ra mỹ lệ dung mạo, cái kia lại là một loại khác phong tình.

Lục Vũ đang giảng giải Hồn tông chi hành và Chiến tông chi hành kinh lịch, cũng không giấu diếm bất cứ chuyện gì.

Huyền Mộng nghe xong, khẽ nói: "Người đối Bạch Tuyết ngược lại là thật tốt a."

Lục Vũ cười khan nói: "Thanh kiếm kia mặc dù bất phàm, nhưng so ra kém viện chủ này mặt nạ."

Huyền Mộng nói: "Vậy người cầm lấy đi đưa nàng tốt."

Lục Vũ tiểu dung cứng đờ, gặp Huyền Mộng tức giận, trong lòng có chút hiểu được.

"Viện chủ ... tỷ tỷ ... hiểu lầm ta. Ta đi Chiến Binh các, nhìn thấy này mặt nạ, cái thứ nhất liền nghĩ đến viện ... tỷ tỷ ... Bạch sư thúc nàng đối ta không tệ, ta đưa nàng đồ vật, chỉ là nghĩ kéo tốt quan hệ, lại sư thúc người rất tốt, ta liền thuận tiện giúp giúp nàng..."

Nữ nhân đều đến hồng, Lục Vũ từng chịu qua tình cảm tổn thương, nhưng lại đối Huyền Mộng có chút tôn kính, không muốn nhìn thấy nàng sinh khí.

"Thật?"

Huyền Mộng khóa chặt Lục Vũ ánh mắt, mặc dù ngữ khí còn rất lạnh, nhưng ánh mắt lại nhu hòa một chút.

"Thật! Ta dám thề với trời, tuyệt sẽ không lừa gạt ... tỷ tỷ ..."

Lục Vũ lưu ý lấy Huyền Mộng phản ứng, vậy tỷ tỷ hai chữ hình như có ma lực, tiêu trừ trong nội tâm nàng sức ghen.

"Nhìn ở chỗ này cổ phân thượng, tạm thời tin người một lần."

Huyền Mộng là cái tự ngạo người, hung hăng trừng Lục Vũ một chút, tiện tay đem một viên thuốc ném cho Lục Vũ.

"Huyền Nguyên đan! Đa tạ tỷ tỷ."

Lục Vũ tiếp được đan dược, tỷ tỷ làm cho càng phát mê người.

Huyền Mộng không có phản đối, dặn dò: "Ta ngày mai bắt đầu bế quan, lần này đi, người cẩn thận một chút."

"Đi theo bạch bên cạnh tỷ tỷ, sẽ không có sự tình."

Huyền Mộng trừng mắt liếc hắn một cái, đứng dậy rời đi.

Lục Vũ sờ sờ cằm, lẩm bẩm: "Ăn dấm?"

"Người nói cái gì?"

Huyền Mộng còn chưa đi xa, trở lại trừng mắt Lục Vũ.

"A! Ta nói có con muối."

Lục Vũ co cẳng liền chạy, cái kia chạy trời chết bóng lưng, để Huyền Mộng vừa buồn cười vừa tức giận.

Kiếp trước, Lục Vũ nhận hết cực khổ, dưỡng thành ít lời trầm mặc tính cách.

Nhưng kiếp này, Lục Vũ kinh lịch không giống với kiếp trước, hắn cái này thân thể trẻ trung, chỗ vốn có các loại cảm xúc, và chính thường nhân không khác.

Cho nên, tính cách của Lục Vũ, cũng cùng kiếp trước có một chút khác nhau, rõ ràng so kiếp trước sáng sủa, tự tin, ngẫu nhiên cũng sẽ rất tình nghịch.

Thiếu niên tâm tính, vốn là như thế.

Yên tĩnh thời điểm, Lục Vũ rất lão thành.

Sinh động thời điểm, Lục Vũ cũng có người đồng lứa các loại hi nộ ái ố.

Trong viện, Lục Vũ bắt đầu chơi đùa cây cung kia, hẳn Tòa Tâm tiền thuật tương đương bá đạo, hẳn nhưng không định lúc này hoang phế, bởi vậy muốn luyện chế một trương bảo cung.

Đây là xa Bình, tác dụng cực lớn, chính là ra ngoài thiết yếu chi phẩm.

Lục Vũ cổ tay xoay chuyển, Quỷ bút Hắc Mộc tại cung trên khuôn mặt di chuyển nhanh chóng, khắc họa hạ tầng tầng phù trận.

Mồ hôi từ cái trán hướng xuống nhỏ, Lục Vũ hao phí hai canh giờ, tại khom lưng bên trong mình khắc cửu trọng phù trận, vòng vòng đan xen, trùng điệp tích lũy, tại cây cung này vốn có trên cơ sở, luyện chế lại một lần.

"Cung tên Kinh Hồng, tên hóa kinh lôi, chín tầng mây động, son hà xưng thần!"

Lục Vũ có chút hài lòng, vì cây cung này đặt tên là Kinh Hồng.

Vốn, cây cung này vì toàn thân màu xám đen, dây cung xích hồng.

Bây giờ, khom lưng hai đầu biến thành màu trắng bạc, ở giữa nắm tay chỗ biến thành kim hoàng sắc, lại phối hợp hòa hồng dây cung, vàng bạc đỏ tam sắc một thể, có loại siêu huyền đẹp.

Cắt kỹ Kinh Hồng cung, Lục Vũ đem một thân sở học từ đầu tới đuôi cắt tía một lần.

Ngoại trừ nơi ngực Tứ Tà Cẩm Tâm phù không hề có động tĩnh gì bên ngoài, cái khác hết thấy bình thường.

Lạc Nhật Kinh Lôi đã tu luyện tới cảnh giới viên mãn, Bạo Kích Thiên Trọng Phá cũng đã đại thành.

U Linh Quý Trảo và Phiêu Miểu thân pháp đều tăng lên trên diện rộng, chỉ có cái kia cực lạc ba thức và Hắc Nguyệt Thiên Phật chương, Lục Vũ còn không tu luyện được.

Hắc Nguyệt Thiên Phật chương cái tên này, là Lục Vũ chính mình lấy.

Đối với hắn mà nói, trong Thiên mạch, Hắc Nguyệt phạt một chương kia tên gọi là gì không trọng yếu, mấu chốt là như thế nào mới có thể luyện tốt.

Huyền Mộng cho Lục Vũ cái thứ hai Huyền Nguyên đan, hẳn tạm thời không có phục dụng, lập tức sắp ra ngoài, cái này trong lúc mấu chốt không thích hợp tu luyện.

Ngày thứ hai, Huyền Mộng bắt đầu bế quan.

Lục Vũ rời đi Huyền tông, đi Hồn tông Hoa Ngọc Kiều trúc lâu.

Hoa Ngọc Bảo còn đang ngủ say, nhưng là thân thể khôi phục tốt đẹp.

Hoa Ngọc Kiều tại tu luyện Thu Sơn quyết và Thiếu Âm Chân Dương quyết, đã bắt đầu thấy hiệu quả, cảnh giới có đột phá vết tích.

Lục Vũ truyền thụ cho hồn mộng du từ khúc, Hoa Ngọc Kiều cũng đã sơ bộ nắm giữ.

"Đệ đệ..."

Hoa Ngọc Kiều một mặt vui mừng, lôi kéo Lục Vũ tay, trong lòng tràn đầy cảm kích.

"Tỷ tỷ không cần khách khí, ta đã và Bạch sư thúc nói xong, ngày mai chúng ta cùng rời đi Thiên Huyền tông."

Hoa Ngọc Kiều nhìn thoáng qua trên giường đệ đệ, nhiều ít vẫn là có chút không bỏ.

Ban đêm, Lục Vũ ngay tại trúc lâu này tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Ngọc Bảo tỉnh lại, hai tỷ đệ một phen trò chuyện về sau, liền đi theo Lục Vũ tiến về Tam Âm điện.

Nơi đây ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, Hồn tông phái ra hơn mười vị cao thủ, lấy phó điện chủ Bạch Tuyết cầm đầu, suất lĩnh mặt khác ba vị phó điện chủ, năm vị trưởng lão, bảy vị chủ sự, cùng mấy vị đệ tử.

Đây là Lục Vũ lần đầu biết được thân phận Bạch Tuyết, Tam Âm điện chính là Hồn tông một trong trung lục điện, cho nên thân phận Bạch Tuyết cũng không thấp.

Tùy hành còn lại ba vị phó điện, có một vị đến từ trung lục điện, còn lại hai vị đều đến từ hạ cửu điện.

Buổi sáng giờ Thìn, Hồn tông một đoàn người đuổi tới Long Hồ phong, Phù tông bên kia cao thủ, đã tới trước một bước, nhân số và Hồn tông bên này không sai biệt lắm, cầm đầu lại là Ân Hàn.

Thảm Mục đứng ở bên cạnh Ân Hàn, nhìn thấy Lục Vũ lúc, lẫn nhau trên mặt đều lộ ra kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Tử điện sơ hiện

"Người cũng tới?"

Hai người trăm miệng một lời, sau đó nhìn nhau cười một tiếng, gật đầu ra hiệu.

Bạch Tuyết cùng Ân Hàn lên tiếng chào, ánh mắt lại rơi tại Chiến tông cao thủ trên người.

Một chiếc to lớn chiến thuyền lơ lửng giữa không trung, từ bốn đầu trăm trọng Thanh Điều kéo động, phóng xuất ra cường đại lực chấn nhiếp.

Bốn đầu Thanh Điều tất cả đều là cấp năm yêu thú, tương đương với cao thủ Nguyên Vũ cảnh.

Tại Thiên Huyền tông, loại này chiến xa đại biểu cho thân phận, bình thường chỉ xuất hiện tại trọng yếu trường hợp.

Giống Bạch Tuyết ngày bình thường không chế phi thuyền, cái kia đều chỉ là linh bảo, trên khí thế và cái này Thanh Điều chiến xa so sánh, liền kém xa.

Hoa Ngọc Kiều lời kéo đệ đệ trạm ở những người khác sau lưng, hơi cúi đầu.

Lần này Phù tông cao thủ cũng tham dự hành động, Hoa Ngọc Bảo chính là Phù tông môn hạ, mặc dù trên đầu đội mũ, cải trang một cái, nhưng vẫn là sợ bị người nhận ra.

Đẳng Long điện phó điện chủ Diệp Khôn xuất hiện, cho Bạch Tuyết, Ân Hàn lên tiếng chào, cao thủ Chiến tông liền lộ ra tập hợp.

Lục Vũ lưu ý đến, lần này ra ngoài, Chiến tông phái ra số lớn cường giả Nguyên Vũ cảnh, trung lục điện mỗi một điện cũng có phó điện chủ tham dự, còn có một số trưởng lão và cao thủ không biết tên.

Đột nhiên, Lục Vũ nhãn tình sáng lên, lại thấy được Sở Hoài Nam, hấn vậy mà cũng tham gia nhiệm vụ lần này, cái này khiến Lục Vũ cảm thấy kinh ngạc.

Chiến tông đệ tử của Linh Vũ cảnh, người tham dự rất nhiều.

Nhưng đệ tử của Tụ Linh cảnh cũng rất ít, chủ yếu là cảnh giới không đủ, đi cũng giúp không được cái gì.

Sau nửa canh giờ, Chiến tông cao thủ tập kết hoàn tất, mọi người lần lượt leo lên Thanh Điều chiến thuyền.

Bạch Tuyết cho Lục Vũ đưa cái ánh mắt, để hắn đi theo Hoa Ngọc Kiều bên cạnh thân.

Chiến tông rất nhiều cao thủ vây quanh ở bên cạnh Bạch Tuyết, từng cái ánh mắt cực nóng, đồ đàn đều biết, những người này thích nàng.

Bạch Tuyết mỉm cười xã giao, loại tràng diện này mặc kệ người cao hứng hay không, đều nhìn được.

Chiến thuyền bay lên không, mấy trăm cao thủ xuất phát.

Đầu thuyền bên trên, đứng tất cả đều là Thiên Huyền tông nhân vật có mặt mũi, người của Hồn tông tất cả đều ở vào chiến thuyền bên trái.

Lục Vũ cùng Hoa Ngọc Kiều tỷ đệ đứng tại một khối, trò chuyện lên lần này hành động.

"Giống Sở Hoài Nam loại cảnh giới đó, vì sao lại tham dự loại hành động này?"

Hoa Ngọc Kiều nói khẽ: "Bởi vì Thiên Huyền tông không nuôi người rảnh rỗi a. Rất nhiều đệ tử thiên tư, lại ý lại tông môn không đi. Nếu như là Hồn tông, Đan tông, Khí tông, ngược lại cũng thôi, ngày bình thường có nhiều việc, môn hạ đệ tử sẽ không nhàn rỗi. Có thể chiến tông không giống, cảnh giới

không đủ, ra ngoài không giúp đỡ được cái gì, lưu tại Long Hồ phong sẽ chỉ lãng phí tài nguyên, dần dà, liền kín người hết chỗ, lộ ra cồng kềnh."

"Thế là, vì giảm bớt gánh vác, những cái kia đối tông môn không quá mức cống hiến, nhưng lại đồ thừa không đi người, cũng chỉ có thể cưỡng chế để bọn hắn ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Nhiều khi, liền là để bọn hắn dò đường, đi chịu chết. Ai nếu không nguyện, vậy liền tự động rời đi, không cho phép lại về tông môn."

Lục Vũ hỏi: "Những đệ tử này sau khi rời khỏi tông môn, đại bộ phận đều đi đâu đây?"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Cơ hồ đều nhập thế hồng trần, tại các đại đế quốc làm cung phụng, thời gian đến cũng không tệ. Chỉ là về mặt tu luyện, liền lại không tiến đồ."

Lục Vũ nói: "Tông môn không hề nghĩ rằng đối ngoại khuếch trương, lớn mạnh thực lực sao?"

"Nghĩ, đương nhiên muốn! Thế nhưng là giống Sở Hoài Nam loại này đệ tử, cho dù có ngàn tám trăm cái, lại có thể thế nào? Tông môn tồn vong, mấu chốt tại thượng tam điện, trung hạ tầng đều chỉ là cơ sở."

Lục Vũ ngẫm lại cũng thế, trong lòng bắt đầu cân nhắc, sau đó tìm cơ hội đem Sở Hoài Nam giết đi.

"Thiên Huyền tông, giống Bạch sư thúc như thế được hoan nghênh người, nhiều không?"

Được hoan nghênh?

Hoa Ngọc Kiều sững sờ, theo bản năng nhìn đầu thuyền Bạch Tuyết một chút, lập tức liền minh bạch Lục Vũ hàm nghĩa.

"Thiên Huyền tông nhân số đông đảo, nữ nhân chiếm bốn phần năm, lấy Hồn tông, Pháp tông, Chiến tông, Huyền tông chiếm đa số. Nữ tính Luyện Đan sư và luyện khí sư tương đối hơi ít, dung mạo xuất chúng người, còn chưa từng nghe thấy."

Lục Vũ nói: "Nữ tử, bình thường không muốn xử lý cái này."

"Hồn tông, trung lục điện, Bạch Tuyết ôn nhu và mỹ mạo, vô xuất kỳ hữu. Hạ cửu điện, dung mạo của ta coi như không tệ. Đệ tử bên trong, cũng có ba năm cái tướng mạo bất phàm, nhưng những năm gần đây, lấy Bạch Tuyết chói mắt nhất."

"Pháp tông có tam mỹ, Trần Dao cầm đầu. Lạc đan thứ hai, hoàng lâm thứ ba. Huyền tông có tứ mỹ, Huyền Mộng thứ nhất, tài hoa vô song, liền là quá lạnh. Chiến tông bởi vì nhân số đông đảo, mỹ nữ cũng tương đối nhiều, trước đây nổi danh nhất là Chiến tông bát mỹ, những cái kia đệ tử mới nhập môn, tại không có trở thành đệ tử chính thức trước, là sẽ không bị tính toán đi vào."

Lục Vũ nghĩ đến Trương Nhược Dao, lấy nàng tướng mạo, tuyệt đối có thể đưa thân Chiến tông mỹ nữ liệt kê.

"Lần hành động này, một trong Chiến tông bát mỹ Phương Uyển Ngọc sẽ tới."

Hoa Ngọc Kiều ngẫm khế, ánh mắt rơi vào chiến thuyền phía bên phải.

Chỗ ấy đứng thẳng một cái nữ tử áo trắng, tóc dài bay múa, mặc dù chỉ là một cái bóng lưng, lại làm cho người ta vô hạn mỹ lệ cảm giác.

Lục Vũ nhìn Phương Uyển Ngọc bóng lưng, tò mò hỏi: "Tại sao không có người tiến lên bắt chuyện?"

Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Bởi vì nàng danh hoa đã có chủ, những người khác không dám tùy ý trêu chọc, sợ đắc tội vị kia chủ."

Lục Vũ thoải mái, cười nói: "Thì ra là thế."

Thanh Điều chiến thuyền bay lượn tại trong mây trắng, gào thét hàn phong bị chiến thuyền chống ra phòng ngự ngăn lại, mọi người sẽ không cảm giác được lạnh, nhưng lại sẽ ảnh hưởng tốc độ.

Giữa trưa, một đạo thiểm điện gào thét mà xuống, kèm chút đánh trúng Thanh Điều chiến xa, đem cao thủ Thiên Huyền tông giật nảy mình.

"Đây là Thiểm Điện Kinh Lôi kiếm phát ra, cao thủ Tử Điện tông cũng tới."

Chiến tông, Diệp Khôn sắc mặt biến hóa, đứng ở đầu thuyền ngóng về nơi xa xăm, chỉ gặp một chiếc chiến thuyền gào thét mà qua, toàn thân lôi điện lượn lờ, khí thôn sơn hà.

"Tạo thế chân vạc biến thành bốn chân thế chân vạc, thế sự hay thay đổi a."

Phượng Vũ điện, phó điện chủ Thường Thư Hoa nhú mày, trong mắt nhiều một tia sầu lo.

Thường Thư Hoa ngoài ba mươi, tư sắc trung thượng, chính là cao thủ Nguyên Vũ cảnh, là Chiến tông lần hành động này người phụ trách một trong.

"Tử tông liên thủ cũng không có gì, mấu chốt là xem ai vận khí tốt. Tăng tốc đi tới."

Chiến thuyền gia tốc, phong lôi phun trào, bốn đầu Thanh Điều huyết dài, tựa như sấm sét giữa trời quang.

Một canh giờ sau, phía trước xuất hiện bốn tòa nguy nga son phong, tạo thành một cái bốn phong vây quanh thâm cốc.

Thiên Huyền tông phát hiện di tích cổ, ngay tại cái kia thâm cốc bên trong.

Lục Vũ nhìn bốn ngọn núi, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Đây là tứ trụ kinh thiên chi địa, thuộc ở giữa thiên địa hiểm thắng bảo địa, đối với Phù khí sư tới nói, loại địa phương này khả năng tàng lấy kỳ bảo, cũng có thể là tàng lấy tai họa!

Giờ phút này, ba chiếc chiến trường từ đằng xa cấp tốc lái tới, lại và Thiên Huyền tông Thanh Điều chiến thuyền đồng thời đạt tới thâm cốc thượng phong.

Tứ đại chiến thuyền mỗi nơi đứng một phương, phân biệt ở vào bốn lớn ngọn núi bên trên.

"Tứ Điện tông, các ngươi thật là đủ mất sắc a, nhanh như vậy liền tìm tới."

Một cái âm thanh vang dội truyền ra, chấn động hư không, khí kinh mười phần.

"Thượng cổ di tích, người gặp có phần. Ngươi Lam Huyết tông có thể đến, Tứ Điện tông ta dựa vào cái gì không thể tới?"

Một âm thanh lạnh lùng truyền ra, xuất từ một cái toàn thân từ điện lượn lờ thân ảnh.

"Vệ Từ Quang, di tích cổ này thế nhưng là chúng ta phát hiện trước, tới trước tới sau, ngươi biết hay không?"

Tứ Điện tông Vệ Từ Quang khinh thường nói: "Triệu Tinh Hà, di tích cổ này lại không phải là các ngươi Phi Vân tông, dựa vào cái gì không cho phép Tứ Điện tông ta đến a?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Tử điện khinh cuồng

Thiên Huyền tông, Diệp Khôn nói: "Tốt, đến đều tới, đầu võ mồm vô dụng, hay là thương nghị một chút, trước nghĩ cách xông vào lại nói."

Cái này tứ trụ kinh thiên chi địa có đặc thù bình thường, ẩn chứa khó lường sát cơ.

Vệ Từ Quang kiêu căng nói: "Đi vào còn không dễ dàng? Thiểm điện phong bạo!"

Rầm rầm thiểm điện như thác nước từ trên trời giáng xuống, chỉ ít có mấy trăm đạo, tựa như Thiên Hà ngược lại tả, vọt thẳng nhập thâm cốc bên trong.

Chấn thiên lôi minh từ đáy cốc truyền đến, xích hồng phù quang chọi tan bầu trời, triển khai phản kích, và cái kia thiểm điện phong bạo đối kháng.

Trên chiến thuyền, Lục Vũ kêu nhẹ: "Tứ Điện tông chiếc chiến thuyền này rất không tệ, thất phẩm linh khí, lấy lôi điện chi pháp luyện chế mà thành, sát thương vật lí cường bạo."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Tứ Điện tông uy danh không kém Thiên Huyền tông, so Lam Huyết tông hơi mạnh, và Phi Vân tông tương đương, đều là Thiên Huyền tông liên nhau tông môn."

Son cốc chấn động, xích quang tứ tán, tại thiểm điện phong bạo mãnh liệt điên cuồng tấn công dưới, thâm cốc bên trong phù trận âm vang vỡ vụn, cứ như vậy bị Tứ Điện tông thất phẩm linh khí cho cường ép bỏ ra.

"Đi!"

Tứ đại chiến thuyền đồng thời đáp xuống, bắt đầu cướp đoạt tiên cơ.

Thanh Điều trên chiến thuyền, Diệp Khôn nói: "Các điện đệ tử chuẩn bị, trinh sát đi đầu, Hồn tông cao thủ lót đằng sau, Phù tông cao thủ mở đường, chúng ta nhất định phải đoạt tại trước mặt bọn họ, tiến vào di tích cổ Thánh Điện!"

Sở Hoài Nam sắc mặt khó coi, hẳn không muốn đi, thế nhưng là không có cách nào.

Lục Vũ đối Hoa Ngọc Kiều nói: "Đất này nguy hiểm, sau đó thừa dịp loạn xuống dưới, đem hấn đưa tiễn, chó có bước chân nguy hiểm."

Hoa Ngọc Kiều vuốt cằm nói: "Ta minh bạch."

Thâm cốc bên trong mê vụ bao phủ, một con yêu thú đột nhiên xông ra, há miệng đột xuất một đạo hỏa trụ, trực tiếp đem Thiên Huyền tông chiến thuyền bắn ra.

"Cấp năm yêu thú!"

Rất nhiều người hít vào một ngụm khí lạnh, đây chính là tương đương với cường giả Nguyên Vũ cảnh, đệ tử của Linh Vũ cảnh gặp gỡ, cái kia là hẳn phải chết không nghi ngờ.

Thiên Huyền tông, Từ Điện tông, Phi Vân tông, Lam Huyết tông đều tại vượt lên trước, cũng tề ra các loại linh bảo, từ phù sư mở đường, tại thâm cốc dưới đáy nhanh chóng tiến lên.

Có người vận khí tốt, một đường thông suốt.

Có người vận khí không tốt, tào ngộ yêu thú tập kích, hoặc là gặp được tuyệt trận, chiến thuyền đều bị tổn thương rất nặng.

Phích lịch không ngừng bên tai, các loại bạo tạc, nương theo lấy ánh sáng chói mắt, đã dẫn phát một loạt biến hóa.

"Xuống thuyền!"

Lam Huyết tông cao thủ, dẫn đầu bỏ thuyền, ngay sau đó là Thiên Huyền tông, Thanh Điều chiến thuyền bị nghiêm trọng tổn hại.

"Đi mau."

Lục Vũ khẽ quát một tiếng, và Hoa Ngọc Kiều, Hoa Ngọc Bảo cùng một chỗ lao xuống chiến thuyền.

Hồn tông cao thủ riêng phần mình phân tán, Bạch Tuyết trở lại muốn tìm Lục Vũ, nhưng lại không còn kịp rồi.

"Đây là độn địa phù, người nhanh chóng rời đi."

Lục Vũ cho Hoa Ngọc Bảo hai cái độn địa phù, căn dặn hẳn nghĩ cách rời khỏi nơi đây, chớ có cùng làm việc xấu.

Nơi này cao thủ nhiều như mây, Linh Vũ cảnh và tụ linh giới đệ tử hơi không cẩn thận liền sẽ chết ở chỗ này.

"Tỷ tỷ bảo trọng."

Hoa Ngọc Bảo có chút không bỏ, ôm thật chặt Hoa Ngọc Kiều, lập tức hai tỷ đệ liền chia tay.

Nhìn Hoa Ngọc Bảo độn địa đi xa, Lục Vũ lời kéo Hoa Ngọc Kiều tay, hướng phía Chiến tông cao thủ phóng đi.

Đột nhiên, Lục Vũ thấy được Sở Hoài Nam, hẳn chính lén lút hướng ra ngoài lẩn trốn.

Lục Vũ lạnh lùng cười một tiếng, đối Hoa Ngọc Kiều nói: "Tỷ tỷ đi trước và mọi người tụ hợp, nếu như ta một mực chưa có trở về, nhớ kỹ nói cho Bạch sư thúc, nàng từ sẽ tìm đến ta."

Hoa Ngọc Kiều bắt lấy Lục Vũ tay.

"Tỷ tỷ cùng đi với người."

Lục Vũ cười nói: "Thu thập một cái Sở Hoài Nam, không làm khó được ta. Người trước và mọi người sẽ cùng, nơi này sát khí rất nặng, chớ có hành động thiếu suy nghĩ."

Hoa Ngọc Kiều còn muốn khuyên, lại phát hiện Lục Vũ đã quý bí biến mất.

Hoa Ngọc Kiều cấp tốc và Chiến tông cao thủ tụ hợp, phần lớn Thiên Huyền tông cao thủ đều tại cái này, bao quát Bạch Tuyết.

"Lục Vũ đây?"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Hắn đi tìm hiểu một cái phụ cận địa hình, sau đó liền trở lại."

Bạch Tuyết có chút lo lắng, một bên Diệp Khôn lại hạ chỉ lệnh mới.

"Điều chỉnh trận hình, nhanh chóng tiến lên."

Lần này, Thiên Huyền tông tới hơn năm trăm vị cao thủ, ngoại trừ bộ phận cảnh giới hơi thấp, phụ trách dò đường đệ tử bên ngoài, chủ thể sức chiến đấu có hơn hai trăm người, tất cả đều hội tụ tại Diệp Khôn bốn phía.

Phù tông Ân Hàn thôi động phù khí, ở phía trước dẫn đường.

Hồn tông cao thủ ở giữa, tại Chiến tông cao thủ bọc vào, nhanh chóng xông về phía trước.

Thâm cốc rất lớn, sương mù nồng nặc, bốn đại tông môn có gần hai ngàn cao thủ tụ tập nơi đây, bị rất nhiều yêu thú vây công.

Lục Vũ mau lẹ như gió, giống như u linh hiện lên, đang truy tung tung tích của Sở Hoài Nam.

Gia hỏa này rất giao hoạt, đánh lấy dò đường nguy trang, trên thực tế lại đang tìm kiếm địa phương che dấu, đào tẩu.

Tứ trụ kinh thiên chi địa chính là bảo địa, nhưng lại là sát địa.

Lục Vũ không rõ ràng nơi này nội tình, nhưng thảo hồn lại cảm giác được một chút không tầm thường khí tức.

Đột nhiên, Lục Vũ bước chân dừng lại, hần phát hiện cảnh sắc chung quanh hoàn toàn thay đổi.

"Nhị độ không gian?"

Lục Vũ kinh ngạc, ngẩng nhìn bốn phía, thâm cốc đã không thấy, mê vụ cũng toàn đều biến mất, mình vậy mà xuất hiện ở một cái trong rừng cây.

Phía trước, bóng người nhoáng một cái, chính là Sở Hoài Nam, hần tựa hồ cũng cảm giác được hoàn cảnh biến hóa, ngay tại chạy tán loạn khắp nơi.

Lục Vũ lấy ra Kinh Hồng cung, thi triển ra Phiêu Miểu thân pháp, vừa đuổi theo ra không xa, liền phát hiện tình huống không đúng.

Cái này quý dị nhị độ không gian không chỉ hần cùng Sở Hoài Nam hai người, còn cả cái khác cao thủ tồn tại.

"Tiểu tử dừng lại, ngươi là phái nào đệ tử, vào bằng cách nào?"

Bá bá bá, ba đạo thân ảnh trong nháy mắt tới gần, đem Lục Vũ ngăn lại.

Ở giữa một người chừng hai mươi, cao lớn uy vũ, áo tím chiến giáp, tay cầm loan đao, chỗ mi tâm có một vết sẹo, như nguyệt nha đồng dạng.

Bên trái người kia mười tám mười chín tuổi, tăng thể diện áo trắng, đôi môi ít ỏi, khóe môi nhếch lên một vòng chẳng thêm ngó tới thần sắc.

"Nhìn cái gì vậy, hỏi ngươi đâu, trả lời."

Nam tử áo trắng mắt liếc thấy Lục Vũ, hoàn toàn liền không có đem Lục Vũ nhìn trúng mắt.

Bên phải, một cái mười sáu mười bảy tuổi nữ tử, tay cầm trường kiếm, tư sắc không tầm thường, đáng tiếc mắt cao hơn đầu, chu miệng nhỏ đều có thể treo ẩm trà.

"Thiên Huyền tông Lục Vũ, các ngươi là cái nào một phái đệ tử?"

Áo tím chiến giáp nam tử lãnh đạm nói: "Tứ Điện tông, Mạc Từ Nha. Ngươi vừa rồi tại truy ai?"

Lục Vũ không vui, trong mắt lóe ra hàn quang, nhưng không có tức giận.

"Ta đều không đuổi kịp, thế nào biết người kia là ai?"

Nam tử áo trắng lãnh đạm nói: "Chỉ là sâu kiến, dám dạng này nói chuyện với chúng ta, ngươi chán sống?"

Cái kia tư sắc không tầm thường nữ tử áo vàng nói: "Vân sư huynh làm gì cùng hần nói nhảm, hần loại này Tự Linh cảnh phế vật, hỏi hần cũng là lãng phí thời gian của chúng ta, trực tiếp bàn tay đánh bay, tránh khỏi chướng mắt."

Mạc Từ Nha nói: "Ngũ sư muội nói có lý, cái này Thiên Huyền tông sâu kiến liền là đi tìm cái chết mặt hàng, giết chết tốt."

"Giết chết?"

Lục Vũ cười, trên mặt mang một vòng lãnh khốc.

"Tứ Điện tông môn hạ, đều là phách lối như vậy ương ngạnh?"

Mạc Từ Y ngao ngễ nói: "Có bản lĩnh mới dám phách lối, không có bản sự liền phải kẹp chặt cái đuôi."

Nam tử áo trắng khinh thường nói: "Tiểu tử, ngoan ngoan tới quỳ xuống, ta ban thưởng ngươi vừa chết."

Lục Vũ cười to, phách lối hần gặp qua không ít, phách lối như vậy còn là lần đầu tiên gặp được.

Quả thật, ba người này đều là Linh Vũ cảnh, thực lực cao hơn hẳn, thế nhưng là cái này mắt chó coi thường người khác thái độ, nhất định phải cho bọn hắn một điểm nhan sắc nhìn một cái!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Lúc này mới phách lối

Vân Kinh nhủ mảy, mặt lộ vẻ vẻ chán ghét, chỉ là Tụ Linh cửu trọng cảnh giới, cũng dám ở trước mặt mình cuồng tiếu, đơn giản chán sống.

"Cười đủ chưa, đủ đến liền đến nhận lấy cái chết."

Lục Vũ tiểu dung vừa thu lại, lãnh đạm nói: "Linh Vũ tam trọng không tầm thường a, ở trước mặt ta, người ngay cả chó cũng không sánh nổi."

"Người nói cái gì!"

Vân Kinh đột nhiên giận dữ, tiểu tử này dám chửi mình, đơn giản không thể tha thứ.

Lục Vũ trong mắt hàn quang như đao, một cổ nhiếp tâm hồn người lực lượng trong nháy mắt phóng thích.

Vân Kinh cảm tức nhìn Lục Vũ, đột nhiên tâm thần rung động, võ hồn xông ra huyết thần hồn, phù hiện trên đầu hắn.

Một bên, Mạc Tử Nha và ngũ sư muội cũng cảm nhận được loại kia quỷ dị lực chấn nhiếp, riêng phần mình võ hồn đều nổi lên.

"Lục Vũ, là người đang làm trò quỷ?"

Vân Kinh tức giận.

"Huyền cấp nhị phẩm, quả nhiên là chó cũng không bằng a."

Lục Vũ khiêu khích, trong mắt lóe ra tà mị chi quang.

"Người muốn chết!"

Vân Kinh là bức nào phách lối người, há lại cho Lục Vũ chế giễu?

Lúc này liền một chương vỡ ra, lòng bàn tay xích quang như điện, đây là Từ Điện tông thiểm điện chương.

Lục Vũ chiến ý dâng cao, trong lồng ngực nhiệt huyết thiêu đốt, một chiêu Bạo Kích Thiên Trọng Phá, trực tiếp nghênh tiếp.

Đồng thời, Lục Vũ võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, ba đầu hồn lực tuyến hòa làm một thể, hóa thành một đạo thiểm điện tử hồng, gào thét một tiếng liền quát tại phía trên võ hồn của Vân Kinh.

"A ... "

Thê lương kinh hô hóa thành hét giận dữ, Vân Kinh một chương kia còn không có đánh trúng Lục Vũ, nhưng là võ hồn của hắn nhưng trong nháy mắt âm đạm vô quang, một thân hồn lực bị chớp mắt hút khô.

Một giây sau, Lục Vũ Bạo Kích Thiên Trọng Phá oanh kích trên người Vân Kinh, nương theo lấy kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, cái này Từ Điện tông Linh Vũ tam trọng cảnh giới đệ tử, liền bị Lục Vũ một chiêu chém giết!

"Cái gì! Vân sư đệ ... sư huynh ... "

Mạc Tử Nha và ngũ sư muội đều tròn tròn mắt, kết quả này hoàn toàn không tiếp thụ được.

Lục Vũ quần áo chấn động, không nhiễm trần thế, thể nội Cửu Dương cương kinh lượn vòng chuyển động, để hắn chiến ý cuồng bạo!

Lục Vũ tựa như là biến thành người khác giống như, chỉ cần đi vào trạng thái chiến đấu, toàn thân tế bào kích hoạt, Thiên mạch thức tỉnh, võ hồn thần mịch đang lác lác, để hắn lực thức nhạy cảm, có loại không nói ra được mị lực!

"Tới, quỳ xuống, ta tha các người bắt từ."

Lục Vũ quanh thân không gió mà bay, có loại ở trên cao nhìn xuống, nhìn xuống thương sinh bá khí.

Mạc Từ Nha nghe vậy, tức giận đến phát điên!

"Người muốn chết!"

Lục Vũ lãnh ngạo nói: "Có bản lĩnh mới có thể phách lối, không có bản sự chỉ có thể quỳ xuống. Người không quỳ, giết!"

Cái kia chữ Sát tràn đầy lãnh ý, để trong rừng gió đều lộ ra một tia hàn mang.

Ngũ sư muội cả giận nói: "Dám giết Vân sư huynh ta, người để mạng lại!"

Cong ngón búng ra, linh kiếm tơ bông, nhỏ vun kiếm mang nhanh chóng ngưng tụ, xoắn nát hư không, tạo thành một đạo kiếm khí màu tím!

Cái này ngũ sư muội cũng là Linh Vũ tam trọng cảnh giới, nhưng lại một kiếm pháp làm chủ.

Lục Vũ lãnh đạm nói: "Kiếm thuật, tiểu đạo vậy!"

Nghiêng người, đảo ngược, cánh tay phải như rắn, U Linh Quỷ Trảo phối hợp thảo hồn hồn lực tuyến công kích, trong nháy mắt liền đoạt lấy ngũ sư muội trong tay linh kiếm, cầm một cái chế trụ cổ họng của nàng yếu hại.

"Người không quỳ, giết!"

Lục Vũ nắm ngón tay dùng sức, trực tiếp chặt đứt Ngũ sư muội cổ.

Kính hải và hồi hận hiển hiện trong mắt của nàng, cho đến chết lúc nàng mới đột nhiên ý thức được, như thế sai lầm lớn đến bao nhiêu.

Mạc Từ Nha quả là nhanh điên rồi, ở ngay trước mặt hắn, ngay cả giết sư đệ sư muội của hắn, cái này không thể tha thứ a!

"Tiểu tử, ta muốn đem người chém thành muôn mảnh!"

Mạc Từ Nha thế nhưng là Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, Huyền cấp tam phẩm võ hồn, so với sư muội sư đệ mạnh hơn nhiều.

Lục Vũ ném trong tay thi thể, ánh mắt tàn khốc nhìn hắn.

"Người bây giờ quỳ xuống còn kịp, một khi xuất thủ, ta cam đoan người hẳn phải chết!"

Mạc Từ Nha cả giận nói: "Người đánh rắm! Vừa rồi người bắt quả là xuất kỳ bất ý, lợi dụng võ hồn công kích tập kích, Vân sư đệ và ngũ sư muội cũng không có phòng bị, cho nên mới chết trong tay người."

Mạc Từ Nha không biết rõ, Lục Vũ thảo hồn vì cái gì quý dị như vậy, nhưng là hắn có ý nghĩ của mình, vận dụng thủ đoạn của Linh Vũ cảnh, đỉnh đầu võ hồn thực thể hóa, biến thành một con tử báo, trong mắt phóng xuất ra nhân nhật điện mang, có thu hút tâm thần người ta tác dụng.

Ngày bình thường, và những sư huynh đệ khác luận bàn lúc, võ hồn của Mạc Từ Nha điện mang uy hiếp, đều có thể chiếm cứ nhất định ưu thế, nhưng hôm nay gặp gỡ Lục Vũ, vậy mà mấy may vô hiệu.

"Huyền cấp tam phẩm, rác rưởi. Tại Huyền cấp ta ngũ phẩm võ hồn trước mặt, vài phút đem người ngược thành cặn bã!"

Lục Vũ ánh mắt sáng chói, đặt mình vào trạng thái chiến đấu hắn, tâm tính cực mạnh, chiến ý dâng cao!

Mạc Từ Nha cả giận nói: "Huyền cấp ngũ phẩm, người đánh rắm, lão tử không tin. Thôn Vân Thổ Điện!"

Hai tay kết ấn, Mạc Từ Nha thôi động võ hồn, tử báo dài ước chừng ba trượng, như cự thú, há miệng đột xuất một đạo thiểm điện, hướng phía Lục Vũ thảo hồn đánh tới.

Hồn lực tuyến vung vẩy, như đánh hồn roi, ẩn chứa tam sắc chi quang, trực tiếp nghênh đón tiếp lấy.

Tử báo cảm ứng được nguy hiểm, móng trái vươn về trước, trong miệng thiểm điện phi nhanh, và Lục Vũ hồn lực tuyến đâm vào một khối.

Tử quang lóe lên, tử báo tốc độ cực nhanh, vậy mà kéo dài khoảng cách.

Mạc Từ Nha sắc mặt biến hóa, bạo quát: "Võ hồn quy vị!"

Tử báo trở về, chui vào trong huyết thần hồn.

Về sau, Mạc Từ Nha hai tay kết ấn, chỉ điểm quang mang lóe lên, điểm tại mi tâm của mình chỗ, tạm thời đem võ hồn phong ấn tại cái kia.

Hết giận dữ một tiếng, Mạc Từ Nha hai tay mấy trượng, nhanh chân đi đến, mặt đất bùn đất vỡ ra, đất trống đang lẫn lộn, vô số bụi đất biến thành bột phấn, ngưng tụ thành từng đạo kiếm mang, hướng phía Lục Vũ bắn rọi mà tới.

"Không có võ hồn công kích ưu thế, nguoi chính là thứ cần bả cần bả!"

Lục Vũ ngạo nghễ nói: "Không cần võ hồn công kích, ta cũng như thế có thể giết nguoi."

Mũi chân điểm một cái, Lục Vũ lẳng không đảo ngược, trước khi rơi xuống đất, lấy ra Kinh Hồng cung, một mặt chạm trên mặt đất một cái, thân thể bên cạnh ngược lại bay, một mũi tên xé rách hư không, xuất hiện ở Mạc Tử Nha trước ngực.

"Tiền thuật, tiểu đạo."

Cong ngón búng ra, Mạc Tử Nha liền đem cái kia mũi tên sắt bắn ra.

Thế nhưng là để hấn không có nghĩ tới là, Lục Vũ một tiền này không phải tiền bình thường, mà là Phong Lôi tiền.

Làm Mạc Tử Nha chỉ lực đánh trúng mũi tên, va chạm lực lượng đã dẫn phát bạo tạc, một cỗ vượt quá tưởng tượng sóng xung kích trong nháy mắt đem Mạc Tử Nha quét sạch.

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết quanh quần tại trong rừng cây, huyết vũ nương theo lấy bạo tạc, làm hết thầy dừng lại, Mạc Tử Nha sớm đã hoàn toàn thay đổi, trong mắt lộ ra không cam lòng tuyệt vọng.

Lục Vũ ra hiện tại hấn bên cạnh, nhìn ngẩng trên mặt đất, tứ chi nỗ đoạn, chỉ còn lại một hơi Mạc Tử Nha, lãnh khốc nói: "Có bản lĩnh mới có thể phách lối, kiếp sau đầu thai, câu nói này nguoi phải nhớ lao!"

Đây là Mạc Tử Nha đã nói, bây giờ lại trở thành hấn si nhục.

"Vĩ... vì cái gì ... "

Đến chết, Mạc Tử Nha đều không rõ, một cái Tụ Linh cửu trọng cảnh giới sâu kiến, làm sao có thể một chiêu liền đem mình giết chết?

Lục Vũ một cước đá ra, trực tiếp đem đầu hấn đá bể, sau đó nhặt lên loan đao của hấn, đây chính là một thanh linh binh, sau khi trở về có thể hồi đoái điểm công hiến.

Về sau, Lục Vũ gỡ xuống ba người trên tay nhấc trữ vật, bên trong còn có một số đan dược, pháp bảo, mặc dù bình thường, nhưng Lục Vũ cảnh giới khá thấp, tạm thời cũng còn cần dùng đến.

Tiếp tục tiến lên, Lục Vũ phát hiện cái này nhị độ không gian rất lớn, nào đó cái khu vực hội tụ rất nhiều tạp nhập khí tức, giống như là có rất nhiều người ở nơi đó tụ tập.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Sở Hoài Nam chết

Sở Hoài Nam nhìn cái kia đạo lấp lóe quang môn, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Chỗ ấy ở vào một chỗ dưới vách đá, bốn phía hội tụ mấy chục cái cao thủ, tối cao là Linh Vũ ngũ trọng, thấp nhất là Tụ Linh bát trọng, bốn đại tông môn cũng có.

Tất cả mọi người nhìn cánh cửa ánh sáng kia, riêng phần mình đang tự hỏi, cái này quang môn về sau, sẽ là như thế nào cảnh tượng, thông hướng nơi nào đây?

Lục Vũ im ắng mà tới, đi tới phụ cận, thấy được sở hoài niệm, còn có mấy cái đệ tử của Chiến tông, cảnh giới đều không cao.

Tại cái kia trên vách đá, ngoại trừ một cánh cửa ánh sáng bên ngoài, còn cả một nhóm bất mắt nhấc nhỏ.

"Linh Vũ lục trọng cảnh giới trở xuống, mới có thể đi vào này không gian!"

Nguyên lai đây là một cái hạn định cảnh giới nhị độ không gian, thế nhưng là ý nghĩa tồn tại của nó là cái gì đây?

Bình thường người sẽ không nghĩ, nhưng Lục Vũ là Thánh Hồn Thiên Sư, điểm này hấn rất ngạc nhiên.

"Chỉ riêng nhìn như vậy lấy vô dụng, tìm người đi thử một chút."

Một cái nam tử áo trắng mở miệng, Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới thực lực, phối hợp cái kia chừng hai mươi niên kỷ, nói rõ người này thiên phú khá cao.

"Người đã ra mặt, vậy thì người đi thử đi."

Một bên khác, một cái Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới thanh niên, khiêu khích nhìn nam tử áo trắng.

Nam tử áo trắng kiêu ngạo nói: "Loại này dò đường sống, tự nhiên do những cái kia sâu kiến đi làm."

"Sâu kiến? Nói thật giống như người rất cao lớn giống như. Phi Vân tông đệ tử, lúc nào trở nên như thế tự phụ cuồng vọng."

"So với người Lam Huyết tông, Phi Vân tông ta tự nhận còn mạnh hơn như vậy một chút."

"Đủ rồi!"

Một cái thanh niên áo bào tím xuất hiện, hai mắt lóe ra ám tử quang mang, cho người ta một loại không gian tự uy cảm giác.

"Ta, Từ Điện tông môn hạ, Từ Thiên Hoa! Hai mươi hai tuổi, Linh Vũ ngũ trọng đỉnh phong. Ai nếu không phục ta, liền đứng ra. Nếu không, tất cả đều cho ta ngoan ngoãn ngậm miệng."

Phi Vân tông nam tử áo trắng kia khẽ nói: "Cuồng vọng, ít tại cái này phách lối, Tiền Tiểu Bảo ta cũng không sợ người."

Lam Huyết tông thanh niên kia bĩu môi nói: "Họ Từ, người thiếu cuồng. Bốn cao thủ đại tông môn đều tại cái này, người nghĩ lên tiếng ra lệnh, Lam Thiên Vân ta cái thứ nhất liền không đáp ứng người."

Từ Thiên Hoa lãnh khốc nói: "Người không phục, đứng ra! Ta trực tiếp nghiền ép!"

Phi Vân tông và cao thủ Lam Huyết tông đều tại mắng to, cái này Từ Thiên Hoa cũng quá phách lối.

Lục Vũ hơi nghi hoặc một chút, đệ tử của Từ Điện tông chẳng lẽ đều một cái đức hạnh, phách lối đến vô pháp vô thiên tình trạng?

Trước đó Mạc Từ Nha, hiện tại Từ Thiên Hoa, tất cả đều là con mắt mọc ra trên đỉnh đầu, ngoại trừ trời liền không nhìn thấy người.

Thiên Huyền tông người ở chỗ này không nhiều, liền thông Lục Vũ ở bên trong, cũng liền tám người, tài cao nhất Linh Vũ tứ trọng cảnh giới, hay là một cái hơn năm mươi tuổi lão đầu tử.

Bởi vì cái này quan hệ, cao thủ Thiên Huyền tông không có găm âm thanh.

Tiền Tiểu Bảo và Lam Thiên Vân mặc dù ngoài miệng không phục, nhưng cũng không có ý xuất thủ, dù sao hai hổ tranh chấp, luôn có một tồn thương, không đáng vì cái này đánh nhau vì thể diện mà mạo hiểm.

Từ Thiên Hoa mặc dù cuồng vọng, nhưng mọi người cũng có thể cảm giác được trên người hắn cái kia cổ khí tức nguy hiểm, không muốn tùy ý đi chọc hắn.

"Người, đi cái kia quang môn thử một chút."

Từ Thiên Hoa lạnh lẽo quét qua, liền đưa ánh mắt rơi vào Thiên Huyền tông cao thủ trên người.

Chỗ này, Từ Điện tông người nhiều nhất, Thiên Huyền tông người ít nhất.

"Không đi."

Thiên Huyền tông bị điểm đến là một cái Linh Vũ nhị trọng cảnh giới người, trực tiếp xoay người bỏ chạy.

"Muốn đi, mệnh lưu lại cho ta!"

Từ Thiên Hoa tóc dài bay lên, quanh thân điện mang lấp lóe, tóc đen nhánh đột nhiên biến thành tử sắc, tay phải lăng không một vòng, tựa như sấm sét giữa trời quang, đem tất cả mọi người giật nảy mình.

Một đạo tử sắc thiểm điện gào thét mà xuống, bổ vào Thiên Huyền tông cái kia Linh Vũ nhị trọng cảnh giới cao thủ trên người, một tiếng ầm vang, người kia liền hóa thành cặn bã.

Lục Vũ nhắm hai mắt lại, cảm nhận được một tia bất ngờ, cùng là Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, Từ Thiên Hoa so với Mạc Từ Nha, coi như mạnh hơn nhiều.

"Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!"

Từ Thiên Hoa tóc tím bay lên, băng lãnh hai mắt tựa như đao nhọn, khiến người ta không dám ngó nhìn.

"Người đi qua nhìn một chút."

Lần này, Tử Thiên Hoa vậy mà chọn trúng Sở Hoài Nam

Lục Vũ theo bản năng đi về phía trước một bước, nhưng chớp mắt lại dừng lại.

Hắn là tới giết Sở Hoài Nam, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cũng không tiện ra tay a.

Như sự tình bị Thiên Huyền tông biết, tàn sát đồng môn tội danh thế nhưng là rất phiền phức.

Sở Hoài Nam khí muốn chết, nhưng hắn không dám chống lại, bởi vì thực lực của Tử Thiên Hoa quá mạnh.

Nơm nớp lo sợ, Sở Hoài Nam hướng dưới vách đá quang môn đi đến, tất cả mọi người nhìn hắn.

Cái kia quang môn lóe ra hồng quang nhàn nhạt, lại nhìn không thấu phía sau cửa là địa phương nào.

Dưới sự uy hiếp của Tử Thiên Hoa, Sở Hoài Nam không thể không kiên trì, thận trọng vọt đi ra đứng vào.

Đột nhiên, tư tư âm thanh âm vang lên, chỉ riêng trên cửa một đạo di chuyển nhanh chóng hồ quang giống như thiểm điện quang đao, bộp một tiếng liền đem Sở Hoài Nam cánh tay cuốn lấy, tại hắn kinh hô tuyệt vọng giữa tiếng kêu gào thê thảm, cả người bị kéo vào quang môn, trực tiếp xoắn thành bã vụn.

Một màn kia đem tất cả mọi người giật nảy mình, đạo ánh sáng này môn quá quý dị, chạm vào tức tử, căn bản là không có cách xuyên qua a.

"Đi mau a."

Thiên Huyền tông còn lại năm cao thủ xoay người bỏ chạy, thừa dịp Tử Thiên Hoa xuất thần thời khắc, cách xa nơi này.

Lam Thiên Vân sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Chỉ riêng trên cửa có phù trận cấm chế, nếu không thể giải khai, liền không cách nào xuyên qua."

Tiền Tiểu Bảo nói: "Có lẽ, có thể áp dụng cường công biện pháp, trực tiếp đem nó oanh mờ."

Tử Thiên Hoa nói: "Tề pháp bảo, cách không oanh kích!"

Cao thủ Tử Điện tông cấp tốc hành động, tế ra linh binh và Linh khí, vận chuyển hồn quyết, câu thông vũ hồn, phóng xuất ra lực lượng cường đại.

Từng đạo quang mang hướng phía quang môn phóng đi, nương theo lấy âm âm tiếng vang, toàn bộ vách núi đều tại kịch liệt lay động.

Chỉ riêng trên cửa, nổi lên từng đầu xích quang, như chói mắt Hỏa xà, lẫn nhau xen lẫn, tạo thành một tấm lưới, tạo thành cường đại lồng phòng ngự, đem những cái kia linh binh Linh khí công kích tất cả đều bắn ngược ra ngoài.

"Dừng tay! Nơi này hạn chế cảnh giới, loại trình độ này công kích không phá nổi nó, đến nghĩ biện pháp khác."

Tử Thiên Hoa rất có đầu óc, đang lẳng lặng suy nghĩ.

Lam Thiên Vân nhìn một chút tình huống xung quanh, chỉ vào Lục Vũ nói: "Người, tới."

Lục Vũ nhú mày, lãnh đạm nói: "Làm gì?"

Lam Thiên Vân không vui nói: "Gọi người qua đây người liền đến, cái nào đến nói nhảm nhiều như vậy. Không nghe liền giết!"

"Sư huynh chó tức, ta đi đem hắn bắt giữ."

Lam Huyết tông, một cái trên dưới hai mươi tuổi thanh niên một nhảy ra, rơi vào Lục Vũ trước mặt.

"Tiểu tử, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, người là ngựa da?"

Vung tay lên, người kia thi triển ra cầm nã thủ, nghĩ muốn bắt sống Lục Vũ, đem hắn đè cập qua đi.

Người này, Linh Vũ tam trọng cảnh giới, dưới tình huống bình thường, xác thực có thể nhẹ nhõm nghiền ép Tụ Linh cửu trọng cảnh giới đối thủ, nhưng hắn lại coi thường Lục Vũ.

Nghiêng người, lui về phía sau, Lục Vũ khúc cánh tay bắn ra, U Linh Quỷ Trảo sờ mà phản kích, phát sau mà đến trước, phối hợp Phiêu Miểu thân pháp, không chỉ có tránh đi cầm nã thủ, còn cái lại người kia cổ tay.

"Quý xuống!"

Lục Vũ phát lực, mười mạch chấn động, thể nội Cửu Dương Huyền Cương như thái sơn khuynh đảo, lực bộc phát gấp hai, bốn lần, tám lần bão táp.

Cái kia Lam Huyết tông đệ tử một cái không quan sát, thân thể đột nhiên chò đến, mắt thấy là phải quỳ rạp xuống đất, cái này khiến hắn vừa sợ vừa giận, khăn giọng gào thét."

Lăn đi ... a ... "

Gầm thét biến thành kêu thảm, cánh tay của hắn lại bị Lục Vũ trực tiếp bẻ gãy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Một quyền oanh sát

Lục Vũ bay lên một cước, đá vào đối phương trên mặt cá chân, răng rắc tiếng xương vỡ vụn đưa tới càng thêm tiếng rít chói tai.

Một giây sau, người kia hai đầu gối chạm đất, khuất nhục quỳ gối Lục Vũ dưới chân, phát ra như giết heo kêu rên!

"Cái gì!"

Tất cả mọi người sợ ngây người, bao quát Tử Thiên Hoa ở bên trong.

Một cái Tụ Linh cửu trọng cảnh giới sâu kiến, vậy mà một chiêu chế phục Linh Vũ tam trọng cảnh giới cao thủ, còn để hắn quỳ gối dưới chân, đây là trần trụi đánh mặt!

Lam Thiên Vân chấn kinh sau khi, không khỏi xấu hổ.

"Đồ vô dụng, ai đi bắt hắn lại cho ta."

"Ta đi!"

Lam Huyết tông, một cái thanh niên áo xám lách mình mà ra, đồng dạng là Linh Vũ tam trọng cảnh giới, nhưng hắn lại linh động cơ cảnh.

Lục Vũ mới vừa rồi là xuất kỳ bất ý, xảo thắng.

Mọi người mặc dù bất ngờ, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

"Thả người!"

Cái kia cơ cảnh Lam Huyết tông đệ tử từng mắt Lục Vũ, hắn nhất định phải vì Lam Huyết tông cứu danh dự.

"Muốn a, cho người."

Lục Vũ tay phải vung lên, trực tiếp đem quỳ gối dưới chân người kia múa động, răng rắc tiếng xương vỡ vụn bên tai không dứt, nương theo là cái kia tê tâm liệt phế tuyệt vọng kêu thảm.

"Người muốn chết!"

Người kia giận dữ, năm ngón tay trái thành câu, tay phải năm ngón tay bóp một cái mỏ hạc hình, thi triển ra một bộ có chút linh xảo quỷ dị tán thủ.

Lục Vũ cười lạnh, đối thủ này ra chiêu hư mà không thật, làm việc cẩn thận dị thường, nói rõ hắn giỏi về mưu lợi, cương mãnh không đủ, liều mạng là hắn nhược điểm.

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ trực tiếp mãnh liệt chiêu, song quyền giống như nộ hải ngàn trượng sóng, sóng sau cao hơn sóng trước, điệp gia quyền kinh cương mãnh mà bá đạo, phối hợp Cửu Dương cương kinh, đem Bách Xuyên mạch tiềm lực trong nháy mắt phóng thích.

Người kia nghĩ không ra Lục Vũ vậy mà phương pháp trái ngược, cùng mình va chạm, đây quả thực muốn chết a.

Trong thiên hạ, có Tụ Linh cửu trọng liệu qua Linh Vũ tam trọng cảnh giới ví dụ sao?

Không có!

Người kia cười gằn dữ nói: "Người dám xem thường ta ... a ... "

Lời nói văng vẳng bên tai, cuồng bạo đến làm cho người khó có thể tin quyền kinh liên đánh vào trên người hắn.

Phanh phanh phanh!

Nổ vang!

Lục Vũ thân thể lay nhẹ, thể nội mười mạch chấn động, kinh khủng thân lực tôi khô lập hủ, lại một quyền đem người kia đánh bay.

Ba!

Một tiếng vang giòn, người kia rơi xuống đất, thân trên quần áo vỡ vụn, xương ngực lõm, thất không chảy máu, ngã xuống đất tử vong!

Toàn trường yên tĩnh, chỉ có cuồng phong gào thét.

Lục Vũ quần áo phần phật, tóc dài bay lên, thẳng tắp lạnh lùng thân ảnh, cho người ta một loại lãnh khốc đến cùng cuồng bạo!

Lục Vũ ánh mắt đậm mạc mà tịch liêu, lạnh lùng đảo qua toàn trường, trái tim tất cả mọi người đều nắm chặt một cái.

Gia hỏa này thật là Tụ Linh cửu trọng cảnh giới sao?

Rất nhiều người đều đang nghĩ, lại đối với hắn có loại không hiểu sợ hãi.

Một kích oanh sát, Lục Vũ dùng thực lực nói chuyện, cảnh giới ở trước mặt hắn, cái kia đã là thứ yếu.

Từ khi dung hợp võ hồn thần mộc, cấy ghép chín cây Cửu Dương Huyền Mộc, đây là Lục Vũ lần thứ nhất buông tay một trận chiến.

Vừa rồi một quyền kia, đối thủ tại tôi hậu quan đầu đã từng toàn lực phản kích, nhưng là Linh Vũ tam trọng cảnh giới tại trong lúc vội vã thả ra lực lượng, lại bị Lục Vũ trong nháy mắt nghiền ép!

Loại này vượt cấp khiêu chiến, cũng nhẹ nhõm chiến thắng, Cửu Dương Huyền Mộc công lao không nhỏ.

Linh Vũ cảnh và Tụ Linh cảnh lớn nhất khác biệt, ở chỗ võ hồn thực thể hóa, bước vào cái kia một cảnh giới, võ hồn sức chiến đấu sẽ tăng lên trên diện rộng, có thể nhẹ nhõm nghiền ép Tụ Linh cảnh.

Nhưng là Lục Vũ khác biệt, hắn là Thánh Hồn Thiên Sư, thảo hồn dung hợp Vạn Pháp Trì, đối thủ tại võ hồn bên trên ưu thế, đối với hắn tôi nói uy hiếp không lớn.

Mà đối phương tại chiến đấu lực phương diện tăng lên, Linh Vũ cảnh giai đoạn trước, hiệu quả cũng không lý tưởng.

Như thế, lấy thừa bù thiếu, chỉ cần không phải Linh Vũ cảnh hậu kỳ cao thủ, Lục Vũ đều có thể quần nhau mấy lần.

"Người là ai?"

Từ Thiên Hoa hơi híp cặp mắt, hắn từ trên thân Lục Vũ, cảm nhận được một tia uy hiếp.

"Thiên Huyền tông, Lục Vũ!"

Thanh âm lạnh lùng lộ ra cao ngạo, Lục Vũ lúc này tâm tình khuấy động, tựa hồ chỉ cần đi vào trạng thái chiến đấu, hắn liền giống như biến thành người khác, tự tin, cường đại!

Lam Thiên Vân sắc mặt tái xanh, cắn răng nói: "Chỉ là một cái Thiên Huyền tông đệ tử, dám sát hại môn hạ Lam Huyết tông ta, tiểu tử, người là không muốn sống."

Lục Vũ lãnh đạm nói: "Là người trêu chọc ta trước đây, bọn hắn vừa chết một phé, tất cả đều hắn là quái trên đầu người."

Cách đó không xa, Phi Vân tông Tiền Tiểu Bảo cười nhạo nói: "Khiêng đá nện vào chân, đây có phải hay không là đáng đời đây?"

Lam Thiên Vân cả giận nói: "Người im miệng, ít tại cái này cười trên nỗi đau của người khác. Chỉ là một cái Tụ Linh cửu trọng cảnh giới, ta còn không có để ở trong lòng."

Tiền Tiểu Bảo châm ngòi nói: "Đã không để trong lòng, vậy người bắt lấy hắn a, chỉ nói không luyện, là hối hận, hay là sợ?"

"Lam sư huynh, Lam Huyết tông chúng ta há có thể khiến người ta coi thường, ta đi giết hắn!"

"Đi thôi, cho hắn biết thế nào là lễ độ nhìn một cái."

Lam Vân Thiên cũng nuốt không trôi một hơi này, ngay trước Tử Điện tông và Phi Vân tông trước mặt, như không xử lý Lục Vũ, há không bị người làm trò hề cho thiên hạ?

Lý Chuyết, hai mươi bảy tuổi, Linh Vũ tứ trọng cảnh giới, trình độ tại Lam Huyết tông tới nói, xem như trung thượng.

"Không muốn chết, ngươi liền tốt nhất đứng một bên, trêu chọc ta, cái kia là rất ngu xuẩn ý nghĩ."

Lục Vũ không muốn vọng giết vô tội, cho nên phát ra cảnh cáo.

Nếu như là cùng cảnh giới giao phong, Lục Vũ căn bản không cần nói nhảm, hẳn có thể muốn giết cứ giết, nghĩ buông liền buông.

Nhưng là vượt cấp khiêu chiến, Lục Vũ nhất định phải toàn lực ứng phó, tuyệt không nửa đường thu chiêu khả năng, cho nên chỉ có thể sớm cảnh cáo.

Lý Chuyết giọng căm hận nói: "Ngươi giết sư đệ ta, ta há có thể lưu ngươi, hôm nay, ngươi phải chết!"

Nhoáng người lao tới, Lý Chuyết mặc dù danh tự bên trong có cái kém cỏi, nhưng hẳn ra chiêu cực nhanh, trong nháy mắt, lưỡi đao nở rộ, trong nháy mắt bổ trên đầu Lục Vũ.

Lục Vũ không có tránh nhường, hai tay giao thoa giờ cao, đón đỡ một đao kia.

Ba!

Một tiếng vang trầm, Lục Vũ lui về phía sau mấy trượng, hai tay ống tay áo vỡ nát, nhưng trên cánh tay lại không có để lại nửa điểm tổn thương.

Đây chính là Bất Diệt Kim Thân cường đại.

Lý Chuyết một đao kia, dùng tám phần lực đao, vốn cho rằng có thể đem Lục Vũ trực tiếp oanh xuống dưới đất, cái nào nghĩ lại chỉ là đem hắn đẩy lui hai trượng.

Trong cơ thể Lục Vũ, Cửu Dương cương kinh hồn nhiên như một, mặc dù mới đệ nhị trọng, lại làm cho hắn ngũ tạng kiên cố, tại kịch liệt chấn động dưới, không có có nhận đến tổn thương chút nào.

Lục Vũ chiến ý thành cuồng, đứng vững hậu thân thể nhoáng một cái, như u linh chiếu nghiêng, một quyền khóa chặt bả vai Lý Chuyết.

"Linh Phong Toàn!"

Đây là Lam Huyết tông một loại thân pháp, thi triển lúc thân thể ngay tại chỗ nhất chuyển, tạo thành một loại lượn vòng khí con xoáy, có thể trực tiếp đem địch nhân kéo qua.

Lục Vũ thân thể nghiêng về phía trước, hóa quyền vì chưởng, năm ngón tay trái thành câu, roi vào Lý Chuyết trên vai.

"Lăn đi."

Lý Chuyết trên vai hiện ra một cổ phản lực, chấn khai Lục Vũ tay, chân trái thuận thế đá ra, khóa chặt Lục Vũ bụng dưới.

"U Linh Quỷ Trảo!"

Lục Vũ sờ mà phản kích, phiêu miểu khó tìm, trảo chỉ chuyển hóa, quyền kinh bá đao.

Trong khoảnh khắc liền và Lý Chuyết kịch chiến hơn mười chiêu.

Cứng đối cứng thời điểm, Lục Vũ sẽ hơi có vẻ ăn thiệt thòi, nhưng là phối hợp Phiêu Miểu thân pháp và U Linh Quỷ Trảo, tổng hợp phương diện, Lục Vũ lại chế trụ đối phương.

"Điều đó không có khả năng!"

Cao thủ Lam Huyết tông đang gầm thét, kết quả như thế bọn hắn không tiếp thụ được.

Tử Điện tông và cao thủ Phi Vân tông, cũng đều mở rộng tầm mắt, nghĩ không ra sức chiến đấu của Lục Vũ như thế cuồng bạo, mà ngay cả việt tứ cấp mà không bại!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Hồn võ song kích

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ điên cuồng gào thét, tóc dài dựng ngược, khí thế như núi, song quyền trùng điệp điệp gia, giống như sóng lớn ngàn thước, liên miên không ngừng.

Lý Chuyết cuồng hồng, quyền trái tay phải, linh lực trong cơ thể mãnh liệt, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, trong nháy mắt đem thực lực tăng lên tới cực hạn!

Phanh phanh phanh ...

Song phương không hề nhượng bộ chút nào, trong khoảnh khắc giao phong mấy trăm quyền, cương mãnh quyền kinh xé rách hư không, phát ra dị khiêu chói tai.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, Lý Chuyết lui nhanh, song quyền đầm máu, trong mắt lộ ra kinh hãi.

Lục Vũ thân thể lay động, trên nắm tay dính đầy vết máu, tất cả đều là đối thủ.

Rống!

Lục Vũ ngửa mặt lên trời thét dài, trong lồng ngực cương khí bão táp, Cửu Dương cương kinh tựa như là nhận lấy kích thích, trong Bách Xuyên mạch Cửu Dương Huyền Mộc có nhịp chấn động, tạo thành sóng sau cao hơn sóng trước lực lượng điệp gia.

"Bạo kích! Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ Phiêu Miểu thân pháp như bóng với hình, Lý Chuyết căn bản tránh không khỏi, mà hắn cũng không muốn tránh đi.

Đây là liên quan đến vinh dự một trận chiến, Lý Chuyết không thể thua, hắn đại biểu cho Lam Huyết tông, nhất định phải đánh bại Lục Vũ.

"Nghịch Huyết Nộ Trùng đại pháp!"

Lý Chuyết toàn thân máu chảy ngược, cả người trợn mắt tròn xoe, tựa như Kim Cương Hàng Ma, uy vũ bất phàm.

Song thủ quyền chương giao hòa, thân thể cất cao ba tấc, nhìn qua cao lớn uy mãnh, hai lần đón nhận Lục Vũ điên cuồng tấn công.

Ầm!

Phanh phanh!

Cương mãnh mãnh mẽ lực đạo trong nháy mắt chạm vào nhau, nương theo lấy kinh hô và gào thét, lần này kết quả so với một lần trước tới càng nhanh.

Sức chiến đấu của Lý Chuyết chỉ ít một gia tăng gấp bội, thế nhưng là Lục Vũ mạnh hơn, thể nội mười mạch quán thông, trong Thiên mạch võ hồn thần mộc hóa ra một đạo che trời cự mộc hư ảnh, dẫn động toàn thân khí huyết, trấn áp vạn cổ chư thiên.

Ầm ầm tiếng vang, bóng người tách ra.

Lục Vũ liên lùi lại ba bước, chân xuống mặt đất vỡ ra, quanh thân quần áo vỡ vụn, trên da thịt Bát Diệt thần văn đang nhấp nháy.

Lý Chuyết kêu thảm, hai tay bẻ gãy, xương ngực vỡ vụn, trong miệng máu tươi như mưa, trong mắt âm đạm vô quang!

Một kích này, hắn thảm bại!

Kết quả làm cho tất cả mọi người đều được bức, cái này không có đạo lý a!

Lam Thiên Vân vừa tức vừa buồn bực, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem Lục Vũ ăn!

Ngạo nghễ mà đứng, Lục Vũ khóe môi nhếch lên cười lạnh, trong lòng lại tại dư vị vừa rồi một kích kia tình huống.

Thiên mạch thức tỉnh, võ hồn thần mộc hóa ra đại thụ che trời hư ảnh, để hắn mơ hồ thấy được tương lai phương hướng.

Trước mắt, võ hồn thần mộc đã là Hoàng cấp cửu phẩm, ngoại hình giống một gốc cây nhỏ, có chín đầu phân nhánh, phân biệt đối ứng chín cây Cửu Dương Huyền Mộc, thời khắc đều đang hấp thụ Cửu Dương Huyền Mộc thả ra Cửu Dương hồn lực, hướng phía Huyền hồn tới gần.

Lục Vũ tu vi cảnh giới tại từ từ đi lên, đã đạt tắc lòng ba ngàn hai trăm kinh, đi vào Tụ Linh cửu trọng cảnh giới trung kỳ.

"Đáng hận! Giết hắn!"

Lam Huyết tông nuốt không trôi một hơi này, ba trận chiến ba bại, mặt mũi mất hết, nhất định phải giết Lục Vũ, mới có thể vãn hồi!

"Đúng, giết hắn, báo thù cho sư đệ!"

Hai cái Lam Huyết tông đệ tử đồng thời bắn ra, hướng phía Lục Vũ phát khởi công kích.

Hai đối một, hai cái Linh Vũ tứ trọng cảnh giới cao thủ, ức hiếp một cái Tụ Linh cửu trọng cảnh giới đối thủ, cái này thật có chút mất mặt.

Nhưng là Phi Vân tông và cao thủ Từ Điện tông cũng không có lên tiếng, bọn hắn cũng cảm thấy Lục Vũ biểu hiện quá kinh người, tương lai nếu như trưởng thành, tất nhiên là một đại uy hiếp, còn không bằng sớm một chút đem hắn bồi giết từ trong trứng nước.

Lục Vũ lặng lẽ như điện, thi triển ra Phiêu Miểu thân pháp tránh đi.

"Một lần là đủ, các ngươi đây là thành tâm đối địch với ta sao?"

Lục Vũ phát ra cảnh cáo, nhưng Lam Huyết tông hai người cao thủ căn bản không vung hấn.

"Dám ở chỗ này cậy mạnh, hôm nay ngươi phải chết!"

Lục Vũ lãnh khốc nói: "Các ngươi đã chấp mê bất ngộ, ta liền thành toàn các ngươi."

Mặc dù chỗ này nhiều người, nhưng Lục Vũ cũng không sợ, tại cao áp trạng thái dưới, chiến ý của hắn không giảm ngược lại tăng, trực tiếp huy quyền nghênh chiến!

"Giết!"

Một tiếng hét lên, song phương thi triển tuyệt chiêu, vận dụng hết thảy thủ đoạn.

Linh Vũ cảnh đặc điểm là hồn hóa, chỉ võ hồn thực thể hóa, thú võ hồn có thể hóa thành cự thú, chiến lực cuồng bạo.

Nguyên Vũ cảnh là hóa thú, nhân hồn hợp nhất, chiến lực bao quát.

Thiên Vũ cảnh là biến thành áo giáp, người, hồn, phù hợp một, thành tựu võ đạo đỉnh phong, chiến lực vô song.

Sau khi đạt tới Linh Vũ cảnh, võ hồn thực thể hóa, sức chiến đấu rõ ràng đề cao, nhưng đây là võ hồn phương diện, nhục thân phương diện tăng lên tùy từng người mà khác nhau, bội suất không giống.

Lục Vũ lấy một địch hai, khí thế như điên, trong vòng trăm chiêu không rơi vào thế hạ phong, để người quan chiến đều lo lắng ra mặt.

Từ Thiên Hoa mây kiếm hơi nhú, đối với Lục Vũ biểu hiện cảm thấy giật mình.

So sánh tự thân, ban đầu ở Tụ Linh cửu trọng cảnh giới lúc, Từ Thiên Hoa nhưng không có Lục Vũ cường đại như vậy.

Lam Vân Thiên sắc mặt tái xanh, hai chọi một đều áp chế không nổi Lục Vũ, đây quả thực không có thiên lý!

"Lại đi hai người, nhất định phải bắt hắn cho ta phế đi!"

"Sư huynh yên tâm, hôm nay hắn sống không được."

Hai cái Lam Huyết tông cao thủ lóe lên mà ra, hiệp trợ đồng môn, tạo thành bốn chọi một cách cục.

Cái gọi là song quyền nan địch tứ thủ, Lục Vũ mặc dù sức chiến đấu cuồng bạo, nhưng dù sao chỉ có một đôi tay, không có khả năng ngăn lại bốn hai tay tiến công.

"Đi chết!"

Thừa dịp Lục Vũ nghèo tại ứng phó thời khắc, có một quyền của người ta đánh lên, đánh vào Lục Vũ trên lưng, mạnh mẽ mà cương mãnh lực lượng đánh cho Lục Vũ nổ bắn ra ngoài mười trượng.

"Nhìn ngươi còn không chết!"

Cái khác ba vị Lam Huyết tông cao thủ cấp tốc phóng đi, muốn bắt giết Lục Vũ.

Một quyền kia, tất cả mọi người nhận định, Lục Vũ không chết cũng phải trọng thương.

Nhưng kết quả mở rộng tầm mắt, Lục Vũ mặc dù chịu một quyền, lại lông tóc không tổn hao gì, không chỉ có biểu lộ vô hại, tạng phủ cũng không có thụ

đến bất cứ thương tổn gì, đây chính là Cửu Dương cương kinh kết hợp Kim Thân Bất Diệt hoàn mỹ phòng ngự.

Nghiêng người, bên cạnh dòi, Lục Vũ như u linh quỷ dị, Phiêu Miểu thân pháp huyền diệu khó lường, tại bốn đại cao thủ vây công hạ toàn lực né tránh.

Lục Vũ lặng lẽ như đao, phóng xuất ra thảo hồn, chiếc lá thứ nhất bên trên điện lông mày lóc lên, phóng xuất ra chấn hồn chi lực.

"A ... "

Bốn vị Lam Huyết tông cao thủ đồng thời kinh hô, riêng phần mình võ hồn hiển hiện, tất cả đều là thú võ hồn.

Thảo hồn bên trên chiếc lá thứ hai, ba đầu hồn lực tuyến như là đánh hồn roi, gào thét chói tai, hướng phía võ hồn của địch nhân bổ tới.

Lục Vũ tựa như bất hủ kim cương, mặc cho địch nhân quyền cước rơi vào trên người, hấn lại lông tóc không thương.

Ba, một tiếng vang giòn, ngay sau đó là găm thét kêu sợ hãi.

Một cái Lam Huyết tông cao thủ võ hồn bị hồn lực tuyến đánh trúng, vừa mới thực thể hóa võ hồn, trong nháy mắt liền ảm đạm hư hóa, chín tầng trở lên hồn lực bị hút khô, dẫn đến người kia thực lực bạo giảm.

Lục Vũ một quyền oanh sát, nương theo lấy một tiếng kêu đau đớn thảm thiết, người kia liền chết tại Lục Vũ trên tay.

Sau đó, hồn lực tuyến bay múa cuồng rút, ba, ba, ba khóa chặt võ hồn của địch nhân, trong từng tiếng kinh hô, Lục Vũ chấn khiến người sợ hãi găm thét làm người run sợ.

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Quyền kinh cuồng mãnh như ngàn trượng bọt nước, mỗi một quyền đều nặng đến mười vạn cân, đánh vào trên người địch nhân, tại chỗ đánh đối phương ngũ tạng vỡ vụn, gân cốt bẻ gãy.

Hồn, võ song kích, Lục Vũ chiến lực bão táp, trong vòng mười chiêu liền đem bốn cái Linh Vũ tứ trọng cảnh giới địch nhân chém giết!

Thành tích như vậy, nghe rộn cả người, cao thủ Lam Huyết tông tất cả đều tròn tròn mắt.

Từ Thiên Hoa mất lộ sát cơ, Lục Vũ biểu hiện quá mức xuất sắc, để hấn ả ả cảm nhận được uy hiếp.

Lam Vân Thiên hai gò má run rẩy, cái kia là lại vừa hối vừa hận, nghĩ không ra Lục Vũ vậy mà đáng sợ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Vây giết Lục Vũ

Tiền Tiểu Bảo chấn kinh sau khi vừa tới từ may mắn, còn tốt Phi Vân tông không có đi trêu chọc hấn.

Lục Vũ đứng ngạo nghễ tại chỗ, trên đầu võ hồn lập loè, phun ra nuốt vào lấy linh quang, phóng xuất ra khiến người ta khiếp sợ khí tức.

"Huyền cấp ngũ phẩm!"

Không ít người đều hít vào một ngụm khí lạnh, đơn giản không thể tin được.

"Mới Tụ Linh cửu trọng cảnh giới, võ hồn vậy mà liền đạt đến Huyền cấp ngũ phẩm, khó trách có đáng sợ như vậy võ hồn sát thương vật lí."

Mọi người chấn kinh, cẩn thận hồi tưởng vừa rồi trận chiến kia, Lục Vũ có thể thủ thắng, không phải liền là bằng vào thảo hồn hồn lực công kích?

Thú võ hồn và tinh võ hồn có khác biệt đặc tính, thú võ hồn linh động, mà tinh võ hồn phần lớn có phụ trợ công năng.

Cho nên Hồn thiên sư cơ hồ đều là tinh võ hồn, giới về võ hồn phụ trợ chi thuật và công kích chi đạo.

"Người là Hồn thiên sư?"

Lam Thiên Vân nghiêm mặt, cổ nén trong lồng ngực lửa giận.

"Cái kia có trọng yếu không?"

Lục Vũ cười lạnh, đối Lam Huyết tông không có bất kỳ cái gì hảo cảm.

Lam Vân Thiên cười giận dữ nói: "Ngươi như có thể mở ra đạo ánh sáng này môn, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi khỏi chết."

Đây là biến tướng yếu thế, chỉ bất quá nói đến tương đối uyển chuyển.

Lục Vũ không linh tinh, lạnh lùng chế giễu nói: "Ngươi không phải tự phụ cuồng vọng sao? Liền nói quang môn đều mở không ra, còn sống cũng là mất mặt, không bằng chết đi coi như xong."

Lam Vân Thiên tức giận đến toàn thân run rẩy, cả giận nói: "Ngươi muốn chết, giết hán cho ta!"

Lam Huyết tông đệ tử cùng nhau tiến lên, diệt trừ trọng thương ba người, chết đi bốn người, trước mắt còn cả tám người.

Lam Vân Thiên không có xuất thủ, hán tự kiềm chế thân phận, chỉ ở bên ngoài sân quan chiến.

Lục Vũ lấy một địch tám, tình huống có chút không ổn, bởi vì làm đối thủ bên trong có hai vị Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới.

Ba vị Linh Vũ tứ trọng, ba vị Linh Vũ tam trọng, thực lực tổng hợp đủ để nghiền ép hết thấy Tụ Linh cảnh.

"U Linh Quỷ Trảo!"

Lục Vũ đoạt công, loại này chiến đấu với hán mà nói là một loại tội luyện, hán tạm thời không có phát động võ hồn công kích, mà là bằng vào Kim Thân Bất Diệt, Phiêu Miêu thân pháp, U Linh Quỷ Trảo và Bạo Kích Thiên Trọng Phá nghiền địch.

"Nhất định phải giết hán!"

Tám cái Lam Huyết tông cao thủ độ cao cảnh giác, chia ba tổ công kích, liên miên không ngừng, không cho Lục Vũ một chút cơ hội thở dốc.

Tám người phối hợp ăn ý, ba mươi chiêu bên trong liền khốn trụ Lục Vũ.

"Lân này, tiểu tử kia phải xui xẻo."

Phi Vân tông và cao thủ Tử Điện tông đều tại tự mình nghị luận, bọn hán lớn hi vọng nhiều Lục Vũ chết mất, bởi vì Lục Vũ biểu hiện quá kinh người, khiến cho người ghen tỵ với.

Lục Vũ tại không gian thu hẹp bên trong nhanh chóng né tránh, song quyền cương mãnh cuồng kinh, nhưng lại lần lượt bị đánh lui, dù sao song phương cảnh giới có chênh lệch không nhỏ.

Linh Vũ cảnh có thể nhẹ nhõm nghiền ép Tụ Linh cảnh, sở dĩ không áp chế nổi Lục Vũ, đó là bởi vì hán có Thiên mạch và Bách Xuyên mạch quan hệ, tăng thêm Cửu Dương cương kinh và Kim Thân Bất Diệt, để Lục Vũ có vượt cấp khiêu chiến thực lực.

Một chưởng nghiêng đến, một cước bay tứ tung, một kiếm đi về hướng đông, một đao cuồng bổ.

Những công kích này giao thoa chấp trùng, tất cả đều hướng phía Lục Vũ công kích.

Có chút, Lục Vũ có thể né tránh, có chút, bởi vì tốc độ và góc độ quan hệ, hán căn bản là không cách nào né tránh.

Như thế, Lục Vũ bị đánh đến ngã trái ngã phải, tình cảnh bất lợi.

Lục Vũ trong mắt lóe lên sát khí, hán tại nhần, hán đang chờ đợi thời cơ.

Trước đây, Lục Vũ mượn nhờ võ hồn công kích, liên sát bốn người, đối thủ đã có cảnh giác.

Hiện tại, chỉ có xuất kỳ bất ý, công lúc bất ngờ, mới có thể thay đổi chiến cuộc.

Lục Vũ tại khảo nghiệm mình năng lực kháng đòn, toàn thân đao thương bất nhập, quyền cước khó thương, tựa như bất hủ kim cương.

"Lạc Nhật Kinh Lôi!"

Một quyền chín bạo, Lục Vũ mặc dù bị đánh đến đông dao động tây lắc, nhưng lại đang toàn lực phản kích, biểu hiện ra kiên cường và bất khuất.

"Tiểu tử, ngươi lật người không nổi, chịu chết đi."

Lam Huyết tông cao thủ cùng kêu lên gào thét, từng cái sử xuất bủ sữa mẹ khí lực, phát cuồng công kích.

"Tiểu tử kia, phế định."

Người quan chiến đều lộ ra cười trên nỗi đau của người khác biểu lộ, bởi vì Lục Vũ đã bị vây đánh, quyền cước đao kiếm hung hăng hướng về thân thể hắn chào hỏi, loại tình huống này, căn bản cũng không có lật bàn cơ hội.

"Bạo Kích! Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ cuồng hồng chấn thiên, giận phát cùng giương ra, thể nội mười mạch chấn động, thần lực bão táp, trên nắm tay tách ra đỏ sắc quang mang, đem Cửu Dương cương kinh hòa tan vào, uy lực lại một lần nữa đề cao.

Đồng thời, thảo hồn tách ra hào quang óng ánh, hồn lực tuyến như thiểm điện gào thét, ba ba ba, tại chỗ liền có ba người võ hồn bị quét trúng, trong miệng phát ra kinh hô, lập tức biến thành kêu thảm.

Huyết vũ bay lộn xộn, thân thể bạo tạc.

Lục Vũ Bạo Kích Thiên Trọng Phá đánh nát ba bộ thi thể, đem người quan chiến đều nhìn ngây người.

Một đôi tám, biến thành một đôi năm, Lục Vũ lập tức áp lực giảm nhiều.

"U Linh Quỷ Trào!"

Lục Vũ phiêu dật linh động, như ảo ảnh nhẹ nhàng, mục tiêu khóa chặt Linh Vũ tam trọng cảnh giới đối thủ.

"A ... không ... "

Một cái Lam Huyết tông cao thủ kêu thảm nửa tiếng, cổ họng bị Lục Vũ một chiêu cắt đứt.

Nghiêng người, đảo ngược, Lục Vũ như con thoi, hai tay mau lẹ lằng lẹ, lúc lên lúc xuống, xoay tròn giao thoa, nắm tay như trào, và bốn vị khác đối thủ triển khai khoái công, hai tay bị chấn động đến run lên, trong miệng lại phát ra cười to.

Chiến ý tại Lục Vũ trong lồng ngực thiêu đốt, hắn có loại không hiểu hưng phấn, tựa hồ thích loại vị đạo này.

"Không cho cười!"

Một tiếng hét lên truyền đến, một cái chân phải thiểm điện rơi xuống, đá trên người Lục Vũ, trực tiếp đem hắn đá bay mấy trăm trượng.

"Giết!"

Một giây sau, ra chân người từ trên trời giáng xuống, hai chân thi triển ra liên hoàn chân, vô số thối ảnh dày đặc như mây, oanh sát trên người Lục Vũ.

Còn lại ba vị Lam Huyết tông cao thủ cấp tốc giết tới, bọn hắn từng cái lửa giận thiêu đốt, vốn cho rằng Lục Vũ đã lật người không nổi, cái nào nghĩ lại tại đắc ý nhất thời khác, bị Lục Vũ phân sát, có ba vị đồng môn chết mất.

Lục Vũ vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, Thiên mạch phóng đại, Bách Xuyên mạch chấn động, Cửu Dương Huyền Mộc tại thể nội phun ra nuốt vào lấy Huyền Dương Cương Kinh, trong lồng ngực nhiệt huyết sôi trào, lực lượng toàn thân bão táp!

"Bạo! Kích! Thiên! Trọng! Phá!"

Lục Vũ trong mắt lóe ra một loại tia sáng yêu dị, thảo hồn bên trên, Vạn Pháp Trì tại chấn động, trong Thiên mạch Hắc Nguyệt phát mở mắt, một cỗ hùng vĩ mà bàng bạc lực lượng đang phun trào, tại phóng thích, dung nhập ngàn trượng điệp gia quyền kinh bên trong, để hắn tựa như Thái Cổ hung thú, muốn đại sát tứ phương.

Linh thai đang phát sáng, trong Thiên mạch võ hồn thần mộc đang nhanh chóng đột biến, có tiền hóa dấu hiệu.

Võ hồn, lực lượng, võ kỹ, ba hợp nhất, bạo phát ra một kích mạnh nhất!

"A ... a ... "

Hai tiếng kêu thảm thiết, hai tiếng hét giận dữ, nương theo lấy Lục Vũ say rượu lay động, song phương công kích dẫn nổ điếc tai bạo tạc.

Ầm ầm, nổ vang, đại địa đang run rẩy, hư không tại gào thét.

Lục Vũ bắn ngược mà ra, sau khi hạ xuống luyện chân bảy bước, ngực chấp trùng thoải mái, khí huyết ngưng trệ.

Bốn cái Lam Huyết tông cao thủ, có hai người tại chỗ tàn phế, thân chịu trọng thương, hai người gằm thét lui nhanh, sắc mặt như điên!

Di chuyển sang bên cạnh, nghiêng người, Lục Vũ trong tay đột nhiên nhiều một cây cung, thân thể vận vẹo hạ công, mũi tên sát phá không, hai tiếng kêu thảm thiết lập tức liền biến mất.

Tàn phế hai người bị Lục Vũ bắn giết, mà hai người khác, một cái là Linh Vũ ngũ trọng, một cái Linh Vũ tứ trọng, bọn hắn trọn mắt tròn xoe, còn chưa

kip gào thét, một cổ lẳng lệ duệ phong liền đã tới gần trái tim.

Tòa Tâm tiền của Lục Vũ hai trước hai về sau, khoảng cách không đến một giây, khiến người ta khó mà phòng bị!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Thất Tinh Khô thụ

"Bắn giết ta? Thật buồn cười!"

Cái kia Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới cao thủ, sao lại đem một chi mũi tên sắt để ở trong lòng, khúc cánh tay trong nháy mắt, sắc bén chi phong như kiếm mang, nhẹ nhõm đánh trúng mũi tên, đem nó bắn ra.

Nhưng mà kết quả ngoài dự liệu, người kia chỉ lực xác thực đánh trúng vào mũi tên, nhưng đưa tới lại là một trận chấn động!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, kẹp lấy kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Lam Huyết tông hai đại cao thủ, đều khai thác thủ đoạn giống nhau, lấy chỉ lực đánh trúng mũi tên, nghĩ bắn ra nó, nhưng đưa tới lại là bạo tạc.

Cái kia là Lục Vũ Phong Lô tiên, tại chỗ đem hai đại cao thủ nổ thành tàn phế, tứ chi gần bung, máu me đầy mặt, con mắt đều phát nổ.

Vẩy ra máu tươi rơi vào phụ cận người quan chiến trên người, dọa đến những người kia sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ngốc trệ!

Cái này đã không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, Lục Vũ cường đại, thủ đoạn của Lục Vũ, gián làm cho người ta sợ hãi.

Toàn bộ Lam Huyết tông, ngoại trừ Lam Thiên Vân bên ngoài, tất cả mọi người bại trên tay Lục Vũ.

Vận khí tốt tàn phế, vận khí không tốt liền chết mất.

Nhưng Lục Vũ, mới Tụ Linh cửu trọng cảnh giới a, số trận đại chiến quần áo nát, nhưng hấn lại lông tóc không tổn hao gì, đây thật là ban ngày thấy ma!

Tiền Tiểu Bảo choáng váng, Từ Thiên Hoa ngây người, cái này không hợp Logic a!

Lục Vũ cầm cung mà đứng, cái eo thẳng tắp, sáng chói hai mắt tràn đầy một cỗ khí phách!

Không có tận lực chế giễu, hấn cũng chỉ là đứng tại cái kia, lại làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy da mặt nóng lên, không mặt mũi nào mà chống đỡ a!

Ngắm nhìn bốn phía, Lục Vũ thu hồi Kinh Hồng cung, lãnh đạm nói: "Còn có ai, nếu muốn cùng ta phân cao thấp?"

Dưới vách đá, hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn không thấu hấn, không còn dám tùy tiện xuất thủ.

Lam Thiên Vân sắc mặt tái xanh, hấn không thể tìm tìm cái lỗ chui xuống, đây là trần trụi đánh mặt a!

Hấn rất muốn giết Lục Vũ, nhưng hấn nhịn được.

Trước đó, Lam Huyết tông tám đại cao thủ liên thủ, trong đó có hai vị Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, nhưng hôm nay tất cả đều chết tại Lục Vũ trên tay.

Lam Thiên Vân nếu là xuất thủ, một đối một có thể hay không đánh bại Lục Vũ, hấn là thật không có nắm chắc a.

Mặc dù Lam Thiên Vân hận đến phát cuồng, nhưng hấn cũng không ngốc, trực tiếp quay người rời đi.

Từ Thiên Hoa dời ánh mắt, nhìn cánh cửa ánh sáng kia, trong lòng tại nghĩ biện pháp khác.

Tiền Tiểu Bảo cũng quay người hấn chú ý, không đi trêu chọc hấn.

Lục Vũ cười ngạo nghễ, một trận chiến này hấn không chỉ có chấn nhiếp Tam đại tông phái, đồng thời cũng đối tự thân sức chiến đấu, có một cái rõ ràng nhận biết.

Một đối một tình huống dưới, không tá trợ võ hồn công kích, Lục Vũ có thể và Linh Vũ tứ trọng cảnh giới cao thủ chiến bình.

Và Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới cao thủ liều mạng, còn hơi có vẻ không đủ, bởi vì cảnh giới kém hơn quá nhiều.

Nhưng nếu là không tiếc hết thủy thủ đoạn, Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới cao thủ cũng giống vậy chém giết!

Đương nhiên, cái này đều chỉ là nhằm vào đối thủ, nếu là gặp gỡ yêu nghiệt thiên kiêu, vậy liền coi là chuyện khác.

Nhìn cánh cửa ánh sáng kia, Lục Vũ thảo hồn trên đỉnh đầu cảm ứng được một chút dị dạng.

Vạn Pháp Trì bên trong nổi lên một đạo phù trận, đây chính là cái kia chỉ riêng trên cửa cấm chế.

"Tứ Tượng phân quang trận! Thiết lập cái này nhị độ không gian người, xem ra không đơn giản a."

Lục Vũ nhận ra cái kia trận pháp, cũng biết phương pháp phá giải, lúc này hướng phía quang môn đi đến.

Từ Thiên Hoa và Tiền Tiểu Bảo đều còn tại thương nghị đối sách, không hiểu rõ cái này quang môn ảo diệu.

Cái nào nghĩ Lục Vũ lại không sợ chết tiến lên, trái tay nắm lấy một con hack bút, tại quang môn trước lảng không hư vẽ mấy bút, sau đó nghênh ngang, cứ như vậy hướng phía quang môn đi đến, thí sự không có xuyên qua tới.

"Tình huống như thế nào?"

Từ Thiên Hoa và Tiền Tiểu Bảo đều tròn tròn mắt, một bên người tròn mắt đều nhanh kinh diệu.

"Nhanh, theo tới!"

Có người phản ứng đi qua, cấp tốc phóng tới quang môn, nhưng bị kịch phát sinh.

Lục Vũ có thể lông tóc không hao tổn đi qua, không biểu hiện những người khác có thể đi qua.

Cái kia người lỗ mãng thân thể vừa chạm đến quang môn, liền bị trong nháy mắt phá tan thành từng mảnh, dọa đến đến tiếp sau người liền tiếp lui về phía sau.

"Chỉ riêng trên cửa có cấm chế, Lục Vũ phá giải cấm chế, cho nên không có việc gì. Đáng hận, hắn cũng không muốn để chúng ta đi qua!"

Từ Thiên Hoa thoáng tưởng tượng, liền hiểu huyền cơ trong đó.

Xuyên qua quang môn, Lục Vũ đi tới một không gian khác, phía sau là một rừng cây, nhìn không ra bất kỳ vết tích.

Phía trước, một tòa trụ lúi son phong, giữa sườn núi có mấy cây cây khô, đỉnh núi có một tảng đá lớn, xích hồng như máu, phá lệ để người chú ý.

Lục Vũ tiến lên mấy trượng về sau, quay đầu đánh giá bốn phía.

Sông núi chập trùng, thật giả khó lường, nhìn qua rất yên tĩnh, nhưng trong không khí phiêu đảng một chút đặc thù khí tức.

"Chỗ này cũng có người, chỉ bất quá so vừa rồi cái không gian kia ít một chút."

Lục Vũ nhìn này tòa đỉnh núi, giữa sườn núi cây khô, đưa tới thảo hồn cảnh giác!

Không phải chú ý, là cảnh giác, điều này nói rõ chỗ ấy có vấn đề!

Lục Vũ lảng không dạo bước, hướng phía sườn núi bay đi, chỗ ấy có bảy khóa cây khô, xen vào nhau tinh tế, khoảng cách khoảng cách nhất định.

Lục Vũ đi vào sườn núi, lảng không ba thước mà đứng, chân không chạm đất, mật thiết lưu ý lấy bảy khóa cây khô động tĩnh.

Bọn chúng lấy thất tinh phương vị phân bố, mỗi cái cây bên trên đều treo một chút bạch cốt, vụn vặt lẻ tẻ, nhìn qua làm cho người khó hiểu.

Lục Vũ nhíu mày, sắc mặt khó coi vô cùng, cái này nhìn như tạp nhạp một màn, đối với hắn lại tạo thành không nhỏ oanh động.

Đột nhiên, Lục Vũ trong lòng báo động, thân thể im ắng mà rơi, đỉnh đầu võ hồn biến mất, về tới trong huyết thần hồn.

Sau một lát, ba đạo thân ảnh xuất hiện, từng cái ánh mắt sáng chói, khí thế lẫm liệt, tất cả đều là Nguyên Vũ cảnh.

Lục Vũ thu liễm khí tức, lảng lẽ hướng một bên lướt ngang.

Người tới liếc mắt Lục Vũ một chút, đối với một cái Tụ Linh cửu trọng cảnh giới đệ tử, căn bản không có để vào mắt, liền hỏi đều chẳng muốn hỏi.

Một thân áo tím, cao lớn tuấn vĩ Lôi Khiếu, bề ngoài ba mươi sáu ba mươi bảy, chính trực trắng niên, ngạo khí lẫm liệt.

"Từ Điện tông, Lôi Khiếu. Hai vị đây?"

Một thân mây bào, mặt trắng không cần trang điểm nhân nói: "Phi Vân tông, Hạ Kiệt."

"Lam Huyết tông, Lam Ngọc!"

Trong ba người, Lam Ngọc trẻ tuổi nhất, bề ngoài hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhưng lại có được Nguyên Vũ cảnh thực lực kinh người.

"Nguyên lai là các người, cửu ngưỡng đại danh."

Lôi Khiếu trong mắt thần quang hội tụ, có loại nhiếp tâm hồn người bá khí.

Phi Vân tông, Hạ Kiệt lạnh lùng nói: "Trên Chiến Hồn đại lục, người ở Nguyên Vũ cảnh, bình thường đều có chút nổi danh, huống chi ba chúng ta phải lẫn nhau liên nhau."

Lam Ngọc nhìn bảy khóa cây khô, trên mặt lộ ra hiếu kỳ.

"Hai vị cảm thấy, cái này bảy khóa cây khô đại biểu cái gì hàm nghĩa?"

Lôi Khiếu kiêu ngạo nói: "Đây là Thất Tinh mộc, khi còn sống có thể dựng dựng ra tinh võ hồn cường đại. Bây giờ, lại trở thành phơi nắng thi cốt cây khô mà thôi."

Hạ Kiệt nói: "Cũng không phải! Từ bảy khóa cây khô phân bố vị trí đến xem, đây là thất tinh Tàn Hồn trận, bên trong có huyền cơ khác."

Lam Ngọc đưa ra cái nhìn của mình.

"Không nhất định là Tàn Hồn trận, cũng có thể là là Tàn Cốt trận. Nếu có thể đem cây này bên trên khung xương trở lại như cũ, có lẽ liền có thể giải khai huyền bí trong đó."

Lôi Khiếu và Hạ Kiệt đều hai con mắt híp lại, đang tự hỏi vấn đề này.

Lục Vũ không lên tiếng, hần kỳ thật nhìn ra một vài thứ, nhưng dưới mắt cũng không phải cạy mạnh thời điểm.

Đối mặt cao thủ Nguyên Vũ cảnh, Lục Vũ còn không có cách nào ứng đối, điều thấp phương là thượng sách.

Ngay tại ba đại cao thủ trầm tư thời khắc, dưới núi lại tới một bóng người, lại là Thiên Huyền tông đến một vị trưởng lão, cũng là Nguyên Vũ cảnh!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Bắc Đẩu Cửu Tinh

"Lục Vũ, người sao ở đây?"

Trưởng lão kia xuất từ Đẳng Long điện, một mực đi theo phó điện chủ Diệp Khôn bên cạnh thân, cho nên hần nhận ra Lục Vũ.

"Gặp qua Thích trưởng lão."

Lục Vũ hơi vui, vội vàng đi vào Thích trưởng lão bên cạnh.

"Đệ tử trong lúc vô tình lại tới đây, bị cây khô nơi này hấp dẫn."

Lục Vũ không có nói tí mĩ, dư quang nhìn sang ba đại tông môn ba vị cao thủ.

Thích trưởng lão năm mươi ra mặt, sành sỏi, Lục Vũ biểu lộ tự nhiên không gạt được ánh mắt của hắn.

"Cái không gian này giấu giếm sát cơ, người lại theo sát ta, chớ có hành động thiếu suy nghĩ."

Lục Vũ lên tiếng là, ngoan ngoãn đứng tại trưởng lão sau lưng.

"Ba vị ngược lại là chạy rất nhanh a."

Thích trưởng lão xoay chuyển ánh mắt, cười hì hì lên tiếng chào.

Lôi Khiếu khẽ nói: "Là nguoi già rồi, đi không được rồi."

Lam Ngọc nói: "Chúng ta chính đang thảo luận, cái này bảy khóa cây khô có gì huyền cơ. Nguoi đến từ Thiên Huyền tông, nhưng đối với phương diện này có hiểu biết?"

Thích trưởng lão nhìn bảy khóa cây khô, ánh mắt lộ ra một sợi trầm tư.

"Tự nhiên trưởng thành khả năng rất nhỏ, hẳn là có người cố ý cấy ghép thành Thất Tinh trận vị. Đáng tiếc đã chết héo, có lẽ giấu có huyền cơ, có lẽ chỉ là cho nên bày nghi trận!"

Ngẩng đầu, Thích trưởng lão nhìn đỉnh núi xích hồng cự thạch, ánh mắt lộ ra cực nóng.

Bốn đại cao thủ đều có kiến giải, lẫn nhau tâm hoài quý thai.

Lôi Khiếu nói: "Nói hay lắm, cho nên bày nghi trận dùng diệu. Các nguoi ưa thích ngay tại cái này chậm rãi nghiên cứu, ta đi trước đỉnh núi nhìn một cái."

Đặng không mà lên, Lôi Khiếu vòng qua bảy khóa cây khô, bay thẳng đỉnh núi.

Hạ Kiệt khẽ nói: "Muốn nuốt một mình, không có cửa đâu."

Nhìn hai người rời đi, Lam Ngọc chần chờ.

Bảy khóa cây khô có lẽ có huyền cơ, nhưng cũng có thể là không vui một trận.

Người đầu là đa nghi, đã Lôi Khiếu, Hạ Kiệt đều thẳng đến đỉnh núi, Lam Ngọc lại há có thể không nóng lòng.

Không nói hai lời, Lam Ngọc liền đuổi theo.

Thích trưởng lão cũng có giống nhau tâm tư, xích hồng cự thạch và bảy khóa cây khô so sánh, rõ ràng càng có lực hấp dẫn.

"Chúng ta đi lên."

Lục Vũ nói: "Trưởng lão đi đầu, đệ tử cảnh giới thấp kém, không bằng tại cái này quan sát một phen."

Thích trưởng lão tượng tượng cũng đứng, đợi chút nữa đỉnh núi vạn vừa đánh nhau, Lục Vũ thế nhưng là vương vãi.

"Cũng tốt, nguoi ngay tại cái này nhìn lâu nhìn, chú ý an toàn."

Dặn dò hai câu, Thích trưởng lão liền thẳng đến đỉnh núi.

Lục Vũ di động tới bước chân, quan sát bảy khóa cây khô, trong lòng tại mặc muốn.

"Cái này thất tinh không phải chính vị, chính là đầu chuyển tinh di chi tượng. Cổ nhân nói, đầu chuyển tinh di, tất có tạo hóa. Nhưng nơi này tạo hóa, là sinh chi tạo hóa, hay là chết chi tạo hóa, cái kia liền không nói được rồi. Bạch cốt đại biểu cho tử vong, nếu là chết chi tạo hóa, đó chính là Địa Tạng chi diệu, phải cẩn thận cấm chế và trận pháp. Nếu là sinh chi tạo hóa, vậy trong này mật hơn phân nửa có khác huyền ảo."

Kiếp trước, Lục Vũ chính là Thánh Hồn Thiên Sư, tinh thông tả đạo ba ngàn, bàng môn tám trăm, duy chỉ có trên võ đạo rồi tinh rồi mưu, cho nên sức chiến đấu thấp dưới, cái kia là xấu hổ mờ miệng.

Kiếp này, Lục Vũ sống lại một đời, võ hồn có biến hóa, dung hợp Vạn Pháp Trì, trên võ đạo thành tựu, đã sơ hiện mảnh khóc, có quét ngang cùng giai thực lực.

Đối mặt cái này thần bí bảy khóa cây khô, Lục Vũ tràn ngập tò mò, ở ngoại vi đi vòng qua một vòng về sau, liền có đại khái hiểu rõ.

"Đầu chuyển tinh di, nghịch chuyển sinh tử! Nơi này rất hung hiểm a."

Vạn Pháp Trì chấn động, tại phân tích nơi đây tình huống, kết hợp Lục Vũ nắm giữ kỳ môn dị thuật, hai đem đối ứng, rất nhanh lại phát hiện mảnh khóc.

"Bây hiện hai ẩn, Bắc Đẩu Cửu Tinh, sinh tử nghịch chuyển, cửu khiêu tươi sáng! Những này bạch cốt là cho nên bày nghi trận, bên trong giấu huyền cơ."

Lục Vũ cảm thấy phấn chấn, nhìn thoáng qua đỉnh núi xích hồng cự thạch và bốn đại cao thủ, khốc miệng nổi lên một vòng ý cười.

Xoái bước một bước, Lục Vũ thân thể nhoáng một cái, như u ảnh kéo dài, từ thứ ba khóa cây khô và thứ tư khóa cây khô ở giữa xông vào.

Cái kia là một cái huyền diệu điểm vào, trước mắt ánh sáng nhạt gọn sóng, xuất hiện thời không nếp gấp, Lục Vũ trong nháy mắt liền tiến vào một cái kỳ diệu trận pháp trong không gian.

Bây khóa cây khô biến đến không cách nào to lớn, Lục Vũ lộ ra nhỏ bé mà hèn mọn.

Tại trận pháp này bên trong, có một cái Song Đầu Cửu Tinh trận, cái kia chính là Bắc Đầu Cửu Tinh trận, trước sau cũng giống như thừa, lấy ở giữa Ngọc Hành tinh vì điểm tựa.

Đây là Bắc Đầu đệ ngũ tinh Ngọc Hành tinh, hoành đại biểu cho cân bằng, hai đầu đều có tứ tinh, nhưng thế nhân phần lớn không biết rõ tình hình.

Tại cái này Song Đầu Cửu Tinh trận bên trong, có hai cái tế đàn, rất là quý dị.

Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền tứ tinh tạo thành lớn đầu bên trong, có một cái kim sắc tứ phương tế đàn, cao chừng năm trượng, khắc rõ nhật nguyệt tinh thần đồ án.

Khai Dương, Tà Phụ, Dao Quang, phải bát tứ tinh tạo thành nhỏ đầu bên trong, có một cái màu đen tế đàn, cao nhất trượng tám, ngũ phương, khắc rõ hoa điều trùng ngư thú chờ kỳ quái đồ án.

Lục Vũ xuất hiện tại Ngọc Hành tinh vị trí, vừa dễ dàng nhìn thấy hai đầu bên trong tình huống.

"Một lớn một nhỏ, nghiêm một kỳ, bốn hình ngũ phương, là vì Cửu Dương."

Lục Vũ tự nói, trong mắt lóe ra sáng chói tinh quang, chỗ này có đại tạo hóa, chỉ bất quá người bình thường không hiểu huyền diệu, dễ dàng xông lăm, sẽ chết ở cái địa phương này.

Lớn đầu nhỏ đầu bên ngoài, có thể thấy được bạch cốt âm u, điều này nói rõ đã từng có cao thủ chết ở chỗ này.

Lục Vũ không dám khinh thường, hai tay kết ấn, chân đạp cương bộ, thân thể xoay tròn tiến lên, khi thì rút lui, khi thì tránh nhường, tựa như là đang xông quan đồng dạng.

Lục Vũ đầu tiên lựa chọn là nhỏ đầu bên trong màu đen tế đàn, chỗ ấy có mơ hồ hồng quang, bởi vì tại nhỏ đầu bên trong, không tiến vào là thấy không rõ lắm.

Nhỏ đầu chính là bốn hình ngũ phương, hợp cửu tinh số lượng, phương pháp phá giải có chút thâm ảo.

Nhưng Lục Vũ là tinh mắt cỡ nào, một lần ném thử liền thuận lợi thành công, tiến nhập đầu trận bên trong, thấy được ngũ phương màu đen tế đàn, tại nó phía trên nhất lại có một ngưng bình gốm, bên trong nhiệt khí ra bên ngoài bốc lên.

Lục Vũ có chút ngạc nhiên, chỉ gặp cái kia màu đen tế đàn mặt ngoài, từng đầu phù văn nhô lên như long xà, hướng phía tế đàn phía trên hội tụ, đến ngàn đầu, tựa như vạn xà nhón nháo, phóng xuất ra một cỗ không hiểu cực nóng khí tức.

Những này phù văn lấy màu tím đen làm chủ, tại tế đàn phía trên giao hội, tạo thành một đạo ngọn lửa màu đen, vừa vặn ở vào bình gốm phía dưới, liền tựa như đang nấu thứ gì.

Lục Vũ thận trọng leo lên tế đàn, thấy được bình gốm bên trong tình huống, bên trong có mùi hương đậm đặc chất lỏng đang lẫn lộn, từng cái màu đen chim nhỏ như ẩn như hiện, cái đầu cũng không lớn, so bờ câu nhỏ hai phần ba, số lượng tựa hồ không ít.

"Hầm thịt chim?"

Lục Vũ bất ngờ cực kỳ, tại cái này không có một ai nhỏ đầu trên tế đàn, một con đen nhánh bình gốm bốc hơi nóng, truyền ra mùi thịt, cái này cùng thiên phương dạ đàm giống như.

Cái này một bình thịt chim là ai hầm, nấu bao lâu, vì ai chuẩn bị?

Ngọn núi này có cây không thấy, chỉ có bảy khóa cây khô, vì sao lại có chim?

Nhìn cái kia thịt chim da thịt đen nhánh, liền cùng ô cốt gà giống như, mùi thơm thật rất mê người, để Lục Vũ cũng có một loại cảm giác đói bụng.

Lục Vũ vòng quanh bình gốm đi ba vòng, nhìn không ra nguy hiểm gì và dị thường, Vạn Pháp Trì đang chấn động, tựa hồ đối với những cái kia thịt chim, và cái kia nồi nước có phản cảm thấy hứng thú.

Khác thường tất có yêu!

Lục Vũ quan sát hồi lâu, đột nhiên bình gốm bên trong chất lỏng bốc lên, mùi thơm lập tức nồng nặc mấy lần.

"Quen?"

Lục Vũ nuốt một ngưng nước bọt, trong lòng lại có một tia tham lam.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 223: Võ đạo thần niệm

Thảo hồn tại phân tích cái kia bắp đùi hương, cũng không có phát hiện kịch độc, hoặc là nguy hiểm tín hiệu.

Ngược lại, trong Thiên mạch võ hồn thần mộc còn giạt mình tỉnh lại, thể nội Cửu Dương Huyền Mộc biến đến mức dị thường sinh động, phóng xuất ra một loại muốn thôn phệ nòi nước kia dục vọng.

Lục Vũ nhìn bình gốm, phát hiện nó mặt ngoài khắc rõ một loại cổ lão kỳ văn.

"Thiên Thực thần văn, đây là chế biến cực phẩm dược thiện đặc thù phù văn. Như thế nói đến, cái này bình gốm bên trong canh thịt chính là vật đại bổ, so linh dược còn muốn trân quý?"

Lục Vũ không phải rất khẳng định, nhưng hẳn lưu ý đến, bình gốm bên trong đen nhánh chim nhỏ chỉ ít có bảy, tám cái, một mực tại lẫn lộn.

Một lát sau, một tiếng vang giòn truyền đến, bình gốm mặt ngoài Thiên Thực thần văn xuất hiện đứt gãy, mà màu đen kim đàn phía trên, cái kia lấy ngàn mà tính, như long xà nhô ra phù văn, cũng bắt đầu giảm bớt.

"Hỏa hầu đến!"

Lục Vũ lập tức tỉnh ngộ, hơi chờ giây lát, đợi phù văn chi quang yếu dần, hẳn liền đi tới bình gốm bên cạnh ngồi xuống.

Lục Vũ đưa tay thử một chút, bình gốm không phải rất bông, hẳn trực tiếp vót ra một con hắc điều, mùi thơm xông vào mũi, mê người cực kỳ.

"Ăn quá ngon!"

Lục Vũ ném một cái, lập tức liền bị hấp dẫn.

Một con chim không có cũng liền hai lạng thịt, Lục Vũ hai ba lần liền gặm sạch sành sanh.

Xương chim ném đi, Lục Vũ lại bắt lấy cái thứ hai, đang chuẩn bị bắt đầu ăn, quái chuyện phát sinh.

Cái kia hoàn chỉnh Ô Điều Cốt giả đỡ rõ ràng bị Lục Vũ hướng tế đàn hạ ném đi, ai muốn nó lảng không nhất chuyển, không ngờ mình bay trở về bình gốm, chìm vào bình ngọn nguồn.

"Có chút quái thật đấy."

Lục Vũ thờ nhẹ, nhưng không có quá để ý, say sưa ngon lành ăn.

Rất nhanh, cái thứ hai ăn xong, khung xương quăng ra, nó lại mình bay trở về trong bình gốm.

"Xem ra cái này bình gốm có gì đó quái lạ a."

Trong cơ thể Lục Vũ, Cửu Dương Huyền Mộc phóng xuất ra con đoi bụng còn cao cảm giác, thúc đẩy hẳn một mực không ngừng ăn.

Rất nhanh, ba con, bốn cái, năm con, Lục Vũ cảm giác càng ăn càng đói.

Sáu con, bảy con, tám con, tựa hồ có chút ít đã no đầy đủ.

Chờ đến Lục Vũ gặm xong con thứ chín ô chim, bình gốm bên trong thịt chim rốt cục bị hắn ăn sạch.

Nhưng là Lục Vũ cũng không có ăn no, trực tiếp ôm lấy rất nóng bình gốm, há miệng hút vào, tựa như uống rượu, đem cái kia canh thịt cũng hút vào.

Tại ăn canh thời điểm, Lục Vũ lại một lần phát hiện dị dạng.

Vốn chín cái ô chim khung xương đều hoàn hảo không chút tổn hại về tới bình gốm bên trong, thế nhưng là khi hắn ăn canh lúc, lại phát hiện trong bình gốm khung xương vậy mà hòa tan không thấy.

Thay vào đó là chín cái hắc điều tại trong canh giương cánh bay lượn, bị Lục Vũ không cẩn thận, tất cả đều cho nuốt đến trong bụng đi.

Ăn thịt, ăn canh, Lục Vũ rốt cục đã no đầy đủ, nhưng trong tay hắn bình gốm lại bắt đầu băng nứt, chỉ chốc lát liền vỡ vụn một chỗ, mực nát.

Đồng thời, màu đen tẻ dần bắt đầu vỡ vụn sụp đổ, làm cho Lục Vũ nhanh chóng nhanh rồi đi nhỏ dần không gian, về tới Ngọc Hành tinh phụ cận.

Lục Vũ cảm giác toàn thân ấm áp, cái trán bắt đầu đỏ mồ hôi, thân thể bắt đầu phát nhiệt, cái kia triệu chứng liền cùng ăn xuân được giống như.

"Đó là cái gì chim, tựa hồ ẩn chứa Huyền Dương chi khí, vậy mà đưa tới Cửu Dương Huyền Mộc phản ứng mãnh liệt!"

Lục Vũ trước tiên liền nghĩ đến điểm này, nhưng dưới mắt sự chú ý của hắn lại đặt ở lớn dần bên trong kim sắc tứ phương tẻ dần bên trên.

Lớn dần không gian và nhỏ dần không gian phương pháp phá giải không giống, Lục Vũ đòi một loại phương pháp, tốn thời gian một nén nhang, thành công tiến nhập lớn dần không gian.

Nhìn kim sắc tẻ dần, Lục Vũ ánh mắt khẽ biến, chỉ gặp cái này tẻ dần toàn thân khắc rõ kim hoàng sắc phù văn, phóng xuất ra chí dương chí cương khí tức, mỗi một đầu phù văn đều rất giống rồng như rắn, hướng phía tẻ dần đình chớp hội tụ, ở nơi đó tạo thành một đạo nhân nhật thân ảnh, ngồi xếp bằng trên đó, đứng quay lưng về phía Lục Vũ.

"Vô đạo thần niệm! Nghĩ không ra vậy mà tại nơi này gặp gỡ loại này tồn tại, quả nhiên có đại tạo hóa!"

Lục Vũ vừa mừng vừa sợ, cấp tốc leo lên tẻ dần, vòng quanh cái kia nhân nhật thân ảnh chuyển động.

Thân ảnh kia tương đối mờ hồ, nhưng đó có thể thấy được là một người nam tử, ngũ quan tương đối cương nghị, lưng không ngồi xếp bằng, bị từng đầu phù văn nâng lên.

Lục Vũ sắc mặt nghiêm túc, thảo hồn tách ra huyền diệu chi quang, Vạn Pháp Trì chấn động, mặt ao chiếu lên bắn một bóng người, cái kia là một cái hơn ba mươi tuổi, cao lớn tuấn lãng nam tử, mắt sáng như sao, ánh mắt như đao, có loại không nói ra được tự phụ và bá đạo.

Hắn ngồi xếp bằng ở chỗ kia, nhìn xuống tứ phương, như Chư Thiên Thần Vương, khám phá hồng trần, nhìn hết tầm mắt bầu trời!

Đó là một loại ý cảnh, người bình thường lý giải không được, nhưng là Lục Vũ tại Vạn Pháp Trì hiệp trợ dưới, cảm nhận được từng tia từng tia cương giả bá đạo.

Thảo hồn bên trên chiếc lá thứ hai, ba đầu hồn lực tuyến quán quanh ở cái kia hư ảnh phía trên, bộp một tiếng liền bị bắn ra.

Lục Vũ thân thể nhoáng một cái, thảo hồn lần nữa đập dòn, hồn lực tuyến hai lần nhô ra, tiếp tục quán quanh ở cái kia hư ảnh trên người.

Ba, ba, ba, liên tiếp bảy lần, hồn lực tuyến đều bị bắn ra, kém chút làm vỡ nát.

Nhưng thảo hồn không hề từ bỏ, Vạn Pháp Trì đang không ngừng điều chỉnh, rốt cục lần thứ chín, thành công.

Một khắc này, Lục Vũ lưng không ngồi xếp bằng, thân thể tự động lệch vị trí, tư thái và cái kia hư ảnh giống nhau như đúc, song phương trùng hợp điệp gia, người, ảnh tương dung.

Một cỗ kỳ dị thần niệm gia tăng trên người Lục Vũ, để vỡ hồn của hắn và nào đó cỗ thần niệm tạo thành quán thông, một chút hình tượng và tin tức trong nháy mắt ra hiện tại trong đầu của hắn.

Đây là dung hợp thần niệm, mô phỏng vô đạo.

Vỡ hồn của Lục Vũ sinh động cực kỳ, Vạn Pháp Trì chấn động, đang tiếp thụ cái kia cỗ thần niệm.

Thiên mạch thức tỉnh, Hắc Nguyệt phạt xếp bằng ở dưới trời sao, trấn áp chín cực bát phương.

Một góc thần mộc lung lay cành lá, tỉnh lại Cửu Dương Huyền Mộc, đã dẫn phát thân thể Lục Vũ biến hóa.

Lục Vũ trong ngũ tạng lực phù, chín cỗ hỏa diễm bay lên, hóa thành chín cái hắc điều, và chín cây Cửu Dương Huyền Mộc dần dần đối ứng, thành lập nên đặc thù liên hệ.

Chín cái hắc điều lai lịch, bởi vì Lục Vũ dung hợp cái kia đạo thần niệm, mà trong nháy mắt biết được.

"Cấp chín dị thú —— Hắc Dương Xích Nha! Hết thấy chín cái, đối ứng Bắc Đẩu Cửu Tinh."

Lục Vũ chấn động vô cùng, hắn phát hiện loại này Hắc Dương Xích Nha có thể phun ra đốt thiên hỏa diễm, chí dương chí cương, và Cửu Dương Huyền Mộc ở giữa có đặc biệt liên hệ.

Lục Vũ trước đó tại bình gốm bên trong ăn chín cái Hắc Dương Xích Nha, hấp thu tinh hoa của chúng, còn hấp thụ hồn phách của bọn nó.

Bây giờ, lực lượng của Hắc Dương Xích Nha và hồn phách trong cơ thể Lục Vũ kết hợp, hóa thành một loại đặc thù ẩn ký, tựa như chín cái Huyết Ô Nha, phân biệt hướng phía chín cây Cửu Dương Huyền Mộc bay đi, lại như cùng chim chóc, nghỉ lại ở trên Cửu Dương Huyền Mộc.

Đây là một loại lực lượng hình thái hóa, Hắc Dương Xích Nha và Cửu Dương Huyền Mộc có thể dung hợp lẫn nhau, nhưng là cái kia một quá trình lại

phóng xuất ra hủy diệt tính lực lượng kinh khủng, tại tàn phá cơ thể Lục Vũ.

Lục Vũ trong đầu, một cái hùng vĩ thanh âm đang vang vọng.

"Huyền Dương cửu khiếu, sinh tử vô thường. Bảy hiện hai ẩn, nghịch chuyển thành vương!"

Tai mất mũi miệng là vì thất khiếu, ở vào lục dương khô thủ phía trên, còn lại hai khiếu ở vào giữa hai chân, trước âm hậu dương, là vì ẩn tàng.

Đây chính là nhân thể cửu khiếu, giờ phút này lại vừa vận và Cửu Dương Huyền Mộc, Hắc Dương Xích Nha đem đối ứng.

Dưới sự chỉ dẫn của đạo thần niệm kia, tại Vạn Pháp Trì phân tích và suy tính dưới, trong cơ thể Lục Vũ chính phát sinh biến hóa long trời lở đất, chín cỗ chích nhiệt mạnh mẽ như là núi lửa bộc phát, và Cửu Dương Huyền Mộc tương liên, dẫn động trong Thiên mạch vô hồn thần mộc thăng hoa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Cửu khiếu dung dương

Kim sắc tế đàn chiếu lấp lánh, Lục Vũ ngồi xếp bằng trên đó, trên người bao phủ một tầng nhân nhật hư ảnh, cái kia là võ đạo thần niệm, ẩn chứa võ đạo ảo diệu.

Cái này thần niệm là một cái cao thủ lợi hại lưu lại, mượn nhờ tế đàn chỉ lực, có thể để cho hắc võ đạo thần niệm bất diệt không tiêu tan.

Lục Vũ dưới cơ duyên xảo hợp, và cái này võ đạo thần niệm tạm thời tương dung, từ đó thăm dò võ đạo thần niệm giữ lại hoàn chỉnh ký ức, từ đó truyền thừa một loại võ đạo kỳ học!

"Cửu khiếu thông mạch, Cửu Dương tế tụ, cửu trọng đăng đỉnh, cửu chuyển vô cực!"

Hùng vĩ thanh âm quanh quẩn tại Lục Vũ đáy lòng, ẩn chứa võ đạo huyền bí.

Cửu khiếu và chín mạch dần dần đối ứng, đây là kết cấu thân thể bên trên biến hóa.

Cửu Dương Huyền Mộc và Hắc Dương Xích Nha lẫn nhau hợp nhất, cái trước là tĩnh vô hồn, cái sau là thú vô hồn, động tĩnh kết hợp, song dương một thể!

Cửu trọng đăng đỉnh, là chỉ loại này kết hợp có cửu trọng cảnh giới, nếu có thể tu luyện tới cảnh giới tối cao, liền có thể đăng đỉnh cực hạn, đánh đầu thắng đó.

Cửu chuyển vô cực chính là cửu trọng đăng đỉnh quá trình, nhất chuyển nhất trọng, cửu chuyển công thành!

Trong cơ thể Lục Vũ, chín cái Hắc Dương Xích Nha phóng xuất ra trước nay chưa có cương mãnh chỉ lực, ngay ngắn trật tự tràn vào chín cây thể nội Cửu Dương Huyền Mộc, phóng xuất ra Cửu Dương hồn lực, tư đường trong Thiên mạch vô hồn thần mộc, để nó từ Hoàng cấp cửu phẩm, hướng phía Huyền cấp nhất phẩm rảo bước tiến lên!

Đây là một lần bay vọt, một khi thành công, thực lực của Lục Vũ cảnh giới đem điên cuồng tiêu thăng, có hi vọng bước vào Linh Vũ cảnh.

Quá trình này huyền diệu mà gian khổ, là đối Lục Vũ một lần đại khảo nghiệm, nhục thân tại phân thiên xích huyết kích thích dưới, mỗi một tế bào, mỗi một tác da thịt tất cả đều biến thành đỏ rực như lửa, tựa như là trong hỏa lò thiêu đốt.

Kim sắc tế đàn vì Lục Vũ thoát biến cung cấp liên tục không ngừng lực lượng thần bí, vô số phù văn hội tụ thành hòa diễm, duy trì lấy võ đạo thần niệm, để Lục Vũ có thể tại mô phỏng trạng thái dưới, thu hoạch được cái kia võ đạo thần niệm chỉ điểm.

Căn cứ Lục Vũ nắm giữ tình huống, cái này võ đạo thần niệm như rời đi tế đàn, liền sẽ tiêu vong.

Chỉ có tại cái này trên tế đàn, nghĩ cách và võ đạo thần niệm dung hợp, mới có thể truyền thừa cái này Bắc Đẩu Cửu Tinh trong trận "Cửu khiếu tan dương" đại pháp.

Đây là một môn rất huyền diệu cao thâm tuyệt kỹ, cần thỏa mãn rất nhiều điều kiện, đầu tiên là dung hợp Hắc Dương Xích Nha, cũng chính là ăn cái kia bình gốm bên trong canh thịt, dung hợp vô hồn của Hắc Dương Xích Nha ẩn ký.

Về sau là cửu khiếu và chín mạch quán thông, để Cửu Dương tế tụ, hoàn thành tan dương đại pháp.

Cái này là người bình thường tình huống, nhưng Lục Vũ tình huống lại vượt quá tưởng tượng tốt, bởi vì hắc có Bách Xuyên mạch, có Cửu Dương Huyền

Mộc, và Hắc Dương Xích Nha vừa vận dung hợp, phối hợp Cửu Dương Cương Kinh và Kim Thân Bất Diệt, cộng thêm Vạn Pháp Trì dẫn đạo, cái kia là trò giỏi hơn thầy, đem cái này coi một cái biến đầy hướng chí cao diệu!

Đây chính là cơ duyên, đây chính là tạo hóa, đặt vững Lục Vũ kiên cố căn cơ, vì ngày sau danh dương thiên hạ mà gieo tiền căn!

Thời gian tại trong im lặng trôi qua, Lục Vũ đã lĩnh ngộ cũng nắm giữ cửu khiếu tan dương đại pháp, kết hợp tự thân tình huống, tại Vạn Pháp Trì dẫn đạo dưới, cửu khiếu, chín mạch, chín hồn từng bước hòa làm một thể.

Lục Vũ trong đan điền, linh thai đã hoàn toàn thành hình, Thốn Tâm Vạn Kinh đang không ngừng đột phá, từ tác lòng 3300 kinh đến tác lòng 3,400 kinh, một mực tới gần tác lòng ba ngàn năm trăm kinh.

Thảo hồn đang biến hóa, chiếc lá thứ nhất bên trên, gương mặt kia từ mơ hồ mà trở nên rõ ràng, cái này và cửu khiếu tan dương đại pháp có quan hệ.

Bởi vì thất khiếu tại mặt, dĩ vãng chiếc lá thứ nhất bên trên về mặt chỉ có mắt (tiểu thảo chi nhãn) bên tai đóa (thiên mộc chi nhĩ) khá là rõ ràng, miệng mũi đều rất mơ hồ.

Bây giờ, cửu khiếu và chín mạch quán thông, khiến cho Lục Vũ lục thức nhạy cảm, tai mắt mũi miệng đã hoàn toàn hiện ra.

Người bình thường, cửu khiếu và chín mạch cũng không quán thông, cho nên tai mắt mũi miệng chờ lục thức cảm ứng cũng không cao.

Mặc dù theo cảnh giới tăng lên sẽ tương ứng tăng lên, nhưng là và Lục Vũ cửu khiếu chín mạch tương đương ngay cả đến so, vậy liền kém xa.

Bên trên chiếc lá thứ hai, hồn lực tuyến bắt đầu và linh thai trong cơ thể tương liên, đây là vô hồn và linh thai kết hợp quan hệ, cũng là trùng kích Linh Vũ cảnh máu chốt.

Lục Vũ Kim Thân Bất Diệt chính là Hắc Phật Kim Thân và Bất Diệt thể dung hợp, vốn cho rằng sau khi hợp hai thành một, liền đã đạt tới cảnh giới cực cao.

Thế nhưng là theo cửu khiếu và chín mạch quán thông, cảnh giới thực lực tăng trưởng, Vạn Pháp Trì vậy mà đối Kim Thân Bất Diệt có mới định nghĩa, bộ hệ thể thần công này vậy mà chia làm cửu trọng cảnh giới.

Lúc trước, Hắc Phật Kim Thân và Bất Diệt thể dung hợp, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, nhất cử đi vào đệ nhị trọng cảnh giới.

Bây giờ, Hắc Dương Xích Nha và Cửu Dương Huyền Mộc quán thông, cửu khiếu và chín mạch tương tan, khiến cho Lục Vũ Cửu Dương Cương Kinh từ đệ nhị trọng đi vào đệ tam trọng, và Kim Thân Bất Diệt ở giữa sinh ra phù hợp xu thế.

"Cửu Dương tề tụ, Kim Thân Bất Diệt, cửu khiếu thông minh, Linh Vũ hợp nhất! Diệu, thật sự là thật là khéo. Nếu đem Cửu Dương Cương Kinh và Kim Thân Bất Diệt dung hợp, liền có thể hình thành tam vị nhất thể Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân. Đến lúc đó, Hắc Dương Xích Nha hoàn toàn dung nhập Cửu Dương Huyền Mộc, thúc đẩy vô hồn thần mộc đi vào Huyền cấp nhất phẩm, linh thai và vô hồn hợp nhất, tiến vào giai đoạn hồn hóa."

Lục Vũ tâm thần tươi sáng, đối với lần này tu luyện và thoát biến tràn đầy chờ mong, hết sức chuyên chú tiêu hóa và hấp thu Hắc Dương Xích Nha phóng ra lực lượng kinh khủng.

Đỉnh núi, Lôi Khiếu, Hạ Kiệt, Lam Ngọc, Thích trưởng lão đều chiếm một phương, ánh mắt cực nóng nhìn khối kia xích hồng sắc cự thạch, cảm nhận được một cỗ cường đại nhiệt lưu nhào tới trước mặt.

"Huyết dương thiên thạch! Thật không nghĩ tới, loại này thiên ngoại chi vật, vậy mà lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn là một khối lớn như thế."

Cự thạch cao chừng năm trượng, dài bảy trượng, rộng sáu trượng, chỉ ít có mấy chục vạn cân.

Toàn thân xích hồng như ngọc, tản mát ra cực nóng nhiệt độ cao, khiến người ta căn bản cũng không dám tới gần.

Bốn đại cao thủ tất cả đều đứng tại ngoài ba trượng, vẫn như trước mồ hôi không ngừng, nóng mặt đỏ tím run, nhưng lại không chịu lùi.

"Huyết dương thiên thạch cứng rắn vô cùng, chính là luyện chế binh khí cực giai vật liệu, nhưng luyện chế ra bảo kiếm chém sắt như chém bùn, chỉ một điểm này liền giá trị liền thành. Càng có thể quý chính là, nó chỉ dương chí cương, ẩn chứa vô cùng vô tận nhiệt năng, có trợ giúp Huyền Dương công pháp tăng lên. Nếu có thể chuyển về tông môn, đây chính là một lớn tài nguyên tu luyện a."

Lam Ngọc sợ hãi thần phục, Hạ Kiệt cười lạnh nói: "Tốt thì tốt, liền là ai có thể đến gần? Cái đồ chơi này rất nguy hiểm, hơi không cẩn thận liền sẽ bị nó đốt cháy mà chết. Như vậy tiện liền có thể dời đi, há lại sẽ lưu tại nơi này?"

Lôi Khiếu giễu cợt nói: "Người nếu là sợ, có thể rời đi."

Thích trưởng lão nói: "Máu này dương thiên thạch, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy. Nó cứng rắn như thép, có thể bày tỏ mặt nhưng lưu lại rất nhiều chương án, các ngươi không cảm thấy kỳ quái? Những này chương án đến cùng đại biểu cho cái gì hàm nghĩa?"

Khối này to lớn đỏ trên đá, lít nha lít nhít lưu lại hàng trăm hàng ngàn đạo chương án, tất cả đều ăn vào gỗ sâu ba phân, vô cùng rõ ràng.

Lam Ngọc nói: "Có lẽ là nào đó vị cao thủ, tu luyện một loại nào đó tuyệt kỹ lúc, lưu lại ấn ký."

Lôi Khiếu nói: "Cũng có thể là một loại nào đó phong ấn, máu này dương thiên thạch nội bộ, nói không chừng có khác huyền bí."

Hạ Kiệt nói: "Cái này di tích cổ rất quý dị, tựa hồ có nhiều tầng không gian, tất nhiên tồn tại nhất định nguy hiểm và huyền bí."

Thích trưởng lão nói: "Mặc kệ là thứ đồ gì, hữu duyên lại tới đây, liền không thể tay không trở về."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Đi vào Linh Vũ

"Lời ấy có lý, cơ duyên cho tới bây giờ đều cần mình đi cố gắng, tuyệt sẽ không có bánh từ trên trời rớt xuống chuyện tốt."

Lôi Khiếu tự tin dào dạt, bắt đầu vòng quanh huyết dương vận chuyển chuyển động, thử nghiệm tới gần.

Hạ Kiệt, Lam Ngọc, Thích trưởng lão đều riêng phần mình nghĩ cách, muốn vượt lên trước thu hoạch được máu này dương thiên thạch huyền bí, đem cơ duyên nắm ở trong tay chính mình.

Nhưng mà nơi này rất quý dị, lấy bốn đại cao thủ thực lực của Nguyên Vũ cảnh, chỉ muốn tới gần hai trọng phạm vi bên trong, y phục trên người liền sẽ thiêu đốt, tới gần một trọng khoảng cách, liền sẽ cảm thấy thần hồn vỡ tan.

Bốn đại cao thủ vừa sợ vừa giận, nhưng lại bất lực.

Thử nghiệm tể ra pháp bảo, nhưng chỉ cần chạm đến huyết dương thiên thạch, pháp bảo liền sẽ bị hao tổn, thậm chí hủy diệt.

Lôi Khiếu khó thở, cưỡng ép xông vào, kết quả rơi vào thân chịu trọng thương, kém chút chết đi.

Hạ Kiệt và Thích trưởng lão đều từng ném thử, tất cả đều trọng thương trở ra.

Cuối cùng, Lam Ngọc cũng không chết tâm, kết quả có thể nghĩ.

Bốn đại cao thủ một mặt phiền muộn, tại đỉnh núi ngày người năm ngày, cuối cùng không thể không chọn rời đi.

Trở lại giữa sườn núi, Lục Vũ sớm đã không thấy tăm hơi, nhưng là bảy khóa cây khô lại duy trì bộ dáng lúc trước.

Bốn đại cao thủ không cam tâm, lại bắt đầu nghĩ cách phá giải cái này bảy khóa cây khô lưu lại trận pháp, cái nào nghĩ hội tụ bốn người chi lực, lại không công mà lui.

Kiên trì ba ngày, bốn người Lam Ngọc than nhẹ rời đi.

Về sau, Thích trưởng lão, Hạ Kiệt, Lôi Khiếu cũng đều lần lượt rời đi.

Nếu là vô duyên, không cưỡng cầu được.

Bốn đại cao thủ đều là sống đến từng tuổi này, sao lại không hiểu được đạo lý này?

Trên tế đàn, Lục Vũ tu luyện chín ngày chín đêm, rốt cục đem Hắc Dương Xích Nha phóng ra kinh khủng chi lực dung nhập Cửu Dương Huyền Mộc, để cửu khiêu và chín mạch quán thông, Cửu Dương Kim Thân Bất Diệt thuận lợi dung hợp, nhất cử đi vào đệ tam trọng cảnh giới.

Linh thai và võ hồn tương dung, Thốn Tâm Vạn Kinh đột phá tác lòng ba ngàn năm trăm kinh, cái này khiến Lục Vũ nhất cử giải khai Linh Vũ cảnh đại môn, bước đi vào!

Trong Thiên mạch, võ hồn thần mộc đang thoát biến, toàn thân lóe ra huyền diệu chi quang, phóng xuất ra cường đại mà chấn nhiếp khí tức, thành công tiến hóa thành Huyền cấp nhất phẩm võ hồn!

Lục Vũ toàn thân lỗ chân lông đại trương, huyết nhục gân cốt bên trong tạp chất bị Cửu Dương Cương Kinh sắp xếp ra ngoài thân thể, thực lực tổng hợp đập lên giai đoạn mới.

Cửu Dương Huyền Mộc phía trên, nghỉ lại lấy Hắc Dương Xích Nha, hai dung hợp hoàn mỹ, dẫn đến Cửu Dương Huyền Mộc từ Huyền cấp tứ phẩm trưởng thành là Huyền cấp ngũ phẩm.

Phải biết, Hắc Dương Xích Nha thế nhưng là cấp chín dị thú, tương đương với cấp chín yêu thú, chính là trên Chiến Hồn đại lục cấp cao nhất tồn tại.

Lục Vũ tại bình gốm bên trong ăn canh thịt, trên thực tế lưu lại Hắc Dương Xích Nha tinh hoa, đã không đủ một tầng.

Nhưng là, canh kia nhục chi bên trong ẩn chứa vô hồn của Hắc Dương Xích Nha ẩn ký, đây mới là vấn đề mấu chốt nhất.

Lục Vũ sau khi đạt tới Linh Vũ cảnh, thảo hồn từ Huyền cấp ngũ phẩm trường thành là Huyền cấp lục phẩm, trong Thiên mạch, vô hồn thần mộc đang nhanh chóng trưởng thành, cuối cùng ổn định tại Huyền cấp nhị phẩm.

Lục Vũ Thôn Tâm Vạn Kinh đạt đến tắc lòng 3,960 kinh, để cảnh giới của hắn tiêu thăng chí linh vô nhất trọng cảnh giới hậu kỳ, khoảng cách Linh Vũ nhị trọng cảnh giới chỉ là cách nhau một đường.

Kim sắc tế đàn bên trên, cái kia vô đạo thần niệm bắt đầu tiêu tán, tế đàn đang chấn động, kim sắc phù văn quán quanh trên người Lục Vũ, bị hắn trực tiếp hấp thụ.

Một tiếng ầm vang, tế đàn phá hủy.

Lục Vũ lặng không ngồi xếp bằng, mở mắt một nháy mắt, cảm giác thiên địa cũng có một loại mới nhan sắc.

Thị lực, thính lực, khứu giác, xúc giác, tâm linh cảm ứng có kinh người tăng lên, để Lục Vũ lực thức tươi sáng, có được thấy rõ vạn vật năng lực.

Thảo hồn vẫn như cũ là ba chiếc lá cây, chiếc lá thứ nhất bên trên, gương mặt kia phổ và Lục Vũ bản thân giống nhau y hệt, về mặt bên trên tai mắt mũi miệng có thể nhìn rõ thể gian vạn vật quỹ tích vận hành.

Trước mắt, bởi vì cảnh giới còn thấp, có khoảng cách nhất định hạn chế, nhưng phạm vi nhỏ thấy rõ hết thảy.

Lục Vũ cửu khiếu thông minh, cảm giác lực tăng lên trăm lần, Bách Xuyên mạch mạnh mẽ đan thép, đỉnh đầu vô hồn đã có hóa hư làm thật vết tích.

Giãn ra gân cốt, Lục Vũ toàn thân xương cốt bạo hưởng, trên da thịt Thần Văn nở rộ, nhiều một tia xích hồng vận văn, tựa như là chín vàng thái dương tại dưới da thịt như ẩn như hiện.

Lục Vũ xưng là Cửu Dương thần văn, đây là Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân điểm đặc sắc lớn nhất, từ trong đến ngoài, liền thành một khối, tựa như kim cương bất diệt!

Lục Vũ đám ra một quyền, hư không rung động nứt, xích hồng quyền kinh cương mãnh tuyệt luân, đã dẫn phát lôi đình vạn quân!

Lục Vũ trong lồng ngực, chiến ý dâng cao, nhiệt huyết sôi trào, rất muốn tìm người nhất quyết cao thấp!

Bảy khóa cây khô bắt đầu thiêu đốt, Bắc Đẩu Cửu Tinh trận tại im ắng phá diệt.

Lục Vũ xông lên trời, nhìn thiêu đốt cây khô, trong mắt lộ ra một tia không bỏ.

Roi vào đỉnh núi, Lục Vũ nhìn cái kia huyết dương thiên thạch, cau mày nói: "Huyết Sát hồn dương thạch, đây chính là đại hung chi vật, mặt ngoài nghìn đạo chường ẩn chính là ngân dương phong ấn, ai như chạm đến, hẳn phải chết không nghi ngờ."

Lục Vũ liếc mắt xem thấu huyết dương nguyên thủy nội tình, đây cũng không phải là cơ duyên, mà là nguy cơ.

"Huyết sát đại hung, tạo hóa thất tinh, son dương vi nhị, son yêu vi vận."

Cười nhạt một tiếng, Lục Vũ nói ra núi này huyền bí, đỉnh núi cự thạch bất quá là che giấu tai mắt người, chân chính tạo hóa tại sườn núi Bắc Đẩu Cửu Tinh trong trận.

Sau khi đạt tới Linh Vũ cảnh, linh thai và vô hồn hợp nhất, khiến cho Vạn Pháp Trì cùng trời mạch mấu chốt càng thêm chặt chẽ.

Với Lục Vũ, Vạn Pháp Trì là đại não thứ hai của hắn, Thiên mạch là thân thể thứ hai của hắn, cả hai tiến một bước kết hợp, hữu hiệu tăng lên thực lực tổng hợp của bản thể.

Mở ra tay phải, Lục Vũ nhìn lòng bàn tay Cự Lạc đao, thử nghiệm thi triển chiêu kia Vạn Đạo Cự Dương, phát hiện rất phí sức, còn có rất lớn phản phệ quá nhiều, nhưng lại có thể miễn cưỡng vì đó, chỉ bất quá không phát huy ra bao lớn uy lực.

Vốn, Lục Vũ cần Linh Vũ lực trọng cảnh giới mới có thể tu luyện một chiêu này, nhưng bởi vì cửu khiếu tan dương đại pháp quan hệ, hắn mặc dù chỉ là Linh Vũ nhất trọng cảnh giới, nhưng có thể so với Linh Vũ tam trọng cảnh giới, cho nên có thể miễn cưỡng vì đó.

"Y theo loại tình huống này phân tích, tối đa Linh Vũ tam trọng cảnh giới, ta liền có thể thi triển Cự Nhạc tam thức thức thứ nhất."

Lục Vũ có chút phản chấn, chiêu này Vạn Đạo Cự Dương thế nhưng là không tầm thường!

Lục Vũ chậm chạp không về, cái này khiến Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều thập phần lo lắng.

Hai nữ đi theo Chiến tông cao thủ một đường vọt tới trước, đi tới sâu cốc khu vực trung tâm

Chỗ ấy có một chỗ ngồi cổ kỳ trận, hấp dẫn bốn đại tông môn chú ý.

"Chỗ này hẳn là cửa vào, ai bản lãnh lớn cơ duyên liền về ai!"

Từ Điện tông, Vệ Tử Quang khẩu khí bá đạo, dẫn đầu mang theo cao thủ Từ Điện tông xông vào trong trận.

Phi Vân tông không cam lòng yếu thế, tại Triệu Tinh Hà dẫn đầu dưới, cái thứ hai xông vào.

Thiên Huyền tông bên này, Diệp Khôn đề Phù tông Ân Hàn mở đường, toàn lực phá giải trận pháp, một đoàn người rất nhanh liền tiến vào trận bên trong.

"Mọi người chú ý, đây là cổ mộ thông u trận, cửa vào không chỉ một, nếu là đi nhầm, sẽ xuất hiện tại khác biệt trong không gian."

Bốn đại tông môn cao thủ đông đảo, một số ít người nóng vội, chớp mắt liền xông vào một chút trận nhãn, biến mất tung tích, trong đó có Thích trưởng lão thân ảnh.

Bạch Tuyết không có vọng động, Hoa Ngọc Kiều theo sát nó bên cạnh, một mực đi theo Chiến tông mấy vị điện chủ phụ cận, mật thiết lưu ý lấy Từ Điện tông, Phi Vân tông, động tĩnh của Lam Huyết tông.

"Tại đây!"

Đột nhiên, Ân Hàn quát to một tiếng, tựa hồ tìm được cửa vào chính thức của di tích cổ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 226: Chia ra ba đường

"Bên này ... nơi đây ..."

Cái khác ba cao thủ đại tông môn cũng có phát hiện, riêng phần mình đang nhanh chóng lệch vị trí.

"Chỗ này có năm cái cửa vào, đại biểu cho năm cái không gian, nhưng cái nào mới là thứ năm không gian lối vào, tạm thời không cách nào phán đoán, chỉ có thể cựa cựa vận khí."

Bốn đại tông môn cũng có phù sư mở đường, tinh thông trận pháp, cho ra kết luận cơ bản nhất trí.

Thiên Huyền tông tuyển một cái cửa vào, từ Diệp Khôn dẫn đầu, tiến nhập một cái đặc thù không gian.

Nơi này có núi có nước, trên sườn núi có thể thấy được từng tòa phần mộ lớn, trên mộ phần có cây khô, cây khô treo một cái đầu lâu, nhìn qua rất quý dị.

Ân Hàn nhìn những ngôi mộ lớn kia, cau mày nói: "Đây là Phân Thân táng, đầu không rơi xuống đất, thân thể dài chôn ở địa, có chết không nhắm mắt chi ý, vì diễm đại hung."

Phù tông một vị trưởng lão nói: "Phân Thân táng còn cả một cái khác tầng hàm nghĩa, tâm nguyện chưa hết, ai nếu có thể hoàn thành nó nguyện vọng, liền sẽ lấy được được thưởng."

Bạch Tuyết nói: "Như thế nói đến, đây là hung hiểm nương theo lấy cơ duyên?"

Ân Hàn nói: "Xác thực như thế, mọi người muốn đề cao cảnh giác mới là."

Thiên Huyền tông cao thủ bắt đầu ở cái này một không gian di động, không bao lâu liền phát hiện tình huống.

"Từ Điện tông, Phi Vân tông, cao thủ Lam Huyết tông cũng đều xuất hiện tại cái này một không gian bên trong."

"Cái gì? Chẳng lẽ đây là thứ tư không gian, tất cả mọi người tới?"

Ân Hàn trong đầu hiện lên nhất niệm, nhắc nhở: "Mọi người lưu ý một cái, có bao nhiêu tòa phần mộ lớn."

Chiến tông cao thủ cấp tốc tách ra, cái khác ba cao thủ đại tông môn, vậy mà cũng tại làm chuyện này.

Cái không gian này rất lớn, có một cái hồ nước, ở vào dãy núi ở giữa.

Những ngôi mộ lớn kia có vài chục tòa, nhưng đếm tới đếm lui, mỗi một lần đều có khác biệt.

Đột nhiên, một tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang lên, Lam Huyết tông một cái cao thủ Linh Vũ cảnh, chết tại một tòa phần mộ lớn bên cạnh, toàn thân huyết dịch chảy vào phần mộ lớn bên trong.

Cái kia mộ phần trên đầu, toát ra một đạo hỏa diễm, bên trong có một đạo võ hồn tại chấp chôn, nhìn qua tựa như là một bé thô trắng, mười phần đáng yêu, nhưng lại ẩn chứa sát cơ.

Bốn cao thủ đại tông môn đều sinh lòng cảnh giác, những này phần mộ lớn đại biểu cho cái gì hàm nghĩa đây?

Tất cả mọi người lộ ra đến cẩn thận từng li từng tí, chỉ chốc lát, lại có kêu thảm vang lên.

Một tòa khác trên mộ phần, xuất hiện một đạo hỏa diễm, bên trong có võ hồn chấp chôn.

"Cái này tựa như cần sinh mệnh và huyết dịch đi kích hoạt, nhưng đến tột cùng là tốt là xấu, không ai nói rõ được."

Có phù sư đưa ra cái nhìn, cái này khiến mọi người tâm thần có chút không tập trung.

Ân Hàn đem Diệp Khôn đẹp đi một bên, tự mình nói: "Nơi đây rất quý dị, những này phần mộ lớn khả năng ẩn chứa giết chóc, cũng có thể là dụng cụ cơ duyên."

Diệp Khôn cau mày nói: "Nói rõ, không cần đi vòng vèo."

Ân Hàn nói: "Nếu là phải hiểu rõ ảo diệu bên trong, không ngại phải một số đệ tử đi dò xét."

Diệp Khôn ánh mắt khẽ biến, khẽ nói: "Ngươi nói là phải một số người đi chịu chết?"

Ân Hàn nói: "Một cái khác phương pháp liền là giết một nhóm ba đệ tử của đại tông môn, thế nhưng là hậu quả kia, có lẽ so với chính mình phải người đi, càng nghiêm trọng hơn."

Diệp Khôn đương nhiên hiểu được đạo lý này, chần chờ một lát sau, đem Chiến tông bộ phận đệ tử triệu tập đến cùng một chỗ.

Những cái kia đều là đệ tử cũ, cảnh giới cơ bản tại Linh Vũ ngũ trọng trở xuống, thuộc về đồ thừa không đi kẻ già đời.

"Các ngươi đi cẩn thận dò xét một phen."

Một bên khác, ba đại tông môn cũng đang suy nghĩ loại hành vi này, phái ra một bộ phận cảnh giới thấp kém đệ tử.

Kể từ đó, vén vén nửa ngày thời gian, liền có vài chục vị Linh Vũ cao thủ chết đi, từng tòa trên mộ phần xuất hiện hỏa diễm, bên trong có võ hồn tại chấp chôn.

"Ba mươi sáu... Bốn mươi tám... Sáu mươi... Bảy mươi hai..."

Bị kích hoạt mộ phần càng ngày càng nhiều, trong hư không tỏ khắp lấy một loại không nói ra được sợ hãi.

Bốn đại tông môn phù sư đều tại mật thiết chú ý, thời khắc lưu ý lấy những cái kia mộ phần biến hóa.

"Tám mươi mốt... Chín mươi... Chín mươi sáu..."

Càng ngày càng nhiều mộ phần hiện ra tại trong mắt mọi người, cuối cùng phụ cận mộ phần toàn bộ bị kích hoạt, hết thảy chín mươi chín tòa phần mộ lớn!

"Tất cả đều là Huyền cấp ngũ phẩm trở lên võ hồn!"

Bạch Tuyết sắc mặt nghiêm túc, làm Hồn thiên sư, nàng cảm nhận được một loại không hiểu uy hiếp.

Đột nhiên, những cái kia hỏa diễm lẫn nhau hội tụ, tạo thành ba tòa Hỏa Diễm môn.

Mỗi một tòa Hỏa Diễm môn từ ba mươi ba đạo hỏa diễm cấu thành, cầu hình vòm hình, riêng phần mình lóe ra khác biệt đồ án và phù văn.

Đạo thứ nhất Hỏa Diễm môn, nội bộ lóe ra thứ ba không gian bốn chữ, nhắc nhở mọi người cánh cửa kia thông hướng thứ ba không gian.

Đạo thứ hai Hỏa Diễm môn bên trên có phúc họa chi môn bốn chữ, ý tứ vô cùng rõ ràng, sau khi tiến vào, không phải phúc liền là họa.

Đạo thứ ba Hỏa Diễm môn bên trên có thứ năm không gian bốn chữ, cái kia là thông hướng bên trên một tầng khu vực.

"Chia ra ba đường, nhanh!"

Diệp Khôn hét lớn một tiếng, Thiên Huyền tông tất cả cao thủ cấp tốc tập kết.

Diệp Khôn và các vị điện chủ, trưởng lão đơn giản bên trên một một phen, quyết định chủ lực cao thủ chạy tới thứ năm không gian, bộ phận cao thủ tiến vào phúc họa chi môn, thử một lần vận khí, còn lại một số người tiến về thứ ba không gian.

Bạch Tuyết lo lắng Lục Vũ, chủ động mời mệnh tiến về thứ ba không gian.

Hoa Ngọc Kiều muốn cùng đi, lại bị Hồn tông một vị trưởng lão kêu lên, muốn đi trước phúc họa chi môn.

Diệp Khôn dẫn đầu đại bộ phận cao thủ thẳng đến thứ năm không gian.

"Mọi người riêng phần mình cẩn thận."

Ân Hàn và Diệp Khôn một đường, Chiến tông một vị phó điện chủ lại suất lĩnh mấy vị cao thủ, cùng đi Bạch Tuyết tiến về thứ ba không gian, lấy tên đẹp là bảo vệ Bạch Tuyết.

Từ Điện tông, Phi Vân tông, Lam Huyết tông cũng đều là chia ra ba đường, nhưng bảy tầng trở lên cao thủ, đều tiến nhập thứ năm không gian.

Bạch Tuyết hơi không thích, vốn định đem Hoa Ngọc Kiều mang theo trên người, cái nào nghĩ lại bị trưởng lão của Tinh Hoa điện mang đi.

Chiến tông Lỗ Tuấn Dũng một mặt mỉm cười, trong mắt lại hiện lên một tia âm tà chi quang.

Phù tông cao thủ Chung Tinh Thiên bề ngoài ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, một mực thăm mẩn Bạch Tuyết, lần này cũng chủ động đi theo, tiến nhập thứ ba không gian.

Như thế, Bạch Tuyết, Lỗ Tuấn Dũng, Chung Tinh Thiên một nhóm mười ba người, xuyên qua Hỏa Diễm môn, đi tới cái gọi là thứ ba không gian.

Nơi đó dãy núi chập trùng, yêu thú ẩn hiện, ẩn ẩn lộ ra một cổ nguy cơ.

"Bạch sư muội, ngươi tại sao khẳng khẳng tới đây thứ ba không gian?"

Lỗ Tuấn Dũng đánh giá hoàn cảnh bốn phía, thuận miệng hỏi thăm.

Bạch Tuyết ngược lại cũng chưa từng giấu diếm, trả lời: "Ta nghĩ trước tiên đem Lục Vũ tìm tới, hần bây giờ tung tích không rõ, ta không yên lòng."

Lỗ Tuấn Dũng nói: "Thì ra là thế, cái này đơn giản, các ngươi riêng phần mình phân tán tìm kiếm, một khi phát hiện Lục Vũ, liền thét dài làm hiệu."

Chiến tông cao thủ không dám vi phạm, cấp tốc tại khu vực này triển khai tìm kiếm.

Chung Tinh Thiên không nhúc nhích, dự định và Bạch Tuyết đồng hành.

Lỗ Tuấn Dũng nhìn châu xoay động, cười nói: "Chung sư đệ, chúng ta cũng chia ra ba đường, như thế có thể tăng lớn tỷ lệ."

Lỗ Tuấn Dũng có chút chần chờ, Bạch Tuyết nói: "Chia ra tìm kiếm, có tin tức liền truyền âm liên hệ."

Gặp Bạch Tuyết mở miệng, Chung Tinh Thiên không tốt phản bác, đành phải quay người rời đi.

Lỗ Tuấn Dũng cũng đi, thế nhưng là hần dạo qua một vòng về sau, liền lặng lẽ đi theo Bạch Tuyết phía sau.

Nơi xa, Chung Tinh Thiên im ắng đi theo sau lưng Lỗ Tuấn Dũng, trong mắt lóe lên một tia âm lãnh.

Bạch Tuyết không nghĩ quá nhiều, nàng thập phần lo lắng Lục Vũ.

Nhưng là tìm nửa canh giờ, đi mấy trăm dặm, sớm đã và những người khác phân tán, nhưng lại chưa phát hiện tung tích của Lục Vũ.

Đột nhiên, Bạch Tuyết quay người, ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác.

"Lỗ sư huynh, sao ngươi lại tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Xuất kỳ bất ý

Lỗ Tuấn Dũng trên mặt mang mỉm cười, trong mắt lại hiện lên ái mộ chi quang.

"Ta lo lắng sư muội sẽ gặp nguy hiểm, cho nên chạy đến xem nhìn."

Một bên nói, Lỗ Tuấn Dũng một bên hướng phía Bạch Tuyết tới gần.

"Đa tạ Lỗ sư huynh hảo ý, ta không sao."

Bạch Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, nàng làm sao không biết Lỗ Tuấn Dũng thích nàng, thế nhưng là nàng tuyệt không ưa thích người này.

"Không có việc gì liên tốt."

Lỗ Tuấn Dũng đi tới, khóe miệng lộ ra một tia cười quỷ quyệt.

"Ta vừa rồi giống như nghe được, có người phát hiện tung tích của Lục Vũ ..."

Bạch Tuyết vui mừng, vừa muốn mở miệng hỏi thăm, ai nghĩ Lỗ Tuấn Dũng lại đột nhiên phát khởi công kích, hai tay co ngón tay bắn liên, muốn phong bế Bạch Tuyết kinh mạch huyết vị.

Đây là một kích xuất kỳ bất ý, nhưng Bạch Tuyết lại tại nguy hiểm trước mắt, né tránh lại khá ảo diệu.

"Lỗ Tuấn Dũng, ngươi đây là ý gì?"

Bạch Tuyết mặt lạnh lấy, trong mắt ngấm lấy nộ khí.

Lỗ Tuấn Dũng có chút ảo não, vốn cho rằng mười phần chắc chắn, tại nâng lên Lục Vũ lúc, có thể để cho Bạch Tuyết phân tâm, nhất cử bất giữ nàng, cái nào nghĩ lại bị nàng tránh đi.

"Ta đối sư muội một tấm chân tình, ngươi còn không biết tâm tư của ta?"

Lỗ Tuấn Dũng làm rõ, dù sao chỗ này cũng không có người khác, cảnh giới của hắn ở trên Bạch Tuyết, lại thú vô hồn thiện chiến, Bạch Tuyết là tỉnh vô hồn, sức chiến đấu.

Cho dù dùng sức mạnh, hắn cũng muốn lấy được thân thể Bạch Tuyết, thường thức mong muốn.

"Thực tình?"

Bạch Tuyết cười lạnh, khinh thường nói: "Vô sỉ đánh lén, liên là của ngươi thực tình?"

Lỗ Tuấn Dũng có chút tức giận, cười gằn nói: "Sư muội làm gì cự người ngàn dặm, những năm này ta một mực đối ngươi ái mộ có thừa, một lòng muốn và sư muội bạch đầu giai lão. Đáng tiếc ngươi không lĩnh tình, vậy liền đừng có trách ta đánh."

Bạch Tuyết sắc mặt biến hóa, cảnh cáo nói: "Lỗ Tuấn Dũng, ngươi tốt nhất nghĩ rõ ràng, việc này một khi truyền đi, ngươi đem không cách nào tại Thiên Huyền tông đặt chân."

Lỗ Tuấn Dũng khê nói: "Thiếu uy hiếp ta! Ta muốn chỉ là thân thể của ngươi, chỉ nghĩ thỏa thích nhắm nháp tư vị của ngươi, lại không có nói qua ngươi nhất định phải gả cho ta. Chẳng lẽ lại, sau đó ngươi còn có mặt mũi giũ ra việc này? Khi đó, chỉ sợ không mặt mũi gặp người chính là ngươi."

Bạch Tuyết tức giận đến toàn thân run rẩy, cả giận nói: "Mặt người dạ thú, ta sẽ không để cho ngươi đạt được!"

Lỗ Tuấn Dũng cười nói: "Sư muội, ngươi tựa hồ quên, vòng chiến đấu lực, ngươi nhưng so với ta kém một mảng lớn. Ta là Nguyên Vũ thất trọng cảnh giới, ngươi mới Nguyên Vũ lục trọng cảnh giới, ta là thú vô hồn, ngươi là tỉnh vô hồn, động thủ ngươi cũng không phải là ba chiêu chi địch."

Bạch Tuyết cả giận nói: "Ta là Hồn thiên sư, ngươi không nên quên."

Lỗ Tuấn Dũng cười lạnh nói: "Hồn thiên sư vô dụng, chức nghiệp phụ trợ, ngươi nghĩ thi triển vô hồn công kích thuật, ta sẽ không cho ngươi cơ hội. Ngoan ngoan bị bắt đi."

Nhoáng người lao tới, Lỗ Tuấn Dũng phát khởi công kích, tốc độ lực lượng đều viễn siêu Bạch Tuyết, trong nháy mắt phong kín đường lui của nàng.

Bạch Tuyết trong mắt koe lên một vẻ bối rối, vòng chiến đấu lực, nàng đích xác không phải là đối thủ của Lỗ Tuấn Dũng, huống chi Lỗ Tuấn Dũng còn cao hơn nàng ra một cảnh giới.

Nhìn Bạch Tuyết cái kia bối rối luống cuống ánh mắt, Lỗ Tuấn Dũng liền không nhịn được đắc ý.

"Đã nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cục bị ta đợi cơ hội, có thể thưởng thức tư vị của ngươi. Đây chính là Thiên Huyền tông vô số nam nhân, tha thiết ước mơ sự tình. Ha ha ... "

"Lăn đi!"

Bạch Tuyết toàn lực phản kích, đáy mắt hiện lên vẻ khác lạ, nhưng lại chưa có thể tránh thoát Lỗ Tuấn Dũng đại thủ, đang kinh ngạc thốt lên âm thanh bên trong, bị hấn bắt dừng tay cánh tay.

Một khắc này, Lỗ Tuấn Dũng phản chấn vô cùng, Bạch Tuyết đang cực lực giãy dụa, nhưng lại không làm nên chuyện gì.

"Bạch Tuyết sư muội, ngươi cuối cùng vẫn là rơi vào trong tay ta. Ta nhất định sẽ hảo hảo thương yêu ngươi ... a ... "

Một tiếng ngân ngui kêu thảm bỗng nhiên vang lên, Lỗ Tuấn Dũng vốn đắc ý sắc mặt, tiêu dung ngưng tụ, mi tâm phá một cái lỗ máu, võ hồn bị trí mạng công kích.

Nguyên lai, ngay tại Lỗ Tuấn Dũng đắc ý quên hình thời khắc, Bạch Tuyết mi tâm vỡ ra, một đạo thanh quang bắn ra, đó là một thanh Thanh Lân kiếm, chính là Lục Vũ đưa cho nàng hậu lễ.

Kiếm này siêu phẩm, tại Lỗ Tuấn Dũng chủ quan không sẵn sàng thời khắc, nhất cử xuyên thủng mi tâm của hắn, đâm rách thức hải, chém giết võ hồn của Lỗ Tuấn Dũng!

"Ngươi ... ngươi ... "

Bạch Tuyết hai tay hất lên, liền đem Lỗ Tuấn Dũng chấn động đến vỡ nát, hình thần câu diệt.

Nguyên lai, Bạch Tuyết cực độ thông minh, trước đó kinh hoàng bất an, tất cả đều là giả vờ, mục đích đúng là vì tiêu diệt Lỗ Tuấn Dũng, để cho hắn giảm xuống lòng cảnh giác, từ đó một kích mất mạng.

Nữ nhân xinh đẹp, đầu não thông minh và dung mạo mê người, liền là tốt nhất vũ khí.

Bạch Tuyết, không thể nghi ngờ chính là như vậy nữ nhân, dù là nàng không có thanh kiếm kia, cũng có cơ hội trọng thương Lỗ Tuấn Dũng, sau đó thoát đi.

Nơi xa, Chung Tinh Thiên thấy cảnh này, trong lòng lóe lên một tia chấn kinh.

"Nghĩ không ra nàng giao hoạt như vậy, đáng tiếc bị ta nhìn thấy. Lỗ Tuấn Dũng a Lỗ Tuấn Dũng, ngươi tự cho là nhanh chân đến trước, ai nghĩ ra được lại là chết một lần! Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ thay ngươi hoàn thành nguyện vọng, đạt được thân thể Bạch Tuyết. Hắc hắc ... "

Chung Tinh Thiên nhẹ răng cười, lặng lẽ đi theo sau lưng Bạch Tuyết, cũng không vội ở dưới tay.

Lục Vũ rời đi ngọn núi kia về sau, bắt đầu tìm kiếm đường ra, hắn hiện tại cửu khiếu thông minh, cảm giác lực vượt qua người ta một bậc, vèn vèn nửa canh giờ liền phát hiện một chỗ khí lưu giao hội chi địa.

Chỗ ấy có một cánh cửa ánh sáng, phụ cận chạy đến một chút thi thể, trong đó còn cả hai người không có tất thõ.

Lục Vũ đi vào quang môn bên ngoài, nơi này hết thấy ngã xuống đất mười chín người, đã chết mười bảy người.

Lục Vũ thôi động võ hồn, trực tiếp thôn phệ nó tại một cái chưa chết người võ hồn, từ bên trong hiểu được trước đây nơi này phát sinh hết thấy.

"Ba phái chém giết, bên thắng nhập môn."

Lục Vũ bắt đầu thu hết những thi thể này, tìm được không ít nhẫn trữ vật, bên trong phần lớn có một ít pháp bảo, binh khí, đan dược.

Đây đều là Linh Vũ cảnh, trên người mang theo linh đan, mặc dù không nhiều, nhưng cộng lại cũng không ít.

"Những linh đan này đầy đủ ta đi vào Linh Vũ nhị trọng cảnh giới."

Binh khí pháp bảo Lục Vũ chừng mắt, nhưng là tài nguyên tu luyện lại đúng là hấn thiếu hụt.

Chỉ riêng trên cửa cấm chế đã bị người phá giải, Lục Vũ nhẹ nhõm xuyên qua quang môn, đi tới một cái núi lượnchap trùng thế giới, nơi này chính là thứ ba không gian.

Bạch Tuyết tại cái này một không gian tìm mười ngày, đã không có tìm được đường ra, cũng không có tìm được tung tích của Lục Vũ, ngược lại và cao thủ Chiến tông đã mất đi liên hệ, còn nhiều lần gặp gỡ Tử Điện tông, Phi Vân tông, cao thủ Lam Huyết tông, phát sinh mấy lần giao phong.

Khu vực này có yêu thú cấp bốn và cấp năm yêu thú, cần phá lệ coi chừng.

Lục Vũ sau khi tiến vào, hai mắt như điện, hai lỗ tai như sấm, có thể nhìn thấy ngoài mười dặm lá cây hoa văn, nghe được ngoài mười dặm tiếng côn trùng

kêu vang, ngửi được ngoài năm dặm hương hoa, có thể phân biệt bách thảo chỉ vị.

Tai mắt mũi miệng siêu cấp linh mẫn, đây chính là cửu khiếu thông minh mang đến cho hắn nhất trực quan biến hóa.

Lục Vũ vừa đi vừa nghỉ, đang không ngừng trải nghiệm tự thân biến hóa, cảm giác chấn kinh mà mới lạ, có loại vạn vật tại tâm thần kỳ trải nghiệm.

Một canh giờ sau, võ hồn của Lục Vũ đột nhiên nhận biết một cỗ khí tức quen thuộc, tại ngoài trăm dặm, siêu việt thân thể khí quan cảm giác phạm vi, nhưng lại đưa tới võ hồn chú ý.

"Là Bạch tỷ tỷ!"

Lục Vũ đại hỉ, cấp tốc hướng phía cái hướng kia tiến đến.

Cửu khiếu thông minh kết hợp tiểu thảo chi nhãn, thiên mộc chi nhĩ, để Lục Vũ có thể nhìn thấy và nghe được động tĩnh ngoài trăm dặm, võ hồn ngay đầu tiên, phát hiện tung tích của Bạch Tuyết, cũng cảm giác được một ít chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Hoàng tước ở sau

Bạch Tuyết tâm tình sa sút, liên tiếp mười ngày không thu được gì, ngược lại lâm vào khốn cảnh, tìm không thấy phương thức rời đi.

Chung Tinh Thiên rất có kiên nhẫn, này mười ngày hắn một mực tại chỗ tối quan sát Bạch Tuyết, đối với nàng tình huống biết sơ lược.

Bạch Tuyết mười phần cẩn thận, rất chú trọng bảo vệ mình, đây là nàng tại Thiên Huyền tông dưỡng thành tập tính.

Chung Tinh Thiên một mực không có tìm được cơ hội hạ thủ, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Đột nhiên, hét dài một tiếng truyền đến, đưa tới Bạch Tuyết chú ý.

"Thanh âm này ... "

Bạch Tuyết cuồng hỉ, cấp tốc hướng phía một loại nào đó phương hướng bay đi.

Chung Tinh Thiên hơi ngạc nhiên, vội vàng đuổi theo.

"Bạch tỷ tỷ!"

Lục Vũ cười to, thật xa liền phát tay kêu gọi.

Bạch Tuyết kinh hỉ vô cùng, khoe mắt có chút ướt át, lập tức vọt tới Lục Vũ bên cạnh, đem hắn ôm thật chặt vào trong ngực.

"Người chạy đi đâu rồi, hại ta tìm người mười ngày, chỉ sợ người sẽ có sự tình."

Bạch Tuyết trách cứ trừng Lục Vũ một chút, trong mắt vẫn như cũ tràn ngập kinh hỉ.

Lục Vũ ôm Bạch Tuyết eo nhỏ, trong lòng tràn đầy cảm động.

"Đa tạ tỷ tỷ quan tâm."

Bạch Tuyết buông ra Lục Vũ, quan sát tỉ mỉ lấy hắn.

"Người đi vào Linh Vũ cảnh rồi?"

Bạch Tuyết trên mặt lộ ra kinh ngạc, mười ngày không thấy Lục Vũ liền bước ra một bước kia, cái này tốc độ tu luyện cũng quá kinh người.

"Không tệ đi."

Lục Vũ hắc hắc mà cười, dư quang lại nhìn lướt qua Bạch Tuyết hậu phương.

Chung Tinh Thiên nhìn thấy Bạch Tuyết ôm Lục Vũ, tức giận đến hàm răng ngứa.

"Tiên nhân! Ta còn tưởng rằng ngươi bằng thanh ngọc khiết, nguyên lai vậy mà ưa thích mười sáu mười bảy tuổi mặt hàng."

Chung Tinh Thiên nắm đấm nắm chặt, hận không thể xông đi ra giết Lục Vũ, nhưng tí mĩ nghĩ lại, hấn lại từ bỏ quyết định này.

"Ta theo mười ngày, đây là cơ hội cuối cùng, ta quyết không thể buông tha."

Nghĩ đến nơi này, Chung Tinh Thiên thu hồi nộ khí, đường vòng lui ra phía sau vài dặm, sau đó hướng phía Bạch Tuyết vị trí bay đi.

"A, Bạch sư tỷ, ngươi quả nhiên ở đây."

Chung Tinh Thiên từ trên trời giáng xuống, hướng phía Bạch Tuyết phóng đi.

Bạch Tuyết nghe vậy, vội vàng buông ra Lục Vũ tay, quay đầu nhìn người tới, cười yếu ớt nói: "Nguyên lai là Chung sư đệ a."

"Sư tỷ, vị này là?"

Chung Tinh Thiên rơi xuống đất, tiến lên hỏi thăm.

"Đây chính là ta muốn tìm Lục Vũ. Đây là Phù tông Chung Tinh Thiên, mau gọi sư thúc."

Bạch Tuyết vì Lục Vũ giới thiệu, nhiều ngày tâm tình buồn bực, cuối cùng quét sạch.

Lục Vũ chấp tay chào, kêu một tiếng sư thúc.

Chung Tinh Thiên lại cười nói: "Không cần khách khí, tuổi còn nhỏ liền đã đi vào Linh Vũ cảnh, ngày sau tương lai tươi sáng."

"Sư thúc quá khen."

Lục Vũ khiêm tốn trả lời.

Chung Tinh Thiên một bộ vẻ hài lòng, đưa tay vỗ vỗ bả vai Lục Vũ, thẳng khen hấn khiêm tốn hữu lễ.

Bạch Tuyết một mực nhìn lấy, nhưng chưa từng nghĩ đến, Chung Tinh Thiên đang khích lệ Lục Vũ lúc đột nhiên xuất thủ, giữ lại Lục Vũ cổ họng.

Bạch Tuyết sắc mặt đại biến, cả giận nói: "Chung Tinh Thiên, ngươi làm gì ... a ... "

Ngay tại Bạch Tuyết quát lớn thời khắc, Chung Tinh Thiên đã sớm chuẩn bị, tay trái vẩy ra một thanh thuốc bột, để há miệng giận dữ mắng mỏ Bạch Tuyết hút vào.

"Ngươi thật hèn hạ!"

Bạch Tuyết tức giận đến thân thể mềm mại run rẩy, trong mắt chảy ra một tia hận ý.

Chung Tinh Thiên cười gằn nói: "Sư tỷ, chớ có trách ta, muốn trách thì trách dung mạo ngươi quá đẹp. Trước đó, Lỗ Tuấn Dũng vì đạt được ngươi, không tiếc động thủ, đáng tiếc hấn xem thường ngươi, bị ngươi đánh lên ám sát. Ta lúc ấy liền ở phía xa, thấy nhất thanh nhị sở. Cho nên, lần này, ta đến có chuẩn bị, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn thuận theo, nếu không đừng trách ta giết Lục Vũ."

Bạch Tuyết cả giận nói: "Ngươi dám!"

Chung Tinh Thiên cười như điên nói: "Sư tỷ, ta biết ngươi thông minh, nhưng bây giờ Lục Vũ trong tay ta, ngươi nếu không thúc thủ chịu trói, ta liền trước hết giết hấn. Đến lúc đó, ngươi thân trúng kỳ độc, cũng đánh không lại ta. Nếu là ngươi thì ra giết, ta cũng sẽ không buông tha Lục Vũ. Cho nên, ngươi không có lựa chọn."

Bạch Tuyết lòng đang chìm xuống dưới, nằng nghĩ không ra Chung Tinh Thiên âm hiểm như thế, để nàng không có lựa chọn.

"Ngươi là súc sinh!"

Bạch Tuyết không cam lòng, nàng không muốn thuận theo, nhưng là nghĩ đến Lục Vũ, nàng lại chần chờ.

Chung Tinh Thiên trong mắt lộ ra điên cuồng, cười to nói: "Ta là cái gì không trọng yếu, trọng yếu là, ta rốt cục vẫn là đạt được ngươi! Đây là Thiên Huyền tông rất nhiều sư huynh đệ nằm mộng cũng nhớ muốn sự tình, đáng tiếc bọn hấn không có cơ hội, ta lại thu được cơ hội!"

Bạch Tuyết cười thảm, giọng căm hận nói: "Ngươi thả Lục Vũ, ta liền đáp ứng ngươi. Dù sao ta trúng độc, cũng không phải là đối thủ của ngươi, Lục Vũ cảnh giới không cao, sẽ không đối ngươi cấu thành uy hiếp."

Chung Tinh Thiên cười gằn nói: "Sư tỷ, ngươi tưởng ta khờ a. Ta muốn thả Lục Vũ, vạn nhất ngươi thả chết chứ không chịu khuất phục, tự sát, ta há không lãng phí thời giờ."

"Người ... người ... người muốn như thế nào mới bằng lòng thả Lục Vũ?"

Bạch Tuyết khí muốn chết, lại lại không thể làm gì.

Chung Tinh Thiên âm hiểm cười nói: "Rất đơn giản, ta để Lục Vũ ăn vào độc dược, sư tỷ ngoan ngoãn thuận theo ta, để cho ta hảo hảo nhắm nháp tư vị của người, đem ta làm đồ chơi, ta liền cho hắn giải dược, để hắn một con đường sống."

Bạch Tuyết hỏi ngược lại: "Vạn nhất người đến lúc đó đổi ý đây?"

Chung Tinh Thiên đắc ý nói: "Sư tỷ, người không có lựa chọn, chỉ có thể đánh cược một keo vận khí. Nếu như người không để ý Lục Vũ chết sống, đều có thể đánh với ta một trận. Chỉ sợ người bây giờ đã không có khí lực."

Bạch Tuyết cảm giác kinh mạch toàn thân chết lặng, một thân tu vi tại cách xa nàng đi.

Nhìn Lục Vũ, Bạch Tuyết trong mắt lộ ra bi thương, do dự một lát, cắn răng nói: "Tốt, ta đáp ứng người, nhưng người nhất định phải đáp ứng ta, sau đó thả hắn rồi đi."

Chung Tinh Thiên nghe vậy, lập tức vô cùng kích động.

"Yên tâm, chỉ cần sư tỷ tốt lời dễ nghe, ta tuyệt không tổn thương hắn mấy may."

Bạch Tuyết trong mắt chảy ra nước mắt, nàng nghĩ không ra tránh thoát Lỗ Tuấn Dũng, lại cuối cùng vẫn rơi vào Chung Tinh Thiên trong tay.

Lục Vũ nhìn Bạch Tuyết rơi lệ, ánh mắt lộ ra sát khí.

Bạch Tuyết có thể vì cứu hắn, mà hi sinh trong sạch, hắn lại há có thể để Bạch Tuyết bị Chung Tinh Thiên đâm nhục?

"Chậm đã!"

Lục Vũ mở miệng, lập tức hấp dẫn Bạch Tuyết và Chung Tinh Thiên chú ý.

"Việc này, ta không đáp ứng!"

Lục Vũ nói đến trăm kim cất sắt, không thể nghi ngờ.

Bạch Tuyết lo lắng, vội nói: "Người chớ có làm chuyện ngu xuẩn, hắn là Nguyên Vũ ngũ trọng cảnh giới, còn ra từ Phù tông ... người ... "

Chung Tinh Thiên khinh thường nói: "Người không đáp ứng? Người là ai, chỗ này lúc nào, đến phiên người nói chuyện rồi?"

Lục Vũ nhìn Bạch Tuyết, cười nói: "Tỷ tỷ yên tâm, có ta ở đây cái này, sẽ không để cho hắn đụng người một sợi tóc."

Bạch Tuyết biết đây là Lục Vũ tại tự an ủi mình, trong lòng càng thêm lo lắng.

"Nghe lời của tỷ tỷ, không muốn ... "

Lục Vũ cười nói: "Tỷ tỷ chớ khóc, hãy nghe ta nói hết."

Ngữ khí thiêu đốt, Lục Vũ đột nhiên trở nên lãnh khốc vô tình.

"Họ Chung, người bắt ta nhiều như vậy, không có phát hiện tay phải năm ngón tay xuất hiện nhói nhói, mất hết cảm giác?"

Chung Tinh Thiên sững sờ, cẩn thận trải nghiệm, quả nhiên có cái loại cảm giác này.

Đôi tay chế trụ Lục Vũ cổ họng, Chung Tinh Thiên nhìn tay phải của mình, phát hiện đầu ngón tay đen nhánh, vậy mà trúng kịch độc!

"Người dám đối ta dùng độc!"

Chung Tinh Thiên nổi giận, Bạch Tuyết lại là sững sờ.

"Lấy đạo của người, trả lại cho người. Người không phải am hiểu dùng độc sao, ta cỏ này mọc chi độc, người thử một chút có thể hay không giải?"

Chung Tinh Thiên phẫn nộ quát: "Đây là độc gì?"

Lục Vũ cười lạnh nói: "Hàn Thu Đông Nguyệt!"

"Cái gì!"

Chung Tinh Thiên gầm thét, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, dữ tợn nói: "Ta giết người!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Lòng của Bạch Tuyết

"Bây giờ nghĩ giết ta, đã quá trễ."

Lục Vũ như u linh lóe lên, thân thể trong nháy mắt mềm mại không xương, vặn vẹo thành hình méo mó, chớp mắt liền thoát khỏi Chung Tinh Thiên khổng lồ, xuất hiện ở Bạch Tuyết bên cạnh.

"Lưu lại cho ta!"

Chung Tinh Thiên cuồng khiếu, trong mắt ngậm lấy bi thương, cái kia Hàn Thu Đông Nguyệt chính là tuyệt độc khó giải, là cỏ cây chi độc bên trong rất có nổi danh một loại trí mạng độc dược.

Chung Tinh Thiên thần sắc điên cuồng, hắn chỉ muốn giết Lục Vũ, trước khi chết đạt được thân thể Bạch Tuyết.

Lục Vũ ôm Bạch Tuyết eo nhỏ, thi triển ra Phiêu Miểu thân pháp, ngoài thân bóng cây trùng điệp, xuất hiện một gốc lại một gốc cây cối.

Đây là Thảo Mộc Giai Bình, theo Lục Vũ đi vào Linh Vũ cảnh, ngoài thân cỏ cây đã nửa hư nửa thực, có thể tạo được nhất định quỷ nhiều tác dụng.

Đồng thời, Lục Vũ thôi động thảo hồn, cảm giác lực bởi vì cửu khiếu thông minh mà tăng lên trăm lần, để hắn đối Chung Tinh Thiên mọi cử động như lòng bàn tay.

Mặc dù Lục Vũ ở trên cảnh giới, kém Chung Tinh Thiên một mảng lớn, nhưng là tại cảm giác lực bên trên lại nhẹ nhõm siêu việt, phối hợp Phiêu Miểu thân pháp, trong đoạn thời gian Chung Tinh Thiên cũng không làm gì hắn được.

Bạch Tuyết toàn thân bắt lực, độc tính phát tác, gương mặt xinh đẹp màu hồng.

Lục Vũ tại nghĩ cách vì nàng giải độc, trong cơ thể của hắn ẩn chứa cỏ cây chi tinh, lợi dụng hoa cỏ cây cối chi tinh khí, có thể phối trí ra trong ngắn hạn đặc thù giải dược, tạm giải Bạch Tuyết nguy cơ.

Tốc độ của Chung Tinh Thiên dần dần xuất hiện chậm chạp, hắn toàn bộ cánh tay phải đều đã mất đi tri giác, lưu cho thời gian của hắn đã không nhiều lắm.

Bạch Tuyết dần dần khôi phục thực lực, trong lòng đối Chung Tinh Thiên hận muốn chết.

Nếu không phải Lục Vũ đủ thông minh, lấy kịch độc kiềm chế lại hắn, lần này Bạch Tuyết liền phải bạch ngọc nhiễm bụi.

Giận cười một tiếng, Bạch Tuyết mi tâm vỡ ra, Thanh Lân kiếm phá không mà ra, trên chuôi kiếm cái kia lân giáp bên trên xuất hiện một con yêu dị con mắt, khóa chặt Chung Tinh Thiên.

A!

Một tiếng thê lương truyền đến, kết thúc Chung Tinh Thiên di động thân ảnh.

Hắn sững sờ đứng ở nơi đó, mi tâm đỏ máu, ánh mắt trống rỗng, lòng có ngàn vạn hồi hận, đáng tiếc đã tới không kịp.

Bạch Tuyết tay trái một chưởng, trực tiếp đem hắn đánh thành cặn bã, không muốn nhìn thấy cái kia làm cho người chán ghét bộ dáng.

"Đệ đệ!"

Bạch Tuyết quay người ôm Lục Vũ, trong mắt nhịn không được chảy xuống nước mắt.

Lục Vũ vỗ nhẹ nhẹ đánh lấy Bạch Tuyết vai, an ủi: "Tốt, đều đi qua. Về sau tỷ tỷ nhớ kỹ, cảnh giác nam nhân nhiều hơn."

Bạch Tuyết từ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Lục Vũ, đột nhiên nói: "Người cao lớn?"

Lục Vũ cười nói: "Tỷ tỷ mới phát hiện a."

Bạch Tuyết trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng không vui quét sạch, buồn bực bầu không khí chớp mắt liền trở nên dễ dàng hơn.

Lục Vũ thu hồi Chung Tinh Thiên nhẫn trữ vật, bên trong nhưng có không ít Phù tông phù trận, phù lục, pháp bảo, đan dược, tất cả đều thành chiến lợi phẩm của hắn.

"Lần này ra ngoài, nếu không phải là nguoi, ta hơn phân nửa phải ăn thiệt thòi."

Bạch Tuyết giảng thuật trước đây kinh lịch.

Lục Vũ nói: "Tỷ tỷ cũng là vì tìm ta, mới có thể bị Lỗ Tuấn Dũng và Chung Tinh Thiên ám toán, cái này gọi có nhân liền có quả. Việc này nguyên nhân bắt nguồn từ ta, tự nhiên theo ta mà đi, há có thể để tỷ tỷ bị ủy khuất."

Bạch Tuyết nhìn hắn, buồn bã nói: "Nguoi muốn thật có thể để tỷ tỷ không nhận ủy khuất, đó mới là đệ đệ tốt của ta."

Lục Vũ nghiêm mặt nói: "Tỷ tỷ yên tâm, chỉ cần ta tại Thiên Huyền tông một ngày, liền sẽ không để nguoi thụ nửa điểm ủy khuất."

"Thật?"

"Thật!"

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Vũ ánh mắt thanh tịnh, có loại không nói ra được tự tin.

Bạch Tuyết cảm thấy an tâm, nhẹ nhàng đem đầu tựa ở trên vai của hắn, trong miệng than nhẹ nói: "Tốt đệ đệ."

Lục Vũ nhẹ vỗ về mái tóc của nàng, lẫn nhau ở giữa cũng không tình yêu nam nữ, nhưng lại thật có mấy phần tỷ đệ chi nghĩa.

Lục Vũ rất ưa thích Bạch Tuyết ôn nhu mỹ lệ, Bạch Tuyết đối Lục Vũ ưa thích, trên thực tế xen lẫn một chút tình cảm phức tạp.

Tại Bạch Tuyết mà nói, nàng tại Thiên Huyền tông nhìn như phong quang, trên thực tế cũng người đang ở hiểm cảnh, thăm dò nàng mỹ mạo, đối nàng nhìn chăm chăm nam rất nhiều người.

Bạch Tuyết không có Huyền Mộng như vậy cuồng lạnh tính cách, cũng không có Huyền Mộng thực lực mạnh như vậy, cho nên nàng nghĩ bảo vệ mình, liền phải thời khắc cảnh giác.

Lục Vũ biểu hiện kinh nguoi, trên nguoi cất giấu rất nhiều bí ẩn.

Bạch Tuyết đối với hắn có biết một hai, tỷ đệ tình bên trong nhiều ít cũng pha tạp một điểm tự tư, cái này dù sao chính là nhân chi thường tình.

Trên đường, Bạch Tuyết hỏi tới phân biệt về sau, Lục Vũ tao ngộ.

Lục Vũ che giấu Bắc Đẩu Cửu Tinh trong trận phát sinh hết thấy, nhưng lại đem nhị độ không gian bên trong phát sinh tao ngộ nói cho Bạch Tuyết.

"Tụ Linh cứu trọng cảnh giới, nguoi liền chém giết hai cái Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới địch nhân, cái này ... cái này ... đơn giản quá làm cho nguoi ta khó có thể tin!"

Bạch Tuyết càng nghe càng kinh, cũng càng phát ra ý thức được Lục Vũ siêu phàm và thần bí.

Lục Vũ cười không nói, lôi kéo Bạch Tuyết xuyên thẳng qua tại thứ ba không gian, tìm kiếm rồi đi đường đi.

Thứ ba không gian có chút kỳ quái, cảm giác và thế giới chân thật không sai biệt lắm, yêu thú tung hoành, cỏ cây phồn thịnh.

Bạch Tuyết ở chỗ này mười ngày, đã nắm giữ cơ bản tình huống nơi này, chỉ điểm Lục Vũ tránh đi một chút điểm tụ tập yêu thú.

Vượt qua một ngọn núi, Lục Vũ đột nhiên dừng lại.

"Sao thế?"

Bạch Tuyết cảm giác được Lục Vũ dị dạng, hiếu kỳ hỏi thăm.

"Bên kia có cái điểm tụ tập yêu thú, chúng ta đi xem một chút."

Lục Vũ quay đầu nhìn bên trái, ngoài mây chực dậm có một cái sơn cốc, nơi đó tràn ngập cường đại mà kinh nguoi ba động.

Bạch Tuyết sửng sò, kinh ngạc nói: "Nguoi điên rồi, nơi đó có cấp năm yêu thú, hơi không cẩn thận liền sẽ có nguy hiểm."

Lục Vũ cười nói: "Đừng lo lắng, chỉ là đi xem một chút."

Bạch Tuyết không hiểu hỏi: "Có gì đáng xem?"

"Đi, nguoi sẽ biết."

Lục Vũ cũng không nhiều lời, lôi kéo Bạch Tuyết hướng phía sơn cốc kia tiến đến.

Hai người đều là tinh võ hồn, rất khéo léo ẩn giấu đi khí tức, đi tới sơn cốc bên ngoài.

"Thật nhiều yêu thú."

Bạch Tuyết sắc mặt cảnh giác, bởi vì nàng đã thấy mười đầu trỏ lên cấp năm yêu thú.

"Nhị Hổ, ba báo, bốn sói, năm gấu, sáu tượng, bảy rắn, tám sư, chín trâu, mười điều, còn thật không ít a."

Lục Vũ tự nói, ánh mắt lần lượt lướt qua những này cấp năm yêu thú, cuối cùng rơi vào một con yêu thú cấp bốn trên người.

Trong sơn cốc này, có trên trăm con yêu thú, lấy yêu thú cấp bốn chiếm đa số.

Nhưng là rất kỳ quái, bọn chúng cũng không có chém giết lẫn nhau, hai vị làm thành một đoàn, tựa như là tại tổ chức một trận thịnh yến.

"Sau khi tiến nhập Linh Vũ cảnh, liền có thể thi triển Ngự Linh thuật. Tỷ tỷ là Hồn thiên sư, hẳn là rất quen thuộc nó."

Lục Vũ nhìn Bạch Tuyết, trong mắt ngấm lấy ý cười.

Bạch Tuyết nghi ngờ nói: "Ngươi tinh thông Ngự Linh thuật? Chẳng lẽ ngươi muốn nhận một con yêu thú làm thú cưỡi, học Huyền Mộng như thế, làm cái đại bàng thay đi bộ?"

Lục Vũ nói: "Ta tự nhiên tinh thông Ngự Linh thuật, bất quá còn không có thử qua."

Bạch Tuyết cau mày nói: "Chỗ này yêu thú quá nhiều, không thích hợp."

"Những cái kia yêu thú cấp bốn bên trong, tỷ tỷ cảm thấy cái nào một con xuất sắc nhất?"

Lục Vũ nhìn sơn cốc, chỗ ấy có thật nhiều yêu thú, heo chó dê bò hươu ngựa gà vịt, tất cả đều có.

Bạch Tuyết nhìn một chút, trầm ngâm nói: "Cái kia thốt Hãn Huyết Bảo Mã không tệ, bất quá tính tình tương đối liệt, cần tốn chút tinh lực."

Lục Vũ lắc đầu nói: "Đầu kia, tỷ tỷ lại nhìn, nhìn kỹ."

Bạch Tuyết sững sờ, nghi ngờ nói: "Ngươi tưởng thật?"

Lục Vũ gạt đầu, Bạch Tuyết kinh ngạc, lại một lần nữa đưa ánh mắt rơi vào trong sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Lần đầu gặp Tiểu Ngưu

Chỗ ấy yêu thú đông đảo, thích hợp làm tọa kỵ thay đi bộ cũng chỉ có mấy loại.

"Thanh Ngưu? Không đúng. Bạch Dương kia? Cũng không đúng. Huyết Lang? Còn không đúng. Vậy ngươi cảm thấy cái gì thích hợp?"

Bạch Tuyết im lặng, trừng mắt Lục Vũ.

"Con tiểu lộc kia."

Trong sơn cốc, Mai Hoa Lộc có sáu đầu, Lục Vũ cái gọi là nai con, nhìn qua ốm đau bệnh tật, tuyệt không xuất sắc.

Bạch Tuyết ngạc nhiên nói: "Suy yếu như vậy, ngươi đến cùng coi trọng nó điểm nào nhất rồi?"

Lục Vũ cười nói: "Ta nhìn trúng nó yếu."

"Ta hiểu được, ngươi lần thứ nhất thi triển Ngự Linh thuật, vừa đi vào Linh Vũ nhất trọng cảnh giới, cần tìm một con tương đối hư nhược yêu thú, như thế xác suất thành công tương đối cao."

Lục Vũ cười nói: "Tỷ tỷ thật thông minh, bất quá ngươi đoán sai."

Bạch Tuyết sững sờ, sai rồi?

Không biết a!

"Không phải nguyên nhân này, người làm gì tuyển nó a?"

Lục Vũ nói: "Ta tuyển nó là bởi vì võ hồn của nó bị thương, cho nên nó yếu. Hiện tại ta cần tỳ tỳ giúp một chút, đem những yêu thú cấp năm kia dẫn ra, ta mới tốt thì triển Ngự Linh thuật."

Bạch Tuyết nói: "Dẫn ra không khó, nhưng còn lại những yêu thú cấp bốn kia cũng không ít, người xác định có thể làm được bọn chúng?"

Lục Vũ nói: "Điểm này, tỳ tỳ cứ yên tâm chính là."

Gặp Lục Vũ dạng này tự tin, Bạch Tuyết cũng không tiện nói gì, vây quanh sơn cốc một bên khác, trực tiếp một kiếm oanh ra, hấp dẫn tất cả yêu thú chú ý.

Lục Vũ đang yên lặng chú ý, những yêu thú cấp năm kia cảm ứng được Bạch Tuyết thực lực kinh người, tất cả đều rống giận xông ra.

Một chút yêu thú cấp bốn bốn phía phân tán, nhanh nhanh rời đi sơn cốc.

Lục Vũ như u linh, khóa chặt đầu kia hoa mai nai con, nó chu vi vòng quanh một chút yêu thú, giống như là đang bảo vệ nó.

Lục Vũ té ra võ hồn, thi triển ra Tam Huyền Ngự Linh quyết bên trong thú linh quyết, hồn lực tuyển trên chiếc lá thứ hai phóng xuất ra huyền diệu khí tức, lập tức hấp dẫn trong cốc yêu thú chú ý.

Lục Vũ lẳng không không ngã, hai mắt lưu ý lấy hoa mai nai con phản ứng, nó trùng mắt Lục Vũ, trong mắt ngậm lấy mấy phần địch ý.

Lục Vũ lấy hồn lực đi câu thông, vận chuyển ngự thú Linh quyết, một loại không hiểu cảm giác thân thiết tràn vào nai con trong lòng.

"Ta có thể giải khai người võ hồn bên trên phong ấn, theo ta đi."

Lục Vũ phát ra một cỗ ý niệm, nai con tiếp thu cái kia cỗ ý niệm về sau, xuất hiện một chút do dự.

"Lưu tại cái này, người mãi mãi cũng không giải được phong ấn, chỉ có thể cùng chúng nó làm bạn."

Lục Vũ lời này tựa hồ làm ra một chút hiệu quả, cái kia nai con phát ra một tiếng gầm nhẹ, bốn phía yêu thú cấp tốc tản ra, nhường ra một con đường.

Lục Vũ bay xuống, chậm rãi đi đến bên cạnh tiểu lộc, nó nhìn qua cái đầu không cao, Lục Vũ nhẹ nhàng sờ lấy đầu của nó.

"Là người đã từng chủ nhân, lưu lại cho người phong ấn, đúng không?"

Nai con gật đầu, trong mắt lộ ra một tia hoài niệm.

Lục Vũ nói: "Phong ấn này, cũng là vì muốn tốt cho người. Chỉ là, người nghĩ vĩnh viễn ở chỗ này sao?"

Nai con lắc đầu, há mồm nói: "Ta hoài niệm cuộc sống trước kia."

"Như thế đi theo ta thôi."

Lục Vũ quay người, lẳng không hù không.

Nai con theo sát phía sau, vậy mà cũng lẳng không bay qua, chân không dính bụi.

Những yêu thú khác nhao nhao đi theo, nhưng lại bị nai con quay đầu trừng một cái, cho ngăn lại.

Ra khỏi sơn cốc, Lục Vũ lẳng không đảo ngược, roi vào nai con trên lưng, cười nói: "Về sau, liền theo ta tung hoành thiên hạ đi."

Nai con có chút không quen, giãy dụa thân thể, muốn vứt bỏ Lục Vũ, nhưng không có thành công.

"Người thật có thể giải khai phong ấn của ta?"

"Ta có thể một chút nhìn ra võ hồn của người có phong ấn, tự nhiên là có thể giải mở. Bất quá ta trước mắt cảnh giới còn kém một chút, cho nên người cần chờ một lát thời gian."

Lục Vũ đùa nghịch một chút thủ đoạn, cũng không tính lập tức vì nai con giải khai nó phong ấn.

Nai con quay đầu nhìn hấn, ánh mắt nửa tin nửa ngờ.

"Ta mặc dù không thể lập tức giải trừ phong ấn cho ngươi, nhưng là ta có thể để cho đẳng cấp võ hồn của ngươi có tăng lên."

Lục Vũ rút ra cái môi nhử, nai con trong mắt lập tức lộ ra một vòng vui mừng.

"Thật?"

Lục Vũ cười nói: "Ngoan ngoãn nghe lời, tự nhiên có chỗ tốt của ngươi. Nếu là không nghe lời, vậy liền lại nhận trừng phạt."

Thảo hồn bên trên, Vạn Pháp Trì hiển hiện, phóng xuất ra một cỗ cường đại lực chấn nhiếp, để nai con tâm thần giật mình, ánh mắt lộ ra không hiểu kính sợ.

Lục Vũ đối với cái này rất hài lòng, vỗ vỗ cổ nai con, ra hiệu nó tăng tốc đi tới.

Sau nửa canh giờ, Bạch Tuyết chạy về.

"Cấp bốn sơ kỳ, võ hồn mới Huyền cấp nhất phẩm, đây cũng quá yếu đi a?"

Bạch Tuyết nhú mày, đầu này nai con nhìn qua gầy gò yếu ớt, chớ đi Lục Vũ đều có một loại gió thổi ngược lại cảm giác.

Lục Vũ cười nói: "Tỷ tỷ chớ còn coi thường hơn nó, rất nhanh hần liền sẽ trở nên cường đại. Tới đi, đi lên, chúng ta nên rời đi."

Bạch Tuyết chần chờ nói: "Cái này, hai người ngồi, nó chạy động sao?"

"Thử một chút, chẳng phải sẽ biết."

Lục Vũ phát tay, để Bạch Tuyết cười lên tới.

Bạch Tuyết bắt đầu đi, đành phải rơi sau lưng Lục Vũ, hai người cùng lên một thót nhỏ gầy Mai Hoa Lộc.

Nai con không tình nguyện, nó thể nhưng là rất cao ngạo, cuộn cuộn lấy thân thể, muốn đem trên lưng hai người cho bỏ rơi đi.

Lục Vũ đập nó một bàn tay, quát lớn một câu, nai con liền ngoan ngoãn bất động.

"Đi thôi, ta cho ngươi điểm ngon ngọt ném thử."

Lục Vũ đỉnh đầu, ba đầu hồn lực tuyến như thiểm điện rơi xuống, trực tiếp từ nhỏ lộc đầu lâu bên trong, kéo ra khỏi một đạo võ hồn, nhỏ gầy mà suy yếu, mới Huyền cấp nhất phẩm

Hồn lực tuyến chấn động, phóng xuất ra cường đại hồn lực, để võ hồn của nai con run rẩy lên, võ hồn nội bộ có ám thương, ngay tại dần dần chữa trị.

Sau nửa canh giờ, võ hồn của nai con thương thế khỏi hẳn, trực tiếp từ Huyền cấp nhất phẩm tăng lên thành Huyền cấp nhị phẩm.

Như thế, nai con mừng rỡ, vốn thân thể gầy yếu cũng đột nhiên liền biến lớn hơn một vòng, cảm giác toàn thân có lực, chạy cũng càng thêm thông thuận.

Bạch Tuyết sợ hãi than nói: "Ba đầu hồn lực tuyến, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy a. Ngươi nếu không làm một cái chuyên trách Hồn thiên sư, thật sự là đáng tiếc a."

Lục Vũ nói: "Có gì có thể tiếc, Hồn thiên sư mãi mãi cũng là quên mình vì người, có bao nhiêu người sẽ nhớ kỹ ngươi tốt? Ta muốn dùng võ kinh thế, khinh thường cừu tiêu!"

Bạch Tuyết cười nói: "Lý tưởng rất cao a! Chúng ta bây giờ đi đâu?"

Lục Vũ nói: "Rời khỏi nơi đây, đi không gian thứ tư."

Bạch Tuyết nói: "Làm sao đi?"

Lục Vũ cười nói: "Nai con biết."

"Nó? Làm sao biết?"

Bạch Tuyết có chút hoài nghi, đây chính là một con yêu thú cấp bốn mà thôi, nó phải biết làm sao đi không gian thứ tư, còn không đã sớm đi?

Lục Vũ vuốt ve cổ nai con, hỏi: "Trước kia, ngươi tên là gì a?"

"Tiểu Ngũ."

Lời này chỉ có Lục Vũ có thể nghe hiểu, Bạch Tuyết nghe được là một tiếng lộc mình.

"Tiểu Ngũ? Danh tự này có chút đặc thù a, là bởi vì trên đầu người đóa Ngũ Hoa biện này?"

Đầu này nai con trên trán, có một đóa màu trắng hoa, năm cánh chia đều, rất là kỳ lạ.

Nai con hơi kinh ngạc, nghĩ không ra Lục Vũ liếc mắt một cái liền nhìn ra.

"Đây là tiên thiên ấn ký của ta, đại biểu cho ngũ hành tề tụ."

Lục Vũ khẽ cười nói: "Đáng tiếc là tiểu ngũ hành, không phải đại ngũ hành, bất quá cũng đủ khó được."

Bạch Tuyết ngạc nhiên nói: "Người đang giao lưu với nó?"

Lục Vũ hắc hắc nói: "Lần nhau quen thuộc, mới có thể xúc tiến tình cảm. Lần nhau giao lưu, mới có thể hợp tác lâu dài. Lần nhau cảm mến, mới có thể làm bạn người già."

Bạch Tuyết nghe vậy, lập tức mặt bốc lên hắc tuyến.

"Đây là một con lộc a..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Phúc họa chi địa

"Hay là một con hươu cái!"

Lục Vũ cười đùa bỏ sung, tức giận đến Bạch Tuyết tại hán trên lưng dùng sức vặn một cái.

Lục Vũ nhếch miệng kêu đau, nói: "Quân tử động khẩu không động thủ."

Bạch Tuyết khẽ nói: "Nữ nhân động thủ không động khẩu!"

Lục Vũ bắt đắc dĩ, đành phải cầu xin tha thứ.

Tiểu Ngũ tại nhẹ nhàng phi hành, chờ đi Lục Vũ cùng Bạch Tuyết xuyên qua từng tòa đại sơn, nhất sau tiến nhập một chỗ hẻm núi nhỏ, chỗ ấy có một ngụm thanh tuyến.

"Ngồi vững vàng."

Lục Vũ đột nhiên phát ra nhắc nhở, Bạch Tuyết theo bản năng ôm eo của hắn.

Nai con thẳng đến chiếc kia thanh tuyến, không chút do dự xông vào trong suối nước.

Phù phù một tiếng, thời không chuyển đổi.

Lục Vũ cùng Bạch Tuyết liền xuất hiện một cái không gian xa lạ.

Xa xa trên đỉnh núi, mơ hồ có thể thấy được từng đạo quý hóa.

"Cứ như vậy tiến đến rồi?"

Bạch Tuyết có chút ngạc nhiên, cẩn thận lưu ý hoàn cảnh bốn phía.

"Phần mộ lớn, hỏa diễm, vô hồn, quả nhiên là không gian thứ tư."

Nai con phát ra một tiếng huyết dài, ánh mắt lộ ra hoài niệm chi sắc, tựa hồ đối với chỗ này rất quen.

Đạp trên nhẹ nhàng bước chân, nai con hướng phía nơi xa bay đi.

Lục Vũ quan sát đến hoàn cảnh bốn phía, phát hiện nơi này rõ ràng và thứ ba không gian khác biệt, trong hư không to khắp lấy một loại khí tức quý dị, mỗi một tòa phần mộ lớn, mỗi một đạo hỏa diễm, đều lộ ra tà môn.

"Hoa Ngọc Kiều đi Phúc Họa môn, người có nên đi vào tìm nàng hay không?"

Lục Vũ gật đầu, hần nhưng không yên lòng Hoa Ngọc Kiều một người đi mạo hiểm.

Nửa ngày sau, nai con đi vào ba tòa quang môn trước, ánh mắt nhìn chăm chú không gian thứ năm cánh cửa kia.

Lục Vũ vỗ vỗ cổ nai con, nói khẽ: "Chúng ta đi trước Phúc Họa môn, sau đó lại đi không gian thứ năm."

Nai con chân chờ một chút, chờ đi Lục Vũ Bạch Tuyết thẳng đến Phúc Họa môn.

Cái kia là một cái không gian kỳ dị, bầu trời tối tăm mờ mịt, tại một chỗ giữa sườn núi, xuất hiện cái này đến cái khác hố, nhìn qua tựa như là dùng đến chôn người chết.

Những này thò trong hầm, có thể nhìn thấy một chút nhân nhạ hư ảnh, tựa như là du hồn chưa từng tiêu tán, còn lưu lại trước người vết tích.

Bạch Tuyết nhú mày, kinh dị nói: "Đây là manh mối gì?"

Lục Vũ lo lắng ra mặt, nói khẽ: "Sinh tử họa phúc."

Bạch Tuyết không hiểu, hỏi: "Nói thế nào?"

Lục Vũ nói: "Trong những hầm này có cơ duyên, cũng có hung hiểm, cho nên nơi này chính là phúc họa cùng tồn tại chi địa, có thể hay không phán đoán chuẩn xác, liền nhìn riêng phần mình nhãn lực và vận khí."

Lục Vũ đỉnh đầu, thảo hồn tại chấp chờn, Vạn Pháp Trì bên trong chiếu rọi ra phụ cận từng cái hố, tại phân tích phân rõ trong đó phúc họa.

Nơi xa, có một tòa nguy nga đại sơn, chỗ ấy hội tụ không ít cao thủ, còn cả người đang đánh nhau.

Bạch Tuyết nói: "Bốn cao thủ đại tông môn hẳn là tại cái kia, chúng ta đi nhanh đi."

Lục Vũ vỗ vỗ tọa hạ Tiểu Ngủ, nó bốn chân vừa đạp, liền thẳng đến ngọn núi lớn kia.

Thật xa, Lục Vũ liền thấy thân ảnh của Hoa Ngọc Kiều, khoe miệng nở một nụ cười, may mắn nàng còn bình yên vô sự.

Nhưng mà sau khi tiếp cận, Lục Vũ liền phát hiện, tình huống và trong tưởng tượng khác biệt, Hoa Ngọc Kiều bị vây ở trong một hố đất, bốn phía có trận pháp, nàng không cách nào chạy ra.

Trưởng lão của Hồn tông đã không thấy tăm hơi, cái khác Thiên Huyền tông cao thủ cũng còn thừa không có mấy, nơi đây lấy Tử Điện tông thực lực cường đại nhất, cao thủ Nguyên Vũ cảnh liền có ba cái.

Phi Vân tông và Lam Huyết tông đều có hai vị cường giả Nguyên Vũ cảnh, mà Thiên Huyền tông Nguyên Vũ cường giả, tựa hồ tất cả đều hi sinh.

Nai con đứng ở ngoài nửa dặm, Bạch Tuyết sớm đã bay xuống một bên, ánh mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Lục Vũ xoay người hạ lộc, nói khẽ: "Tỷ tỷ ở chỗ này, không nên khinh cử vọng động, ta đi xem một cái tình huống."

Bạch Tuyết không cho phép, nói: "Nơi đó nguy hiểm, không thể đi mạo hiểm."

Lục Vũ cười nói: "Người tại cái này, hẳn là một loại chấn nhiếp, bọn hắn sẽ có cố kỵ, mà ta cảnh giới thấp kém, bọn hắn sẽ không để ở trong lòng, ngược lại dễ dàng làm việc."

Bạch Tuyết chân chờ nói: "Vậy người cẩn thận một chút, thấy tình thế không ổn liền lập tức quay lại."

Lục Vũ khẽ vuốt cằm, đạp trên nhẹ nhàng bước chân, thân thể lay động nhoáng một cái, như hành tẩu thương tòng, xuyên qua cái này đến cái khác hố đất, đi tới sườn núi trở lên vị trí.

"Lại tới một cái chịu chết, hơn nữa còn là sâu kiến, vừa vặn dùng hắn đến dò đường."

Một cái Linh Vũ thất trọng cảnh giới cao thủ trừng mắt Lục Vũ, trên mặt lộ ra nhe răng cười.

"Tiểu tử người nào, xưng tên ra?"

Lục Vũ biểu lộ cứng đờ, tắc nhãn chuyển động, thận trọng nói: "Thiên Huyền tông đệ tử, Lục Vũ."

"Thiên Huyền tông? Ha ha, tới thật đúng lúc. Mau tới đây."

Lục Vũ bất động, hỏi: "Có thể hay không không tới a?"

"Người nếu là chân sống, có thể thử một chút."

Chỗ này có hơn ba mươi vị cao thủ, lấy Tử Điện tông thực lực mạnh nhất.

Nhưng là sườn núi này bên trên, hố đất chỉ ít có mấy chục cái, xem xét liền ẩn chứa hung hiểm.

Lục Vũ bắt đầu đi tiến lên, còn chưa đến gần liền bị một cái cao thủ Tử Điện tông bắt lấy quần áo, trực tiếp nhấc lên.

Lục Vũ bản năng giãy dụa, bên tai lại truyền đến một tiếng bạo rống.

"Loạn động liền bỏ người đầu."

Lục Vũ thân thể cứng đờ, ngoan ngoãn bất động.

"Muốn chết hay là muốn sống?"

Tử Điện tông cao thủ trừng mắt Lục Vũ.

" Dĩ nhiên muốn sống."

"Đã muốn sống, vậy liền ngoan ngoãn nghe lời, nếu không vận hạ đầu của người."

Trương khoa là Tử Điện tông chuyển này nhân vật đầu não, Nguyên Vũ lực trọng cánh giới, bên người còn cả một cái Nguyên Vũ ngũ trọng và Nguyên Vũ tứ trọng cánh giới cao thủ.

"Lục Vũ đúng không? Người đi cái kia hố nhìn một cái."

Trương khoa chỉ vào cái nào đó hố đất, ánh mắt rất cực nóng.

Lục Vũ sợ hãi nói: "Có thể bị nguy hiểm hay không a?"

"Gọi người đi người liền đi, cái nào đến nói nhảm nhiều như vậy."

Tại Tử Điện tông cao thủ bức bách phía dưới, Lục Vũ tâm không cam tình không nguyện hướng mấy trượng bên ngoài một cái hố đất đi đến.

Cái kia trong hầm tỏ khắp cái này tử quang nhàn nhạt, nhìn qua rất bất phàm.

Lục Vũ một mặt sợ hãi, đáy mắt lại hiện lên một tia tinh mang.

Trương khoa chọn trúng cái này hố xác thực không tầm thường, nhưng là bên trong đã ẩn chứa cơ duyên, vừa tới giấu giết chóc.

Trương khoa nhìn không thấu, cho nên để Lục Vũ lại dò đường, căn bản không thèm để ý Lục Vũ chết sống.

Lục Vũ thôi động thảo hồn, chần chờ rất lâu, tại Tử Điện tông cao thủ nhiều lần thúc giục dưới, lúc này mới rất không tình nguyện nhảy vào trong hầm, nằm thẳng tại cái kia.

Trong hầm, tử quang lượn lờ, có hào quang tràn ra.

Tất cả mọi người tại mặt thiết chú ý, lưu ý từng cử động một của Lục Vũ.

Nằm chỉ chốc lát, Lục Vũ xoay người ngồi dậy, trên người có từng sợi hào quang đang tỏa ra.

Trương Khoa Đại vui, một thanh xông vào trong hầm, đem Lục Vũ văng ra ngoài, mình nằm tại hố đất bên trong.

Những người khác thấy thế, tất cả đều ánh mắt nóng bức, nhưng không dám cùng trương khoa đoạt.

Tử Điện tông một cái khác Nguyên Vũ cao thủ đối Lục Vũ nói: "Người đi cái kia trong hầm thử một chút."

Lục Vũ không có lựa chọn khác, bắt đầu đi tiến đến ném thử, chỗ ấy thổ trong hầm có đỏ nhạt chi quang, kết quả thử về sau, thí sự không có.

"Lục Vũ, cái này hố ... cái kia ... bên trái cái này ... bên phải ..."

Ở đây cao thủ, một cái coi Lục Vũ là dò đường chó, đều cảm giác Lục Vũ vận khí đặc biệt tốt, thử mấy cái hố, đều bình yên vô sự.

Phải biết trước đây, không ít người ném thử hố đất, tất cả đều tao ngộ bất trắc.

Ước chừng sau một nén nhang, ở đây ba đại tông môn bảy vị cao thủ Nguyên Vũ cảnh tất cả đều nhập hố, riêng phần mình trong lòng đắc ý, nhưng không ai chú ý tới, Lục Vũ khóe miệng cái kia bởi nụ cười tàn khốc.

Chương 232: Hại địch nhân

"Tiểu tử, bên này."

"Lục Vũ, tới!"

"Tới trước ta cái này đến!"

Cao thủ Nguyên Vũ cảnh nhập hổ về sau, cao thủ Linh Vũ cảnh bắt đầu tranh đoạt Lục Vũ, đều muốn cho hắn đi dò đường, vì chính mình tìm kiếm cơ duyên.

Lục Vũ mất điếc tai ngơ, ánh mắt rơi vào Hoa Ngọc Kiều chỗ hố đất, nơi đó có đặc thù cấm chế, tạm thời đem Hoa Ngọc Kiều khống chế.

Lục Vũ đi vào hố đất bên cạnh, đỉnh đầu vỡ hõn tại chập chòn, ba đầu hõn lực tuyến như là thiểm điện, nhanh chóng quật, vậy mà cường ép xé mở lòng phòng ngự.

Hoa Ngọc Kiều thần sắc bất an, cảm nhận được hố đất biến hóa, ngẩng đầu liền thấy hắn!

"Đệ đệ ... cái này ... đây là mộng sao?"

Bởi vì bị khống hố đất bên trong, Hoa Ngọc Kiều cũng không biết tình huống bên ngoài.

Nhìn thấy Lục Vũ xuất hiện, nàng cả người đều sợ ngây người.

Trước đây, Hoa Ngọc Kiều không muốn rơi vào ba phái cao thủ trong tay, thụ nó nhục nhã, cho nên mượn nhờ Động Hồn tiêu và hõn mộng du chỉ dẫn, chọn trúng cái này hố đất, trốn trong đó.

Cái nào nghĩ, cái này hố đất rất quý dị, nàng sau khi tiến vào, ngoại nhân liền không cách nào tiến vào, nhưng cũng đồng thời đưa nàng cho vậy khó.

Bây giờ, Lục Vũ xuất hiện, cái này cùng thiên phương dạ đàm giống như, để Hoa Ngọc Kiều cho là mình hoa mắt.

"Không phải là mộng, ta là cô ý tới tìm ngươi."

Lục Vũ mỉm cười, cửu khiếu thông minh hắn, liếc mắt liền nhìn ra cái này hố đất ảo diệu.

"Đây là họa địa vì lao, nhưng tạm bảo đảm ngươi vô sự, nhưng cũng sẽ đem ngươi khống ở đây. Đi thôi, theo ta ra ngoài."

Lục Vũ nhảy vào hố đất, lôi kéo Hoa Ngọc Kiều tay, chuẩn bị mang nàng rời đi.

Hoa Ngọc Kiều kích động dị thường, ôm chặt hắn.

Lục Vũ vỗ vỗ vai thơm của nàng, cười nói: "Không sao."

Hoa Ngọc Kiều trong mắt nổi lên lệ quang, đứt quãng giảng thuật trước đó tao ngộ.

Thiên Huyền tông Nguyên Vũ cao thủ bị Tử Điện tông giết chết, Hoa Ngọc Kiều bởi vì tướng mạo xuất chúng, thành vì mọi người tranh đoạt đối tượng.

Nàng mình bạch một khi rơi vào trong tay địch nhân, hậu quả đem không dám tưởng tượng, cho nên liều lĩnh xông vào thổ trong hầm, cận kề cái chết cũng không muốn sống tạm!

"Đừng sợ, có ta ở đây, ta báo thù cho ngươi!"

Lục Vũ tự tin dào dạt, trong mắt hiện ra hàn quang.

Hoa Ngọc Kiều tại Lục Vũ dẫn đầu hạ đi ra hố đất, ba đại tông môn hơn hai mươi cái Linh Vũ cao thủ sớm đã nhìn chăm chăm, trên mặt mang nhe răng cười.

"Muốn đi, không có cửa đâu."

"Lục Vũ, ngươi thật là đủ thông minh a, biết đi không được, lại đem đại mỹ nhân này lấy ra, muốn đem nàng đưa cho chúng ta, sau đó để chúng ta tha cho ngươi một mạng, thật sao?"

"Bàn tính là đánh cho không tề, thế nhưng là ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ bỏ qua ngươi sao?"

Ba phái cao thủ cười to, từng cái mắt lộ tà quang, như đói như sói.

Hoa Ngọc Kiều sắc mặt biến hóa, nắm chắc Lục Vũ cánh tay.

"Là thế này phải không?"

Lục Vũ cười nói: "Ngốc tỷ tỷ, ngươi xem một chút dưới núi là ai, ta lại bán đứng ngươi sao?"

Hoa Ngọc Kiều quay đầu nhìn lại, mặt bên trên lập tức lộ ra xấu hổ.

"Đệ đệ, thật xin lỗi, ta ... ta ... "

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Không sao, ta mang ngươi đi ra, liền là nghĩ nhìn một cái miệng của những người này mặt, nhìn có người nào nên giết."

Từ Điện tông cao thủ cười như điên nói: "Tiểu tử, ngươi không có tính ngu đi, tròn tròn mắt nói mạnh miệng, coi chừng đau đầu lưỡi."

Phi Vân tông cao thủ nói: "Giết chúng ta, đơn giản người si nói mộng."

Hoa Ngọc Kiều gặp những người này xem thường Lục Vũ, trong lòng rất là phẫn nộ.

"Đừng nóng cuồng hơn, bản môn Nguyên Vũ cao thủ liền dưới chân núi, nàng vừa lên đến các ngươi tất cả đều là một con đường chết."

Lam Huyết tông cao thủ khề nói: "Ngươi nghĩ rằng chúng ta nhìn không thấy sao? Thiên Huyền tông chỉ có một vị Nguyên Vũ cao thủ, chúng ta nơi này có bảy đại Nguyên Vũ cao thủ, nàng nếu là dám đi lên cũng phải giống như ngươi, rơi vào trong tay chúng ta. Khi đó, hắc hắc ... "

Gặp người kia một mặt cười dâm, Lục Vũ trong lòng giận dữ, lạnh lùng nói: "Nơi này bảy vị Nguyên Vũ cao thủ đã nhập hổ, các ngươi cảm giác đến bọn hắn còn có thể trở ra tới sao?"

Từ Điện tông cao thủ nói: "Ít tại cái này nói chuyện giạt gân, những này hổ đất đều là ngươi trực hơi tìm tòi qua, tuyệt sẽ không gặp nguy hiểm, nghĩ hù dọa chúng ta, không có cửa đâu."

Lục Vũ cười to nói: "Một đám ngu xuẩn! Những hổ này đều là chính bọn hắn chọn, ta là dần dần thử qua, nhưng vì cái gì thí sự không có? Trước đây, các ngươi hẳn là tồn thất không ít cao thủ, không phải làm gì để cho ta đi dò đường?"

Phi Vân tông cao thủ khề nói: "Lục Vũ, ngươi là muốn nói, ngươi lợi dụng loại cơ hội này, khôn trư ba chúng ta phái Nguyên Vũ cao thủ? Ngươi cũng không đi tiểu chiếu chiếu, liền ngươi cái kia đức hạnh, có cái kia lá gan, có cái kia có thể nhìn sao?"

Lam Huyết tông cao thủ nói: "Ít tại cái này giả thần giả quỷ, hôm nay nữ nhân này là chúng ta, mà ngươi, cũng phải cho chúng ta tiếp tục dò đường, thẳng đến ngươi không dùng được, cái kia là từ kỳ của ngươi đến."

Lục Vũ âm trầm nói: "Như thế tự phụ a, vậy các ngươi gì không nhìn những cái kia hổ đất, và trước đây phải chăng khác biệt rồi?"

"Bớt dùng bài này, chúng ta ... "

Đang nói, gầm lên giận dữ truyền đến, đem ba phái cao thủ đều sợ ngây người!

Ở trong một hổ đất, Từ Điện tông vị kia Nguyên Vũ ngũ trọng cảnh giới cao thủ, thân thể run rẩy, hai tay đem mặt bắt đến nát bét, tròn mắt tròn xoe, trong miệng phát ra tuyệt vọng mà phẫn nộ kêu thảm.

"Cái này ... cái này ... tại sao có thể như vậy? Lục Vũ, mau nói, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Cao thủ Từ Điện tông tất cả đều cảm tức nhìn Lục Vũ, hận không thể bắt hắn cho ăn.

Lục Vũ cười lạnh nói: "Phúc họa không cửa, những hổ này đều là chôn người chết, bọn hắn nhất định phải tới nhảy vào, không là muốn chết là cái gì?"

"Đánh rầm, đây là phúc họa chi địa, có họa liền có phúc."

Lục Vũ cười tà nói: "Là có phúc, đáng tiếc các ngươi có mắt không trông. Hiện tại, bọn hắn đã nhập hổ, lập tức liền đến phiên các ngươi."

Giờ phút này, cái thứ hai hổ đất lại truyền tới hét giận dữ, vậy liền giống như là như bệnh dịch đang nhanh chóng khuếch tán.

Không đến thời gian 5 phút, bảy cái hổ đất bên trong Nguyên Vũ cao thủ tất cả đều tựa như là nhập ma, đang không ngừng tự mình hại mình.

Hố đất bên trong hiện ra khác biệt sắc thái quang vụ, có hồn linh tại huyền hóa, đang thét gào, tại xâm lấn bảy đại Nguyên Vũ cao thủ.

"Cái này ... cái này ... đáng giận, giết tiểu tử này, muốn hấn đền mạng!"

Ba cao thủ đại tông môn vừa sợ vừa giận, một khi bản môn Nguyên Vũ cao thủ chết tại cái này, đến lúc đó Thiên Huyền tông có Nguyên Vũ cao thủ, vậy bọn hấn những người này chẳng phải tất cả đều ngòm củ tỏi rồi?

"Cẩn thận."

Hoa Ngọc Kiều kinh hô, Lục Vũ không sợ, lạnh lùng nói: "Tỷ tỷ tạm lui ra sau, ta đến gặp bọn họ một chút."

Lóe lên mà ra, Lục Vũ như u linh, trong miệng rộng giận gào thét, chấn thiên chém giết vang vọng cả tòa núi lớn!

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ xuất thủ liền là tuyệt chiêu, linh lực trong cơ thể chấn động, như giang hà mãnh liệt, giống như trăm sông hợp thành biển, Thốn Tâm Vạn Kinh phối hợp Cửu Dương Bát Diệt Kim Thân, trong nháy mắt và vọt tới Linh Vũ cao thủ triển khai giao phong.

Phanh phanh phanh!

Âm thanh tựa như sấm nổ, trùng điệp quyền kinh cuồng bạo chi cực, Linh Vũ lực trọng cánh giới phía dưới người, chạm đến tức lui, trong miệng kêu thảm rên rĩ.

Hoặc thân thể bạo tạc, hoặc chia năm xẻ bảy.

"U Linh Quỷ Trảo!"

Lục Vũ thân pháp quỷ mị, cửu khiếu thông minh, cánh tay nhanh chóng chuyển lăn, như chết thần chi thủ, bàn tay ở giữa ẩn chứa vô tình giết chóc, tình chuẩn không sai, trong vòng mười chiêu liền liên sát chín người!

Hoa Ngọc Kiều vừa mừng vừa sợ, nghĩ không ra sức chiến đấu của Lục Vũ như thế cuồng bạo, có thể nhẹ nhõm vượt cấp giết người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233: Vượt cấp chém giết

Bạch Tuyết gặp Lục Vũ xuất thủ, liền dẫn tiểu lộ thẳng đến đỉnh núi, nàng nhưng không yên lòng Lục Vũ một người nghênh chiến ba phái cường địch.

Sườn núi chỗ, ba đại tông môn hết thảy hai mươi tám vị đệ tử, người yếu nhất Linh Vũ tam trọng cảnh giới, mạnh nhất Linh Vũ cửu trọng, căn bản chưa từng đem Lục Vũ để vào mắt.

Không ngờ rằng, trong khoảnh khắc, mười chiêu đi qua, lại có chín người chết trên tay Lục Vũ, ba người trọng thương, hai người vết thương nhẹ, đây quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt!

"Thùng com! Một cái Linh Vũ nhất trọng cảnh giới sâu kiến đều không đối phó được, thật sự là tức chết ta vậy!"

"Các ngươi thất thần làm gì, cùng tiến lên, cho ta lột da hấn!"

Còn lại người, nguyên bản định bắt sống Hoa Ngọc Kiều cái này đại mỹ nhân, đưa nàng cướp đến tay, không ngờ rằng Lục Vũ lại đánh bọn hấn một trở tay không kịp!

"Lục Vũ chết tiết, đi chết đi!"

Một cái Linh Vũ thất trọng cảnh giới cao thủ găm thét vọt tới, trực tiếp một quyền oanh sát.

Lục Vũ cười lạnh, thể nội chín đại Bách Xuyên mạch tựa như chín con rồng lớn nhô lên, toàn thân quần áo cô động, mỗi một tác máu thịt đều đang thiêu đốt, đều tại phóng thích cuồng dã bá đạo lực đạo.

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng.

Song phương nắm đấm đâm đụng vào nhau!

Lục Vũ cánh tay phải ổng tay áo vỡ vụn, trên da thịt Thần Văn nở rộ, lông tóc không tổn hao gì.

Cái kia Linh Vũ thất trọng cảnh giới cao thủ kêu thảm bay ngược, cánh tay phải trực tiếp nổ nát vụn, cả người tại chỗ tàn phế!

Hoa Ngọc Kiều dọa đến che miệng lại, ba cao thủ đại tông môn thì đột nhiên biến sắc.

"Tiểu tử thú, ngươi đến cùng là cảnh giới gì?"

Phi Vân tông một cái Linh Vũ bát trọng cảnh giới cao thủ hét giận dữ, đơn giản không thể tin vào hai mắt của mình.

Linh Vũ nhất trọng cảnh giới, vậy mà một quyền đem Linh Vũ thất trọng cảnh giới đánh thành tàn phế, đây thật là gặp quý!

Lục Vũ không để ý đến, hấn hiện tại ý chí chiến đấu sục sôi, hùng tâm vạn trượng, chỉ muốn giết sạch những người này, dùng bọn hấn đến tôi luyện mình.

Đây là Lục Vũ đi vào Linh Vũ cảnh sau trận chiến đầu tiên, không chỉ là vượt cấp khiêu chiến đơn giản như vậy, còn dính đến Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân và chín xảo tươi sáng.

Cái trước nhưng để phòng ngự, cái sau huyền diệu vô cùng, lực thức nhạy cảm độ so trước kia tăng lên gấp trăm lần, địch nhân bất luận cái gì rất nhỏ động tác, hấn đều nhất thanh nhị sở.

Loại này siêu cường cảm giác lực, vận dụng trong chiến đấu, có thể sớm dự báo địch nhân tiến công tuyến đường, hữu hiệu tránh đi công kích của địch nhân, linh mẫn nhìn rõ địch nhân chiêu thức biến hóa, cùng các loại âm mưu quỷ kế.

Lục Vũ cảm giác đầu óc của mình dị thường thanh tỉnh, tựa như một đài cao tốc vận chuyển máy tính, trong nháy mắt liền có thể đem hàng trăm hàng ngàn cái tin tức phân tích chính lý, từ đó trong nháy mắt chế định đối địch kế sách.

Loại này cường độ cao sức quan sát và nhạy cảm cảm giác, để Lục Vũ như nhát được thần trợ, kết hợp với tự thân siêu cường lực bộc phát, lấy yếu độ sức mạnh liền trở nên càng thêm dễ dàng.

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá! U Linh Quý Trảo! Phiêu Miểu thân pháp!"

Lục Vũ dung hợp một thân sở học, tại cao tốc chiến đấu bên trong không ngừng chỉnh hợp, không ngừng tăng lên, trong chớp lát lại chém giết tám vị địch nhân.

Kể từ đó, một nén nhang không đến, ba đại tông môn cũng chỉ còn lại có mười một người, tất cả đều là Linh Vũ bát trọng cảnh giới trở lên người.

Bốn cái Linh Vũ cửu trọng, bảy cái Linh Vũ bát trọng.

Bạch Tuyết đi vào Hoa Ngọc Kiều bên cạnh, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều từ lẫn nhau trong mắt thấy được chấn kinh.

Sức chiến đấu của Lục Vũ quá mức kinh người, đã vượt ra khỏi bình thường vượt cấp khiêu chiến phạm vi.

Càng cấp một khiêu chiến cũng người thắng trận, có thể nói người nổi bật.

Càng hai cấp khiêu chiến cũng người thắng trận, có thể nói là nhân kiệt.

Vượt ba cấp khiêu chiến cũng người thắng trận, đây là thiên kiêu.

Càng cấp năm khiêu chiến cũng người thắng trận, cái kia là yêu nghiệt!

Bây giờ, Lục Vũ đã vượt cấp vượt qua cấp năm, có thể xưng yêu nghiệt trong yêu nghiệt, cái này tại Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều tới nói, đời này còn chưa từng gặp qua loại này yêu nghiệt.

Nhìn chung Thiên Huyền tông từ trước tới nay kiệt xuất nhất thiên kiêu, tựa hồ cũng không có loại chiến tích kinh người này!

"Lục Vũ, ngươi thật là ác độc!"

Từ Điện tông cao thủ hét giận dữ, trong mắt tràn đầy hồi hận!

Lục Vũ cười lạnh nói: "Cái này đều là các ngươi gieo gió gặt bão!"

"Bớt ngông cuồng! Hôm nay chúng ta nhất định sẽ giết ngươi!"

Phi Vân tông cao thủ hét giận dữ, khua tay nói: "Cùng tiến lên, quyết không thể để hấn phách lối đắc ý!"

"Tốt, mọi người liên thủ, ta cũng không tin không giết được hấn!"

Ba đại tông môn, mười một vị cao thủ, cấp tốc di động phương vị, đem Lục Vũ bao bọc vây quanh, triển khai điên cuồng công kích.

Lục Vũ tóc dài dựng ngược, toàn thân phủ văn xen lẫn, Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân đã tu luyện tới đệ tam trọng, để hấn đao thương không tiến, thủy hỏa bất xâm.

Lục Vũ chiến ý dâng cao, loại này lấy một địch nhiều có thể nhất tôi luyện tâm trí, đúng là hấn chỗ rất nhỏ đối mặt tràng cảnh.

Hoa Ngọc Kiều có chút bận tâm, vội vàng nói: "Muốn hay không..."

Bạch Tuyết trầm ngâm nói: "Không vội, Lục Vũ từ trước đến nay trầm ổn, nhìn hấn thần sắc không có chút nào ý sợ hãi, đoán chừng là nghĩ tôi luyện mình. Sau đó như tình huống không ổn, ta từ sẽ ra tay."

Đối mặt Linh Vũ bất trọng và Linh Vũ cửu trọng cảnh giới cao thủ, Lục Vũ bỗng cảm giác áp lực đại tăng.

Những người này, từng sống tại Linh Vũ cảnh đỉnh phong, ưu thế về cảnh giới không thể phủ nhận, tăng thêm người đồng thể mạnh, lẫn nhau phối hợp, Lục Vũ coi như sức chiến đấu kinh người, nhất thời bán hội cũng khó có thể lấy được thành tích.

Lục Vũ có thể thi triển võ hồn công kích, cũng chính là vận dụng hồn lực tuyến, nhưng là hấn cũng không nghĩ như thế.

Nơi này bốn vị Linh Vũ cửu trọng cảnh giới cao thủ, nó võ hồn cũng bất quá mới Huyền cấp tứ phẩm, và Lục Vũ Huyền cấp lục phẩm võ hồn so sánh, tự nhiên còn có chênh lệch nhất định.

Lục Vũ muốn tôi luyện chính là thể thuật công kích, mặc dù bị người đánh cho ngã trái ngã phải, nhưng hấn lại lông tóc không tổn hao gì.

Trong cơ thể Lục Vũ Thiên mạch thức tỉnh, sức chiến đấu và lực linh ngộ cấp tốc tăng lên, chín xảo tươi sáng biến đến mức dị thường sinh động, trước mắt những địch nhân này động tác bắt đầu giảm bớt, để hấn thấy rõ địch nhân chiêu thức bên trong sơ hở, hợp đánh trúng lỗ hổng.

Lục Vũ vừa mừng vừa sợ, cảm giác tự thân có vô hạn tiềm lực, mỗi một lần đứng trước cường địch, đều có thể không ngừng kích phát, để hấn thu hoạch được càng nhiều mạnh hơn năng lực.

"U Linh Quỷ Trảo!"

Bộ này tuyệt kỹ huyền diệu vô cùng, đem hai tay biến hóa diễn dịch đến phát huy vô cùng tinh tế.

Phối hợp Phiêu Miểu thân pháp, hai tay hai chân hoàn mỹ phối hợp, tứ chi cân đối thống nhất, công thủ chi thuật tuyệt không thể tả.

Một cái Lam Huyết tông cao thủ tránh tránh không kịp, bị Lục Vũ trảo thương cánh tay phải, đệ tam phương liên thủ xuất hiện lỗ hổng.

"Bạo Kích Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ bắt lấy lỗ hổng, cuồng bạo phản kích, trong khoảnh khắc liền trọng thương hai người.

Về sau, Lục Vũ lóe lên trở ra, né tránh lại khá ảo diệu những người khác tập kích, liền tựa như toàn thân cao thấp đều dài hơn đầy con mắt, mặc kệ địch nhân từ phương hướng nào ra chiêu, Lục Vũ đều có thể kịp thời tránh né.

"Tiểu tử này quá tron trượt, ra tuyệt chiêu!"

Võ hồn thực thể hóa, nhục thân thực lực tăng gấp bội.

Trong lúc nhất thời, tựa như cự thú giáng lâm, cuồng dã khí lãng quét sạch nơi đây, thấy Hoa Ngọc Kiều kinh hô kêu to.

Bạch Tuyết tâm thần xiết chặt, tùy thời chuẩn bị xuất kích.

Lục Vũ hồn nhiên không sợ, đỉnh đầu võ hồn chấp chôn, tách ra quang mang rực rỡ, ba đầu hồn lực tuyến như linh xà loạn vũ, ba ba ba hướng ra ngoài bỏ tới.

Giờ khắc này, song phương dốc hết sức lực, công kích mạnh nhất trong nháy mắt gặp nhau!

"Bạo Kích! Thiên Trọng Phá!"

Lục Vũ thanh âm băng lãnh tựa như tới từ địa ngục, mang theo thấu xương hàn băng, tại vừa vang lên, dẫn nổ các loại kêu rên và giận mình!

Phanh phanh phanh!

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết quanh quẩn tại hư không lực, mười một vị trong địch nhân, tại chỗ liền có năm người chết trong tay Lục Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 234: Chia sẻ cơ duyên

Rầm rầm rầm!

Gầm thét tiếp tục, ba đầu hồn lực tuyến mực nát vỡ hồn, chỉ cần quét trúng vỡ hồn của địch nhân, liền có thể trong nháy mắt rút ra đối phương hồn lực, để đối thủ vỡ hồn từ Huyền cấp tam phẩm hoặc Huyền cấp tứ phẩm, trực tiếp giáng cấp đến Huyền cấp nhất phẩm, từ đó làm cho thực lực sụt giảm.

Về sau, Lục Vũ quyền kinh cuồng bạo đột kích, những cái kia đối thủ còn chưa kịp phản ứng, liền bị một quyền oanh sát, thân thể chia năm xẻ bảy!

Tại những cái kia đối thủ sau khi chết, Lục Vũ thảo hồn lại đem những cái kia vỡ hồn thôn phệ, dùng để lớn mạnh chính mình.

Này lên kia xuống, trong vòng ba chiêu, mười một địch nhân liền tất cả đều chết tại Lục Vũ trong tay.

Loại tốc độ này nhanh đến kinh người, mạnh như Bạch Tuyết cũng nhìn tròn mắt hốc mồm, đơn giản không thể tin được.

Lục Vũ ngao ngễ mà đứng, tóc dài bay múa, hấn tại phẩm vị vừa rồi trận chiến kia chi tiết, từ đó có rất nhiều lĩnh hội.

Sau đó, Lục Vũ thanh tĩnh, bắt đầu thanh lý hiện trường, thu hết đến hai mươi tám mai nhẫn trữ vật, bên trong có không ít linh đan, binh khí.

Trong bảy cái hố, đã có năm vị Nguyên Vũ cao thủ chết đi.

Lục Vũ không chút khách khí, tiến vào hố đất, đem những cao thủ kia nhẫn trữ vật thu hết trống không.

Hoa Ngọc Kiều cùng Bạch Tuyết một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong vui mừng nhưng lại lộ ra im lặng.

Gia hỏa này, gián làm cho người ta khó có thể lý giải được.

Tiểu lộc chạy đến bên cạnh Lục Vũ, đầu mả sát thân thể Lục Vũ, ánh mắt lộ ra vẻ chờ đợi.

"Nghĩ định nọt chỗ a, về sau nghe lời không?"

Tiểu lộc hung hăng gật đầu, rất có phần ý lấy lòng.

Lục Vũ vỗ vỗ tiểu lộc cổ, nhìn một chút Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều, cười nói: "Hai vị tỷ tỷ chờ một lát, ta trước thu thập hết cái kia còn lại hai người, sau đó lại đàm luận nơi đây phúc họa vấn đề."

Lục Vũ lấy ra Quỷ bút Hắc Mộc, lấy hồn lực tuyến không chế, chậm rãi đi vào hố sâu, lợi dụng phù trận chi thuật, đánh chết hai cái thoi thóp Nguyên Vũ cảnh cường giả, lấy xuống trên tay bọn họ nhẫn trữ vật.

Không bao lâu, trong hầm bảy vị Nguyên Vũ cảnh cao thủ, thi thể liền biến thành hư vô, hết thấy tựa như chưa từng phát sinh.

Hoa Ngọc Kiều gặp Lục Vũ đi ra, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

"Này không phải đất lạnh, chúng ta hay là rời đi sớm một chút."

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Đừng vội, nơi này là phúc họa chi địa, xác thực ản chứa cơ duyên, chỉ bất quá người bình thường không hiểu."

Bạch Tuyết tò mò hỏi: "Người có thể giải mở huyền bí trong đó?"

Lục Vũ nói: "Nơi này mỗi một cái hố đều gặp nguy hiểm, nhưng lại không phải mỗi cái hố đều có cơ duyên. Cái gọi là phúc họa không cửa, nguy hiểm và cơ duyên nương theo. Nhất định phải trước tìm đúng cơ duyên chỗ, sau đó nghĩ cách vượt qua nguy hiểm, mới có thể từ đó thu hoạch được cơ duyên."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Nhiều hố như vậy, làm sao phân định?"

Lục Vũ cười nói: "Cái này, ta từ có biện pháp."

Ngắm nhìn bốn phía, Lục Vũ thôi động vỡ hồn, thảo hồn trên đỉnh đầu đột nhiên hạ xuống mặt đất, ba đầu hồn lực tuyến tựa như là ba cái chân, tại mặt đất đi chuyển nhanh chóng, từ từng cái hố đất bên cạnh bay lượn mà qua.

Trong quá trình này, hai tia hồn lực tuyến vì chân, phụ trách di động phương vị.

Một cái khác đầu hồn lực tuyến tựa như là xúc tu, ba ba ba quất vào mỗi một cái hố đất bên trong.

Vạn Pháp Trì tại thu thập mẫu phân tích, trong vòng nửa canh giờ, thảo hồn vòng quanh cả tòa núi chạy một vòng, đem tất cả hố đất đều đi khắp, cuối cùng về tới đỉnh đầu Lục Vũ.

Bạch Tuyết là Hồn thiên sư, thấy cảnh này, hoảng sợ nói: "Người cái này vô hồn quá quý dị, đơn giản ... đơn giản ... "

Hoa Ngọc Kiều nói: "Thật là khéo, mau nói tình huống."

Lục Vũ nói: "Chỗ này có một phần mười hố đất ẩn chứa cơ duyên, đại bộ phận là nhằm vào thú vô hồn, vèn vèn số ít nhằm vào tinh vô hồn. Trong đó có một chỗ thích hợp Tiểu Ngũ, ta trước mang nó tới."

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều cùng nhau đi theo, đi tới trên sườn núi một chỗ hố đất.

Cái kia trong hầm tách ra ngũ thải chi quang, rất yếu ớt, nhưng ba người đều có thể trông thấy.

Lục Vũ ôm tiểu lộc cổ, nhất định căn dặn về sau, tiểu lộc liền đi vào hố đất, ngoan ngoãn nằm ở nơi đó.

"Hiện tại, chúng ta đi một chỗ khác, chỗ ấy thích hợp Hoa tỷ tỷ."

Lục Vũ một bên nói một bên mở ra nhãn trừ vật, bên trong có rất nhiều linh dược, lấy ra ba cái đưa cho Hoa Ngọc Kiều.

"Tỷ tỷ sau khi ăn vào, nghe ta phân phó, ngay tại cái này thổ trong hầm tu luyện, đến lúc đó từ có cơ duyên, ta sẽ nói cho người biết làm sao tránh đi hung hiểm."

Lục Vũ lôi kéo Hoa Ngọc Kiều đơn độc hàn huyên một hồi, sau đó Hoa Ngọc Kiều liền nằm ở hố đất bên trong.

"Bạch tỷ tỷ theo ta bên này tới."

Lục Vũ lôi kéo Bạch Tuyết tay, hướng khác vừa đi.

Bạch Tuyết tò mò hỏi: "Có thích hợp cơ duyên của ta?"

Lục Vũ cười nói: "Có thể để cho tỷ tỷ tu vi từ Nguyên Vũ lực trọng đi vào Nguyên Vũ thất trọng, cũng coi là một loại cơ duyên đi."

Bạch Tuyết giật mình, nàng kẹt tại Nguyên Vũ lực trọng cảnh giới bên trên, đã ba năm không có chút nào tiến thêm.

Như có thể đột phá Nguyên Vũ thất trọng cảnh giới, không chỉ có thực lực tăng nhiều, nàng tại thân phận Thiên Huyền tông cũng sẽ tùy theo tăng lên.

Dù sao, đây là một cái lấy võ vi tôn thế giới, không có thực lực liền không có thân phận.

"Cái này thổ trong hầm, ẩn chứa một đạo tàn hồn ý chí, vừa lúc và tỷ tỷ xứng đôi. Như là vận khí tốt, tỷ tỷ còn có thể thu được một môn tuyệt kỹ. Còn lần tránh nguy hiểm phương pháp, người đem này phù nắm ở trong tay, đặt ngang ở tim vị trí ... "

dưới sự chỉ điểm của Lục Vũ, Bạch Tuyết tiến nhập hố đất, bắt đầu ở đó tu luyện.

Sắp xếp xong xuôi hai nữ về sau, Lục Vũ mở nhãn trừ vật, đem thu hết mà đến những cái kia nhãn trừ vật toàn bộ mở ra, dần dần kiểm kê chỉnh lý, trong đó Huyền Nguyên đan liền có bốn cái, cái này khiến Lục Vũ cảm thấy phấn chấn.

Tăng thêm Huyền Mộng ban thưởng cho hần viên kia Huyền Nguyên đan, bây giờ Lục Vũ trên tay có năm viên Huyền Nguyên đan.

Thích hợp Linh Vũ cảnh cao thủ tu luyện linh đan, Lục Vũ trên tay có mấy chục mai, mặc dù dược hiệu kém Huyền Nguyên đan một cái cấp bậc, nhưng Lục Vũ bàn tính toán một cái, những linh đan này đầy đủ để hần tăng lên hai ba cái tiểu cảnh giới.

Còn lại cái khác tạp vật, rất nhiều cũng không tệ, mặc dù Lục Vũ không dùng được, nhưng có thể đưa về Thiên Huyền tông, hối đoái điểm cống hiến.

Chỉnh lý tốt hết thảy, Lục Vũ tìm một cái hố đất, móc ra mười cái linh dược, một ngụm ăn vào, sau đó nằm tại trong hầm tu luyện.

Lớn như vậy sơn phong không có một ai, Lục Vũ, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều, tiểu lộc đều tại trong hầm tu luyện, cái này vừa luyện đã là mười ngày nửa tháng.

Trước hết nhất đi ra chính là Hoa Ngọc Kiều, nàng đã đi vào Linh Vũ thất trọng cảnh giới, dùng mười hai ngày thời gian.

Về sau là tiểu lộc, dùng mười ba ngày, vô hồn trưởng thành là Huyền cấp tam phẩm, thân thể cũng thay đổi đại biến cao hơn một chút, thực lực nhanh chóng tăng lên.

Lục Vũ tu luyện mười bốn ngày, nhẹ nhõm đi vào Linh Vũ nhị trọng cảnh giới, Thốn Tâm Vạn Kinh đạt đến Thốn Tâm 4,350 kinh, thuộc về Linh Vũ nhị trọng cảnh giới trung hậu kỳ.

Bạch Tuyết tu luyện mười sáu ngày, thành công đi vào Nguyên Vũ thất trọng cảnh giới, còn học được một môn tuyệt kỹ —— Phi Hoa Đoạt Mệnh Trảm!

Này tuyệt kỹ chính dễ dàng cùng nàng Thanh Lan kiếm xứng đôi, dễ dàng tại chiến đấu lực phương diện, có nhảy vọt tiến bộ!

"Hiện tại, chúng ta đi không gian thứ năm?"

Bạch Tuyết lôi kéo Lục Vũ tay, mặt mũi tràn đầy vui mừng, nụ cười kia mê người chi cực.

Lục Vũ gạt đầu, thả người lên trên cơ thể tiểu lộc, cười Mai Hoa Lộc chạy về phía trước đi.

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều song song bay lên, một trái một phải rơi vào tiểu lộc trên lưng, ba người một lộc rất mau rời đi phúc họa chi địa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Cổ thành phong vân

Không gian thứ năm chính là tứ trụ kinh thiên chi địa khu vực hạch tâm, chỗ này bầu trời hỏa hồng, có một loại không hiểu khô nóng, khiến cho tâm thần người bất an.

Lục Vũ, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều, tiểu lộc xuyên qua quang môn về sau, hai nữ đều bị cảnh vật trước mắt sợ ngây người.

Từng đoá từng đoá ráng đỏ treo trên cao đỉnh đầu, mỗi một đoá ráng đỏ bên trong, cũng có một đạo cường đại vô hồn, hoặc thú, hoặc chim, hoặc cá, tại nhìn xuống người tới.

Tiểu lộc lộ ra vô cùng kích động, toàn lực chạy tới phía trước.

Cái này một không gian nhìn không đến bất luận cái gì thực vật, có thể nói đất căn nghìn dặm, chỉ có thể nhìn thấy một chút màu đỏ sậm Huyết Thạch, hoặc là sông nham thạch, huyết hồng hồ nước, cùng đại lượng bạch cốt.

P phía trước tại chỗ rất xa, như có một tòa cổ xưa thành trì, tại cát vàng bên trong lộ ra suy bại tàn lụi.

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều đuổi kịp tiểu lộc, song song rơi vào lộc trên lưng, lặng yên mà đứng, như kiêu hoa như ngọc.

Lục Vũ nói: "Lần này đi rất xa, hai vị tỷ tỷ hay là cùng nhau thừa cười."

Tiểu lộc trước mắt dài ước chừng một trượng, nhưng nhẹ nhõm nâng lên ba người, không tốn sức chút nào.

Trên lưng không gian, cũng đầy đủ ba người cười.

Hai nữ liếc mắt nhìn nhau, hơi sự tình trầm ngâm liền tiếp thu Lục Vũ đề nghị.

Ba người điều chỉnh vị trí, Bạch Tuyết phía trước, Hoa Ngọc Kiều ở giữa, Lục Vũ ở phía sau.

Tiểu lộc chạy rất vui mừng, tựa như là nhận lấy một loại nào đó kích thích.

Bạch Tuyết mới đầu chưa từng suy nghĩ nhiều, nhưng về sau dần dần cảm thấy không thích hợp.

"Lục Vũ, người nói tiểu lộc có thể biết đường, cái này là vì sao?"

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Bởi vì, nó từng tới nơi này."

"Cái gì! Cái này sao có thể?"

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều song song kinh hãi, tiểu lộc làm sao lại tới qua không gian thứ năm.

Lục Vũ nói: "Tiểu Ngũ đã từng có người chủ nhân, chủ nhân của nó trước kia ngay ở chỗ này."

Hoa Ngọc Kiều kinh dị nói: "Cái kia sau đó thì sao?"

Lục Vũ chần chờ nói: "Về sau, Tiểu Ngũ chủ nhân đã chết, ta nếu không có đoán sai, chủ nhân của nó liền táng tại phía trước tòa thành kia bên trong!"

Bạch Tuyết ngạc nhiên nói: "Người ngay từ đầu liền biết rồi?"

"Không kém bao nhiêu đâu, có Tiểu Ngũ dẫn đường, có thể tiết kiệm đi chúng ta không ít phiền phức, chỉ là sự tình này, cất không thể nói cho người khác biết, không phải vào thành về sau, sẽ có đại phiền toái."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Cái này người yên tâm, chúng ta còn không ngốc."

Hai nữ đều là người thông tuệ, cho dù gặp gỡ Thiên Huyền tông cao thủ, cũng sẽ không tiết lộ việc này, nếu không tất có phiền phức.

Tiểu lục đập không mà đi, một cái lên xuống liền là trăm trượng khoảng cách, tầm nửa ngày sau, tòa thành trì kia liền đã tới gần.

Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, không phá Lâu Lan thê không trở về!

Tòa cổ thành này tràn đầy khí tức tang thương, thành trì đã tàn phá, tựa hồ sớm đã không còn người.

Nhưng là trong thành có phong vân tại hội tụ, có cao thủ khí tức đang tràn ngập, phóng xuất ra cường đại lực chấn nhiếp.

"Bạch Tuyết tỷ tỷ, lần này Thiên Huyền tông, nhưng có cao thủ Thiên Vũ cảnh tùy hành?"

Lục Vũ nghĩ đến một ít chuyện, vội vàng hỏi thăm.

Bạch Tuyết nói: "Hắn là có một vị, nhưng thân phận cụ thể ta không biết rõ tình hình, hắn là xuất từ Chiến tông thượng tam điện."

Hoa Ngọc Kiều lo lắng nói: "Có loại cao thủ này tại hiện trường, chúng ta hoàn toàn không có cơ hội."

Lục Vũ trầm ngâm nói: "Không vội, bình thường tôi nói, loại trường hợp này, cao thủ thường thường sẽ trước mất mạng."

Sau nửa canh giờ, tiểu lục đi tới bên ngoài cổ thành.

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều bỗng bẽn lẽn hạ xuống, ở trước mặt người ngoài các nàng cũng không dám và Lục Vũ cùng cười.

Lục Vũ an ủi tiểu lục cảm xúc, để nó chớ có kích động, miễn cho bị người khác nhìn ra mách khoe.

Trong cổ thành có một tòa cung điện to lớn, ngoài điện đứng vững một khối cao lớn bia đá.

Giờ phút này, tại cái kia phía ngoài cung điện, hội tụ cao thủ tứ đại tông môn, một trận chém giết đã chuẩn bị kết thúc.

Thiên Huyền tông, Tử Điện tông, Phi Vân tông, Lam Huyết tông đều có một vị cường giả Thiên Vũ cảnh, bốn đại cao thủ đều tại tranh đoạt cái kia cự tấm bia đá lớn bên trên một cây trường thương, đại chiến đã vượt qua nửa tháng.

Cuối cùng, lưỡng bại câu thương, lẫn nhau đánh lén, bốn đại cao thủ lại lần lượt chết đi.

Kể từ đó, nơi này trở thành Nguyên Vũ cao thủ xưng bá khu vực, tứ đại tông môn những Nguyên Vũ kia cửu trọng cảnh giới cao thủ tiếp tục cướp đoạt, thời khắc không ngừng.

Đệ tử của Linh Vũ cảnh tất cả đều phân bố ở ngoại vi, căn bản không dám tới gần, sợ tai bay vạ gió.

Làm Lục Vũ, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều lúc chạy đến, tứ đại tông môn tổn thất nặng nề, vết thương chồng chất.

Tất cả Nguyên Vũ cửu trọng cảnh giới cao thủ toàn bộ chiến tử, Nguyên Vũ bát trọng cảnh giới cao thủ thân chịu trọng thương, vền vẹn số ít Nguyên Vũ thất trọng cảnh giới cao thủ tại hiện trường chỉ huy.

Trên tấm bia đá, một thanh toàn thân đỏ sậm hoa văn trường thương phóng xuất ra tuyệt thế phong mang, ẩn chứa chí dương chí cương sát khí, làm cho lòng người sinh tham lam, hận không thể đem hắn cướp đến tay bên trong.

Tiểu lục nhìn thanh trường thương kia, trong mắt vậy mà ngậm lấy nước mắt, xúc cảnh sinh tình.

Bạch Tuyết sợ hãi than nói: "Binh khí thật lợi hại, đây là thần binh sao?"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Ta chưa bao giờ thấy qua thần binh, nhưng xem ra có điểm giống."

Lục Vũ nhìn cây thương kia, trong mắt lóe lên một tia tiếc hận.

Thương này bất phàm, đáng tiếc có hại.

"Bạch Tuyết, các người sao lại tới đây?"

Diệp Khôn thân chịu trọng thương, đối với Bạch Tuyết, Lục Vũ xuất hiện cảm thấy mười phần giật mình.

"Chúng ta một đường tìm tới, chỗ này tình huống làm sao?"

Bạch Tuyết mang theo Hoa Ngọc Kiều, Lục Vũ tiến lên, tạm thời và cao thủ Thiên Huyền tông sẽ cùng.

Song phương hơn hai mươi ngày không thấy, Thiên Huyền tông nhân số chợt giảm, trước đây mấy trăm người, bây giờ chỉ còn lại không tới tám mươi người.

Diệp Khôn khò sở nói: "Rất nhiều người đều chết trận, bất quá cái khác ba đại tông môn cũng không có chiếm được tiện nghi."

Lục Vũ lưu ý lấy hoàn cảnh bốn phía, tòa cung điện kia hấp dẫn chú ý của hắn.

Tiểu lộc nghĩ muốn đi vào, nhưng lại bị Lục Vũ ngăn lại.

Bạch Tuyết lưu ý đến Lục Vũ ánh mắt, hỏi: "Bên trong cung điện này ... "

Diệp Khôn nói: "Bên trong có một tòa tế đàn, tứ đại tông môn phù sư tất cả đều chết ở nơi đó, căn bản là không có cách tới gần. Cho nên tất cả mọi người tại tranh đoạt thanh thương này, đáng tiếc vẫn chưa có người nào có thể đưa nó rút ra."

Lục Vũ nhãn châu xoay động, cho Bạch Tuyết đưa một cái ánh mắt.

"Chúng ta đi vào nhìn một cái."

Dưới mắt, tứ đại tông môn đang đối đầu, các phương tổn thất nặng nề, đều đang do dự muốn không cần tiếp tục.

Lục Vũ nhìn thoáng qua cây thương kia, đột nhiên nói: "Bình này có lưu tàn niệm, ai có thể cùng dung hợp, liền có thể trở thành thanh thương này chủ nhân."

"Hoàng khẩu tiểu nhi, hồ ngôn loạn ngữ!"

Phi Vân tông, một cái Nguyên Vũ cao thủ trùng Lục Vũ một chút, căn bản không tin tưởng.

"Nói bậy?"

Lục Vũ sắc mặt không vui, nhìn Diệp Khôn hỏi: "Dưới mắt nhưng còn có Phù tông cao thủ ở đây?"

Diệp Khôn nói: "Trừ Thẩm Mục bên ngoài, chỉ còn lại một người, người hỏi cái này ... "

Lục Vũ nói: "Điện chủ đem hắn gọi tới chính là, ta từ có đạo lý."

Diệp Khôn chần chờ, Bạch Tuyết lại chủ động ra mặt, gọi tới Phù tông cái cuối cùng cao thủ, người kia là Nguyên Vũ nhị trọng cảnh giới.

Lục Vũ lôi kéo Phù tông cao thủ, hai người xì xào bàn tán.

Sau đó, cái kia Phù tông cao thủ thả người mà ra, thẳng đến cái kia cự tám bia đá lớn, hai tay kết ấn, thi triển ra bí pháp nào đó, trong miệng thốt ra một đạo máu tươi, phun tung toé ở phía trên bia đá.

Trong một chớp mắt, bia đá tách ra xích hồng chỉ quang, thanh trường thương kia xuất hiện chấn động, phát ra vù vù, kinh động đến tất cả mọi người.

"Có phản ứng, nhanh đoạt a!"

Từ Điện tông, Phi Vân tông, cao thủ Lam Huyết tông cùng nhau tiến lên, chiến đấu lần nữa bộc phát.

Thiên Huyền tông cũng không yếu thế, cấp tốc phái ra đại lượng cao thủ, hiệp trợ vị kia Phù tông cao thủ, ý đồ cướp đoạt thanh trường thương kia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Tế đàn chi bí

Thiên Huyền tông vị kia Phù tông cao thủ nhún người nhảy lên, một phát bắt được trường thương tay cầm, trong miệng bạo rống một tiếng, ý đồ rút ra trường thương, ai nghĩ chỉ là nhẹ nhàng rung chuyển thân thương, cũng không có đem rút ra.

Một giây sau, Tử Điện tông cao thủ giết tới, làm cho Phù tông cao thủ vội vàng né tránh.

Lục Vũ khoe miệng khê nhếch, nhìn Bạch Tuyết một chút, thừa dịp cao thủ tứ đại tông môn cướp đoạt trường thương thời khắc, mang theo tiểu lộ chạy vào bên trong tòa cung điện kia.

Một màn này tự nhiên không gạt được mọi người ở đây, nhưng đại đa số người đối bên trong cung điện kia tế đàn lòng còn sợ hãi, càng muốn đem tinh lực đặt ở cái này trên tấm bia đá dài trên thân thương.

Cũng có một số nhỏ người đi vào theo, nghĩ nhìn một cái Lục Vũ, Bạch Tuyết có mục đích gì.

Hoa Ngọc Kiều theo sát Lục Vũ bên cạnh thân, ba người một lộ xông vào cung điện, xuyên qua hành lang, đi tới một chỗ trong hoa viên.

Chỗ ấy có một tòa cự đại tế đàn, vuông vức, phía trên đặt lấy một tôn thạch quan.

Tòa tế đàn này toàn thân khắc rõ phù lục, phóng xuất ra một loại chấn nhiếp vô hồn khí tức khủng bố.

Bốn phía, huyết nhục đầy đất, che kín xóc xệch dấu chân, trước đây từng có không ít phù sư chết ở chỗ này.

Tiểu lộ nhìn thấy tế đàn kia, lập tức vô cùng kích động.

Lục Vũ vuốt cổ của nó, an ủi tâm tình của nó.

Bá bá bá, lần lượt từng bóng người xuất hiện tại tế đàn phụ cận, có hơn hai mươi người, đến từ Tử Điện tông, Phi Vân tông và Lam Huyết tông.

Trong những người này, có Nguyên Vũ cảnh, cũng có Linh Vũ cảnh, chính nhìn chăm chăm Bạch Tuyết, Lục Vũ đám ba người.

"Tiểu tử, ngươi lặng lẽ tiến vào đến, có mục đích gì?"

Tử Điện tông môn hạ, Trương Húc trừng mắt Lục Vũ, trong mắt lộ ra khinh miệt.

Trương Húc hai mươi ba tuổi, Linh Vũ thất trọng cảnh giới, tại Tử Điện tông cùng thế hệ bên trong đều xem như người nổi bật.

Lục Vũ không để ý đến, hơi híp cặp mắt, đánh giá tòa tế đàn này.

"Tiểu tử thôi, ngươi cầm điếu a, lão tử tra hỏi ngươi, ngươi dám không đáp?"

Trương Húc nổi giận, chỉ là một cái Linh Vũ nhị trọng cảnh giới đệ tử, dám ở trước mặt mình ra vẻ cao lạnh, đơn giản liền là muốn chết!

"Ngươi? Thứ gì, ta tại sao muốn trả lời ngươi?"

Lục Vũ ngữ khí băng lãnh, lộ ra khinh miệt và khiêu khích.

"Muốn chết!"

Trương Húc tức giận đến găm thét, bước một bước xa liền vọt tới trước mặt Lục Vũ, phát tay liền là một bàn tay, hướng phía trên mặt hán đánh tới.

Bạch Tuyết giận dữ, đang chuẩn bị xuất thủ, cái nào nghĩ lại bị một cổ cường đại khí cơ khóa chặt.

Cái kia là Tử Điện tông một vị Nguyên Vũ thất trọng cảnh giới cường giả, ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, lặng lẽ vô tình, trong mắt lóe ra âm tà chi quang, tà ác ánh mắt ngay tại Bạch Tuyết cao ngất kia mê người trên hai vú vừa đi vừa về liếc nhìn.

"Ngươi là ai?"

Bạch Tuyết sắc mặt biến hóa, lạnh lùng hỏi thăm.

"Tử Điện tông, Trần Mộc Vân!"

Người kia khoe miệng khê nhếch, lộ ra một tia tự nhận tiêu sái tiểu dung, đối lấy lại là Bạch Tuyết cái kia một mặt chán ghét chi tình.

Lục Vũ đối mặt Trương Húc cái kia nhục nhã một bàn tay, trong mắt chiến ý tụ tập, như đèn tâm lóe lên, trong nháy mắt phóng xuất ra cường đại sát khí.

Lục Vũ tay phải nhô ra, năm ngón tay thành trảo, xoay chuyển ở giữa nhìn như tùy thời, kì thực chuyển hóa bảy mươi hai loại biến hóa, trong nháy mắt giữ lại Trương Húc mạch môn.

Trương Húc ánh mắt khê biến, trên da thịt hiện ra từng sợi tử sắc phù văn, phóng xuất ra cường đại sóng chấn động, trước tiên đem Lục Vũ ngón tay bắn ra.

Lục Vũ lại bắt, Trương Húc lại chấn, tay phải của hai người nhanh chóng giao thoa, lít nha lít nhít tiếng nổ vang tại không ngừng tích lũy.

Àm!

Một tiếng vang giòn, Trương Húc nghiêng người lướt ngang, né tránh sáu thương, ánh mắt lộ ra một tia hồ nghi.

"Lực tay không nhỏ a."

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Ba phần khí lực, không đáng giá nhắc tới."

"Cuồng vọng!"

Trương Húc giận mắng, tiểu tử này không biết điều, không phải hung hăng giáo huấn.

Bên ngoài sân, Từ Điện tông có đệ tử nói: "Dám cùng Trương sư huynh khiêu chiến, tiểu tử này sau đó chuẩn đến biến thành một tên phế nhân."

"Linh Vũ nhị trọng cảnh giới, há có thể và Trương sư huynh Linh Vũ thất trọng cảnh giới so sánh?"

Phi Vân tông và cao thủ Lam Huyết tông đều đang quan chiến, nhất trí coi trọng Trương Húc, nhận định Lục Vũ thua không nghi ngờ.

Chỉ có Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều biết, sức chiến đấu của Lục Vũ đến cỡ nào dọa người!

"Thiêm điện tay!"

Trương Húc quát nhẹ, hai tay như linh xà loạn vũ, chỉ lấy Lục Vũ con mắt.

"Cái này cũng phối gọi thiêm điện?"

Lục Vũ trào phúng, hấn cửu khiêu thông minh, Trương Húc cái này nhanh như Kinh Hồng một kích, ở trong mắt Lục Vũ lập tức thả chậm mấy lần.

Lục Vũ tay phải lóe lên mà ra, tốc độ so Trương Húc càng nhanh, trong nháy mắt chế trụ Trương Húc cổ tay, sau đó cánh tay phải khê đào nhất chuyển, tại xoay tròn bên trong bộc phát ra không thể kháng cự thân lực.

Chỉ nghe ken két một tiếng, Trương Húc cánh tay gãy xương, thân thể lảo đảo không nhất chuyển, bộp một tiếng quỵ xuống ở trước mặt Lục Vũ, hai đầu gối chạm đất, xương bánh chè vỡ nát, trong miệng phát ra kêu thảm như heo bị làm thịt âm thanh.

Biến cố bất thành linh thấy choáng tất cả mọi người, những cái kia vốn xem trọng Trương Húc, nhận định hấn tất người thắng, giờ phút này tất cả đều một mặt được bức, không rõ đây là có chuyện gì.

Hai người cảnh giới cách xa năm cái tiểu cảnh giới, Trương Húc làm sao còn sẽ bại bởi Lục Vũ, cái này không có thiên lý a!

Lục Vũ tay phải chế trụ Trương Húc cánh tay, tay trái vuốt mặt của hấn, ba ba tiếng vang, liền tựa như đánh vào mỗi một cái Từ Điện tông cao thủ trên mặt.

"Có phục hay không a?"

Trương Húc ngũ quan vận vẹo, đau tê tâm liệt phế.

"Không phục!"

"Ừm, có cốt khí."

Lục Vũ tiểu dung lạnh lẽo, tay phải phát lực, trong nháy mắt chấn vỡ Trương Húc toàn thân xương cốt, đau hấn cơ hồ kêu không ra tiếng.

Trần Mộc Vân nhìn không được, quát lớn: "Thả người!"

Bạch Tuyết di chuyển về phía trước một bước, lạnh lùng nói: "Dựa vào cái gì thả người! Thua, liền phải lưu lại mạng chó!"

Trần Mộc Vân cả giận nói: "Nữ nhân, ngươi tốt nhất đừng chọc giận ta, nếu không ta quản ngươi có đẹp hay không, giết hết không xá!"

Bạch Tuyết nói: "Thiên Huyền tông ta cũng không sợ ngươi Từ Điện tông, đừng quá tự cho là đúng!"

Lục Vũ nhìn gào thảm Trương Húc, tay trái tại đỉnh đầu hấn nhấn một cái, tiếng kêu liền trong nháy mắt đình chỉ.

Một cái Linh Vũ thất trọng cảnh giới cao thủ, cứ như vậy chết tại Lục Vũ trong tay.

Đá văng ra Trương Húc thi thể, Lục Vũ không để ý tới những người khác cái kia khiếp sợ con mắt, ánh mắt lại một lần rơi vào trên tế đàn, trong lòng hiện ra một loại cảm giác quái dị.

Tòa tế đàn này rất cổ quái, chính là thế gian cực kỳ hiếm thấy táng hoa tế, chôn giấu lấy một cái nữ nhân xinh đẹp.

Tiểu lộc hai mắt rung rung, si ngốc nhìn qua tế đàn phía trên thạch quan, tràn đầy lưu luyến và không bỏ.

"Nàng chính là chủ nhân của người?"

Tiểu lộc nghe nói, quay đầu nhìn Lục Vũ, nhẹ nhàng gật đầu, ngâm lấy bi thương.

"Cái này tế đàn bên trên phong ấn, là cây thương kia chủ nhân lưu lại?"

Tiểu lộc lần nữa gật đầu, Lục Vũ đã đại khái hiểu rõ một hai.

Trở lại, Lục Vũ nhìn Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều, nói khẽ: "Ta muốn đi lên xem một chút, các người không cần thiết tới gần."

Hoa Ngọc Kiều lo lắng nói: "Nơi đây nguy hiểm, tứ đại tông môn phù sư tất cả đều chết tại cái này, người thật có nắm chắc?"

Lục Vũ nhẹ nhàng gật đầu, không có giải thích, xoay người cười tại tiểu lộc trên lưng, vỗ nhẹ lấy cổ của nó.

"Đi thôi, để chúng ta đi gặp chứng một đoạn tình yêu!"

Tiểu lộc ai ai khẽ kêu, thân thể nhảy lên liền hướng phía tế đàn bay đi.

Từ Điện tông, Phi Vân tông, cao thủ Lam Huyết tông cũng không có ngăn cản, bởi vì bọn hắn trước đó gặp quá nhiều người chết tại cái này, ai cũng không dám tùy tiện tới gần.

Bây giờ, Lục Vũ xông tế đàn, ba cao thủ đại tông môn căn bản không thèm để ý sống chết của hắn, chỉ nghĩ nhìn một cái hắn có thể hay không leo lên đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Đăng đàn giải mã

Tòa tế đàn này cao năm trượng, vuông vức, không có đăng đỉnh thang đá, nhưng là có một đầu cạnh xéo, có thể từ nơi đó từng bước một đi đến tế đàn đỉnh chóp.

Tế đàn rất tà môn, chạm vào hắn phải chết, trước đó tứ đại tông môn phù sư thử mấy chục loại biện pháp, kết quả tất cả đều chết ở chỗ này.

Tiểu lộc nhẹ nhàng nhảy lên, rơi vào tế đàn đầu kia cạnh xéo bên trên, trong nháy mắt đã dẫn phát tế đàn biến hóa.

Từng nét bùa chú đang toả ra quang mang, phóng xuất ra hủy diệt ba động, như sóng nước vỗ, hướng phía tiểu lộc dũng mãnh lao tới.

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều đều thập phần lo lắng, mắt không chớp nhìn Lục Vũ.

Tiểu lộc rên rỉ, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, rủ xuống nhàn nhạt quang hoa, và tế đàn mặt ngoài quang mang phù văn kết hợp với nhau.

Tế đàn mặt ngoài quang mang phù văn có diệt sát hết thảy sinh linh uy lực, nhưng là gặp gỡ tiểu lộc về sau, lại xuất hiện một loại khác phản ứng.

Những phù văn kia chỉ quang bao vây lấy thân thể tiểu lộc, một mực đi lên lan tràn, rất nhanh tới gần Lục Vũ.

Tiểu lộc trên trán, cái kia Ngũ Hoa biện ấn ký bắt đầu phun toả hào quang, đỉnh đầu võ hồn chấn động, phóng xuất ra một loại sức mạnh huyền diệu, liền giống với một cái chìa khóa, mở ra trên tế đàn cấm chế.

Lục Vũ cười tiểu lộc, trên người bị quang mang phù văn bao trùm, dung nhập tiểu lộc tiểu ngũ hành ấn ký, để hắn không đến mức bị thương tổn.

Tiểu lộc trong miệng phát ra cao thấp chấp trùng gào thét, tựa như là một thủ khúc, chấp trùng thoải mái, rất có nhịp.

Nện bước bước chân, tiểu lộc chậm rãi hướng phía tế đàn đỉnh chóp đi đến, cái này khiến người vây quanh mở rộng tầm mắt.

"Tại sao có thể như vậy?"

Ba cao thủ đại tông môn không thể nào hiểu được, Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều lại lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra.

Lục Vũ ấn chứng trong lòng suy đoán, cái này tế đàn chính là táng hoa tế, mặc dù có biện pháp giải trừ phong ấn, nhưng khi đó thiết lập cái này tế đàn

người, cảnh giới cao hơn Lục Vũ quá nhiều, lấy hấn thực lực hôm nay, căn bản là không cách nào hoàn thành.

Tiểu lục là một loại khác giải trừ cấm chế phương thức, bởi vì táng tại cái kia thạch quan người nữ tử, liền là tiểu lục dĩ vãng chủ nhân.

Tiểu lục vì sao lại bị phong ấn, tại sao lại xuất hiện ở thứ ba không gian, đây hết thảy đều cùng tòa tế đàn này có quan hệ, cùng lưu lại tòa tế đàn này nam tử có quan hệ mật thiết.

Tiểu lục đi không nhanh, võ hồn của nó đang phát sinh thoát biến, nội bộ phong ấn tại mở ra, lại là ba lớp phong ấn.

Giờ phút này, tế đàn mặt ngoài phù văn và tiểu lục võ hồn quán thông, tựa như là một cái chìa khóa, mở ra tiểu lục bị phong ấn võ hồn, để nó võ hồn phẩm cấp từ Huyền cấp tam phẩm trưởng thành là Huyền cấp tứ phẩm, sau đó là Huyền cấp ngũ phẩm.

Lục Vũ tại mật thiết lưu ý, hấn phát hiện tiểu lục lớp phong ấn thứ nhất đã giải khai, võ hồn đang nhanh chóng trưởng thành, thực lực đang nhanh chóng tăng lên.

Làm tiểu lục chờ đi Lục Vũ leo lên tế đàn một khắc này, võ hồn của nó đã trưởng thành là Huyền cấp thất phẩm, thân thể tăng vọt mấy lần, tựa như một con Thần thú đứng ngạo nghễ trên tế đàn, nhìn xuống thương sinh.

Cả tòa tế đàn đều đang chấn động oanh minh, mặt đất cao thủ không nhìn thấy phía trên tình huống, rất nhiều người nhao nhao bay lên trên trời, muốn giải thạch quan tài nội tình.

Lục Vũ ngồi tại tiểu lục trên lưng, lẳng lẳng mà nhìn xem chiếc quan tài đá kia, mặt ngoài phù văn xen lẫn, lóe ra yêu dị tà lực.

Tại cái kia thạch quan phụ cận, có một đạo ngoại nhân nhìn không thấy hư ảnh, chính tâm tình nhìn chăm chú thạch quan, toát ra nồng đậm yêu thương chi ý.

Lục Vũ nhìn cái bóng mờ kia, thân thể xuất hiện một chút biến hóa, Thiên mạch trong cơ thể thức tỉnh, võ hồn thần mộc dẫn động Cửu Dương Huyền Mộc, khiến cho Lục Vũ cửu khiếu thông minh, cho nên hấn có thể nhìn thấy đạo hư ảnh này, những người khác thì không phát giác gì.

"Cửu khiếu tan dương đại pháp."

Lục Vũ nghĩ đến Bắc Đẩu Cửu Tinh trong trận võ đạo thần niệm, lưu lại thần niệm kia người, nguyên lai liền là thiết lập cái này tế đàn người, cũng chính là tiểu lục nữ chủ nhân người thương.

Lục Vũ trên người phóng xuất ra một cỗ kỳ dị khí tức, tựa hồ là bởi vì cửu khiếu tan dương đại pháp quan hệ, tòa tế đàn này không còn bài xích hấn, giải trừ đối với hấn hạn chế.

Lục Vũ xoay người rơi xuống, đi tới thạch quan bên cạnh, ngón tay nhẹ vỗ về nắp quan tài, từng đầu phù tuyến quán quanh ở đầu ngón tay hấn, theo ngón tay hấn di động mà uyển chuyển nhảy múa.

Lục Vũ ngón tay hơi nhe, cảm nhận được một loại nồng đậm đến cực hạn yêu thương, để tâm tình của hấn phiền muộn, tựa như đã mất đi nhân sinh bên trong vật trân quý nhất.

Loại tâm tình này đến từ cái bóng mờ kia, là hấn trải qua thời gian dài ngóng nhìn, trong mắt ẩn chứa yêu thương, trong lòng chỗ cất giấu thâm tình.

Cao thủ tứ đại tông môn thấy cảnh này, tất cả đều nghi hoặc không hiểu.

Có người lòng dạ khó lường, lặng yên tới gần, muốn leo lên tế đàn, ai nghĩ lại bị một đạo quang mang phù văn cuốn lấy, chớp mắt liền thân thể mục nát, võ hồn phá diệt.

Những người khác không khỏi kinh hãi, không hiểu rõ vì cái gì Lục Vũ không có việc gì, người khác lại khó mà đáng đĩnh.

Tiểu lục tại rơi lệ, nước mắt rơi xuống tại nắp quan tài phía trên, kích hoạt lên nơi đó phù văn cấm chế, để Lục Vũ thấy được thạch quan bên trong Kính Tượng.

Một cái áo trắng như tuyết, tuyệt mỹ khuynh thành nữ tử lẳng lẳng nằm ở nơi đó, sớm đã không có sinh mệnh vết tích, nhưng lại nhục thân hoàn chỉnh, tựa như ngủ say, đẹp khiến cho người ta khó mà quên.

Nắp quan tài ở trong mắt Lục Vũ biến thành trong suốt sắc, nhưng ở trong mắt những người khác, vẫn như cũ vẫn là như cũ.

Lục Vũ tâm tình phức tạp, hấn là một cái nhận qua tình cảm tôn thương người, đối với tình yêu không còn như vậy tin tưởng, nhưng là ngồi ở chỗ này, hấn lại cảm nhận được một loại thiên địa không hồi hạn yêu, thuần chân mà nồng đậm, ẩn chứa chí dương chí cương chi khí.

"Táng hoa tùy thế, Mộng Vô Hối ta."

Lục Vũ tự nói, phát ra thờ dài một tiếng.

Tế đàn một mực tại chấn động, tựa hồ ngàn vạn cảm xúc muốn phát tiết, nhưng lại tìm không thấy thích hợp cơ hội.

Lục Vũ không có tạp niệm, đối với hắn mà nói, mặc kệ tòa tế đàn này cất giấu bí mật gì, phần này nồng đậm yêu, đủ để cho hắn từ bỏ đối cái này tế đàn thăm dò.

Không muốn thì lòng yên tĩnh!

Làm Lục Vũ tâm không một niệm lúc, trong thạch quan cái kia tuyệt thế mỹ nữ lại tựa hồ như có một cỗ không cam lòng, muốn truyền lại.

Đây là một loại cảm giác rất hoang đường, một cái chết không biết bao nhiêu năm nữ nhân, lại còn có một phần chấp nhất thâm tàng tại tâm, tại nhiều năm về sau, lúc Lục Vũ lại tới đây, muốn phát tiết.

Vì sao lại như thế?

Điểm này ngay cả Lục Vũ đều không thể giải thích, thậm chí cảm thấy đến cái kia chính là ảo giác!

Sau đó, đây cũng không phải là ảo giác, làm Lục Vũ cảm nhận được phần chấp niệm kia, cảm thấy được cái kia cỗ không cam lòng lúc, thạch quan hiện ra quang mang mãnh liệt, một bên cái bóng mờ kia trở nên càng ngày càng rõ ràng, tế đàn mặt ngoài phù lục hoàn toàn kích hoạt, bị chấn động phóng xuất ra uy lực khủng bố.

Tiểu lục có chút nôn nóng, Lục Vũ không hiểu ra sao, bức này biến hóa ngoài dự liệu, ai cũng không biết đến tột cùng sẽ gửi đi sự tình gì.

Trên tế đàn, xích hồng quang mang đang điên cuồng hội tụ, hóa thành Xích Viêm phù lục, tạo thành chín con rồng lớn, tựa như liệt diễm thần long, dọa đến bốn phía người quan chiến nhao nhao tránh lui.

Tế đàn bốc cháy lên hỏa diễm, kẹp lấy giữa thiên địa dày đặc nhất yêu, biến thành vĩnh hằng không hồi hạn chấp niệm, quán quanh ở thạch quan phía trên.

Những phù văn hỏa diễm này không ngừng hướng phía thạch quan nội bộ dũng mãnh lao tới, cái này khiến Lục Vũ quá sợ hãi.

Nữ nhân kia chẳng lẽ muốn phục không sống được?

Nghĩ tới đây, Lục Vũ ý niệm đầu tiên liền là không thể nào!

Tiểu lục trong mắt hồ hào nước mắt, nó cũng không hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng nó lại khát vọng chủ nhân có thể sống tới.

Những phù văn kia lóe ra yêu nhan sắc, chí dương chí cương, đến thật chí thuần, chui vào trong quan tài nữ tử trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Mê hoặc khó hiểu

Là trùng hợp, hay là thiên ý?

Là thiện duyên, hay là tội nghiệt?

Lục Vũ nói không rõ, nhưng hắn có loại không hiểu rục rịch, đây hết thấy tựa như cùng mình có quan hệ.

Đột nhiên, tế đàn phóng xuất ra bao phủ chư thiên Chí Thánh quang mang, hội tụ tất cả lực lượng, bao phủ tại thạch quan phía trên, hóa thành một đạo phù văn dây xích, xuyên thủng nắp quan tài, xoay tròn lấy chui vào trong quan tài nữ tử trái tim.

Chí Thánh đến cực điểm quang mang ẩn chứa giữa thiên địa chí dương chí cương lực lượng, chớp mắt liền biến mất tại nữ tử trong phương tâm.

Hết thấy khôi phục lại bình tĩnh, tất cả mọi người không hiểu ra sao, không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Ngay tại lúc mọi người lấy là tất cả đã kết thúc lúc, bất ngờ lần nữa phát sinh.

Cái kia thạch quan bên trong, nữ tử áo trắng cũng không có phục sinh, nhưng là trái tim của nàng lại đột nhiên sáng lên, bắn ra một đạo xoay tròn cột sáng, ẩn chứa yêu vô tư và vô biên hận, nồng đậm đến cực hạn, hình như có vĩnh sinh không hồi hạn chí ý, mới vừa xuất hiện liền chấn động thiên địa, kẹp lấy uy không thể đỡ khí thế, tựa như tia chớp đánh trúng vào Lục Vũ tâm!

Một khắc này, sợ ngây người tất cả mọi người!

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều phát ra kinh hô, không cần suy nghĩ liền hướng phía Lục Vũ phóng đi, trong mắt mang theo nước mắt.

Những người khác không khỏi kinh hãi, có người nói: "Kinh hồn té đần, hẳn phải chết không nghi ngờ, dù ai cũng không cách nào trốn tránh."

Tiểu lộc chấn kinh, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu.

"Không nên tới gần!"

Lục Vũ thanh âm dồn dập đột nhiên vang lên, để lao ra Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều đều là sững sờ, vội vàng dừng người, kém một chút liền chạm đến tế đàn.

Lục Vũ ngũ quan vận vẹo, trong miệng phát ra tê tâm liệt phế cuồng hồng, một loại khoan tim đau nhức để hẳn không cách nào quên.

Đầu kia cột sáng chớp mắt biến mất, phảng phất xuyên thủng Lục Vũ trái tim, nhưng trên thực tế chỉ là tại Lục Vũ hung y bên trên lưu lại một cái lỗ rách, lồng ngực của hắn cũng không đỏ máu.

Lục Vũ toàn thân không được run rẩy, đầu đến ghé vào nắp quan tài phía trên, ánh mắt nhìn chăm chú trong quan tài nữ tử áo trắng, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Vì sao lại như thế, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Lục Vũ không nghĩ ra, cảm giác hết thảy đều hoang đường vô cùng.

Đầu kia cột sáng ẩn chứa nồng đậm yêu hận cảm xúc, tràn đầy tiếc nuối và không cam lòng, cái kia tương hồ mâu thuẫn hai loại sức mạnh, làm sao lại dung hợp lại cùng nhau?

Càng khiến người ta không hiểu là, đầu kia cột sáng tại sao muốn công kích Lục Vũ?

Tại sao muốn lựa chọn công kích vị trí tim của Lục Vũ?

Nó tại đánh trúng ngực của Lục Vũ về sau, phát sinh hết thảy, lại là chuyện gì xảy ra?

Y theo người bình thường phân tích, đáng sợ như vậy cột sáng, trong nháy mắt liền có thể xuyên thủng Lục Vũ trái tim, giết hắn.

Nhưng trên thực tế, Lục Vũ trái tim lông tóc không tổn hao gì, chỉ có một loại không hiểu đau nhức, kích thích linh hồn của hắn.

Đương nhiên, một kích kia cũng không phải hư ảo, mà là thật sự đánh trúng vào Lục Vũ ngực, nhưng là cái kia cổ nồng đậm đến cực hạn yêu hận chi lực, lại làm ra một kiện để Lục Vũ làm sao cũng không có nghĩ tới sự tình.

Nó vậy mà chui vào Lục Vũ chỗ ngực trong Tứ Tà Cẩm Tâm phù, lấy vô thượng nghị lực, lấy yêu hận cảm xúc, giải khai Tứ Tà Cẩm Tâm phù đạo thứ hai công xông.

Để cái kia rơi vào trạng thái ngủ say, vốn màu xám ảm kị, trong lúc đó có sinh cơ, có nhan sắc, từ cấm phong bên trong thức tỉnh!

Lục Vũ chỗ ngực Tứ Tà Cẩm Tâm phù xuất từ Thiên Huyền tông Cẩm Tâm điện, và cái này tế đàn tám gậy tre kéo không bên trên bất kỳ quan hệ gì.

Lục Vũ từng mượn nhờ Cực Lạc đạo chi lực, giải khai trong Cẩm Tâm điện đạo thứ nhất tâm linh công xông, tạm thời còn không cách nào giải khai đạo thứ hai tâm linh công xông, đem cái kia bị cầm tù tâm cho tỉnh lại.

Bây giờ, bất ngờ phát sinh, là trùng hợp, hay là có nguyên nhân khác?

Cái này trên tế đàn, táng tại trong thạch quan nữ tử áo trắng, nàng cùng Thiên Huyền tông Cẩm Tâm điện ở giữa, chẳng lẽ có một loại nào đó quan hệ?

Lục Vũ càng nghĩ, không hiểu nó nhân, nhưng hắn phát hiện thạch quan cái khác cái bóng mờ kia, bây giờ đã biến mất.

Tế đàn chấn động, mặt ngoài phù văn hội tụ, thạch quan nổi lên quang mang nhàn nhạt, nắp quan tài phía trên lỗ nhỏ đang nhanh chóng chữa trị, hết thảy trở về tự nhiên, duy chỉ có cái kia hư ảnh từ đây biến mất.

Lục Vũ chậm rãi đứng lên, cái này khiến Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Tiểu lộc dùng đầu ma sát thân thể Lục Vũ, đó là một loại ân cần thăm hỏi.

Lục Vũ lòng đầy nghi hoặc, nhẹ nhàng vỗ vỗ tiểu lộc cổ, dùng ngoại nhân không nghe được thanh âm, hỏi: "Chủ nhân của ngươi xuất từ môn gì gì phái?"

Tiểu lộc lắc đầu, biểu thị không biết.

"Ngươi không biết?"

Tiểu lục nói: "Ta cùng chủ nhân gặp nhau về sau, nàng lại không có trở về qua, mãi cho đến nàng chết, đều chưa từng đề cập qua lai lịch của mình."

"Cái kia thiết hạ tòa tế đàn này người, hẳn lại đến từ chỗ nào?"

Tiểu lục nói: "Ta chỉ biết là hẳn đến từ một cái bí ẩn cổ lão thế gia, năm đó cổ lão thế gia kia từng vô cùng huy hoàng, nhưng về sau xuống dốc."

Lục Vũ trầm tư, một cái xuống dốc thế gia hậu đại, có thể lựa chọn tứ trụ kinh thiên chi địa, cũng lưu lại dạng này tế đàn, cũng coi như là một cái nhân vật.

"Hẳn là Địa hồn, thần đạo cao thủ?"

Tiểu lục ánh mắt lộ ra một tia chán kinh, gật đầu nói: "Đúng vậy, ngươi làm sao một đoán liền chuẩn?"

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Ta còn biết, ngươi cũng là Địa hồn, chỉ bất quá bị phong ấn."

Tiểu lục kinh ngạc nói: "Ngay từ đầu ngươi liền đã nhìn ra?"

Lục Vũ gật đầu, nhìn chung quanh cao thủ, xoay người cười tại tiểu lục trên lưng.

"Đi thôi, chúng ta nên đi xuống, chớ muốn làm phiền người chết vong linh."

Tiểu lục không bỏ, cúi đầu tại nắp quan tài bên trên liếm liếm, lúc này mới quay người chờ đi Lục Vũ rời đi.

Lục Vũ cũng không có có thụ thương, theo đầu lòng đi qua, cả người lại khôi phục bình thường.

"Tiểu tử, vừa rồi là chuyện gì xảy ra, giải khai áo của ngươi, để chúng ta nhìn nhìn lồng ngực của ngươi, nhưng có dị dạng?"

Phi Vân tông cao thủ trừng mắt Lục Vũ, nghĩ muốn biết rõ ràng vừa rồi phát sinh hết thảy.

Lục Vũ tìm có một cái đặc thù ẩn ký, dĩ vãng cái kia cấm phong tâm linh chưa từng giải khai đạo thứ hai gông xiềng, ẩn ký là màu xám, không nhìn ra điều khác thường gì.

Bây giờ, đạo thứ hai gông xiềng mở ra, đạo tâm kia linh tại dần dần thức tỉnh, Lục Vũ chỗ ngực ẩn ký liền có nhan sắc.

"Muốn nhìn a, có thể, nhưng đến đóng tiền, thiên hạ nào có xem không đạo lý?"

Lục Vũ cười tại lưng, khiêu khích nhìn người kia.

"Đóng tiền? Ngươi cho rằng ngươi là đại cô nương a, ta giao em gái ngươi!"

Vị kia cao thủ Nguyên Vũ cánh lẳng không một chương, nghĩ muốn chém giết Lục Vũ.

Bạch Tuyết gương mặt xinh đẹp lạnh lẽo, mi tâm quang mang nở rộ, một đạo thanh quang phá không mà hiện, nương theo lấy một tiếng thê lương cuồng hồng, Phi Vân tông vị kia cao thủ Nguyên Vũ cánh liền bay rớt ra ngoài, toàn bộ cánh tay phải bị chém đứt, máu tươi vẩy ra một chỗ.

Thanh quang trở về, xoay quanh trên đầu Bạch Tuyết, thân kiếm u lãnh, trên chuôi kiếm lân giáp xuất hiện một con mơ hồ con mắt, khiến người ta vô hồn run rẩy, tâm thần có chút không tập trung.

"Nếu ai chán sống, một mực tiến lên thử một lần!"

Bạch Tuyết mặt lạnh lấy, tựa như một tôn Tiểu La Sát, sát khí lạnh lẽo tràn ngập tại trong hoa viên.

Phi Vân tông, Tử Điện tông, cao thủ Lam Huyết tông vừa sợ vừa giận, bọn hắn tịnh không để ý Bạch Tuyết cái kia Nguyên Vũ thất trọng cảnh giới thực lực, bởi vì tinh võ hồn không có bao nhiêu sức chiến đấu.

Thế nhưng là Bạch Tuyết trên đầu thanh kiếm kia, lại làm cho người không dám coi thường.

Vừa rồi Phi Vân tông cái kia vị cao thủ chính là Nguyên Vũ lục trọng cảnh giới, nếu không phải Bạch Tuyết thủ hạ lưu tình, giờ phút này sớm đã là một bộ thi thể lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 239: Tàn phá cổ điện

Ngoài điện, trên tấm bia đá trường thương cổ có vô cùng lực hấp dẫn, khiến người ta tre già măng mọc!

Từ đại tông môn cùng nhau tiến lên, Thiên Huyền tông hơi chiếm ưu thế, bởi vì vị kia Phù tông cao thủ có thể rung chuyển trường thương, những người khác thì làm không được.

"Giết hắn!"

Từ Điện tông, Phi Vân tông, Lam Huyết tông cao thủ tràn đầy đồ kỵ, ôm ta không lấy được đồ vật, ai cũng dùng hòng đạt được, điên cuồng công kích.

"Các ngươi bọn này tiểu nhân!"

Diệp Khôn cười giận dữ, chỉ huy cao thủ toàn lực bảo hộ Phù tông cái kia vị đệ tử.

Làm cung điện bên trong, tế đàn phóng xuất ra bao phủ vạn vật quang mang lúc, Phi Vân tông cao thủ thừa dịp bất ngờ, một bộ chém giết Phù tông cái kia vị đệ tử, tức giận đến Thiên Huyền tông cao thủ đau đến không muốn sống!

"Giết! Giết a!"

Cướp đoạt biến thành cừ hận, Thiên Huyền tông điên cuồng công kích, cái khác ba đại tông môn chém giết lẫn nhau, số người chết đang nhanh chóng tăng vọt.

Làm Lục Vũ, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều đi ra lúc, bia đá kia bốn phía sớm đã máu chảy thành sông, mặt đất từng đạo tơ máu như chập trùng long xà, hướng phía bia đá dũng mãnh lao tới.

Trường thương vẫn như cũ đứng ngạo nghễ, không ai có thể đem rút ra, nhưng là phản lực đang yếu bớt, cái này khiến cao thủ từ đại tông môn thấy được một chút hi vọng.

"Lục Vũ, ngươi có biện pháp lấy được trường thương này sao?"

Bạch Tuyết thấp giọng hỏi thăm, thanh trường này cũng không phải phạm phẩm.

Lục Vũ nhún mày, thanh trường này chủ nhân, thế nhưng là một vị có được Địa hồn thần đạo cao thủ.

Từ tình huống trước mắt phân tích, vị này thần đạo cao thủ sớm đã chết đi, hắn lưu lại thanh trường này, tất nhiên liên lụy rất nhiều nhân quả, và trên Chiến Hồn đại lục thánh địa Thánh môn có quan hệ.

Nếu ai lúc này đạt được thanh trường này, lại không khéo tiết lộ tin tức, rất có thể sẽ có diệt môn tai kiếp.

"Mang ngọc có tội, thanh trường này quá chói mắt."

Lục Vũ không muốn đi đụng thanh trường này, với hắn mà nói thanh trường này hại lớn hơn lợi, lại thanh trường có hại.

Hoa Ngọc Kiều nói: "Lời ấy có lý, nhìn trước mắt diệu bộ này ... "

Đang nói, giữa sân phát sinh dị biến, to lớn bia đá đang hấp thụ đại lượng máu tươi về sau, phóng xuất ra tia sáng yêu dị, bia đá chậm rãi di động, lộ ra một cái dưới đất cửa vào.

Đồng thời, thanh trường kia bốc cháy lên hỏa diễm, sáng chói mà chói mắt, bắn ra một đạo quang hoa vừa vặn bắn xuống mặt đất lối vào, trong nháy mắt đem bên trong chiếu sáng.

"Đây là ... cái này ... "

"Thật thần làm gì, nhanh xông lên a."

Mọi người đầu tiên là gạt mình, lập tức cùng nhau chen vào, từng cái thần sắc phấn chấn, hai mắt phát sáng, tràn đầy chờ đợi và sốt ruột.

"Chúng ta cũng đi."

Bạch Tuyết một ngựa đi đầu, lại bị Lục Vũ giữ chặt.

"Đừng nóng vội, bình thường loại tình huống này, trước mặt đều là pháo hôi, là chịu chết mất hàng."

Lục Vũ chậm rãi, đợi chỗ có người tiến vào về sau, lúc này mới mang theo tiểu lộ, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều tiến vào địa huyết.

Cái kia là một cái đặc thù lối vào, tiến nhập một chỗ dưới mặt đất cổ điện, trên vách tường điêu khắc rất nhiều đồ án, ghi chép một chút người cùng sự.

"Lên lộc."

Trong khi tiến lên, Lục Vũ đột nhiên lên tiếng.

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều đều là sững sờ, lên lộc là có ý gì?

Một lát, hai nữ kịp phản ứng, cái kia là lên ngựa ý tứ.

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều lên lộc, bên tai lại truyền đến thanh âm của Lục Vũ.

"Hai vị tỷ tỷ tận lực dựa vào trong ngực ta, hai tay một mực nắm tay của ta."

Bạch Tuyết khuôn mặt đỏ lên, hỏi: "Vì cái gì a?"

Lục Vũ nói: "Chúng ta muốn nhờ lực lượng của tiểu lộc, phía trước có cấm chế đặc thù, bốn vị một thể."

Bốn người, Lục Vũ, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều, tiểu lộc vậy!

Hoa Ngọc Kiều chăm chú dựa vào trong ngực Lục Vũ, mũi thom xông vào mũi, tay nhỏ non mềm nắm chắc Lục Vũ cánh tay.

Bạch Tuyết dựa vào trong ngực Hoa Ngọc Kiều, song tay nắm chặt Lục Vũ tay.

Tiểu lộc nện bước trầm ổn bước chân chậm rãi tiến lên, trên người hiện ra từng đạo quang mang, trên trán Ngũ Hành đồ án dần dần sáng tỏ, có thể dung nạp Ngũ Hành chi lực.

P phía trước, kêu thảm tiếng gầm giận dữ vang lên không dứt bên tai, xuất hiện năm cái ngã ba, giao lộ chạy đến không ít thi thể.

Tiểu lộc lựa chọn bên phải cái thứ hai đường rẽ, tại ở gần thời khắc, mặt đất hiện ra từng nét bùa chú, tựa như thiểm điện đột kích, quấn quanh ở tiểu lộc trên người, cũng cấp tốc hướng Lục Vũ, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều ba trên thân người lan tràn.

Một khắc này, ba người cảm nhận được một cỗ lớn lao uy hiếp, phảng phất lúc nào cũng có thể sẽ bị nuốt hết.

Tiểu lộc trên người phóng xuất ra một cỗ lực lượng cường đại, đang đối kháng với loại ăn mòn kia, cũng bảo hộ Lục Vũ ba người.

Vì cái gì dạng này, Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều không biết rõ tình hình, nhưng là Lục Vũ lại lòng dạ biết rõ.

Dọc theo đường hầm một mực tiến lên, chỉ chốc lát lại xuất hiện đường rẽ, tiểu lộc tự hành lựa chọn, liên tiếp chín lần lựa chọn về sau, ba người một lộc đi tới một chỗ sụp đổ bên trong cái hang lớn, nơi đó có một gian tàn phá cỗ điện.

"Đây là địa phương nào a?"

Bạch Tuyết hiếu kỳ, phía trước đã không có đường.

Lục Vũ buông ra hai nữ, phiêu nhiên rơi xuống đất, đi vào tàn phá cỗ điện.

Mặt đất có một tầng thật dày tro bụi, tựa hồ thật lâu không từng có người quang lâm.

Cỗ điện cũng không lớn, từ đá hoa cương tu kiến mà thành, bên trong có bốn đầu hình trụ, một chỗ thần án, thờ phụng một tôn tượng đất.

Cỗ điện một góc đổ sụp, bị hao tổn không nhẹ.

Hai mặt hoàn hảo trên vách tường, khắc rõ rất nhiều đồ văn.

Tiểu lộc đứng tại bốn cái hình trụ bên trong, hiếu kỳ nhìn quanh.

Lục Vũ đứng tại một mặt tường bích trước, quan sát trên tường bích họa.

Hoa Ngọc Kiều đến gần, nhìn trên tường bích họa, nghi ngờ nói: "Một cây cỏ, một đóa hoa, một cái cây, một cây dây leo, đây không phải hoa thảo thụ đẳng sao?"

Bạch Tuyết tới gần, ngẫm khẽ nói: "Một con cá, một con chim, một con thú, một cái côn trùng, đây là điều thú trùng ngư."

Hoa Ngọc Kiều tiếp tục xem.

"Núi non sông ngòi, nhật nguyệt tinh thần, điều này đại biểu hàm nghĩa gì?"

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Đại biểu cho thiên địa vạn vật, bích họa này rất có ý tứ."

Chậm rãi chuyển bước, Lục Vũ đi tới thần án trước, thấy được cung phụng tôn này tượng đất.

Cái kia là một cái sinh động như thật lão đầu tử, ngũ quan tạo nên đến rất sống động, biểu lộ sinh động vô cùng.

Tượng đất một chân mà đứng, hai tay vì phân, nhìn qua có chút buồn cười, nhưng lại ẩn chứa thâm ý.

Thần trên bàn, trưng bày một chút nê chế phẩm, hấp dẫn Bạch Tuyết cùng Hoa Ngọc Kiều hứng thú.

"Thật là tinh xảo a."

Bạch Tuyết đưa tay muốn cầm lên thưởng thức, lại bị Lục Vũ ngăn lại.

"Không thể vọng động, tòa cổ điện này rất không bình thường."

Lục Vũ sắc mặt nghiêm túc, vẻ mặt như thể để Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều tất cả giật mình.

"Người phát hiện manh mối gì?"

Lục Vũ nhìn thần án, phía trên có bảy dạng nê chế phẩm, mỗi một dạng đều không giống nhau.

"Những này nê chế phẩm, chạm vào có biến, không thể tùy tiện ném thử."

Thần án từ vật liệu đá chế thành, khắc rõ cổ lão thần văn, phía trên đặt lấy bảy dạng lớn nhỏ khác nhau nê chế phẩm.

Một con nê ngư, một gốc nê thụ, một thanh nê kiếm, một tôn nê đỉnh, một chiếc nê thuyền, một đầu nê long, một tòa nê sơn, tất cả đều ngoại hình đặc biệt, tạo nghệ tinh xảo.

"Bảy tuyền một, các người sẽ làm sao tuyền?"

Lục Vũ cười hỏi, thảo hồn lạnh yên không tiếng động hiện lên ở đỉnh đầu của hắn.

Bạch Tuyết trầm ngâm nói: "Ta tuyền chiếc đỉnh này."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Ta tuyền con rồng này! Người đây, Lục Vũ?"

Thảo hồn tại khê đưng đưa, Vạn Pháp Trì chấn động không thôi, ngay tại đối thần án bên trên bảy kiện vật phẩm tiến hành phân tích, thân ảnh của bọn nó dần dần hiện ra tại trong Vạn Pháp Trì.

"Ta tuyền ... "

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Bắc Đẩu hệ thống

Ngay tại thời khắc Lục Vũ mở miệng, Vạn Pháp Trì bên trong lóe lên tia sáng nhạt, xuất hiện một vật.

"Ta tuyền chiếc nê thuyền này."

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều đều là sửng sờ, trâm miệng một lời: "Vì cái gì a?"

Lục Vũ cười nói: "Bởi vì có thể đồng tâm hiệp lực."

Lục Vũ lấy tay đem thần án bên trên nê thuyền nắm lên, lòng bàn tay Cực Lạc đao xuất hiện chấn động vết tích.

"Đi mau!"

Lục Vũ gầm nhẹ một tiếng, lôi kéo Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều cánh tay, cấp tốc hướng ngoài điện phóng đi.

Tiểu lộc sớm đã chạy vội mà ra, cổ điện chấn động mãnh liệt, trong khoảnh khắc liền đổ sụp đóng cửa, biến thành phế tích!

Hoa Ngọc Kiều vừa sợ lại kỳ, bật thốt lên: "Sao sẽ như thế?"

"Bởi vì chúng ta động thần án, phát động cổ điện cấm chế."

Lục Vũ nhìn cổ điện phế tích, chỗ ấy lộ ra một cái hố, hướng mặt thổi tới không khí thanh tân.

"Lên lộc."

Một tiếng cười khê, Lục Vũ cười tiểu lộc chạy vội mà ra, Hoa Ngọc Kiều, Bạch Tuyết đều dựa vào trong ngực hắn.

Từ cổ điện phế tích cửa hang thoát ra, ba người một lộc đi tới một chỗ thâm sơn trong hạp cốc, rừng cây rậm rạp, khí tức quen thuộc, để ba người tất cả giật mình.

"Chúng ta đi ra."

Quay đầu, cái kia cửa hang đã đổ sụp, ngăn cách hai thế giới.

Tiểu lộc ở trong rừng vui sướng chạy, thoát khỏi tứ trụ kinh thiên nội bộ tiểu không gian, trở về thiên nhiên, cái này khiến nó thập phần vui vẻ.

"Chúng ta bây giờ cứ như vậy trở về?"

Hoa Ngọc Kiều nhũ mây, và Chiến tông cao thủ tách rời, đến lúc đó trở về làm sao giao nộp đây?

Lục Vũ nói: "Không cần nóng lòng trở về, chúng ta trước tiên ở phụ cận tu luyện, chờ đến cao thủ tứ đại tông môn đi ra, chúng ta lại cử động thân trở về."

Bạch Tuyết nói: "Như thế cũng tốt, chúng ta trước thăm dò rõ ràng địa hình nơi này."

Lục Vũ vỗ vỗ tiểu lộc cổ, nó liền giảm tốc tiến lên, mang theo ba người tại hẻm núi bên trong dạo qua một vòng, tìm được một chỗ ao nước.

"Chỗ này hoàn cảnh không tệ, Bạch tỷ tỷ đi tìm hiểu một cái tình huống chung quanh, Hoa tỷ tỷ đi làm ăn chút gì, ta ở chỗ này tu luyện."

Ba người phân công minh xác, tiểu lộc thì hầu ở Lục Vũ bên cạnh thân.

Hai nữ sau khi đi, Lục Vũ lấy ra nê thuyền, đây là Vạn Pháp Trì chọn lựa đồ vật.

Cực Lạc đao hiển hiện, trên mũi đao phun ra nuốt vào lấy Thiên U Tinh Diễm, tại nê thuyền bên trên vạch một cái, lập tức quang mang chọi hiện, nê thuyền mặt ngoài vỡ vụn, thoát một tầng bùn da, lộ ra một chiếc tinh quang sáng chói tinh xảo thuyền nhỏ.

Này thuyền thất thái lập lòe, rất là bất phàm, nhưng đẳng cấp cũng rất quái.

Trên Chiến Hồn đại lục, pháp bảo và binh khí phân cấp là không sai biệt lắm, chia làm phạm khí, pháp khí, Linh khí và Thần khí.

Đối với Huyền môn tới nói, Linh khí liền là mạnh nhất, Thần khí quá hiếm thấy, chỉ có Thánh địa Thánh môn mới có thể tìm ra một hai kiện.

Lục Vũ chính là Thánh Hồn Thiên Sư, tại luyện khí phương diện cũng là cấp bậc đại sư, liền hẳn biết, ngoại trừ Linh khí, Thần khí bên ngoài, thế gian còn có một số pháp bảo, lấy ma khí hoặc là tà khí mà mệnh danh.

Những cái kia tuy không phải chính đạo, nhưng cũng tồn tại, lại đều có huyền diệu.

Dưới mắt, Lục Vũ trong tay chiếc thuyền này liền là một kiện tà khí, Vạn Pháp Trì đối với nó phản ứng cực mạnh.

Thân tàu tinh xảo, bên trên có bảy chỗ ngồi, hiện lên Bắc Đẩu Thất Tinh trạng phân bố, thật sâu hấp dẫn lấy Lục Vũ.

Chiếc thuyền này đặc điểm lớn nhất không thêm đề ý phi hành, bay qua, cũng không phải công kích, phòng ngự, mà ở chỗ bảy tòa ở giữa liên hệ, ở chỗ đồng tâm hiệp lực!

"Này thuyền từ Hồn Tinh Ngọc Tuyền luyện chế mà thành, dung hợp huyền phách chi quang, chính là Tà Chi Thiên Bảo, khắc rõ Địa Huyền hồn tu phân cấp hệ thống"

Vạn Pháp Trì truyền đến một cổ tin tức, để Lục Vũ rất là chấn kinh.

"Cái gì là Địa Huyền hồn tu phân cấp hệ thống?"

Vạn Pháp Trì nói: "Đây là đặc thù phạm vi bên trong một loại nhanh chóng hệ thống tu luyện, phổ biến tại vô đạo phạm vi, cũng liên quan đến thần đạo lĩnh vực, chủ yếu nhằm vào Huyền hồn và Địa hồn, trước mắt biết, Thiên cấp vô hồn còn khó có thể không chế, tương lai có thể hay không đột phá, tạm thời không biết."

Lục Vũ vô cùng kinh ngạc, hẳn nhưng là Thánh Hồn Thiên Sư, còn chưa từng nghe qua loại hệ thống tu luyện này.

"Vì sao ta tại Thần Võ Thiên Vực chưa từng nghe nói tới bậc này phương pháp tu luyện?"

Vạn Pháp Trì nói: "Phương pháp này khởi nguồn từ hạ giới, bởi vì quá yêu nghiệt mà bị người đồ kỵ, cuối cùng bị thế lực khắp nơi liên thủ tiêu diệt, vèn vèn phù dung sớm nở tối tàn, cho nên chưa từng lưu truyền đến Thần Võ Thiên Vực."

"Địa Huyền hồn tu phân cấp hệ thống có gì đặc sắc?"

"Loại hệ thống này rất huyền diệu, tương đương với tại trong đại não cắm vào một cái tu luyện hệ thống, có thể toàn diện phân tích tự thân ưu khuyết điểm, sau đó cho ra tốt nhất phương pháp tu luyện, tăng lên rất nhiều tốc độ tu luyện, đề cao chiến đấu năng lực phòng ngự, cũng tại trong giao chiến thấy rõ song phương mạnh yếu, ưu hóa tự thân không đủ."

Lục Vũ hoảng sợ nói: "Lợi hại như vậy? Cái kia có loại này Địa Huyền hồn tu phân cấp hệ thống, há không phải vô địch rồi?"

Vạn Pháp Trì nói: "Hồn tu hệ thống cần võ hồn xứng đôi mới có thể kích hoạt, chia làm Địa hồn và Huyền hồn hai cái lĩnh vực. Mỗi cái lĩnh vực vừa mịn chia làm một tới cửu trọng, thuộc về phụ trợ trong tu luyện kỳ lạ nhất môn một loại phương thức, cho nên xưng là tà khí."

"Loại này hồn tu hệ thống mặc dù huyền diệu, nhưng cũng có khuyết điểm. Nó có thể đem một cái Huyền hồn cao thủ trong thời gian ngắn nhất, tăng lên tới đỉnh phong cực hạn, không bàn về sức chiến đấu hay là võ hồn vận dụng, đều đạt tới lĩnh vực kia chí cao điểm, nhưng nó không thể đem Huyền hồn đẩy thẳng đến Địa hồn, nó cũng không thể từ không sinh có, không duyên có thu hoạch được tài nguyên. Nó có lớn nhất đặc điểm liền là kinh nghiệm và ưu hóa."

Lục Vũ có chút đã hiểu.

"Cái này thì tương đương với một vị danh sư đang chỉ điểm?"

Vạn Pháp Trì nói: "Hồn tu phân cấp hệ thống cũng có ưu khuyết phân chia, mạnh nhất cũng liền thần đạo lĩnh vực trung kỳ, lại hướng lên liền sẽ sụp đổ. Bởi vì năm đó phương pháp này nghiên cứu chế tạo thời gian quá ngắn, còn không có chân chính hoàn thiện, liền bị diệt môn. Lại luyện chế loại hệ thống này, cần đại lượng thực tiễn, tại dính đến Địa hồn lúc, độ khó rất lớn, người bình thường cũng không nguyện ý mạo hiểm. Cho nên mà hậu kỳ tiến triển chậm chạp, không đủ hoàn thiện. Nhưng là loại này tà khí xác thực rất yêu nghiệt, tại tốc độ tu luyện bên trên, có thể gấp mười lần đề cao, thậm chí đề cao gấp trăm lần. Cũng bởi vì điểm này, năm đó mới sẽ gặp phải thế lực khác liên thủ vây quét."

Lục Vũ nói: "Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ. Loại hệ thống này quá yêu nghiệt, một khi phát triển lớn mạnh, những tông môn khác đem không có đường sống, cho nên người khác dung không được nó!"

Vạn Pháp Trì nói: "Ngươi có rảnh nhiều tìm hiểu một chút Chiến Hồn đại lục lịch sử, ở trong đó hẳn là liền cất giấu một chút manh mối."

Lục Vũ ừ một tiếng, nhìn trong tay thất tinh thuyền, tiếp tục hỏi: "Này tà khí bên trong hồn tu phân cấp hệ thống, thuộc tại cái gì trình độ?"

"Mũi nhọn tiêu chuẩn, bên trong dính đến lĩnh vực cao nhất có thể đạt tới Địa cấp lục phẩm võ hồn, cái này trên Chiến Hồn đại lục tới nói, xem như tương đương khó được."

"Làm sao không chế đây?"

"Đây là Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, nhưng dung hợp bảy đạo võ hồn, kích hoạt bảy loại hệ thống, từ thấp mà cao, không ngừng thăng cấp. Ngươi một khi kích hoạt Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, chính là này thuyền chủ nhân, những người khác muốn dung nhập cái này Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, chỉ cần từ ngươi đồng ý mới được. Ngoài ra, cũng không phải là bất luận kẻ nào đều có thể kích hoạt Bắc Đẩu hệ thống, cho dù ngươi đồng ý, cũng cần nhìn đối phương võ hồn tiềm chất. Nếu có thể thất tinh tề tụ, lẫn nhau ở giữa tốc độ tu luyện còn có thể điệp gia tăng lên, ừ có tâm linh cảm ứng chi năng."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Tam trọng kiểm trắc

Lục Vũ phản chấn nói: "Nếu ta làm chủ, có thể chi phối những người khác tu luyện sao?"

"Võ hồn của mỗi người không giống nhau, hệ thống sẽ căn cứ riêng phần mình đặc điểm, đề cử nó tu luyện thích hợp công pháp. Đương nhiên, sẽ không tự mạng công pháp, mà là tại có thể lựa chọn tình huống dưới, chọn lựa ra thích hợp nhất công pháp. Mặt khác, các ngươi có thể tài nguyên cùng hưởng, nhưng tu luyện là đơn độc tách ra, ngày bình thường cũng không liên quan tới nhau."

Lục Vũ ngạc nhiên nói: "Cái này và đơn độc hệ thống có gì khác biệt?"

"Tự nhiên có khác nhau, đơn độc hệ thống là đơn binh tác chiến, Bắc Đẩu hệ thống có thể liên hợp tác chiến, uy lực đem tăng lên rất nhiều."

Lục Vũ trong đầu hiện ra một chút thân ảnh, như rừng phong, Trương Nhược Dao, Huyền Mộng, Bạch Tuyết, các nàng thích hợp gia nhập Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống sao?

"Từ tu luyện góc độ tới nói, loại này hồn tu hệ thống liền cùng loại với dung hợp một kiện Thần khí, từ đó có phương diện nào đó phụ trợ chi năng. Đối với vạn vật sinh linh tới nói, vô luận đan dược, pháp bảo, binh khí, trận pháp, phù lục, đều là phụ trợ thủ đoạn, khác biệt chỉ là thiên về điểm khác biệt."

Lục Vũ đương nhiên hiểu được đạo lý này, liền giống với hắc Vạn Pháp Trì, tương đương với đại não thứ hai của hắc, yêu nghiệt đến cực điểm.

Trên Chiến Hồn đại lục, các loại phụ trợ thủ đoạn rất nhiều, vô hồn nghiên cứu và vận dụng, đang ở tại cao tốc thời kỳ phát triển.

Huyền Mộng thiên hồn trăm tan đại pháp, liền rất có đại biểu tính.

Thời gian kế tiếp, Lục Vũ tiếp tục và Vạn Pháp Trì giao lưu, tiến một bước nắm giữ Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống nguyên lý, sau đó ném thử kích hoạt hệ thống.

Phương diện này, có Vạn Pháp Trì chỉ dẫn, Lục Vũ cũng không có hoa phí bao lớn tinh lực, rất thuận lợi dùng vô hồn dung nhập Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, kích hoạt lên cái này tà khí.

Một khắc này, Thất Tinh thuyền bắn ra thất thái chi quang, bao phủ trên người Lục Vũ, hóa thành một đạo ấn ký, tan biến tại mi tâm của hắc.

Về sau, Thất Tinh thuyền thu nhỏ, tiến nhập trong óc của hắc, hóa thành một bộ Bắc Đẩu Thất Tinh Đồ.

Trong đó, Bắc Đẩu đệ ngũ tinh tên là Ngọc Hành tinh, chính lóe ra hào quang chói sáng, sáu tinh còn lại tất cả đều u ám không ánh sáng.

Lục Vũ biết, viên kia Ngọc Hành tinh liền đại biểu cho mình, đã bị kích hoạt.

Trên chiếc lá thứ nhất của thảo hồn, chỗ mi tâm gương mặt kia, nhiều một cái Bắc Đẩu Thất Tinh ấn ký, một cái phiêu hốt mà trống rỗng thanh âm, tại Lục Vũ trong đầu vang lên.

"Hệ thống kích hoạt, hoan nghênh tiến vào Bắc Đẩu tu luyện hệ thống, vô hồn kiểm trắc bên trong ... "

Một loại huyền diệu chi lực trải rộng toàn thân, để Lục Vũ toàn thân kéo căng, một thân sở học tự động vận hành, tại gương phát hiện mình.

"Sơ bộ kiểm trắc hoàn tất, tinh vô hồn, Huyền cấp lục phẩm, tiềm lực không biết, mê. Tiếp đó, thân thể kiểm trắc ... "

Lục Vũ hơi kinh ngạc, mức tiềm lực là cái mê, đây và Vạn Pháp Trì có quan hệ.

Rất nhanh, thân thể kiểm trắc hoàn tất.

"Mười bảy tuổi, Linh Vũ nhị trọng cảnh giới, có được mười mạch thể chất, thứ mười mạch cùng loại thần mạch, lại tốt giống như quỷ mạch. Chính đầu vô mạch vì trong truyền thuyết Bách Xuyên mạch, cắm vào Huyền hồn Cửu Dương Huyền Mộc. Nhục thân khí huyết tràn đầy, có siêu phẩm lực bộc phát, các hạng chỉ tiêu đều là đứng hàng mũi nhọn, chỗ thiếu sót là cảnh giới quá thấp."

Hệ thống không có nhận ra Thiên mạch, Lục Vũ phân tích hắc là luyện chế hệ thống này cao thủ, chưa bao giờ thấy qua Thiên mạch, cho nên không biết.

Nhìn từ điểm này, hệ thống cũng không phải vạn năng.

"Tổng hợp phân tích, nhưng để cho lựa chọn tu luyện hệ thống có năm loại, đan, khí, phù, hồn, võ, mời lựa chọn."

Lục Vũ tò mò hỏi: "Có thể nhiều chọn sao?"

"Có thể, nhưng ban đầu chỉ có thể đơn tuyển, là chủ hệ thống. Đằng sau lại tuyển, cần hồn lực hồi đoái, lấy duy trì hệ thống vận chuyển."

Lục Vũ sợ hãi than nói: "Tân tiến như vậy?"

"Mời lựa chọn."

"Vô!"

Lục Vũ không chút do dự, đan khí phù hồn hắc sớm đã tinh thông, một thể này hắc muốn dùng vô định trời, quét ngang Thiên Vực!

"Bắc Đẩu vô đạo hệ thống mở ra, mời vận chuyển một thân sở học, phối hợp hệ thống kiểm trắc ... "

Một loại huyền diệu chi lực trải rộng toàn thân, bắt nguồn từ vô hồn.

Bởi vì loại hệ thống này là hồn tu hệ thống, cần và tu luyện người vô hồn kết hợp, cho nên các loại kiểm trắc đều muốn ý lại vô hồn để hoàn thành.

Lục Vũ cẩn thận trải nghiệm, cảm giác tựa như là nhiều một cái kinh nghiệm phong phú lão sư, tại ti mi vì hắc định chế, thuộc về hắc tốt nhất phương thức

tu luyện.

"Huyền cấp võ đạo hệ thống đệ nhất trọng kiểm trắc bên trong, mời thi triển ra một thân sở học, tiến hành kiểm trắc."

Lục Vũ vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, thi triển ra Lạc Nhật quyền pháp, Cửu Bạo Kinh Lôi quyền, Bạo Kích Thiên Trọng Phá, Phiêu Miêu thân pháp các loại.

"Đệ nhất trọng kiểm trắc hoàn tất, Thốn Tâm Vạn Kinh điểm tối đa, Tam Huyền Ngự Linh quyết điểm tối đa, Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân điểm tối đa, Tỏa Tâm tiền điểm tối đa, U Linh Quỷ Trảo điểm tối đa, Bạo Kích Thiên Trọng Phá điểm tối đa, Phiêu Miêu thân pháp điểm tối đa, Cửu Bạo Kinh Lôi quyền điểm tối đa, Lạc Nhật quyền điểm tối đa"

Lần đầu kiểm trắc, vậy mà tất cả đều là điểm tối đa.

"Huyền hồn hệ thống đệ nhị trọng kiểm trắc bắt đầu"

Lục Vũ chuyên tâm phối hợp, thi triển ra các loại tuyệt kỹ, hần nghĩ nhìn một chút cái này Bắc Đẩu hệ thống đến tốt cùng lớn bao nhiêu bản sự.

Rất nhanh, thời gian 5 phút đi qua.

"Đệ nhị trọng kiểm trắc hoàn tất, Thốn Tâm Vạn Kinh điểm tối đa, Tam Huyền Ngự Linh quyết điểm tối đa, Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân điểm tối đa, Tỏa Tâm tiền chín mươi lăm điểm, U Linh Quỷ Trảo chín mươi điểm, Bạo Kích Thiên Trọng Phá điểm tối đa, Phiêu Miêu thân pháp điểm tối đa, Cửu Bạo Kinh Lôi quyền điểm tối đa, Lạc Nhật quyền tám mươi điểm"

Kết quả như vậy để Lục Vũ hơi ngạc nhiên, là đệ nhị trọng kiểm trắc tiêu chuẩn so đệ nhất trọng cao nguyên nhân?

Võ đạo tu luyện hệ thống tại tiếp tục vận chuyển, rất nhanh phân tích ra nguyên nhân.

"Tỏa Tâm tiền còn cần tiến một bước đề cao, U Linh Quỷ Trảo cần càng nhiều thực chiến. Lạc Nhật quyền pháp tàn khuyết không đầy đủ, chính ném thử thời diễn hoàn thiện."

Lục Vũ kinh ngạc nói: "Có chút năng lực a, vậy mà nhìn ra Lạc Nhật quyền pháp tàn khuyết không đầy đủ."

Chỉ chớp lát, hệ thống truyền đến thanh âm.

"Lạc Nhật quyền pháp thời diễn hoàn tất, bù đắp đến tiếp sau ba thức."

Lục Vũ trong đầu lập tức nhiều ba thức quyền pháp, vừa vận và Lạc Nhật quyền pháp một mạch tương thừa.

"Thật là khéo, cái này là làm sao làm được?"

Lục Vũ đại hỉ, cái kia ba thức quyền pháp mười phần thâm ảo, nhưng bởi vì võ đạo hệ thống quan hệ, Lục Vũ cơ hồ là giây hiểu, vận vận thời gian 5 phút liền tu luyện đến cảnh giới viên mãn.

"Căn cứ Bắc Thần thánh môn võ bên trong võ tướng thời diễn mô phỏng, bù đắp không trọn vẹn chiêu thức."

"Bắc Thần thánh môn?"

Lục Vũ giật mình, đột nhiên nghĩ đến một việc, bộ này Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, sẽ không phải là xuất từ Bắc Thần thánh môn?

Việc này, sau đó đến tìm Bạch Tuyết hỏi một chút.

"Huyền hồn hệ thống, đệ tam trọng kiểm trắc bắt đầu"

Lục Vũ toàn lực phối hợp, vận vận thời gian 5 phút liền kiểm trắc hoàn tất.

"Thốn Tâm Vạn Kinh chín mươi tám điểm, Tam Huyền Ngự Linh quyết chín mươi điểm, Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân tám mươi lăm điểm, Tỏa Tâm tiền bảy mươi điểm, U Linh Quỷ Trảo bảy mươi điểm, Bạo Kích Thiên Trọng Phá chín mươi lăm, Phiêu Miêu thân pháp chín mươi điểm, Cửu Bạo Kinh Lôi quyền đại thành, nhưng cùng Lạc Nhật quyền dung hợp tăng lên."

Cái này Bắc Đẩu võ hồn hệ thống rất nghiêm ngặt, một trọng so một trọng mạnh.

Trước đây lúc kiểm trắc, những cái kia điểm tối đa công pháp và võ kỹ, theo kiểm trắc tiêu chuẩn tăng lên, phân giá trị đang nhanh chóng ngã xuống.

"Y theo võ bên trong Võ Tướng kiểm trắc tiêu chuẩn, mở ra võ đạo hệ thống đệ tam trọng tu luyện hình thức, định ra phương án tu luyện tốt nhất, lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào võ đạo hệ thống đệ tứ trọng"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 242: Bắc Thần thánh môn

Một phần kế hoạch tu luyện kỹ càng xuất hiện ở trong đầu Lục Vũ, nhằm vào hần các phương diện không đủ, chế định đối sách tương ứng.

Thôn Tâm Vạn Kinh chín mươi tám điểm, đó là bởi vì Lục Vũ cảnh giới quá thấp, cũng không phải là bộ công pháp này có vấn đề.

Tam Huyền Ngự Linh quyết chín mươi điểm, đó là bởi vì Lục Vũ sau khi đạt tới Linh Vũ cảnh, tại vận dụng phương diện còn có chút không đủ.

Nói trắng ra là, liền là dùng đến không nhiều, dùng đến quá ít.

Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân tám mươi lăm điểm, đó là bởi vì Bất Diệt thể, Hắc Phật Kim Thân, Cửu Dương Huyền Cương ba dung hợp còn chưa đủ hoàn mỹ, dùng Bắc Thần thánh môn võ bên trong vô tướng tới nói, vẫn tồn tại tí vết, có thể tiến một bước hoàn thiện.

Tòa Tâm tiền, U Linh Quỷ Trảo đều là bảy mươi điểm, cái kia là không đủ thuần thực, còn có tăng lên rất nhiều không gian.

Phiêu Miểu thân pháp chín mươi điểm, đó là bởi vì Lục Vũ cảnh giới quá thấp.

Cửu Bảo Kinh Lôi quyền và Lạc Nhật quyền phẩm cấp quá thấp, nhưng còn có thể tiến một bước dung hợp, lấy tăng lên uy lực!

Cái này một loạt phân tích, để Lục Vũ bội phục vô cùng, cái này Bắc Đẩu võ đạo hệ thống, quả nhiên rất xuất sắc.

Lục Vũ hỏi thăm Vạn Pháp Trì.

"Người cảm thấy hệ thống này thế nào?"

Vạn Pháp Trì nói: "Chỉ riêng võ đạo hệ thống mà nói, đã làm được tương đương xuất sắc, giống như là một vị thần đạo cao thủ đang vì người chỉ điểm sai lầm. Đây là Hồn Thuật một loại vận dụng, là một loại to gan sáng tạo cái mới, có vượt thời đại ý nghĩa. Bất quá khuyết điểm cũng rất rõ ràng, tính ý lại quá mạnh. Một khi ngày sau như không có hệ thống, liền cái gì cũng không làm được."

Lục Vũ cười nói: "Nhanh gọn đồng thời, sẽ để cho một người biến lười biến đàn."

Về sau, Lục Vũ bắt đầu tu luyện, từ Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân bắt đầu.

Võ đạo hệ thống cấp ra hoàn mỹ dung hợp chi pháp, Lục Vũ chiếu vào tu luyện, bắt đầu lại từ đầu, tăng lên hiệu quả lập tức tăng lên gấp đôi.

Hoa Ngọc Kiều khi trở về, Lục Vũ chính dưới tàng cây tu luyện, tiểu lộc nằm sấp ở một bên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoa Ngọc Kiều không có quấy rầy Lục Vũ, tự mình nướng thịt rừng.

Không lâu, Bạch Tuyết trở về, Lục Vũ mở mắt.

"Có gì thu hoạch?"

Bạch Tuyết nói: "Ta đã tìm được tứ trụ kinh thiên chi địa, cách này 3,700 dặm."

Hoa Ngọc Kiều kinh ngạc nói: "Xa như vậy?"

Lục Vũ nói: "Nếu như gần, Tuyết tỷ tỷ sớm liền trở lại."

Ba người vừa ăn thịt nướng, một bên trò chuyện lên tứ trụ kinh thiên chi địa sự tình.

"Tứ đại tông môn chủ lực cao thủ đều còn chưa có xuất hiện, đoán chừng còn trong lòng đất bên trong mê cung"

Lục Vũ cười nói: "Không vội, ta vừa vận có một ít chuyện muốn cùng hai vị tỷ tỷ thương nghị."

"Sự tình gì?"

Hoa Ngọc Kiều cùng Bạch Tuyết đều nhìn Lục Vũ, trong mắt lộ ra hiếu kỳ.

Lục Vũ cười cười, hỏi: "Tuyết tỷ tỷ nhưng từng nghe tới, Bắc Thần thánh môn cái tên này?"

Bạch Tuyết gật đầu nói: "Cái kia là trên Chiến Hồn đại lục, cực phụ nổi danh chí cao tồn tại, đáng tiếc về sau bị diệt."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Nghe nói cái kia đã là mấy vạn năm trước chuyện xưa, ngươi đột nhiên hỏi cái này, là nguyên nhân nào?"

Lục Vũ nói: "Nguyên nhân ta sau đó nói cho các ngươi biết, hiện tại Tuyệt tỷ tỷ trước cùng ta nói một chút, cái này Bắc Thần thánh môn quá khứ."

Bạch Tuyết nghĩ nghĩ, ngẫm khẽ nói: "Chiến Hồn đại lục lấy Thánh địa xưng tôn, từ xưa đến nay có không ít Thánh địa Thánh môn bị phá hủy, trong đó nhất nổi danh nhất thuộc về Bắc Thần thánh môn."

Lục Vũ nghi ngờ nói: "Bởi vì bọn hắn rất mạnh?"

Bạch Tuyết vuốt cằm nói: "Bắc Thần thánh môn võ bên trong vô tướng chán nhiếp hoàn vũ, cái kia là một môn cực kỳ yêu nghiệt thần đạo bảo điển, có tung hoành thiên hạ, sở hướng vô địch uy lực. Nhưng chân chính làm người ta giật mình không phải cái này, mà là Bắc Thần thánh môn khai sáng hồn tu phân cấp hệ thống."

"Cái kia là Bắc Thần thánh môn tốn thời gian một ngàn hai trăm năm, trải qua ba đời thiên kiêu vô thượng kết tinh, là Hồn Thuật vận dụng một loại thoát biến, yêu nghiệt đến cực hạn. Đáng tiếc Bắc Thần thánh môn lúc ấy quá trải qua ý, quá mức phách lối, sớm bại lộ điều bí mật này, tự thân nội tình không đủ, liên mưu toan nhất thống Chiến Hồn đại lục, cuối cùng bị tất cả Thánh địa Thánh môn liên thủ, nhất cử tiêu diệt. Bọn hắn luyện chế hồn tu phân cấp hệ thống, bị các đại thánh địa Thánh môn định nghĩa vì tà khí, nghe nói đại bộ phận bị phá hủy, chỉ có một phần nhỏ tung tích không rõ."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Truyền thuyết, Bắc Thần thánh môn nếu là chờ lâu năm trăm năm, liền có thể bằng vào hồn tu phân cấp hệ thống, bồi dưỡng ra một nhóm lớn cao thủ, từ đó xưng tôn Chiến Hồn đại lục, đánh đâu thắng đó. Đáng tiếc, bọn hắn quá nóng vội."

Bạch Tuyết cười nói: "Cái kia chính là mệnh, nhất định bọn hắn muốn diệt môn. Bắc Thần thánh môn hồn hệ pháp khí rất tà môn, luyện chế có tổn thương Thiên can, đúng là tà khí một trong."

Lục Vũ hỏi: "Sau đó thì sao, liền không có người đánh những này hồn tu pháp khí chủ ý?"

Bạch Tuyết nói: "Như thế nào không có? Rất nhiều người đều nhớ mãi không quên, một mực tại tìm. Trong lịch sử, có ba lần đại quy mô tranh đấu, nghe nói đều và đám kia hồn tu pháp khí có quan hệ. Ngay tại hai mươi năm trước, thiên kiếm châu còn truyền ra tin tức, nói là phát hiện một chỗ di tích cổ, nghi là Bắc Thần thánh môn che giấu hồn tu pháp khí chi địa. Lúc ấy, tất cả Huyền môn đều phái ra cao thủ tiến đến, Thiên Huyền tông đã từng tham dự."

Lục Vũ tò mò hỏi: "Kết quả như thế nào?"

Bạch Tuyết trầm ngâm nói: "Truyền thuyết, xác thực phát hiện hồn tu pháp khí, nhưng bởi vì Thánh địa nhúng tay, tất cả Huyền môn đều tránh, không ai biết được lúc trước rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Ngươi đột nhiên đối cái này cảm thấy hứng thú, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

Lục Vũ té ra Thất Tinh thuyền, lập tức hấp dẫn hai nữ lực chú ý.

"Đây là ..."

"Đây chính là trước đó cô điện bên trong nê thuyền, nó xuất từ Bắc Thần thánh môn, chính là hồn tu pháp khí."

"Cái gì!"

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều song song kinh hô, đơn giản không thể tin được.

Mấy vạn năm trước đồ vật, vậy mà còn có cơ hội lại thấy ánh mặt trời.

Hoa Ngọc Kiều ngạc nhiên nói: "Thật có hồn tu phân cấp hệ thống?"

"Có, có muốn hay không thử một lần?"

Lục Vũ cười khẽ, Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều đều có chút chần chờ.

"Có thể bị nguy hiểm hay không, hoặc là di chứng?"

"Tỷ tỷ cảm thấy, ta sẽ hại các ngươi?"

Bạch Tuyết cười nói: "Chúng ta chỉ là hiếu kỳ, đã không có nguy hiểm, vậy liền thử một lần."

Hoa Ngọc Kiều nhìn Lục Vũ, hỏi: "Đệ đệ ngươi có phải hay không đã thử qua, nói cho chúng ta một chút trong đó tình huống a."

Lục Vũ cũng không giấu diếm, cẩn thận và hai nữ trò chuyện lên Bắc Đẩu Thất Tinh tu luyện hệ thống.

"Lần đầu lựa chọn, nhớ kỹ nhất định phải lựa chọn võ đạo hệ thống, cái khác về sau lại tìm cách mở ra."

Hai nữ rất là phấn chấn, đều không nhận được muốn lập tức ném thử.

Lục Vũ kích hoạt Bắc Đầu Thất Tinh tu luyện hệ thống, để Bạch Tuyết tới trước.

dưới sự chỉ điểm của Lục Vũ, Bạch Tuyết phóng xuất ra võ hồn, toàn tâm toàn ý đi dung hợp Bắc Đầu tu luyện hệ thống.

Cái này cần Lục Vũ đồng ý, còn cần kiểm tra võ hồn của Bạch Tuyết tiềm lực.

Cửa thứ nhất không là vấn đề, cửa thứ hai hao phí một khắc đồng hồ, Bạch Tuyết thuận lợi dung hợp Bắc Đầu tu luyện hệ thống, đột sáng lên trong bắc đầu thất tinh Thiên Quyền tinh.

"Hệ thống kích hoạt, võ hồn kiểm tra bên trong."

Một thanh âm đột nhiên vang lên, để Bạch Tuyết phản chấn vô cùng, bắt đầu toàn lực phối hợp.

Sau đó là Hoa Ngọc Kiều, cảnh giới của nàng thực lực và võ hồn phẩm cấp đều kém xa Bạch Tuyết, hao phí tới tận thời gian một nén nhang, mới miễn cưỡng thông qua, kích hoạt lên Bắc Đầu Thất Tinh tu luyện hệ thống, đột sáng lên Bắc Đầu thứ ba tinh Thiên Cơ tinh.

Về sau, hệ thống kiểm tra, theo võ hồn đến thân thể, sau đó là một thân sở học hồn quyết, công pháp, võ kỹ, nhằm vào cá thể mà tiến hành cho điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 243: Bắt đầu điên cuồng

Bạch Tuyết cùng Hoa Ngọc Kiều đều là tinh võ hồn, một cái là Nguyên Vũ thất trọng, một cái là Linh Vũ thất trọng, cảnh giới đều ở trên Lục Vũ, thế nhưng là hệ thống kiểm tra cho điểm, lại kém xa Lục Vũ.

Bạch Tuyết vền vền qua Huyền cấp võ đạo hệ thống đệ nhị trọng, các phương diện thiếu hụt rất nhiều, tìm không ra một hạng điểm tối đa, cho nên mở ra võ đạo hệ thống đệ nhị trọng tu luyện hình thức.

Hoa Ngọc Kiều một thân sở học, tại hệ thống trước mặt đạt được cực thấp, vền vền mở ra Huyền cấp võ đạo hệ thống đệ nhất trọng tu luyện hình thức, chẳng khác gì là bắt đầu lại từ đầu, tái tạo căn cơ.

Bắc Đầu hệ thống dung nhập hai nữ võ hồn bên trong, các nàng liền cùng Lục Vũ ở giữa có ý hợp tâm đầu chỉ lực, có thể tâm linh truyền âm.

Một canh giờ sau, hệ thống kiểm tra hoàn tất, chế định thích hợp với nàng nhóm tốt nhất phương thức tu luyện, cái này khiến Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều đều không kìm được vui mừng.

"Thật là khéo, có hệ thống này, tinh võ hồn đồng dạng có thể quét ngang thiên địa!"

Bạch Tuyết kích động sau khi, nhện không được ôm lấy Lục Vũ, cùng hân chia sẻ vui sướng trong lòng.

Hoa Ngọc Kiều phản chấn nói: "Về sau, chỉ cần có đầy đủ tài nguyên tu luyện, ta liền có thể đi vào Nguyên Vũ cảnh, thậm chí là Thiên Vũ cảnh!"

Lục Vũ mỉm cười lôi kéo hai nữ tay, trong mắt lộ ra một cỗ khí phách.

"Từ giờ trở đi, ta muốn tổ kiến một cái Bắc Đầu chiến đội, hai vị tỷ tỷ nhưng nguyện cùng ta cùng một chỗ đất tay tiến lên?"

Bạch Tuyết nhìn chăm chú Lục Vũ, cái kia gương mặt non nớt bên trên, kiên định không thay đổi thần sắc, để nàng nhịp tim tăng lên.

"Ngươi là đệ đệ, tỷ tỷ đương nhiên giúp ngươi."

Hoa Ngọc Kiều tương đối dứt khoát, cười nói: "Chỉ cần đệ đệ không chê tỷ tỷ vương vãi, núi đao biển lửa, ta đều cùng ngươi cùng đi xuống đi."

Lục Vũ nhìn hai nữ, ánh mắt hùng hực mà say lòng người, hai tay một trương, ba người liền chăm chú ôm cùng một chỗ.

"Tiếp xuống liền là tu luyện, tài nguyên, võ kỹ, binh khí, trước nhanh chóng tăng thực lực lên."

Ba người liền trong núi tu luyện, tiến triển nhanh nhất lại không phải Lục Vũ, mà là Hoa Ngọc Kiều.

Vén vền mười ngày, Hoa Ngọc Kiều liền theo võ đạo hệ thống nhất trọng hình thức tiến nhập võ đạo hệ thống nhị trọng hình thức, cảnh giới tiêu thăng chỉ lĩnh võ bát trọng cảnh giới hậu kỳ.

Cái tốc độ này để nàng cảm động đến nhanh khóc, đây là nàng từ lúc chào đời tới nay, tiến bộ nhanh nhất một lần.

Bạch Tuyết tiến bộ cũng rất kinh người, thời gian nửa tháng, liền từ Huyền cấp võ đạo hệ thống đệ nhị trọng tu luyện hình thức tiến nhập Huyền cấp võ đạo hệ thống đệ tứ trọng tu luyện hình thức.

Loại này tăng lên, chủ yếu là bởi vì nàng bản thân cảnh giới cao, giai đoạn trước tái tạo căn cơ hoàn thiện dĩ vãng không đủ, để nàng nhất cử đột phá Nguyên Vũ bát trọng cảnh giới, thực lực tổng hợp đề cao gấp mười lần.

Lục Vũ tu luyện nửa tháng, nhẹ nhõm đi vào Linh Vũ tam trọng cảnh giới, Tỏa Tâm tiền và U Linh Quỷ Trảo cũng có nhảy vọt tiến bộ, thực lực tổng hợp lại lên bậc cấp.

Ngày này, Bạch Tuyết tiến về tứ trụ kinh thiên chi địa tìm hiểu tin tức, phát hiện tứ đại tông môn chủ lực cao thủ đã đi ra, riêng phần mình rời đi nơi đó.

Lúc trước tứ đại tông môn tiếp cận hai ngàn người, bây giờ rời đi lúc, chỉ còn lại hơn hai trăm người.

Lục Vũ được biết tin tức này về sau, quyết định ba ngày sau trở về tông môn.

Huyền tông, Như Mộng viện.

Huyền Mộng xuất quan đã mười ngày, lại một mực không thấy Lục Vũ trở về.

Đến tông môn nghe ngóng, mới biết được Chiến tông chuyển này cũng không thuận lợi.

Lục Vũ ra ngoài đã hơn một tháng, Thiên Huyền thất tông trong khoảng thời gian này cũng phát xảy ra không ít chuyện tình.

Rất nhiều đệ tử mới vô nhao nhao từ Tự Linh cảnh đi vào Linh Vũ cảnh, trở thành đệ tử chính thức của Thiên Huyền tông.

Trương Nhượng Dao và Lâm Phong đều trở thành đệ tử chính thức, lại tiến triển kinh người, song song bước vào Linh Vũ nhị trọng cảnh giới.

Ti Không Tà Nguyệt, Thẩm Mục, Phạm Trúc, Kim Diệu Dương, Ninh Dũng bốn người càng là không cần phải nói, khác biệt chỉ là cảnh giới cao thấp.

Theo số lớn đệ tử mới vô trở thành đệ tử chính thức, Thiên Huyền tông tân nhập mỹ nữ bỗng lại thêm năm người.

Trương Nhượng Dao đứng hàng tân bang đệ nhất, Ti Không Tà Nguyệt bài danh thứ năm.

Rất nhiều nam đệ tử đều bàn luận sôi nổi, thảo luận những cái kia mới lên bảng mỹ nữ sư muội.

Long Chân gần đây danh tiếng đang thịnh, lúc mới tới hần mới Linh Vũ nhị trọng cảnh giới, nhưng hôm nay đã là Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, tiện sát vô số người, danh xưng năm nay đệ tử mới vô đệ nhất nhân.

Ngày nọ buổi chiều, Thiên Huyền chủ phong truyền đến tiếng chuông, liên tiếp bảy vang, kinh động đến Thiên Huyền tông tất cả cao thủ, liền ngay cả Thiên Huyền thất tông thượng tam điện điện chủ đều nhao nhao xuất hiện, ánh mắt ngưng trọng nhìn Thiên Huyền chủ phong, vội vàng tiến đến nghị sự.

Huyền Mộng một thân áo tím, thanh lãnh mà cao ngạo, cười đại bàng thẳng đến Thiên Huyền chủ phong mà đi.

Lần này, ngoại trừ Thiên Huyền thất tông các điện chủ bên ngoài, Huyền Mộng là số ít mấy cái, không phải điện chủ thân phận tham dự người, trong đó có Phù tông Long phù sư.

Địa điểm tại Thiên Huyền chủ phong đỉnh núi thiên vũ đại điện, hội tụ Thiên Huyền tông tất cả cao tầng.

"Thiên Thanh châu, Thanh Huyền thánh địa truyền hạ mệnh lệnh, để Thiên Thanh thập nhị huyền tông khởi động hình thức tu luyện điên cuồng."

Thiên Vũ điện chủ lời này, sợ ngây người tất cả điện chủ.

"Vì cái gì?"

"Nghe nói có ngoại địch xâm nhập, cụ thể cũng không rõ ràng. Thiên Huyền tông đứng hàng một trong mười hai tông môn của Thiên Thanh châu, đem phục tùng chỉ lệnh, lập tức khởi động hình thức tu luyện điên cuồng, trong thời gian ngắn nhất, đem Thiên Huyền tông thực lực tổng hợp tăng lên tới tới cao. Việc này, từ Phù tông dẫn đầu, Hồn tông, Đan tông, Khí tông toàn lực hiệp trợ. Phương án cụ thể sẽ tại sau ba ngày công bố."

Về sau, Phù tông, Đan tông, Hồn tông, Khí tông cao tầng lưu lại, cùng nhau thương nghị.

Pháp tông, Chiến tông, Huyền tông vẹn vẹn số ít người tham dự thảo luận, kết hợp Thiên Huyền tông tình huống, nghiên cứu phương thức cao nhất.

Ba ngày sau, phương án chính thể ra lò.

Từ Phù tông Long phù sư vì tông chỉ huy, khởi động võ đạo tu luyện hệ thống, Đan tông và Khí tông toàn lực cung cấp tu luyện đan dược và binh khí pháp bảo, Hồn tông phụ trách phái ra đại lượng Hồn thiên sư, hiệp trợ mọi người điều trị võ hồn, gia tốc võ hồn trưởng thành.

Một phương này án sợ ngây người vô số điện chủ, rất nhiều người đều không rõ cái gì là võ đạo tu luyện hệ thống.

Long phù sư nói: "Năm đó, Bắc Thần thánh môn khai sáng độc nhất vô nhị hồn tu phân cấp hệ thống, bởi vì loại tu luyện này phương thức quá mức thần kỳ, chỉ cần có sung túc tài nguyên tu luyện, liền có thể dễ dàng thực lực cảnh giới một đường tiêu thăng. Vì thế, Bắc Thần thánh môn bị tai họa ngập đầu, hồn tu phân cấp hệ thống phần lớn bị phá hủy, vẹn vẹn số ít bảo tồn lại."

"Loại tu luyện này phương thức là nguyên lý gì a?"

Long phù sư nói: "Nguyên lý rất đơn giản, vô hồn và hệ thống tương dung, cùng loại với vô hồn và Linh khí tương dung, từ đó thu hoạch được hệ thống hiệp trợ. Đây cũng là một loại phụ trợ phương thức tu luyện, chỉ bất quá càng thêm hoàn thiện, càng thêm toàn diện, hiệu quả càng mạnh."

"Mỗi người đều có thể áp dụng loại phương thức này sao?"

Long phù sư lắc đầu nói: "Cũng không phải là mỗi người đều thích hợp, cần hệ thống kiểm soát. Phù hợp điều kiện người có thể vận dụng loại phương pháp này, không phù hợp điều kiện người cũng chỉ có thể tiếp tục thông thường tu luyện."

Có điện chủ hỏi: "Thiên Huyền tông nhân số đông đảo, có nhiều như vậy hệ thống đến phân phối cấp mỗi cái thích hợp người sao?"

Long phù sư nói: "Năm đó, Bắc Thần thánh môn đem hồn tu phân cấp hệ thống dung nhập Linh khí bên trong, bởi vì quá thần kỳ, được người xưng là tà khí, bao quát Địa hồn và Huyền hồn hai đại lĩnh vực. Trong đó, Địa hồn hệ thống bởi vì nghiên cứu chế tạo thời gian ngắn ngủi, thực tiễn lần số không nhiều, cho nên cũng không ổn định, cũng không hoàn thiện. Nhưng là Huyền cấp võ đạo hệ thống lại tương đối thành thực, tương đối hoàn thiện, chia làm thượng, trung, hạ ba đẳng cấp, đối ứng Huyền cấp ngũ phẩm vô hồn, Huyền cấp thất phẩm vô hồn, Huyền cấp cửu phẩm vô hồn."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Huyền Vũ hệ thống

"Đây là Bắc Thần thánh môn bí thuật, năm đó không phải đã sớm phá hủy?"

Long phù sư nói: "Hai mươi năm trước, Thiên Kiếm châu phát hiện một chỗ di tích cổ, Thiên Huyền tông từng phái người tham gia, bản phù sư may mắn ở đây, chứng kiến cái kia hết thảy. Nơi đó liền lưu lại hệ thống phân cấp hồn tu phương pháp luyện chế, lúc ấy toàn bộ Chiến Hồn đại lục, một trăm linh tám cái tông môn, cũng có cao thủ tại cái kia. Không ít phù sư đều học xong cũng nắm giữ hệ thống phân cấp hồn tu phương pháp luyện chế, đều cướp được một chút hệ thống Nguyên Tinh."

"Có loại hệ thống này Nguyên Tinh, liền có thể tiến hành phục chế, nhưng cần đặc thù chất liệu. Kết hợp với phù trận thuật luyện khí, liền có thể đại lượng luyện chế hồn tu pháp khí. Những năm này, bản phù sư một mực tại nghiên cứu luyện chế, hao phí vô số tâm huyết và vật liệu, luyện chế thành công một nhóm hồn tu pháp khí. Dĩ vãng, bởi vì là thánh địa hạn chế, các đại tông môn đều trong bóng tối luyện chế, không dám biến thành hành động. Bây giờ, Thanh Huyền thánh địa có lệnh, chúng ta liền có thể không kiêng nể gì cả, toàn lực mở rộng loại tu luyện này phương thức."

Huyền Mộng nghe đến nơi này, ánh mắt lộ ra một vòng vẻ hiểu rõ, đây chính là Thiên Huyền tông một mực ý lại Long phù sư, đối với hắn đủ kiểu chiều theo nguyên nhân?

Có điện chủ hỏi: "Long phù sư luyện chế hồn tu pháp khí, thuộc tại cấp bậc gì?"

Long phù sư cười nói: "Hệ thống phân cấp hồn tu cùng chia năm cấp bậc, trong đó Địa hồn phân hai cái giai đoạn, sơ kỳ là Địa cấp tam phẩm vô hồn, trung kỳ là Địa cấp ngũ phẩm vô hồn. Huyền hồn chia làm ba giai đoạn, đối ứng Huyền cấp ngũ phẩm vô hồn, Huyền cấp thất phẩm vô hồn, Huyền cấp cửu phẩm vô hồn, cần hệ thống Nguyên Tinh."

"Năm đó, Địa cấp võ đạo hệ thống Nguyên Tinh, bảy tầng trở lên bị phá hủy, hai tầng bị Thánh địa cướp đi, còn lại cực thiếu số không biết tung tích. Lúc ấy Thiên Huyền tông vận khí không tệ, Huyền hồn hệ thống ba giai đoạn Nguyên Tinh các đoạt một cái. Cho nên, bản phù sư luyện chế hồn tu pháp khí có ba loại, sơ cấp vô hồn hệ thống số lượng nhiều nhất, độ khó nhỏ nhất, có thể đem tu luyện người vô hồn tăng lên đến Huyền cấp ngũ phẩm tối cao tiêu chuẩn. Trung cấp vô hồn hệ thống, có thể đem tu luyện người vô hồn tăng lên đến Huyền cấp thất phẩm vô hồn đỉnh phong. Cao cấp vô hồn hệ thống, có thể đem tu luyện người vô hồn tăng lên đến Huyền cấp cửu phẩm, từng từng lĩnh vực này đỉnh phong."

Lời nói này, rung động lòng người, khiến người vô cùng kích động.

"Hệ thống như thế, có gì không đủ?"

Cũng có tinh táo người, đưa ra nghi vấn.

Long phù sư nói: "Hệ thống phân cấp hồn tu chỉ là phụ trợ thủ đoạn, đặc điểm là căn cứ mỗi người tự thân tình huống, chế định ra tốt nhất phương thức tu luyện. Mỗi người đều không giống nhau, cho dù áp dụng giống nhau hệ thống tu luyện, vô hồn trưởng thành là giống nhau đẳng cấp, hẳn thực lực cũng có

cách xa. Hệ thống chỉ là phụ trợ, so với bình thường người khẳng định mạnh rất nhiều, nhưng cùng loại tình huống dưới, ai mạnh ai yếu liền phải nhìn riêng phần mình thiên phú."

"Ngoài ra, loại phương pháp tu luyện này, cần hao phí đại lượng tài nguyên, đối với Thiên Huyền tông tới nói, tài nguyên có hạn, không có khả năng thỏa mãn mỗi người, cho nên Huyền hồn hệ thống có thể phân phối cho thích hợp người, nhưng là tài nguyên thì cần muốn tự nghĩ biện pháp. Nếu không có tài nguyên, hệ thống ưu điểm liền rất khó thể hiện."

"Lần này tu luyện từ bản phù sư mặc cho tông chỉ huy, áp dụng phân cấp chế độ, trước từ các vị điện chủ, phó điện chủ, trưởng lão, viện trưởng, chủ sự bắt đầu, các tông đệ tử chọn lựa nhân tài ưu tú, trước tiên hành hệ thống kiểm tra, chọn ưu tú mà đi, tài nguyên phân phối cũng là như thế. Từ xế chiều bắt đầu, các vị điện chủ nhưng suất lĩnh môn hạ đệ tử đến đây Phù tông tiến hành hệ thống kiểm tra, phù hợp điều kiện người tiếp nhận thống nhất an bài, không hợp phù điều kiện người, áp dụng loại thứ hai phương thức tu luyện, từ Đan tông và Hồn tông toàn lực hiệp trợ, tận khả năng đề cao thực lực tông hợp."

"Bởi vì Thiên Huyền tông đệ tử đông đảo, hệ thống kiểm tra có thể sẽ tốn thời gian có phần lâu, mọi người chớ nóng lòng. Mặt khác, nói cho mọi người một tin tức, Từ Điện tông, Phi Vân tông, Lam Huyết tông đã bắt đầu khởi động hệ thống phân cấp hồn tu, cho nên chúng ta không thể lạc hậu. Còn đến tiếp sau một chút an bài, ta còn đang suy nghĩ, có mới động tĩnh ta sẽ trước tiên nói cho mọi người."

Sự tình như vậy mở màn, Long phù sư trở thành Thiên Huyền tông lớn nhất thực quyền nhân vật, cái này khiến rất nhiều trong lòng người đều có chút lo lắng.

Bởi vì tại Thiên Huyền tông, không thích người của Long phù sư rất nhiều, đặc tội hấn người cũng có.

Dĩ vãng, chỉ cần tránh đi hấn chính là, nhưng hôm nay lại muốn cầu cạnh hấn, tình huống tự nhiên có chỗ khác biệt.

Huyền Mộng trở lại Như Mộng viện, cũng không có nóng lòng cân nhắc cái kia hệ thống phân cấp hồn tu.

Nhưng là toàn bộ Thiên Huyền tông, từ trên xuống dưới, tất cả đều vỡ tổ, thời khắc cũng đang thảo luận và nghiên cứu, nghe ngóng năm đó Bắc Thần thánh môn sự tích huy hoàng. Biết càng nhiều, kỳ vọng càng lớn, dục vọng càng mạnh.

Thời gian, từng ngày đi qua, Phù tông bên kia mỗi ngày đều có tin tức truyền ra, dẫn động tới lòng người.

Vì hiện ra hệ thống phân cấp hồn tu cường đại, Long phù sư cố ý chọn lựa một cái mới nhập môn đệ tử, để võ hồn của hấn dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống.

Vậy đệ tử tên là Lý Kỳ, Huyền cấp nhất phẩm võ hồn, Linh Vũ nhất trọng cảnh giới.

Tại vô số người chứng kiến dưới, vền vẹn ba ngày liền đi vào Linh Vũ nhị trọng cảnh giới, năm ngày bước vào Linh Vũ tam trọng cảnh giới, sợ ngây người vô số người.

Trong lúc nhất thời Thiên Huyền tông đệ tử điên cuồng, đều hận không thể có thể được đến một cái hệ thống, để thực lực của mình nhanh chóng tăng lên, hưởng thụ loại kia như bay cảm giác.

"Hồn tu pháp khí số lượng có hạn, Phù tông còn tại ngày đêm gấp rút luyện chế, làm sao thành phẩm suất không đủ bốn tầng, mọi người kiên nhẫn chờ đợi."

Long phù sư cái này vừa nói, rất nhiều người liền gấp.

Nhao nhao tự mình tặng lễ, đưa chỗ tốt, càng có tư sắc không tầm thường nữ đệ tử, lấy thân báo đáp, chỉ vì đổi lấy một cái danh ngạch.

Rất nhiều cao thủ Thiên Huyền tông thấy ngứa mắt, lại lại không thể làm gì, bởi vì đây là Thanh Huyền thánh địa mệnh lệnh, Thiên Huyền tông toàn lực chấp hành, không có so Long phù sư càng có tư cách người.

Rất nhiều người suy đoán, Long phù sư chính mình cũng dung hợp hồn tu võ đạo hệ thống, hay là loại tốt nhất kia.

Đào mất nửa tháng trôi qua, Thiên Huyền thất tông đã có gần nửa cao thủ hoàn thành thủ bộ không thống kiểm tra, kết quả tỉ lệ đào thải tại ba tầng tả hữu.

Sau năm ngày, Chiến tông ra ngoài chấp hành nhiệm vụ người trở về, kết quả tổn thất nặng nề.

Huyền Mộng biết được Lục Vũ, Bạch Tuyết tung tích không rõ, trên mặt lộ ra một vết sầu lo.

Lâm Phong, Trương Nhược Dao đã thông qua hệ thống kiểm tra, tiếp xuống liền là chờ đợi phân phối hồn tu pháp khí.

Long phù sư luyện chế hồn tu pháp khí có thượng trung hạ ba loại, dưới tình huống bình thường, tư chất càng tốt lấy được hồn tu pháp khí đẳng cấp càng cao.

Nhưng trên thực tế, hồn tu pháp khí quyền phân phối, lại nắm giữ tại Long phù sư trong tay.

Hắn có thể cho người thượng phẩm hồn tu pháp khí, cũng có thể cho người hạ phẩm hồn tu pháp khí, mấu chốt liền nhìn người có thể hay không để cho hắn hài lòng.

Long phù sư ham mê nữ sắc, tại Thiên Huyền tông là mọi người đều biết.

Nam đệ tử còn không có gì, những cái kia rất có tư sắc, lại lại không quyền không thể nữ đệ tử, liền phải nhìn sắc mặt của Long phù sư.

Đệ tử mới vô bên trong, Long Chân là thiên chi sủng nhi, hắn và Long phù sư đồng tông, rất được Long phù sư ưa thích, cái này khiến không thiếu nữ đệ tử nhao nhao nịnh bợ Long Chân, muốn thông qua hắn đến thu hoạch tốt hơn Huyền cấp võ đạo hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Huyền Mộng bí ẩn

Liên quan tới tứ trụ kinh thiên chi địa di tích cổ, tứ đại tông môn tổn thất nặng nề, cũng không có chiếm được tiện nghi.

Thanh trường thương kia không người nào có thể rung chuyển, ai cũng lấy không đi.

Thiên Huyền tông, đệ tử các điện đều tại chờ đợi hệ thống phân cấp hồn tu, nhưng cũng có số ít người không có tham dự trong đó.

Tỉ như Thiên Duyên điện, tỉ như Tỏa Tâm điện, tỉ như Huyền Mộng.

Trương Nhược Dao mấy ngày nay tâm tình rất mất mát, bởi vì Lục Vũ ra ngoài, sống chết không rõ, không biết hạ lạc.

Lâm Phong cũng rất lo lắng, thường xuyên chạy tới an ủi Trương Nhược Dao, lại phát hiện Long Chân đối Trương Nhược Dao sinh lòng ái mộ, thường xuyên đến đây quấy rối.

Long Chân cực kỳ tự phụ, hắn là tân nhập đệ tử đệ nhất nhân, lại phải Long phù sư sủng ái, đã thu hoạch được thượng phẩm Huyền hồn hệ thống, ngăn ngui mấy ngày liền bước vào Linh Vũ lục trọng cảnh giới.

Trương Nhược Dao đối với hắn cũng không có hảo cảm, nhưng lại như gần như xa, không tiện chính diện đắc tội hắn.

Lâm Phong không phục, lại bị Trương Nhược Dao ngăn lại, không cho phép hắn vọng động.

Từ trước mắt nhìn, Long Chân còn đắc tội không được.

Năm nay đệ tử bên trong có năm đại mỹ nữ, Trương Nhược Dao cầm đầu, Tiết Vân Khê sắp xếp thứ hai, Lạc Tâm di thứ ba, Lam Ngọc mà thứ tư, Ti Không Tà Nguyệt thứ năm.

Năm đẹp bên trong, Trương Nhược Dao cùng Lam Ngọc mà đều xuất từ Chiến tông, trong đó Lam Ngọc mà cùng Long Chân rất thân cận, tiện sát không ít Chiến tông đệ tử.

Nhưng là Long Chân tâm mắt rất cao, hắn nhìn trúng Trương Nhược Dao, cái nào nghĩ Trương Nhược Dao lại cũng không thích hắn, cái này khiến hắn rất là không phục, âm thầm thề nhất định phải đem Trương Nhược Dao đuổi tới tay.

Lâm Lục Vũ cười Mai Hoa Lộc chạy về Thiên Huyền tông, Phù tông hệ thống kiểm trắc đã chuẩn bị kết thúc.

Huyền Mộng đứng tại đại điện ngoài cửa, phụ cận còn đứng lấy không ít tư sắc xuất chúng nữ tử, đều đang đợi sau cùng kiểm trắc.

Những người này sở dĩ cuối cùng mới đến, đó là bởi vì lòng có lo lắng, cũng không dám đắc tội Long phù sư, lại không muốn mất đi cơ hội lần này, cho nên do dự bất định, tất cả đều tiến tới một khối.

"Viện chủ, Lục Vũ trở về."

Một người đệ tử vội vàng chạy đến, hướng Huyền Mộng báo tin.

Lóe lên tia sáng nhạt, Huyền Mộng trong nháy mắt liền biến mất.

Như Mộng viện bên trong, Lục Vũ từ những người khác trong miệng, hiểu được Thiên Huyền tông tình huống trước mắt.

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều đều tại cái này, nghe nói về sau hai nữ đều bất ngờ cực kỳ.

"Nghĩ không ra nơi này cũng tại áp dụng loại phương thức này, nhưng nghe tựa hồ ... "

Ba người nhìn nhau cười một tiếng, không có nói rõ.

Huyền Mộng chạy về lúc, vốn về mặt kích động, khi nhìn đến Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều về sau, liền cấp tốc biến mất.

Lục Vũ mỉm cười tiến lên, tự mình kêu một tiếng viện chủ tỷ tỷ.

"Làm sao hiện tại mới trở về?"

Huyền Mộng trừng mắt liếc hắt hủ một cái, ngữ khí mặc dù lạnh, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ ân cần.

"Phát xảy ra không ít chuyện tình, chúng ta đi vào nói."

Bạch Tuyết tiến lên, lôi kéo Huyền Mộng tay, tại bên tai nàng xì xào bàn tán.

Trong đại sảnh, Bạch Tuyết và Huyền Mộng cười cười nói nói, Hoa Ngọc Kiều xinh đẹp một bên, Lục Vũ giảng thuật lên chuyện này đi qua.

"Quan hệ hệ thống phân cấp hồn tu, viện chủ thấy thế nào?"

Lục Vũ nhẹ giọng hỏi thăm.

Huyền Mộng sắc mặt lạnh lùng, khẽ nói: "Cái kia xác thực có hiệu quả, so với ta thiên hồn trăm tan đại pháp còn thần kỳ hơn, nhưng Long phù sư người này tiểu nhân đắc chí, lợi dụng cơ hội lần này uy hiếp những cái kia nữ đệ tử thuận theo, đáng giận đến cực điểm."

Bạch Tuyết và Hoa Ngọc Kiều liếc mắt nhìn nhau, các nàng đều là Long phù sư đã từng nhìn trúng nữ nhân, nếu như không có gặp gỡ Lục Vũ, không có lần này ra ngoài, đối mặt Long phù sư Huyền cấp võ đạo hệ thống, chỉ sợ lại là rất nhiều trắc trở, thậm chí sẽ rơi ở trong tay của hắn.

Lục Vũ quay đầu cho Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều đưa một cái ánh mắt, ra hiệu các nàng đi ra ngoài trước.

"Ngươi làm gì?"

Huyền Mộng không ngốc, xem xét Bạch Tuyết rời đi, liền biết Lục Vũ có việc.

Lục Vũ lôi kéo Huyền Mộng tay, rất tự nhiên, rất thẳng thắn.

"Tỷ tỷ tin tưởng ta sao?"

Huyền Mộng khẽ nói: "Tin lại như thế nào?"

Huyền Mộng không có hất ra Lục Vũ tay, mặc cho hắn nắm.

Lục Vũ cười nói: "Tỷ tỷ tin ta, liền nghe ta nói. Lần này ra ngoài, ta được đến một cái Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, cái kia là Bắc Thần thánh môn đỉnh cấp võ đạo hệ thống ... Bạch tỷ tỷ các nàng đã dung hợp hệ thống ... ta dự định tổ kiến một cái Bắc Đẩu chiến đội, hi vọng tỷ tỷ có thể gia nhập, mặt khác, ta sẽ đem Lâm Phong và Nhược Dao sư tỷ cũng kéo vào được ... "

Việc này, trước đó Bạch Tuyết không có nói qua.

Huyền Mộng ngạc nhiên nói: "Ngươi cũng đã nhận được một cái hệ thống?"

Lục Vũ cẩn thận giảng giải Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống đặc điểm và đặc sắc, cũng tế ra Thất Tinh thuyền, để Huyền Mộng quan sát nghiên cứu.

"Tỷ tỷ thử một chút."

Huyền Mộng vuốt vuốt Thất Tinh thuyền, giống như cười mà không phải cười mà nói: "Ngươi cứ như vậy hi vọng ta thử?"

Lục Vũ nghiêm mặt nói: "Ta kính trọng tỷ tỷ, cho nên hi vọng ngươi có thể thử một lần, mà lại ... "

"Mà lại cái gì?"

Huyền Mộng nhìn Lục Vũ, lẫn nhau bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không có lùi bước.

Lục Vũ cười thần bí, thân thể nghiêng về phía trước, tại Huyền Mộng bên tai than nhẹ nói: "Võ hồn của tỷ tỷ bị hao tổn không nhẹ, ta có thể trị hết."

Huyền Mộng thân thể run lên, hai tay đang run lên bần bật, kém chút đem Lục Vũ quăng bay ra đi.

"Rốt cục thì ngươi là ai?"

Huyền Mộng ngừ khí lảng lẹ, lộ ra giết chóc.

Lục Vũ nhẹ nhàng ôm nằng người cứng ngắc, tại bên tai nàng nói: "Chẳng cần biết ta là ai, ta tuyệt sẽ không tổn thương tý tý một phần một hào, mãi mãi cũng không!"

Huyền Mộng tâm tình kích động một hồi lâu mới bình phục, người cứng ngắc dần dần buông lỏng.

"Người chừng nào thì phát hiện?"

Lục Vũ nói khẽ: "Tại Cửu Đạo nhai liền có cảm giác, nhưng tý tý chưa từng phóng thích võ hồn, cho nên chỉ là hoài nghi. Ta nếu không có đoán sai, tý tý có là khí vũ hồn, đúng không?"

Huyền Mộng lần nữa chấn kinh, bật thốt lên: "Người ... sao ... "

Lục Vũ lắc đầu cười nói: "Mỗi người cũng có bí mật, tý tý chỉ cần biết rằng, ta sẽ không hại người chính là. Ta từ Thiên Duyên điện tới này, cũng coi là một trận duyên phận. Ta hi vọng tại chúng ta sinh đi qua địa phương, có thể cho bên người người mang đến vui cười."

Huyền Mộng trầm mặc, nhẹ nhàng gạt đầu, đôi môi có chút giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì.

"Có mấy lời, không nhất định nhất định phải nói lời ra, hiện tại tý tý đến thử một lần Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, cam đoan người sẽ thích."

Lục Vũ đổi chủ đề, nhìn tám kia tuyệt khuôn mặt đẹp, buông ra cánh tay của nàng, lui lại một bước.

Huyền Mộng không có cự tuyệt, ngay trước mặt Lục Vũ, té ra võ hồn của mình, phóng xuất ra một cỗ cường đại lực chấn nhiếp.

Lục Vũ có chút giật mình, võ hồn của Huyền Mộng nhìn qua rất quý dị, cái kia là một con hung thần ác sát Sơn Tiêu, trên lưng khảm nam lấy một tôn tháp, hơn phân nửa bị huyết nhục bao khỏa.

Mới nhìn, Huyền Mộng là thú võ hồn, nhưng trên thực tế Lục Vũ biết, tôn tháp này mới là Huyền Mộng bản mệnh võ hồn, nhưng lại bị thủ đoạn đặc thù, cưỡng ép và một đạo thú võ hồn dung hợp lại cùng nhau.

"Thủ đoạn thật độc ác, đây là Dung Hồn Huyết Chú Thực Thể đại pháp, người bình thường căn bản là không có cách hóa giải."

Lục Vũ có chút phẫn nộ, là ai muốn như vậy giết hại Huyền Mộng, xuất thủ cũng quá âm độc.

Huyền Mộng phức tạp cười một tiếng, hỏi: "Người có thể giải sao?"

Lục Vũ trầm ngâm nói: "Có thể giải, bất quá ta hiện tại cảnh giới không đủ, núi này tiêu chính là Huyền cấp cửu phẩm hung thú võ hồn, ta thảo hồn mới Huyền cấp lục phẩm, còn áp chế không nổi nó. Bất quá ... "

"Bất quá cái gì?"

Huyền Mộng có chút chờ mong, trải qua thời gian dài, nàng rốt cuộc tìm được một cái, có thể giải trừ nàng võ hồn hạn chế người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Chiến tông ngộ cố

Lục Vũ nói: "Ta có thể nghĩ cách trước phong ấn hung thú võ hồn này, để tý tý lấy bản danh võ hồn dung hợp Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, đợi hậu kỳ sau khi cảnh giới của ta tăng lên, tại đem hung thú võ hồn này tách rời, khi đó liền có thể trị tận gốc. Nhưng là như thế này làm có cái khuyết điểm, trong ngắn hạn, võ hồn của tý tý phẩm cấp và cảnh giới thực lực đều sẽ ngã xuống, từ đó làm cho thực lực tổng hợp hạ xuống."

Huyền Mộng nói: "Không sao, có cái này Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, hẳn là có thể rất nhanh khôi phục."

Lục Vũ phóng xuất ra thảo hồn, dặn dò: "Tý tý phải phối hợp ta, chớ có bài xích, bởi vì cảnh giới của người cao hơn ta quá nhiều."

Huyền Mộng gạt đầu, toàn lực phối hợp.

Lục Vũ lấy ra Quý bút Hắc Mộc, ba đầu hồn lực tuyến cuốn lấy quý bút, tại sơn tiêu vũ hồn trên người vẽ Phong Ấn Phù trận.

Quá trình này rất nguy hiểm, không thể có mảy may sai lầm.

Huyền Mộng tinh thông Hồn Thuật, nhưng lại không biết Lục Vũ về phù trận, song phương ăn ý phối hợp, thời gian 5 phút, Lục Vũ liền hoàn thành phong ấn.

Một khắc này, Huyền Mộng trên mặt lộ ra đau đớn chi sắc, thực lực tổng hợp đang nhanh chóng ngã xuống, nàng bản danh võ hồn vền vẹn Huyền cấp tam phẩm, còn nhận lấy một loại nào đó áp chế.

Như thế, cảnh giới của Huyền Mộng thẳng tắp trượt, kém chút rơi xuống Nguyên Vũ cảnh, dừng lại tại Nguyên Vũ nhất trọng.

Về sau là dung hợp Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, dưới sự tẩm bổ hồn lực của Lục Vũ, thành công kích hoạt hệ thống, đột sáng lên Bắc Đẩu đệ thất tinh —— Dao Quang!

Viên này tinh siêu cấp bất phẩm, lại tên Phá Quân, đại biểu cho giết chóc!

"Hệ thống kiểm trắc bên trong ... "

Lục Vũ mỉm cười thối lui, đến đến đại sảnh bên ngoài.

"Là được rồi?"

Bạch Tuyết tiến lên, cười khanh khách hỏi.

"Thành, hiện tại ta muốn đi tìm Lâm Phong và Nhưộc Dao sư tỷ. Các người sẽ chờ ở đây ta."

Lục Vũ cười Tiểu Ngủ, thẳng đến Đan tông.

"Lão đại, người trở về rồi?"

Lâm Phong nhìn thấy Lục Vũ lúc, cả người đều cao hứng nhảy dựng lên.

"Hắc hắc, lão đại, ta hiện tại thế nhưng là Linh Vũ tam trọng cảnh giới, người không nghĩ tới sao?"

Lâm Phong một mặt đắc chí, hần cái này tốc độ tu luyện xác thực đủ kinh người.

"Ta cũng là Linh Vũ tam trọng, muốn hay không so với ta về hai lần?"

Lục Vũ cười khê, Lâm Phong lại giật nảy mình.

"Không thể nào, người làm sao có thể tiêu thăng nhanh như vậy?"

"Muốn biết a, ta cho người biết a."

Lục Vũ lôi kéo Lâm Phong đi, trên đường nói đến Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống.

"So Long phù sư Huyền cấp võ đạo hệ thống còn trâu? Quá tốt rồi! Người đơn giản liền là phúc tinh của ta a. Nhanh nhanh nhanh, để cho ta thử một chút."

Lục Vũ cười nói: "Gấp cái gì, đợi lát nữa nhìn thấy Nhưộc Dao về sau, tại tìm địa phương ném thử."

Lâm Phong khê nói: "Lão đại, người bất công, chuyện gì tốt đều cố lấy sư tỷ, trọng sắc khinh hữu."

Lục Vũ mắng: "Người ngứa da là không, dám quờ trách ta không phải."

Lâm Phong hắc hắc cười mờ ám, vội vàng đổi chủ đề.

"Lão đại, người muốn coi chừng Long Chân tên kia, hần hiện tại đã là Linh Vũ lục trọng, dung hợp hệ thống, không có việc gì ngay tại sư tỷ bên người đi đạo, đao dắc, trăm phương ngàn kế muốn đem sư tỷ lừa gạt đi."

Lục Vũ trong mắt lóe lên một tia lãnh sắc, đang chuẩn bị nói chút gì, đột nhiên ngực đau xót, hiện ra một loại không hiểu cảm xúc.

"Đây là ... "

Lục Vũ tâm thần chấn động, lúc này mới nghĩ đến chỗ ngực Tứ Tà Cẩm Tâm phù đã mở ra đạo thứ hai gông xiềng, cái kia đạo bị cấm phong tâm linh đã thức tỉnh.

Trước đây, đạo tâm kia linh lộ ra rất suy yếu, cả ngày buồn ngủ.

Nhưng hôm nay, làm Lục Vũ trở lại Thiên Huyền tông, đường tắt Thiên Duyên điện phụ cận Cẩm Tâm điện lúc, đạo tâm kia linh tựa như là cảm ứng được cái gì, phóng xuất ra một loại không hiểu ba động.

"Đạo này tâm linh chủ nhân, còn giam giữ tại Cẩm Tâm điện sao?"

Lục Vũ ở trong lòng suy tư, muốn và đạo tâm kia linh câu thông, nhưng lại thất bại.

"Xem ra, còn không phải lúc."

Rất nhanh, Lục Vũ cùng Lâm Phong cười Tiểu Ngủ đi vào Chiến tông, vừa tới Phụng Vũ điện phụ cận, liền cùng Sở Tam Thu, Tiết Kim Long, Đoạn Kim Hồng gặp được.

"Lục Vũ, người tới nơi này làm gì?"

Sở Tam Thu ánh mắt bất thiện, lạnh lùng hỏi.

Lâm Phong nói: "Chúng ta tới làm gì, cần phải người quản sao?"

"Tuổi không lớn lắm, tính tình không nhỏ a."

Sở Tam Thu bên cạnh, một cái nam tử hơn hai mươi tuổi liếc mắt Lâm Phong một chút, mặt mũi tràn đầy vẻ khinh miệt.

Lục Vũ nhìn bảy người trước mắt, ngoại trừ Sở Tam Thu, Tiết Kim Long, Đoạn Kim Hồng ba người bên ngoài, còn lại bốn người đều là hơn hai mươi tuổi, Linh Vũ cảnh trung hậu kỳ, thực lực không kém.

Tiết Kim Long lạnh lùng nói: "Lục Vũ, đây là Chiến tông, người chớ có quên!"

Lúc trước tại Thanh Sơn tông, Tiết Kim Long bại trên tay Lục Vũ, hấn một mực canh cánh trong lòng, thề sớm muộn cũng có một ngày muốn đánh bại Lục Vũ, rửa sạch nhục nhã.

Bây giờ, Tiết Kim Long dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống, nửa tháng trôi qua, võ hồn đã trưởng thành là Huyền cấp tam phẩm, lại đi vào Linh Vũ tứ trọng cảnh giới, một thân sở học đi qua hệ thống ưu hóa, đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn, thực lực tổng hợp mấy lần tiêu thăng.

Cho nên, làm Tiết Kim Long lần nữa gặp gỡ Lục Vũ lúc, hấn cảm thấy mình đã có sáu bảy tầng chiến thắng nắm chắc.

Điểm này, không chỉ có là Tiết Kim Long, liền ngay cả Sở Tam Thu cũng lòng tin bạo rạp, rất muốn khiêu chiến Lục Vũ.

Hai người đã nghe nói, Lục Vũ mới trở về, còn không có thu hoạch được Huyền cấp võ đạo hệ thống.

Loại tình huống này, có hệ thống gia trì, chiến thắng tỷ lệ liền tăng lên rất nhiều.

"Chiến tông, chính là như vậy đãi khách?"

Lục Vũ ung dung không vội, nhưng ngữ khí lại có chút lãnh mạc.

Sở Tam Thu châm chọc nói: "Người có thể tính khách? Cút đi, nơi này không chào đón các người."

Lâm Phong không vui nói: "Chớ cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng!"

Tiết Kim Long nhíu mày nói: "Người nói cái gì? Dám chửi chúng ta, người ngựa da."

Đang lo tìm không thấy lấy cớ, Lâm Phong lời này để Tiết Kim Long lập tức giận dữ, đằng đằng sát khí hướng hấn đi đến.

"Nghiêm mật nghĩ dọa người a, người làm ta dọa lớn?"

Lâm Phong khiêu khích nhìn Tiết Kim Long, không hề sợ hãi.

Tiết Kim Long cười gằn nói: "Dám miệng thôi, nhìn ta không đập vỡ mồm người."

Thân thể nhoáng một cái, Tiết Kim Long như linh xà đong đưa, thân pháp, tốc độ, lực đạo đều không chế tương đương tinh chuẩn, xem xét liền là đại thành viên mãn giai đoạn, đem uy lực phát huy đến phát huy vô cùng tinh tế.

Lâm Phong trước mắt là Linh Vũ tam trọng, cảnh giới bên trên so Tiết Kim Long yếu, nhưng hấn lại cũng không lùi bước, bỏ thẳng tới một chuồng.

"Yếu phát nổ!"

Tiết Kim Long trào phúng, đón đỡ Lâm Phong một chuồng, chấn động đến hấn lay động lui ra phía sau, mà Tiết Kim Long tự thân cũng hơi chao đảo một cái, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Chuồng pháp không tệ, người so với hấn yếu chỉ là cảnh giới thôi."

Xải bước một bước, Lục Vũ xuất hiện ở Lâm Phong trước người, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiết Kim Long.

"Lăn đi."

Tiết Kim Long quát lạnh, thân thể nhất chuyển dừng lại, cánh tay phải cùng một chỗ vừa rơi xuống, uốn lượn như rắn, hướng phía trên mặt của Lục Vũ đánh tới.

Đây là thành tâm đánh mặt, chiêu thức tinh diệu, chính là cổ tình làm.

Lục Vũ làm sao nhìn không ra?

Khuất cánh tay nhất chuyển, Lục Vũ ra chiêu như nhu gió bầy liễu, tùy tiện liền phong bế Tiết Kim Long tiến công, trong nháy mắt biến chưởng thành trào, cảm một cái chế trụ cổ tay của đối phương, cánh tay thuận thế ép xuống.

"Không!"

Tiết Kim Long phát ra lo lắng gào thét, thân thể không bị khống chế hướng xuống uốn lượn, chớp mắt liền quỵ gối Lục Vũ dưới chân, cánh tay phải bị gắt gao chế trụ!

"Phế vật liền là phế vật, dung hợp hệ thống hay là phế vật."

Lục Vũ cười lạnh, không lưu tình chút nào, liền để Tiết Kim Long khuất nhục quỵ tại đó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 247: Khiêu khích tìm tai vạ

Sở Tam Thu, Đoạn Kim Hồng bọn người tất cả đều mừng bức, vốn cho rằng Tiết Kim Long sẽ treo lên đánh Lục Vũ, cảnh giới của hắn cao hơn, lại có Huyền cấp võ đạo hệ thống, vô luận là tu luyện, hay là và người so chiêu, đều chiếm cứ lấy ưu thế rõ rệt, cái nào nghĩ lại bị Lục Vũ một chiêu phản chế, khuất nhục quỵ tại đó.

Mặt mũi này, thật đánh cho ba ba vang lên, khiến người ta xấu hổ vô cùng.

Lâm Phong đại hi, cười như điên nói: "Nào chỉ là phế vật, đơn giản liền là ngu xuẩn. Loại này mình tìm tai vạ đồ con lợn, liền phải hung hăng thức tỉnh hắn!"

Ba!

Lâm Phong tiến lên liền là một bàn tay, đánh cho Tiết Kim Long văng đầu chuyển hướng, má trái lập tức sưng phù, lỗ hồng phát ra găm thét.

"A, hiệu quả không đủ lý tưởng. Lại đến."

Lâm Phong quái khiếu, lại là hung hăng một bàn tay, đánh vào Tiết Kim Long trên má phải, lưu lại một cái rõ ràng dấu bàn tay.

"Ta muốn giết ngươi!"

Tiết Kim Long đơn giản điên cuồng hơn, cực lực giãy dụa, làm sao không thể động đậy, cảm giác cánh tay đều muốn đoạn mất.

"Còn mạnh miệng a, lại đến."

Lâm Phong tả hữu khai cung, ba ba ba tiếng bạt tai, trực tiếp đem Tiết Kim Long đánh thành đầu heo.

Chiến tông đệ tử nhìn không được.

"Đủ rồi, dừng tay!"

Lâm Phong quái khiếu mà nói: "Thật sự là xương cứng, tay đều đánh cho ta đau đớn, Chiến tông đệ tử liền là có cốt khí, dạng này cũng không chịu cúi đầu nhận sai, trâu!"

Cái này rõ ràng liền là trào phúng, tức giận đến Sở Tam Thu, Đoạn Kim Hồng bọn người nổi trận lôi đình, hận không thể đem Lâm Phong miệng cho xé.

"Thà người!"

Một cái Linh Vũ lực trọng cảnh giới Chiến tông đệ tử gầm thét, khí thế hung hăng hướng phía Lục Vũ đi đến.

Lục Vũ cười nhạt một tiếng, buông lỏng ra Tiết Kim Long tay, đứng chấp tay, nhìn người tới.

"Dám ở Chiến tông ta trên địa bàn giương oai, không cho người chút giáo huấn, người không biết quy củ của Chiến tông. Tiểu tử, ngoan ngoãn quỳ xuống đất dập đầu nhận lỗi, ta có thể tha cho người một lần."

Lục Vũ cười lạnh nói: "Chiến tông đệ tử, khi nào ra nhiều như vậy ngớ ngẩn?"

"Người dám nhục mạ Chiến tông, hôm nay không thể tha cho người!"

Sở Tam Thu lớn tiếng nói: "Hứa sư huynh, hung hăng giáo huấn hắn!"

Đoạn Kim Hồng và đệ tử khác đều toàn lực ủng hộ, không quen nhìn Lục Vũ cái kia điệu dáng.

Nói trắng ra là, mọi người liền là trong lòng ghen ghét.

Lục Vũ sợ phiền phức sao?

Không!

Hắn kỳ thật rất ưa thích chiến đấu, bởi vì chỉ cần đi vào trạng thái chiến đấu, hắn liền sẽ nhiệt huyết sôi trào, có loại nhìn xuống thương sinh cảm giác.

Đây là một loại ở bên trong khí chất biến hóa, tại trong lúc vô hình cải biến tính cách của Lục Vũ.

Hứa sư huynh cười gằn nói: "Tiểu tử, đừng nói ta không có cho người cơ hội, là chính người không trân quý, đợi chút nữa cũng không nên oán ta."

Vung tay lên, nhìn như đơn giản, kì thực ẩn chứa mười bảy loại biến hóa, phong kín Lục Vũ hai bên trái phải đường lui.

Liền cảnh giới mà nói, Hứa sư huynh cao hơn Lục Vũ tam trọng, tăng thêm dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống, chiêu thức bên trên sơ hở và công pháp bên trên không đủ, cơ bản đã đền bù.

Hai đem so sánh, hắn có nắm chắc tất thắng, lòng tin mười phần.

Lục Vũ cũng không né tránh, cũng không lui lại, cái này khiến người quan chiến nhao nhao chỉ trích.

"Thật ngông cuồng, đơn giản không coi ai ra gì!"

"Dám xem thường Hứa sư huynh, Lục Vũ hắn chết chắc!"

Hứa sư huynh cũng rất tức giận, cảm thấy Lục Vũ không có đem mình để ở trong mắt, đơn giản đáng giận!

Bởi vì tức giận, Hứa sư huynh không còn thủ hạ lưu tình, linh lực trong cơ thể tuôn ra, Chương Tâm Lôi đình giật động!

Lâm Phong lưu ý lấy về biến hóa của Lục Vũ, cười hắc hắc nói: "Một đám ngu xuẩn, lão đại lợi hại, ở đâu là các người có thể ước đoán."

Lục Vũ ngao ngễ mà đứng, nhìn cái kia thể như bốn lôi một chương, khỏe miệng hơi vênh, tay phải một chương vỗ ra, đơn giản nhanh chóng, không có bất kỳ cái gì mảnh khỏe, cứ như vậy đi thẳng về thẳng.

Hứa sư huynh thấy thế, cười gằn nói: "Người muốn chết!"

Chương như bốn lôi, khí động sơn hà.

Song phương bàn tay giữa không trung gặp nhau, cương mãnh chương lực trong nháy mắt bắn ra bốn phía, băng liệt hư không, đã dẫn phát khí lưu phun trào, tựa như lôi đình tức giận.

Ầm ầm tiếng vang xen lẫn khó có thể tin gào thét và gào thét, Lục Vũ ngao nhưng bất động, duy trì xuất chương tư thế.

Hứa sư huynh lại hết điên cuồng gào thét, miệng học máu tươi, cả người bay ngược mà ra, cánh tay phải ống tay áo vỡ nát, thân trên nhiều chỗ xương cốt bị chấn đoạn, võ mạch trong cơ thể lệch vị trí, kinh mạch rối loạn, thân thể đắm vào phong vũ điện trường viện bên trên, phát động diệp tai trầm đục.

Sở Tam Thu, Đoạn Kim Hồng, Tiết Kim Long và ba người khác tất cả đều dọa phát sợ, hoàn toàn không dám tin vào hai mắt của mình, đây quả thực thật bất khả tư nghị.

"Chuyện gì xảy ra?"

Phượng Vũ điện có đệ tử nghe được động tĩnh, nhao nhao đi ra xem xét, Trương Nhược Dao cũng tới.

"Lục Vũ! Ngươi trở về."

Trương Nhược Dao đại hỉ, những ngày này nàng một mực lo lắng Lục Vũ, rầu rĩ không vui.

Bây giờ Lục Vũ bình yên vô sự, trong nội tâm nàng sâu lo lắng tức quét sạch sành sanh, thanh lãnh tuyệt khuôn mặt đẹp bên trên lộ ra khiến người ta kinh diễm tiêu dung.

"Sư tỷ."

Lâm Phong hắc hắc cười to, vội vàng phát tay.

Trương Nhược Dao khẽ vuốt cằm, người như chim bay rơi vào Lục Vũ bên cạnh thân.

Phượng Vũ điện đệ tử thấy thế, trong mắt lộ ra ghen ghét và cực nóng, Trương Nhược Dao thể nhưng là đệ tử mới vô địch nhất nữ tử, tại toàn bộ Thiên Huyền tông đều có thể danh liệt trước ba, tuyệt không thể để cái khác điện người cướp đi.

"Ồ đâu ra tiểu tử thú, dám ở chỗ này giường oai."

Một bóng người nhanh như thiểm điện, cơ hồ và Trương Nhược Dao đồng thời đến, xuất hiện tại Lục Vũ trước người, lấy tay hướng phía cổ Lục Vũ nắm lên, liền tựa như tại đuổi bắt một đầu tiểu cầu.

Loại chiêu thức này có mãnh liệt vũ nhục tính chất, căn bản cũng không có đem Lục Vũ để ở trong mắt.

"Đồng sư huynh, ngươi làm gì!"

Trương Nhược Dao gương mặt xinh đẹp phát lạnh, trong mắt bắn ra một cỗ duệ phong.

Lần trước Lục Vũ tới này, Liên Vân liền đủ kiểu cản trở.

Lần này lại là Đồng sư huynh, đơn giản quá ghê tởm.

"Không sao, vị sư huynh này nếu muốn cùng ta luận bàn, ta phụng bồi chính là."

Lục Vũ cười nhạt một tiếng, thân thể trong nháy mắt di chuyển về phía trước ba thước, U Linh Quỷ Trảo nhanh như Kinh Hồng, bàn tay ở giữa biến ảo khó lường, chỉ lực như xoay tròn lưỡi đao, và cái kia Đồng sư huynh quyền chưởng đụng đánh bảy mươi chín lần, cường ép đột phá đối phương phong tỏa.

"Lăn đi!"

Đồng sư huynh phát ra một tiếng kinh hô, tay phải bị Lục Vũ chế trụ, thân thể mặc dù cực lực gãy dựa, linh lực trong cơ thể tuôn ra, ý đồ chấn khai Lục Vũ bắt, nhưng không có thành công.

Sau một khắc, Đồng sư huynh cao lớn thân thể giữa không trung đột nhiên chuyển động ba vòng, lập tức nhanh chóng rơi xuống, hai đầu gối chạm đất, tại trong tiếng rống giận dữ, khuất nhục quỳ gối Lục Vũ dưới chân.

"Sơ lần gặp gỡ, Đồng sư huynh như thế lễ nhượng, phần khí độ này thật là làm cho ta bội phục."

Lục Vũ chế trụ Đồng sư huynh cánh tay, để hắn không ngóc đầu lên được, gập cả người, mặc dù vạn phần nổi giận, nhưng lại không cãi biến được cái kia khuất nhục bối rối!

Phượng Vũ điện đệ tử khác vừa sợ vừa giận, Đồng sư huynh thể nhưng là Linh Vũ thất trọng cảnh giới, là trong một đám người cảnh giới cao nhất một cái, ai có thể nghĩ lại bị Lục Vũ một chiêu chế phục, nhục nhã quỳ tại đó.

Trọng thương Hứa sư huynh ngã trên mặt đất, cả người đều ngu xuẩn.

Mình Linh Vũ lực trọng cảnh giới một chiêu lạc bại, đã đủ dọa người, nào giống Linh Vũ thất trọng cảnh giới Đồng sư huynh, hạ tràng càng là thê thảm, kêu cùng chó đại giống như, cái kia phân khuất nhục mãi mãi cũng rửa không sạch.

Trương Nhược Dao bị giật nảy mình, kết quả như vậy quả thực khiến người ta rất khó tiếp nhận.

"Lục Vũ, thả Đồng sư huynh đi."

Trương Nhược Dao không muốn Lục Vũ và sư huynh kết duyên quá sâu, Lục Vũ tự nhiên cũng sẽ không để nàng khó xử, lập tức buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Long Chân chột hiện

Đồng sư huynh xoay người đứng dậy, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, gào thét hướng Lục Vũ phóng đi.

Lục Vũ ánh mắt sững sờ, quát: "Người còn muốn quỳ!"

Trương Nhược Dao cản ở trước mặt Lục Vũ, lớn tiếng nói: "Đủ rồi! Đồng sư huynh, người không phải là đối thủ của hắn, làm gì tự rước lấy nhục?"

Đồng sư huynh nghe vậy giận dữ, quát: "Lăn đi! Ta hôm nay cũng không tin cái này tà."

Gặp Đồng sư huynh không có ý thu tay, Lục Vũ ôm Trương Nhược Dao eo nhỏ, mang theo nàng lướt ngang một trượng, tránh đi một kích này.

"Người lại chờ một lát, ta để hắn thua tâm phục khẩu phục."

Lục Vũ buông ra Trương Nhược Dao, ánh mắt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo mà cực nóng, quanh thân không gió mà bay, mặt đất bụi đất bay múa, tạo thành từng đạo khí trụ, xoay quanh tại Lục Vũ ngoài thân, tựa như một đầu mây rồng.

Lục Vũ hai tay mở ra, thể nội Bách Xuyên mạch chấn động, Cửu Dương Cương Kinh tựa như trời hạn lội, phát ra lớp lớp tiếng vang, ngoại phóng khí lãng quét sạch bốn phía, như nở rộ đóa hoa.

Một khắc này, Lục Vũ trên người tràn đầy một cỗ duệ không thể đỡ chiến ý, hai mắt lạnh lẽo như đao, làm cho tâm thần người kéo căng.

Đồng sư huynh đầy đỏ mặt lên, nghĩ hắn đường đường Linh Vũ thất trọng cảnh giới, ngày bình thường uy phong bát diện, chưa từng nhận qua nhục này nhục nhả?

Hôm nay muốn không thể đánh bại Lục Vũ, ngày sau mình còn thể nào nhắc nổi đầu?

Giận dữ cười một tiếng, Đồng sư huynh phát ra cuồng hồng, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, hóa thành một con ba trượng lớn nhỏ Thanh Lang, phóng xuất ra cuồng đại hồn lực chấn nhiếp.

Đây là võ hồn của Linh Vũ cảnh thực thể hóa, có cường đại võ hồn phụ trợ công kích hiệu quả, có thể đem tự thân sức chiến đấu tăng lên gấp ba, đồng thời lợi dụng võ hồn công kích áp chế đối thủ.

Linh Vũ cảnh phía dưới, võ hồn công kích tương đối yếu kém.

Sau khi tiến nhập Linh Vũ cảnh, liền có thể võ hồn thực thể hóa, thi triển ra Ngự Linh thuật.

Đồng sư huynh võ hồn quán quanh lấy bốn đầu huyền quang, đại biểu cho Thanh Lang đã là Huyền cấp tứ phẩm, có sức công kích rất mạnh, có thể trong chiến đấu, xé nát võ hồn của đối thủ.

Đồng sư huynh trên người, da thịt ẩn hiện phù văn, đó là một loại thể thuật, có hiệu quả phòng ngự cường đại.

"Tới đi, tiêu tử thú. Hôm nay để người mở mang kiến thức một chút, Phụng Vũ điện lợi hại!"

Đột ngột từ mặt đất mọc lên, Đồng sư huynh tựa như sói đói bỏ nhào xuống, tốc độ cực nhanh, hai tay hóa thành vuốt sói, trên da thịt hiện ra lông sói, tại cường hóa thể phách.

Giữa không trung, cái kia ba trượng lớn nhỏ Thanh Lang như là yêu thú, lỗ hổng một tiếng sói tru, chấn người tê cả da đầu, võ hồn run rẩy.

Nếu là bình thường người gặp gỡ cái này Đồng sư huynh, chỉ dựa vào một tiếng này sói tru, võ hồn liền sẽ không nhận không chế, tự hành từ trong huyết thần hồn bay ra.

Bởi như vậy, võ hồn chi chiến không thể tránh né, hơi không cẩn thận liền sẽ thua ở trên tay đối phương.

Một khi võ hồn bị diệt, cả người cũng liền phế đi.

Bình thường đồng môn tranh tài, nghiêm cấm ra tay quá nặng, không cho phép cố ý tổn thương đối phương võ hồn.

Nhưng là rời đi tông môn, ở bên ngoài cái kia chính là sinh tử chi chiến, người nào thắng ai liền có thể sống.

Đồng sư huynh vì đánh bại Lục Vũ, cái kia là toàn lực ứng phó, ý đồ bức ra võ hồn của Lục Vũ, bắt đầu từ hướng này.

Thủ võ hồn đối chiến tinh võ hồn, đây là thường dùng thượng sách, có thể nhẹ nhõm áp chế đối thủ.

Nhưng là Đồng sư huynh xem thường Lục Vũ, hẳn Thanh Lang chấn hồn tiếng gào, căn bản là đối Lục Vũ không có tác dụng.

Lục Vũ nếu như vận dụng võ hồn công kích, hồn lực tuyến nhưng nhẹ nhõm nghiền ép đối thủ, vài phút đem hắn ngược thành chó.

Lục Vũ cửu khiếu thông minh, lực thức nhạy cảm, cảm giác lực trong nháy mắt thấy rõ Đồng sư huynh một chiêu này huyền bí, trực tiếp đâm ra một quyền!

Một quyền này vừa đứng, Lục Vũ vền vẹn thi triển ra bảy phần lực, liền vỡ nát đối thủ một kích.

Cương mãnh quyền kinh dung hợp Cửu Dương Cương Kinh, có siêu cường lực xuyên thấu và lực phá hoại, trực tiếp đánh gãy Đồng sư huynh cánh tay, chấn động đến áo quần hắn vỡ vụn, thổ huyết ngã xuống đất.

"Không. Ta không tin!"

Đồng sư huynh không thể nào tiếp thu được, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Linh Vũ tam trọng cảnh giới, vậy mà một quyền đánh bại Linh Vũ thất trọng cảnh giới, cái này quá khiến mọi người bất ngờ!"

"Việt tứ cấp, tiểu tử này là cấp độ yêu nghiệt thiên tài sao? Thật là đáng sợ!"

Đệ tử của Phượng Vũ điện đều sợ ngây người, mà Sở Tam Thu, Tiết Kim Long, Đoạn Kim Hồng bọn người sớm đã chết lặng, lòng tin bị triệt để vỡ vụn.

"Vì cái gì dạng này, ta có hệ thống hay là đánh hắn bất quá?"

Tiết Kim Long rên rỉ, hắn không thể nào hiểu được.

Lục Vũ thu hồi nắm đấm, hướng về phía Trương Nhượng Dao cười nói: "Hiện tại, có thể đi."

Trương Nhượng Dao mắt tuyệt mỉm cười, đỉnh đỉnh ngọc lập dáng người như Phượng Hoàng kiêu ngạo, ưu nhã đi vào Lục Vũ bên cạnh.

Lâm Phong hấp tấp theo ở phía sau, cái kia một mặt cười mờ ám liền tựa như đang giễu cợt đám người, để mọi người trong lòng khó chịu.

"Đây là Tiểu Ngũ."

Lục Vũ vỗ vỗ Mai Hoa Lộc, vì Trương Nhượng Dao giới thiệu.

"Tọa kỵ của ngươi?"

Trương Nhượng Dao có chút ngạc nhiên, tay nhỏ nhẹ vỗ về tiểu lộc.

Tiểu lộc nhìn nàng, chậm rãi cúi đầu mặc nàng vuốt ve.

"Nhượng Dao sư muội, cái này là muốn đi đâu a?"

Một cái đột nhiên xuất hiện thanh âm phá vỡ hiện trường yên tĩnh, chỉ gặp một cái khí vũ hiên ngang, áo trắng như tuyết tuấn lãng thiếu niên, nhanh chân đi đến, như long hành hổ bộ, khí thế bất phàm.

Thiếu niên áo trắng bên cạnh, đi theo một cái thiếu nữ áo xanh thanh tú động lòng người, dáng người mảnh khảnh, ngũ quan tú mỹ, một đôi ánh mắt như nước long lanh ngậm lấy mấy phần xuân ý, da thịt như tuyết, thần sắc kiêu mị, một cái nhãn mày một nụ cười đều lộ ra đẹp vạn.

"Long Chân?"

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, nghĩ không ra hắn vậy mà tới.

Trương Nhượng Dao khẽ nhủ mày, than nhẹ nói: "Áo xanh Lam Ngọc Nhi."

Nguyên lai, cái kia vũ mị thiếu nữ liền là tân nhập mỹ nữ bồng bài danh vị thứ tư Lam Ngọc Nhi.

Tại Long Chân và Lam Ngọc Nhi sau lưng, còn đi theo bốn cái Chiến tông đệ tử, niên kỷ tại trên dưới hai mươi tuổi.

"Đi một chuyến Huyền tông."

Trương Nhượng Dao tránh đi Long Chân cái kia ánh mắt nóng bỏng, chỉ làm không nhìn thấy.

"Huyền tông? Vừa vặn ta có rảnh, ta đưa ngươi đi a."

Long Chân cười đến rất mê người, căn bản không nhìn một bên Lục Vũ, không nhìn hấn cùng Lâm Phong tồn tại.

Phụ cận, Sở Tam Thu, Tiết Kim Long, Đoạn Kim Hồng và đệ tử của Phượng Vũ điện đều mừng thầm, Long Chân gần đây một mực tại truy Trương Nhược Dao, hiện tại và Lục Vũ đụng vào, vậy nhưng có trò hay để nhìn.

Tốt nhất là Long Chân xuất thủ, đem Lục Vũ hung hăng nhục nhã, lớn như vậy nhà đều giải hận, một công nhiều việc.

"Không cần."

Trương Nhược Dao thần sắc thanh lãnh, cự tuyệt.

Long Chân ánh mắt lạnh lùng, hơi không vui nói: "Nhược Dao sư muội đây là chán ghét ta sao?"

Trương Nhược Dao nhún mày, nàng biết Long Chân gần nhất danh tiếng không hai, bởi vì Long phù sư quan hệ, không ai dám đắc tội hấn.

Mình mặc dù không thích hấn, lại cũng không muốn đắc tội hấn. Lục Vũ thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng khó chịu, trực tiếp bắt lấy Trương Nhược Dao tay nhỏ.

"Chúng ta đi thôi."

Trương Nhược Dao nhìn Lục Vũ tay, khẽ ừ, dùng sức nắm chặt hấn.

Long Chân ánh mắt đại biến, Lục Vũ vậy mà ở ngay trước mặt chính mình dắt Trương Nhược Dao tay, đây quả thực không thể tha thứ!

Càng làm cho Long Chân tức giận là, Lục Vũ vậy mà lôi kéo Trương Nhược Dao nhún người nhảy lên, rơi lên lưng tiểu lộc, trước mặt nhiều người như vậy, ôm eo nhỏ của Trương Nhược Dao, để nàng tựa ở trong ngực của mình.

Đáng giận a!

Trương Nhược Dao mặt như hoa đào, tim đập rộn lên, tuyết trong mắt nhộn nhạo làn thu thủy, giống như xấu hổ còn vui tựa ở Lục Vũ trong ngực, lắng nghe cái kia mạnh hữu lực nhịp tim.

Lục Vũ đang ghen!

Trương Nhược Dao nghĩ đến nơi này, trong lòng đắc ý, có loại không hiểu vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Hàn Băng Tu La

Giờ khắc này, Long Chân đã bị Trương Nhược Dao xem nhẹ, lòng của nàng tất cả đều hệ trên người Lục Vũ, khóe miệng hiện ra một vòng nụ cười ngọt ngào.

Buồng lỏng toàn thân, Trương Nhược Dao cảm giác sau lưng ôm ấp là như thế ấm áp, như thế an toàn, để nàng hướng tới, để nàng lưu luyến.

Lâm Phong nhìn đến nơi này, cười đùa nói: "Lão đại thực là đẹp trai gây người!"

Long Chân sắc mặt tái xanh, một bên Lam Ngọc Nhi nhún châu xoay động, khẽ cười nói: "Đều nói Nhược Dao sư muội băng thanh ngọc khiết, nghĩ không ra nguyên lai sớm có ý trung nhân a."

Đây là đang cố ý kích thích Long Chân, nói cho hấn biết Trương Nhược Dao đã lòng có sở thuộc, người làm gì tự chuốc nhục nhã, không bằng lựa chọn người bên cạnh.

Long Chân kiệt xuất người chỗ đều biết, Lam Ngọc Nhi một lòng nghĩ phải bắt được Long Chân tâm, làm sao Long Chân lại coi trọng người khác.

Bây giờ, Lục Vũ xuất hiện, đối với Lam Ngọc Nhi tới nói đúng lúc là một cơ hội, nhưng lợi dụng Lục Vũ đến để Long Chân hết hy vọng, đem yêu chuyển dời đến trên người mình.

Lâm Phong tiến lên hai bước, cười ha ha nói: "Lam sư tỷ có chỗ không biết, lão đại ta và sư tỷ cái kia là nghệ ra đồng môn, khi đi hai người khi về một đôi, thề non hẹn biển, đến chết đứt khoát."

Lam Ngọc Nhi thanh nhã nói: "Nguyên lai là đồng môn a, khó trách. Chỉ là Nhược Dao sư muội cái này ánh mắt, tựa hồ kém chút."

Lam Ngọc Nhi kéo lại Long Chân cánh tay, lại trái lại giúp Long Chân nói chuyện, nói móc Lục Vũ cánh giới thấp.

Lâm Phong tiểu dung lạnh lẽo, không vui nói: "Luận ánh mắt, ngươi ở trước mặt sư tỷ ta, tính là cái gì chứ a."

Lam Ngọc Nhi ngẩn ngơ, cả giận nói: "Ngươi dám mắng ta."

Lâm Phong khẽ nói: "Chẳng lẽ ngươi ánh mắt không tốt, ta còn muốn tán dương ngươi hay sao?"

Lam Ngọc Nhi gương mặt xinh đẹp hiện giận, mắng: "Ngươi muốn ăn đòn."

Bước đi nhẹ nhàng, Lam Ngọc Nhi như xuyên hoa hồ điệp, nhìn như chậm chạp, kì thực cực nhanh, cánh tay ngọc vung lên, liền hướng phía trên mặt của Lâm Phong vỗ tới.

"Muốn đánh ta, ngươi còn không có bản sự này."

Lâm Phong cánh tay trái dựng đứng, năm ngón tay khép lại như mỏ hạc, cánh tay linh xảo như rắn độc, ba ba ba, liền tiếp mấy lần giao phong, đem Lam Ngọc Nhi công kích hóa giải.

"Xuyên Hoa Tà Ảnh thù!"

Lam Ngọc Nhi hai tay như rắn, một khúc một mực, chiêu thức tinh diệu mau lẹ, một bộ võ kỹ đã tu luyện tới cảnh giới đại thành, uy lực kinh người.

"Huyền Âm Tu La đao!"

Lâm Phong không sợ, hấn từ khi tại thể nội cắm vào Cửu Âm Thiên Hương La về sau, kích phát một thân tiềm lực, sức chiến đấu phi tốc lên cao.

Mấy tháng nay, tại sư phó Đồng Trọng chỉ điểm, thực lực tu vi đột nhiên tăng mạnh, môn Huyền Âm Tu La đao này liền là một loại cực kỳ bá đạo võ kỹ.

Song phương lấy nhanh đánh nhanh, trong chớp mắt mười mấy chiêu đi qua.

Lâm Phong hai tay óng ánh trắng như ngọc, phóng xuất ra khí âm hàn, để bốn phía nhiệt độ không khí đều tại cực tốc hạ xuống.

Lam Ngọc Nhi tức giận, nàng dung hợp Huyền hồn hệ thống đã mười hai ngày, trước đây một thân sở học các loại lỗ thủng và không đủ đã toàn bộ hoàn thiện, đang ở tại Linh Vũ tam trọng cảnh giới trạng thái tốt nhất, tự nhận thực lực tổng hợp so dĩ vãng tăng lên gấp năm lần, cái nào nghĩ lại ép không được Lâm Phong!

"Tam Hoa Diệp Mộng chương!"

Lam Ngọc Nhi rống to, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, thể nội chín mạch quán thông, phóng xuất ra sức lực cả đời, kết hợp chiêu thức tăng phúc, gắng đạt tới một kích đánh lui Lâm Phong.

"Hàn Băng Tu La!"

Lâm Phong hai mắt trợn trừng, tay phải hóa chương như đao, bộp một tiếng liền bổ vào Lam Ngọc Nhi phải trên lòng bàn tay.

Nhưng nghe một tiếng vang thật lớn, lực lượng bạo tạc.

Lâm Phong lung lay lui lại ba bước, Lam Ngọc Nhi lại lui nhanh ba trọng, toàn bộ cánh tay phải che kín hàn băng, nửa bên thân thể đều bị đóng băng.

Kết quả như vậy làm người ta giật mình, sức chiến đấu của Lâm Phong có chút vượt quá tưởng tượng.

"Băng Hàn thuật, tiểu tử này có chút năng lực a."

"Thiên Huyền tông giống như chưa bao giờ thấy qua có người tu luyện loại này Hàn Băng thuật, võ kỹ của hấn học được từ đâu?"

Sở Tam Thu và Tiết Kim Long liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy thật bất ngờ.

Lâm Phong xuất từ Thanh Sơn tông, chỗ ấy cũng có thể không có hàn băng võ kỹ, lại vừa rồi Lâm Phong một kích kia uy lực kinh người, chớp mắt liền đóng băng Lam Ngọc Nhi nửa bên thân thể, đây tuyệt đối là Huyền cấp võ kỹ, hấn từ chỗ nào học được?

Long Chân sắc mặt khó coi, tiến vào Thiên Huyền tông về sau, hấn mọi việc đều thuận lợi, cái nào nghĩ hôm nay lại khắp nơi kinh ngạc.

Lam Ngọc Nhi sắc mặt tái nhợt, phần nộ nói: "Long Chân, thay ta đánh hấn!"

Trên lưng tiểu lộc, Trương Nhược Dao lạnh lùng nói: "Lam sư tỷ đây là thua không nổi sao?"

Lam Ngọc Nhi cả giận nói: "Hấn mắng ta không có ánh mắt, liền là mắng Long Chân không có bản sự, năm nay đệ tử mới vô bên trong, ai có thể và

Long Chân so?"

Lâm Phong mắng: "Ngớ ngẩn, lão đại ta ngồi tại cái này, người nhìn không thấy a?"

Lam Ngọc Nhi khinh thường nói: "Liên hần, có thể cùng Long Chân so?"

"Cho nên nói người ánh mắt không được, người nhìn sư tỷ ta nhiều có ánh mắt, không chỉ có người dài so người đẹp, ánh mắt cũng so người cao hơn mấy cảnh giới."

Lam Ngọc Nhi khí muốn chết, cả giận nói: "Người im miệng!"

Lâm Phong nhún nhún vai, khẽ nói: "Minh ánh mắt không được, còn không cho người nói, thật sự là không biết xấu hổ."

"Người ... người ... "

Lam Ngọc Nhi tức giận đến thân thể mềm mại loạn chiến, lôi kéo Long Chân cánh tay, không thuận theo nói: "Người nói chuyện a, người khác đều trèo lên đầu người tới, người còn chú ý cái gì phong độ a."

Long Chân lạnh lùng nói: "Chỉ là sâu kiến, ta sẽ chấp nhận với hần?"

Long Chân rất ngạo, con mắt cũng không nhìn Lâm Phong một cái.

Lâm Phong phản bác: "Cùng những cái kia ngay cả sâu kiến cũng không bằng người đứng chung một chỗ, mới có thể thể hiện ra người cao lớn cường thế?"

Lam Ngọc Nhi tức giận đến phát điên, cả giận nói: "Người nói ai sâu kiến không bằng?"

"Người!"

Lâm Phong không chút khách khí.

Long Chân lạnh lẽo quét qua, Lâm Phong dám chế giễu hần, nhất định phải hung hăng giáo huấn.

"Khiêu khích ta, xem ra người là ngựa da."

Long Chân quát lớn, sau lưng một cái chừng hai mươi Chiến tông đệ tử nói: "Long sư đệ chó muốn tức giận, ta để giáo huấn hần là được."

Cái kia là một cái Linh Vũ lực trọng cảnh giới đệ tử, hẹp dài thân sắc trên mặt âm lãnh, xem xét liền là nhân vật hung ác.

"Đệ tử của Long Đăng điện, lần này tiểu tử kia muốn ăn không hết ôm lấy đi."

Đệ tử của Phương Vũ điện một mặt hung phấn, một bộ cười trên nỗi đau của người khác sắc mặt.

Tiết Kim Long, Sở Tam Thu, Đoạn Kim Hồng mấy người cũng đều mặt mũi tràn đầy chờ mong, ước gì Long Chân và Lục Vũ đánh nhau.

Lục Vũ ngồi tại trên lưng tiểu lộc, ở trên cao nhìn xuống, nhìn xuống Long Chân.

"Đều nói Chiến tông đệ tử hiếu chiến, ngang ngược vô lý, xem ra quả nhiên là chuyện như vậy."

Thanh âm lạnh lùng lộ ra mấy phần hàn ý, Lục Vũ đối với Long Chân tuyệt không khách khí.

Long Chân nhìn Lục Vũ, khinh miệt nói: "Một con kiến hôi, cũng dám vọng luận Chiến tông ta tốt xấu, người còn chưa có tư cách."

Lục Vũ cười lạnh nói: "Sâu kiến? Lúc trước đến thời điểm Thiên Huyền tông, người là Huyền cấp tứ phẩm thú võ hồn, Linh Vũ nhị trọng cảnh giới. Bây giờ, hơn ba tháng đi qua, người cũng mới Linh Vũ thất trọng cảnh giới, Huyền Vũ ngũ phẩm võ hồn mà thôi, chút thành tích này bình thường, có gì đặc biệt hơn người?"

Lam Ngọc Nhi khẽ nói: "So với người còn mạnh hơn gấp mười lần, người thì tính là cái gì?"

Long Chân trừng mắt Lục Vũ, cười giận dữ nói: "Dám xem nhẹ thành tích của ta, người khẩu khí thật lớn."

Lục Vũ lạnh lùng chế giễu nói: "Không là coi thường người, mà là người thật không được. Lúc trước chúng ta cùng một chỗ qua tam trọng thiên môn, khi đó, ta Tụ Linh lực trọng cảnh giới, Huyền cấp nhị phẩm tinh võ hồn, so người thấp năm cái tiểu cảnh giới. Bây giờ, hơn ba tháng đi qua, người tại Chiến tông chuyên tâm tu luyện, ta tại Huyền tông chạy ngược chạy xuôi, thời gian tu luyện ít hơn người, tăng lên lại nhanh hơn người..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 250: Trục tiếp đánh phé

"Không biết xấu hổ, liền ngơoi Linh Vũ tam trọng cảnh giới, cũng không cảm thấy ngại nói mình mạnh hơn Long Chân, đơn giản vô sỉ đến cực điểm."

Lam Ngọc Nhi lớn tiếng chế giễu, nhục mạ Lục Vũ.

Trương Nhược Dao cười lạnh nói: "Vô tri. Lục Vũ lúc trước Tự Linh lục trọng cảnh giới, so Long Chân thấp năm cái tiểu cảnh giới. Bây giờ, Lục Vũ Linh Vũ tam trọng cảnh giới, so Long Chân thấp bốn cái tiểu cảnh giới. Lúc trước, Lục Vũ là Huyền cấp nhị phẩm võ hồn, bây giờ là Huyền cấp lục phẩm võ hồn, sớm đã siêu việt Long Chân."

"Cái gì! Lục Vũ lại là Huyền cấp lục phẩm võ hồn, cái này sao có thể?"

Sở Tam Thu kinh hô, hoàn toàn không cách nào tiếp nhận tin tức này.

Đoạn Kim Hồng bật thốt lên: "Không có khả năng! Dưới tình huống bình thường, trừ phi là Nguyên Vũ cảnh hậu kỳ, nếu không võ hồn không có khả năng thành bộ dạng như thể nhanh, nhất định là gạt người!"

Lâm Phong giễu cợt nói: "Gạt người? Vừa rồi Phượng Vũ điện Linh Vũ thất trọng cảnh giới vị kia, bị lão đại một quyền đánh thành trọng thương, hiện tại cũng còn nằm ở nơi đó, chẳng lẽ đây cũng là gạt người?"

Long Chân, Lam Ngọc Nhi nghe vậy nhú mày, lại có việc này?

Lam Ngọc Nhi không muốn tin tưởng, Long Chân thì hơi có vẻ giật mình.

"Nói bậy, ta không tin."

Cái kia muốn giáo huấn Lâm Phong Đằng Long điện đệ tử mắng to, chỉ vào Lục Vũ nói: "Tiểu tử, ngơoi xuống tới, ta muốn cùng ngơoi tỷ thí."

Lục Vũ cười lạnh nói: "Ngơoi? Sâu kiến cũng không bằng đồ vật, không có tư cách cùng ta so."

"Ngơoi nói cái gì? Quá ghê tởm, ta muốn lột da của ngơoi ra!"

Người kia giận dữ, thẳng đến Lục Vũ mà tới.

"Nghĩ so với ta cũng được, nhưng đến đầu tiên nói trước quy củ."

Lục Vũ hồ hững cười lạnh, ánh mắt khiếp người.

"Năm đám liền là quy củ, ta cùng ngơoi so, cái kia là để mất ngơoi."

Người kia tức giận xông tới, tới gần thời điểm một quyền vung ra, thân thể bắn ra bay lên không, hướng phía trên lưng tiểu lộc Lục Vũ đánh tới.

Lâm Phong mắng: "Cái thứ không biết xấu hổ ... "

Người đứng xem ánh mắt sáng lên, Lục Vũ bây giờ ngồi tại trên lưng tiểu lộc, trong ngực có Trương Nhược Dao, một quyền này căn bản cũng không tốt né tránh.

Coi như Lục Vũ có năng lực ứng đối, đã thương đối thủ, sau đó còn cả Long Chân, cái kia mới là mọi người chờ đợi kết cục.

Lục Vũ nếu là đắc tội Long Chân, về sau tại Thiên Huyền tông tuyệt sẽ không có ngày tốt lành.

Gần đây, Long phủ sư danh tiếng đang thịnh, Long Chân cùng Long phủ sư quan hệ thân mật, tùy tiện một câu, cũng có thể làm cho Lục Vũ ăn không hết ôm lấy đi.

Tiết Kim Long, Sở Tam Thu, Đoạn Kim Hồng và Phượng Vũ điện đệ tử nghĩ đến nơi này, tất cả đều hưng phấn vô cùng.

Lam Ngọc Nhi ánh mắt lộ ra một tia cười lạnh, Lục Vũ này dám cùng Long Chân khiêu chiến, quả thực là mình tìm tai vạ.

Nhìn cái kia huy quyền vọt tới người, Lục Vũ sắc mặt âm lãnh, vỗ vỗ tọa hạ Tiểu Ngủ, nó liền móng trước giương lên, một cước đem cái kia Đằng Long điện đệ tử đá bay ra ngoài.

A!

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang tận mây xanh, cái kia Linh Vũ lực trọng cánh giới đệ tử xương ngực đứt đoạn, trong miệng máu tươi phun tung toé, trực tiếp đụng vào một cây đại thụ, ngã đi tại chỗ!

Kết quả như vậy sợ ngây người tất cả mọi người, rất nhiều người cứng họng, một mặt mòng bức.

Vốn cho rằng sẽ là rất đặc sắc một trận chiến, cái nào nghĩ còn chưa bắt đầu liền đã hoàn tất.

"Thùng com!"

Long Chân sắc mặt khó coi, đây quả thực là đang cho hấn mất mặt.

Lam Ngọc Nhi mắng: "Hèn hạ!"

Lâm Phong cười to, thanh âm kia mười phần chói tai, cười đến tất cả mọi người sắc mặt tái xanh, tiểu tử này tuyệt đối là có ý tổn hại người.

"Người ... người ... cho ta xuống tới!"

Đằng Long điện, một cái khác đệ tử gằm thét, chỉ vào Lục Vũ mắng.

"Quy củ của ta rất đơn giản, muốn khiêu chiến ta có thể, nhưng nếu như khiêu chiến thất bại, liền chặt đứt một cánh tay, hơi thi thành nhỏ. Người nghĩ thử một lần?"

Lục Vũ mặt lạnh lầy, ngữ khí như băng.

Đằng Long điện vậy đệ tử nói: "Ta nếu là thắng đây?"

Lục Vũ nói: "Ta tự đoạn một tay."

"Tốt, một lời đã định!"

Người kia nhanh chân mà đến, không có chút nào ý sợ hãi.

Lục Vũ xoay người hạ lộc, nghênh đón tiếp lấy.

"Lạc Sơn quyền!"

Người kia toàn thân xương cốt bạo hưởng, thân thể cất cao ba tấc, đỉnh đầu vỡ hồn thực thể hóa, chính là một con bò, Huyền cấp tam phẩm, khí thể bất phàm.

Trên nắm tay, nhật hào quang màu vàng lặn lộn như mây, cái kia là linh lực tại cao tốc vận chuyển nguyên nhân, không ngừng trở nên gay gắt không ngừng tăng lên, sắp xuống núi quyền pháp uy lực phát huy đến cực hạn.

Loại quyền pháp này mười phần nặng nề, phối hợp người kia Linh Vũ lực trọng cánh giới thực lực, đủ để nghiền ép thấp cánh giới tu sĩ.

Lục Vũ thần sắc hồ hững, cửu khiêu thông minh hấn, đối với địch nhân một quyền kia, vô luận tốc độ, lực lượng, góc độ đều như lòng bàn tay, có bao nhiêu loại ứng đối phương thức.

Nhưng Lục Vũ lựa chọn phương thức trực tiếp nhất, một quyền oanh kích!

"Liều mạng, người đơn giản tìm tai vạ!"

Đằng Long điện cái kia ra quyền người nghe răng cười, lực lượng lại thêm ba phần, thành tâm muốn một quyền đem Lục Vũ đánh chết.

Nhưng mà, kết quả làm cho người chấn kinh. Song phương nắm đấm va chạm một nháy mắt, hư không oanh minh, khí lưu rung chuyển, cuồng dã quyền kinh tới khô lập hủ, nương theo lấy một đạo tiếng kêu đau đớn thảm thiết, một bóng người cao to bay rớt ra ngoài.

Lục Vũ vẫn phong bất động, ngạo nghễ mà đứng, khí lưu đối diện vọt tới, thổi lên mái tóc dài của hấn, cả người quần áo phàn phật, bá khí tập kích người!

"A ... không ... tay của ta, tay của ta ... a ... "

Đằng Long điện cái kia vị đệ tử cánh tay phải nổ nát vụn, vai phải nứt ra, thể nội chín đầu vỡ mạch liền có ba đầu bị chấn đoạn, thất không phún huyết, trực tiếp tàn phế!

Kết quả như vậy sợ ngây người tất cả mọi người, Lam Ngọc Nhi đơn giản không cách nào tin.

"Cái này ... cái này ... không, sẽ không, tại sao có thể như vậy a?"

Long Chân nhắm hai mắt lại, trong mắt lóe lên một tia lắglệ chỉ quang, lạnh lùng nhìn Lục Vũ.

Long Chân sau lưng, hai vị Đẳng Long điện đệ tử một mặt mừng bực, hoàn toàn không thể tin được.

Một bên, Phụng Vũ điện đệ tử và Tiết Kim Long bọn người, cũng tất cả đều ngây ngốc đứng ở nơi đó, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Đắc ý nhất thuộc về Lâm Phong, cái kia chúi tai cười to lại một lần vang lên, cười đến những người kia tức giận trong lòng!

"Các người đang làm gì?"

Phụng Vũ điện có cao thủ Nguyên Vũ cảnh bị kinh động, đi ra xem xét tình huống.

Mà một bên khác, một bóng người cao to đi tới, như nước chảy mây trôi, chớp mắt đã đến phụ cận.

"Lục Vũ? Người trở về, Bạch Tuyết đây?"

Người đến là Đẳng Long điện phó điện chủ Diệp Khôn, Lục Vũ, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều trở về tin tức, trước mắt còn không có bao nhiêu người cảm kích.

"Bạch sư thúc cũng quay về rồi, trước mắt tại Huyền Mộng viện cùng viện chủ nói chuyện phiếm."

"Trở về, rất tốt, rất tốt."

Diệp Khôn trên mặt lộ ra mỉm cười, ánh mắt chuyển qua Long Chân trên người, tò mò hỏi: "Các người đây là?"

Lục Vũ nói: "Không có việc gì, vừa rồi mấy vị sư huynh tìm ta luận bàn, đều tại ta học nghệ không tinh, xuất thủ không biết nặng nhẹ, không cẩn thận đã thương bọn hắn."

Diệp Khôn đầu tiên là sững sờ, lại nhìn bốn phía bầu không khí không đúng, lập tức minh bạch mấy phần.

"Rất hà hê a, người."

Phụng Vũ điện vị kia Nguyên Vũ cao thủ gặp bản điện đệ tử bị Lục Vũ đã thương, lập tức ló ra quát mắng.

Diệp Khôn liếc mắt người kia một chút, lạnh nhạt nói: "Luận bàn nha, khó tránh khỏi có thua có thắng, nhưng không cần nóng vội. Qua một thời gian ngắn Thiên Huyền tông liền sẽ tổ chức năm năm một lần thiên kiều tranh đoạt chiến, đến lúc đó có rất nhiều cơ hội."

Phụng Vũ điện Lưu chủ sự nghe vậy sững sờ, nghi ngờ nói: "Diệp điện chủ, tiểu tử này đem Đẳng Long điện hai người đệ tử đánh cho một tổn thương một phế, việc này chẳng lẽ cứ tính như thế? Phụng Vũ điện ta cũng có đệ tử bị hắn gây thương tích, việc này tuyệt không thể như vậy xong việc."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Bắc Đầu Lục Tinh

Diệp Khôn nhắm hai mắt lại, lạnh lùng nói: "Lưu chủ sự nói lời này, là muốn cho Long Chân đánh với Lục Vũ một trận?"

Phụng Vũ điện Lưu chủ sự khiêu khích nói: "Chẳng lẽ rằng thật không dám đánh với Lục Vũ một trận? Lời như vậy liền giao cho Phụng Vũ điện ta xử lý."

Diệp Khôn khẽ nói: "Người xử lý? Tốt, người nếu không sợ Huyền Mộng tới cửa bỏ người, người liền thử một chút!"

"Huyền Mộng?"

Lưu chủ sự ánh mắt khẽ biến, trừng mắt Lục Vũ, hỏi: "Người xuất từ Như Mộng viện?"

Lục Vũ lạnh lùng nói: "Ta là Như Mộng viện chủ sự, người Phụng Vũ điện môn hạ đệ tử vô lễ với ta, việc này người dự định xử lý như thế nào?"

Lưu chủ sự sắc mặt không vui, nói: "Người đánh người, còn muốn bị cắn ngược lại một cái, đơn giản lẽ nào lại như vậy?"

Lục Vũ cười lạnh nói: "Người là hi vọng ta sau khi trở về, đưa người lời nói này, còn nguyên nói cho viện chủ, để nàng tự thân lên môn đến cấp người nhận lỗi?"

Lưu chủ sự cả giận nói: "Người uy hiếp ta?"

Lục Vũ cười lạnh nói: "Ta là nhắc nhở ngươi, có ít người ngươi không thể trêu vào. Ngươi nói viện chủ nhà ta tới cửa bỏ ngươi, Thiên Huyền tông có thể đòi công đạo cho ngươi không đây?"

Lưu chủ sự tức đến xanh mặt cả mặt mày, hần nhưng là Phụng Vũ điện chủ sự, nhưng là và Huyền Mộng so sánh, hần liền là sâu kiến.

Sở Tam Thu, Tiết Kim Long, Đoạn Kim Hồng bọn người tất cả đều sắc mặt đại biến, nghĩ không ra Lục Vũ còn cả dạng núi lớn để dựa như thế.

Lam Ngọc Nhi cứng họng, Long Chân ánh mắt âm lãnh, dám khiêu chiến hần, quân Lục Vũ ngươi phía sau có chỗ dựa gì, ta đều sẽ diệt ngươi!

Đương nhiên, trước mắt ngay trước mặt Diệp Khôn, Long Chân sẽ không kiêu ngạo như vậy, nhưng là trong lòng hần, đã đối Lục Vũ động sát cơ.

Lục Vũ hình như có cảm ứng, liếc mắt Long Chân một chút, hai người bốn mắt tương đối, hòa hòa vậy ra, triển khai im ắng độ sức.

"Lần, nơi này không chào đón ngươi. Trương Nhược Dao, ngươi cho ta xuống tới."

Lưu chủ sự gằm nhẹ, một mặt xanh xám.

Lục Vũ lãnh đạm nói: "Nàng là Như Mộng viện ta khách nhân, ngươi để nàng xuống tới, là dự định để viện chủ nhà ta tự thân lên cửa mời? Nói như vậy, ta lo lắng ngươi khả năng sống không quá ba ngày, nếu không, chúng ta thử một chút?"

Lục Vũ dời ánh mắt, lạnh lùng nhìn Lưu chủ sự, ung dung không vội, trấn định tự nhiên, phần này phong thái vượt trên trăm mặc không nói Long Chân.

"Ngươi khinh người quá đáng!"

Lưu chủ sự ngũ quan vận vẹo, trước mặt nhiều người như vậy, bị Lục Vũ chế nhạo chế giễu, đây là đang trần trụi đánh mặt, để hần về sau còn làm sao có mặt gặp người?

Diệp Khôn nói: "Được rồi, Lục Vũ, làm gì chấp nhặt với hần. Sắc trời cũng không sớm, ngươi đi về trước đi, thuận tiện thay ta ân cần thăm hỏi một tiếng Huyền Mộng và Bạch Tuyết."

"Điện chủ yên tâm, ta sẽ chuyển đạt thăm hỏi của ngươi. Hiện tại, ta liền cáo từ trước."

Lục Vũ mỉm cười gật đầu, xoay người lên lộc, hai tay vòng lấy Trương Nhược Dao eo nhỏ, đập sợ lộc lưng, xong Lâm Phong nói: "Còn chưa lên."

Lâm Phong cười hắc hắc nói: "Tới."

Thả người nhảy lên, Lâm Phong rơi sau lưng Lục Vũ, ba người cười Mai Hoa Lộc, cứ như vậy đập không mà đi.

Lưu chủ sự khí muốn chết, hung hăng trừng Diệp Khôn một chút, quay người trở về Phụng Vũ điện.

"Long Chân, ngươi qua đây."

Diệp Khôn nhìn Long Chân, ánh mắt có chút quái dị.

Đây chính là Đẳng Long điện thiên kiều, nhưng cũng không phải là đệ tử của Diệp Khôn, mà là bãi tại Đẳng Long điện một vị khác phó điện chủ môn hạ, một thân bản sự khá kinh người.

"Biết ta vì cái gì không cho ngươi và Lục Vũ giao phong sao?"

Long Chân trầm ngâm nói: "Điện chủ là không hy vọng ta đắc tội huyền Mộng sư thúc?"

Diệp Khôn lắc đầu nói: "Đây không phải nguyên nhân chủ yếu, Lục Vũ là tinh võ hồn, đối với Hồn Thuật, phù thuật đều cực kỳ tinh thông, hần có thể một quyền đem cao hơn ba cái cảnh giới đối thủ đánh phế, tự thân lại lông tóc không tổn hao gì, loại này đối thủ ngươi muốn coi chừng. Lâm Đẳng Long điện đệ tử, ta đương nhiên hi vọng ngươi thắng, thế nhưng là ngươi phải hiểu được một cái đạo lý, biết người biết ta bách chiến bách thắng, ngươi đối Lục Vũ có ít nhiều hiểu rõ?"

Long Chân phản bác: "Hần đối ta cũng không hiểu rõ a."

Diệp Khôn nói: "Ngươi quá coi thường Lục Vũ. Trước đó chúng ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, tại tranh đoạt một thanh thần binh lúc, tứ đại tông môn tất cả phù sư đều bắt lực, nhưng Lục Vũ lại có biện pháp giải khai huyền bí trong đó, phương diện này Phù tông lớn bao nhiêu sư đều vô pháp so sánh. Ngươi mặc dù ở trên cảnh giới cao hơn hần không ít, nhưng có chút lĩnh vực ngươi muốn ngàn vạn coi chừng."

Long Chân không phục, lạnh lùng nói: "Điện chủ yên tâm, đánh bại hần, với ta mà nói, tuyệt không có vấn đề! Ở trước mặt ta, hần mãi mãi cũng là sâu kiến!"

Diệp Khôn than nhẹ, Long Chân xác thực xuất sắc, nhưng chính là quá ngạo khí, quá mức không coi ai ra gì.

Trên đường, Lục Vũ cho Trương Nhượng Dao giảng thuật lên Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống, cũng đem tính toán của mình cùng nhau cáo tri.

Trương Nhượng Dao sợ hãi than nói: "Người thật đúng là hảo vận, khó trách dám ngay mặt đắc tội Long Chân."

Lâm Phong cười nói: "Sợ cái gì, chúng ta có mạnh hơn hệ thống, căn bản không cần nhìn sắc mặt của Long phù sư. Cái kia Long Chân ngu bức nữa, ta lại không cầu hắn, có quan hệ gì?"

Lục Vũ nói: "Không nên coi thường Long phù sư, ai dám khẳng định trên tay hắn liền không có Địa hồn Nguyên Tinh?"

Trương Nhượng Dao nói: "Cẩn thận một điểm cho thỏa đáng, chúng ta bây giờ còn chưa thích hợp đi treu chọc Long phù sư cha."

Ba người tới Như Mộng viện, Lục Vũ hỏi Huyền Mộng tình huống, nàng còn tại tu luyện.

Về sau, Lục Vũ để Trương Nhượng Dao tới trước, dung hợp Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống.

Lâm Phong ở một bên quan sát, trong hưng phấn lộ ra chờ mong.

Trương Nhượng Dao thuận lợi dung hợp Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống, đột sáng lên trong bắc đẩu thất tinh thứ sáu tinh Khai Dương tinh, đây chính là sao Vũ khúc, danh xưng chiến vô địch.

Về sau đến phiên Lâm Phong, dung hợp hệ thống rất nhanh, hắn thấp sáng chính là trong bắc đẩu thất tinh đệ nhị tinh Thiên Tuyền tinh.

"Lão đại, thật là khéo, đơn giản mơ hồ nó huyền. Có cái hệ thống này, ta không chỉ có thể thực lực tiêu thăng, còn có thể luyện đan trên đường đi được càng xa."

Lục Vũ cười nói: "Người muốn lấy Đan Vũ làm chủ, trước luyện võ, sau luyện đan. Về sau Bắc Đẩu chiến đội tất cả đan dược, từ người phụ trách."

Lâm Phong cười đùa nói: "Yên tâm, không có vấn đề. Sư tỷ đây? Người làm sao cho nàng an bài?"

Lục Vũ nói: "Bắc Đẩu hệ thống liên quan đến đan, khí, hồn, phù, võ ngũ đại lĩnh vực, sơ kỳ mọi người lấy võ đạo làm chủ, hậu kỳ từng bước liên quan đến cái khác lĩnh vực. Sư tỷ, ta sẽ để cho nàng trước từ phù võ vào tay."

"Lão đại chỉ ngôn có đạo lý, võ đạo làm chủ, cái khác làm phụ."

Một canh giờ sau, Lục Vũ đem Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều, Trương Nhượng Dao, Lâm Phong triệu tập đến cùng một chỗ, tổ chức một cái tiểu hội nghị.

"Bắc Đẩu hệ thống mở ra lĩnh vực thứ hai, cần hao phí đại lượng hồn lực, cho nên lựa chọn lĩnh vực thứ hai rất trọng yếu. Lâm Phong lấy Đan Vũ làm chủ, sư tỷ lấy phù võ làm chủ, Bạch tỷ tỷ lấy hồn võ làm chủ, Hoa tỷ tỷ lấy khí võ làm chủ. Về sau, có thể dần dần xâm nhập, trước mắt, tạm thời trước chế định như thế, các người có gì dị nghị không?"

Bạch Tuyết cười nói: "Ta là Hồn thiên sư, tự nhiên lấy hồn võ làm chủ. Lâm Phong là Luyện Đan sư, cũng rất phù hợp. Ngược lại là Nhượng Dao và Ngọc Kiều, khả năng cất bước muốn khó khăn một chút."

Lục Vũ nói: "Không hiểu hỏi ta là được. Trước mắt, viện chủ còn tại tu luyện, Bắc Đẩu hệ thống không thể nói cho ngoại nhân, nhưng là chúng ta nơi này còn cả một cái danh ngạch, tạm thời giữ lại, ngày sau suy nghĩ thêm."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Chờ Huyền Mộng sau khi tỉnh lại, lại thương nghị người này tuyển vấn đề."

Cùng ngày, Trương Nhượng Dao, Lâm Phong đều lưu tại Như Mộng viện, ngày thứ hai Huyền Mộng tỉnh lại, mọi người lại mới tổ chức một lần chính thức hội nghị.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Ưu khuyết so sánh

Trong đại sảnh, Huyền Mộng nhìn Trương Nhượng Dao và Lâm Phong, đối Trương Nhượng Dao có chút hài lòng.

Bởi vì Trương Nhượng Dao cùng Huyền Mộng đều là tính cách thanh lãnh người, liền như là một đôi hoa tỷ muội, một cái là Phá Quân, một cái là vũ khúc, đều là lẳng lẹ vô song nhân vật.

"Bắc Đẩu chiến đội từ hôm nay trở đi thành lập."

Lục Vũ mở miệng, ánh mắt đảo qua đám người.

"Đội trưởng này chức, ta đề cử viện chủ tỷ tỷ đảm nhiệm, mọi người có gì dị nghị không?"

Bạch Tuyết liếc mắt Lục Vũ một chút, giữa hai người tại tâm linh giao lưu.

"Người thật đúng là sẽ lời tăng bốc, bắt quá cái mũ này mang tốt, ta hoàn toàn tán thành."

Hoa Ngọc Kiều, Lâm Phong, Trương Nhượng Dao tự nhiên không có dị nghị, trong sáu người Huyền Mộng lớn nhất danh vọng, mặc dù bởi vì võ hồn quan hệ, trước mắt Bạch Tuyết cảnh giới tối cao, Huyền Mộng lui khỏi vị trí thứ hai, nhưng không ảnh hưởng thân phận của nàng.

Huyền Mộng trợn nhìn Lục Vũ một chút, đội trưởng cũng chỉ là trên danh nghĩa, chân chính hạch tâm là Lục Vũ, điểm này tất cả mọi người lòng dạ biết rõ.

"Phù tông bên kia, võ đạo hệ thống kiểm trắc đã chuẩn bị kết thúc, ta dự định để đệ tử của Như Mộng viện cũng đi thử một lần, nếu là có cơ hội dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống, ta cũng đứng lúc nghiên cứu một chút, nhìn xem và Bắc Đẩu hệ thống so sánh, có gì khác biệt?"

Lục Vũ đề nghị đạt được mọi người nhất trí khen ngợi.

Hoa Ngọc Kiều nhìn Trương Nhượng Dao, cười nói: "Nhượng Dao mười mấy lần này trở về, chỉ sợ Phụng Vũ điện bên kia gấp qua hỏi Huyền cấp võ đạo hệ thống một chuyện. Vạn nhất cho nàng danh ngạch, để nàng đi dung hợp, há không sẽ lộ ra chân ngựa?"

Huyền Mộng nói: "Bắc Đẩu hệ thống so Huyền cấp võ đạo hệ thống đẳng cấp cao, hai lần dung hợp sẽ sinh ra bài xích, xuất hiện kết quả thất bại, cho nên không cần phải lo lắng."

Bạch Tuyết nói: "Chỉ sợ kinh động Long phù sư, bị hắn nhìn ra manh mối. Dù sao cái này Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, đối với Thiên Huyền tông tôi nói, đây chính là có sức hấp dẫn rất mạnh."

Lục Vũ cười nói: "Cái này dễ dàng, Lâm Phong Nhượng Dao trước mắt cảnh giới còn không cao, võ mạch bên trong cắm vào võ hồn còn không có hoàn toàn và bản mệnh võ hồn hòa làm một thể. Đến lúc đó dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống lúc, nhưng lợi dụng võ mạch bên trong võ hồn đi dung hợp, như thế còn có thể tiến hành so sánh."

Bạch Tuyết sợ hãi than nói: "Thật sự là diệu chiêu a, ta làm sao cũng không có nghĩ tới đâu."

Lâm Phong khen: "Lão đại liên là thông minh, không gì không biết, không gì làm không được."

Huyền Mộng nói: "Phải hoàn thành một bước này thấu thiên hoá nhật, các người nhất định phải tạm thời bảo trì Linh Vũ tam trọng cảnh giới, không thể gấp tại tăng lên cảnh giới."

Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Ta liên không có cách nào, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ, đoán chừng cũng không có bao nhiêu người sẽ đề ý ta có đi hay không."

Lục Vũ nói: "Hệ thống chỉ là phụ trợ, không thể từ không sinh có, cho nên chúng ta cần phải nghĩ biện pháp kiếm lấy điểm cống hiến, tại Thiên Huyền tông hỏi đoạt tài nguyên."

Ở trong đó, lấy đan dược làm chủ."

Sáu người cùng một chỗ thảo luận, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, chế định một cái ngắn hạn tu luyện kế hoạch.

Xế chiều hôm đó, Trương Nhượng Dao liền trở về Chiến tông Phụng Vũ điện, Lâm Phong về Đan tông, Bạch Tuyết hỏi hồn tông, Hoa Ngọc Kiều tạm thời lưu tại Như Mộng viện tu luyện.

Ba ngày sau, Phù tông võ đạo hệ thống kiểm trắc kết thúc, toàn bộ Thiên Huyền tông, tham dự nhân số đạt tới chín mươi chín phần trăm, vền vẹn số người cực ít từ bỏ loại cơ hội này.

Đi qua thủ bộ không thống kiểm trắc, tỉ lệ đào thải cao tới bốn mươi phần trăm, chủ yếu là những người kia võ hồn mức tiềm lực quá thấp.

Hệ thống cần chọn ưu tú trúng tuyển, cho nên mức tiềm lực không đạt được nhất định phải cầu, cho dù dung hợp hệ thống, tăng lên hiệu quả cũng rất có hạn, sợ dĩ phải bị đào thải rồi.

Long phù sư đối với cái này, ban bố một hạng mới lệnh, những người bị hệ thống này đào thải, đem toàn lực đầu nhập tài nguyên thu thập hạng mục, không để lại dư lực vì Thiên Huyền tông cống hiến, lấy duy trì đệ tử khác tu luyện cần thiết.

Hệ thống tu luyện, tài nguyên quan trọng nhất.

Chỉ cần có đầy đủ tài nguyên, thực lực liền sẽ xoát xoát xoát đi lên trên.

Ngoài ra, người thông qua hệ thống kiểm trắc, căn cứ tình huống chia làm ba loại, phân biệt nhằm vào hồn tu pháp khí hạ phẩm, hồn tu pháp khí trung

phẩm, hồn tu pháp khí thượng phẩm tiến hành bước kế tiếp kiểm trắc.

Hồn tu pháp khí hạ phẩm, chỉ có thể đem tu sĩ võ hồn tăng lên tới Huyền cấp ngũ phẩm, hạn mức cao nhất tương đối thấp, có thể cảm tục thời gian không đủ dài.

Hồn tu pháp khí trung phẩm, có thể đem võ hồn tăng lên đến Huyền cấp thất phẩm, lên cao không gian tương đối lớn, có hi vọng đi vào Thiên Vũ cảnh, nhưng số lượng tương đối hơi ít, không có khả năng người người được chia.

Hồn tu pháp khí thượng phẩm, có thể đem võ hồn tăng lên đến Huyền cấp cửu phẩm, đạt tới Thiên Vũ cảnh đỉnh phong lĩnh vực, đây là tất cả mọi người tha thiết ước mơ hệ thống, nhưng số lượng ít nhất, chỉ có một số nhỏ có thể thu hoạch.

Tại Thiên Huyền tông, Long phù sư phụ trách cái này một hạng mắt, bởi vậy phần lớn quyền lợi đều nắm giữ ở trong tay của hắn.

Nếu như chỉ là dung hợp hạ phẩm hồn tu pháp khí, cái kia không cần hai lần kiểm trắc.

Nhưng muốn muốn đạt được trung phẩm hồn tu pháp khí và thượng phẩm hồn tu pháp khí, cái kia liền cần đến tiếp sau kiểm trắc, chọn ưu tú mà lấy.

Tại Thiên Huyền tông, nếu như võ hồn đã là Huyền cấp lục phẩm, cái kia thấp nhất đều là từ đó phẩm hồn tu pháp khí cất bước.

Nếu như võ hồn trưởng thành là Huyền cấp bát phẩm, vậy cũng chỉ có thể dung hợp thượng phẩm hồn tu pháp khí, đây là tiêu chuẩn không thể thay đổi.

Trong thời gian kế tiếp, Lâm Phong đi theo Đan tông đệ tử cùng một chỗ, dung hợp hạ phẩm hồn tu pháp khí.

Mấy ngày về sau, Trương Nhược Dao thu được dung hợp trung phẩm hồn tu pháp khí tư cách.

Trước đó, Long Chân từng đi tìm Trương Nhược Dao, xưng có biện pháp để nâng dung hợp thượng phẩm hồn tu pháp khí, điều kiện là Trương Nhược Dao làm Long Chân bạn gái, kết quả bị Trương Nhược Dao chối cự, cái này khiến Long Chân hết sức tức giận.

Lục Vũ trong khoảng thời gian này một mực tại nghiên cứu Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, hắn tại võ đạo hệ thống trên cơ sở, lại kích hoạt phù đạo hệ thống, phát hiện hai loại hệ thống tồn tại khác nhau rất lớn.

Võ đạo hệ thống đặc điểm là ưu hóa tu luyện, chế định tốt nhất phương án, nhanh chóng xách hiệu suất cao.

Fù đạo trong hệ thống lại tự mang các loại phù thuật, cảnh giới khác nhau có thể học tập khác biệt phù thuật, điểm này để Lục Vũ hết sức hài lòng.

Bởi vì như thế vừa đến, liền không cần hắn đi tốn thời gian truyền thụ bên người người.

Lục Vũ lại tiêu hao hồn lực, kích hoạt lên khí đạo hệ thống, phát hiện và phù đạo hệ thống tương tự, bên trong ghi chép rất nhiều thuật luyện khí, từ cạn tới sâu, xuất từ năm đó Bắc Thần thánh môn.

Đối với Huyền môn mà nói, tuyệt đối là đáng giá.

Phía sau đan đạo và hồn đạo đều là như thế, bộ này Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống xác thực vô cùng xuất sắc, có thể xưng Bắc Thần thánh môn võ đạo hệ thống đỉnh tiêm tiêu chuẩn.

"Vì cái gì không thích hợp Thiên cấp võ hồn?"

Lục Vũ đang suy nghĩ vấn đề này.

Nếu như loại hệ thống này có thể tiến một bước kéo dài, đem Thiên cấp võ hồn cũng bao quát đi vào, đây chẳng phải là nghịch thiên vô địch?

Vạn Pháp Trì cảm ứng được Lục Vũ nghi hoặc, đưa ra một loại kiến giải.

"Thiên cấp võ hồn và Địa hồn khác biệt lớn nhất, một cái tại trời một cái tại đất, ở trong đó dính đến thiên đạo, có lẽ hệ thống không cách nào khống chế, sẽ gặp phải thiên đạo phản phệ. Lại chân chính Thiên cấp võ hồn, từ góc độ nào đó đi lên nói, không thua gì võ đạo hệ thống, thậm chí càng thêm huyền diệu, càng thêm thần bí!"

Lục Vũ nghĩ đến Vạn Pháp Trì thần kỳ, so sánh Bắc Đẩu hệ thống, cái kia là càng thêm trí năng, càng thêm huyền diệu, càng thêm thần bí.

Hệ thống chỉ là một loại hình thức, có cố định hạn chế, tại thấp cảnh giới thời điểm có thể thể hiện ra rất lớn ưu thế, đến cảnh giới cao, liền sẽ có rất nhiều khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Thiên Huyền nội tình

Phù tông, Huyền Phù điện, hai bóng người đứng tại trên đại điện, chính đang đàm luận tình thế hiện tại.

"Long Chân, người đến Thiên Huyền tông đã hơn ba tháng, đối tượng lai có gì quy hoạch a?"

Long Tứ Hải nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng không cần, hai mắt hẹp dài, ngũ quan hơi có vẻ âm trầm, hơi vênh khóe môi nhếch lên một vòng lãnh ý.

"Ta muốn trong thời gian ngắn nhất đi vào Nguyên Vũ cảnh, trở thành năm nay tân nhập đệ tử đệ nhất nhân."

Long Chân ánh mắt như đuốc, bá đạo mà tự tin.

Long Tứ Hải cười nói: "Tân nhập đệ tử đệ nhất nhân tính là gì, người phải có càn rộng lớn hơn lý tưởng mới được."

Long Chân nói: "Hải thúc cảm thấy, ta nên có như thế nào lý tưởng, mới tính hợp cách?"

Long Tứ Hải vỗ vỗ bả vai Long Chân, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

"Tự nhiên muốn làm vậy chân chính đệ nhất nhân, khinh thường Thiên Huyền tông, danh đương Chiến Hồn đại lục!"

Long Chân nghiêm mặt nói: "Hải thúc yên tâm, lấy tư chất của ta, phối hợp người tài nguyên, Thiên Huyền tông ai có thể cùng ta địch nổi?"

Long Tứ Hải cười nói: "Có tự tin là chuyện tốt, nhưng không nên khinh thường. Thiên Huyền tông cũng không có mặt ngoài đơn giản như vậy, người nghĩ lực áp cùng thế hệ, nhưng được thật tốt cố gắng."

Long Chân ngao ngễ nói: "Ta có mười phần tự tin, Hải thúc cứ yên tâm. Ta dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống, tăng thêm Đẳng Long điện vụn trổng. Hải thúc coi trọng, phóng nhãn Thiên Huyền thất tông, ai có thể cùng ta so sánh? Sớm muộn cũng có một ngày, ta muốn cái kia Trương Nhược Dao hối hận, ngoan ngoãn thân phục tại ta dưới chân, ta muốn tự tay làm thịt Lục Vũ, để hắn hiểu được ta mới là Thiên Huyền tông đệ nhất nhân."

"Lục Vũ không đủ gây sợ, ngược lại là Huyền Mộng người tạm thời không nên đi chọc, nữ nhân này có phần không dễ chọc. Qua một thời gian ngắn liền là Thiên Huyền tông năm năm một lần thiên kiều tranh đoạt chiến, cái kia là dương danh lập vạn cơ hội tốt, đến lúc đó các lộ thiên kiều tề tụ, người muốn cố gắng nhiều hơn."

Long Chân cười nói: "Có Hải thúc vị Thiên Huyền tông này đệ nhất phù đạo đại sư cho ta chỗ dựa, ta sợ ai?"

Long Tứ Hải cười ha ha, hần nhưng là Thiên Huyền tông Long phù sư, ai dám không nể mặt mũi?

"Tự tin là được, chớ có tự mãn. Thiên Huyền tông lớn như thế, cũng không phải là trong tưởng tượng của người đơn giản như vậy."

Long Chân ngao ngễ nói: "Ta qua tam trọng thiên môn, đến Thiên Duyên cửu tuyệt đại tạo hóa, Thiên Huyền tông trên dưới, ai có thể so sánh?"

Long Tứ Hải nói: "Đây chính là ta nhìn trúng nguyên nhân của người, nhưng là người còn trẻ, vừa tới mấy tháng, không hiểu rõ Thiên Huyền tông nội tình, khó tránh khỏi sẽ coi thường người khác?"

Long Chân nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ lại, Thiên Huyền tông còn cả so ta càng da trâu người?"

Long Tứ Hải vỗ bả vai Long Chân, trầm giọng nói: "Ta hôm nay gọi người tới, liền là phải nói cho người một chút, có quan hệ Thiên Huyền tông bí mật, cùng kế hoạch ngày sau của ta. Chỉ cần chúng ta thúc cháu liên thủ, liền có hi vọng siêu việt đám người!"

Long Chân thu liễm ngao khí, hư tâm đạo: "Hải thúc thỉnh giảng, ta nhất định toàn lực phối hợp."

Long Tứ Hải nhìn lớn như vậy cung điện, trong mắt lóe ra cực nóng quang mang.

"Đây là Phù tông trung lục điện đứng đầu, tại rất nhiều người xem ra, Long phù sư ta phong quang vô cùng, nhưng bọn hắn cũng không biết, lý tưởng của ta xa không chỉ này! Ta đến Thiên Huyền tông mấy chục năm, cũng không phải là vì thứ nhất phù sư cái này hư danh, mà là muốn áp đảo Thiên Huyền tông phía trên, trở thành Chiến Hồn đại lục cấp cao nhất tồn tại!"

Long Chân khen: "Hải thúc ánh mắt lâu dài, lý tưởng rộng lớn, ta nguyện cùng đi Hải thúc cùng một chỗ, đập vào đỉnh phong hành trình!"

Long Tứ Hải cười nói: "Tốt! Có chí khí, ta quả nhiên không có nhìn lầm người, người có lý tưởng, có dã tâm, có quyết đoán của người thành đại sự."

Long Chân cười nói: "Vật hợp theo loài, chúng ta là một loại người!"

Long Tứ Hải nói: "Nói đúng, chúng ta là một loại người! Nhưng là người có thiên phú, có cơ duyên, có đại khí vận, nhất định là người muốn quật khởi. Ta tại Thiên Huyền tông nhiều năm như vậy, gặp qua không ít người kiệt xuất, nhưng hết lần này tới lần khác người cùng ta hữu duyên, cho nên ta vun trồng người, coi trọng người, lấy người vì điểm vào, đến áp dụng hoành nguyện nhiều năm của ta!"

Long Chân mừng thầm, ngoài miệng lấy lòng nói: "Hải thúc yên tâm, nguoi ta liên thủ, đại sự tất thành!"

Long Tứ Hải thật cao hứng, cam kết: "Ta sẽ đem nguoi chế tạo thành Chiến Hồn đại lục số một số hai cường giả, để nguoi khinh thường thiên địa!"

Long Chân nói: "Hải thúc ân đức, ta sẽ nhớ kỹ trong lòng, thời khắc lắng nghe nguoi dạy bảo."

"Trẻ con là dễ dạy!"

Long Tứ Hải có chút hài lòng, bắt đầu giảng thuật Thiên Huyền tông một chút bí văn.

"Huyền môn mỗi ba năm thu đồ đệ một lần, Thiên Huyền tông mặc dù đứng hàng bảy mươi hai cái hạ phẩm Huyền môn một trong, nhưng là mỗi qua một đoạn thời gian, liền sẽ tuyển nhận đến một chút thiên tư phi phàm đệ tử, đây chính là tông môn khí vận. Các nguoi lần này, có bảy người qua tam trọng thiên môn, nguoi còn chiếm được Thiên Duyên cửu tuyệt một trong, có thể nói là đại tạo hóa, chính thể trình độ so hai lần trước tốt hơn nhiều. Nhưng là ..."

Rồng thật hiếu kỳ nói: "Nhưng là cái gì?"

Long Tứ Hải nhìn hẩn, nghiêm mặt nói: "Nguoi cũng chớ còn coi khinh hơn người khác, liền ta biết, tại thiên tư cơ duyên bên trên có thể cùng nguoi so sánh chỉ ít có mấy vị, những người này đều ẩn tàng cực sâu."

Long Chân kinh nghi nói: "Mấy vị? Đều là những người nào?"

"Đều là những đệ tử lần trước, tuổi tác so nguoi muốn lớn hơn vài tuổi hoặc hơn mười tuổi, đã từng vô cùng huy hoàng, nhưng lại phù dung sớm nở tối tàn, sau mai danh ẩn tích."

Long Chân ngạc nhiên nói: "Đều đã chết?"

Long Tứ Hải lắc đầu nói: "Không phải chết, là che giấu. Lúc trước, ta cũng không có quá để ý, nhưng về sau ngẫm lại, cũng đều là Thiên Huyền tông ý tứ. Một số người tại tông môn bế quan, hành tung quý bí, một số người đi ra ngoài lịch luyện, đều có kỳ ngộ."

Long Chân nói: "Bọn hẩn mặc dù bất phàm, nhưng há có thể so với ta? Ta có Huyền cấp võ đạo hệ thống mang theo, có thể đem mỗi một tầng cảnh giới tu luyện tới đại viên mãn hoàn cảnh."

Long Tứ Hải cười nói: "Nguoi sai, bọn hẩn cũng dung hợp hệ thống, mà lại so nguoi sớm. Thiên Huyền tông cũng không chỉ có một Long phù sư, đã từng cũng không ít kiệt xuất phù sư, về sau đều không hiểu thấu rồi đi. Ta suy đoán, những cái kia phù sư chính là mỗi người bồi dưỡng một cái đệ tử kiệt xuất, hoặc bế quan, hoặc ra ngoài."

Long Chân ngạc nhiên nói: "Huyền cấp võ đạo hệ thống, rất sớm trước kia liền có thể sử dụng?"

Long Tứ Hải nói: "Trước kia là bởi vì Thánh địa Thánh môn không cho phép, cho nên các lớn Huyền môn cũng không dám quang minh chính đại mở rộng. Nhưng là số ít kiệt xuất thiên kiêu, vẫn là tại tự mình dung hợp loại hệ thống này. Bây giờ, Thánh địa cho phép, tình huống liền có điều khác biệt."

Long Chân khẽ nói: "Có hệ thống lại như thế nào, ta có Chân Long Thất Biến, đây chính là Thiên Thánh môn lưu lại vô thượng tuyệt kỹ, những người khác căn bản là vô pháp so sánh."

Long Tứ Hải nói: "Chớ bắt cần hơn, liền ta biết, những người kia liền có người thu hoạch được Thiên Duyên cửu tuyệt một trong, có thể và Chân Long Thất Biến của nguoi so sánh."

Long Chân nói: "Những người này không phải sớm đã biến mất sao?"

Long Tứ Hải nói: "Lần này thiên kiêu tranh đoạt chiến, bởi vì Chiến Hồn đại lục thể cục chuyển biến, những người kia chắc chắn sẽ hiện thân. Nguoi muốn độc lĩnh phong tao, liền phải đánh bại bọn hẩn. Qua mấy ngày, ta sẽ khởi động Thiên Huyền thất tông võ đạo chiến lực bằng bài danh, thứ nhất là kiểm tra những đệ tử dung hợp hệ thống kia, xem bọn hẩn hiệu quả là không lý tưởng, thứ hai cũng có thể kiểm tra Thiên Huyền tông ngọn nguồn, nhìn trừ nguoi ở ngoài, phải chăng còn có đáng giá chú ý đệ tử kiệt xuất."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 254: Phong vân sơ biến

Long Chân tự phụ nói: "Trong Linh Vũ cảnh, tuyệt đối không có bất kỳ người nào có thể sánh cùng ta!"

Long Tứ Hải cười nói: "Ngươi là ngàn dặm mới tìm được một, ít có người cùng. Nhưng là ngươi phải hiểu được một cái đạo lý. Một cái hào hán ba cái giúp, ngươi không thể sự tình gì đều tự mình động thủ, ngươi muốn dành thời gian bồi dưỡng thể lực của ngươi. Trước mắt, ta đã bồi dưỡng một nhóm thù hạ, ngươi có rảnh cũng muốn hấp thụ nhiều một ít đệ tử có tiềm lực, tương lai bên cạnh ngươi mới có người tài có thể sử dụng."

"Hải thúc nói đúng, từ giờ trở đi, ta muốn thành lập thuộc về ta thể lực của mình, trước tiên ở Thiên Huyền tông đoạt cái thứ nhất."

Long Chân ánh mắt bề ngễ, ngạo khí thành mây, tựa hồ với hắn mà nói, thứ nhất liền là chuyện nhỏ, vài phút liền có thể giải quyết.

Long Tứ Hải cười nói: "Buông tay đi làm, hết thấy có ta! Chỉ cần không dính đến thượng tam điện, bây giờ Thiên Huyền tông, ta liền muốn làm gì thì làm!"

Thiên Huyền chủ phong, nào đó tòa bên trong đại điện, giờ phút này cũng có hai người tại trò chuyện.

"Long phủ sư người này, tâm thuật bất chính, sư huynh nhưng phải đề phòng hắn!"

Cái kia là thanh âm của một nữ tử, lơ lửng không cố định.

"Long phủ sư đã tâm ta biết, hắn đến Thiên Huyền tông, đơn giản hai đại nguyên nhân. Thứ nhất, nơi này là Thiên Thánh môn địa điểm cũ, hắn muốn tìm tìm cơ duyên tạo hóa. Thứ hai, hắn muốn thông qua năm đó Bắc Thần thánh môn võ đạo hệ thống vượt qua Huyền hồn hạn chế, đáng tiếc con đường kia không được."

Một cái trầm thấp thanh âm nghiêm túc quanh quẩn ở trong đại điện, thấy không rõ cụ thể dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy hai cái thân ảnh mờ mờ.

"Lần này Thanh Huyền thánh địa đột nhiên cho phép mở rộng võ đạo hệ thống, chỉ sợ Chiến Hồn đại lục tình thế không thể lạc quan a."

Người sư muội kia mở miệng lần nữa, nâng lên thiên hạ đại thế.

"Căn cứ phỏng đoán, có thể là Nam Man đại lục bắt đầu xâm lấn, việc quan hệ Chiến Hồn đại lục tồn vong, Thánh địa mới cho phép hái dùng võ đạo hệ thống, nghĩ trong khoảng thời gian ngắn tăng lên Chiến Hồn đại lục tổng hợp sức chiến đấu."

"Ai, cái này là sinh tử họa kiếp a."

Người sư huynh kia không có mở miệng, đại điện rất nhanh yên lặng.

"Lão đại, ta đã đi vào Linh Vũ tứ trọng cảnh giới, hắc hắc."

Ngày này, Lâm Phong tìm đến Lục Vũ, tránh không được một phen đắc chí.

Lục Vũ cười nói: "Ngươi đây là dự định cùng ta luận bàn một cái?"

Lâm Phong rút cổ một cái, cười khan nói: "Ta nào dám luận bàn cùng ngươi a, cái kia là mình tìm tai vạ. Đúng, hạ phẩm hồn tu pháp khí ta đã nghiên cứu qua, so với Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống kém xa."

"Có đúng không, nói nghe một chút."

Lâm Phong nói: "Long sư sư cái kia hạ phẩm hồn tu pháp khí, chỉ nhằm vào Huyền cấp ngũ phẩm trở xuống võ hồn, một khi đi vào Nguyên Vũ cảnh, võ hồn trưởng thành đến Huyền cấp ngũ phẩm, sẽ chấm dứt, không cách nào tiếp tục tăng lên. Đồng thời, cái này hạ phẩm hồn tu pháp khí, chỉ dung hợp võ đạo hệ thống, cũng không có hệ thống khác."

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, trầm ngâm nói: "Ngươi đi đem sư tỷ tìm đến, hỏi một chút nàng trung phẩm hồn tu pháp khí, tình huống có tồn tại hay không khác nhau."

Lâm Phong không nói hai lời, lập tức chạy tới Chiến tông.

Lục Vũ thì phân phó Hoa Ngọc Kiều, để nàng đem Bạch Tuyết gọi tới, mọi người tốt tốt nói chút chuyện.

Một canh giờ sau, Bạch Tuyết, Trương Nhược Dao chạy đến, Lục Vũ cẩn thận hỏi thăm tình huống.

Trương Nhược Dao nói: "Trung phẩm hồn tu pháp khí đẳng cấp hơi cao, ngoại trừ võ đạo hệ thống bên ngoài, còn cả hồn đạo hệ thống."

Bạch Tuyết nói: "Ta nghe ngóng, thượng phẩm hồn tu pháp khí ngoại trừ võ đạo, hồn đạo hệ thống bên ngoài, còn cả phù đạo hệ thống, bất quá chính thể trình độ thấp hơn Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống."

Trương Nhược Dao nói: "Căn cứ hệ thống nhắc nhở, Huyền cấp võ đạo hệ thống thoát thai từ Bắc Thần thánh môn Thiên Tinh Ngũ Hành quyết, cảm giác và võ trong Bắc Đẩu hệ thống không chênh lệch một mảy lông."

Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Cho nên nói, vẫn là chúng ta tương đối may mắn."

Lâm Phong cười hắc hắc nói: "Lão đại liền là phúc tinh của ta, đi theo lão đại hỗn, tuyệt đối không thiệt thòi!"

Lục Vũ cười mỉa: "Bớt nịnh hót, mọi người nói một chút riêng phần mình tình huống tu luyện đi."

Bạch Tuyết nói: "Ta hiện tại hay là võ đạo hệ thống đệ tứ trọng tu luyện hình thức, đã Nguyên Vũ bát trọng cảnh giới hậu kỳ, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ đi vào Nguyên Vũ cửu trọng cảnh giới, võ hồn là Huyền cấp lục phẩm!"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Ta đã tiến vào võ đạo hệ thống đệ tam trọng tu luyện hình thức, võ hồn trưởng thành là Huyền cấp tứ phẩm, cảnh giới bước vào Linh Vũ cửu trọng."

Lâm Phong nói: "Ta cũng là đệ tam trọng tu luyện hình thức, Huyền hồn tứ phẩm, Linh Vũ tứ trọng cảnh giới."

Trương Nhược Dao nói: "Tình huống của ta và Lâm Phong đồng dạng, cảm giác tài nguyên không đủ."

Lục Vũ nói: "Sau đó, ta cho mọi người liệt một trương tài nguyên tu luyện biểu, Tuyết tỷ tỷ đi nhìn một chút, những tư nguyên này mỗi một loại cần bao nhiêu điểm cống hiến. Lâm Phong trên tay, trước mắt có thể luyện chế nào đan dược, có nào dược liệu? Có thể từ tự luyện chế, chúng ta liền tránh khỏi lãng phí."

Lâm Thánh Hồn Thiên Sư, Lục Vũ tình thông tá đạo ba ngàn, bàng môn tám trăm, nhằm vào Lâm Phong, Bạch Tuyết, Trương Nhược Dao, Hoa Ngọc Kiều bốn người, chế định khác biệt tài nguyên tu luyện.

Sau nửa canh giờ, Bạch Tuyết mang theo Lục Vũ liệt ra tờ danh sách rồi đi.

Hoa Ngọc Kiều lôi kéo Trương Nhược Dao nói chuyện phiếm, Lục Vũ thì tiến nhập đại sảnh.

Trong khoảng thời gian này, Huyền Mộng một mực tại chăm chỉ tu luyện, Lục Vũ chuyên tới để tìm hiểu một chút năng tiến triển tình huống.

Huyền Mộng khí sắc so trước đó tốt hơn nhiều, tự mình và Lục Vũ hàn huyên một cái.

"Đệ tứ trọng tu luyện hình thức, Nguyên Vũ nhị trọng cảnh giới, võ hồn từ Huyền cấp tam phẩm tăng lên thành Huyền cấp tứ phẩm."

"Cần đại lượng Huyền Nguyên đan a, ta hỏi qua Tuyết tỷ tỷ, tay nàng đầu cũng chỉ có ba cái, ta cái này có năm viên, còn lại liền phải nghĩ cách đổi."

Huyền Mộng nói: "Trên tay của ta còn cả mười cái, có thể tu luyện một đoạn thời gian. Có rảnh có thể đi Thiên Huyền tông thất trọng bên trong Tụ Linh trận tu luyện, chỗ ấy hiệu quả cũng không tệ."

Thiên Huyền tông phụ trợ thủ đoạn không ít, nhưng lấy đan dược làm chủ, trận pháp làm phụ, Hồn thiên sư thứ hai, Khí tông chủ yếu là trang phục chiến đấu chuẩn bị, về mặt tu luyện phụ trợ hiệu quả không tính quá tốt.

Ba ngày sau, Long phù sư tuyên bố, khai dùng võ đạo chiến lực bảng, phân Thiên Bảng, Địa bảng, Nhân bảng.

Thiên Bảng nhằm vào Thiên Vũ cảnh, Địa bảng nhằm vào Nguyên Vũ cảnh, Nhân bảng nhằm vào Linh Vũ cảnh.

Trước mắt, dẫn đầu bắt đầu dùng chính là Nhân bảng và Địa bảng, trước tiên ở Thiên Huyền thất tông đơn độc tính toán, hậu kỳ tái thiết lập một cái tổng bảng.

Long phù sư yêu cầu, mỗi mười ngày đổi mới một lần bảng danh sách, tiêu thăng tốc độ nhanh nhất một số đệ tử, đem thu hoạch được ngoài định mức tài nguyên khen thưởng.

Dùng cái này đến khích lệ mọi người, để mọi người hăng hái hướng lên!

Nhân bảng thiết lập ở hạ cửu điện, Địa bảng thiết lập ở trung lục điện, tất cả mọi người có thể khảo thí mình tại bản tông thực lực xếp hạng.

Đương nhiên, đây chỉ là cảnh giới bài danh, không có nghĩa là tổng hợp sức chiến đấu cao thấp.

Long Chân trong khoảng thời gian này, bên người chiêu mộ không ít người, hẳn tại Chiến tông thành lập một cái long minh, không ra mấy ngày liền vượt qua trăm người.

Chiến tông đối với cái này cũng chưa từng có hỏi, bởi vì cho tới nay, liền có loại này tự mình đoàn đội tồn tại, giữa lẫn nhau lẫn nhau có tranh đấu, Chiến tông cũng ngầm đồng ý nhiều mặt cạnh tranh, lấy khích lệ mọi người.

Cái khác tông không tồn ở loại tình huống này, bởi vì các điện hạn chế tương đối nghiêm, chỉ có Chiến tông lấy chiến làm tên, cho phép loại tình huống này tồn tại.

Bắt đầu dùng Nhân bảng, Địa bảng sau ngày thứ bảy, Thiên Huyền chủ phong, thượng tam điện truyền đến mệnh lệnh, ngày đoàn ngo, năm năm một lần thiên kiều tranh đoạt chiến chính thức bắt đầu, cách nay đã không đủ hai tháng.

Phàm là người nổi danh trên bảng, đều đem thu hoạch được Thiên Huyền tông toàn lực vun trồng, thu hoạch được sung túc tài nguyên tu luyện!

Chương 255: Dự tuyển ban đầu

Buổi chiều, xuân - quang minh mĩ, băng tuyết sơ tan!

Bạch Tuyết tu luyện nhiều ngày, vừa đi ra Tam Âm điện, ai nghĩ đối diện liền gặp được Pháp tông Trần Dao.

"Ngọn gió nào thổi người tới đây?"

Bạch Tuyết bởi vì trời sinh tính ôn nhu, tại Thiên Huyền tông nhân duyên vô cùng tốt, và Trần Dao cũng là quan hệ không tệ.

"Trong lúc rảnh rỗi, tìm người tâm sự."

Trần Dao cười đến có chút miễn cưỡng, hai đầu lông mày lộ ra tâm sự.

"Đi thôi, đi ta cái kia ngồi hội."

Bạch Tuyết lời kéo Trần Dao tay, hai người một đường vừa đi vừa nói.

"Thiên kiều tranh đoạt chiến sự tình, người có nghe nói hay không?"

Bạch Tuyết sững sờ, cái này không đều mấy ngày, Trần Dao làm gì còn hỏi cái này?

"Nghe nói, có cái gì không đúng sao?"

Trần Dao khẽ thở dài: "Không có gì không đúng, chỉ là nghe nói hán muốn trở về."

Bạch Tuyết ngạc nhiên, kinh nghi nói: "Hán? Bính Thiên Lạc đây?"

Trần Dao gật đầu, ánh mắt đáng chất.

Bạch Tuyết giật nảy mình, bật thốt lên: "Hán không phải đã biến mất nhiều năm sao? Bây giờ muốn trở về rồi?"

Trần Dao khò sở nói: "Nghe nói, lần này tiết Đoan Ngọ thiên kiều tranh đoạt chiến, hán sẽ trở về."

Bạch Tuyết chấn kinh cực kỳ, trong đầu hiện lên từng màn chuyện cũ, cau mày nói: "Bính Thiên Lạc, Thiên Huyền tông tuyệt thế yêu nghiệt, năm đó từng một tay bại tận trung lục điện tất cả đồng môn, danh xưng quý thủ vô địch, xấu hổ mà chết vô số thiên kiều. Những năm này, hán đều đi đâu?"

Trần Dao lắc đầu, thở dài nói: "Ta cũng không biết, ta hiện tại lòng tham loạn, không biết làm sao đối mặt hán."

Bạch Tuyết chần chờ nói: "Năm đó, giữa các người, ai, được rồi, nghĩ thoáng đi, xe đến trước núi ắt có đường. Có lẽ hán đã buông xuống, người sao không để hán lựa chọn?"

Trần Dao tự giễu nói: "Ta nếu có thể buông xuống, cần gì phải tới tìm người?"

Trần Dao và Bạch Tuyết là cùng một năm tiến vào Thiên Huyền tông, đối với năm đó giữa lẫn nhau rất nhiều chuyện, tất cả mọi người lòng dạ biết rõ.

Bạch Tuyết khẽ thở dài: "Năm đó, Bính Thiên Lạc tại Thiên Huyền tông hô phong hoán vũ, vền vẹn Chiến tông bát mỹ liên có nhiều hơn phân nửa đều ưa thích hán, đồng thời cùng hán có tình cảm gút mắc. Người lúc đó lựa chọn rời khỏi, kỳ thật cũng không có sai, chỉ bất quá người lòng có không bỏ, không bỏ xuống được hán thôi."

Trần Dao tâm tình xoắn xuýt, hăm mộ nói: "Hay là người tốt, không động tình, liền sẽ không thương tâm."

Bạch Tuyết cười nói: "Ta nhưng không có người xuất sắc, cho nên không ai để ý ta."

"Ít đến, Thiên Huyền tông từ trên xuống dưới, thích người người nhiều nhất."

Bạch Tuyết cười cười, nói tránh đi: "Pháp tông bên kia, Địa bảng và Nhân bảng tình huống làm sao?"

Trần Dao nói: "Chinh thể tình huống còn tốt, Huyền cấp võ đạo hệ thống mở rộng, để mọi người tu vi cảnh giới tăng nhiều, chỉ bất quá tài nguyên tiêu hao cũng so dĩ vãng mãnh liệt nhiều. Hiện tại mọi người lo lắng liền là tài nguyên, nếu có tài nguyên, thực lực cảnh giới sẽ một mực tiêu thăng."

Bạch Tuyết cười nói: "Hệ thống là cái thứ tốt, một năm tu luyện có thể chống đỡ dĩ vãng mười năm hiệu quả, tự nhiên dĩ vãng mười năm tiêu hao tài nguyên, liền trong năm này tiêu hao sạch sẽ."

Trần Dao nói: "Thiên Huyền tông quá nhiều người, bốn tầng đào thải, còn lại sáu tầng cũng còn có không sai biệt lắm ba vạn người. Loại này nhanh chóng tiêu hao, tông môn cũng lưng không chịu nổi. Hậu kỳ tất nhiên sẽ hình thành tài nguyên cướp đoạt, một chút cơ sở yếu kém, thiên tư độ chênh lệch đệ tử, cuối cùng vẫn là sẽ bị đào thải."

Bạch Tuyết hỏi: "Phù tông có phương diện này kế hoạch?"

"Trước mắt ngay tại chế định bên trong, chẳng mấy chốc sẽ ra lò, đem đuổi tại thiên kiều tranh đoạt chiến trước đó, đào thải rơi một nhóm"

Trần Dao tin tức tương đương chuẩn xác, tại cái thứ nhất mười ngày đổi mới bảng danh sách về sau, Long phù sư kế hoạch mới liền ra lò.

"Bởi vì Thiên Huyền tông nhân số đông đảo, võ đạo hệ thống đối với tài nguyên tiêu hao quá nhanh, cho nên từ lần thứ hai đổi mới bảng danh sách bắt đầu, đem khai thác cuối cùng đào thải chế, tăng lên biên độ không đạt tiêu chuẩn người, đem bị thủ tiêu tài nguyên cung cấp, tự hành nghĩ biện pháp lấy điểm cống hiến hối đoái tài nguyên."

Cái này chính sách vừa ra, lập tức đã dẫn phát vô số người phản đối, những cái kia tất cả đều là cảnh giới thấp kém, tư chất bình thường người, nhưng bọn hắn số lượng nhiều.

Long phù sư không rảnh để ý, Thiên Huyền tông cũng không có lên tiếng, các điện nhất định phải tuân thủ, lấy giảm bớt tài nguyên tiêu hao.

Lục Vũ nghe nói tin tức này về sau, bắt đầu mật thiết chú ý, so cũng để Bạch Tuyết thời khắc lưu ý Thiên Huyền thất tông tình huống.

Trước mắt, dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống Thiên Huyền tông cao thủ, mỗi nửa tháng phân phát một lần tài nguyên, mặc dù không coi là nhiều, nhưng phối hợp hệ thống tu luyện, cũng xem là tốt.

Phù tông cao thủ chuyên môn làm thống kê, lần thứ nhất đổi mới Địa bảng và Nhân bảng, dung hợp võ đạo hệ thống nhân số nhiều đến hai vạn hơn 9,800 cái.

Đôi này Thiên Huyền tông tới nói, gánh vác quá nặng.

Một tháng tiêu hao, tương đương với bình thường một hai năm tiêu hao, dần dần, Thiên Huyền tông cũng chưa chừng.

Lần thứ hai đổi mới bảng danh sách, những người này tiến bộ đều rất không tệ, cho nên tạm thời nhìn không ra mạnh yếu.

Đến lần thứ ba đổi mới bảng danh sách, cái kia đã đầy một tháng.

Lúc này, một chút thiên phú hơi yếu người, chênh lệch liền dần dần bị kéo ra.

Phù tông thống kê về sau, đi qua chăm chú so sánh phân tích, cuối cùng áp dụng cuối cùng đào thải chế, nhất cử đào thải ba ngàn đệ tử.

Một tháng qua, bảng danh sách phía trên xuất hiện không ít thành tích nổi bật đệ tử.

Ti như Hồn tông vương sở, hẳn tại dung hợp hệ thống về sau, tiến triển thần tốc, một tháng thời gian liền từ Linh Vũ nhị trọng cảnh giới, tiêu thăng đến Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, trực tiếp đuổi ngang Lâm Phong.

Hồn tông Ti Không Tà Nguyệt, biểu hiện cũng rất xuất sắc.

Đan tông Ninh Dũng, Khí tông Phạm Trúc, Phù tông Thẩm Mộc, pháp tông Kim Diệu Dương những người này, đều là đi qua tam trọng thiên môn người nổi bật, từng cái như sau mưa xuân trúc, tiêu thăng cực tốc.

Long Chân biểu hiện loá mắt, hẳn đã là Linh Vũ bát trọng cảnh giới đỉnh phong, xấu hổ mà chết vô số người.

Ba lần đổi mới bảng danh sách về sau, Long phù sư lại có mới cử động.

"Khoảng cách tiết Đoan Ngọ còn cả hai mươi bốn ngày, vì nghênh đón thiên kiều tranh đoạt chiến, Thiên Huyền thất tông đem sớm tổ chức một trận thi dự tuyển, các đệ tử đều có thể tham gia, nhưng chỉ có đệ tử đạt tới thực lực nhất định, mới có tư cách tham dự năm năm một lần thiên kiều tranh đoạt chiến. Thi dự tuyển báo danh có ba ngày thời gian, ngày thứ năm chính thức bắt đầu thi đấu, hi vọng mọi người nỗ lực tập nập tham dự, phạm là chiến thắng có được tham dự thiên kiều tranh đoạt chiến tư cách đệ tử, đều đem thu hoạch được tài nguyên ban thưởng!"

Hệ thống nơi tay, tài nguyên khó cầu.

Mọi người tại cùng một hàng bắt đầu bên trên, tài nguyên liền trở thành mấu chốt.

Lục Vũ Bắc Đẩu chiến đội, chinh thể tình huống tốt đẹp.

Bạch Tuyết đã là Nguyên Vũ cửu trọng cảnh giới, Hoa Ngọc Kiều là Linh Vũ cửu trọng cảnh giới.

Trương Nhược Dao Linh Vũ lục trọng cảnh giới, Lâm Phong là Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, chỉ có Lục Vũ cảnh giới thấp nhất, mới Linh Vũ tứ trọng cảnh giới.

Năm người đều đã báo danh, chỉ có Huyền Mộng chưa từng tham dự, lấy thân phận của nàng há sẽ để ý cái này thi dự tuyển?

Bạch Tuyết bây giờ đã kích hoạt võ đạo hệ thống và hồn đạo hệ thống, tại Hồn Thuật phương diện lại có tăng lên trên diện rộng.

Lâm Phong kích hoạt lên đan đạo hệ thống, Trương Nhược Dao kích hoạt lên phù đạo hệ thống, Hoa Ngọc Kiều cũng mở ra khí đạo hệ thống.

Lục Vũ cảnh giới tốc độ tăng lên chậm, đó là bởi vì hắn không có phục dụng Huyền Nguyên đan, hắn chỉ để lại một viên dự bị, còn lại bốn cái đều cho Huyền Mộng.

Bây giờ, Huyền Mộng đã tiến vào đệ ngũ trọng tu luyện hình thức, đi vào Nguyên Vũ ngũ trọng cảnh giới.

Lục Vũ trên người linh đan, thì phần lớn phân cho Hoa Ngọc Kiều cùng Trương Nhược Dao.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Mở mày mở mặt

Vì tài nguyên, thi dự tuyển nóng này trình độ vượt quá tưởng tượng.

Kịch liệt nhất thuộc về Chiến tông, bởi vì Chiến tông số người nhiều nhất.

Tiếp theo là Huyền tông, nó danh xưng bảy tông đứng đầu.

Huyền tông, hạ cửu điện một chỗ trong luyện võ trường, hội tụ mấy ngàn người, thi dự tuyển rốt cục kéo ra màn che.

Lục Vũ đã mười bảy tuổi, hắn cùng Như Mộng viện đệ tử khác cùng một chỗ, đều tham dự này trường dự tuyển tái.

Lần này thi dự tuyển, huyền tông các đệ tử, bao quát một chút chủ sự, trưởng lão cũng có tham dự, những cái kia không phù hợp điều kiện, không có dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống đệ tử cũng đều cường chế báo danh tham dự.

Vì cái gì như vậy chứ?

Đây là Thiên Huyền tông một lần dò xét, tại thiên kiều tranh đoạt chiến bắt đầu trước, tiến hành một lần tổng hợp khảo hạch.

"Lần này thi dự tuyển, Tụ Linh cảnh tổng cộng có 196 người, Linh Vũ cảnh 3,127 người. Sơ bộ dự tính sẽ chọn ra Tụ Linh cảnh vị trí thứ ba mươi, Linh Vũ cảnh năm trăm người đứng đầu, trước đi tham gia thiên kiều tranh đoạt chiến."

"Tiếp đó, tuyên bố vòng thứ nhất đối chiến danh sách!"

Lần này thi dự tuyển dùng mạnh yếu giao chiến phương thức, đầu tiên là dung hợp hệ thống đệ tử và không có dung hợp hệ thống đệ tử tiến hành tranh tài, để nghiệm chứng hệ thống ưu thế.

Từ mở rộng Huyền cấp võ đạo hệ thống đến nay, sớm nhất một nhóm đệ tử, dung hợp hệ thống đã sắp hai tháng, tu vi tiến triển thần tốc, nhưng động thủ giao phong thực tiễn rất ít, này trường dự tuyển tái liền là một cái cơ hội rất tốt.

Nguyên Vũ cảnh thi dự tuyển tại trung lục điện tiến hành, Thiên Huyền thất tông đều áp dụng hình thức giống nhau, khác biệt liền là nhân số nhiều ít mà thôi.

Hồn tông, hạ cửu điện, trong luyện võ trường, toàn thân áo trắng Vương sư ty mất lạnh nhìn Hoa Ngọc Kiều, cười gằn nói: "Cùng ta đấu, nhìn ta không đập nát mặt của ngươi."

Hoa Ngọc Kiều giọng căm hận nói: "Ta nói qua, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ trả lại gấp đôi, hôm nay liền là ngươi trả nợ thời gian đến."

Vương sư ty khinh thường nói: "Chỉ bằng ngươi cái này hồ ly tinh, cũng muốn cùng ta so, đơn giản tìm tai vạ."

Song phương oán hận chất chứa rất sâu, Vương sư ty từng ba lần đánh Hoa Ngọc Kiều cái tát, cái này khiến Hoa Ngọc Kiều canh cánh trong lòng.

"Bớt nói nhiều lời, nhìn tìm đi."

Hoa Ngọc Kiều đã là Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, nhưng là tại đồng môn sư huynh đệ trong ấn tượng, nàng từ bỏ dung hợp võ đạo hệ thống.

Vương sư tỷ dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống, trong khoảng thời gian này tiến triển thần tốc, hai người đều là Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, phù hợp cùng cảnh giới tỷ thí.

"Hoa sư muội trước kia là Linh Vũ lục trọng cảnh giới, sau một chuyển ra ngoài, cảnh giới liền đột nhiên tăng mạnh, xem ra là được kỳ ngộ a."

"Xác thực tiến bộ rất nhanh, nhưng nàng không có dung hợp hệ thống, dĩ vãng cũng một mực bị Vương sư tỷ đè ép, đoán chừng một trận chiến này cũng không phải Vương sư tỷ đối thủ."

Trên sàn thi đấu, Vương sư tỷ chiêu thức ngoan độc, trên đầu xuất hiện một cây đại thụ, cái kia là võ hồn thực thể hóa, cổ có rất lớn lực chấn nhiếp, đã là Huyền cấp tứ phẩm võ hồn.

Hoa Ngọc Kiều không sợ, trong miệng rống giận gào thét, song chưởng tung bay như mây, chưởng lực cương mãnh mạnh mẽ, trong âm có dương, Thu Sơn quyết uy lực không kém.

Phanh phanh phanh, song phương kịch chiến không ngớt.

Vương sư tỷ chiêu thức quỷ dị âm độc, mạnh mẽ lăng lệ, Hoa Ngọc Kiều thân pháp linh động, có loại phiêu dật thông dong, võ hồn hiển hiện trên đỉnh đầu, trong lồng ngực ý chí chiến đấu sục sôi.

Hoa Ngọc Kiều dung hợp chính là Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống, bắt nguồn từ Bắc Thần thánh môn võ bên trong vô tướng, ngoại trừ về mặt tu luyện yêu cầu nghiêm khắc bên ngoài, còn tương đương với trong đầu nhiều một vị tu luyện võ bên trong vô tướng thần đạo cao thủ đang vì nàng chỉ điểm sai lầm.

Vương sư tỷ dung hợp chính là Huyền cấp võ đạo hệ thống, cũng là xuất từ Bắc Thần thánh môn, nhưng hạch tâm trọng điểm là Thiên Tinh Ngũ Hành quyết, từng danh dương Chiến Hồn đại lục, nhưng và võ bên trong vô tướng so sánh, cái kia chính là một cái tại trời một cái tại đất.

Hai loại khác biệt hạch tâm kỹ thuật, đối với võ đạo tu luyện yêu cầu cũng khác biệt.

Vương sư tỷ Huyền cấp võ đạo hệ thống, trọng điểm là gia tốc tu luyện tăng lên, trong chiến đấu có nhất định phụ trợ hiệu quả, tương đương với trong đầu có một vị tu luyện Thiên Tinh Ngũ Hành quyết võ đạo cao thủ, đang vì nàng chỉ điểm, quy hoạch, mỗi một chiêu mỗi một thức cũng có yêu cầu nghiêm khắc, tận khả năng đem một thân sở học phát huy ra tốt nhất uy lực.

Hoa Ngọc Kiều ở phương diện này liền rõ ràng chiếm ưu, bởi vì thần đạo cao thủ và võ đạo cao thủ, cái kia là hai cấp độ, đối ứng cấp và Huyền hồn, tăng phúc hiệu quả là có chênh lệch rất lớn.

Ngay từ đầu, Hoa Ngọc Kiều cùng Vương sư tỷ đều là Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, giữa hai người thực lực không sai biệt nhiều.

Lại Vương sư tỷ tu luyện võ kỹ chiêu thức tương đối ngoan độc, thiên về uy lực, trong chiến đấu chiếm cứ ưu thế.

Hoa Ngọc Kiều hơi ăn thiệt thòi, nhưng là năm mươi chiêu về sau, Hoa Ngọc Kiều Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống, liền dần dần cho thấy nghiền ép thức mạnh mẽ ưu thế, để nàng lật về thế yếu, cũng cấp tốc lấy được thượng phong.

Ba!

Một tiếng vang giòn, Hoa Ngọc Kiều một bàn tay đem Vương sư tỷ vỗ bay ra ngoài, một khắc này tất cả mọi người sợ ngây người!

"Tại sao có thể như vậy, Hoa sư muội lúc nào trở nên như thế lợi hại rồi?"

"Vương sư tỷ chiêu thức vận dụng tương đương thuần thực, cũng không có rõ ràng lỗ thủng, như thế nào bị Hoa sư muội đánh bại?"

"Ta so sánh qua, Hoa sư muội chiêu thức càng thêm tinh chuẩn hay thay đổi, huyền diệu khó lường, đơn giản làm cho người sợ hãi thần phục a!"

Bên ngoài sân, rất nhiều người đang nghị luận.

Trên trận, Vương sư tỷ ngũ quan vận vẹo, nghiêm nghị nói: "Người dám đánh ta, ta xé người ... a ... "

Ba!

Lại là một cái bạt tai, đánh cho Vương sư tỷ văng đầu chuyển hướng, lỗ hồng phát ra thét lên!

Hoa Ngọc Kiều hai tay vung vẩy, trong miệng mắng: "Tiện nhân, tiện nhân!"

Ba ba ba cái tát bên tai không dứt, đánh cho Vương sư tỷ hai gò má cao sưng, đầy ngum máu tươi, khuôn mặt cực kỳ.

Toàn trường vì đó oanh động, Hoa Ngọc Kiều vậy mà thắng, đây quả thực quá khiến mọi người bất ngờ!

Vương sư tỷ nhanh giận điên lên, ở trước mặt tất cả mọi người, bị Hoa Ngọc Kiều đánh mặt, cái kia để nàng xấu hổ vô cùng.

Một trận chiến này, Hoa Ngọc Kiều toàn thắng, đã dẫn phát vô số nhiệt nghị, ai cũng không nghĩ ra, dĩ vãng một mực khéo đưa đẩy điệu thấp Hoa Ngọc Kiều, khởi xướng hung ác đến vậy mà như thế lẳng lẹ.

Giải thi đấu tại tiếp tục, Ti Không Tà Nguyệt biểu hiện cũng cực kỳ xuất sắc, trong vòng trăm chiêu liền đánh bại địch nhân.

Một bên khác, vương sở ra sân, ba chiêu bại địch, toàn trường chấn kinh!

Gia hỏa này mặc dù chỉ là Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, nhưng là chiêu thức ngoan tuyệt, đối thủ bị hắn trực tiếp đánh thành tàn phế!

Đối với vương sở tới nói, lần này thi dự tuyển, liền là hắn quật khởi ngày, hắn dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống, một trận chiến dương danh, tại Hồn tông rất nhiều trong hàng đệ tử trở hết tài năng.

Đan tông, Lâm Phong biểu hiện cũng vượt quá tưởng tượng.

Trận đầu, một chiêu thủ thắng.

Trận thứ hai, ba chiêu thủ thắng, trận thứ ba, năm chiêu bại địch.

Lấy tam liên thắng trực tiếp tấn cấp, thu được tư cách thi đấu tranh đoạt thiên kiều.

Chiến tông bên này, nhân số khá nhiều, thủ vòng đại chiến mạnh yếu giao phong, cái kia là không chút huyền niệm, Trương Nhược Dao nhẹ nhõm chiến thắng.

Huyền tông bên này, Lục Vũ thủ vòng đối thủ, là một cái Linh Vũ tứ trọng cảnh giới, chưa từng dung hợp võ đạo hệ thống hạ cửu điện đệ tử.

Song phương giao chiến trăm chiêu, Lục Vũ chỉ dùng ba thành công lực, liền nhẹ nhõm chiến thắng.

Có chút đệ tử ngang ngược can rờ, thắng liền không ai bì nổi, hung hăng nhục nhả đối thủ.

Lục Vũ lộ ra rất bình tĩnh, hắn lúc đầu có thể một chiêu thủ thắng, nhưng lại cố ý trì hoãn thời gian, trong chiến đấu đi thể hội Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống chiến đấu phụ trợ hiệu quả.

Lục Vũ so sánh phát hiện, Vạn Pháp Trì bình thường là gặp gỡ tình huống đặc biệt, mới sẽ chủ động can thiệp.

Như có thể tự mình giải quyết, Vạn Pháp Trì bình thường sẽ không can thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Trong tàng kinh các

Thế nhưng là Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống, lại thuộc về nửa ép buộc tính chất, nó sẽ vạch người chiêu thức vận dụng lên khuyết điểm và không đủ, nhắc nhở người phải làm thế nào tăng tốc thủ thắng, vì người chế định tốt nhất chiến thắng phương án.

Loại này mang theo cường bách phương thức, có được mạnh hơn chủ động phòng ngự tính, liền an toàn góc độ cân nhắc, xác thực rất không tệ.

"Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống hạch tâm là võ bên trong vô tướng, nếu là gặp gỡ lực lượng ngang nhau đối thủ, sẽ là như thế nào tình huống đây?"

Lục Vũ đang suy nghĩ, cũng chăm chú lưu ý Huyền tông đệ tử khác tình huống.

Bởi vì nhân số đông đảo, mỗi vòng đấu sẽ bền bỉ mấy ngày.

Lục Vũ chiến thắng về sau, liền tạm thời rời đi đấu trường, tiến về hạ cửu điện một chỗ Tàng Kinh các.

Trước một lần đi tứ trụ kinh thiên chi địa, tìm kiếm chỗ di tích cổ kia, Lục Vũ thu hết không ít vật phẩm, sau khi trở về tất cả đều hối đoái thành điểm cống hiến, tổng cộng 1,240 điểm.

Bây giờ, Lục Vũ có ba ngàn điểm cống hiến, có thể hối đoái không ít tài nguyên.

Đi vào Thiên Huyền tông đã bốn tháng, nhưng Lục Vũ còn chưa hề từng tiến vào Tầng Kinh các.

Khó được hôm nay có rảnh, Lục Vũ đi vào hạ cửu điện Tầng Kinh các, nơi này chủ yếu nhằm vào đệ tử của Linh Vũ cảnh.

"Lầu một miễn phí, lầu hai cần điểm công hiến hồi đoái."

Thủ vệ trưởng lão gặp Lục Vũ lạ mắt, nhắc nhở một câu.

Lục Vũ kinh ngạc nói: "Nơi này Tầng Kinh các cũng cần điểm công hiến?"

Trưởng lão nói: "Công pháp cơ bản miễn phí, nhưng là thượng thừa công pháp và võ kỹ cần hồi đoái."

Lục Vũ có chút im lặng, vốn cho là trung lục điện Tầng Kinh các mới cần điểm công hiến hồi đoái, cái nào nghĩ hạ cửu điện công pháp tuyệt kỹ cũng muốn thu phí, đây quả thực là hút máu a.

Đối với tông môn mà nói, công pháp và tài nguyên là trọng yếu nhất, cho nên hạn định tương đối nghiêm.

Hạ cửu điện chỗ này Tầng Kinh các chia trên dưới hai tầng.

Lục Vũ tại lầu một dạo qua một vòng, hồn quyết, công pháp, võ kỹ cũng có, số lượng cũng không ít, chỉ là tương đối phổ thông.

Đi lên lầu hai, công pháp, võ kỹ, hồn quyết số lượng giảm bớt một nửa, nhưng là đẳng cấp xác thực muốn cao một chút.

Theo tay cảm lên một bản công pháp, Lục Vũ dự định lật xem, cái nào nghĩ lại cần hai cái điểm công hiến đọc quyền.

"Ta đi, đây cũng quá hổ cha!"

Lục Vũ thầm nghĩ, không thể không thừa nhận, Tầng Kinh các phòng ngự biện pháp làm được rất đúng chỗ.

Bởi vì vì một số xem qua không riêng người, chỉ xem không chọn, cưỡng ép dưới lưng cả bản bí tịch, sau đó tại tự mình tu luyện.

Dạng này, liền có thể tránh quy củ của Tầng Kinh các, để Thiên Huyền tông được chịu tổn thất.

Bây giờ, xem duyệt cũng cần điểm công hiến, cái này có thể hữu hiệu ngăn cản môn hạ đệ tử vô sự xoay loạn.

Lục Vũ hao tổn hai cái điểm công hiến, lật xem quyển công pháp này, kết quả chỉ có thể nhìn thấy phía trước năm khối nội dung.

Muốn muốn tiếp tục quan sát, nhất định phải mua sắm cả bản bí tịch đọc quyền.

"Ta dựa vào, ai nghĩ ra chiêu số thất đức như thế?"

Lục Vũ sợ ngây người, cái này cũng quá vô sỉ đi.

Phòng môn hạ đệ tử, cũng tựa như đề phòng cướp.

Giờ khắc này, Lục Vũ mới rút cuộc minh bạch, vì cái gì lúc trước Hoa Ngọc Kiều tại Hồn tông lẫn vào cẩn thận như vậy cẩn thận, vẫn còn không ra được đầu, bởi vì tông môn đối với một ít tài nguyên, không chế được quá nghiêm ngặt.

Chỉ có như vậy, tông môn mới có thể tích lũy đủ nhiều tài nguyên, hấp dẫn đủ nhiều đệ tử đến đây gia nhập.

Sau đó, liền như là quả cầu tuyết, một mực lăn xuống đi, lấy duy trì tông môn phát triển lớn mạnh.

Điểm công hiến tại Thiên Huyền tông mà nói, liền là tiền tài.

Chỉ cần người có tiền, người muốn cái gì, liền có thể mua gì.

Công pháp, tài nguyên, binh khí, pháp bảo, nơi này tất cả đều có, nhưng kiếm tiền lại không phải dễ dàng như vậy.

"Tông môn và thế gia, khác biệt còn là rất lớn. Thế gia dù sao cũng là bản tộc đệ tử, nói cho cùng là người một nhà. Nhưng tông môn khác biệt, đệ tử đến từ thiên nam địa bắc, nếu là hao phí tâm huyết bồi dưỡng ra một cái kiệt xuất nhân tài, cuối cùng rời đi tông môn, đi thẳng một mạch, há không thua thiệt lớn?"

Lục Vũ tự nói, từ xưa đến nay, chuyện như vậy còn thiếu sao?

Dạo qua một vòng, Lục Vũ phát hiện treo trên tường một bản cuốn sổ, phía trên ghi chép lầu hai tất cả hồn quyết, công pháp, võ kỹ danh xưng và đặc sắc.

Rất nhiều đệ tử vừa tới, không tìm hiểu tình huống, điểm công hiến có hạn, liền sẽ lật xem cái này cuốn sổ, từ đó tìm kiếm thích hợp công pháp của mình

võ kỹ.

Lục Vũ cầm lấy cuốn sổ, phía trên ghi chép lần hai có hồn quyết ba mươi sáu bản, thích hợp thú võ hồn hồn quyết hai mươi bốn bản, thích hợp tinh võ hồn hồn quyết mười hai bản.

Công pháp bảy mươi hai bản, võ kỹ một trăm linh tám bản.

Lục Vũ chăm chú quan sát, cũng không có tìm được thích hợp hồn quyết, liền trước mắt mà nói, Tam Huyền Ngự Linh quyết còn đầy đủ chèo chống hẳn tu luyện một đoạn thời gian rất dài.

Công pháp phương diện, Thôn Tâm Vạn Kinh siêu phẩm thoát tục, tuyệt không phải bình thường công pháp có thể so sánh.

Lục Vũ trọng điểm là võ kỹ, hẳn ở phương diện này, có thể đem ra được liền là một chiêu Bạo Kích Thiên Trọng Phá, và một chiêu Lạc Nhật Kinh Lôi.

Phiếu Miếu thân pháp là kiếp trước bảo mệnh tuyệt kỹ, Hắc Nguyệt Thiên Phật chương và Cực Lạc đạo pháp trước mắt còn rất khó không chế.

Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân, cái kia là hộ thể tuyệt kỹ, cửu khiếu thông minh rất siêu phẩm, nhưng cần phải phối hợp các loại tuyệt kỹ.

"Ba tháng mùa xuân tuyết kiếm, lục hợp trường đao, Bát Quái côn, khai sơn chương ... phiếu sợi thô thân pháp ... tất cả đều là rất không tệ Huyền cấp trung phẩm võ kỹ."

Hoàng cấp tông môn tất cả đều là Hoàng cấp công pháp võ kỹ, chia làm thượng trung hạ tam phẩm.

Huyền môn đối ứng Huyền Cấp Công Pháp võ kỹ, cũng là thượng trung hạ tam phẩm.

Nhưng là Lục Vũ tại cuốn sổ một trang cuối cùng, thấy được một bản tà dương bản chép tay, công pháp đẳng cấp không rõ.

Cái này cuốn sổ bên trên, ghi chép mỗi một bản công pháp võ kỹ hời hoải giá cả.

Hồn quyết đắt nhất, công pháp thứ hai, sau đó là võ kỹ.

Khác biệt thân phận, hời hoải cùng một bản công pháp, giá cả cũng không nhất trí.

Lục Vũ là chủ sự thân phận, hời hoải công pháp võ kỹ lúc, có thể đánh chiết khấu bảy mươi phần trăm, trưởng lão giảm 50%, điện chủ đánh 30% giảm giá.

Bình thường Huyền cấp trung phẩm võ kỹ, hời hoải giá cả là ba trăm cái điểm công hiến, cái này nhưng khá đắt đỏ.

Quyển kia tà dương bản chép tay, giá cả một trăm điểm công hiến, Lục Vũ có thể đánh chiết khấu bảy mươi phần trăm.

"Tại sao là bản chép tay đây?"

Lục Vũ cảm thấy bất ngờ, bản chép tay nói rõ đây không phải bút tích thực, cái kia bút tích thực ở nơi nào đây?

Lục Vũ cầm bản chép tay đi hỏi thăm trưởng lão, trưởng lão cho ra đáp án để hắn rất im lặng.

"Thiên Huyền thất tông, hạ cửu điện Tàng Kinh các, tất cả hồn quyết, công pháp, võ kỹ đều là thông dụng. Cái nào có nhiều như vậy bút tích thực, có bản chép tay cũng không tệ rồi."

Lục Vũ kinh ngạc nói: "Chiến tông hạ cửu điện Tàng Kinh các, công pháp bên trong võ kỹ và Huyền tông giống nhau như đúc?"

Trưởng lão nói: "Đương nhiên đồng dạng! Khác biệt chính là, mỗi một tông cũng có một cái đơn độc Tụ Bảo các, cái kia là các tông đệ tử từ bên ngoài thu nhận mà đến hồn quyết, công pháp, võ kỹ, đối đệ tử bản tông giảm còn 80% ưu đãi, tông khác đệ tử cần phải tăng gấp bội điểm công hiến mới có thể hời hoải xem duyệt."

Lục Vũ cười khổ nói: "Còn khác nhau đối đãi a."

Trưởng lão cười hắc hắc nói: "Tàng kinh các là tông môn phúc lợi, đối tất cả mọi người đối xử như nhau. Tụ Bảo các là các tông phúc của mình lợi, ưu tiên đối đãi đệ tử bản tông, lấy tăng lên các tông lực hấp dẫn."

Lục Vũ nhìn trong tay tà dương bản chép tay, hỏi: "Vậy cái này bản ..."

Trưởng lão nói: "Bản này Tàn Dương phổ là rất nhiều năm trước, Hồn tông đệ tử tại chỗ sâu trong Thiên Huyền sơn mạch, trong lúc vô tình phát hiện một bản tàn quyền, phía trên ghi lại quyền pháp rất kinh người, đáng tiếc tàn khuyết không đầy đủ, tu luyện rất phí sức, cho nên đặt ở hạ cửu điện Tàng Kinh các. Người muốn có hứng thú cũng có thể thử một lần, dù sao bảy mươi cái điểm công hiến cũng không lỗ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 258: Bắc Đẩu Tàn Dương

Lục Vũ bỏ ra bảy mươi cái điểm cống hiến, có thể đem Tàn Dương phổ mang đi, một tháng sau trả lại.

Trở lại Như Mộng viện, Lục Vũ ngồi ở trong sân lật xem bản này Tàn Dương phổ, phía trên ghi chép ba chiêu quyền pháp, hai chiêu trước hoàn chỉnh, chiêu thứ ba chỉ có hơn phân nửa, thiếu thốn cuối cùng một bộ phận, ảnh hưởng nghiêm trọng quyền quyền phổ này giá trị.

Hắn là chính là nguyên nhân này, bản này Tàn Dương phổ mới có thể xuất hiện tại hạ cửu điện trong Tàng Kinh Các.

Lục Vũ cẩn thận nghiên cứu quyền pháp tinh yếu, rất nhanh liền đưa tới Vạn Pháp Tri chấn động, đưa tới Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống phản ứng.

Lục Vũ cảm thấy bất ngờ, sao cùng lúc gây nên Vạn Pháp Tri và Bắc Đẩu hệ thống phản ứng đây?

Tàn Dương phổ bên trên quyền pháp cương mãnh bá đạo, lấy uy lực tăng trưởng, nhưng là rất kỳ quái, ba chiêu quyền pháp cũng không có tên, bị hậu thế chỉnh lý người mệnh danh là Tàn Dương tam thức.

Một hai thức hoàn chỉnh, thức thứ ba không được đầy đủ.

Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống đối cái này Tàn Dương tam thức có phản ứng rất mạnh, võ đạo hệ thống hạch tâm—— Vũ Trung Vô Tương đang nhanh chóng vận chuyển, cấp ra bốn chữ đáp án.

Bắc Đẩu Tàn Dương!

Đây là ý gì đây?

Lục Vũ không rõ, vừa lúc Huyền Mộng đi ra, gặp Lục Vũ ngồi ở kia sững sờ, liền lên trước hỏi thăm.

Lục Vũ đem quyền phổ cho Huyền Mộng nhìn, cũng nâng lên Bắc Đẩu Tàn Dương bốn chữ.

Huyền Mộng sắc mặt kinh biến, bật thốt lên: "Là nó!"

Lục Vũ ngạc nhiên nói: "Cái gì?"

Huyền Mộng nói: "Bản này Tàn Dương phổ xuất từ chỗ sâu trong Thiên Huyền sơn mạch, trước kia nơi này là Thiên Thánh sơn mạch, Thiên Thánh môn lịch sử lâu đời, mặc dù sau đó tới suy bại, bị người diệt môn, thế nhưng là trong lịch sử, Thiên Thánh môn đã từng vô cùng huy hoàng. Lúc trước, bản này Tàn Dương phổ bị phát hiện lúc, trang bìa không trọn vẹn, chỉ có thể nhìn thấy tà dương hai chữ, cho nên về sau đổi tên là Tàn Dương phổ, nhưng trên thực tế, bản này quyền pháp có lai lịch lớn."

Lục Vũ cửu khiếu thông minh, Thất Khiếu Linh Lung, lập tức liền nghĩ đến rất nhiều chuyện.

"Và Bắc Thần thánh môn có quan hệ?"

Huyền Mộng cười nói: "Thông minh, quyền quyền phổ này nếu thật là Bắc Đẩu Tàn Dương, như vậy nó chính là năm đó Bắc Thần thánh môn nổi danh nhất một trong tam đại cái thế tuyệt kỹ, và Vũ Trung Vô Tương nổi danh Bắc Đẩu thần quyền quyền thứ nhất!"

Lục Vũ kinh ngạc nói: "Bắc Đẩu thần quyền quyền thứ nhất?"

Huyền Mộng vuốt cằm nói: "Thượng Cổ thời đại, Bắc Thần thánh môn cực điểm huy hoàng, bằng vào hồn quyết—— Quân Tinh Thiểm Diệu, công pháp—— Vũ Trung Vô Tương, võ kỹ—— Bắc Đẩu thần quyền, chấn nhiếp Chiến Hồn đại lục, suy nghĩ tan tác, tung hoành một thời đại. Về sau, Quân Tinh Thiểm Diệu hồn quyết thất truyền tuyệt hậu, Bắc Thần thánh môn bắt đầu suy sụp, nhưng bằng mượn Vũ Trung Vô Tương, vẫn như cũ đứng ngạo nghễ rất nhiều tập ba Thánh môn. Bắc Thần thánh môn Bắc Đẩu thần quyền, danh xưng từ thần chi quyền, không đâu địch nổi, tung hoành tứ hải, chia làm thượng trung hạ ba quyền, trong đó quyền thứ nhất chính là Bắc Đẩu Tàn Dương!"

Lục Vũ nghi ngờ nói: "Quyền quyền phổ này như thế nào rơi vào Thiên Thánh sơn mạch?"

Huyền Mộng trầm ngâm nói: "Truyền thuyết, năm đó cao thủ Bắc Thần thánh môn và cao thủ Thiên Thánh môn từng tại Thiên Thánh sơn mạch chỗ sâu đại chiến ba tháng, về sau kết quả không người biết được, có khả năng liền là khi đó lưu lại."

Lục Vũ nói: "Nếu như truyền thuyết là có thật, như vậy Bắc Đẩu thần quyền quyền thứ hai, quyền thứ ba có thể hay không cũng giấu ở Thiên Thánh sơn mạch chỗ sâu?"

Huyền Mộng nói: "Cái này ai biết, bất quá có thể đi thử tìm một chút. Năm đó, cái này Tàn Dương phổ là Hồn tông đệ tử lúc đang truy tung võ hồn phát

hiện, người có thể đi hỏi một chút Bạch Tuyết, nhìn có thể hay không tìm tới tương quan ghi chép."

Lục Vũ nhìn quyền phổ, cẩn thận lĩnh ngộ chiêu thứ nhất ra quyền, phát lực, biến hóa, phát hiện quyền pháp này lấy cương mãnh làm chủ, chiêu thức biến hóa đơn giản mà huyền diệu, không khó lĩnh hội, mấu chốt là nhìn uy lực thể nào.

Lục Vũ thử nghiệm tu luyện, để hần không nghĩ tới là, chỉ một lần hần liền lĩnh ngộ.

Lần thứ hai luyện tập lúc, thể nội Bách Xuyên mạch chấn động, Cửu Dương Huyền Mộc phóng xuất ra Cửu Dương Cương Kinh, tựa như là như điên cuồng, biến đến mức dị thường sinh động.

Lục Vũ đâm ra một quyền, trên nắm tay Cửu Dương tê tị, hóa thành đỏ tía liệt diễm, đốt hồn liệt thiên, trực tiếp đem ngoài ba trượng một cây đại thụ đánh nát, toàn kinh thiếu huy cây cối cận bả.

"Quyền kinh thật cương mãnh, ta đi thử một chút."

Huyền Mộng nóng lòng không đợi được, nàng cảnh giới cao hơn Lục Vũ, rất nhanh liền lĩnh ngộ ảo diệu, đâm ra một quyền, hư không bạo hưởng, có xích hồng liệt diễm phun trào, uy lực so Lục Vũ mạnh, thể nhưng là quyền kinh cương mãnh độ tinh khiết lại kém rất xa.

"Không đúng."

Lục Vũ thở nhẹ, Huyền Mộng cũng nhìn ra khác biệt, lẫn nhau giảng thuật riêng phần mình tâm đắc trải nghiệm.

"Ta hiểu được, bộ quyền pháp này thích hợp người, bởi vì người võ mạch bên trong dung hợp Cửu Dương Huyền Mộc. Ta tu luyện công pháp và người khác biệt, khó mà chân chính phát huy ra, bộ quyền pháp này uy lực tới."

Lục Vũ gật đầu, hần cũng nghĩ thông ảo diệu bên trong.

Bộ quyền pháp này cùng mình Cửu Dương Huyền Mộc võ hồn tương xứng đôi, kết hợp cửu khiếu thông minh, cộng thêm Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo trong hệ thống Vũ Trung Vô Tương, hần là thích hợp nhất người tu luyện tuyền.

"Ta cái này đi Hồn tông tìm Tuyết tỷ tỷ."

Lục Vũ cười "Tiểu Ngủ", đi tới Hồn tông, rất mau tìm đến Bạch Tuyết, tại Hồn tông Tàng Kinh các thấy được Tàn Dương phổ bút tích thực.

"Đây là rất sớm trước kia, bản tổng đệ tử tại chỗ sâu trong Thiên Huyền sơn mạch phát hiện, Tam Âm điện hần là có ghi chép, ta đi xem một cái."

Bạch Tuyết đi, Lục Vũ vẫn an Hoa Ngọc Kiều.

"Lục Vũ, nói cho người một tin tức tốt, ta đem cái kia Vương sư tỷ hung hăng giáo huấn một trận, trực tiếp đánh thành đầu heo."

Hoa Ngọc Kiều phản chận mà kích động, đây là nàng đã từng tâm nguyện, bây giờ rốt cục báo thù, tất cả đều là bởi vì Lục Vũ hỗ trợ.

Lục Vũ chia sẻ lấy nàng vui sướng, một phen an ủi về sau, hai người trò chuyện lên Hồn tông thi dự tuyền.

"Vương sở? Xem ra quả thật phải đề phòng hần, có rảnh người lưu ý thêm tình huống của hần."

Sau đó không lâu, Bạch Tuyết chạy đến.

Ba người nói chuyện phiếm một hồi, Bạch Tuyết liền mang theo Lục Vũ đi.

"Địa điểm tại Thiên Khốc nhai dưới, cái kia là năm đó Thiên Thánh môn cấm địa, về sau Thiên Thánh môn bị diệt, cái này Thiên Khốc nhai bởi vì khoảng cách chủ phong khá xa, cũng không có gây nên Thiên Huyền tông coi trọng."

Lục Vũ nói: "Ta dự định đi Thiên Khốc nhai nhìn một chút."

Bạch Tuyết dặn dò: "Cẩn thận một chút, chỗ kia nghe nói rất tà môn."

"Đừng lo lắng, ta sẽ cẩn thận."

Lục Vũ hỏi rõ phương hướng, lập tức liền cười "Tiểu Ngủ" tiến về.

Thiên Khốc nhai là một cái không có một ngọn cỏ hoang vu chi địa, truyền thuyết đó là bởi vì năm đó hai đại thần đạo cao thủ ở chỗ này quyết chiến, phá hủy vạn vật sinh cơ, dẫn đến nơi này bị nguyên rủa, từ đây sinh mệnh tuyệt kỹ.

Chỗ ấy khoảng cách Thiên Huyền chủ phong có hơn một ngàn ba trăm dặm, "Tiểu Ngủ" đạp không mà đi, thẳng đến đang lúc hoàng hôn mới tới gần khu vực kia.

Xa xa nhìn lại, xanh biếc quần sơn trong, có một tòa cao ngất dốc đá, liền tựa như một tòa chiến đài, toát ra mệnh mang khí tức.

Bốn phía sơn phong san sát, lại duy chỉ có vách núi này tối cao, bao quát chúng sinh.

Lục Vũ có chút nhú mày, nơi này địa hình rất kỳ lạ, chính là quần tinh cùng nguyệt chi địa, ẩn chứa đại tạo hóa.

Mai Hoa Lộc Tiểu Ngũ phát ra một tiếng kêu khê, ánh mắt lộ ra dị sắc, còn tại ngoài trăm dặm liền cảm nhận được đặc thù nào đó khí tức.

"Có người?"

Lục Vũ sững sờ, nhìn trắng sáng mới lên, hôm nay chính là mười lăm đêm trăng tròn.

Theo màn đêm buông xuống, trên vách núi nguy nga kia, xuất hiện một con cự xà, thân thể dài không biết mấy phần, quay quanh tại trên vách núi, như thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Võ đạo nhai bích

Thiên Khốc nhai rất cao, cự xà này quay quanh ba vòng, thân thể chỉ ít dài đến ngàn trượng.

Như thế quái vật khổng lồ, Lục Vũ trên Chiến Hồn đại lục còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Càng làm cho Lục Vũ không có nghĩ tới là, ngày hôm đó trên Thiên Khốc nhai, còn cả một con cự hổ đứng ngạo nghễ trên đó, nhìn xuống tứ phương!

Long bàn hổ cứ!

Cái này là cảnh tượng hiếm thấy bậc nào, Lục Vũ vậy mà thấy được!

Cự hổ kia đỏ trắng giao nhau, màu trắng da hổ bên trên có chín đám tím đỏ án màu đỏ, liền tựa như chín vàng thái dương, nhìn qua siêu cấp bất phàm, thân dài mười dặm, hùng thị tứ phương!

Cự xà toàn thân màu xanh sẫm, mang theo một chút đỏ sậm đỏ án, một viên đầu rắn liền có bảy tám lớn lên, xà nhãn chính giữa nhô lên một cái màu trắng bướt thịt, tựa như linh chi đồng dạng.

Cái này một long một hổ giằng co với nhau, không biết đang làm gì.

Lục Vũ vỗ vỗ cổ Tiểu Ngũ, ra hiệu nó tiếp tục đi tới, tại tới gần ba dặm bên ngoài lúc, lại có phát hiện mới.

Cái kia Thiên Khốc nhai dưới, loạn thế san sát, dưới bóng đêm, nhiều đám quỷ hỏa đang nhấp nháy, nhìn qua phá lệ - âm trầm.

Tại cái kia quỷ hỏa chiếu rọi, Lục Vũ vậy mà thấy được bóng người.

"Vì sao lại có người?"

Lục Vũ thật bất ngờ, chẳng lẽ có những người khác đang có ý đồ với Bắc Đẩu thần quyền?

Cái này không nên a.

Chỉ dựa vào Tàn Dương phổ một điểm manh mối, người bình thường không có khả năng liên tưởng đến Bắc Đẩu thần quyền.

Như thế, chỗ này có người, cũng không phải là hướng về phía Bắc Đẩu thần quyền mà đến, mà là có mục đích khác.

Nhìn cái kia long bàn hổ cứ, Lục Vũ đột nhiên ý thức được, cái này Thiên Khốc nhai chỉ sợ có huyền cơ khác.

Tiểu Ngũ thấp xuống phi hành độ cao, tựa hồ không muốn gây nên cái kia một long một hổ chủ ý.

Cái kia hai tôn là đại năng, không nên trên chọc.

Tiểu Ngũ kẻ sát đất phi hành, lặng yên không tiếng động đi tới Thiên Khốc nhai dưới, khẽ dựa gần liền cảm ứng được ba cỗ khí tức không giống bình thường.

Một con cao lớn sói đen đứng tại một tảng đá lớn bên trên, một đôi băng lãnh mà tàn khốc con mắt, chính nhìn chăm chú Mai Hoa Lộc Tiểu Ngũ.

Tại cái kia sỏi đen phía dưới trên một tảng đá, đứng thẳng một cái nam tử áo đen, tóc dài phát phối, ngũ quan tuấn mỹ, chừng hai mươi, khí vũ phi phàm.

Ngoài hai mươi trượng, một con tuyết trắng linh dương đứng tại trên tảng đá lớn, nó cũng quay đầu nhìn Mai Hoa Lộ, hai tám bên ngoài trên một tảng đá, đứng thẳng một cái áo xanh trang phục thanh niên, hai bốn hai lăm tuổi, cương nghị trên mặt mang mấy phần tự ngạo.

Chỗ xa xa, còn có một đầu kim điêu đứng tại trên đá, cao chừng một trượng, hùng tráng uy vũ.

Kim điêu bên cạnh, một cái kim y nam tử thân sắc bình tĩnh, chính chuyên chú nhìn chăm chú Thiên Khốc nhai.

Ba người, ba thú, phân lập tam phương, những này là người thế nào?

Lục Vũ không biết cái nào, nhưng là hắn phát hiện, ba người này đều cực kỳ đáng sợ, trên người phóng xuất ra lớn lao nguy cơ, để Lục Vũ tâm thần kéo căng, không dám nhìn nhiều.

Tiểu Ngũ tại ngoài trăm trượng dừng lại, chỗ này khoảng cách Thiên Khốc nhai chính diện xa hơn một chút, thuộc về chếch đối diện, không cách nào nhìn thẳng.

Cái này Thiên Khốc nhai rất cao, chính diện có một thẳng đứng vách đá, chỗ ấy túi xách mấp mô, lưu lại rất nhiều ấn ký.

Có quyền ấn, chưởng ấn, vết kiếm, vết đao rất nhiều đánh nhau vết tích.

Mặt này dốc đá rất cổ quái, vậy mà không có sụp đổ vỡ vụn, mà là đem những cái kia ấn ký bảo lưu lại tới.

Dưới vách nam tử áo đen, thanh y nam tử, kim y nam tử đều tại mặt thiết chú ý cái kia mặt vách đá, đối với Lục Vũ đến vậy mà chẳng quan tâm.

Lục Vũ vỗ vỗ Tiểu Ngũ, từ trên người nó phiêu nhiên mà xuống, rơi vào ngoài ba trượng.

Bởi vì góc độ quan hệ, Lục Vũ vị trí này nhìn cái kia dốc đá có chút phí sức, cho nên hắn nghĩ na di, hướng nam tử áo đen bên kia tới gần.

Nhưng là để Lục Vũ di động bốn trượng khoảng cách về sau, nam tử áo đen quay đầu sang, ánh mắt lạnh như băng như lợi kiếm xuyên tim, để Lục Vũ thân thể run lên, khoe miệng máu tươi trào ra ngoài, cả người lui nhanh trăm trượng, đâm vào một chỗ trên tảng đá lớn.

"Sâu kiến không thể tới gần!"

Nam tử áo đen ngũ khí lạnh lùng, chỉ một chút liền trọng thương Lục Vũ, cảnh cáo hắn không thể vượt giới, sau đó liền quay đầu nhìn vách đá.

Lục Vũ sắc mặt khó coi, hận không thể đánh nam tử áo đen kia dừng lại, nhưng Lục Vũ minh bạch, gia hỏa này cảnh giới cao ra bản thân quá nhiều, thấp nhất đều là Nguyên Vũ đỉnh phong cảnh giới, thậm chí khả năng đã là Thiên Vũ cảnh, dưới mắt Lục Vũ còn treu chọc không nổi.

Áo xanh trang phục nam tử và kim y nam tử đều chưa từng có hỏi, hiển nhiên hai người bọn họ còn không có đem Lục Vũ thấy vừa mắt.

Liền Lục Vũ phân tích, ba người này hẳn là lực lượng ngang nhau, nếu không há có thể tạo thế chân vạc?

Xoay người đứng dậy, Lục Vũ ăn vào một chút chữa thương linh đan, lần nữa trở về chỗ cũ, liếc xéo trên vách đá dựng đứng cảnh tượng, không dám ở tùy tiện vượt quyền.

Lục Vũ té ra vô hồn, một bên phun ra nuốt vào lấy Thiên Khốc nhai hạ linh khí, một bên thăm dò khu vực này động tĩnh.

Lục Vũ cửu khiếu thông minh, cảm giác lực kinh người, hắn muốn tìm tìm Bắc Đẩu thần quyền quyền phổ, nhưng chỗ này quá thạch san sát, mà nên năm trận chiến kia đã là mấy vạn năm trước sự tình, rất khó lại tìm đến dấu vết để lại.

Lục Vũ thăm dò một phen, ngoại trừ một long một hồ, ba thú ba người bên ngoài, là thuộc cái kia mặt vách đá làm cho người ta chú ý nhất.

Đêm nay chính là đêm trăng tròn, ánh trăng sáng tỏ, theo trên trời mặt trăng di động, sau nửa canh giờ, ánh trăng liền chiếu xuất tại trên vách đá dựng đứng.

Một khắc này, Lục Vũ ngạc nhiên phát hiện, trên vách đá dựng đứng những cái kia ấn ký bắt đầu phát sáng, tựa như là phục đang sống.

Mỗi một cái ấn ký cũng có một cái cổ sự, đều ẩn giấu đi một chút huyền bí, kéo theo một chút hư ảo mà mơ hồ tàn ảnh, nhìn qua tựa như là có người đang diễn luyện võ kỹ chiêu thức.

Nam tử áo đen, thanh y nam tử, kim y nam tử tất cả đều hết sức chuyên chú, riêng phần mình ngắm nhìn khác biệt ấn ký, đi lĩnh ngộ huyền bí trong đó.

"Đây là võ đạo bí, có thể ghi chép cao thủ lưu lại chiêu thức vết tích. Nếu là người thiên phú tuyệt hảo, có thể căn cứ những này vết tích đến đẩy ngược võ kỹ người khác chiêu thức, từ đó phỏng đoán và học tập."

Lục Vũ kiến thức rộng rãi, liếc mắt một cái liền nhận ra mặt này vách đá lai lịch, trong lòng cảm thấy vô cùng giật mình.

Đây cũng không phải là Thiên Huyền tông đồ vật, hẳn là năm đó Thiên Thánh môn vật lưu lại, nhưng vì cái gì diệt đi Thiên Thánh môn chỗ kia Thánh địa, không có lấy đi cái này võ đạo bí đây?

Lục Vũ nhìn trời một chút trên Thiên Khốc nhai, cái kia một long một hổ đang đối đầu, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân?

Thu hồi tạp niệm, Lục Vũ chuyên chú nhìn chăm chú võ đạo bí, vận chuyển một thân sở học, phối hợp thảo hồn, thừa dịp đêm trăng tròn cái này khó được thời cơ, đi lĩnh ngộ trong đó một chút chiều thức ảo diệu và huyền cơ.

Lục Vũ trọng điểm chú ý chính là quyền pháp, Vạn Pháp Trì đối trên võ đạo bí quyền ẩn hết sức cảm thấy hứng thú.

Cái này trên võ đạo bí, quyền cước chương chỉ, đao kiếm thương côn các loại vết tích cũng có, trong đó hấp dẫn nhất Vạn Pháp Trì có hai loại, một loại là quyền ẩn, một loại khác là túc ẩn.

Cái trước đại biểu quyền pháp, cái sau đại biểu thói pháp.

Từng đạo quyền ẩn tàn ảnh hiển hiện ở trong Vạn Pháp Trì, đưa tới Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo trong hệ thống Vũ Trung Vô Tương phản ứng mãnh liệt.

Lục Vũ kết hợp Tàn Dương phổ bên trên ba chiêu quyền pháp, so sánh Vạn Pháp Trì bên trong quyền ẩn biến hóa, tại Vũ Trung Vô Tương thôi diễn dưới, từ Tàn Dương phổ bên trên chiêu thứ nhất bắt đầu, rất nhanh liền đem không trọn vẹn chiêu thứ ba bù đắp, thôi diễn ra hoàn chỉnh quyền pháp.

Vạn Pháp Trì đang toàn lực phối hợp, kết hợp Vũ Trung Vô Tương, rất nhanh chiêu thứ tư, chiêu thứ năm, chiêu thứ sáu, bị dần dần phân giải trở lại như cũ, suy tính ra.

Về sau, chiêu thứ bảy trở nên khó khăn rất nhiều.

Chiêu thứ tám càng khó, chiêu thứ chín một mực tại thôi diễn bên trong, thẳng đến trăng treo giữa trời, võ đạo bí ảm đạm phai mờ, Vũ Trung Vô Tương đều còn tại diễn cuồng thôi diễn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Tam đại thiên kiều

Nam tử áo đen, nam tử áo xanh, nam tử áo vàng đều tại chuyên chú lĩnh hội, không có người để ý Lục Vũ.

Thời gian vội vàng đi qua, thẳng đến hừng đông lúc, Lục Vũ trong đầu ảm vang rung mạnh, một thanh âm đột nhiên vang lên.

"Bắc Đẩu thần quyền thôi diễn hoàn tất, hệ thống kiểm tra bên trong ..."

Lục Vũ đại hỉ, đây chính là Bắc Thần thánh môn vô thượng tuyệt kỹ, từng quét ngang Chiến Hồn đại lục, đánh đâu thắng đó.

Bây giờ, cũng bởi vì Tàn Dương phổ bên trên ba chiêu quyền pháp, cộng thêm cái này trên võ đạo bí, năm đó Bắc Thần thánh môn cái kia vị cao thủ và Thiên Thánh môn cao thủ kịch chiến lúc lưu lại quyền ẩn, Vạn Pháp Trì liền bắt bảy tám phần, mượn nhờ Vũ Trung Vô Tương thôi diễn năng lực, để bộ này sớm đã thất truyền Bắc Đẩu thần quyền lại thấy ánh mặt trời!

"Lần thứ nhất kiểm tra hoàn tất, Bắc Đẩu thần quyền hoàn chỉnh mà chính xác. Lần thứ hai kiểm tra bắt đầu ..."

Vũ Trung Vô Tương tựa hồ đối với Bắc Đẩu thần quyền cực kỳ mẫn cảm, liên tiếp sáu lần kiểm tra, năm vị trí đầu lần đầu thuận lợi quá quan, lần thứ sáu kiểm tra, lại cảm thấy Bắc Đẩu thần quyền còn có tỳ vết.

Dù sao cái này là dựa vào suy tính có được chiều thức, sai một ly đi nghìn dặm.

Vạn Pháp Trì chấn động, nó cũng tại thôi diễn Bắc Đẩu thần quyền, rất nhanh cấp ra càng thêm hoàn mỹ chín thức Bắc Đẩu thần quyền.

Đồng thời, Vạn Pháp Trì nói cho Lục Vũ, cái này Bắc Đẩu thần quyền cần kết hợp trong cơ thể hắc chín đầu Bách Xuyên mạch, dung hợp Cửu Dương Huyền Mộc Cửu Dương Cương Kinh, phương có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất.

Bắc Đẩu thần quyền thoát thai từ Bắc Đẩu Cửu Tinh, mà cửu tinh đối ứng Cửu Dương, chí dương chí cương, chí phách chí cường!

Lục Vũ chăm chú lĩnh ngộ, tâm thần tươi sáng.

Cái này Bắc Đẩu thần quyền có thể kết hợp Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân, phối hợp Thốn Tâm Vạn Kinh, đi tuần cương mãnh tuyến đường, cường

bạo vô địch, đánh đâu thắng đó!

Bắc Đẩu thần quyền uy lực nghe rộn cả người, Lục Vũ mặc dù còn không có tu luyện, nhưng đã hiểu được huyền cơ trong đó, biết rõ loại quyền pháp này lợi hại.

"Người là ai?"

Ngay tại Lục Vũ trầm tư thời khắc, cái kia nam tử áo xanh đột nhiên phiến đầu nhìn hắn, cặp mắt hồ hững hờ ra không nói ra được khinh miệt, phảng phất Lục Vũ liền là một con giun dế.

"Thiên Huyền tông, Huyền tông đệ tử Lục Vũ!"

"Xem ở Huyền tông phân thượng, người đi đi. Ngày sau chờ lại đến lần, nếu không coi chừng mạng chó của người."

Lục Vũ có chút tức giận, hỏi: "Các người là ai, lại khẩu khí lớn như thế?"

Nam tử áo xanh ngạo nghễ nói: "Chiến tông Phong Thiên Vũ, một tay ai có thể địch!"

Nam tử áo vàng khê nói: "Cuồng vọng, tại Thiên tông ta Đông Phương Hạc trước mặt, người nghĩ vô địch còn kém xa lắm!"

Thiên tông!

Đây là Lục Vũ tiến vào Thiên Huyền tông về sau, lần đầu nghe nói cái thứ nhất Thiên tông đệ tử.

Phong Thiên Vũ lãnh ngạo nói: "Thiên tông lại như thế nào, ta cũng không sợ người."

Đông Phương Hạc cười lạnh nói: "Có sợ ta hay không, người nắm chắc trong lòng."

Nam tử áo đen nói: "Lấy thân phận của các người, đáng giá tại một cái Huyền tông đệ tử trước mặt tranh luận những này?"

Phong Thiên Vũ nhìn nam tử áo đen, lạnh lùng nói: "Pháp tông Dịch Vũ Dương, đừng tưởng rằng gia gia người là chủng môn Thiên Huyền tông, người liền có thể hơn người một bậc. Chiến Hôn đại lục lấy võ vi tôn, thực lực mới là căn bản!"

Lục Vũ giật mình, nghĩ không ra nam tử mặc áo đen này lại là tôn tử của chủng môn Thiên Huyền tông, đây chính là cái Tiểu Bá Vương a.

Dịch Vũ Dương không vui nói: "Phong Thiên Vũ, đừng muốn cho là người là bên trên hai giới Chiến tông thiên kiều bång thứ nhất thì ngon. Cần biết Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một đời người mới thay người cũ. Người trước kia lợi hại, không biểu hiện người vĩnh viễn lợi hại."

Phong Thiên Vũ kiêu căng nói: "Không phục, vậy liền qua một thời gian ngắn so một lần."

Phiêu nhiên nhi khởi, Phong Thiên Vũ rơi vào tuyết trắng linh dương trên người, một ngựa tuyết trần, phong thái vô song, liền rời đi như thế.

Áo đen Dịch Vũ Dương và kim y Đông Phương Hạc liếc mắt nhìn nhau, lẫn nhau trong mắt đều lộ ra tự ngạo, không ai phục ai.

Một cái cười sói đen rời đi, một cái cười trên kim điêu đi xa, một lát liền rời đi Thiên Khốc nhai.

Lục Vũ cuối cùng rời đi, trước khi đi nhìn một chút trên sườn núi cự xà và cự hổ, bọn chúng vẫn tại giăng co, nguyên nhân làm cho người khó hiểu.

Tiểu Ngũ có chút nôn nóng, đang thúc giục gấp rút Lục Vũ rời đi, rất hiển nhiên nó không muốn ở lại đây.

Lục Vũ đi, trở về bên trong hắc nghĩ tới một sự kiện.

Trước đây, Vạn Pháp Trì đối Bắc Đẩu thần quyền phản ứng mãnh liệt, nhưng cùng lúc còn đối một bộ khác thối pháp cũng rất dám hứng thú, này sẽ là năm đó Thiên Thánh môn cái thể tuyệt kỹ sao?

Phong Thiên Vũ, Đông ca hạc, Dịch Vũ Dương không hẹn mà cùng tại đêm trăng tròn xuất hiện tại trời khốc dưới, không phải liền là hướng về phía cái kia vô đạo bích mà đi?

Cái kia vô hồn bích chính là năm đó Thiên Thánh môn để lại, tất nhiên ghi chép một chút tuyệt kỹ của Thiên Thánh môn.

Thiên Huyền tông tại Thiên Thánh môn địa điểm cũ bên trên trùng kiến, khẳng định hoặc nhiều hoặc ít đạt được một chút Thiên Thánh môn bí điển tuyệt kỹ.

Những này tuyệt kỹ, đệ tử tầm thường khẳng định là tiếp xúc không đến, chỉ có giống Phong Thiên Vũ loại kia tuyệt thể thiên kiều mới có tu luyện tư cách.

"Có rảnh đến tìm Mộng ty tử hỏi một chút, nhìn nàng phải chăng hiểu rõ."

Bắc Đẩu hệ thống còn tại kiểm trắc Bắc Đẩu thần quyền, đi qua Vạn Pháp Trì tiến một bước hoàn thiện, chín lần kiểm trắc toàn bộ thông qua, Lục Vũ thành công thu được hoàn chỉnh Bắc Đẩu thần quyền.

Sau đó, liền là tốn thời gian tu luyện, đồng thời chuẩn bị chiến đấu thi dự tuyển, chuẩn bị tham dự thiên kiêu tranh đoạt chiến.

"Lục Vũ."

Vừa trở lại Như Mộng viện, một cái thanh âm quen thuộc liền truyền lọt vào trong tai.

"Nhược Dao, sao ngươi lại tới đây?"

Lục Vũ có chút kinh hãi, phi thân rơi vào Trương Nhược Dao bên cạnh.

"Ta tới tìm ngươi có chút việc."

Trương Nhược Dao lại cười nói, hai đầu lông mày ẩn giấu đi một tia lo âu.

"Sao thế?"

Lục Vũ vội kéo tay của nàng, nhìn chăm chú nàng cái kia thanh tịnh mắt tuyết.

"Ta tại Chiến tông Tụ Bảo các phát hiện một bộ công pháp, đáng tiếc cần một ngàn năm trăm cái điểm công hiến mới có thể hồi đoái."

"Mắc như vậy!"

Lục Vũ hơi kinh ngạc, Huyền tông hạ cửu điện Tàng Kinh các, đất nhất hồn quyết cũng liền năm trăm điểm công hiến.

Một bộ công pháp cần một ngàn năm trăm cái điểm công hiến, đây cơ hồ nhanh giá trên trời.

"Xác thực rất đắt, cho nên nghĩ cho ngươi đi giúp ta xem một chút, nhìn có đáng giá hay không."

Trương Nhược Dao trong mắt lộ ra chờ đợi, trên tay nàng căn bản không có nhiều như vậy điểm công hiến, chỉ có thể tìm Lục Vũ ý nghĩ.

"Đi thôi, chúng ta đi xem một chút."

Lục Vũ vội kéo Trương Nhược Dao tay nhỏ, cười Tiểu Ngũ thẳng đến Chiến tông mà đi.

Thiên Huyền thất tông, lấy Chiến tông số người nhiều nhất, Tụ Bảo các thu lục từ bên ngoài đến vật phẩm cũng nhiều nhất, phân làm binh khí, pháp bảo, võ công tam đại loại.

Tụ Bảo các ở vào trung lục điện, Lục Vũ tại Trương Nhược Dao dẫn đầu dưới, rất thuận lợi tiến nhập trong đó, đi tới công pháp hồi đoái khu vực.

"Liền là quyển này."

Trương Nhược Dao cầm lấy một bản cổ xưa da thú sách, đưa cho Lục Vũ.

Lật ra tờ thứ nhất, "Dị Hòa Phàn Thiên quyết" năm chữ để Lục Vũ tâm thần chấn động.

Đây là một môn cổ lão mà thần bí công pháp, tu luyện điều kiện quá mức hà khắc, chỉ ít cần hội tụ năm loại hỏa diễm, lại có được đặc thù lửa vô hồn, phối hợp đặc thù lửa vô mạch, mới có tu luyện tư cách.

Quyển công pháp này là rất nhiều năm trước, Chiến tông một vị thiên vũ đỉnh phong cảnh giới trưởng lão tại một chỗ di tích cổ bên trong thu hoạch được.

Vừa nhìn liền biết vô cùng lợi hại, nhưng ai có thể tưởng mang về Thiên Huyền tông về sau, cuối cùng một ngàn năm, toàn bộ Thiên Huyền tông từ trên xuống dưới, vậy mà không ai phù hợp tu luyện tiêu chuẩn.

Năm đó, đã từng có người gượng ép tu luyện, kết quả lại tẩu hỏa nhập ma, rơi xuống cái chết thảm kết cục.

Bây giờ, Trương Nhược Dao coi trọng quyển công pháp này, làm sao giá cả quá cao, căn bản mua không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 261: Thần quyền sơ luyện

Lục Vũ quen thuộc tình huống của Trương Nhược Dao, lời kéo nàng không nói hai lời, lấy một ngàn năm trăm cái điểm công hiến, mua bản Dịch Hóa Phần Thiên quyết này!

Tự Bảo các công pháp có hai loại tình huống, một là trả tiền đọc, một tháng hoặc là ba tháng trả lại, loại này tương đối hơi rẻ.

Một loại khác liền là trực tiếp mua đi, giá cả sẽ cao một chút.

Trương Nhược Dao liền là trực tiếp mua đi Dịch Hóa Phần Thiên quyết, bởi vì quyền công pháp này từ xưa tới nay chưa từng có ai trả tiền đọc, giữ lại cho thuê cũng không có bao nhiêu ích lợi, cho nên Tự Bảo các đồng ý trực tiếp bán ra.

"Bản Phần Thiên Quyết này hơn phân nửa ra từ Thánh địa thượng cổ, phối hợp hỏa võ hồn của người, cùng Cửu Diễm võ hồn, chỉ cần vận khí tốt, ngày sau nhất định có thể đại triển thần uy."

Lục Vũ hết sức cao hứng, một ngàn năm trăm cái điểm công hiến, cái kia là ngàn giá trị vạn giá trị, đơn giản chính là vì Trương Nhược Dao lượng thân định chế.

Trương Nhược Dao cười nói: "Ban đầu ở Mạc Khâu hậu sơn, đêm trăng tròn một lần kia, cái kia mặt trên vách đá ẩn chứa huyền bí, ta đã sơ bộ lĩnh ngộ. Cái kia là một môn thiên hỏa thánh hồn quyết, vừa vận và võ hồn của ta xứng đôi. Như kết hợp cái này Dịch Hóa Phần Thiên quyết, ta tin tưởng về sau tu luyện sẽ càng thêm mau lẹ thuận lợi."

Lục Vũ cười nói: "Cố lên, chúng ta cùng một chỗ cố gắng!"

Trương Nhược Dao mắt đẹp ẩn tình, thanh nhã nói: "Lần này thiên kiêu tranh đoạt chiến, liền là một lần rất tốt dương danh cơ hội."

Lục Vũ gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, một trận reo hò kêu to đột nhiên truyền đến.

Trương Nhược Dao mắt đẹp nhất chuyển, ngâm khẽ nói: "Là Linh Vũ cảnh thi dự tuyển."

"Đi xem một chút."

Hai người trước mắt tại trung lục điện khu vực, cái kia Linh Vũ cảnh thi dự tuyển tại hạ cửu điện khu vực.

Long Chân đứng tại trên trận, chấp tay sau lưng, bề ngễ tứ phương, gió lớn ào ạt lấy mái tóc dài của hắn, để hắn tựa như thần minh.

Bên ngoài sân, tất cả mọi người đang hoan hô, đều tại kêu to, các loại nghị luận tất cả đều là liên quan tới Long Chân.

"Quá mạnh, chỉ dựa vào phản lực, liền đem đối thủ cánh tay phải đánh gãy, đây quả thực liền cùng thiên phương dạ đàm giống như."

"Đây chính là khí thế, Long Chân đứng ở nơi đó để đối thủ đánh, căn bản cũng không cần xuất thủ, chỉ dựa vào lấy đạo của người trả lại cho người, liền đem đối thủ đánh bại. Thi dự tuyển đến nay, cái này vẫn là thứ nhất."

Lục Vũ đứng tại bên ngoài sân, bình tĩnh nhìn Long Chân, sắc bén hai mắt thấy rõ Long Chân dưới da thịt, chảy xuôi một tầng nhàn nhạt ánh sáng màu tím, để hắn da thịt óng ánh, uyển giống như là ngọc thạch, không thể phá vỡ.

"Hắn tu luyện công pháp rất cường đại."

Lục Vũ nhìn Trương Nhược Dao một chút, nhìn nhau cười một tiếng, không cần ngoài miệng nói chuyện, trong lòng cũng có thể giao lưu.

Đây là Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo trong hệ thống tâm linh câu thông, Lục Vũ có thể trong đầu nhìn thấy Bắc Đẩu chiến đội mỗi cái thành viên đại khái tình huống, các nàng đối ứng sao trời càng sáng, nói rõ thực lực càng mạnh.

Long Chân lục thức nhạy cảm, nghiêng đầu nhìn Lục Vũ cùng Trương Nhược Dao, tuần lảng trên mặt mang đắc ý và tự ngạo.

Ánh mắt kia lộ ra khiêu khích, không nhìn Lục Vũ tồn tại, lửa nóng nhìn Trương Nhược Dao.

Long Chân là một cái cực kỳ chấp nhất tự tin người, mặc dù biết Trương Nhược Dao ưa thích Lục Vũ, nhưng hắn vẫn là phải đem Trương Nhược Dao đoạt tới.

Lục Vũ cửu khiếu thông minh, thị lực cực mạnh, sao lại nhìn không ra dã tâm của Long Chân?

Trương Nhược Dao không thích, xoay người nói: "Chúng ta đi thôi."

Lục Vũ cười khẽ, đột nhiên lôi kéo Trương Nhược Dao tay, liền tay nắm tay như vậy đi.

Long Chân ánh mắt vẻ lo lắng, nguyên vốn không tệ tâm tình, lập tức trở nên hồng бет, song quyền nắm chặt, phát ra xương cốt bạo hưởng thanh âm!

Cáo biệt Trương Nhược Dao, Lục Vũ cười Tiểu Ngũ về tới Như Mộng viện.

Những người khác đi quan sát thi dự tuyển, Lục Vũ thì ngồi tại trong tiểu viện, một người lẳng lặng chỉnh lý suy nghĩ.

Đi vào Linh Vũ cảnh đến nay, cảnh giới của Lục Vũ tốc độ tăng lên có chút vượt quá tưởng tượng.

Nhiều khi, hắn đều cảm thấy tiêu thăng quá nhanh, có loại cảm giác không chân thật.

Bây giờ hồi tưởng lại, Lục Vũ sở dĩ thực lực tu vi đột nhiên tăng mạnh, cái kia cùng hắn tứ trụ giờ cao thiên chi hành không thể tách rời.

Bắc Đẩu Cửu Tinh bên trong cửu khiếu tan dương đại pháp là một cái mấu chốt, Cửu Dương Huyền Mộc dung hợp Mặc Dương đồ quạ, Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân kết hợp cửu khiếu thông minh, để Lục Vũ có một cái bay vọt về chất.

Về sau, cổ thành bên trong, tòa cung điện kia, tòa kia tế đàn, lại giải khai Lục Vũ chỗ ngưng Tứ Tà Cẩm Tâm phù đạo thứ hai công xiềng, ngẫu nhiên đạt được Thất Tinh thuyền, dung hợp Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống, lại thêm bây giờ thu được Bắc Đẩu thần quyền.

Cái này liên tiếp kỳ ngộ cộng lại, quả thực siêu phàm kinh người, nhưng cũng để Lục Vũ ý thức được, cái này đều cùng năm đó Bắc Thần thánh môn có quan hệ.

Cái kia là một cái bị diệt môn rất nhiều năm Thánh môn cổ lão, sớm đã không còn tồn tại, nhưng khi đó Bắc Đẩu Cửu Tinh bên trong cái kia võ đạo thần niệm là ai lưu lại đây này?

Người kia tuyệt không có khả năng là người của Bắc Thần thánh môn, bởi vì là thời gian cách quá xa xưa, nhưng hắn tất nhiên và Bắc Thần thánh môn có quan hệ, và về sau Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống có liên quan nào đó.

Cái kia là một cái thần đạo cao thủ, năm đó hắn là rất nổi danh, hắn vì sao lại chết ở chỗ đó?

Điểm này, Lục Vũ còn không có nghĩ rõ ràng, bất quá đối với gần đây cái này một loạt kỳ ngộ, hắn ngược lại là lý giải một đầu tuyển.

Lục Vũ bắt đầu tu luyện Bắc Đẩu thần quyền, bộ quyền pháp này cương mãnh ngắn gọn, riêng lấy chiêu thức mà nói, đại khai đại hợp, tựa hồ không có bao nhiêu đặc điểm.

Nhưng nếu có được nó thần tùy, nắm giữ trong đó thần vận, trong ngoài hợp nhất, quyền, kinh một thể, vậy liền tương đương đáng sợ.

Lục Vũ vận dụng Bắc Đẩu Thất Tinh trong hệ thống Vũ Trung Vô Tương, kết hợp Vạn Pháp Trì cộng đồng thôi diễn, phát hiện Bắc Đẩu thần quyền mấu chốt ở chỗ Bắc Đẩu Cửu Tinh đối ứng cửu khiếu thông minh, Bách Xuyên mạch Cửu Dương Cương Kinh kết hợp Mặc Dương đồ quạ, dung nhập Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân, tại Thốn Tâm Vạn Kinh thôi thúc dưới, mới có thể đạt đến đỉnh bùng.

Cửu tinh, cửu khiếu, Cửu Dương, chín mạch, chín kinh các loại hợp nhất, mỗi một loại đều cực kỳ hiếm thấy, dung hội quán thông về sau, cái kia đem vô cùng đáng sợ!

Linh Vũ cảnh về sau, đặc điểm lớn nhất liền là vô hồn thực thể hóa!

Lục Vũ vì cái gì một mực không có đi vào Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới đây?

Đó là bởi vì vô hồn thực thể hóa có một cái quá trình, mấu chốt ngay tại Linh Vũ tứ trọng cảnh giới.

Ngoài ra, Tụ Linh cảnh tại vô mạch bên trong cắm vào vô hồn, bình thường cũng sẽ tại Linh Vũ tứ trọng cảnh giới, và bản danh vô hồn hòa làm một thể.

Trừ phi vô mạch bên trong cắm vào chính là vô hồn đặc thù.

Giống Lục Vũ Cửu Dương Huyền Mộc, Lâm Phong Cửu Âm Thiên Hương La, Trương Nhược Dao chín điểm thú vô hồn, đều thuộc về có thể trường thành tiền giai vô hồn, cái kia lại coi là chuyên khác.

Lục Vũ trong khoảng thời gian này, một mực tại áp chế cảnh giới, đó là bởi vì hắn cảm thấy còn chưa đủ hoàn thiện, còn cả tăng thêm một bước không gian.

Bây giờ thu hoạch được Bắc Đẩu thần quyền về sau, Lục Vũ cảm thấy đây là một cơ hội, là thời điểm đem tự thân tiềm lực hoàn toàn kích phát ra tới.

Vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, trong cơ thể Lục Vũ chín mạch chấn động, Cửu Dương Huyền Mộc đang hấp thu trong không khí rồi rạc Hỏa Dương thuộc tính linh khí, phóng xuất ra Cửu Dương Cương Kinh, một bên tâm bồ đề Thiên mạch bên trong vô hồn thần mộc, một bên vì Lục Vũ tu luyện Bắc Đẩu thần quyền cung cấp Cửu Dương thần lực.

Lục Vũ đang luyện quyền, chiêu thức do chậm mà nhanh, và thể nội Cửu Dương Cương Kinh bảo trì tần số tương đồng, đem Bắc Đẩu thần quyền đánh một lần.

Lần thứ nhất, chỉ là hư hữu nó hình, thể nội Cửu Dương Cương Kinh vận chuyển tới trên nắm tay, nhưng lại không cách nào phóng xuất ra.

Lần thứ hai là thuần thực, lần thứ ba dần dần có một tia dị biến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262: Thần thể sơ thành

Trong cơ thể Lục Vũ Bách Xuyên mạch chấn động, Thốn Tâm Vạn Kinh hùng hồn bá đạo, thôi động Cửu Dương Cương Kinh vận chuyển kinh mạch toàn thân huyết vị, mỗi một tắc da thịt, mỗi một tế bào, mỗi một giọt máu, đều giống như đang thiêu đốt.

Lục Vũ da thịt mặt ngoài, xuất hiện tử kim sắc thần văn, cái kia là Cửu Dương Bất Diệt thần văn, tựa như từng khóa mặt trời nhỏ, phân bố tại toàn thân hân, tại dần dần biến mất, càng phát thần dị.

Cửu Dương Huyền Mộc câu thông vô hồn thần mộc, lấy Thiên mạch vi tôn, mười mạch cùng chấn động, dẫn động cửu khiếu, rèn luyện Thần năng!

Một khắc này, Lục Vũ lực thức giác quan đang nhanh chóng tăng lên, tai mắt mũi miệng và hạ hai khiếu đều đang chấn động, thông qua Cửu Dương Huyền Mộc, đem Thần năng cảm giác lực quán quanh ở vô hồn thần mộc phía trên.

Ầm ầm tiếng vang, tựa như Thiên Lô, tại Lục Vũ trong đầu nổ tung sấm sét giữa trời quang!

Hắn cảm nhận được một loại thoát biến, cái kia là nhục thân tiến hóa, đưa tới Vạn Pháp Trì kịch liệt chấn động.

Thảo hồn tự động hiển hiện, chiếm cứ tại Lục Vũ đỉnh đầu, chính đang nhanh chóng sinh trưởng!

Trước kia, Lục Vũ thảo hồn nhìn qua rất nhỏ yếu, cũng không cao lớn.

Nhưng bây giờ, trong chốc lát liền trưởng thành mấy lần, đạt đến một trượng hai cao, mượt mà lá cây có ba thớ lớn nhỏ, mỗi một chiếc lá đều óng ánh sáng long lanh, ẩn chứa vô tận ảo diệu.

Đây là vô hồn thực thể hóa dấu hiệu, Lục Vũ một mực áp chế cảnh giới, một mực ở cái địa phương này, bây giờ rốt cục đột phá.

Lục Vũ tu luyện rất kỳ quặc, hoặc là kẹp lấy bất động, hoặc là liền là đột nhiên tăng mạnh biến hóa dây chuyền.

Thảo hồn trở nên cường đại, chiếc lá thứ nhất bên trên, vô số đường vân tại trùng điệp, đang biến hóa, ngoại trừ gương mặt kia phủ bên ngoài, lại nhiều một chút son thủy đồ án.

"Đây là son hà đồ?"

Lục Vũ không phải rất khẳng định, hắn cảm giác vô hồn của mình và dĩ vãng khác biệt, tại thực thể hóa giai đoạn, đã dẫn phát biến hóa long trời lở đất.

Bên trên chiếc lá thứ hai, ba đầu hồn lực tuyến biến lớn gấp mười lần, như ngón cái kích cỡ tương đương, giống như chớp giật sáng tỏ, đang hấp thụ trong hư không hồn lực, dẫn động thiên địa tứ phương.

Chiếc lá thứ ba nhất là siêu phẩm, trên bề mặt lá cây tràn ngập hỗn độn chi quang, Vạn Pháp Trì bị hỗn độn che giấu, ngoại nhân không nhìn thấy, nhưng Lục Vũ lại có thể rõ ràng biết.

Thảo hồn còn đang không ngừng mạnh lên, nó là Huyền cấp lục phẩm, chính hướng phía Huyền cấp thất phẩm trưởng thành.

Chiếc lá thứ nhất bên trên, Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống đang toàn lực vận chuyển, đan, khí, hồn, phù, vô chớ ngũ đại hệ thống đồng thời vận chuyển, đối Lục Vũ bây giờ biến hóa triển khai toàn diện kiểm soát.

Tam Huyền Ngự Linh quyết, Thốn Tâm Vạn Kinh, Bắc Đẩu thần quyền đều đang không ngừng đề cao, hồn quyết, công pháp, võ kỹ tam vị nhất thể, kích hoạt lên Lục Vũ tiềm năng, để hắn nhục thân thoát biến, cửu khiếu thông minh!

Trong Thiên mạch, Hắc Nguyệt phát đột nhiên thức tỉnh, ngồi xếp bằng không trung, nhìn xuống thương sinh, giống như là tại trấn áp thế gian các loại luân hồi!

Vô hồn thần mộc đẳng cấp đang nhanh chóng tăng lên, trực tiếp dẫn đến Lục Vũ cửu khiếu thần thức thẳng tắp tiêu thăng.

Bắc Đẩu võ đạo hệ thống có phát giác, hệ thống cấp ra nhắc nhở.

"Mười mạch quán thông, cửu khiếu thông minh, nhục thân siêu phẩm, thần thể sơ thành. Cửu khiếu thần thức đệ nhất trọng ... hoàn thành ... cửu khiếu

thần thức đệ nhị trọng ... tiếp tục ... "

Lục Vũ rất giật mình, hần hiện tại cửu khiếu thông minh, cảm giác thị lực so dĩ vãng tăng vọt gấp trăm lần, nơi xa trên đỉnh núi, trên lá cây tế văn hần đều có thể thấy rõ, đầu cành bên trên chim nhỏ khê kêu, hần cũng có thể nghe thấy, đây là dĩ vãng căn bản làm không được sự tình.

Đây chính là hệ thống cái gọi là cửu khiếu thần thức?

Căn cứ Vũ Trung Vô Tương phân tích, cửu khiếu thần thức chia làm cửu trọng cảnh giới.

Lúc trước, Lục Vũ tại Bắc Đẩu Cửu Tinh trong trận, hoàn thành tan dương đại pháp lúc, liền kích hoạt lên nhân thể cửu khiếu, sơ bộ đạt tới cửu khiếu thông minh, tổng hợp cảm giác lực tăng lên trăm lần, đi vào cửu khiếu thần thức đệ nhất trọng cảnh giới.

Bây giờ, Lục Vũ cửu khiếu cảm giác lực quán quanh ở vô hồn thần mộc phía trên, lấy nó làm dẫn đạo, từ đó đã dẫn phát biến hóa long trời lở đất, trực tiếp đi vào cửu khiếu thần thức đệ nhị trọng cảnh giới.

Theo cửu khiếu lực lượng thần thức nhanh chóng tăng lên, cơ thể Lục Vũ trở nên càng thêm óng ánh.

"Sơ cấp thần thể tiến hóa bên trong ... "

Đây là Bắc Đẩu vô đạo hệ thống nhắc nhở, nói cho Lục Vũ, hần đã vượt xuất quan khóa một bước, nhục thể phạm thai phá vỡ hạn chế, bước vào sơ cấp thần thể lĩnh vực.

Lục Vũ phấn chấn chi cực, thần thể siêu phẩm, không chỉ có chi là lực phòng ngự tăng nhiều, tại tốc độ tu luyện, năng lực lĩnh ngộ, nhục thân phẩm chất chờ rất nhiều phương diện, đều là siêu phẩm nhập thánh.

Làm Thánh Hồn Thiên Sư, Lục Vũ biết, trong chư thiên tồn tại một chút đặc thù huyết mạch và thể chất đặc thù, thần thể chính là một cái trong số đó.

Trời sinh thần thể người, từ xưa đến nay đều hiếm thấy vô cùng, nhưng chỉ cần ra một cái, liền có thể chấn nhiếp vạn cổ ngàn khôn!

Cơ thể Lục Vũ sở dĩ có thể tiến hóa vì thần thể, Lục Vũ cảm thấy có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, Thiên mạch và vô hồn thần mộc.

Thứ hai, Vạn Pháp Trì và Thốn Tâm Vạn Kinh.

Thứ ba, Bắc Đẩu thần quyền và Cửu Dương Cương Kinh.

Thần thể hình thành là một cái qua xưng, Lục Vũ một mực tại luyện quyền, kiên trì không ngừng, đến đêm xuống, trên trời sao lớn đóm đầy trời, rù xuống tinh huy, vậy xuống trên người Lục Vũ, bị da thịt của hần nhanh chóng hấp thụ.

Loại này tinh quang ẩn chứa một loại ý lạnh, và trong cơ thể Lục Vũ thiêu đốt Cửu Dương Cương Kinh hỗ trợ lẫn nhau.

Dĩ vãng, Lục Vũ tại ban đêm tu luyện, chưa hề xuất hiện loại tình huống này.

Nhưng đêm nay lại gửi đi biến hóa, Lục Vũ cảm thấy cái này cùng Bắc Đẩu thần quyền có quan hệ.

Năm đó, Bắc Thần thánh môn lấy Quân Tinh Thiểm Diệu, Vũ Trung Vô Tương, Bắc Đẩu thần quyền danh chấn vạn cổ.

Bây giờ, trong cơ thể Lục Vũ Bắc Đẩu vô đạo hệ thống đại biểu cho Vũ Trung Vô Tương, tu luyện quyền pháp chính là Bắc Đẩu thần quyền, duy chỉ có thiếu khuyết Quân Tinh Thiểm Diệu.

Ba ở giữa, tất nhiên có chỗ liên hệ, thừa lúc tinh huy rù xuống, vô hồn của Lục Vũ và da thịt đều đang hấp thụ loại này râm mát tinh thần chi lực.

Một đêm tu luyện, Lục Vũ biến hóa kinh người.

Tại hừng đông lúc, Lục Vũ đầm ra một quyền, toàn bộ Như Mộng viện đều run rẩy kịch liệt, bị một quyền kia chỗ rung chuyển, ngay cả bệ quan Huyền Mộng đều bị bùng tỉnh.

"Bắc Đẩu thần quyền đạt tới nhập môn tiêu chuẩn!"

Đây là Bắc Đẩu vô đạo hệ thống nhắc nhở, võ kỹ chia làm nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn bốn cái giai đoạn.

Lục Vũ tu luyện một đêm, luyện quyền ba mươi sáu lượt, theo tự thân thoát biến, rốt cục nắm giữ Bắc Đẩu thần quyền, đạt tới nhập môn tiêu chuẩn.

Lục Vũ Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân từ đệ tam trọng tiêu thăng đến đệ ngũ trọng cảnh giới, tăng phúc chi lớn vượt quá tưởng tượng.

Thảo hồn thực thể hóa cũng đã hoàn thành, vô hồn trưởng thành là Huyền cấp thất phẩm.

Lục Vũ rút cục bước vào Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, bước ra một bước mấu chốt, sơ cấp thần thể đã cơ bản thành hình!

Cửu Dương Huyền Mộc đã là Huyền cấp lục phẩm, võ hồn thần mộc đạt tới Huyền cấp tam phẩm, cửu khiêu thần thức đi vào đệ tam trọng cảnh giới.

Bá, một đạo lưu quang hiện lên, Lục Vũ trong nháy mắt biến mất.

Hắn tại thể nghiệm phương diện tốc độ biến hóa, lại so dĩ vãng nhanh gấp năm lần.

Huyền Mộng động dung, nàng tận mắt thấy Lục Vũ tựa như tia chớp, lưu lại một đạo tàn ảnh, trong một chớp mắt liền trong sân dõng đi tám trăm bảy mươi sáu cái phương vị, xuất hiện tại Huyền Mộng bên cạnh thân.

Lục Vũ phấn chấn vô cùng, lôi kéo Huyền Mộng tay, cười tươi như hoa, muốn cùng nàng chia sẻ vui sướng.

"Đi, chúng ta chuyển sang nơi khác."

Huyền Mộng không muốn kinh động quá nhiều người, mang theo Lục Vũ rời đi Huyền tông, tiến nhập một chỗ yêu thú ẩn hiện chi địa.

Điếc tai tiếng vang nương theo lấy yêu thú gầm thét, cái kia là Lục Vũ đang tôi luyện mình, lấy yêu thú vì đối tượng, thể nghiệm Bắc Đẩu thần quyền uy lực.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 263: Long Chân đoạt hồn

Huyền Mộng tuyệt khuôn mặt đẹp bên trên, lộ ra khó có thể tin thần sắc, nhìn cái kia máu me khắp người, như Thái Cổ hung thú Lục Vũ, đã từng vô cùng tự ngạo Huyền Mộng, bây giờ cũng trương xem liú lười.

Nửa ngày thời gian, Lục Vũ một hơi oanh sát ba mươi bảy đầu yêu thú cấp bốn, và ba đầu yêu thú cấp năm quần nhau liều mạng, mặc dù lần lượt bị yêu thú cấp năm đẩy lui, nhưng lại lông tóc không tổn hao gì.

Bắc Đẩu thần quyền danh xưng tử thần chi quyền, Lục Vũ đi vào trạng thái chiến đấu về sau, cả người liền tựa như một tôn cuồng thần, cuồng chiến một canh giờ, ngạnh sinh sinh đem một con cấp năm sơ kỳ yêu thú cho đánh chết tươi!

Đây chính là tương đương với Nguyên Vũ cảnh giai đoạn trước cao thủ, da cứng thịt dày lại ngăn cản không nổi Bắc Đẩu thần quyền cuồng bạo công kích, để Lục Vũ trong chiến đấu thăng hoa, đem Bắc Đẩu thần quyền vận dụng đến càng thêm quen thuộc.

Cả ngày, Lục Vũ đều trong núi và yêu thú kịch chiến, ngẫu nhiên cũng sẽ dành thời gian luyện tập Tòa Tâm tiễn thuật, cũng đem U Linh Quý Trảo tu luyện đến cảnh giới đại thành.

Lục Vũ Tam Huyền Ngự Linh quyết có thể khống chế Thảo Mộc Chi Linh, thúc đẩy yêu thú cấp thấp, thảo hồn thực thể hóa về sau, dây núi chấn động, hoa thảo thụ đẳng đều tại chấp chôn, tại tuân theo thảo hồn chỉ lệnh.

Lục Vũ Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân vô cùng cường đại, từng bị yêu thú cấp năm đánh trúng, đem hắn đánh bay mấy trăm trượng, đụng gãy bảy tám cây đại thụ, kết quả hắn lại lông tóc không tổn hao gì.

Hoàng hôn, Lục Vũ thắng lợi trở về, hắn đánh chết yêu thú toàn đều có thể hối đoái điểm công hiến, cũng coi là Thiên Huyền tông làm ra một chút công hiến.

Mấy ngày kế tiếp, thi dự tuyển tại tiếp tục, Lục Vũ nhẹ nhõm lấy được trận thứ hai thắng lợi, thời gian còn lại tất cả đều dùng để chăm chỉ tu luyện.

Thiên Huyền tông những cái kia lạc bại đệ tử, tất cả đều bị phân phối đến các nơi đi thu thập tài nguyên, tông môn không còn cung cấp mỗi tháng tài nguyên tu luyện.

Gần đoạn thời gian, Chiến Hồn đại lục tựa hồ rất không bình tĩnh, các lớn Huyền môn đều tại chăm chỉ tu luyện, đốc xúc môn hạ đệ tử gia tốc tăng thực lực lên, lấy ứng đối tương lai sắp đến tình thế.

Một ngày này, Lục Vũ ngồi tại trong núi rừng, một người lẳng lẳng tu luyện, đem dĩ vãng sở học rất nhiều công pháp võ kỹ, đi phách tồn tinh, tinh giản võ kỹ.

Đột nhiên, một cỗ ba động kỳ dị từ đằng xa truyền đến, đưa tới Lục Vũ chú ý.

"Là U Hồn Lâm!"

Lục Vũ xoay người đứng dậy, như một đạo thiểm điện, chớp mắt liền xuất hiện tại bên ngoài ba dặm, thế như kinh lôi, thẳng đến U Hồn Lâm.

Chỗ ấy Lục Vũ từng tới một lần, biết cái kia là Thiên Huyền sơn mạch bên trong một chỗ cấm địa, U Hồn trì bên trong có Địa hồn tồn tại, hắc võ hồn thần mộc và Huyền Mộng phệ hồn kiếm liền xuất từ nơi đó.

Buổi chiều, U Hồn Lâm chỗ bồn địa, roi xuống mao mao tể vũ.

Một bóng người như u linh, từ bồn địa bên trong bắn ra, mấy cái lên xuống liền phóng tới đi xa.

Lục Vũ lúc chạy đến, xa xa thấy được cái này một thân ảnh.

"Là Long Chân, hắc tại sao tới đây?"

Lục Vũ giật mình, nhìn thoáng qua U Hồn trì, lập tức sắc mặt kinh biến.

Chỗ ấy dâng lên một cột nước, đen nhánh mà đục ngầu, phóng xuất ra cường đại hồn lực ba động, còn lưu lại một cỗ hung thần khí tức kinh khủng.

Long Chân cũng không có phát hiện Lục Vũ đến, hắc chính nhanh chóng rời đi, trong tay nắm lấy một thanh thanh hồng, lóe ra rét lạnh chi quang.

Lục Vũ cực tốc xông vào U Hồn Lâm, đi vào U Hồn trì bên cạnh, ở giữa nơi này mặt đất vỡ ra, đã từng giao long võ hồn đã không tại, chỉ còn lại có một chút phổ thông Huyền hồn, mặt khác còn lưu lại một cỗ khí tức kỳ lạ.

"Bình khí? Cái kia sẽ là gì chứ?"

Lục Vũ có chút hiểu được, cực tốc đuổi theo, làm sao Long Chân đã đi xa, Lục Vũ chỉ thấy Long Chân nắm trong tay lấy một đạo thanh hồng, tương tự Ngô Câu, sát khí kinh người!

Lục Vũ dừng bước lại, lâm lâm: "Gia hỏa này tu luyện là chân long quyết, nếu như và giao long võ hồn dung hợp, liền có thể thoát biến thành Địa hồn, lại phối hợp thanh bình khí này, Long phù sư tận lực vun trồng, người bình thường căn bản là không có cách so sánh với hắc."

U Hồn trì bên trong giao long võ hồn, dùng huyền mộng nói, cái kia là Huyền hồn thoát biến mà thành Địa hồn.

Bình thường người nếu như cưỡng ép tới dung hợp, dễ dàng bị đoạt xá.

Nhưng là Long Chân khác biệt, hắc tu luyện là Chân Long Thất Biến, bản thân võ hồn là huy, có hi vọng tiến hóa thành giao, cho nên và giao long võ hồn dung hợp, cũng không phải việc khó.

Lục Vũ chạy về Như Mộng viện, đem việc này nói cho Huyền Mộng.

"Long Tử Hải chết tiết, khẳng định là hắc ở sau lưng sai sử. Long Chân vừa tới Thiên Huyền tông không lâu, ngày thường rất ít rời đi Chiến tông, không có khả năng biết U Hồn trì có giao long võ hồn!"

Lục Vũ nghĩ đến đêm đó Thiên Khốc nhai hạ một màn, hỏi tới Phong Thiên Vũ, Đông Phương Hạc, Dịch Vũ Dương đám người lai lịch.

Huyền Mộng nói: "Phong Thiên Vũ chính là Chiến tông gần trăm năm tuyệt thế thiên kiêu, từng lấy Linh Vũ thất trọng cảnh giới đánh bại Nguyên Vũ nhất trọng cảnh giới mà danh dương Thiên Huyền tông. Về sau bị Chiến tông tuyệt tòng, tự mình bồi dưỡng, làm sao thực lực làm sao, không được biết."

"Dịch Vũ Dương là chương giáo tôn nhi, thêm thiên tư thông minh, ngộ tính kinh người, thuộc về Pháp tông môn hạ, nghe nói là tương lai Thiên Huyền tông người thừa kế."

"Đông Phương Hạc xuất từ Thiên tông, ta đối với hắc không hiểu rõ, nhưng là Thiên tông là Thiên Huyền tông căn bản, nơi đó bồi dưỡng tất cả đều là Chí cường giả."

Lục Vũ hỏi: "Thiên Khốc nhai bên trên cái kia cự hổ và cự xà là lai lịch gì?"

Huyền Mộng nhìn phương xa, than nhẹ nói: "Truyền thuyết, cái kia cự hổ là Bắc Thần thánh môn Thánh Thú, cự xà là Thiên Thánh môn Thánh Thú. Thiên Huyền tông một mực không dám động Thiên Khốc nhai, liền là kiêng kỵ cái này hai tôn Thánh Thú."

"Năm đó, Thiên Thánh môn có gì kinh thế hãi tục tuyệt kỹ?"

Huyền Mộng nói: "Thiên Thánh môn từng huy hoàng nhất thời, có không ít danh chấn thiên hạ cái thể kỳ học. Nhưng nhất làm cho người sợ hãi than lại là Cửu Chuyển Xuyên Tâm thổ, đáng tiếc sớm đã thiếu thốn."

"Cửu Chuyển Xuyên Tâm thổ?"

Lục Vũ đang suy nghĩ, đây chính là trên võ đạo bích, gây nên Vạn Pháp Trì chấn động bộ kia tuyệt thế thổ pháp?

Huyền Mộng nói: "Nghe nói, Thiên Huyền tông thu nhận một chút năm đó Thiên Thánh môn lưu lại công pháp tuyệt kỹ, nhưng người bình thường không cách nào xem duyệt, chỉ có tông môn đặc biệt bồi dưỡng cao thủ, mới có tư cách chạm đến cái kia lấy lĩnh vực."

Lục Vũ tò mò hỏi: "Tỷ tỷ nếu như muốn luyện, cũng vô pháp thu hoạch được?"

Huyền Mộng nói: "Nhất định phải tiến vào thượng tam điện, lại biểu hiện ưu dị người, mới có cơ hội."

Lục Vũ cau mày nói: "Xem ra trong thời gian ngắn muốn lần vào lên núi điện, cũng không phải là chuyện dễ."

Huyền Mộng cười mắng: "Long Tứ Hải tại Thiên Huyền tông mấy thập niên, cũng không có lần vào thượng tam điện, chỗ ấy không phải dễ dàng như vậy tiến vào được."

Ban đêm, Bạch Tuyết đuổi tới Như Mộng viện, mang đến một tin tức.

"Hồn tông đệ tử tại bách thú núi phát hiện một tòa Thú Cốt tháp."

Huyền Mộng nghe vậy biến sắc, Lục Vũ thì có chút không hiểu.

"Thú Cốt tháp? Có gì hiếm lạ?"

Bạch Tuyết nói: "Ba ngàn năm trước, Thiên Huyền tông trên Hắc Ngưu lĩnh cũng phát hiện một tòa Thú Cốt tháp, lúc ấy hi sinh mười hai vị Thiên Vũ cao thủ, nhưng lại thu được một khối xương thú, theo nói mặt trên ghi chép một môn Địa cấp công pháp."

Lục Vũ chấn động, Địa cấp công pháp thế nhưng là nhằm vào Địa hồn, thuộc về thần đạo lĩnh vực công pháp, đã thoát ly võ đạo phạm vi.

Huyền Mộng hỏi: "Việc này đã bẩm báo lên trên?"

Bạch Tuyết vuốt cằm nói: "Đây là đại sự, há có thể không báo? Hồn tông nhiều vị điện chủ chạy tới Thiên Huyền chủ phong, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ có tin tức."

Huyền Mộng trầm ngâm nói: "Các tông thi dự tuyển đã chuẩn bị kết thúc, lúc này phát sinh việc này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng thiên kiều tranh đoạt chiến, cũng có thể sẽ tại tranh đoạt chiến trước đó liền hoàn tất."

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 264: Nguyên hồn đạo kiếm

Lục Vũ lôi kéo Bạch Tuyết tay, nói đến U Hồn trì sự tình, đề nàng muốn ngàn vạn cẩn thận Long Chân.

Về sau, ba người trò chuyện lên thi dự tuyển, trước mắt đã có một nhóm đệ tử kiệt xuất trở hết tài năng, Huyền cấp võ đạo hệ thống đối Thiên Huyền tông cao thủ tăng lên cái kia là khá kinh người.

Tiết Đoan Ngộ thiên kiều tranh đoạt chiến, từ trước mắt đến xem, tất nhiên đặc sắc tuyệt luân.

Ngày 20 tháng 4 ngày này, Phù tông, Đan tông, Pháp tông thi dự tuyển đã kết thúc, Hồn tông, Khí tông, Chiến tông, Huyền tông thi dự tuyển vẫn còn tiếp tục.

Buổi chiều, Thiên Huyền tông cao tăng hạ đạt chỉ lệnh, phái ra cao thủ tiến về Bách Thú sơn, mật thiết phong tỏa khu vực này.

Căn cứ tình huống mới nhất, Thiên Huyền sơn mạch bên trong, đại lượng yêu thú hướng phía Bách Thú sơn dừng mãnh lao tới, bọn chúng tựa hồ cũng dự cảm được cái gì.

Lục Vũ một mực tại Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới củng cố tu vi, cẩn thận thể nghiệm thân thể biến hóa.

Ngày 22 tháng 4, Lục Vũ trận đấu thứ ba chiến thắng, thu được tiết Đoan Ngộ thiên kiều tranh đoạt chiến tư cách.

Lúc này, ngoại trừ Chiến tông bởi vì nhiều người, thi dự tuyển vẫn còn tiếp tục bên ngoài, cái khác các tông thi dự tuyển đều đã kết thúc, tất cả mọi người đem lực chú ý chuyển dời đến Bách Thú sơn.

Ngày 23 tháng 4 buổi sáng, Huyền Mộng mang theo Lục Vũ chạy tới Bách Thú sơn, chỗ ấy khoảng cách Thiên Huyền chủ phong 1,100 dặm, chính là nơi bách thú hội tụ, nghỉ lại lấy chờ nhiều yêu thú lợi hại.

Thiên Huyền các tông cao thủ sớm đã đuổi tới phụ cận, phong tỏa lĩnh vực này, sợ những tông môn khác cảm thấy việc này.

Pháp tông Trần Dao, Hồn tông Bạch Tuyết, Chiến tông Diệp Khôn bọn người sớm đã đuổi tới, Lâm Phong và Hoa Ngọc Kiều đều tại cái này, duy chỉ có Chiến tông Trương Nhược Dao không ở chỗ này địa.

Đan tông, Khí tông, Phù tông, Huyền tông cao thủ đều chiếm một phương, tại mật thiết chú ý tình huống của Bách Thú sơn.

"Bách Thú sơn bên trong yêu thú khắp nơi trên đất, Thú Cốt tháp ở vào chủ phong trên sườn núi, Thiên Huyền sơn mạch bên trong đông đảo yêu thú trước tới triều thánh. Chúng ta muốn vào lúc này xông đi vào, đem sẽ gặp phải trùng điệp chặn đánh."

"Không xông cũng không được, Thú Cốt tháp tại cái này, ngày sau yêu thú sẽ chỉ càng ngày càng nhiều, chúng ta nhất định phải nhanh chóng xông đi vào."

"Trước đây phái ra mười hai cái cao thủ tiến vào tìm hiểu, bây giờ đã tám người chết đi, hai người tung tích không rõ, vèn vèn hai người may mắn thoát đi."

"Ta cảm thấy đây cũng là một loại tôi luyện, chính dễ dàng nghiệm chứng một chút Huyền cấp võ đạo hệ thống năng lực."

Thiên Huyền tông một chút điện chủ mỗi người phát biểu ý kiến của mình, tại phát biểu cái nhìn, thảo luận bước kế tiếp hành động.

Một mực nhìn như vậy lấy cũng không phải biện pháp, đến mau chóng tới gần Thú Cốt tháp, xác minh toà này Thú Cốt tháp đến cùng ẩn giấu đi bí mật gì.

Hai mươi bốn hào, Chiến tông thi dự tuyển hoàn tất.

Long Chân hiện thân, Trương Nhược Dao cũng đi theo đồng môn sư huynh tỷ đi tới phụ cận.

Các tông điện chủ cùng một chỗ thảo luận, quyết định số hai mươi lăm khởi xướng hành động, chế định ra một cái hoàn thiện đối sách.

Buổi chiều, bảy tông bắt đầu bố trí, ban đêm liền phái ra một nhóm đệ tử chui vào Bách Thú sơn.

Lục Vũ ngóng nhìn trong núi, chỗ này khoảng cách chủ phong có mấy chục dặm, nhưng hần thị lực kinh người, ánh mắt xuyên qua trong rừng cảnh lá, vậy mà thấy được giữa sườn núi Thú Cốt tháp.

Cái kia là từ rất nhiều xương thú dựng mà thành một tòa Kim Tự Tháp, dưới ánh mặt trời lóe ra tia sáng chói mắt, dưới ánh trăng lại nổi lên yếu ớt hàn quang.

Tại cái kia Thú Cốt tháp phụ cận, tụ tập đại lượng yêu thú, bọn chúng phủ phục ở trước Thú Cốt tháp, thành kính quỳ lạy cầu nguyện, kia trường cảnh làm cho người rung động.

Bởi vì trong rừng yêu thú quá nhiều, khí tức lộn xộn, Lục Vũ cửu khiếu thần thức tạm thời cũng vô pháp bắt cái kia Thú Cốt tháp bản nguyên khí tức.

Lần này, Khí tông vận dụng số lớn pháp bảo, Phù tông cũng bắt đầu dùng rất nhiều phù lục, Long phủ sư Long Tứ Hải đều đích thân tới hiện trường, cân đối chỉ huy.

Can hệ trọng đại, Thiên Huyền tông có Thiên Vũ cao thủ ở đây, lấy Nguyên Vũ cao thủ làm chủ, Linh Vũ cao thủ ở ngoại vi phân tán yêu thú lực chú ý.

Chiến tông xuất lực nhiều nhất, Hồn tông cao thủ phụ trách hậu kỳ chữa thương giải quyết tốt hậu quả công việc.

Số hai mươi lăm trước kia, hành động bắt đầu.

Lục Vũ, Lâm Phong, Trương Nhược Dao, Hoa Ngọc Kiều đều là Linh Vũ cảnh, tất cả đều tự nguyện tham dự lần này hành động.

Thân phận Huyền Mộng đặc thù, Bạch Tuyết bồi tiếp nàng bên ngoài quan chiến, lần này Thiên Huyền tông xuất động ba ngàn đệ tử.

"Giết!"

Một tiếng bạo rống, kéo vang lên yêu thú cùng nhân loại chiến đấu, trong rừng yêu ảnh trùng điệp, trong núi chém giết không dứt.

Cao thủ Nguyên Vũ cảnh đang nhanh chóng vọt tới trước, cao thủ Linh Vũ cảnh thì ở trong rừng xuyên thẳng qua.

Bách Thú sơn bên ngoài vùng núi, lấy yêu thú cấp bốn làm chủ, kiếm tiền hơn ngàn, sức chiến đấu kinh người.

Lâm Phong, Trương Nhược Dao, Hoa Ngọc Kiều đều đang toàn lực kịch chiến, các nàng chỉ đang tôi luyện mình, tăng cường năng lực thực chiến.

Long Chân thân pháp mau lẹ, hai tay mở ra như đại bàng bay lên không, tay phải đâm ra một quyền, nương theo lấy kinh lôi bạo hưởng, trực tiếp đem một con yêu thú cấp bốn đánh nát.

Lục Vũ lưu ý lấy động tĩnh của Long Chân, hần đã là Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, tại lĩnh vực này cơ hồ là quét ngang vô địch.

Lục Vũ khẽ nhủ mày, sức chiến đấu của Long Chân tương đương đáng sợ, có chút vượt qua Lục Vũ dự tính.

Lục Vũ không có thi triển Bắc Đẩu thần quyền, mà là lấy Lạc Nhật Kinh Lôi và Bạo Kích Thiên Trọng Phá làm chủ, có đôi khi cũng thi triển U Linh Quỷ Trảo, và các loại yêu thú triển khai chém giết.

Chủ phong khu vực, Thiên Huyền tông Thiên Vũ cao thủ giá lâm, trực tiếp từ trên trời giáng xuống, lúc rơi xuống đất toàn bộ mặt đất đều đang run rẩy, thành phẩm cỏ cây biến thành tro tàn.

Lục Vũ cảm nhận được một cỗ lớn lao uy hiếp, cái kia là Thiên Vũ cao thủ thả ra cường đại lực áp bách.

Mặc dù không phải nhằm vào Lục Vũ, nhưng bởi vì cách xa nhau không xa, loại kia tự nhiên bộc lộ khí thế, vẫn như cũ để cao thủ Linh Vũ cảnh tâm thần có chút không tập trung.

Thiên Vũ cảnh chính là võ đạo đỉnh phong lĩnh vực, cảnh giới này uy lực kinh người, có bài sơn đảo hải chi uy!

Nếu có thể đánh vỡ thiên vũ bách chương, liền có thể vượt nhập thần đạo lĩnh vực, nhưng vậy cần Địa hồn mới có thể tiếp nhận loại kia phản phệ.

Lục Vũ trùng sinh đến nay, còn chưa bao giờ thấy qua cường giả Thiên Vũ cảnh xuất thủ.

Hôm nay ở bên trong Bách Thú sơn, rốt cục gặp được Thiên Vũ cảnh thần uy.

Một cái toàn thân tràn ngập xích quang cao lớn thân ảnh, trên nắm tay lượn lờ lên hỏa diễm, đâm ra một quyền, Xích Viêm kinh thiên, sơn băng địa liệt.

Một tiếng thú rống truyền đến, sóng âm chấn động hư không, liên miên lá cây tại vỡ vụn, rất nhiều người trong tai vù vù, miệng phun máu tươi, bị sóng âm kia gây thương tích, phát ra thống khổ rên rỉ.

"Yêu thú cấp sáu!"

Lục Vũ hoảng sợ, hẳn có Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân, mặc dù lông tóc không tổn hao gì, nhưng lại chấn động đến hãn khí huyết dâng lên, theo bản năng hướng về sau bay đi.

Một con cự thú đột ngột từ mặt đất mọc lên, hướng phía Thiên Huyền tông Thiên Vũ cao thủ phóng đi.

Cái kia cự thú cao chừng ba mươi trượng, như một con tê tê, toàn thân lân phiến dựng đứng, chiếu sáng rạng rỡ, nổi lên mỹ lệ quang trạch.

Xích quang lượn lờ Thiên Vũ cao thủ một quyền oanh kích, đánh vào xuyên sơn cự thú trên người, vấy ra lên sáng chói hỏa hoa, đem chưa thể tổn thương nó mây may.

"Nguyên hồn đạo kiếm!"

Một tiếng nổ rung trời, truyền khắp phụ cận trăm ngàn dặm, cái kia Thiên Vũ cao thủ toàn thân tách ra sáng chói như là mặt trời chói chang xích quang, dưới chân liệt diễm tứ tán, cấp tốc trải rộng phương viên ngàn trượng bên trong, tạo thành lượn vòng dâng lên hỏa vân, nhìn qua liên tựa như một đóa Hồng Liên, nở rộ ở trên mặt đất.

Thiên Vũ cao thủ chỗ mi tâm tách ra cường quang, mở ra một đường nhỏ, một đạo xích hồng kiếm ánh sáng phá không mà hiện, ẩn chứa vô thượng võ lực, phóng xuất ra cường đại chấn nhiếp sóng, đè tất cả yêu thú, tất cả Thiên Huyền tông đệ tử đều cảm thấy sợ hãi sợ hãi, có loại nghĩ phải quỳ lạy cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Lam Huyết Ma Liên

Đây chính là nguyên hồn đạo kiếm, thuộc về Thiên Vũ cảnh tinh thần công kích, có thể trấn hồn nhiếp phách, cực kì hung hiểm.

Cái kia Xuyên Sơn cự thú cảm nhận được nguy hiểm, trong miệng phát ra hét giận dữ, ở giữa trán bắn ra một đạo ngân quang, đón nhận cái kia đạo nguyên hồn đạo kiếm!

Giữa không trung cường quang loá mắt, cự Lôi Chấn Thiên, một cỗ cường đại mà kinh khủng sóng tinh thần trong nháy mắt tứ tán, như Thái Sơn áp đỉnh, đè trong núi người cùng thú đều cảm thấy hô hấp khó khăn.

Thiên Vũ cao thủ và Xuyên Sơn cự thú riêng phần mình thối lui, lẫn nhau trong mắt đều nhiều một tia kiêng kỵ.

Một phương khác, một vị Thiên Vũ cao thủ và bên kia yêu thú cấp sáu cũng triển khai kịch chiến, cự thú há miệng phun ra nuốt vào lấy thiểm điện, rầm rầm oanh tạc tại mặt đất, lưu lại cái này đến cái khác hồ to, một chút yêu thú tránh tránh không kịp, bị trực tiếp nổ thành cặn bã.

Thiên Vũ cao thủ trên người tràn ngập quang mang nhàn nhạt, hình như có lưu quang chiến giáp, nhìn qua lộng lẫy cực kỳ.

Dưới sườn núi, số lớn Nguyên Vũ cao thủ đang cùng yêu thú cấp năm hỗn chiến, liều mạng hướng Thú Cốt tháp chỗ khu vực phóng đi, muốn cướp đoạt Thú Cốt tháp.

Yêu thú đương nhiên sẽ không để Thiên Huyền tông cao thủ toại nguyện, triển khai điên cuồng ngăn giết, liên miên sơn lâm bị phá hủy, đại địa nhuộm máu, hư không rung rung.

Long Chân thực lực vượt quá tưởng tượng, hấn nhanh chóng đột phá yêu thú cấp bốn khu vực, tiến nhập yêu thú cấp năm khu vực.

Đối mặt những yêu thú cấp năm kia, Long Chân có chút cẩn thận, toàn lực quần nhau, một lòng muốn vọt tới Thú Cốt tháp trước, nhìn một chút chỗ ấy đến cùng có gì kỳ diệu.

Lục Vũ cũng đang nhanh chóng vọt tới trước, hấn đối Thú Cốt tháp cũng tràn ngập tò mò, cái đồ chơi này đột nhiên xuất hiện, biểu thị cái gì đây?

Trương Nhược Dao sức chiến đấu siêu cường, Lâm Phong và Hoa Ngọc Kiều biểu hiện xuất sắc, Bắc Đẩu Thất Tinh võ đạo hệ thống đối với các nàng phụ trợ tăng lên cực xa đệ tử khác, sớm đã có vượt cấp khiêu chiến thực lực.

Lâm Phong và Trương Nhược Dao đã là Linh Vũ lực trọng đỉnh phong, Hoa Ngọc Kiều là Linh Vũ cửu trọng đỉnh phong, tại yêu thú điên cuồng tấn công dưới, ba người đã từng nhiều lần gặp nạn, nhưng đều biến nguy thành an.

Đột nhiên, một tiếng bạo tạc truyền đến, có cao thủ Nguyên Vũ cảnh thôi động Linh khí, khai thác thủ đoạn cực đoan.

Nửa canh giờ, Thiên Huyền tông liên tổn thất hơn hai trăm vị cao thủ, trong rừng yêu thú thi thể trải rộng, tử thương cũng rất thảm trọng.

Lục Vũ nghĩ đến Kinh Hồng cung, đây là bản giết yêu thú tốt nhất lợi khí, nhưng hấn cân nhắc về sau, hay là từ bỏ ý nghĩ này.

Lục Vũ không muốn tại tông môn cao thủ trước mặt, quá nhiều bại lộ lá bài tẩy của mình.

Lần này hành động, Lục Vũ, Long Chân, Trương Nhược Dao bốn người không là nhân cơ hội tồi tệ, chân chính thắng bại mấu chốt, kỳ thật trên người Thiên Vũ cao thủ.

Giữa trưa, Thiên Huyền tông tử vong nhân số tiêu thăng đến năm trăm tả hữu, đã xuất động ba vị Thiên Vũ cao thủ, vẫn như trước chưa có thể đến gần cái kia Thú Cốt tháp.

Chiến đấu tại tiếp tục, rất nhiều đệ tử đã không đủ lực, nhưng Lục Vũ, Long Chân, Trương Nhược Dao, Lâm Phong, Hoa Ngọc Kiều bốn người lại biểu hiện ổn định.

Huyền Mộng bên ngoài quan chiến, thấy được mấy cái biểu hiện không tệ đệ tử.

Bạch Tuyết nói: "Những cái kia đều là lần này thi dự tuyển bên trong lan truyền ra nhân vật kiệt xuất, chuyên đến đây tôi luyện, vì thiên kiêu tranh đoạt chiến làm chuẩn bị."

Buổi chiều, chém giết tiếp tục, đang lúc hoàng hôn, Thiên Huyền tông đã hao tổn hơn tám trăm người, có thể nói là tổn thất nặng nề.

Nhưng là cao tầng không có thu tay lại, ngược lại tiếp tục đầu nhập binh lực.

Ban đêm chiến đấu, yêu thú rõ ràng mỗi người đều mang ưu thế.

Mà Lục Vũ cũng rốt cuộc đã đợi được cơ hội, vận dụng Tam Huyền Ngự Linh quyết, mượn nhờ trong núi Thảo Mộc chi lực, thấy được Thú Cốt tháp chân chính huyền bí.

Nguyên lai, ngay tại cái kia Thú Cốt tháp bên trong, sinh trưởng một đóa Lam Liên hoa, yêu điểm mà tà mị, ở dưới bóng đêm tách ra u lam chi quang, khiến cho lòng người trì thần xa.

Cái này gốc Lam Liên hoa cao chừng sáu thước, đóa hoa màu xanh lam có lớn nhỏ cỡ nắm tay, trên mặt cánh hoa có một loại thiên nhiên đường vân, vẽ phác thảo ra một cái đơn giản hình dáng, nhìn qua tựa như là ác ma đang mỉm cười.

Lam Liên hoa quang mang chiếu rọi trên Thú Cốt tháp, ở dưới bóng đêm hiện ra điểm điểm xanh đậm, như ẩn như hiện, thần bí mà mê người.

Lục Vũ cửu khiếu thông minh, thần thức thông thiên, khi nhìn rõ sở đóa Lam Liên hoa này bộ dáng về sau, cả người cũng thiếu chút sợ ngây người.

"Lam Huyết Ma Liên! Nó sao sẽ xuất hiện trên Chiến Hồn đại lục?"

Lục Vũ tâm thần đại chấn, liền hấn biết, đây là thần võ thiên vũ đều có chút hiếm thấy một loại tà sát ác sen, ẩn chứa không rõ, tràn đầy nguyên rửa, nó mỗi một lần xuất hiện, đều biểu thị tai nạn.

Mà lại, sẽ trừu chọc tà ác âm độc chi tà vật, dẫn tới Cửu U Minh phủ chi Quỷ Sát, để thế gian chỉ âm chí tà chi vật như sau mưa xuân trúc, nhanh chóng lan tràn.

Đây cũng không phải là cái gì đại tạo hóa, đại cơ duyên, ngược lại là đại khủng bố, đại tai nạn!

Lục Vũ lo lắng ra mặt, làm Thiên Huyền tông đệ tử, loại chuyện này nhất định phải ngăn cản, thế nhưng là liền dưới mắt mà nói, hấn có bao nhiêu người tin?

Như là người khác hỏi hấn làm sao biết được đây hết thảy, hấn nên trả lời thế nào?

Lục Vũ trầm mặc, việc này không thể từ hấn ra mặt, chỉ cần tìm có phân lượng người đến ngăn cản nó.

Dưới bóng đêm, Lam Liên hoa lóe ra yêu dị chi quang, trong núi rừng máu chảy thành sông, những cái kia huyết dịch bắt đầu ngược dòng, hướng phía Lam Liên hoa dừng mãnh lao tới, bị nó hấp thụ nhiều.

Hoa sen phệ huyết, yêu dị chi cực.

Điểm này căn bản che giấu cao thủ Thiên Huyền tông, rất nhiều điện chủ đều đang nghị luận.

"Long phù sư, người kiến thức rộng rãi, nhưng từng gặp loại tình huống này?"

Long Tứ Hải nhú mày, ắn ắn có loại dự cảm bất tường.

"Thú Cốt tháp khó gặp, bản phù sư cũng là lần đầu tiên gặp gỡ, chưa từng quen thuộc trong đó tình huống."

"Huyền Mộng, người đây, thấy thế nào?"

Gặp Long phù sư không hiểu rõ, mọi người lại nghĩ tới Huyền Mộng, nàng thế nhưng là Thiên Huyền tông nhất tuyệt.

Huyền Mộng trầm ngâm nói: "Có chút quỷ dị, nhìn qua rất tà môn. Nhưng cách xa nhau quá xa, tạm thời còn không cách nào phán định."

Chiến đấu tại tiếp tục, Thiên Huyền tông đem một chút thụ thương đệ tử triệu hồi, một lần nữa phái ra cao thủ, khai thác chiến thuật xa luân, vĩnh viễn công kích.

Trong núi yêu thú tổn thất kinh người, ngày thứ hai buổi chiều, đã có hai phần ba yêu thú chết đi.

Hoa Ngọc Kiều bị thương lui ra, Lâm Phong, Trương Nhượng Dao, Lục Vũ vẫn còn tiếp tục.

Long Chân vẫn muốn xuyên qua võ kỹ yêu thú khu vực, lại một mực chưa thể toại nguyện, giờ phút này đã lui đến yêu thú cấp bốn khu vực.

Ngày thứ hai ban đêm, Lam Liên hoa quang mang trở nên càng thêm yêu dị mỹ lệ, có yêu thú cấp năm thân chịu trọng thương, chạy đến Thú Cốt tháp trước, quỳ lạy cúi đầu liếm láp trên đất huyết dịch.

Một màn này vốn rất bình thường, thế nhưng là con yêu thú kia tại liếm láp trên đất huyết dịch về sau, vậy mà gửi đi dị biến, thân thể nhanh chóng biến lớn, thực lực không ngừng bạo tăng, trực tiếp từ yêu thú cấp năm tiến hóa thành yêu thú cấp sáu.

Một tiếng gầm rú chấn động sơn lâm, một khắc này tất cả yêu thú đều quay đầu nhìn Thú Cốt tháp, trong mắt xuyên suốt ra yêu dị cực nóng quang mang.

Có Thiên Vũ cao thủ dự cảm đến không ổn, lớn tiếng nói: "Toàn lực ngăn cản, tuyệt không thể để càng nhiều yêu thú biến dị!"

Thiên Huyền tông bắt đầu thêm đại cao thủ đầu nhập, điên cuồng ngăn cản đây hết thảy.

Bên trong Bách Thú sơn, yêu thú số lượng tại giảm xuống, nhưng lại không cách nào ngăn cản cái kia yêu thú quỳ lạy liếm láp huyết dịch.

Càng ngày càng nhiều yêu thú gửi đi biến dị, yêu thú cấp bốn tiến hóa thành yêu thú cấp năm, yêu thú cấp năm tiến hóa thành yêu thú cấp sáu, may mắn chưa từng xuất hiện yêu thú cấp bảy, nếu không Thiên Huyền tông liền đại họa lâm đầu.

Ngày thứ ba, Thiên Huyền tông tổn thất nặng nề, Lục Vũ, Lâm Phong, Trương Nhượng Dao, Long Chân các đệ tử đều toàn bộ rời khỏi, từng cái sắc mặt nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: Chết mà không tha

Đang lúc hoàng hôn, trong lúc áp lực bức bách, Thiên Huyền tông bây giờ thu binh.

Tồn thời gian ba ngày, vòng thứ nhất công kích cuối cùng đều là thất bại, tất cả mọi người rất phiền muộn!

"Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có vận dụng đại lượng phù khí, nghĩ cách chém chết tất cả yêu thú trong núi!"

Chiến tông cao thủ đưa ra một cái đề nghị, thu được đa số người đồng ý.

Phù khí uy lực to lớn, nhưng chế tác không dễ, cho nên không nguyện ý hao tổn.

Huyền Mộng nghĩ tham dự, lại bị Lục Vũ ngăn lại.

Trương Nhược Dao, Lâm Phong, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều đều tập hợp một chỗ, sáu người nhìn như đang trầm mặc, trên thực tế đang tiến hành tâm linh giao lưu.

Lục Vũ nói ra lai lịch của Lam Huyết Ma Liên, Huyền Mộng, Bạch Tuyết bọn người là kinh hãi.

Bạch Tuyết nói: "Việc này nhất định phải ngăn cản."

Huyền Mộng không nói, tựa hồ khác có chút suy nghĩ.

"Lão đại, muốn như thế nào mới có thể ngăn cản đây?"

Lâm Phong đưa ra mọi người quan tâm vấn đề, đã Lục Vũ có thể nhận ra lai lịch của Lam Huyết Ma Liên, vậy hẳn phải chăng có cách đối phó?

Lục Vũ nói: "Phương pháp tốt nhất liền là trốn tránh. Vật này không rõ, đánh chỉ tất tổn hại."

Ngày thứ tư, một vòng mới công kích bạo phát.

Lần này, Phù tông vận dụng số lớn lực sát thương kinh người phù khí, đặc biệt nhằm vào yêu thú cấp năm và yêu thú cấp sáu, triển khai cuồng mãnh công kích.

Ngày đó, trong núi máu chảy thành sông, chim thú gào thét, chấn động Thiên Huyền sơn mạch, đã dẫn phát vô số cường đại yêu thú chú ý.

Tại vận dụng át chủ bài về sau, năm đó ban đêm, Thiên Huyền tông cao thủ giết tới Thú Cốt tháp phụ cận, và những cái kia yêu thú chém giết một đêm, hai vị Thiên Vũ cao thủ tại chỗ chiến tử, Thiên Huyền tông đánh chết bảy con yêu thú cấp sáu, cái này mới rốt cục giải khai Thú Cốt tháp chỉ mê.

Cái kia Cốt Tháp rất thần bí, có phù văn quang mang đang lưu chuyển.

Long Tử Hải mang theo Long Chân đi vào Cốt Tháp trước, lẳng lặng tham dự Thú Cốt tháp bên trên phù văn huyền bí.

Thiên Huyền tông cao thủ có mời Huyền Mộng tiến về, nhưng lại bị nài nỉ cự tuyệt.

Bạch Tuyết cũng không có đi, đây là Lục Vũ ý tứ, tận lực không dính vào xúi quẩy.

Tại Thú Cốt tháp phía dưới, ngoại trừ Lam Huyết Ma Liên bên ngoài, còn cả một phương Thạch ấn.

Thiên Huyền tông cao tăng chăm chú thảo luận về sau, mời Long phù sư xuất thủ, lấy ra viên kia Thạch ấn.

Vuông vức Thạch ấn bề rộng chừng sáu tấc, tại bị rút lên thời khắc, mặt đất xuất hiện không giống bình thường chấn động, một cỗ yêu dị chi khí lấy Lam Liên hoa làm trung tâm, cấp tốc hướng phía bốn phía lan tràn mà đi!

"Không được!"

Long phù sư bật thốt lên kinh hô, Lục Vũ cũng thâm nghĩ không ổn, nhạy cảm cảm giác được dưới mặt đất chỉ âm chí tà chi khí đã tiết ra ngoài, tựa như là mở ra Địa Ngục Chi Môn.

Liên tưởng đến Lam Huyết Ma Liên truyền thuyết, Lục Vũ ần ần cảm thấy, một tràng tai nạn tức sắp giáng lâm.

Theo Thạch ấn cách mặt đất, góc kia Lam Liên hoa vậy mà đột ngột từ mặt đất mọc lên, toàn thân lóe ra lam sắc quang hoa, có hoa phần nở rộ, tản mát ra kỳ dị hương khí.

"Mọi người mau lui!"

Long phù sư cũng không phải là chỉ là hư danh, trước tiên phát ra cảnh cáo, tất cả cao thủ đều cấp tốc thoái lui, làm thành một vòng tròn, phong tỏa không gian bốn phía.

"Đây rốt cuộc là thứ đồ gì, sao sẽ tà ác như thế."

Long Tứ Hải lắc đầu, hắn cũng không nhận ra.

Dưới bóng đêm, Lam Liên hoa bắt đầu héo tàn, trên mặt cánh hoa có một cái hình cung mỉm cười, cái kia là ác ma chi cười, tại bay xuống quá trình bên trong lay động nhoáng một cái, tựa như là đang cười nhạo những người ở trước mắt, để mọi người tâm thần có chút không tập trung.

Cánh hoa rơi xuống đất, lam quang như ngọc, liền biến mất tại trong đất bùn.

Khi tất cả cánh hoa héo tàn, lộ ra một cái đài sen, một hạt màu tím đen hạt sen chiếu sáng rạng rỡ, tản mát ra hương khí.

Cả đoá Lam Huyết Ma Liên liền một viên hạt sen, ngón trở lớn nhỏ, sung mãn mướt mà, mặt ngoài có thiên nhiên đường vân, tựa hồ ẩn chứa thiên địa huyền bí.

Long Tứ Hải nhủ này, tại Thiên Huyền tông cao thủ yêu cầu dưới, lấy một cái hộp ngọc hảo hảo thu về cái này mai hạt sen.

Viên kia Thạch ấn hùng vĩ và cổ điển, chính diện khắc lấy một cái trăng lưỡi liềm đồ án, tại cái kia nguyệt nha bên trong, có một cái tiểu xảo tinh xảo "Xá" chữ!

Thạch ấn và hạt sen bị Thiên Huyền chủ phong Thiên Vũ cao thủ mang đi, lần này Thiên Huyền tông tổn thất hơn một ngàn vị cao thủ, đổi lấy một viên Thạch ấn, đến cùng có đáng giá hay không, làm sao còn nói không rõ.

Sau nửa đêm, Thiên Huyền tông bắt đầu rút lui. Lại phát hiện trong núi xuất hiện rất nhiều lam cỏ, dài nhỏ lá cây như kiếm, lóe ra lấp lánh lam quang, ở dưới bóng đêm phá lệ mỹ lệ.

Những này lam cỏ phân bố cực lớn, vô cùng có quy luật, từ trên cao nhìn xuống, lam cỏ hợp thành một cái to lớn "Chết" chữ, thu hút tâm thần người ta!

Cái này giống như là một loại nào đó báo trước, đang nhắc nhở đám người, tử vong sắp xảy ra!

"Đáng giận, tại sao có thể như vậy? Lần trước Thú Cốt tháp xuất hiện, Thiên Huyền tông được một lần cơ duyên, làm sao lần này liền biến thành tai nạn?"

"Long phù sư, ngươi có thượng sách gì?"

Long Tứ Hải nói: "Việc này xác thực quý dị, nhưng không bài xích là chương nhãn pháp, cho nên chúng ta không thể tự loạn trận cuộc, nhưng đập người mặt thiết kiến thức nơi này hết thảy, một có biến liền lập tức bẩm báo."

Thiên Huyền tông cao tăng tiếp thu đề nghị này, để Khí tông và Phù tông riêng phần mình phái ra cao thủ, mật thiết giám sát nơi đây.

Mùng một tháng năm, khoảng cách tiết Đoan Ngọ thiên kiều tranh đoạt chiến còn cả bốn ngày.

Thiên Huyền tông công bố thiên kiều tranh đoạt chiến dự thi danh ngạch.

Bởi vì Thú Cốt tháp quan hệ, một chút vốn có tư cách dự thi cao thủ, chết tại Bách Thú sơn, bởi vậy lần này danh ngạch giảm ít một chút.

Chiến tông số người nhiều nhất, đạt đến một ngàn người!

Sáu tông khác cộng lại, tổng cộng ba ngàn người.

Mấy ngày nay, tất cả mọi người tại chăm chỉ tu luyện, vì tranh đoạt chiến làm chuẩn bị, muốn một tiếng hét lên làm kinh người.

Ngày mùng 2 tháng 5, buổi chiều, một con cự cầm phá vỡ mây đen, xuất hiện ở Thiên Huyền tông trên không, đã dẫn phát vô số nhiệt nghị.

Đầu kia cự cầm hai cánh che trời, thân vô kinh người, cánh vung lên, vân khai vụ tán, thiên phong phi nhanh!

"Là hấn! Trở về."

Pháp tông Trần Dao nhìn thấy cự cầm trên đầu cái kia đứng ngạo nghễ thân ảnh, ánh mắt lộ ra một cổ nhói nhói, đã nhiều năm như vậy, hấn phong thái như trước, năng vẫn như cũ khó mà quên.

Cự cầm như hạc, xòe hai cánh vượt qua năm trăm trượng, đã dẫn phát Thiên Huyền tông oanh động, sợ ngây người không ít người.

Long Chân ngẩng đầu nhìn cự cầm, khẽ nói: "Đắc chí, một con xuất sinh mà thôi."

Lục Vũ ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, đầu này cự cầm khí thôn sơn hà, vừa nhìn liền biết không là phạm phẩm, giống như có lẽ đã siêu việt yêu

thú cấp sáu.

Nếu là như vậy, đầu này cự cầm há không thể và thần đạo cao thủ địch nổi?

Trên Chiến Hồn đại lục, mạnh nhất là cấp chín yêu thú, đối ứng thần đạo đỉnh phong lĩnh vực.

Yêu thú cấp sáu đối ứng Thiên Vũ cảnh, cái kia là võ đạo đỉnh phong lĩnh vực.

Huyền Mộng hiện thân, nhìn đầu kia cự cầm, ánh mắt rơi vào cự cầm trên đầu cái kia đứng ngạo nghễ thân ảnh phía trên.

"Bính Thiên Lạc! Nghĩ không ra hần vậy mà trở về. Xem ra mấy năm này ra ngoài, hần là rất có kỳ ngộ. Cái này hung cầm không thể coi thường!"

Lục Vũ nói: "Nhìn giống yêu thú cấp bảy!"

Thiên Huyền thất tông, các điện cao thủ đều đang chăm chú cự cầm, không Thiếu điện chủ đều nhận ra Bính Thiên Lạc, trong miệng phát ra tiếng kinh hô!

Pháp tông cao hứng nhất, bởi vì cái này Bính Thiên Lạc từng là Pháp tông tuyệt thế yêu nghiệt, đi ra ngoài lịch luyện mấy năm, bây giờ rốt cục chạy về!

Chiến tông, Huyền tông, Phù tông một chút điện chủ có chút lo lắng.

Lập tức liền là thiên kiều tranh đoạt chiến, Bính Thiên Lạc lúc này chạy về, tuyệt không phải trùng hợp, tất nhiên sẽ cho đệ tử các tông khác mang đến áp lực thực lớn, trực tiếp ảnh hưởng tranh đoạt chiến cuối cùng kết cục!

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 267: Pháp tông tụ hội

Cao thủ Pháp tông nhao nhao trước đi nghênh đón, cao thủ tông khác thì tại mật thiết lưu ý.

Thiên kiều tranh đoạt chiến càng ngày càng gần, các tông bầu không khí đều có chút quý dị, một chút lan truyền nhanh chóng tin tức đang lắng lẽ sinh sôi, đã dẫn phát nhiệt nghị.

"Bính Thiên Lạc trở về, lần này thiên kiều bảo tọa ai có thể địch nổi?"

"Bính Thiên Lạc chỉ là Pháp tông yêu nghiệt, Chiến tông Phong Thiên Vũ cũng xuất quan, vài phút hoàn ngược Bính Thiên Lạc."

"Người đánh rầm! Bính Thiên Lạc mới là mạnh nhất."

"Người biết cái gì, nghe nói Thiên tông Đông Phương Hạc cũng muốn tham dự, Thiên tông là địa phương nào, cái kia là mạnh nhất chi địa!"

"Pháp tông Dịch Vũ Dương cũng không thể coi thường, hần nhưng là Thiên Huyền tông tương lai chủng giáo người thừa kế, nghe nói gần đây đột nhiên tăng mạnh, thực lực dọa người!"

"Đừng quên còn cả Huyền tông vẫn không hai, đó cũng là một cái nghe rợn cả người yêu nghiệt!"

"Nghe nói Phù tông vạn năm dương cũng quay về rồi, lần này thiên kiều tranh đoạt chiến, tuyệt đối là đặc sắc tuyệt luân!"

Những tin tức này tại các tông đệ tử ở giữa lưu truyền, rất nhanh liền truyền đến Lục Vũ trong lỗ tai.

"Xem ra Thiên Huyền tông nhân tài đông đúc a."

Huyền Mộng nói: "Thiên Huyền tông nội tình thâm hậu, có chút phương diện so trong tưởng tượng của người càng kinh người hơn."

Buổi chiều, Huyền Mộng tiếp vào mời, cái kia là Pháp tông phái người đưa tới thiệp mời, chuyên môn vì Bính Thiên Lạc đón tiếp, thuận tiện mời Thiên Huyền thất tông một chút nhân vật có mặt mũi, tiến đến đoàn tụ.

Đây là một trận tư nhân tiểu tụ sẽ, nhưng người tham dự tất cả đều là Thiên Huyền tông có thân phận địa vị người.

Huyền Mộng mang theo Lục Vũ tiến về đi gặp, đêm đó gặp được không ít người quen.

Long Chân tới, Trương Nhược Dao cũng tới, đều là theo chân Chiến tông cao thủ đến đây.

Lâm Phong vậy mà cũng tới, Bạch Tuyết tự nhiên không cần phải nói, nàng và Trần Dao thế nhưng là khuê mật.

"Huyền Mộng, đã lâu không gặp, a, cảnh giới của ngươi làm sao ngã xuống đến làm sao lợi hại?"

Toàn thân áo trắng Bính Thiên Lạc nhìn qua hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, ngũ quan ngay ngắn mà cương nghị, mày kiếm mắt sáng, hai đầu lông mày khi thể khiếp người, trong hai mắt lóe ra nhật hào quang màu xanh lục, khiến người ta có chút kinh hãi.

Bính Thiên Lạc chỗ mi tâm, có một nốt ruồi đen, vô cùng dễ thấy, tại trắng nõn da thịt làm nổi bật dưới, hơi phá hủy mỹ cảm, nhưng lại cho người ta một loại khác loại yêu dị.

Đây là một cái cực kỳ siêu phẩm nam tử, cũng không có tận lực bộc lộ, nhưng lại khiến người ta không dám coi thường.

Huyền Mộng lạnh nhạt nói: "Gần đây tại tái tạo căn cơ, cảnh giới không quá ổn định."

Bính Thiên Lạc trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, ngoài miệng lại cười nói: "Thì ra là thế."

Nhìn sang Lục Vũ, Bính Thiên Lạc cũng không quá để ý, thuận miệng hỏi một câu.

"Đây là đệ tử của Huyền tông ngươi?"

"Đây là Như Mộng viện của ta chủ sự Lục Vũ, tân tấn đệ tử năm nay."

Bính Thiên Lạc không lắm để ý, rõ ràng chưa từng đem Lục Vũ để vào mắt.

"Rất nhiều lão bằng hữu đều đến, bên kia đi chuyện vãn đi."

Bính Thiên Lạc mời Huyền Mộng đi qua, lại đối Lục Vũ không nghe thấy không để ý tới.

Huyền Mộng liếc mắt Lục Vũ một chút, giống như cười mà không phải cười, cũng không nhiều xách.

Lục Vũ không hề động khí, đây là Pháp tông, Bính Thiên Lạc rời đi mấy năm, vừa trở về không biết mình đó cũng là bình thường sự tình.

Trên tụ hội, đông đảo tân khách vật hợp theo loài, nhất có thụ chú mục tự nhiên là Bính Thiên Lạc, Huyền Mộng, Trần Dao, Bạch Tuyết một nhóm người.

Cái kia trong đó, Lục Vũ thấy được Dịch Vũ Dương, hẳn hôm nay đổi một thân cách ăn mặc, áo trắng như tuyết, như nhẹ nhàng quân tử.

Chiến tông Phong Thiên Vũ cũng tới, kiều căng lạnh lùng, đang cùng một cái nữ tử dung mạo xuất sắc nói chuyện phiếm.

Huyền tông vẫn không hai đứng ở bên cạnh Huyền Mộng, hẳn hơn hai mươi tuổi, không tính rất anh tuấn, vóc người trung đẳng, nhưng lại khí chất trầm ổn, cho người ta một loại già dặn, già quen cảm giác.

Phù tông Vạn năm dương nặc áo gấm, hẳn năm nay hai mươi bảy tuổi, cười hi hi trên mặt mang một vòng tự ngạo, đang cùng Bính Thiên Lạc ôn chuyện.

Cái kia thiên kiều vòng tròn, người bình thường dung nhập không đi vào, hoặc là tuấn nam tinh nữ, hoặc là danh khí kinh người, nhưng là Long Chân lại xâm nhập cái vòng kia, tại Phong Thiên Vũ bên cạnh, và mọi người chậm rãi mà nói, rất là đặc ý.

Lâm Phong và Trương Nhược Dao đi vào Lục Vũ bên cạnh, các nàng trên tụ hội thuộc về Nhị lưu vòng tròn, không được coi trọng, cảm giác tựa như là vật làm nền.

Ti Không Tà Nguyệt cũng tới, đang cùng Phù tông Thẩm Mục trò chuyện khởi kinh.

Nhiều ngày không thấy, Thẩm Mục lại nhưng đã là Linh Vũ thất trọng cảnh giới, tốc độ này quả thực có chút kinh người.

Long phù sư đang cùng một chút điện chủ nói chuyện phiếm, nhưng ánh mắt cũng không ngừng từ một chút nữ nhân xinh đẹp trên thân đảo qua.

Lần tụ hội này, Thiên tông không có người tham gia.

Nhưng Thiên Huyền thất tông mỹ nữ nổi danh tất cả đều đến đông đủ, ở trong đó Trương Nhược Dao cực kỳ đáng chú ý, thanh lãnh thoát tục mỹ mạo đủ để đứng hàng ba vị trước.

Chiến tông thập đại mỹ nữ, Hồn tông bảy đẹp, Huyền tông tứ mỹ, Pháp tông tam mỹ, Khí tông một đẹp, cộng lại chung hai mươi lăm người.

Trừ ra Trương Nhược Dao, Ti Không Tà Nguyệt chờ tân tiến năm đẹp, kỳ trước còn cả hai mươi vị mỹ nữ, đây đều là Thiên Huyền tông tịnh lệ nhất cảnh sắc.

Hoa Ngọc Kiều mỉm cười mà đến, nàng tới tương đối trẻ, tới nay cách ăn mặc yêu điểm mà mê người, rất là hút mắt người chú ý.

Lâm Hồn tông bảy đẹp một trong, Hoa Ngọc Kiều danh khí mặc dù không lớn, nhưng mỹ mạo lại rất là bất phàm.

Hồn tông bảy đẹp, Bạch Tuyết thứ nhất, Hoa Ngọc Kiều thứ ba, mà Ti Không Tà Nguyệt lại xếp tại hạng sáu.

Giống Hoa Ngọc Kiều loại này, không quyền không thế, nhưng lại mỹ mạo mê người, chính là rất nhiều người hạ thủ tốt nhất mục tiêu.

Hoa Ngọc Kiều vừa tới đến Lục Vũ bên cạnh, và Trương Nhược Dao, Lâm Phong hàn huyền một hồi, chỉ thấy một cái chừng ba mươi tuổi nam tử cao lớn tiến lên bắt chuyện.

"Hoa sư muội hồi lâu không thấy, thật sự là càng đẹp ra. Đi qua cùng uống một chén a."

Hoa Ngọc Kiều quyến rũ động lòng người, khẽ cười nói: "Trần sư huynh cũng tại a, ta cái này có mấy cái bằng hữu trước chào hỏi một cái, đợi lại rảnh rồi ta tới."

Đây là viễn chuyển lí do thoái thác, trên thực tế liền là không muốn đi.

Trần sư huynh quét Lục Vũ, Lâm Phong một chút, ánh mắt rơi vào Trương Nhược Dao trên người, ánh mắt lộ ra một vòng kinh diễm.

Hoa Ngọc Kiều đẹp ở chỗ vũ mị, có loại xinh đẹp phong thái, làm cho nam nhân say mê.

Trương Nhược Dao đẹp như chân trời trắng non, thanh lãnh cao khiết, giống như tiên tử, không thể khinh nhờn.

"Đã là bằng hữu của ngươi, vậy liền kêu lên vị tiểu sư muội này, cùng đi tụ họp một chút."

Trần sư huynh cười đến rất xán lạn, che dấu trong lòng tà niệm.

"Cái này ... "

Hoa Ngọc Kiều có chút khó khăn, ánh mắt trôi hướng Lục Vũ, tại hồi thẩm hấn ý tứ.

Lâm Phong cười đùa nói: "Đã vị sư huynh này như thế thịnh tình, chúng ta nếu là không nể mặt, chẳng phải là không nể mặt Trần sư huynh? Đi thôi, chúng ta cùng đi."

Trần sư huynh có chút không vui, Hoa Ngọc Kiều xưng hô hấn sư huynh, Lâm Phong cũng xưng hô hấn sư huynh, thật sự là không biết lớn nhỏ.

Nhưng là ngay trước mặt Hoa Ngọc Kiều, Trần sư huynh cũng không tiện phát tác, mục tiêu của hấn là Hoa Ngọc Kiều và Trương Nhược Dao.

"Ngọc Kiều a, ngươi đây là càng ngày càng trẻ a?"

"Hoa sư muội thật sự là càng phát ra kiều diễm, không hổ là Hồn tông bảy đẹp trước ba diệu nhân nhi."

"Tới tới tới, trước cạn một chén!"

Hơn mười nam nhân đem Hoa Ngọc Kiều bao bọc vây quanh, có phó diện chủ, có trưởng lão, có chủ sự tình, còn có một số cùng thể hệ sư huynh đệ.

Hoa Ngọc Kiều bắt đắc dĩ, nhìn Lục Vũ một chút, cười khanh khách đáp lại nhiệt tình của mọi người và không có hảo ý.

Trương Nhược Dao tương đối thanh lãnh, mặc dù so Hoa Ngọc Kiều càng đẹp, nhưng không có Hoa Ngọc Kiều như vậy bị người ưa thích.

Truy cứu nguyên nhân, mười bảy tuổi Trương Nhược Dao, trong thanh lãnh còn hơi có vẻ ngây ngô, luận mị lực nữ nhân, còn không bằng Hoa Ngọc Kiều mê người.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Ý thế hiếp người

Lục Vũ lạnh nhạt mỉm cười, lẳng lặng mà nhìn xem, vèn vèn từ một điểm này liền có thể nhìn ra, Hoa Ngọc Kiều tại Thiên Huyền tông được hoan nghênh trình độ.

Đương nhiên, trọng điểm là rất nhiều nam nhân đều nhìn chăm chăm nàng, đôi nàng có ý đồ bất lương.

Hoa Ngọc Kiều quyến rũ động lòng người, một cái nhãn mày một nụ cười đều câu nhân hồn phách, nhưng Lục Vũ biết, đó cũng là bắt đắc dĩ, những người này nàng đi vắng đều đắc tội không nổi a.

Mọi người tại hung hăng mời rượu, hoàn toàn đem Lục Vũ, Lâm Phong ngăn cách.

Trương Nhược Dao cũng bị người mời được một bên, căn bản không ai để ý tới Lục Vũ cùng Lâm Phong.

"Quá vô sỉ, lão đại, đây đều là lão lưu manh a. Ngày bình thường, từng cái ra về đạo mạo, bí mật nguyên lai tất cả đều là già dâm - trùng."

Lâm Phong lần thứ nhất tham gia loại tụ hội này, cuối cùng thấy được những cái kia cái thứ không biết xấu hổ là mặt hàng gì.

Lục Vũ rất bình tĩnh, cười nói: "Trên đời liền nam nhân cùng nữ nhân, mỹ mạo tựa như tài nguyên, bị đám người chỗ vui, bị đám người chỗ truy. Đây là nhân tính tất nhiên, người có thể khinh thường hành vi của bọn hắn, nhưng là người muốn thấy rõ sở trong đó bản chất."

Lâm Phong cũng sợ, ngạc nhiên nói: "Người liền tuyệt không ăn dâm?"

Lục Vũ nói: "Ăn dâm cũng không thể thay đổi hiện thực."

Lâm Phong hỏi: "Vậy phải như thế nào mới có thể thay đổi biến hiện thực?"

"Thực lực! Thế giới này, có thực lực liền có hết thảy, nếu không người làm gì muốn tân tân khổ khổ tu luyện?"

"Lão đại nói đúng, bọn gia hỏa này đơn giản cũng là ý thế hiếp người, nếu là không có bản sự, ai chim bọn hắn?"

Hoa Ngọc Kiều quần nhau tại nam nhân ở giữa, mặc dù cực điểm khéo đưa đẩy, nhưng cũng ngăn cản không nổi những người này trong lòng tà nghĩ.

"Lý sư huynh thanh tự trọng."

Hoa Ngọc Kiều thanh âm lạnh lẽo, mang theo nộ khí cảnh cáo.

"Hoa sư muội lúc nào trở nên như thế cứng chặc đàng hoàng, không phải liền là chơi đùa nha, sư huynh ta đây là để mắt người."

Một cái ngoài ba mươi nam tử tàn lông mày giương lên, ánh mắt lộ ra một tia uy hiếp, đang cảnh cáo Hoa Ngọc Kiều, để nàng thức thời.

Ở đây người nào không biết, Hoa Ngọc Kiều tại Hồn tông không quyền không thế, là giới trước hai mươi mốt trung, một người dễ bị khi phũ.

Một bên, có người ồn ào nói: "Hoa sư muội làm gì sinh khí, mọi người cái này không đều là ưa thích người sao? Đến, tiếp tục uống rượu."

Cái kia bọn đàn ông làm thành một vòng, càng thu càng chặt, từng cái ánh mắt lửa nóng, ánh mắt tại Hoa Ngọc Kiều eo nhỏ, vênh lên - mộng, trên bộ ngực lớn bắn phá, hận không thể một ngụm đem nàng ăn hết.

"Uy, các người chơi cái gì?"

Lâm Phong nhìn không được, tiến lên muốn gạt mở đám người, mang theo Hoa Ngọc Kiều rời đi.

"Người thứ gì, một bên mát mẻ đi."

Một người nam tử vùng ngược tay lên, liền đem Lâm Phong đánh bay ra ngoài.

"Trần sư huynh, người làm gì?"

Hoa Ngọc Kiều tròn mắt tròn xoe, trên mặt hiện đầy hàn ý.

"Thế nào, Hoa sư muội đây là đang trách cứ ta sao?"

Vừa rồi mời Hoa Ngọc Kiều một đoàn người tới vị kia Trần sư huynh mặt lạnh lấy, trong mắt lộ ra nhe răng cười.

"Hoa sư muội nhưng cần nghĩ kỹ, đây chính là Pháp tông tụ hội, thật muốn nháo ra chuyện gì, ngày sau sư muội nghĩ tại Thiên Huyền tông đặt chân, chỉ sợ cũng không dễ dàng."

Cái kia Lý sư huynh liền tiếp cười tà, đang uy hiếp Hoa Ngọc Kiều.

"Nghe nói Pháp tông luôn luôn chấp pháp công chính, nếu không tìm trưởng lão của Pháp tông đến phân xử thử?"

Lục Vũ mở miệng, nở nụ cười, nhưng ánh mắt cũng rất lạnh.

"Ồ đâu ra lằng đằng thanh, dám xen vào việc của người khác, có tin ta hay không đem người ném ra."

Lý sư huynh cảm tức nhìn Lục Vũ, thật nghĩ một bàn tay cho hắn vỗ xuống.

"Không tin!"

Lục Vũ cười lạnh, cái này thế đạo người hiền bị bắt nạt, ngra thiện bị người cười, kiếp trước hắn đã chịu đủ uất khí, kiếp này ai cũng đừng hòng trên đầu hắn đi ị.

Lý sư huynh sững sờ, lập tức giận dữ, cười gằn nói: "Một cái đệ tử mới vô, dám cùng ta mạnh miệng, ta muốn không dạy dỗ ngươi, ta cũng không phải là Lý Đại Chùy!"

Hoa Ngọc Kiều đôi môi khẽ nhúc nhích, muốn nói điểm cái gì, thế nhưng là nhìn thấy Lục Vũ mặt lạnh lầy, nằng lại ngoan ngoãn ngậm miệng.

Lúc này không giống ngày xưa, trước kia Hoa Ngọc Kiều một người, nhất gan sợ phiền phức, bây giờ nàng đã là Bắc Đẩu chiến đội thành viên, không còn là một người.

Trương Nhược Dao đi vào Lục Vũ bên cạnh, Lâm Phong thờ phỉ phò trở lại Lục Vũ bên cạnh thân, giận dữ nhìn cái kia họ Trần.

Nhìn nhanh chân đi tới Lý Đại Chùy, Lục Vũ lạnh lùng chế giễu nói: "Giáo huấn ta? Ngươi làm đây là nhà ngươi sao?"

Nơi này chính là địa bàn của Pháp tông, đêm nay chuyên môn vì Bính Thiên Lạc đón tiếp, ở chỗ này nháo sự, chẳng khác gì là không nể mặt Pháp tông, không nể mặt Bính Thiên Lạc.

Lý Đại Chùy khinh thường nói: "Thu thập ngươi một cái đệ tử mới nhập môn, cái kia cùng giẫm chết con kiến dễ dàng. Tiểu tử thôi, ngươi cũng không hỏi thăm một chút, Lý Đại Chùy ta là ai, dám cùng ta đấu, lão tử giết chết ngươi!"

Tiến lên thân thể đột nhiên gia tốc, nhanh như quỷ mị, một bàn tay hướng phía Lục Vũ trên mặt đánh tới, đây là thành tâm muốn đánh mặt, cho Lục Vũ một chút giáo huấn.

Lý Đại Chùy chính là Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, luôn luôn tự ngao, cha là Chiến tông một vị nào đó điện chủ, ngày bình thường liền ngang ngược càn rỡ, một mực thăm dò Hoa Ngọc Kiều sắc đẹp.

Làm sao Hoa Ngọc Kiều rất ít ra ngoài, phần lớn thời gian đều ở tại Hồn tông, cái này khiến Lý Đại Chùy một mực không có cơ hội.

Đêm nay khó được gặp gỡ, Lý Đại Chùy tâm nhãn tiêu xài một chút, nghĩ chiếm tiện nghi, cái nào nghĩ Hoa Ngọc Kiều lại không cho mặt mũi, Lục Vũ còn mở miệng ngăn cản.

Lý Đại Chùy há có thể nuốt xuống một hơi này, đương nhiên phải thật tốt giáo huấn Lục Vũ, phát tiết tức giận trong lòng.

"Cùng hung cực ác, tội không thể tha!"

Lục Vũ cười lạnh, trái duỗi tay ra, trong nháy mắt chế trụ Lý Đại Chùy cổ tay, thuận thế hướng xuống đè ép.

"A ... buông tay ... "

Kêu thảm như heo bị làm thịt kinh động đến tất cả mọi người, một đỏ mặt lên Lý Đại Chùy tay phải bị Lục Vũ chế trụ, cả người khuất nhục quỳ gối dưới chân hắn, một màn này sợ ngây người vô số người.

Những cái kia quay chung quanh tại Hoa Ngọc Kiều bên cạnh nam nhân, tất cả đều một bộ gặp quỷ thần sắc.

Lý Đại Chùy thế nhưng là Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, Lục Vũ mới Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, hai cách xa to lớn, làm sao Lý Đại Chùy ngược lại bại trong tay Lục Vũ?

"Xéo đi, nhanh buông ra, ta liều mạng với ngươi!"

Lý Đại Chùy cuồng hồng, toàn thân quần áo vỡ vụn, gân xanh nhô lên, thể nội cuồng lực bộc phát, ý đồ hất ra Lục Vũ ngăn chặn, đứng dậy.

Lục Vũ tay phải gánh vác, tay trái tăng lực, chỉ nghe răng rắc một tiếng, Lý Đại Chùy cánh tay phải bẻ gãy, trong miệng tái phát kêu thảm, trên trán lớn mồ hôi như mưa, đau hần tê tâm liệt phế, nhưng chính là trợn không dậy nổi.

Lục Vũ tựa như một tòa thái sơn, ép tới hắn không thể động đậy.

Lý Đại Chùy đơn giản không thể tin được, không tiếp thụ được sự thật này.

"Làm càn, còn không buông tay!"

Có Chiến tông đồng môn giận dữ mắng mỏ, vọt tới trước mặt Lục Vũ, phát tay muốn đánh người.

Lục Vũ ánh mắt lạnh lẽo, cảnh cáo nói: "Ngươi nghĩ rõ ràng, nếu là cảm thấy quý gối cái này rất phong quang, ngươi liền xuất thủ thử một lần."

Người kia cũng là Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, bị Lục Vũ ánh mắt trừng một cái, bỗng cảm giác sợ đến vỡ mặt, có loại âm thầm sợ hãi.

Lý Tam Hứa sắc mặt tái xanh, hần nhưng là Chiến tông hạ cửu điện một vị điện chủ, đêm nay mang nhi tử đến đây tụ hội, cái nào nghĩ thể khắc nhi tử vậy mà khuất nhục quỳ gối một cái đệ tử mới vô trước mặt, đơn giản tức chết ta vậy!

"Xuất thủ đã thương người, không thể để người sống nữa!"

Lý Tam Hứa giận dữ, như một con giận ung, trong nháy mắt tới gần Lục Vũ, một chương vào đầu bổ tới, cái kia là muốn đưa hắn vào chỗ chết!

Lục Vũ cửu khiêu thông minh, trong nháy mắt cảm giác được nguy cơ, toàn thân kéo căng, cảm nhận được nào đó đại uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Luận bàn đánh cược

Lấy Lục Vũ thực lực hôm nay, bình thường cao thủ Nguyên Vũ cảnh không có khả năng đối với hắn cấu thành quá lớn uy hiếp.

Đẩy ngược đi qua, cái này người xuất thủ tất nhiên là Nguyên Vũ cảnh hậu kỳ, cao hơn Lục Vũ nhiều cái cảnh giới, mới sẽ hình thành cường thế áp chế.

Huyền Mộng ánh mắt như băng, cho Bạch Tuyết đưa một cái ánh mắt.

Làm Lý Tam Hứa cái kia tất sát một chương tới gần Lục Vũ đỉnh đầu lúc, một đạo tuyết trắng thân ảnh xé mở hư không, tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đón đỡ Lý Tam Hứa một kích.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, sóng xung kích quét sạch khắp nơi, thổi lật ra cái bàn, đánh bay hoa quả món ngon, tạo thành một cái phá diệt khu vực.

Lục Vũ trong nháy mắt nhanh lùi lại, lôi kéo Lâm Phong và Trương Nhượng Dao tránh đi khu vực nổ.

Lý Tam Hứa thân thể nhoáng một cái, như say rượu hướng về sau thối lui, trong mắt tràn đầy nộ khí.

"Ai ngăn ta?"

Bạch Tuyết quần áo bay múa, đẹp đến kinh người, cử chỉ ưu nhã khẽ vuốt trên trán mái tóc, ôn nhu cười nói: "Điện chủ làm gì tức giận, lấy thân phận của người khi dễ một cái đệ tử mới vô, cái này ít nhiều có chút không thể nào nói nổi."

Lý Tam Hứa cả giận nói: "Hắn trước mặt mọi người nhục nhã con ta, còn bề gãy con ta cánh tay, ta há có thể dung hắn?"

Bạch Tuyết tiểu dung lạnh lẽo, khẽ nói: "Sự tình ra tất có nhân, con trai của người tính cách người nắm chắc trong lòng, việc này tốt nhất cứ tính như thế, mọi người đều thối lui một bước, làm làm không có cái gì phát sinh."

Lý Tam Hứa cười giận dữ nói: "Ta nếu không đáp ứng đây?"

Bạch Tuyết lạnh lùng nói: "Điện chủ nếu là cảm thấy nuốt không trôi một hơi này, vậy dễ làm, Sinh Tử Chiến Đài chúng ta bên trên nhất quyết cao thấp. Ta như thua, Lục Vũ tùy người xử trí. Người như thua, người cùng con trai của người liền đem mệnh lưu tại nơi này."

Cái này vừa nói, toàn trường chấn kinh, vì một cái đệ tử mới vô, Bạch Tuyết muốn cùng Lý điện chủ cược mệnh!

Đây quả thực nghe rộn cả người cùng, đại xuất tất cả mọi người dự kiến.

Lý Tam Hứa tức giận đến toàn thân run rẩy, cả giận nói: "Hắn là người môn hạ đệ tử? Người như thế che chở hắn?"

Bạch Tuyết đạm mạc nói: "Lục Vũ là Huyền tông chủ sự của Như Mộng viện, con trai của người đối với hắn vô lễ, Huyền Mộng chính ở đằng kia, nếu không người cùng nàng đi nói rõ lý lẽ?"

Như Mộng viện chủ sự!

Thân phận này làm cho người giật mình!

Huyền Mộng cũng không dễ chọc, nàng là Thiên Huyền tông nhất tuyệt, và Long Tử Hải nổi danh, coi như bên trong điện chủ lục điện đều khách khách khí khí với nàng, không muốn trêu chọc.

Lý Tam Hứa chỉ là hạ cử điện diện chủ, tùy tiện trêu chọc Huyền Mộng, đây chính là rất ngu xuẩn hành vi.

Pháp tông Trần Dao ra mặt, khuyên nhủ: "Tốt, xem ở mặt mũi của Pháp tông bên trên, việc này cứ như vậy bỏ qua không đề cập tới."

Chiến tông, một vị điện chủ đi vào Lý Tam Hứa bên cạnh, ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, liền đem hắn khuyên đi.

Về sau, một cái Chiến tông đệ tử ra mặt, hướng Lục Vũ đi tới.

"Khó được đêm nay có cơ hội, các tông cao thủ tề tụ một chuyến, không bằng ta đến phao chuyên dẫn ngọc, và Huyền tông Lục Vũ này sư đệ luận bàn mấy chiêu, vì mọi người trợ trợ hứng."

Cái này vừa nói, lập tức liền có không ít người đồng ý.

Rất rõ ràng, Chiến tông nuốt không trôi một hơi này, nhưng lại không tiện công khai và Huyền Mộng đối nghịch, tại là nghĩ đến loại phương pháp này, nghĩ tại đứng trên đài thừa cơ nhục nhả Lục Vũ.

Trước đó, Lý Đại Chủy lạc bại, đó là bởi vì chủ quan, bị Lục Vũ xuất kỳ bất ý, công lúc bất ngờ.

Rất nhiều Chiến tông cao thủ đều không phục, bởi vì tại Thiên Huyền thất tông, sức chiến đấu của Chiến tông xếp hàng thứ nhất, bọn hắn là vì chiến mà sinh.

Lục Vũ nhìn Lâm Phong một chút, lập tức đưa ánh mắt chuyển qua Hoa Ngọc Kiều trên người.

Hoa Ngọc Kiều bước đi nhẹ nhàng, phong thái vô hạn đi đến Lục Vũ bên cạnh, đầu tiên là ưu nhã cười một tiếng, sau đó nhìn quanh ở đây tất cả mọi người.

"Trợ hứng luận bàn đương nhiên tốt, nhưng nếu là thêm điểm tặng thưởng, kia liền càng hăng hái, mọi người cảm thấy thế nào?"

Trần Dao sững sờ, kinh ngạc nói: "Cược thắng thua?"

Bạch Tuyết cười nói: "Trợ hứng nha, không cá cược điểm tặng thưởng, sao đủ kích thích?"

Chiến tông một vị phó điện chủ hỏi: "Đánh cược gì tặng thưởng?"

Bạch Tuyết thanh nhã nói: "Đơn giản, luận võ định thắng thua, động thủ trước đó, tất cả mọi người có thể đặt cược, cược người ưa thích một phương thắng."

Có người nói: "Dạng này có thể hay không tổn thương hòa khí?"

Bạch Tuyết nói: "Luận bàn mà thôi, Lục Vũ là Linh Vũ cảnh, liền để đệ tử của Linh Vũ cảnh cùng hắn luận bàn, các tông đệ tử chỉ cần có hứng thú, thuộc về Linh Vũ cảnh phạm vi, đều có thể tham dự. Chúng ta hiện trường đặt cược, mọi người cùng nhau chứng kiến thắng thua."

Bính Thiên Lạc khẽ cười nói: "Cái này có ý tứ, thật lâu không có chơi loại trò chơi này."

Chiến tông Phong Thiên Vũ nói: "Rất nhanh liền là thiên kiều tranh đoạt chiến, để bọn hắn trước nóng người, cũng không tệ."

Huyền tông vẫn không hai nói: "Đề nghị này ta tán thành."

Mọi người phần lớn là hiếu chiến người, một trận tụ hội chỉ là tâm sự, uống chút rượu, vậy cũng quá không có gì hay.

"Tốt, chúng ta đi luyện võ trường."

Pháp tông, Dịch Vũ Dương mở miệng, mọi người cùng nhau đi tới, đi tới trung lục điện trong luyện võ trường.

"Ai tới làm nhà cái?"

Bạch Tuyết mỉm cười hỏi thăm, ánh mắt đảo qua ở đây một số cao thủ.

"Đây là Pháp tông, tự nhiên do người của Pháp tông tới làm nhà cái, đó mới công chính."

Dịch Vũ Dương cười nói: "Để ta làm nhà cái, lần này chú quy tắc ..."

Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Gần đây, tất cả mọi người tại chăm chỉ tu luyện, thiếu nhất liền là tài nguyên. Nếu không dạng này, lấy đan dược và điểm cống hiến đặt cược, mỗi một chú chỉ ít năm viên linh đan, hoặc là hai trăm điểm cống hiến, bên trên không không giới hạn, có thể đánh cược, mọi người cảm thấy có đủ hay không kích thích a?"

Bạch Tuyết mắng: "Nhìn người cái kia không phóng khoáng, đêm nay mọi người ở đây, đều là Thiên Huyền tông nhân vật có mặt mũi, năm viên linh đan bọn hắn làm sao dễ mất, ít nhất phải mười cái một chú, hoặc là năm trăm điểm cống hiến một chú."

Hoa Ngọc Kiều cười làm lành nói: "Nói rất đúng, là ta cân nhắc không chu toàn, mọi người chớ muốn tức giận."

Một số đệ tử oán thăm, năm trăm điểm công hiến, người cướp người a, ngoại trừ trưởng lão, điện chủ bên ngoài, bình thường đệ tử chỗ nào cảm ra được?

Mười viên linh đan, cái giá tiền này cao hơn, hổ cha a.

Trần Dao nói: "Hứng thú có thể cược cái tặng thưởng, không hứng thú nhìn xem nào nhiệt cũng được."

Không ít đệ tử đều nhẹ nhàng thở ra, bọn hắn mặc dù nghĩ đánh cược một keo, nhưng không bỏ ra nổi cái kia phong phú tiền đánh bạc.

Trần Dao nói: "Ta đến làm trọng tài đi, trận đầu, Huyền tông Lục Vũ đấu Chiến tông Liễu Dương, song phương mời ra liệt, bên ngoài sân trước đặt cược."

Đây là Chiến tông và Huyền tông chi chiến, hiện trường người của Chiến tông số nhưng so sánh Huyền tông thêm ra không ít.

Bạch Tuyết nói: "Bọn hắn ngu như vậy đứng đấy cũng không tốt, trước riêng phần mình giới thiệu một chút tu vi của mình cảnh giới đi, để bên ngoài sân người tốt phán đoán thắng thua, kịp thời đặt cược."

Lời này thu được mọi người khen ngợi.

Trên trận, Liễu Dương một mặt mỉm cười, nhìn như rất hòa thuận, kì thực trong nội tâm giấu giếm sát cơ.

"Chiến tông Huyết Dương điện đệ tử, Linh Vũ thất trọng cảnh giới."

"Huyền tông Như Mộng viện, Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới."

Lục Vũ thông dong trấn định, thu liễm toàn thân khí tức, nhìn không ra quá mạnh biểu lộ.

Bên ngoài sân, Bạch Tuyết nhìn Chiến tông những điện chủ kia, phó điện chủ, trưởng lão bọn người, khẽ cười nói: "Đặt cược a, chư vị không phải là đối với các người Chiến tông đệ tử không có lòng tin a?"

Huyết Dương điện một vị phó điện chủ khẽ nói: "Lục Vũ ngoại trừ sẽ đánh lên bên ngoài, có thể lớn bao nhiêu bản sự? Ta hạ hai chú mua Liễu Dương thắng."

Một chú chính là mười viên linh đan, hai chú liền là hai mươi viên linh đan.

Bạch Tuyết giấu cợt nói: "Phó điện chủ xem ra lòng tin không đủ a, trong tay ta cũng không có linh đan, liền lấy ba cái Huyền Nguyên đan mua Lục Vũ thắng!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270: Tranh tài bắt đầu

Huyền Nguyên đan!

Đây chính là Huyền Vũ cao thủ tăng thực lực lên tốt nhất đan dược, giá trị kinh người.

Bạch Tuyết vừa ra tay liền là ba cái Huyền Nguyên đan, cái này nhưng sợ ngay người không ít người.

Đương nhiên, làm như vậy rất có vài phần đánh mặt ý vị, máu Dương phó điện chủ đặt cược hai mươi viên linh đan, Bạch Tuyết đặt cược ba cái Huyền Nguyên đan, cái này rõ ràng nhất xem thường người a.

"Người đừng muốn đắc ý, không phải liền là Huyền Nguyên đan sao, bản phó điện chủ cũng có. Ta thêm Huyền Nguyên đan hai cái, cược Liễu Dương thắng."

Bạch Tuyết cười nói: "Có quyết đoán! Chư vị điện chủ khác đừng lo lắng a, chơi hai thanh thử chút vận may."

Khí tông, Thành Hồng, tóc trắng phơ, mở miệng nói: "Trợ hứng mà thôi, cược quá lớn, đến lúc đó sẽ bực bội, nếu không đổi loại phương thức."

Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Thành sư thúc có đề nghị gì?"

Thành Hồng nói: "Ta cảm thấy có thể tách ra cược. Tỉ như Bạch Tuyết xem trọng Lục Vũ, Chiến tông bên kia xem trọng môn hạ đệ tử, các nàng có thể đơn độc đánh cược, không ảnh hưởng những người khác. Người các tông khác hứng thú bố trí, nhưng mặt khác mở một bàn, cũng liền đánh cược vận may."

Dịch Vũ Dương cười nói: "Biện pháp này tốt, không thương tổn hòa khí, tỷ đầu liền đánh cược, không tích cực liền tùy ý."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Cũng có thể tăng thêm hai bàn, bàn thứ nhất cược linh đan, bàn thứ hai cược điểm công hiến, dạng này tách ra cược, tương đối dễ dàng phân phối, tất cả mọi người có chơi, há không càng thú vị?"

Loại phương thức này, mọi người nhất trí đồng ý.

Bạch Tuyết nói: "Nếu là đánh cược, như vậy chúng ta đầu tiên nói trước, trước đứng đội. Chúng ta bên này phái Lục Vũ xuất chiến, các người bên kia, chỉ cần là đệ tử của Linh Vũ cảnh đều có thể tham chiến, không giới hạn trong Chiến tông, tông khác nếu có hứng thú, cũng có thể phái đệ tử tham dự. Một khi gia nhập đánh cược, liền không thể hối hận. Nếu là chỉ nghĩ chơi đùa, có thể đi một bàn khác cược vận may."

Lý Tam Hứa nói: "Không có vấn đề, có bao nhiêu duy trì Lục Vũ, trước đứng ra."

Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều nhìn nhau cười một tiếng, sóng vai mà đến, như tuyết thể song kiều.

Lâm Phong, Trương Nhượng Dao cũng đều ra khỏi hàng, chiếm được Bạch Tuyết bên cạnh.

Sau đó Huyền Mộng ra mặt, phân lượng của nàng cũng không nhẹ.

Dịch Vũ Dương nói: "Đó là cái người đánh cược, không liên lụy các tông ân oán, có hứng thú liền chơi đùa, không hứng thú nhìn xem chính là."

Chiến tông một vị phó điện chủ nhìn Bạch Tuyết bốn người, giấu cợt nói: "Chỉ bằng một cái Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới Lục Vũ, liền dám khiêu khích ta Chiến tông đệ tử, không đem đệ tử các tông khác để vào mắt, đêm nay liền để các người thua khóc không ra nước mắt."

Lý Tam Hứa nói: "Không coi trọng Lục Vũ, nghĩ thắng tài nguyên bên này."

Ở đây cao thủ hai mặt nhìn nhau, Bỉnh Thiên Lạc, Phong Thiên Vũ, vẫn không hai, vạn năm đương bốn người ý vào thân phận mình, không có tham dự loại này đánh cược, Long phu sư, Long Chân cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Chiến tông Đằng Long điện và người của Phượng Vũ điện không có tham gia, bọn hắn cùng Lục Vũ rất có tiếp xúc, trước đó bởi vì Trương Nhượng Dao mà thua thiệt qua, biết Lục Vũ không dễ chọc.

Chiến tông, hạ cửu điện một chút điện chủ, trưởng lão, đệ tử đều nhao nhao tập hợp một chỗ, muốn cùng Bạch Tuyết, Huyền Mộng bốn người đánh cược thắng thua.

Một chút đối Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều có ý đồ nam nhân, cũng đều nhao nhao gia nhập, dù sao đó là cái người đánh cược, Lục Vũ bản này rõ ràng không chiếm ưu thế, chín thành chín đều là tất thua không thể nghi ngờ.

Rất nhanh, bên cạnh Lý Tam Hứa liền hội tụ hơn ba mươi người, bao quát Chiến tông, Phù tông, Pháp tông, Khí tông điện chủ, trưởng lão, chủ sự và đệ tử."

Ba mươi lăm người, số lượng thật không ít a. Nếu là đánh cược, vậy trước tiên nói một chút quy củ."

Lý Tam Hứa ngạo nghễ nói: "Nhìn người nữ lưu hạ người, để người nói trước đi."

Bạch Tuyết cũng không tức giận, cười khanh khách nói: "Tiền đặt cược chia làm linh đan, điểm công hiến, nguyên đan ba loại, linh đan mỗi lần đặt cược, không được thấp hơn một trăm mai. Điểm công hiến mỗi lần đặt cược không thua kém một ngàn điểm, Huyền Nguyên đan mỗi lần đặt cược không ít hơn năm viên, các người ý như thế nào a?"

Huyền Mộng lạnh lùng nói: "Nếu như cảm thấy tiền đặt cược quá lớn, không chơi nổi, hiện tại liền có thể rời khỏi."

Lý Tam Hứa cười gian dữ nói: "Chúng ta nhiều người như vậy, sẽ không chơi nổi? Tốt, cứ như vậy một lời đã định, bắt đầu đi!"

Lâm Phong chuyển đến ba bàn lớn, bàn thứ nhất Bạch Tuyết từ phụ trách, cược Huyền Nguyên đan.

Bàn thứ hai từ Hoa Ngọc Kiều phụ trách, cược điểm công hiến.

Thứ ba bàn từ Lâm Phong phụ trách, đối linh đan.

"Thanh thứ nhất, trước thử chút vận may, liền năm viên Huyền Nguyên đan đi."

Bạch Tuyết lấy ra năm viên thuốc, đặt lên bàn.

Lý Tam Hứa phái người đưa tới năm viên Huyền Nguyên đan, cũng đặt lên bàn, sau đó tỷ thí về sau, người nào thắng cái này mười cái Huyền Nguyên đan liền về ai.

Hoa Ngọc Kiều bàn này, nàng đặt cược một ngàn điểm công hiến, đều là cát bước giá.

Lâm Phong bên này, đặt cược một Bách Linh Đan.

Lý Tam Hứa bên kia từng cái tiếp chiêu, hoàn toàn phụng bồi.

Đây là một loại khí thế, tuyệt không thể mất mặt.

Dịch Vũ Dương bàn kia, thuộc về cược hứng thú, chú mã không lớn, nặng tại tham dự.

Trần Dao là trọng tài, gấp song phượng đặt cược hoàn tất, ra lệnh một tiếng tranh tài bắt đầu.

"Một bàn này thắng thua cũng không nhỏ, chỉ có thể có lỗi với người."

Liễu Dương cười đến rất mê người, nhưng đáy mắt lại hiện lên âm lãnh chi sắc.

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Nghe qua Chiến tông lấy chiến dương danh, ta cũng đang muốn lĩnh giáo một cái."

"Vậy liền tiếp chiêu đi."

Liễu Dương tại Chiến tông cùng thế hệ bên trong thuộc về người nổi bật, dung hợp Huyền cấp võ đạo hệ thống về sau, đã thăng lên hai cấp, vô luận kinh nghiệm hay là chiến kỹ, liền bản thân hấn mà nói đều gần như hoàn mỹ.

"Chỉ Kinh đạo!"

Cong ngón búng ra, Liễu Dương đầu ngón tay bắn ra một sợi đao cương, như linh xà đông đưa, nó hình hay thay đổi, cũng không cố định.

Đây là một loại diệu chiêu, cần đối thủ đi phân tích quỹ tích của nó, đưa đến hấp dẫn lực chú ý hiệu quả.

Cùng lúc đó, Liễu Dương đâm ra một quyền, phát sau mà đến trước, đó mới là sát chiêu.

Lục Vũ nghiêng người, sai vai, mũi chân liền chửi, nghiêng bay ra ngoài, tránh đi một kích này.

Liễu Dương thuận thế triển khai điên cuồng tấn công, lấy được tiên cơ, liên miên không dứt chiêu thức như nước chảy không ngừng, hoàn toàn chế trụ Lục Vũ.

"Mới mười chiêu không đến, tiểu tử kia liền muốn thua, đơn giản không chịu nổi một kích."

"Linh Vũ ngũ trọng mà thôi, ngoại trừ sẽ đánh lén, có thể lớn bao nhiêu bản sự?"

Đánh cược một phượng, các loại chế giễu châm chọc, bên tai không dứt, tại gièm pha Lục Vũ.

Huyền Mộng và Trương Nhược Dao đứng sóng vai, hai nữ thanh lạnh như nguyệt, hờ hững nhìn tới.

Các tông người đều đang quan chiến, cũng không phải là tất cả mọi người xem thường Lục Vũ, bởi vì có ít người hiểu rõ Huyền Mộng và tính khí của Bạch Tuyết.

Như không một chút chắc chắn, các nàng sẽ xuẩn đi mất mặt?

Ti Không Tà Nguyệt và Thâm Mộc đứng chung một chỗ, phụ cận có một ít đệ tử, đều cảm thấy Lục Vũ tất bại.

"Các người sai, Lục Vũ tất thắng!"

Ti Không Tà Nguyệt nói đến chém sát như chém bùn, bởi vì nàng từng gặp sức chiến đấu của Lục Vũ, cái kia cuồng bạo đến đơn giản không thể dùng lẽ thường đi tìm hiểu.

"Người đây là đang giúp sư phó người nói chuyện đi."

Có đệ tử không phục, cảm thấy Lục Vũ cảnh giới thấp hơn, bây giờ biểu hiện cũng rất bình thường, căn bản không có khả năng chiến thắng.

"Không tin chờ xem"

Ti Không Tà Nguyệt nghiền ngẫm cười một tiếng, đột nhiên rất chờ mong, một trận chiến này Lục Vũ đánh mặt biểu hiện.

Trên trận, Liễu Dương sức chiến đấu kinh người, thế công lăng lệ, song phượng kịch chiến trăm chiêu, Lục Vũ bị áp chế cơ hồ thở không được đi.

"Trong vòng trăm chiêu, Liễu Dương tất thắng!"

Lý Tam Hứa cười to, hắn đang chờ mong Lục Vũ chiến bại, chật vật như chó cái kia một cảnh tượng, như thế hắn có thể hả giận!

"Lục Vũ, quỳ xuống cho ta!"

Liễu Dương nhe răng cười, hắn đã phong kín Lục Vũ đường lui, tự nhận tất thắng không thể nghi ngờ, cho nên toát ra vẻ dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271: Trư ăn lão hổ

Lục Vũ sắc mặt trầm mặc, một trận chiến này đối với hắn mà nói rất biệt khuất, bởi vì hắn đang câu cá.

Trước đây, làm Liễu Dương đề nghị so tài, Chiến tông cực lực duy trì lúc, Lục Vũ liền đã nghĩ kỹ đối sách.

Trước mặt Thiên Huyền tông, tài nguyên khan hiếm nhất, và nó chờ đợi tông môn phân phối tài nguyên, còn không bằng mình cố gắng.

Thế là, Lục Vũ để Hoa Ngọc Kiều, Bạch Tuyết ra mặt, chơi một điểm kích thích, cố ý và Chiến tông đánh cược, vì chính là lừa người, muốn thắng được bọn hắn Huyền Nguyên đan và cái khác tài nguyên.

Vì thả dây dài câu cá lớn, Lục Vũ đành phải tạm thời nhẫn nại, cho nên trận chiến mở màn biểu hiện, bị Liễu Dương áp chế.

Lúc này, hơn một trăm chiêu đi qua, Lục Vũ cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, thế là tại Liễu Dương đắc ý thời khắc, U Linh Quý Trảo đột giương thân uy, sờ mà phản kích, nhanh như kinh lôi, tại Liễu Dương kinh ngạc chấn nộ ánh mắt bên trong, đột phá phòng ngự của hắn, giữ lại cổ tay của hắn.

"A ... "

Liễu Dương gào thét, toàn thân kinh đạo bão táp, trên cổ tay truyền đến cường đại chấn động sóng, ý đồ bắn ra Lục Vũ ngăn chặn.

Lục Vũ ngón tay uyển như móc sắt, không gì phá nổi, chế trụ Liễu Dương cánh tay mãnh lực nhất chuyển, Liễu Dương cao lớn thân thể liền không tự chủ được chuyển động.

Ba, một tiếng vang giòn, ngay sau đó gào thét vang lên.

Lưu Dương vốn là muốn để Lục Vũ quỳ xuống, cái nào nghĩ cuối cùng quỳ xuống lại là chính hắn.

Lục Vũ cất bước cười trên người Liễu Dương, quát: "Nhận thua không?"

"Không nhận!"

Liễu Dương gào thét, thân thể cực lực giãy dụa, muốn hất ra Lục Vũ.

Lục Vũ tay chân quấn chặt, như một tòa núi lớn ép trên người Liễu Dương, mặc cho hắn giãy giụa như thế nào, liền là không tránh thoát được.

Bốn phía, người quan chiến có chút choáng váng, hai người điều bộ này, cùng du côn đánh nhau không có gì khác biệt, Lục Vũ chiêu kia đếm xong toàn liền là vô lại chiêu số, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Lâm Phong cao hứng đại hống đại khiêu.

"Lão đại, cố lên, giẫm đánh hắn, không cần cho ta mặt mũi, đem hắn đánh thành cầu hùng, cho hắn biết Huyền tông lợi hại."

"Tiểu tử thú vị ngươi muốn chết!"

Chiến tông bên kia, có người không quen nhìn Lâm Phong phách lối, chừ ằm lên.

Lâm Phong nhảy trạm nói: "Không phục a, có bản lĩnh ngươi hạ tràng a, nhìn lão đại ta đem ngươi ngược thành chó. Còn Linh Vũ thất trọng cảnh giới, ngay cả lão đại ta Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới cũng không bằng, thật sự là mất mặt."

Hoa Ngọc Kiều cùng Bạch Tuyết đều đang cười trộm, Lâm Phong đây là thành tâm kích thích đối thủ.

Trên mặt đất, Liễu Dương tức giận đến oa oa kêu to, hần quả là nhanh điên rồi, chỉ có một thân bản lĩnh, lại bị Lục Vũ kéo chặt lấy, không tránh thoát được, đơn giản mất mặt a!

"Mở cho ta!"

Liễu Dương liễu lĩnh, thể nội lực lượng bão táp, hình thành khuếch tán sóng xung kích, ý đồ chấn khai Lục Vũ.

Cái nào nghĩ, một cỗ cường đại áp chế lực như Thái Sơn áp đỉnh, chấn động đến Liễu Dương ngũ tạng lệch vị trí, miệng học máu tươi, cả người trong nháy mắt liền héo rút xuống dưới.

Nhìn đến nơi này, Lý Tam Hứa bên kia, chửi ầm lên, nói Lục Vũ vô si.

Trần Dao oán thăm, cảm giác Lục Vũ là có ý, nhưng lại không tiện nói gì, tuyên bố trận chiến đầu tiên, Lục Vũ chiến thắng.

Bạch Tuyết cao hứng kêu to, hướng về phía Lý Tam Hứa cười nói: "Đa tạ điện chủ Huyền Nguyên đan, hắc hắc."

Lý Tam Hứa sắc mặt tái xanh, mắng: "Vô si chiêu thức, thắng mà không võ."

Huyền Mộng lạnh lùng nói: "Muốn hay không để Lục Vũ giúp đỡ tay chân cùng các nguoi đánh a."

Lý Tam Hứa cập thân bên cạnh một đám người đều giận đến nổi trận lôi đình, Huyền Mộng đây là trần trụi xem thường người, đơn giản rất đáng hận.

"Trận tiếp theo, tất thắng các nguoi!"

Lý Tam Hứa cuồn khiếu, bên người người bắt đầu thương nghị, trận thứ hai thí sinh.

"Một ngàn điểm công hiến tới tay, hắc hắc, tới chân dung để."

Hoa Ngọc Kiều cười khê, một mặt đắc chí, cái kia là đang cố ý kích thích địch nhân.

Long Chân khinh thường nói: "Giã heo ăn thịt hổ, có cái gì tốt đắc ý."

Quan chiến các phương biểu lộ khác nhau, có người bình tĩnh, có người kinh ngạc.

Trần Dao nói: "Trận thứ hai chuẩn bị."

Chiến tông bên kia rất nhanh có nhân tuyển, một cái Linh Vũ bát trọng cảnh giới đệ tử.

"Thành Phong, Linh Vũ bát trọng!"

Cái kia là một người trầm ổn người, chừng hai mươi, ánh mắt tinh táo.

Lục Vũ đứng tại chỗ, lẳng lặng mà nhìn xem đối thủ, khê nhú mày không nói.

Các phương đều đang chăm chú, lưu ý đến Lục Vũ biểu tình biến hóa về sau, lập tức có đệ tử phát biểu cái nhìn.

"Lần này, Lục Vũ hơn phân nửa nguy hiểm, Thành Phong cao hơn hần ra ba cái tiểu cảnh giới, lại là tâm tính trầm ổn người, kinh nghiệm phong phú, Lục Vũ nghĩ chiến thắng, căn bản không có khả năng."

"Nguoi biết cái gì, một trận chiến này, Lục Vũ tất thắng!"

Tì Không Tà Nguyệt ngữ khí khẳng định, mặc dù nàng đối Lục Vũ không ưa, nhưng là nàng đến giúp đỡ sư phó Bạch Tuyết nói chuyện a.

Trên trận, Trần Dao nói: "Đặt cược đi."

Bạch Tuyết vuốt vuốt trong tay Huyền Nguyên đan, cười nói: "Trước chơi vài ván tiểu nhân, liền mười cái Huyền Nguyên đan đi. Lý điện chủ, các nguoi có theo hay không a?"

Mười cái Huyền Nguyên đan, rất nhiều người đều một mặt đau lòng, cái này còn nhỏ a?

Hoa Ngọc Kiều nói: "Hai ngàn điểm công hiến, các nguoi sẽ không không dám cùng a?"

Lâm Phong hắc hắc nói: "Ba trăm viên linh đan, có dám tới hay không thử một lần?"

Chiến tông Lý Tam Hứa bản này, ba mươi lăm cao thủ bị tức đến dựng râu trừng mắt.

"Có cái gì không dám, đêm nay nhất định phụng bồi tới cùng!"

Dịch Vũ Dương bàn kia, không ít người cũng bắt đầu đặt cược.

"Tranh tài bắt đầu!"

Theo Trần Dao ra lệnh một tiếng, Thành Phong triển khai công kích, Linh Vũ bất trọng cảnh giới tương đương bắt phạm, võ hồn của hắn là một con mèo đen, tốc độ cực nhanh, chiêu thức rất cay, đánh cho Lục Vũ liên tục bại lui, cơ hồ không có sức hoàn thủ.

Soạt một tiếng, Lục Vũ hung y bị xé nứt, rất nhiều người giật nảy mình.

"Thành Phong cố lên, đánh bại hắn!"

Lý Tam Hứa bên kia, quần tình phấn chấn, đều thấy được hi vọng.

Lục Vũ găm nhẹ, đầu gối chèo chống, hai trăm chiêu về sau, tình thế càng phát ra bất lợi.

Đột nhiên, Lục Vũ một cái lảo nhuyển, hai chân giao thoa, huyền chi lại huyền khôn trụ Thành Phong, để hắn đột nhiên ngã xuống.

Sau một khắc, Lục Vũ xoay người đứng dậy, rơi vào Thành Phong trên lưng, bắt lấy cánh tay của hắn gắt gao ép ở sau lưng, một cước giẫm tại trên lưng hắn.

"Nhận thua không!"

Thành Phong găm thét.

"Không nhận!"

Lý Tam Hứa bên kia, đám người mắng to, đều cảm thấy Lục Vũ chiêu thức quá tổn nhân, hoàn toàn liền là du côn lưu manh chiêu số, cùng a miêu a cẩu đánh nhau giống như.

Thành Phong phát cuồng giãy dụa, nhưng chính là bất lực, cuối cùng thổ huyết trọng thương, ngũ tạng bị hao tổn, tinh thần uể oải!

"Trận thứ hai, Lục Vũ thắng!"

Kết quả như vậy dễ rất nhiều người không lời, bởi vì Lục Vũ thắng được có chút vô si, không phải quang minh chính đại chiến thắng địch nhân, mà là đầu cơ trục lợi, xuất kỳ bất ý.

"Huyền Nguyên đan a, thật là đồ tốt, lại nhập trường mười cái."

Bạch Tuyết cười đến cực đẹp, thế nhưng là Lý Tam Hứa đám người kia, lại tức đến xanh mét cả mặt mày.

"Hai ngàn điểm công hiến tới tay, thật sự là quá dễ dàng."

"Ba trăm viên linh đan, đủ ta tu luyện một đoạn thời gian rất dài."

Hoa Ngọc Kiều, Lâm Phong đều tại đắc chí, Trương Nhượng Dao cười không nói.

Bính Thiên Lạc lạnh nhạt nói: "Đêm nay, có chút ý tứ."

Dịch Vũ Dương và Phong Thiên Vũ đều nhìn Lục Vũ, đêm đó tại Thiên Khốc nhai dưới, hai người đối với hắn có ấn tượng, lấy nhãn lực của bọn hắn, tự nhiên nhìn ra Lục Vũ là đang cố ý lừa người.

Long phù sư hơi híp cặp mắt, Long Chân liên tiếp vẻ khinh thường, không quen nhìn Lục Vũ cái kia làm ra vẻ đáng vẻ.

"Trận thứ ba, chuẩn bị."

Trần Dao đem không lấy tiết tấu, Lý Tam Hứa bên kia chính đang thương nghị nhân tuyển.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 272: Thua phát điên

"Tiêu Lâm, Linh Vũ cứu trọng cảnh giới!"

Chiến tông bên này, phái ra đệ tử càng ngày càng mạnh, càng phát ra hấp dẫn mọi người chú ý.

Linh Vũ ngũ trọng đối Linh Vũ cửu trọng, Lục Vũ còn cả phần thắng sao?

Lần này, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều, Lâm Phong không có lập tức đặt cược, mà là tại trao đổi ánh mắt, tự mình thương nghị.

"Thế nào, sợ thua à?"

Lý Tam Hứa khiêu khích, thua liền hai trận, bọn hắn đều kìm nén đầy bụng tức giận, muốn đem thua trận tài nguyên thắng trở về, càng quan trọng hơn là thắng về mặt mũi.

Bạch Tuyết khẽ nói: "Ai sợ thua, hai mươi mai Huyền Nguyên đan!"

Lý Tam Hứa khẽ nói: "Ta cùng ngươi!"

Hoa Ngọc Kiều nói: "Bốn ngàn điểm công hiến!"

Lâm Phong nói: "Sáu trăm viên linh đan!"

"Cùng, tất cả đều cùng, lúc này thua chết các ngươi!"

Lý Tam Hứa bên kia người đồng thể mạnh, tài đại khí thô, mặc dù thua hai trở về, nhưng ai không muốn thắng trở về đây?

"Tranh tài bắt đầu!"

Trần Dao lui ra phía sau, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Lần này, Lục Vũ còn có cơ hội thắng sao?

Tiêu Lâm ánh mắt như đao, xuất chiến trước liền nghĩ kỹ đối sách, không cùng Lục Vũ cận thân vật lộn, như thế Lục Vũ liền chơi không được tiểu thông minh.

Tiêu Lâm tay trái một chưởng nghiêng cắt, lượn vòng chưởng lực như bay lượn quang đao, bộp một tiếng xé mở hư không, hướng phía Lục Vũ bổ tới.

Đồng thời, Tiêu Lâm nhanh chóng lệch vị trí, và Lục Vũ vẫn duy trì một khoảng cách, khoe môi nhếch lên hàn ý lạnh lẽo.

"Lần này, ngươi nếu là còn có thể thắng, ta liền đem danh tự viết ngược lại!"

Lục Vũ có chút không vui, chất vấn: "Thật?"

Tiêu Lâm ngạo nghễ nói: "Đại trượng phu một một lời nói ra, tứ mã nan truy!"

Lục Vũ giễu cợt nói: "Lâm Tiểu danh tự này, cũng là dễ nghe."

"Làm càn!"

Tiêu Lâm bạo rống, thế như kinh lôi, đỉnh đầu võ hồn thực hóa, chính là một con cự mãng, như cấp bốn đỉnh phong yêu thú, hướng phía Lục Vũ vọt tới.

"Ngươi như thua, các ngươi bên kia còn có ai dám đến so?"

Lục Vũ khiêu khích, thân pháp mau lẹ, cũng không chính diện đánh trả.

Tiêu Lâm mắng: "Ngươi đơn giản là ý vào đánh lén chiến thắng, có bản lĩnh quang minh chính đại cùng ta so sánh?"

"Ta sợ ngươi đến lúc đó thất bại đến đau đến không muốn sống."

Tiêu Lâm giận dữ, cười như điên nói: "Chỉ bằng ngươi?"

"Ngươi không tin?"

Lục Vũ ánh mắt lạnh lẽo, khí tức quanh người chuyển biến, như quỷ mị, trong nháy mắt tới gần Tiêu Lâm.

Tốc độ kia, khí thế kia, dẫn bạo toàn trường, trong hư không truyền đến bén nhọn dị khiêu âm thanh.

U Linh Quỷ Trảo mau lẹ mà quỷ dị, làm cho Tiêu Lâm cực tốc biến chiêu, một hơi oanh ra ba mươi sáu quyền, cái nào nghĩ Lục Vũ móng vuốt lại như bóng với hình, càng ép càng gần.

"Lăn đi! A ... không ..."

Tiêu Lâm mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, hấn nhưng là Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, tại đem hết toàn lực tình huống dưới, vậy mà tránh không khỏi Lục Vũ U Linh Quỷ Trảo, tro mắt nhìn cánh tay của mình rơi vào tay Lục Vũ.

Sau một khắc, Tiêu Lâm thân thể xoay chuyển, hai đầu gối chạm đất, khuất nhục quỳ gối trước mặt Lục Vũ, toàn thân kinh mạch muốn nứt, ngũ tạng vỡ vụn, gân cốt đứt gãy, thất không đều tại phun huyết.

"Đau đến không muốn sống tư vị, thế nào a?"

Lục Vũ ngao ngễ mà đứng, một tay chế trụ Tiêu Lâm cánh tay, để hấn không ngóc đầu lên được, cái trán gần như sắp muốn gấn sát mặt đất.

Một khắc này, toàn trường yên tĩnh, trước đây chế giễu Lục Vũ, châm chọc Lục Vũ, cho rằng Lục Vũ không có bản sự, chỉ là đánh lên chiến thắng người, bây giờ tất cả đều ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Tại sao có thể như vậy?"

Lý Tam Hứa bên kia, một đám người đều mộng bức, căn bản là không có cách lý giải.

Hấn không phải mới Linh Vũ cửu trọng cảnh giới sao, sao sẽ cường đại như thế?

"Hắc hắc, lại là hai mươi mai Huyền Nguyên đan tới tay, tâm tình thư sướng!"

Thanh âm của Bạch Tuyết phá vỡ yên lặng, tựa như là một cái vang dội cái tát, đánh vào Lý Tam Hứa đám người trên mặt, để bọn hấn tức giận đến phát điên.

"Trận thứ ba, Lục Vũ thắng!"

Trần Dao mở miệng, Lục Vũ một cước đem quỳ gối trước mặt Tiêu Lâm đá bay mấy chục trượng, sau khi hạ xuống kêu thảm tê mình.

"Lục Vũ, ngươi khinh người quá đáng!"

Lục Vũ khiêu khích nói: "Không phục, tiếp lấy so!"

"Thật sự là tức chết ta vậy. So liền so, ta còn cũng không tin cái này tà!"

Trần Dao nói: "Trận thứ tư, chuẩn bị!"

Lý Tam Hứa bọn người vây tại một chỗ, thương nghị đối sách.

Lâm Phong đặc ý nói: "Sáu trăm viên linh đan a, ta đều có thể trùng kích Nguyên Vũ cảnh."

Hoa Ngọc Kiều cười duyên nói: "Bốn ngàn điểm công hiến, có thể đi đổi lấy Linh khí, đan dược, võ kỹ."

"Lục Vũ này, trước đó vậy mà che giấu thực lực, quá ghê tởm, hại ta thua không ít đan dược."

"Ngươi điểm này tổn thất tính là gì, đánh cược bên kia mới là tổn thất nặng nề."

Huyền tông, vẫn không hai nhìn Lục Vũ, khen: "Không tệ, là mầm mống tốt."

Phù tông, Long phù sư cau mày nói: "Long Chân, ngươi muốn coi chừng tiểu tử này, hấn có thiên tài chi tư."

Long Chân ngao ngễ nói: "Thua bởi hấn đều là chút vô dụng đồ bỏ đi, há có thể so với ta?"

Lúc này, Lý Tam Hứa bên kia, lại chọn lựa một cái Linh Vũ cửu trọng cảnh giới đệ tử.

"Bắt đầu đặt cược."

Trần Dao khẽ nói, lưu ý lấy song phương động tĩnh.

Bạch Tuyết cười nói: "Bốn mươi mai Huyền Nguyên đan!"

Cái này vừa nói, toàn trường trầm mặc, bốn mươi mai Huyền Nguyên đan a, chuyển đổi thành điểm công hiến, đây chính là một cái thiên văn số tự!

Lý Tam Hứa bên này, tất cả mọi người là một mặt đau lòng.

Trận đầu thời điểm, Bạch Tuyết liền ra năm viên Huyền Nguyên đan, bây giờ lật đến bốn mươi mai, cái kia tất cả đều là Lý Tam Hứa bên này công hiến, ngậm lại đều làm giận.

"Thế nào, sợ thua, vẫn là không có Huyền Nguyên đan rồi?"

Bạch Tuyết khiêu khích, cười đến mười phần đắc ý.

Lý Tam Hứa cả giận nói: "Đừng muốn đắc chí, không phải liền là bốn mươi mai sao, chúng ta còn xuất ra nổi."

"Cái kia liền lấy ra đến a, lẽ mà lẽ mà không nổi a."

Lý Tam Hứa tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, phái người đưa lên bốn mươi mai Huyền Nguyên đan.

"Tám ngàn điểm công hiến, có dám theo hay không?"

"Một ngàn hai trăm viên linh đan, có muốn hay không thắng trở về a?"

Hoa Ngọc Kiều cùng Lâm Phong song song khiêu khích, kích thích đối thủ.

"Cùng, ta cũng không tin hần có thể một mực thắng được đi!"

Đặt cược kết thúc, đệ tử trọng tranh tài bắt đầu.

Lục Vũ nghênh chiến Linh Vũ cửu trọng cảnh giới đối thủ, U Linh Quý Trảo huyền diệu vô song, quý dị tuyệt luân, mười chiêu thủ thắng, đối thủ lại một lần nữa quỷ xuống đất, phát ra khua rách gào thét.

"Ha ha, bốn mươi mai Huyền Nguyên đan lại tới tay!"

Bạch Tuyết lần này là thật cao hứng, nhiều như vậy Huyền Nguyên đan, đừng nói là nàng, liền xem như Huyền Mộng, cũng ít nhất phải ba năm năm mới có thể thu được lấy.

"Thùng cơm, tức chết ta rồi!"

Lý Tam Hứa phát điên, một bên cao thủ đều nhanh điên mất rồi.

Bạch Tuyết trên tay có tám mươi mai Huyền Nguyên đan, trong đó bảy mươi lăm mai đều là Lý Tam Hứa chờ ba mươi lăm vị cao thủ liên hợp bỏ vốn công hiến.

Đau lòng cũng không cần nói, đáng hận nhất chính là bốn liên tiếp bại, mất mặt a.

Hoa Ngọc Kiều cùng Lâm Phong đều tại cuồng tiếu, ngoại trừ cao hứng, càng nhiều hơn chính là tại kích thích địch nhân, nghĩ để bọn hần tiếp tục.

Trần Dao nhìn Lý Tam Hứa bên này, hỏi: "Còn tiếp tục sao?"

Lý Tam Hứa phiền muộn muốn chết, nhìn một chút bên người người, tại hỏi thăm ý của mọi người nghĩ.

Có người không phục, có người sợ càng lún càng sâu.

Bạch Tuyết thấy thế, khiêu khích nói: "Nếu không, ta cho các ngươi một cái đề nghị. Một lần phái hai người ra sân, hai chọi một. Nhưng là, tiền đặt cược các ngươi đến cho gấp đôi, lúc này mới công bằng. Đương nhiên, các ngươi phần thắng cũng sẽ lớn hơn nhiều, thế nào, muốn hay không thử một lần?"

Lý Tam Hứa cả giận nói: "Ngươi đây là xem thường chúng ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 273: Càng lún càng sâu

Bạch Tuyết cười nói: "Ta chỉ là đối Lục Vũ có lòng tin."

Đánh cược một phương, có phó diện chủ nói: "Dạng này xác thực phần thắng càng lớn, ta cũng không tin hai chọi một, còn không thu thập được tiểu tử kia."

Tất cả mọi người cảm thấy có đạo lý, đồng ý tiếp tục làm hạ thấp đi.

"Trận thứ năm, mời đặt cược."

Bạch Tuyết cười đùa nói: "Tám mươi mai Huyền Nguyên đan, các ngươi muốn so, liền phải ra một trăm sáu mươi mai Huyền Nguyên đan. Nếu như không bỏ ra nổi đến, cái kia không có ý tứ, lần sau xin sớm."

Đây là phép khích tướng, đồ đàn đều nghe được.

Thế nhưng là Lý Tam Hứa bên này, đã thua đỏ mắt, đại đa số người đều nghĩ thắng trở về!

"Chúng ta cùng!"

Có người gào thét, nghiêng răng nghiêng lợi, cộng đồng trừ đủ một trăm sáu mươi mai Huyền Nguyên đan.

Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Một vạn sáu ngàn điểm cống hiến điểm, các ngươi muốn đánh cược liền phải ra ba vạn hai ngàn điểm cống hiến."

Lâm Phong cười đùa nói: "Ta cái này khá là rẻ, hai ngàn bốn trăm viên linh đan, chỉ cần 4,800 viên linh đan là đủ rồi."

"Lừa người a, một mực gấp đôi lật, cái này sẽ chết người đấy."

Rất nhiều người nhiệt nghị, đều tại đồng tình Lý Tam Hứa một phương, vạn nhất thua nữa, nào sẽ càng lún càng sâu.

"Cùng, thắng, chúng ta liền có thể vớt trở về!"

Tại đám lao phải theo lao tình huống dưới, bọn hắn chỉ có thể đựng một cái.

Như thế, trận thứ năm tranh tài bắt đầu.

Lục Vũ lấy một địch hai, đối mặt hai cái Linh Vũ cừu trọng cảnh giới cao thủ, cái này nhưng có rất mạnh tính khiêu chiến.

Lần này ra sân hai cái đối thủ, đều là tại thi dự tuyển bên trong, số một số hai mặt hàng.

Lục Vũ vượt cấp khiêu chiến, còn là một đôi hai, cái này nhưng có áp lực rất lớn.

"Đánh tới Lục Vũ! Đánh tới Lục Vũ!"

Chiến tông bên kia, rất nhiều đệ tử đang reo hò trợ uy, cảm giác thật mất mặt.

Hai cái Chiến tông đệ tử trao đổi một cái ánh mắt, lẫn nhau phối hợp ăn ý, một công một thủ, hết sức cẩn thận.

Huyền Mộng nở nụ cười nhẹ, Trương Nhược Dao thần sắc bình tĩnh.

Bạch Tuyết cười khanh khách, Hoa Ngọc Kiều một mặt sốt ruột.

Lâm Phong nhất là đắc chí, kêu gào nói: "Lão đại, không cần cho ta mặt mũi, hung hăng đánh bọn hắn!"

Chiến tông đệ tử nổi giận mắg: "Ngươi có rắm mặt mũi, lại rống ta thu thập ngươi!"

Lục Vũ dùng lấy xảo thủ thắng chiến thuật, Phiếu Miêu thân pháp phối hợp U Linh Quỷ Trảo, kết hợp hẳn thực lực hôm nay, mười lăm chiêu liền nhẹ nhõm thủ thắng, có một lần để đối thủ khuất nhục quỳ rạp xuống đất.

5 thắng liên tiếp!

Lục Vũ chấn kinh toàn trường, để Long Chân đều có chút tức giận!

Gia hỏa này là thành tâm nhục nhả Chiến tông đệ tử, tại trước mặt mọi người đánh mặt a.

Lý Tam Hứa chờ ba mươi lăm người trọn tròn mắt, hai chọi một cũng không là đối thủ, mười lăm chiêu liền lạc bại, cái này thật mẹ hắn gặp quý!

"Một trăm sáu mươi mai Huyền Nguyên đan a, ta còn chưa từng thấy nhiều như vậy a."

Bạch Tuyết hai mắt phát sáng, biểu tình kia để vô số người đổ kỵ a.

Đừng nói là điện chủ, liền xem như Đan tông Luyện Đan sư, cấp bậc tối cao loại kia, cũng là hai mắt lửa nóng.

Trần Dao trừng Bạch Tuyết một chút, ra hiệu nàng không muốn như vậy đắc chí.

Bạch Tuyết cười hắc hắc nói: "Đa tạ chư vị cống hiến, muốn không cần tiếp tục so a. Tiếp xuống có thể ba đổi một, chỉ muốn các ngươi có thể xuất ra gấp ba tiền đặt cược, ta liền để Lục Vũ phụng bồi tới cùng. Nếu là tình hình kinh tế căng thẳng, không bỏ ra nổi tiền đặt cược, vậy liền lần sau lại đến. Chỉ

cần có tiền đặt cược, chúng ta cái này tùy thời phụng bồi."

Gấp ba!

Đây là hồ cha a!

Đánh cược một phương, rất nhiều nhân khí đến mừng to, trong lòng đang rỉ máu a.

"Được rồi, lại cược xuống dưới, sẽ táng gia bại sản. Nhấn nhất thời gió êm sóng lặng..."

"Ta nhìn ngươi muội a! Không được, tiếp tục so, không phải muốn thắng trở về không thể!"

"Đúng, chúng ta còn gánh không nổi người này. Không phải liền là Huyền Nguyên đan sao, ta cũng không tin đêm nay thất bại đến táng gia bại sản."

Một phen thảo luận về sau, Lý Tam Hứa bên này có quyết định.

"Tiếp tục so!"

Bạch Tuyết khen: "Bất khuất! Đáng giá khen ngợi!"

Rất nhiều nhân khí đến thổ huyết, đây là trần trụi châm chọc!

"Vi cho các ngươi cơ hội, duy nhất một lần đêm trước đó thua thắng trở về, lần này ta đặt cược hai trăm bốn mươi mai Huyền Nguyên đan, các ngươi chỉ cần bảy trăm hai mươi mai Huyền Nguyên đan là đủ rồi!"

Bạch Tuyết khéo hiểu lòng người, mui phần lý giải người thua tâm tình, cho bọn hắn một cơ hội!

Lý Tam Hứa cắn chặt môi, môi đều cắn chảy ra máu.

Bảy trăm hai mươi mai Huyền Nguyên đan, em gái ngươi a, làm đây là rau cải trắng sao?

Bạch Tuyết nhìn đôi phương từng cái cắn răng nghiêng lợi bộ dáng, nhắc nhở: "Như thực sự không bỏ ra nổi, có thể hướng hiện trường người tạm mượn, tất cả mọi người là người quen biết cũ, ta tin tưởng bọn họ sẽ mượn."

Lý Tam Hứa bên này, xác thực góp không ra nhiều như vậy Huyền Nguyên đan.

Nhưng mọi người đã quyết định tiếp tục cược, vậy cũng chỉ có thể hiện trường đi mượn.

Thấy thế, Hoa Ngọc Kiều cười nói: "Ta lần này chú bốn vạn tám ngàn điểm công hiến, gấp ba lời nói liền là 144,000 điểm công hiến, cầm không ra được lời nói, nhưng là không còn đến dựng lên."

Lâm Phong hắc hắc nói: "Ta lần này chú 7,200 viên linh đan, các ngươi chỉ cần hai vạn một ngàn sáu trăm viên linh đan, liền có cơ hội thắng trở về!"

Hai người chi ngôn, để không ít người tại chỗ thổ huyết, gấp ba em gái ngươi a, này lại thua người chết.

Một khắc đồng hồ về sau, Lý Tam Hứa một phương gom góp Huyền Nguyên đan, điểm công hiến, linh đan, thứ sáu trận đấu cuối cùng cũng bắt đầu.

Lấy một địch ba, Lục Vũ khai thác hồ cha chiến thuật, cái kia là liên tục bại lui, rốt cục để Chiến tông Lý Tam Hứa bên kia thấy được hi vọng.

Một trận chiến này kịch liệt vô cùng, một trăm chiêu, ba trăm chiêu, năm trăm chiêu, Lục Vũ trên người nhiều chỗ quần áo tổn hại, cái kia là hiểm tượng hoàn sinh.

Sáu trăm chiêu về sau, Lục Vũ bắt đầu phát cuồng, thần sắc tức giận, liều lĩnh, phanh phanh phanh và địch nhân liều mạng, cuối cùng tám trăm chiêu về sau, bằng vào quý đệ U Linh Quỷ Trào, tuần tự đánh bại đối thủ, chặt vật thu được phen thắng lợi.

"Sáu thắng liên tiếp! Âu da! Quá tốt rồi, phát tài, lão đại nhất tuyệt."

Lâm Phong vọt thẳng ra trận bên trong, ôm Lục Vũ đem hắn nâng quá đỉnh đầu.

Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều đều tại diên gọi, một trận chiến này thắng được quá cực khổ a!

Lý Tam Hứa một đám người ngưu nhàn mờ to, không có thiên lý a.

Ba đối một, rõ ràng đã nhanh thắng, làm sao cuối cùng lại thua?

Không!

Sẽ không, bọn hắn thua không nổi a!

Trần Dao có chút hồ nghi, luôn cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Những người khác tất cả đều tròn tròn mắt, Lục Vũ cái này sáu thắng liên tiếp, tích lũy tài nguyên nhiều, so với rất nhiều điện đều mạnh lớn mấy lần.

"Không được, lại so qua! Trận tiếp theo, chúng ta nhất định sẽ thắng!"

Có ít người thua đỏ mắt, nghĩ đến vừa rồi trận chiến kia đi qua, nếu như nhiều một người, cái kia là tuyệt đối tất thắng, mười phần chắc chắn.

Lý Tam Hứa hai mắt huyết hồng trừng mắt Bạch Tuyết, trầm giọng nói: "Tiếp tục so!"

Bạch Tuyết cau mày nói: "Vẫn còn so sánh? Cái này không thể được. Các người xa luân chiến ưu thế rõ ràng, lại làm hạ thấp đi cái kia là khi dễ người."

Lý Tam Hứa cả giận nói: "Thắng liền muốn đi, không có dễ dàng như vậy. Nhất định phải so, nếu không đem đan dược lưu lại."

Hoa Ngọc Kiều khề nói: "Không biết xấu hổ."

Lâm Phong mắng: "Thua không nổi!"

Lý Tam Hứa cả giận nói: "Chính các người nói, phụng bồi tới cùng, làm sao bây giờ nghĩ đổi ý rồi?"

Huyền Mộng lạnh lùng nói: "Người nói chuyện tốt nhất chú ý ngữ khí, các người bây giờ còn có tiền đánh bạc cùng chúng ta so sao?"

Lý Tam Hứa khề nói: "Chúng ta nhiều người như vậy, liền là táng gia bại sản cũng muốn làm hạ thấp đi."

Huyền Mộng nhìn Lục Vũ một chút, lãnh ngạo nói: "Tốt, ta cho các người cơ hội."

Trần Dao nghe vậy, trầm giọng nói: "Trận thứ bảy, chuẩn bị."

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Khóc không ra nước mắt

Bạch Tuyết không vui, mắng: "Thua chết các người! Trận thứ bảy, bốn chọi một, ta đặt cược chín trăm sáu mươi mai Huyền Nguyên đan, nếu như các người có thể xuất ra 3,840 mai Huyền Nguyên đan, ta liền để Lục Vũ cùng các người so."

3,840 mai Huyền Nguyên đan, cái này làm cho tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Đã từng, lấy thân phận Huyền Mộng, trong tay cũng liền tầm mười mai Huyền Nguyên đan.

Bây giờ, coi như Lý Tam Hứa bên kia có ba mươi lăm người, trải phẳng hạ tới một người cũng là hơn một trăm mai Huyền Nguyên đan, cái kia là táng gia bại sản tiết tấu a.

Hoa Ngọc Kiều nói: "Ta đặt cược 192,000 điểm công hiến, các người cần 768,000 điểm công hiến, mới có thể thắng trở về."

Hơn bảy mươi vạn điểm công hiến, đừng nói một người, liền xem như Chiến tông hạ cửu điện ba cái điện đệ tử cộng lại, đều không có có nhiều như vậy điểm công hiến a.

Lâm Phong đắc ý nói: "Ta cái này tiện nghi, 28,000 tám trăm viên linh đan, chỉ cần 115,000 hai trăm viên linh đan là đủ rồi. Nếu như cảm thấy số lượng quá lớn, có thể dùng Huyền Nguyên đan hối đoái. Hắc hắc."

Huyền Mộng cười lạnh nói: "Cho các người thời gian một nén nhang, thu thập không đủ những này tiền đánh bạc, một trận chiến này liền không bàn nữa."

Lý Tam Hứa gầm thét lên: "Đừng muốn xem thường người, đêm nay coi như táng gia bại sản, ta cũng cùng các người cược đến cùng!"

Có Pháp tông cao thủ thở dài: "Cược quá lớn, cần gì chứ?"

"Cái này không chỉ là thắng thua vấn đề, còn liên quan đến mặt mũi và vinh dự, Chiến tông bên kia thua không nổi a."

Bính Thiên Lạc, Dịch Vũ Dương, Phong Thiên Vũ, Văn Bát Nhị, Vạn Đông Dương, Long Chân, Long phù sư bọn người tại mặt thiết chú ý.

Trận này trợ hứng diễn biến đến nay, đã trở thành một trận ân oán, nhất định rất khó hòa bình kết thúc.

Thời gian đang nhanh chóng xói mòn, sau thời gian một nén nhang, Lý Tam Hứa bên kia, vận dụng hết thủy quan hệ, chấp vá lung tung, lần lượt lần lượt mượn, rốt cục gom góp tiền đánh bạc.

"Trận thứ bảy, bốn so một, Lục Vũ nghênh chiến bốn vị Linh Vũ cửu trọng đỉnh phong cảnh giới đệ tử, hiện tại bắt đầu!"

Trần Dao biểu lộ nghiêm túc, đây cũng là trận chiến cuối cùng, bởi vì lại tiếp tục, năm đôi một, y theo Bạch Tuyết như thế gấp bội cước xuống dưới, không ai có thể chỉ giao nổi cái kia cao tiền đánh bạc.

"Tiểu tử, một trận chiến này ngươi thua không nghi ngờ!"

Chiến tông đệ tử gào thét, bọn hắn nhất định phải thắng, thua không nổi a.

Lục Vũ tâm tình vui vẻ, đây là trận chiến cuối cùng, hắn không cần lại nhẫn.

"Trong vòng mười chiêu, bãi bình các ngươi!"

Lục Vũ lời này, lập tức chọc giận đối thủ.

Bên ngoài sân, Chiến tông trưởng lão nằng: "Quá mức cuồng vọng, thật muốn chết!"

"Lục Vũ này, thật sự là cuồng vọng. Bên trên một trận hơn tám trăm chiêu mới thủ thắng, lần này dám khoe khoang khoác lác, trong vòng mười chiêu thủ thắng, khi chúng ta là ngớ ngẩn a."

Ti Không Tà Nguyệt khẽ cười nói: "Ngươi a, liền là ngớ ngẩn. Lục Vũ trước đó là thả dây dài câu cá lớn, cố ý dẫn đối phương mắc lừa."

"Nói bậy, ta không tin."

"Không tin, vậy liền chờ xem!"

Trên trận, bốn cái Chiến tông cao thủ đem Lục Vũ bao bọc vây quanh, lẫn nhau liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên bao về sau, triển khai công kích.

Lục Vũ không sợ, cũng không né tránh, hai tay nhanh chóng vung vẩy, U Linh Quý Trảo tinh chuẩn vô cùng, trong nháy mắt liền và bốn người giao phong mấy trăm cái, trực tiếp đem bốn người đạn bay ra ngoài.

"Tại sao có thể như vậy!"

Người quan chiến kinh hãi, chiêu thứ nhất liền liều mạng, mà lại Lục Vũ còn chiếm cứ ưu thế.

"Tiểu tử, tiếp ta một quyền!"

Một cái Chiến tông đệ tử thi triển ra Cuồng Ngưu Bôn Thiên quyền, đỉnh đầu vô hồn thực thể hóa, cái kia là một con trâu đen, song giác cao nửa là, thể không thể đỡ.

Đây là vô hồn gia trì, nhân hồn hợp nhất, chỉ ít có thể đem sức chiến đấu tăng lên gấp đôi, bộc phát ra đáng sợ lực trùng kích.

Một quyền này cương mãnh vô cùng, bá đạo tuyệt luân, phối hợp Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, đủ để nghiền ép cảnh giới địch nhân.

"Như ngươi mong muốn."

Lục Vũ đâm ra một quyền, trên nắm tay sấm chớp, cái kia là Cửu Bạo Kinh Lôi quyền.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, đã dẫn phát tiếng kêu đau đớn thảm thiết.

Cái kia Linh Vũ cửu trọng đỉnh phong cảnh giới đệ tử, dốc hết sức lực, thi triển ra cuồng bạo nhất quyền pháp, kết quả bị Lục Vũ một quyền đánh bay, cánh tay phải nổ nát vụn, kinh mạch toàn thân đứt đoạn, sau khi hạ xuống trực tiếp hôn mê!

Lục Vũ nghiêng người lượn vòng, tay trái trở tay hất lên, đón nhận một cái khác công kích của địch nhân.

Oanh, trầm đục như sấm, vậy đệ tử kêu thảm lui nhanh, hữu quyền vỡ nát, cả cánh tay báo hồng, thân trên quần áo vỡ vụn, da thịt mặt ngoài mạch máu vỡ tan, biến thành một cái huyết nhân.

Trong khoảnh khắc, hai đại đối thủ trong nháy mắt trọng thương, một cái hôn mê, một cái mặt không có chút máu, đầy mắt hối hận, thanh này tất cả mọi người nhìn ngầy người.

"Không, sẽ không!"

Đánh cược một phương, hoàn toàn không cách nào tiếp nhận hiện thực này.

"Người ... người ... thật mới Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới?"

Trên sàn thi đấu, hai cái Chiến tông đệ tử hoảng sợ lui lại, kết quả như vậy nghe rộn cả người, để bọn hắn lòng tin hoàn toàn biến mất, liền xuất thủ đảm lượng cũng không có.

Bên trên một trận, Lục Vũ mặc dù thắng, nhưng là thắng hiếm.

Trước đó hoặc là đánh lén, hoặc là xảo thắng, cho nên tất cả mọi người rất phẫn hận, tuyệt đối Lục Vũ thắng được rất vô si.

Cái nào nghĩ trận thứ bảy tranh tài, Lục Vũ tựa như là đối một người, trong vòng ba chiêu liền liên tiếp bại hai người, cái này khiến còn lại hai tâm thần người hoảng sợ, chiến ý hoàn toàn biến mất.

"Sợ lời nói liền nhận thua, không phải liền tiếp tục."

Lục Vũ bá khí bay lên, bề ngễ tứ phương, thân ảnh nhoáng một cái liền tới gần một cái đối thủ, tốc độ nhanh đến khiến người ta thấy không rõ.

"A ... không ... "

Người kia còn chưa kịp nhận thua, liền bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, trong miệng máu tươi tuôn ra, rơi xuống đất không dậy nổi.

"Dừng tay, ta nhận thua, ta nhận thua!"

Người cuối cùng dọa đến hai chân run lên, kém chút tè ra quần.

"Giải quyết, kết thúc công việc!"

Lục Vũ quay người, xán lạn cười một tiếng, đã dẫn phát vô số thét lên.

Huyền Mộng, Trương Nhược Dao đều cười đến rất vui vẻ.

Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều, Lâm Phong cái kia là hung hăng điên cười, cấp tốc đem Huyền Nguyên đan, điểm công hiến, linh đan thu lại, sau đó hướng phía Lục Vũ phóng đi.

Lý Tam Hứa tức giận đến thổ huyết, trực tiếp ngã xuống đất.

Những người khác từng cái đầm ngực dậm chân, một bộ sinh không thể luyến đáng vẻ, cái kia là đau đến không muốn sống, tắng gia bại sản a!

"Lục Vũ chết tiết, người hại khổ chúng ta!"

Rất nhiều điện chủ, phó điện chủ, trưởng lão đều tại kêu khóc, lần này bọn hắn là thua đến hoài nghi nhân sinh.

Cái kia gánh vác nợ, mười năm cũng còn không rõ a.

Dịch Vũ Dương, Bình Thiên Lạc, Phong Thiên Vũ, Văn Bất Nhị, Vạn Đông Dương, Long Chân bọn người nhìn chăm chăm Lục Vũ, tại phỏng đoán thực lực chân thật của hắn.

Trần Dao rút cuộc minh bạch là lạ ở chỗ nào, nguyên lai là Lục Vũ liên hợp Bạch Tuyết bọn người, cố ý lừa người.

"Sự phó."

Ti Không Tà Nguyệt vui sướng hải lòng chạy đến bên cạnh Bạch Tuyết, tro mắt nhìn nàng.

Bạch Tuyết đương nhiên minh bạch Ti Không Tà Nguyệt là đến đòi thưởng.

"Đừng nóng vội, không thể thiếu người."

Huyền Mộng ngấm nhìn bốn phía, lạnh nhạt nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta liền cáo từ trước."

"Đừng nóng vội a, trò chuyện tiếp sẽ đi."

Rất nhiều người nịnh bợ, dưới mắt Huyền Mộng, Bạch Tuyết bọn người thế nhưng là siêu cấp đại phú hào a, trong tay tài nguyên phong phú, khiến cho người đỏ mắt a.

Huyền Mộng không để ý đến, mang theo Lục Vũ, Bạch Tuyết, Trương Nhược Dao, Lâm Phong, Hoa Ngọc Kiều vợ vàng rời đi.

Dưới bóng đêm, trên sàn thi đấu truyền đến tru lên, rất nhiều người khóc không ra nước mắt, nắng to không có thiên lý a.

Chuyện này, ngày thứ hai liền truyền khắp toàn bộ Thiên Huyền tông, không ít người đều khiển trách nghị luận, cảm thấy Lục Vũ hổ cha a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Tiêu tiền như nước

Huyền tông, Như Mộng viện, Huyền Mộng, Lục Vũ, Bạch Tuyết, Lâm Phong, Trương Nhược Dao, Hoa Ngọc Kiều sáu người ngồi vây quanh một vòng, ngay tại chia sẻ vui sướng.

Lần này thu hoạch, vượt quá tưởng tượng, đầy đủ chèo chống sáu người tu luyện tới cảnh giới rất cao.

"Thu hoạch mặc dù lớn, lại dễ dàng bị đổ kị, tài nguyên phân phối bên trên phải cẩn thận nhiều hơn."

Lâm Phong cười hắc hắc nói: "Có những tư nguyên này, chúng ta còn cần đến tham gia thiên kiều tranh đoạt chiến sao?"

Bạch Tuyết nói: "Tranh đoạt chiến vẫn là phải tham gia, đây là chúng ta dương danh lập vạn cơ hội tốt."

Trương Nhược Dao nói: "Còn cả hai ngày, chúng ta có thể chăm chỉ tu luyện."

Lục Vũ nói: "Hai ngày này, tất cả mọi người ở tại Như Mộng viện, Huyền Nguyên đan từ Mộng tỷ tỷ và Tuyết tỷ tỷ chường quản, điểm cống hiến sau đó mọi người phân phối theo nhu cầu, linh đan chúng ta bốn người phục dụng, có thêm lời thừa thãi, có thể cầm lấy đi hối đoái cái khác tài nguyên."

Huyền Nguyên đan 4,800 mai, đầy đủ Bạch Tuyết, Huyền Mộng trùng kích Thiên Vũ cảnh, Lục Vũ cũng có thể thỏa thích phục dụng.

Hoa Ngọc Kiều, Lâm Phong, Trương Nhược Dao ba người cảnh giới không đủ, còn không thể phục dụng Huyền Nguyên đan.

Điểm cống hiến 96 vạn, sáu người chia đều, một người đều là mười sáu vạn, đầy đủ tại Thiên Huyền tông rất nhiều công pháp, võ kỹ, pháp bảo, phù trận.

Linh đan 144,000 mai, bốn người phân, một người cũng là ba vạn sáu ngàn mai, cái kia là siêu cấp giàu có a.

"Những linh đan này không thích hợp Nhược Dao, người có thể đi Đan tông hối đoái hóa thuộc tính linh đan."

Bạch Tuyết nói: "Sau đó, Tà Nguyệt chỗ ấy, cũng cho nàng một ít linh đan."

Huyền Mộng nhìn Lục Vũ, hỏi: "Tiếp đó, người có tính toán gì không?"

Lục Vũ nói: "Lớn mạnh chúng ta Bắc Đầu chiến đội."

Hoa Ngọc Kiều nói: "Như vậy, có thể đem một chút tài nguyên trước trữ tồn, bằng vào chúng ta trạng huống trước mắt, lần này số lớn tài nguyên căn bản là dùng không hết, cũng không cần chia đều, mọi người đủ là được, nhiều ngược lại gây người đỏ mắt."

Đề nghị này mọi người nhất trí đồng ý, tất cả tài nguyên tất cả đều giao cho Huyền Mộng.

Về sau chính là phân phối, Bạch Tuyết muốn một trăm mai Huyền Nguyên đan, Lục Vũ muốn năm trăm mai Huyền Nguyên đan, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Điểm cống hiến phương diện, mọi người trước riêng phần mình được chia một vạn điểm, linh đan thì toàn bộ giao cho Lục Vũ, từ hần đến phân phối.

"Dưới mắt, mấu chốt nhất là tăng lên thực lực của Huyền Mộng, nàng nhất định phải nhanh đi vào Thiên Vũ cảnh."

Bạch Tuyết mặc dù cảnh giới cao hơn Huyền Mộng, nhưng trong nội tâm nàng minh bạch, tổng hợp sức chiến đấu không cách nào và Huyền Mộng so sánh.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Tuyết mang theo Trương Nhược Dao đi hối đoái linh đan, Hoa Ngọc Kiều mang theo Lâm Phong đi Hồn tông, lấy điểm cống hiến đổi lấy Hồn thiên sư hồn lực tám bồ, dùng cái này tới mở Bắc Đầu Thất Tinh trong hệ thống đan, khí, hồn, phù chớ hệ thống.

Giữa trưa, Bạch Tuyết và Trương Nhược Dao đi vào Hồn tông, mượn nhờ Hồn thiên sư tương trợ, lấy tiêu hao Hồn thiên sư hồn lực làm đại giá, trực vừa mở ra Bắc Đầu Thất Tinh ngũ đại hệ thống.

Huyền Mộng buổi chiều chạy đến Hồn tông, nàng võ hồn bị hao tổn không nhẹ, nếu là tiêu hao tự thân hồn lực, bắt lợi cho võ hồn khôi phục, cho nên

cũng khai thác loại phương thức này, đem Bắc Đẩu Thất Tinh hệ thống triệt để kích hoạt.

Lâm Phong trở lại Đan tông, tiến vào Tầng Kinh các, đem hạ cửu điện và trung lục điện trong Tầng Kinh Các, thu nhận tất cả thuật luyện đan toàn bộ hồi đoái.

Hoa Ngọc Kiều đi Khí tông, lấy điểm cống hiến hồi đoái thuật luyện khí, mức tiêu hao này mười phần to lớn, trong vòng một ngày liền phung phí mười vạn cái điểm cống hiến, có thể xưng đại thủ bút.

Trương Nhược Dao đi Phù tông, hao phí mười vạn điểm cống hiến, hồi đoái các loại phù lục, phù trận, phù khí phương pháp luyện chế.

Bạch Tuyết đọc hồn tông sở hữu điển tịch, bởi vì nàng là phó điện chủ thân phận, giảm 50%, cho nên tương đối tiện nghi.

Ban đêm, tất cả mọi người trở lại Như Mộng viện, đem luyện đan, luyện khí, luyện phù, luyện hồn chỉ thuật dung hội cùng một chỗ, mọi người cùng nhau nghiên cứu chia sẻ.

Lục Vũ mọi thứ tinh thông, chuyên tâm chỉ điểm đám người, Huyền Mộng cũng là lợi hại, sáu người cùng một chỗ thảo luận, lĩnh hội, cùng hưởng tài nguyên, lẫn nhau đều có tăng lên rất nhiều.

"Ngày mai, đi các tông Tự Bảo các, nhìn có thể hay không đãi đến bảo bối tốt."

Huyền Mộng tại chăm chỉ tu luyện, Bạch Tuyết mang theo Lục Vũ, Lâm Phong, Hoa Ngọc Kiều, Trương Nhược Dao cùng một chỗ, bắt đầu đào bảo hành trình.

Một đoàn người cử động có thụ chú mục, hôm qua hao phí hai ba mươi vạn điểm cống hiến, vậy nhưng là đại thủ bút, sợ rằng người vô số người, cũng tiện sát vô số người.

"Quá ghê tởm, bọn hần nghĩ chuyện không Thiên Huyền tông sao?"

Có người đồ kỵ, phía sau chỉ trích.

Một đoàn người đi trước Phù tông, đây là địa bàn của Long phù sư.

Lục Vũ đổi năm mươi khối thượng phẩm Ngọc tinh, mỗi khối cần ba ngàn điểm cống hiến, mười phần đất đỏ.

Ngọc tinh có thượng trung hạ phân chia, trung phẩm Ngọc tinh hai ngàn điểm cống hiến, hạ phẩm Ngọc tinh một ngàn điểm cống hiến.

Trương Nhược Dao đổi một viên Huyền Hòa tinh phù, có thể phát ra Tam Muội Chân Hỏa, giá cả một vạn điểm cống hiến.

Cái đồ chơi này ngày bình thường có thể cung cấp Trương Nhược Dao tu luyện, nguy hiểm lúc có thể dùng đến đối địch, nhất cử lưỡng tiện.

Hoa Ngọc Kiều nhìn trúng một chiếc Linh khí cấp phi thuyền, bỏ ra năm ngàn điểm cống hiến.

Lục Vũ tại Phù tông Tự Bảo các thấy được một bức tranh, vẽ là một con bạch hồ, hần lấy ba trăm điểm cống hiến mua đi vật này.

Khí tông bên này, Bạch Tuyết mua một bộ cây hoa anh đào chiến giáp, Hoa Ngọc Kiều thì mua một kiện hồ điệp chiến giáp, tái đi một phần, xuyên tại trên thân hai người, cái kia là phá lệ mỹ lệ.

Lâm Phong tuyển một kiện chiêu hồn cò, cái này là linh khí cấp pháp bảo, có giá trị không nhỏ.

Trương Nhược Dao đang chọn tuyển binh khí.

"Lục Vũ, ngươi cảm thấy ta dùng binh khí gì tương đối tốt?"

Lục Vũ cười nói: "Đoản binh tứ khí, trường binh bá khí, ngươi là hóa võ hồn, trường binh càng lộ vẻ khí thế."

Trương Nhược Dao cao gầy tú lệ, nghe theo Lục Vũ đề nghị, cuối cùng tuyển một thanh Phượng Vũ Xích Diễm thương, chính là lục phẩm Linh khí.

Lục Vũ nhìn hồi lâu, không nhìn thấy ưa thích, một nhóm năm người lại tiếp tục tiến về Pháp tông, Hồn tông, Chiến tông, Huyền tông, đem có thể đi dạo địa phương đều đi dạo một vòng.

Cuối cùng, Lục Vũ tại Pháp tông Tự Bảo các, phát hiện một mặt Tử Kim Đồng kính, đáng tiếc mặt ngoài vết rách nghiêm trọng, giá bán một ngàn điểm cống hiến.

Huyền tông trong Tự Bảo các, Lục Vũ thấy được một cây Hắc Cốt tiễn, nghe nói là có xương thú luyện chế mà thành, giá cả hai ngàn điểm cống hiến, chỉ lần này một con.

Lục Vũ mua Tử Kim Đồng kính và Hắc Cốt tiễn, những người khác cũng có thu hoạch riêng, hao phí không ít điểm cống hiến.

Đào mắt, đoan ngo ngày này tiến đến.

Thiên Huyền tông năm năm một lần thiên kiều tranh đoạt chiến, chính thức bắt đầu.

Thiên Huyền chủ phong Thiên Vũ đại diện phái tới một vị phó điện chủ Xích Côn, tự mình chủ trì lần này thiên kiều tranh đoạt chiến.

Lần này tranh đoạt chiến, lấy Thiên Huyền thất tông làm chủ, nghe nói hậu kỳ Thiên tông cũng sẽ phái đệ tử tham dự.

"Năm nay thiên kiều tranh đoạt chiến, chia làm thiên vũ, Nguyên Vũ, Linh Vũ tam đại lĩnh vực. Trong đó, Thiên Vũ cảnh thiên kiều tranh đoạt chiến tại Thiên Huyền chủ phong Thiên Vũ đại diện tiến hành. Nguyên Vũ cảnh và Linh Vũ cảnh thiên kiều tranh đoạt chiến, tại Chiến tông Đăng Long điện tiến hành."

"Lần này thiên kiều tranh đoạt chiến không hạn thời gian, phạm là người kiệt xuất đều có thể tham dự. Chia làm thông thường tranh tài và khiêu chiến thi đấu hai loại, tổng mười đều đem thu hoạch được phần thưởng phong phú, tông môn sẽ trọng điểm bồi dưỡng."

Buổi sáng giờ Thìn, cao thủ thất tông tề tụ Chiến tông Đăng Long điện bên ngoài, lắng nghe Thiên Vũ đại diện phó điện chủ Xích Côn, giảng thuật năm nay thiên kiều tranh đoạt chiến cụ thể công việc. Thông thường tranh tài liên là cùng cảnh giới tranh đoạt tổng mười. Khiêu chiến thi đấu liên là cùng nhất đại cảnh giới, tranh đoạt tổng mười.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Lam Tuyên Ma hà

Tranh đoạt chiến điểm đến là dừng, không cho phép cố ý đả thương người, cũng không thể động dùng pháp bảo, phù khí, nhất định phải là thực lực chân thật.

Bạch Tuyết tham gia Nguyên Vũ tranh đoạt chiến, Lâm Phong, Lục Vũ, Hoa Ngọc Kiều, Trương Nhượng Dao đều tham gia Linh Vũ tranh đoạt chiến, giờ phút này ngay tại phân tổ, cùng một cảnh giới vì một tổ, Linh Vũ cảnh phân chín tổ.

Lục Vũ là Linh Vũ ngũ trọng cảnh giới, Lâm Phong là Linh Vũ thất trọng, Trương Nhượng Dao vừa bước vào Linh Vũ bát trọng, Hoa Ngọc Kiều là Linh Vũ cửu trọng.

Huyền Mộng tại hiện trường quan chiến, nàng cũng không có tham dự.

Thần thì mặt, thù vòng đối chiến danh sách công bố, về sau liền bắt đầu tranh tài.

Bởi vì Huyền cấp võ đạo hệ thống mở rộng, lần này thiên kiều tranh đoạt chiến, hiện ra số lớn thực lực xuất chúng người.

Linh Vũ tam trọng cảnh giới trở xuống, không nhiều lắm xem chút.

Từ Linh Vũ tứ trọng cảnh giới bắt đầu, các loại thiên kiều hiện lên, đại chiến thường thường mười chiêu, trăm chiêu ngay lập tức hoàn tất.

Xích Côn chính là cường giả Thiên Vũ cảnh, đối với lần này thiên kiều tranh đoạt chiến, cấp cho rất cao bình luận.

Thông thường chiến chọn lựa phương thức rất đặc biệt, lấy Lục Vũ chỗ tổ thứ năm làm thí dụ, tổng cộng có hơn năm trăm người tham dự.

Như là một đối một, chậm rãi tranh tài, cái kia đến ngày tháng năm nào.

Làm sao bây giờ?

Đơn giản!

Trực tiếp thiết lập hai trăm cái sân khấu, hơn năm trăm người đi tranh đoạt, áp dụng đào thải chế.

Loại phương pháp này chỗ tốt là, nhưng để tránh cho cường cường gặp nhau.

Cái thứ nhất sân khấu không tranh được, người có thể tranh thứ hai, cái thứ hai không tranh được, người có thể tranh đoạt cái thứ ba.

Cứ thế mà suy ra, cuối cùng, thực lực không đủ người đem dần dần đào thải, sẽ chỉ còn lại mạnh nhất vị trí thứ 200.

Các tổ khác đều là như thế, dùng tiến vị đào thải chế.

Vòng thứ nhất tốn thời gian một canh giờ, nhìn như thật lâu, nhưng so với một đôi một loại kia, hiệu suất tăng lên gấp mười lần.

Vòng thứ hai, sân khấu số lượng từ hai trăm biến thành tám mươi, vòng thứ ba sân khấu chỉ còn lại có bốn mươi, người thắng trận tất cả đều là tương đối người kiệt xuất.

Trong thời gian này, một chút biểu hiện người kiệt xuất đưa tới mọi người chú ý.

Tỉ như tổ thứ bảy, Đan tông Lâm Phong liền biểu hiện xuất sắc, Hồn tông Vương Sở cũng bá khí kinh người.

Tổ thứ tám, Trương Nhược Dao một đường dẫn trước, quanh thân liệt diễm vờn quanh, thật như hỏa diễm nữ thần, đẹp khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Tổ thứ chín, cái kia là thiên hạ của Long Chân, không người có thể địch, đánh đâu thắng đó.

Nguyên Vũ cảnh bên này, Bạch Tuyết biểu hiện kinh người nhẹ nhõm xâm nhập tứ thập cường, kết thúc ngày thứ nhất tranh tài.

Linh Vũ cảnh bên này, Lâm Phong, Lục Vũ, Trương Nhược Dao, đều nhẹ nhõm giết vào nhị thập cường.

Hoa Ngọc Kiều chỗ tổ thứ chín, đối thủ lợi hại rất nhiều, một mực chiến đấu đến hoàng hôn, nàng mới xâm nhập hai mươi vị trí đầu.

"Tình võ hồn, xác thực trên chiến đấu không chiếm ưu thế."

Hoa Ngọc Kiều cảm khái, cảnh giới càng cao, thú võ hồn và tình võ hồn chênh lệch liền càng rõ lộ ra.

Lục Vũ nói: "Có rảnh đem Thiên Huyền tông tất cả thích hợp tu luyện tinh võ hồn công pháp, tuyệt kỹ đều nhìn một lần, khiêu khích thích hợp con đường của chính mình."

Sức chiến đấu phương diện, Hoa Ngọc Kiều xem như trong sáu người yếu nhất một vị, mặc dù nàng cảnh giới cao hơn Lục Vũ, Lâm Phong, Trương Nhược Dao, nhưng là nàng tu luyện hồn quyết, công pháp, võ kỹ cũng không tính là quá xuất sắc.

Tiết Đoan Ngọ tối hôm đó, Bách Thú sơn phụ cận, những cái kia lam thảo nổi lên tia sáng yêu dị, hội tụ thành một đạo lam sắc hỏa diễm, tương tự một đóa lam sắc mãn cô, nụ hoa chớm nở.

Cái này một dị tượng kinh động đến Thiên Huyền tông cao tăng, đêm đó liền phái ra cao thủ tiến về lưu ý, mật thiết quan sát cái kia đóa lam sắc mãn cô nhất cử nhất động.

Ngày thứ hai, tin tức truyền khắp Thiên Huyền thất tông, đã dẫn phát nhiệt nghị.

Buổi sáng giờ Thìn, tiếp tục tranh tài.

Trong quần sơn, thú rừng chìm mình, chấn động thiên địa.

Đám mây, có mây đen tại hội tụ, trong núi rừng, từng đầu màu lam cột sáng đột ngột từ mặt đất mọc lên, tựa như địa ngục xoay người, đánh gãy thiên kiều tranh đoạt chiến binh thường tiến hành.

Xích Côn bề ngoài năm mươi ra mặt, một thân thanh bào, hát lên huyết hồng áo choàng, tựa như một đoàn liệt diễm, chính lạnh lùng nhìn Bách Thú sơn phương hướng.

Không ít điện chủ nhao nhao tiến đến, cũng có người cực tốc chạy về bẩm báo tình huống.

"Có hoa võ hồn đệ tử phát sinh biến dị, thực lực một đường tiêu thăng, đồng tử biến thành màu xanh đậm, nhìn qua rất tà mị."

Xích Côn chân kinh, bật thốt lên: "Lại có loại chuyện này!"

Chiến tông Đằng Long điện chủ hỏi: "Trận đấu này ... "

Xích Côn nói: "Tranh tài tạm hoãn, trước xem tình huống một chút."

Lục Vũ trở lại Huyền Mộng bên cạnh, nhìn Bách Thú sơn bên kia, trong lòng có loại dự cảm bất tường.

Huyền Mộng than nhẹ nói: "Xem ra phán đoán của ngươi là đúng, Lam Huyết Ma Liên, chạm vào tất tổn hại."

Ầm ầm, đất rung núi chuyển, dãy núi vù vù.

Tựa như dưới mặt đất có quái thú tại xoay người, đã dẫn phát động đất.

Xích Côn sắc mặt kinh biến, hạ lệnh: "Ngựa đi lên xem một chút, đến cùng chuyện gì xảy ra."

Một số cao thủ nhao nhao rời đi, tiến về tìm hiểu tin tức.

Rất nhanh, có tin tức truyền về!

Bên trong Bách Thú sơn xuất hiện một đầu màu lam huyết hà, trên mặt sông nổi lơ lửng từng khỏa đầu người, những người kia đầu tròn tròn mắt, con ngươi tất cả đều là màu lam, yêu dị cực kỳ.

Lâm Phong, Bạch Tuyết, Trương Nhược Dao, Hoa Ngọc Kiều đều cấp tốc đuổi tới Lục Vũ, bên cạnh Huyền Mộng, trò chuyện việc này.

"Lão đại, đó là cái gì tình huống a?"

Lục Vũ lo lắng ra mặt, đưa tới Lâm Phong hiểu kỳ.

"Hôm nay trận đấu này là không có cách nào tiến hành, chúng ta về trước Như Mộng viện."

Sáu người vội vàng rời đi, Chiến tông Đẳng Long điện bên ngoài, lòng người bàng hoàng, không ít người đều nhao nhao rời đi.

Đột nhiên, một tiếng chấn thiên rống to vang vọng sơn lâm, chấn động đến sơn phong lay động, cung điện vỡ tan!

Thiên Huyền tông cao thủ kinh hãi, một cái kinh hô truyền khắp mấy trăm dặm.

"Là Thiên Khốc nhai bên trên con cự xà kia!"

"Cái gì! Đây chính là Thiên Thánh môn thánh thú, nó phát ra gầm rú, đây rốt cuộc biểu thị cái gì đây?"

Một chút cao tăng tại giao lưu, trong lòng hiện ra dự cảm bất tường.

Như Mộng viện, Lục Vũ cảm giác mặt đất đang rung động, có loại sơn băng địa liệt sợ hãi.

Huyền Mộng quan sát đến Lục Vũ phản ứng, hỏi: "Người biết cái kia màu lam huyết hà lai lịch?"

Lục Vũ khẽ vuốt cằm, sắc mặt khó coi nói: "Cái kia là Lam Tuyền Ma hà, không thuộc về Chiến Hồn đại lục, nhưng lại bởi vì Lam Huyết Ma Liên mà giáng lâm."

Lâm Phong tò mò hỏi: "Lam Tuyền Ma hà là thứ đồ gì, làm sao đột nhiên liền xuất hiện?"

Lục Vũ cau mày nói: "Nói như thế nào đây, cái kia là tồn tại ở dị thời không một loại rất quý dị dòng sông, cần lấy tà ác chi pháp tế tự triệu hoán, mới có thể để cho nó xuất hiện. Cái đồ chơi này rất tà môn, chỗ đến, sinh cơ diệt tuyệt, tựa như tử thần giáng lâm."

Trương Nhược Dao hỏi: "Có biện pháp nào ngăn cản?"

Lục Vũ trầm ngâm nói: "Đây là tà sát chi vật, cần chí dương chí cương, Chí Thánh đến thần chi vật mới có thể chống cự. Nó xuất hiện tại Thiên Huyền tông, tuyệt không phải ngẫu nhiên, tất có nguyên nhân."

Mặt đất chấn động tại tầng lên, tường viện bắt đầu sụp đổ, toàn bộ Huyền tông từ trên xuống dưới loạn thành một đồng, phảng phất đại địch tới gần.

"Trọng yếu đồ vật đều tùy thân mang theo, các người về trước đi thu thập một chút, sau đó ở đây hội tụ."

Trương Nhược Dao nói: "Ta không có gì có thể thu thập."

Lâm Phong, Bạch Tuyết, Hoa Ngọc Kiều đều cấp tốc rời đi.

Huyền Mộng nhìn phía xa màu lam cột sáng, trầm trầm: "Nếu như Thiên Huyền tông suy bại, người có tính toán gì?"

Lục Vũ lạnh nhạt nói: "Mạnh lên! Tương lai không lâu, ta muốn đi trước Tuyệt Vực thánh môn!"

Trương Nhược Dao ánh mắt phức tạp, yếu ớt thờ dài.

Huyền Mộng sắc mặt kinh biến, bật thốt lên: "Tuyệt Vực thánh môn! Người cùng nơi đó có quan hệ?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 277: Trước khi đại kiếp

Rầm rầm, một đạo thiểm điện xẹt qua chân trời, mây đen vỡ ra, mưa rào xối xả.

Cuồng phong thiểm điện, phích lịch lôi minh, bao phủ Thiên Huyền sơn mạch, tựa như tận thế hàng lâm!

"A! Trời mưa, là mưa màu lam!"

"Gặp quý, vì sao lại có mưa màu lam, ta thế nào cảm giác giống như là máu."

Bầu trời hạ xuống lam vũ, trong núi rừng hiện ra màu lam sương mù, xanh ngắt đại sơn một mảnh xanh đậm, lộ ra khó lường quý bí.

Thiên Huyền tông tức giận, cao tăng nhao nhao hiện thân.

Mấy ngàn năm qua, còn chưa hề gặp gỡ qua loại này quái sự, giản thẳng làm cho không người nào có thể lý giải.

Lục Vũ trạm ở dưới mái hiên, nhìn màu lam huyết vũ, trong mắt thần sắc lo lắng càng sâu.

Đại địa còn đang chấn động, phảng phất Địa Ngục ác ma muốn mở ra cánh cửa kia.

Thiên Huyền sơn mạch thế núi hùng kỳ, có thể làm cho dãy núi chấn động, nói rõ địa chấn này chỉ lực đến cỡ nào dọa người.

Nhưng mà đây đều là tiếp theo, chân chính địa phương đáng sợ ở chỗ cái kia màu lam sương mù bao phủ xuống không biết thần bí.

Lục Vũ có dự cảm, Lam Tuyền Ma hà đã dẫn phát dị biến còn đang khuếch tán, Thiên Huyền tông có lẽ thật gặp gỡ đại phiền toái.

Chỉ là có một chút Lục Vũ không hiểu rõ lắm, tại sao là Thiên Huyền tông, không phải những tông môn khác?

Hoặc là nói, những tông môn khác cũng gặp được tình huống tương tự, chỉ chẳng qua hiện nay Lục Vũ còn không hiểu rõ những tông môn khác phát sinh hết thảy.

Sau thời gian một nén nhang, Trọng Hoa điện một vị chủ sự vội vàng chạy đến, nói là Thiên Vũ đại điện bên kia triệu mở cuộc họp khẩn cấp, đề Huyền Mộng tiến đến tham dự.

Sau nửa canh giờ, Lâm Phong và Hoa Ngọc Kiều trở lại Như Mộng viện, Bạch Tuyết đi Thiên Vũ đại điện.

Mưa to bên trong, có yêu thú gào thét chấn động sơn lâm, vang vọng bảy tông sơn môn.

Chiến tông phái ra số lớn cao thủ tiến đến Bách Thú sơn, xem xét tình huống của Lam Tuyền Ma hà, kết quả cũng rất nhiều người chết ở nửa đường bên trên, bị yêu thú tình huống.

"Điện rồi, thế giới này điên rồi. Những yêu thú kia nổi điên, hai mắt xanh đậm, gặp người liền giết, liền như là đã nhập ma."

Hồn tông cũng phái ra số lớn cao thủ, khả cư nói rất dùng nhiều võ hồn đệ tử, đều phát sinh biến dị, võ hồn giống như là lây dính một loại nào đó độc tố, bắt đầu không bị khống chế.

Hoa Ngọc Kiều có chút bận tâm.

"Ta cùng Bạch Tuyết đều là hoa võ hồn, vạn một xảy ra bất trắc ..."

Lục Vũ nói: "Chỉ cần không phóng thích võ hồn, đem phong tại trong huyết thần hồn, bình thường liền sẽ không nhận ảnh hưởng."

Trương Nhược Dao nói: "Trận này biến cố tới đột nhiên, không biết sẽ có hay không có những tông môn khác cao thủ nhúng tay xen vào chuyện bao đồng?"

Lâm Phong nói: "Tạm thời hẳn là sẽ không, nhưng thời gian lâu dài, liền không nói được rồi."

Lục Vũ cười lạnh nói: "Trên đời này, chính là không bao giờ thiếu hạng người bỏ đá xuống giếng."

Màu lam máu mưa vẫn rơi không ngừng, giữa trưa, Huyền Mộng và Bạch Tuyết song song chạy về, sắc mặt đều rất ngưng trọng.

"Việc này và cái kia Lam Huyết Ma Liên có quan hệ, Thiên Huyền tông cao tăng ngay tại nghĩ cách phòng ngự, chẳng mấy chốc sẽ khởi động phòng ngự đại trận, tạm thời và ngoại giới ngăn cách."

Bạch Tuyết đi thẳng vào vấn đề, giảng thuật lên chuyện của Thiên Vũ đại điện tình.

Mặt đất còn đang chấn động, kể rõ dị biến vẫn còn tiếp tục.

Huyền Mộng nói: "Lam vụ bao phủ khu vực rất tà môn, đã có không ít Thiên Huyền tông cao thủ chết ở nơi đó. Đợi tình thế ổn định về sau, mới có tiến một bước tin tức truyền về."

Buổi chiều, mưa vẫn rơi, trong núi rừng màu lam sương mù đang không ngừng khuếch tán, tại tới gần Thiên Huyền thất tông lúc, bị một tầng vô hình lỏng khí chỗ ngăn cách.

Cái kia là Thiên Huyền tông phòng ngự đại trận, ngăn trở sương mù xâm lấn.

Bên trong Thiên Vũ đại điện, rất nhiều điện chủ chính đang thương nghị đối sách.

Bảy tông đệ tử, phần lớn lòng người bàng hoàng, cảm giác tình thế nghiêm trọng.

Trước mắt, đến cùng chết nhiều ít người, cao tầng không có công bố, một chút mấu chốt tin tức, cũng chưa từng nói cho môn hạ đệ tử.

Phù tông, một chỗ trong Thiên Điện, Long Chân gặp được Long Tứ Hải.

"Hải thúc vội vàng gọi ta tới, không biết có chuyện gì quan trọng?"

Long Chân lòng tràn đầy hiếu kỳ, cảm thấy hẳn là và Lam Tuyền Ma hà có quan hệ.

Long Tứ Hải ánh mắt lấp lánh không yên, tựa hồ rất kích động, nhưng lại bị hắn áp chế.

"Lam Tuyền Ma hà xuất hiện không phải ngẫu nhiên, Thiên Huyền sơn mạch dưới, trấn áp đồ vật đáng sợ."

Long Chân giật mình, bật thốt lên: "Trấn áp? Có ý tứ gì?"

Long Tứ Hải kích động nói: "Năm đó, đây là Thiên Thánh môn sở tại địa, lúc trước Thanh Huyền thánh địa tại sao muốn diệt Thiên Thánh môn, điểm này bên ngoài rất ít người cảm kích. Nhưng ta suy đoán, có thể cùng Thiên Huyền sơn mạch hạ đồ vật có quan hệ."

Long Chân vừa sợ lại kỳ, trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ, rất nhanh liền nghĩ đến một chút điểm đáng ngờ.

"Nếu như Thiên Huyền sơn mạch hạ trấn áp đồ vật đáng sợ, ẩn chứa đại tạo hóa, hoặc là đại hung hiểm, vì cái gì Thanh Huyền Thánh môn không chiếm cứ nơi đây, ngược lại đồng ý để Huyền Thiên tông ở đây khai sơn lập phái, điểm này nói không thông a."

Long Tứ Hải nói: "Điểm này ta còn không có nghĩ thông suốt, nhưng ta có thể khẳng định, Lam Tuyền Ma hà xuất hiện, tất nhiên và Thiên Huyền sơn mạch dưới mặt đất thứ nào đó có quan hệ. Cụ thể là cái gì, còn cần chúng ta tự mình điều tra, việc này không thể cáo tri ngoại nhân. Nếu như là đại tạo hóa, chúng ta liền có thể nhất phi trùng thiên, danh chấn Chiến Hồn đại lục!"

Long Chân ánh mắt lộ ra cực nóng, hỏi: "Làm như thế nào ra tay đây?"

Long Tứ Hải nói: "Nhìn chằm chằm cái kia Lam Tuyền Ma hà, sớm muộn cũng sẽ có phát hiện. Khi tất yếu, ngươi có thể xâm nhập trong đó, tìm tòi hư thực. Ta tùy thời lưu ý động tĩnh của Thiên Vũ đại điện, có tin tức sẽ trước tiên nói cho ngươi."

Pháp tông, Bính Thiên Lạc đứng tại cửa đại điện, nhìn màu lam Vụ khu, khóe miệng nổi lên một vòng làm cho người khó hiểu ý cười.

Trần Dao xinh đẹp lập một bên, nhìn thấy Bính Thiên Lạc nụ cười trên mặt, nhin không được hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

Bính Thiên Lạc nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói: "Chiến Hồn đại lục sắp biến thiên."

"Có ý tứ gì?"

Trần Dao giật mình, vội vàng truy vấn.

Bính Thiên Lạc nói: "Loạn trong gác ngoài, thời cơ tiến đến. Nghe nói Nam Man đại lục tại xâm lấn Chiến Hồn đại lục, cái kia liên quan đến Chiến Hồn đại lục tồn vong. Bây giờ cái này Lam Tuyền Ma hà đột nhiên xuất hiện, ai dám khẳng định đây không phải Nam Man đại lục đang làm trò quỷ? Càng quan trọng hơn là, Lam Tuyền Ma hà vì sao lại lựa chọn Thiên Huyền tông, mà không phải Huyền môn khác, trong này tất có nguyên nhân."

Trần Dao lo lắng nói: "Hi vọng Chiến Hồn đại lục có thể vượt qua trường hạn kiếp này, Thiên Huyền tông có thể bình an vô sự."

Bính Thiên Lạc lắc đầu, nhìn phương xa.

"Tân nguyệt như câu, chiến hồn chi thương. Ngươi nhìn, cái kia vòng trăng non thật đẹp."

Hôm nay là mừng sáu, chính là thượng huyền nguyệt, tại cái này mưa to hoàng hôn, chân trời một vòng trăng non, ngân bên trong kẹp lấy một tia lam nhạt, lộ ra mấy phần yêu dị.

Trần Dao ngẩng đầu, trên mặt xinh đẹp hiện đầy vẻ kinh ngạc.

"Sao sẽ như thế? Trên trời mây đen che đầy đỉnh, căn bản không thể nào thấy được mặt trăng, thế nhưng là ... "

Bính Thiên Lạc lạnh nhạt nói: "Năm nay đoan ngo, nhất định sẽ cho người ghi khác."

Chiến tông, một ngôi đại điện bên trong, Phong Thiên Vũ cũng chính nhìn lên trời bên cạnh trăng non, trong mắt lóe ra yêu dị chi quang.

"Cái kia Bính Thiên Lạc sớm không trở lại, muộn không trở lại, hết lần này tới lần khác vào lúc này, chẳng lẽ hẳn trước đó liền dự cảm được đây hết thấy?"

"Khả năng này rất thấp."

Một cái thanh âm trầm thấp vang lên, già nua mà bất lực.

Đây là Chiến tông thượng tam điện một trong, đại biểu cho chí cao vinh quang và quyền lợi.

Phong Thiên Vũ cười lạnh nói: "Bất kể có phải hay không là trùng hợp, ta đều sẽ chăm chăm chết hẳn, không cho hẳn bất cứ cơ hội nào."

"Đừng quên còn cả Đông Phương Hạc, Dịch Vũ Dương, cùng Long phủ sư kia!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 278: Lam vụ tà khu

Ban đêm, Mai Hoa Lộc Tiểu Ngũ có vẻ hơi nôn nóng, đi tới đi lui trong sân, thỉnh thoảng quay đầu nhìn chỗ sâu trong Thiên Huyền sơn mạch.

Trương Nhược Dao, Hoa Ngọc Kiều, Lâm Phong đều tại tu luyện, Bạch Tuyết và Huyền Mộng đứng tại Lục Vũ bên cạnh thân, hồi tới Tuyết Vực thánh môn.

Lục Vũ phức tạp cười một tiếng, giảng thuật lên lúc trước tại Thanh Sơn tông chuyện cũ, nâng lên tiểu quận chúa và Đỗ vương gia.

Huyền Mộng cau mày nói: "Tuyết Vực thánh môn không thể coi thường, tại chín đại thánh địa thánh trong môn phái, đều là số một số hai. Đỗ vương gia lúc trước để người quên quá khứ, đó cũng là vì muốn tốt cho người."

Bạch Tuyết khuyên nhủ: "Kỳ thật Nhược Dao cũng không tệ, người cùng tiểu quận chúa ở giữa, cách quá xa."

Lục Vũ lắc đầu nói: "Có một số việc là tránh không khỏi, chỗ ấy ta sớm muộn sẽ đi."

Mưa vẫn rơi, lớn như vậy Thiên Huyền sơn mạch tựa như là bao phủ tại màu lam trong sương mù, ban đêm thiểm điện đều biến thành màu lam, mờ hồ có thể thấy được có dị thú tại thiểm điện bên trong ẩn hiện.

Lúc nửa đêm, Huyền Mộng và Bạch Tuyết lại một lần nữa bị gọi vào Thiên Vũ đại điện, tình huống mới lại xuất hiện.

Lục Vũ cười Tiểu Ngũ, bay ra Như Mộng viện, đi tới giữa sườn núi, phát hiện bị màu lam huyết vũ đổ vào về sau hoa cỏ cây cối, trên phiến lá đều nổi lên nhàn nhạt lam quang, lộ ra một cổ yêu dị.

Lục Vũ vỗ vỗ cổ Tiểu Ngũ, hỏi: "Quen biết sao?"

Tiểu Ngũ lắc đầu, bức này quý dị sự tình, nó bản năng cảm thấy không ổn, nhưng lại cũng không rõ ràng ảo diệu bên trong.

"Máu của Lam Tuyền Ma hà nước, ẩn chứa một loại mạng theo nguyên rủa thôi hóa vật, một khi thực vật bị lây nhiễm, liền sẽ phát sinh dị biến, toàn thân nổi lên lam quang, đồng thời nhanh chóng trưởng thành."

Tiểu Ngũ nghi ngờ nói: "Nơi này cỏ cây chỉ là lóe ánh sáng, cũng không có nhanh chóng trưởng thành a?"

Lục Vũ cười nói: "Bởi vì cái này trên núi có cấm chế, có thể hạn chế cỏ cây sinh trưởng tốt, nhưng là Thiên Huyền bát tông bên ngoài khu vực, tình huống tất nhiên khác nhiều."

Tiểu Ngũ nhìn qua nơi xa, một cái cự đại lồng ánh sáng màu xanh lam, đem Thiên Huyền tám phong chỗ phạm vi bảo vệ, trong núi rừng cỏ cây đều hiện ra lam nhạt chi quang, tạm thời không nhìn ra điều khác thường gì.

Bên ngoài lồng sáng, lam vụ bao phủ, ánh mắt không rõ, cũng thấy không rõ lắm cụ thể xảy ra chuyện gì.

"Đi thôi, chúng ta đi ra xem một chút."

Lục Vũ hai chân kẹp chặt, Tiểu Ngũ liền đằng không mà lên, hướng phía Bách Thú sơn phương hướng bay đi.

Kịch liệt địa chấn một mực liên không có ngừng qua, bảy tông đệ tử lòng người bàng hoàng, chỉ có số ít người to gan, chạy đến lòng ánh sáng phụ cận đi tìm hiểu tình huống bên ngoài.

Bởi vì lòng ánh sáng nguyên nhân, lam vũ bị ngăn cản, nhưng là Thiên Huyền sơn mạch các nơi, lại là mưa to mưa như trút nước, phảng phất trời sắp.

Tia chớp màu xanh lam, màu lam kinh lôi, phối hợp màu lam đám mây, hết thấy đều là như vậy yêu diễm, như vậy tà mị.

Tiểu Ngũ rất mau tới đến lòng ánh sáng biên giới chỗ, xuyên thấu qua trong suốt lòng ánh sáng, có thể nhìn đi ra bên ngoài lam vũ lẫn lộn, như một cái thế giới khác.

Thiên Huyền tông lòng phòng ngự rất cường đại, ngoại lực rất khó xâm lấn, người ở bên trong nghĩ muốn đi ra ngoài cũng không dễ dàng, nhưng cái này không làm khó được Lục Vũ.

Xuyên qua lòng ánh sáng, đối diện sương mù đột kích, kẹp lấy huyết châu màu lam, như hạt sương ướt đầm Lục Vũ quần áo.

Lam vũ rất đậm, khiến người ta ánh mắt mơ hồ, ngoài một trượng cảnh vật đều thấy không rõ, cảm giác lực cũng nhận ảnh hưởng cực lớn.

Thường nhân nhìn không thấy vật, nhưng là Lục Vũ khác biệt, hần cửu khiếu thần thức đã đến đệ tam trọng cảnh giới, thị lực mạnh siêu việt thường nhân gấp trăm lần, có thể xuyên thấu qua lam vũ nhìn thấy bên ngoài trăm trượng cảnh vật.

Một cây cỏ cao tới ba trượng, một đóa hoa nở rộ có năm trượng lớn nhỏ, một cái cây đường kính mười trượng, ở trong sương mù tựa như to lớn cự vật.

"Thời gian một ngày, liền biến thành dạng này, Lam Tuyền Ma hà quả nhiên bá đạo."

Lục Vũ vỗ vỗ cổ Tiểu Ngũ, ra hiệu nó tiến lên, nhưng là Tiểu Ngũ lại ngay cả liền lùi lại sau.

"Không dám đi?"

Tiểu Ngũ gật đầu, thú loại trực giác nói cho nó biết, phía trước sát cơ ảm đạm.

"Cái kia sẽ chờ ở đây ta."

Lục Vũ cũng không có cưỡng cầu, lam vũ khu vực xác thực quý dị, hần đơn thương độc mã có đôi khi ngược lại sẽ tốt hơn nhiều.

Hô tư một tiếng, Lục Vũ như thêm điện xé nát hư không, tốc độ nhanh chóng không thể miêu tả, cuốn lên một trận khí lưu, trong hư không rất nhiều thật nhỏ giọt nước đang chấn động, phát ra kỳ dị sóng âm.

Đây là Lục Vũ di động lúc, bởi vì tốc độ quá nhanh, mà đối hoàn cảnh chung quanh tạo thành ảnh hưởng.

Tựa như một con sông nước màu lam lưu, ở trong sương mù nhanh chóng xuyên thẳng qua.

Lục Vũ cửu khiếu thông minh, mặc dù lam vũ có cực mạnh quấy nhiễu tác dụng, nhưng là phạm vi trăm trượng bên trong, hần hay là không bị ảnh hưởng.

To lớn thảo hoa, khổng lồ che trời cự mộc, cho người ta một loại truyện cổ tích cảm giác.

Trong sương mù, huyết châu màu lam ẩn chứa một loại quý dị nguyên rửa, mặc dù thấm ướt Lục Vũ quần áo, nhưng tới gần da thịt lúc, liền bị một cỗ nóng bỏng cương kinh bắn ra.

Đây là Lục Vũ thần thể bản năng, bách tà bất xâm, đối những người khác, rất dễ dàng nhận xâm nhập.

Màu lam Vũ khu vô biên vô hạn, rất nhiều hoa cỏ tại tương hồ thôn phệ, bởi vì vì chúng nó đột nhiên biến lớn gấp mấy trăm lần, tương hồ đè ép tạo thành dung hợp, nuốt, hủy diệt.

Những cái kia che trời cự mộc cũng là như thế, cành lá quán quýt lấy nhau, cùng loại với cá lớn nuốt cá bé, tại trong phạm vi nhất định, sẽ chỉ tồn tại một viên tương đối thô to cá thể.

Sông núi đang chấn động, dưới mặt đất rất nhiều tầng đất nhô lên, tạo thành núi nhỏ, một chút nham thạch hiện ra lam quang, mặt ngoài nhiều một chút đường vân, lộ ra tà mị chi khí.

Đột nhiên, Lục Vũ đình chỉ tiến lên, hần thấy được một con to lớn sơn miêu, cao chừng ba mươi trượng, con mắt so bí đồ còn lớn hơn, chính ngồi xổm ở một tảng đá lớn bên trên, lạnh lùng khóa chặt hần.

Meo!

Một tiếng mèo kêu xé rách hư không, to lớn son miêu toàn thân lông dựng đứng lên, cuối cùng hiện ra lam quang, như một con màu lam yêu thú, trái chân trước như thiểm điện vỗ xuống, trong nháy mắt tới gần Lục Vũ.

Nguy cơ tiến đến, Lục Vũ thần thức tươi sáng, thân thể trong nháy mắt kéo căng, gào thét một tiếng liền xé mở hư không, lấy tốc độ nhanh hơn tránh đi son miêu một kích!

Meo!

Son miêu tức giận, một trào thất bại về sau, đại địa chấn chiến, thân thể cực tốc trở về, lần nữa nhào về phía Lục Vũ, trong mắt lóe ra điên cuồng giết chóc.

Lục Vũ trong mắt hàn quang nổ bắn ra, kéo căng thân thể phóng xuất ra siêu cường lực bộc phát, da thịt mặt ngoài thân vẫn lấp lóe, thể nội mười mạch quán thông, Cửu Dương Cường Kinh trong nháy mắt dẫn bạo, để hắn gào thét một tiếng liền siêu việt vận tốc âm thanh, chớp mắt liền không còn hình bóng.

Son miêu hét giận dữ, nó thể nhưng là cấp năm đỉnh phong yêu thú, còn phát sinh biến dị, cái nào nghĩ vậy mà để Lục Vũ trốn thoát.

Chói tai hét giận dữ quanh quẩn tại khu vực phụ cận, kinh khởi mấy cái chim bay.

Dưới sương mù, ào ào lá cây tại bay lá tả, tựa như là màu lam tiền giấy, tại rơi xuống quá trình bên trong bốc cháy lên quỹ dị hóa điểm, trong nháy mắt chiếu sáng phương viên trong vòng mười dặm.

Lục Vũ ngằm đạo cổ quái, nhanh chóng trong khi tiến lên, toàn thân lỗ chân lông đại trương, trên da thịt có xích kim sắc Âm Mang, chột lóe chột tắt, như thần vẫn nở rộ, đem những cái kia lá rụng thiêu đốt bắn ra màu lam hỏa hoa tự động bắn ra, chur tà bắt xâm, thần thể an khang!

Lục Vũ cảm thấy giạt mình, từ khi vỡ hồn thực thể hóa, sau khi tu luyện Bắc Đẩu thần quyền, hắn liền từ phạm thể bước vào thần thể, siêu việt vô số sinh linh, có được chur thiên hiếm thấy đặc chất thể chất.

Bây giờ, dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, thần thể này huyền diệu vượt qua Lục Vũ tưởng tượng, tại cái này quỹ bí màu lam Vụ khu dưới, vậy mà không nhận bất luận cái gì âm tà chỉ lực quỷ nhiễu, để hắn như giẫm trên đất bằng, nhiều một tầng bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Võ Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 279: Đêm gặp Vương Sở

Màu lam Vụ khu xuất hiện màu lam hỏa vũ, lộ ra yêu dị và tà mị.

Lục Vũ hành tẩu tại phiến khu vực này, thấy được rất nhiều cự mộc, rất nhiều cự thú, còn có vô số to lớn hoa cỏ.

Phương xa có tuôn trào không ngừng sóng lớn, như là hải khiếu, điếc tai oanh minh thật xa đều có thể nghe được.

Ầm!

Một bộ bạo hưởng.

Một con trăm trượng Cự Ngưu và một con tám mươi trượng Thanh Lang tại lam vụ bên trong chém giết, mặt đất không ngừng rung động, trong rừng cỏ cây tơ bông, óng ánh giọt sương giữa không trung giải thể, hóa thành bi lợi tên còn còn đáng sợ hơn kiếm mang.

Lục Vũ vận chuyển Thốn Tâm Vạn Kinh, Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân tách ra xích kim sắc thần mang, trên trán hiện ra một cái mặt trời đỏ án, bên trong có một đầu hung cầm đang gầm thét.

Lục Vũ dưới chân, liệt điểm thành mây, hóa thành Thái Dương Hoa, để bay là tả màu lam hỏa vũ, khê dựa gần liền trong nháy mắt vỡ vụn, không tới gần được.

Lục Vũ thần thể sơ thành, cửu khiếu thông thần, hết thảy đều còn tại thích ứng bên trong, có các loại ảo diệu, đều vẫn chưa thuần thực vận dụng và lĩnh hội.

Nhục thân, tốc độ, lực lượng, cái kia là thần thể có thể nhất hiện ra ba phương hướng.

Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân đại biểu cho thần thể phòng ngự mạnh nhất, mười mạch thông thiên nhưng lực lớn vô cực, mà phương diện tốc độ, Lục Vũ còn tại thích ứng.

Bạch!

Một thanh âm bạo, Lục Vũ trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài trăm trượng, tốc độ này đã vượt qua vận tốc âm thanh, cái kia là dĩ vãng hắn không cách nào làm được.

Một giây trăm trượng, đây không phải Lục Vũ cực hạn, cảm giác rất nhẹ nhàng liền làm được.

Tại thân thể chưa thành trước đó, trong ấn tượng của Lục Vũ, tốc độ nhanh nhất không sai biệt lắm liền là một giây bốn năm mươi trượng.

Từ khi thoát biến thành thân thể về sau, Lục Vũ cửu khiếu thông thần, cảm giác lực kinh người, nhục thân tại lực lượng, tốc độ, cường độ bên trên đều gấp bội tiêu thăng, hoàn toàn bước vào một tầng khác.

Ầm!

Một thanh âm bạo, trong cơ thể Lục Vũ Cửu Dương Cương Kinh trong nháy mắt phóng thích, để tốc độ của hắn tăng mạnh, đạt đến một giây ba trăm trượng!

Run rẩy hư không tại gào thét, cuộn lên thật dài khí lãng, như một đầu màu lam cái đuôi.

Làm Lục Vũ đột nhiên dừng lại, sau lưng cuồng cuộn tới khí lưu như nộ hải sóng lớn, ầm ầm trùng kích tại phía trước hư không bên trên, đã dẫn phát hư không bạo tạc.

Đây chính là tốc độ đáng sợ, Lục Vũ quần áo trên người cũng nứt ra.

"Tốc độ cực hạn, chớp mắt ba trăm trượng, tốt!"

Lục Vũ phấn chấn cực kỳ, tại như thế cao tốc di động dưới, da thịt mặt ngoài thân vẫn nở rộ, Cửu Dương Bất Diệt Kim Thân chống lại hư không phản phệ và áp lực, để hắn không đến mức bị tức ép đánh nổ.

Lục Vũ mũi chân điểm một cái, thân thể đột ngột từ mặt đất mọc lên, như mũi tên phá không, bá một tiếng đâm vào một con năm trượng lớn nhỏ phi cầm trên người.

"Bắc Đẩu thần quyền thứ nhất!"

Lục Vũ ở trong lòng gào thét, thể nội Bách Xuyên mạch chấn động, tựa như chín đầu nhô ra cuồng long, điều động quanh thân chi lực, trong nháy mắt hội tụ tại hắn cánh tay phải bên trên.

Trong nháy mắt tiếp theo, nắm đấm của Lục Vũ tách ra xích hồng quang mang, có chín khóa liệt nhật vờn quanh, cái kia là Bắc Đẩu Cửu Tinh, mỗi một khóa vền vền lớn chừng ngón cái, nhìn qua còn rất yếu ớt, nhưng lại ẩn chứa lực lượng cuồng bạo.

Cái kia phi cầm chính là yêu thú cấp năm, trên người Hắc Vũ cứng rắn như thép, có lực phòng ngực rất mạnh.

Lục Vũ một quyền oanh sát, trên nắm tay cửu tinh thành vòng, trong nháy mắt dung nhập quyền kinh bên trong, đã dẫn phát hư không rung động.

Oanh!

Một tiếng bôn lôi, phi cầm gào thét, bị Lục Vũ một quyền kích đâm thủng thân thể, Bắc Đẩu thần quyền thiêu đốt lên Cửu Dương thần diễm, trực tiếp đốt cháy đầu kia phi cầm lông vũ.

Thê lương tê mình từ phi cầm trong miệng phát ra, thân thể không lồ từ không trung rớt xuống, như lưu tinh, đụng gãy một gốc cỏ nhỏ, mặt đất bụi đất tung bay!

Lục Vũ hai tay một trương, cả người ngừng ở giữa không trung, bốn phía màu lam sương mù đang nhanh chóng tán lớn, tựa hồ không chịu đựng nổi trên người hắn phát ra cái kia cỗ khí sóng.

Lục Vũ chiến ý dâng cao, hắn trong khoảng thời gian này cảnh giới tiêu thăng đến quá nhanh, các loại vận dụng và kỹ năng còn có chút theo không kịp.

Lặng lẽ quét qua, Lục Vũ thấy được lam vụ bên trong một con cự thú, cả người đáp xuống, một quyền oanh sát.

Trong núi rừng, lam vụ mãnh liệt, cự thú gào thét, Lục Vũ chiến ý như điên, phanh phanh phanh tiếng vang nương theo lấy chói tai âm bạo, vền vền một khắc đồng hồ, một con dài ba mươi trượng cự thú liền bị Lục Vũ Bắc Đẩu thần quyền đánh nát đầu lâu, mất mạng tại chỗ!

Lục Vũ quần áo trên người vỡ vụn, tắm rửa lấy yêu thú máu tươi, da thịt mặt ngoài thân vẫn giao thoa, tạo thành chín vầng thái dương.

Đây là Cửu Dương và Bắc Đẩu Cửu Tinh dung hợp cảnh tượng, là Lục Vũ sơ cấp thần thể một loại dấu hiệu và dị tượng.

Dưới bóng đêm, trong khu vực lam vụ, Lục Vũ một bên nhanh chóng tiến lên, một bên và chim thú cỏ cây tranh phong.

Nơi này thực vật phát sinh biến dị, bông hoa sẽ ăn người, cỏ nhỏ sẽ ám sát, đại thụ có thể phóng thích thiểm điện, sợi đăng như linh xà cuốn giết.

Đây là một cái cực kỳ hung hiểm khu vực, rất thích hợp tôi luyện hấn.

Sương mù phun trào, cuồng phong gào thét.

Trong khi tiến lên Lục Vũ đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn phía trước bên trái.

Lá cây ào ào rơi xuống, như phiêu linh rãng mây, xoay tròn, khinh vũ, cùng với điểm điểm lam quang, có một loại không nói ra được mỹ hảo.

Một đạo im ắng khí kinh trong hư không nở rộ, một mảnh lớn chừng bàn tay lá cây một phân thành hai, mở miệng chính tề, tựa như là bị thần kiếm bổ ra đồng dạng.

Một đạo hư ảo thân ảnh tại trong lá cây xen kẽ, chỗ đến nhấc lên im ắng sóng gió, từng mảnh từng mảnh lá cây im ắng vỡ vụn, tạo ngộ đáng sợ tồn thương.

Lục Vũ thấy được một bóng người, ánh mắt lộ ra kinh ngạc.

"Vương Sở, là hấn!"

Thân ảnh kia tựa hồ không có phát hiện Lục Vũ, trực tiếp hướng phía nơi núi rừng sâu xa đi.

Lục Vũ trầm mặc một lát, sau đó lặng yên đuổi theo.

Vượt qua hai ngọn núi, phía trước xuất hiện một đầu to lớn dòng sông màu xanh lam, lao nhanh nước sông cuốn lên mùi trượng bọt nước, trên mặt sông nổi lơ lửng từng đoá từng đoá Lam Liên hoa, mỗi một đoá cũng có ba trượng lớn nhỏ.

Có nụ hoa chớm nở, có đã nở rộ, trong nhụy hoa đặt lấy một ngưng tinh xảo hắc mộc quan tài, dài sáu tấc, rộng ba tấc.

Nước sông lao nhanh, hoa sen liên miên, nhìn qua tà môn cực kỳ.

Sông hai bên đường, từng cây từng cây đại thụ bên trên quán quanh lấy màu lam sợi đăng, kết lấy một chút dây leo quả, lóe ra u lam chi quang.

Phía trước, cái kia Vương Sở thuận dòng sông một đường đi ngược dòng nước, cũng không có tới gần sông kia bờ hai bên đại thụ, tựa hồ rất kiêng kỵ nó!

Đột nhiên, phía trước có màu lam cột sáng xuất hiện, một chút cự thú nằm rạp trên mặt đất, thành kính quỳ lạy.

Vương Sở thả chậm tốc độ, cảnh giác quan sát đến tình huống chung quanh, thận trọng hướng phía cái kia cột sáng sở tại địa đi đến.

Lục Vũ dừng ở ngoài trăm trượng, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra nghiêm túc biểu lộ.

Phía trước cột sáng rất quý dị, như bánh quai chèo, hiện lên hình dạng xoắn ốc, hướng phía phía trên kéo dài.

Cột sáng bên trong, có một tòa thạch tháp, cao chín trượng, phân chín tầng, mỗi một tầng ở trong đều tách ra khác biệt quang mang, cửu sắc tề tụ, thần dị phi thường!

Toà này thạch tháp ở vào cột sáng bên trong, giống như là bị bảo vệ, người tầm thường rất khó tiếp cận nó.

Vương Sở nhìn chằm chằm thạch tháp, trong mắt lộ ra cực nóng quang mang, cả người đều kích động cực kỳ.

Nhưng là hấn cũng không có lỗ mãng, mà là dời ánh mắt, lưu ý lấy cột sáng phụ cận dưới một thân cây.

Chỗ ấy có một bóng người đứng, giống như u linh, vô thanh vô tức, nhưng lại phóng xuất ra một cỗ đáng sợ khí cơ.

Lục Vũ thấy được dưới cây thân ảnh, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

Phù tông Vạn Đông Dương vậy mà tại cái này, thật là có chút ngoài dự liệu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Thạch tháp tà thương

Vụ khu màu lam, thần bí mà quý dị.

Thiên Huyền tông phái ra không ít cao thủ đến đây tìm hiểu tình huống, Vạn Đông Dương ở đây cũng không tính hiếm có sự tình, nhưng Lục Vũ trên đường đi ngoại trừ Vương Sở bên ngoài, liền chưa từng nhìn thấy những người khác, những cái kia cao thủ Thiên Huyền tông, đều đi nơi nào?

Trước đây, còn nghe nói có hoa võ hồn đệ tử phát sinh dị biến, nhưng Lục Vũ cũng không có gặp gỡ, không biết rõ tình hình tình huống cụ thể.

Bây giờ, tại cột sáng này phụ cận, không chỉ có Vương Sở, Vạn Đông Dương, tại một phương hướng khác, lại còn có một bóng người.

"Người này là ai?"

Lục Vũ hơi ngạc nhiên, cái kia là một cái hơn hai mươi tuổi, diện mạo thanh niên, khóe môi nhếch lên mỉm cười, ánh mắt thông dong mà bình tĩnh, tựa hồ rất có tự tin.

"Các người là ai?"

Vương Sở một mặt cảnh giác, nhìn Vạn Đông Dương và một người khác.

"Phù tông, Vạn Đông Dương."

"Khí tông, Diệp Cửu Vân."

Vương Sở hơi kinh, trầm giọng nói: "Ta là Hồn tông môn hạ Vương Sở, gặp qua hai vị sư huynh."

Ôm quyền thi lễ, Vương Sở trong mắt lóe lên một tia cảnh giác.

Vạn Đông Dương cười cười, nhìn lướt qua Vương Sở hậu phương.

"Ra đi, Lục Vũ."

Vương Sở giật mình, đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ gặp Lục Vũ chậm rãi mà tới.

Lục Vũ tâm thần hơi rung, mình cẩn thận thu liễm khí tức, cái nào nghĩ lại bị Vạn Đông Dương cho phát giác, xem ra người này không phải mặt ngoài đơn giản như vậy.

Vương Sở lo lắng ra mặt, Lục Vũ tiểu tử này là đến đây lúc nào, hần căn bản không có phát hiện a.

"Chủ sự thân phận, lẫn vào không tệ a."

Diệp Cửu Vân quan sát nhập vi, lại lưu ý đến lệnh bài bên hông Lục Vũ.

"Diệp sư huynh quá khen, nho nhỏ một cái chủ sự, há lại sẽ đặt ở trong lòng các người?"

Diệp Cửu Vân đánh giá Lục Vũ, ánh mắt lộ ra một tia dị sắc, quay đầu nhìn Vạn Đông Dương, hỏi: "Người phát hiện không có?"

Vạn Đông Dương vuốt cằm nói: "Lục Vũ sư đệ thể phách rất mạnh, căn cơ rất lao, không phải người thường nhưng so sánh a."

Lục Vũ thất kinh, hai người này ánh mắt không kém a.

"So với hai vị sư huynh, ta nhưng kém xa."

Vương Sở chen miệng nói: "Hai vị sư huynh tới này, là vì tòa thạch tháp này?"

Diệp Cửu Vân lạnh nhạt nói: "Vừa lúc mà gặp, vừa vặn gặp gỡ."

Vạn Đông Dương nói: "Chúng ta đang định đi vào tìm tòi, các người sẽ tới."

Lục Vũ nhìn trong cột ánh sáng thạch tháp, cau mày nói: "Muốn đi vào chỉ sợ không dễ dàng a."

Vương Sở liếc mắt Lục Vũ một chút, đối chọi gay gắt nói: "Cũng không khó khăn lắm, cột sáng này là hình dạng xoắn ốc, một mực tại xoay tròn, chỉ cần tại thời cơ thích hợp, lấy tốc độ thích hợp, cắt vào đi vào, liền có thể đột phá cột sáng ngăn cản."

Diệp Cửu Vân vậy mà nói: "Tuổi còn nhỏ, kiến thức không tệ a."

Vương Sở đắc ý nói: "Đa tạ sư huynh khích lệ."

Vạn Đông Dương lạnh nhạt nói: "Đi thôi, đi vào nhìn một cái."

Thân ảnh nhoáng một cái, Vạn Đông Dương vòng quanh cột sáng nhanh chóng xoay tròn, tốc độ kia để Lục Vũ ánh mắt khê biến.

Diệp Cửu Vân, Vương Sở đều song song xuất thủ, như xoáy như gió, hướng phía cột sáng phóng đi.

Lục Vũ nguyên địa không động, tòa thạch tháp này ở vào trong cột sáng, tại cái này vụ khu màu lam bên trong, là phúc là họa rất khó giảng.

Vạn Đông Dương, Diệp Cửu Vân, Vương Sở ba người tuần tự vượt qua cột sáng, xông vào bên trong thạch tháp.

Một khắc này, thạch tháp bên trong chỉ riêng sóng mãnh liệt, Vạn Đông Dương và Diệp Cửu Vân đều đang gầm thét, phóng xuất ra lực lượng cuồng bạo, sau một lát hai người liền xông lên lầu hai.

Vương Sở cảnh giới không cách nào và hai vị sư huynh so sánh, hẳn đi tại cuối cùng, lâu một quang mang chớp trùng không chừng, phóng xuất ra một loại đặc thù ba động.

Lục Vũ đang quan sát, trọng điểm trên người Vương Sở.

"Hắn mạnh hơn trước đây nhiều, chẳng lẽ là tại cái này vụ khu màu lam bên trong gửi đi dị biến?"

Vương Sở là tinh vô hồn, là hoa thảo thụ đẳng bên trong đẳng vô hồn, tương đối hiếm thấy.

Mà lại, Vương Sở ở trong Vạn Hồn động cấm vào vô hồn là chín sát tà hồn, liền Lục Vũ biết, có được chín sát tà hồn người sau khi đạt tới Linh Vũ cảnh, dung hợp tự thân bản mệnh vô hồn, sẽ gửi đi dị biến, thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh, lại nhục thân có được năng lực đặc thù.

Vạn Đông Dương cùng Diệp Cửu Vân tại tranh thủ một, hai người đã vọt tới tầng thứ tư, tốc độ rõ ràng giảm xuống.

Vương Sở tốc độ không nhanh, nhưng cũng đã vượt qua tầng thứ hai, đi vào tầng thứ ba.

Lục Vũ lưu ý đến, phạm là Vương Sở đi qua chi địa, bên trong thạch tháp quang mang liền lại đột nhiên ảm đạm một chút.

Tựa hồ có cái gì lực lượng, chỗ Vương Sở hấp thu.

Một nén nhang đi qua, Sở Vương đạp vào tầng thứ tư, đuổi kịp Vạn Đông Dương và Diệp Cửu Vân.

"Người vậy mà đi lên."

Vạn Đông Dương trong mắt lóe lên chấn kinh, Diệp Cửu Vân cũng một mặt ngạc nhiên.

Lấy Vương Sở thực lực của Linh Vũ cảnh, tối đa đi đến tầng thứ ba, không có khả năng bước vào tầng thứ tư, nhưng bây giờ không có khả năng lại trở thành khả năng.

Về sau, ba người trước sau tiến nhập tầng thứ năm.

Ở nơi đó, Vạn Đông Dương và Diệp Cửu Vân phát hiện, từng nét bùa chú chi quang quán quanh trên người Vương Sở, bên trong tầng quang mang này, ẩn chứa lực lượng nào đó, bị Vương Sở hấp thu, để cảnh giới của hắn đang không ngừng đề cao.

Vạn Đông Dương và Diệp Cửu Vân trao đổi một cái ánh mắt, đều ý thức được tình huống không ổn.

Quả nhiên, theo tầng thứ năm quang mang ảm đạm, Vương Sở xông lên tầng thứ sáu, nhưng Vạn Đông Dương và Diệp Cửu Vân lại bị ngăn ở cái kia, làm sao cũng không xông lên được.

"Trên người tiểu tử kia có gì đó quái lạ, chúng ta đi tới mặt chờ hắn."

Diệp Cửu Vân không có cưỡng cầu, quay người rời đi.

Lục Vũ lưu ý lấy thạch tháp biến hóa, sau nửa canh giờ, Vương Sở đã leo lên tầng thứ tám, chỗ ấy quang mang cực nóng, tất cả đều quán quanh trên người Sở Vương.

Vạn Đông Dương, Diệp Cửu Vân rời khỏi cột sáng bên ngoài, lạnh lùng nhìn, trong lòng tràn đầy ghen ghét.

Rốt cục, Vương Sở leo lên thạch tháp tầng thứ chín, cái chỗ kia cửu sắc tề tụ, chớp động lên yêu dị chi quang.

Phanh, một tiếng vang thật lớn, thạch tháp lay động.

Tại cái kia tầng thứ chín phía trên, một cỗ cuồng bạo sát khí chấn động tứ phương, đem ngoại bộ cột sáng đều xé nát.

Một giây sau, thạch tháp nổ tung, Vương Sở phi thân mà xuống, trong tay nắm lấy một thanh tạo hình kỳ dị trường thương, toàn thân phân bố chín loại sắc thái, khắc rõ hoa thảo thụ đẳng, phóng xuất ra yêu dị khí tức và tà ác hương vị.

Vương Sở tóc dài bay múa, toàn thân khí thế ngoại phóng, thực lực đang không ngừng tiêu thăng, vậy mà xông phá Linh Vũ cửu trọng cảnh giới, đi vào Nguyên Vũ cảnh.

Vương Sở trong mắt lộ ra cuồng hỉ, mắt đen nổi lên một vòng u lan, tà mị mà quý bí.

"Hảo thương!"

Diệp Cửu Vân hai mắt phát sáng, hấn nhưng là Khí tông cao thủ, tự nhiên đối với binh khí có rất sâu nghiên cứu.

"Thương này tên gì?"

Vương Sở ngao nghể nói: "Cửu Sát Kinh Thần thương!"

Vạn Đông Dương mắt lộ kỳ quang, khen: "Binh khí tốt, giao ra đi."

Vương Sở sắc mặt biến hóa, chất vấn: "Dựa vào cái gì?"

Vạn Đông Dương cười lạnh nói: "Chỉ bằng ngươi quá yếu, thương này trong tay ngươi cái kia là bạo phung phí của trời!"

Diệp Cửu Vân cười nói: "Nói hay lắm. Thần binh duy người có đức chiếm lấy, lấy ra đi."

Một núi mà ra, Diệp Cửu Vân vậy mà ra tay trước.

"Lăn đi, đây là ta nhìn trúng."

Vạn Đông Dương không chậm chút nào, hai đại cao thủ đồng thời xuất kích, cướp đoạt Vương Sở trong tay Cửu Sát Kinh Thần thương.

Vương Sở hét giận dữ, trường thương trong tay vẩy một cái, lại muốn nghênh chiến hai vị sư huynh.

Lục Vũ lui ra phía sau, khoe miệng khê nhếch, cũng không hứng thú cướp đoạt một thanh tà thương.

Hừ!

Một tiếng sấm nổ, hư không chấn động.

Vạn Đông Dương, Diệp Cửu Vân song song kinh hô, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng chi quang, bị một cỗ khí thế cường đại bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.